

ଯୋଗସମନ୍ୱୟ

ପୂର୍ବାର୍ଦ୍ଧ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯୋଗସ୍ୱମନ୍ତ୍ରସ୍ୱ

(ପୂର୍ବାର୍ଦ୍ଧ)

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ସାବିତ୍ରୀ-ସମଗ୍ର
ଖଣ୍ଡ-୭

ଯୋଗସମନ୍ୱୟ

(ପୂର୍ବାର୍ଦ୍ଧ)

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ

ନବଜ୍ୟୋତି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ
ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ, ପଣ୍ଡିଚେରୀ-୬୦୫୦୦୨.

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କ 'The Synthesis of Yoga' ଗ୍ରନ୍ଥର
ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ।

ଅନୁବାଦ :

ଶ୍ରୀ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ଦାସ

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ : ଏପ୍ରିଲ୍ ୨୪, ୧୯୭୭

ସର୍ବସ୍ୱତ୍ୱ ସଂରକ୍ଷିତ

© ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ ଟ୍ରଷ୍ଟ, ପଣ୍ଡିଚେରୀ-୬୦୫୦୦୨

ପ୍ରକାଶକ :

ନବଜ୍ୟୋତି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ, ପଣ୍ଡିଚେରୀ-୬୦୫୦୦୨

ଏକ ସେଟ୍(ଦଶଖଣ୍ଡ)ର ମୂଲ୍ୟ : ୮୭୫୦.୦୦

Printed at Navajyoti Press, Sri Aurobindo Ashram, Pondicherry-605002

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସୂଚୀପତ୍ର

ଭୂମିକା

ସମନ୍ୱୟର ସନ୍ଧି

ପରିଚ୍ଛେଦ		ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ
୧.	ଜ୍ଞାନ ଓ ଯୋଗ	୩
୨.	ପ୍ରକୃତିର ତିନୋଟି ଚରଣ	୧୦
୩.	ତିବିଧ ଜ୍ଞାନ	୨୮
୪.	ଯୋଗର ପ୍ରଣାଳୀ	୪୭
୫.	ସମନ୍ୱୟ	୬୩

ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ

ଦ୍ରବ୍ୟ କର୍ମର ଯୋଗ

୧.	ସାଧନ-ତତ୍ତ୍ୱସ୍ୱ	୮୧
୨.	ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ	୧୦୨
୩.	କର୍ମରେ ଅସ୍ମତ୍ସମର୍ପଣ—ଗୀତାର ମାର୍ଗ	୧୪୦
୪.	ଯଜ୍ଞ, ବିପଥ ଓ ଯଜ୍ଞର ଅଧୀଶ୍ୱର	୧୬୮
୫.	ଯଜ୍ଞର ଆବେଦ୍ଧଣ (୧)	୨୧୫
୬.	ଯଜ୍ଞର ଆବେଦ୍ଧଣ (୨)	୨୫୬
୭.	ଆଚରଣର ମାନଦଣ୍ଡ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା	୩୦୮
୮.	ସ୍ୱଧର୍ମ ଇଚ୍ଛା	୩୪୧
୯.	ସମତାର ଉପଲବ୍ଧି ଓ ଅହଂର ବିନାଶ	୩୬୨
୧୦.	ପ୍ରକୃତିର ତିନ ଗୁଣ	୩୮୦
୧୧.	କର୍ମର ଅଧୀଶ୍ୱର	୪୩୮
୧୨.	ତ୍ରିବିଧ କର୍ମ	୪୩୪
୧୩.	ଅତିମାନସ ଓ କର୍ମଯୋଗ	୪୫୨

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନଯୋଗ

ପରିଚ୍ଛେଦ		ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ
୧.	ଜ୍ଞାନର ଆମ୍ଭଦ	୪୭୯
୨.	ଜ୍ଞାନର ସ୍ଥାନ	୪୯୨
୩.	ଶୁଦ୍ଧ ବୋଧ	୫୦୭
୪.	ଅଭିନିବେଶ	୫୨୧
୫.	ବସ୍ତୁତ୍ୟାଗ	୫୩୫
୬.	ନାନା ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ସମନ୍ୱୟ	୫୫୧
୭.	ଦେହର ଅଧୀନତାରୁ ମୁକ୍ତ	୫୬୫
୮.	ହୃଦୟ ଏବଂ ମନର ଅଧୀନତାରୁ ମୁକ୍ତ	୫୭୭
୯.	ଅହଂର ଅଧୀନତାରୁ ମୁକ୍ତ	୫୮୫
୧୦.	ବଶ୍ୱାତ୍ମାର ଉପଲବ୍ଧି	୬୦୪
୧୧.	ଆତ୍ମାର ନାନା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି	୬୧୪
୧୨.	ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦର ଉପଲବ୍ଧି	୬୨୮
୧୩.	ମନୋମୟ ପୁରୁର ଅପୂର୍ବଧା	୬୪୨
୧୪.	ନିସ୍ୱାରହୁଚ ଓ ନିସ୍ୱାର୍ଣାଳ ବ୍ରହ୍ମ	୬୫୭
୧୫.	ବଶ୍ୱଚେତନା	୬୭୧
୧୬.	ଏକତ୍ୱ	୬୮୪
୧୭.	ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରକୃତି	୬୯୫
୧୮.	ଆତ୍ମା ଓ ଆତ୍ମାର ମୁକ୍ତି	୭୧୦
୧୯.	ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ନାନା ଭୂମି	୭୨୭
୨୦.	ଜନ୍ମସ୍ଥ ଜୀବ ପୁରୁଷ	୭୪୪
୨୧.	ଆତ୍ମ-ଅଭିଜ୍ଞତାର ଶିଖର	୭୫୭
୨୨.	ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ	୭୭୩
୨୩.	ବ୍ରହ୍ମାନୋପଲବ୍ଧିର ସର୍ତ୍ତ	୭୯୩
୨୪.	ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ଓ ଆନନ୍ଦ	୮୦୮
୨୫.	ଉତ୍ତର ଓ ଜନ୍ମୋତ୍ତର ଜ୍ଞାନ	୮୨୯
୨୬.	ସମାଧି	୮୪୧
୨୭.	ହଠଯୋଗ	୮୫୪
୨୮.	ଘନଯୋଗ	୮୬୭

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯୋଗସମନ୍ୱୟ

"ସମସ୍ତ ଜୀବନକୁଁ ଯୋଗ"

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭୂମିକା

ସମନ୍ୱୟର ସର୍ତ୍ତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରଥମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଜୀବନ ଓ ଯୋଗ

ପ୍ରକୃତିର ସାବଶ୍ୟକ ନିୟମରେ ଏପରି ଦୁଇଟି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଯାହାକି ମାନବୀୟ ନିୟାମକତାର କୁଣ୍ଠିତ ରୂପଗୁଡ଼ିକରେ ନିତ୍ୟ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଲଗିଥିଲା ପରି ମନେ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ରୂପସବୁ ଦୁଃଖର ଆମ ଜୀବନଯୁଦ୍ଧରୀର ସାଧାରଣ କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ହୋଇ ରହିପାରନ୍ତି, ଅଥବା ଆମକୁ ଉଚ୍ଚ ତଥା ଦିବ୍ୟ ହୋଇ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିବା ସେହି ଅସାଧାରଣ ବା ବିଶେଷ କ୍ଷେତ୍ର ତଥା ତତ୍ତ୍ୱାର୍ଥର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବାରେ ଚେଷ୍ଟା ରହିପାରନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ରୂପ ଏପରି ଏକ ସମଞ୍ଜସତାମୂର୍ଣ୍ଣ ଜଟିଳତା ଏବଂ ସମଗ୍ରତା ଆଡ଼କୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକୃତ କରି ରଖିଥାଏ ଯାହାକି ବିଶେଷ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଓ ପ୍ରକୃତିର ବିବିଧ ଧାଗ୍ରରେ ପୁନଃବାର ବିଭକ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଓ ଅଧିକ ଶକ୍ତିମନ୍ତ ସମନ୍ୱୟରେ ଆସି ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଯିବାରେ ବି ଲଗିଥାଏ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଆପଣାକୁ ନାନା ରୂପରେ ବିକଶିତ କରିଦେବାକୁହିଁ ଆମେ ପ୍ରକୃତିଶାଳୀ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଏକ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ବିଧାନ ହୋଇ ନଥିଲା ଉତ୍ତୀର୍ଣ କରିବା; ମାତ୍ର ତଥାପି ଅତ୍ୟଧିକ କଠୋର ଏବଂ ଅନମନୀୟ ରୂପରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ସକଳ ସତ୍ୟ ଏବଂ ସକଳ ଆଚରଣ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଏ ଓ ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ନଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ଅନେକ ଗୁଣକୁ ହରାଇ ବସିଥାଏ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଅବରତ ରୂପରେ ଚଦ୍ଗଚ୍ଚତାର ନୂତନ ଧାଗ୍ରରେ ପୁନର୍ଗଠନଶାଳୀ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ; ଏବଂ ଏହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ମୁକ୍ତ ବା ମୁମୂର୍ଷୁ ସାଧନଗୁଡ଼ିକରେ ପୁନର୍ଜୀବନର ସଞ୍ଚାର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ତେବେଯାଇ ସେହି ସତ୍ୟ ଓ ସେହି ଆଚରଣ ନବଜୀବନ ଲାଭ କରିଥାଏ । ସତତ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଲାଭ କରୁଥିବାକୁହିଁ ଆମେ ଏକ ଭୌତିକ ଅମରତ୍ୱଲାଭର ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ସର୍ତ୍ତ ବୋଲି କହିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଏପରି ରୋଚିବ ଯୁଗର ମଝିଦେଇ ଗତି କରୁଛୁ, ଯିବାକ ଏକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସୃଜନର ଉର୍ଭବେଦନାରେ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଯେତେବେଳେକ ଆପଣା ମଝିରେ ପ୍ରୟୋଜନୀୟତାର କୌଣସି ନା କୌଣସି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ବହନ କରୁଥିବା ଅଥବା ଉଚ୍ଚ ରହିବାର କୌଣସି ଗୁପ୍ତ ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଥିବା ବସ୍ତୁର ତଥା କର୍ମର ସକଳ ରୂପ ଏକ କଠୋରତମ ପରୀକ୍ଷା ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଆପଣାର ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଲଗି ରହିଥିବା ଅବସରଟିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣୀନ ହେଉଛନ୍ତି । ଆମର ପୃଥିବୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୃଷ୍ଟେଅବା ପୁରୁଣବର୍ତ୍ତିତ ସେହି ବସ୍ତୁଟି କଢ଼ାଇ ପରି ହୋଇ ରହିଛି, ସେଉଁଥିରେକ ସବୁକିଛିକୁ ଆଣି ନକ୍ଷିପ୍ତ କରି ଦଆଯାଉଛି, ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ବଦାର୍ଣ୍ଣ କରି ଦଆଯାଉଛି, ସେଗୁଡ଼ାକୁ ନେଇ କେତେ ନା କେତେ ପ୍ରକାରର ପ୍ରସ୍ତୋଗ ହେବାରେ ଲଗିଛି ଏବଂ ନୂତନ ରୂପଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ବକ୍ଷିପ୍ତ ଉପାଦାନ ଯୋଗାଇ ଦେବା ଲଗି ବଧ୍ୟସ୍ତ ଓ ବନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବାକୁ ଅଥବା ନବଜୀବନ ଲଭ କରି ପୁନଗ୍ବର୍ଭୁତ ହେବାକୁ ଏବଂ ନୂତନ କରି ଜୀବନଧାରଣ କରି ରହିବା ଲଗି ଅନୁରୂପ ଜ୍ଞବରେ ପରବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବାକୁ ସେଗୁଡ଼ାକୁ କେତେପ୍ରକାରେ ଫଯୁକ୍ତ ତଥା ପୁନଃଫଯୁକ୍ତ କଗ୍ଯାଉଛି । ଆପଣା ସାରତତ୍ତ୍ୱର ଭୂମିରେ ଜ୍ଞରଙ୍ଗସ୍ୟ ଯୋଗ ପ୍ରକୃତିର କେତେକ ମହାନ୍ ଶକ୍ତିର ଏକ ଜିୟା ବା ରଚନା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ଏହା ସ୍ୱୟଂ ବଶିଷ୍ଟଷେଣଯୁକ୍ତ, ବଜ୍ଞଜତ ହୋଇ ରହିଆସିଛି ଏବଂ ବବଧ ଜ୍ଞବରେ ନର୍ମିତ ହୋଇଛି; ଆପଣାର ଜ୍ଞଜରୂପରେ ମାନବଜାତିର ଭବିଷ୍ୟତ ଜୀବନର ଗତିଶୀଳ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଏହା ଏକ ଅନ୍ୟତମ ଉପାଦାନ ହୋଇ ରହିଛି । ପ୍ରାଚୀନ ଓ ସ୍ମରଣାତୀତ କେତେ କେତେ ଯୁଗର ଏହି ସନ୍ତାନଟି ଆପଣାର ପ୍ରାଣବନ୍ତତା ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୟବଳରେ ଆମର ଏହି ଆଧୁନିକ ଯୁଗ ପର୍ଯନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଫରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଯାଇଛି ଏବଂ କେତେ କାଳରୁ ଏହାର ଆଶ୍ରସ୍ଥଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହିସବୁ ଗୁପ୍ତ ଫସ୍ଥା ଏବଂ ଯତ୍ତମାନଙ୍କର ଗୁମ୍ଫା ଭିତରୁ ବାହାର ଆହ୍ୱା ବର୍ତ୍ତମାନ ସଜ୍ଞବ ମାନସୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଯାବତୀୟ ପ୍ରୟୋଜନୀୟତାର ସେହି ଅନାଗତ ସମସ୍ତିଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ସ୍ଥାନଟିକୁ ଖୋଜ ନେବାରେ ଲଗିଛି । ମାନ ଆହ୍ୱାକୁ ସଂପ୍ରଥମେ ଆପଣାରହିଁ ପୁନଗ୍ବବ୍ଧାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ତାହା ପ୍ରକୃତିର ଯେଉଁ ସାମାନ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟ ତଥା ସତ୍ତତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ପ୍ରତନଧିତ୍ୱ କରୁଛି, ସେଇଥିରେ ଆପେ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଧାରଣ କରି ରହିବାର ଗହନତମ କାରଣଟିକୁ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଏହି ଉପଶବ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏହି ନୂତନ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଓ ଆତ୍ମ-ଅବଧାରଣା ବଳରେ ଆପଣାର ସ୍ୱଜ୍ଞାସ୍ୱ ପୁନଃପ୍ରାପ୍ତ ତଥା ବୃହତ୍ତର ସମନ୍ୱସ୍ଥିତିର ଆବଷ୍କାର କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିବ । ଆପଣାକୁ ପୁନଃଫଗଠିତ କରି ତାହା ଅଧିକ ସହଜ ଓ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଜ୍ଞବରେ ସମଗ୍ର ମନୁଷ୍ୟ-ଜାତିର ପୁନଃଫଗଠିତ ଜୀବନ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବ । ଏହି ଯୋଗର ପ୍ରବିୟା-ଗୁଡ଼ିକ ମନୁଷ୍ୟର ସମଷ୍ଟିଗତ ଜୀବନକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ପଥରେ ତାହାର ଗୁପ୍ତତମ ଅନ୍ତର୍କକ୍ଷ-ଗୁଡ଼ିକ ପର୍ଯନ୍ତ ଏବଂ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଦିଗରେ ତାହାର ସ୍ୱଜ୍ଞାସ୍ୱ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଉଚ୍ଚତମ ଶିଖରଗୁଡ଼ିକ ପର୍ଯନ୍ତ ବାଟ କଢ଼ାଇ ନେଇଯିବାର ଦାବ ସବୁବେଳେ କରିଥାନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜୀବନ ତଥା ଯୋଗ ଉଭୟଙ୍କ ଉପରେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲେ ଆମେ ଅମର ସମସ୍ତ ଜୀବନଟିକୁ ସଚେତନ ଅଥବା ଅବଚେତନ ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ଦେଇ ପଡୁଛେ, ଅବଶ୍ୟ ଏକ ଯୋଗ ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା । କାରଣ ଯୋଗ କହିଲେ ସେହି ଶବ୍ଦଟି ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଭିତରେ କର୍ମଯାଉଥିବା ଏକ ବିଧିବଦ୍ଧ ପ୍ରସ୍ତାବକୁହିଁ ବୁଝାଇଥାଏ; ଜୀବର ଭିତରେ ଯେଉଁସବୁ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଶକ୍ତି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଅଣାଇବା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱସତ୍ତା ତଥା ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଉଛୁ, ତାହାର ସହିତ ମନୁଷ୍ୟ-ବ୍ୟକ୍ତିର ଏକ ସମ୍ମିଳନ ଘଟାଇବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେହି ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ସମ୍ଭବ ହେବ ବୋଲି ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖାଯାଇଥାଏ । ମାତ୍ର ଏହି ପ୍ରାଣିଭୌତିକ ଉପରଭାରଟିରୁ ଟିକେ ପଛକୁ ଅନାଇ ଦେଖିପାରିଲେ ସମସ୍ତ ଜୀବନହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ବିଶାଳ ଯୋଗ ବୋଲି ଅନୁଭୂତ ହୋଇଥାଏ; ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକଟ କରିଦେଇ ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଲାଗି ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ୱଳ୍ପାତ୍ମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ସହିତ ଆପଣାକୁ ନେଇ ସମ୍ମିଳିତ କରିଦେଇ ପାରିବା ଲାଗିହିଁ ପ୍ରକୃତ ଏହି ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଜଡ଼ୀ ପ୍ରସ୍ତାବ କରିଆସୁଛୁ । ଆପଣାର ଉତ୍କର୍ଷସମର୍ଥ ଜୀବ ଏହି ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମିରେ ସହସ୍ର ପ୍ରକୃତ ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ନିସ୍ୱାସ୍ଥକ ହୋଇ ରହିବାର କେତେକେତେ ଆତ୍ମଚେତନାଯୁକ୍ତ ସାଧନ ଏବଂ ଫଳପ୍ରଯୁକ୍ତ ପ୍ରଣାଳୀର ଉଦ୍ଭାବନ କରିପାରିଛୁ, ଯାହାର ସାହାଯ୍ୟରେକ ଏହି ମହାନ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ଅଧିକ ଦ୍ରୁତ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳିତା ସହିତ ସାଧିତ ହୋଇପାରିବାର ଏକ ପ୍ରକୃତ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛୁ । ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ଯେପରି ଘୋଷଣା କରି ଯାଇଛନ୍ତି, ଆମେ ଯୋଗକୁ ଆପଣା ବିକାଶ ଓ ବିବର୍ତ୍ତନକୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅସ୍ତିତ୍ୱର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଜୀବଦ୍ଦଶା, ବା କେବଳ କେତୋଟି ବର୍ଷ କିଂବା ଏପରିକ ମାତ୍ର କେତୋଟି ମାସର ଅବଧି ଭିତରେହିଁ ସାଧିତ କରି ପାରିବାର ଏକ ସାଧନ ବୋଲି କହିପାରିବା । ତେଣୁ ଯୋଗର କୌଣସି ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାର୍ଗ ବା ପ୍ରଣାଳୀକୁ ଆମେ ଯାଯାଁଭଃ ଏକ ନିର୍ବାଚନ ବା ଏକ ଯନ୍ତ୍ରୋପିକରଣ ବୋଲିହିଁ କହିବା; ଯେଉଁସବୁ ସାଧାରଣ ପଦ୍ଧତି ଆଗରୁ ଟିକେ ଶିଥିଳତା ସହିତ, ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ତଥା ମନ ଉପରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଆସିଛୁ, ଯୋଗ ସେଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ଅପେକ୍ଷ କୃତ ଅଧିକ ସଙ୍କୁଚିତ କରି ଆଣିଥାଏ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଗାଢ଼ତାରେ ଏକ ଅଧିକ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ରୂପ ଆଣି ଦେଇଥାଏ । ସେହିସବୁ ସାଧାରଣ ପଦ୍ଧତିରେ ବାହ୍ୟତଃ ସାମଗ୍ରୀ ଏବଂ ଶକ୍ତିର ଏକ ଅତ୍ୟଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଆସିଛୁ ସତ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ବିଶାଳ ଓ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖ ପ୍ରସ୍ତାବସ୍ଥିରେ ମଜ୍ଜିସ୍ଥାଁ ପରମଜନ୍ମ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ସଂଯୋଜନ ସମ୍ଭବ କରିପାରୁଛନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯୋଗର ଏହିଭଳି ଏକ ବସ୍ତୁରଭୁମି ଉପରେହିଁ ଯୋଗସମ୍ବନ୍ଧୀ ନାନା ପଦ୍ଧତିର ଏକ ଯଥାର୍ଥ ତଥା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସମନ୍ୱୟ ଆଧାରିତ ହୋଇ ରହିପାରିବ । କାରଣ ସେତେବେଳେ ଯୋଗ କେବଳ ରହସ୍ୟମୟ ଓ ଅସ୍ପାଷ୍ଟବାଦକ ଏକ ପଦାର୍ଥ ହୋଇ ଆଦୌ ପ୍ରତୀତ ହେବ ନାହିଁ ଅଥବା, ପରମା ବଣ୍ଣଶଙ୍କର ସାଧାରଣ ପ୍ରତିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ କଂବା ଆପଣାର ଆଶସ୍ପଗତ ଓ ବଷସ୍ପଗତ ଆତ୍ମ-ପରପୁଣ୍ଡିତାର ଦୁଇଟିଯାକ ମହାନ୍ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାରେ ସେହି ଶଙ୍କ ଆପଣା ସମକ୍ଷରେ ଯେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ରଖି ଗତ କରିବାରେ ଲଗିଛି, ସେଇଟି ସହିତ ଯୋଗର ଆଦୌ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ ବୋଲି କଦାପି ମନେହେବ ନାହିଁ । ବରଂ, ଯେଉଁସବୁ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ପ୍ରକୃତ ଆଗରୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ରଖିଛି ଅଥବା ଆପଣାର ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ଉନ୍ମେଳିତ ଅଥଚ ଅଧିକ ବ୍ୟାପକତାଯୁକ୍ତ ଜିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ସଂଗଠିତ କରିବାରେ ଲଗିଛି, ଯୋଗ ଆପଣାକୁ ସେହିସବୁ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ସଘନ ଏବଂ ଅସାଧାରଣ ପ୍ରସ୍ପୋଗରୁପେହିଁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଉଛି ।

ବାଷ୍ପ ଓ ବଦ୍ୟୁତ୍‌ଶକ୍ତିର ସାଧାରଣ ଜିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ପାଷ୍ଟବାଦକ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରସ୍ପୋଗଟିର ଯେଉଁ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି, ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରତଳିତ ମନୋଭୂମିଗତ ଜିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଯୋଗର ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକର କେତେକାଂଶରେ ପ୍ରାସ୍ପ ସେହିଭଳି ଏକ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ଏବଂ ଯୋଗର ସେହି ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ନସ୍ପର୍ମିତ ପ୍ରସ୍ପୋଗ, ବ୍ୟାବହାରିକ ବଶ୍ଳେଷଣ ଏବଂ ସେଥିରୁ ସତତ ଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ପରିଣାମ ଦ୍ୱାରା ବକଶିତ ତଥା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହି ଆସିଥିବା ଏକ ଜ୍ଞାନ ଉପରେହିଁ ଆଧାରିତ ରହିଛନ୍ତି । ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ, ଆମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଯାବତୀସ୍ପ ଉପାଦାନ, ଯାବତୀସ୍ପ ସଂଯୋଜନ ଏବଂ ଯାବତୀସ୍ପ ଜିସ୍ପା ଓ ଶକ୍ତ୍ୟାତ୍ମକତାକୁ ଯେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା କରି ଦେଇହେବ ବା ଲିଙ୍ଗି ଦେଇହେବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନୂତନ ଭାବରେ ସଂଯୋଜିତ କରି ଆଗରୁ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ନୂତନ ଜିସ୍ପାତ୍ମକତାରୂପେ ବନଯୋଗ କରିଯାଇ ପାରିବ ଅଥବା ସ୍ଥାସ୍ପୀ ଆକାର ପ୍ରତିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଯେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଏକ ନୂତନ ସାଧାରଣ ସମନ୍ୱୟ ମଧ୍ୟରେ ସମାହିତ କରି ରଖାଯାଇ ପାରିବ, ସମସ୍ତ ବିଜଯୋଗ ଏହି ବୋଧ ତଥା ଅନୁଭବଟି ଉପରେ ନର୍ଭର କରି ଠିଆହୋଇଛି । ଠିକ୍ ସେହିପରି, ଆମର ଜୀବନ ଯେଉଁସବୁ ପ୍ରାଣଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଜିସ୍ପା ଉପରେ ନର୍ଭର କରି ରହିଛି ଏବଂ ଯାହାର ସାଧାରଣ କାର୍ଯ୍ୟମାନ ଆମକୁ ଏକାବେଳକେ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀସ୍ପ ଓ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ବୋଧ ହେଉଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଯେ ଆପଣାର ଆସ୍ପତ୍ତକୁ ଅଣାଯାଇ ପାରିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇ ହେବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିସ୍ପାଟିର ବବେକଟିକୁ ଧରିପାରି ନଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଲଗି ଅସମ୍ଭବ ଓ ଅଲୌକିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୋଲ୍ ପ୍ରଥାତ ହେଇଥିବା ପଣ୍ଡାମଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଲାଭ କରିପାରିବ, ଏହିପରି ଏକ ବୋଧ ତଥା ଅନୁଭବ ଉପରେହିଁ ଦୃଢ଼ଯୋଗ ନିର୍ଭର କରି ଠିଆହୋଇଛୁ । ଏବଂ ଆପଣାର ଜେତୋଟି ଅନ୍ୟ ରୂପରେ ଯୋଗର ଏହି ପ୍ରକୃତିଟି ଯଦି ସେତେ ପ୍ରକଟ ଜ୍ଞାନରେ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇପାରି ନାହିଁ, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବୋଧନିର୍ଭର ଏବଂ କମ୍ ଯନ୍ତ୍ରବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଭକ୍ତିଯୋଗ ପରି ଏକ ଦିବ୍ୟ ଆନନ୍ଦାତ୍ମକ ଅଥବା ଜ୍ଞାନଯୋଗ ପରି ଚେତନା ତଥା ସତ୍ତ୍ୱର ଏକ ଦିବ୍ୟ ଅନନ୍ତତାର ଅଧିକ ନଜଦିକୀ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତଥାପି ମନେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରଧାନ ବୃତ୍ତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇହିଁ ତାହା ଆପଣାର ବିକାଶକ୍ରିୟାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛୁ ଏବଂ ଆପଣାର ଦୈନନ୍ଦିନ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଶ୍ରଦ୍ଧା କ୍ରିୟାସମ୍ଭାରଗୁଡ଼ିକରେ ସେହି ବୃତ୍ତି ଯେଉଁସବୁ ସାଧନ ତଥା ଲକ୍ଷ୍ୟର କୌଣସି ଚିନ୍ତାହିଁ କରି ନାହିଁ, ତାହା ସେହିସବୁ ସାଧନର ସାହାଯ୍ୟରେ ଏବଂ ସେହିସବୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଉପଲବ୍ଧି ଲଗିହିଁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରେରିତ କରି ଅଛିଟି । 'ଯୋଗ'ର ସାମାନ୍ୟ ଅଳ୍ପଧାଟି ଭିତରେ ଗୁଡ଼ା ହୋଇ ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ ପଦ୍ଧତିକୁ ଆମେ ବସ୍ତୁତଃ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ବିଶେଷ ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା; ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତିର କୌଣସି ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ସତ୍ୟ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଏବଂ ସାଧାରଣ କ୍ରିୟାପ୍ରକରଣରୁହିଁ ସବୁଦା ଅନୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ସାଧାରଣ ବା ନିତ୍ୟାଭ୍ୟସ୍ତ ଗତିଛନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ସହଜରେ ଅଥବା ଅନେକ ପ୍ରମସ୍ଥଳରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରୁ ନଥିବା ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ପଣ୍ଡାମଗୁଡ଼ିକୁ ବଳଷ୍ଟିତ କରିଥାଛୁ ।

ମାତ୍ର, ଜଡ଼ବିଜ୍ଞାନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ କରି ବଢ଼ାଇବାରେ ଲଗିଥିଲେ ଯେପରି ତାହାର ଏକାଧିକ ଅସୁବିଧା ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ, ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ ତାହା ଯେପରି ବଳସ୍ୱର ପ୍ରଥାତ ଦେଇ ଯାଇଥିବା ଏକ କୃତିମତାରହିଁ ବିକାଶ ପଟାଇଛୁ, ଯାହାକି ଆମର ସ୍ୱାଭାବିକ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନକୁ ଯନ୍ତ୍ର-କଳକାରଖାନାର ଗୋଟିଏ ବୋଝ ତଳେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିକଳ କରି ପକାଇଛୁ, ଏବଂ ଏକ ଅଧିକତର ଦାମୁଡ଼ର ମୂଲ୍ୟ ଦେଇ କେତେଟା ପ୍ରକାରର ବନ୍ଧନମୁକ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁତ୍ୱକୁ ଜୟ କରି ଅଣିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରୁଛୁ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଯୋଗର ପ୍ରକ୍ରିୟା-ଗୁଡ଼ିକରେ ଓ ସେଥିରୁ ଜାତ ହେଇଥିବା ଅଗ୍ରାଧାରଣ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅସୁବିଧା ଓ କ୍ଷତି ରହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏହି ସାଧାରଣ ଜୀବନ ଭିତରୁ ଆପଣାକୁ ଅପସରାଇ ନେଇଥିବା ଲଗି ଯୋଗୀ ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖାଇଛୁ ଏବଂ ଏହି ଜୀବନଟି ଯେମିତି ତା'ର ଅସୁବିଧାଦାର ହୋଇପାରିଛୁ । ଆପଣାର ମାନସିକ କ୍ରିୟାସମ୍ଭାରଗୁଡ଼ିକୁ ଦମନ ଓ କୃଶ କରି ଉଣି ସେ ତାହାର ମୂଲ୍ୟରେ ଆହାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟଧନଟିକୁ କଣି ଆଣିବ ବୋଲ୍ ମନ ବଳାଉଛୁ, ବହୁର୍ଜୀବନରେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଅବଗାର୍ଣ୍ଣ କରିଛି ଆଣି ସେ ତାହାର ମୂଲ୍ୟରେ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ମୁକ୍ତିକୁ କଣି ଆଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ । ଅର୍ଥାତ୍, ଏହାପର ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯଦି ସେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇଛୁ, ତେବେ ଏଣେ ଜୀବନଟିକୁ ହରାଇ ବସୁଛୁ; ଅଥବା ଜୀବନ ଉପରେ ବଳସ୍ୱ ହାସଲ କରିବା ଲଗି ଆପଣାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟାଗୁଡ଼ିକୁ ତାହାର ଆଡ଼କୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ରଖିଲେ ସେ ଚଦ୍ଦାତ୍ମ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହରାଇ ବସିବାର ବିପତ୍ତି ଭିତରେ ଆସି ପଡ଼ିଯାଉଛୁ । ତେଣୁ ଏହି ସ୍ତରଭବର୍ପରେ ଆମେ ପାଂସାରିକ ଜୀବନ ଏବଂ ଆଧାତ୍ମିକ ବିକାଶ ତଥା ପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଗାଢ଼ଣ ବିଚ୍ଛେଦ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ରହିଥିବାର ସଚ୍ଚଚ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଛୁ; ଏବଂ ଅନ୍ତରର ଆକର୍ଷଣ ତଥା ବାହାରର ଦାବି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବଳସ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସମଞ୍ଜସ୍ୟତା ହାସଲ କରିବାର ପରମ୍ପରା ଓ ଆଦର୍ଶଟି ବଳବତ୍ତର ହୋଇ ରହିଥିଲେହେଁ ବାସ୍ତବ ଜୀବନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ବିଲୁପ୍ତପ୍ରାସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଛୁ । ବସ୍ତୁତଃ ଯେତେବେଳେ କେହି ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଭିତର ଆଡ଼କୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କର ରଖୁଛୁ ଓ ଯୋଗମାର୍ଗରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରାସ୍ୱ ଏହାପରହିଁ ମାନ ଜଣାଯାଉଛୁ ଯେ ଆମ ସାମୂହିକ ଜୀବନର ଏହି ବହିର୍ମୁଖ ପ୍ରବାହର ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟସମୂହର ଇନ୍ଦ୍ରିୟାଗତ୍ତିକ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସିଏ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଭାବରେ ଅସମର୍ଥହିଁ ହୋଇପଡ଼ୁଛୁ । ଆମର ଏଠି ଏହି ବହିର୍ମୁଖତି ଏପର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବ ବସ୍ତାର କର ରହିଛୁ ଯେ ପ୍ରଚଳିତ ଦର୍ଶନ ଏବଂ ଧର୍ମମତଗୁଡ଼ିକରେ ଏଇଟି ଉପରେ ସବୁବେଳେ ଅତ୍ୟଧିକ ପରିମାଣରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଛୁ ଏବଂ ଜୀବନକୁ ବର୍ଜନ କରି ବାହାରିଯିବାକୁ ଯୋଗର କେବଳ ଆବଶ୍ୟକ ସର୍ତ୍ତଟି ଭାବରେ ନୁହେଁ, ତାହାକୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଓ ସଂଜଳସ୍ୱୀକୃତ ଧେସ୍ୱ ବୋଲ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ସାଧାରଣତଃ ବସ୍ତୁର କରିଯାଉଛୁ । ଆପଣା ଧେସ୍ୱର ଭୂମିରେ ଏକ ବମୋତ୍ତମ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣସିଦ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ଆଧାର ଉପରେହିଁ ଭଗବାନ ଓ ପ୍ରକୃତିକୁ ପୁନର୍ବାର ଯୁକ୍ତ କର ଆଣିବାକୁ, ଏବଂ ଆପଣା ମାର୍ଗ ବା ପ୍ରଣାଳୀର ଭୂମିରେ ଉଭସ୍ୱତିର ଏକ ଦିବ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣତଭାର୍ଥତାର ଆଧାର ଉପରେ ଆମର ଅନ୍ତରସ୍ଥ ତଥା ବାହ୍ୟ ନିସ୍ୱାସ୍ତ୍ରିକତା ଏବଂ ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମଞ୍ଜସ୍ୟତା ସମ୍ଭବ କରିପାରିବା ଲଗି କେବଳ ଆପଣାର ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ନୁହେଁ, ମାନ ତାହାର ପୋଷଣ ଓ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ଯୋଗମାର୍ଗର ଯେଉଁ ସମନ୍ୱୟ ସମର୍ଥ ହୋଇ ନପାରୁଛୁ, ତାହା କଦାପି ଆମର ସନ୍ତୋଷଜନକ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଆମେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଏହି ଜଡ଼ଜଗତ ମଧ୍ୟରୁ ଅତିକ୍ରମଣ କରି ଅତିଶ୍ୱିବା ଏକ ଉଚ୍ଚତର ପରମ ଜୀବନରହିଁ ସେହି ଭୂମି ତଥା ପ୍ରତାକ ବୋଲ୍ କହିପାରିବା, ସେଇଠାରେକ ନମ୍ନତର ସତ୍ତ୍ୱିତି ପାଇଁ ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦେହ ଉତ୍ତର ସୃଷ୍ଟିର ସୃଜ୍ୟଟିକୁ ଧାରଣ କରିପାରିବା ଲଗି ଓ ଦେହ ଉତ୍ତର ସୃଷ୍ଟି ଆପଣାକୁ ନମ୍ନତର ସୃଷ୍ଟିର ରୂପାସ୍ୱନଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିପାରିବା ଲଗି ଏକ ସମ୍ଭାବନା ଅବଶ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଦେହ ସମ୍ଭାବନାଟିର ଉପଲବ୍ଧି ସକାଶେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଯେଉଁ ଜୀବନଟି ପୁଞ୍ଜିରୂପେ ଦିଆଯାଇଛୁ, ସେଇଟିକୁ ଏଡ଼ାଡେଇ ଘୁଣ୍ଟିବାକୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କଦାପି ତା'ର ସଦ୍ୟୋତ ସାଧନାର ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସର୍ତ୍ତ ନା ତାହାର ସମୁଦାୟ ଓ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ କହିପାରିବା ନାହିଁ; ଆମେ ସେଇଟିକୁ ତାହାର ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପଥରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସାଧନ ହୋଇ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ତେଣେକ ବଶେଷ ଅବସ୍ଥାରେ ତାହା ହୁଏତ ଏକ ସାମଞ୍ଜିକ ଆବଶ୍ୟକତା ହୋଇପାରେ, କିମ୍ବା ଆପଣାର ସମୁହୃଦ୍ଧି ଲଗି ଏକ ବୃହତ୍ତର ସାଂଜଲ୍ଲନ ସମ୍ଭାବନାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ସକାଶେ ଏକ ବଶେଷକ୍ଷେତ୍ରୀୟ ଚରମ ପ୍ରତେଷ୍ଟାରୂପେ ତାହାକୁ ଦୀର୍ଘ ଉପରେ ଅଶି ଲବ ହଆଯାଇ ପାରେ । ସାଧ ମନୁଷ୍ୟସ୍ଥ ବିଚେତନ ଯୋଗ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତର ଅତେତନ ଯୋଗଟି ପର ବାହ୍ୟତଃ ସ୍ୱୟଂ ଜୀବନଟି ସହିତ ସମପ୍ରସାରୀ ହୋଇ ରହିପାରିବ ଏବଂ, ମାର୍ଗ ତଥା ସିଦ୍ଧି ଉଭୟଟି ଆତ୍ମକୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତର ଓ ଆନ୍ତେଜନାତ୍ମକ ଅର୍ଥରେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ "ସମସ୍ତ ଜୀବନକୁ ଯୋଗ" ହୋଇ କହିପାରିବା, ତେବେ ସେତବେଳେ ଯାଇ ଯୋଗର ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତଥା ଉପଯୋଗଟି ଆମର ଅଧିଗମ୍ୟ ଓ ହସ୍ତଗତ ହୋଇପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱିତୀୟ ପରିଚ୍ଛେଦ

ପ୍ରକୃତିର ତନୋଟି ଚରଣ

ତେବେ, ଯୋଗର ଅଙ୍ଗୀଭୂତ ବଳାଣଜମରେ ଆମେ ଆପଣାର ଅନୁଶୀଳନକୁ ଅଲଗା କର, ଏକ ବିଶେଷ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସୀମାବଦ୍ଧ କର ରଖିବାର ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖି ପାଇଛୁ । ପ୍ରକୃତିରେ ରହିଥିବା ସାବଶ୍ୟକ ବସ୍ତୁପରି ଏହି ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିର ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରୟୋଜନଗତ ଔଚିତ୍ୟ ରହିଥିଲା, ଓ ଏପରିକ ପ୍ରୟୋଜନରୁ ଏକ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟତା ବି ରହିଥିଲା । ଏବଂ ତାହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ବହୁତ କାଳରେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁସବୁ ବିଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ପଦ୍ଧତିର ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇଆସିଛି ଆମେ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମନ୍ୱୟ ସନ୍ଧାନ କର ବାହାରିଛୁ । ମାତ୍ର ଆପଣାର ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ବାରବାର ସହଜ ପରିସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇ ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ପ୍ରଥମତଃ ଏହି ବହିର୍ମୁଖୀ ଆବେଗଟିର ପଛରେ ରହିଥିବା ସାଧାରଣ ନାଡ଼ି ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିକୁ ଭଲ କର ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତା'ପରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଗ-ମାର୍ଗର ପଦ୍ଧତିଟି ଯେଉଁସବୁ ବିଶେଷ ପ୍ରୟୋଜନୀୟତା ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସାଧାରଣ ନାଡ଼ିଟି ସକାଶେ ଆମକୁ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରକୃତିର ଏହି ବହୁମୁଖୀ କ୍ରିୟାସୂଚକତା ଆଡ଼କୁହିଁ ଆପଣାର ଜିଜ୍ଞାସାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କର ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରକୃତି ଭିତରେ ଏକ ବିକୃତିଜାତୀୟ ମାତ୍ରାର କେବଳ ପ୍ରତିସ୍ପର୍ଦ୍ଧାମୂଳକ ଏବଂ ବିଭାନ୍ତିମୂଳକ କ୍ରିୟାସୂଚକତାଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନି ନେଇ ପାରିଲେ ଆଦୌ ପ୍ରବେଶ ହେବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ସକଳ ବସ୍ତୁ ଭର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଶକ୍ତିକୁ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ବସ୍ତୁସବୁରେ ସ୍ୱୟଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟରତ ପ୍ରକୃତି ବୋଲି କୁହାଯାଇଛୁ, ସେଥିରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବର୍ତ୍ତଃ, ଅନନ୍ତ ଏବଂ ଚିରାପି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚିନ୍ତନଶିଳ ସ୍ତରରେ ନିର୍ବାଚନସିଦ୍ଧ ପ୍ରଜ୍ଞା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇଛି ସେ ଏହି ପ୍ରକୃତିକୁ ବରାବର ଗଢ଼ିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପ୍ରଜ୍ଞା ଆଦିକାଳରୁହିଁ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ନିର୍ଗତ ହୋଇ ଆସିଛି । ଏବଂ ବିଶେଷ ପ୍ରୟୋଜନଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିବା ଲଗି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଘୋଡର ଲମ୍ବ ଲମ୍ବ ପଦଚଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଏତ ଅଳ୍ପାର୍ଦ୍ଧେଦନରେ ସମର୍ଥ ହେଉଥିବା ଦୃଷ୍ଟି ଜଟେପ ଜର ପାଉଥିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନାନା ଟିକନଖିର ସ୍ତୃପଟି ମଧ୍ୟରୁ ସେମାନେ ଯେଉଁ ସଂଜଳସ୍ୱାମଳ ବସ୍ତୁଟିର ପରଚର୍ଯ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି ଓ ଯେଉଁ ମୂଲଭୂତ ଶକ୍ତଟି ସେଗୁଡ଼ିକର ଜାର୍ଯ୍ୟାର୍ନ୍ଦିତ ହେବାର ପ୍ରତିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକୁ ନାଟ କରୁଛୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଶବ୍ଦ ଆଣି ଦେଉଛୁ, ସେଇଟିକୁ ଅଲଗା କର ଠାବୁଉ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେଉଁ ସ୍ୱାମାନ୍ୟ ମାଣ୍ଡ ଏବଂ ସ୍ୱାମାନ୍ୟ ଶବ୍ଦମଲ୍ଲିଟିକୁ ସାବଧାସ୍ପ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର ସଞ୍ଜ୍ଞ ଭଥା ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିକୁ ମଉ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁଟି ଆଡ଼କୁ ସମସ୍ତେ ଅବଚେତନ ଭାବରେ ଗତି କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ସାହା ମଧ୍ୟରେ ସଚେତନ ଭାବରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ପର୍କିତ ହେବା ଲଗି ସମସ୍ତଙ୍କ ସଜାଗେ ଗୋଟିଏ ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ, ପରେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜରେ ଆମେ ଦୁଏତ ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆବଷ୍କାର କରିପାରିବା ।

ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତର ଏହି ନମାଗ୍ରେସ୍ପ ଅସ୍ତ୍ର-ଅଭ୍ୟାସ, ସାହାକୁକ ଅଧିନତ ଭାଷାରେ ମନୁଷ୍ୟର ବଚଣିନ ହୋଇ ରହିଥାଉଛୁ, ତାହାକୁ ପ୍ରସ୍ତୋଜନ-ବଶ ହୋଇ ଏତ ପୁଂପର ନମରେ ରହିଥିବା ଉତ୍ତୋଳି ଉପାଦାନ ଉପରେ ଅବଜ୍ଞା ଜର୍ଦ୍ଧର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସାହା ବଚଣ୍ଡିତ ହୋଇ ସାରଲ୍ଲି, ସେଇଟି ହେଉଛୁ ପ୍ରଥମ ଉପାଦାନ; ସାହା ଏତେ ମଧ୍ୟ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ସଚେତନ ବଚଣ୍ଡିନର ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ପରେ ରହିଛୁ, ସେଇଟି ହେଲ୍ଲ ଦ୍ୱିତୀସ୍ପ ଉପାଦାନ । ଏବଂ ସାହା ବଚଣ୍ଡିତ ହେବାକୁ ସାଉଛୁ ଏବଂ ସାହା ଆଗରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ନସ୍ପତ ସମସ୍ପଟିର ପୁଂରୁ ମଧ୍ୟ ଦେଶ୍ ଅବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇପାରିବ, ସେଇଟି ହେଉଛୁ ତୃତୀସ୍ପ ଉପାଦାନ । ଦୁଏତ ସ୍ୱତତ ଭାବରେ ଅବର୍ତ୍ତିତ ନହୋଇ ସାଉଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ସାମସ୍ପିତ ଭାବରେ ସା ପୂନସ୍ପବର୍ତ୍ତାଦର ନୌଣସି ନା ନୌଣସି ନସ୍ପମିତତା ସହିତ ଆବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ସାଉବ, ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ରୂପାସ୍ପନଗୁଡ଼ିକରେ ଅଥବା ନୌଣସି ଅନ୍ୟ ଅଧିକ ବଚଣିତ ରୂପାସ୍ପନଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଅବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇପାରିବ । ଦୁଏତ ଏତଥା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ଅନୁମିତ ହେଉଛୁ ଯେ ସାହା, ସେମାନେ ଯେତେବେଶୀ ବଚଣ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଏପର ଜେତେତ ସ୍ୱାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକଟ ହେବ, ସେଇମାନେତ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର [illegible] ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତାରଣ ପ୍ରକୃତର [illegible] ଲଘର ତେତଳ ସୂଚସ୍ପମିତ ଓ ଯନ୍ତ୍ରତତ୍ତ୍ୱ ଭାବରେ ଆମକୁ ଗୌଡ଼ [illegible] ହୋଇ ବୁଝିବା ନାହିଁ । ପରେ ଅଳ୍ପ ଶୋଚନାସ୍ପ ଭାବରେ ପଢ଼ୁଛୁ ଜେଉ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତ ସଂଜ୍ଞା ଆପଣାର ପଦୁଷ୍ଟିଠାରୁ ଆସିଥିବା [illegible] ପଡ଼ିବାଟ'ରେ ଲଗିଥାଏ । ବେଳେବେଳେ ପ୍ରକୃତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୂତ ବେଗରେ ଆଗକୁ ଧାଇଁଯାଏ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପୂର୍ଣ୍ଣ ବେଳେବେଳେ ସଚ୍ଚେଅବା କୌଣସି ଆବରଣକୁ ଫଟାଇ ଦେଇ ବଡ଼ ଚମତ୍କାର ଓ ଶକ୍ତଶାଳୀ ଭାବରେ ସେ ବାହାଡ଼ୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିନଏ; ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଉ କେତେବେଳେ କେତେକେତେ ବଘ୍ନ ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । କେତେବେଳେ ଏହା ପ୍ରକୃତ କେଡ଼େ ଆକୁଳବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ଝଡ଼ପର ଆଗକୁ ଦଉଡ଼ିବାରେ ଲଗିଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚେଅବା ସ୍ୱର୍ଗର ରତ୍ନକୁ କାହାଠାରୁ ବଳପୂର୍ବକ ଛଡ଼ାଇ ଆଣିବ ବୋଲ୍ ଆଶା ପୋଷଣ କରିଥାଏ । ଏବଂ ତାହା ଭିତରେ ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଯେଉଁଯନ୍ତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ଭିତରେ ରହିଥିବା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦିବ୍ୟ ଅଥବା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ତୀବ୍ର ବା ଅଦ୍ଭୁତ ଉପାଦାନଟିର ଏକ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ ବୋଲ୍ କହିପାରିବା; ମାତ୍ର ଦୁଇଟିଯାକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଏହାକୁ ତା' ଆପଣାର ଅସ୍ପଷ୍ଟତି ଆଡ଼କୁ ଦ୍ରୁତ ବେଗରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବା ଲଗି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତଶାଳୀ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ ବୋଲ୍ ଅବଶ୍ୟ କହିବା ।

ଆମର ଏହି ଦେହଗତ ଜୀବନଟିକୁହିଁ ପ୍ରକୃତ ଆମ ଲଗି ବକଶିତ କରୁଛି ଆଣିଛୁ ଓ ତାହାକୁ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିପାରୁଛୁ । ଦୁଇଟି ଜନ୍ମତର ଅତଳ ଏହି ପୃଥ୍ୱୀପୃଷ୍ଠରେ ଆମର ନିଶ୍ୱାଶୀଳତା ତଥା ଅନ୍ତର୍ଗତ ସକାଶେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମୌଳିକ ଭିତରେ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ଉପାଦାନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତ ଏକପ୍ରକାର ମିଶ୍ରଣ ଓ ସମଞ୍ଜସତା ଘଟାଇ ପାରିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇଛୁ । ଏହା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଉପାଦାନ ହେଉଛୁ ଜଡ଼;—ଏହା ପାର୍ଥିବ ଭୂମିରୁ ଦୂରଇଡ଼ା ହୋଇ ରହିଥିବା ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଭାବକୁ ଯେତେ ଘୃଣା ବା ଅବଜ୍ଞାର ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖୁଥାଉ ପଛକେ, ଏହି ଜଡ଼ର ଆଧାର ଉପରେହିଁ ଆମେ ଠିଆହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମର ସକଳ ଶକ୍ତିଗତ ସମର୍ଥତା ଓ ସକଳ ଉପଲବ୍ଧି ଲଗି ଏହି ଜଡ଼ହିଁ ସର୍ବପ୍ରଥମ ପରିବେଶ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଉପାଦାନଟି ହେଉଛୁ ଏହି ପ୍ରାଣଶକ୍ତି;—ଏକ ଜଡ଼ ଶକ୍ତିର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିପାରିବା ଲଗି ପ୍ରାଣଶକ୍ତିହିଁ ଆମର ସାଧନ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ସେହି ଭୂମିରେ ଆମର ମନୋଗତ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସକଳ ନିଶ୍ୱାସକତା ସକାଶେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଭିତ୍ତିସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଆପଣାର ସତ୍ତଭ ଜଡ଼ସ୍ଥ ଉତ୍ତ୍ୟାସକତାରେ ପ୍ରକୃତ ଜଡ଼ ସଫଳ ଭାବରେ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାରର ସ୍ଥାସ୍ଥିତା ମଧ୍ୟ ହାସଲ କରିପାରୁଛୁ, ଏବଂ ଏହି ମନୁଷ୍ୟଭୂମିରେ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଭାବରେ. ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ଆସିଥିବା ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲଗି ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ନିବାସ ତଥା ନମିତ୍ତ ଯୋଗାଇଦେବା ଦିଗରେ ପ୍ରକୃତ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ସ୍ଥାସ୍ଥୀ ଓ ଦୃଢ଼ ଏବଂ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ନମନୀୟ ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତିନସମର୍ଥ ଏକ ଆଧାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ରଖିପାରୁଛୁ । ଠିକ୍ ଏହି ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସୂଚିତ କରିବାକୁଯାଇ ଜୀଉରେସ୍ଥ ଉପନିଷଦ୍‌ରେ ଏକ ଗଲ୍ପଛଳରେ କୁହାଯାଇଛୁ ଯେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଆତ୍ମା ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁସବୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଶୁ ରୂପମାନ ଆଣି ଦେଲେ, ଦେବତାମାନେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଦୌ ଗ୍ରହଣ କଲେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଆଣି ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଗଲା, ସେମାନେ ସେତେବେଳେ "ଏଇ ରୂପଟିହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଚଢ଼ାହୋଇଛି" ବୋଲି ଚଳାର କରି ଉଠିଲେ ଏବଂ ତାହାର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଲାଗି ସମ୍ମତ ହେଲେ। ଜଡ଼ର ଜାଡ୍ୟ ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥିବା ଏବଂ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ଜୀବନଧାରଣ କରିଯାଉଥିବା ଜିଘାଂସୀଳ ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତ ଏକ ଭାର୍ଯ୍ୟାସ୍ପା ସାଇଜ୍ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ କରିପାରୁଛନ୍ତି; ଏହାଫଳରେ କେବଳ ଯେ ପ୍ରାଣିତ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଚାଲି ରହିଛି ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ମନୋଭୂମିର ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ବିକାଶ ମଧ୍ୟ ତଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରୁଛି। ଏହି ସମଗ୍ରାବସ୍ଥାଟିହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ସୋପାନରେ ପ୍ରକୃତର ସଂସ୍ପର୍ଶ ଭୂମି ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସୋତର ପରିକଳ୍ପାରେ ଏହାକୁ ତା'ର ସ୍ଥୂଳ ଶସ୍ତ୍ରର ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ଅନ୍ନକୋଷ ଏବଂ ପ୍ରାଣକୋଷ ଦ୍ୱାରାହିଁ ତା'ର ଏହି ସ୍ଥୂଳ ଶସ୍ତ୍ରର ନର୍ମାଣ ହୋଇଛି।

ତେଣୁ, ଜନ୍ମତର ଭୂମିର ଏହି ସମଗ୍ରାବସ୍ଥାଟି ଯଦି ଶ୍ୱେତକେତୁ ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ତତ୍ତ୍ୱର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଜଡତର ଗଠନଦନଗୁଡ଼ିକର ମୂଳ ସୋପାନ ଓ ସଂପ୍ରସ୍ତୁତ ସାଧନ ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ଯଦି ଏହି କୋଷଟିରେହିଁ ପରମ ବିଦ୍ୟୁତ ଏହିଠାରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ପାରିବାର ବାଟ ଖୋଜୁଥାଏ, ଆମ ପ୍ରକୃତରେ ଯଥାର୍ଥ ବିଧାନଟିକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ଲାଗି ଶସ୍ତ୍ରଯନ୍ତ୍ରଟିକୁହିଁ ଆମ ହାତରେ ଏକ ନମିତ୍ତରୂପେ ଆଣି ଦିଆଯାଇଛି ବୋଲି ଜ୍ଞାନୋନ୍ମୁଖତି ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ସତ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ପଞ୍ଚର ଶେଷମୁଣ୍ଡକୁ ଆସି ସେହି ଭୂତସ୍ଥ ଜୀବନରୁ ବାହୁଡ଼ି ବାହାର ଆସିବାକୁ କେବଳ ସେହି ଚରମ ପରମସତ୍ତାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମଜନିତ ମଧ୍ୟରୁ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଘୂରିଆସିବା ଏବଂ ଏହି ପାର୍ଥିବ ଅବତ୍ୟକ୍ତର ଭୂମିରେ ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣର ସେଇ ଅଭିପ୍ରାୟଟି ରହିଛି ତାହାକୁ ବର୍ଜନ କରି ଆସିବାହିଁ ବୁଝାଇବ। ଏହିଭଳି ଏକ ବର୍ଜନମୂଳ ଦୃଷ୍ଟି ଦୁଏକ କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପଛରେ ଠିକ୍ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରେ, ସେମାନଙ୍କର ବିକାଶଧର୍ମର ଦୌଡ଼ରି ପ୍ରତ୍ନତ୍ୱ ବିଧାନଟି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ବର୍ଜନହିଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଉଚିତ ବୋଲି ଅନୁଭୂତ ହୋଇପାରେ; ମାତ୍ର ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟଜାତ ଲାଗି ସଦା ଠିକ୍ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିହିଁ ଅନୁସୃତ ହୋଇ ରହିଛି ବୋଲି କଦାପି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ତେଣୁ ସେଇ ଯୋଗ ଦେହର ଅବଶ୍ୟ କରେ ନଂତା ଦେହର ବରେପ ବା ପରିବର୍ଜନକୁହିଁ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମସିଦ୍ଧିଭା ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ମନେ, ତାହା ଆପଣାକୁ କଦାପି ଏତ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ବୋଲି ଦାବି କରିପାରିବ ନାହିଁ। ବରଂ, ଏହି ଦେହର ସଜଳାଙ୍ଗ ଭଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧିକୁହିଁ ପରମ ଚିତ୍ତତତ୍ତ୍ୱର ତୃତୀୟ ବଳସ୍ୱ ବୋଲି କୁହାଯିବ ଏବଂ ଏହି ଦେହଗତ ଜୀବଶକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଏତ ବଡ଼ ଜୀବନରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରଣତ କର ପାରିବାକୁହିଁ ଏହା ବଣ୍ଡଜଗତରେ ଭାଙ୍କର କୃତ୍ତି ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସ୍ୱନାମାଙ୍କିତ ସଙ୍ଗେତ ମୋହର ବୋଲ୍ ଅବଶ୍ୟ କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମର ଦେହଗତ ଜୀବନ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଲାଗି ଯେଉଁ ପ୍ରତିବନ୍ଧକଟି ସୃଷ୍ଟି କର ରଖେ, ତାହାର ଯୁକ୍ତ ବଢ଼ି ଆମେ କଦାପି ଦେହଗତ ଜୀବନଟିକୁ ବର୍ଜନ କରିପାରିବା ନାହିଁ; କାରଣ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସେଇ ଅଦ୍ଭୁତ ଜନ୍ମତର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନେକ ସମୟରେ ଆମର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବାଧା ଓ ବଡ଼ ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକହିଁ ଆମର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ସୁଯୋଗରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଏକ ସଙ୍କୋଚ ବଜସ୍ୱ ହାସଲ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏକ ଚରମ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ତାହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ବୋଲ୍ ପ୍ରକୃତି ଆମକୁ ଯେଉଁ ସୂଚନାଟି ଦେଇଯାଇଛନ୍ତି, ତାହାହିଁ ହେଉଛି ଏକ ପରମ ଅସୁବିଧା; ମାତ୍ର ଏଇଟି ଏକ ଦୁର୍ଲଂଘ୍ୟ ଜାଲପାଶର ଚେତାବନୀ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ତାହାକୁ ଆପଣାଠାରୁ ବର୍ଜନ କର ରଖିବା, ଅଥବା ଆମ ତୁଳନାରେ ଅତିରିକ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କୌଣସି ଶତ୍ରୁର ସତର୍କବାଣୀ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ତା'ଠାରୁ ଯେକୌଣସି ମତେ ଜୀବନ ଧର ପଳାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ।

ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆମ ଭିତରେ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣକୋଷଟି ରହିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ସ୍ନାୟୁଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ରହିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଏକ ବଡ଼ ପ୍ରୟୋଜନସିଦ୍ଧତା ମେଣ୍ଟାଇବା ଲାଗି ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ଆମର ଚରମ ସିଦ୍ଧି ବା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ସେମାନଙ୍କର ଯାବତୀୟ ସମ୍ଭାବନାର ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରୁ ବୋଲ୍ ସେମାନେ ଦାବି କରୁଛନ୍ତି । ସମଗ୍ର ବଣ୍ଡର ଯୋଜନାରେ ଏହି ଉପାଦାନଟିକୁ ଯେଉଁ ବୃହତ୍ତ ଭୂମିକାଟି ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲାଗି ଦିଆଯାଇଛି, ତାହାକୁହିଁ ଉପନିଷଦ୍‌ର ପ୍ରଜ୍ଞାମସ୍ତ ଉଦାରତୁଷ୍ଟି ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାଷରେ ଏତେ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେଇ ଏହିଭଳି ଭାଷରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି : "ଚକ୍ରର ଅରଗୁଡ଼ିକ ଚକ୍ରର ନାଭିରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥିଲା ପରି ସବୁକିଛି ଏହି ପ୍ରାଣଶକ୍ତିରେହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଛି ଯଥା ଜିବଦ୍ୟା, ଯଜ୍ଞ, ସବଲର ତେଜ ଓ ଜ୍ଞାନୀର ପବିତ୍ରତା । ସ୍ୱର୍ଗମସ୍ତରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ସବୁକିଛି କେବଳ ସେହି ପ୍ରାଣଶକ୍ତିରହିଁ ବଶ ହୋଇ ରହିଛି ।"* ତେଣୁ ଯେଉଁ ଯୋଗ ଏହିସବୁ ନାଡ଼ୀଶକ୍ତିକୁ ମାରଦେବାକୁ ବାହାରୁଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବଳପୂର୍ବକ ଏକ ସ୍ପନ୍ଦନଶକ୍ତିସ୍ପନ୍ଦ ଜଳ ଜୀବନ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ି ରହିବାକୁ ବାଧ କରୁଛି ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନଷ୍ଟକାରକ ନାନା କିସ୍ମାର ମୂଳ ବୋଲ୍ ମନ୍ଦି ଯିବ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉପାଡ଼ି ଫିଙ୍ଗିଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ତାହା କଦାପି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବଶୋଧିତ କରିବା, ସେଗୁଡ଼ିକର ବିନାଶ କର ପକାଇବା ନାହିଁ; ଆମେ

* ପ୍ରଶ୍ନ ଉପନିଷଦ୍, ୨।୬ ୫ ୯୩

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେଗୁଡ଼ିକରେ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବା, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅପଣା ଉପଯୋଗରେ ଆଣିବା ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟବହାର କରିବା— ଏହାପରି ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟି ସମକ୍ଷରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି ସେଗୁଡ଼ିକର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛୁ ଓ ଆମ ଭିତରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବଳିତ କରିବା ଆଣାଯାଇଛୁ ।

ଆପଣାର ମୂଳଭୂମି ଓ ସଂପ୍ରଥମ ଜନ୍ମିବାରୁ ଯେ ଯେଉଁ ଏହି ଦେହଗତ ଜୀବନଟିକୁ ଆମ ଜିଭି ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ବଳିତ କରି ଆଣିଛୁ ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ତେବେ ଆପଣାର ଠିକ୍ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ୍ସମ୍ପର୍କ ଜନିତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ମନୋଗତ ଜୀବନଟିକୁ ସଦ୍ୟ ବଳିତ କରିବାରେ ଲଭିଛୁ ବୋଲି ଅବଶ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଆପଣାର ଏହି ସାଧାରଣଭୂମିସ୍ଥ ଉତ୍ତେଜିତ ଅବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରେ ଏହାହିଁ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ସଙ୍ଗୋପ ସ୍ୱଳ୍ପ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହାକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଓ ତତ୍ପର କରି ରଖିଛୁ । ଭ୍ରାନ୍ତି ଓ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପର ଏବଂ ବିଶ୍ରାମ ସେବନପ୍ରିୟତା ଏବଂ ଛିଦ୍ରିତ ଶରୀର ପରିପୂରଣ କରିବାର ଅନୁପ୍ରଲମ୍ଭତା ମଧ୍ୟକୁ ବାରମ୍ବାର ଆସିବାର ଦେଖୋଟି ବିଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତକୁ ଚୁଡ଼ିଦେଲେ, ପ୍ରକୃତ ଯେତେ ଯେତେ ଷ୍ଟେଜରେ ଆପଣାର ପ୍ରାପ୍ତିତ ତଥା ଭୌତିକ ସେହି ପ୍ରଥମ ଉପଲବ୍ଧିଗୁଡ଼ିକର ପାଖକୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିପାରୁଛୁ, ସେଠାରେ ଏହାହିଁ ତାହାର ସତତ ଅନୁଧାବନରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଛୁ । କାରଣ ଏଠାରେ ଏହି ମନୁଷ୍ୟଭୂମିରେ ଆମେ ଏପରି ଏକ ଦୈପିଷ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଛୁ, ତାହାରକ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ରହିଛୁ । ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ କେବଳ ଯୋଡିଏ ମନୋଭୂମି ରହି ନାହିଁ, ଯୋଡିଏ ମନ ତାମ କରୁ ନାହିଁ; ମାନ ଏକ ଦ୍ୱିବିଧ ଓ ଏକ ତ୍ରିବିଧ ମନ ତାମ କରୁଛୁ । ଭୌତିକ ମନ ରହିଛୁ, ନାଡ଼ୀମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା ଶାସିତ ହେଉଥିବା ମନ ରହିଛୁ; ଶୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧି-ପ୍ରେରିତ ମନଟି ରହିଛୁ, ଯିଏକ ଦେହ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ସାମ୍ନାରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିଛୁ; ପୁଣି ଏହି ବୁଦ୍ଧିର ଉପରେ ଅନ୍ତର ଏକ ତୃତୀୟ ମନ ବି ରହିଛୁ, ଯିଏକ ଆପଣାକୁ ନ୍ୟାସ୍ୱରୂପି ଦ୍ୱାରା ପରିପ୍ଲବିତ ହୋଇ ଭେଦବିଦ୍ୟର କରୁଥିବା ଓ ତାତା ଜଲ୍ପନାର ବଶ ହୋଇ ରହିଥିବା ଭର୍ଜବିଦ୍ୟରର ବଡ଼ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାତ ଓ ଅଜ୍ଞାତଗୁଡ଼ିକରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିଛୁ । ମନୁଷ୍ୟର ମନ ପ୍ରଥମେ ଦେହଗତ ଜୀବନଟି ଦ୍ୱାରା ଅବୃତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ମାନ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟରେ ସବୃତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛୁ, ଓ ଇତର ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ଭୂମିରେ ସଦ୍ଦା ଅବରୁଦ୍ଧ ବା ଶୃଙ୍ଖଳିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ମନୁଷ୍ୟର ମନ ପ୍ରାଣକୁ ଆପଣା ନିସ୍ୱାସ୍ୱରୂପାର ଦେବଳ ପ୍ରଥମ ପରିବେଶଟିରୂପେ ନୁହେଁ, ମାନ ତାହାର ସମୁଦାୟ ପରିବେଶରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଛୁ; ସତେ ଯେପରି ଦେବଳ ସେହି ପ୍ରାଣର ଅଦଶ୍ୟତାଗୁଡ଼ିକହିଁ ଜୀବନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧେୟ ହୋଇ ରହିଥିବ ପରି ସିଏ ଦେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକରହିଁ ପରିପୂରଣ କରିବାରେ ଲଭିଛୁ । ମାନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମନୁଷ୍ୟର ଦେହଗତ ଜୀବନକୁ ଆମେ କଦାପି ଚାହାର ଧେସ୍ୱ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ, ଏହା ହେଉଛି କେବଳ ମୂଳଦୁଆ; ଏଇଟି ହେଉଛି ଚାହାର ସଂପ୍ରଥମ ପରିବେଶ, ମାତ୍ର କଦାପି ଚାହାର ସ୍ୱତଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୟାତ୍ମକ ନୁହେଁ । ପ୍ରାଚୀନ ମଜାର୍ଷୀମାନେ ଆପଣାର ଅଭ୍ୟାସ ବଶ୍ୱରରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ମୂଳତଃ ବଶ୍ୱରଶୀଳ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି, ପ୍ରାଣ ଓ ଶଶ୍ୱରର ନେତା ହୋଇ ରହିଥିବା 'ମନୁ' ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ।* ମନୁଷ୍ୟକୁ ସେମାନେ ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହ ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ ହେଇଥିବା ଏକ ଇତରପ୍ରାଣୀ ବୋଲି କହି ନାହାନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଆମର ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ମନୋଭୂମିକି ଭୌତିକ ବା ଭୂତ-ସଂସ୍ପର୍ଶ ସୋପାନଟିରୁ ବାହାର ଆସିପାରେ, ସେତେବେଳେ ଯଥାର୍ଥ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର କେବଳ ଆରମ୍ଭମାତ୍ରହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତା'ପରେ ଆମେ ଆମର ନାଡ଼ୀଗତ ତଥା ଭୌତିକ ଚଳଚ୍ଚିର ଅତ୍ୟଧିକ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବାରୁ ଜନ୍ମଗତଃ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହୋଇ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ମନର ଭୂମିରେହିଁ ବାସ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ । ଏବଂ ସେହି ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟଟିର ଅନୁପାତରେହିଁ ଆମେ ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ତଥା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କାମରେ ଲଗାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଉ । କାରଣ କୌଣସିପ୍ରକାର ଚରୁରତାସମ୍ପନ୍ନ ଅଧୀନସ୍ଥତା ନୁହେଁ, ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟକୁହିଁ ଆମେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଲାଭ କରିବାର ଯଥାର୍ଥ ସାଧନ ବୋଲି କହିପାରିବା । କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବାଧ ବା ବଶ ହୋଇ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେହିଁ ଆମେ ଆମ ଜଡ଼ସ୍ଥ ପଶ୍ଚାର ପରିବେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଚାହାର ବସ୍ତୁତ ଏବଂ ଉତ୍ଥୋଳନଯୁକ୍ତ ପରିବେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବାକୁହିଁ ଆମ ମାନବଭୂମିର ଉଚ୍ଚ ଆଦର୍ଶ ବୋଲି ଜାଣିବା ।

ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମିରେ ଏହିପରି ଭାବରେ ବିକାଶଲାଭ କରି ଆସୁଥିବା ମନୋମସ୍ୱ ଜୀବନଟି ବସ୍ତୁତଃ ଏକ ସାଙ୍ଗଜମାନ ସମିଦ ହୋଇ ଆଦୌ ରହି ନଥାଏ । ପ୍ରକୃତରେ ଚାହାରୁ ଅନାଇ ଦେଖିଲେ ବରଂ ଏପରି ବୋଧ ହେବ ଯେ ଯେପରି କେବଳ କେତେଜଣ ବ୍ୟକ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଚାହା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିକଶିତ ହୋଇପାରିଛି ଏବଂ ସତେଯେପରି ଅନେକଅଶ୍ୟଙ୍କଙ୍କ ଜୀବନରେ ଓ ଏପରିକି ଅଧିକଅଶ୍ୟଙ୍କଙ୍କ ଜୀବନରେ ଏହା ଦୁଏତ ସେମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ଅତି କ୍ଷୁଦ୍ର ଏବଂ ବଡ଼ ଦୋଷଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଗଠିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଛି ଅଥବା ଦୁଏତ ଆଦୌ ବିକଶିତ ହୋଇ ନାହିଁ କିମ୍ବା କେବଳ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛି ଓ ଆଦୌ ସହଜରେ ସନ୍ଧିସ୍ଥ କରିଯାଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ଏକଥା ଏକାନ୍ତ ସତ୍ୟ ଯେ ମନୋଗତ ଜୀବନ ପ୍ରକୃତର କଦାପି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ବିକାଶରୂପ

* ମନୋମସ୍ଃ ପ୍ରାଣଶରୀରନେତା—ମୁଣ୍ଡକ ଉପନିଷଦ୍, ୨।୧।୩

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନୁହେଁ; ମାନବପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟରେ ବି ଏଭଳି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରି ନାହିଁ । ବରଂ ଏପରି ଏକ ସଙ୍କେତ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ ଯେ ଯେଉଁସବୁ ଗମ୍ଭୀର ବା ମନୁଷ୍ୟଗୋଷ୍ଠୀ ଜୀବନାର ପ୍ରସ୍ତାବଟିକୁ ପଶ୍ଚାତ୍ୟର ଜଣେ ରହସ୍ୟାନ୍ତ, ଜୀବନାଜନିତ ଆନୋଳନ ତଥା ଜଦ୍‌ବେଲନଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିଥାନ୍ତି ବା କେବଳ ଜଡ଼ସ୍ତ ସଜନି ଦେଇ ଯାତ୍ରାକରୁ ଜୀବୁଥାନ୍ତି, ସାଧାରଣତଃ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଘ୍ରାଣବନ୍ତତା ଓ ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଚମତ୍କାର ଓ ସୁପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମତାବସ୍ଥା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ପରି ଦେଖାଯାଏ, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେହିଁ ସୂକ୍ଷ୍ମ, ବଳିଷ୍ଠ ଓ ଦୀର୍ଘଜୀବୀ ମନୁଷ୍ୟଶରୀର ଗଢିତ ହୋଇଥିବା ପରି ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥାଏ । ସବୁ ସଣିପ ଜାତି ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱକରେ ପହିଞ୍ଚି ହୋଇ ରହିଥିବା ମନ ଓ ତା'ର ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମତାବସ୍ଥାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାକି ରହିଛି, ସାଧାରଣତଃ ସେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏପରି ଏକ ସମତାବସ୍ଥାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରି ନାହିଁ । ବସ୍ତୁତଃ, ଏକ ଅଧିକ ସ୍ୱଚ୍ଛନ ମନୋଭାବ ଜଗତର ଅନୁଶୀଳନ କରିବାର ଇତିହାସର ପ୍ରସ୍ତାବ ଅଧିକାଂଶ ସ୍ଥଳରେ ମାନସିକ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକର ସଙ୍ଗତିସାଧନ ଏକ ଇତିହାସର ଅସମତା-କାହାକୁ ଅଶି ସୃଷ୍ଟି କରି ଦେଇଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଛି, ଯାହାଫଳରେକ ପ୍ରତିଭ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ପ୍ରତିପକ୍ଷକୁ ପାଇଲ ହେବାର ଏକ ଅନ୍ୟତମ ରୂପ ବୋଲ କଳ୍ପନା କରିବାକୁ ଅରମ୍ଭ କଲେଣି, ଅଧୋଗତିର ଏକ ପରିଣାମ ବୋଲି କହିଲେଣି, ପ୍ରକୃତିର ଏକ ବିକୃତ ବ୍ୟାଧି ବୋଲି ଜଣାଇଲେଣି । ଏହି ଅତିରଞ୍ଜନଟିକୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ପିଛ କରିବା ଯେଉଁସବୁ ତଥ୍ୟବସ୍ତୁର ସାହାଯ୍ୟ ନିଆଯାଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସତ୍ୟ ଓ ବହିର୍ଜ୍ଞ ଭିତରେ ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ନଜର ଅନ୍ୟ ସକଳ ଫରଫଯୁକ୍ତ ତଥ୍ୟ ସହିତ ଏକତ୍ର ଫରକ କରି ଯଦି ବର୍ଜନ କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଏ, ତେବେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଏକ ଇନ୍ନ ସତ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ନର୍ଦ୍ଦେଶିତ କରିପାରନ୍ତି । ପ୍ରତିଭ ହେଉଛି ସମସ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣରେ ତାର୍ଜି କରୁଥିବା ପରମଶରୁର ଗୋଟିଏ ପ୍ରସ୍ତାବ ମାତ୍ର, ଯାହାକ ଆମର ବୁଦ୍ଧିଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଏପରି ଭାବରେ ଦ୍ରୁତ ତଥା ସ୍ୱଚ୍ଛନ କରି ରଖିବାରେ ଲକ୍ଷିଥାଏ, ଯେପରିକ ସେମାନେ ସେହି ବୁଦ୍ଧି-ଅଞ୍ଚଳ ଏବଂ ତଦ୍ୟ ମନର ଜୀଡ଼ାରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ଅଧିକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଏବଂ ଅଧିକ ଦ୍ରୁତ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଭିତି ଅପଣାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ରଖିପାରିବେ । ତେଣୁ ଏହା କୋଣି ଏକ ଖିଆଲ ନୁହେଁ, ଏପରି ଏକ ବ୍ୟାପାର ନୁହେଁ ଯାହାର ପ୍ରକୃତ ବସ୍ତୁରେ କ ତୌଣସି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଥଆଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତ-ବର୍ତ୍ତନର ଅତୀତର ଜଗତରେ ଏହା ହେଉଛି ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ଭବପିକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଦକ୍ଷେପ । ପ୍ରକୃତ ଦେହଗତ ଜୀବନକୁ ଜଡ଼ସ୍ତ ମନ ସହିତ ସମତାବଦ୍ଧ କରିପାରିଲେଣି, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାକୁ ସେ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ମନୋରୁମିର ଜୀଡ଼ାଟି ସହିତ ସମତାବଦ୍ଧ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କାରଣ କଳ୍ପାନ୍ତ ଯେ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରକୃତି ଦୌଡ଼ିପି ବକ୍ଷୁଜ୍ଞତା ଉପୁକରବ୍ଦି ଉପୁକରବ, ତାହାର ଅଦୌ ଦୌଡ଼ିପି କାରଣ ନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ଏହାଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରାଣିକୁ ଓ ପ୍ରାଣେତ ଶବ୍ଦର ଖେଳରେ ଏକ ହ୍ରାସ ଘଟିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ପରୁବେଳେ ରହିଥିବ । ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ଜେକରେ ଅଟକ ନଯାଇ ଆଡୁର ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ଲଗି ଆପଣାର ପ୍ରସ୍ପାପରେ ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଆଡୁର ଆଗକୁ ଧାବନ ଦେବାରେ ଲଗାଇଛୁ । ତା'ର ଏହି ପ୍ରକିସ୍ପାଟି ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁପରି ଉତ୍ଦେଳନ ବା ବଖୋଇର ସୃଷ୍ଟି ହେଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଯେତେ ବଡ଼ ଭଉ ଥିଅନ୍ତୁ ଏ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଦୌ ସେତେ ବଡ଼ ନୁହନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଜେତେତ ବସ୍ତୁତଃ ନୂତନ ଅଭ୍ୟୁତ୍ଥାନର ଛୋଟିଏ ଛୋଟିଏ ସ୍ଥୂଳ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପ୍ରସ୍ପାପ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି; ଅଉ ଜେତେଟିକୁ ଆମେ ଦେଖିବାର ଏପରି ଜେତେଟି କିପ୍ପା ହୋଇ ରହିଛା, ଯାହାକିଛି ଆଉ ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ପରିଶୋଧିତ ହଇନଥା ଯାଇଛୁ । ଏଥିରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ନୂତନ ଜେତେ ଜେତେ କିପ୍ପାକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ଚକ୍ଷୁ ସମକ୍ଷରେ ଯେଉଁମାନେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ୍ଟାସ୍ତ ପରଣାମମାନ ରହିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ତାହା ତୁଳନାରେ ଏମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଏକ ଅତ୍ୟଲ୍ପ ମୂଲ୍ୟହି ଦେବାକୁ ପଡ଼ୁଛୁ ।

ଯାବତ୍ପ୍ତ ପରିଚିତ ବସ୍ତୁର ତଳ ଅମେ ଦୁଏତ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟିରେ ଅସି ପହଞ୍ଚିବା ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ମନୋମୟ ଜୀବନ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏବେ ଦୌଡ଼ିପି ଉତ୍ତଃ ଅଞ୍ଚଳରେ ତଥାପି ସତଃ ହୋଇ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ସେଇ ପୁଙ୍ଖତନ ଉପଲବ୍ଦ୍ଧିରୁ ଦ୍ୟେତ ହୋଇପଡ଼ି ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ସାମର୍ଥ୍ୟ ବଡ଼ ଦୃଢ଼ଜନକ ସ୍ତରରେ ଦ୍ରାସ୍ତତା ଲଭ ରହିଥିବ, ତଣ୍ଡିମାନ ତାହାର ଏକ ଦ୍ରୁତ ପୁନଃବୃତ୍ତିହି ହେଉଛୁ । ବତ୍ତର ମନୁଷ୍ୟକୁ ପଛ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରଥମ ପୁଙ୍ଖଣଧର ହୋଇ ନଳହୁ ଦୁଏତ ଅଧିକ ଦୂରତ୍ୱକି ସ୍ତରରେ ଦୌଡ଼ିପି ଏକ ପୁଙ୍ଖତନ ପଛ୍ୟତାର ଅଧୋରତ ବଶଜବୃଦ୍ଧି ତାହାର ପୁଙ୍ଖପୁରୁଷ ହୋଇ କୁହାଯାଇ ପାରିବ । କାରଣ ଦୌତିକ ସିଦ୍ଧି ଓ ନୈପୁଣ୍ୟ ଉତ୍ପୁକରେ ତାହା ଉତ୍ତରେ ଜେତେଦୂର ପ୍ରତାଶିତ ହୋଇପାରୁଛୁ, ସେଥିରେ ଏକ ଦୈଖମ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଦୌତିକ ସିଦ୍ଧିର ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଯେ ସଦଂଶ ତ୍ୟାଗ୍ତ ଓ ବତ୍ତରତ ହୋଇ ରହିଛି, ସେଥିରେ ଅଦୌ ଦୌଡ଼ିପି ସନେହ ନାହିଁ । ତଦ୍ଭିନ୍ନ ଜେତେତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏମାନଙ୍କି ପରିଦୃଷ୍ଟ ହୋଇପାରୁଛୁ ଯେ ପ୍ରତାତତତ ଯେଉଁ ପ୍ରକାରିକୁ ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଦଂଶମୂଳ ହୋଇ ବସ୍ତୁଥାଉ, ଉତାଦ୍ଦରଣ-ସ୍ୱରୂପ ମଧ୍ୟ-ଅଫ୍ରିକାର ତରନ୍ତନ ଜଂରତା ଭିତରୁ ସତ୍ୟ ଅତତ ଜଣେ ଦୌତିସ୍ତିତ ଓ ଉତ୍ତେତତ ମଣ୍ଡିଟ ନଜେଇ ଏବଂ ଉତ୍ତଶ୍ୟତ ପୁରୁସଗୁତ୍ତତ ଲଗି ଦୌଡ଼ିପି ଅପେକ୍ଷା ନତତ ମଧ୍ୟ ଏକ ଦୌତିତ ସଂସ୍ତରର ଅନୁସରଣ କରିବାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବେଶ୍ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରୁଛୁ । ହଁ, ଏକଥା ସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ ଯେ ସେ ଦୁଏତ ପ୍ରତିପତ୍ତିଶାଳୀ ଇନ୍ଦ୍ରୋପୀସ୍ୱର ବୁଦ୍ଧିଗତ ସିଦ୍ଧିକୁ ଲାଭ କରିବା ଲାଗି ତଥାପି ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏପରିକ, ସମସ୍ତିଗତ ଜୀବରେ ବତ୍ସର କଲ୍ପବେଳେ ସଧ୍ୟ ଅନୁକୂଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମାତ୍ର କେତେଟା ପୁରୁଷରେ ଯେଉଁ ପଥଟିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିପାରନ୍ତି, ସାଧାରଣତଃ ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷରେ ତାହାର ଜଳନା କରିପାରିଥାଏ । ତେଣୁ ବୁଝାପଡ଼ି ପାରିବ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଏକ ମନୋମସ୍ ସତ୍ତ୍ୱର ବଶେଷତା ଅର୍ଜନ କରିବାରୁ ବତର୍ତ୍ତନର ଦୀର୍ଘସ୍ୱାସ୍ତରର ବ୍ୟାନଗୁଡ଼ିକର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଦ୍ଧିକୁ ବୋଦ୍ଧାରୁ ଦୁଏତ ନଷ୍ଟ ଲାଭ କରିପାରେ ଅଥବା ବୁଦ୍ଧିପରିଚ୍ଛନ୍ନ ଶରୀରର ଗାତ୍ରଶସ୍ୱ ବିସ୍ୱାସ୍ତତା ଲାଗି ଏହି ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରର ଭୌତିକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ନଷ୍ଟସ୍ୱ ରହିଛୁ ଏବଂ ଏକ ସହାସ୍ୱକ ପରିବେଶ ପାଇଲେ ଓ ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ପ୍ରେରଣା ଦେଇ ପାରୁଥିବା ଏକ ବାତାବରଣରେ ସେ ସଦ୍ଦତା ଏହିପର ଏକ ଉଚ୍ଚସ୍ତରସ୍ୱ ସାମର୍ଥ୍ୟର ପ୍ରମାଣ ସଧ୍ୟ ଦେଇପାରିବ । ଭୌତିକ ମାନସିକ ଅସମର୍ଥତା ତଦାପି ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ବଦ୍ଧରର ସୃଷ୍ଟି କରେ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଯେତେବେଳ ସୁଯୋଗରୁ ସାର୍ଥତାଳ ଲାଭି ବଞ୍ଚିତ ବା ବଞ୍ଚିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଲେ ଓ ଯେତେବେଳ ତାଙ୍କରଣତାସ୍ତ୍ର ଅବେଳଟି ଭୌତିକ ତାଇଣରୁ ପ୍ରତ୍ୟାଦୃତ ହୋଇ ରହିରଲେହିଁ ବଦ୍ଧରର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । ସେଣୁ ବଦ୍ଧରତା ହେଉଛୁ ଏକ ସଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ନିର୍ଦ୍ଦିତାବସ୍ଥା, ଏହାକୁ ଆମେ ଏକ ମୂଳଭୂତ ଅଙ୍ଗାର ବୋଲି ଆଦୌ କହିବା ନାହିଁ ।

ପୁନଶ୍ଚ, ଅଧିଜନ ବତ୍ସର ଏବଂ ଅଧିଜନ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର ସମୁଦାସ୍ୱ ଉପଧାସ୍ୱଟି ଅବବେଚନର ସମର୍ଥ ଯେଉଁଥିସି ଚକ୍ଷୁକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦର୍ଶାଇ ଦେଇ ପାରୁଛୁ ଯେ ଏହାଦ୍ୱାସ୍ ବୁଦ୍ଧିଗତ ପାରଙ୍ଗମତାର ଏକ ସାଙ୍ଗଜନ୍ମିନ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ବାସ୍ତବରେ ସଚ୍ଚେତନ ଜୀବଜାତିହିଁ ପ୍ରକୃତ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଏକ ବୃହତ୍ତ ଓ ସଚେତନ ପ୍ରସ୍ୱାସ ଜାରିବାରେ ଲାଗିଛୁ; ଏକ ମନୋମସ୍ ଭୂମିର ଜଦନଯାପନ ଲାଗି ଆଧିଜନ ସଭ୍ୟତା ଯେଉଁସବୁ ସୁଯୋଗ ଅଣି ଯୋଗାଇ ଦେଇ ପାରିଛୁ, ତାହାକୁ ସାଙ୍ଗଜନ୍ମିନ ଜଣ ବୁଦ୍ଧିଗତ ସମର୍ଥତା ତଥା ବୁଦ୍ଧିଗତ ଅଧିଜନର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଏକ ସାଙ୍ଗଜନ୍ମିନ ବାସ୍ତବରେ ପରିଣତ କରିବାକୁହିଁ ପ୍ରକୃତ ଏହି ପ୍ରସ୍ୱାସ ଜାରିବାରେ ଲାଗିଛୁ । ଏହି ପ୍ରସ୍ୱାସଟିର ସଦ୍ଦପ୍ରଧାନ ବାସ୍ତବର ଭୂମିତାରେ ଅବଗାସ୍ତି ହୋଇଥିବା ଇନ୍ଦ୍ରୋପୀସ୍ୱ ବୁଦ୍ଧିକୁଶଳତା ଜଡ଼ ପକୃତ ଏହ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବାହ୍ୟ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଅପଣାକୁ ଅଭିନ୍ନ ତ୍ୱରେ ଚିହ୍ନି ପିଣ୍ଡରେ ମଧ୍ୟ, ତଥାପି ଆମେ ସେଇଟିକୁ ଏହି ପ୍ରସ୍ୱାସଟିର ଏକ ଆନଶ୍ୟକ ଅଙ୍ଗ ବୋଲି କହିପାରିବା । ମନୁଷ୍ୟର ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାନସିକ ସମ୍ଭାବନାଗୁଡ଼ିକର ପରିସ୍ଫୁରଣ ସବାଶେ ଏହି ପ୍ରସ୍ୱାସ ତା'ର ଜଡ଼ଗତ ସଙ୍କଳ୍ପରେ ଓ ପ୍ରାଣିକ ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ତଥା ତାହାର ମାନସିକ ବାତାବରଣରେ ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଭୂମି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ରଖିବାକୁହିଁ ଚାହୁଁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରସାର କର, ପଛରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବା ମନୁଷ୍ୟଗୋଷ୍ଠୀଗୁଡ଼ିକର ଅଗ୍ରଗତି ସାଧନ କରାଇ, ଦଳିତ ଶ୍ରେଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇ, ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଳ୍ପ ଶ୍ରମସାପେକ୍ଷ ଉତ୍ପାଦନଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଅଧିକତର ଓ ବହୁଗୁଣିତ କରାଇ, ନାନାପ୍ରକାର ଆଦର୍ଶ ସାମାଜିକ ତଥା ଅର୍ଥନୈତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆଡ଼କୁ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇ, ସଭ୍ୟ ମାନବସମାଜରେ ଏକ ଉନ୍ନତତର ସ୍ଥାୟୀତ୍ୱ, ଦୀର୍ଘଜୀବନ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ଶାନ୍ତିର ସମ୍ଭବ କରିପାରିବା ଲାଗି ବଳିଷ୍ଠର ସକଳ ଶ୍ରମକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂର୍ବୋତ୍ତାନୀ ପ୍ରସ୍ତାବର କୋଉ ତଥା ସୋଭିଏତ ଆପଣାକୁ ସହଜବୋଧ୍ୟ ନାନାବିଧ ସଙ୍କେତରେ ଅନୁଭାଷିତ କରଦେବାରେ ଲଗିଛୁ । ଦୁଏତ ଯେପୋତିତ ବା ଅନ୍ୟତା ସମସ୍ତ ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ ସବୁବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଯାଇ ପାରୁ ନାହିଁ ସତ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ସେହି ସଠାର୍ଥ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ହୋଇ ରହୁଛୁ । ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟକ୍ତି ପୁଣି ହେବ, ସମାଜ ପୁଣି ହେବ, ଜଡ଼ଗତ ମନର ସକଳ ନ୍ୟାସ୍ପୋତିତ ପ୍ରସ୍ପୋତନ ତଥା ଦାବିଗୁଡ଼ିକର ପରଭର୍ପଣ ହେବ, ସବୁର ଲାଗି ଯେପ୍ତ ଅଯୁମ ରହିବ, ଅବସର ରହିବ ଓ ସମାନ ସୁଯୋଗ ମଧ୍ୟ ରହିବ;— ଯାହାଫଳରେକ, ବଶେଷ ଜୀବରେ ଅନୁଗୁମ୍ଫିତ କେବଳ କୌଣସି ଗୋଷ୍ଠିର ନାଉ, ଶ୍ରେଣୀ କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସମୁତାସ୍ୱ ମନୁଷ୍ୟଜାତି ଆପଣାର ଜୀବନ୍ତ ଏବଂ ଦୌଡ଼ିବ ପଶୁର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବକାଶସାଧନ ଲାଗି ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ । ଏତଥା ସତ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁଏତ କେବଳ ଭୌତିକ ଏବଂ ଅର୍ଥନୈତିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିକୁ ଏଥରେ ସଙ୍କାଧିକ ଅଗ୍ରାଧିକାର ଲଭ କରିଛୁ; ମାତ୍ର ତଥାପି ଏହାର ଦଇରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଓ ସଙ୍ଗପ୍ରଧାନ ପ୍ରେରଣା ବା ଅବେଦଟିକୁ ସଙ୍ଗତା ଜାଗି କରିବାରେ ଲଗିଛୁ ଅଥବା ତା'ର ପ୍ରକୃତ ବେଳଟି ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛୁ ।

ଏବ ଯେତେବେଳେ ଏହି ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକର ପୂରଣ ହୋଇଯିବ, ଯେତେବେଳେ ଏହି ମହାନ୍ ପ୍ରସ୍ତାବଟି ଅପଣା ଲାଗି ଏକ ଭୂମିର ଆହରଣ କରି ପାରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ, ସେତେବେଳେ ଆମ ବୁଦ୍ଧିଗ୍ରାହ୍ୟ ଜୀବନଟିର ଯାବତୀୟ ନିମ୍ନାବସ୍ଥାତ୍ମକତା ଯେଉଁ ଅଧିକତର ସମ୍ଭାବନାଟିର ପଛକର ହୋଇ ରହିବେ, ସେହି ସମ୍ଭାବନାଟି ପ୍ରକୃତରେ କଣଟି ଉତ୍ତର ହେବ ? ଯଦି ମନକୁ ପ୍ରକୃତର ସଙ୍କୋଚ ଭୁମି ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଆମ ମସ୍ତିଷ୍କ ଓ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନଜନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପରିଗୃହୀତ ହୋଇଥିବା ଏହି ବୃତ୍ତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବକାଶ ଏବଂ ଆମ ସଦ୍ଭେତ ଓ ଛନ୍ଦଶୀଳତା-ଗୁଡ଼ିକର ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣସମ୍ଭବ ପରଭର୍ପଣକୁ ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଅବଶ୍ୟ ଯେପ୍ତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ତା' ନହୋଇ ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ବୃତ୍ତିଜର୍ଜରୀଭୂତ ଏକ ସଦେତଧାରତ ପ୍ରାଣୀଠାରୁ ଅଳ୍ପ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବଦ୍ଧିତ ହୋଇ ପାରୁନୁ, ଯଦ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ଆଡ଼ର କଳ୍ପ ବଦ୍ଧିତ ଓ ବଦ୍ଧିତ ହେବାକୁ ବାଙ୍କା ରହିଥାଏ, ତେବେ ଦୁଏତ ଏପର ହୋଇପାରେ ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଦ୍ଧିତ ମନୋଗତ ଜୀବନସ୍ପୃହା, ତା' ବୃଦ୍ଧିର ଏହି ନମନସ୍ପୃହା, ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକତା ଓ ପୂରସ୍ତାରଯୁକ୍ତ ସମର୍ଥତା, ତା'ର ସଦେଗ ତଥା ଗତିଶୀଳତାର ଏହି ପୂଶୃଙ୍ଖଳିତ ବଲବଶାଳିତା,—ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଏତ ଉଚ୍ଚତର ଜୀବନର ତଦାଶ ଆଡ଼କୁ ତେଜନ ଏକ ମଧ୍ୟପଥ ଦୋଇଁଟି ବନ୍ଦପାଇବା । ଆଡ଼ର ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏପର ଅନ୍ୟ ଦୁଇଁ ଓ ପାମର୍ଥ୍ୟମାନଙ୍କର ତଦାଶ ଆଡ଼କୁ ଏକ ମଧ୍ୟପଥ ଦୋଇ ବନ୍ଦପାଇବା, ଯେଉଁଗୁଡ଼ଉଚ୍ଚ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହେବାକୁ ଏତେ ମଧ୍ୟ ବାଙ୍କା ରହିନୁ ଏବଂ ଏହି ନମ୍ନତର ସ୍ତରରେ ରହିପାରେ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅଧିକତ ହେବା ମଧ୍ୟ ଏତେସ୍ପୃହା ବାଙ୍କା ରହିନୁ । ଯେପର ଆମର ମନ ଆମର ଏହି ଜଡ଼ ଶ୍ରେରଣିକୁ ଅଧିକାର ବରନେଇନୁ ଏବଂ ଯାହାଙ୍କଲରେକ ଏହି ଶ୍ରେର ଆଉ ତେବଳ ଅପଣାର ପରମର୍ପଣ ପାଇଁଟି ଜଡଧାରିଣ ନତର ଏତ ଉଚ୍ଚତର ଦିବ୍ୟସ୍ପତତା ସ୍ୱତାଶେ ଅବଙ୍ଗତ ଉଲ୍ଲି ଓ ଉପାଦାନମାନ ଯୋଗାଇ ଦେବାରେ ଲଗିନୁ, ଠିକ୍ ସେହିପର ।

ଆମର ମନୋମୟ ଜୀବନସ୍ତରଟିଠାରୁ ଯେ ଆଡ଼ର ଏତ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ତର ରହିନୁ, ଏହି ପତୀତିର ଘୋଷଣାକୁଁ ଆମେ ଉପନିଷଦ୍ ଦର୍ଶନର ସମୁଦାୟ ଅଧାରଭୂମି ତୋଇ ବନ୍ଦପାଇବା ଏବଂ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ସ୍ତରଟିକୁ ଅପଣାର ପଡ଼ିଆ ଉଚ୍ଚରକୁ ଅଣି ତାହାକୁ ପୂଗଠିତ ତର ରଖିବାକୁଁ ଘୋଉର ଯାବତୀୟ ପଚ୍ଚତ ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରତ ହେଇପାରେ ସେହି ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ତୋଇ ବନ୍ଦପାଇବା । ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନରେ ମନ ତଦାପି ଆମର ସଂଗ୍ରେପ ଭୂମି ନୁହେଁ, ମନ ତଦାପି ତଉମ ଧେସ୍ୟ ନୁହେଁ, ମାନ ଆମର ଶଙ୍କର ପର ଏହି ମନ ହେଉନୁ କେବଳ ଏକ ସାଧନ ମାନ । ଘୋଉର ପରସ୍ପରାରେ ମଧ୍ୟ ଏହାଳଟି ଏହାକୁ କେବଳ ଅନ୍ତଃକରଣ ବା ଅନ୍ତର୍ଗତ ସାଧନ ତୋଇ କୁହାଯାଇନୁ । ଏବଂ ସ୍ୱରଜ୍ଞାସ୍ୟ ପରମ୍ପରା ଏତଥାତିର ମଧ୍ୟ ଘୋଷଣା କରୁନୁ ଯେ ଯେଉଁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଭୂମିସ୍ତମଦତିର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଘଟିବା ଏବେସୁଦ୍ଧା ବାଙ୍କା ରହିନୁ, ତାହା ମନୁଷ୍ୟର ଅନୁଭବଜଗତରେ ଆଦୌ ଏକ ନୂତନ ଭୂମି ନୁହେଁ, ମାନ ପୂଦତ୍ୱରୁ ମଧ୍ୟ ଏହାର ତଦାଶ କରିପାଇନୁ ଓ ଏପରକ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ତଦାଶଗତ ତେତୋଟି ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ତରେ ତାହା ମନୁଷ୍ୟଜାତିକୁ ପଶ୍ରଗ୍ଭତ ମଧ୍ୟ କରିଅପିନୁ । ଅନ୍ତତଃ ଏତକ ନଶ୍ଚସ୍ତ ସତ୍ୟ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଇଟିକୁ ଆମର ଜ୍ଞାନଗୋଚରକୁ ଅଣିବାକୁ ହେଲେ ଆଉରୁ ଏହାର ଅଂଶିକ ବଦାଶ ହୋଇଥିବା ତତାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ଏବଂ ଯଦ ପ୍ରକୃତ ଅପଣାର ସେହି ପୂବତ୍ତନ ସିଦ୍ଧିବନ୍ଦୁଟିରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂରୀ ପଇକୁ ସେପିପଡ଼ନୁ, ତେବେ ଦୌଡ଼ିସି ନା ଦୌଡିସି ଅନୁପଲବ୍ଧି ସମସ୍ତସ ଅବସ୍ଥା ବା ବୃଦ୍ଧିତ ତଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭୌଉକ ଉତ୍ତିର କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅଯଥେଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମକୁ ତାହାର କାରଣଟିକୁ ଖୋକ ପାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରକୃତ ଦର୍ତ୍ତମାନ ଏହିପରି ଏକ ଅଯଥେଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟକୁ ଫେରିଆସିଛୁ, ଜନ୍ମତର ଭୂମିଟିରେ ଜୀବନକୁ ଛତ୍ରଭଙ୍ଗ କରିଇ ତାହା ଉଚ୍ଚତର ଭୂମିରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅତରକ୍ତ ବଶେଷ ନୈପୁଣ୍ୟ ହାସଲ କରିବା ଲଗି ମନ ବଳାଇଛୁ ।

ମାନ, ଏହି ଯେଉଁ ଉଚ୍ଚତର ବା ଉଚ୍ଚତମ ଅସ୍ତିତ୍ୱଭୂମିଟିର ଅଭିମୁଖରେ ଆମ ଜୀବନର ବବର୍ତ୍ତନ ଧାବତ ହେବାରେ ଲଗିଛି, ତାହା ମଧ୍ୟରେ ଆମ ଲଗି ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣସବୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି ? ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟିର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଏପରି କେତେକ ପରମ ଅନୁଭୂତି ଏବଂ ଅସାଧାରଣ କଳ୍ପନାର ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାକୁକି ସେଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ଚାପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ହେଲେ ସେହି ପ୍ରାଚୀନ ଫସ୍ଟ୍ଟ ଭାଷାରହିଁ ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ଭାଷାରେ ତାହା ପ୍ରକାଶ କରିବା ଏକାନ୍ତ ଦୁରୂହ ହୋଇପଡ଼ିବ, କାରଣ ସେହି ଫସ୍ଟ୍ଟ ଭାଷାରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେତେକ ପରମାଣରେ କ୍ରମବଦ୍ଧ କରି ରଖାଯାଇ ପାରିଛୁ । ଇଂରାଜୀ ଭାଷାରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଯେଉଁସବୁ ଉତ୍ତୁଳ୍ଟ ନକଟ ଶବ୍ଦ ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅର୍ଥସମୃଦ୍ଧଛତା ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ ଏବଂ ଏହି ଷେତରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣି ବ୍ୟବହାର କଲେ ଭାବୀ ଅନେକ ଏବଂ ଏପରକ ଗମ୍ଭୀର ଅର୍ଥଗତ ଅଯଥାର୍ଥତା ମଧ୍ୟରେ ଆସି ପଡ଼ିବାର ପ୍ରମାଦ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇପିବ । ଯେଉଁଟିକୁ ଆମର ସ୍ଥୂଳ ଶବ୍ଦର ବୋଲ କୁହାଯାଉଛୁ ଏବଂ ଯେଉଁଟିରେ ଆମର ଅନ୍ନମସ୍ କଥା ପ୍ରାଣମସ୍ ଦୁଇଟିଯାକ କୋଷ ଗୁଡ଼ା ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମର ସେହି ଦେହପ୍ରାଣଗତ ସୋପାନଟି ବ୍ୟତତ, ଏବଂ ଯାହାକୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶବ୍ଦର ବୋଲ କୁହାଯାଇଛୁ ଓ ଯେଉଁଟି କେବଳ ମନଃକୋଷଟି ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ ହୋଇଛୁ, ଆମର ସେହି ମନୋମସ୍ ସତ୍ତାର ସୋପାନଟି ବ୍ୟତତ ଯୋଗର ପରତ୍ପରା ଅତମାନସ ସତ୍ତାର ଏକ ତୃତୀୟ, ପବୋଚ୍ଚ କଥା ଦବ୍ୟ ସୋପାନର ମଧ୍ୟ ନର୍ଦ୍ଦିସ୍ଟ କରିଦେଇଛୁ, ଯାହାକୁକି କାରଣଶଙ୍କର ବୋଲ କୁହାଯାଇଛୁ ଓ ଯାହା ସମସ୍ତ ଗଠନଟିରେ ଚତୁର୍ଥ ଓ ପଞ୍ଚମ ସୋପାନସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ବଜ୍ଞାନକୋଷ ଏବଂ ଆନନ୍ଦକୋଷରୂପେ ଯାହାର ବର୍ତ୍ତନା କରିଯାଇଛୁ । ମାନ କେବଳ ମାନସିକ ଜଜ୍ଞାସା ଓ ମାନସିକ ତର୍କଣାର ଜମବଦ୍ଧ ପରଣାମରୂପେ ଏହି ବଜ୍ଞାନ ଆଦୌ ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ ନାହିଁ ଅଥବା ପବୋଚ୍ଚ ସମ୍ଭାବନାର ଏକ ଭୂମିରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏବଂ ମତଗୁଡ଼ିକର କେବଳ ଏକ ସାମସ୍ଟିକ ଅବସ୍ଥାର ପରଣାମରୂପେ ବଜ୍ଞାନ ମିଳେ ନାହିଁ; ଏହାକୁ ଆମେ ବରଂ ଏକ ବଣ୍ଟୁଛ ଆପେ-ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଅପେ-ଆଲୋକଚ୍ଛ ସତ୍ୟରୂପେହିଁ ଜାଣିବା । ଏବଂ ସେହି ଆନନ୍ଦ ଜନ୍ମଲେ ମଧ୍ୟ ହୃଦସ୍ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ଥବୋଧ ଦ୍ୱାରା ଲବ୍ଧ ଏକ ପବୋଚ୍ଚ ସୁଖାନୁଭୂତିକୁ ବୁଝାଏ ନାହିଁ, ଯାହାକି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ ଦୁଃଖର ଏକ ଅନୁଭୂତଗତ ପୃଷ୍ଠଭୂମି ଉପରେ ଦଣ୍ଡାସ୍ୱମାନ ରହିଥାଏ; ମାତ୍ର ଏହି ଆନନ୍ଦ ଏକ ଆପେ-ବର୍ତ୍ତମାନ ତଥା ସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟଯୁକ୍ତ ଆନନ୍ଦକୁ ବୁଝାଏ, ସକଳ ବସ୍ତୁ ଓ ବଶେଷ ବା ବଚ୍ଛିନ୍ନ ଯାବତ୍ତୀୟ ଅନୁଭୂତ ମଧ୍ୟରୁ ତାହା ସବଦା ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏକ ଆତ୍ମାନନ୍ଦରୂପେ ତାହା ସତ୍ତେଅବା ଏକ ବଶ୍ୱାତ୍ତତ ଓ ଅନନ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସ୍ୱତ୍ତବ ଓ ମୌପାଦାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଆମର ମନୋଭୂମିପସ୍ତତ ଏସବୁ କଲ୍ପନାର ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ବାସ୍ତବ ଓ ସମ୍ଭବ ବସ୍ତୁ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି କ ? ସେହି କଲ୍ପନାଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଯାବତ୍ତୀୟ ଯୋଗ ଆପଣାର ଚଢ଼ାନ୍ତ ଅନୁଭବ ଏବଂ ସବୋଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଘୋଷଣା କରିଥାନ୍ତି । ସେହି କଲ୍ପନାଗୁଡ଼ିକହିଁ ଆମ ଚେତ୍ତନାର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସବୋଚ୍ଚ ସ୍ଥିତତିର ନର୍ଣ୍ଣାସ୍ମକ ମୂଲମାତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ଆମ ଜୀବନର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରଶସ୍ତତ୍ତମ ପରସ୍ପରତିର ନରୂପଣ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଆମେ କହିଥାଉ ଯେ ସତ୍ତ୍ୟୋଦ୍ଘାଟନ, ଫପ୍ରେରଣା ତଥା ଫବୋଧିରୂପୀ ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ମୋଟାମୋଟି ଅନୁରୂପ ହୋଇ ସବୋଚ୍ଚ ବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସୌଷମ୍ୟାବସ୍ଥା ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି, ମାତ୍ର ତଥାପି ସେଗୁଡ଼ିକ ଫବୋଧିପ୍ରେରତ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ଅଥବା ବଦ୍ୟ ମନର ସୋପାନତିରେ ଆଦୌ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ନାହାନ୍ତି; ତାହା ଏସବୁଠାରୁ ଆହୁରି ଉତ୍ତ ଏକ ସୋପାନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ସତ୍ତ୍ୟକୁ ସେମାନେ ମୁହାଁମୁହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜ୍ଞବରେ ଦେଖିପାରୁଛନ୍ତି; ବା ବରଂ ଏପରି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ ସେମାନେ ବଶ୍ୱାତ୍ତତ ତଥା ବଶ୍ୱଗତ ଉଭସ୍ଥ ସ୍ତରର ବସ୍ତୁସତ୍ତ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ କେବଳ ତାହାର ରଚନା ଓ ପ୍ରକାଶମସ୍ଥ ନିସ୍ପାଦକତା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏବଂ ଏହିସବୁ ବୃତ୍ତି ବା ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏପରି ଏକ ଚେତ୍ତନାମସ୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆଲୋକରୂପେ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି, ଯାହାକି ଆମର ଏହି ଅହଂଜତ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଅତ୍ତନ୍ତମ କରିଯାଇଛି, ସ୍ୱୟଂ ଏକାଧାରରେ ବଶ୍ୱମସ୍ଥ ଏବଂ ବଶ୍ୱାତ୍ତତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ଆନନ୍ଦହିଁ ଏହାର ସ୍ୱତ୍ତବ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ବଦ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲିହିଁ କୁହାଯିବ, ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ତା'ର ପ୍ରତ୍ତାତ୍ତ ସୋପାନତିରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଭଳି ଜ୍ଞବରେ ତଆର ହୋଇ ରହିଛି, ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଚେତ୍ତନା ଓ ନିସ୍ପାଶୀଳତାର ମନୁଷ୍ୟାତ୍ତତ ଅର୍ଥାତ୍ତ ଅତ୍ତମାନବକ ଭୂମି ବା ଅବସ୍ଥା ବୋଲି କୁହାଯିବ । ତତ୍ତ୍ୱର ଭୂମି ଉପରେ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ବସ୍ତୁତଃ କେବଳ ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଏକ ନିମୂର୍ତ୍ତି ବୋଲିହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଯାଇ ପାରିବ; ସେହି ପରମ ଅଜ୍ଞେୟଙ୍କୁ ଆମେ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ପରମ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା ଅଥବା ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରି ରଖିଥିବା ଏକ ବଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ—ଯେକୌଣସି ଜ୍ଞବରେ କଲ୍ପନା କରୁ ନା କାହିଁକି, ଆମର ଜାତ୍ତତ ଜ୍ଞାନର ଭୂମି ଉପରେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମରନନା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ଯୋଗ-

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାଧନାରେ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବସ୍ତୁର କଣ ଆଶସ୍ୱଗତ ଜୀବନର ବଭନ୍ନ ଅବସ୍ଥା ବା ସୋପାନ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଆମର ଜାଗ୍ରତାବସ୍ଥାର ଚେତନାଟି ଲଗି ଏହି ଅବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅପହୃତ ହୋଇ ରହିଛି ସତ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକ ତଥାପି ଆମର ଭିତରେ ଏକ ଅଚେତନ ସ୍ତରରେହିଁ ବାସ କରି ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ଆମକୁ ଠିକ୍ ସେହିସବୁ ସୋପାନକୁହିଁ ଆରୋହଣ କରି ଉଠିଯିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ ।

କାରଣ, ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି 'କରଣ' ବା ସାଧନଠାରୁ ଭିନ୍ନ ବୋଲି ଦେଖାଇ ଯାହାକୁ 'କାରଣ'ଶବ୍ଦର ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ସେହି ନାମଟିରୁହିଁ ଏହି ସୂଚନା ମିଳୁଛି ଯେ ଏହି ସବୋଚ୍ଚ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ବବର୍ତ୍ତନର ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ତାହାର ଆଗରୁ ଆବର୍ଭୂତ ହୋଇଥିବା ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁର ପ୍ରକୃତ ଉତ୍ସସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଆମର ମନୋଗତ ସକଳ ନିସ୍ପାଦକତାକୁ ଆମେ ବସ୍ତୁତଃ ଏକ ନିମ୍ନସ୍ତର ହୋଇ ଆସିଥିବା ଅଥବା ତତ୍ୱନ କରିଯାଇଥିବା ଏକ ବସ୍ତୁ ବୋଲି କହିବା, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଉତ୍ପତ୍ତିସ୍ଥଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ସତ୍ତ୍ୟଟିଠାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବଭକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର କେବଳ ଏକ ବକୃତ ରୂପ ବୋଲିହିଁ କହିବା । ଆମର ଯାବତୀୟ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ତଥା ସଂବେଗର ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ଆନନ୍ଦ ସତ୍ତ୍ୱତ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଏକ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି, ଆମର ନାଡ଼ୀଗତ ଶକ୍ତି ଓ ନିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକର ଦ୍ରବ୍ୟ ଚେତନା ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ସେହି ପରମ ଫଳଲ୍ପ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ସତ୍ତ୍ୱତ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ଏବଂ ଆମର ଏହି ଜଡ଼ଗତ ସୃଷ୍ଟିର ସେହି ପରମ ଆନନ୍ଦ ତଥା ପରମ ଚେତନାର ଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ତ୍ୟୋପାଦାନଟି ସତ୍ତ୍ୱତ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ଏକ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ଆମ ଆଖି ଆଗରେ ଯେଉଁ ବବର୍ତ୍ତନଟି ଲଗି ରହିଛି ଏବଂ ଏହି ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ଆମେ ସ୍ୱୟଂ ଯେଉଁ ବବର୍ତ୍ତନର ଉଚ୍ଚତମ ଶିଖରଟିରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ରହିଛୁ, ତାହାକୁ ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ଏକ ବପଞ୍ଚତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନ କରିଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଏହି ବପଞ୍ଚତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟିର ସାହାଯ୍ୟରେହିଁ ଏହିସବୁ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆପଣାର ଏକତ୍ୱ ତଥା ଅନେକତ୍ୱ ଉଭୟକୁ ବସ୍ତୁବରେ ଜଡ଼, ପ୍ରାଣ ତଥା ମନର ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପାଦାନଟିକୁ ତଥା ନିସ୍ପାଦକତାଗୁଡ଼ିକୁ ଏପରି ଭାବରେ ବନଶ୍ଚିତ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତାଯୁକ୍ତ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି, ଯେପରିକ ସେମାନେ ଏହି ପରବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଆପେକ୍ଷିକତାଟି ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଭବସ୍ଥଳ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ତଥା ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସୌତ୍ପମ୍ୟକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବେ । ଯଦି ଏହାହିଁ ବଶ୍ୱଜଗତର ସତ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ବବର୍ତ୍ତନର ଅନ୍ତିମ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଆମେ ତାହାର କାରଣ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା; ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆପଣାର ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକରେ ଅନ୍ତରବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତଲାଭ କରି ତାହା ତନେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଉଠିବ ବୋଲ୍ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା । ମାତ୍ର ଏହି ମୁକ୍ତଲାଭ ବା ବିମୋଚନ ଯଦି କେବଳ ଏକ ପଲାୟନରେହିଁ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ତାହାକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଥିବା ଉପାଦାନ ଏବଂ ନିସ୍ପାନ୍ଦକତାଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ଉତ୍ଥୋଳନ ଓ ରୂପାନ୍ତର ସମ୍ଭବ କରିବା ଲାଗି ଯଦି ତାହା ଏହିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ପୁଣି ଫେରି ନଆସେ, ତେବେ ତାହା କେବଳ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାହିଁ ରହିବ । ଏହିପରି ଏକ ରୂପାନ୍ତରୀକରଣରେ ଆପଣାର ଲୀଳାକ୍ରିୟାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତାସମାପ୍ତ କରି ନପାରିଲେ କେବଳ ଏହି ଅନ୍ତରାବସ୍ଥିତତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ଔଚିତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଯଦି ମନୁଷ୍ୟର ମାନସସତ୍ତ୍ୱା ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସକଳ ଗୌରବର ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ, ମନୁଷ୍ୟର ଫବେଗ ଓ ଗ୍ରହଣଶୀଳତାକୁ ଯଦି ସେହି ପରମ ଆନନ୍ଦର ସ୍ପର୍ଶରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ବିଆଯାଇ ପାରିବ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଆନନ୍ଦରହିଁ ପରମାପକ ଓ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ପରମାପକ ତଥା ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବେ, ମନୁଷ୍ୟର ଯାବତ୍ତାତ୍ତ୍ୱ ନିସ୍ପା ଯଦି ଏକ ଦିବ୍ୟ ତଥା ଅହଂ-ପାଶମୁକ୍ତ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାର କେବଳ ପ୍ରତିନଧିତ୍ୱ ନକରି ଆପଣାକୁ ଠିକ୍ ସେହି ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାରୂପେହିଁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ, ଏବଂ ଆମ ସତ୍ତାର ଏହି ଜଡ଼ଗତ ଉପାଦାନଟି ଯଦି ଯଥେଷ୍ଟ ଭାବରେ ସେହି ପରମ ମୂଳସତ୍ତାଟିର ପରିମଣ୍ଡଳରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ, ଏହିସବୁ ଉଚ୍ଚତମ ଅନୁଭୂତି ତଥା ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ ଦୀର୍ଘସ୍ଥାସ୍ୱୀ କରି ଧରି ରଖିବା ଲାଗି ଯଦି ତାହା ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ନମନୀୟତା ତଥା ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମ୍ମିଳନ ସମ୍ଭବ କରିପାରିବ, ତେବେ ଯୁଗ ଯୁଗ ଯାବତ୍ ଘୁରି ଆସିଥିବା ପ୍ରକୃତିର ସକଳ ସାଧନା ଏକ ପରମ ସଫଳତାମଣ୍ଡିତ ଔଚିତ୍ୟରେହିଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ତାହାର ଯାବତ୍ତାତ୍ତ୍ୱ ବିବର୍ତ୍ତନ ସେମାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥରେ ଗତ୍ୟାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ପ୍ରକଟ କରିଦେଇ ପାରିବେ ।

ଏହି ପରମମହତ୍ତମସ୍ୱ ଅସ୍ତିତ୍ୱର କେବଳ ଏକ ଆତ୍ମସ ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଏଭଳି ଭାବରେ ଟଲସ୍ପାଇ ଦିଏ ଏବଂ ଏହାର ଆକର୍ଷଣ ଆମକୁ ଏପରି ଭାବରେ ନମସ୍କୃତ କରି ରଖେ ଯେ, ଥରେ ତାହାର ଦର୍ଶନଲାଭର ସୌଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ କେବଳ ତାହାରହିଁ ଅନୁଧାବନ କରିବା ଲାଗି ଆମେ ଆଉ ସବୁକିଛିକୁ ଅବହେଳିତ କରି ରଖିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏକ ଔଚିତ୍ୟ ଥିବାପରି ଅନୁଭବ କରିଥାଉ । ଯେଉଁ ବସ୍ତୁର କେବଳ ଏହି ମନ ଭିତରେହିଁ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଅଧିସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥିବାର ଦେଖିଥାଏ ଏବଂ ମନୋଗତ ଜୀବନକୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ଆଦର୍ଶ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରେ, ତାହାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୋଧ କରୁଥିବା ଏକ ଅଭିରଞ୍ଜନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆମେ ମନକୁ ଏକ ଅଯୋଗ୍ୟ ବିକାର ଏବଂ ଏକ ମହତ୍ତା ବାଧା ବୋଲି ଭାବିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥାଉ, ତାହାକୁହିଁ ଏକ ମାୟାମସ୍ୱ ବିଶ୍ୱର ଉଦ୍ଭବସ୍ଥାନ ବୋଲି କହୁ, 'ସତ୍ୟ'ର ପରମ ଅସ୍ୱୀକୃତ ବୋଲି ମଣୁ; ଏବଂ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଅନ୍ତମ୍ର ବ୍ରହ୍ମୋଚନଟିର ବାସନା ରଖିଥିଲେ ସେହି ମନକୁହିଁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ମନର ସାବଧାସ୍ୱ କୃତ ଭଥା ପରିଣାମକୁ ବିନଷ୍ଟ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ବୋଲି ବିଶ୍ୱର କରିଥାଉ । ମାତ୍ର ଆମେ ଏହି 'ସତ୍ୟ'ଟିକୁ କେବଳ ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧ-ସତ୍ୟ ବୋଲିହିଁ କହିବା, ମନର କେବଳ ବାସ୍ତବ ସୀମାବଦ୍ଧତାଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖି ଏବଂ ତାହାର ଦିବ୍ୟ ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱଟିକୁ ଏଡ଼ାଦେଇ ତାହା ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରମାଦରେ ପଡ଼ିଯାଇଥାଏ । ତରମ ଓ ପ୍ରକୃତ ଜ୍ଞାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଓ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ଅତୀତ ଭାବରେ କଳ୍ପନା କରିଥାଏ ଓ ତାଙ୍କୁ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେହିଁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥାଏ । ଯଥାର୍ଥ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ସେହି ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରି ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାହୁଡ଼ି ଆସିପାରେ, ଏହାକୁ ଅଧିକାର କରି ରହିପାରେ ଏବଂ ଅତିତ୍ୱର ସେହି ମହାନ୍ ଶିଡ଼ିଟିରେ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିବା ଭଥା ଆରୋହଣ କରିପାରିବା ଲାଗି ତା ଭିତରେ ସଦ୍ଦା ଆବଶ୍ୟକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥାଏ । କାରଣ ଯଦି ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରଜ୍ଞା ଆଦୌ କୌଣସି ଅବସ୍ଥିତି ରହିଥାଏ, ତେବେ ଆମର ଏହି ମନୋରୂପୀ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ଉପଯୋଗ ଭଥା ନିୟତି ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ । ଆରୋହଣ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନର ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱରେ ମନର ପ୍ରକୃତରେ କିପରି ସ୍ଥାନ ରହିବ, ସେହି ଉପଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାହାର ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରିବ; ଏବଂ ତାହାର ସେହି ନିୟତି ଆପଣାକୁ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ଏକ ରୂପାନ୍ତରୀକରଣରେହିଁ ପ୍ରକାଶିତ କରିଦେବ, ଏକ ଉତ୍ପାଟନ କିମ୍ବା ବିଲୋପସାଧନକୁ କଦାପି ସେହି ନିୟତି ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ, ପ୍ରକୃତ ଭିତରେ ଆମେ ଏହି ଉନୋଳିତ ଚରଣ ରହିଥିବାର ବେଶ୍ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରିବା;—ଏକ ଦେହସ୍ଥ ଜୀବନ ଯାହାକି ଏଇଠି ଏଇ ଭୌତିକ ଜଗତରେ ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମି ହୋଇ ରହିଛି, ଏକ ମନୋମସ୍ୱ ଜୀବନ ଯାହାମଧ୍ୟକୁକି ଆମେ କ୍ରମଶଃ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇ ଉଠିବାରେ ଲାଗିଛୁ ଏବଂ ଯାହାଦ୍ୱାରାକି ଆମେ ଆମର ଦେହସ୍ଥ ଜୀବନଟିକୁ ନାନା ଉଚ୍ଚତର ବିନିଯୋଗର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ଆଣୁଛୁ ଏବଂ ତାହାକୁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟକୁ ବିକଶିତ କରାଇ ନେଉଛୁ; ଏବଂ ତୃତୀସ୍ୱତଃ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଯାହାକି ଏକାଧାରରେ ସେହି ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟିର ଧେସ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ସଙ୍କୋଚ ସମ୍ଭାବନାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ବିମୋଚିତ କରିନେବାକୁ ସେମାନଙ୍କର ଭୂମିଟିକୁ ଫେରିଆସି ପାରୁଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟିକୁ ଆମେ ଆମ ସିଦ୍ଧିସମ୍ଭାବନାର ଅଙ୍ଗଭୂତ ବୋଲି ମାନିବା ନାହିଁ, ଆମ ସ୍ୱଭାବର ଜନ୍ମରେ ରହିଥିବା ପରି ମନେକରିବା ନାହିଁ ବା ସେଗୁଡ଼ିକରୁ କୌଣସିଟିକୁ ବଜାୟ କରିଦେବାକୁହିଁ ଆମର ସ୍ୱଳ୍ପଶେଷ ଉପଲବ୍ଧି ସକାଶେ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଭାବିବା ନାହିଁ; ଏବଂ ତହିଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେହି ବିମୋଚନ ତଥା ସେହି ପରିପୂର୍ତ୍ତିକାକୁହିଁ ଆମେ ଆମ ଯୋଗର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅନ୍ୟତଃ ଗୌଣିକ ଅଂଶ ବୋଲି ଏବଂ ଏକ ତୃତୀୟ ତଥା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଅଂଶ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିନେବା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତୃତୀୟ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଦ୍ୱିବିଧ ଜୀବନ

ତେବେ ପ୍ରକୃତିକୁ ଆମେ ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଏବଂ ଫଗୁପ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ବିବର୍ତ୍ତନ ବା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରତିଯୋଗୀ ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା, ଏବଂ ପରସ୍ପରାନୁବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ତାହାର ଦୁଇଟି ରୂପକୁ ତାହାର ଆତ୍ମୋନ୍ନତିର ଦୁଇ ସୋପାନ ବୋଲି ଜାଣିବା । ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଯାବତୀୟ ଜିୟାସ୍ପନ୍ଦକତାର ପରିବେଶ ରୂପେ ଆମେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୁଇଟି ପରସ୍ପରନିର୍ଭରଶୀଳ ସମ୍ଭାବନା ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ଗୋଟିଏ ହେଉଛୁ ଆମର ଦେହଗତ ଜୀବନ, ଦ୍ୱିତୀୟଟି ଆମର ମନୋ-ଭୂମିଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଏବଂ ଉଭୟଟି ହେଉଛୁ ଆବରଣ ଭଳେ ରହିଥିବା ସେହି ଆଧାତ୍ମିକ ବା ଚିଦ୍‌ଗତ ସତ୍ତା, ଯାହାକି ଫଟିତ ଜଗତରେ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟିର କାରଣ ହୋଇ ରହିଛୁ ଓ ବିବର୍ତ୍ତନର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରିଣାମରୂପେ ଆବିର୍ଭୂତ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଭୌତିକ ସତ୍ତାଟିକୁ ଫରକ୍ଷିତ କରି ରଖି ଓ ତାହାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଣିଦେଇ ଏବଂ ମନୋଗତ ସତ୍ତାଟିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତ କରାଇ ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତ ଦେହ ଓ ମନର ଭୂମିରେ ସେହି ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତାର ବିଶ୍ୱାତୀତ ଜିୟାସ୍ପନ୍ଦକତାଗୁଡ଼ିକୁ ଅନାବୃତ କରି ଦେବାକୁହିଁ ଆମେ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ଏହାହିଁ ଆମର ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ । ଆମର ମାନସିକ ଜୀବନ ଆମର ଦେହଗତ ଜୀବନଟିକୁ କଦାପି କାଟିଦିଏ ନାହିଁ, ବରଂ ତାହାକୁ ଉନ୍ନୀତ କରି ଆଣିବା ପାଇଁ ଓ ତାହାକୁ ଆହୁରି ଭଲ ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବା ପାଇଁହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ; ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆମର ଚିଦ୍‌ଗତ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ଆମର ବୁଦ୍ଧିଗ୍ରାହ୍ୟ, ସଂବେଗପ୍ରେରିତ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକାମୀ ତଥା ପ୍ରାଣିକ ଜିୟାସ୍ପନ୍ଦକତାଗୁଡ଼ିକୁ କଦାପି କାଟିଦେଇ ଗ୍ରାସିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ରଖିବ ନାହିଁ, ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବ ।

ଏହି ପୃଥିବୀସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିର ସର୍ବଶୀର୍ଷ ସ୍ଥାନରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଥିବା ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଏଠାରେ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ରୂପ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ ଯାହାମଧ୍ୟରେକି ପ୍ରକୃତିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାଶ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ, ସେହି ମନୁଷ୍ୟର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜୀବନକୁ ଆମେ ଉନ୍ନତର ଜନ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଏକ ଦ୍ୱିବିଧ ଜୀବନ ବୋଲି କହିପାରିବା । ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଏଠାରେ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଗଠନାକାରର ଅଧିକାଂଶ ହୋଇ ରହିଛୁ ଯେଉଁଥିରେକ ଛା'ର ଶସ୍ତ୍ରର ଏକ ପାତ୍ର ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଛା'ର ଦେହ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ସକାଶେ ଗତିଶୀଳ ସାଧନଟି ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ । ତାହାର ଜିଜ୍ଞାସୁକତାଟି ଏପରି ଏକ ଦିବାଶଧର୍ମୀ ମନ ଭିତରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଯିଏକ ଆପଣାକୁ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଚଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆପେ ବାସ କରୁଥିବା ଏହି ଗ୍ରହିକୁ ଏବଂ ଆପେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଥିବା ଏହି ପ୍ରାଣରୂପୀ ସାଧନଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଣିଦେବା ଲାଗି ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଚିହ୍ନଟ କରିଛୁ । ତାହାର ସେହି ମନ ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଆତ୍ମ-ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ପରମ ଚିଦ୍‌ଗଢାରର ଏକ ରୂପାୟନ ହୋଇ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଉଠିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣା ଭିତରେ ବହନ କରି ରହିଛୁ । ସେ ସଦ୍ବସ୍ତୁ ବସ୍ତୁତଃ ଯଥାର୍ଥରେ ଯାହା ହୋଇ ରହିଥିଲା, ଆପଣାର ଚରମ ବିକାଶ ସାଧନ କରି ସେ ଠିକ୍ ସେଇଠି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିପାରୁଛୁ; ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ସନ୍ଦୀପିତ ଏବଂ ଆନନ୍ଦମୟ ଆତ୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିପାରୁଛୁ, ଯାହାକି ପରଶେଷରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଫଗୋପିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ତାହାର ମହିମାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣ ତଥା ମନକୁ ଉଦ୍‌ଭାସିତ କରିଦେବ ବୋଲି ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛୁ ।

ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମିରେ ଯଦି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏହି ଯୋଜନାଟିଟି ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତେବେ ଆମ ଜୀବନର ସମଗ୍ର ପ୍ରଣାଳୀ ଓ ସମଗ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ସତ୍ତ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ଉପାଦାନର ପାରସ୍ପରିକ ଜିଜ୍ଞାସୁକତା ଦ୍ୱାରାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରକୃତି ଭିତରେ ସେହି ତିନୋଟି ଉପାଦାନ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରୂପାୟିତ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଆଗରେ ଏକ ଦ୍ୱିବିଧ ଜୀବନ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିକୁ ବାଛିନେବାର ପଥ ସବଦା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ସାଧାରଣ ଜଡ଼ଗତ ଜୀବନ, ମାନସିକ ଜିଜ୍ଞାସୁକତା ତଥା ମାନସିକ ପ୍ରଗତିର ଏକ ଜୀବନ ଏବଂ ସଦାଅବିଚଳ ପରିବର୍ତ୍ତିନରହିତ ସେହି ଚିଦ୍‌ଗତ ଆନନ୍ଦମୟ ଜୀବନ,--ଏଇ ତିନୋଟି ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ବାଛିନେବାର ପଥ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରହିଛୁ । ମାନ ଆପଣା ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଥରୂପକୁ ଏକତ୍ର ଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ କରିଦେଇ ପାରିବ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ବିସମ୍ବାଦଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ କରି ଏକ ସମଞ୍ଜସଯୁକ୍ତ ଛନ୍ଦୋମୟତା ସମ୍ଭବ କରିପାରିବ ଏବଂ ଏହିଭଳି ଭବରେ ଆପଣା ଭିତରେ ସମସ୍ତ ଦେବତାଟିକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାଧାରଣ ପ୍ରକୃତିର ସ୍ତରରେ ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟିର ଆପଣା ଆପଣାର ବିଶିଷ୍ଟ ଗୁଣ ଥିଲା ନସ୍ୱାମକ ପ୍ରେରଣାଗୁଡ଼ିକ ସର୍ବଦା ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହୁଥାଏ ।

ଶସ୍ତରଷ୍ଟ ପ୍ରାଣର ଶକ୍ତିରେ ସ୍ୱବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟତଃ ଯେତେ ବେଶୀ ଜମୋଇରତା ନଥାଏ, ଏକ ସ୍ଥାୟିତା ବା ଅବଚ୍ଛିନ୍ନତାଦ୍ଦି ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ରହୁଥାଏ; ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଆତ୍ମ-ବସ୍ତାର ଲଗି ଯେତେ ପ୍ରବୃତ୍ତି ନଥାଏ, ଆତ୍ମ-ପୁନରୁତ୍ପତ୍ତିର ଏକ ଆବେଗଦ୍ଦି ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ରହୁଥାଏ । ଅବଶ୍ୟ ବାସ୍ତବରେ ଦେଖିଲେ ଜଡ଼ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଜାତି ବା ପ୍ରକାରରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜାତି ବା ପ୍ରକାରକୁ ପରବର୍ତ୍ତିତ ହେବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଏକ ଜମାଗ୍ରସରତା ରହୁଥାଏ; ଅର୍ଥାତ୍ ଜଡ଼ଜଗତରୁ ପ୍ରାଣୀ ସ୍ତରକୁ ଏବଂ ଇତରପ୍ରାଣୀ ସ୍ତରରୁ ମନୁଷ୍ୟସ୍ତରକୁ ପରବର୍ତ୍ତିନ ପ୍ରକିୟା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଜମାଗ୍ରସରତା ଅବଶ୍ୟ ରହୁଥାଏ; କାରଣ ନର୍ଜୀବ ଜଡ଼ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ମନର ଜିୟା କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ତ ହୋଇ ରହୁଥାଏ । ମାନ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଜାତି ବା ପ୍ରକାର ସ୍ଥୂଳ ରୂପରେ ଥରେ ଆପଣାର ବଶେଷ ରୂପଟିକୁ ଧାରଣ କରିନଏ, ସେତେବେଳେ ଏକ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ପୁନରୁତ୍ପାଦନ ଦ୍ୱାରାଦ୍ଦି ସେହି ପ୍ରକାରଟିକୁ ତାହାର ସେହି ଅସ୍ତିତ୍ୱରେଦ୍ଦି ସ୍ଥାସ୍ୱୀ କରି ରଖିବା ସତେଅବା ପୃଥ୍ୱୀଗତା ପରମା ଜନମାଙ୍କର ସଂପ୍ରଧାନ ତାତ୍କାଳିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରଣତ ହୋଇ ରହେ । କାରଣ ଜୀବନ ମାନଙ୍କେ ଅନୁକ୍ଷଣ ଅମର ହୋଇ ରହୁବାକୁଦ୍ଦି ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥାଏ ଓ ଅମରତ୍ୱ ଲୋଡ଼ୁଥାଏ । ମାନ ବ୍ୟକ୍ତିର ଦେହ ଅସ୍ଥାସ୍ୱୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଏବଂ ଏହା ବଶ୍ୱଜଗତକୁ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଆକାରର ଧାରଣାଟିଦ୍ଦି ଏକମାନ ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ହୋଇ ରହୁଥିବାରୁ,—କାରଣ, ଧାରଣାର ସେହି କ୍ଷେତରେ ତାହା କଦାପି ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ନାଦ୍ଦି,—ଏହି ରୂପଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ରଖିବାଦ୍ଦି ଭୌତିକ ଅମରତ୍ୱର ଏକମାନ ସମ୍ଭାବନା ହୋଇ ରହୁଥାଏ । ତେଣୁ, ଆପଣାକୁ ସଂରକ୍ଷିତ କରି ରଖିବା, ଆପଣାର ପୁନରୁତ୍ପତ୍ତି କରାଇବା ଏବଂ ଆପଣାକୁ ବହୁଗୁଣିତ କରିବା,—ଏହିଗୁଡ଼ିକଦ୍ଦି ଅନବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ଭୌତିକ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱର କ୍ଷେତରେ ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୋଇ ରହୁଥାନ୍ତି ।

ପରବର୍ତ୍ତିନଦ୍ଦି ବଶୁଦ୍ଧ ମନର ବଶେଷ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ରହୁଥାଏ ଏବଂ ମନ ଆପଣାକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଉତ୍ପାଦିତ ଏବଂ ସଂଗଠିତ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମନର ଏହି ବଧାନଟି ଆପଣା ଉପଲବ୍ଧି ଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସତତ ବସ୍ତାର, ସତତ ଉତ୍କର୍ଷସାଧନ ଏବଂ ଏକ ଉନ୍ନତତର ସଂଯୋଜନତାର ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଲଗି ଥାଏ ଏବଂ ତେଣୁ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ରତର ଏବଂ ସହଜତର ପରିପୂର୍ତ୍ତିତାରୁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଓ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଧିକ ବହୁମୁଖୀ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟକୁ ସଚ୍ଚେତ ଗତି କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । କାରଣ, ଶସ୍ତାରସ୍ଥ ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ନଥାଏ, ଆପଣାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନ ଅସୀମ ଓ ଅନନ୍ତଲାଭ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଆପଣାର ପ୍ରସାରଭୂମିରେ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ରୂପାୟନରେ ବଡ଼ ସହଜରେ କେତେପ୍ରକାରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଛେଣ୍ଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ, ଆତ୍ମ-ପ୍ରସାରଣ ତଥା ଆତ୍ମ-ଉନ୍ନୟନକୁ ମନର ସମୁଚିତ ସହଜ ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମନ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାରେହିଁ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଗତି କରିବାକୁହିଁ ଚର୍ଯ୍ୟାମନ୍ତ୍ର କରି ଧରିଥାଏ ।

ସ୍ୱସଂସ୍ଥିତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ଅନନ୍ତତା ହେଉଛି ଚିଦ୍‌ଗତତାର ସ୍ୱଭାବୀୟ ବିଶେଷ ବିଧାନ । ଯେଉଁ ଅମରତ୍ୱ ପ୍ରାଣର ଧେୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଯେଉଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମନର ଧେୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତା ସ୍ୱାଧିକାର ବଳରେ ସଚ୍ଚେତ ସେହି ଅମରତ୍ୱ ଓ ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେହି ଶାଶ୍ୱତତାରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହେବା, ଏବଂ ଯେଉଁ ମହାସମ୍ପଦକି ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ସମାନରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ତଥା ବିଶ୍ୱଜଗତର ବାହାରେ ସମାନ ଭାବରେ ଆନନ୍ଦପ୍ରେରକ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଓ ଆପେ ନିବାସ କରି ରହିଥିବା ତାହାର ଏହି ଯାବତୀୟ ରୂପ ଓ ନିୟାମକତାର ସକଳ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଯାହାକୁ କେବେହେଲେ ସ୍ପର୍ଶହିଁ କରିପାରୁ ନାହିଁ, ସେହି ମହାସମ୍ପଦର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଚିଦ୍‌ଗତ ଜୀବନର ଗୌରବ ହୋଇ ରହିଛି ।

ଏହି ତିନୋଟି ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ରୂପାୟନରେ ପ୍ରକୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ତଥା ସାମୂହିକ ଉଭୟ ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । କାରଣ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ଆପଣାକୁ ସମାନ ଭାବରେ ବ୍ୟକ୍ତି-ରୂପ ତଥା ସମଷ୍ଟିର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଉଭୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସ୍ଥାପନା କରି ରଖିଛନ୍ତି । ସେହି ସମଷ୍ଟି ପରିବାର ହେଉ, ଜାତି ହେଉ ବା ଜାତି ହେଉ କିମ୍ବା ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ଭୌତିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଥିବା ଆଉ ଯେକୌଣସି ସାମୂହିକତା ହେଉ ଅଥବା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବଡ଼ ଆମର ଏହି ସାମୂହିକ ମାନବଜାତି ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ତା' ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ନିୟାମକତାର ଏହି ଯେକୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରଟିରୁ ଅଥବା ସବୁଗୁଡ଼ିକ କ୍ଷେତ୍ରରୁ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତା'ର ଆପଣା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବୃତ୍ତିର ପରିଶୀଳନ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଛି, ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକରେ ରହିଥିବା ସାମୂହିକତାଟି ସହିତ ଆପଣାକୁ ଏକାତ୍ମ କରିଦେଉଛି ଓ ସେହି ସାମୂହିକତାଟି ସ୍ୱାର୍ଥରେହିଁ ଜୀବନ ବଞ୍ଚୁଛି; କିମ୍ବା, ଏହି ବହୁମୁଖୀ ଜଟିଳ ବିଶ୍ୱଜଗତର ଏକ ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ କଲ୍ପନାର ସ୍ତରକୁ ଅପଣାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉନ୍ନୀତ କରିନେଇ ସେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱଭାବରେ ଆପଣାର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ସାମୂହିକ ଧେୟଟି ସହିତ ସମଞ୍ଜସଭାବାବଦ୍ଧ କରି ରଖିବାର ଚେଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ କରୁଛି । ଏହି ବଶ୍ୱକଗତରେ ଅବସ୍ଥିତ ଚନ୍ଦ୍ରାଥଲ୍ଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଅହଂପ୍ରତ୍ୟୋଦ୍ଦିତ ଜୀବରେ ଆପଣାର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସତ୍ତା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବା ବା ଆପଣାକୁ ନେଇ ସେହି ପରମ ସକଳ-ପଙ୍କାଙ୍ଗତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଲ୍ଲନ ଓ ନଷ୍ଟିଭୂତ କରିଦେବା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସତ୍ତା ତଥା ଏହି ବଶ୍ୱକଗତଟି ସହିତ ଆପଣାର ଏକତ୍ୱକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରି ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ କରି ରଖିବାକୁ ଯେପରି ପରମ ସଚ୍ଚୋଟ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମାର ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆପଣାର ସହଯୁଗ୍ମୀ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ କୌଣସି ଧ୍ୟାନ ନଦେଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅହଂପ୍ରତ୍ୟୋଦ୍ଦିତ ଜୀବରେ କେବଳ ଆପଣାରହିଁ ଭୌତିକ ବା ମାନସିକ ପ୍ରଗତି ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମୁକ୍ତିର ଅନୁଧାବନ କରିବା ନୁହେଁ ଅଥବା ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ସମୂହର ଅଭିସିଦ୍ଧି ସକାଶେ ଆପଣାର ସମୁପଯୁକ୍ତ ବକାଶକୁ ଦମିତ କିଂବା ଆହତ କରି ରଖିବା ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ମହତ୍ତମ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ସମ୍ଭାବନାଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ଭିତରେହିଁ ଠିଲ ଓ ଫଗୁସ୍ପାତ କରିଆଣି ଜୀବନ, ଚିନ୍ତା ତଥା ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ଉପାସ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାର ସମଗ୍ର ପରିବେଶଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଅଳାଡ଼ିଦେବା ଓ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ସମୂହକୁ ତାହାର ସଚ୍ଚୋଟ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଗୁଡ଼ିକର ଉପଲବ୍ଧିରେ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ସହାୟକ ହୋଇ ରହିବାକୁହିଁ ସମୂହ ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତର ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

ଏଥିରୁ ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇଯିବା ଉଚିତ ଯେ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରାଣଗତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାହିଁ ସଚ୍ଚୋଟର ଭୌତିକ ଜୀବନର ଧେୟ ହୋଇ ରହିବ । ବଞ୍ଚିବା, ମାର୍ଗରେ ମିଳୁଥିବା ଯଥାସମ୍ଭବ ଆଗ୍ରମ ଓ ଉପଭୋଗର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦୁପଯୋଗ କରି ଜନ୍ମରୁ ମରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଉଥିବା, ମାତ୍ର ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବଞ୍ଚି ରହିବାହିଁ ଜଡ଼ଗତ ମନୁଷ୍ୟର ସମୁଦାୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିକୁ ସେ ଦୁଏତ ଆଉ କୌଣସି ବୃହତ୍ତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଅଧୀନ କରି ରଖିପାରେ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର କେବଳ ଜଡ଼ସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପୁନରୁତ୍ପାଦନ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତର ସଂଖ୍ୟାବୃଦ୍ଧି, ପରିବାର, ଶ୍ରେଣୀ ବା ଗୋଷ୍ଠୀ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ପ୍ରକାରଟିକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରି ରଖିବା,—ଏହିଗୁଡ଼ିକ ପାଖରେହିଁ ସେ ଆପଣାର ବଞ୍ଚିବାର ମୂଳ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିକୁ ଅଧୀନ କରି ରଖିଥାଏ । ଆତ୍ମସତ୍ତା, ପାରିବାରିକ ଜୀବନ, ସମାଜ ତଥା ରାଷ୍ଟ୍ରର ସ୍ୱୀକୃତ ଓ ପ୍ରଚଳିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା,—ଏହିଗୁଡ଼ିକହିଁ ଭୌତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ନମାଣକାଳ ଅଙ୍ଗରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ପ୍ରକୃତିର ନିୟୋଜନ-ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଏଗୁଡ଼ିକର ଯେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି, ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ; ମାନବରୂପୀ ଯେଉଁ ପ୍ରକାରଟି ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିର ପ୍ରତିନଧିତ୍ୱ କରୁଛି,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହାର ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେଭଳି ବେଶୀ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି । ପ୍ରକୃତ ଏଠାରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିକୁ ତିଆରି କରି ରଖିଛି, ତାହାର ନଗ୍ନପଶ୍ଚା ବିପଦ୍‌ରେ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ଏକ ନର୍ଭର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେବାରେ ଲଗିଛି ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ଅଙ୍ଗଭୂତ ସିଦ୍ଧି ଓ ଉପଲବ୍ଧି-ଗୁଡ଼ିକର ସୁଫଳଦ୍ଧ ସ୍ଥାପିତା ତଥା ସୁରକ୍ଷା ବିପଦ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ନିଶ୍ଚିତ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଜଣାଇ ଦେଇଛି ।

ମାନ ଠିକ୍ ଏହି ପ୍ରସ୍ତୋଜନୀୟତାଟି ସକାଶେଇଁ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ସେମାନେ ଏଠାରେ ବଞ୍ଚିଥିବା ଜୀବନଟି ସତ୍ତେଅବା ଅନବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ସୀମାସଙ୍କୁଚିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଧ ହୋଇଛନ୍ତି, ବଡ଼ ଯୁକ୍ତିବରୁଦ୍ଧ ଭାବରେ ରକ୍ଷଣଶୀଳ ଏବଂ ପୃଥିବୀସଦୃଶ ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଧ ହୋଇଛନ୍ତି । ସ୍ୱୀକୃତ ଓ ଚଳଚଳନ୍ତ ଜୀବନଯାତ୍ରା, ସ୍ୱୀକୃତ ଓ ଚଳଚଳନ୍ତ ନାନା ଅନୁସ୍ଥାନ ଏବଂ ବଂଶାନୁକ୍ରମିକ ଭାବରେ ପ୍ରାପ୍ତ ଅଥବା ସଂସ୍କାରଗତ ବଗ୍ଧରର କେତୋଟି ରୂପ,—ସତ୍ତେଅବା ଏହିଗୁଡ଼ିକଇଁ ସେମାନଙ୍କର ନାକପୁଡ଼ାର ଜୀବନଶ୍ୱାସ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଅନ୍ତାଇର ପ୍ରଗତିଶୀଳ ମନ ଯେଉଁସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଲାଦ ଦେଇ ଯାଇଛି, ସେମାନେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବେଶ୍ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଇଛନ୍ତି ଓ ପରମ ଉତ୍ସାହର ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକର ପକ୍ଷସମର୍ଥନ ବି କରୁଛନ୍ତି, ମାନ ଠିକ୍ ସେହିପରି ସମାନ ଉତ୍ସାହରେ ଏଣେ ସେହି ପ୍ରଗତିଶୀଳ ମନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଇବାରେ ଲଗିଛି, ସେମାନେ ତାହାର ପ୍ରତିରୋଧ କରୁଛନ୍ତି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଯୁଝିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । କାରଣ ଭୁତସଦୃଶ ମଣିଷ ଲାଗି ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରଗତିବାଦୀ ବଗ୍ଧରକ କେବଳ ଜଣେ ଭୁଟ୍ଟା ଆଦର୍ଶବାଦୀ, ସ୍ୱପ୍ନଗୃହୀ ଅଥବା ପାଗଳ ପରି ମନେ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରାଚୀନ ସେମାଇଟ୍‌ମାନେ ଆପଣାର ଧର୍ମଦୂତମାନଙ୍କୁ ଟେକା ଫୋପାଡ଼ି ମାରି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଅନ୍ତେ ସେମାନଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ଉପାସନା କରୁଥିଲେ;—ଏହିମାନଙ୍କଇଁ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଏହି ଅନ୍ଧପ୍ରବୃତ୍ତିର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ବୁଦ୍ଧିବର୍ଜିତ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିର ଏକ ସାକ୍ଷାତ ଅବତାର ବୋଲି କହିପାରିବା । ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତୀୟ ବଗ୍ଧରରେ ଅରେମାନ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବା ଓ ଦୁଇବାର ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଅନ୍ତରଟିକୁ ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଇଛି, ଜଡ଼ସଦୃଶ ବ୍ୟକ୍ତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ସେଥିରୁ ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାର ବର୍ତ୍ତୁନାଟିକୁ ବେଶ୍ ଲାଗୁ କରିପାରିବା । ଜଡ଼ସଦୃଶ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରକୃତର ନିମ୍ନତର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପାଦନ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିଥାଏ, ପ୍ରକୃତର ଉଚ୍ଚତର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ସେ ଏକ ପକ୍କା ମୂଲଦୁଆ ତିଆରି କରିଦେଇଯାଏ; ମାନ ପ୍ରକୃତର ଦ୍ୱିତୀୟ ଜନ୍ମର ଯାବତୀୟ ମହିମା ତା' ଲାଗି କଦାପି ସହଜରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତଥାପି, ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗର ବଡ଼ ବଡ଼ ଧର୍ମବିପ୍ଳବମାନ ତା'ର ଚତୁଃରଣ୍ଡ ବସ୍ତୁରଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଜୋର୍ କର ଯେଉଁକ ପରମାଣରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଲଦିଦେଇ ଯାଇଥାଏ, ସେ ସେଉଁକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାକୁ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସମାଜସମୃଦ୍ଧୀ ଆପଣାର ଯୋଜନାରେ ସେ ଧର୍ମଯାଜକ ଏବଂ ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ତ ପଣ୍ଡିତ ସକାଶେ ଅବଶ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନ ରଖିଥାଏ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇଥାଏ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବାସ୍ତବ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକତାର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ବାହାର କର ରଖିଥାଏ; ସେମାନେ ତା' ଲଗି ଏକ ନଗ୍ନପଦ ଓ ସାଧାରଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଖୋଗ୍ଲକ ଯୋଗାଇ ଦେଇ ପାରବେ ବୋଲ୍ ସେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆସ୍ଥା ବ ରଖିଥାଏ । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣା ଲଗି ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଅନୁଭୂତି ଏବଂ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଗତ ଜୀବନର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାଟିକୁ ଦାବି କର ବାହାରେ, ତାହାକୁ ଆପଣାର ସ୍ୱୀକୃତି ଦେବାକୁ ଯାଇ ସେ ତାକୁ ଧର୍ମଯାଜକର ଶିରପା ପିନ୍ଧାଏ ନାହିଁ, ତାକୁ ସେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀର ବସ୍ତ୍ରରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ କର ରଖିବାକୁ ଗ୍ଲହେ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ସମାଜରୁ ବାହାରେ ରହୁ ଓ ତା'ର ବପଞ୍ଚନକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାଟିର ଅନୁଶୀଳନ କରୁ,—ସେ ସବୁବେଳେ ଏହାହିଁ ଗ୍ଲଦୃଥାଏ । ଏହି ଭାବରେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଦୃଏତ ମନୁଷ୍ୟଶଙ୍କରଧାସ୍ତ୍ର ଏକ ବଦ୍ୟୁତ୍-ଦଣ୍ଡର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ, ସ୍ୱସ୍ଥଂ ପରମ ଚଦ୍‌ଗତତାର ବଦ୍ୟୁତ୍‌କୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ ମାତ୍ର ସମାଜରୂପୀ ଅଟ୍ଟାଲିକାକୁ ତାହାର ସ୍ୱର୍ଣାଘାତ ଏବଂ ସଞ୍ଚାରରୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିଥାଏ ।

ତଥାପି, ଭୂତସଂସ୍ଥ ମନ ଉପରେ ବକାଶ ତଥା ପ୍ରଗତିମୂଳକ ନାନା ସଂସ୍କାର, ସଚେତନ ପରବର୍ତ୍ତନର ଅଭ୍ୟାସ ଏବଂ ଜୀବନର ଏକ ବଧାନରୂପେ ବକାଶର ଏକ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ ବସ୍ତୁରର ବଳିଷ୍ଠ ପ୍ରଭାବ ପକାଇ ଭୂତସଂସ୍ଥ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ତା'ର ଜୀବନକୁ କଞ୍ଚିତ୍ ପରମାଣରେ ବକାଶାତ୍ମକ କରବା ଲଗି ଅବଶ୍ୟ ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଥାଏ । ଏହି ଉପାସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାର୍ ଇଉରୋପରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଗତିଧର୍ମୀ ସମାଜଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିଛନ୍ତି, ଆମେ ତାହାକୁ ଜଡ଼ ଉପରେ ମନର ଏକ ଅନ୍ୟତମ ବୃତ୍ତତ୍ତ୍ୱ ବଜସ୍ଥ ବୋଲ୍ ନଶ୍ଚସ୍ଥ କହିପାରିବା । ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଡ଼ପ୍ରକୃତି ତଥାପି ଆପଣାର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେଇଛନ୍ତି; କାରଣ ଏଠାରେ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥିବା ପ୍ରଗତି ଅପେକ୍ଷାକୃତ କେବଳ ଅଧିକ ସ୍ଥୂଳ ଓ ଅଧିକ ବାହ୍ୟ ପ୍ରକାରର ଏକ ପ୍ରଗତି ହୋଇ ରହିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖାଇବାରେ ଲଗିଛି ଏବଂ ଆପଣାର ଗତିକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଉଚ୍ଚସ୍ତରସ୍ଥ ଏବଂ କ୍ଷିପ୍ର କରବାକୁ ତାହା ଯେତେଯେତେ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରୁଛି, ସେଥିରୁ କେବଳ ନାନା ଅବସନ୍ନତାହିଁ ଆସୁଛି, ଦ୍ରୁତ ପରଶ୍ରାନ୍ତି ଆସୁଛି ଏବଂ ଆଭ୍ୟନ୍ତିକ କରଦେବାଭଳି ନାନା ଅବନତିର ସମ୍ମୁଖୀନ କରବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ।

ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ଅନୁସ୍ଥାନ ଏବଂ ତାହାର ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟାତ୍ମକତାକୁ ଏକ ଧାର୍ମିକ ଭାବର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବା ଲଗି ଭୂତସଂସ୍ଥ ମନୁଷ୍ୟର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସଂସ୍କାରକୁ ଅନୁରୂପ ଜୀବରେ ପ୍ରଗ୍ରେଚ୍ଛ କର ମଧ୍ୟ ଚାଲୁ ଏବଂ ଚା'ର ଜୀବନକୁ କଞ୍ଚିତ୍ ପରମାଣରେ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବ ଆଣିଦେବା ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ପ୍ରାଚ୍ୟ ଜଗତରେ ଏହିଭଳ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟବତ ହୋଇଥିବା ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଓ ଗୋଷ୍ଠୀଗୁଡ଼ିକର ସୃଷ୍ଟି ଜଡ଼ ଉପରେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମର ବଜସ୍ୱଲଭର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବୃହତ୍ ନଦର୍ଶନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଏକ ଅଭାବ ରହିଯାଇଛି; କାରଣ ଏହା ଅନେକ ସମସ୍ଥରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର କେବଳ ଏକ ଉପରସ୍ତରସ୍ଥ ମନୋଜୀବନ୍ଧି ସୃଷ୍ଟି କର ରଖିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖାଇଛି, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଏକ ଅତି ବାହ୍ୟ ରୂପାସ୍ଥନର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହାର ଉଚ୍ଚତର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି-ଗୁଡ଼ିକ, ଏପରକି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଚମତ୍କାରତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାୟତଃ ସାମାଜିକ ଜୀବନରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ବାହାର ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମାଗୁଡ଼ିକର କେବଳ ସଂଖ୍ୟାଧିକ୍ୟକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବାରେ ଲଗିଛି ଓ ଏହିପର ଜୀବରେ ସମାଜର ଦୀନତାଶାକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛି, ଅଥବା ଏକ ସାମୟିକ ଉତ୍ତୋଳନର ଆନ୍ଦୋଳନ ଘଟାଇ ସାମୟିକ ଜୀବରେ ସମାଜର ଶାନ୍ତିଭଙ୍ଗ କରୁଛି । ଅସଲ ବା ସତ କଥାଟି ହେଉଛି ଯେ ପରମ୍ପରଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହି ଆମର ମନୋଗତ ପ୍ରସ୍ତାସ କିମ୍ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆବେଗ କୌଣସିଟି ଜଡ଼ଗତ ପ୍ରକୃତିର ବିପୁଳ ଓ ଅତି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପ୍ରତିରୋଧଟିକୁ ଲଂଘିଯାଇ ପାରିବାକୁ କଦାପି ସଥେଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମିରେ ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରକୃତ ଦୁଇଙ୍କର ପ୍ରସ୍ତାସ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମ୍ମିଳନ ହେଉ ବୋଲି ଦାବି କରିବାରେ ଲଗିଛି । ମାତ୍ର ଏହି ଦୁଇଟାଯାକ ମହାନ୍ ସାଧନ ପରସ୍ପରକୁ ଆବଶ୍ୟକ ପରମାଣରେ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବା ଲାଗି ସାଧାରଣତଃ ଅନଚ୍ଛୁକ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ମାନସକ୍ଷେତ୍ରର ଜୀବନ ଆପଣାକୁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାତ୍ମକ, ନୈତିକତାସମ୍ବନ୍ଧୀ ତଥା ବୌଦ୍ଧିକ ନାନା ନିୟାମକତା ମଧ୍ୟରେ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ କର ରଖିଥାଏ । ମୂଳ ମନୋଗତତାଟି ସାଧାରଣତଃ ଆଦର୍ଶାକାଙ୍କ୍ଷୀ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପରପୂର୍ତ୍ତିର ସନ୍ଧାନ କର ବାହାରିଥାଏ । ସୂକ୍ଷ୍ମ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟିଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମା* ସଦାବା ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର କୌଣସି ନୂତନ ରୂପର ସନ୍ଧାନ କରୁଥିବାବେଳେ ହେଉ, ଅଥବା ସେହି ପୁରାତନ ରୂପଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ପୁନଃପ୍ରାଣଯୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବାବେଳେ ହେଉ, ମନ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ପରପୂର୍ଣ୍ଣ

---

* ଯିଏ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାଏ, ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବରେ ତେତନ ରହିଥାଏ, ଅମୃତ ଜୀବତତ୍ତ୍ୱର ଉପଭୋଗ କରୁଥାଏ ଓ ଦିବ୍ୟିଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । —ମାଣ୍ଡୁକ୍ୟ ଉପନିଷଦ୍, ୪

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆଚରଣ ଏବଂ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ସଭ୍ୟରହିଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଥାଏ; ଏବଂ ଏହାକୁ ଆମେ ଶୁଦ୍ଧ ମନୋଗତଭାର ମର୍ମଗତ ଧର୍ମ ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା । ମାନ ଜଡ଼ର ପ୍ରତିପ୍ରେଧିକୁ କପର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ, ମନ ସେବସ୍ପସ୍ପରେ କଟୁହେଲେ ଜାଣି ନଥାଏ । ତେଣୁ ସେହି ସ୍ଥିତିରେ ଛାହା ବ୍ୟାହତ ହୋଇ ରହେ, ଅଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ; ନାନା ଅସିଦ୍ଧ ପ୍ରସ୍ପୋଗ ଦ୍ୱାର୍ ବାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ ଏବଂ ପରଶେଷରେ ହୁଏତ ସେହି ଫଟ୍ରାମରୁ ଆପଣାକୁ ଅପସରିଇ ନେବାକୁ ବାଧ ହୁଏ ଅଥବା ଧୂସର ଓ ପାରମ୍ପରିକ ବାସ୍ତବତାଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାକୁହିଁ ବାଧ ହୁଏ । ଅଥବା, ଜଡ଼ସ୍ଥ ଜୀବନର ଗଭୀର ଅଧ୍ୟୟନ କରି ଓ ଫଘର୍ଷର ସମ୍ଭିଗୁଡ଼ିକୁ ମାନିନେଇ ହୁଏତ ସେ ସଫଳତା ବି ଲାଭ କରିପାରେ; ମାନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଜ୍ୱବରେ କେବଳ କୌଣସି କୃତ୍ରିମ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବଳବତ୍ତର ରଖିହିଁ ସେ ଛାହା କରିପାରେ । କିନ୍ତୁ ଅନନ୍ତ ପ୍ରକୃତ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଶେଷରେ ହୁଏତ ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ କରିପକାଏ ଓ ବାଟ ଉପରୁ କାଢ଼ି କଡ଼କୁ ଫିଙ୍ଗିଦିଏ ଅଥବା ସେଇଟିକୁ ଏପର ଜ୍ୱବରେ ବିକୃତ କରିଦିଏ ଯେ ଛାହାକୁ ଚିହ୍ନିପାରିବା ମଧ୍ୟ ବଡ଼ କଠିନ ହୋଇପଡ଼େ; କିଂବା ସେଥିରୁ ଆପଣାର ସ୍ୱୀକୃତିଟିକୁ କାଢ଼ିନେଇ ଛାହାକୁ ଏକ ମୃତ ଆଦର୍ଶର ଶବ ପର ଛାଡ଼ି ଘୂରିଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସ୍ପପ୍ନଦ୍ରଷ୍ଟାର ସେହିସବୁ ଉପଲବ୍ଧି ପ୍ରକୃତରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବରଳ ଜ୍ୱବରେ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ହୁଏତ ମଝିରେ ଦୀର୍ଘ ବ୍ୟବଧାନ ରଖି ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହାକୁକି ଜଗତ ଆନନ୍ଦର ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଛନ୍ତି, ଛାହାକୁ ଆପଣାର ମଧୁର ପୂଜାରେ ସାଇତି ରଖି ପଛକୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିପାରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉପାଦାନ-ସ୍ତରରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ଭାର ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଛନ୍ତି ।

ଯେତେବେଳେ ବାସ୍ତବ ଜୀବନ ଏବଂ ବସ୍ତୁରକ ବ୍ୟକ୍ତିର ମନୋଗତ ଜ୍ୱବଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବୃହତ୍ତ ବ୍ୟବଧାନର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଛାହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଆମେ ମନ ନିଜକୁ ଜୀବନ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟାଏପ୍ରକାର ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ନେବାରହିଁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥାଉ, ଆପଣାର ସ୍ୱଜାସ୍ୱ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ଅଧିକତର ମୁକ୍ତ ରହି ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟି କରିପାରିବ ବୋଲି ମନ ଏପରି କରୁଥିବାର ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥାଉ । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱରେ କବି ଆପଣାର ତମଳାର ସ୍ୱପ୍ନଦୃଷ୍ଟିଗୁଡ଼ିକରି ଗହ୍ୱଲ ଭିତରେ ବାସ କରିବାକୁ ଲାଗେ, କଳାକାର ଆପଣାର କଳା ମଧ୍ୟରେ ନିମଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରହେ, ଆପଣାର ନିଭୃତ ପ୍ରକୋଷ୍ଠଟିରେ ଆପଣାକୁ ଅବରୁଦ୍ଧ କରି ରଖି ଦାର୍ଶନିକ ଆପଣା ବୁଦ୍ଧିର ଯାବତୀସ୍ୱ ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ବୈଜ୍ଞାନିକ ଅଥବା ଅଧ୍ୟୟନରତ ପଣ୍ଡିତ କେବଳ ଆପଣାର ଅଧ୍ୟୟନ ଏବଂ ପ୍ରସ୍ପୋଗଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇହିଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଏମାନେ ଅତୀତରେ ଅନେକ ସମସ୍ୟରେ ଯେପରି ରହିଆସିଥିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଠିକ୍ ସେହିପରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜୀବରେ ବୁଦ୍ଧିକ୍ଷେତ୍ରର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଜୀବରେ ଜୀବନଯାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ-ସମାଜ ଲାଗି ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟର ସମସ୍ତ ଅନ୍ତାଭିମୁଖି ଭାହାର ସାକ୍ଷ୍ୟଭଣ୍ଡାର ହୋଇ ରହିଛୁ ।

ମାନ ଏହିପର ଏକ ଏକାନ୍ତତା ବା ଆପଣାକୁ ଏହିପର ଜୀବରେ ଆପଣା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅପସୃଷ୍ଟ ରଖିବାକୁ କୌଣସି ଏକ ବଶେଷ ନିସ୍ପୃହକତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଔଚତ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲ ଦର୍ଶାଯାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ମନ ଆପଣାକୁ ଜୀବନ ଉପରେ ଏକାଗ୍ର କର ରଖିପାରେ ଓ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ସମ୍ଭାବନା ତଥା ପ୍ରତିବୋଧକୁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସାଧନରୂପେ ଗ୍ରହଣ କର ନେଇପାରେ, ସେତକବେଳେ ଯାଇ ସେ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତିକୁ ଆବଷ୍କାର କରପାରିଥିବା ପର ଅନୁଭବ କରେ ଏବଂ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟକିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ତତ୍ପରତାର୍ଥ କରପାରେ । ଏହି ଜଡ଼ଜଗତର ପ୍ରତକ୍ଲଲତାଗୁଡ଼ିକ ସହତ ଫଗ୍ରାମ କରୁ କରୁ ବ୍ୟକ୍ତର ନୈତିକ ବକାଶଟି ଏକ ସୁଦୃଢ଼ ଆକାର ଧାରଣ କରନଏ ଏବଂ ଏହିପର ଜୀବରେହିଁ ଆତ୍ମର ସମ୍ମୁଖୀ ବଡ଼ ବଡ଼ ସମସ୍ୟାସମୂହକର ନମାଂଶ ହୋଇଯାକୁ ଲାଗେ । ଜୀବନର ତଥ୍ୟାବଳୀର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସି କଲା ପ୍ରାଣବନ୍ତ ହୋଇଉଠେ, ବସ୍ତୁର ଆପଣାର ଶୁଦ୍ଧ ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକୁ ନଶ୍ଚିତ ଜୀବରେ ପ୍ରତିପାଦିତ କର ରଖେ, ଦାର୍ଶନିକର ଉତ୍ତ୍ୱସୂଚି-ଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାକୁ ବଜ୍ଞାନ ତଥା ଅଭିଜ୍ଞତାର ଏକ ଦୃଢ଼ଭୂମି ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କର ରଖନ୍ତି ।

ଜୀବନ ସହତ ଆପଣାକୁ ଏହିପର ମିଶାଇନର ରଖିବାକ୍ଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତ-ମନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନ ସକାଶେହିଁ ବେଶ୍ ଅନୁସରଣ କରିଯାଇପାରେ; ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଜଡ଼-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ରୂପାସ୍ଥନଗୁଡ଼ିକ ବଷୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦାସୀନ ରହି ବା ସମୂହର ଉତ୍ଥାନ ପ୍ରତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦାସୀନ ରହି ମଧ୍ୟ ଏକଥା ବେଶ୍ କରିଯାଇପାରେ । ଏପିକୁରଅସ୍ଙ୍କର ଦର୍ଶନମତରେ ଆମେ ଏହି ଉଦାସୀନତା ଭା'ର ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ ସୀମାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ଏବଂ ଷ୍ଟଇକ୍‌ମାନଙ୍କର ଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟ ଆପଣାକୁ ସେଥିରୁ କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ମୁକ୍ତ କର ରଖିପାର ନାହିଁ । ଏବଂ ଯାହାକୁ ଆମେ ପରାର୍ଥପରତା ବୋଲ କହିଥାଉ, ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ଅଧିକାଂଶତଃ ଆପଣା ଲାଗିହିଁ ଆପଣା କରୁଣାର କାର୍ଯ୍ୟମାନ କରବାକୁ ଆଗଉର ହୋଇ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ଯେଉଁ ପୃଥିବୀକିକୁ ଭାହା ସାହାଯ୍ୟ କରବ ବୋଲ କାହାଣିଥାଏ, ଭାହା ଲାଗି ପ୍ରକୃତରେ କିଛୁ କରବ ବୋଲ ଭା' ଭିତରେ ଆଦୌ ସେତେଦୂର ଜୀବନା ନଥାଏ । ମାନ ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ କେବଳ ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ବା ସୀମାବଦ୍ଧ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତାହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଆପଣା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବର୍ଗର ତଥା ଚରିତାର୍ଥତାର ପ୍ରତିରୂପଟିକୁ ବଦ୍ଧବକ୍ଷେପିତ କରିଦେଇ କିଂବା ସମୁହର ଜଡ଼ଭୂମିଗତ ଜୀବନଟିକୁ ଧର୍ମଗତ, ବୁଦ୍ଧିଗତ, ସାମାଜିକ ବା ବୁଜରୁାତିକ ନାନା ନୂତନ ରୂପରେ ବଦଳାଇ ଦେଇ ପ୍ରଗତିଧର୍ମୀ ମନ ସମୁଦାୟ ସମୁହଟିକୁ ଆପଣାର ନଜ ସ୍ତରଟିକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ଆଣିବା ଲଗି ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବାବେଳେହିଁ ଆପଣାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ତଥା ସର୍ବୋଦାର ପରିଚୟ ଦେଇଥାଏ; ମନୁଷ୍ୟର ଆପଣା ଆତ୍ମାଟି ସତ୍ୟ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ନ୍ୟାୟ ଏବଂ ଧର୍ମପରାୟଣତାର ଯେଉଁ ଆଦର୍ଶଟି ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୟଂ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେହିସବୁ ନୂତନ ରୂପ ଦ୍ୱାରା ସେ ସେହି ଆଦର୍ଶଟିକୁହିଁ ନଜସ୍ତର ଜୀବନରେ ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିବା ଲଗି ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଏ । ଏପରି ଏକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଫଳତା ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ଭିତ୍ତାରୁ ବେଶୀ କିଛୁ ବାଧା ଲାଗେ ନାହିଁ; କାରଣ ଏଠାରେ ଖାସ୍ ଚେଷ୍ଟାଟିହିଁ ଗତିଚଞ୍ଚଳ ଓ ସୃଷ୍ଟିଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଜୀବନର ଉତ୍ଥାନ ଲଗି ମନ ଯେଉଁସବୁ ସଂଗ୍ରାମ କରେ, ଆମେ ତାହାକୁ ମନଠାରୁ ବି ଉଚ୍ଚତର ଏକ ସମ୍ପଦ ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ଉପରେ ବଳପ୍ରୟୋଗ କରିବାର ଏକ ନିର୍ଭର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଏବଂ ସତ୍ତା ହୋଇ କହିପାରିବା ।

ସେହି ଉଚ୍ଚତମ ବସ୍ତୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ସନାତନ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତା ସହିତ ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥାଏ, ମାତ୍ର ସେଥିଲଗି ତାହା କ୍ଷଣସ୍ଥ ସତ୍ତାଠାରୁ ଆପଣାକୁ ଆଦୌ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ରଖି ନଥାଏ । ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଲଗି ମନ ଯେଉଁ ସୃଷ୍ଟି ଦେଖି ଆସିଥାଏ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହି ନଥିବା ଏବଂ ବସ୍ତୁଗତ ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିଚ୍ଛବିର ପଛରେ ସମାନ ବ୍ୟାପ୍ତିର ସହିତ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଏକ ଚିରନ୍ତନ ପ୍ରେମ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେହି ସୃଷ୍ଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାଏ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତା ବସ୍ତୁରେ ତାହାର ସୃଷ୍ଟି ସେହି ସଂକୋଚ, ସ୍ୱସ୍ଥଂସ୍ଥିତି, ସ୍ୱସ୍ଥଂପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଏବଂ ସନାତନ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଚରିତାର୍ଥ ହୋଇଯାଇଥାଏ, ଯାହାରକ କେବେହେଲେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ଯାବତୀୟ ପରିବର୍ତ୍ତନର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହା ସକଳ ପରିବର୍ତ୍ତନର ରହସ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ସକଳ ପ୍ରଗତିର ଧେୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ମ ବସ୍ତୁରେ ତାହାର ସୃଷ୍ଟି ସେହି ସଂଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ତଥା ସ୍ୱସ୍ଥଂପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମ ବିଧାନଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ଚରିତାର୍ଥତା ଲାଭ କରେ, ଯାହାକି ସଂକାଳ ଲଗି ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ସକଳ ଜଗତର ଛନ୍ଦୋମୟତାରୂପେ ଏଠାରେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇଥାଏ । ଦିପ୍ତିମୟ ଆତ୍ମସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଯାହାକୁ ସତ୍ତତ ପଳାଇଯିବାକୁ ଗୁମ୍ଫୁଥିବା ଏକ ଦୃଷ୍ଟି ଅଥବା ସୃଜନଶୀଳ ହେବାର ସତତ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି କହିଥାଉ, ତାହାକୁ ଆମେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେହି ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟରେ ଶାଶ୍ୱତତ୍ୱରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଯିବା ଏକ ପରମସତ୍ୟ ବୋଲାଇ ଜାଣିବା, ଯିଏକ ସବୁକଛୁ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସବୁକିଯାକର ପରମ ପ୍ରଭୁ* ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ମାନ, ବଡ଼ ନଶ୍ୱର ଜ୍ୱରରେ ଆପଣାର ଯାହାକିଛୁ ପ୍ରତିବୋଧ ଜଣାଇଥିବା ଏହି ଜଡ଼ସ୍ଥ ଜିଯାସୃଳତାଟି ସହିତ ଆପଣାକୁ ଅନୁକୂଳିତ କରିବା ଯଦି ମନୋମୟ ଜୀବନଟି ସକାଶେ ଅନେକ ସମୟରେ ପ୍ରକୃତରେ କଷ୍ଟକର ହୋଇଉଠୁଛି, ତେବେ ଏହାଭଳି ଏକ ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବା ଲାଗି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ନ୍ୟାସ୍ୟତଃ ପ୍ରକୃତରେ ତା'ଠାରୁ କେତେ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ବୋଧ ନହେବ ?—ଏହି ଜଗତ, ଯାହାକି ପରମ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ମାନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରକାରର ମିଥ୍ୟା ଓ ମାୟା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଛି; ପ୍ରେମ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ମାନ କେବଳ ବଳସ୍ଫୀତ ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ଏବଂ ପାପ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରି ପ୍ରତୀତ ହେଉଛି ? ଭେଣ୍ଡ ସନ୍ଥ ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ବଡ଼ ସହଜରେ ଏହି ଜଡ଼ଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ନେଇଯିବାକୁ ଏବଂ ଦୃଢ଼ତର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ଭୌତିକ ଜ୍ୱରରେ ଅଥବା ଚଦ୍‌ଗତ ଜ୍ୱରରେ ଏଇଟିକୁ ବର୍ଜନ କରି ଗ୍ରହଣିଯିବାକୁହିଁ ସବଦା ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖାଇବାରେ ଲାଗିଛି । ଏହି ପୃଥିବୀକୁ ସେ ପାପର ଅଥବା ଅଜ୍ଞାନରହିଁ ଏକ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ରାଜ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଛି ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ତଥା ଦିବ୍ୟକୁ ଦୃଢ଼ତର ଏହି ପୃଥିବୀଠାରୁ ବହୁଦୂରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ସ୍ୱର୍ଗ ଅର୍ଥାତ୍ ପୃଥିବୀ ଏବଂ ଜୀବନର ବାହାରେ ଥିବା ଆଉ କେଉଁଠି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ସେ ଆପଣାକୁ ଏହି ଅଶୁଦ୍ଧତାଟିଠାରୁ ଦୂରଛଡ଼ା ଓ ଅଲଗା କରି ରଖିଛି, ଏବଂ ଏକ ଜଳଙ୍କଶୂନ୍ୟ ବଚ୍ଛିନ୍ନଭାରେହିଁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ସତ୍ୟର ଉଦ୍‌ଘୋଷଣା କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ଏହି ବର୍ଜନ ଓ ଏହି ପ୍ରତ୍ୟାହାର ଏହାଦ୍ୱାରା ଜଡ଼ଗତ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଅମୂଲ୍ୟ ସେବା କରୁଛି; କାରଣ ଏହି ଜଡ଼ଗତ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ କ୍ଷୁଦ୍ର ଆଦର୍ଶ, ରୁଚ୍ଛି ଓ କଦାକାର ସକଳ ବ୍ୟସ୍ତତା ଏବଂ ଅହଂଫଳିତ ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷକୁ ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ସିଧା ଖଣ୍ଡନ କରି ରଖିଛି, ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ତାକୁ ତାହାକୁହିଁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଲାଗି ଏବଂ ଏପରକି ତା' ଆଗରେ ଆପଣାର ମସ୍ତକନତ କରିବା ପାଇଁ ବାଧ କରି ରଖିଛି ।

---

* ସେହି ପରମ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ସତ୍ତା, ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚେତନାମୟ ଜ୍ଞବନ୍ତ ଏକାଗ୍ର ହୋଇ ରହିଛି, ସକଳ ଅନନ୍ତରୂପେ ଯିଏ ଅନନ୍ତର ସ୍ରଷ୍ଟା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେହି ପରମ-ପ୍ରଜ୍ଞାମୟ·····ସେହି ଦେବତାଙ୍କ ସବୁଟିଯାକର ପ୍ରଭୁ, ସର୍ବଜ୍ଞତା ଓ ଅନ୍ତର ଭିତରେ ସେଇ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଉଛନ୍ତି ।—ମାଣ୍ଡୁକ୍ୟ ଉପନିଷଦ୍, ୫, ୬

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାତ୍ର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ଭଳି ଏତେବଡ଼ ଏକ ପରମ ଶକ୍ତିର ବଶ୍ୱଗତ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କଦାପି ଏଡକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସୀମାବଦ୍ଧ କଣ ରଖାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଏହି ଭୌତିକଟି ଉପରକୁ ମଧ୍ୟ ବାହୁଡ଼ି ଆସିପାରିବ ଏବଂ ତାହାକୁ ଆପଣାର ବୃହତ୍ତର ଚରିତାର୍ଥତାରେ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ପାରିବ । ଏହି ଜଡ଼ଭୂମିର ସକଳ ଦ୍ୱୈତତା ଓ ପ୍ରାତିସ୍ୱିକତା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ଧ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଣ ତାହା ଯେକୌଣସି ଯାବତୀୟ ପ୍ରାତିସ୍ୱିକତାରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଏକ ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର, ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଗୋଟିଏ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ସତ୍ୟ, ପରମ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ପରମ ପ୍ରେମ ତଥା ପରମ ଆନନ୍ଦର ଅବଶ୍ୟ ସନ୍ଧାନ କରିପାରିବ । ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତା ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଅଛନ୍ତି, ସକଳ ବସ୍ତୁ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଛି ଓ ସକଳ ବସ୍ତୁ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତାଙ୍କ ସମ୍ଭୂତରୂପେହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛି ବୋଲି ବେଦାନ୍ତରେ ଯେଉଁ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଦେଖାଇ ବୁଝାଯାଇଛି, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ଏହି ସମ୍ଭିନ୍ନତର ଓ ସର୍ବଗ୍ରାସୀ ଯୋଗ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ସୁବକାଠି ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା ।

ମାତ୍ର ତଥାପି ଏପରି ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ ଯେ ମନୋଗତ ଜୀବନଟି ପରି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିର ବୃଦ୍ଧସାଧନ ଲଗିଥିବ ବହିଃସ୍ଥ ଏହି ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇପାରେ ଏବଂ ଆପଣା ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ଏହି ଜଗତଟିକୁ କେବଳ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟକରୂପେ ଦେଖି ତାହାର କୌଣସିପ୍ରକାର ସାମୂହିକ ଉତ୍ତୋଳନ ବା ଉତ୍ଥାନ ସକାଶେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦାସୀନ ହୋଇ ରହିପାରେ । ଯେହେତୁ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତା ସର୍ବତ୍ରଦନ ସକାଶେ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ସମାନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ଲାଗି ସର୍ବଦା ସମାନ ହୋଇ ରହିଛି, ଯେହେତୁ ସେହି ଗୋଟିଏ ମହାନ୍ ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରିବାର ତୁଲନାରେ ପ୍ରକୃତରେ କଭଳ ସାଉଁରେ ସେଇଟି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଛି ଓ ସେଥିରୁ ପ୍ରକୃତରେ କେଉଁ ଫଳଟି ମିଳୁଛି, ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟତଃ ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏହିପ୍ରକାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପଲବ୍ଧିଟି ଯେକୌଣସି ପରିବେଶ ଓ ଯେକୌଣସି ଜିନିଷକୁ ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ୍ସତ୍ତ୍ୱ ଭାବରେ ସ୍ୱୀକାର କଣ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଯିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏଠୁ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲଗି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଅନେକେ ଗୀତାର ଆଦର୍ଶଟିକୁ ଅବଜ୍ଞାକଲ ପ୍ରାସ୍ତ ଏହିପର ଭାବରେହିଁ ବୁଝିଇଛନ୍ତି । ଅଥବା, ସେମାନେ ଏପରି ମଧ୍ୟ ବଖ୍ୟର କରିଥାନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥିବା ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦ ଆପଣାକୁ ନାନାଏଡ ନାନା ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ, ସେବା ଓ କରୁଣାରୂପେ ଏହି ସଂସାର ଉପରେ ଆଣି ଅଜାଡ଼ି ଦେଇପାରନ୍ତି, ଅନ୍ତର୍ଗତ ସେହି ପରମସତ୍ତାଟିଟି ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନରୂପେ ଆପଣାକୁ ବଜ୍ଞରତ କରିଦେଇ ପାରେ; ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ପୃଥିବୀର କୌଣସି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଆଦୌ କୌଣସି ଅବକାଶ ରହିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ ନାହିଁ; ଆପଣାର ଅଚ୍ଛେଦ୍ୟ ସ୍ୱଭାବଟିର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ପୃଥିବୀ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଭାବରେ ଏହିସବୁ ନାନା ଦ୍ୱୈତଭାବ ଓ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର ନଭ୍ୟରଙ୍ଗକ୍ଷେତ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଏ; ପାପ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟ, ସତ୍ୟ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ତଥା ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖଜନିତ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରହିଁ ରଣକ୍ଷେତ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ମାନ୍ର ଯଦି ପ୍ରଗତି ଏହି ଜାଗତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଏକ ଅନ୍ୟତମ ପ୍ରଧାନ ଭୂମି ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ଏକ ନମାଗ୍ରେସ୍ସ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରକୃତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧତାଟିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତିରେ ଆଜି କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ପୃଥିବୀସ୍ଥ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଆପଣାର ଆଦର୍ଶ କଳ୍ପନାଟି ଅନୁସାରେ ଜଡ଼ସ୍ଥ ଜୀବନଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ବଦଳାଇ ଦେଇ ପାରିବ, ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ପ୍ରତିରୂପଟି ଅନୁସାରେ ତାହାକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇ ପାରିବ; ଏହା ନଶ୍ୱର ସମ୍ଭବ ଓ ତାହାହିଁ ତା'ର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ତେଣୁ, କେବଳ ଆପଣାରହିଁ ମୋକ୍ଷ ଓ ମୁକ୍ତି ଲୋଡ଼ିଥିବା ଏବଂ ତାହାର ଉପଲବ୍ଧି କରିଥିବା ସେହି ମହାନ୍ ଏକାନ୍ତବାସୀ ଯୋଗୀମାନଙ୍କୁ ଗୁଡ଼ିଦେଲେ ଆମ ଆଗରେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ମାର୍ଗର ଏଭଳି ଗୁରୁମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନଦର୍ଶନ ରହିଛି, ଯେଉଁମାନେକ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିମୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି; ଏବଂ ସବୋପରି ଏଭଳି ମହାନ୍ ଗତିଦ୍ୟୋତକ କେତେକେତେ ଆତ୍ମାଙ୍କର ନଦର୍ଶନ ରହିଛି, ଯେଉଁମାନେକ ଆପଣାର ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଶକ୍ତିରେ ଭୌତିକ ଜଗତର ଏକତ୍ରୀକୃତ ସକଳ ଶକ୍ତିରୁ ଆପଣାକୁ ଅଧିକ ବଳବାନ୍ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି, ଆପଣାକୁ ଆଣି ଏହି ଜଗତ ଉପରେ ନକ୍ଷିପ୍ତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ଏକ ସପ୍ରେମ ବଳ-ପ୍ରୟୋଗରେ ତାହାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ଆପଣା ରୂପାନ୍ତରଟି ଲାଗି ସେ ଯେପରି ସମ୍ମତ ଦେବ, ସେଥିଲାଗି ତାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତାବ କରିଛନ୍ତି । ସାଧାରଣତଃ ମନୁଷ୍ୟସମାଜରେ ଏକ ମାନସିକ ଏବଂ ନୈତିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାରେହିଁ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବଟି ଆପଣାକୁ ସୀମିତ ବା କେନ୍ଦ୍ରିତ କରି ରଖିଛି, ମାନ୍ର ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବଟିକୁ ଆହୁରି ପ୍ରସାରିତ କରିଦେଇ ଆମ ଜୀବନର ଗଢ଼ଣ ଏବଂ ଏହାର ଅନୁଷ୍ଠାନ-ଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ରୂପ ଦେବାର ଚେଷ୍ଟାଟି ବେଶ୍ ଆରମ୍ଭ ହୋଇପାରେ, ଯାହାଦ୍ୱାରାକ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆମ ଭିତରକୁ ଅଳାଡ଼ି ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱଗତତାଟି ଲାଗି ଏକ ଅଧିକ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଧାରରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରିବେ । ମନୁଷ୍ୟାଦର୍ଶର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ବିକାଶରେ ଏହିସବୁ ପ୍ରସ୍ତାବହିଁ ସଚ୍ଚୋଟ ମାର୍ଗସଙ୍କେତ ହୋଇ ରହି ଆସିଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟସମୂହର ଦିବ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ମଧ୍ୟ ସବୋତ୍ତମ ଉପଲବ୍ଧି ବନ୍ଦ ହୋଇ ରହି ଆସିଛନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକର ବାହ୍ୟ ପରିଣାମ ଯେଉଁଠି ଯାହା ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ସେହି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପ୍ରସ୍ତାବ ପୃଥିବୀକୁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଜୀବନର ଅଧିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମର୍ଥ କରି ଉଆର କରି ପାରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହାର ମନ୍ଥର ଗତିପଥଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରକୃତିର ବିବର୍ତ୍ତନ-ଯୋଗଟିକୁ ଅଧିକ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଜନ୍ମର ପ୍ରାୟ ଗତ ଏକ ହଜାର ବା ତତୋଽଧିକ ବର୍ଷ ହେଲା ଅଧ୍ୟାତ୍ମଗତ ତଥା ଭୌତିକ ଜୀବନ ପରସ୍ପରର ପାର୍ଶ୍ୱବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଗତି କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ବିକାଶଶୀଳ ମନକୁ ଆପଣା ଭିତରୁ ବହିଷ୍କୃତ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ସାଙ୍ଗଜୀବନ ପ୍ରଗତିର ପ୍ରସ୍ୱାସଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାତ କରି ରଖି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଆପଣା ଲାଗି ଜଡ଼ ସହିତ ଏକ ସାଲଣ୍ କରି ରହିଛି । ଆପଣାକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବୋଲି ଦେଖାଇ ପାରିବାକୁ ଯେଉଁମାନେ କୌଣସି ବିଶେଷ ପ୍ରଥାକ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ ସନ୍ନ୍ୟାସୀର ପରିଚ୍ଛଦ ପରିଧାନ କରିଛନ୍ତି, ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ସେମାନଙ୍କ ସକାଶେ ସମାଜଠାରୁ ମୁକ୍ତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିକାଶର ଅଧିକାରଟିକୁ ସଞ୍ଚୟ କରାଇ ଆଣିଛି, ସେହି ଜୀବନଟିକୁ ମନୁଷ୍ୟର ଧ୍ୟେୟରୂପେ ସ୍ୱୀକୃତ କରାଇ ଆଣିଛି ଏବଂ ସେହିପରି ଏକ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମାନର ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକୃତ କରାଇ ନେଇଛି । ଏବଂ ସମାଜଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଏକ ଧର୍ମଭାବମୟ ଗ୍ରୁଞ୍ଚ ଭିତରେ ଆଣି ପକାଇ ଦେଇଛି ଯେ ଏହି ସମାଜର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଫଟ୍ଟାରଗତ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ ଏବଂ ତାହାର ସର୍ବଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟର ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମନ୍ୱୟ ବା ପ୍ରଥାକ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାଫଳରେକି ସମାଜ ସର୍ବଦା ତାହାର ସ୍ମରଣ କରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେଉଛି । ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ସମାଜକୁ ମଧ୍ୟ ଜଡ଼ତାକୁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ନିଶ୍ଚଳ ଭାବରେ ଆତ୍ମ-ସଂରକ୍ଷଣ କରିବାର ତା'ର ଅଧିକାରଟି ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହିସବୁ ସାଲଣ୍ ଫଳରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ହ୍ରାସ ହୋଇ ଯାଇଛି । କାରଣ ଧର୍ମର ଗ୍ରୁଞ୍ଚଟି ସୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ହେତୁ ତାହାର ଔପଗ୍ରହିକ ସ୍ମରଣ ମଧ୍ୟ ଶେଷେ କେବଳ ଏକ ନିର୍ଜୀବ ରୁଟିନ୍‌ରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖାଇଛି ଏବଂ ଆପଣାର ଜୀବନଶୀଳ ବୋଧଟିକୁ ହରାଇ ବସିଛି । କେତେକେତେ ନୂତନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଓ ନୂତନ ଧର୍ମମତ ଆସି ଏହି ଗ୍ରୁଞ୍ଚଟିରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବା ଲାଗି ଅନବରତ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି, ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କର ଯାବତୀୟ ଚେଷ୍ଟା ଶେଷରେ କେବଳ ଏକ ନୂତନ ରୁଟିନ୍‌ର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନରେହିଁ ଆସିରହିଛି ଅଥବା ସେହି ପୁରାତନ ରୁଟିନ୍‌ରେ ଏଠିସେଠି କଞ୍ଚିତ୍ ମାଠିମୁଠି ଦେଇ ତାହାକୁହିଁ ନୂଆ ବୋଲି ଚଳାଇ ଦେଇଛି । କାରଣ ଏହି ସକଳ ପ୍ରୟାସ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ଓ ଜିଜ୍ଞାସୀଳ ମାନସର ସେହି ଉଦ୍ଧାରକାରୀ ଉପାଦାନଟି କେବଳ ନଦାସିତହିଁ ହୋଇ ରହିଛି । ଏବଂ ଛେଣ୍ଡେ ଜଡ଼ ବା ଭୌତିକ ଭୂମିର ଜୀବନଟିକୁ ଅଜ୍ଞାନ ଭାବରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟହୀନ ଓ ଅଶେଷ ଦ୍ୱୈତବୃତ୍ତିଟି ଭାବରେ ଆଣି ସମର୍ପି ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହା ହମେ ଏପର ଏକ ଅଚଞ୍ଚଳାନ୍ତ ଓ ଦୁଃଖଦାସ୍ପଦ ପୁଆଳ ହୋଇ ରହୁଛୁ, ସାହାକୁ ଆପଣା କାନ୍ଧରୁ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ପଳାଇବାହିଁ ନଷ୍ଟତର ଏକମାତ୍ର ଉପାସ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛୁ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟାସ୍ତ ଯୋଗର ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଏହି ସାଲଶ୍ଟି ସହିତ ଆପଣାର ସମର୍ଥନଟିକୁ ଯୋଡ଼ି ରଖିଥିଲେ । ବ୍ୟକ୍ତର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ବା ବ୍ୟକ୍ତର ମୁକ୍ତକୁହିଁ ଚରମ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ସ୍ୱୀକାର କରିଯାଇଥିଲା, ଜଗତର ସାଧାରଣ ଜିସ୍ତାସୂତ୍ରକତାଗୁଡ଼ିକରୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ସତ୍ତି ବୋଲି ମନ ନଆଗଲା ଏବଂ ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକୁ ଚରମ ଚରିତାର୍ଥତା ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଯାଇଥିଲା । ଗୁରୁ ଆପଣାର କେବଳ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଶିଷ୍ୟମଣ୍ଡଳୀକୁହିଁ ଆପଣାର ଜ୍ଞାନଟିକୁ ଦେଇଥିଲେ । ଅଥବା, ଏକ ଅଧିକ ପରିବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଆନ୍ଦୋଳନ ଲାଗି ପ୍ରୟାସ କରିଗଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ବ୍ୟକ୍ତର ପରିତାଣ ଓ ମୁକ୍ତହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଏକ ଅଚଳ ସମାଜଟି ସହିତ ଏହିପର ଭାବରେ ଯେଉଁ ସାଲଶ୍ ବା ଚୁକ୍ତି ହୋଇ ରହିଥିଲା, ଅଧିକାଂଶତଃ ତାହାର ପାଳନ କରିଯାଇଥିଲା ।

ତତ୍କାଳୀନ ପୃଥିବୀର ବାସ୍ତବ ସ୍ଥିତିରେ ଏହି ସାଲଶ୍ଟିର ଯେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଥିଲା, ସେଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସଂଶୟ ନାହିଁ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଜବର୍ଷରେ ତାହା ଏପର ଏକ ସମାଜକୁ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ସ୍ଥାପନ କର ରଖିପାରିଲା ଯାହାକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ସଂରକ୍ଷଣ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଉପାସନା ଲାଗି ପ୍ରକୃତରେ ସହାୟକ ହୋଇ ରହିଲା; ଖ୍ରୀଷ୍ଟଜବର୍ଷ ଏପର ଏକ ଦେଶ ହୋଇ ରହିଲା, ଯେଉଁଠାରେକ ସତ୍ତେଅବା ଗୋଟିଏ ଦୁର୍ଗ ପର ଉଚ୍ଚତମ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆଦର୍ଶଟି ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ବିଶୁଦ୍ଧତା ସହିତ ଆପଣାକୁ ବଜାୟ ରଖିପାରିଲା ଓ ଆପଣାର ଚତୁଷ୍ପାର୍ଶ୍ୱରେ ରହିଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଶତ୍ରୁର ଅବରୋଧ ଦ୍ୱାରା କଦାପି ପରାହତ ହେଲା ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏହା କେବଳ ଏକ ସାଲଶ୍ହିଁ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଜୟ ନଥିଲା । ଭୌତିକ ଜୀବନ ଭିତରୁ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବାର ଦିବ୍ୟ ଉତ୍ପ୍ରେରଣାଟି ହମେ ଅପହୃତ ହୋଇ ରହିଲା; ଆପଣାକୁ ବଚ୍ଛିନ୍ନ କର ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧତାଟିକୁ ବେଶ୍ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିପାରିଲା ସତ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ସମଗ୍ର ଶକ୍ତିକୁ ହରାଇ ବସିଲା ଓ ଫଳତଃ ଜୀବନର କୌଣସି ପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗି ପାରିବାର ସମ୍ଭାବନାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ହରାଇ ବସିଲା । ଶେଷ ଏହିପର ଏକ ଦିବ୍ୟ ଭବିତବ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ ଯୋଗୀ ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଏହି ଦେଶଟି ଆପେ ବର୍ଜନ କର ରଖିଥିବା ଖାସ୍ ସେହି ଉପାଦାନଟି ସହିତହିଁ ଏକ ଦୃଢ଼ ଏବଂ ଅନବାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବାନ୍ଧି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଧ ହେଲା; ଅର୍ଥାତ୍, ଆପଣାଠାରେ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଟିର ଅଭାବ ରହିଯାଇଥିଲା, ତାହାକୁ ପୁନର୍ଲାଭ କରିବାର ଆଶାରେ ସେ ବିକାଶଶୀଳ ମନର ଉପାଦାନଟି ସହିତ ଆପଣାକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିବାକୁ ବାଧ ହେଲା ।

ଆମକୁ ଆଉଥରେ ଏହି ସତ୍ୟଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ଆପଣାର ଆତ୍ମଚେତନଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରହି ନଥାଏ, ସେ ସମୁହଟି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ଜୀବନ ବଞ୍ଚେ ଓ ଚେଣ୍ଟୁ କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିର ପୂର୍ଣ୍ଣତାଲାଭ ଓ ମୁକ୍ତିକୁ କଦାପି ଏହି ଜଗତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଭଗବତ୍ ଅଭିପ୍ରାୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଯେ ଆପଣାର ସ୍ୱାଧୀନତାଟିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ଭାବରେ କାମରେ ଲଗାଇ ପାରିବା, ତାହା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ମୁକ୍ତଟି ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ତେଣୁ, ଆମ ଆପଣା ଭିତରେ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରତିକଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବା ପରେ ସେଇଟିକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବି ସଞ୍ଚାର କରିପାରିବା, ତାହାକୁ ଅନେକରେ ପରିଣତ କରିବା ଓ ଅବଶେଷରେ ସାର୍ବଜନୀନ କରିପାରିବାରେହିଁ ଆମର ଉପଲବ୍ଧି ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସ୍ଫୋଜନ ନଦେଇ ରହିଛି ।

ତେଣୁ , ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ଉପରେ ତାହାର ଏହି ତିବିଧ ସମ୍ଭାବନାର ଭୂମି ଉପରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବଲୋକନ କଲ୍ଲବେଳେ ଆମେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା, ପ୍ରକୃତିର ସାମାନ୍ୟ ନିୟାମକତା ଏବଂ ତା'ର ବିବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଉନୋଟି ତରଣର ଭୂମି ଉପରେ ପ୍ରକୃତିର ଅବଲୋକନ କଲ୍ଲବେଳେ ଆମେ ଠିକ୍ ଯେଉଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ଏବଂ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆମର ଏହି ଯୋଗସ୍ୱମନ୍ୱସ୍ୟ ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା ।

ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତା ବା ଆତ୍ମାକୁହିଁ ଆମେ ଏହି ବିଶ୍ୱ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସଙ୍କୋଚ କୋଟୀ ବୋଲି ଜାଣିଛା । ଜଡ଼ ହେଉଛି ଏହାର ଭୂମି; ଏବଂ ମନ ହେଉଛି ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଯୋଗସୂତ୍ର । ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତା ହେଉଛି ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଉତ୍ସ; ଏବଂ ମନ ତଥା ଜଡ଼ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ଚିଦ୍‌ଗତତାର ନିୟାତ୍ମକ ରୂପ । ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତା ଏହି ଭୂମିରେ ସମ୍ବୃତ ହୋଇ ରହିଛି, ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି; ଏବଂ ତାହାକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମନ ତଥା ଶରୀରର ସାଧନ ଦେଇ ସେ ଆପଣାକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାର ବାଟ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଛି । ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତା ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ହେଉଛି ସେହି ପରମ ଯୋଗେଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରତିରୂପ । ସେହି ପ୍ରତିରୂପଟିକୁ ପ୍ରାତିସ୍ୱିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମି ଉପରେ ଉତ୍କୁଟାଇ ଦେବା ଲାଗି ସେହି ଯୋଗେଶ୍ୱରହିଁ ମନ ଓ ଶରୀରର ଦୁଇଟି ସାଧନକୁ ପ୍ରଦତ୍ତ କରି ରଖିଛନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମଗ୍ର ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଅଦୃଶ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଟିକୁ ଏକ ଅନୋଉର ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିଦେବାକୁହିଁ ଅନବରତ ଏକ ପ୍ରୟାସ ଚାଲୁଛି, ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସଫଳ ଭାବରେ ସେହି ଭବ୍ୟ ପ୍ରଭରୂପଟିକୁ ପରିସ୍ଫୁଟ କରି ଆଣିବା ଲାଗିହିଁ ଏକ ସାଧନା ଲାଗିରହିଛି ।

ମାନ ପ୍ରକୃତି ଆପଣାର ଏକ ଧାରଣତ ବିବର୍ତ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ସଜ୍ଜନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରାଇଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ଏକ ଦୃଢ଼ନିଶ୍ଚିତ ବିପ୍ଳବାତ୍ମକ ବିକାଶ ଦ୍ୱାରା ଯୋଗ ବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ତାହାହିଁ ନିଶ୍ଚିତ କରି ଦେଇଛି । ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତିମନ୍ତାକୁ ଦିବ୍ୟତର କରିଦେଇ ଓ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ବୃତ୍ତିକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେଇ ପ୍ରକୃତି ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ପ୍ରକୃତି ବଡ଼ ଆସ୍ପାସ ସ୍ୱୀକାର କରି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନଟିକୁ ବିକଶିତ କରାଇ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ଏବଂ ନିମ୍ନତର ସ୍ତରର ଉପଲବ୍ଧିଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ତାହାକୁ ବାରବାର ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନଟିରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲି ପଡ଼ିବାକୁ ହେଉଛି; ମାନ ଯୋଗର ଉତ୍ତୋଳିତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଏକାଗ୍ର ପବିତ୍ରତାଟି ସିଧାସିଧା ମନର ପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିକୁ ହାସଲ କରିପାରୁଛି ଓ ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିକୁ ଆପଣା ସହିତ ବହନ କରି ଆଣିପାରୁଛି; ଏବଂ ଏପରିକି ଇଚ୍ଛାକଲେ ଶରୀରଗତ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟ ଲାଭ କରି ପାରୁଛି । ପ୍ରକୃତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆପଣାର ପ୍ରତ୍ୟକଗୁଡ଼ିକ ଦେଇହିଁ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଛି; ଯୋଗ ପ୍ରକୃତିର ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଡେଇଁଯାଇ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାର ଅଭିଳାଷ ରଖିଛି, ବିଶ୍ୱକୁ ଅତିକ୍ରମି ଯାଇ ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛି ଏବଂ ସେହି ପରମ ସଦ୍ଵସ୍ତୁମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାତୀତ ଆଲୋକ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟ ସହିତ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାଟି ସହିତ ପୁଣି ଏଠାକୁ ଫେରି ଆସିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଛି ।

ମାନ ପରଶେଷରେ ଦୁହିଁଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତିରେ କୌଣସି ଭିନ୍ନତା ନାହିଁ । ସମଗ୍ର ମନୁଷ୍ୟଜାତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେତେବେଳେ ଯୋଗ ଆପଣାକୁ ସଜ୍ଜନର ଏକ ଉପଲବ୍ଧିରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିପାରିବ, ସେତିକିବେଳେ ତାହାହିଁ ଆପଣାର ସ୍ୱାଭାବିକ ବଳମ୍ବନ ଏବଂ ରହସ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ପ୍ରକୃତିର ଅନ୍ତିମ ବିଜୟରୂପେ ଉଦ୍‌ଘୋଷିତ ହେବ । ବିଜ୍ଞାନସ୍ଥ ବିକାଶାକାଙ୍କ୍ଷୀ ମନଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତି ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ସମଗ୍ର ମାନବଜାତିକୁ ମନୋମୟ ଜୀବନର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାଶର ଉପଯୁକ୍ତ କରାଇ ପାରିବାର ପଥ ସନ୍ଧାନ କରିବାରେ ଲାଗିଛି, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତି ଅନାବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ସମଗ୍ର ମନୁଷ୍ୟଜାତିକୁ ସେହି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଉଚ୍ଚତର ବିବର୍ତ୍ତନଟି ଲାଗି ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଦ୍ୱିତୀୟ ଜନ୍ମ ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନଟି ଲାଗି ଉପଯୁକ୍ତ କରାଇ ପାରିବାର ପଥଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ସନ୍ଧାନ କରି ବାହାରିବ । ଏବଂ ଯେପରି ମନୋମୟ ଜୀବନ ଭୌତିକ ଜୀବନକୁ ଆପଣାର କାମରେ ଲଗାଉଛି ଏବଂ ତାହା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍କର୍ଷର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଣି ଦେଉଛୁ, ସେହିପରି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶର ସାଧନରୂପେ ଏହି ଭୌତିକ ତଥା ମାନସିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବ ଏବଂ ସେଥିରେ ଉତ୍କର୍ଷର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟ ଆଣିଦେବ। ଯେଉଁସବୁ ଯୁଗରେ ଏକଥାଟି ସାଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ, ସେହିଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ଆମ ଗାଥା-ମାନଙ୍କରେ ଉକ୍ତ ହୋଇଥିବା ସତ୍ୟ ବା କୃତ (ଚରିତାର୍ଥ ବା ପୂର୍ଣ୍ଣ) ଯୁଗ ବୋଲି କୁହାଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟକଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ଦେଇଥିବା ସତ୍ୟର ଯୁଗ ବୋଲି କୁହାଯିବ। ସେହି ଯୁଗଟି ସେହି ମହାନ୍ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସାଧନ କରି ଦେଇଥିବାର ଯୁଗ ହେବ, ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଦୀପନ, ସମ୍ବୋଧି ତଥା ଆନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଉଠିଥିବା ପ୍ରକୃତ ମନୁଷ୍ୟଜାତି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣା ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶିଖରଟିରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇ ରହିଥିବ।

ମନୁଷ୍ୟକୁହିଁ ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଚାପୂର୍ଣ୍ଣଟିକୁ ବୁଝିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ସେହି ବିଶ୍ୱମାତାକୁ ଭୁଲ ବୁଝିବା, ତାହାର ଅବଜ୍ଞା କରିବା ବା ଅସଦୁପଯୋଗ କରିବାର ଯାବତୀୟ ପୂର୍ବସଂସ୍କାରକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେହି ଜନନୀର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆଦର୍ଶଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଲାଗି ତାହାର ସବଳତମ ପଥସାଧନଗୁଡ଼ାକ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ଅଗ୍ରସରାୟିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚତୁର୍ଥ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଯୋଗର ପ୍ରଣାଳୀ

ମନୁଷ୍ୟ-ସମ୍ପର୍କର ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ମନୋଭୂମିଗତ ବର୍ଗଗ ଭିତରେ ଏହି ଯେଉଁସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ାକ ଉପରେ ପ୍ରସ୍ଥାପିତ ଯେଉଁସବୁ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ପ୍ରଣୋଜନାସ୍ଥଳ ତଥା ଧେସ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛି, ପ୍ରକୃତ-ବିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଆଲୋଚନାଟିରେ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ାକ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ଆସିଛୁ । ଯୋଗର ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ମାର୍ଗର ମୌଳିକ ନୀତି ତଥା ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେହିଗୁଡ଼ିକର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା । ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱଳ୍ପାସ୍ଥ ମୂଳ ସାଧନା ତଥା ସେମାନଙ୍କର ସଂଘପ୍ରଧାନ ଧେସ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କଲ ଯଦି ଆମେ ସେଗୁଡ଼ାକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମଞ୍ଜସତା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରିବା, ତେବେ ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ଯେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରକୃତି ଆମକୁ ଯେଉଁ ଭୂମିଟିକୁ ଆଣି ଯୋଗାଇ ଦେଇଛି, ତାହାହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ଆମର ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଭାବସିଦ୍ଧ ଭୂମି ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମନ୍ୱୟ ସମ୍ଭବ କରି ପାରିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଏକ ସର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବର୍ଗର କଲେ ଯୋଗ ବର୍ଣ୍ଣିତ ପ୍ରକୃତିର ଜଟିଳ ମୈତ୍ରିକ କ୍ରିୟାପ୍ରକରଣଟିକୁ ଟପି ଆଗକୁ ଘୁଲିଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାର ସୀମା ଡେଇଁ ଆହୁରି ଆଗକୁ ଆରୋହଣ କରି ରହିଛି । କାରଣ ଆପଣାର ଏହି କ୍ରୀଡ଼ାଟି ମଧ୍ୟରେ ଓ ସ୍ୱଳ୍ପାସ୍ଥ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟଟାକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିପାରିବା ଏବଂ ସେହିଠାରେ ତାହାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାହିଁ ପରମା ବଶ୍ୱଜନୀନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ମାତ୍ର ଯୋଗର ଉଚ୍ଚତମ ଆରୋହଣଗୁଡ଼ିକରେ ସିଏ ଆପଣାର ଆହୁର ଆଗକୁ ଅଭଯମି ଯାଇ ସ୍ୱଳ୍ପାସ୍ଥ ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟଟାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରି ପାରୁଛନ୍ତି, ଏହି ବଶ୍ୱର ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମି ଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ବଶ୍ୱଜୀଡ଼ାରିରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଠିଆହୋଇ ପାରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଇଥିରୁ ଅନେକେ କେବଳ ଏହାକୁହିଁ ଯେ ଯୋଗର ମଧ୍ୟ ସବୋଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ଅନୁମାନ କରିନେଇଛନ୍ତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭାବୁ ନୁହେଁ, ସେମାନେ ଏହାକୁହିଁ ଯୋଗର ଯଥାର୍ଥ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ଅନୁମାନ କରୁଛନ୍ତି ଓ ଆଉସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗୁଡ଼ି, ଏହାକୁହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଜାଣୁଛନ୍ତି ।

ମାତ୍ର ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସତ ଯେ ଆପଣାର ବିବର୍ତ୍ତନଜନ୍ୟମଣ୍ଟିରେ ପ୍ରକୃତି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁ ତିଆରି କରି ପାରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହାର ମାଧ୍ୟମରେ କି ସେ ସର୍ବଦା ଆପଣାକୁ ଏହାପରି ଅତିକ୍ରମି ଯାଇପାରୁଛନ୍ତି । ବ୍ୟକ୍ତିର ହୃଦସ୍ପନ୍ଦିତ ଆପଣାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ତଥା ଶୁଦ୍ଧତମ ସଂବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ଉତ୍ସୋଳିତ କରିନେଇ ସେହି ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଆନନ୍ଦ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନନ୍ତଚମତ୍କୃତି ଜଗତରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇ ପାରୁଛନ୍ତି, ବ୍ୟକ୍ତିର ମନହିଁ ଆପଣାର ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ନିସ୍ପୃହକତାଗୁଡ଼ିକୁ ମନୋଭୂମିର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଜ୍ଞାନରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ବା ନବପରିଷ୍କିତ କରିଦେଇ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଚମତ୍କୃତା ସହିତ ଆପଣାକୁ ଅଭିନ୍ନ ବୋଲି ଜାଣୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ବିଶ୍ୱାତୀତ ଏକତ୍ୱଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ଏହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅସ୍ତିତ୍ୱଦୃଷ୍ଟିକୁ ନେଇ ବିଲୀନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏବଂ ସକଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସର୍ବଦା ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆପଣାର ସ୍ୱ-ଅନୁଭୂତକ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ସେହି ପ୍ରକୃତିର ରୂପାୟନ-ଗୁଡ଼ିକର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ନିସ୍ପୃହ କରୁଥିବା ଏହି ଆତ୍ମା ସକଳ ପ୍ରସାରିତର ଅତୀତ ସେହି ମୁକ୍ତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଆତ୍ମାକୁ ଲାଭ କରି ପାରୁଛନ୍ତି ।

ଯୋଗର କୌଣସିପ୍ରକାର ସମ୍ଭାବନା ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ କାର୍ଯ୍ୟତଃ ତନୋଟି ବିଷୟର ବା କଲ୍ପନାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ପ୍ରସ୍ପାସ୍ପଟିରେ ସତ୍ତେଅବା ସମ୍ଭତ ତନୋଟି ପକ୍ଷର ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଏହି ତନୋଟି ପକ୍ଷକୁ ଆମେ ଈଶ୍ୱର, ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟାତ୍ମା ବୋଲି କହିବା, ଅର୍ଥାତ୍ ଅଧିକ ଗହନ ଭାଷାରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତ, ପରମ ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ଏବଂ ପରମ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ବୋଲି କହିବା । ଯଦି କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରକୃତିକୁହିଁ ସ୍ୱସଂଫସ୍ପୃଷ୍ଟି ଭବରେ ଗୁଡ଼ି ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ୟଟି ସହିତ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ମନ୍ଦ ଗତିଟି ହେତୁ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୋଷଜନକ ଭବରେ ଆପଣାର ଆସ୍ପତନଟିକୁ ଡେଇଁ ଘୁଲିଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଏବଂ ସୀମାତୀତ କିଛିର ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଥାଏ, ଯାହାକି ପ୍ରକୃତିର ପାଶରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ପ୍ରକୃତିଠାରୁ ବୃହତ୍ତର ହୋଇ ରହିଥାଏ; ସେଇଟିକୁହିଁ ଆମ ଉପରେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତି ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼େ, ଆମକୁ ତାହା ଆକର୍ଷିତ କରି ତା'ର ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ଉପରକୁ ନେଇଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରକୃତି ପାଖରୁ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଆପଣା ପ୍ରସନ୍ନ ସହମତିଟି ସହିତ ଅଥବା ବଳପୂର୍ବକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଆରୋହଣ ଲାଗି ତା'ର ସମ୍ମତିକୁ ଆଦାୟ କରି ଆଣେ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ସତ୍ତ୍ୟଟିର ପ୍ରସ୍ତୋଜନରେହିଁ ଯୋଗର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦର୍ଶନରେ ଈଶ୍ୱର କଲ୍ପନାର ଆବଶ୍ୟକତା ଆସି ପହଞ୍ଚିଥାଏ, ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁ, ପରମ ଆତ୍ମା ବା ପରମ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଆସି ପହଞ୍ଚେ; ତାଙ୍କର ଆଡ଼କୁହିଁ ଯୋଗସ୍ଥ ପ୍ରସ୍ୱାସଟି ଆପଣାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କର ରଖେ, ଏବଂ କେବଳ ସେଇ ଏହି ସ୍ଥଳରେ ଆପଣାର ଆଲୋକନକାରୀ ସ୍ପର୍ଶଟିକୁ ସଞ୍ଚାରନ୍ତ କରଦେଇ ଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ସାଧକ ଲଗି ଉପଲବ୍ଧିର ବଳ ଦେଇଯାଆନ୍ତି । ବ୍ୟକ୍ତ ଲଗି ପରମ ବଶ୍ୱାତ୍ତଙ୍କର ଯେଉଳ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଓ ବ୍ୟକ୍ତ ଆପଣାର ଯୋଗାନ୍ୱେହଣରେ ଯେପରି ସେହି ପରମ ବଶ୍ୱାତ୍ତଙ୍କୁହିଁ ସନ୍ଧାନ କରୁଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ପରମ ବଶ୍ୱାତ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କ ଲଗି ବ୍ୟକ୍ତର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଏବଂ ସେହି ପରମ ବଶ୍ୱାତ୍ତ ମଧ୍ୟ ଯେ ବ୍ୟକ୍ତକୁ ଖୋଜ ବୁଲୁଥାନ୍ତି, ଅନେକ ସମସ୍ଥରେ ଭକ୍ତଯୋଗ ଏପରି ଏକ ଅନୁପୂରକ କଲ୍ପନାଟି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟଧିକ ଜୋର୍ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଏଇଟିକୁ ଆମେ ଜଣ୍ଟସ୍ଥ ସମାନ ପରମାଣରେ ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲ କହିବା । ଯଦି ଭକ୍ତ ପ୍ରକୃତରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଖୋଜୁଥାଏ ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭକ୍ତକୁ ଖୋଜୁଥାନ୍ତି ଓ ଭକ୍ତ ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ।* ଜ୍ଞାନର ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁଥିବା ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ବା ସାଧକ ବ୍ୟତୀତ, ଜ୍ଞାନର ଏକ ପରମ ଆସ୍ପଦ ବ୍ୟତୀତ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଯାବତୀୟ ବଶ୍ୱସାମର୍ଥ୍ୟର ବ୍ୟକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଦତ୍ତ ବନଯୋଗ ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଜ୍ଞାନଯୋଗ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଥିବା ଭକ୍ତରୂପୀ ମନୁଷ୍ୟ, ପ୍ରେମ ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ପରମ ଆସ୍ପଦ ଏବଂ ଆଧ୍ୟତ୍ମିକ, ଫଳେଗତ୍ତ ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାତ୍ମକ ଉପଭୋଗରୂପୀ ସେହି ବଶ୍ୱସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟକ୍ତଦ୍ୱାରା ଦତ୍ତ ବନଯୋଗ ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଭକ୍ତଯୋଗ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଏବଂ କର୍ମ କରୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟଟି ବ୍ୟତୀତ, ସକଳ କର୍ମ ତଥା ସକଳ ଯଜ୍ଞର ସେହି ପରମ ଫଳଦ୍ଦ ଓ ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଦିଯାରୂପୀ ଯାବତୀୟ ବଶ୍ୱସାମର୍ଥ୍ୟର ବ୍ୟକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଦତ୍ତ ବନଯୋଗ ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି କର୍ମଯୋଗ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସଙ୍ଗୋଚ ସତ୍ତ୍ୟଟି ବତ୍ତପୁରେ ଆମର ବୁଦ୍ଧିଗତ କଲ୍ପନାଟି ଏକେଶ୍ୱରବାଦୀ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ଦ୍ୱାରା ଯେତେ ବେଶୀ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମକୁ ଅଗତ୍ୟା ଏହି ସଙ୍ଗତ ବିବଧତାଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ ।

---

* ଭକ୍ତ, ଅର୍ଥାତ୍ ଭଗବାନଙ୍କର ଉପାସକ ବା ଭଗବାନଙ୍କର ପ୍ରେମିକ; ଭଗବାନ, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରେମ ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ପରମ ଅଧିକାରୀ । ଏହି ତିନିଜଣଙ୍କର ତୃତୀୟ କଲ୍ପନାଟି ହେଉଛି ଭଗବତ ସତ୍ତ୍ୟ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ପରମ ପ୍ରେମର ଅମୃତପ୍ରକାଶ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କାରଣ, ଦ୍ରବ୍ୟଚେତ୍ତନା ସହଜ ମନୁଷ୍ୟଚେତ୍ତନା ତଥା ବ୍ୟକ୍ତଚେତ୍ତନାର ସଂସ୍ପର୍ଶକୁହିଁ ଆମେ ଯୋଗର ଯଥାର୍ଥ ମର୍ମସାର ବୋଲି କହୁବା । ଏହା ବିଶ୍ୱରୂପୀ ଲୀଲାଟି ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁଟି ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୟ, ଯଥାର୍ଥ ନିଦାନ ତଥା ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ୱଗତଭାଟିରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛୁ, ସେଇଟି ସହଜ ଭାହାର ପୁନଃବାର ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିବା ହେଉଛୁ ଯୋଗ । ଯେଉଁ ଜଟିଳ ଏବଂ ଅନେକମୁଖୀ ହୋଇ, ଗଠନ-ବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ଚେତ୍ତନାଟିକୁ ଆମେ ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱ ବୋଲି କହୁଛୁ, ଭାହାର ଯେକୌଣସି ବନ୍ଦରେହିଁ ସେହି ସଂସ୍ପର୍ଶ ସଂଘଟିତ ହୋଇପାରେ । ଆମର ଶବ୍ଦସୃଟିର ମାଧ୍ୟମରେ ଭୌତିକ ଭୂମିରେ ଭାହା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରେ, ଆମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବକ ସୃଷ୍ଟିର ସ୍ଥିତ ତଥା ଅନୁଭୂତଗୁଡ଼ିକୁ ନରୂପଣ କରୁଥିବା କ୍ରିୟାତ୍ମକତା-ଗୁଡ଼ିକର କ୍ରିୟାଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଭାହା ଆପଣାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରେ; ଏବଂ ଆମର ସଂବେଗୀ ହୃଦସ୍ପ, କ୍ରିୟାଶୀଳ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି କିଂବା ବୋଧସମର୍ଥ ମନଟିକୁ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରି ହେଉ ଅଥବା ଆମ ମନଶ୍ଚେତ୍ତନାର ସକଳ କ୍ରିୟାତ୍ମକତାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେଥିରେ ଏକ ସମଗ୍ର ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇ ହେଉ, ଏହି ମନର ମାଧ୍ୟମରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସଂସ୍ପର୍ଶ ଘଟିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ଅଥବା, ମନ ଭିତରେ କେନ୍ଦ୍ରଟି ପରି ହୋଇ ରହିଥିବା ଅହଂଟିର ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ରୂପାନ୍ତର ସାଧନ କରି ଏକ ଅପରୋକ୍ଷ ଜାଗରଣ ଦ୍ୱାରା ଭାହାକୁ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ତଥା ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମସତ୍ତ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଳିତ କରିନେବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଭାହା ସମାନ ଭବରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ଏବଂ ଆମେ ଯେପରି ଭବରେ ଆମର ଏହି ସଂସ୍ପର୍ଶବଦ୍ଧଟିର ନିର୍ବାଚନ କରିଥିବା, ଆମ ଯୋଗସାଧନାର ପ୍ରକାରଟି ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ହୋଇ ରହିବ ।

କାରଣ, ଆମ ଏକକ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ବନ୍ଧ ଜଟିଳତାକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ଯଦି ଆମେ ଭାରତବର୍ଷରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଚଳିତ ରହିଥିବା ପ୍ରଧାନ ଯୋଗମାର୍ଗୀୟ ମତ-ଗୁଡ଼ିକର ମୂଳ ଅଭିଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିନିବଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା, ତେବେ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାକୁ ଏକ ଆରୋହ କ୍ରମରେ ସଂଗଠିତ କରି ରଖିଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା । ଏହି କ୍ରମଟି ସମଗ୍ର ଶିଡ଼ିଟିର ନିମ୍ନତମ କାଠି, ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛୁ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମା ଓ ସେହି ବିଶ୍ୱାତୀତ ତଥା ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ପରମାତ୍ମ-ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅପରୋକ୍ଷ ସଂସ୍ପର୍ଶଲାଭ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆରୋହଣ କରିଯାଇଛୁ । ହଠଯୋଗ ଏହି ଶବ୍ଦର ତଥା ପ୍ରାଣିକ କ୍ରିୟାତ୍ମକତାଗୁଡ଼ିକୁ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ଉପଲବ୍ଧି ନିମିତ୍ତ ସାଧନରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଛୁ, ହଠଯୋଗ ଏହି ସ୍ଥୂଳ ଶବ୍ଦରଟି ସହଜଭାବେ ଆପଣାକୁ ସଂପୃକ୍ତ କରି ରଖିଛୁ । ମନୋମୟ ସତ୍ତାର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ରାଜଯୋଗ ଆପଣାର ଉପ୍ରୋକ୍ଷଲିକ ଶକ୍ତିରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଛୁ, ଭାହା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶବ୍ଦରଟି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପରେଇଁ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନବଦ୍ଧ କର ରଖିଛୁ । କର୍ମ, ପ୍ରେମ ଓ ଜ୍ଞାନର ତିନୋଟି-ଯାକ ମାର୍ଗ ଆପଣା ଘରଣାର ଆରମ୍ଭବନ୍ଦୁରୂପେ ମନୋମସ୍ୟ ସତ୍ତା, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି, ହୃଦସ୍ୟ ଅଥବା ବୁଦ୍ଧିର କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅଂଶ ବା ଶକ୍ତିକୁ କାମରେ ଲଗାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଇଟିର ରୂପାନ୍ତର ଦ୍ୱାରା ସେହି ଚଦ୍‌ଗତ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ବିମୋଚନକାଷ୍ଠ ପରମ ସତ୍ୟ, ପରମ ଆନନ୍ଦ ତଥା ପରମ ଆନନ୍ତ୍ୟରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହେବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ବ୍ୟକ୍ତିର ଶସ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟରୂପୀ ପୁରୁଷ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛୁ ଏବଂ ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ପୁରୁଷ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେହରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତଥାପି ସକଳ ରୂପ ଓ ସକଳ ନାମକୁ ଅତିକ୍ରମ କର ରହିଛନ୍ତି, ଦୁଇଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଆଦାନପ୍ରଦାନର ସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନ କରିବାଇଁ ଏହି ଯୋଗର ପ୍ରଣାଳୀ ହୋଇ ରହିଛୁ ।

ଅନ୍ନମସ୍ୟ ତଥା ପ୍ରାଣମସ୍ୟ କୋଷରେ ପ୍ରାଣିକତା ତଥା ଦେହସ୍ଥତାର ଯେଉଁ ସମ୍ମିଶ୍ରଣ ଆମର ଏହି ସ୍ଥୂଳ ଶସ୍ତରଟିକୁ ତିଆର କରି ରଖିଛୁ ଏବଂ ଯାହାର ଉପଲବ୍ଧି ସମତାବସ୍ଥାଟି ଏହି ମାନବସତ୍ତାର ଭୂମିଟିରେ ପ୍ରକୃତର ଯାବତୀୟ ନିପ୍ପାର ଭିତ୍ତି ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେହି ଦେହ ଓ ପ୍ରାଣ ଉପରେ ବଳସ୍ୟ ହାସଲ କରିବାକୁଇଁ ହଠଯୋଗ ଆପଣାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ । ଏହି ସୋପାନଟିରେ ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ଯେତିକ ସମତାବସ୍ଥାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଛୁ, ଆମର ସାଧାରଣ ଅହଂ-ଆଶ୍ରିତ ଜୀବନଟି ଲାଗି ସେତିକ ନଷ୍ଟସ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ; ମାନ ହଠଯୋଗୀର ଅଖିଷ୍ଟସିଦ୍ଧିଟି ଲାଗି ତାହା ଆଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । କାରଣ, ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ସାଧାରଣ ଜୀବଦ୍ଦଶାଟି ମଧ୍ୟରେ ଦେହ-ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ଚଳାଇ ରଖିବା ସକାଶେ ଏବଂ ଏହି ଦେହଟି ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରାଣ ତଥା ଏହି ଦେହଟିକୁ ଘେରି ରହି ତାହାକୁ ନାନାଭାବେ ପ୍ରସାମିତ କରି ରଖିଥିବା ବିଶ୍ୱଗତ ପରିବେଶ ଦେହଠାରୁ ଯେଉଁସବୁ ଜିସ୍ୟାସ୍ମକତାର ଦାବି କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି, ଅଳ୍ପବହୁତ ପରମାଣରେ ସେହି ଜିସ୍ୟାସ୍ମକତାଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବା ସକାଶେ ଯେତିକ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଗତ୍ୟାସ୍ମକ ଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛୁ, ତାହାର ଆଧାର ଉପରେଇଁ ସେହି ଯଥେଷ୍ଟତାର କଳନା କରାଯାଇଛୁ । ସେହି ହେତୁରୁ ହଠଯୋଗ ପ୍ରକୃତିରେ ଆବଶ୍ୟକ ସଂଶୋଧନ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏପରି ଆଉ ଏକ ସମତାବସ୍ଥାକୁ ସମ୍ଭବ କରିବାକୁ ଘୁଡୁଛୁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମର ଏହି ଦେହରୂପୀ ଗଠନାସ୍ମକଟି ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣାର ପରମାଣ ବା ପ୍ରଗାଢ଼ତାରେ ପ୍ରାପ୍ତ ଅନ୍ନମୟ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ଏକ ତୁଳନାତ୍ମକ ପ୍ରାଣିକ ବା ଗତ୍ୟାସ୍ମକ ସାମର୍ଥ୍ୟର ବେଗବନ୍ତ ପ୍ରବାହକୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କର ରଖିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରିବ । ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିର କେବଳ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ସୀମିତପରମାଣ ସାମର୍ଥ୍ୟର ବ୍ୟକ୍ତିରୂପାୟିତ ହେବା ଉପରେଇଁ ପ୍ରକୃତିର ସମତାବସ୍ଥାଟି ଆଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏବଂ ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମାଣର ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ବହୁନ କରପାରିବା, ବ୍ୟବହାର କରପାରିବା ଅଥବା ଆପଣା ନସ୍ନାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ରଖିପାରିବା ଲାଗି ମନୁଷ୍ୟବ୍ୟକ୍ତ ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତଗତ ତଥା ବଂଶାନୁଗତ ସଂସ୍କାର ଦ୍ୱାରା ଏକାନ୍ତ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଛି । ମାନ ହଠଯୋଗ ତାକୁ ଯେଉଁ ନୂତନ ସମତାବସ୍ଥାଟି ଆଣି ଦେଇଛି, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେ ବଶ୍ୱଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ଅନେକ ପରମାଣରେ କମ୍ ନର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ କମ୍ ସୀମାବଦ୍ଧ ଜିନ୍ଦାକୁ ଏହି ଶସ୍ତ୍ରର ଭିତରେ ଗ୍ରହଣ କରନେଇ ପାରୁଛି, ତାହାକୁ ଧାରଣ କର ରଖିପାରୁଛି, ତାହାକୁ ବ୍ୟବହାର କରପାରୁଛି ଓ ତାହାକୁ ଆପଣାର ନସ୍ନାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ମଧ୍ୟ ରଖିପାରୁଛି; ଏବଂ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତସ୍ଥ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିକୁ ବ୍ୟାପକ ଓ ବଶ୍ୱଗତ ହୋଇ ପାରିବା ଲାଗି ଏକ ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୋଚତ କରଦେଇ ପାରୁଛି ।

ଆସନ ଓ ପ୍ରାଣାସ୍ଥାମ ହେଉଛି ହଠଯୋଗର ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରକିୟା । ଆପଣାର ଏହି ବହୁସଂଖ୍ୟକ ଆସନ ଅର୍ଥାତ୍ ପୃଥିର ଦେହସ୍ଥିତ ଦ୍ୱାରା, ବଶ୍ୱଗତ ପ୍ରାଣସମୁଦ୍ରରୁ ଦେହ ମଧ୍ୟକୁ ଅଜାଡ଼ି ହୋଇ ଆସୁଥିବା ପ୍ରାଣିକ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦେହର ନାନା ଜିନ୍ଦା ଏବଂ ଗଠନ୍ଥନ୍ଦନ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟୟିତ କର ନଦେଇ ତାହାକୁ ଧାରଣ କର ରଖିବା ଲାଗି ହଠଯୋଗ ପ୍ରଥମେ ଆମର ଦେହକୁ ସେହି ସଦା-ଅସ୍ଥିରତାର ଅବସ୍ଥାରୁ ମୁକ୍ତ କର ନେଇଆସେ, ଯାହାକ ଆମର ଶସ୍ତ୍ରରକୁ ସଦାଦା ଅସମର୍ଥ କର ରଖିଥାଏ । ଆସନ ଓ ପ୍ରାଣାସ୍ଥାମ ଦ୍ୱାରା ହଠଯୋଗ ଶସ୍ତ୍ରରକୁ ଏକ ଅସାଧାରଣ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଅଧିକାସ୍ତ କରିଏ, ତାହାକୁ ଅସାଧାରଣ ଶକ୍ତସମ୍ପନ୍ନତା ଓ ନମନୀସ୍ୟତା ଆଣିଦିଏ ଏବଂ ଯେଉଁସବୁ ଅଭ୍ୟାସ ଓ ସଂସ୍କାରର ବଶବର୍ତ୍ତିତା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଏହି ସାଧାରଣ ସ୍ତରର ପ୍ରକୃତିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆପଣା ନର୍ଭ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଜିନ୍ଦାସ୍ପନ୍ଦକତାର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ସୀମାସ୍ତ୍ରଭନତି ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପାଶରୁ ମୁକ୍ତ କରିଆଣେ । ଏହି ବଜସ୍ୱଟିକୁ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ସ୍ତରରେ ପ୍ରସାରିତ କରନେଇ ଅନେକ ପରମାଣରେ ପୃଥିବୀର ମାଧ୍ୟାକର୍ଷଣ ଶକ୍ତଟି ଉପରେ ଯେ ଏକ ବଜସ୍ୱ ହାସଲ କରିଯାଇ ପାରିବ, ହଠଯୋଗର ପୁରାତନ ପରମ୍ପରାରେ ଏପରି ଏକ ଅନୁମାନ ମଧ୍ୟ କରିଯାଇଛି । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆନ୍ତର ନାନାବିଧ ଆନୁସଙ୍ଗିକ ଅଥଚ ଜଟିଳ ପ୍ରକିୟା ଦ୍ୱାରା ହଠଯୋଗୀ ତା'ପରେ ଶସ୍ତ୍ରରକୁ ଯାବତୀସ୍ୟ ଅଶୁଦ୍ଧତାରୁ ମୁକ୍ତ କର ରଖିବାକୁ ଏବଂ ଆପଣାର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସାଧନ ହୃତାବରେ ସେ କାମରେ ଲଗାଉଥିବା ଶ୍ୱାସପ୍ରଶ୍ୱାସ ପ୍ରକିୟାଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଆପଣାର ନାଡ଼ୀଚଜଟିକୁ ନଜାଧ କର ରଖିବାକୁ ଅଭିଲାଷ ରଖିଥାଏ । ଏହି ପ୍ରକିୟାଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାଣାସ୍ଥାମ କୁହାଯାଏ । ପ୍ରାଣାସ୍ଥାମ, ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ୱାସବାସୁ ବା ପ୍ରାଣଶକ୍ତର ନସ୍ନାୟୁମଣ୍ଡଳ; କାରଣ ଶ୍ୱାସର ପ୍ରକିୟାଟି ହେଉଛି ପ୍ରାଣିକ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ସଂସମୁଖ୍ୟ ଭୌତିକ ପ୍ରକିୟା । ହଠଯୋଗୀ ଲାଗି ଏହି ପ୍ରାଣାସ୍ଥାମ ଦୁଇଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ କରିଥାଏ । ପ୍ରଥମତଃ, ଶସ୍ତ୍ରରକୁ ନର୍ଦୋଷ କର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଗଢ଼ିବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିକୁ ଏହା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦିଏ । ଏହାଫଳରେ ପ୍ରାଣିକ ଶକ୍ତି ଜଡ଼ସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିର କେତେକେତେ ସାଧାରଣ ନିଷ୍କ୍ରିୟାତ୍ମକତାର କବଳ ଭିତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଆସେ; ପୂର୍ଣ୍ଣବଳ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ମିଳେ, ଯୌବନ ଦୀର୍ଘତରସ୍ଥାୟୀ ହୁଏ ଏବଂ ଅନେକ ସମସ୍ଥଳରେ ଏକ ଅସାଧାରଣ ଦୀର୍ଘଜୀବନ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ । ଅପର ପକ୍ଷରେ ପ୍ରାଣାତ୍ମାମ ପ୍ରାଣମୟ କୋଷଟିରେ ପ୍ରାଣିକ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାର କୁଣ୍ଡଳନୀ-ଶକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ କରିଆଣେ, ଏବଂ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ସ୍ତରରେ ଯେଉଁସବୁ ଚେତନା-ଷ୍ଟେଜ୍, ଅନୁଭବର ଯେଉଁସବୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଅସାମାନ୍ୟ ଯେଉଁସବୁ ଶକ୍ତି ଆମ ଲାଗି ବାରତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ପ୍ରାଣାତ୍ମାମ ଯୋଗୀ ଲାଗି ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇଯାଏ ଏବଂ ତା'ଠାରେ ପୁଣ୍ଡରୁ ଯେଉଁସବୁ ସାଧାରଣ ଶକ୍ତିସମୂହ ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ାକୁ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ଅଧିକ ସବଳ କରିଦିଏ । ଏବଂ ହଠଯୋଗରେ ସୁଲଭ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗୌଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ଏହିସବୁ ଲବ୍ଧ କ୍ଷମତାକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ସ୍ଥାୟୀ ଏବଂ ପରିପୁଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ହଠଯୋଗର ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ଆଖିକୁ ଭାର ଚମକପ୍ରଦ ହୋଇ ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳ ବା ଭୌତିକ ମନ ଉପରେ ବଡ଼ ସହଜରେ ଆପଣାର ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାଏ । ମାତ୍ର ଏହିସବୁ ସାବଧାନୀ ଆତ୍ମାସଶ୍ରମ ପରେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ, ପରିଶେଷରେ ଆମେ ଏଠାରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟି ମଧ୍ୟ ପଚାରିପାରୁ । ଭୌତିକ ପ୍ରକୃତିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି, ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ଭୌତିକ ଓ ଜଡ଼ସ୍ଥ ଜୀବନଟିର ସଂରକ୍ଷଣ, ଏହାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ଏପରିକ ଏକ ବିଶେଷ ଅର୍ଥରେ କହିଲେ ଭୌତିକ ଜୀବନଟିର ଅଧିକତର ଉପଭୋଗ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ,—ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ପରିମାଣରେ ବା ମାତ୍ରାତିରିକ୍ତ ଭାବରେ ଏସବୁର ଅନୁଶୀଳନ ହୋଇପାରିଛି । ମାତ୍ର ହଠଯୋଗରେ ଏହି ଦୁର୍ବଳତାଟି ରହିଛି ଯେ ଏହାର ଶ୍ରମସାଧ୍ୟ ଓ ଆତ୍ମାସକର ପ୍ରକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ ମନୁଷ୍ୟର ସମସ୍ତ ଓ ଶକ୍ତିରୁ ଅତିବେଶୀ ଦାବି କରିବାକୁ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ଜୀବନରୁ ସାଧକକୁ ଅତିବେଶୀ ବିଚ୍ୟୁତ ଓ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ନେଇଯାନ୍ତି; ଏବଂ ତାହାଫଳରେ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ଜୀବନ ସକାଶେ ଏହାର ଲବ୍ଧ ଫଳଗୁଡ଼ାକର ବିନିଯୋଗ କରିପାରିବା ପ୍ରକୃତିରେ ପ୍ରାୟ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଯାଏ ଅଥବା ଅତ୍ୟଧିକ ପରିମାଣରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇପଡ଼େ । ଏହାର ଚରିତ୍ରପୂରଣସ୍ୱରୂପ ଯଦି ଆମେ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜଗତରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜୀବନ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୋଗତ ତଥା ଗତିଶୀଳ ଜୀବନ ଲାଭ କରୁ ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ତେବେ ତାହାର ଉତ୍ତରରେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଏହିସବୁ ଫଳାଦି ବେଶ୍ ଲାଭ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରିଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା; ଛନ୍ଦାନ୍ତରଣସ୍ୱରୂପ ରାଜଯୋଗ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅନେକ କମ୍ କଷ୍ଟକର ପ୍ରଣାଳୀଗୁଡ଼ିକର ଅନୁସରଣ କର ସେଗୁଡ଼ିକ ବେଶ୍ ଲବ୍ଧ ହୋଇ ପାରନ୍ତା। ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଥାସ୍ଥୀ କର ରଖିବା ପାଇଁ ଏତେ ଏତେ କଠୋର ନସ୍ୟମର ପାଳନ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ନ୍ତା ନାହିଁ। ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଅଧିକତର ପ୍ରାଣଶକ୍ତି, ଦୀର୍ଘସ୍ଥାସ୍ଥୀ ଯୌବନ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ଦୀର୍ଘଜୀବନ ପ୍ରଭୃତି ଭୌତିକ ଲାଭଗୁଡ଼ିକୁ ଯଦି ଆମକୁ କେବଳ କୃପଣଙ୍କ ପରିହିଁ ଧରି ରଖିବାକୁ ହୁଏ, ସାଧାରଣ ଜୀବନଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଯଦି କେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ଲଗିହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଡୋର ରହିବାକୁ ହୁଏ ଏବଂ ବଶ୍ୱନିସ୍ୱାର ସ୍ୱଜନଜନଗତ ସମସ୍ତି ଛଡ଼ରେ ତାହାକୁ ଯଦି ମିଶାଇ ଦିଆ ନଯାଏ କିଂବା ବନ୍ଧଯୋଗ କରି ନଯାଏ, ତେବେ ଉଦ୍ଦାସ୍ ଆମର ପ୍ରକୃତରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ କମ୍ ପ୍ରକାର ହେବ ବୋଲି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଆପଣାର ମାର୍ଗରେ ହଠଯୋଗ ଅନେକ ବଡ଼ ବଡ଼ ଫଳ ଫଳାଏ ସତ, ମାନ ସେଥିଲଗି ଆମକୁ ଅତିରକ୍ତ ପରମାଣରେ ମହାର୍ଘ ମୂଲ୍ୟ ଗଣିବାକୁ ପଡ଼େ ଏବଂ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ କ୍ଷୁଦ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ ଲଗି ଏଗୁଡ଼ିକ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ।

ରାଜଯୋଗ ଏହା ଦୁଇନାରେ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଆକାଶରେ ବିଚରଣ କରିଥାଏ। ଶାସ୍ତ୍ରର ସତ୍ତ୍ୱର ବମୋଚନ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ରାଜଯୋଗ ଆପଣାର ଧେୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରେ ନାହିଁ, ମାନ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱର ବମୋଚନ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା, ଫବେଗଗତ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱଲବ୍ଧ ଜୀବନର ନସ୍ୟନ୍ତ୍ରଣ ଏବଂ ଭାବନା ଏବଂ ଚେତନାର ସମଗ୍ର ସନ୍ତୃଷ୍ଟି ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣାଧିକାରଲାଭହିଁ ରାଜଯୋଗର ଧେୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ। ରାଜଯୋଗ ଚତ୍ତ ଉପରେ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନବଦ୍ଧ କର ରଖେ; ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ଆଧାରଟି ଉପରେ ଏହିସବୁ ଯାବତୀସ୍ୱ ନିସ୍ୱାସ୍ପକତାର ଉଦ୍ଭବ ହେଉଥାଏ, ମନଶ୍ଚେତନାର ସେହି ଉପାଦାନଟି ଉପରେହିଁ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନବଦ୍ଧ କର ରଖେ ଏବଂ ଆପଣାର ଭୌତିକ ସାମଗ୍ରୀଟିକୁ ନେଇ ହଠଯୋଗ ଯାହା କରେ, ରାଜଯୋଗ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଂସ୍ପ୍ରଥମେ ଏହି ମନଶ୍ଚେତନାକୁ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଶାନ୍ତ କର ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ। ଆପଣାର ସାଧାରଣ ଅବସ୍ଥାରେ ମନୁଷ୍ୟ ନାନାପ୍ରକାରେ ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ଓ ବିଶୃଙ୍ଖଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତା' ମନର ରାଜ୍ୟଟି ହୁଏତ ଆପଣା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଲିପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଅଥବା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ କୃଣାସ୍ପନର ପ୍ରକୋପ ଭିତରେ ପଡ଼ିଥାଏ। କାରଣ ଅସଲ ସ୍ୱାମୀ, ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଷ ଏଠାରେ ଆପଣାର ମନ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣାର ବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ଏପରକ ଆପଣାର ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ଅର୍ଥାତ୍ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱାନୁଭୂତି, ଫବେଗ, ନିସ୍ୱା ତଥା ଉପଲବ୍ଧିର ସାଧନଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି। ଏହି ଅଧୀନସ୍ଥତାକୁ ନଗ୍ନକୃତ କରି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରସ୍ୱର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ପଡ଼େ। ତେଣୁ ଶୃଙ୍ଖଳାର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଯେପରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶୃଙ୍ଖଳାସ୍ୱାନଜାର ଶତ୍ରୁଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ବଶ କର ରଖିପାରିବେ, ସେଥିଲାଗି ପ୍ରଥମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆବଶ୍ୟକ ସାହାଯ୍ୟ ଆଣି ଯୋଗାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼େ । ରାଜଯୋଗର ସଂପ୍ରାପ୍ତିକ ଇଦ୍ୟମଷ୍ଟିକୁ ଆମେ ଏକ ପୁଯତ୍ନଶୀଳ ଆସ୍ପଶୃଙ୍ଖଳାବଧାନ ବୋଲି କହିପାରିବା, ଯାହାଦ୍ୱାରାକ ନମସ୍ତ ସ୍ନାସ୍ୱବକ ସଷ୍ଟିକୁ ତୁଷ୍ଟ କର ରଖିଥିବା ଜସ୍ୟମଶୂନ୍ୟ ଯାବତୀସ୍ୱ ହିସ୍ୱାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ମନର ଇତ୍ତମ ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣି ପ୍ରସ୍ଥାପିତ କସ୍ୱାଇଥାଏ । ସତ୍ୟର ଅନୁଶୀଳନ ଦ୍ୱାସ୍ୱ, ଯାବତୀସ୍ୱ ପ୍ରକାରର ଅଦ୍ୱଂପ୍ରେଶତ ଅନ୍ୱେଷଣର ପରିହାର ଦ୍ୱାସ୍ୱ, ଅନ୍ୟ କାହାରକୁ କୌଣସିପ୍ରକାର ଆଘାତ ପହୁଞ୍ଚାଇବାରୁ ନବୃତ୍ତ ରହିବା ଦ୍ୱାସ୍ୱ, ଶୁଦ୍ଧତା ଓ ସତ୍ତତ ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାସ୍ୱ ଏବଂ ମନୋମସ୍ୱ ସ୍ୱଜ୍ୟଷ୍ଟିର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରଭୁରୂପେ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ସେଇ ଦିବ୍ୟ ପୁରୁଷଙ୍କ ଲାଗି ଆଗସ୍ୱା ହୋଇ ରହିବା ଦ୍ୱାସ୍ୱାଇଁ ମନ ତଥା ହୃଦସ୍ୱର ଏକ ଶୁଦ୍ଧ, ପ୍ରସନ୍ନ ତଥା ନର୍ମଳ ସ୍ଥିତର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଯାଏ ।

ମାନ ଏଇଟିକୁ କେବଳ ପ୍ରଥମ ଚରଣପାତ ବୋଲି କୁହାଯିବ । କାରଣ ତା'ପରେ ମନ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱଚସ୍ୱର ଏଇ ନତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ହିସ୍ୱାସ୍ପକତାଗୁଡ଼ିକୁ ଫପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଶାନ୍ତ କର ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେପରକ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଆତ୍ମା ଚେତନାର ଆଦୁର ଇଚ୍ଛତର ସ୍ଥିତଗୁଡ଼ିକୁ ଆସ୍ୱେହଣ କରିଯାଇ ପାରିବା ଲାଗି ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବମୁକ୍ତ ତଥା ଆତ୍ମ-ସ୍ପମିତ୍ୱ ଲାଗି ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଭିତ୍ତି ଲାଭ କରିପାରିବ । କନ୍ତୁ ଆମର ଏଇ ସାଧାରଣ ଭୂମିର ମନଟି ଆମ ନାଡ଼ୀମଣ୍ଡଳ ତଥା ଆମ ଦେହର ସାବତୀସ୍ୱ ପ୍ରତିହିସ୍ୱାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛୁ ବୋଲି ଯେ ତାହାକୁ ଏତେସବୁ ଅସମର୍ଥତା ମଧ୍ୟରେ ଜଡ଼ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ୁଛୁ, ରାଜଯୋଗ ଏକଥାଟିକୁ ଆଦୌ ଭୁଲ ନଥାଏ । ତେଣୁ ରାଜଯୋଗ ହଠଯୋଗରୁ ସେଥିରେ ଥିବା ଆସନ ତଥା ପ୍ରାଣାସ୍ୱାମର କୌଶଳଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କର ଆଣେ; ମାନ ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହଠଯୋଗର ଅନେକ ତଥା ଜଟିଳ ରୂପଗୁଡ଼ିକୁ ଏପର ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ ଅଥଚ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତଃ ଫଳପ୍ରଦ ପ୍ରକିସ୍ୱାରେ ବଦଳାଇ ଦିଏ ଯେ ତାହା ତା'ର ତାତ୍କାଳିକ ଇଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନ ପାଇଁ ସଥେଷ୍ଟ ପ୍ରତିପାଦ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଏହିପର ଭାବରେ ରାଜଯୋଗ ହଠଯୋଗର ଜଟିଳତା ଏବଂ ବତ୍ତୁତସ୍ତତାରୁ ଆପଣାକୁ ବଞ୍ଚାଇରଖେ ଏବଂ ଏଣେ ହଠଯୋଗସ୍ଥ ପ୍ରଣାଳୀଗୁଡ଼ିକର ସତ୍ତ୍ୱର ତଥା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଉପାଦେସ୍ୱତା-ଗୁଡ଼ିକୁ ଶସ୍ତ୍ୱର ତଥା ପ୍ରାଣଜିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକୁ ଜସ୍ୱତ୍ନଣରେ ରଖିବା ଲାଗି ଏବଂ ଯୋଗର ପରସ୍ପରାରେ ଯାହାକୁ କୁଣ୍ଡଳିନୀ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛୁ, ଏକ ଅନୁର୍ନିହିତ ଅସାଧାରଣ ଶକ୍ତସମ୍ଭାବନା ଦ୍ୱାସ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେଇ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ପୁପ୍ତ ଚାତଶୀଳତାଟିକୁ ଜାଗ୍ରତ କର ଆଣିବା ଲାଗି କାମରେ ଲଗାଇଥାଏ । ଏଇ ସୋପାନଟି ସାଧ୍ୟ ହୋଇଯିବା ପରେ ରାଜଯୋଗ ଅସ୍ଥିର ମନଟିକୁ ଶାନ୍ତ କର ଆଣିବା ଲାଗି ଅଗ୍ରସର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୁଏ, ମନଃଶକ୍ତିର ଏକାଗ୍ର ଅଭିନିବେଶ ଦ୍ୱାରା ତାକୁ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଭୂମିକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହୁଏ ଏବଂ ସେହି କ୍ଷମତାରେ ଦେଡୋଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟ ପାରହୋଇ ତାହା ସମାଧି ଅବସ୍ଥାକୁ ବଳଶାଳି ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

ସମାଧିର ଅବସ୍ଥାରେ ମନ ଆପଣାର ସେହି ସୀମାବଦ୍ଧ ଜାଗରଣକାଳୀନ କ୍ରିୟାସୃକତାଟି ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ଅପସୃତ କରିଆଣି ଚେତନାର ଅଧିକ ମୁକ୍ତ ତଥା ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତିତିଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରବେଶ କର ପାରିବା ଲାଗି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ । ଏହି ସମାଧି ଦ୍ୱାରା ରାଜଯୋଗ ଦୁଇଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ କରେ । ପ୍ରଥମତଃ ତାହା ଏପରି ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ମାନସକ୍ରିୟାକୁ ଆପଣା କ୍ଷେତ୍ରର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କର ରଖେ ଯାହାକି ଏହି ବାହ୍ୟ ଚେତନାଟିର ଯାବତୀୟ ଗୋଳ ଓ ଧନ୍ଦୋଳ ଉଉରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ସୋପାନଟିରୁ ଆହୁରି ଉଚ୍ଚ ସେହି ଅତିମାନସ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ, ଯେଉଁଠାକୁ ଆସି ବ୍ୟକ୍ତିର ଆତ୍ମା ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଚିଦ୍‌ଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ପ୍ରବେଶ କରେ । ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ତାହା ଆପଣାର ବସ୍ତୁସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ଚେତନାର ସେହି ପରମ ମୁକ୍ତ ତଥା ଏକାଭିନବବସ୍ତୁ ଶକ୍ତିସଞ୍ଚାରଣର ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଲାଭ କରେ, ଯାହାକୁକି ଆମର ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ର ସେହି ମୂଳଭୂତ ବିଶ୍ୱସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଛି, ତାହାକୁ ଏହି ବିଶ୍ୱଭୁବନରେ ଦିବ୍ୟ କ୍ରିୟାସୃକତାର ପ୍ରଣାଳୀ ବୋଲି ବ ଘୋଷଣା କରିଛି । ସମାଧି ଅବସ୍ଥାରେ ଆଗରୁ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବିଶ୍ୱାତୀତ ଜ୍ଞାନ ତଥା ଅନୁଭୂତିର ସମ୍ପତ୍ତିଟା ଲାଭ କରିଥିବା ଯୋଗୀ ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ଏହି ବସ୍ତୁଗତ ଜଗତଟିରେ ତାହାର ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟା ସକାଶେ ଯାହାକିଛି ଜ୍ଞାନ ତଥା ସ୍ୱାମିତ୍ୱର ଉପଯୋଗିତା ଓ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ, ସେହି ଜ୍ଞାନଟିକୁ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ଓ ସେହି ସ୍ୱାମିତ୍ୱଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରିବାକୁ ତା'ର ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ, ରାଜଯୋଗର ପ୍ରାଚୀନ ମାର୍ଗଟି କେବଳ ଯେ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମଶାସନର ସେହି ଆଶସ୍ତଗତ ରାଜ୍ୟଟିକୁ ଆପଣାର ଅଖିସ୍ତରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା ତାହା ନୁହେଁ, କେବଳ ଆପଣାର ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ପ୍ରଯୁକ୍ତ ସକଳ ଅବସ୍ଥା ତଥା କ୍ରିୟାସୃକତା ଉପରେ ଆପଣାର ଆଶସ୍ତଗତ ଚେତନାଟି ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହାସଲ କରିବାକୁହିଁ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କର ଧରିଥିଲା ତାହା ନୁହେଁ; ମାତ୍ର ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବହିଃସ୍ଥ ସାମ୍ରାଜ୍ୟଟି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ରହିଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ଆଶସ୍ତଗତ ଚେତନା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରଟିର ବାହ୍ୟ ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟାସୃକତା ଓ ବାହ୍ୟ ପରବେଶଟି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହାସଲ କରିବା ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥିଲା ।

ଆମେ ଏଠାରେ ବେଶ୍ ଦେଖିପାରୁଛୁ ଯେ ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହକୁ ନେଇ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ହଠଯୋଗ ତୁଳନାରେ ଏହି ଭୌତିକ ଜୀବନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତଥା ତାହାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଅନନ୍ୟସାଧାରଣ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ହାସଲ କରିବାକୁ ଆପଣାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କର ରଖିଥାଏ ଓ ଶେଷରେ ଆପଣାର ଏହି ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କର ମାନସ ଜୀବନର ଭୂମିଟି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ, ସେହିପରି ମନକୁ ଭୂମିରୂପେ ବ୍ୟବହାର କର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ରାଜଯୋଗ ମଧ୍ୟ ମାନସ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ଏକ ଅନନ୍ୟସାଧାରଣ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ପ୍ରସାରଣ ଆଣିଦେବାକୁହିଁ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଶେଷରେ ଆପଣାର ଏହି ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କର ଚିଦ୍‌ଗତ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ଭୂମିଟି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ମାତ୍ର, ଏହି ପଦ୍ଧତିରେ ଗୋଟିଏ ଦୁର୍ବଳତା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ତାହା ସମାଧିର ଅସାମାନ୍ୟ ବା ଅସାଧାରଣ ଅବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେହିଁ ଅତ୍ୟଧିକ ଭାବରେ ନିର୍ଭର କର ରହିଥାଏ । ଏହି ଫଳାଫଳଟି ଫଳରେ ପ୍ରଥମତଃ ଆମର ଭୌତିକ ଜୀବନଟିର ସ୍ତରରୁ ଏକପ୍ରକାର ଉଦାସୀନ ହୋଇ ରହିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥାଏ; ମାତ୍ର ଏହି ଭୌତିକ ଜୀବନଟି ହେଉଛି ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପ୍ରଥମ ଭୂମି ଏବଂ ଆମର ଯାବତୀୟ ମାନସିକ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲବ୍ଧଫଳକୁ ଆମକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରଟି ମଧ୍ୟକୁହିଁ ବହନ କର ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ରାଜଯୋଗର ପଦ୍ଧତିରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନହିଁ ସମାଧିର ଅବସ୍ଥାଟି ସହିତ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଏବଂ ତାହାର ଅନୁଭବକୁ ଆମ ଜୀବନର ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ଓ ଏପରିକ ଆମ ଜୀବନଗତ କ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକର ସାଧାରଣ ପ୍ରୟୋଗ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ସମ୍ଭିତ୍ୱ ଓ ଉପଯୋଗୀ କରିବାକୁହିଁ ଆମେ ଆପଣାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କର ନେଇଛୁ । ମାତ୍ର ରାଜଯୋଗରେ ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଓ ତାହାର ଅନୁଭବଟି ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଗୌଣ ଭୂମି ମଧ୍ୟକୁହିଁ ଅପସାରିତ ହୋଇ ରହିଯାଏ, ଆମ ଜଡ଼ୀୟନୈମିତ୍ତିକ ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକର ପଛରେ ଯାଇ ରହିଯାଏ; ଆମର ସମଗ୍ର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମିଟିକୁ ତାହା କଦାପି ଓହ୍ଲାଇ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏଇଟିକୁ କଦାପି ଅଧିକାର କରିନଏ ନାହିଁ ।

ରାଜଯୋଗ ଏହିପର ଭାବରେ ଅନଧିକୃତ ରହି ଯାଉଥିବା କ୍ଷେତ୍ରଟିକୁ ଆପଣାର ଅଧିକାରକୁ ଆଣିବା ଲଗି ଭକ୍ତି, ଜ୍ଞାନ ଓ କର୍ମର ତିନିବିଧ ଯୋଗମାର୍ଗଟି ପ୍ରସ୍ତାବ କରିଥାଏ । ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପରମ ସମ୍ଭିରୂପେ ଏହା ସମଗ୍ର ମନୋବୃତ୍ତିକୁ ଏଭେଦୂର ବସ୍ତୁଚ ଭାବରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ କର ରଖିବାରେ ଆପଣାକୁ କଦାପି ବ୍ୟସ୍ତ କର ରଖେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହା ରାଜଯୋଗଠାରୁ ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହା ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଆମର ବୁଦ୍ଧି, ହୃଦସ୍ପ ଓ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ପ୍ରଭୃତି କେତୋଟି କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ଭତ୍ତ୍ୱକୁ ଆପଣା ହାତରେ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ନୈତ୍ୟ-ନୈମିତ୍ତିକ ତଥା ବାହ୍ୟ ବ୍ୟାପୃତତ୍ତା ଓ କ୍ରିୟାତ୍ମକତାଗୁଡ଼ିକରୁ ଦୂରକୁ ଅପସୃତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରନେଇ ଓ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟଙ୍କି ଉପରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅଦ୍ଭନବେଶିତ କରାଇ ସେଗୁଡ଼ିକର ଏହି ଭୂମିର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାଟିରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ । ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥାରେ ସଦ୍ଧ ଏହା ବ୍ରଜଯୋଗଠାରୁ ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ହୋଇ ରହିଥାଏ : ଅର୍ଥାତ୍ ଏହା ଶାସ୍ତ୍ରର ତଥା ମାନସିକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲଗି ଛଦାସ୍ପୀନତା ଦେଖାଏ ଏବଂ କେବଳ ଶୁଦ୍ଧୀକରଣକୁହିଁ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମୋପଲବ୍ଧିର ଏକମାତ୍ର ସର୍ତ୍ତ ବୋଲି ମାନ ତାହାକୁହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଧରିଥାଏ । ଏବଂ ଏଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିରୁ ବଗୁର କଥା ଆମେ ଏହାକୁ ଏକ ଦୋଷ ବୋଲି ସଦ୍ଧ କହିପାରିବା । ଏବଂ ଏହାର ଏକ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୋଷ ହେଉଛୁ ଯେ ଆପଣାର ବାସ୍ତବ ଘରଣାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଉନୋଟିଯାକ ସମାନ୍ତର ପଥରୁ କେବଳ ଗୋଟିକୁହିଁ ବଡ଼ ଐକାନ୍ତିକ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ; ଏପରକ ଗୋଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କର ନେଇଥିଲାବେଳେ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି ପ୍ରତି ବଗ୍ରେଧିତା ସଦ୍ଧ ଦେଖାଇଥାଏ; ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧିର ସମଗ୍ର ଭୂମି ଉପରେ ବୁଦ୍ଧି, ହୃଦସ୍ତ ତଥା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମନ୍ୱୟାତ୍ମକ ପୂପସଦ୍ଧାର ବିଧାନ କରିବା ଲଗି ତାହା କୌଣସି ପ୍ରୟାସ କରେ ନାହିଁ ।

ସେହି ଅନନ୍ୟ ଓ ପରମ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧିକୁହିଁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ । ବଗୁର ଏବଂ ବବେକକୁ ମାର୍ଗରୂପେ ଗ୍ରହଣ କର ତାହା ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥାଏ । ଆମର ଏହି ଆପାତ ବା ପ୍ରାତଭ୍ୱସିକ ସତ୍ତ୍ୱିର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଥିର ଭାବରେ ଅବଲ୍ଲେକନ କର ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକର ଭେଦ ନରୂପଣ କର ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସହିତ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିବାର ମୋହଟିକୁ କାଟି କାଟି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକୃତ-ପ୍ରତଭ୍ୱସର ସାମାନ୍ୟ ଭୂମିଟି ଉପରେ ବହିଷ୍କୃତ ଓ ବଚ୍ଛିନ୍ନ କର ରଖେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ମାସ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାତଭ୍ୱସିକ ଚେତନାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁଷ୍ଟି ବୋଲି କହିବାକୁ ଲଗେ । ଏହିପରି ଭାବରେ ସେ ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅନନ୍ୟ ପରମ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସହିତ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ପାରିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୁଏ, ଯାହାଙ୍କର ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ବ୍ୟାକୃତି ନାହିଁ ବା ବନାଶ ନାହିଁ, ଯିଏକ କୌଣସି ପ୍ରତଭ୍ୱସ ଅଥବା ପ୍ରାତଭ୍ୱସିକ ସଯୋଜନ ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ନରୂପିତ ହେଉ ନାହାନ୍ତି । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ତିରେ ପହଞ୍ଚି ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗଟି ସାଧାରଣତଃ ଚେତନାର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ମାସ୍ତା ବୋଲି କହି ପ୍ରାତଭ୍ୱସିକ ସକଳ ଜଗତକୁ ବର୍ଜନ କର ରଖିଥିଏ ଏବଂ ଏହାର ଅନ୍ତିମ ପରଣାମ-ସ୍ୱରୂପ ବ୍ୟକ୍ତି-ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ସେହି ସବୋଚ୍ଚ ପରମଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନେଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବଲୀନ କରିଦିଏ ଓ ସେଠାରୁ ଆଉ କେବେହେଲେ ଫେର ଆସେ ନାହିଁ ।

ମାନ ଏହି ଏକାଙ୍ଗୀ ଅଧ୍ୟୁତ ଅବସ୍ଥାଟିକୁହିଁ କଦାପି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଏକମାତ୍ର ଅଥବା ଏକ ଅନବାର୍ଯ୍ୟ ପରଣାମ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ସ୍ତରରେ ଓ ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସହିତ ଅନୁସୃତ ହେଲବେଳେ ଜ୍ଞାନର ଏହି ମାର୍ଗଟି ଆମକୁ ଏକ ବଶ୍ୱାପାତ୍ତତା ଆଡ଼କୁ ଯେପରି ବହନ କରି ନେଇପାରେ, ଏହି ବଶ୍ୱମସ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ସର୍ବସ୍ୱ ବଜସ୍ୱ ଆଡ଼କୁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯାଇ ପାରେ । ଏବଂ, କେବଳ ଆପଣାର ଜଜ ସତ୍ତାଟି ଭିତରେ ନୁହେଁ, ମାନ ସକଳ ସତ୍ତାର ମଧ୍ୟରେ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମାତ୍ମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଏହିପରି ସର୍ବଶେଷରେ ଏହି ଜଗତର ପ୍ରାତିସ୍ୱିକ ବସ୍ତୁବସ୍ତୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଟିରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତରରେ ଭିନ୍ନଜାତୀୟ ହୋଇ ରହିଥିବା କୌଣସି ବସ୍ତୁରୂପେ ନୁହେଁ, ମାନ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ଚେତନାରହିଁ ଏକ ଲୀଳାରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅନ୍ୟ ସମ୍ଭାବନାଟି ଆମ ଲଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ଏବଂ ଏହି ଉପଲବ୍ଧିର ଆଧାରଟି ଉପରେହିଁ ତଥାପି ଏକ ଅଧିକ ପ୍ରସାରଯୁକ୍ତ ଉତ୍ତରଣ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ; ଅର୍ଥାତ୍, ଯେତେ ବେଶୀ ପୃଥିବୀଗତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ସକଳଲବ୍ଧ ଦିଗ ଓ ସକଳଲବ୍ଧ ରୂପ ସେହି ଦିବ୍ୟ ଚେତନାରହିଁ ନାନା ଜିୟାତ୍ମକତାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବେ; ସେହି ରୂପସକଳ ସେହି ଏକ ତଥା ଅନନ୍ୟ ପରମ ଜ୍ଞାନବସ୍ତୁଟିର ଅନୁଭବ କରିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିବେ, ସେହି ଜ୍ଞାନକୁ ତା' ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ତାହାର ନାନା ରୂପ ତଥା ପ୍ରତୀକର ଲୀଳା ମଧ୍ୟଦେଇ ଅନୁଭବ କରିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୋଗ କରାଯାଇ ପାରିବ । ଏହି ପଦ୍ଧତିଟି ଦୁଇଟ ମନୁଷ୍ୟବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ମାନବକ ଅନୁଭବର ସମଗ୍ର ପରିସରଟିରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଉତ୍ତୋଳନ ଘଟାଇ ପାରିବ, ତାହାକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ସ୍ତରଟିଯାଏ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଅନୁବ୍ୟପ୍ତିତ କରି ରଖିବ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ-ସମାଜର ଭୂମିରେ ଜ୍ଞାନର ଏହି ବଶ୍ୱାତ୍ମକ ପ୍ରସ୍ଥାପତିର ସାର୍ଥକତାକୁ ସିଦ୍ଧ କରିଦେଇ ପାରିବ ।

ସେହି ପରମ ପ୍ରେମ ଓ ପରମ ଆନନ୍ଦର ସମ୍ୟକ୍ ଆସ୍ୱାଦନକୁହିଁ ଭକ୍ତିଯୋଗ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତର ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମିକ ଏବଂ ଷ୍ରୋତାରୂପେ ତାଙ୍କର ପରମ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପର ଭୂମିରେ ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର କଲ୍ପନାଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଥାଏ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ଜଗତକୁ ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କରହିଁ ଏକ ଲୀଳାରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରାଯାଏ; ଆମର ଏହି ମନୁଷ୍ୟଜୀବନକୁ ସେହି ଲୀଳାର ସର୍ବଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ବୋଲି ବଗୃର କରାଯାଏ, ଆତ୍ମନିବେଦନ ଏବଂ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶର ବିଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ମଧ୍ୟଦେଇ ଭଗବାନ ଏହି ଲୀଳାଟିର ଅନୁଧାବନ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଅନୁଭବ କରାଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ସାଧାରଣ ଭାବତାତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁଠି ସଂବେଗ ପ୍ରବେଶ କରିପାରୁଛି,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେହି ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଉ କ୍ଷଣସ୍ଥାସ୍ଥୀ ପାର୍ଥିବ ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରୟୋଗ ନକରି ସେହି ପରମ-ପ୍ରେମଯୁକ୍ତ, ପରମ-ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମୟ ତଥା ପରମ-ଆନନ୍ଦଘନଙ୍କର ପ୍ରସନ୍ନତା ଲଭି ପ୍ରୟୋଗ କରି ରଖିବାହିଁ ଭକ୍ତଯୋଗର ଆଚରଣ ମାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି ଦ୍ରବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧଟିର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରଗାଢ଼ତାବୃଦ୍ଧି ଲଗିହିଁ ଉପାସନା ଓ ଧ୍ୟାନକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଯାଏ । ଏବଂ ଏହି ଯୋଗ ଫଳେଗଗତ ସକଳ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରକୃତରେ ଏପରି ଅଧିକ ଉଦାରମନା ହୋଇ ରହିଥାଏ ଯେ, ଏପରିକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ଶତ୍ରୁଭାବ ରଖିବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ପ୍ରେମାଭିଲାଷର ଏକ ଅଙ୍ଗ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏକତ୍ର ରୂପ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିଯାଏ ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧି ତଥା ମୁକ୍ତିର ଏକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସାଧନ ବୋଲି କଳ୍ପନା ମଧ୍ୟ କରିଯାଏ । ସାଧାରଣତଃ ଏହାର ଯେପରି ଅନୁଶୀଳନ କରିଯାଇଥାଏ, ଏହି ମାର୍ଗଟି ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଏହି ବିଶ୍ୱ-ଅସ୍ତିତ୍ୱଠାରୁ ବିଲଗ କରିନଏ, ଏକ ନମସ୍କାର ମଧ୍ୟକୁ ଉଡ଼ାଇ ନେଇଯାଏ; ଏକେଶ୍ୱରବାଦୀର ନମସ୍କାରଠାରୁ ଏହା ଏକ ଭିନ୍ନ ଧରଣର ନମସ୍କାର ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏହା ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ନମସ୍କାରରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ମାତ୍ର ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଏକାଙ୍ଗୀ ପରିଣାମଟି ଯେ ଏକାନ୍ତ ଅନାବାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ, ସେକଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ । ଭକ୍ତଯୋଗ ଯେତେବେଳେ ଆପଣାର ଅନୁଭୂତ ଦ୍ରବ୍ୟପ୍ରେମର ଲୀଳାଟିକୁ କେବଳ ପରମ ଆତ୍ମା ଓ ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ କଦାପି ସୀମାବଦ୍ଧ କରି ରଖେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତାହାକୁ ପରମ ପ୍ରେମ ତଥା ଆନନ୍ଦର ସେହି ସମାନ ଉପଲବ୍ଧିଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆସି ସମବେତ ହୋଇଥିବା ସେହି ସ୍ୱୟଂ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏକ ସାମାନ୍ୟ ଅନୁଭୂତି ତଥା ପାରସ୍ପରିକ ଉପାସନା ମଧ୍ୟକୁ ଫଳପ୍ରସାରିତ କରିଦଏ, ସେତେବେଳେ ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଦୋପଟିର ଏକ ପ୍ରଥମ ନଗ୍ନକରଣ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । ଏବଂ, ଯେତେବେଳେ କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଇତରପ୍ରାଣୀ ସମେତ ସକଳ ସତ୍ତାରେ ପ୍ରେମରୂପୀ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ବସ୍ତୁଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରିଯାଏ ଓ ଅତି ସହଜରେ ଏହି ପ୍ରେମଟିକୁ ଯେକୌଣସି ରୂପାୟନର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଫଳପ୍ରସାରିତ କରି ଦିଆଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଏହି ଦିଗରେ ଫଳୋଧନର ତଥାପି ଆହୁର ଏକ ସାଧାରଣ ଉପାସ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତଯୋଗର ପ୍ରୟୋଗଗତ ପରିସରଟିକୁ ବଢ଼ାଇଦେଇ ପାରିଲେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ଫଳେଗ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭବ ତଥା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟବୋଧର ସମୁଦାୟ ବ୍ୟାପ୍ତିପରିସରଟିକୁ କିପରି ଯଥାର୍ଥରେ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ସ୍ତରଟିକୁ ଉନ୍ନୋଳିତ କରି ନଆଯାଇପାରେ, ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଦ୍ୱାରା ଅଭିବ୍ୟଞ୍ଜିତ କରିଯାଇପାରେ, ଆମର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ମନୁଷ୍ୟସମାଜର ଭୂମିରେ ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଲାଗି ରହିଥିବା ବିଶ୍ୱପ୍ରସୃଷ୍ଟିର ସାର୍ଥକତାକୁ ମଧ୍ୟ କିପରି ସିଦ୍ଧ କରି ଦିଆଯାଇପାରେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିପାରିବା ଲାଗି ନଷ୍ଟସ୍ପୃହ ସମର୍ଥ ହୋଇଯିବା ।

ମନୁଷ୍ୟର ସକଳ କର୍ମକୁ ସେହି ପରମ ଫଳଲବ୍ଧି ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପିତ କରିଦେବାକୁହିଁ କର୍ମମାର୍ଗର ଧେୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯେଉଁସବୁ ଅହଂଜଡ଼ିତ ଅଭିପ୍ରାୟ ନହିଁତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାହାର ପରିହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ କର୍ମମାର୍ଗ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ; ଏକ ସ୍ୱାର୍ଥପ୍ରେରିତ ଲକ୍ଷ୍ୟସାଧନ ଲାଗି ଅଥବା ଏକ ପାର୍ଥିବ ବା ସାଂସାରିକ ଫଳଲାଭର ଅନୁଧାବନରେ କରିଯାଉଥିବା ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏଥିରେ ବର୍ଜନ କରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏହି ପରିହାରବୃତ୍ତିଟି ଦ୍ୱାରା ତାହା ମନ ଓ ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ଏପରି ବିଶୁଦ୍ଧ କରିଦିଏ ଯେ ଆମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହଜରେ ଆମର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟର ଯଥାର୍ଥ କେନ୍ଦ୍ରୀରୂପେ ସେହି ମହାନ୍ ଓ ବିଶ୍ୱଗତ ପରମ ଶକ୍ତିମତ୍ତାଟିହିଁ ବିଷୟରେହିଁ ସଚେତନ ହୋଇଉଠୁ ଏବଂ ସେହି ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ପରମ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ବିଧାୟକ ତଥା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ । ସେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ଉପରେ ରହିଥିବା ଏକ ଆବରଣ ମାତ୍ର ହୋଇ ରହେ, କେବଳ ଏକ ବାହାନା ହୋଇ ରହେ, ଏକ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରହେ; ଅଥବା, ଅଧିକ ଜୀବାତ୍ମକ ଭାବରେ କହିଲେ, କର୍ମ ଓ ପ୍ରାଣଭୌତିକ ସମ୍ବନ୍ଧର କେବଳ ଏକ ସଚେତନ କେନ୍ଦ୍ରହିଁ ହୋଇ ରହେ । ଆମେ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବା ଓ ତାହାକୁ କେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରିବା, ତାହା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସଚେତନ ଭାବରେ ଏହି ପରମ ଫଳଲବ୍ଧି ତଥା ଏହି ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ପରମ ଶକ୍ତିମତ୍ତାଟି ହାତରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଏ । ଏବଂ ସେହି ପରମ ଭର୍ତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ପରିଣତିକୁ ଆସି ଆମର ସକଳ କର୍ମ ତଥା ସେହି କର୍ମଗୁଡ଼ିକର ପରିଣାମ ସଥାର୍ଥରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଜାଗତିକ ପ୍ରଭୁତ୍ୱସ ଓ ପ୍ରାଣଭୌତିକ ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତିନିୟତାର ବନ୍ଧନରୁ ଆତ୍ମାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିବାହିଁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଧେୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଯୋଗର ଅନ୍ୟ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ପରି ପ୍ରାଣଭୌତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ପାଇବାର ବାଟ କଢ଼ାଇ ଆଣିବାକୁ ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ଘୁଲିଯାଇ ପାରିବାକୁହିଁ କର୍ମଯୋଗର ଆଚରଣ କରିଯାଇଥାଏ । ମାତ୍ର ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ପରିଣାମ ଯେ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟତଃ ନିଷ୍କାମୀ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ, ସେକଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ । କାରଣ ଏକ ସମାନ ସମ୍ଭାବନା ଭାବରେ ଏହି ମାର୍ଗ ଆମକୁ ପରିଶେଷରେ ସକଳ ଶକ୍ତିମତ୍ତା, ସକଳ ଘଟଣା ଏବଂ ସକଳ ନିୟତିସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାରେ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟଭାର ଅନୁଭବ କରିବାରେହିଁ ଆଣି ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇପାରିବ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଆମର ଆତ୍ମା ମୁକ୍ତ ତଥା ଅହଂଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ବିଶ୍ୱର ନିୟତିରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ ବି କରିପାରିବ । ଏହିପରି ଭାବରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନୁସୃତ ହେଲେ କର୍ମଯୋଗ ମନୁଷ୍ୟର ସକଳ ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ସକଳ କର୍ମକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରୋପାନଷିଆଏ ଉତ୍ତୋଳିତ କରନେବ, ତାହାକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାରେ ଅନୁବ୍ୟଞ୍ଜିତ କରି ରଖିବ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରରେ ମୁକ୍ତ, ଶକ୍ତ ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁ ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱପ୍ରସ୍ଥାସ୍ଥି ଲଗି ରହିଛୁ, ତାହାର ଔଚିତ୍ୟଷ୍ଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିପାଦିତ କରଦେବ ।

ସକଳ ବିଷୟକୁ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସମଗ୍ର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଲେ ଆମେ ଏହି ଉନୋଷିଆକ ମାର୍ଗକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଗୋଷିଏ ମାର୍ଗ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଦେଖି ପାରିବା । ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ଆପଣାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱଭାବସିଦ୍ଧ ଭାବରେ ସେହି ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦଙ୍କର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଆଡ଼କୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବ ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ ଜ୍ଞାନର ଏକ ମାର୍ଗରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ । ତାହା ଆମକୁ ଦିବ୍ୟ ସେବାଧର୍ମ ଆଡ଼କୁ ମଧ୍ୟ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବ ଓ ଏହିପରି ଭାବରେ କର୍ମର ଏକ ମାର୍ଗରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ଆଡ଼କୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବ, ପରିଜ୍ଞାତ ପରମ ଭର୍ତ୍ତାଙ୍କର ସାବତୀୟ କର୍ମକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସ୍ୱୀକାର କରନେବା ଆଡ଼କୁ ମଧ୍ୟ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବ; ସମର୍ପିତ ଭାବରେ କରିଯାଉଥିବା ସାବତୀୟ କର୍ମ ସେହି ପରମ ସଙ୍କେଶ୍ୱରଙ୍କରହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ ଆଡ଼କୁ ଓ ତାଙ୍କର ସାବତୀୟ ମାର୍ଗ ତଥା ତାଙ୍କର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଜ୍ଞାନକି ଆଡ଼କୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବ । ଏହି ତିନିବିଧ ମାର୍ଗ ଦେଇହିଁ ଆମେ ନିଶ୍ଚିତତମ ଭାବରେ ସକଳ ସତ୍ତାରେ ଏବଂ ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ମଧ୍ୟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱୟ ସତ୍ତାର ପରମ ଜ୍ଞାନ, ପରମ ପ୍ରେମ ତଥା ପରମ ସେବାପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ଆସି ଉପନୀତ ହୋଇ ପାରିବା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଞ୍ଚମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ସମନ୍ୱୟ

ମନୁଷ୍ୟରୂପୀ ଯେଉଁ ଜଟିଳ ଏକକଟି ଏହି ଜଗତରେ ବାସ କରୁଛୁ, ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ ଯୋଗମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଆପଣାର ନିଜସ୍ୱ ଢଙ୍ଗରେ ତାହାର କୌଣସି ନା କୌଣସି ବିଶେଷ ଭାଗରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରେରିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେହି ବିଶେଷ ଭାଗଟିର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସମ୍ଭାବନାଟିକୁ ପ୍ରକଟିତ କରାଇ ଆଣିବାର ପ୍ରୟାସ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଏହି ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱଭାବରୁହିଁ ଦୃଢ଼ ଏତେ ଏଭଳି ପ୍ରତୀତ ହୋଇପାରେ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଏକନିଷ୍ଠ-ସମନ୍ୱୟ ସ୍ଥାପନ କରି ତାହାର ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତ କଳ୍ପନା ତଥା ପ୍ରୟୋଗ କରିପାରିଲେହିଁ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଏକ ସମଗ୍ର ବା ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସ୍ଥାପନା ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇପିବ । ମାତ୍ର ଏହିସବୁ ମାର୍ଗ ଆପଣାର ପ୍ରକୃତିରେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଏପରି ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆପଣାର ରୂପାୟନକ୍ଷେତ୍ରରେ ଏତେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆପଣାର ବିଶେଷତ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଏପରି ଜଟିଳ ଭାବରେ ବ୍ୟାପୃତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏତେ ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ପରସ୍ପରର ବର୍ଜ୍ଜନ ତଥା ପ୍ରଣାଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ବିରୋଧ କରିବାରେ ଏତେ ଦୃଢ଼ ରହି ଆସିଛନ୍ତି ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ମିଳନ ପ୍ରକୃତରେ କିପରି ସମ୍ଭବ ହେବ, ସେହି ବିଧିଟିକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ଆମକୁ ଆଦୌ ସହଜ ବୋଲି ମନେ ହେଉ ନାହିଁ ।

ଆଖି ବୁଜି ବିଭିନ୍ନ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ଗୋଟା ଗୋଟା କରି ଯୋଡ଼ିଦେବାକୁ ତାହାରିଲେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ସମନ୍ୱୟ ତ ହେବ ନାହିଁ, ବରଂ ଏକ ବିଭ୍ରମକାରୀ ଗୋଳଅମିଶାହିଁ ହେବ । ଅଥବା, ଆମର ଏହି ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ଅବଧିଟି ଏତେ ଅଳ୍ପସ୍ଥାୟୀ ଏବଂ ଆମର ସାମର୍ଥ୍ୟଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏତେ ସୀମାବଦ୍ଧ ଯେ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ସବୁ ମାର୍ଗର ସାଧନା କରିବାକୁ ଗଲେ ସେଇଟି ମଧ୍ୟ କଦାପି ସହଜ ହେବ ନାହିଁ; ଏବଂ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ସନ୍ଧ୍ୟାପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକିୟାଟିରେ ଆମର ଯେଉଁ ଶ୍ରମକ୍ଷୟ ଘଟିବ, ସେକଥାଟି ବିଷୟରେ କିଛି ନକହିବାହିଁ ଉଚିତ । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସତ୍ତ ଯେ ଏହିପରି ଜ୍ଞାନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣପର କରି ହଠଯୋଗ ଏବଂ ରାଜଯୋଗର ସାଧନାଚରଣ କରାଯାଇଥାଏ । ଏବଂ ଅଧୁନାତନ ଯୁଗର ଏକ ଅନନ୍ୟସାଧାରଣ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ରାମକୃଷ୍ଣ ପରମହଂସଙ୍କର ଜୀବନରେ ଆମେ ପ୍ରକୃତ୍ତରେ ଏକ ଅଭୂତପୂର୍ବ ବିଶ୍ୱ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାମର୍ଥ୍ୟର ପରିଚୟ ପାଇଥାଉ । ପ୍ରଥମ ପର୍ବରେ ଆପଣାକୁ ସିଧା ଦବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବିଷ୍ଟ କରାଇଆଣି ଏବଂ ସତ୍ତେଅବା ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜ୍ୟଟିକୁ ବଳପୂର୍ବକ ଜୟ କରିନେଇ ଶ୍ରୀରାମକୃଷ୍ଣ ତା'ପରେ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ କରି ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ଯୋଗମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ସାଧନା କରିଥିଲେ; ଏକ ଅବିଶ୍ୱସନୀୟ ଦ୍ରୁତତାର ସହିତ ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାର୍ଗର ସାରୋପାଦାନଟିକୁ ଜଳଛାଣି କରି ଆଣିଥିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ ସବୁଦା ସମୁଦାୟ ବିଶ୍ୱସୃଷ୍ଟିର ଦୃଢ଼ସ୍ୱରୂପ ଅସଲ ବିଶ୍ୱସୃଷ୍ଟିକୁ ଫେରିଆସି ପାରୁଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରେମର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରମ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିହେବ ଓ ତାଙ୍କର ଅଧିକାରଭୁକ୍ତ ସମ୍ଭବ ହେବ ବୋଲି ଏହି ଅସଲ ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଘୋଷଣା କରୁଥିଲେ, ଆପଣାର ସହଜାତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମବୃତ୍ତିଟିକୁ ବିବଧ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟକୁ ସଂପ୍ରସାରିତ କରିଦେଇ ଏବଂ ଏକ ବୋଧସଂପୃକ୍ତ ଜ୍ଞାନମୟତାକୁ ଆପଣାର ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ନିଜସାଧନ ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେହି ଉପଲବ୍ଧି ତଥା ଅଧିକୃତ ସମ୍ଭବ ହେବ ବୋଲି ସେ ଘୋଷଣା କରୁଥିଲେ । ଏପରି ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତକୁ ଆମେ କଦାପି ଏକ ସାଧାରଣ ଜନ୍ମରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିବା ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ସେହି ସାଧନାଟିର ଏକ ବିଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା, ସେଥିରେ କାଳଗତ ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ରହିଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟସମାଜ ଲାଗି ଯେଉଁ ସତ୍ତ୍ୟଟି ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ହୋଇ ରହିଛି, ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ନାନା ବିରୋଧୀ ତଥା ବିବଦମାନ ସଂପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ମତରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ଏହି ପୃଥିବୀ ଯେଉଁ ସତ୍ତ୍ୟଟିର ଜଳନ୍ତବର୍ତ୍ତୀ ହେବା ଲାଗି ବଡ଼ ଆସ୍ପାସକର ଭାବରେ ଚେଷ୍ଟା କରିବାରେ ଲାଗିଛି, ସେହି ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ ସଂପ୍ରଦାୟ ଯଥାର୍ଥତଃ କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ସମଗ୍ର ସତ୍ତ୍ୟରହିଁ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ରୂପ ଓ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ଅଂଶ, ଏବଂ ସାଧନାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାର୍ଗ ଆପଣାର ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ସତ୍ତୋଚ ଅନୁଭବ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଲାଗିହିଁ ପ୍ରୟାସ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଘୋଷଣା କରୁଥିବା ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଏକ ମହାନ୍ ଆତ୍ମାର ବିଶାଳ ତଥା ମୀମାଂସକ ଅନୁଭୂତିର ମଧ୍ୟଦେଇ ସିଦ୍ଧ କରି ଦେଖାଇଦେବା ଲାଗିହିଁ ସେହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟିର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିଲା । ସେହି ପରମ ଦବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଜାଣିବା, ସେହି ଦବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟରେ ପରିଣତ ହେବା ଏବଂ ତାହାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବା,— କେବଳ ଏହାହିଁ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ, ଏବଂ ଏଇଥିରେହିଁ ଆଉ ଯାବତୀୟ ସବୁକିଛି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଏହାହିଁ ଆମକୁ ଆଉ ସବୁକିଛି ପାଖକୁ ବହନ କରି ନେଇଯାଇ ପାରିବ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏହି ପରମ ଇଷ୍ଟଟିର ଅଭିମୁଖରେହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆପଣାକୁ ଧାବ୍ଚ କର ରଖିବା; ଏବଂ ତା'ହେଲେ, ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଫଳଲ୍ ଆମ ଲଗି ଆଉ ଯାହାକୁ ନର୍ଦ୍ଦାରଚ କର ଦେଉଥିବ, ତାହାର ସେହି ଯାବତୀୟ ଆବଶ୍ୟକ ରୂପାୟନ ତଥା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ତା' ପଛକୁ ବଲେବଲେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ତେଣୁ, ଗୋଟି ଗୋଟି କର ବଭିନ୍ନ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାଠି ଆଣି ଯୋଡ଼ିଦେଲେ କିଂବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ କର ଆଚରଣ କର ବସିଲେ ଆମର ଆଲୋଚତ ସମନ୍ୱୟସିଦ୍ଧି କଦାପି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ଯୋଗର ବଭିନ୍ନ ସାଧନାମାର୍ଗରେ ରହିଥିବା ରୂପ ଏବଂ ବାହ୍ୟଭାଗୁଡ଼ିକୁ ଗୌଣ ସ୍ଥାନ ଦେଇ ସବୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସାମାନ୍ୟ ସମ୍ପଦ ହୋଇ ରହିଥିବା କୌଣସି ମୂଳ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଅସଲ ବୋଲ୍ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇହିଁ ଏହି ସମନ୍ୱୟକୁ ସମ୍ଭବ କରିପାରିବ । ସେହି ମୂଳ ତତ୍ତ୍ୱଟି ସେଗୁଡ଼ିକର ବଶେଷ ତତ୍ତ୍ୱ ବା ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କର ରଖିଥିବ ଏବଂ ଯଥୋଚତ ସ୍ଥାନରେ ତଥା ଯଥାର୍ଥ ଅନୁପାତରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ବିନଯୋଗ ମଧ୍ୟ କରିପାରୁଥିବ । ଯୋଗର ବଭିନ୍ନ ପ୍ରଣାଳୀଗୁଡ଼ିକର ସାଧାରଣ ସତ୍ତ୍ୟରହସ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା କୌଣସି କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ଚତ୍ତ୍ୟାତ୍ମକ ଶକ୍ତିକୁହିଁ ଚହ୍ନିନେଇ ପାରିବାକୁ ହେବ, ଯାହା ଭିତରେ କି ସେଗୁଡ଼ିକର ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ପ୍ରଯୋଜନାତ୍ମତାରେ ଏକ ସ୍ୱାତ୍ତ୍ୱିକ ନିର୍ବାଚନ ଏବଂ ସ୍ୱାତ୍ତ୍ୱିକ ସଂଯୋଜନ ଘଟାଇ ପାରିବାର ସମର୍ଥତା ଅବଶ୍ୟ ସହଜଜୁଦ୍ଧ ରହିଥିବ । ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରଣାଳୀ ଏବଂ ଯୋଗସାଧନାର ପ୍ରଣାଳୀଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଏକ ତୁଳନାତ୍ମକ ଅବଲୋକନ ଓ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲୁ, ସେହି ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଆମ ଆଗରେ ଠିକ୍ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଉପସ୍ଥାପିତ କର ରଖିଥିଲୁ; ଏବଂ ସେଥିରେ କୌଣସି ନର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମାଧାନ ଖୋଜି ପାଇବାର ସମ୍ଭାବନାଟିକୁ ନେଇ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଣି ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ପାଖକୁ ଫେରି ଆସିବା ।

ଏଠାରେ ଆମେ ସ୍ୱତଃପ୍ରମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ଯେ ଭାରତବର୍ଷରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଏପରି ଏକ ପଦ୍ଧତି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି ଯାହାକୁ କି ତାହାର ଆପଣାର ସ୍ୱାତ୍ତ୍ୱିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏକ ସମନ୍ୱୟାତ୍ମକ ପଦ୍ଧତି ବୋଲ୍ କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଏହି ପଦ୍ଧତି ପ୍ରକୃତିର ଏକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଓ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ତତ୍ତ୍ୱରୁହିଁ ଆପଣାର ଗୁରୁଶକ୍ତିକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛି, ପ୍ରକୃତିର ଏକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଗତିଧର୍ମୀ ଶକ୍ତିକୁହିଁ ମୂଳ ବୋଲ୍ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛି । ମାନି ଏଇଟିକୁ ଆମେ ଯୋଗର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମାର୍ଗ ବୋଲ୍ କହିବା, ଅନ୍ୟ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସମନ୍ୱୟ ବୋଲ୍ କଦାପି କହିବା ନାହିଁ । ଏହି ମାର୍ଗଟି ହେଉଛି ତତ୍ତ୍ୱର ମାର୍ଗ । ଆପଣାର ବକାଶକ୍ରମରେ କେତୋଟି ବଶେଷ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ସ୍ଥାନ ଦେଇଥିବା ହେତୁ ତତ୍ତ୍ୱ ଏହି ମାର୍ଗଟିର ବାହାରେ ରହିଥିବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆପଣାର ଗୌରବରେ ଅନେକ ଭଲକୁ ଖସି ପଡ଼ୁଛୁ । ଏବଂ ବିଶେଷତଃ, ଭକ୍ତରେ ବାମମାର୍ଗରେ ଯେଉଁସବୁ ବିକାଶ ସଂଘଟିତ ହୋଇଛୁ, ସେଥିଯୋଗୁଁ ଏହି କଥାଟି ଘଟିଛୁ । ପୁଣ୍ୟ ଓ ପାପର ଦ୍ୱୈତବୋଧଟିକୁ କେବଳ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବାରେ ହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ନପାର୍ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ଭଦ୍ରତ କର୍ମର ଏକ ସ୍ୱଳ୍ପାଧିକ ସ୍ୱାଭାବିକତାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବାମମାର୍ଗ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଆତ୍ମ-ଉପଭୋଗର ଏକ ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳତାକୁହିଁ ପଦ୍ଧତିରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଛୁ ଓ କୌଣସିପ୍ରକାର ବାଡ଼ବଡା ନଥିବା ଏକ ସାମାଜିକ ମାଡଭଷ୍ଟତାକୁହିଁ ବାଟ ଗୁଡ଼ି ଦେଇଛୁ । ତଥାପି ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆପଣାର ଆଧାରସ୍ଥ ପ୍ରେରଣାରେ ଭକ୍ତ ନିଃସନ୍ଦେହ ଭାବରେ ଏକ ମହାନ୍ ଓ ଶକ୍ତିମତ୍ତାସମ୍ପନ୍ନ ସାଧନାମାର୍ଗ ହୋଇ ରହିଥିଲ୍, ଏବଂ ଅନ୍ତତଃ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ସତ୍ତ୍ୟ କେତେକ ବସ୍ତୁର ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଥିଲ । ଏପରକ, ଦକ୍ଷିଣମାର୍ଗ ଏବଂ ବାମମାର୍ଗରୂପେ ଏଥିରେ ଯେଉଁ ଦ୍ୱିବିଭାଜନ କରାଯାଇଥିଲ, ତାହାର ଉଦ୍ଭବ ପଛରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଗଭୀର ବସ୍ତୁର ଜନ୍ମତ ହୋଇ ରହିଥିଲ । ଶବ୍ଦଦୁଇଟିର ସେହି ପୁରାତନ ପ୍ରଚାରବାଦୀ ଅର୍ଥରେ ଭାବର କଲେ ଦକ୍ଷିଣ ଓ ବାମ ଉଭୟରେ ଏହି ଭେଦ ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗ ତଥା ଆନନ୍ଦର ମାର୍ଗ ଉଭୟରେ ରହିଥିବା ଭେଦଟିକୁ ସୃଷ୍ଟି ଦେଉଥିଲ । ପ୍ରଥମଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟସ୍ଥ ପ୍ରକୃତ ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ଶକ୍ତି, ସକଳ ଉପାଦାନ ତଥା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସମ୍ଭାବନାଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗତ ତଥା ବ୍ୟାବହାରିକ ବିବେକ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅଭିଲାଷ ରଖିଥିଲ; ଏବଂ ଅପରଟିରେ ମନୁଷ୍ୟସ୍ଥ ପ୍ରକୃତ ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ଶକ୍ତି, ସକଳ ଉପାଦାନ ତଥା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସମ୍ଭାବନାଗୁଡ଼ିକୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ବ୍ୟବହାରର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସହର୍ଷ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅଭିଲାଷ ରଖିଥିଲ । ମାତ୍ର ଦୁଇଟିଯାକ ମାର୍ଗରେ ପରିଶେଷରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗତ ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ରହିଯାଇଥିଲ, ପ୍ରତାକଗୁଡ଼ିକ ବିକୃତ ହୋଇଯାଇଥିଲ ଏବଂ ତା'ପରେ ପତନ ହେଇଥିଲ ।

ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଯଦି ଆମେ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରଣାଳୀ ଏବଂ ଆଗ୍ରହଗୁଡ଼ିକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ଅସଲ ଭତ୍ତ୍ୱଟିକୁ ଖୋଜି ବାହାରିବା, ତେବେ ଭକ୍ତ ଆପଣାର ମାର୍ଗରେ ଆପଣାକୁ ବେଦର ମାର୍ଗ ଓ ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଭିନ୍ନ କରି ରଖିଛୁ, ଆମେ ସଂପ୍ରତମେ ସେହି କଥାଟି ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା । ଅବଶ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ବସ୍ତୁର କର ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରୀକ୍ଷା କର ଦେଖିଥିବା ସବୁ ମାର୍ଗକୁହିଁ ଭତ୍ତ୍ୱତଃ ବୈଦାନ୍ତିକ ବୋଲ କୁହାଯାଇ ପାରିବ । କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକର ଶକ୍ତି ଜ୍ଞାନରେ ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଣାଳୀ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନରେ ରହିଛୁ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ୍ତ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସର୍ବଦା କେବଳ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଉପଲବ୍ଧି ହେଉ ନାହାନ୍ତି । ଭକ୍ତିପରିବର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରେମ ତଥା ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହେଉଥିବା ହୃଦୟସ୍ଥ ଏକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଅଥବା କର୍ମର ମାଧ୍ୟମରେ ଆପଣାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଥିବା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି । ଏବଂ ଯାବତୀୟ ମାର୍ଗରେ ସେହି ପରମ ପୁରୁଷହିଁ ଯୋଗର ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ଯେଉଁ ପରମ ଚେତନାମୟ ଆତ୍ମା ସବୁ ଜାଣୁଛନ୍ତି, ସବୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ସବୁକଛୁକୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଓ ସବୁକିଛିର ଜନ୍ୟତ୍ରା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ମାନବ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତିହିଁ ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରକୃତି-ଆତ୍ମା, ପରମା ଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସକଳ ଜଗତରେ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଶକ୍ତିଗତ ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ, ତାହାର କିୟାପ୍ରଣାଳୀଟିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ତାହାର ଭିତ୍ତିର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ରହସ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ୟକ୍ ଭାବରେ ଜାଣି ଓ ତାହାର ପ୍ରୟୋଗ କର ଭିତ୍ତିଯୋଗୀ ଆପଣା ସାଧନାର ଲକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଧାବନ କରୁଥିଲ, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ, ପରପୂର୍ତ୍ତି, ବିମୋଚନ ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ଗ୍ରହୁଥିଲ । ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଏହାର ସମ୍ବନ୍ଧର ପ୍ରତିକୂଳତା ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ଆଦୌ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କର ନଆଣି ସେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିଲ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ହସ୍ତଗତ କରୁଥିଲ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜୟୀ ଲାଭ କରୁଥିଲ । ମାନବ, ପ୍ରକୃତିର ସାଧାରଣ ପ୍ରବୃତ୍ତିହି ସାଧାରଣତଃ ଯେଉଁଭଳି ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଭିତ୍ତିମାର୍ଗୀ ଯୋଗ ପରଶେଷରେ ଆପଣାର ସାଧନଗୁଡ଼ିକର ଜଟିଳ ପାଦ୍ଧିକତାଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ଧେୟ ଓ ଭଙ୍ଗିକୁ ଅନେକ ପରମାଣରେ ଦୂରେଇ ପକାଇଥିଲ ଏବଂ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ସୂତ୍ର ଓ ଗୁପ୍ତବିଦ୍ୟାଗତ ଯନ୍ତ୍ରବତ୍ କେତୋଟି ପ୍ରକିୟାର ଏକ ବ୍ୟାପାରରେହିଁ ଆସି ଅବଶେଷ ରହିଯାଇଥିଲ । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାର୍ଥ-ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ବଡ଼ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ରହିଥିଲ ସତ, ମାନବ ଆପଣାର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଅଭିପ୍ରାୟସୃଷ୍ଟିର ସ୍ପଷ୍ଟତାରୁ ଅନେକ ଭଲକୁ ଖସି ପଡ଼ୁଥିଲ ।

ଏହି ମୂଳ ତାତ୍ତ୍ୱିକ କଳ୍ପନାଟି ମଧ୍ୟରେ ଆମକୁ ସତ୍ତ୍ୱର କେବଳ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ୱରହିଁ ଆତ୍ମସ ମିଳିଥାଏ; ଏହି କଳ୍ପନା ଶକ୍ତିରହିଁ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ଶକ୍ତିକୁହିଁ ଯାବତୀୟ ସିଦ୍ଧିର ଏକମାତ୍ର ଫଳପ୍ରଦ ପ୍ରେରଣା ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରେ । ଅପର ପାର୍ଶ୍ୱରେ ବେଦାନ୍ତରେହିଁ ଆମେ ଶକ୍ତିର ଅନ୍ୟ କଳ୍ପନାଟିର ପରିଚୟ ପାଇଥାଉ; ଶକ୍ତିକୁ ସେଠାରେ ମାୟାରହିଁ ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଯାଏ ଏବଂ କିୟାଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ଶକ୍ତିର ଯାବତୀୟ ବିସୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁସବୁ ବିଭ୍ରମ ନଷ୍ଟମ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ତାହାର ପାଶ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବାର ସାଧନରୂପେ ସେହି ନଷ୍ଟଲ ଓ କିୟାରହିତ ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କର ଅନ୍ୱେଷଣହିଁ ପଥରୂପେ ଘୋଷିତ ହୋଇଥାଏ । ମାନବ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରର ସମସ୍ତ କଳ୍ପନାଟି ଅନୁସାରେ ପରମ ଚେତନାମୟ ଆତ୍ମାହିଁ ପ୍ରକୃତ ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ଏବଂ ପ୍ରକୃତିମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆତ୍ମା କେବଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟସାଧନକାଳୀ ପରମଶକ୍ତିରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ହେଉଛି ପରମ ସତ୍ତ୍ୱର ସ୍ୱଭାବ, ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଶୁଦ୍ଧ ଚିତ୍ତା ଅନନ୍ତ ଚେତନାମୟୀ ସତ୍ତ୍ୱା; ଶକ୍ତି ବା ପ୍ରକୃତିର ସ୍ୱଭାବ ହେଉଛି ଚତ୍ତ୍ୱର ସ୍ୱଭାବ, ଏହି ଚତ୍ତ୍ୱଶକ୍ତି ହେଉଛି ସେହି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କର ଆତ୍ମଚେତନ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତି । ଏହି ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧଟି ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ଦଣ୍ଡର ଦୁଇ ପ୍ରାନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧ, ନଶ୍ଚଳ ସ୍ଥିତି ଏବଂ ସକ୍ରିୟ ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧ । ଯେତେବେଳେ ଶକ୍ତି ଚେତନ ଆତ୍ମ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆନନ୍ଦଟି ମଧ୍ୟରେ ନମଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେଇଟି ହେଉଛି ନଶ୍ଚଳଭାର ଅବସ୍ଥା ; ଯେତେବେଳେ ପରମ ପୁରୁଷ ଆପଣାକୁ ସ୍ୱକୀୟ ଶକ୍ତିର କ୍ରିୟାଟି ମଧ୍ୟରେ ଅଜାଡ଼ି ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେଇଟି ହେଉଛି କ୍ରିୟାଶୀଳଭାର ଅବସ୍ଥା, ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଜନର ଅବସ୍ଥା, ଭୋକ୍ତୃତ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ଭୋଗଜନିତ ଆନନ୍ଦର ଅବସ୍ଥା । ମାନ ଯଦ୍ଦ ଆନନ୍ଦଟି ଯାବତୀୟ ସମ୍ଭୋଗର ସ୍ରଷ୍ଟା ତଥା ଜନକ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ତପସ୍‌କୁ ଆମେ ଏହାର ପ୍ରଣାଳୀ ବୋଲି କହିବା । ତପସ୍, ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କର ଚୈତନ୍ୟଶକ୍ତି ଯାହାକି ସତ୍ତ୍ୱା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଆପଣାର ଅନନ୍ତ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଶକ୍ତିରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏଇଟି ମଧ୍ୟରୁ ବସ୍ତୁର ଯାବତୀୟ ସତ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବଜ୍ଞାନର ଜନ୍ମ ଦେଇଥାଏ । ଏହି ସତ୍ୟସବୁ ଏକ ସଂଜ୍ଞାତା ଏବଂ ସଂଶକ୍ତିମାନ୍ ପରମ ଆତ୍ମ-ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରୁ ନିଃସୃତ ହୋଇ ଆସିଥାନ୍ତି, ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ନଶ୍ଚଳତାକୁ ବନ୍ଧନ କରି ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଜଡ଼ର ରୂପରେ ଆପଣା ସମ୍ଭୂତର ସ୍ୱଭାବ ତଥା ବିଧାନକୁ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି । ତପସ୍‌ର ତରମ ସଂଶକ୍ତିମତ୍ତା ଏବଂ ପରମକଲ୍ପନାର ଅବ୍ୟର୍ଥ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଟି ସକଳ ଯୋଗର ଆଧାର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମିରେ ଆମେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଫକଲ୍ପ ଓ ବଶ୍ୱାସରୂପେ ଅଭିହିତ କରିଥାଉ । ଏହି ଇଚ୍ଛା ଆପଣାକୁ ପରିଶେଷରେ ଅବଶ୍ୟ ଫଳପ୍ରଦ କରିଇଥାଏ, କାରଣ ତାହା ଜ୍ଞାନରୂପୀ ଉପାଦାନଟିରୁଟି ଗଢ଼ା ହୋଇଥାଏ; ଏବଂ ଏହି ବଶ୍ୱାସ ଏହି ନମ୍ନସ୍ଥ ଭୂମିରେ ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁପଲବ୍ଧି ରହିଥିବା ଏକ ପରମ ସତ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଯଥାର୍ଥ କଲ୍ପନାର ପ୍ରତିଫଳନରୂପେଟି ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ । ଗୀତାରେ "ଯୋ ଯଚ୍ଛ୍ରଦ୍ଧଃ ସ ଏବ ସଃ" ଅର୍ଥାତ୍ "ମନୁଷ୍ୟର ବଶ୍ୱାସ ଯେପରି ହୋଇ ରହିଥାଏ, ବା ତା' ଭିତରେ ନଶ୍ଚିତ କଲ୍ପନାରୂପେ ଯାହା ରହିଥାଏ, ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ଠିକ୍ ତାହାଟି ହୁଏ" ବୋଲି ଯାହା କୁହାଯାଇଛି, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେହି ପରମ କଲ୍ପନାର ଆତ୍ମନଶ୍ଚିତତାଟିକୁଟି ସୂଚିତ କରାଯାଇଛି ।

ମନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଆମକୁ ପ୍ରକୃତିର କୌଣସିଳ କଲ୍ପନାରୁ ଆମର ଗତିଟି ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏଥିରୁ ଆମେ ସେହି କଥାଟି ବେଶ୍ ଦେଖିପାରିବା । ଏବଂ ଯୋଗକୁ କେବଳ ଏକ ବ୍ୟାବହାରିକ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ବୋଲିଟି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କହିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରକୃତକୁ ଆମେ ଆପଣାର ଶବ୍ଦ ଦେଇ ପୁରୁଷର ଆତ୍ମ-ପରପୂର୍ତ୍ତା ବୋଲିହିଁ କହିବା । ମାନ ଏହି ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଦୁଇଟି ଚତୁଷ୍ପଦନ ରହିଛୁ; ଗୋଟିଏ ଇଚ୍ଛାସ୍ପଦ୍ଧ ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ନମ୍ନସ୍ପଦ୍ଧ, ଅଥବା ଆମେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଭବ୍ୟ ସ୍ତର ଓ ଅଭବ୍ୟ ସ୍ତର ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା । କେବଳ ବ୍ୟାବହାରିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସାଧନ ଲାଗିହିଁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏଭଳି ଏକ ଭେଦ କରାଯାଇଛୁ, କାରଣ ଅଭବ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନାହିଁ । ବସ୍ତୁମାନଙ୍କେ ଯାହାକୁ ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ପ୍ରାକୃତ ବସ୍ତୁ ବୋଲିହିଁ କହିବା; ତଥାପି ପ୍ରାକୃତ ଏବଂ ଅତିପ୍ରାକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି ଏକ ଭେଦ କରାଯାଇଥାଏ, ସେହିପରି ଏକ ବୃହତ୍ତର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଭବ୍ୟ ଓ ଅଭବ୍ୟ ଏହି ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ କେବଳ ଅର୍ଥସ୍ପନ ବୋଲିହିଁ କହିବା । ସକଳ ବସ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେହିଁ ରହିଛୁ ଓ ସକଳ ବସ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି ରହିଛୁ । ମାନ ବ୍ୟାବହାରିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଭେଦ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛୁ । ଆମେ ଯେଉଁ ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତଟିକୁ ଜାଣିଛୁ, ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଯାହାର ପ୍ରତିନଧିତ୍ୱ କରୁଛୁ ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଶ୍ରଦ୍ଧା ବା ବିଶ୍ୱାସରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନଘଟିବାଯାଏ ଆମେ କେବଳ ଯାହାହିଁ ହୋଇ ରହିଥିବୁ, ସେଇଟି ସୀମା ଏବଂ ବିଜ୍ଞାନର ମାଧ୍ୟମରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ, ତାହାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବ ଅବଦ୍ୟାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ତାହା ଅନ୍ତଃଗତ ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ଚରିତାର୍ଥ ପରିଣତି ଲାଭ କରୁଛୁ । ମାନ ଯେଉଁ ଇଚ୍ଛତର ପ୍ରକୃତଟିକି ଲାଗି ଆମେ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରି ରହିଛୁ, ସେଇଟି ସମ୍ବନ୍ଧର ସୀମାକୁ ଏକାଠି ମିଳାଇଦେଇ ଓ ସମ୍ବନ୍ଧର ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ, ତାହାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବ ବିଦ୍ୟା ବା ପରମ ଜ୍ଞାନରହିଁ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଜୀବନର ଭବ୍ୟତାଲାଭରେ ଯାଇ ତାହାର ଚରିତାର୍ଥ ପରିଣତି ଘଟିଛୁ । ଏହି ନମ୍ନତରଟି ମଧ୍ୟରୁ ଇଚ୍ଛତର ମଧ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବା ହେଉଛୁ ଯୋଗର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଏକ ସାଧାରଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯାହା ବଡ଼ର କରାଯାଏ, ଆମେ ନମ୍ନତରଟିକୁ ପରିପୂର୍ତ୍ତି ଭିତରେ ବର୍ଜନ କରି ଇଚ୍ଛତରଟି ମଧ୍ୟରେ ନିଷ୍ଠତ ଲାଭ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରାଯାଇପାରେ । ଅଥବା, ନମ୍ନତରଟିରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇ ତାହାକୁ ସେହି ଇଚ୍ଛତର ପ୍ରକୃତର ଭୂମିଟି ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଏହି ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ଏବଂ ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟଟିହିଁ ପୂର୍ତ୍ତିଯୋଗରେ ଅବଶ୍ୟ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ ।

ମାନ ଦୁଇଟିଯାକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଦ୍ଦା ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତଟିରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ଏକ ବସ୍ତୁର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ଆମକୁ ସେହି ଇଚ୍ଛତର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଯୋଗର ବିଭିନ୍ନ ମତ ଆପଣା ଯାହାର ଏହି ସ୍ୱୀକୃତି ବିନ୍ଦୁଟିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଷ୍ଠତର ଏହି ଦ୍ୱାରଟିକୁ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ନିର୍ଦ୍ଦାରିତ କରିଥାନ୍ତି । ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କେତୋଟି କ୍ରିୟାତ୍ମକତାକୁ ସେମାନେ ଆପଣାର ବଶେଷ କ୍ଷେତ୍ରରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତନ୍ତୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନ୍ତମଶଃ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ଅଭିମୁଖରେ ଧାବତ କର ରଖନ୍ତୁ । ମାନ ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରକୃତର ସାଧାରଣ କ୍ରିୟାତ୍ମକତାଟି ସବଦା ଏକ ସମଗ୍ର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଆମର ସବଂଦ୍ଧ ଉପାଦାନର ସଂପୂର୍ତ୍ତି ଜଟିଳତାଟି ଆମର ସମଗ୍ର ପରିବେଶଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବତ ହେଉଥାଏ ଓ ତାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରଭାବତ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ସମଗ୍ର ଜୀବନଟିକୁହିଁ ଆମେ ପ୍ରକୃତର ଯୋଗ ବୋଲି ଜାଣିବା । ତେଣୁ ଆମେ ଯେଉଁ ଯୋଗଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବା, ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣାଙ୍ଗୀନ କ୍ରିୟା ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅହଂ ତଥା ବଦ୍ଧଜନ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଅହଂ ତଥା ବଦ୍ଧଜନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ ହୋଇ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତର ସେଉଁ ସମଗ୍ର କ୍ରିୟାଟି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଥିବ, ତାହାର ଏକ ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ଯୋଗୀ ପରମେଶ୍ୱର ତଥା ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତଥା ସେହି ଏକତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସେହି ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରକୃତର ସମଗ୍ର କ୍ରିୟାକୁ ଆଣି ପ୍ରତଷ୍ଠିତ କରିଦେବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥିବ; ଏବଂ ଏହାହିଁ ଜଣେ ଯୋଗୀ ଓ ପ୍ରକୃତ-ଅଧୀନ ଜଣେ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ସମୁଦାୟ ପାର୍ଥକ୍ୟଟି ହୋଇ ରହିଥିବ । ମାନ ଯଦି ଏହି ଜଗତରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ କେବଳ ପଳାଇ ଯିବାଟାହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ, ତେବେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମନ୍ୱୟର ଆଦୌ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା କେବଳ ସମସ୍ୟା ନଷ୍ଟ କରିବାହିଁ ସାର ହେବ । କାରଣ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖକୁ ପଡ଼ିଥିବା ସହସ୍ର ପଥ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ପଥକୁ ଖୋଜିନେବାହିଁ ସେତେବେଳେ ଆମର ଏକମାତ୍ର ବ୍ୟାବହାରିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ; ସେହି ପଥଟି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଶୀଘ୍ର ପହଞ୍ଚିବା ବାଟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ସବୁଠାରୁ କମ୍ ଦୀର୍ଘ ହୋଇଥିବ, ଏବଂ ସେହି ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟମୁଣ୍ଡରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଉଥିବା ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ପଥର ଆବଷ୍କାର କରି ତାହାର କାଳକ୍ଷେପଣ କରିବା ଲଗି ପ୍ରକୃତରେ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନଥିବ । ମାନ ଆମର ସଂପୂର୍ତ୍ତି ସତ୍ତାଟିକୁ ସେହି ପରମ ଭାଗବତ-ଜୀବନର ଭୂମିରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାହିଁ ଯଦି ଆମର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତେବେଯାଇ ଏକ ସମନ୍ୱୟ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଅନୁଭୂତ ହେବ ।

ତେଣୁ ଆମେ ଯେଉଁ ପଦ୍ଧତିର ଅବଲମ୍ବନ କରିବା, ସେଥିରେ ଆମେ ଆମର ସମୁଦାୟ ଚେତନ ସତ୍ତାଟିକୁ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାଟି ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କରି ରଖିବା, ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍ଶବଦ୍ଧ କରି ରଖିବା; ଏବଂ ଆମର ଏହି ସମଗ୍ର ସତ୍ତାଟିକୁ ତାଙ୍କର ସତ୍ତାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବା ସକାଶେ ଆମେ ତାହାଙ୍କୁହିଁ ଆବାହନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରି ଆଣିବା । ଏବଂ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ ଭିତରେ ଯଥାର୍ଥରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ପୁରୁଷହିଁ ଆମ ସାଧନାର ସାଧକ* ତଥା ଯୋଗେଶ୍ୱରରୂପେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସିବେ । ସେତେବେଳେ ସେଇ ଆମର ଏହି ନମ୍ନତର ବ୍ୟକ୍ତିସୃଷ୍ଟିକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ରୂପାନ୍ତରସାଧନର କେନ୍ଦ୍ରରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିବେ, ଆପଣାର ସ୍ୱଳ୍ପତ୍ୱ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ନମିତରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିବେ । କାର୍ଯ୍ୟତଃ, ଆମର ଭିତରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରକୃତିର ପରମ କଳ୍ପନା ମଧ୍ୟରେ ଅଧିସ୍ଥିତ ରହି ଆମର ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟି ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଚୈତନ୍ୟଶକ୍ତି ବା ସେହି ଉପାଶକ୍ତିର ରୂପହିଁ ଏହି ଜୀବନ ସମ୍ପର୍କରେ ଆପଣାର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ସମ୍ଭବ କରି ଆଣିଥାଏ । ସେତେବେଳେ ସେହି ଦିବ୍ୟ, ସ୍ୱତଃଜ୍ଞାତା ଏବଂ ସ୍ୱତଃସାଧକ ଭବ୍ତିହିଁ ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧ ଏବଂ ଅସ୍ପଷ୍ଟତାଚ୍ଛନ୍ନ ଭୂମିଟି ଉପରେ ଅବତରଣ କରିଆସେ, ଏଇଟିକୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଜୀବରେ ଆଲୋକିତ କରାଇଦିଏ ଏବଂ ସମୁଦାୟ ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିଟି ଉପରେ ଆପଣାର ଶକ୍ତିକୁ ସଞ୍ଚାରିତ କରି ରଖେ; ଏହି ନମ୍ନତର ମାନସୀୟ ଭୂମିର ଆଲୋକ ତଥା ମରଣଶୀଳ ଜିଜ୍ଞାସୁଜନତାର ଯାବତୀୟ ରୂପାୟନର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଜୀବରେ ତାହା ଏଠାରେ ଆପଣାର ଜିଜ୍ଞାସ୍ତିକୁହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଦିଏ ।

ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟର ଭୂମି ଉପରେ ଏହି ମାର୍ଗ ବା ପଦ୍ଧତିକୁ ଆମେ ଆପଣାର ସମୁଦାୟ କ୍ଷେତ୍ର ଓ ସକଳବିଧ ସାଧନ ସହିତ ଅହଂର ଆପଣାକୁ ସେହି ପରମ ଓ ସର୍ବୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ଅହଂ ଓ ତାହାର ବଶାଳ ତଥା କଲନାତୀତ ଅଥଚ ସଂଦା ଅନବାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ ଜିଜ୍ଞାସୁକତାହି ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାର ମାର୍ଗ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଏକଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ ଯେ ଏହି ସାଧନାଟି ଆଦୌ ସବୁଠାରୁ କମ୍ ସାର୍ଥ ନୁହେଁ ଅଥବା ସହଜ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏଥିଲାଗି ଅପାର ବିଶ୍ୱାସ ଲୋଡ଼ା, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସାହସ ଲୋଡ଼ା ଏବଂ ସଂକୋଚର ଏକ ଅବିଚଳ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଲୋଡ଼ା । କାରଣ ଏଥିରେ କ୍ରମବଦ୍ଧ ହୋଇ ଉନୋଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟ ରହିଛି, ଏବଂ ସେଥିମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ଆନନ୍ଦମୟ ବା ଦ୍ରୁତ ହୋଇ ପାରିବାର ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି । ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିରେ ଆମର ଅହଂ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାଟି ସହିତ ସଂସ୍ପର୍ଶବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବାର ପ୍ରୟାସ କରେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜିଜ୍ଞାସୁକତା ଦ୍ୱାରା ସେହି ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱଭାବଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିବାକୁ ଓ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱଭାବରୂପେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇ ପାରିବାକୁ ଆମର ଏହି ସମୁଦାୟ ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିଟି ପୂର୍ଣ୍ଣ, ପ୍ରଶସ୍ତ ଜୀବରେ ଏବଂ ତେଣୁ କଠିନ ଶ୍ରମସ୍ୱୀକାର

---

* ସାଧନା, ଅର୍ଥାତ୍ ସାଧା ଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ; ଏବଂ ସାଧକ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେଇଁ ଯୋଗୀ ସେହି ସାଧନାଜଳରେ ସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବାକୁ ଗଢ଼ିଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱାର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ; ଏବଂ ପରଶେଷରେ ଚୂଡ଼ାସ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତିରେ ସେହି ରୂପାନ୍ତରଟି ଘଟିତ ହୁଏ। ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବଶ୍ୟ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ୍ପରାଳ ଅନେକ ସମସ୍ତରେ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ଭାବରେ ଓ ଆବରଣର ଅନ୍ତରାଳରେ ଥାଇ ଆମର ଦୁଇଲଟି ସ୍ଥାନରେ ଆପଣାକୁହିଁ ଆଣି ସ୍ଥାପିତ କରି ରଖେ ଏବଂ ଆମର ବଶ୍ୱାସ, ସାହସ ତଥା ଧୈର୍ଯ୍ୟଗତ ଯାବତୀୟ ବଫଳତାରେ ମଧ୍ୟ ଆମର ସହାୟକ ହୋଇ ରହିଥାଏ। ଏହା "ଅନ୍ଧକୁ ଦେଖିବାର ସମର୍ଥ କରାଏ ଏବଂ ପଙ୍ଗୁକୁ ଗିରି ଲଂଘିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦେଇଥାଏ।" ସେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଏପରି ଏକ ପରମ ବଧାନର ସଜ୍ଞାନତା ଲାଭ କରେ ଯାହାକି ଆମର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଭାବରେ ଆମକୁ ସ୍ୱଦା ପ୍ରେରିତ କରି ରଖିଥାଏ ଏବଂ ଆମର ଅବଲମ୍ବନ ଭାବରେ ଆମକୁ ଉତ୍ସୋଳିତ କରି ଧରିଥାଏ। ହୃଦୟ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ସକଳ ବସ୍ତୁର ଏପରି ଜଣେ ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର ଓ ମନୁଷ୍ୟର ଏପରି ଜଣେ ପରମସଖା ବା ଜଣେ ବଶ୍ୱମସ୍ୱୀ ପରମା ଜନନୀଙ୍କର କଥା କହିବାକୁ ଲାଗେ, ଯିଏକି ଆମର ସକଳ ପଥଚ୍ଚିହ୍ନିବାରେ ଆମକୁ ସମ୍ଭାଳି ଧରିଥାନ୍ତି। ତେଣୁ, ଏହି ପଥଟିକୁ ଆମେ ଏକାଧାରରେ ଆମର କଳ୍ପନାରେ ସମ୍ଭବ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁରୁହ ପଥ ବୋଲି କହିବା, ଏବଂ ତଥାପି ଏହାର ପ୍ରସ୍ତାସ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ୟର ଆକାରଟିର ତୁଳନାତ୍ମକ ବଶ୍ଳେଷଣ କରି ଆମେ ଏଇଟିକୁ ସବୁଠାରୁ ସହଜ ଓ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ନିଶ୍ଚିତ ପଥ ବୋଲି କହିପାରିବା।

ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରକୃତିଟି ଯେତେବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିଟି ଉପରେ ନିୟା କରିବାକୁ ଲାଗେ, ସେତେବେଳେ ତାହାର ସେହି ନିୟା ମଧ୍ୟରେ ତିନୋଟି ପ୍ରଧାନ ବଶେଷତା ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ। ପ୍ରଥମତଃ, ଯୋଗର ବଶେଷକ୍ଷେତ୍ରୀୟ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ଯେଉଳ ଘଟିଥାଏ, ଏଠାରେ ତାହା କୌଣସି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରଣାଳୀ ଅଥବା ପୂଂପରାଗତ ଅନୁସରଣ କରି ଆଦୌ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ। ମାତ୍ର ଏହା ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ମୁକ୍ତ ତଥା ବଶିପ୍ତ ବଧିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ, ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହାର ନିୟାତ୍ମକତା ନିୟମତଃ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସଘନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସମ୍ପନ୍ନ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ ଏବଂ ତାହା ଆପଣାର ନିୟାକ୍ଷେତ୍ରରୂପୀ ବ୍ୟକ୍ତିର ବଶେଷ ସ୍ୱଭାବଟି ଦ୍ୱାରା ନିରୂପିତ ବି ହେଉଥାଏ। ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ସ୍ୱଭାବ ଏହି ନିୟାଟି ଲଗି ଯେଉଁ ସହାୟକ ଉପାଦାନମାନ ଆଣି ଯୋଗାଇଦିଏ ଅଥବା ଶୁଦ୍ଧୀକରଣ ଏବଂ ପରପୂର୍ତ୍ତିର ପଥରେ ତାହା ଯେଉଁସବୁ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଆଣି ରଖିଦିଏ, ତାହାର ଦ୍ୱାରା ନିରୂପିତ ହେଉଥାଏ। ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ଏହି ପଥଟିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଯୋଗଗତ ଭା'ର ଆପଣା ପଦ୍ଧତି ରହିଛି ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ। ତଥାପି, ସମସ୍ତଙ୍କ ସକାଶେ ସାଧାରଣ ହୋଇ ରହିଥିବା ନିୟାଗତ କେତେକ ପ୍ରଶସ୍ତ ଧାଡ଼ି ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ରହିଛି, ଯାହା ସାହାଯ୍ୟରେ ଆମେ ପ୍ରକୃତିରେ ସଚେତନ ହୋଇଥିବା ଗୋଟିଏ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରୁଟିନ୍ ପରି ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଚଢ଼ି ଥୋଇଦେଇ ପାରିବା ନାହିଁ ସତ, ମାତ୍ର ତଥାପି ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଏକପ୍ରକାର ଶାସ୍ତ୍ର ବା ବୈଜ୍ଞାନିକ ପଦ୍ଧତି ଅବଶ୍ୟ ଗଢ଼ି ପାରିବା ।

ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ବା ପଦ୍ଧତିଟି ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ହୋଇଥିବାରୁ ଆମର ପ୍ରକୃତ ବାସ୍ତବତଃ ଯେଉଁଭଳି ରହିଛୁ, ଏହା ଠାରୁ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରରେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବ । ଆମର ଅଙ୍ଗୀଭୂତ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପ୍ରକୃତିଟି ଯେପରି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରରେ ଗଠିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ପ୍ରକ୍ରିୟା ତାହାକୁ ଠିକ୍ ସେହିପରି ସ୍ୱୀକାର କରିନେବ ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଥରପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପାଦାନକୁ ବର୍ଜନ ନକରି ତାହା ସମୁଦାୟକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନର ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତି କରିବା ଲାଗି ବାଧ୍ୟ କରିଥାଏ । ଆମ ଭିତରେ ଯାହାକିଛୁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ଏକ ଶକ୍ତିମନ୍ତ ପରମ ଶିଳ୍ପୀ ଆପଣା ହାତକୁ ନେଇଯାଏ ଏବଂ ବଡ଼ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରରେ ଯେଉଁଟିକୁ ରୂପସ୍ଥାପିତ କରିବା ସକାଶେ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚେଷ୍ଟା କରିବାରେ ଲାଗିଛି, ତାହାର ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରତିରୂପରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦିଏ । ନିମ୍ନତର ଭୂମିର ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ପ୍ରକୃତରେ କିଭଳି ଉପାଦାନରେ ଗଠିତ ହୋଇଛୁ ଓ ବାହାରକୁ ଯେଡ଼େ ବିକୃତ, ରୁଚ୍ଛ ଏବଂ ସ୍ୱାନ ହୋଇ ଦେଖାଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବସ୍ତୁ ଯେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା କୌଣସି ଉପାଦାନ ଅଥବା ନିମ୍ନାପ୍ନଭାର ଅଲ୍ପବିସ୍ତର ଏକ ବିକୃତ ଅଥବା ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଆକୃତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେହି ସଦାବିକାଶମାନ ଅନୁଭବଟିରେ ଆମେ ସେହି କଥା ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ । କମାର କମାରଶାଳରେ ବସି କଞ୍ଚା ଧାତୁରୁ କୌଣସି ଏକ ପଦାର୍ଥ ଗଢ଼ିଥିଲ୍ ପରି ଆମର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଗଢ଼ିଥିବାର ସେଉଁ କଲ୍ପନାଟିକୁ ବୈଦିକ ଋଷିମାନେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ତାହାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ହୃଦସ୍ପଙ୍ଗମ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ ।

ତୃତୀୟତଃ, ଆମ ଭିତରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହିଥିବା ଦିବ୍ୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧନରୂପେ ଆମର ସମଗ୍ର ଜୀବନଟିକୁହିଁ କାମରେ ଲଗାଇଥାଏ । ଆମ ବିଶ୍ୱପରିବେଶଟି ସହିତ ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଅନୁଭବ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବାହ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶ ଯେତେ ରୁଚ୍ଛ ବା ଯେତେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଦାୟକ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଏଥିରେ ଅବଶ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗେ; ଏବଂ ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅନୁଭବ, ଏପରିକି ତାହା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅସ୍ତ୍ରୀତିଦାୟକ ଏକ କଷ୍ଟଶବ୍ଦୋଗ ଅଥବା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ନ୍ୟୂନ କରିଦେଇ ଯାଉଥିବା ପତନ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଆମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପଥରେ ତାହା ଗୋଟିଏ ସୋପାନ ବା ପଦକ୍ଷେପ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଏବଂ ଆମେ ଆପଣାର ଆଖି ଖୋଲିଦେଇ ଆମର ଭିତରେହିଁ ଜଗତ୍ସ୍ଥ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପଦ୍ଧତିକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚଢ଼ିନେବାରେ ଲଗିଥାଉ, ଅନ୍ଧାର ଓ ଆଚ୍ଛନ୍ନତା ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ଆଲୋକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିକୁ, ଏଠାରେ ଯାହାକିଛୁ ଦୃଶ୍ୟ ଓ ସନ୍ଧାନରେ ପୂରିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହାର ଭିତରେ ତାଙ୍କ ଆନନ୍ଦର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିକୁ ଚଢ଼ିନେବାରେ ଲଗିଥାଉ, ଦୁଇଜଣ ଓ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ତାଙ୍କର ଶାନ୍ତିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିକୁ ଚଢ଼ିନେଉ । ଏହି ନମ୍ରତର ତଥା ଉଚ୍ଚତର ଉଭୟ ନିସ୍ପାପକତା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଦିବ୍ୟ ପଦ୍ଧତି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ ବୋଲି ଆମେ ବେଶ୍ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଉ; କେବଳ ଗୋଟିକରେ ତାହା ବଡ଼ ବଲମ୍ବିତ ଓ ମନ୍ଥର ଭାବରେ ତଥା ନାନା ଆଚ୍ଛନ୍ନତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତରେ ଥିବା ଅବତେଚ୍ଚନଟିର ମଧ୍ୟଦେଇ ଅନୁସୃତ ହେଉଥାଏ, ଏବଂ ଅନ୍ୟଟିରେ ତାହା ଦ୍ରୁତ ହୁଏ, ଆତ୍ମଚେତନ ହୋଇଉଠେ, ଏବଂ ମାନବରୂପୀ ନିମିତ୍ତ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ଭିତରେ ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ହାତଟିକୁ ଚଢ଼ିନେବାରେ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୋଇଯାଏ । ସମୁଦାୟ ଜୀବନକୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ଯୋଗ ବୋଲିହିଁ କହିବା, ଆମେ ତାହାକୁ ଆପଣା ଭିତରେ ସେହି ପରମ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିଦେବାର ଅଭିଲାଷ ରଖିଥିବା ପ୍ରକୃତିରହିଁ ଯୋଗ ବୋଲି କହିବା । ଆମ ଯୋଗସାଧନାଟି ଏଥିରେ ଏପରି ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ସୂଚିତ କରିଦେଇଯାଏ, ଯେତେବେଳେକି ଏହି ପ୍ରସ୍ପାପଟି ଆତ୍ମ-ସଜ୍ଞାନତାର ସମର୍ଥ ହୋଇଉଠେ ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସଥାର୍ଥ ଭାବରେ ପରମପୁରୁଷ ହୋଇପାରିବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ଜୀବଚ୍ଚନର ନମ୍ରତର ସ୍ତରଟିରେ ଯେଉଁସବୁ ଗତିଶୀଳନ ବକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ବଡ଼ ଶିଥିଳ ଭାବରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଯୋଡ଼ା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯୋଗର ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର ଫରୁଆଇତ କରି ଅଣାଯାଏ ଓ ଏକାଇନବଦ୍ଧ କରି ରଖାଯାଏ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗରେ ପଦ୍ଧତିଟି ଯେପରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସମଗ୍ର ହୁଏ, ତାହାର ପରିଣାମଟି ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସମଗ୍ର ଭାବରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । ପ୍ରଥମତଃ, ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ସମଗ୍ର ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିଯାଏ; ତାଙ୍କୁ କେବଳ ସେହି ପରମ ଏକେବରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିଯାଏ ନାହିଁ, ଯେଉଁଠାରେକି ସେ କେବଳ ଆପଣାର ସକଳଭେଦରହିତ ଏକତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରହିଁ ଅଧିସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ବହୁବଗୁଡ଼ିକର ସେହି ଅନେକତାରୂପେ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରିଯାଏ, ଆମର ଏହି ଆପେକ୍ଷିକ ଚେତନାଟି ଲଗି ତାଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିବା ସକାଶେ ଯେଉଁ ବହୁବଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ । କେବଳ ଆମ ଆତ୍ମାଟି ଭିତରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବା ଏକତ୍ୱରୂପେହିଁ ତାଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି କରିଯାଏ ନାହିଁ; ମାନ ସକଳ ନିସ୍ପାପକତା, ଏହି ଅନେକ ଜଗତ ତଥା ଅନେକ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ଏହି ଅନନ୍ତ ବଚନତା ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବା ଏକତାରୂପେ ତାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତେଣୁ, ସମଗ୍ର ଯୋଗରେ ଏକ ସମଗ୍ର ମୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ଆପଣାର ସକଳ ଜୀବନାଂଶରେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟଟିକି ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତସତ୍ତାର ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ସମ୍ପର୍କର ସେହି ସାଯୁଜ୍ୟମୁକ୍ତିରୁ ଯେଉଁ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟଟି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରାକି ଜୀବ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ରହି ମଧ୍ୟ ଚିରଦିନ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ରହିଥାଏ ଓ ଦ୍ୱୈତଭାବରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏଠାରେ କେବଳ ତାହାର କଥା କୁହାଯାଇ ନାହିଁ; ଏଠାରେ କେବଳ ସାଲୋକ୍ୟମୁକ୍ତିର କଥା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇ ନାହିଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରାକି ଆମର ସମୁଦାୟ ଚେତନା ଅତିରିକ୍ତଭାବେ କେବଳ ସେହି ଭଗବତ ସତ୍ତାଟିର ସ୍ଥିତିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦସ୍ଥିତିରେହିଁ ନିବାସ କରୁଥାଏ; ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସାଧର୍ମ୍ୟମୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଆସେ, ଏହି ନମ୍ନତର ସୃଷ୍ଟି ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟଟାରହିଁ ଏକ ମାନବ-ପ୍ରତିରୂପରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବା ଦ୍ୱାରା ଦ୍ରବ୍ୟ ସ୍ୱଭାବଟି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାକୁ ଲାଗେ । ଏହି ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଯେଉଁ ମୁକ୍ତି ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ, ସେଇଟି ହେଉଛି ଯେ ଆମର ଚେତନା ଅହଂଗତ ଏହି ଅସ୍ଥାସ୍ଥୀ ଗ୍ରନ୍ଥିଟି ଭିତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଆସେ, ତାହା ସେହି ପରମୈକସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହେ; ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ତଥା ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନରେ ଯିବ ବିଶ୍ୱଗତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଜଗତରେ ତଥା ସକଳ ବିଶ୍ୱଜୀଗତକତାର ସେପାଖରେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାତୀତ ଭାବରେ ଏକ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆମର ଚେତନା ତାଙ୍କର ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହେ ।

ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିମୋଚନଟି ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରେମ ତଥା କର୍ମର ସାବପ୍ତାସ୍ୱ ପରିଣାମ ଭିତରେ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସୌଷମ୍ୟର ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ । କାରଣ ସେତେବେଳେ ଅହଂଟି ଭିତରୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଆପଣା ସତ୍ତାରେ ସକଳ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ତଥା ସକଳକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଏକଙ୍କ ସହିତ ଏକାତ୍ମକତା ଅର୍ଜନ କରିପାରିଥାଏ । ମାତ୍ର ଉପଲବ୍ଧିକାରୀ ଚେତନା ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣାର ଉପଲବ୍ଧିଟି ଦ୍ୱାରା ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନଥିବାରୁ ଆମେ ଏଠାକୁ ଆସି ସେହି ପରମାନନ୍ଦଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକତାର ଅଧିକାରୀ ହେଉ ଏବଂ ପରମ ପ୍ରେମସ୍ୱରୂପଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ସମଞ୍ଜସପ୍ରଭାବଜ ବୈଚିତ୍ର୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଲଭ କରିପାରୁ, ଯାହାଫଳରେଜ ଆମ ସତ୍ତାଟିର ଏହି ଉଚ୍ଚ ଉପଲବ୍ଧି ଶିଖରଟିରେ ସେହି ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦଙ୍କ ସହିତ ଆମର ଚରନ୍ତନ ଐକ୍ୟଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମ ଲଘି ଲୀଳାସ୍ଥିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ସମୂହ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏବଂ ଏହିଭଳି ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତତାଜନିତ ଫଳରେ, ସକଳ ଜୀବନକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିନେଇଥିବା ଓ ଜୀବନଠାରୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରିନେବା ଉପରେ ଆଦୌ ନିର୍ଭର କରୁ ନଥିବା ଏକ ବିଶ୍ୱାତୀତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସ୍ୱାଭନ୍ତ୍ର୍ୟର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲାଭ କର ଆମେ ଅହଂମୁକ୍ତ, ଦାସତ୍ୱମୁକ୍ତ ଓ ପ୍ରତିସ୍ପାମୁକ୍ତ ଭାବରେ ଏହି ଜଗତ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ହୋଇ ଅଜାଡ଼ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜିସ୍ୱା ଲଗି ଆମର ମନ ତଥା ଆମର ଦେହରେ ଏକ ବାହକ ବା ନମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ବ ସମର୍ଥ ହୋଇଯାଇ ।

ଦିବ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଆପଣା ସ୍ୱରୂପରେ କେବଳ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାରହିଁ ଏକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନୁହେଁ, ଏହା ଶୁଦ୍ଧତାର ମଧ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱ, ଆନନ୍ଦ ଓ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ । ଯେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଶୁଦ୍ଧତାଟି ଦ୍ୱାରା ଏକପକ୍ଷରେ ଆମର ଭିତରେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିଫଳନ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଆମ ଭିତରେ ଆମର ଏହି ଜୀବନର ଭୂମି ଉପରେ ଏବଂ ଆମର ବାହ୍ୟ ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ଆମେ ଯେଉଁ ଜଟିଳ ଯନ୍ତ୍ରଟି ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହାର ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଜିସ୍ୱାଶୀଳତାର ମଧ୍ୟଦେଇ ତାଙ୍କର ପରମ ସତ୍ୟ ଏବଂ ପରମ ବିଧାନ ଅଜାଡ଼ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବ, ତାହାକୁହିଁ ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାର ସର୍ତ୍ତ ବୋଲି ମାନିବାକୁ ହେବ । ତାହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦାନୁଭବ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାକୁ ଲାଗିବ, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କି ଏକାଧାରରେ ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ନାନା ପ୍ରତୀକରୂପେ ପରିଦୃଷ୍ଟ ହେଉଥିବା ସକଳ ବସ୍ତୁର ଆନନ୍ଦଟି ସମ୍ଭବ ହେଉଥିବ, ଏବଂ ଅପାର୍ଥିବ ସକଳ ବସ୍ତୁର ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେଉଥିବ । ଏବଂ ଏହା ଏହି ମାନବଭୂମିର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ପରିବେଶଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ଏକ ପ୍ରତୀକବାହକ ପ୍ରକାର ଦ୍ୱାବରେ ଆମ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ସମସ୍ତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଆଣିଥିବ; ଏହି ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ସହିତ ଏକ ପରମମୁକ୍ତ ବିଶ୍ୱାତ୍ମକତା ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଥିବ, ପ୍ରେମ ତଥା ଆନନ୍ଦର, ଜ୍ଞାନସ୍ଥ ଯାବତୀୟ ଜ୍ୟୋତିର ଏବଂ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ତଥା ଅହଂମୁକ୍ତ ଜିସ୍ୱାଶୀଳତା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେହି ପରମମୁକ୍ତ ବିଶ୍ୱାତ୍ମକତା ଉପରେହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଥିବ । ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏହି ପରପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଲାଭ କରି ପାରିବା ।

ଏହି ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେ ମନ ତଥା ଦେହର ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ, ଯାହାଫଳରେକି ଜ୍ଞାନଯୋଗ ତଥା ହଠଯୋଗର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟସମାଜ ଦ୍ୱାରା ପରିଶେଷରେ ଚରିତାର୍ଥ ଓ ସିଦ୍ଧ ହେବାକୁ ଯାଉଥିବା ଏହି ସମନ୍ୱୟସୃଷ୍ଟିର ବ୍ୟାପ୍ତତମ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଅବଶ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ । ଅନ୍ତତଃ, ଯୋଗ ସାହାଯ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟଜାତି ଆପଣାର ସାଧାରଣ ମାନସିକ ତଥା ଦେହଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାଶଟିକୁ ହାସଲ କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ନହିଁତ ହୋଇ ରହିଛି, ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଏହି ପଦ୍ଧତିଟି ମଧ୍ୟରେ ତାହା ଅବଶ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ । ଏବଂ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋଗତ ତଥା ଭୌତିକ ଜୀବନର ଉପଲବ୍ଧି ସକାଶେ ପ୍ରଯୋଗ କରିଯାଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନପାରିଲ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଗୁଡ଼ିକର ରହିବା ଲାଗି ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଔଚିତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହିପରି ଏକ ମନୋରମ ଏବଂ ଭୌତିକ ଜୀବନ ଆପଣା ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବରେ ସେହି ଚିଦ୍‌ଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱରହିଁ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ମନୋରମ ଏବଂ ଭୌତିକ ମୂଲ୍ୟଚୟର ଏକ ରୂପାନ୍ତରରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିବ । ଏହିପରି ସ୍ତବରେ ଆମେ ପ୍ରକୃତିର ଉନୋଷିଯାକ ଭୂମି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମନ୍ୱୟ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବା ଏବଂ ସେ ଏଠାରେ ବିବର୍ତ୍ତିତ କରି ରଖିଥିବା ଅଥବା ବିବର୍ତ୍ତିତ କରି ଆଣିଥିବା ମାନସାତ୍ମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଉନୋଷିଯାକ ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ସମନ୍ୱୟ ସମ୍ଭବ କରିପାରିବା । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆମର ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱମୋଚକ ସତ୍ତା ତଥା ଆମ ଜିଜ୍ଞାସାମୂଳକତାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକର ପରସ୍ପରଟି ଭିତରେ ଆମର ସଂମୂଳ ଭୂମିସ୍ୱରୂପ ଏହି ଭୌତିକ ଜୀବନ ଏବଂ ଆମର ମଧ୍ୟପଥସ୍ଥ ନମିତ୍ତିକ ସ୍ୱରୂପ ଏହି ମାନସିକ ଜୀବନକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିନେଇ ପାରିବା ।

ମାତ୍ର କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ କଦାପି ଆମର ଆକାଙ୍କ୍ଷିତ ଏହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ବା ସମଗ୍ରତାକୁ ଯଥାର୍ଥ, ଓ ଏପରିକ ସମ୍ଭବ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଆମର ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧିଟି ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ତାର ଭୂମିରେ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟଦେଇ ତଥା ଆମ ନିଜର ମଧ୍ୟଦେଇ ଜୀବନର ତଥା ପ୍ରେମର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଆମ ନିଜକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ତତ୍ତ୍ୱଟି ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି, ଏହାର ଏକ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଆମର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଓ ତାହାର ଯାବତୀୟ ଫଳ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବଶ୍ୟ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ଓ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଆମର ଏହି ମୁକ୍ତ ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଉପଯୋଗିତାଟି ମଧ୍ୟ ସଂଦ୍ଧା ପ୍ରଶସ୍ତତମ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏବଂ ଏହି ସମ୍ପ୍ରସାରଣଟିକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ବ୍ୟାପ୍ତି ଆଣିଦେବାକୁ ଏକ ସତତ ଓ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଲାଗି ରହିଥିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଏହା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ମନୁଷ୍ୟଜାତି ମଧ୍ୟରେ ସାଂଜନୀନ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବ ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱବରେ ସାଂଜନୀନ ହୋଇଯିବ ।

ଏକ ବ୍ୟାପକ ସ୍ତବରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବା ଚିଦ୍‌ଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଏହିଭଳି ସ୍ତବରେ ସଂଜ୍ଞାର୍ଜନ ଓ ସମଗ୍ର କରି ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ସାଧାରଣ ଭୌତିକ ଜୀବନର ଭୂମିଟି ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ହୋଇଉଠିବ, ମାନସିକ ତଥା ନୈତିକ ଆତ୍ମକୃତ୍ତି ଲାଗି ବ୍ୟକ୍ତ ତଥା ସମୂହର ଜୀବନରେ ଲାଗି ରହିଥିବା ତାହାର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ପାର୍ଥିବ ପ୍ରସ୍ତାସଟି ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟତ୍ତ୍ୱବରେ ପରିପ୍ରେରିତ ହୋଇଉଠିବ;—ଏବଂ ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଓ ସାଂଜନୀନ ପ୍ରସ୍ତାସର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଓ ସର୍ବାଂଶୀର୍ଣ୍ଣ ତତ୍ତାର୍ଥତା ବୋଲି କହିପାରିବା । ଏହି ପରମ ତତ୍ତାର୍ଥତା ପ୍ରକୃତରେ ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟଟିକୁ ଆମ ବାହାରେ ଏକ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟରୂପେ ପ୍ରକଟିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରଦେବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛିହେଲେ ହେବ ନାହିଁ; ଏବଂ ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ବିଭିନ୍ନ ଭାଷାରେ ଚରାଚର ଯେଉଁ ସ୍ୱପ୍ନଟିକୁ ଦେଖି ଆସିଛନ୍ତି, ଏହି ଚରଚାର୍ଥତା ତାହାକୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ପରିପୂର୍ତ୍ତି କରଦେବ ।

ଆପଣାର ସମର୍ପିତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯେଉଁମାନେ ଭଗବାନ ଏହି ମନୁଷ୍ୟସମାଜ ଭିତରେହିଁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ଆମର ଭାବନା ଓ ବଚ୍ଚର ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରୁଥିବା ପରିପୂର୍ତ୍ତିଟାର ଏହି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବ୍ୟାପକ ସମନ୍ୱୟରେ ପହଞ୍ଚିବାର ପ୍ରସ୍ତାବଟି ଲାଗି ଆମେ ଠିକ୍ ସେହିମାନଙ୍କୁହିଁ ଯଥାର୍ଥରେ ଯୋଗ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ବୋଲି କହିପାରିବା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରଥମ ଭାଗ

ଦ୍ରବ୍ୟ କର୍ମର ଯୋଗ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରଥମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ସାଧନ-ଚତୁଷ୍ଟୟ

ଯୋଗସାଧନାରୁ ଉପଲବ୍ଧି ହେଉଥିବା ଯେଉଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଆମେ ଯୋଗସିଦ୍ଧି ବୋଲ କହିବା, ଗ୍ରନ୍ଥେଟି ମହାନ୍ ସାଧନକୁ ଏକଦା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରିଲେ ଆମେ ପ୍ରକୃଷ୍ଟରୂପରେ ତାହାକୁ ଲାଭ କରିପାରିବା । ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛି ଶାସ୍ତ୍ର;—ଅର୍ଥାତ୍ ବିଭିନ୍ନ ସତ୍ୟ ତଥା ତତ୍ତ୍ୱର ଜ୍ଞାନ, ବିଭିନ୍ନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ପ୍ରକିୟାଗୁଡ଼ିକର ଜ୍ଞାନ, ଯାହା ଉପରେ କି ଆମର ସିଦ୍ଧି ନିର୍ଭର କରି ରହିଥାଏ । ତା'ପରେ ଉତ୍ସାହ;—ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନ ଆମକୁ ଯେଉଁ ବାଟଟି ବତାଇଦେବ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅବିଚଳିତତା ସହିତ ସେହି ବାଟଟି ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା, ଆମ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରୟାସର ଶକ୍ତିକୁ ଆଣି ସେଥିରେ ଲଗାଇଦେବା । ତା'ପରେ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନଟି ହେଉଛି ଗୁରୁଙ୍କର, ଯିଏକି ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଓ ପରାମର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପରାମର୍ଶ ଦେବେ; ଆମର ବାଟକୁ ଆସି ଆମର ଜ୍ଞାନ ତଥା ପ୍ରୟାସଟିକୁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଅନୁଭବର ସୋପାନକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବେ । ଚତୁର୍ଥ ଓ ସର୍ବଶେଷ ସାଧନଟି ହେଲା କାଳ;— କାରଣ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେମାନଙ୍କ ନିଜସ୍ୱର ଏକ ଛନ୍ଦ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଗଠିତନ୍ତନର ଏକ ବିଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ।

*

ସେହି ଚରନ୍ତନ ବେଦକୁହିଁ ଆମେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସର୍ବମହାନ୍ ଶାସ୍ତ୍ର ବୋଲ ଜାଣିବା, ଯାହାକି ବସ୍ତୁରଶୀଳ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦସ୍ଥ ଭିତରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି । ଶାଶ୍ୱତ ଜ୍ଞାନ ତଥା ଶାଶ୍ୱତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସେହି ପଦ୍ଧତି ଗୋଟିଏ କଡ଼ ହୋଇ ଆମର ଭିତରେ ବୁଜି ହୋଇ ଓ ମୁଦ ହୋଇ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଥରେ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅଭିଲାଷୀ ହୋଇ ବାହାରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏବଂ ଏହାର ଦୃଦସ୍ଥିତି ଆହୁ ଅଧିକ କାଳ ଲଗି ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ରହିଥିବା ତା'ର ଆତ୍ମଭିତି ମଧ୍ୟରେ ଗୁପି ହୋଇ ଓ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ନରହି, ଯେକୌଣସି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାଧାରେ ହେଉ ପଛକେ, ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କ ଆଡ଼କୁହିଁ ଅନୁରକ୍ତ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏହି ପଦ୍ଧତି, ଶୀଘ୍ର ହେଉ ଅଥବା ଧୀରେ ଧୀରେ ହେଉ, ପାଖୁଡ଼ା ପାଖୁଡ଼ା ହୋଇ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ଉପଲବ୍ଧି ର ମଧ୍ୟଦେଇ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇ ଆସିଥାଏ । ଏବଂ ତା'ପରେ ତା'ର ସମଗ୍ର ଜୀବନ, ସମସ୍ତ ବଳର, ତା' ବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ସକଳ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଓ କର୍ମିଷ୍ଠ ଅଥବା କ୍ରିୟାଶୀଳ ତା'ର ସକଳ ଅନୁଭୂତି ତା' ଉପରେ ଆସି ବାଜୁଥିବା ଏଭଳି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆଘାତରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ, ଯାହାକି ତା' ଆତ୍ମାର ଆବରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାବେଳକେ ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ କରିପକାଏ ଏବଂ ତା' ଲାଗି ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା କୁସୁମପବଂକ୍ତିର ପଥରେ ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ ବାଧା ଓ ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ ଦୂର କରିଦେଇଯାଏ । ଯିଏ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କୁହିଁ ବାଛିନଏ, ସେ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରାହିଁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶକ୍ତିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଲାଭ କରିଥାଏ, ଯାହା ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଜାଗରଣ ସମ୍ଭବ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ, ଚିଦ୍‌ଗତିଭାର କୌଣସି ଉନ୍ମୀଳନ ହୋଇପାରନ୍ତା ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଥରେ ଏହି ସ୍ପର୍ଶଲାଭ ହୋଇଗଲେ ସିଦ୍ଧିଲାଭରେ ମଧ୍ୟ ଆଉ କୌଣସି ସଂଶୟ ରହେ ନାହିଁ; ସମଗ୍ର ଗୋଟିଏ ଜୀବନକାଳରେ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ତାହାକୁ କସ୍ କର ଅଣାଯାଇପାରେ, ଅଥବା ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବଶ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନଚକ୍ରର ଅନେକ ପରିମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତି କରୁ କରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ଭାବରେ ତାହାର ଅନୁଧାବନ କରିଯାଇପାରେ ।

ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ରହି ମୁକୁଳିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମାଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଜ୍ଞାନରୂପେ ଯାହା ପୂର୍ଣ୍ଣରୁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ, ଆମେ ମନକୁ କଦାପି ସେହି ଜ୍ଞାନର ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିବା ନାହିଁ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ବହିସ୍ଥ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେଯେତେ ପରିପୂର୍ତ୍ତିର ସମର୍ଥ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ, ତାହା ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତିର ଶାଶ୍ୱତ ପରିପୂର୍ତ୍ତିର ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଆସିବ । ଆମେ ପରମ ଦିବ୍ୟତାକୁ ଜାଣିବା ଓ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରିବା; କାରଣ ଆମର ଫଟୋପିତ ପ୍ରକୃତିରେ ଆମେ ପୂର୍ଣ୍ଣରୁ ସେହି ପରମ ଭବିଷ୍ୟତ୍‌ସ୍ୱରୂପ ହୋଇହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ । ତେଣୁ ସକଳ ଶିକ୍ଷା ହେଉଛି କେବଳ ଏକ ଉନ୍ମୋଚନ, ସକଳ ସମ୍ପତ୍ତି କେବଳ ଏକ ଅନାବରଣ, ଏକ ପ୍ରସ୍ଫୁଟନ । ଆତ୍ମ-ସିଦ୍ଧି ହେଉଛି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ୟ; ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଏକ ଜନ୍ମବର୍ଦ୍ଧନକ୍ଷମ ଚେତନା ହେଉଛି ତାହାକୁ ଲାଭ କରିବାର ସାଧନ ଓ ପ୍ରକ୍ରିୟା ।

ଶବ୍ଦ ହେଉଛି ଏହି ଉନ୍ମୋଚନର ସଂସାଧାରଣ ସାଧନ, ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯାହାକୁ 'ଶ୍ରୁତି' ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ଏହି ଶବ୍ଦ ଆମର ଭିତରୁହିଁ ଆମ ପାଖକୁ ଆସିପାରେ, ଅଥବା ଆମ ବାହାରୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ଆମ ପାଖକୁ ଆସିପାରେ । ମାତ୍ର ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା କେବଳ ଏକ ସାଧନରୂପେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ଆମ ଭିତରେ ଲୁକ୍‌କାୟିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ରହିଥିବା ଜ୍ଞାନଟିକୁ ଭାହା ଜିଜ୍ଞାସୀଳ କରୁଇଦିଏ । ଆମ ଭିତରୁ ଆମ ପାଖକୁ ଆସୁଥିବା ଶବ୍ଦ ଦୁଏଟ ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ଓ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଆଡ଼କୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଅନ୍ତରତମ ଆତ୍ମାରହିଁ ଶବ୍ଦରୂପେ ଭିଜ୍ଞାସିତ ହୋଇ ଆସିପାରେ; ଅଥବା ଯେଉଁ ପରମ ଗୁରୁ 'ସଦା ଜନାନାଂ ହୃଦୟେ ସନ୍ନିବିଷ୍ଟଃ' ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଭାହା ସେହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ବିଶ୍ୱଗୁରୁଙ୍କର ମୁଖନଃସୃତ ଶବ୍ଦରୂପେ ଆମ ପାଖକୁ ଆସିପାରେ । କେତେକ କ୍ୱଚିତ୍ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏଭଳ ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରକୃତିରେ ଆଉ କୌଣସି ଶବ୍ଦର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ, କାରଣ ଯୋଗର ଭୂମିରେ ଏହାପରେ ଆଉ ଯାହାକିଛୁ ରହିଲା, ଭାହା କେବଳ ସେହି ସତତ ସ୍ପର୍ଶ ଓ ସତତ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ଜାହାର ଆସିଥାଏ । ଦୁଇପକ୍ଷରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ସେହି ପରମଜ୍ଞବାହୀଙ୍କଠାରୁ ନମାଗତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସେହି ବିକରଣକାଶ୍ମ ପାପ୍ତିମସ୍ତାର ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ପଦ୍ଧତି ଆମର ଭିତରୁହିଁ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ-ଉଠେ । ଏମାନଙ୍କୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ମହାନ୍ ବୋଲିହିଁ କହିବା; ମାନ ଏହିଭଳ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରତିପାଦିତ ହୁଏ ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଲିଖିତ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଥବା କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ଗୁରୁଙ୍କର ଜନ୍ମଗ୍ରହଣକାରୀ ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟଦେଇ ଆଦୌ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହୁଏ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ସବୁବେଳେ ଅତି ମୁଷ୍ଟିମେୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଆତ୍ମ-ଉନ୍ମୋଚନର ଏହି ଜିଜ୍ଞାସ୍ତିରେ ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ବହିର୍ଗତ ଶବ୍ଦହିଁ ସାଧାରଣତଃ ଏକ ସହାୟକ ସାଧନରୂପେ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ । ଏବଂ ଏହି ଶବ୍ଦ ଅତୀତ ମଧ୍ୟରୁ ଆସିଥିବା କୌଣସି ଶବ୍ଦ ହୋଇପାରେ ଅଥବା କଣେ ଜୀବନ୍ତ ଗୁରୁଙ୍କର ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରତିନିଧିମୂଳକ ଏହି ଶବ୍ଦକୁ ଆମର ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଶକ୍ତିଟିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରି ଆଣିବା ପାଇଁ ଓ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେବା ପାଇଁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ଜନ୍ମିତ ପର ବ୍ୟବହାର କରିଯାଇଥାଏ । ଏହାଦ୍ୱାରା ସତେଅବା ସେହି ସଂଶକ୍ତିମାନ୍ ଓ ସଜ୍ଞାତା ପରମ ଦିବ୍ୟତା ସକଳ ପ୍ରକୃତିକୁ ଅନୁଶାସିତ କରି ରଖିଥିବା ଏକ ବିଧାନର ସାଧାରଣ ମର୍ଯାଦାଟିକୁହିଁ ଆପଣାର ସମର୍ଥନ ଜଣାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାନ୍ତି । ସେଥିଲାଗି ଉପନିଷଦ୍‌ରେ ଦେବକୀପୁତ୍ର କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବିଷୟରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସେ ଘୋର ନାମକ ଜଣେ ଋଷିଙ୍କଠାରୁ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଉଠିଲା । ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ମୂଳ ସନ୍ଦୀପନଟିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ସାରିବା ପରେ ସେହିପର ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ବଇନ୍ଦ୍ର ଯୋଗପଥରେ ଏକାଧିକ ଗୁରୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ; ମାନ ଆପଣା ଉପଲବ୍ଧିର ବିଶେଷ ସ୍ୱାତ ଏବଂ ଦୃଢ଼ତାଟି ମଧ୍ୟରେ ସବଦା ଦେଖାଇ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ଗୁରୁଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱାରା ସେ କେବଳ ସେହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଆପଣାର ସ୍ୱୀକୃତ ବା ସମ୍ମତ ଜଣାଇଥିଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜଣେ ସତ୍ୟାନ୍ୱେଷୀ ଜଣେ ଗୁରୁଠାରୁ ଶିଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିନେଲା ପରି ଯଥାର୍ଥ ଫଳଦାୟକ ଜ୍ଞାନଟିକୁ ସହଜ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ଦେଇଥାଏ ।

ମାତ୍ର ସାଧାରଣତଃ ଏହି ପ୍ରତିନଧିମୂଳକ ପ୍ରସ୍ତାବଟି ସାଧକର ଜୀବନରେ ସବୁଦା ଏକ ବୃହତ୍ତର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି ରହିଥାଏ । ଯଦି ଗ୍ରନ୍ଥଟି କୌଣସି ଲକ୍ଷିତ ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯୋଗ ଆପଣାକୁ ପରସ୍ପରିତ କରି ରଖିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ପୂର୍ବଗାମୀ ଯୋଗୀମାନଙ୍କର ଅନୁଭୂତିକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରି ରଖିଥିବା ଅନ୍ତତର କୌଣସି ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଚାହା ପରସ୍ପରିତ ହେଉଥାଏ, ତେବେ ଦୁଏତ କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହାର ସାଧନା କରିଯାଇ ପାରିବ ଅଥଚ। ଜଣେ ଗୁରୁଙ୍କର ସହାୟତା ଦ୍ୱାରା ତାହା କରିଯାଇ ପାରିବ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଶାସ୍ତ୍ରପ୍ରତିପାଦିତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ମନନ ତଥା ନିଦିଧ୍ୟାସନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିଯାଏ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନୁଭବରେ ସେହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରି ସେହି ଜ୍ଞାନଟିକୁ ଜୀବନ୍ତ ଓ ତେଜନ କରି ରଖାଯାଏ । ସେତେବେଳେ ଅନୁସୃତ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବା ପରମ୍ପରାରେ ଦର୍ଶାଇ ଦିଆଯାଇଥିବା ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକର ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ସହିତହିଁ ଯୋଗ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥାଏ, ଅଥବା ଏକ ସ୍ୱୀକୃତ ଗୁରୁଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପୁନଃଚଳନ ଏବଂ ସନ୍ଦୀପନ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଉଲଜାସ୍ତକ ଭାବରେ ଏହାକୁ ଆମେ ଏକ ସୀମିତ ସାଧନା ବୋଲି କହିବା; ମାତ୍ର ଆପଣାର ସୀମାଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ଏହା ସବୁଦା ନିରପଦ ଓ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ହୋଇ ରହିଥାଏ, କାରଣ ଏହା ଦୀର୍ଘକାଳରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପରିଚିତ ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ଲାଗି ଏକ ସୁବିଦିତ ପଥରହିଁ ଅନୁଗମନ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଜଣେ ସାଧକ ଲାଗି ଏହି କଥାଟିକୁ ଅନୁକ୍ଷଣ ସ୍ମରଣରେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ, କୌଣସି ଲକ୍ଷିତ ଶାସ୍ତ୍ରର କଣ୍ଠିତ୍ୱ ଯେତେ ବଡ଼ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ ବା ସେଥିରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଭାବନା ଯେତେ ବିଶାଳ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଶାଶ୍ୱତ ପରମଜ୍ଞାନର କେବଳ ଏକ ଆଂଶିକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଅପେକ୍ଷା ତାହା କଦାପି ଆଉକିଛି ଅଧିକ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ଶାସ୍ତ୍ରର ବ୍ୟବହାର କରିବ ସତ, ମାତ୍ର ସେହି ଶାସ୍ତ୍ର ବୃହତ୍ତର ବୋଲି ସ୍ୱୀକୃତ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଆପଣାକୁ ତାହାର ଭିତରେ ନେଇ ବାନ୍ଧି ରଖିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଶାସ୍ତ୍ର ଗଭୀର ହୋଇଥିବ, ପ୍ରଶସ୍ତ ଓ ଉଦାରଦୃଷ୍ଟିସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବ, ତେବେ ତାହା ସାଧକ ଲାଗି ଦୁଏତ ଅବଶ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୃଢ଼ତର ଏବଂ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିବ । ତା'ର ଆପଣା ଅନୁଭୂତିରେ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଦୁଏତ ସବୋଚ୍ଚ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତା'ର ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଉଠିବାର ଏବଂ ସେହି ଉଚ୍ଚତମ ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଲଭ କରିବାର ସାଧନ ହୋଇ ବ ରହିବ । ଏକ ଘାର୍ଘ ସମସ୍ତ ଧର ତାହାର ଯୋଗ ହୁଏତ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଶାସ୍ତ୍ର କଂବା ଜମାନୁବର୍ତ୍ତୀ ଗୁବରେ ଏକାଧିକ ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ପରସ୍ପରଳଭ ହେବାରେ ଲଗିଥିବ । ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ ମହାନ୍ ହିନ୍ଦୁ ପରମ୍ପରାନୁସାରେ ଏହି ଯୋଗର ଅନୁଶୀଳନ କରିଯାଇଥିଲେ ତାହା ହୁଏତ ଗୀତା, ଉପନିଷଦ୍ କଂବା ବେଦ ଦ୍ୱାରା ପରସ୍ପରଳଭ ହେଇଥିବ । ଅଥବା, ଏକାଧିକ ଅନେକ ଗ୍ରନ୍ଥ ଓ ଅନେକ ଶାସ୍ତ୍ରର ସତ୍ତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଐଶ୍ୱର୍ଯମୟ ଓ ବହୁସମ୍ପନ୍ନ ଅନୁଭବକୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ସାମଗ୍ରୀଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିନେବା ଏବଂ ଅଘାତ ମଧ୍ୟରେ ସଞ୍ଚିତ ରହିଥିବା ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ଯାବତୀୟ ସମ୍ପଦଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଭବିଷ୍ୟ ବା ସମ୍ଭାବ୍ୟଟିକୁ ବିଭବପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ରଖିବା ମଧ୍ୟ ତାହାର ବିକାଶକ୍ରମରେ ଏକ ପ୍ରଧାନତର ଅଂଶ ହୋଇ ଅବଶ୍ୟ ରହିପାରିବ । ମାତ୍ର ପରିଶେଷରେ ତାକୁ ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଆତ୍ମାନଟିକୁହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଅଥବା ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ ହେବ, ଯଦି ସେ ସଙ୍କଟ ଏବଂ ପ୍ରଥମରୁହିଁ ଶାସ୍ତ୍ରଲକ୍ଷିତ ସତ୍ତ୍ୟଟିର ସୀମାଉଲ୍ଲଂଘନ କରିଯାଇ ଆପଣାର ଆତ୍ମାରେହିଁ ବାସ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ହାସଲ କରିଥିବ,—ଶବ୍ଦବ୍ରହ୍ମାତିତ୍ତିତ୍ତେ; ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ଯାହାକିଛୁ ଶୁଣିଛି ଓ ଇତାପି ଯାହାକିଛୁ ଶୁଣିବାକୁ ବାଙ୍କା ରହିଛି,—ଶ୍ରୋତବ୍ୟସ୍ୟ ଶ୍ରୁତସ୍ୟ ଚ,—ତାହାର ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ପାର ହୋଇ ସେ ଆପଣାର ଆତ୍ମାରେହିଁ ବାସ କରି ପାରୁଥିବ । କାରଣ ସେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଗ୍ରନ୍ଥର ସାଧକ ନୁହେଁ ଅଥବା ଅନେକ ଗ୍ରନ୍ଥର ମଧ୍ୟ ସାଧକ ନୁହେଁ; ସିଏ ହେଉଛି ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତର ସାଧକ ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି, ଯାହାକି କୌଣସି ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥକୁ ଆଶ୍ରସ୍ୱ କରି ନଥାଏ; ମାତ୍ର ସାଧକ ଯୋଗର ଯେଉଁ ମାର୍ଗଟିକୁ ଆପଣାର ମାର୍ଗରୂପେ ବାଛି ନେଇଥାଏ, ତାହାର ବିଜ୍ଞାନ ଭଲ ବିଶ୍ଳେଷଣକର, ତାହାର କାର୍ଯସାଧକ ଉପାୟଗୁଡ଼ିକର ଏବଂ କାର୍ଯକାସ୍ତ ସ୍ୱତଃଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସୂଦ୍ଗତ ବର୍ତ୍ତୁନକୁହିଁ ତାହା ଆଶ୍ରସ୍ୱ କରି ରହିଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଗମାର୍ଗରେ ସ୍ୱକୀୟ ଏକ ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି; ତାହା ଲେଖା ହୋଇ ରହିଛି ଅଥବା ପାରମ୍ପରିକ ହୃଦୟରେ ପ୍ରତିଳଭ ହୋଇ ଥାସିଛି ଏବଂ ଅନେକ ଗୁରୁଙ୍କର ଏକ ଘାର୍ଘ ପରମ୍ପରା ଦ୍ୱାରା ଜଣକର ମୁହଁରୁ ଆଉ ଜଣକ ମୁହଁକୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇ ରହିଆସିଛି । ଭାରତବର୍ଷରେ ଏହି ଲିଖିତ ଅଥବା ପାରମ୍ପରିକ ଶିକ୍ଷାଟିକୁ ସାଧାରଣତଃ ଏକ ବଡ଼ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱସ୍ଥାନ ଦିଆଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଏପରିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରିଯାଇଥାଏ । ଯୋଗର ସକଳ ଧାସ୍ତ ଆଗରୁ ସୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବାର ଅନୁମାନ କରିଯାଏ, ଏବଂ ପରମ୍ପରାଗତ ଭାବରେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅଧିକାସ୍ତ ହୋଇଥିବା ଏବଂ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଉପଲବ୍ଧି କରିଥିବା ଗୁରୁ ପ୍ରବ୍ରାଣ ଓ ପ୍ରାଚୀନ ପଦାତ୍ମଗୁଡ଼ିକର ପଥରେ ଶିଷ୍ୟକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ଆଗକୁ ନେଇଯାନ୍ତି । ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନେକ ସମୟରେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ନୂତନ ସାଧନାବଧି, ଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ନୂତନ ଶିକ୍ଷା ଏବଂ କୌଣସି ନୂତନ ସତ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ବେଳେରେ 'ଏହା ଶାସ୍ତ୍ରସମ୍ମତ ନୁହେଁ' ବୋଲି ଆପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ମାତ୍ର ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଣେ ଯୋଗୀମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ସାଧନାରେ ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ ସେପରି କୌଣସି ସମ୍ପୃକ୍ତି ଅନୁଭୂତିସ୍ତ୍ୱ। କେବେହେଲେ ରହି ନଥାଏ; ନୂତନ ସତ୍ୟ, ସଦ୍ୟ ଦ୍ୱାତ୍ରେଦ୍ଘାଟନ ଏବଂ ପ୍ରଶସ୍ତତର ଅନୁଭବ ବେଳେରେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସିପ୍ରକାର ଲୌହ୍ରକବାଟ ବନ୍ଦ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ । ପୂର୍ବରୁ ଲିପିବଦ୍ଧ ଅଥବା ପରମ୍ପରାଗତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସାବଡାସ୍ତ ଶିକ୍ଷା ଏକାଧିକ ଶତାବ୍ଦୀର ଜ୍ଞାନ ଭଣ୍ଡାର ଅନୁଭବକୁ ଆପଣାର ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକଟ କରିଦେଇଥାଏ, ତାହାକୁ ସୁନ୍ଦରଭାବେ ଓ ସଙ୍ଗଠିତ କରି ରଖିଥାଏ ଏବଂ ଯୋଗସାଧନା ଆରମ୍ଭ କରୁଥିବା ସାଧକ ଲାଗି ସୁଲଭ କରି ଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏହାର ସର୍ବଦା ଅତୀତ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଥାଏ, ପ୍ରୟୋଜନ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହା ଭିତରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବିକାଶ ଲାଗି ଏକ ସୁପ୍ରଶସ୍ତ ସ୍ୱାଧୀନତା ସବୁବେଳେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏପରିକି, ରାଜଯୋଗ ପରି ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବୈଜ୍ଞାନିକ ରୂପ ପରିଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଏକ ମାର୍ଗଟିର ମଧ୍ୟ ପାତଞ୍ଜଳିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୂତ୍ରବଦ୍ଧ ପଦ୍ଧତିଟି ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଅନେକ ପଦ୍ଧତିରେ ବି ଅନୁଶୀଳନ କରାଯାଇପାରେ । ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ତଥା କର୍ମଯୋଗର ତିନିମାର୍ଗଟିର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମାର୍ଗରେ କେତେକେତେ ଉପମାର୍ଗ ଓ ଅନୁମାର୍ଗର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚି ପୁଣି ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଳିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯୋଗ ଯେଉଁ ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନତତ୍ତ୍ୱଟି ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛି, ସେଇଟି ଦୃଢ଼ତ୍ୱବରେ ସ୍ଥିତିକୃତ ହୋଇ ରହିଛି; ମାତ୍ର ଶୃଙ୍ଖଳା, ପୂର୍ବପରର କ୍ରମ, ଉପାୟ ତଥା ରୂପଗୁଡ଼ିକରେ ନାନା ବିଭେଦ ରହିବାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ସାଧାରଣ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଦୃଢ଼ ଓ ନିୟତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ୱଭାବର ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକର ଅବଶ୍ୟ ସନ୍ତୋଷବିଧାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବିଶେଷ କରି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ସମନ୍ୱୟାତ୍ମକ ଯୋଗର କୌଣସି ଲିପିବଦ୍ଧ କିମ୍ବା ପରମ୍ପରାଗତ ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିବା ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । କାରଣ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ଅତୀତରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଜ୍ଞାନଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନଏ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ତଥା ଭବିଷ୍ୟତ ଲାଗି ତାହାକୁ ନୂତନ କରି ସଙ୍ଗଠିତ କରିପାରିବା ପକାଶେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଆଗ୍ରହ ରଖିଥାଏ । ଅନୁଭୂତଗତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଧୀନତା ଏବଂ ନୂତନ ବ୍ୟଞ୍ଜନା ତଥା ନୂତନ ପ୍ରଯୋଜନ ସହିତ ଜ୍ଞାନର ପୁନର୍ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ତାହା ଆପଣାର ସ୍ୱରୂପଗଠନର ସତ୍ତ୍ୱିରୂପେ ମାନ୍ନ ନେଇଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ସମଗ୍ର ଜୀବନକୁହିଁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱୀକାର କରନେଇଥାଏ; ତେଣୁ ତାହା ଆପଣାକୁ କଦାପି ଆପଣାର ଗନ୍ତବ୍ୟସ୍ଥାନଟିକୁ ପହଞ୍ଚିବା ସ୍ୱୀକୃତ ପଥଟିରହିଁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଏକ ଝଟିଯାତ୍ରୀ ପରି ଅନୁଭବ କରେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର, ଅନ୍ତତଃ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ଏକ ଅନାବିଷ୍କୃତ ଅରଣ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ପଥଟିକୁ ନିର୍ମାଣ କରି ଗଢ଼ିଥିବା ଜଣେ ମାର୍ଗ-ଅନ୍ୱେଷକରୂପେ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ । କାରଣ ସୁଦୀର୍ଘ ଅନେକ କାଳରୁ ଯୋଗ ଜୀବନକୁ ଛୁଡ଼ି ଦୂରକୁ ଅପସରି ଯାଇଛୁ, ଏବଂ ଆମର ବୈଦିକ ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କର ମାର୍ଗଟି ପରି ସେଉଁସବୁ ପ୍ରାଚୀନ ମାର୍ଗ ଜୀବନକୁ ଆପଣାର ଗୁରୁତା ମଧ୍ୟରେ ଆବୋରି ଧରିବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖି ଆସିଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ବହୁଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଛୁ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏପରି ଭୟରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଯାଇଛୁ, ଯାହା ଭିତରକୁ କି ଆମର ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରବେଶ ନାହିଁ ଏବଂ ଏଭଳି ନାନା ରୂପ ଓ ଆବୃତ୍ତନ ଭିତରେ ପକାଇ ଦିଆଯାଇଛୁ, ସେଉଁଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରୟୋଗ କରିପାରିବା ଆଉ ସମ୍ଭବ ହେଉ ନାହିଁ । ସେହି କାଳଟି ପରେ ମନୁଷ୍ୟଜାତି ଶାଶ୍ୱତ କାଳର ସ୍ରୋତ ଉପରେ କେତେ ଆଗକୁ ଗତି କରି ଆସିଛୁ ଏବଂ ତେଣୁ ଏକ ନୂତନ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଓ ନୂତନ ଆରମ୍ଭବିନ୍ଦୁରୁହିଁ ସେହି ସମାନ ସମସ୍ୟାଟିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଲାଗି ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମଲାଭ କରିଛୁ ।

ଏହି ଯୋଗଟି ଦ୍ୱାରା ଆମେ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କୁ କେବଳ ଖୋଜି ବାହାରିବା ନାହିଁ, ଏହି ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ଭୂମିରେହିଁ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେବା ଲାଗି ଆମେ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କୁ ଆବାହନ କରି ଆଣିବା । ସେହି କାରଣରୁ ଆମ ଯୋଗର ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ମନୁଷ୍ୟାତ୍ମା ଲାଗି ଏକ ଅନ୍ତଃସ୍ଥାନ ସ୍ୱାଧୀନତା ଯୋଗାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମ ବିଶ୍ୱମୟୀ ଇଚ୍ଛା ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାର ସ୍ୱତଃରେ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାରରେ ଏକ ମୁକ୍ତ ଯଥାନୁକୂଳତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ,—ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ବିକାଶ ଲାଗି ଯଥାର୍ଥ ସର୍ତ୍ତ ବା ପରିବେଶ ବୋଲି ଜାଣିବା । ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତ ରୂପଗୁଡ଼ିକରେ ବୈଚିତ୍ର୍ୟର ଏକ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ବିଭବମୟତାକୁ ବହନ କରିବାହିଁ ବିବିଧ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏକତା ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ କରିପାରିବ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଦେଇ ବିବେକାନନ୍ଦ ଏକଦା କହିଥିଲେ ଯେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷର ଛାତି ଆପଣା ଆପଣାର ଧର୍ମ ରହିବ ଏବଂ କୌଣସିପ୍ରକାର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କିମ୍ବା ପରମ୍ପରାଗତ ଧର୍ମମତ ଭିତରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ନରହି ସେ ସବୁଠାରୁ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ସହିତ ଆପଣାର ସମ୍ବନ୍ଧକ୍ଷେତରେ ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ମୁକ୍ତ ଯଥାନୁକୂଳତାରେ ଅନୁସରଣ କରିପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସେହି ଅସଲ ଏକତାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତିଟି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆମେ ଦୃଢ଼ତା କହିପାରିବା ଯେ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତ ଯୋଗସ୍ଥ ତା'ର ଅପଣା ମାର୍ଗଟିର ଅନୁସରଣ କରବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ, ଏବଂ ସକଳ ପ୍ରକୃତିକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ସମ୍ପଦଟି ଅଭିମୁଖରେ ଆପଣାର ଉଦ୍‌ବେଳନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତା'ର ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ବକାଶକୁ ସେ ଯେତେବେଳେ ଅନୁଧାବନ କରପାରିବ, ସେତକବେଳେ ଯାଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବା ସମଗ୍ର ଯୋଗର ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ସମ୍ଭବ ହେବ । କାରଣ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦତା ଓ ସ୍ୱାଧୀନ ଅନୁଧାବନ ହେଉଛି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂଗେପ ନସ୍ୱମ; ଏବଂ ତାହାହିଁ ସଂଗେପ ଚରତାର୍ଥତା ।

ମାତ୍ର ତଥାପି କେତୋଟି ସଂସ୍ୱାମାନ୍ୟ ଧାତ୍ୱ ନର୍ଣ୍ଣସ୍ୱ କର ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାକି ହୁଏତ ସାଧକର ବସ୍ତୁର ଏବଂ ସାଧନାକୁ ପଥ ଦେଖାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରପାରିବ । ମାତ୍ର ଏସବୁରେ କୌଣସି ଧତ୍ୱବନ୍ଧା ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିବ ନାହିଁ ଯାହାକୁ କ ଗୋଟାଏ ରୁଟିନ୍ ପର ମାନ ଚଳବାକୁ ହେବ; ବରଂ ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ, ଏଥିରେ ସଂସ୍ୱୀକୃତ କେତୋଟି ସତ୍ତା ରହିବ, ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେତୋଟି ସଂସ୍ୱାମାନ୍ୟ ଉକ୍ତ ରହିବ, ସାଧନା ଏବଂ ବକାଶ ଲଗି କେତୋଟି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସାଧାରଣ ନର୍ଦ୍ଦେଶ ମଧ୍ୟ ରହିବ । ସକଳ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଆମେ ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗ ଅଭିଜ୍ଞତାରହିଁ ଏକ ପରଣତ ବୋଲ କହିବା ଏବଂ ଭେଣ୍ ଭବିଷ୍ୟତର ଅନୁଭୂତି ଲଗି ଏହା ନଶ୍ଚସ୍ୱ ଏକ ସହାୟକ ପର କାର୍ଯ୍ୟ କରପାରିବ । ଶାସ୍ତ୍ର ହେଉଛି ଏକ ସହାୟକ ସାଧନ, ଆଂଶିକ ଖ୍ୱବରେ ଏକ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ । ଶାସ୍ତ୍ର ମାର୍ଗଚଦ୍ଧର କେତେକେତେ ସ୍ତମ୍ଭ ପୋତି ରଖିଥାଏ, ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକର ନାମକରଣ କରିଥାଏ, ପୂର୍ବରୁ ଜ୍ଞାତ ଓ ଆବଷ୍କୃତ ହୋଇ ସାରିଥିବା ଦିଗଗୁଡ଼ିକର ବ ନାମକରଣ କର ଦେଇଥାଏ; ଉଦ୍ଦାର ସେହି ବାଟରେ ଘୂଲୁଥିବା ବାଟୋଇ ସେ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛି ଓ କେଉଁ ବାଟରେ ଯାଉଛି, ସେକଥା ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ।

ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାହାକିଛି ରହିଲ, ତାହା ବ୍ୟକ୍ତର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଓ ଅନୁଭବ ଉପରେହିଁ ନର୍ଭର କରୁଥାଏ ଏବଂ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକର ଶକ୍ତ ଉପରେ ନର୍ଭର କରୁଥାଏ ।

ଏହି ଅନୁଭବଟିର ସତ୍ତରତା, ଏହାର ବସ୍ତୁତ, ଏହାର ପରଣାମଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଗାଢ଼ତା ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଏସବୁ ପ୍ରଥମତଃ ସାଧକର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତଗତ ପ୍ରୟାସ ଉପରେହିଁ ନର୍ଭର କରିଥାଏ; ପଥର ଆରମ୍ଭରେ ନର୍ଭର କରିଥାଏ ଓ ତା'ପରେ ଅନେକ କାଳଯାଏ ନର୍ଭର କରିଥାଏ । ଆମ ଚେତନାର ଯେଉଁ ଅହଂ କବଳିତ ସ୍ଥିତିଟି ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ବାହ୍ୟ ପ୍ରତିଭାସ ଏବଂ ଆକର୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନମସ୍କୃତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାହାର ମଧ୍ୟରୁ ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମାକୁ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ଥିତ ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇ ଆଣିବାକୁହିଁ ଆମେ ବସ୍ତୁତଃ ଯୋଗର ପ୍ରକ୍ରିୟା ବୋଲି କହିବା; ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ସେହି ଆତ୍ମାକୁ ଏପରି ଏକ ସ୍ଥିତ ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇଆଣୁ, ଯେଉଁଥରେ କି ସେହି ପରମ ବଶ୍ୱାତୀତ ତଥା ପରମ ବଶ୍ୱମୟ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତରୂପ ଆଧାରଟିରେ ଆଣି ଅଜାଡ଼ିଦେଇ ପାରନ୍ତି ଓ ତାହାକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଇ ପାରନ୍ତି । ତେଣୁ ଆତ୍ମାକୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖ କରି ରଖିବାର ଏହି ଶକ୍ତିଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତରେ କେତେ ବେଶୀ ଗଭୀରତା ବା ପ୍ରଗାଢ଼ତା ରହିଛି, ତାହାହିଁ ସିଦ୍ଧିର ପ୍ରଥମ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଆମ ଭିତରଟା ଆକାଙ୍କ୍ଷାଟିରେ କେତେ ଶକ୍ତ ରହିଛି, ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି କେତେଦୂର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇପାରିଛି, ମନ କେତେଦୂର ଏକାଗ୍ର ବା ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିପାରିଛି ଏବଂ କେତେଦୂର ଅବିଚଳିତା ତଥା ଫଳଲାଭ ସହିତ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ଶକ୍ତିମଣ୍ଡିତର ପ୍ରୟୋଗ କରିଯାଇ ପାରୁଛି, ସେଇଥରୁହିଁ ଉକ୍ତ ଗଭୀରତା ବା ପ୍ରଗାଢ଼ତାର ପରମାପନ ହୋଇଥାଏ । "ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଲାଗି ମୋର ଉତ୍କାଙ୍କ୍ଷା ଓ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ମୋତେ ଗୋଟାପୁରା ଗ୍ରାସ କରି ରଖିଛି",—ବାଇବେଲ୍‌ର ଭାଷାରେ ଆଦର୍ଶ ସାଧକ ପ୍ରକୃତରେ ଏହିଭଳି କହି ପାରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ଉଚିତ । ପରମ ଭଗବାନଙ୍କ ଲାଗି ଏହି ଉତ୍କାଙ୍କ୍ଷା, ଆପଣାର ଦିବ୍ୟ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଆମର ସମଗ୍ର ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଉତ୍କାଙ୍କ୍ଷା ଏବଂ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ପ୍ରାପ୍ତି ଲାଗି ଦୃଢସ୍ଥିର ଏହି ବ୍ୟାକୁଳତା,—ଏହିଗୁଡ଼ିକହିଁ ଆମର ଅହଂକୁ ଗୋଟାପୁରା ଗିଳିପକାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ଫଙ୍କାଗୁଣ୍ଡି ଆବାସଟିକୁ ଗୋଟାପୁରା ଭାଙ୍ଗିଦେଇ ଯାଆନ୍ତି; ଏବଂ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଯାହାକୁ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଥାଉ, ତାହାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ପ୍ରଶସ୍ତ ଆବାହନ ଲାଗି ସେମାନେ ଅହଂର ଆବାସଟିକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେଇ ଯା'ନ୍ତି; ଯେଉଁ ବଶ୍ୱମୟ ଓ ବଶ୍ୱାତୀତ ପରମଧନ ଏପରିକି ଆମର ସ୍ୱଂଚୈତନ୍ୟ ଓ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବ୍ୟକ୍ତି-ଆତ୍ମା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରକୃତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଗଲ୍ ଯାଇଥାଏ, ତାହାର ଲାଗିହିଁ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦେଇ ଯାଆନ୍ତି ।

ମାନ ଯେଉଁ ଶକ୍ତିଟି ଆମର ଏହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ଏହାଦ୍ୱାରା ତାହାର କେବଳ ଗୋଟିଏ ପାଖରହିଁ ପରିଚୟ ମିଳିବ । ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ତିନୋଟି ସୋପାନ ରହିଛି; ବସ୍ତୁତଃ ସେହି ସୋପାନଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅଲଗା କରି ଦେଖାଇ ପାରିବା ନାହିଁ ବା ସେଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରଠାରୁ ପ୍ରକୃତରେ ଅଲଗା ନୁହନ୍ତି ସତ, ମାନ କେତେକ ପରିମାଣରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରର ନିମାନୁବର୍ତ୍ତୀ ଭାବରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ସୋପାନଟିରେ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଟି ସହିତ ଅନ୍ତତଃ ଏକ ପ୍ରାଥମିକସ୍ପର୍ଶ ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟଦାୟକ ଆତ୍ମ-ଅତିକ୍ରମଣର ପ୍ରୟାସ ଅବଶ୍ୟ କରିଯିବା ଉଚିତ, ତାହା ସହିତ ସମ୍ପର୍କଲାଭର ପ୍ରୟାସ କରିଯିବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୁଅନ୍ତ । ତା'ପରେ, ଆମର ଏହି ସମୁଦାୟ ଚେତନସମ୍ପୃକ୍ତିର ରୂପାନ୍ତର ଲଗି, ଯିଏ ଆମକୁ ଅଭିନ୍ନ କର ବାସ୍ତବ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ଆମେ ଆପଣାର ମିଳନ ଘଟାଇ ପାରୁଛୁ, ତାଙ୍କୁ ଆମର ଭିତରକୁ ଆବାହନ କର ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ସଂଶ୍ଳେଷ ଯୋଗାନଟିରେ ଆମର ଏହି ରୂପାନ୍ତରିତ ମାନବୀୟତାକୁ ଜଗତରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବାକୁ ହେବ । ପରମ ଦିବ୍ୟତା ସହିତ ଆମର ଏହି ସଂସ୍ପର୍ଶଟି ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରି ନାହିଁ ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ତତଃ କେତେକ ପରିମାଣରେ ଏକ ସାଯୁଜ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇ ନାହିଁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର ଉପାଦାନଟି ସାଧାରଣତଃ ସଂପ୍ରଧାନ ହୋଇ ରହିବନ୍ଧି ରହିବ । ମାତ୍ର ଏହି ସଂସ୍ପର୍ଶଟି ଆପଣାକୁ ଯେତିକ ଅଧିକ ଅନୁପାତରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବାରେ ଲଗିଥିବ, ସାଧକ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅନୁପାତରେ ସଚେତନ ହେବାରେ ଲଗିଥିବ ଯେ ତା'ର ଆପଣାର ଶକ୍ତିଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଆଉ ଏକ ଶକ୍ତି, ତା'ର ଅନ୍ତଃସମ୍ଭୂତ ସକଳ ଚେଷ୍ଟା ଓ ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅନ୍ତତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଶକ୍ତିନ୍ଧି ତା' ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛି । ଏବଂ ଏହି ପରମ ଶକ୍ତିଟି ପାଖରେନ୍ଧି ସେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆପଣାକୁ ନିବେଦନ କର ଶିଖେ, ଏବଂ ଆପଣା ଯୋଗର କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଓ ଦାୟିତ୍ୱଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ନେଇ ଏହି ପରମ ଶକ୍ତିଟିର ହାତରେ ସମର୍ପଣ କରିଦିଏ । ପରିଶେଷରେ ତା'ର ନିଜର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ନିଜର ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ସହିତ ଏକାକାର ଓ ଏକରୂପ ହୋଇଯାଆନ୍ତି; ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ସେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା ତଥା ତାହାର ବିଶ୍ୱାତୀତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱମୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ କରିଦିଏ । ତା'ପରେ ସେ ସେଇଟିକୁନ୍ଧି ତା'ର ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିକ ଓ ଭୌତିକ ସତ୍ତାର ଆବଶ୍ୟକ ରୂପାନ୍ତରର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ କର୍ତ୍ତାରୂପେ ଆସୀନ ହୋଇ ରହିଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଏ; ତାଙ୍କର ଭିତରେ ସେ ଏପରି ନିରପେକ୍ଷ ପ୍ରଜ୍ଞା ଓ କାର୍ଯ୍ୟସାଧନର ଏପରି ଦୂରଦୃଷ୍ଟିସମ୍ପନ୍ନ ସାମର୍ଥ୍ୟର ପରିଚୟ ପାଏ, ତାହାର ଅତ୍ୟାଚାର ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥଜଡ଼ିତ ଅହଂ ଯାହା ଲଗି କି କେବେହେଲେ ସମର୍ଥ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଏକାତ୍ମତା ତଥା ଏହି ଆତ୍ମଜ୍ଞାନଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଆସେ, ସେତିକିବେଳେନ୍ଧି ଜଗତରେ ଦିବ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଏ । ଶୁଦ୍ଧ, ମୁକ୍ତ, ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ ଏବଂ ସର୍ଜୀପିତ ଏକ କେନ୍ଦ୍ରରୂପେ ତାହା ସେତେବେଳେ ସମଗ୍ର ମାନବଭୂମିର ଏକ ବୃହତ୍ତର ଯୋଗରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଭିମାନବୀୟ ଭୂମିର ସେହି ଯୋଗରେ ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କିମ୍ବା ଲଗି ଏକ ସାଧନରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ; ଏହି ଜଗତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆରୋହଣ ବା ଏହାର ରୂପାନ୍ତରୀକରଣର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କ୍ରିୟାଟିରେ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହେବା ଲଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବସ୍ତୁତଃ କେବଳ ସେହି ଈଶ୍ୱର ପରମ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରଟି ସଂଜ୍ଞା ଯାହାକୁ କରୁଥାଏ । ଦିବ୍ୟ ପରମଶକ୍ତିର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏକ ଭୁଲ୍ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପାୟରେ ଆପଣାକୁ ଏକାତ୍ମକ କରି ରଖିବା ଲୁଗି ଆମର ଅହଂଜଳିତ ମନ ଯେଉଁ ପ୍ରସ୍ତାବଟି କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ସେଇଥିରୁଟି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚେଷ୍ଟା ଓ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ବିଷୟରେ ଆମର ଯାବତୀୟ ଧାରଣା ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥାଏ । ଏହି ଜଗତର ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ମନୋମୟତାର ଯେଉଁ ସାଧାରଣ ବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରୟୋଗ କରିବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଥାଏ, ଏକ ଅତିପ୍ରାକୃତିକ ଅସାଧାରଣ ଅନୁଭୂତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଠିକ୍ ସେହିଗୁଡ଼ିକୁଟି ପ୍ରୟୋଗ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଏହି ଫଳରେ ଆମେ ଅହଂଗତ ବୋଧଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇଟି ଯାହାକୁ କରିଥାଉ; ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ବିଶ୍ୱଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଆମର ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି ଦାବି କରିବାରେ ଲାଗିଥାଉ । ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତ ଶକ୍ତି ଆମର ଏହି ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହର ଆଧାରଟି ଉପରେ ଯେଉଁ ଚତୁର୍ନଶୀଳ, ବିକାଶାତ୍ମକ ଏବଂ ରୂପୋତ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟଟି କରୁଥାଏ, ତାହାକୁ ଆମେ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଇଚ୍ଛା, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରଜ୍ଞା, ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ପୁଣ୍ୟର ଫଳ ବୋଲିଟି ଦାବି କରୁଥାଉ । ଆମର ଏହି ଅହଂ ଯେ କେବଳ ଏକ ସାଧନ ବା ନମିତ୍ତ ମାତ୍ର, ସେହି ପ୍ରକାଶଟିକୁ ଲାଭ କରି ସାରିବା ପରେ ଯାଇ ଆମର ଏହି ଜ୍ଞାନୋଦୟ ହୋଇଥାଏ । ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତ ସୃଷ୍ଟି ସହିତ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ସଙ୍କୋଚ ଓ ସମଗ୍ର ଆତ୍ମସତ୍ତାର ସମ୍ପଦ, ଏବଂ କେବଳ ସେହି ଅର୍ଥରେଟି ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମର ସମ୍ପଦ; ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କଦାପି ଆମର ଏହି ନମିତ୍ତରୂପୀ ଅହଂର ଏକ ସମ୍ପତ୍ତି ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ,— ସେତିକିବେଳେ ଆମେ ଏପରି ବୁଝିବାକୁ ଏବଂ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ । ଏହି ଦିବ୍ୟସୃଷ୍ଟିର କ୍ଷେତ୍ରଟିକୁ କେବଳ ଆମ ଅହଂଗତ ସୀମିତତା ଏବଂ ବିକୃତିଗୁଡ଼ାକ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରସ୍ତ କରି ପକାଇବା ବ୍ୟତୀତ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଆଉ କିଛିହେଲେ କରୁ ନାହିଁ; ଏଥିରେ ଅସଲ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ହେଉଛି କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟଶକ୍ତିରଟି ସାମର୍ଥ୍ୟ । ତାହାର ଆପଣା ଇଚ୍ଛାଟି କେବଳ ଗୋଟିଏ ସାଧନ ମାତ୍ର, ତା'ର ତଥାକଥିତ ପ୍ରଜ୍ଞା କେବଳ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ବାଲଚପଳତା ମାତ୍ର, ତା'ର ସବୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ କେବଳ ଏକ ଶିଶୁର ଅସହାୟ ଅଣ୍ଡାଳିବା ମାତ୍ର, ତା'ର ସକଳ ପୁଣ୍ୟଯୁକ୍ତତା ହେଉଛି ଛଳନାମୟ ଏକ ଅଶୁଦ୍ଧତା ମାତ୍ର,—ମନୁଷ୍ୟର ଅହଂ ଯେତେବେଳେ ଏହି ସତ୍ୟଟିକୁ ବୁଝିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ଆପଣାର ଅଙ୍ଗତ ହୋଇ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥିବା ତାଙ୍କର ପାଶରେଟି ଆପଣାର ନ୍ୟାସ କରିଦେଇ ଶିଖେ, ସେତିକିବେଳେଟି ସେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ଆମ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସତ୍ତାର ଯେଉଁ ଆପାତ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ମଧ୍ୟରେ ଆମେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏଡ଼େ ଗଭୀର ସ୍ତରରେ ଲୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଉ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦପ୍ତମାସ୍ତ ସ୍ତରରେ ସହସ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେଚନା, ସହସ୍ର ଆବେଗ ଏବଂ ଆମେ ଆମର ଏହି ଷ୍ଟ୍ରୁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟିର ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁରୂପେ ପରିଣତ କରି ରଖିଥିବା ସହସ୍ର ଅନ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପାଖରେ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମର ଏହି ଅହଂ, ଆମ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାଟିକୁ ନେଇ ଆମର ଯାବତୀୟ ଆସ୍ଫାଳନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅଗଣିତ ଅନେକ ସତ୍ତା, ଅନେକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ବଳ ଏବଂ ବଶ୍ୱଗତ ପ୍ରକୃତିର ଅନେକ ପ୍ରଭାବର ସଙ୍ଗେଅବା ଏକ କ୍ରୀତଦାସ, କ୍ରୀଡ଼ନକ ଏବଂ ପୁତ୍ତଳକା ହୋଇ ରହିଥାଏ । ପରମ ଦିବ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ ଅହଂ ଆପଣାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟଟିକୁ ନେଇ ବିଲୀନ କରିଦେଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ତାହା ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ତ୍ତି କରେ, ଆପଣାର ପରମ ଚରିତାର୍ଥତା ଲାଭ କରେ; ଯାହା ତାହାର ଏହି ଆତ୍ମଚଳନକୁ ଅତନ୍ତ୍ରମ କରି ରହିଛୁ, ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ପାରିଲେହିଁ ତାହା ଆପଣାର ସକଳ ବନ୍ଧନ ଓ ସୀମିତତାରୁ ବିମୋଚିତ ହୋଇଆସେ, ଆପଣାର ପରିପୂର୍ତ୍ତି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲାଭ କରେ ।

ମାତ୍ର ତଥାପି ବ୍ୟାବହାରିକ ବିକାଶକ୍ରମରେ ଏହି ତିନୋଟି ସୋପାନ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟିର ଆପଣାର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ପ୍ରଯୋଜନୀୟତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଛୁ; ଏବଂ ତେଣୁ ତାହାକୁ ତାହାର ଆବଶ୍ୟକ ସମୟ ଓ ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥାନ ଅବଶ୍ୟ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ । ଏକାବେଳକେ କେବଳ ଶେଷଟିରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସଙ୍କୋଚଟିରୁ ଆମର ସାଧନାର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିବସିଲେ ସେଥିରେ ଆଦୌ କାର୍ଯ୍ୟସାଧନ ହେବ ନାହିଁ, ତାହା କଦାପି ଜଗ୍ରତ୍ପଦ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଫଳପ୍ରଦ ବି ହେବ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତ ସମସ୍ୟ ଅସିବା ପୂର୍ବରୁ ଗୋଟିଏ ସୋପାନରୁ ଆଉ ଏକ ସୋପାନକୁ ଗୋଟାଏ ଡିଆଁ ମାରିଦେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା କଦାପି ଯଥାର୍ଥ ସ୍ପର୍ଶ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ଏପରିକ ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରୁହିଁ ଆମେ ଯଦି ଆମର ମନ ତଥା ହୃଦୟ ଭିତରେ ସେହି ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇଯିବା, ତେବେ ମଧ୍ୟ ଆମର ପ୍ରକୃତି ଭିତରେ ଏଭଳି ନାନା ଉପାଦାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବ, ଯାହାକି ଏହି ଚିହ୍ନିବାଟିକୁ ଏକ ଉପଲବ୍ଧିରେ ପରିଣତ ହେବାରୁ ପ୍ରକୃତରେ ଗତରୋଧ କରି ରଖିଥିବ । ମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ଉପଲବ୍ଧି ବିନା ଆମର ମନୋଗତ ବିଶ୍ୱାସଟି କଦାପି ଏକ ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ତାହା କେବଳ ଜ୍ଞାନରହିଁ ଏକ ରୂପାୟନ ହୋଇ ରହିବ; ଏକ ଜୀବନ୍ତ ସତ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, କେବଳ ଗୋଟାଏ ଧାରଣା ହୋଇ ରହିବ, ତଥାପି ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସମର୍ଥତାରେ ପରିଣତ ହୋଇ ନଥିବ । ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧିର ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ଯେ ପୂର୍ତ୍ତିସ୍ତରରେ ସେହି ପରମ ସଙ୍କୋଚ ସତ୍ତାଙ୍କର ହାତରେହିଁ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଲୁଣି ଏବଂ କେବଳ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ନମିତ୍ତରୂପେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ, ତରତର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ଏପରି କଳ୍ପନା କରିବସିବା କିଂବା ଏଭଳି ଅନୁମାନ କରିବା ଛଡ଼ାପି ବିପଜ୍ଜନକ ପ୍ରତିପାଦ୍ୟ ହେବାର ଆଶଙ୍କା ମଧ୍ୟ ରହିଥିବ । ସେହିଭଳି ଏକ ଭ୍ରାନ୍ତ ଅନୁମାନ ହୁଏତ ଏକ ବିନାଶକାରୀ ମିଥ୍ୟାକୁ ମଧ୍ୟ ଡାକିନେଇ ଆସିବ; ଏଥିରୁ ହୁଏତ ଏକ ଅସହାୟତ୍ତାମୟ ଜଡ଼ତାହିଁ ଜନ୍ମଲାଭ କରିବ, ଅଥବା, ଭବ୍ୟ ନାମର ସହାୟତ୍ତାରେ ଅହଂର ସ୍ପନ୍ଦନ ଛଡା ଧାବନଗୁଡ଼ାକୁ ଏଡ଼େବଡ଼ କରି ଦେଖାଇ ଏହା ହୁଏତ ଯୋଗଚର୍ଯାର ସମସ୍ତ ପଥଟିକୁ ବଡ଼ ଦୂର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଭାବରେ ବିକୃତ ଅଥବା ଧ୍ୱସ୍ତବିଧ୍ୱସ୍ତ କରି ପକାଇବ । ତେଣୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପ୍ରୟାସ ଏବଂ ସଂଗ୍ରାମର ଏକ ଅଳ୍ପ ଅଥବା ଦୀର୍ଘସ୍ଥାୟୀ ପର୍ଯାୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ, ଯେତେବେଳେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିର ଅନ୍ଧକାର ଏବଂ ବିକୃତିଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନ କରି ଆସିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ବିଦ୍ଧପକର ଏବଂ ଉତ୍ସାହପ୍ରେରିତ ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ସେହି ଭବ୍ୟ ପରମ ଆଲୋକିତ ପାଖରେ ଆଣି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେତେବେଳେ ମନର ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତି ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ହୃଦୟର ସକଳ ସଂବେଗ, ପ୍ରାଣର ସକଳ ବାସନା ଓ ସ୍ୱୟଂ ଭୌତିକ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିର ଆସ୍ୱାଦନ ମଧ୍ୟକୁ ବାଧ୍ୟ ଓ ନତ ହୋଇ ଆସିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରଭାବଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ଅଣିବାକୁ ଓ ସେଇଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତିହିଁ ଆପଣାର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଇବାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ ହୋଇଯିବେ । ଯେତେବେଳେ ଏହି କଥାଟି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯିବ, କେବଳ ସେତିକବେଳେ ଯାଇ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟରେ ଏହି ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିର ସମର୍ପଣ ପ୍ରକୃତିରେ ସମ୍ଭାବିତ ହେବ; କାରଣ ସେତେବେଳେ ଆମର ଯଜ୍ଞ ସ୍ୱୀକୃତ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟତା ହାସଲ କରିଥିବ ।

ସାଧକର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଂକଳ୍ପ ପ୍ରଥମେ ଆପଣାର ଅହଂପ୍ରେରିତ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର କରିଗତ କରିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଲୋକ ଛଡା ସତ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇ ରଖିବ; ଏବଂ ତହିଁରେ ଏହିପରି ମୁହାଁଇ କରି ରଖିଦେବା ପରେ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ସେହି ଆଲୋକ ଏବଂ ସତ୍ୟକୁହିଁ ଚାହିଁବା ଲାଗି ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ କରି ରଖିବ, ସର୍ବଦା କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ କେବଳ ତାହାର ଅନୁଧାବନ କରିବା ଲାଗି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସାଧ କରି ରଖିବ । ଆହୁରି ଆଗକୁ ଗତି କରି ଓ ଛଡାପି ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଂକଳ୍ପ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରୟାସ ଛଡା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ କାମରେ ଲଗାଇଥିବା ସମସ୍ତରେ ସେ ଜମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ପ୍ରତିନଧିରୂପେ ବିନଯୋଗ କରି ଶିଖିବ, ସେହି ଉଚ୍ଚତର ପରମ ପ୍ରଭାବଟି ଲଗି ସତେଚନ ଭାବରେ ଅନୁଗତ ରହିହିଁ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରେରିତ କରାଇ ଶିଖିବ । ଏବଂ ଏହାଠାରୁ ଆହୁରି ଆଗକୁ ଯାଇ, ତା'ର ସକଳ୍ପ, ତା'ର ପ୍ରୟାସ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆଉ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଓ ବଲିର ହୋଇ ରହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାରିବେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ନିସ୍ପାନ୍ନିତ କରିଥିବା ସେହି ଇଚ୍ଛାର ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ପରମ ପ୍ରଭାବର ନାନା ନିସ୍ପାତ୍ମକତାରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଥିବେ । ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତଥାପି ଦୂରତାର ଏକ ଖାଇ ରହିଯାଇଥିବ, ଯାହାଫଳରେ କି ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମମୂଳ ଏବଂ ସେଥିରୁ ଜଞ୍ଜନ୍ନ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଏହି ମାନବରୂପୀ ସ୍ରୋତଟି ମଧ୍ୟରେ ତଥାପି ଗମନାଗମନର ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରତିଯୋ ଆବଶ୍ୟକପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ; ସେହି ପ୍ରତିଯୋଟି ସବଂଦା ଠିକ୍ ଭାବରେ ଗୁଲି ନଥିବ, ଏବଂ ଏପରିକି ବେଳେବେଳେ କେତେକେତେ ବିକୃତିର ଅବତାରଣା ମଧ୍ୟ କରିଦେଇଥିବ । ମାତ୍ର ଏହି ସମ୍ପୃକ୍ତଯୋଗାଯୋଗର ପରିଶେଷରେ, ଯେତେବେଳେ ଆମର ସମସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରଟିରୁ ସକଳ ଅହଂଗତତା, ଅଶୁଦ୍ଧତା ଓ ଅଜ୍ଞାନମସ୍ୱତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିଦୂରିତ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଏହି ସବଂଶେଷ ବ୍ୟବଧାନ ଓ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାଟି ମଧ୍ୟ ଘୁଞ୍ଚିଯିବ; ସେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସବୁକିଛି କେବଳ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ନିସ୍ପାତ୍ମକତାରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ ।

❋

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦସ୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଶାଶ୍ୱତ ବେଦକୁ ଆମେ ଯେପରି ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ପରମ ଶାସ୍ତ୍ର ବୋଲି ଜାଣିବା, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏହି ଯୋଗର ସର୍ବୋତ୍ତମ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ତଥା ପରମ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ପରମ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ବା ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଜଗଦ୍‌ଗୁରୁ ବୋଲି ଜାଣିବା । ଆପଣା ଜ୍ଞାନର ଉଦ୍‌ଭାସକାସ୍ତ୍ର ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେ ଆମର ସକଳ ଅନ୍ଧକାରକୁ ବିନାଶ କରିଦିଅନ୍ତି । ଆମର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସେହି ଆଲୋକ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମପ୍ରକାଶରହିଁ ସେହି ନମବର୍ତ୍ତମାନ ଗୌରବରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ । ନମବର୍ତ୍ତମାନ ଭାବରେ ସେ ଆମର ଭିତରେ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ, ଆନନ୍ଦ, ପ୍ରେମ, ଶକ୍ତିମତ୍ତା ତଥା ଆମ ସତ୍ତାର ଆପଣା ପ୍ରକୃତିଟିକୁହିଁ ପ୍ରକଟ କରିଦିଅନ୍ତି । ଆମ ଉପରେ ଆମର ଆଦର୍ଶରୂପେ ସେ ଆପଣାର ଦ୍ରବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟିକୁ ଉପସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିଥାନ୍ତି ଓ ଏହି ନମ୍ନତର ଜୀବନଟିକୁ ତାହାର ଅଭିଲଷିତ ସେହି ପରମ ସମ୍ପଦର ଏକ ପ୍ରତିଫଳନରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦିଅନ୍ତି । ଆମର ଭିତରକୁ ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ପ୍ରଭାବ ତଥା ସାନ୍ନିଧ୍ୟଟିକୁ ପ୍ରବାହିତ କରିଆଣି ସେ ବ୍ୟକ୍ତସତ୍ତାକୁ ବିଶ୍ୱରତ ତଥା ବିଶ୍ୱାତୀତ ସହିତ ଏକାତ୍ମ ହେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆଣିଦିଅନ୍ତି ।

କେଉଁ ପଦ୍ଧତିର ଅନୁସରଣ କରି ସେ କିପରି ପ୍ରଣାଳୀରେ ଏସବୁ କରନ୍ତି ? ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତିରେ କୌଣସି ପଦ୍ଧତି ନାହିଁ, ଏବଂ ଯାବତୀୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦ୍ଧତି ହେଉଛି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭାଙ୍କର ପଦ୍ଧତି । ଯେଉଁ ସବୋଚ୍ଚ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏବଂ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଲଗି ପ୍ରକୃତିର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ସେଇଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ସ୍ୱାଭାବିକ ସଂଗଠନରେ ସଂଗଠିତ କରି ରଖିବା ହେଉଛି ଭାଙ୍କର ପ୍ରଣାଳୀ । ସେହି ଗତି ଓ ପ୍ରକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଜୀବନର ଷ୍ଟ୍ରାଟସ୍ଫିୟରିକ ବଷୟଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣାକୁ ସଞ୍ଚାରିତ କରି ରଖିଥାନ୍ତି; ଆମର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବଡ଼ କ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକର ଭୂମିରେ ସେମାନେ ଯେତିକି ଯତ୍ନ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ସହିତ ଆପଣାକୁ ନିୟୋଗ କରି ରଖନ୍ତି, ଉପରକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ତୁଚ୍ଛ ଓ ସାଧାରଣ ବୋଲି ଦେଖାଯାଉଥିବା କ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେତିକି ଯତ୍ନ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ସହିତ ଆପଣାକୁ ନିୟୋଗ କରି ରଖିଥାନ୍ତି; ଏବଂ ଶେଷରେ ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ପରମ ଆଲୋକର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରନ୍ତନ୍ତି ଏବଂ ସବୁଗୁଡ଼ିକରେ ରୂପାନ୍ତର ଆଣିଦିଅନ୍ତି । କାରଣ ଏହି ଯୋଗରେ ଏପରି କ୍ଷୁଦ୍ର ବା ତୁଚ୍ଛ କିଛି ନାହିଁ, ଯାହାକୁ କି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ନିୟୋଗ କରାଯାଇ ନପାରିବ; ଏବଂ ଏପରି ବଡ଼ ବା ଅପରିଚ୍ଛନ୍ନ କିଛି ନାହିଁ, ଯାହା ଲଗି କି ପ୍ରୟାସ କରି ନସିବ । ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଜଣେ ଦାସ ବା ଅନୁରାମୀ ଲଗି ଗଂଦମ୍ଭ ଅଥବା ଅହଂବାଦର ଆଦୌ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ; କାରଣ ଏଠି ଯାହାକିଛି ହେଉଛି, ତାହା ତା' ଲଗି କେବଳ ସେଇ ଉପରୁହିଁ ହେବାରେ ଲଗିଛି । ଠିକ୍ ସେହିପରି ତା'ର ଦ୍ୱିତୀୟ ହେବାର ମଧ୍ୟ ଆଦୌ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ, ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବା ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ସ୍ଖଳନ ଲଗି ଜଗ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ିବାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । କାରଣ ତା' ଭିତରେ ରହି ଯେଉଁ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ କ୍ରିୟା କରୁଛନ୍ତି, ସିଏ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ନୁହନ୍ତି; ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ, ବ୍ୟକ୍ତିର ଅତୀତ;—ଅତିବୈୟକ୍ତିକ—ଏବଂ ଅନନ୍ତ ।

ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଏହି ପରମ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ, ଯୋଗେଶ୍ୱର, ପ୍ରଭୁ, ଆଲୋକ ତଥା ସକଳ ଯଜ୍ଞ ଓ ସକଳ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର ଭୋକ୍ତା ତଥା ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଚିହ୍ନି ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା ହେଉଛି ସମସ୍ତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ମାର୍ଗରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମରେ ଏକ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ପରମ ପ୍ରଜ୍ଞାରୂପେ ଦେଖିବା, ପରମ ପ୍ରେମରୂପେ ଦେଖିବା ଅଥବା ସକଳ ବସ୍ତୁର ପଛରେ ରହିଥିବା ପରମ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରରୂପେ ଦେଖିବା, ଏହି ଆପେକ୍ଷିକ ଭୂମିରେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇ ଏହାକୁ ଆପଣା ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବାରେ ଲଗିଥିବା ଏକ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷତାରୂପେ ଦେଖିବା ଅଥବା ଆପଣାର ତଥା ସମସ୍ତଙ୍କର ସବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାରୂପେ ବା ଆମର ଭିତରେ ତଥା ଏହି ଜଗତରେ ଆପଣାର ଅନେକ ରୂପ ଓ ନାମଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ନାମ ବା ରୂପରେ ଅଥବା ଆମ ମନ ଦ୍ୱାରା କଳ୍ପିତ ଏକ ଆଦର୍ଶରୂପେ ଏକ ଦିବ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ହୋଇ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ କରି ଦେଇଥିବା କୌଣସି ଦେବ ବା ଦେବୀରୂପରେ ଦେଖିବା, ସେଇଟା ଆଦୌ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । କାରଣ ସବଂଶେଷରେ ଆମେ ଏହି ଉପଲବ୍ଧିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥାଉ ଯେ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଏହି ସବୁକିଛି, ଏହି ସବୁଗୁଡ଼ିକର ସମଷ୍ଟିଠାରୁ ସେ ଆହୁରି ଅଧିକ । ଆମର ମନ ପ୍ରକୃତିରେ କେଉଁ ଦ୍ୱାରଟି ଦେଇ ଭାଙ୍କର କଳ୍ପନା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ, ବ୍ୟକ୍ତର ଅତୀତ ବିକାଶ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରକୃତିଟି ଅନୁସାରେ ତାହା ଅବଶ୍ୟ ଭିନ୍ନ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ ।

ଆମ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାଟିର ଗତିଧାରା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଆମର ଅହଂ ଆପଣାକୁ ତଥା ଆପଣାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଅତିରକ୍ତ ଭାବରେ ଛନ୍ଦିହୋଇ ରହିବା ଦ୍ୱାରାଦ୍ଧିଁ ଏହି ଅନ୍ତରସ୍ଥ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ପ୍ରଥମେ ଅନେକ ସମୟରେ ଅନ୍ତରାଳ ହୋଇ ରହିଯାଇଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଏବଂ ଅହଂମୟ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର କୋଲାହଳ ଏକ ଅଧିକ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମେ ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ବର୍ଦ୍ଧନଶୀଳ ଆଲୋକଟିର ଉତ୍ସମୂଳଟିର ପରିଚୟ ପାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ କରି ଆସିଥିବା ପଥଟି ଉପରେ ମଧ୍ୟ କେବଳ ତାହାର ପରିଚୟ ଲାଭ କରୁ; କାରଣ ଆମେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ ଯେ ବଡ଼ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱସଂଘାତମୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ଯାବତୀୟ ପଥଗୁରିଣା ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣାର ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ଲାଗିଦ୍ଧିଁ ନିର୍ଦ୍ଦାରିତ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ଯାହାକୁ କି ଆମେ କେବଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଇ ଚିହ୍ନିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲୁ; ଏବଂ ଏପରିକ ଏହି ଯୋଗର ମାର୍ଗଟିରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଆମ ଜୀବନର ଯୋଜନାଟି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ଠିକ୍ ଏହି ମୀମାଂସକ ବିନ୍ଦୁଟି ଆଡ଼କୁଦ୍ଧିଁ ବିବର୍ତ୍ତିତ ଓ ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ଆସୁଥିଲା । କାରଣ ଏଇଠାରେ ପହଞ୍ଚିଦ୍ଧିଁ ଆମେ ଆମର ଯାବତୀୟ ଫଗ୍ରାମ ଓ ପ୍ରୟାସର, ଆମର ସଫଳତା ଏବଂ ବିଫଳତା-ଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ବୁଝିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ । ଆମର ସକଳ ପଶ୍ଚାତ୍ତା ଓ ସକଳ କଷ୍ଟଶ୍ରୋଗର ଅର୍ଥଟିକୁ ଆମେ ଶେଷରେ ଏଇଠାକୁ ଆସି ବୁଝିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ; ଏବଂ ଆମକୁ ଆଘାତ ଦେଇଥିବା ଓ ଆମର ପ୍ରତିରୋଧ କରିଥିବା ସମସ୍ତେ ଯେ ଯଥାର୍ଥରେ ଆମର ପଥରେ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟଦ୍ଧିଁ କରିଛନ୍ତି ଓ ଆମର ଯାବତୀୟ ପତନ ତଥା ସ୍ଖଳନର ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ରହିଆସିଛି, ଆମେ ସେକଥାଟିକୁ ହୃଦସ୍ପଙ୍ଗମ କରିପାରୁ । ଏବଂ ଆଗକୁ ଯାଇ ଆମେ ଏହି ଦିବ୍ୟ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକଙ୍କୁ ଆପଣାର ଅନ୍ତରାତ୍ମା ଜୀବନଟି ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଠିକ୍ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ; ଆମେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗୁ ଯେ ଏହି ବିଶ୍ୱର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଜଣେ ପରମ ଦ୍ରଷ୍ଟା ଆମର ବିଶ୍ୱରକୁ, ଏକ ସବଂଗ୍ରାସ୍ପୀ ପରମ ଶକ୍ତି ଆମର ଫଳଲାଭ ତଥା ସକଳ ନିୟାକୁ ଏବଂ ସବୁକିଛିକୁ ଆକର୍ସିତ କରି ନେଉଥିବା ଓ ସବୁକିଛିକୁ ନିଜସ୍ୱରେ ପରିଣତ କରି ଦେଉଥିବା ଏକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମ ଆନନ୍ଦ ଓ ପରମ ପ୍ରେମ ଆମର ଫଂବେଗମୟ ଜୀବନଟିକୁ ଏକ ନୂତନ ଚ୍ଛାଞ୍ଚରେ ଗଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କର ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବଂ ଅଧିକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଯେଉଁ ସମ୍ବନ୍ଧଟି ଆମକୁ ପ୍ରଥମରୁହିଁ ସ୍ପର୍ଶ କର ରହିଥିଲା ଏବଂ ସ୍ୱଂଶେଷରେ ଆମକୁ ଅଧିକାର କରନେଲା, ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧଟିରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏହାର ପରିଚୟ ଲାଭ କରୁ; ଆମର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଆମେ ଜଣେ ପରମ ପ୍ରଭୁ, ପରମ ସଖା, ପରମ ପ୍ରେମିକ ଏବଂ ପରମ ଗୁରୁଙ୍କର ଶାଶ୍ୱତ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରବାକୁ ଲାଗୁ । ଆମ ସତ୍ତାର ସାରସତ୍ତ୍ୱଟି ଏକ ବୃହତ୍ତର ଏବଂ ବ୍ୟାପ୍ତିର ଜୀବନର ସାଦୃଶ୍ୟ ଏବଂ ଅଭିନ୍ନତ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁ ବିକାଶ ଲାଭ କରୁଥିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମେ ସେଇଟି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ପରିଚୟ ପାଇଥାନ୍ତୁ; କାରଣ ଆମେ ଦୁମେ ଏକଥାଟିକୁ ବୁଝିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେଉ ଯେ ଆମ ନିଜର ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେହିଁ ଆମ ଭିତରେ କଦାପି ଏହି ଅଲୌକିକ ବିକାଶଟି ଫଂଘଟିତ ହୋଇ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ପରିପୂର୍ତ୍ତିହାଁ ଆମକୁ ଆପଣାର ଅନୁରୂପ କର ସଂଦା ଗଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି । ଯୋଗର ବିଭିନ୍ନ ଦର୍ଶନରେ ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ଚେତନ ସତ୍ତାରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ପରମ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ (ଚୈତ୍ୟ ଗୁରୁ ବା ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ), ବିଶ୍ୱର ଅନୁଶୀଳନ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଯାହାକୁ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ ବୋଲି କହେ, ଅଙ୍କେସ୍ୱବାଦୀର ପରମ ଅଙ୍କେସ୍ୱ, ଜଡ଼ବାଦୀର ବିଶ୍ୱମୟ ପରମ ଶକ୍ତି, ସେହି ପରମ ଆତ୍ମା ତଥା ପରମା ଶକ୍ତି, ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ଧର୍ମରେ ଯେଉଁ ପରମ ଏକଙ୍କୁହିଁ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ନାମରେ ଅଭିହିତ କରାଯାଇଛି ଓ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ରୂପରେ କଳ୍ପନା କରାଯାଇଛି, ଆମେ ତାହାଙ୍କୁହିଁ ଆମ ଯୋଗର ସେହି ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର ବୋଲି ଜାଣିବା ।

ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆତ୍ମସତ୍ତାରେ ଏବଂ ଆମର ସମୁଦାୟ ବହିଃପ୍ରକୃତିରେ ଏହି ପରମ ଏକଙ୍କୁହିଁ ଦେଖିବା, ଜାଣିବା, ସେହିଭଳି ଅନୁଭବ ହେବା ଓ ତାହାଙ୍କୁହିଁ ପରିପୂର୍ତ୍ତି କରିବା ସଂଦା ଆମର ଏହି ଶାଶ୍ୱତ ଜୀବନର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଧେୟ ହୋଇ ରହିଥିଲା ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାହିଁ ତାହାର ସଚେତନ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଛି । ଆମ ସତ୍ତାର ସକଳ ସ୍ତରରେ ତାଙ୍କର ବିଷୟରେହିଁ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ଆମର ଏହି ବିଶ୍ୱଜନକାଙ୍କ୍ଷୀ ମନ ଯାହାକୁ ଆମ ସତ୍ତାର ବାହାରେ ରହିଥିବା ପରି ଦେଖୁଛି, ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ସମାନ ସ୍ତରରେ ତାଙ୍କର ଚେତନାକୁ ଅନୁଭବ କର ପାରିବା,—ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ବ୍ୟକ୍ତ-ଚେତନାର ପରମ ଚରିତାର୍ଥତା ବୋଲି ଜାଣିବା । ତାଙ୍କର ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ଆମ ନିଜ ଭିତରେ ତଥା ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ତାଙ୍କୁ ଅଧିକାର କର ଧରିବା,—ତାହାହିଁ ହେଉଛି ସକଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ତଥା ସକଳ ଅଧିକାରତ୍ୱର ସଂଶ୍ରେଷ୍ଠ ଲକ୍ଷଣ । ନିସ୍ୱାରତ୍ୱଚିତ୍ତତା ଏବଂ ସନିସ୍ପୃହତା, ଶାନ୍ତି ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଏକତ୍ୱ ଓ ପାର୍ଥକ୍ୟର ସକଳ ଅନୁଭୂତିରେ ତାଙ୍କର ଆସ୍ୱାଦନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଲାଭ କରିବା,-- ଏହି ଜଗତରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ରଖିଥିବା ଜୀବ ଏହି ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ସେହି ପୁରୁଷଟିରହିଁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ । ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଙ୍କା ବୋଲି କହିବା । ବିଶ୍ୱଚେତ ପରମା ପ୍ରକୃତି ଆପଣା ଭିତରେ ଯେଉଁ ସତ୍ୟଟିକୁ ଗୋପ୍ୟ କରି ରଖିଛୁ ଓ ଯାହାକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ଲାଗିହିଁ ତାହାର ଏହି ଯାବତୀୟ ସାଧନା ଲାଗିରହିଛୁ, ବ୍ୟକ୍ତି-ଜୀବନର ଅନୁଭବରେ ସେହି ସତ୍ୟଟିକୁ ଛୁଇଁ ଛୁଇଁ ଅଣିବାକୁହିଁ ଆମେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି କହିବା । ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମାକୁ ଦିବ୍ୟ ଆତ୍ମାରେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ଜୀବନକୁ ଦିବ୍ୟ ଜୀବନରେ ନବଜନ୍ମିତ କରିଦେବାକୁହିଁ ଆମେ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା ।

ସକଳ ରହସ୍ୟର ଯେଉଁ ପରମ ଅଧିଷ୍ଠାତା ଆମର ଭିତରେ ବିରାଜିତ ରହିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିବା, ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଶକ୍ତିମତ୍ତାକୁ ଆମେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରଜ୍ଞା ତଥା ପରମ ପ୍ରେମ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିବା, ଆପଣାକୁ ସତତ କେବଳ ତାଙ୍କର ଲାଗିହିଁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ରଖିବା ଏବଂ ସେଇ ଯେ ଆମ ଭିତରେ ଗୁପ୍ତସ୍ଥିତ ରୂପାନ୍ତରଟିକୁ ଘଟାଇବେ, ସେଥିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ରଖିବା,—ସେହି ସମଗ୍ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଟି ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଲାଗି ଏହାହିଁ ନିଶ୍ଚିତତମ ପଥ । ମାନ ଆମର ଅହଂପ୍ରେରିତ ଚେତନାଟି ପକ୍ଷରେ ପ୍ରଥମେ ଆଦୌ ଏପରି କରିପାରିବା ପ୍ରକୃତିରେ କଷ୍ଟକର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏବଂ, ସେଇଟି ଆଦୌ କରିପାରିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱରେ ତାହା କରିପାରିବା ଏବଂ ଆମ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାଗରେ ତାହା କରିପାରିବା ବଡ଼ କଷ୍ଟକର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହା ପ୍ରଥମେ କଷ୍ଟକର ହୋଇଥାଏ; କାରଣ ଆମ ବାହ୍ୟର, ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ତଥା ଅନୁଭୂତିର ଅହଂପ୍ରେରିତ ସଂସ୍କାରଗୁଡ଼ାକ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଧହିଁ ଆଡ଼କୁ ଆମକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ଆଣିବାର ସକଳ ପଥକୁ ରୁଦ୍ଧ କରି ରଖି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମଧ୍ୟ ତାହା କଷ୍ଟକର ହୋଇଥାଏ; ଏହି ମାର୍ଗଟିରେ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ହେଲେ ଯେଉଁଭଳି ବିଶ୍ୱାସ, ଯେଉଁଭଳି ସମର୍ପଣ ଓ ଯେଉଁଭଳି ସାହସର ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଥାଏ, ତାହା ଅହଂ ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାକି ଲାଗି ଆଦୌ ସହଜଲଭ୍ୟ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ଆମର ଅହଂପ୍ରେରିତ ମନ କେବେହେଲେ ଦିବ୍ୟ ନିସ୍ତାରି ଲାଗି ବାସନା ରଖି ନଥାଏ ବା ସେଇଟି ଲାଗି ଆପଣାର ସମର୍ଥନ ବି ଜଣାଇ ନଥାଏ । କାରଣ ସତ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବା ଲାଗି ତାହା ଅସତ୍ୟର ଆଶ୍ରୟ ନଏ, ଆନନ୍ଦରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ଲାଗି ଦୁଃଖଭୋଗକୁ କାମରେ ଲଗାଏ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଲାଗି ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ସାଧନରୂପେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବ୍ୟବହାର କରେ । କେଉଁ ବାଟରେ ଜଣେ ଯେ ତାକୁ ପରଶ୍ମଲଭ କଣ୍ ନେଇଯାଉଛୁ, ସେକଥା ଅହଂ ଆଦୌ ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ; ସେ ଏହୁ ପରଶ୍ମଲନାଟି ବରୁଦ୍ଧରେ ବଦ୍ରୋହୁ କରେ, ଆପଣାର ବଶ୍ୱାସ ହୁସ୍ତଇବସେ, ସାହସ ମଧ୍ୟ ହୁସ୍ତଇବସେ । ଅବଶ୍ୟ ଏହୁସବୁ ଅସମର୍ଥତାର ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ମହୁତ୍ତ୍ୱ ରହୁନ୍ତା ନାହିଁ; କାରଣ ଆମର ଏହୁ ବଦ୍ରୋହୁଘୋଷଣା ଦ୍ୱାର୍ ଭିତରେ ରହୁଥିବା ଦ୍ୱବ୍ୟ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଆହୁତ ବା ଅପମାନତ ବୋଧ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ, ଆମ ଭିତରେ ବଶ୍ୱାସର ଅଭାବ ରହୁଛୁ ବୋଲ୍ ଆଦୌ ନରୁଷ୍ଟାହୁତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ କିଂବା ଆମକୁ ଦୁବଳ ଦେଖି ଉଦାସ ହୋଇ ଲେଉଟି ଯାଆନ୍ତୁ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଜନମାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମଟି ମହୁଜୁଦ ହୋଇ ରହୁଥାଏ, ଗୁରୁର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧୈର୍ଯ୍ୟଟି ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହୁଥାଏ । ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ମାର୍ଗଗ୍ମଳନାଟିରୁ ଆପଣାର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିଆଣିବା ଦ୍ୱାର୍ ଆମେ ଏଥିରୁ ଆମକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଯେଉଁ ଲଭଟି ମିଳିଥାନ୍ତା, ସେଇଟିକୁ ଆଉ ଅନୁଭବ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ସେହୁ ଲଭର କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅଂଶ ଆମକୁ ବସ୍ତୁତଃ ଅବଶ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ତାହାର ଅନ୍ତ୍ୟମ ପରିଣାମଟି କେତେବେଳେ ହେଲେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ । ଏବଂ, ଆମର ଯେଉଁ ନମ୍ନତର ଆତ୍ମସତ୍ତାର ଭୂମିରେ ସେ ଆପଣାର ଆତ୍ମ-ଉନ୍ମୋଚନଟିକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି, ଆମେ ସେଇଟିରୁ ଆମର ଉଇଉର ଆତ୍ମାଟିକୁ ଅଲଗା କଣ୍ ବାରପାରୁ ନାହିଁ ବୋଲ୍ ଆମେ ଆପଣାର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କଣ୍ ନେଇଥାଉ । ଏହୁ ଜଗତରେ ସାଧା ହୋଇଥାଏ, ଆମ ନଜ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହୁପରି ଦ୍ୱୈତ; ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ଜିଯ୍ୟାପଦ୍ଧତିଟି ଏଠାରେ ଏପରି ହୋଇ ରହୁଥାଏ ଯେ ଆମେ ଏସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ଲଗି ଅସମର୍ଥ ହୋଇପଡ଼ୁ । କାରଣ ସେ ଆମର ପ୍ରକୃତିଟିର ମଧ୍ୟଦେଇହିଁ ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତୁ ଏବଂ ମନଇଚ୍ଛା ଗୋଟାକ ପରେ ଗୋଟାଏ କଣ୍ ଅଲୌକିକ ଚମତ୍କାରମାନ ଦେଖାଇ ସେ କେବେହେଲେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ତାଙ୍କଠାରେ ଆପଣାର ବଶ୍ୱାସଟିକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କଣ୍ ରଖିପାରିବାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଚମତ୍କାର ଦେଖିବା ଲଗି ଦାବି କରୁଥାଏ; ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ ବୋଲ୍ କେହୁ ଆସି ଆପଣାର ଚମତ୍କାର ଦେଖାଇ ତା'ର ଆଖିକୁ ଏକାବେଳକେ ଝଲସାଇ ଦେଉ ବୋଲ୍ ସେ ଇଚ୍ଛା ପୋଷଣ କରିଥାଏ । ଏବଂ, ଯଦି ସେହୁ ଦ୍ୱବ୍ୟ ପରଶ୍ମଲନା ବରୁଦ୍ଧରେ ବଦ୍ରୋହୁ କରିବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିରେ ଆମେ ଆମର ଆବେଗ ଓ ବାସନାଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କଣ୍ ପାରୁଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବଭ୍ରାନ୍ତକାରୀ ପ୍ରବଳ ଶକ୍ତିକୁ ଡାକ ନେଇଆସୁ, ତାହାକୁହିଁ ଆମକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବାକୁ କହୁ ଓ ତାହାର ଉପରେ ଦ୍ୱବ୍ୟ ନାମର ଆରୋପ କଣ୍ ତାହାକୁହିଁ ଭଗବାନ ବୋଲ୍ ମାନିବାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଲଗିଯାଉ, ତେବେ ଆମର ଏହି ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତା ଦୁଇଟ ଏକ ବୃହତ୍ ବିପଦ ଓ ସଙ୍କଟର ରୂପ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିପାରେ ।

ଆପଣା ଭିତରେ ସାକ୍ଷାତରେ ଦେଖି ନଥିବା କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ପ୍ରକୃତରେ କଷ୍ଟକର ହୋଇଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ଆପଣା ବାହାରେ ଅଛି ବୋଲି କଳ୍ପନା କରିପାରିଲେ ଏବଂ ସେହିପରି ତାହାର ଏକ ବାହ୍ୟ ପ୍ରତିରୂପ ଗଢ଼ିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଲେ ସେଥିରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ତା' ପକ୍ଷରେ ବେଶ୍ ସହଜ ହୋଇଯାଏ । ଅଧିକାଂଶ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣାର ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ବିକାଶରେ ଏକ ବାହ୍ୟ ବା ବସ୍ତୁନିଷ୍ଠ ସମର୍ଥନ ବା ଅବଲମ୍ବନ ଖୋଜନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ ବାହାରେ ରହିଥିବା ଏପରି ଏକ ବସ୍ତୁ ଖୋଜନ୍ତି, ଯାହାକୁ କି ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିବେ । ସେମାନେ ପରମ ଭଗବାନଙ୍କର ଏକ ବାହ୍ୟ ପିତୁଳା ବା ପ୍ରତିରୂପ ଖୋଜିଥାନ୍ତି, ଅଥବା ତାଙ୍କର ଏକ ମାନବୀୟ ପ୍ରତିନିଧି,—ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଅବତାର, ଈଶ୍ୱରଦୂତ ବା ଗୁରୁଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ଅଥବା ସେମାନେ ବେଳେବେଳେ ଦୁଇଟିଯାକକୁ ଖୋଜନ୍ତି ଏବଂ ଦୁଇଟିଯାକକୁ ପାଆନ୍ତି । କାରଣ ମନୁଷ୍ୟାତ୍ମାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁସାରେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସତ୍ତା ଆପଣାକୁ ଦେବତା, ମାନବରୂପୀ ଦିବ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତି ଅଥବା ସିଦ୍ଧାତ୍ମାଲୋକ ମନୁଷ୍ୟରୂପରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ବି କରି-ଥାଅନ୍ତି; ଆପଣାର ପଥପ୍ରଦର୍ଶନକୁ ସମ୍ଭାବିତ କରିପାରିବା ଲାଗି ତାହାର ଏକ ସାଧନସ୍ୱରୂପ ସେ ସେହିଭଳି ଏକ ଘନ ଓ ସ୍ଥୂଳ ଚିଦ୍‌ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରିନଥାନ୍ତି ଓ ବଡ଼ ସଫଳ ଭାବରେ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ପରମ ଦେବତ୍ୱକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିଥାନ୍ତି ।

ଇଷ୍ଟଦେବତା, ଅବତାର ଓ ଗୁରୁର କଳ୍ପନା ଦ୍ୱାରା ହିନ୍ଦୁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମସାଧନା ଆତ୍ମାର ଏହି ଆବଶ୍ୟକତାଟିର ପୂରଣ କରିବାର ଏକ ପ୍ରୟାସ କରିଛି । ଇଷ୍ଟଦେବତା କହିଲେ ଏଠାରେ କୌଣସି ନ୍ୟୂନତର ଦେବଶକ୍ତିକୁ ଆଦୌ ବୁଝାଉ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସେହି ବିଶ୍ୱାତୀତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ପରମଦେବତାଙ୍କର ଏକ ନାମ ତଥା ରୂପକୁ ବୁଝାଉଛି । ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମରେ ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ଏହିପରି ଏକ ନାମ ଓ ରୂପକୁ ଆପଣାର ମୂଳଭୂମିରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଯାଇଛି ଅଥବା କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବ୍ୟବହାର କରିଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ଲାଗି ଏହାର ଯେ ଏକ ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଛି, ସେଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ପରମେଶ୍ୱର ହେଉଛନ୍ତି ସବୁକିଛି, ସେ ଏହି ସବୁକିଛିଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆହୁରି ଅଧିକ । ମାତ୍ର ଯିଏ ସବୁକିଛିଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ, ମନୁଷ୍ୟ ତାଙ୍କୁ କପରି ଭାବରେ କଳ୍ପନା କରିପାରିବ ? ଏବଂ ଏହି ସବୁକିଛିକୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ବୋଧରେ ଧରିପାରିବା ତା' ଲାଗି ପ୍ରଥମେ ବଡ଼ କଠିନ ହୋଇପଡ଼େ; କାରଣ ସେ ନିଜେ ଆପଣାର ନିସ୍ୱାର୍ଣୀଳ ଚେତନା-ଭୂମିରେ କେବଳ ଏକ ଅତିସୀମିତ ଓ ନିମ୍ନାଭିମୁଖୀ ରୂପାୟନ ହୋଇ ରହିଥାଏ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ତା' ଆପଣାର ସୀମାବଦ୍ଧ ପ୍ରକୃତିର ସମସ୍ତସ୍ତ ସ୍ତରରେ ଯାହାକିଛୁ ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ, ସେ କେବଳ ତାହାର ଲଗିହିଁ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ଦେଇପାରେ । ସେହି ପରମ ଓ ସବୁକିଛୁ ମଧ୍ୟରେ ଏଭଳି ଅନେକ ବସ୍ତୁ ରହିଥାଏ ଯାହାକି ତାହା ଲଗି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ବୋଧ୍ୟ ଥାଏ ଅଥବା ତା'ର ଗ୍ରହଣଶୀଳ ଫବେଗ ଏବଂ ଭସ୍ୱାକୁଳ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଗୁଞ୍ଜକ ସକାଶେ ଅତି ଭସ୍ୱଙ୍କର ବୋଲି ବୋଧ ହେଇଥାଏ । ଏବଂ ସ୍ପଷ୍ଟ କଥା କହିବାକୁ ଗଲେ, ତା'ର ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ଖଣ୍ଡିତ କଳ୍ପନାଗୁଡ଼ିକର ଅତିରକ୍ତ ସ୍ତରରେ ବୁଦ୍ଧ ବାହାରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ଏକ ବସ୍ତୁକୁ ସେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ବୋଲି କଳ୍ପନାହିଁ କରିପାରେ ନାହିଁ, ତା'ର ଧାରକ୍ଷବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ବା ତାହାକୁ ସେହିପରି ସ୍ତରରେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ପାରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ତା'ର ଆପଣା ପ୍ରତିରୂପଟି ଦେଇ, ଅଥବା ତାହାର ଅଷ୍ଟାତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅଥଚ ତାହାର ଇଚ୍ଛତମ ପ୍ରକୃତିଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସାଦୃଶ୍ୟ ରଖିଥିବା ଏବଂ ତା'ର ଅନୁଭୂତି କିଂବା ବୁଦ୍ଧିର ପରିସ୍ପର୍ଶ ଭିତରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେହିଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କଳ୍ପନା କରିବା ତା' ଲଗି ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତା' ନହେଲେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ସହିତ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସମ୍ପର୍କ ଅଥବା ସଂଯୋଗସ୍ଥାପନରେ ଆସିବା ତା' ଲଗି ବଡ଼ କଷ୍ଟକର ହୋଇ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା ।

ମାତ୍ର ତା'ର ପ୍ରକୃତ ଭଥାପି ଏକ ମନୁଷ୍ୟଦେହଧାରୀ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଈଶ୍ୱର-ପ୍ରତିନିଧିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ, ଯେପରିକ ସେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାକୁ ତା'ର ଆପଣା ମାନବୀୟତାର ସମ୍ପର୍କୀୟ ସନ୍ନିକଟ ହୋଇ ରହିଥିବା କୌଣସି ଏକ ବସ୍ତୁରେ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ, ଏକ ମାନବୀୟ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଓ ମାନବୀୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ସେ ତା'ର ବୋଧଗମ୍ୟ ହୋଇ ରହିପାରିବ । ତା'ର ସେହି ଆବଶ୍ୟକତାଟି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାର ମନୁଷ୍ୟାକୃତି ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ କୃଷ୍ଣ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବା ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ପରି ଏକ ଅବତାର ଗ୍ରହଣ କରିବାରେହିଁ ପରିତୃପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଅଥବା, ଯଦି ଏଇଟା ମଧ୍ୟ ତା' ଲଗି ଭଥାପି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅବୋଧ୍ୟ ହୋଇ ରହେ, ତେବେ ତା' ଲଗି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ଭତ୍ତ୍ୱ ଆପଣାକୁ ଜଣେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ଚମତ୍କାରତାପୂର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରତିନିଧିର ମାଧ୍ୟମରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଜଣେ ଧର୍ମଦୂତ ବା ଗୁରୁଙ୍କ ମଧ୍ୟଦେଇ ତା' ପାଖରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ଏକ କଳ୍ପନା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ଅଥବା ସେଥିଲଗି ଅନଚ୍ଛୁକ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ସେମାନେ ହୁଏତ ଜଣେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଆପଣାର ସ୍ୱୀକୃତି ଦେବା ଲଗି ସମ୍ଭତ ହୋଇଥାନ୍ତି; ତାକୁ ସେମାନେ ଅବତାର ବୋଲି କହିନ୍ତି ନାହିଁ ସତ, ମାତ୍ର ବିଶ୍ୱଗୁରୁ ଅଥବା ଭଗବତ୍ପ୍ରତିନିଧି ପ୍ରଭୃତି ନାମଦେଇ ତାହାକୁ ଡାକିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତଥାପି ଏତତ୍ ବ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ; କାରଣ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନବ, ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଏବଂ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଉପଦେଶ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ । କାରଣ ଏପରି ଲୋକ ସବୁବେଳେ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟାରେ ରହିଥାନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କ ଅନ୍ତତର କୌଣସି ଗୁରୁ ଓ ତାଙ୍କର ଉପଦେଶକୁ ଏବଂ ଅନ୍ତତର କୌଣସି ଅବତାର ଓ ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ତଥା ପ୍ରଶ୍ନଟିକୁ ଆପଣାର ଜୀବନରେ ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଉତ୍ତପ୍ରେରକରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତି । ଏହି ଆବଶ୍ୟକତାଟିର ପରିପୂରଣ ଲାଗି ହିନ୍ଦୁସାଧନା ଗୁରୁ-ଶିଷ୍ୟ ସମ୍ପର୍କର ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିକୁ ରଖିଯାଇଛୁ । ଏହି ଗୁରୁ କେତେବେଳେ ଏକ ଅବତାର ହୋଇପାରନ୍ତି, ପୁଣି କେତେବେଳେ ଜଣେ ବଶ୍ୱଗୁରୁ ବ ହୋଇପାରନ୍ତି; ମାତ୍ର ଏହା ସବୁବେଳେ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଯେ ସେ ଶିଷ୍ୟ ଲାଗି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଜ୍ଞାରହିଁ ପ୍ରତିନଧି ହୋଇ ରହିବେ, ତା' ଲାଗି ଦିବ୍ୟ ଆଦର୍ଶର କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପକୁ ବହନ କରି ଆଣିପାରିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ସହିତ ମନୁଷ୍ୟାତ୍ମାର ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ବନ୍ଧଟିକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବା ଲାଗି ତାକୁ ସମର୍ଥ କରି ରଖିବେ ।

ଆପଣାର ପ୍ରକୃତିଟି ଅନୁସାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ଏହି ସବୁପାକ ସାଧନର ଉପଯୋଗ କରିବ । ମାତ୍ର ଏକଥାଟି ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ସେ ସେହି ସାଧନଗୁଡ଼ିକର ସାବପାତ୍ୟ ସୀମାବଦ୍ଧତାକୁ ବର୍ଜନ କରି ରଖିଥିବ; ଏବଂ ଅହଂଗ୍ରସ୍ତ ମନର ସେହି ଯେଉଁ ବହୁଷ୍କାରଧର୍ମୀ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି "ମୋ ଭଗବାନ, ମୋ ଅବତାର, ମୋ ଧର୍ମଦୂତ, ମୋ ଗୁରୁ" ବୋଲି ଚତ୍କାର କରୁଥାଏ ଏବଂ ଏକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟଗତ ଅଥବା ମତାନ୍ଧ ଉତ୍ତତ୍ତ୍ୱବ ନେଇ ଆପଣା ଉପଲବ୍ଧିଟିକୁ ଅନ୍ୟ ସକଳ ଉପଲବ୍ଧିର ବରୋଧୀ କରି ରଖିଥାଏ, ସେ ସେହି ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିକୁ ଆପଣାଠାରୁ କାଢ଼ି ଦୂରକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେବ । ଅର୍ଥାତ୍, ସକଳ ପ୍ରକାର ସମ୍ପ୍ରଦାୟଗତତା ଏବଂ ଉତ୍ର ମତାନ୍ଧତାରୁ ତାକୁ ଅଲଗା ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ; କାରଣ ଯଥାର୍ଥ ଭଗବତ୍ ଉପଲବ୍ଧିର ସମଗ୍ରତାଟି ସହିତ ଏହାର କୌଣସି ସହାବସ୍ଥାନ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ।

ବରଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ କଳ୍ପନାଟି ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମ ଦେବତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ସକଳ ନାମ ତଥା ରୂପକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ନରଖିଛୁ, ଅନ୍ୟ ସକଳ ଦେବତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣା ଇଷ୍ଟଦେବତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିକୁ ଅନୁଭବ ନକରୁଛୁ, ଅବତାରରୂପେ ଏଠାକୁ ଅବତରଣ କରି ଆସିଥିବା ସେହି ପରମ ଭଗବାନଙ୍କର ଏକତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ ସକଳ ଅବତାରଙ୍କୁ ଏକଜ ଗୁଡ଼ି ନରଖି ପାରୁଛୁ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ପ୍ରଜ୍ଞାର ସବସମଞ୍ଜସତା ମଧ୍ୟରେ ସବବାଧ ଧର୍ମବାଣୀରେ ରହିଥିବା ସତ୍ୟକୁ ସମିଳିତ କରି ନଦେଇଛୁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କଦାପି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତା'ର ଆତ୍ମାକୁ ତାହାର ଭିତରେ ବଜ୍ରଜ ରହିଥିବା ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କ ସଙ୍ଗକୁ ଜାଗୃତ କରଦେବା ଲଗିହିଁ ଯେ ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ ବାହ୍ୟ ସହାୟକ ଓ ସାଧନ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେ ଏକଥାଟି ମଧ୍ୟ କଦାପି ଭୁଲିଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ଜାଗୃତିଟି ଉପଲବ୍ଧି ନହୋଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକୃତରେ କିଛିହେଲେ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରି ନାହିଁ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଆମର ଅନ୍ତର ଭିତରେ କୃଷ୍ଣ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବା ବୁଦ୍ଧଙ୍କର ଆତ୍ମୋଦ୍‌ଘାଟନ ଅଥବା ରୂପାୟନ ଘଟି ନଥାଏ, ତେବେ ବାହାରେ କୃଷ୍ଣ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କିମ୍ବା ବୁଦ୍ଧଙ୍କର ଉପାସନା କେବେହେଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । ଏବଂ ଏସବୁ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯେତେସବୁ ସହାୟକ ରହିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏଇଟିକୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ; ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ଅଦୀକ୍ଷିତ ଓ ଅରୂପାନ୍ତରିତ ସ୍ଥିତି ଏବଂ ତାହାର ଭିତରେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ଆତ୍ମୋଦ୍‌ଘାଟନ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସଂଯୋଜକ ସେତୁ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

❋

ଆମ ଭିତରେ ଯେଉଁ ପରମଗୁରୁ ବଜ୍ରଜଭାବେ ରହିଛନ୍ତି, ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଗୁରୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ତାଙ୍କର ପଦ୍ଧତିକୁହିଁ ଅନୁସରଣ କରିବେ । ଶିଷ୍ୟର ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ମଧ୍ୟଦେଇ ସେ ଶିଷ୍ୟକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବେ । ଶିକ୍ଷାଦାନ, ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଓ ପ୍ରଶ୍ନବଚ;—ଏହିସବୁହିଁ ଗୁରୁର ଜନ୍ମ ସାଧନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର କୌଣସି ବିବେଚନା ଓ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନଶୀଳ ଗୁରୁ ଏକ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ମନର ନିମ୍ନ ଉତ୍ସେଧ ସ୍ୱୀକୃତ ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଅଥବା ଆପଣାର ମତଗୁଡ଼ାକୁ ନେଇ ଲାଦି ଦେବା ଲଗି କଦାପି ମନ ବଳାଇବେ ନାହିଁ । କେବଳ ଯାହା ଉତ୍ପାଦନସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଏପରି ଏକ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍ୱାଜ ହୋଇ ରହିଥିବ ଯାହାକି ଶିଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଲାଳନ ଦ୍ୱାରା ଅଙ୍କୁରିତ ହୋଇ ଉଠିପାରିବ, ସିଏ କେବଳ ସେଭଳି ନିକ୍ଷେପ କରିବାର ଆଗ୍ରହ ରଖିଥିବେ । ଶିକ୍ଷାଦେବା ଅପେକ୍ଷା ସେ ତା'ଠାରୁ ଅନେକ ଗୁଣ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଜାଗୃତ କରିଦେବାରହିଁ ଆଗ୍ରହ ରଖିଥିବେ । ଏକ ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଏବଂ ମୁକ୍ତ ପ୍ରସାରଣର ଦ୍ୱାରା ଶିଷ୍ୟର ବୃତ୍ତି ଓ ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ାକ ଯେପରି ବିକଶିତ ହୋଇ ଉଠିପାରିବ, ତାହାହିଁ ଗୁରୁଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ । ଯେକୌଣସି ପଦ୍ଧତିକୁ ସେ ଏକ ସହାୟକ ଭାବରେହିଁ ଆଣି ଯୋଗାଇ ଦେବେ, କାମରେ ଲଗିଲା ଭଳି ଏକ ସାଧନରୂପେ ତାହାକୁ ଯୋଗାଇ ଦେବେ; ମାତ୍ର ତାହାକୁ ଏକ ଅବଶ୍ୟ-ପାଳନୀୟ ଅଲଂଘ୍ୟ ସୂତ୍ର ଅଥବା ଏକ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ରୁଢ଼ିନିୟମରୂପେ ଆଣି ଲାଦି ଦେବେ ନାହିଁ । ଏବଂ ଏହିସବୁ ସାଧନ ତଥା ସହାୟକ ଯେପରି କୌଣସି ପ୍ରକାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସୀମା ବା ବାଡ଼ରେ ପରିଣତ ହୋଇ ନଯାଏ, ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଯେପରି ଏକ ଯାନ୍ତ୍ରିକତାରେହିଁ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ହୋଇ ନରହେ, ସେ ସେଥିଲାଗି ସବୁଦା ସତର୍କ ରହିଥିବେ। ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଲୋକଟିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଇଦେବା ଏବଂ ଦ୍ରବ୍ୟ ଶକ୍ତିର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆରମ୍ଭ କରଦେବାହିଁ ତାଙ୍କର ସମୁଦାୟ ଓ ଏକମାତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ; ଏବଂ କେବଳ ସେଇଥି ଲାଗିହିଁ ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଏକ ସାଧନ ଓ ଏକ ସହାୟକ ହୋଇ ରହିଥିବେ, ଏକ ଆଧାର ଏବଂ ଏକ ମାର୍ଗ ହୋଇ ରହିଥିବେ।

ସାବଯ୍ତ ଶିକ୍ଷାଠାରୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହେଉଛି ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ; ମାତ୍ର ଏଠାରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ କହିଲେ ବାହ୍ୟାଚରିତ କର୍ମ ଅଥବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚରିତ୍ରର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତକୁ ଆଦୌ ବୁଝାଇବ ନାହିଁ। ଏସବୁ ଲାଗି ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱଳ୍ପସ୍ୱ ସ୍ଥାନ ଓ ସ୍ୱଳ୍ପସ୍ୱ ପ୍ରୟୋଜନ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି; ମାତ୍ର ଗୁରୁର ଅନ୍ତର ଭିତରେ ଯେଉଁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧିଟି ତା'ର ସମୁଦାୟ ଜୀବନ, ତା'ର ଅନ୍ତର୍ଗତ ସ୍ଥିତି ଏବଂ ତାହାର ସାବଯ୍ତ କିସ୍ମକୁ ନିରୂପିତ ଏବଂ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରି ରଖିଥିବ, ସେହି ସଂମୂଳ କଥାଟିହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ଯଥାର୍ଥ ଆକାଙ୍କ୍ଷାଟିକୁ ପ୍ରେରିତ କରି ଆଣିପାରିବ। ଏହି ଉପାଦାନଟିକୁହିଁ ଆମେ ସାଂଜଜୀନ ଏବଂ ଅସଲ ଉପାଦାନ ବୋଲି ମାନିବା; ଆଉସବୁ କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିବଶେଷଟିରହିଁ ସାପେକ୍ଷ ହୋଇ ରହିଥାଏ ତଥା ପରିବେଶର ସାପେକ୍ଷ ହୋଇ ରହିଥାଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧକ ଏହି ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ଉପଲବ୍ଧିଟିକୁହିଁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ ଏବଂ ଆପଣାର ପ୍ରକୃତ ଅନୁସାରେ ତାହାକୁ ଆପଣା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ଦେଇପାରିବ। ବାହାରୁ କୌଣସି ପଦାର୍ଥର ଅନୁକରଣ କରିବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରିବାର ତା' ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ; କାରଣ ଏପରି ଅନୁକରଣଚେଷ୍ଟା ହୁଏତ ତା'ର ଆପଣା ଭୂମିଟିର ସୃଜନସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ଏକାବେଳକେ ବିନଷ୍ଟ କରିଦେବ ଏବଂ ସେଥିରେ ଯଥାର୍ଥ ତଥା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ଫଳଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଆଉ କୌଣସି ସମ୍ଭାବନାହିଁ ରହିବ ନାହିଁ।

ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା ପ୍ରଭାବ ଆହୁରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ। ଶିଷ୍ୟ ଉପରେ ଗୁରୁର ବାହ୍ୟ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱକୁ ଆମେ ଏଠାରେ ପ୍ରଭାବ ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ; ଏହାକୁ ଆମେ ତାଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶର ପ୍ରଭାବ ବୋଲି କହିବା, ତାଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ପ୍ରଭାବ ବୋଲି କହିବା; ଆଉ ଜଣକର ଆତ୍ମାଟି ଲାଗି ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାର ନୈକଟ୍ୟ ବୋଲି କହିବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା କି କୌଣସି କୋଳାହଳ ନକର ମଧ୍ୟ ସେ ଆପଣାର ସତ୍ତ୍ୟପରିସୃଷ୍ଟିକୁ ଓ ଆପଣାର ସକଳ ଧନକୁ ସେଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତଃସଞ୍ଚାରିତ କରିଦେଇପାରନ୍ତି। ଏହାହିଁ ଗୁରୁର ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ଲକ୍ଷଣ। କାରଣ ସର୍ବୋତ୍ତମ କୋଚର ଗୁରୁ ଜଣେ ଶିକ୍ଷାଦାତାରୁପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବା ଅପେକ୍ଷା ଏକ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରୂପେହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଆନ୍ତି; ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାଙ୍କର ଗୁରୁ ପାଖରେ ଯେଉଁମାନେ ଆପଣାକୁ ଗ୍ରହଣଶୀଳ କରି ରଖିଥାନ୍ତି, ସେହିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ଚେତନା ଓ ତାହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆଲୋକ, ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଶୁଦ୍ଧତା ତଥା ଆନନ୍ଦକୁ ସହଜ ଅଜାଡ଼ି ଦେବାରେହିଁ ଲଗିଥାନ୍ତି ।

ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଗୁରୁ ମନୁଷ୍ୟସୁଲଭ ଏକ ଦମ୍ଭପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଆତ୍ମଶ୍ଳାଘୀ ଭାବରେ ଆପଣା ଲଗି ଯେ ଗୁରୁପଣର କଦାପି ଦାବି କରିବାକୁ ସିବେ ନାହିଁ, ଏଇଟି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବାର ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷଣ ହୋଇ ରହିବ । ଯଦି ତାଙ୍କର ଆଦୌ କୌଣସି କର୍ମ ରହିଥିବ, ତେବେ ତାହା ଉପରୁ ଆଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ଆସିଥିବା ଏକ କର୍ମରୂପେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ; ଏବଂ ସେ ନଜେ ସେହି କର୍ମର ଏକ ମାର୍ଗ, ଏକ ପାନ୍ଥ ବା ଜଣେ ପ୍ରତିନିଧିମାନ ହୋଇ ରହିଥିବେ । ସେ ଆଯଣାର ସହଚର ଭାଇ-ମାନଙ୍କର ସହାୟକରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବେ, ଆଉର ଅନେକ ପିଲାଙ୍କୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଉଥିବା ଜଣେ ପିଲା ହୋଇ ରହିଥିବେ, ଗୋଟିଏ ଆଲୋକରୂପେ ଆଉର ଅନେକ ଆଲୋକକୁ ଜଳାଇ ଦେଉଥିବେ, ଏକ ଜାଗ୍ରତ ଆତ୍ମାରୂପେ ଅନେକ ଆତ୍ମାକୁ ଜାଗ୍ରତ କରି ଦେଉଥିବେ; ଏବଂ ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ, ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାରହିଁ ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବା ସାନ୍ନିଧ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ସେ ଆପଣା ପାଖକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟତାର ଅନ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଶକ୍ତିରୂପମାନଙ୍କୁହିଁ ଆବାହନ କରି ଆଣୁଥିବେ ।

*

ଯେଉଁ ସାଧକଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ସକଳ ସହାୟକ ସମ୍ବଳ ରହିଛି, ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟଟିରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବେ । ଏପରିକ ଏହି ସାତାରେ ଏକ ପହନ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଲଗି ପୁନର୍ବାର ଉଠି ବାଟ ଗୁଲିବାର ଏକ ସାଧନରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁ ପରିସ୍ଫଳିତ କରି ନେଇଯାଉଥିବା ଏକ ମାର୍ଗ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ । କାରଣ ଥରେ ଆପଣା ପଥଟିରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ବାହାରପଡ଼ିଲେ, ଜନ୍ମ ତଥା ମୃତ୍ୟୁ ତାଙ୍କର ସତ୍ତାର ପରିଣତିଦ୍ୟମରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକ୍ରିୟାହିଁ ହୋଇ ରହିବ, ତାଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସୋପାନ ହୋଇ ରହିବ ।

ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିକୁ ଫଳପ୍ରଦ କରିବା ଲଗି କାଳ ହେଉଛି ଆମର ଚତୁର୍ଥ ସାଧନ । ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରଯ୍ନାସକ୍ଷେତ୍ରରେ କାଳ ଏକ ଶତ୍ରୁରୂପେ ଅଥବା ଏକ ବନ୍ଧୁରୂପେ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ; ଏକ ପ୍ରତିରୋଧରୂପେ, ଏକ ମାଧ୍ୟମରୂପେ ଅଥବା ଏକ ନିମିତ୍ତରୂପେ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ । ମାତ୍ର ସକଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ତାହା ଯଥାର୍ଥରେ କେବଳ ଆତ୍ମାରହିଁ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କାଲକୁ ଆମେ ନାନା ପରସ୍ଥିତି ତଥା ନାନା ଶକ୍ତିସମୂହର ଏକ ସ୍ରୋତ ବୋଲି କହିବା, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ କ ପରସ୍ପର ସହିତ ଆସି ମିଳିତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ପରଣାମତଃ ଏକ ବିକାଶ ବା ପ୍ରଗତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିଥାନ୍ତି; ଏବଂ କାଳ ସେହି ବିକାଶର ଗତିପଥଟିକୁ ମାପିବା ଲାଗି ଏକ ସାଧନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମର ଅହଂ କାଳକୁ ଏକ ଜ୍ୟାମିତିକ ପରି ମନେକରେ, ଏକ ପ୍ରତିରୋଧ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରେ; ମାତ୍ର ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ଲାଗି କାଳ ଏକ ନମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ, ଆମର ପ୍ରଚେଷ୍ଟାଟି ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିସୀମାଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାଳ ଏକ ପ୍ରତିରୋଧ ପରି ମନେ ହେଉଥାଏ; କାରଣ ଆମ ନିଜ ଶକ୍ତିଟି ସହିତ ସଂଘାତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅନ୍ୟ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ କାଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବାଧା ପରି ଆଣି ଆମ ଆଗରେ ହାଜୁଡ଼େଇ ଦେଇ ଯାଉଥାଏ । ମାତ୍ର ଯେତେବେଳେ ଆମର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ରବ୍ୟ କ୍ରିୟାତ୍ମକତା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି-କ୍ରିୟାତ୍ମକତାର ସମ୍ମିଳନ ଘଟେ, ସେତେବେଳେ କାଳ ଏକ ମାଧ୍ୟମ ଓ ଏକ ଅନୁକୂଳତାରୂପେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇ ଆସେ । ଯେତେବେଳେ ଦୁଇଟିଯାକ ଏକରୂପ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାହା ଏକ ପରକର ଓ ଏକ ନମିତ୍ତରୂପେ ଆସି ଦେଖାଦିଏ ।

ଆପଣାର ପରପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିକୁ ଲାଭ କରିବା ଲାଗି ସତେଅବା ତା' ଆଗରେ ଶାଶ୍ୱତ କାଳ ପଡ଼ିରହିଛି, ଏହାପରି ଅନୁଭବ କରି ସାଧକ ଅନନ୍ତ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ କରିଥିବ; ମାତ୍ର ତଥାପି ବର୍ତ୍ତମାନ ସେଇ ଶକ୍ତିଟିର ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବାର କଥା, ସେଇଟିକୁ ସେ ବିକଶିତ କରିଇବାରେ ଲାଗିଥିବ, ଏକ ନମନୀୟ ଅଧିକୃତ ଏବଂ କ୍ଷିପ୍ରତାର ରୂପ ସହିତ ସେ ସେହି ବିକାଶଟିର ଅନୁଶୀଳନ କରୁଥିବ । ଏବଂ ଏହିପରି ଭିତରେହିଁ ଦିନେ ପରଶେଷରେ ତାହା ସେହି ସତ୍ୟୋଚ୍ଚ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ରୂପାନ୍ତରରେହିଁ ସତେଅବା ଏକ ଅଲୌକିକ ଚମତ୍କାରତା ପରି ହଠାତ୍ ପରିଣତ ହୋଇଉଠିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ତାହା କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ ଏହାକୁହିଁ ଆମେ କାଳ ପ୍ରତି ସାଧକର ଆଦର୍ଶ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ବୋଲି କହିବା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱିତୀୟ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଗ ସ୍ୱଭାବତଃ ଏକ ନୂତନ ଜନ୍ମଲାଭକୁ ବୁଝାଏ; ଏହା ନୂତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ମନୋମୟ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳଭୌତିକ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନରୁ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା ଏବଂ ଏକ ବୃହତ୍ତର ତଥା ଦିବ୍ୟତର ସତ୍ତା ମଧ୍ୟକୁ ଜନ୍ମଲାଭ କରିବାକୁହିଁ ବୁଝାଏ । ଯଥେଷ୍ଟ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ସହିତ ସେହି ବୃହତ୍ତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନଟିର ଆବଶ୍ୟକତାଟି ମଧ୍ୟକୁ ଜାଗୃତ ହୋଇ ନଉଠିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଯୋଗର ଗ୍ରହଣ କଂବା ଅନୁଧାବନ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହି ଗଭୀର ତଥା ବିଶାଳ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ହିକାଶେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ଏକ ଆହ୍ୱାନ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ, ତାହା ନାନାବିଧ ମାର୍ଗରେ ଏହି ନୂତନ ମାର୍ଗଟିରେ ପଦାର୍ପଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ଆପଣାର ଯେଉଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ବିକାଶଧାରାଟି ତାହାକୁ ଅଚେତନ ଭାବରେ ଏହି ଜାଗରଣଟି ଆଡ଼କୁ ପରିଚାଳିତ କରି ଆଣିଥିଲା, ସେ ସେହି ଧାରାଟିର ପଥ ଧରି ଏଠାକୁ ଆସିପାରେ; କୌଣସି ଏକ ଧର୍ମର ପ୍ରଭାବରେ ପଡ଼ି ଅଥବା ଏକ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ସେ ଏହି ମାର୍ଗଟିକୁ ଆସିପାରେ । ହୁଏତ ଏକ ଧୀରଗତି ଆଲୋଚନାର ପ୍ରତିଫଳରେ ସେ ଏହାର ସମ୍ଭାବନାଗୁଡ଼ିକ ହୋଇପାରେ ଅଥବା ହଠାତ୍ କୌଣସି ସ୍ପର୍ଶ ବା ଆଘାତ ବାଜି ସେ ଏହାର ମଧ୍ୟକୁ ସଚେତନ ଏକ ଲମ୍ଫ ପ୍ରଦାନ କରିପାରେ । ବାହ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିର ଚାପ ଦ୍ୱାରା ସଚେତନ ଭାବିହୋଇ ଆସିଲା ପରି ସେ ଏହି ମାର୍ଗରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇପାରେ, ଅଥବା ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଏଠାକୁ ଆସିପାରେ । ତା' ମନର ଆବରଣଟିକୁ ଏକାବେଳକେ ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ କରିଦେଇଥିବା ହୁଏତ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଶବ୍ଦ ତାକୁ ଏଠାକୁ ନେଇ ଆସିପାରେ, ଅଥବା ଦୀର୍ଘ ମନନ ଓ ବିଚାର ପରେ ସେ ଏହି ମାର୍ଗ ଆଡ଼କୁ ମନ ବଳାଇପାରେ; ଏହି ପଥରେ ବାଟ ଚାଲିଥିବା ଆହୁଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଏକ ଦୂରସ୍ଥ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍‌ବୁଦ୍ଧ ହୋଇ ସେ ଏହି ପଥକୁ ଆସିପାରେ, ଅଥବା ଏକ ପ୍ରେରକ ସ୍ପର୍ଶ ଏବଂ ପ୍ରତିଦାନର ପ୍ରଭାବ ତାକୁ ଏଠାରେ ଆଣି ପହଞ୍ଚାଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦେଇପାରେ । ଅର୍ଥାତ୍, ପ୍ରକୃତ ଅନୁପାତରେ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଅନୁପାତରେହିଁ ଏହି ଆହ୍ୱାନ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ ।

ମାନ ଏହି ଆହ୍ୱାନଟି ଯେପରି ମାର୍ଗରେ ଆସିଥାଉ ପଛକେ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନ ତଥା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଏକ ନମ୍ରତ୍ୱି ଅବଶ୍ୟ ମହଜୁଦ ରହିଥିବ ଏବଂ ତାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେଠାରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ ମଧ୍ୟ ରହିଥିବ । ଏକ ନୂତନ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବଗ୍ଧରଣକୁ ଆପଣାର ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ହେବ, ଆପଣାର ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଆଡ଼କୁ ଏକ ଉନ୍ମୁଖତା ଜାତ ହେବ, ଏକ ଆଲୋକନ ଘଟିବ; ଏବଂ ଏପରି ଏକ ଉତ୍କ୍ରାନ୍ତିରବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ରୂପନ୍ତରଣ ସଂଘଟିତ ହେବ, ଯାହାକୁ କି ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଏବଂ ହୃଦୟର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଆପଣାର ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିବେ;—ଯୋଗର ପ୍ରଦତ୍ତ ଯାବତୀୟ ପରିଣାମ ସତ୍ତେଅବା ଏକ ସ୍ୱାଜରୂପରେ ଏହି ଅତିମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି । ଆମର ଏହି ଭୂମିକ୍ଷିଠାରୁ ଆହୁରି ଉଚ୍ଚକୁ ଅବସ୍ଥିତ କୌଣସି ଏକ ବସ୍ତୁର ଏକ ଧାରଣା କରିଯାଇପାରେ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ତାହାର ସନ୍ଧାନ ମଧ୍ୟ କରିଯାଇପାରେ, ଆମ ମନୋଗତ ଆଗ୍ରହଟି ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଗାଢ଼ ଓ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ଅନୁଭବ ବା ଧାରଣ ବି କରିଯାଇପାରେ; ମାନ ହୃଦୟ ତାହାକୁ ଏକମାନ କାମ୍ୟ ବସ୍ତୁରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ତାହାକୁ ଏକମାନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରୂପେ ମାନ ନେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ତଥାପି କେବଳ ନମ୍ରତ୍ୱି ଭାବ ହୋଇହିଁ ରହିଥିବ । କାରଣ, ପରମ ଚିଦ୍‌ଗଭତାର ସତ୍ୟକୁ କେବଳ ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ଭାବଲେହିଁ ହେବ ନାହିଁ, ସେହି ସତ୍ୟକୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ତାହାକୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ହେଲେ ସତ୍ତାର ଏକ ସୁଫବଦ୍ଧ ଏକାଗ୍ରତାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ । ଯୋଗରେ ଯେଉଁ ବୃହତ୍ତ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନଟିର କଳ୍ପନା କରିଯାଇଛୁ, ସେଭଳି ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଏକ ବଳିଷ୍ଠ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅଥବା ଆମ ସାମର୍ଥ୍ୟର କେବଳ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଂଶ ଦ୍ୱାରା କିଂବା ଏକ କୁଣ୍ଠାଯୁକ୍ତ ମନ ଦ୍ୱାରା କଦାପି କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଯିଏ ସେହି ପରମ ଭଗବତ୍ ସତ୍ତାର ସନ୍ଧାନରେ ବାହାରିଛୁ, ତାକୁ ଆପଣାକୁ ନେଇ କେବଳ ସେହି ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆପଣାଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆଉ କୌଣସି ଏକ ପ୍ରଭାବ ଦ୍ୱାରା ଯଦି ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ହଠାତ୍ ଏବଂ ନମ୍ରତ୍ୱିମୂଳକ ଭାବରେ ସଂଘଟିତ ହୁଏ, ତେବେ ତା'ପରେ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ଅଥବା ଦୀର୍ଘସ୍ଥାୟୀ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ । ବଗ୍ଧର ପରେ ବା ତାହାର ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେହିଁ ସାଧକ ଆପଣାର ମାର୍ଗଟିକୁ ବାଛିନଏ, ଏବଂ ମାର୍ଗଟି ସ୍ଥିର କରିନେବା ପରେ ସେଇଟି ଲାଗିହିଁ ଆପଣାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦଏ । ପାଦଗୁଡ଼ାକ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ସତ୍ତେଅବା ଅନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯେଉଁ ଏଣେତେଣେ ହୋଇ ପଡ଼ିଲ ପର ବୋଧ ହେଉଥିଲେହେଁ ଏବଂ କେବଳ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେହିଁ ମାର୍ଗଟି ଆଗକୁ ଦେଖା ଯାଉଥିଲେହେଁ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ୟସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଜ୍ଞାନଟି ପ୍ରକୃତରେ ଯେତେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିଲେହେଁ ତଥାପି ପାଦ ଯାଇ ଯେପର ସିଧା ମାର୍ଗଟି ଉପରେ ପଡ଼ିଯାଇଥାଏ । ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଗୁରୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ସେହି ପରମ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆରମ୍ଭ କର ଦେଇଥାନ୍ତି; ଅବଶ୍ୟ ହୁଏତ ଏପର ବି ଘଟିପାରେ ଯେ ସେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶ କର ନଥାନ୍ତି ଅଥବା ଆପଣାର ମାନସୀୟ ପ୍ରତିନଧିର ବ୍ୟକ୍ତିରୂପରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇ ନଥାନ୍ତି । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେତେଯାହା ଅସୁବିଧା କିଂବା କୁଣ୍ଠାର ଉଦ୍‌ଭବ ହୋଇଥାଏ, ଜୀବନସ୍ରୋତର ଗତିମୁଖଟିକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଥିବା ଅନୁଭୂତିର ଶକ୍ତିଟି ବରୁଛରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଶେଷଯାଏ କଦାପି ଠିଆହୋଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଥରେ ନିଷ୍ପତ୍ତିମୂଳକ ଭାବରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥିବା ଏହି ଆହ୍ୱାନଟିହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହେ; ଯେଉଁ ନୂତନ ବସ୍ତୁଟି ଜନ୍ମଲାଭ କରିଛି, ତାହାକୁ ଆଉ କଦାପି ନଷ୍ଟ କର ଦିଆଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ । ଏପରିକ ଯଦି ପରସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକର ସ୍ତୂପ ପ୍ରଥମରୁହିଁ ଏକ ନମ୍ରମିତ ଅନୁଧାବନ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟତଃ ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ ଲଗି ଅନୁଘଟ୍ୟ ହୋଇ ଠିଆ ହୁଏ, ତଥାପି ମନ ଆପଣାର ନୂତନ ଦିକ୍‌ସୂଚୀଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଥାଏ, ସେଇଥିରେହିଁ ସେ ଅବିଚଳିତ ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ସତତବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ଏକ ପ୍ରଭାବ ସହିତ ଆପଣାର ସ୍ୱଂପ୍ରଧାନ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଆଡ଼କୁ ଲେଉଟି ଆସିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଅନ୍ତର୍ସତ୍ତାରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଅଜେୟ ଦୃଢ଼ତା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ, ତାହା ବରୁଛରେ ଯାବତୀୟ ପରସ୍ଥିତି ଅବଶେଷରେ ଅସମର୍ଥ ବୋଲିହିଁ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ପ୍ରକାର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱଳତା ଦୀର୍ଘକାଳ ଲଗି ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହୋଇ ଆଦୌ ଠିଆହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ ।

ମାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଠିକ୍ ଏହିଭଳି ଭାବରେହିଁ ସାଧନାର ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ନାହିଁ । ଅନେକ ସମୟରେ ସାଧକକୁ ଅତି ମନ୍ଥର ଗତିରେ ଆପଣା ପଥରେ ପରିକ୍ରମଣ ହୋଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼େ, ଏବଂ ମନର ପ୍ରଥମ ଦିକ୍‌ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ସେହି ଦିକ୍‌ପରିବର୍ତ୍ତନର ଅସ୍ପଷ୍ଟତି ଲଗି ପ୍ରକୃତିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂମତିଦାନ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଦୀର୍ଘ ବ୍ୟବଧାନ ରହିଥାଏ । ହୁଏତ ପ୍ରଥମେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ବୌଦ୍ଧିକ ବୁଝାହିଁ ରହିପାରେ, ସେହି ବସ୍ତୁଟି ଆଡ଼କୁ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆକର୍ଷଣ ଅନୁଭୂତ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ସାଧନାର କୌଣସି ପ୍ରକାର ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଚରଣ-ରୂପହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ଅଥବା, ସମ୍ଭବତଃ ଆରମ୍ଭ ପ୍ରସ୍ତାବଟି ଲଗି ଆମ ସମଗ୍ର ପ୍ରକୃତିର ଆଗ୍ରହ ନଥାଏ, କେବଳ ବୁଦ୍ଧିଗତ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ବା ଏକ ଦିକ୍‌ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲବ୍ଧ ହିଆଯାଇଥାଏ;

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଥବା ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆପଣାକୁ ନିବେଦିତ ଏବଂ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିଥିବା ଆଉ କୌଣସି ଭକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ସମାଦରତ୍ୱର ଦ୍ୱାରା ତାହା ଆବଶ୍ଯକ ହୋଇ ଆସିଥାଏ । ଏହିସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବତଳିତ ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗର ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ଦୀର୍ଘ ଏବଂ ଏକ ଦୀର୍ଘ ପ୍ରସ୍ତୁତିକାଳର ଆବଶ୍ଯକତା ରହିଥାଏ; ଏବଂ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ଦୀର୍ଘ ଏବଂ କେବେହେଲେ ଆସେ ନାହିଁ । ଦୀର୍ଘ କଞ୍ଚିତ୍ ଅଗ୍ରଗତି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ, ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ବ କରାଯାଇ ପାରେ; ଏପରିକ ଅନେକ ଶୁଦ୍ଧି ହାସଲ କରାଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାହାକୁ ଅସଲ ଓ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅନୁଭବ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ, ତାହାଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅନେକ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରେ । ମାତ୍ର ତଥାପି ଦୀର୍ଘ ଜୀବନଯାକ କେବଳ ପ୍ରସ୍ତୁତି ହେବାରେହିଁ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଏ, ଅଥବା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୋପାନରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଏକ ଅସଫେଷ୍ଟ ପ୍ରେରକଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଗ୍ଭଳିତ ହେଉଥିବା ମନଟି ଆପଣାର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରସ୍ଥାସସୀମାଟି ଉପରେ ବେଶ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ସେଇଠି ରହିଯିବାକୁହିଁ ଆରମ୍ଭ କରିପାରେ । ବା, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନମ୍ନତର ଜୀବନଟି ଉପରକୁ ଏକ ଲେଉଟି ଆସିବା ମଧ୍ୟ ଘଟିପାରେ, ଯୋଗର ସାଧାରଣ ପରିଗ୍ଭାଷାରେ ଯାହାକୁ କ ମାର୍ଗରୁ ସ୍ଖଳିତ ହୋଇ ରହିବା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହିପରି ଏକ ସ୍ଖଳନ ଘଟେ, କାରଣ ଠିକ୍ କେନ୍ଦ୍ରରେହିଁ ଏକ ଦୋସ୍ତ ରହିଯାଇଥାଏ । ଏକଥା ସତ ଯେ ବୁଦ୍ଧି ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁଥାଏ, ହୃଦୟ ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ଥାସରତ ସତ୍ତ୍ୱତ ଆପଣାକୁ ଗୁନ୍ଥି କରି ରଖିଥାଏ; ମାତ୍ର ସମଗ୍ର ପ୍ରକୃତିଟି ସେତେବେଳ ପର୍ଯନ୍ତ ମଧ୍ୟ ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ପାଣରେ ବନ୍ଧ ହୋଇପାର ନଥାଏ । ତାହା କେବଳ ସେହି ଆହ୍ୱାନ, ସେହି ଆକର୍ଷଣ ବା ସେହି ଉଦ୍ଦ୍ୟମଟିରେ ଆପଣାର ସମ୍ପତ୍ତି ମାତ୍ର ଜଣାଇଥାଏ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟୋଗ ନଷ୍ଟସ୍ଥ ହୋଇଥାଏ, ଏପରିକ ପରମ ଉତ୍ସୁକତାର ସହିତହିଁ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟୋଗ ହୋଇଥାଏ; ମାତ୍ର ଆତ୍ମାର ଏକ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟୋଜନ କିଂବା ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଆଦର୍ଶ ପାଖରେ ତଥାପି ଏକ ସମଗ୍ର ଆତ୍ମ-ନିବେଦନ ବାଙ୍କା ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ତଥାପି ସ୍ମରଣ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏଭଳି ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ କଦାପି ବୃଥା ହୋଇଯାଇ ନଥାଏ; କାରଣ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଆଡ଼କୁ ଆମ ଜୀବନରେ ଯେତେଯେତେ ପ୍ରସ୍ଥାସ ହୁଏ, ସେସବୁ କେବେହେଲେ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ । ଦୀର୍ଘତ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାହା ବିଫଳ ହୋଇଯାଏ ବା କେବଳ ଏକ ପ୍ରସ୍ତୁତିକାଳୀନ ପର୍ଯାୟରେ ଅଥବା ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ଉପଲବ୍ଧିର ସୋପାନରେହିଁ ପହଞ୍ଚିପାରେ; ତଥାପି ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ତାହା ଆତ୍ମାର ଭବିଷ୍ୟତିକୁ ମଧ୍ୟ ନିରୂପିତ କରିଦେଇଯାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାନ ଏହି ଜୀବନ ଆମ ଲଗି ଯେଉଁ ସୁଯୋଗ ବା ଅବସରଟିକୁ ଆଣିଦେଇଛୁ, ଯଦ୍ଦ ତାହାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ବ୍ୟବହାର କରିବା ପାଇଁ ଆମର ଅଭିଳାଷ ଥାଏ, ଆମ ପାଟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥିବା ଆହ୍ୱାନଟି ଲଗି ଏକ ଯଥେଷ୍ଟ ବା ସମକକ୍ଷ ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଇବାକୁ ଆମର ଇଚ୍ଛା ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଏକ ଆତ୍ମସରୂପେ ଅପଣାର ପରିଚୟ ଦେଇ ଯାଇଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ଅନ୍ତର୍ମୁଖରେ କେବଳ କାହିଁ ପରମାଣରେ ଅନ୍ତରତର ହେବା ନୁହେଁ, ମାନ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ହାସଲ କରିବା ଲଗି ଯଦ୍ଦ ଆମର ଆଗ୍ରହ ରହିଥାଏ, ତେବେ ଏକଥା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ସେଥିଲଗି ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିବେଦନ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଜୀବନର ଅନେକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଯୋଗର ଅନୁଧାବନ କରିବା ନୁହେଁ, ମାନ ଯୋଗକୁହିଁ ସମୁଦାୟ ଜୀବନ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରି ତାହାର ଅନୁଧାବନ କରିବାକୁ ହେବ;— ଯୋଗମାର୍ଗରେ ସଫଳତା ଲାଭ କରିବା ଲଗି ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ପ୍ରକୃତ ରହସ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା ।

*

ପୃଥିବୀର ଅଧିକାଂଶ ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ ସାଧାରଣ ଜଡ଼ଗତ ଜୀବନ ଏବଂ ପ୍ରାଣୀ ଜୀବନଟିକୁ ବଞ୍ଚିବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅଲ୍ପସଂଖ୍ୟକ ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ ମନୋଗତ ମାନ ତଥାପି ସୀମାବଦ୍ଧ ସ୍ତରର ଜୀବନଟିକୁ ଯାପନ କରୁଛନ୍ତି, ତାହାର ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ଅପସାରିତ ଆଣି ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟ ସ୍ତରର ଜୀବନଟି ମଧ୍ୟକୁ ଆପଣାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିନେବାକୁହିଁ ମର୍ମତଃ ଯୋଗ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିବାରୁ, ଆମ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଯେତେଯେତେ ଅଂଶକୁ ଆମେ ଏହି ନମ୍ନତର ଜୀବନଟିର ଭୂମିରେ ସେହି ନମ୍ନତର ଜୀବନଟିର ପରିଚର୍ଯ୍ୟାରେହିଁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିଛୁ, ତାହାକୁ ଆମର ପ୍ରକୃତ ଧେସ୍ୟ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ଉତ୍ସର୍ଗର କେବଳ ଏକ ବରୁଦ୍ଧା-ତରଣ ବୋଲିହିଁ କହିବାକୁ ହେବ । ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଆମର ଯେତେଯେତେ ଶକ୍ତି ଏବଂ ନିସ୍ପାଦକତାକୁ ଆମେ ନମ୍ନତର ଭୂମିସ୍ଥ ତାହାର ଆନୁଗତ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରୁ ଅପସାରିତ ଆଣି ଉଚ୍ଚତର ଭୂମିର ଅନୁଶୀଳନ ଲଗି ନିୟୋଜିତ କରି ରଖିପାରିବା, ଆମର ପଥଟିରେ ଆମେ ଠିକ୍ ସେତିକ ପରମାଣରେ ଲାଭବାନ୍ ହେଉଥିବା ଏବଂ ଆମର ଅନ୍ତଗତରେ ଅନ୍ତର୍ଗସ୍ଥ ହୋଇ ରହିଥିବା ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେତିକ ପରମାଣରେ ହ୍ରାସ କରିଦେଇ ପାରିବା । ଏହିପରି ଏକ ସମଗ୍ର ନୂତନ-ନିୟୋଜନରେ ପ୍ରକୃତରେ ଯେଉଁ ଅସୁବିଧାଟି ରହିଛୁ, ତାହାହିଁ ଯୋଗର ମାର୍ଗରେ ଯାବତୀୟ ସ୍ଖଳନ ଓ ଯାବତୀୟ ପତନର ମୂଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କାରଣ ଆମର ଏହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକୃତି ଓ ତାହାର ସକଳ ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକତା, ଆମର ଏହି ସମୁଦାୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ତଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବଶ୍ୱସ୍ତ ଆତ୍ମସତ୍ତା ସବଦା ଏପର ନାନା ସଂସ୍କାର ଏବଂ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କ ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନବଜନ୍ମଟି ଲଗି ବରୋଧୀ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆମ ପ୍ରସ୍ଫାସ୍ଫଟିର ପୂର୍ଣ୍ଣଦୃଦସ୍ଫଚ୍ଛା ବରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରବ'ରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ବଶ୍ୱର କଣ୍ଠ ଅମଳୁ ପ୍ରକୃତରେ ମାନସିକ, ନାଡ଼ୀଗତ ଏବଂ ଭୌତିକ ଅଭ୍ୟସ୍ତତାର ଏକ ଜଟିଳ ସମଷ୍ଟି ବ୍ୟତୀତ ଦୁଏତ ଆଉ କଛୁନୋହେଲେ କୁହାଯାଇ ପାରବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକ ଅଳ୍ପ କେତୋଟି ନର୍ଣ୍ଣସ୍ଫକାଙ୍ଖା ଧାରଣା, ବାସନା ଏବଂ ସମ୍ବଚ୍ଛଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରସ୍ପର ସହିତ ଏକଜ ଯୋଡ଼ା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେହି ସମଷ୍ଟିଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର କେବଳ ପୁନରାବୃତ୍ତିହିଁ କରବାରେ ଲଗିଥିବା ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଶକ୍ତି ପରସ୍ପର ସହିତ ଗୋଳଆମିଶା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅଳ୍ପ କେତୋଟି ମୁଖ୍ୟ ଗଠନ୍ତନ ମଧ୍ୟ ତାହା ଭିତରେ ରହିଛି । ଆମ ଅତୀତ ଓ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଯେଉଁ ସମୁଦାସ୍ଥ ଗଠନଟି ଏହି ନଭ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଜଡ଼ସ୍ଥ ଏବଂ ମନଶ୍ଚର ମନୁଷ୍ୟଟିକୁ ଆକୃତ ଦେଇ ରଖିଛି, ତାହାକୁ ଏକାକେଲକେ ଭାଙ୍ଗିଦେବାକୁ ଏବଂ ଏକ ଦବ୍ୟ ମାନବତା ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଅତିମାନବୀସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିକୁ ସମ୍ଭବ କରିପାରୁଥିବା ଦୃଷ୍ଟିର ଏକ ନୂତନ କେନ୍ଦ୍ର ତଥା ନିସ୍ପାସ୍ଫକତାର ଏକ ନୂତନ ଜଗତକୁ ଆମ ଭିତରେ ସୃଷ୍ଟି କର ରଖିବାକୁହିଁ ଆମେ ଆମର ଯୋଗସାଧନାଟି ମଧ୍ୟରେ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରନେଇଛୁ ।

ଆମ ମନ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଯେଉଁ ସଂମୂଳ ବଶ୍ୱାସ ଓ ଦୃଷ୍ଟିଟି ମନକୁ ଆପଣାର ସେହି ପୁରାତନ ବହିଃଧର୍ମୀ ବଶ୍ୱବ୍ୟବସ୍ଥାଟିର ବକାଶ, ତର୍ପଣ ଏବଂ ଆଗ୍ରହ ଭିତରେ ଅତ୍ୟନବେଶିତ କର ରଖିଛି, ସେଇଟିକୁ ବଲୁପ୍ତ କରଦେବା ହେଉଛି ସବଂପ୍ରଥମ ଆବଶ୍ୟକତା । ଉପରତ୍ତାରେ ରହିଥିବା ଏହି ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିର ସ୍ଥାନରେ ଆମକୁ ଏପର ଏକ ଅଧିକ ଗଭୀର ବଶ୍ୱାସ ତଥା ଅଧିକ ଗଭୀର ଦୃଷ୍ଟିର ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରତିସ୍ଥା କରବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାକି ଆପଣା ଆଗରେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦବ୍ୟତାକୁହିଁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥିବ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦବ୍ୟତାକୁହିଁ ଖୋଜବାରେ ଲଗିଥିବ । ଏହି ନୂତନ ବଶ୍ୱାସ ଏବଂ ବୃତ୍ତ୍ତର ଦୃଷ୍ଟିଟି ପ୍ରତି ସଥାର୍ଥ ସମ୍ମାନ ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧାଭାବ ରଖିବା ଲଗି ଆମର ସମୁଦାସ୍ଥ ନମ୍ରତ୍ତର ସଷ୍ଟିକୁ ବାଧ କରବା ହେଉଛି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆବଶ୍ୟକତା । ଆମର ଏହି ସମୁଦାସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିଟି ଆପଣାକୁ ସମଗ୍ର ଭାବରେ ନବେଦିତ କର ରଖିବ, ଆପଣାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶରେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗତିଶ୍ଚନ୍ଦନରେ ଏହି ଅଜାତ୍ତ ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ଥମନଟି ଲଗି ଜଡ଼ରତ ଜଗତ ଏବଂ ଜନ୍ମଧସ୍ଥ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ତୁଳନାରେ ଏତେ କମ୍ ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିବା ସେହି ପରମ ବସ୍ତୁଟି ପାଖରେ ନେଇ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପଣ କରଦେବ । ଆମର ଏହି ସମୁଦାସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱଟି, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଆତ୍ମା, ମନ, ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ, ହୃଦସ୍ଥ, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆପଣାର ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଏପରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଓ ଏଭଳି ଏକ ଭାବରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ରଖିବ ଯେ ତାହା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାଙ୍କ ଲାଗିହିଁ ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଧାର ହୋଇ ରହିପାରିବ । ଏଇଟି କରିପାରିବା ଆଦୌ ସହଜ ନୁହେଁ; କାରଣ ଏହି ପୃଥିବୀରେ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ କେବଳ ଆପଣାର ଅଭ୍ୟସ୍ତ ସଂସ୍କାରଟିକୁହିଁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି, ତାହାହିଁ ତା' ଲାଗି ଏକ ବିଧାନରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ବିଧାନଟି ଯେକୌଣସି ମୌଳିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲାଗି ବାଧା ହୋଇ ଠିଆହୋଇଛନ୍ତି । ଏବଂ ସମଗ୍ର ଯୋଗଟି ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ରୂପୁଲ ଓ ସହଜ ପରିବର୍ତ୍ତନଟିର କଳ୍ପନା କରିଯାଇଛନ୍ତି, ଆଉ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନକୁହିଁ ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ମୌଳିକ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ବା ସମଗ୍ର ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁକୁ ବାରବାର ସେହି କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ଦୃଷ୍ଟି, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସଟି ପାଖକୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । "ଭଦେବ ବ୍ରହ୍ମ ତ୍ୱଂ ବିଦ୍ଧି ନେଦଂ ଯଦିଦମୁପାସତେ"—ଉପନିଷଦ୍‌ର ଭାଷାରେ ଉକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଏହି ବାଣୀଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଜୀବନ ତଥା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଆବେଗ ଅନୁପ୍ରିକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାକୁ ତା'ର ଆପଣା ଜୀବନ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହୋଇ ଆସିଥିବା ଏହି ସବୁକିଛିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଛାଡ଼ିଆସିବା ଲାଗି ଆମ ପ୍ରାଣର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଭିତ୍ତିକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମନ ଆଉ କେବଳ ଏକ ମନ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଆପଣାର ଅଙ୍ଗୀଭୂତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଆଉ ଏକ ବସ୍ତୁର ଜ୍ୟୋତିରେ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହୋଇ ରହିବ । ଜୀବନ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ, ପ୍ରଶାନ୍ତ, ପ୍ରଗାଢ଼ ତଥା ଶକ୍ତିମନ୍ତ ଏକ ବସ୍ତୁରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଦେଇ ପାରିବ ଏବଂ ସେହି ବସ୍ତୁଟି ଆଉ ଆପଣାର ପୂର୍ବତନ ଅନ୍ଧ ଓ ଆତୁର ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମସୃଷ୍ଟିକୁ ଅଥବା କ୍ଷୁଦ୍ର ଆବେଗ ଏବଂ ବାସନାମୟତାକୁ ଚଳିବା ଲାଗି ବ ସମର୍ଥ ହେବ ନାହିଁ । ଏପରିକ ଆମର ଏହି ଶସ୍ତ୍ରଟି ମଧ୍ୟ ନବୋତ୍ପାଦକ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ଆଣି ସମର୍ପଣ କରିଦେବ; ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ଯେଉଁଭଳି ଏକ କୋଲାହଳକାରୀ ପ୍ରାଣୀମାନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ବା କେବଳ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଏକ ମାଟିପିଣ୍ଡୁଳା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାହା ଆଦୌ ସେପରି ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଭତ୍‌ପରିବର୍ତ୍ତରେ ଶକ୍ତିର ଏକ ସଚେତନ ପରିକରରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ, ଚିଦ୍‌ଗତତାର ଏକ ସ୍ପର୍ଶର ସାଧନ ତଥା ଜୀବନ୍ତ ରୂପାୟନ ହୋଇ ରହିବ ।

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ଅତିଶୟ କଷ୍ଟକର ହୋଇଥିବାରୁହିଁ ତାହା ଅନେକଙ୍କୁ ସ୍ୱଭାବତଃ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜ ଅଥବା ଅଧିକ ତାତ୍କ୍ଷଣିକ ସମାଧାନର ଆଶ୍ରୟ ନେବା ଲାଗି ପ୍ରବୃତ୍ତ କରିଆସିଛି । ଏହି ଜଗତସ୍ଥ ଜୀବନକୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନଠାରୁ ପୃଥକ୍ କରି ରଖିବା ପାଇଁ ତାହା ବହୁତ ଧର୍ମ ଓ ଯୋଗପଥଗୁଡ଼ିକରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକ ଅନୁରୂପ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛୁ ଏବଂ ସେଇଟିକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ଭାବରେ ଖୋଦିତ କରି ବସାଇ ଦେଇଛୁ । ଅନୁଭବ କରିଯାଇଛୁ ଯେ ଏହି ପୃଥିବୀର ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ବାସ୍ତବ ନିୟାମକତାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଆଦୌ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ; ବା, କୌଣସି ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ତଥା ପ୍ରହେଳିକାମୟ କାରଣରୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମାୟା ବୋଲି କୁହାଯାଇଛୁ ଅଥବା ସେହିପରି ଆଉ କୌଣସି କାରଣରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ୟଟିର ବିରୋଧ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଅନୁଭବ ବି କରିଯାଇଛୁ । ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକର ଆପଣା ପାଖଟିକୁ ଛୁଡ଼ି ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ପରମ ସତ୍ୟର ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ସକଳ ଆଦର୍ଶ ନିୟାମକତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନଧର୍ମୀ ଅନ୍ୟ ଏକ ଚେତନାର ଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ; ଏହି ପୃଥିବୀର ଜୀବନଟି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ଅସ୍ପଷ୍ଟ, ଅଜ୍ଞାନମୟ ତଥା ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଆବେଗ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟରେ କେବଳ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଚେତନାଟିଠାରୁ ସେହି ଚେତନା ଏକାବେଳକେ ବିଲଗ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଦୀପ୍ତ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ସୃଜ୍ୟତି ବିରାଜିତ ରହିଛୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ଦାନବରହିଁ ଏକ ଅନ୍ଧକାରମୟ ଓ ଅଶୁଚିପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଜ୍ୟତି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ;—ଏବଂ ଅନାଇଦେବା ମାତ୍ରକେ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପ୍ରବଳ ବିରୋଧଟିହିଁ ଆମ ଆଗରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇଉଠୁଛୁ । ଏକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଈଶ୍ୱର-ଚେତନା ସହିତ ଆମର ଏହି ଜୀବନଲକ୍ଷ୍ୟ ପାର୍ଥିବ ଜନ୍ମ ଓ ପୃଥିବୀଗତ ଜୀବନର ଏକାନ୍ତ ପରସ୍ପରବିରୋଧିତାହିଁ ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଅନୁଭୂତ ହେବାରେ ଲାଗୁଛୁ । ମାୟାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ଜୀବନ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ବ୍ରହ୍ମ ବର୍ତ୍ତିତ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମାର ଅଭିନିବିଷ୍ଟତା, —ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଯେ କଦାପି କୌଣସି ସଙ୍ଗତି ଅଥବା ସହାବସ୍ଥାନ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଏବିଷୟରେ ଆମର ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଦୃଢ଼ବୋଧ ହୋଇଯାଉଛୁ । ତେଣୁ ଗୋଟିକର ଯାବତୀୟ ବିଷୟରୁ ଆପଣାକୁ ବାହାର କରିନେଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଭିମୁଖ୍ୟନ ଭାବରେ ଅନ୍ୟଟି ମଧ୍ୟକୁ ଏକାବେଳକେ ସିଧା ଛୁଟିଯାଇ ସେଇଠି ପରମାଶ୍ରୟ ଲାଭ କରିବାକୁହିଁ ସଚେଅବା ସବୁଠାରୁ ସହଜ ପନ୍ଥା ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଉଛୁ । ଯୋଗର ବିଶେଷଜ୍ଞମାନଙ୍କ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ଐକାନ୍ତିକ ଅଭିନିବେଶର ସେଇ ଭଙ୍ଗୀଟି ଏପରି ଏକ ପ୍ରଧାନ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ, ଏହିପରି ଭାବରେହିଁ ସେହି ଭଙ୍ଗୀଟି ପ୍ରତି ଆମର ଆକର୍ଷଣ ଜାତ ହେଇଛୁ ଏବଂ ସେଇଟି ସଚେଅବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଲାଗୁଛୁ । କାରଣ, ସେହିଭଳି ଏକ ଅଭିନିବେଶ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ଏହି ଫସ୍ପାରକୁ ନିର୍ମମ ଭାବରେ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ବାହାରିଆସି ପାରିବା ଏବଂ ସେହି ପରମ ଏକଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ଆପଣାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ନିବେଦନ କରିଦେଇ ପାରିବା ଓ ଭାଙ୍କରଠାରେହିଁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିପାରିବା । ସେତେବେଳେ ଆମର ଏହି ନିମ୍ନତର ନିୟାମକତାଗୁଡ଼ିକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକ ନୂତନ ଉଥା ଉଚ୍ଚତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ତର ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରେରିତ ଜୀବନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାର କଷ୍ଟକର କାର୍ଯ୍ୟଟି ଲଗି ଆହୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବାଧ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ିବାର ପ୍ରତିନଧି ଅଥବା କାର୍ଯ୍ୟବାହକ ଶକ୍ତିରୂପେ ମଣ କରି ରଖିବାକୁ ବି ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକାବେଳକେ ଫିଙ୍ଗାର କରିଦେବା ବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଶୀଘ୍ର କରି ରଖିବାହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ; ଏବଂ ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ଶସ୍ତାରର ରକ୍ଷଣ ପାଇଁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ସେହି ପରମ ଉଦ୍ୟୋଗଟି ସହଜ ଫଯୋଗସୂଚି ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ଆବଶ୍ୟକ ଅଳ୍ପ କେତୋଟିମାତ୍ର ଶକ୍ତିକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରି ରଖିପାରିଲେହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ।

ପୁଣ୍ଡୁଯୋଗ ଲଗି ଆମେ ଯେଉଁସବୁ ଲକ୍ଷ୍ୟର ନରୂପଣ କରି ରଖିଛୁ ଏବଂ ତାହାର ଯେଉଁଭଳି କଲ୍ପନା କରିଛୁ, ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବସ୍ତୁର କଲେ ଆମେ କଦାପି ଏହି ଅତ୍ୟସରଳ ଅଥଚ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ଓ ଉଚ୍ଚନକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରତିସୃଷ୍ଟିକୁ ଆପଣାର ପନ୍ଥାରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା ନାହିଁ । ଏକ ପୁଣ୍ଡୁ ରୂପାନ୍ତରକରଣ ଲଗି ଆମର ଯେଉଁ ଅଭୀପ୍ସା ଓ ଆଶା ରହିଛୁ, ସେହି କାରଣରୁହିଁ ଆମେ କଦାପି ଶୀଘ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ଯିବାର ଏକ ଅଳ୍ପ-ସାର୍ଥ ପନ୍ଥା ଧରିବାକୁ ଯିବା ନାହିଁ ଅଥବା ସେହି ଦଉଡ଼ଟି ପାଇଁ ନଜକୁ ହାଲୁକା କରିଦେବାର ଅଭିପ୍ରାୟରେ ଆମ ବାଧାବିଘ୍ନଗୁଡ଼ାକୁ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ପାରିବା ନାହିଁ । କାରଣ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲଗି ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ଉପରେ ଉଥା ଏହି ପୃଥିବୀଟି ଉପରେ ବଜସ୍ୱ ଲଭ କରିବାକୁହିଁ ଆମେ ଏହି ଯାତ୍ରା-ପଥରେ ବାହାରିଛୁ । ଆମର ସମୂଚ ଉଥା ସତ୍ତା ଦୁଇଟିଯାକକୁହିଁ ଭାଙ୍ଗର ପାଖରେ ନେଇ ଦେଇଦେବା ଲଗି ଆମେ ବଦ୍ଧପରିକର ହୋଇଛୁ; ଏବଂ ଦୂରସ୍ଥ କୌଣସି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆପଣାକୁ ଅବସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିଥିବା ଏକ ଅତିଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ଏବଂ ରହସ୍ୟାବୃତ ପରମ ଉଦ୍ୟତା ପାଖରେ ଆମର ଶୁଦ୍ଧ ଉଥା ଜୀବସନ ଚିଦ୍‌ଗତଭାବଟିକୁ କେବଳ ଏକ ନୈବେଦ୍ୟରୂପେ ବାଢ଼ିଦେବା ଲଗି ଏବଂ ଆମର ଜୀବନ କହିଲେ ଯାହାକୁଛୁ ବୁଝାଉଛୁ, ତାହାକୁ ଏକ ଅଚଳ ଓ କୂଟସ୍ଥ ପରମ ଜନିର୍ବିଶେଷ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଅର୍ପଣରେ ସ୍ୱାହା କରିଦେବା ଲଗି ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ଅଭିଲାଷ ନାହିଁ । ଆମେ ଯେଉଁ ପରମ ଉଦ୍ୟତାଙ୍କ ଲଗି ଅଭୀପ୍ସା ରଖିଛୁ, ସେ ଏକ ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ପରମସତ୍ତା ହୋଇ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତର ବାହାରେ ରହି ନାହାନ୍ତି; ସେ ଏଇଠି ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଆମର ଅତି ନକଟରେ ଏକ ଅର୍ଚ୍ଚାବୃତ ପରମ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି । ଆମେ ଏହି ଜୀବନକୁ ଆପଣାକୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତି କରି ନଥିବା ଏକ ଉଦ୍ୟ ଆତ୍ମ-ପରପ୍ରକାଶରହିଁ କ୍ଷେତ୍ର ବୋଲ୍ ଜାଣିବା । ଏହିଠାରେ, ଏହି ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ, ଏହି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଓ ଶସ୍ତାରରୂପୀ ଏହି ଆଧାରଟିରେ,—ଏବଂ ଉପନପଦ୍‌ରେ ଯେପର ବାରବାର ଜୋର୍ ଦେଇ କୁହାଯାଇଛୁ,—ଇହୈବ ଆମକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରଦେବାକୁ ହେବ । ଏହିଠାରେ ଆମକୁ ଚାଙ୍କର ମେରୁ ବରୋତ୍ତ୍ରୀର୍ଣ୍ଣ ବୃହସ୍ତ୍ର, ଆଲୋକ ଏବଂ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟକୁ ଆମର ଚେତନାଟି ଲଗି ଏକ ସତ୍ତ୍ୟରେ ପରିଣତ କରବାକୁ ହେବ, ଏହିଠାରେହିଁ ଚାଙ୍କୁ ଅଧିକାର କର ରହିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରଦେବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ, ଏହି ଜୀବନରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇ ପାରିବା ଲଗି ଆମର ଯୋଗରେ ଆମକୁ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହିଭଳି ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ସ୍ୱୀକାର କରନେବା ଦ୍ୱାରା ଆମର ସାଧନାଟି ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁସବୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟକରତା ଆସି ପହଞ୍ଚିବ, ସେଥିରୁ ନିସ୍ତ ହୋଇ ପଳାଇ ଯିବାକୁ ଆମ ପାଖରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଅନୁମତି ନାହିଁ । ଏସବୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟକରତା ଲଗି ଆମର ଏହି ଷ୍ଟଚ୍ଛୁରଣ ବା ପୁରସ୍କାରଟି ଅବଶ୍ୟ ରହିଛୁ ଯେ, ଆମର ଏହି ପଥଟି ଯେତେ ବନ୍ଧୁର ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମର ପ୍ରସ୍ତାବଟି ଯେତେ ଜଟିଳ ଏବଂ ଆମକୁ ପରାଭୂତ କରପକାଇଲା ଭଳି ଯେତେ ବିକଟ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ପାର ହୋଇଯିବା ପରେ ଆମେ ଏକ ବିପୁଳ ଲାଭର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବା । କାରଣ ଆମର ମନ ଥରେ ମେରୁ ସଙ୍କମୂଳ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗି ଉପରେ ସମୁଚ୍ଚିତ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଆମର ଇଚ୍ଛା ସମସ୍ତ ଭାବରେ ମେରୁ ଗୋଟିଏ ଅନୁଧାବନ ଲଗିହିଁ ନମ୍ରୋକ୍ତିତ ହୋଇ ରହିପାରିଲେ, ସ୍ୱୟଂ ଜୀବନହିଁ ଆମର ସହାୟକ ହେଇ ବାହାରି ଆସିବ । ଏକନିଷ୍ଠ, ଜାଗରୂକ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛଃ ସଚେତନ ରହି ସେଭେବେଳେ ଏହି ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବିଶଦ ରୂପାୟନ ତଥା ଏହାର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଘଟଣାକୁ ଆମେ ଆମର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ମେରୁ ପରମ ସଜ୍ଜାରେ ସମିଧରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରନେଇ ପାରିବା । ଏହି ସାଧନାରେ ବଳସ୍ୱୀ ହୋଇ ଆମେ ସ୍ୱୟଂ ପୃଥିବୀକୁ ମଧ୍ୟ ଆମର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲଗି ଏକ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହେବାକୁ ବାଧ କରପାରିବା ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ବରୋଧ କରୁଥିବା ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଛିନ୍ନ କର ଆଣିଥିବା ଧନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆମର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଅଧିକ ସମୃଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ କରଦେଇ ପାରିବା ।

❋

ଏହାଛଡ଼ା ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦିଗ ବି ରହିଛୁ, ଯେଉଁଥିରେ କି ଯୋଗର ପରମୋତ୍ତମ ସାଧନାଟି ଏକ ସାଦ୍ଭାସ୍ୟକାରୀ ମାନ ଜନଶଃ ଫଳପ୍ରଦ କର ଆଣୁଥିବା ପରିଲୀକରଣରେ ଆସି ଉପଗତ ହୋଇଥାଏ; ମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ନେଇ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବା ସାଧକ ଲଗି ସେହି ଦିଗଟି ନିତିଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଯୋଗର ସାଧନା ଆମକୁ ଆମ ନିଜ ସତ୍ତ୍ୱାଟିର ଏହି ଅସାଧାରଣ ଜଟିଳତାଟିର ସମ୍ମୁଖୀନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରୁଥାଏ, ଆମ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ନାନାସ୍ତରେ ଉତ୍ପ୍ରେରକ ଅଥଚ ଆମକୁ ନାନା ସଂଶୟ ଭିତରେ ଆଣି ପକାଇ ଦେଇଥିବା ଅନେକବାଧାର ବ ସମ୍ମୁଖୀନ କରୁଏ, ପ୍ରକୃତର ଏହି ବଭବଶାଳୀ ଅଶେଷ ଅଡ଼ୁଆଟିକୁ ଆଣି ଆମ ଆଗରେ ରଖିଦିଏ । ଆପଣାର କେବଳ ଏହି ଜାଗ୍ରତ ଉପଲବ୍ଧିଗଟିକୁ ଆଶ୍ରୟ କର ଜୀବନ ବଞ୍ଚିଥିବା ଓ ଆପଣା ଆତ୍ମାର ଗଭୀରତାଗୁଡ଼ିକ ବସ୍ତୁରେ ଏବଂ ଏହି ଆବରଣଟିର ପଛରେ ରହିଥିବା ବସ୍ତୁାରଗୁଡ଼ିକ ବସ୍ତୁରେ ସମ୍ପୃକ୍ତି ଅଳ୍ପ ହୋଇ ରହିଥିବା ଜଣେ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ସକାଶେ ତା'ର ମନୋଗତ ଜୀବନଟି ସବଂଦା ବେଶ୍ ସହଜ ଓ ସରଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କେତୋଟି ବାସନାର ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଥଚ କୋଳାହଳମୟ ସମଷ୍ଟି, ଅନବାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇ ରହିଥିବା କେତୋଟି ବୁଦ୍ଧିଗତ ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ-ବୋଧଗତ ଆକାଙ୍କ୍ଷା, କେତୋଟି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୁଚି, ଅଳ୍ପଲଗ୍ନ ଅଥଚ ଅଯତ୍ନଲଗ୍ନ ଏବଂ ଅଧିକାଂଶତଃ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟହୀନ ନାନା ଜୀବନାର ଏକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ସ୍ରୋତ ମଧ୍ୟରେ ନସ୍ୟାତ୍ମକ ବା ମୁଖ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆପଣାର କେତେଟି ଜୀବନା ଓ ବସ୍ତୁର, ଅଳ୍ପ ବା ବହୁତ ପରମାଣରେ ଅନବାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା କେତୋଟି ପ୍ରାଣଗତ ଆବଶ୍ୟକତା, ଶାରୀରକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଶାରୀରକ ଅସୁସ୍ଥତାର ଏକ ନସ୍ତତ ଅଦଳବଦଳ, ନାନା ଦର୍ପ ଓ ବସ୍ତୁତାର ଏକ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଓ ପରଶାସ୍ପଦ ପୁଞ୍ଜପରତା, ମନ ଅଥବା ଦେହର ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ସକଳ ପକୃତର ମୁହୁର୍ମୁହୁ ଘଟିତ ହେଉଥିବା ନାନା ବସ୍ତୁତ୍ତା ଏବଂ ଆନ୍ଦୋଳତତା ଏବଂ ଅବଧାକୃତ କୃତତ୍ତ୍ୱ ଘଟିଥିବା ପ୍ରବଳ ଅନ୍ତର୍ଲେଡ଼ନ ଏବଂ ଜ୍ୱର୍ବେଳନମାନ,—ଏହିଗୁଡ଼ିକହିଁ ସାଧାରତଃ ତା ଜୀବନର ଉପାଦାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆଂଶିକ ଭାବରେ ତା'ର ଜୀବନା ଓ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ସାହାଯ୍ୟରେ ଏବଂ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ କିଂବା ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ଏଗୁଡ଼ିକ ଘଟିତ ହୋଇଥାଏ; ମୋଟାମୋଟି କୌଣସି ବାସ୍ତବ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ଗତିରେ ବା ବେଶ୍ ସହ୍ୟ କରନେଲ ଭଳ କୌଣସି ବଶୃଙ୍ଖଳାମୟ ଶୃଙ୍ଖଳା ସହିତ ଏହା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଭିତରେ ସଜାଇ ରଖିବାର ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ । ତା'ର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନଟି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବସ୍ତୁର କଲେ ଜଣେ ସାଧାରତଃସ୍ପୃଷ୍ଟ ମନୁଷ୍ୟ ଆଜି ମଧ୍ୟ ଅତୀତର ସେହି ଆଦମ ମାନବ ଆପଣାର ଦାସ୍ୟ ଜୀବନରେ ଯେପରି ହୋଇ ରହିଥିଲା, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅଶୋଧିତ ଓ ଅବକଶିତ ହୋଇ ରହିଛି । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ଆମର ଭିତରେ ଗଭୀର ଭାବରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ- ସମର୍ଥ ହେଉ,—ଏବଂ ଯୋଗ କହିଲେ ଆତ୍ମାର ଏହି ଯାବତୀୟ ତଥା ଅନେକବାଧ ଗଭୀରତା ମଧ୍ୟକୁହିଁ ଏକ ପ୍ରବେଶକୁ ବୁଝାଇଥାଏ,—ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେହିଁ ଆମେ ଆମର ଆଶସ୍ପଗତ ଭୂମିଟି ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଏକ ଅନେକବର୍ତ୍ତୀ ସମଗ୍ର ଜଗତଟି ଦ୍ୱାରା ବେଷ୍ଟିତ ହୋଇ ରହିଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଇ, ଆମେ ସେହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜଗତଟିକୁ ଜାଣିବୁ ଏବଂ ତାହା ଉପରେ ବଳପୂର୍ବକ ଲଭ କରିବୁ ବୋଲି ତାହା ଆମ ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥାଏ । ଆପଣାର ଜନ୍ମବକାଶର ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣାର ବସ୍ତୁଗତ ଭୂମିଟି ଉପରେ ଯେପରି ଆପଣାକୁ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରିଛନ୍ତି, ଆମେ ଆଶୟଗତ ଭୂମିଟି ଉପରେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏହି ଆବିଷ୍କାରଟି କରିଥାଉ ।

ଆମ ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଅଂଶର, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ବୁଦ୍ଧି, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ-ମନ, ଆମର ସ୍ନାୟୁମଣ୍ଡଳଟି ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଆତ୍ମା ଅଥବା ବାସନା-ଆତ୍ମା, ହୃଦୟ ଏବଂ ଦେହ ପ୍ରତ୍ୟେକଟିର ସତ୍ତେ ଯେପରି ଏକ ସ୍ୱଜାତୀୟ ଅଭିନିବେଶ ବ୍ୟକ୍ତ-ପରିଚୟ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସବୁଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ରିକ ରୂପପ୍ରକାଶ ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି, ଏହି ଆତ୍ମାବିଷ୍କାରଟିଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବସ୍ତୁନିଷ୍ଠ ଓ ଅସ୍ତିତ୍ୱାତ୍ମକ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଅଙ୍ଗର ଆପଣା ସନ୍ତୁଳନ କୌଣସି ମେଳ କଥାଏ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସନ୍ତୁଳନ କୌଣସି ମେଳ କଥାଏ ଅଥବା ପ୍ରତିଜନ୍ମରୂପ ସେହି ଅଙ୍ଗଟି ସନ୍ତୁଳନ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ମେଳ କଥାଏ, ଯାହାକି ଆମର ଏହି ଉପଲବ୍ଧିଗତ ଅଙ୍କନଟି ଉପରେ କୌଣସି କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ଛଥା ସବୁକିଛିକୁ କେନ୍ଦ୍ର ଆଡ଼କୁ ସଂଯୁକ୍ତ କରି ଆଣିଥିବା ଆତ୍ମସତ୍ତା ଦ୍ୱାରା ନିପତିତ ହୋଇଥିବା ଏକ ଚୁମ୍ବାପରାହ୍ନି ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାଏ । ଆମେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ମାନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ନୁହେଁ, ମାନ ଏକାବେଳକେ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଦେଇ ଯେ ଗଢ଼ି ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକଟିର ଯେ ଆପଣା ଆପଣାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦାବିମାନ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି, ଆମେ ସେହି କଥାଟି ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥାଉ । ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମର ଏହି ସତ୍ତାଟି ବଡ଼ ସ୍ଥୂଳ ଭାବରେ ଗଢ଼ା ହୋଇଥିବା ଏକ ଅରାଜକତା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କି ଆମକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଜଡ଼ୁଟିକୁ ଆଣି ପ୍ରବିଷ୍ଟ କରାଇବାକୁ ହୁଏ । ପୁନଶ୍ଚ, ଆମେ ଏକଥାଟି ବି ଦେଖିବାକୁ ପାଉ ଯେ ଠିକ୍ ବହିଃସ୍ତର ପରି ଆମର ଅନ୍ତରସ୍ଥ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏହି ଜଗତରେ କଦାପି ଏକାକୀ ହୋଇ ରହି ନଥାଉ । ଆମ ଅହଂର ଦାସ୍ତ୍ୱ ବଚ୍ଛିନ୍ନତାଟି ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଆମ ଉପରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ଲଦାହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଭ୍ରମ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ହୋଇ ନଥିଲା, ଆମେ ସେହି କଥାଟିକୁ ଜାଣିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ । ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କେବଳ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେହିଁ କଦାପି ସ୍ୱୟଂସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ବାସ କରୁ ନାହିଁ, ଆମେ ବସ୍ତୁତଃ କୌଣସି ଅନ୍ତର୍ଗତ ବଜନତା ବା ନର୍ଜନତା ମଧ୍ୟରେ କଦାପି ଅଲଗା ହୋଇ ବାସ କରୁ ନଥାଉ । ଆମର ମନ ସବୁବେଳେ ଗ୍ରହଣ କରିବାର, ବକଶିତ କରାଇବାର ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇବାର ଏପରି ଗୋଟିଏ ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହା ଭିତରେ କି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବାହାରୁ ଏକ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ପ୍ରବାହ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ; ଉପରୁ, ତଳୁ ଏବଂ ବାହାରୁ ନାନା ଉତ୍ସଜାତ କେତେକେତେ ଦ୍ରବ୍ୟର ଏକ ପ୍ରବହମାନ ପୁଞ୍ଜ ସତତ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଆମର ଯାବତୀୟ ଜୀବନ ଏବଂ ଅନୁଭୂତିର ଅର୍ଦ୍ଧାଂଶରୁ ଅଧିକକୁ ଆମେ ଏହି ଅର୍ଥରେ ଆମ ନିଜର ନୁହେଁ ବୋଲି କହିପାରିବା ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମ ବାହାରୁଥିଁ ରୂପାୟିତ ହୋଇ ଆସନ୍ତି; ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରକୃତରେ ବଡ଼ କୃତତ୍ୱ ଏପରି କିଛି ମିଳିବ, ଯାହାକୁ କି ମୂଳତଃ ପ୍ରକୃତରେ ଆମର ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରୁଥିଁ ଜନ୍ମଲାଭ କରିଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଏସବୁର ଏକ ଅଧିକ ଅଂଶ ଅନ୍ୟ-ମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଥବା ପରିବେଶରୁଥିଁ ଆମ ପାଖକୁ ଆସିଥାଏ; କଞ୍ଚାମାଲ ରୂପରେ ହେଉ ଅଥବା ତିଆରି ହୋଇ ପାରିଥିବା ଜିନିଷରୂପେ ହେଉ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ବାହାରୁଥିଁ ଆମ ପାଖକୁ ଆମଦାନୀ ହୋଇ ଆସିଥାଏ । ମାତ୍ର ଏହାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏଠାରେ ଥିବା ବିଶ୍ୱପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟରୁ ଅଥବା ଅନ୍ୟ ଲୋକ ତଥା ଭୂମିରେ ଥିବା ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟରୁ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ବାସ କରୁଥିବା ସତ୍ତ୍ୱା, ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ଓ ପ୍ରଭାବଗୁଡ଼ିକରୁ ଆସିଥାଏ । କାରଣ ଆମକୁ ଆବୋରି ଧରି ରହିଥିବା ପରି ଆମର ଉପରେ ଓ ଆମକୁ ପରିବେଷ୍ଟିତ କରି ତେତ୍ତନାର ଆହୁରି ଅନ୍ୟ ଭୂମିମାନ ରହିଛନ୍ତି; ପ୍ରାଣର ତଥା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଜଡ଼ର ଭୂମିମାନ ରହିଛନ୍ତି ଯେଉଁଠାରୁ କି ଏଠାରେ ଥିବା ଆମର ଜୀବନ ତଥା ନିସ୍ୱାସ୍ପକତାଟି ଆପଣାର ଖୋରାକ ପାଇଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଆପଣାର ଖୋରାକରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି; ଏଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ସେହି ଭୂମିଗୁଡ଼ିକର ଛାପ ଆସି ପଡ଼ୁଛି, କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଓ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ୁଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ରୂପାୟନ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାର ସାଧନରୂପେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜଟିଳତା ତଥା ବିଶ୍ୱଜଗତରୁ ଆମ ଉତ୍ତରକୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା କେତେକେତେ ଶକ୍ତି ଆଗରେ ଏକାଧିକ ସ୍ତରରେ ଆମର ଏହି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବା ହେତୁଥିଁ ଆମ ଲାଗି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ସ୍ତରରେ ଏକ ମୁକ୍ତିର ସମ୍ଭାବନା ଆହୁରି ଅନେକ ଗୁଣରେ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼ୁଛି । ଆମକୁ ଏହି ସବୁକିଛିକୁ ବସ୍ତୁରୂପେ ନେବାକୁ ହେବ, ସବୁଟିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆମ ପ୍ରକୃତିଟିର ଫଗୁପ୍ତ ଉପାଦାନଟିକୁ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏହାର ଗଠନକାଣ୍ଡ ତଥା ପରିଣାମଭୁତ ଗତିଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏହି ସବୁଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରର ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ହେବ, ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସୌଷମ୍ୟ ଓ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବି ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଯୋଗର ପାରମ୍ଭରିକ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ଏହିସବୁ ପରସ୍ପରବରୋଧୀ ଉପାଦାନ-ଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଲାଗି ଏକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ ସରଳ ପଦ୍ଧତିର ସାହାଯ୍ୟ ନିଆ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯାଇଥାଏ । ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରଧାନତଃ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିଏ ମନୋଗତ ଶକ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ତା' ଭିତରୁ ଏଇଟିକୁ ବା ସେଇଟିକୁ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାର ଏକମାତ୍ର ସାଧନରୂପେ ନିର୍ବାଚିତ କର ନିଆଯାଏ; ଏବଂ ସେଇଟି ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯାହାସବୁ ରହିଲା, ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଏକ ଜଡ଼ତା ଭିତରେ ଶାନ୍ତ କର ରଖାଯାଏ ଅଥବା ଆପଣା ଆପଣା ସ୍ୱ ସ୍ୱ ତୃପ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଶୁଖି ମରିବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଏ । ସତ୍ତ୍ୱର ସଂବେଗଗତ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ାକୁ ଅବଲମ୍ବନ କର ତଥା ଦୃଢ଼ସତ୍ତ୍ୱର ପ୍ରଗାଢ଼ ଓ ସଘନ ନିସ୍ପୃହତାଗୁଡ଼ାକୁ ଆଦର ନେଇ ଭକ୍ତ ଏକାଗ୍ରଦୃଷ୍ଟି ହୋଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରେମଟି ଭିତରେହିଁ ନିବାସ କରିବାକୁ ଲାଗେ, ଆପଣାକୁ ସଚ୍ଚେତନ ଗୋଟିଏ ଏକାଗ୍ର ଅଗ୍ନିଶିଖାରୂପେ ସଂଗ୍ରହୀତ କର ଆଣିଥାଏ । ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ନିସ୍ପୃହତା ଲଗି ସେ ଉଦାସୀନ ରହିଥାଏ, ବରେକ ତଥା ବୁଦ୍ଧିଗତ ବିସ୍ମରଣର ଯାବତୀୟ ଆବେଦନକୁ ସେ ପଛରେ ପକାଇ ଆସେ ଏବଂ ମନ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ଲଗି ଯେଉଁ ପିପାସାଟି ରହିଛୁ, ସେଥିଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଧ୍ୟାନ ଦିବ ନାହିଁ । ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହୋଇ ରହିଥିବାର ମୁହୂର୍ତ୍ତଟିରେ ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ପ୍ରେରଣା ତା'ର ଦୃଢ଼ସତ୍ତ୍ୱ ଭିତରୁ ଉଲ୍ଲସିତ ହୋଇ ଆସିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି, ସେ ତାହାକୁହିଁ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଆବଶ୍ୟକ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ ନେଇଥାଏ । ଯେଉଁ କର୍ମେଚ୍ଛା ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପୂଜା ଆଡ଼କୁ ଅଥବା ମନ୍ଦିରର ଉପାସନା ଆଡ଼କୁ ଆପଣାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କର ରଖେ ନାହିଁ, ସେଥିରେ ଆଉ ତା'ର କୌଣସି କାରଣ ବା ପ୍ରୟୋଜନ ନଥାଏ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜ୍ଞାନକୁହିଁ ପଥରୂପେ ଗ୍ରହଣ କର ନେଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱପ୍ରଣୋଦିତ ଭାବରେ ବରେକଶକ୍ତି ଓ ବିସ୍ମରର ନିସ୍ପୃହକତାଟି ଭିତରେ ଆପଣାକୁ କଲ ରଖିଥାଏ, ମନର ଅନ୍ତର୍ଗକର୍ଷିତ ପ୍ରସ୍ପାସଟିରେହିଁ ସେ ମୁକ୍ତିର ଆସ୍ୱାଦନ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ । ସେ ଆତ୍ମାର ଏକାଗ୍ର ଚିନ୍ତନରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ରହେ, ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଯାବତୀୟ ଆବରଣକାରୀ ନିସ୍ପୃହା ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅନ୍ତର୍ବିବେଚନାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସେ ଆତ୍ମାର ନିଶ୍ଚଳ ଓ ନୀରବ ଅବସ୍ଥିତିକୁ ବେଶ୍ ଠାବ୍ କରି ନେଇପାରେ ଏବଂ ଆପଣାର ବୁଦ୍ଧିଗତ ବୋଧଟି ଦ୍ୱାରା, ଅନୁପ୍ରେରିତ ଧାରଣାଟି ଦ୍ୱାରା ସେହି ମୂର୍ତ୍ତି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତିଟିରେ ଆସି ଉପଗତ ହୋଇଥାଏ । ଆମ ସଂବେଗ-ଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ଦୌଡ଼ା ପ୍ରତି ସେ ଉଦାସୀନ ରହିଥାଏ, ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ଅତିବ୍ୟାକୁଳ ପ୍ରବଳ ବାସନାଗୁଡ଼ାକର ବୁଭୁକ୍ଷିତ ଆହ୍ୱାନଗୁଡ଼ାକୁ କାନ ବୁଜି ଦେଇଥାଏ, ଏବଂ ପ୍ରାଣର ଯାବତୀୟ ନିସ୍ପୃହକତା ଲଗି କବାଟ କଲ ରଖିଥାଏ; ସେଗୁଡ଼ାକ ଯେତେଶୀଘ୍ର ତା'ର ଜୀବନ ଉପରୁ ଚଲକୁ ଖସିପଡ଼ନ୍ତୁ ଓ ତାକୁ ସେସବୁର ବୋଝରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦିଅନ୍ତୁ, ତାକୁ କେବଳ ଜଣେ ନିଶ୍ଚଳ ଓ ମୂକ ଶାଶ୍ୱତ ଅକର୍ତ୍ତାରୂପେ ଛାଡ଼ିଯାଆନ୍ତୁ, ସିଏ ଆପଣାକୁ ସେତିକ ଅଧିକ ଭଗ୍ୟବାନ୍ ବୋଲି ମନେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରୁଥାଏ । ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ସେ ଆପଣାର ପଥରେ ଏକ ବାଧା ବୋଲି ମଣେ, ପ୍ରାଣିକ ଜିଯ୍ୱାଗୁଡ଼ିକୁ ବଇଷ୍ଣ ବୋଲି ଗ୍ଭବୁଥାଏ; ସେମାନଙ୍କର ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁ ସଙ୍କୁଚିତ ଓ ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ କରି ରଖାଯାଇ ପାରିଲେ ସେ ଛାଡ଼ାକୁ ଆପଣାର ପରମ ଗ୍ଭତ୍ୟ ବୋଲି ଜ୍ଞାନ କରେ । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗର ପୃଥିବୀରୁ ଯେଉଁ ଅଗଣିତ ଅସୁବିଧା ଓ ପ୍ରତିକୂଳତାମାନ ମସ୍ତକ ଉତ୍ତୋଳନ କରିବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ଜ୍ଞାନୀ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବାହ୍ୟ ଭୌତିକ ତଥା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଏକାନ୍ତତାର ଏକ ଦୃଢ଼ ରକ୍ଷାପ୍ରାଚୀର ଠିଆକରି ରଖିଥିବ ଏବଂ ଏହିପରି ଉପାୟରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ନଷ୍ଟତି ଲାଭ କରେ । ଅନ୍ତର୍ଗତ ନୀରବତାର ଏକ ପ୍ରାଚୀର ପଛରେ ଆପଣାକୁ ନିରାପଦ ରଖି ସେ ଆପଣାକୁ ବେଶ୍ ଅନୁଭୂତିଶୂନ୍ୟ କରିନଏ ଏବଂ ଜଗତ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସକଳପ୍ରକାର ସ୍ପର୍ଶରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରିଥିବ । ଆପଣାକୁ ନେଇ ଏକୁଟିଆ ହୋଇ ରହିବା ବା ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ସହିତହିଁ ଏକାକୀ ହୋଇ ରହିବା, ପରମେଶ୍ୱର ତଥା ତାଙ୍କର ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସହିତ ଅଲଗା ହୋଇ ବିଚରଣ କରିବା ଏବଂ ଆପଣା ମନର ଏକ ଔଳାନ୍ତିକ ଆତ୍ମାଭିମୁଖୀ ପ୍ରସ୍ୱାସ ଭିତରେ ଅଥବା ଦୁର୍ଦ୍ଦମ୍ୟର ଏକ ଇଶ୍ୱରାଭିମୁଖୀ ବ୍ୟାକୁଳତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଗୋଟାଇଲା କଳକର ରହିବା,—ଏହିସବୁ ଯୋଗମାର୍ଗରେ ଏହିଗୁଡ଼ିକହିଁ ସ୍ପତ ଓ ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସ୍ପନ୍ଦାତ୍ମକ କେବଳ ଗୋଟିଏମାତ୍ର ପ୍ରେରକଶକ୍ତିର ଅନୁଧାବନ କରୁଥିବା କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅସୁବିଧାକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ୟ ସକଳ ଗ୍ରନ୍ଥିକୁ କାଟି ଦିଆଯାଏ ଏବଂ ଛାଡ଼ାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ସମସ୍ୟାଟିର ସମାଧାନ କରିଯାଏ । ଆମ ପ୍ରକୃତିର ନାନା ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଓ ବିଭକ୍ତ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସବୁ ଗ୍ରୁଡ଼ି କେବଳ ଗୋଟିକ ଉପରେହିଁ ଅତ୍ୟନ୍ତବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବାର ପିତ୍ତାନ୍ତୃତିକୁହିଁ ସବୁଠାରୁ ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ମଣି ଛାଡ଼ାର ଶରଣ ନେବାକୁ ହୁଏ ।

ମାନ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ଲଗି ଏହି ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଅଥବା ବାହ୍ୟ ଏକାନ୍ତତା ଓ ନୀରବତା ତା'ର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତିରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ଘଟଣା ବା ପର୍ଯ୍ୟାୟ ହୋଇହିଁ ରହିପାରିବ । ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ଜୀବନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବ; ଓ ସେହି କାରଣରୁହିଁ ତାକୁ କେବଳ ଆପଣାର ବୋଟ୍ଟିକୁ ବନ୍ଧନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ମାନ ସଚେଷ୍ଟ ଭଗ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ତା'ର ଏହି ଆପଣା ବୋଟ୍ଟିର ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ତାକୁ ଏହି ଜଗତର ବୋଟ୍ଟର ମଧ୍ୟ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଅଂଶକୁ ବନ୍ଧନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଯୋଗଟି ତୁଳନାରେ ତା'ର ଅନୁସୃତ ଯୋଗକୁ ଏକ ଅଧିକତର ଅର୍ଥରେ ଏକ ଫଗ୍ରାମ ବା ସମର ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ମାନ ଏହାକୁ ତା'ର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମର ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ଏକ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ବୃହତ୍ତର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲାଗି ରହିଥିବା ସାମୂହିକ ସମର ବୋଲିହିଁ କୁହାଯିବ । କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ଆପଣା ଭିତରେ ଯେ ତାକୁ ଅହଂବଜଡ଼ିତ ମିଥ୍ୟା ଓ ବ୍ୟବସ୍ଥାସ୍ପନ୍ଦନତାର ଶତ୍ରୁଗୁଡ଼ିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପରେ ବଳସ୍ଥ ହାସଲ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏହି ଜଗତ ଭିତରେ ସତେଅବା ଅକ୍ଷସ୍ଥ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପ୍ରତିକୂଳ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିନଧିରୂପେ ରହିଥିବା ଏହିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବଳସ୍ଥ ହାସଲ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଗୁଡ଼ିକର ଏହି ପ୍ରତିନଧିମୂଳକ ସ୍ୱଭାବଟିକୁ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବାର ଅନେକ ବେଶୀ ଅନମନୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆଣି ଦେଇଯାଇଥାଏ, ଏପରିକ ବାରବାର ଆବିର୍ଭୂତ ହେବା ଲାଗି ଏଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାୟ ଅଶେଷ ଅଧିକାର ଦେଇଯାଇଥାଏ । ଅନେକ ସମୟରେ ସେ ଏକଥାଟି ମଧ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗେ ଯେ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ଆପଣାର ସ୍ୱାଭାବିକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମରଟିରେ ଜୟଲାଭ କରିସାରିବା ପରେ ସତେଅବା ଅଶେଷ ବୋଲ୍ ପ୍ରତିଭା ହେଇଥିବା ଏକ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ସମରରେ ତାକୁ ସେହି ଯୁଦ୍ଧଟିକୁ ବାରବାର ଜୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; କାରଣ ତା'ର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ଇତ୍ୟବସରେ ଆପଣାର ବିସ୍ତାରରେ ପ୍ରକୃତିରେ ଏକ ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଆକାର ଧାରଣ କରିଛି ଯେ, ସେଥି ଭିତରେ ଆପଣାର ପୁନର୍ଗଠିତ ଆବଶ୍ୟକତା ତଥା ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକ ସହିତ କେବଳ ତା'ର ନିଜ ସୃଷ୍ଟିଟି ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେଇଟି ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଗଣ୍ଠିରେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି, କାରଣ ତାହାର ଆପଣା ଭିତରେହିଁ ସେ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଛି ।

ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରି ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ସମାଧାନ କରିଦେବା ସକାଶେ ସମଗ୍ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁଥିବା ସାଧକ ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଅନୁମତି ନଥାଏ । ତାକୁ ସ୍ୱନିର୍ବାଚିତ ଜ୍ଞାନୋପାର୍ଜନ ସହିତ ସଂଶୟରହିତ ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁ ମଧ୍ୟ ଏକତ୍ର ସମଞ୍ଜସଭାବରେ କରି ରଖିବାକୁ ହୁଏ, ପ୍ରେମାନୁସିକ୍ତ କୋମଳ ଆତ୍ମାଟିକୁ ଶକ୍ତିର ଅଦମ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନଟି ସହିତ ଏକାଠି ଗଆଁଠାଇ ରଖିବାକୁ ହୁଏ; ଏକ ବିଶ୍ୱାତୀତ ଶାନ୍ତସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୃପ୍ତିର ସହିତ ବାସ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାର ନିଷ୍କ୍ରିୟତାଟିକୁ ଦିବ୍ୟ ସକ୍ରିୟତା ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ସତତ ନିୟୋଗଶୀଳତାଟି ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଯିବାକୁ ହୁଏ । ଚିତ୍‌ଗତତାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁସନ୍ଧିତ୍ସୁଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେପରି ହୋଇଥାଏ, ତା' ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିଗତ ନାନା ବିରୋଧ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ମୋହାତୁର ଅନ୍ଧକାର-ଇଚ୍ଛା, ହୃଦୟବୃତ୍ତିର ନାନା ବିକ୍ଷୋଭ, କାମନାତତ୍ତ୍ୱର ଗୋପନ ସୁଯୋଗପ୍ରତୀକ୍ଷା ତଥା ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରର ସାବଧାନୀ ବାଧା ଆପଣାର ନାନା ସମାଧାନ ଲୋଡ଼ି ଉପସ୍ଥିତ ହେବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି; ମାତ୍ର ତାକୁ ଏକ ଭିନ୍ନ ଉପାୟରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପାରିଷ୍କାର ତଥା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ; ତା'ର ଲକ୍ଷ୍ୟସାଧନପଥରେ ସେମାନେ ସେଉଁ ଅନ୍ତରାୟ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥାନ୍ତି, ସେଇଟିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ । କାରଣ ଏହିସବୁ ବିଦ୍ରୋହୀ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଭିତରେହିଁ ତାକୁ ଅନୁଭବ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜୀବରେ ଅନେକ କଷ୍ଟକର ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ଏବଂ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ ଲାଗିହିଁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାଧନରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ତାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର କର୍କଶ ବସ୍ତୁସ୍ପର୍ଶଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ନୂତନ ସ୍ପର୍ଶଗତ ମଧ୍ୟରେ ବଦଳାଇ ଦେବାକୁ ହୁଏ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଘନ ଅନ୍ଧକାରଗୁଡ଼ିକୁ ଆଲୋକିତ କରିନେବାକୁ ହୁଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଜୀବରେ ଏବଂ ଏକତ୍ର ରୂପାନ୍ତରିତ କରିନେବାକୁ ହୁଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଆପଣା ଭିତରେ ତଥା ସେଗୁଡ଼ିକର ପାରସ୍ପରିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ହୁଏ । ଏସବୁକୁ ତାକୁ ସମଗ୍ର ଜୀବରେ କରିବାକୁ ହୁଏ, କୌଣସି ଗୋଟିଏ କଣିକା, ଗୋଟିଏ ସ୍ପନ୍ଦନ ଅଥବା ଗୋଟିଏ ସ୍ପନ୍ଦନକୁ ମଧ୍ୟ ବାଦ୍ ଦେଲେ ଆଦୌ ଚଳେ ନାହିଁ; କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ ଲେଶମାତ୍ର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଛାଡ଼ି ଆସିବାକୁ ହୁଏ ନାହିଁ । କୌଣସି ଏକ ବିଶେଷ ସ୍ଥାନରେ ଆପଣାକୁ ଔକାନ୍ତିକ ଜୀବରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବା, ଏପରିକି ସେହିପରି ଜୀବରେ ଜଗନ୍ମୟରେ କେତୋଟି ସ୍ଥାନରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବା,—ତା'ର ଜଟିଳ ସମଗ୍ରତିସ୍ୱାଟି ଭିତରେ ଏସବୁର ହୁଏତ ଏକ ସାମୟିକ ଉପଯୋଗିତା ଜନ୍ମିପାରେ; ମାତ୍ର ସେହି ଉପଯୋଗିତାଟିର ଅବସରଟି ଘୁଞ୍ଚିଯିବା ମାତ୍ରକେ ତାକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଛାଡ଼ି ଆସିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ ଏକ ସର୍ବସମାବେଶକାତ୍ମ ଅଭିନିବିଷ୍ଟତାର ଅଧିକ କଠିନ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁହିଁ ସେ ଆପଣା ସାଧନାରେ ସର୍ବଦା ଧେୟ କରି ରଖିଥାଏ ।

*

ଅଭିନିବେଶ ହେଉଛି ବସ୍ତୁତଃ ଯେକୌଣସି ଯୋଗରେ ଏକ ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଆବଶ୍ୟକତା, ମାତ୍ର ଏକ ସର୍ବଗ୍ରହଣକାତ୍ମ ଅଭିନିବେଶକୁହିଁ ଆମେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସ୍ୱପ୍ରକୃତ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ସମୟରେ ଜୀବନର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓ ଶକ୍ତିମତ୍ତ ଦୃଢ଼ସ୍ଥାପନ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ; କୌଣସି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଧାରଣା, ବସ୍ତୁ, ଅବସ୍ଥା ଅଥବା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚୈତ୍ୟସ୍ପନ୍ଦନ ବା ଭବ୍ତ ଉପରେ ଜୀବନକୁ, ଆମର ସଂବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ଅଥବା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ଦୃଢ଼ସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା କେବଳ ଏକ ଗୌଣ ଓ ସହାୟକ ପ୍ରକ୍ରିୟାମାତ୍ର ହୋଇରହେ । ପରମ ସତ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ଭୂମିକି ମଧ୍ୟରେ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିକୁ ବିସ୍ତାରଯୁକ୍ତ ଓ ବୃହତ୍ ଜୀବରେ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେବା ଏବଂ ଏହାର ସକଳ ଅଂଶରେ ତଥା ଏହାର ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦେଇ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିକୁ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବା,—ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ବୃହତ୍ତର କ୍ରିୟା ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା ଏବଂ ଏଇଟି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବ୍ୟତୀତ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ କଦାପି ଆପଣାର ଅପଲ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିରେ ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଯେଉଁ ଚେତନାଟି ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛୁ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ପରମ ସଦ୍ଗତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ, ଆମେ ଠିକ୍ ସେହି ଚେତନାଟି ଲାଗିହିଁ ଆନାଡ଼୍ଞା ରଖିଛୁ; ଆମ ପଶ୍ଚାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଉପାଦାନରେ ଏବଂ ଆମ ସ୍ୱଭାବର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଗତିଶୀଳତାରେ ଆମେ କେବଳ ସେହି ଚେତନାଟିକୁହିଁ ଅଧିସ୍ଥିତ କରି ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ । ଏହି ବିସ୍ତାରଯୁକ୍ତ ତଥା ଏକୀଭୂତ ସମଗ୍ରତାହିଁ ଆମ ସାଧନାଟିର ସଦ୍ମୂଳ ସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଏହି ସ୍ୱରୂପଟିହିଁ ସଦ୍ଦା ଏହାର ନିସ୍ପାଦଣ ଲୀଳାଟିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରୁଥିବ ।

ମାନ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆମର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ଅଭିନିବଷ୍ଟ କରି ରଖିବା ଏହି ଯୋଗସାଧନାର ବିଶେଷ ସ୍ୱରୂପ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମକୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ଆମର ଏହି ସତ୍ତାଟି ହେଉଛୁ ଏକ ଜଟିଳ ବହୁମିଶ୍ରିତ ବସ୍ତୁ, ଏବଂ ତାହାକୁ କଦାପି ସହଜ ସ୍ତରରେ ଓ ଏକାବେଳକେ ଆମ ପକ୍ଷରେ ଧରି ରଖିହେବ ନାହିଁ, ସତେଅବା ଆମର ଦୁଇହାତ ଦେଇ ଏହି ପୃଥିବୀଟିକୁ ଧରି ରଖିଥିଲ ପରି ଏହାକୁ କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତରରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିସ୍ପାଟି ମଧ୍ୟରେ ନିସ୍ପେଷିତ କରି ରଖିହେବ ନାହିଁ । ଆପଣାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବାର ସ୍ୱପ୍ରୟାସଟିରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସାଧାରଣତଃ ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ଅତିଜଟିଳ ସଜ୍ଜଟିରେ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ସହାୟକ ଅଥବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ଅଂଶକୁ ଆପଣା ହାତକୁ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଅନ୍ୟ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଥାଇଥାଉ ସେ ଅଗ୍ରରୁଚିରୂପେ ଏହି ସହାୟକ ବା କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ଅଂଶଟିକୁ ହାତକୁ ନେବ ଏବଂ ତା'ର ଦୃଷ୍ଟି ସମକ୍ଷରେ ରହିଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ସାଧନକଳ୍ପେ ସମସ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ଗୁଳୁ କରିଦେବା ଲାଗି ସେ ତାହାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବ । ତା'ର ଏହି ନିର୍ବାଚନଟିରେ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରକୃତିହିଁ ସଦ୍ଦା ତା'ର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ହୋଇ ରହିଥିବ । ମାତ୍ର ତା' ଭିତରେ ଆପଣାର ସଂକୁଚିତ ଇଚ୍ଛା ତଥା ସଂକୁଚିତ ବିସ୍ତାରର ଭୂମିରେ ରହିଥିବା ପ୍ରକୃତିହିଁ ଏହି ପଥପ୍ରଦର୍ଶକର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ, ଆପଣାର ନିମ୍ନତମ ସ୍ତରରେ ରହିଥିବା ଅଥବା କୌଣସି ସଙ୍କୁଚନକାଳୀ ଗତିଶୀଳତାଟି ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବା ପ୍ରକୃତି ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବ ନାହିଁ । ଆପଣାର ନିମ୍ନତର ପ୍ରାଣିକ ନିସ୍ପାପୂରକତା-ଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରକୃତି ବାସନାକୁହିଁ ଆପଣାର ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ; ମାନ ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ଏକ ପ୍ରାଣିକ ଜୀବ ନୁହେଁ, ସିଏ ହେଉଛୁ ଗୋଟିଏ ମନୋମୟ ସତ୍ତା ଏବଂ ଏହାହିଁ ହେଉଛୁ ତା'ର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରବିଶିଷ୍ଟ ପରିଚୟ । ଆପଣାର ପ୍ରାଣଗତ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିବାକୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଆବଶ୍ୟକ ପରିଶୋଧନ ଆଣି ପାରିବାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି ଆପଣାର ମନନସମର୍ଥ ମନଟିକୁ ଓ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଛୁ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ସ୍ତରରେହିଁ ସେ ଆପଣା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭିତରେ ରହିଥିବା ଗଭୀରତର ଆତ୍ମାଟିର ଅର୍ଥାତ୍ ଚା'ର ତୈତ୍ତିସତ୍ତ୍ୱଟିର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ଆମ୍ଭର ଭିତରର ଏକ ସନ୍ଦୀପନଯୁକ୍ତ ମନୋଭୂମିକୁ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଏହିସବୁ ବୃହତ୍ତର ଏବଂ ବଣ୍ଟୁଭତର ପ୍ରେରକଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଯାହାକୁ ଆମର ବାସନା ବୋଲି କହୁଛୁ, ସେହି ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଜାତ ଶକ୍ତିର ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବକୁ ଅତିକ୍ରମ କରାଇପାରିବ । ସେ ଏଇଟି ଉପରେ ଆପଣାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନସ୍ତ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଅର୍ଜନ କରିପାରିବ ବା ଏହାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା ଦେଇ ରୂପାୟିତ କରିପାରିବ ଏବଂ ଆପଣାର ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବା ସକାଶେ ସେଇଟିକୁ ନେଇ ତାହାର ଦିବ୍ୟ ପରମ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପାଖରେ ଅର୍ପଣ କରିଦେଇ ପାରିବ । ଏହି ଭିତରର ମନୋଭୂମି ଏବଂ ଏହି ଗଭୀରତର ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ମଣିଷ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଏହି ତୈତ୍ତି ଉପାଦାନ,—ଏହି ଦୁଇଟିଯାକକୁହିଁ ଅଙ୍କୁଶ ପରି ବ୍ୟବହାର କରି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱା ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରକୃତିକୁ ଆପଣା ଅଧିକାର ମଧ୍ୟକୁ ଆଣିପାରିବ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଭିତରର ମନୋଭୂମିଟି ରହିଛୁ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛୁ, ତାହା ସାଧାରଣ ବୁଦ୍ଧିରଣା ବା ନ୍ୟାସ୍ତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ବୁଦ୍ଧିଠାରୁ ଏକ ଭିନ୍ନ ପଦାର୍ଥ; ସେଇଟିଠାରୁ ଅଧିକ ଉତ୍ତୋଳିତ, ଅଧିକ ବିଶୋଧିତ, ଅଧିକ ବିସ୍ତୃତଯୁକ୍ତ ଓ ଅଧିକ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ । ଇତରପ୍ରାଣୀ ହେଉଛୁ ଏକ ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତ୍ୱା, ଆପଣାର ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଯୋଟିଏ ସତ୍ତ୍ୱା; ମନୁଷ୍ୟକୁ ଇତରପ୍ରାଣୀଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ, କାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ବୁଦ୍ଧି ଅଛୁ, ବୁଦ୍ଧିଗତ ବୁଦ୍ଧିରଣା ମଧ୍ୟ ଅଛୁ । ମାତ୍ର ଏଠାରେ ଏହି ବ୍ୟାପାରଟିକୁ ଏକ ଅତିସଂକ୍ଷିପ୍ତ, ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ବିଭ୍ରମକାରୀ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଯାଇଛୁ । କାରଣ, ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛୁ କେବଳ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ସୀମାବଦ୍ଧ ପ୍ରୟୋଜନଗତ ଏବଂ ନିମିତ୍ତସମ୍ଭୂତ ଜିଯ୍ୟାତ୍ମକତା, ଏବଂ ଆପଣାଠାରୁ ଅନେକ ବୃହତ୍ତର ଆଉ ଏକ ଭତ୍ତିରୁ ଏହାର ଉଦ୍ଭବ ହୋଇଛୁ, ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସନ୍ଦୀପିତ, ଅଧିକ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଅଧିକ ସୀମାତିକ୍ରମୀ ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରୁ ବୁଦ୍ଧି ଜନ୍ମଲାଭ କରିଛୁ । ଆମର ଏହି ଅବଲୋକନ କରୁଥିବା, ଭର୍କ ଦ୍ୱାରା ଭିତ୍ତିଲ ଦେଖୁଥିବା, ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ଦେଖୁଥିବା ଏବଂ ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଦେଉଥିବା ବୁଦ୍ଧିର ଏକ ତାତ୍କାଳିକ ଅଥବା ଅନ୍ତର୍ବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ମହତ୍ତ୍ୱ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛୁ ସତ୍ତ; ମାତ୍ର ତାହାର ଅସଲ୍ ଏବଂ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱଟି ହେଉଛୁ ଯେ ତାହା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଇତରପ୍ରାଣୀର ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଛି ଥିବା ନିମ୍ନସ୍ଥ ଏହି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଆଲୋକଟିର ସ୍ଥାନରେ ଜମଶଃ ଏକ ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ହେବା ଲଗି ଆଦଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ଏକ ପରମ ଆଲୋକର ଯଥାର୍ଥ ଗ୍ରହଣ ତଥା ଯଥାର୍ଥ ଜିଯ୍ୟାତ୍ମକତାଟି ଲଗିହିଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ । ଇତରପ୍ରାଣୀ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ତରର ଏକ ବୁଦ୍ଧିରଣାତ୍ମକ ରହିଛୁ, ଏକ ପ୍ରକାର ଭାବନା ରହିଛୁ, ଏକ ଆତ୍ମା ରହିଛୁ, ଏକ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଓ ଜୀବ ସଦୃଶ ରହିଛୁ । ମନୁଷ୍ୟ ତୁଳନାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ବିକଶିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଇତରପ୍ରାଣୀର ମନୋଗତ ଜିଘାଂସୃତ୍ତି ଆପଣାର ପ୍ରକାରରେ ମନୁଷ୍ୟର ମନୋଗତ ଜିଘାଂସୃତ୍ତିଙ୍କି ସହିତ ତଥାପି ସମାନ ହୋଇ ରହିଛି । ସାମ ଇତରପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏହିସବୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆପଣାକୁ ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା ଗୋଟାଏ ଇଚ୍ଛାଶୂନ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ର ପରି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଛି, ବଡ଼ ଅଳ୍ପ ପରିମିତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି, ଏପରକି ଜନ୍ମସ୍ଥ ସେହି ସ୍ନାୟୁଗତ ଗଠନସୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରାୟ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଛି । ଇତରପ୍ରାଣୀର ସାବଧାନ୍ୟ ଅବବୋଧ, ବୋଧ ଏବଂ ଜିଘାଂସୃକତା କେବଳ ସ୍ନାୟୁଗତ ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି, ଆକାଙ୍କ୍ଷା, ପ୍ରତ୍ୟୋଜନ ତଥା ପରିତର୍ପଣ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଶାସିତ ହେବାରେ ଲଗିଛି ଏବଂ ଏହିସବୁ ସାବଧାନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରାଣଗତ ଆବେଗ ଓ ପ୍ରାଣିକ ବାସନାହିଁ ମୂଳ-ଗଣ୍ଠି ହୋଇ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଣବଶ ପ୍ରକୃତିର ଏହି ସାତ୍ତ୍ୱିକ ବିଧାନଟି ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଛି, ସାମ ଇତରପ୍ରାଣୀର ତୁଳନାରେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଛି । ଆପଣା ଆତ୍ମବିକାଶର କଠିନ ଜିଘାଂସାଭିମିତି ଉପରେ ଏକ ସନ୍ଦୀପିତ ଇଚ୍ଛା-ଶକ୍ତି, ଏକ ସନ୍ଦୀପିତ ଭାବନା ଏବଂ ସନ୍ଦୀପିତ ନାନା ସଂବେଗର ସଞ୍ଚାର କରିପାରିବା ଲଗି ମନୁଷ୍ୟର ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ଆପଣା ବାସନାର ଜନ୍ମତର ଜିଘାଂସାଟିକୁ ସେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଏହି ଅଧିକ ଚେତନା ତଥା ଅଧିକ ମନନକ୍ଷମ ପଥ-ପ୍ରଦର୍ଶକମାନଙ୍କର ଅଧୀନ କରି ରଖିପାରୁଛି । ଆପଣାର ଜନ୍ମତର ସୃଷ୍ଟିକୁ ଏହିପରି ଭାବରେ ଆପଣାର ଜନ୍ମଲଗ୍ନକୁ ଆଣିପାରିବା ଏବଂ ସେଇଟିକୁ ସନ୍ଦୀପିତ କରିପାରିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସେ ସେହି ଅନୁପାତରେ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ହେବାରେ ଲଗିଛି ଓ ଆଉ ଇତରପ୍ରାଣୀ ହୋଇ ରହୁ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ସେ ଭାବନାର ବାସନାଟିର ସ୍ଥାନରେ ଆଉର ଅଧିକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ସନ୍ଦୀପନଯୁକ୍ତ ଏକ ଭାବନା ଏବଂ ଇଚ୍ଛାର ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିପାରିବ, ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ସ୍ପର୍ଶ ଲାଭ କରି ରହିଥିବା, ସଚେତନ ଭାବରେ ତା'ର ଆପଣା ଇଚ୍ଛାଟିଠାରୁ ଦିବ୍ୟତର ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଇଚ୍ଛାଟିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ଅଧିକ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ତଥା ବିଶ୍ୱାତୀତ ଏକ ଜ୍ଞାନ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଭାବନା ଏବଂ ଇଚ୍ଛାର ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିପାରିବ, ସେତେବେଳେ ସେ ଅହମାନବତ୍ତ୍ୱର ଉପଲବ୍ଧି ଆଡ଼କୁ ଆପଣାର ଯାତ୍ରାଟି ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲଣି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ; ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ତା'ର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାୟନ-ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହେଲଣି ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ ।

ତେବେ ଭାବନା, ଆଲୋକ ତଥା ଇଚ୍ଛାର ଏହି ସବୋଚ୍ଚ ମନସ୍ତିରେ ଅଥବା ଆମ ଗଭୀରତମ ଅନୁଭୂତି ତଥା ସଂବେଗର ସେହି ଅନ୍ତର୍ସ୍ଥିତ ହୃଦସ୍ପନ୍ଦିରେହିଁ ଆମକୁ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଆମର ଚେତନାଟିକୁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ; ଦୁଏଟ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିକରେ ଅଥବା, ଆମର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଥିଲେ ଏକାବେଳକେ ଦୁଇଟି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟରେ ଆମ ଚେତନାକୁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏବଂ ତାହାକୁହିଁ ଆମର ଜ୍ଞାତ୍ରୋତ୍ସୋଳକରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରି ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଉତ୍ସୋଳିତ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏକ ସନ୍ଦୀପିତ ଜ୍ଞାନନା, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଏବଂ ହୃଦୟର ଏହି ଅଭିନିବେଶ ଏକତ୍ର ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଆମ ଜ୍ଞାନର ସେହି ଗୋଟିଏ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଧେୟଦୃଷ୍ଟି ଆଡ଼କୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଆମ ଜିଯ୍ୟାର ସେହି ଗୋଟିଏ ସମାଲୋକିତ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଉପଲବ୍ଧିସ୍ଥଳ ଆଡ଼କୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବ ଓ ଆମ ସଂବେଗର ସେହି ଗୋଟିଏ ଅନ୍ତରାଣୀ ଆତ୍ମଦୃଷ୍ଟି ଆଡ଼କୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବ; ଏବଂ ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ଆମ ଯୋଗଗ୍ରହଣର ଆରମ୍ଭବିନ୍ଦୁ ବୋଲି ଜାଣିବା । ଏବଂ ଯେଉଁ ପରମ ଆଲୋକଟି ଆମ ଭିତରେ କ୍ରମଶଃ ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୋଇ ଉଠିବାରେ ଲାଗିଛି, ଆମର ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରାସ କରିନେବା ଲାଗି ଆମେ ଯେଉଁ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଆବାହନ କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ, ସେହି ଆଲୋକ ଏବଂ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟର ଉଦ୍‌ଗମସ୍ଥାନହିଁ ଆମ ଅନ୍ୱେଷଣର ଧେୟ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଜ୍ଞାତରେ ହେଉ ଅବା ଅଜ୍ଞାତରେ ହେଉ, ଆମର ଏହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପ୍ରକୃତିର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପରମ ଦିବ୍ୟତାଟି ଲୁଚିହିଁ କୌଣସି ଏକ ଉପାଦାନ ସଦୃଶ ଆକାଙ୍କ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଛି, କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟତା ଆମର ଏକମାତ୍ର ଧେୟ ହୋଇ ରହିବ । ସେହି ଏକ ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ଧାରଣା, ଅବବୋଧ, ଦୃଷ୍ଟି, ଜାଗ୍ରତକାଙ୍କ୍ଷା ସ୍ପର୍ଶ ଏବଂ ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି ଉପରେହିଁ ଆମର ସକଳ ଜୀବନ ବ୍ୟାପକ, ବହୁମୁଖ ଅଥଚ ଏକନିଷ୍ଠ ହୋଇ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ । ଆମର ହୃଦୟ ସେହି ପରମ ସଦ୍‌ଗତ ଓ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ଆଡ଼କୁହିଁ ଆପଣାର ଅଭିନିବେଶରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ରହିବ; ଏବଂ ଥରେ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିପାରିବା ପରେ, ସେହି ପରମ ସ୍ୱଂସୌନର୍ଯ୍ୟସମୁଦ୍ରର ଅଧିକୃତ ଏବଂ ପରମାଭିଭୂତ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ନିମଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିବ । ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ସକଳାଙ୍ଗ ସ୍ୱରୂପଟିର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ଉପରେହିଁ ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଦୃଢ଼ ଓ ଅବିଚଳିତ ଭାବରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ, ଏବଂ ସେ ଆମ ଭିତରେ ଯାହାକିଛୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେବେ ବୋଲି ବାସନା ରଖିଛନ୍ତି, ସେହି ସବୁଟି ଲାଗି ସେ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ ଏବଂ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ ଭାବରେ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ରଖିବ । ଯୋଗର ତିନିବିଧ ମାର୍ଗ କହିଲେ ଆମେ ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ବୁଝିବା ।

*

ମାତ୍ର ଯାହା ଆମ ଲାଗି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବଜ୍ଞାତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମେ ତାହା ଉପରେ ଆପଣାକୁ କିପରି ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିପାରିବା ? ମାତ୍ର ତଥାପି ଏକଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ ଯେ, ତାଙ୍କର ଉପରେ ଆମ ସତ୍ତ୍ୱାକୁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କର ନପାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ଜାଣିପାରିବା ନାହିଁ । ଯେଉଁ ଅଭିନିବେଶ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କର ଏକ ଜୀବନମୟ ଉପଲବ୍ଧିରେ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରେ ଏବଂ ଅପଣା ଭିତରେ ତଥା ଆମର ଗୋଚରଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥିତ ସବୁକିଛି ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ସେଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ସତ୍ତତ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ, ଜ୍ଞାନଯୋଗ କହିଲେ ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ବୁଝିଥାଉ, ଜ୍ଞାନ ଲଗି ସାଧନା କହିଲେ ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ବୁଝିଥାଉ । କେବଳ ନାନା ଗ୍ରନ୍ଥର ଅଧ୍ୟୟନ ଦ୍ୱାରା କିଂବା ଦାର୍ଶନିକ ତର୍କବିତର୍କର ବଳ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦେଇ ବୁଝିବାରେ ତତ୍ପର ହୋଇ ରହିଲେ ତାହା କଦାପି ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ଆମର ଏହି ଦୀର୍ଘ ମାନସିକ ଶ୍ରମର ପଥଶେଷକୁ ଆସି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ବକ୍ଷସ୍ଥରେ ଯାହାକିଛି କୁହାଯାଇଛି, ଆମେ ତୁଏତ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ବେଶ୍ ଜାଣିପାରିବା ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କ ବକ୍ଷସ୍ଥରେ ଯାହାକିଛି କଳ୍ପନା କରିଯାଇ ପାରିବ, ଆମେ ତୁଏତ ସେହି ଭାବନାଗୁଡ଼ାକୁ ବେଶ୍ ଆସ୍ତତ୍ତ କରିପାରିବା ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ତଥାପି ତୁଏତ ଏକଥା ହୋଇପାରେ ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଆଦୌ ଜାଣିପାର ନଥିବା । ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯୋଗାନୁଶୀଳନର ପଥରେ ଏହିପର ଏକ ବୌଦ୍ଧିକ ପ୍ରସ୍ତୁତି ବସ୍ତୁତଃ ଆମର ସ୍ୱତଃପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ହୋଇପାରିବ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଏହାକୁ କଦାପି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହିହେବ ନାହିଁ । ଏହା ଏପରି ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଅଥବା ସୋପାନ ନୁହେଁ, ଯାହା ଭିତର ଦେଇ ଯିବା ସମସ୍ତଙ୍କ ଲଗି ଆବଶ୍ୟକ ହେବ, ଅଥବା ଯାହା ମଧ୍ୟଦେଇ ଯିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଧ୍ୟାନ ତଥା ଚିନ୍ତନର ସମର୍ଥ ବୁଦ୍ଧି ଜ୍ଞାନର ଯେଉଁ ବୌଦ୍ଧିକ ପ୍ରତିଭୂତିକୁ ସାଧ କରି ପାରୁଛୁ, ଯଦି ସେଇଟିକୁ ଯୋଗ ଲଗି ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଅବଶ୍ୟପ୍ତିଭି କର ରଖାଯାଏ, ତେବେ କେବଳ ମୁଷ୍ଟିମେୟ କେତେଜଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଲଗି ଯୋଗ ପ୍ରକୃତରେ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିବ । ଆମ୍ଭାରୁ କେବଳ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଅନ୍ତ୍ରାନ ଆସିବ ଏବଂ ମନ ଭିତରେ ସେହି ଅନ୍ତ୍ରାନକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମର୍ଥନ ମିଳୁଥିବ;—ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ପରମ ଆଲୋକ ଆମଠାରୁ କେବଳ ଏତକରହିଁ ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରିଥାଏ ଏବଂ ଏତକ ସମ୍ଭବ ହୋଇଗଲେ ତାହା ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଦିଏ । ଆମର ଭାବନା ଭିତରେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ଧାରଣାଟିକୁ ଅବିଚଳ ଭାବରେ ଧରିରଖି ପାରିଲେ, ଆମ ଜୀବନର ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ପ୍ରଦେଶଗୁଡ଼ାକରେ ଏକ ତତ୍ତ୍ୱ ଇଚ୍ଛା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିପାରିଲେ ଏବଂ ହୃଦସ୍ଥ ଭିତରେ ଏକ ଆକାଙ୍କ୍ଷା, ଏକ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ଜାଗୃତ ହୋଇପାରିଲେ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ଉକ୍ତ ସମର୍ଥନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହି ସବୁଗୁଡ଼ାକ ଯଥାକ୍ତ ଅଥବା ସମଚ୍ଛନ୍ଦ ଭାବରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନପାରଲେ ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଦୁଏନ୍ତ ବାଟ ଦେଖାଇନେବ ବା ସଂପ୍ରଧାନ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏହି ଧାରଣାଟି ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଦୁଏନ୍ତ ଆଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ, ଦୁଏନ୍ତ ଅଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବାକୁହିଁ ବାଧ୍ୟ ହେବ; ଆକାଙ୍କ୍ଷାଟି ଦୁଏନ୍ତ ଫଙ୍କାଖୁଣ୍ଟି ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣବଳ ହୋଇ ରହିଥିବ; ଶ୍ରଦ୍ଧା କେବଳ କ୍ଷୀଣ ଭାବରେହିଁ ସଂଦୀପିତ ହୋଇଥିବ ବା ଏପଣକ, ଜ୍ଞାନର ଦୃଢ଼ଶିଳା ଉପରେ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହି ନଥିବାରୁ, ଭାହା ବଡ଼ ସହଜରେ ଟଳି ଯାଇଥିବ, ଅନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଥିବ ଓ ହ୍ରାସ ହୋଇ ହି ଯାଇଥିବ । ଅନେକ ସମୟରେ ଦୁଏନ୍ତ ଭାହା ନଟାପିତ ହି ହୋଇଯିବ ଏବଂ ପ୍ରବଳ ବେଗରେ ପବନ ବହୁଥିବା କୌଣସି ଗିରିପଥରେ ହାଇରେ ଥିବା ବତ୍ତିଟି ପରି ଭାହାକୁ କେବଳ ଅଳ୍ପ କଷ୍ଟରେହିଁ ପୁଣି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରିଯାଇ ପାରୁଥିବ । ମାନ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଗହ୍ୱର ପ୍ରଦେଶରୁ ଥରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣସଙ୍କଳ୍ପବଦ୍ଧ ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରଲେ, ଆତ୍ମାର ଆହ୍ୱାନରେ ଥରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଉଠିପାରଲେ, ଏହି ଅଯଥେଷ୍ଟ ଓ ଅଳ୍ପଶକ୍ତ ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଦିବ୍ୟ ଧେସୃଟିର ସାଧନ ଲାଗି ନଶ୍ଚୟ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଯଥେଷ୍ଟଶକ୍ତ ନମିତ୍ତରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇପାରିବେ । ତେଣୁ ଜ୍ଞାନୀମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମନୁଷ୍ୟର ପଥଗୁଡ଼ିକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସୀମାବଦ୍ଧ କରି ରଖିବା ଲାଗି ସବଦା ଅନିଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରି ଆସିଛନ୍ତି; ଏପରକି ଫଙ୍କାଖୁଣ୍ଟିମ ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାରଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଭା' ଲାଗି କଦାପି କଳ ରଖିବାକୁ ଗୃହ ନାହାନ୍ତି, ସବୁଠାରୁ ଭଲେ ଭଥା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ରହିଥିବା ପଛକବାଟଟିକୁ ମଧ୍ୟ କଦାପି ବନ୍ଦ କରି ରଖି ନାହାନ୍ତି, ରୁଚ୍ଛତମ ବାଧିଶଭାଟଟିକୁ ମଧ୍ୟ କଦାପି କଳଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ଯଦି ଆବଶ୍ୟକ ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ ସହଜରୁ ରହିଛି, ଭେବେ ଯେକୌଣସି ନାମ, ଯେକୌଣସି ରୂପ, ଯେକୌଣସି ପ୍ରତୀକ ଭଥା ଯେକୌଣସି ଅର୍ଘ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଓ ଯଥେଷ୍ଟ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଯାଇଛି । କାରଣ ସାଧକର ହୃଦସ୍ଥ ଭିତରେହିଁ ଭଗବାନ୍ ଆପଣାକୁ ଚହ୍ନିନେଇ ପାରନ୍ତି ଓ ଯଜ୍ଞକୁ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତଅନ୍ତି ।

ମାନ ଭଥାପି ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗର ପଛରେ ରହିଥିବା ସକଳ ବସ୍ତୁରଶକ୍ତିଟି ଯେଉଜ ଅଧିକ ବୃହତ୍ତ ଭଥା ପ୍ରଶସ୍ତ ହେବ, ଭାହା ସାଧକ ଲାଗି ସେଉଜ ଅଧିକ ଉପକାରକ ହୋଇପାରିବ, ଏବଂ ଭାହାର ସିଦ୍ଧିଟି ମଧ୍ୟ ସେଉଜ ଅଧିକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ବିପୁଳ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିବ । ଆମକୁ ଯଦି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗରହିଁ ସାଧନା କରିବାକୁ ହୁଏ, ଭେବେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାର ଏହିପରି ଏକ ଧାରଣାରୁ ଆମକୁ ଏହି ସାଧନାଟିକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକି ସ୍ୱୟଂ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସମଗ୍ର ଧାରଣା ହୋଇଥିବ । ଆମ ହୃଦସ୍ଥ ଭିତରେ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ଯେଉଁ ଆକାଙ୍କ୍ଷାଟି ରହିଥିବ, ସେଥିରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସୀମାସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣତା ନଥିବ । ଆମକୁ ଯେ କେବଳ ଏକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭିତରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଥିବା ଧର୍ମଗତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ ରଖିବାକୁ ହେବ, ତାହା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର କୌଣସି ନା କୌଣସି ସୀମାବଦ୍ଧକାସ୍ତ ମାନସିକ ସ୍ତର ଭିତରେ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଚୈତନ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କୁ କଳ୍ପ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ଯାବତୀୟ ଏକାଙ୍ଗୀ ଓ ଏକଦେଶୀ ଦର୍ଶନକଳ୍ପନାରୁ ମଧ୍ୟ ବାହାରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେଉଁ ଗତିଶୀଳ ଭଗବତ୍‌କଳ୍ପନା ବା ପ୍ରେରକ ଭଗବଦ୍‌ବୋଧକୁ ଧରି ଆମର ଯୋଗ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ସ୍ତରରେ ଆପଣାର ସାଧନାଟିକୁ ଆରମ୍ଭ କରିପାରିବ, ତାହା ସ୍ୱଭାବତଃ ଏକ ଚେତନାମସ୍ୱ ସଂଗ୍ରାସ୍ତ ଅଥଚ ସଂଘାତଦମକାସ୍ତ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କରହିଁ ଏକ ଧାରଣା ବା ବୋଧ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଅନାଇ ଆମେ ଆପଣା ଦୃଷ୍ଟିସମକ୍ଷରେ ସେହି ମୁକ୍ତ, ସଂଶକ୍ତିଶାଳୀ, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ସେହି ପରମ ଏକ ଏବଂ ଏକତ୍ୱକୁହିଁ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଥିବା, ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କି ସକଳ ସତ୍ତ୍ୱା ବିଚରଣ କରୁଛନ୍ତି ଓ ଜୀବନଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟଦେଇ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଳିତ ହୋଇପାରିବେ ତଥା ଏକରୂପ ହୋଇଯାଇ ପାରିବେ । ଏହି ପରମ ଅନନ୍ତ ଆପଣାର ଆତ୍ମ-ଉଦ୍‌ଘାଟନରେ ଏକାଧାରରେ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନ ତଥା ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ହୋଇ ପାରୁଥିବେ ଏବଂ ଆତ୍ମାକୁ ସ୍ପର୍ଶ ମଧ୍ୟ କରି ପାରୁଥିବେ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନ; କାରଣ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ସେହି ଚେତନାମସ୍ୱ ପରମ ଦିବ୍ୟପୁରୁଷ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ଜାଣିବା, ଯିଏକି ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ଅଗଣିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ଅଦ୍ରବ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ଉପରେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତିତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରତିଫଳନକୁ ଅବଶ୍ୟ ନିପତିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ; କାରଣ ଆମ ଆଖି ଆଗରେ ସେ ଅନନ୍ତ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦରୂପେ ପ୍ରତିଭାତ ହୋଇ ଛିଡ଼ିଛନ୍ତି, ଏବଂ କାରଣ ସେ ସକଳ ସତ୍ତ୍ୱା ଓ ସକଳ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ନିଦାନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଭୂମି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଗଠନୋପାଦାନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଆମର ଏହି ସତ୍ତ୍ୱାର, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରର ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଚିତ୍‌ଚେତନା ତଥା ଆମର ଜଡ଼ଚେତନା ଦୃଷ୍ଟିଯୋଜନାରହିଁ ଉପାଦାନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କରଠାରେ ଆପଣାକୁ ଏକତ୍ରିତ ଓ ଏକନିବଦ୍ଧ କରି ରଖିଥିବା ଜୀବନ। ସିଏ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି କେବଳ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଜୀବନରେହିଁ ବୃଦ୍ଧି ନାହିଁ, କିଂବା ତାଙ୍କୁ ଏକ ବସ୍ତୁବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅମୂର୍ତ୍ତିତା ବା ଏକ ତର୍କସିଦ୍ଧ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟତା ବୋଲିହିଁ କଳ୍ପନା କରିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ତା'ର ଜୀବନା ଯଥାର୍ଥରେ ଏକ ଦର୍ଶନସମର୍ଥ ଜୀବନା ହୋଇ ରହିବ, ଏଠାରେ ସକଳଟି ମଧ୍ୟରେ ତାହାଙ୍କୁହିଁ ପରମ ଅଧିବାସୀରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରି ପାରୁଥିବ, ଆମର ନିଜ ଭିତରେହିଁ ତାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରୁଥିବ, ତାଙ୍କର ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ଚାଳନକୁ ଅବଲୋକନ କରି ପାରୁଥିବ ଓ ତାହାର ଅଧିକାସ୍ତ ହୋଇ ପାରୁଥିବ । ସେହି ହେଉଛନ୍ତି କେବଳୈକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ, ସଂମୂଳ ତଥା ବଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ପରମ ଆନନ୍ଦରୂପେ ସେ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଯୁଗପତ୍ ଭ୍ୱବରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ ବ କର ରହିଛନ୍ତି । ସେହି ଏକମାତ୍ର ପରମଚେତନାରୂପେ ସେ ସକଳ ଚେତନାକୁ ରୂପ ଦେଇଛନ୍ତି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ସକଳ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ପ୍ରେରତ କର ରଖିଛନ୍ତି । ତାହାଙ୍କଠାରେ ଆମେ ସେହି ଏକମାତ୍ର ଅମେସ୍ୱ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱ ହୋଇ ଜୀଣିବା ଯିଏକ ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ଜିସ୍ୱାସ୍ପକତା ଏବଂ ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ଅନୁଭବକୁ ଧାରଣ କର ରଖିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାହିଁ ସକଳ ବସ୍ତୁର ବବର୍ତ୍ତନକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଏପର୍ଯନ୍ତ ଅନୁପଲବ୍ଧ ଅଥଚ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ଧେସ୍ୱ ତଥା ପରପୂର୍ତ୍ତତା ଆଡ଼କୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯାଉଛି । ଆମର ହୃଦସ୍ୱ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ଆପଣାକୁ ପୂର୍ତ୍ତଭ୍ୱବେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରଦେଇ ପାରିବ, ତାଙ୍କୁ ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦ ଜାଣି ତାଙ୍କର ସମୀପବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇପାରିବ, ସଚ୍ଚେଅବା ପରମ ପ୍ରେମର ଏକ ବଶ୍ୱମସ୍ୱ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟରେ ଏବଂ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଏକ ଜୀବନସ୍ପଚଳ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ସ୍ପନ୍ଦତ ଓ ସଞ୍ଜୀଲତ କର ରଖି ପାରିବ । କାରଣ ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ଚନ୍ନ ଆନନ୍ଦହିଁ ଆମ୍ଭର ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ଅନୁଭୂତର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାର ଅବଲମ୍ବନ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ସକଳ ଦୁଃଖ ଓ କଷ୍ଟଭୋଗର ଉପଶମ ହୋଇଯିବା ପର୍ଯନ୍ତ ନାନା ଭୁଲ୍ କରିବାରେ ଲଗିଥିବା ଆମର ଅହଂକୁ ମଧ୍ୟ ତା'ର ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ପଶ୍ଚାତ୍ଭା ତଥା ସଂଗ୍ରାମରେ ଧାରଣ କର ରଖିଛୁ । ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ତଥା ଆନନ୍ଦ ସେହି ଅନନ୍ତ ଓ ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମିକଙ୍କରହିଁ ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦରୂପେ ଏବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ଯିଏକ ଶେଷରେ ତାଙ୍କର ସହିତ ସ୍ପର୍ଶସମାବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବା ଲଗି ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଆପଣା ଆପଣା ପଥରେ ଆକର୍ଷିତ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଦୃଢ଼ଭାର ସହିତ କେବଳ ତାଙ୍କର ଉପରେହିଁ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କର ରଖିପାରିବ, ତାହାଙ୍କଠାହିଁ ସେହି ଅଦୃଶ୍ୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ପାରିବ, ଯିଏକ ତାକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଉଛନ୍ତି, ତାକୁ ପରପୂର୍ତ୍ତ କରିଦେଇ ପାରୁଛନ୍ତି ଓ ତାହାର ସକଳ ବଳର ଉତ୍ସସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ନୈବ୍ୟକ୍ତିକତାର ଭୂମିରେ ଏହି ପ୍ରେରକ ପରମବଳ ଏକ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟସ୍ୱର ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏକ ସକଳ ପରିଣାମକୁ ଧାରଣ କର ରହିଛନ୍ତି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପୂର୍ତ୍ତିରୂପେ ସିଦ୍ଧ ନକରିଥିବା ପର୍ଯନ୍ତ ଅବିଚଳିତ ଭ୍ୱବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି-ଭ୍ୱାପନ୍ନତାର ଭୂମିରେ ସେ ଜଣେ ସଂଜ୍ଞାସମ୍ପନ୍ନ ଓ ସଂଶକ୍ତିମାନ୍ ଯୋଗେଶ୍ୱରରୂପେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହିଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ କ କେହିହେଲେ ସେହି ଯୋଗକୁ ନେଇ ତାହାର ଅଭୀପ୍ସାସୃଷ୍ଟି ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେବାରୁ କଦାପି ନିବୃତ୍ତ କର ରଖିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ଏକ ବଶ୍ୱାସ ସହିତହିଁ ସାଧକ ଆପଣାର ସାଧନା ଓ ପ୍ରସ୍ପାସୃଷ୍ଟିକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ; କାରଣ ଏହି କ୍ଷେତରେ ତାହାର ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ, ଏବଂ ସର୍ବୋପରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମ ଅଦୃଶ୍ୟଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାର ପ୍ରତେଷ୍ଟାଟିରେ କେବଳ ବଶ୍ୱାସ ଏବଂ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହଯୁକ୍ତହିଁ ମନୋମସ୍ୱ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଇପ୍ସିତ ସେହି ଇପଲବ୍ଧିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ, ସେତେବେଳେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଚରିତାର୍ଥତା ତଥା ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିଥିବା ତା'ର ସେହି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଜ୍ଞାନର ଗୋଟିଏ ଚରନ୍ତନ ଶିଖାରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ ।

ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱାଭିମୁଖୀ ଆମର ଯାବତୀସ୍ୱ ପ୍ରସ୍ୱାସରେ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ବାସନାରୂପୀ ସେହି ନମ୍ନତର ଉପାଦାନଟିହିଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ଭାବରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିବ । କାରଣ ସନ୍ଦୀପିତ ଇଚ୍ଛାଟି ଯେଉଁଟିକୁ ଆପଣାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଲି ଦେଖିଥିବ ଏବଂ ଯେଉଁଟିକୁ ବଜସ୍ୱଲାଭ କରିବାର ଶିଖରରୂପେ ଜାଣି ତାହାର ଅନୁଧାବନ କରୁଥିବ, ହୃଦସ୍ୱ ଯାହାକୁ ଏକମାତ୍ର ଆନନ୍ଦଦାସ୍ୱକ ବସ୍ତୁ ବୋଲି ଜାଣି ଆବୋର ଧରିଥିବ, ଆମ ଭିତରେ ଯେଉଁଟି ଅପଣାକୁ ସୀମିତ ତଥା ବ୍ୟାହତ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଏବଂ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ସବଦା ଆତୁର ଏବଂ ସଂଘର୍ଷରତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମ ଭିତରର ସେହି କାମନାମସ୍ୱ ପୁରୁଷ ଏକ ଅହଂଜର୍ଜର ବାସନାର ବଷ୍ଟୁକ୍ସ ଆକୁଳତା ନେଇ ଠିକ୍ ସେଇଟିକୁହିଁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରି ବାହାରିବ । ଏହି ଆତୁର ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି ବା ଆମ ଭିତରର ଏହି ବାସନା-ଆତ୍ମାଟିକୁ ପ୍ରଥମେ ସ୍ୱୀକାରିହିଁ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ମାତ୍ର ଯେପରି ଏଥିରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ, କେବଳ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁହିଁ ତାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରିକ ମୂଳରୁହିଁ ତାହା ଯେପରି ଅନ୍ୟ ଯାବତୀସ୍ୱ ବାସନାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହେ ଏବଂ କେବଳ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାଙ୍କ ଲଗି ରହିଥିବା ଆପଣାର ବ୍ୟଗ୍ରତାଟିରେହିଁ ପ୍ରତିନିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହେ, ସେଥିଲଗି ତାକୁ ଅନୁରୂପ ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ପ୍ରଧାନ କଥାଟି ହାସଲ ହୋଇଗଲେ, ତାହାକୁ ଯଥାର୍ଥ ବାସନାର ପୋଷଣ ଲଗି ମଧ୍ୟ ତାଲିମ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଆପଣାର କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସ୍ୱାର୍ଥସାଧନ ଲଗି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ବଶ୍ୱଜଗତସ୍ଥ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲଗି ଏବଂ ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାଟି ଲଗିହିଁ ବାସନା ରଖିବାକୁ ଶିଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସକଳ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲାଭ ବସସ୍ୱରେ ଆମେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନଶ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ତାହା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଲାଭ ରୂପରେ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନବଦ୍ଧ କରି ରଖିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଆମ ଭିତରେ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁ ବୃହତ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟଟି ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାକୁ ବାଙ୍କା ରହିଛୁ, ଯେଉଁ ଅଦ୍ଭୁତ ଜ୍ୱୀବ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ବଶ୍ୱ-ଜଗତରେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାକୁହିଁ ତାହାର ସକଳ ମହତ୍ତାରେ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରଦେବାକୁ ଯାଉଛୁ, ଏବଂ ଯେଉଁ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟରହିଁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରବାକୁ ହେବ, ଯାହାର ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଚରକାଳ ଲଗି ଯାହାକୁହିଁ ସିଂହାସନାରୂଢ଼ କର ରଖିବାକୁ ହେବ, ସେ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଚାହାଁ ଉପରେ ଜବଜ୍ଜ କର ରଖିବ । ମାତ୍ର ପରଶେଷରେ, ଯେଉଁ ଜଥାଟିକୁ କ ଚାହା ଲଗି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ବୋଲ କୁହାଯିବ ଓ ଯଥାର୍ଥ ଧେସ୍ଟିକୁ ଆଗରେ ରଖି ଅଗ୍ରସର ହେବାଠାରୁ ଯାହାକୁ କ ଅଧିକ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ବୋଲ କୁହାଯିବ, ଆମକୁ ଚାହାକୁ ଯଥାର୍ଥ ମାର୍ଗରେ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଲଗି ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ, ଆପଣାର ସ୍ୱଳ୍ପାସ୍ୱ ସେହ୍ନ ଅନ୍ତଂସନ୍ଧାପିତ ମାର୍ଗଟିରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେହ୍ନ ପରମ ଦ୍ୱବ୍ୟଚ୍ଚାର ମାର୍ଗଟରହିଁ ସେ ଆପଣାର ବାସନାଗୁଡ଼ିକର ପୋଷଣ କର ଶିଖିବ । ଆମର ବଳଶାଳୀ ଏହ୍ନ ଚଚ୍ଛିନ୍ନଚାଧର୍ମୀ ଇଚ୍ଛାଟି ଯେପର ସବଂଦା ଜଦ୍ ଜରବାରେ ଲଗିଥାଏ, ଚାହା ପଶ୍ଚପୁଣ୍ଡି ହେବାର କେବଲ ଆପଣା ମାର୍ଗଟି ଉପରେ, ଅଧିକାର ଜମାଇ ବସିବାର କେବଲ ଆପଣା ସ୍ରଷ୍ଟି ଉପରେ ଅଥବା ଯଥାର୍ଥ ଓ କାମ୍ୟ ବିଷୟରେ ରହିଥିବା କେବଲ ଆପଣା ଧାରଣାଟି ଉପରେହିଁ ଜଦ୍ ଧର ବସିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଚାହା ଏକ ବ୍ୟାପ୍ତଚର ଓ ବୃହତ୍ତର ପରମ ଇଚ୍ଛାକୁହିଁ ପଶ୍ଚପୁଣ୍ଡି କରବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥିବ, ଏବଂ ଏକ କମ୍ ସ୍ୱାର୍ଥାସ୍ପକ୍ତ ଏବଂ କମ୍ ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ ସ୍ୱକାଶେ ଅପେକ୍ଷା କର ରହିବା ଲଗି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ ହୋଇ ପାରୁଥିବ । ଏହ୍ନପର ସ୍ତରରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ ହୋଇପାରଲେ, ମନୁଷ୍ୟର ସେହ୍ନ ଅଶାନ୍ତକାଙ୍କ୍ଷା ପ୍ରବଳ ଉତ୍ପୀଡ଼କ ଓ ସନ୍ତାପକ ହୋଇ ରହି ଆସିଥିବା ଏବଂ ଯାବତ୍ତୀୟ ପ୍ରକାରର ସ୍ଖଳନ ଓ ପତନ ଲଗି କାରଣ ହୋଇ ଆସିଥିବା ଆମର ଏହ୍ନ ବାସନା ଏକ ଦିବ୍ୟ ବାସନାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇ ପାରବାର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯିବ । କାରଣ ବାସନା ଏବଂ କାମନାର ମଧ୍ୟ ଏକ ଦିବ୍ୟ ସ୍ତର ଓ ଦିବ୍ୟ ରୂପ ରହିଛୁ; ଆମ୍ଭାର ଆକାଙ୍କ୍ଷାରେ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ପରମ ଅଭିଭୁତର ସ୍ତର ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ, ଯାହାକି ଯାବତ୍ତୀୟ ଆକୁଳତା ଓ ଦୁଃଖାତୁରତାର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ପରମ ଆନନ୍ଦର ଏକ ଇଚ୍ଛା ବା ଫଳତ୍ନ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ, ଯାହାକି ସେହ୍ନ ସବୋଚ୍ଚ ଆନନ୍ଦମସ୍ୱତାଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିକାର କର ମହ୍ନମମସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଛୁ ।

ଯେତେବେଳେ ଆମ ଅଭିନବେଶର ବସ୍ତୁଟି ଆମର ଜୀବନ, ଆମର ହୃଦସ୍ୱ ତଥା ଆମର ଇଚ୍ଛା, ଏହ୍ନ ତନୋଟିଯାକ ମୁଖ୍ୟ ସାଧନକୁ ଥରେ ଅଧିକାର କରନେଇ ପାରବ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଆପେ ଅଧିକୃତ ହୋଇଯିବ,—ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ବାସନା-ଆତ୍ମାଟି ସେହ୍ନ ଦିବ୍ୟ ପରମ ବିଧାନଟି ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ଅଧୀନ କର ରଖିପାରଲେ ଯାଇ ଏହ୍ନ ଅନ୍ତିମ ଉପଲବ୍ଧିଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରବ,— ସେତେବେଳେ ଆମର ଏହ୍ନ ରୂପାନ୍ତରିତ ପ୍ରକୃତିର ଭୂମିଟି ଉପରେ ମନ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ଆମ ଅହଂର କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସନ୍ତୋଷବିଧାନ ଲାଗି ଏକଥା ହେବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ସେପରି ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟି ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତି ଲାଗି ଏକ ଯୋଗ୍ୟ ମନ୍ଦିର ହୋଇ ରହିପାରିବ ଏବଂ ଦ୍ରବ୍ୟ କର୍ମଶିରେ ସାଧନ ଲାଗି ସେପରି ଏକ ସକଳଯୋଗମୁକ୍ତ ସାଧନ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ସେଇଥି ସକାଶେହିଁ ଏକଥା ହେବ । କାରଣ, ପୁର୍ଣ୍ଣୋତ୍ପୃଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଓ ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉଆର କରି ରଖିଥିବା ଏହି ସାଧନଟି ଯେତେବେଳେ ଏକ ସ୍ୱାର୍ଥମୁକ୍ତ ଜିନ୍ୟା ଲାଗି ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ବଳଶିତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ, କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଯାଇ ଉକ୍ତ ଜିନ୍ୟାଟି ଯଥାର୍ଥରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ପାରିବ । ଏବଂ ତାହା ସମ୍ଭବ ହେବ, ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିକେନ୍ଦ୍ରିତ ସକଳ ବାସନା ତଥା ସକଳ ଅହଂଗତତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ମାତ୍ର ବମୋଚତ ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱସ୍ୱଂ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ ନାହିଁ । ଆମର ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଅହଂଟି ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତିଟି ତଥାପି ଅବସ୍ଥିତ ରହିପାରିବ ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଇଚ୍ଛା, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଜିନ୍ୟା ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ତା'ର ଏହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତାଭିମୁଖୀର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପଯୋଗିତି ମଧ୍ୟ ତଥାପି ମହାନନ୍ଦ ହୋଇ ରହିପାରିବ । ସେତେବେଳେ ଆମର ସକଳ ଜିନ୍ୟା ଦ୍ରବ୍ୟ ଜିନ୍ୟାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଦ୍ରବ୍ୟଭାବରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବ; ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ଲାଗି ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଆମ ନିଜ ଭିତରେ ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁଟିର ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରିଛୁ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଓ ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ତାହାକୁହିଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେବାର ସହାୟକରୂପେହିଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେବ । ଏହି ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ଆମ୍ଭର ସାହସଯାତ୍ରାଟି ସକାଶେ ଆଜ ଯାହା ପରମ ଧେୟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେହି ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ପରମ ଏକତ୍ୱ, ପରମ ପ୍ରେମ, ପରମ ସ୍ୱାଭଲ୍ୟ, ପରମ ବଳ, ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ପରମ ମହତ୍ତ୍ୱ ତଥା ଅବନଶ୍ୱର ପରମ ଆନନ୍ଦଟି ମଧ୍ୟରୁ ଆମେ ଯେଉଁସବୁକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବା, ତାହାକୁହିଁ ଚରିତାର୍ଥ କରିଦେବାରେ ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ବ୍ୟବହୃତ ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।

ଏହି ସମଗ୍ର ଅଭିନିବେଶ ଆଡ଼କୁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବରୁ ଅଥବା ଅନ୍ତତଃ ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସ୍ଥାପ୍ତୀ ଭାବରେ ତାହାର ଅଭିମୁଖୀ କରି ରଖିହିଁ ଆମର ଯୋଗ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଏଥିଲାଗି ଆମର ସମୁଦାୟ ସୃଷ୍ଟିକୁ ନେଇ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମପଦରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ରଖିବାର ଏକ ସଚ୍ଚେତନ ଏବଂ ଅବିଚଳିତ ଇଚ୍ଛାର ଆବଶ୍ୟକତା ହେବ, ଆମର ଏହି ସମୁଦାୟ ସୃଷ୍ଟିକୁ ତଥା ଆମର ଅନେକପ୍ରକୋଷ୍ଠଯୁକ୍ତ ଏହି ପ୍ରକୃତିକୁ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ପରମ ସଦ୍ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ନିବେଦନ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅନ୍ୟ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କଲ ଅଳ୍ପାଧିକ କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁ ଉପରେହିଁ ଆମର ଅଭିନିବେଶର ଫଳପ୍ରଦ ସମ୍ପୃକ୍ତିଟିରୁ ଆମର ଏକମାତ୍ର କାମ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ପାଖରେ ଆମେ କେତେ ପରିମାଣରେ ଆତ୍ମନିବେଦନ କରିପାରୁଛୁ, ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଯାଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ଏହି ବହିଷ୍କାରଧର୍ମୀ ଆତ୍ମଦୃଷ୍ଟି ପରିଶେଷରେ ଆପଣା ମଧ୍ୟରୁ ଜଗତ ବିଷୟରେ ରହିଥିବା ଆମର ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀଗତ ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ଆମ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଅଜ୍ଞାନତାଟି ବ୍ୟଗତ ଆଉ କିଛିଦେଲେ ବହିଷ୍କୃତ କରି ରଖିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସତ୍ତତ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାକୁହିଁ ତାଙ୍କର ସ୍ୱରୂପଟି ମଧ୍ୟରେ ତଥା ଆମ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଦେଖିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସକଳ ବସ୍ତୁ, ସକଳ ଜୀବ ତଥା ସକଳ ଘଟଣା ମଧ୍ୟରେ ବି କେବଳ ସେଇଟିକୁହିଁ ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତା ଉପରେ ଆମ ମନର ଅଭିନିବେଶ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟତା ଲାଭ କରିବ । ଆମର ସକଳ ସଂବେଗ ଯେତେବେଳେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ପ୍ରେମଟି ଭିତରେ,—କେବଳ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ସ୍ୱରୂପଟି ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ସେହି ସ୍ୱରୂପଟି ଲାଗି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏହି ବିଶ୍ୱରେ ରହିଥିବା ତାହାର ସକଳ ଜୀବ, ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ରୂପ ଭିତରେ,—ସମସ୍ତୀଭୂତ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଆମର ହୃଦସ୍ଥ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ତତ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ଆବେଗଟିକୁହିଁ ଲାଭ କରିବାକୁ ଲାଗିବା ଏବଂ କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଆମର ପ୍ରେରକଶକ୍ତିରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବା, ସେତେବେଳେ ଆମର ଇଚ୍ଛା ଭିତରେ ତାହା ସମ୍ପୃକ୍ତି ଜୀବରେ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ମାତ୍ର ଏହାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଏହାହିଁ ହେବ ଯେ ଆମ ଅହଂଗ୍ରସ୍ତ ପ୍ରକୃତିଟିର ନାନାଆଡ଼େ ଭ୍ରମି ବୁଲୁଥିବା ଆବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ସଂଶୋଧ ବିରୋଧୀ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାର୍ଗଗାମୀଟି ସମେତ ସମୂଳ ଜୀବରେ ଫାଟାର କରିପାରିବୁ, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ବିଶ୍ୱଗତ କରି ରଖିବୁ ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ରହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାକୁ ସତ୍ତତ ପ୍ରସନ୍ନ ଜୀବରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ସମର୍ଥ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବୁ । ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ପ୍ରଥମ ଆଧାରଭୂତ ସିଦ୍ଧି ବୋଲି ଜାଣିବା ।

ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ପାଖରେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ନିବେଦିତ କରିଦେବ, ଏକଥା କହିବାବେଳେ ଆମେ ତାହାକୁ ଠିକ୍ ଏହି ଅର୍ଥରେହିଁ ବୁଝିଥାଉ । ମାତ୍ର, ଆମର ବାସନାଟିକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଇ ତାହାର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଲୋପ କରିଦେବାର ସେହି ଘୋର ଓ କଠିନ ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଯେତେବେଳେ ନିଃଶେଷିତ ଜୀବରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ, କେବଳ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଏହି ସମସ୍ତ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ ସମ୍ଭବ ହେବ । ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ ସଂଜ୍ଞା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମନିବେଦନକୁହିଁ ବୁଝାଇବ ।

*

କାରଣ, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ଯୋଗର ଦୁଇଟି ଗତିଶୀଳତା ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଇଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ସୋପାନ ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ହେଉଛନ୍ତି ଆପଣାକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାର ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିର ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଉଛନ୍ତି ତାହାର ଶିଖର ତଥା ପରିଣାମଟିର ପର୍ଯ୍ୟାୟ । ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିରେ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମ ଦିବ୍ୟତାକୁ ଆପଣାର ଜୀବନଭୂମି ମଧ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଏହି ସମସ୍ତ ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିରେ ତାକୁ ଆପଣା ଜନ୍ମଜାତ ପ୍ରକୃତିର ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ, ମାତ୍ର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ମାତ୍ର ଏହି ବିଜାଶଧାରାର ପରିବର୍ତ୍ତୀ ମଧ୍ୟପର୍ଯ୍ୟାୟଟିରେ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଓ ଜେଣୁ ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ପ୍ରବୃତ୍ତିସବୁ କ୍ରମଶଃ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ହ୍ରାସ ହୋଇ ଆସେ ଏବଂ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରକୃତି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଲାଗେ; ମରଣଶୀଳତାର ଏହି ସୀମାଙ୍କିତ ଭୂମିରେ ଉପରେ ପରମା ଶକ୍ତିର ଅବତରଣ ହୁଏ ଏବଂ ତାହା ସେଇଟିକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆପଣାର ଅଧିକାରକୁ ନେଇଯାଏ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାକୁ ଲାଗେ । ଦ୍ୱିତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିରେ ଷ୍ଟ୍ରଚରଟି ସ୍ଥାନରେ ବୃହତ୍ତର ଗତିଶୀଳତାଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ-ଯାଏ, ପୂର୍ବରୁ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିବା ସେହି ପ୍ରଥମ କ୍ରିୟାଟି ଅପସୃତ ହୋଇଯାଏ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟଟି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲାଗେ । ମାତ୍ର ଆମର ଆତ୍ମନିବେଦନଟି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିଲେ ଯାଇ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ସମ୍ଭବ ହୁଏ । ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଅହଂ-ପୁରୁଷଟି ଆପଣାର ନିଜ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା, ନିଜର ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା, ନିଜର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା କିଂବା ଆପଣାର କୌଣସି ଗୁଣବଳରେ ଆପଣାକୁ କଦାପି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ପ୍ରକୃତିକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଅହଂ-ପୁରୁଷ ଆପଣାକୁ କେବଳ ସେହି ରୂପାନ୍ତର ଲାଗି ଉପଯୁକ୍ତହିଁ କରିପାରିବ ଏବଂ ସେ ପ୍ରକୃତିରେ ଯାହାଙ୍କ ରୂପରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ତାଙ୍କର ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସମର୍ପିତ କରିଦେଇ ପାରିବ । ଆମ ଭିତରେ ଯେତେ ଦିନଯାଏ ଅହଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେତେଦିନଯାଏ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କ୍ରିୟାଟି ସ୍ୱପ୍ରକୃତିରେ ସଂଜ୍ଞା କେବଳ ଜୀବନର ସେହି ନିମ୍ନତର ସୋପାନଗୁଡ଼ିକରହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେହିପରି ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଧ ହେଉଥିବ । ତାହା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଅର୍ଦ୍ଧାଲୋକିତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଆପଣାର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ବଡ଼ ସୀମିତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଆପଣାର ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଫଳଦାୟକ ହୋଇ ରହିଥିବ । ତେଣୁ, କେବଳ କଣ୍ଠିତ ଆଲୋକନକାରୀ ଏକ ଇଷତ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନୁହେଁ, ମାନ ଆମ ପ୍ରକୃତର ଭୂମିଟିରେ ଯଦି ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ରୂପାନ୍ତରହିଁ ଘଟାଇବାକୁ ହୁଏ, ତେବେ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଅଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରାଇବା ଲାଗି ଆମକୁ ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତିର ଆବାହନ କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ; କାରଣ ସେହି ଶକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆବଶ୍ୟକ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ରହିଛି, ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେହି ମୀମାଂସକ, ସତ୍ୟପ୍ରଜ୍ଞାମୟ ଓ ଅମିତ ଶକ୍ତି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି । ମାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମିରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜିଦ୍ୱାଟି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲାଗିଛି, ସେଠାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦିବ୍ୟ ଜିଦ୍ୱାଟିର ଆପଣା ଜିନିଷଗୁଡ଼ାକ କଦାପି ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ ନାହିଁ । ନମ୍ନସ୍ତରୁ ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବ ବନ୍ଦ କରି ରହିଥିବା ଏହି ଯେଉଁ ଯାବତୀୟ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ସେହି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଜିଦ୍ୱାର ସତ୍ୟଟିକୁ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ପ୍ରିଜ୍ଞ କରିଦେବାକୁ ମନ ବଳାଇ ରହିଛନ୍ତି, ପ୍ରଥମେ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ନିପିଜ୍ଞ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଶକ୍ତିହୀନ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆମ ନିଜର ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ନିସ୍ପତ୍ତିରୂପେହିଁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅର୍ଥାତ୍, ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିର ସେହି ନାନା ଆବେଗ ତଥା ଅସତ୍ୟଗୁଡ଼ାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଲାଗି ଆମେ ସର୍ବଦା ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ବାରମ୍ବାର ନାହିଁ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବା ଏବଂ ଆମର ଜୀବନାଂଶଗୁଡ଼ାକରେ ପରମ ସତ୍ୟଟି ଆପଣାକୁ ଯେତକ ଯେତକ ଭକ୍ତାଇ ଆଣୁଥିବ, ଆମେ ଅବାରତ ଭାବରେ ତାହାକୁହିଁ ସମର୍ଥନ ଜଣାଇବାରେ ଲାଗିଥିବା । କାରଣ ଆମ ଭିତରକୁ ସଞ୍ଚାରତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଏବଂ ଆମକୁ ଆପଣାର ପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ କରିଦେଉଥିବା ସେହି ପରମ ଆଲୋକ, ପରମ ବିଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ଆମର ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଉଦ୍ଧର୍ୱୋତ୍ତର ଭାବରେ ଦୃଢ଼ମୂଳ ଓ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବାକୁ ହେଲେ ଓ ପରଶେଷରେ ତାହାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ମୁକ୍ତଭାବରେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ଯାହାକିଛି ତାହାର ବିରୋଧୀ ତଥା ବିପରୀତଧର୍ମୀ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାଠାରୁ ନମ୍ନସ୍ତର ଓ ତାହା ସହିତ ଅମେଳ ହୋଇ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ ବର୍ଜନ କରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆତ୍ମ-ପ୍ରସ୍ତୁତିର ଏହି ପ୍ରଥମ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଟିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରୟାସର ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆମକୁ ଆମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତାଟିକୁ ନେଇ ତାହାର ଅଭିଲଷିତ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ତାହାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆନୁପ୍ରଙ୍ଗିକ ଭାବରେ, ଯାହାକିଛୁ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟଟାର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ତାହାର ସତତ ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ହେବ, ତାକୁ ଆମ ଭିତରୁ ସତତ କାଢ଼ି ଫୋପାଡ଼ି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତାହାର ଅନୁକ୍ଷଣ ନିରେଚନ କରାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହାହିଁ ଆମର ସାଧନ ହୋଇ ରହିବ । ଏବଂ ଏହାଭଳି ଏକ ଅନିରତ ପ୍ରସ୍ୱାସ ଫଳରେ ଆମର ସାବତୀୟ ଭାବନା, ଅନୁଭୂତି ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ, ତଥା ଆମ ଆପଣାର ସମ୍ବନ୍ଧ ପରିଚୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ହୋଇ ରହି-ପାରିବ । ଏହା ଉତ୍ସର୍ଗ ବା ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଆପଣାକୁ ସେହି ପରମ ସମ୍ବୋଧି ଲଗିହିଁ ଏକ ସମଗ୍ର ଆତ୍ମନିବେଦନରେ ପରିଣତ କରିଦେବ; କାରଣ ଆମର ସମୁଦାୟ ପ୍ରକୃତିକି ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମାବେଶକ ଭାବରେ ଆତ୍ମନିବେଦନ କରିଦେବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେହି ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ ଆପଣାର ଶିଖରରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ ଏବଂ ତାହା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ବୋଲି ସଙ୍କେତ ମଧ୍ୟ ମିଳିଯିବ । ମନୁଷ୍ୟ-ଜିବ୍ୟା ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଜିବ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ଯୋଗର ଦ୍ୱିତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିରେ ଏକ କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧମାନ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ସଦାଜାଗରୂକ ନମନସମର୍ଥତା ସତେଅବା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଆସି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବାକୁ ଲଗିବ, ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ଶକ୍ତିଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆଲୋକପାତ ହେବାରେ ଲଗିଥିବା ଏକ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜନ୍ମଲାଭ କରିବ; ତାହା କେବଳ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ଶକ୍ତିଟି ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାରକୁ ଆପଣାର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାହିଁ ନଥିବ । ଏବଂ ଏହାଫଳରେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ସୋପାନରୁ ଏକ ମନ୍ତାନ୍ ଓ ଚେତନାମୟ ଅଲୌକିକ ଜିବ୍ୟାତ୍ମକତା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆମ ଭିତରକୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସିବାକୁ ଲଗିବ । ଏବଂ ତା'ପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତେ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିରେ ଆଉ ପ୍ରକୃତିରେ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଦ୍ଧତି ବା ଧରାବନ୍ଧା ସାଧନା ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଠି ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଓ ତପସ୍ୟା ରହିଛି, ସେତେବେଳେ ତାହା ସ୍ଥାନରେ ବଡ଼ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବପ୍ରେରିତ, ସହଜ, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ତଥା ପୂର୍ଣ୍ଣକର ଭାବରେ ଆମର ପୂର୍ଣ୍ଣଶୁଦ୍ଧ ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପାର୍ଥିବ ପ୍ରକୃତିର ସ୍ତବକଟି ମଧ୍ୟରୁ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ଫୁଲଟି ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇଉଠିବ । ଯୋଗର ଜିବ୍ୟାଟିରେ ଏହାଭଳି ଭାବରେ ଏକ ସ୍ୱାତ୍ତ୍ୱବକ କ୍ରମ ବର୍ଦ୍ଧମାନ ରହିଥିବ ।

ଏହିସବୁ ରୂପାନ୍ତରଣ ସେ ସକଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମ୍ବଦା ବା ଅଟଳ ଭାବରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଏହିପରି ଏକ ଅନମନୀୟ ଅନୁକ୍ରମରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଥିବ, ସେକଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ । ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇସାରିବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱିତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟି ଅଂଶତଃ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥିବ । ଦ୍ୱିତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟି ଦୋରସ୍ତ ହେବା ପର୍ଯନ୍ତ ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟି ମଧ୍ୟ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ରହିଥିବ । ତୃତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟର ଦ୍ରବ୍ୟ ଜିବ୍ୟାଟି ମଧ୍ୟ ଚୂଡ଼ାନ୍ତରୂପେ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠ ଓ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବପ୍ରକୃତିକ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାରିବାର ଅନେକ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଭାବରେ ବାରବାର ଆପଣାର ପରିଚୟ ଦେଇଯାଉଥିବ । ବ୍ୟକ୍ତିର ଆପଣା ପ୍ରସ୍ଥାସ ତଥା ପ୍ରଚେଷ୍ଟାଟିର ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଠାରୁ ଉଚ୍ଚତର ତଥା ବୃହତ୍ତର ଏକ ଶକ୍ତି ସଂପର୍କୀ ତାକୁ ବାଟ କଢ଼ାଇ ନେଇଯାଉଥିବ । ସଚେତନତା ଅନ୍ତରାଳରେ ରହି ତାକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଉଥିବା ଏହି ବୃହତ୍ତର ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାଟି ବିଷୟରେ ଯିବ ଦ୍ରୁତ ଅନେକ ସମୟରେ ସଚେତନ ହୋଇପାରୁଥିବ, ବେଶ୍ କିଛି ସମୟ ସକାଶେ ଏହାଭିତ୍ତ ଏକ ସଚେତନତା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିପାରୁଥିବ, ସେବିଷୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣସଚେତନ ରହିପାରୁଥିବ ଏବଂ ଏପରିକ, ଆପଣା ସତ୍ତାଟିର କେତେକ ଅଂଶରେ ସେବିଷୟରେ ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ସଚେତନ ରହିପାରୁଥିବ । ଏବଂ ତା'ର ସମଗ୍ର ପ୍ରକୃତିଟି ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ଅଂଶରେ ନମ୍ନତର ପର୍ଯ୍ୟେକ୍ଷ ନସ୍ୱତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରୁ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ବାହାରିଯିବାର ଅନେକ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଦ୍ରୁତ ସେକଥାଟି ସେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ଏପରିକ, ଫଳପ୍ରସ୍ତୁ ଆରମ୍ଭରୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଏହିଭଳି ସଚେତନ ରହିପାରିବ; ତା' ସତ୍ତାର ଅନ୍ୟ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ନଢ଼େଲେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତରତଃ ତା'ର ମନ ଓ ହୃଦୟ ଯୋଗର ଏକାବେଳକେ ପ୍ରାଥମିକ ଚରଣଗୁଡ଼ିକରୁ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତିର ବଳଶାଳୀ ଓ ଅନ୍ତଃପ୍ରବେଶକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାଟି ଲାଗି ଏକ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଥମସ୍ତ୍ରାସ୍ୱ ଫଳପ୍ରସ୍ତୁତା ସହିତ ଆପଣାର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ମଧ୍ୟ ଜଣାଇ ପାରୁଥିବ । ମାନ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରସ୍ତୁତର ପର୍ଯ୍ୟାୟଟି ଯେତିକ ଯେତିକ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯାଉଥିବ ଓ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୀମାଟିର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେଉଥିବ, ସେହି ବୃହତ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ଓ ନସ୍ୱତ୍ତାଟିର ସତତ, ଫଳପ୍ରସ୍ତୁ ଏବଂ ଅବିଚଳ ନିସ୍ୱାଟିକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଆପଣାକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ତ ଭାବରେ ପ୍ରକଟ କରିଦେଉଥିବ । କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଆମର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାଧତା ହୋଇ ରହି ନଥିବା ଏକ ବୃହତ୍ତର ଭବ୍ୟ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନର ଏହି ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଆମ ଭିତରେ ଏକ ସମଗ୍ର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ରୂପାନ୍ତର ଲାଗି ପ୍ରକୃତିର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱାରୋହର ପରିପକ୍ୱତାରଟି ସୂଚନା ଦେଇଯାଉଥିବ । ଆମର ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗ ଯେ କେବଳ ସିଦ୍ଧାନ୍ତତଃ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇପାରିଛୁ, ତା' ନୁହେଁ, ମାନ ନିସ୍ୱା ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଯେ ସିଦ୍ଧି ଅର୍ଜନ କରିପାରିଛୁ, ଏଇଥିରୁ ତାହାରଟି ଏକ ଅଭ୍ରାନ୍ତ ସୂଚନା ମିଳିଯିବ । ପରମ ସଙ୍କୋଚ ସତ୍ତା ଆପଣା ଅଲୌକିକ ପରମ ଆଲୋକ, ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ପରମ ଆନନ୍ଦର ଏକ ସ୍ପନ୍ଦମାନତ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ-ଆଧାର ଉପରେ ଯେ ଆପଣାର ସର୍ବାପିନ୍ତ ହସ୍ତଟିକୁ ଆଣି ରଖି ପାରିଲେଣି, ତାହାର ଏକ ପ୍ରମାଣ ଉପଲବ୍ଧି ହେବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚତୁର୍ଥ ପରିଚ୍ଛେଦ

କର୍ମରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ—ଗୀତାର ମାର୍ଗ

ଜୀବନ, କୌଣସି ପୂରଣ୍ଣିତ ନୈଶବ୍ୟମୟ ବା ଉଚ୍ଚ-ଉଲ୍ଲେଖିତ ଅଭିଭୂତମୟ ଅଙ୍ଗତ ଆଉ କେଉଁ ଲେଳ ନୁହେଁ—ମାନ କେବଳ ଜୀବନ ଦେଉଛି ଆମ ଯୋଗର ଯଥାର୍ଥ କ୍ଷେତ୍ର । ତେଣୁ, ଆମର ଏହି ମନୁଷ୍ୟଭୂମିରେ ଯାବତୀୟ ଜ୍ଞାବନା, ଯାବତୀୟ ଦେଖିବା, ଅନୁଭବ କରିବା ଏବଂ ହେବାର ଏହି କେବଳ ଉପରଜ୍ଞାଗତ, ଫଳାଶ୍ରୁତି ଏବଂ ଖଣ୍ଡିତ ସ୍ୱାଭଟିକୁ ଏକ ଗଭୀର ଏବଂ ପ୍ରଶସ୍ତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଚେତନା ଏବଂ ଏକ ସମଗ୍ରୀକୃତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭଥା ବହିଃସ୍ଥ ଜୀବନରୂପ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଏହି ଜଟ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ଜୀବନ ସ୍ୱାଭରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରଦେବାହିଁ ଏହି ଯୋଗର ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଧେସ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ । ଏହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଧେସ୍ୟଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ସାଧନରୂପେ ଆମର ପ୍ରକୃତ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ପାଖରେହିଁ ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ନେଇ ନିବେଦନ କରିଦେବ । ଆମ ଭିତରେ ଯେଉଁ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛି, ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ପରମ ସକଳ ଭଥା ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପାଖରେହିଁ ଆମର ସବୁକିଛିକୁ ନେଇ ସମର୍ପିତ କରିଦେବାକୁ ହେବ । ଆମର ଇଚ୍ଛା, ଆମର ହୃଦୟ ଭଥା ଆମର ଭାବନାକୁ ନେଇ ସେହି ଏକ ଭଥା ଅନେକାତ୍ମକ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ପାଖରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାଙ୍କ ଲାଗିହିଁ ଆମର ସମୁଦାୟ ସୃଷ୍ଟି ଆପଣାକୁ ଅକୁଣ୍ଠ ଭାବରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ରଖିବ,—ଏହି ଯୋଗର ମୌମାଂସକ ମାର୍ଗଟି କହିଲେ ଆମେ ସଦ୍ଦା କେବଳ ଏହି କଥାହିଁ ବୁଝିବା; ଯେଉଁ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱସମ୍ପଦଟି ଆମର ଏହି ଅହଂଟି ତୁଳନାରେ ଅନନ୍ତାନ ଭାବରେ ବୃହତ୍ତର ହୋଇ ରହିଛି, ଅହଂକୁ ତାହାର ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇ ରଖିବା, ତାହାର ପାଖରେ ନେଇ ନିବେଦନ କରି ରଖିବା ଏବଂ ସମର୍ପିତ କରିଦେବାକୁହିଁ ଏହାର ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ମାର୍ଗ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

ଗୋଟିଏ ମନୁଷ୍ୟପ୍ରାଣୀ ଭାବରେ ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଯେଉଁ ଜୀବନଟିକୁ ଯାପନ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଉ, ତାହା ଅଜ୍ଞାନ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନୁଶାସିତ କେତେକେତେ ଭାବନା, ଅବବୋଧ, ଇଚ୍ଛା ସୃଷ୍ଟାତ୍ମକତା, ଫଳବେଗ, ବାସନା ତଥା ସମ୍ଭୋଗର ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧଦୃଢ଼ ଏବଂ ଅର୍ଦ୍ଧତରଳ ସମଷ୍ଟିପିଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଗଢ଼ା ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏଇଟି ଭିତରେ ଜିପ୍ସା ବୋଲି ଯାହାସବୁ ରହିଥାଏ, ତାହା କେବଳ ମୁଖ୍ୟତଃ ସଂସ୍କାରଗତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଆପଣାକୁ ପୁନଃପୁନଃ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ; କେବଳ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଗତିଶୀଳ ଏବଂ ଆତ୍ମବିକାଶସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ସବୁଯାକ ଖାଲି ସେହି ଉପରଭାଗସ୍ଥ ଏକ ଅଙ୍ଶକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରିହିଁ ଠିକ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହିସବୁ ଗଠ୍ୟାତ୍ମକ ଜିପ୍ସାତ୍ମକତାର ସମଷ୍ଟିଟି ପରିଣାମରେ ଯେପରି ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିକାଶରୂପେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାଏ, ସାଧାରଣ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଏହି ଜୀବନରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ତଥା ଫଳପ୍ରଦ ହୋଇ ରହେ, ଏବଂ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅନେକ ଜୀବନରେ ପ୍ରଗତିର ସାଜ ହୋଇପାରିବା ଲାଗି ସଂରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହେ । ତେଭଳି ସତ୍ତାର ଏହି ବିକାଶ, ଏହି ସଂପ୍ରସାରଣ, ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନକୁ ଏକ ଗଠନରୂପ ଦେଇ ରଖିଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସମୋଦ୍ଭର ସମଞ୍ଜସତାସମ୍ପନ୍ନ ବିକାଶ,—ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ସମୁଦାୟ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସକଳ ସାର ବୋଲି ଜାଣିବା । ଭାବନା, ଇଚ୍ଛା, ସଂବେଗ, ବାସନା, ଜିପ୍ସାତ୍ମକତା ଏବଂ ଅନୁଭୂତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆପଣା ଚେତନାଟିର ଏହି ଅର୍ଥବ୍ୟଞ୍ଜକ ବିକାଶଟି ଲଗି ଏବଂ ତାହାକୁ ପରିଶେଷରେ ଏକ ପରମ ଓ ଦିବ୍ୟ ଆତ୍ମ-ଆବିଷ୍କାରରେ ନେଇ ପହଞ୍ଚାଇବା ଲାଗିହିଁ ମନୁଷ୍ୟରୂପୀ ମନୋମୟ ସତ୍ତା ଆପଣାକୁ ଏହି ଭୌତିକ ଦେହାତ୍ମଭଳଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ କରି ରଖିଛି । ଏହାଛଡ଼ା ଆଉ ଯାହାକିଛି ରହିଲା, ତାହାକୁ ଆମେ ଦୁଏଟ କେବଳ ସହାୟକ ଓ ଗୌଣ ବୋଲି କହିପାରିବା, ଅଥବା ଆକସ୍ମିକ ଓ ଅନାବଶ୍ୟକ ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା । ଯାହାକିଛି ମନୁଷ୍ୟପ୍ରକୃତିର ବାହନ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାର ଜନ୍ମବିକାଶରେ ସହାୟକ ହୋଇ ରହିଛି, ତଥା ତାହାର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ବା ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କହିଲେ ତା'ର ଆତ୍ମସତ୍ତା ଓ ଚତୁଃସତ୍ତାଟିର ଜନ୍ମୋନ୍ମୋଚନ ଏବଂ ଆବିଷ୍କାର ଲାଗିହିଁ ସହାୟକ ଓ ପୋଷକ ହୋଇ ରହିଛି, ଆମେ କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିପାରିବା ।

ଆମର ଯୋଗ ଆମର ଇଚ୍ଛାଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏହି ପରମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ସାଧନକୁହିଁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ କରିଦେବ, ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ଆମ ଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିବା । ପ୍ରକୃତିର ସ୍ୱଭାବଧାରାରେ ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ଓ ଅଭିବଳମ୍ବିତ ଜୀବନରେ ଯେଉଁ ମନ୍ଥର ଏବଂ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ବିବର୍ତ୍ତନଟି ହେବାରେ ଲଗିଛି, ଯୋଗର ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ତାହାକୁ କେତେ ପଛରେ ପକାଇ ଦେଇ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବାର ଅଭିଲାଷ ରଖିଛି । କାରଣ ଆପଣାର ଅନୁକୂଳତମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତିଗତ ବିବର୍ତ୍ତନଟି କେବଳ ଏକ ଅନିଶ୍ଚିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ରହିପାରୁଛୁ, କେବଳ ଆବରଣସ୍ଥ ହୋଇ ରହୁଛୁ; ଏଇଟି ଉପରେ ଆଂଶିକ ସ୍ତରରେ ପରିବେଶର ଚାପ ପଡ଼ୁଛୁ ଏବଂ ଆଂଶିକ ସ୍ତରରେ ଆପଣାର ପଥଟିକୁ ତଥାପି ଚଳିବା ନଥିବା ଏକ ଆତ୍ମଶିକ୍ଷଣ ଏବଂ ବଡ଼ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତରରେ ଆଲୋକ-ପ୍ରାପ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସମ୍ପନ୍ନ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଏହି ବିବର୍ତ୍ତନ ଫଳଲାଭ ହୋଇପାରୁଛୁ । ଉପଲବ୍ଧ ସୁଯୋଗଗୁଡ଼ିକର କେବଳ ଆଂଶିକ ସ୍ତରରେ ସନ୍ଧାନଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଅର୍ଦ୍ଧ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ବିନିଯୋଗ ହୋଇପାରୁଛୁ; ସେଥିରେ କେତେ ଭୁଲ୍ ହେବାରେ ଲଗିଛି, କେତେ ପତନ ଘଟୁଛୁ ଏବଂ କେତେଥର ପଛକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ପଡ଼ୁଛୁ । ଏହାର ଅଧିକାଂଶ ସ୍ତରଟି ପ୍ରଧାନତଃ ଆପାତ ଆକସ୍ମିକତା, ପରିସ୍ଥିତି ତଥା ସ୍ୱଗ୍ୟବଶତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଗଠିତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯେ ଏହାର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଦିବ୍ୟ ସହାୟକତା ଏବଂ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଯୋଗସାଧନାରେ ଆମେ ଏହି ବଡ଼ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ବନ୍ଧ କର୍କଟଗତିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ତାହାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ସ୍ତରରେ ଏକ ସଚ୍ଚେତନ, ଚେତନାଯୁକ୍ତ ଓ ଆତ୍ମନିର୍ଦ୍ଦେଶନାସମ୍ପନ୍ନ ବିବର୍ତ୍ତନର ନବପ୍ରତିଷ୍ଠା ସମ୍ଭବ କରିଇଥାଉ, ଯାହାକି ଆମକୁ ଏକ ସରଳରେଖାରେହିଁ ଆମ ଆଗରେ ନିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଆଡ଼କୁ ବାଟ କଢ଼ାଇ ନେଇଯିବା ଲଗି ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଯେଉଁ ଉନ୍ନୋତ୍ତର ଅଗ୍ରସର ହେବାର ପଥରେ ଦୁଏନ୍ତ ଏକ ସ୍ୱତଃଶ୍ରେଷ୍ଠ ସିଦ୍ଧିବନ୍ଧୁ ବୋଲି ଆଦୌ କହିହେଲେ ନାହିଁ, ସେଥିରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିଏ ରହିଛୁ ବୋଲି କହିଲେ ଦୁଏନ୍ତ ତାହା ଏକ ଭ୍ରମାତ୍ମକତା ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ତଥାପି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଏକ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଲକ୍ଷ୍ୟର ବେଶ୍ କଳ୍ପନା କରିପାରିବା; ଆମର ଉପସ୍ଥିତ ସିଦ୍ଧିବନ୍ଧୁଟିର ଆଡୁର ଆଗକୁ ରହିଥିବା ଏକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲକ୍ଷ୍ୟର ଅବଶ୍ୟ କଳ୍ପନା କରିପାରିବା, ଯେଉଁଠାରେ ଉପନୀତ ହେବା ଲଗି ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ଆକାଙ୍କ୍ଷା ପୋଷଣ କରିପାରିବ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତା' ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ନବଜନ୍ମଲାଭର ସମ୍ଭାବନା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଶ୍ରୀଗତ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଏବଂ ବ୍ୟାପ୍ତତର ଭୂମିକୁ ଆରୋହଣ କରିଯିବାର ଓ ତାହାର ଜୀବନାଂଶଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ସାଧନ କରିଇବା ଲଗି ସେହି ଭୂମିଟି ଏଠାକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସିବାର ଏକ ସମ୍ଭାବନା ବେଶ୍ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏଠାରେ ଏକ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ତଥା ସନ୍ଧାନିତ ଚେତନାର ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛୁ, ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଏକ ପରମମୁକ୍ତ ଚିଦ୍‌ଗତତା ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିଦେଇପାରିବ; ଏବଂ ଯଦି ତାହା ବ୍ୟକ୍ତିଜୀବନର ଆସୁଛନ୍ତିକୁ ଡେଇଁ ଆହୁର ବ୍ୟାପ୍ତତର ହୋଇପାରିବ, ତାହା ଦୁଏନ୍ତ ଏକ ଦିବ୍ୟ ମାନବତାକୁ ମଧ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବ, କିଂବା ତା' ନହେଲେ, ଏକ ଅତିମାନସ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଅତିମାନସୀୟ ମନୁଷ୍ୟଗୋଷ୍ଠୀର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଦେବ । ଏହି ନବଜନ୍ମଲାଭକୁହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମେ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଛୁ; ଏକ ଦ୍ୱିବ୍ୟ ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ବିକଶିତ ହୋଇଉଠିବାହିଁ ଆମ ଯୋଗର ସମଗ୍ର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ; କେବଳ ଆମର ଆତ୍ମାଭିକୁହିଁ ନୁହେଁ, ମାନ ସକଳାଙ୍ଗ ଜୀବରେ ଆମର ସମୁଦାୟ ପ୍ରକୃତିକୁହିଁ ସେହି ଦ୍ୱିବ୍ୟତା ଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ଜୀବରେ ଦୀକ୍ଷିତ କରାଇ ପାରିବାହିଁ ଆମ ଯୋଗର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥ ହୋଇ ରହିଛୁ ।

*

ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧ ବହିଃଦୃଷ୍ଟି ଅହଂକୁ ନିବାସିତ କର ତାହାର ସ୍ଥାନରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁହିଁ ଆମ ପ୍ରକୃତିର ନିୟାମକ ପରମ-ଅଧିବାସୀରୂପେ ସିଂହାସନସ୍ଥ କର ରଖିବା ହେଉଛୁ ଯୋଗମାର୍ଗରେ ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଅର୍ଥାତ୍, ଆମେ ବାସନାକୁ ତା'ର ସକଳ ଅଧିକାରରୁ ଚ୍ୟୁତ କରିଦେବା ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ଏକ ବିଧାୟକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ-ପ୍ରେରକ ହିସାବରେ ବାସନାର ଉତ୍ସୋଗକୁ ଆଉ କଦାପି କୌଣସି ସ୍ୱୀକୃତି ଦେବା ନାହିଁ । ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନଟି ସେତେବେଳେ ବାସନା ମଧ୍ୟରୁ ନୁହେଁ, ମାନ ସେହି ସର୍ମସ୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ବିଶୁଦ୍ଧ ତଥା ସ୍ୱାର୍ଥମୁକ୍ତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆନନ୍ଦରୁହିଁ ଆପଣାର ଜୀବନରସଟିକୁ ଆହରଣ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ । ଏବଂ ବାସନାକୁ ଆପଣାର ସନ୍ତୁଳନ କରି ଧରି ରଖିଥିବା ଆମ ଭିତରର କେବଳ ସେହି ପ୍ରାଣପ୍ରେରିତ ପ୍ରକୃତିଟି ନୁହେଁ, ମାନ ଆମର ମନୋଗତ ସୃଷ୍ଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ନୂତନ ଜନ୍ମ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରକାରୀ ପରିବର୍ତ୍ତନର ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମର ଏହି ବିଭକ୍ତ, ଅହଂଗ୍ରସ୍ତ, ସୀମାବଦ୍ଧ ତଥା ଅଜ୍ଞାନମୟ ଜୀବନ ତଥା ବୁଦ୍ଧିକୁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ତାହାର ସ୍ଥାନରେ ଏପରି ଏକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାସ୍ଥାନ ଦ୍ୱିବ୍ୟ ଆଲୋକନର ଦ୍ୱାର ତଥା ସକଳଦୋଷମୁକ୍ତ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟତା ଆମ ଭିତରକୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସିବ, ଯାହାକି ପରିଶେଷରେ ଅନ୍ଧପ୍ରାୟ ବାହ୍ୟ ଖୋଜ ବୁଲୁଥିବା ଯାବତୀୟ ଅର୍ଦ୍ଧସତ୍ୟ ଏବଂ ଆମକୁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱାଇ ପକାଇ ଦେବାରେ ଲଗିଥିବା ଯାବତୀୟ ଭ୍ରମପ୍ରମାଦରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବନ୍ତ ଓ ସ୍ୱସ୍ଥାପିତ ପରମ ଋତ-ଚିତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଣତି ଲାଭ କରିବ । ସେତେବେଳେ ଆମର ଏହି ବିମୂଢ଼ ଓ ଅତିସନ୍ତପ୍ତ ଅହଂ-କେନ୍ଦ୍ରିତ କ୍ଷୁଦ୍ର ତାପ୍ରେରିତ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଓ ନିସ୍ପାକୁ ପ୍ରଶମିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏକ ଦ୍ରୁତଗତି ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ଜ୍ଞାନପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ସ୍ୱସଂପ୍ରେରିତ ଏବଂ ଦ୍ୱିବ୍ୟତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଗ୍ଭଳିତ ତଥା ପରିଗ୍ଭଳିତ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟସିକୁ ସମଗ୍ର ଜୀବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ଲଗି ବାହ ଗ୍ଭଡ଼ାଦେଇ ଯିବ । ଆମର ଯାବତୀୟ ନିସ୍ପାରେ ଏକ ପରମ, ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ, ଦୋଷଶୂନ୍ୟ ତଥା ଭ୍ରାନ୍ତିମୁକ୍ତ ସଂକଳ୍ପ ଅବରୋପିତ ଏବଂ ନିସ୍ପାଶୀଳ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ତାହା ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ତଥା ଶାନ୍ତ ଜୀବରେ ପରମ ଦ୍ୱିବ୍ୟତାର ସେହି ପରମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସଂକଳ୍ପଟି ସହଜ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଆମକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଯଥାର୍ଥ ସନ୍ତୋଷ ଆଣିଦେଇ ପାରୁ ନଥିବା ଆମର ଏହି ଷୀଣଶକ୍ତି ଅହଂଜଡ଼ିତ ସଂବେଗ-ଗୁଡ଼ିକର ଉପରଭାଗସ୍ଥ ହାଡ଼ାଟି ସେତେବେଳେ ବହିଷ୍କୃତ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ତାହାର ସ୍ଥାନରେ ଆମ ଭିତରେ ଏପରି ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ, ଗଭୀର ଏବଂ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଚୈତ୍ୟ ହୃଦସ୍ଥ ଆପଣାକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରି ଆଣିବ, ଯାହାକି ସେଗୁଡ଼ିକର ପଛରେ ଆପଣାର ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିବ; ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ନିବାସସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୃଦସ୍ଥଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆମର ସକଳ ଅନୁଭୂତି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମ ଏବଂ ଶିବନ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଦୁଇଟିଯାକ ଆକୁଳତାର ପ୍ରଶାନ୍ତ ତଥା ପ୍ରଗାଢ଼ କେତେକେତେ ଗଭୀରତାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବାକୁ ଲାଗିବେ । ଏକ ଦିବ୍ୟ ମାନବତ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଅତିମାନସ ମନୁଷ୍ୟଗୋଷ୍ଠୀ କହିଲେ ତାହାର ଏହିପରିହିଁ ଏକ ସଜ୍ଞା କରାଯାଇ ପାରିବ । ମନୁଷ୍ୟବୁଦ୍ଧି ତଥା ମନୁଷ୍ୟଜିହ୍ୱାର କୌଣସି ଅତିକ୍ରାନ୍ତି କିମ୍ବା ଏପରିକ କୌଣସି ଉଚ୍ଚ-ଅବଧାରଣ ସାମର୍ଥ୍ୟଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଅତିମାନବର ଏହିପରି ଏକ ପ୍ରକାରର ବିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ସକାଶେହିଁ ଆମର ଯୋଗ ଆମକୁ ଆହ୍ୱାନ ଦେଇ ଯାଇଥାଏ ।

ଆମର ଜଟିଳ ନୈମିତ୍ତିକ ଏହି ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ଭୂମିରେ ଏକ ବହିର୍ମୁଖୀ ନିମ୍ନାତ୍ମକତାହିଁ ଜୀବନର ପ୍ରାୟତଃ ତିନିଚତୁର୍ଥାଂଶ ବା ଏପରିକ ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ଅଧିକାର କରି ରହିଥାଏ । ଆମ ଭିତରେ କେବଳ ଯେଉଁ ମାତ୍ର କେତେଜଣ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ରହିଥାନ୍ତି, ସେହି ସନ୍ଥ ଓ ଦ୍ରଷ୍ଟାମାନେ, ଅତି ବିରଳ ଦାର୍ଶନିକ, କଳାବିତ୍ତ ଏବଂ କବିମାନେହିଁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନଟିକୁ ବଞ୍ଚିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇଥାନ୍ତି । ବସ୍ତୁତଃ ଏମାନେହିଁ, ଅନ୍ତତଃ ସେମାନଙ୍କର ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ଅନ୍ତରଙ୍ଗତମ କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ଆପଣାକୁ ବହିର୍ଗତ କିମ୍ବା ତୁଳନାରେ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭାବନା ଓ ଅନୁଭୂତିର କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ଅଧିକତର ପରିମାଣରେ ଗଢ଼ିବାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ଜୀବନର ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ପାଖକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା କରି ରଖି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ପରସ୍ପର ସହଜ ଏକରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବା ତଥା ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଅତୀତ ଆଉ ଏକ ବୃହତ୍ତର ସମ୍ପଦର ଏକ ଲୀଳାରୂପେ ରୂପାନ୍ତର ଲାଭ କରିଥିବା ଅନ୍ତର୍ଗତ ତଥା ବହିର୍ଗତ ଜୀବନର ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣସଙ୍ଗତିହିଁ ବରଂ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନର ରୂପାୟଣଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରିଦେଇ ପାରିବ । ତେଣୁ ଆମ ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଯୋଗ, ଅର୍ଥାତ୍, କେବଳ ଜ୍ଞାନରେ ନୁହେଁ ଓ ଭକ୍ତିରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆମର ସଂକଳ୍ପ ତଥା ସକଳ କର୍ମର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାଙ୍କ ସହଜ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା,—ଏଇଟି ମଧ୍ୟ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରକାଶାତୀତ ଭାବରେ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପାଦାନ ହୋଇ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ । ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଅନ୍ତର୍ଭାବ ଏବଂ ବାହ୍ୟ ରୂପରେ ଏକ ତଦନୁରୂପ ରୂପାନ୍ତର ସମ୍ଭବ ନକଲ କେବଳ ଆମର ଜୀବନା ଓ ଅନୁଭୂତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ରୂପାନ୍ତର ଆଣିବାକୁ ବାହାରଲେ ତାହା କେବଳ ଏକ ଖଣ୍ଡିତ ସିଦ୍ଧି ହୋଇ ରହିବ ।

ମାନ ଆମର ରୂପାନ୍ତରରେ ଏହି ଅଭିଲଷିତ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଣିବାକୁ ଗଲେ, ଆମର ମନ ତଥା ହୃଦୟ ପର ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ଏବଂ ବହିଃସ୍ଥ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାଟିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମର ଅନ୍ତରାଳରେ ସଦାଧିସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବୃହତ୍ତର ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ହାତରେ ଆମର ସକଳ ନିଃସାସମୂହର ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଭାବରେ ସେହି ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ପରିଣତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଆମେ ଜନେ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ବା କର୍ମ କରୁଛୁ ବୋଲି ଆମର ଧାରଣାଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମ୍ପୃକ୍ତାବସ୍ଥାପନ୍ନ ଏହିସବୁ ନାନା ପ୍ରତିଭାସ ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିଛନ୍ତି, ତାହାର ହାତରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଅଧିକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜନଯୋଗ ଲଗି ସବୁକିଛିକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ଯଥାର୍ଥରେ ସକଳ କର୍ମର ଅନୁମତି ଦେଇଥିବା ସେହି ପରମ ଫଳଲବ୍ଧିଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମର ଯାବତୀୟ ନିଃସାସୂକତା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ । ସେହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ପରମଭ୍ରାତା ହୋଇ ବିରାଜିତ ରହିଛନ୍ତି, ପରମ ଅବଲୋକନକାରୀରୂପେ ଆମର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟର ନିୟମନ ଏବଂ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଆମର ଅହଂ ଆଣି ଜମା କରି ଦେଇଥିବା ଯାବତୀୟ ଅଜ୍ଞାନ, ବିକାରଗ୍ରସ୍ତତା ତଥା ବିକୃତି ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ସେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଚରମ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଜାଣି ପାରୁଛନ୍ତି । ଆମର ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧ ଓ ବିକୃତ ଅହଂଶାସ୍ପିତ ଜୀବନ ତଥା ତାହାର ଯାବତୀୟ ନିଃସାସୂକତାକୁ ଆମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଭାବରେ ଆମର ପ୍ରକୃତ· ଅବଲମ୍ବନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବୃହତ୍ତର ଦିବ୍ୟ ପରମ ଜୀବନ, ପରମ ଇଚ୍ଛା ଓ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ସେହି ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପରିପ୍ଲାବନ ମଧ୍ୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ବୃହତ୍ତର ପରମେଚ୍ଛା ଓ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁହିଁ ଆମ ଭିତରେ ସଚେତନ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ, ତାହାକୁହିଁ ଆମର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଓ ନିୟମନ ଲଗି ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଯେପରି କେବଳ ଏକ ଅଦ୍ଭତେତନ, ଧାରଣକାସ୍ପ ଏବଂ ଅନୁମତି ଦେଇଥିବା ଶକ୍ତି ହୋଇ ରହିଛି, ତାହା ସେତେବେଳେ ଆଉ ସେପରି ହୋଇ କଦାପି ରହିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ସଚ୍ଚିତ୍ତା ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସଚ୍ଚିତ୍ତମାନ୍ ପରମ ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଭିତରେ ଲୁକ୍କାସ୍ପିତ ହୋଇ ରହିଛି,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହାର ସ୍ୱତଃପ୍ରଜ୍ଞାମୟ ଅଇପ୍ସାସ୍ଥ ଏବଂ ପ୍ରତିସୃଷ୍ଟିକୁନ୍ଦି ଅବକୃତ ଭାବରେ ଆମ ଭିତରକୁ ସଞ୍ଚାରତ କରାଇ ଆଣିବାକୁ ଦେବ ଏବଂ ଆମର ରୂପାନ୍ତରତ ସମଗ୍ର ପ୍ରକୃତିଟିକୁ ତାହା ଆପଣାର ଏକ ପରଶୁଦ୍ଧ, ଅବାଧ, ପ୍ରସନ୍ନ ଭାବରେ ସମ୍ପତ ଏବଂ ଅଂଶଗ୍ରହଣକାଷ୍ଟ ପ୍ରବାହପଥରେ ପରିଣତ କରିଦେଇ ଯିବ । ଏହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମନିବେଦନ ତଥା ଆତ୍ମ-ସମର୍ପଣ, ଏବଂ ତାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତର ତଥା ମୁକ୍ତ ସଞ୍ଚରଣ,— ଏହିଗୁଡ଼ିକୁନ୍ଦି ଆମେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ମଯୋଗର ସମୁଦାୟ ଆଧାରଭୂତ ସାଧନ ଏବଂ ଚରମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା ।

ଆପଣାର ସ୍ୱତଃପ୍ରମ ସ୍ୱଭାବଗତ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ ହୋଇ ଯେଉଁମାନେ ଆପଣାର ଚନ୍ତନାତ୍ମକ ମନ ଏବଂ ତାହାର ଜ୍ଞାନକୁ ନିବେଦତ ଏବଂ ସମର୍ପିତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଫଳରେ ଆପଣା ମନ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇ ପାରିଥାନ୍ତି, ଅଥବା ଆପଣାର ହୃଦୟ ଏବଂ ହୃଦ୍‌ଗତ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିବେଦତ ଓ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ରୂପାନ୍ତର ଆଣି ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ମଧ୍ୟ ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତନଟିରେ ସେମାନଙ୍କର ସାବତୀୟ କର୍ମକୁ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେବାର ଏକ ସତତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ତା' ନହେଲେ, ସେମାନେ ନିଜେ ଆପଣାର ଅନ୍ୟ-ଜୀବନରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିପାରିବେ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ଜୀବନରେ ସେମାନେ କଦାପି ପରମ ଦିବ୍ୟତାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଜୀବନ ସମସ୍ୟା ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥଘ୍ନନ ଓ ଅଦ୍ଭବ୍ୟ ଅଲୌକତାରେନ୍ଦି ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଯେଉଁ ଯଥାର୍ଥ ବଳସ୍ଥିତିର ଅଧିକାଷ୍ଟ ହୋଇ ଆମେ ଆମର ଏହି ପାର୍ଥିବ ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ନେଳକାତିର ରହସ୍ୟଭେଦ କରିପାରନ୍ତେ, ସେମାନଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ସେହି ବଳସ୍ଥ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ; ଯେଉଁ ପରମ ପ୍ରେମ ଆତ୍ମବଳସ୍ଥୀ ହେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥାଏ, ସେମାନେ କଦାପି ସେହି ପ୍ରେମର ଅଧିକାଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ କଦାପି ସେହି ସମଗ୍ର ଚେତନା ଏବଂ ସ୍ୱଂସମାବେଶକାଷ୍ଟ ଜ୍ଞାନରୂପେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ପ୍ରଥମେ କେବଳ ଜ୍ଞାନରୁ ଅଥବା କେବଳ ଈଶ୍ୱରଉନ୍ମୁଖୀ ଆବେଗରୁ ଅଥବା ଦୁଇଟିକୁ ଏକତ୍ର ଭାବରେ ନେଇ କର ସାଧନା ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇପାରେ ଏବଂ କର୍ମକୁ ଯୋଗର ସ୍ୱଂଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟି ଲାଗି ବାଙ୍କା ରଖି ଦିଆଯାଇପାରେ । ମାତ୍ର ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଅସୁବିଧା ଆସି ପହଞ୍ଚିଥାଏ ଯେ ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ନିଜେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନୁକାନ୍ତିକ ବା ଏକାଙ୍ଗୀ ଭାବରେ ଆମର ଭିତରେ ରହି ଆପଣାର ଜୀବନଟିକୁ ବହିବାର ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖାଇପାରୁ, ଆପଣାର ଆଶସ୍ଥଗତ ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇ ରହି-ଯାଇପାରୁ, ଆମର ବହିଃବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅନ୍ତର୍ପ୍ରଦେଶଗୁଡ଼ିକରେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଯାଇପାରୁ;

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେଠାରେ ଆମେ ହୁଏତ ଆପଣାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଏକାନ୍ତବାସର ଅଭେଦ୍ୟ ଆବରଣଟି ଭଲେ ଆଚ୍ଛାଦିତ ହୋଇ ରହିଯାଇପାରୁ ଏବଂ ଏକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ଏହି ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରକୃତିରେ ଅବସ୍ଥିତ ଦ୍ୱାରା ଆମର ଯେଉଁସବୁ ସମ୍ପଦ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜୀବନରେ ପ୍ରଯୋଗ କରିପାରିବାରେ ଏବଂ ସ୍ୱଜସ୍ୱୀରୂପେ ଆପଣାକୁ ବାହ୍ୟ ଜୀବନରେ ପ୍ରବାହିତ କରିଦେଇ ପାରିବାରେ କଷ୍ଟକରତା ବା ଅନୁଭବ କରିପାରୁ । ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ସ୍ୱଜସ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏହି ବାହ୍ୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମିଳିତ କରିନେବା ଲାଗି ଯେତେବେଳେ ଆମର ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଜାତ ହେବ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆପଣାକୁ କେବଳ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆଶସ୍ୱଗତ ଏକ ନିସ୍ପୃହତାରେହିଁ ଅତିରକ୍ତ ପରମାଣରେ ଜଡ଼ିତ ଓ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ରହିଯାଇଥିଲ ପରି ଓ ଭେଣ୍ଡା ଏହି ଭୌତିକ ଭୂମିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଫଳପ୍ରଦ ହୋଇ ନପାରୁଥିଲ ପରି ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା । ଏହି ବହିଃସ୍ଥ ଜୀବନ ଓ ବହିଃସ୍ଥ ଦେହରେ କୌଣସି ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବା ମଧ୍ୟ ଆମ ପକ୍ଷରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼ିବ । ଅଥବା, ଆମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆଲୋକଟି ସହିତ ଆମ କର୍ମର ପ୍ରକୃତିରେ କୌଣସି ସଙ୍ଗତି ବା ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ନାହିଁ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଆମେ ଆବିଷ୍କାର କରିବା; ଆମର କର୍ମ ତଥାପି ସେହି ପୁରାତନ ଭ୍ରାନ୍ତିଯୁକ୍ତ ପଥଗୁଡ଼ିକର ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ଲାଗିଛି ଏବଂ ତଥାପି ସେହି ପୁରାତନ ଚଳଣିର ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭାବଗୁଡ଼ିକର ବୋଲି ମାନ ଚଳୁଛି ବୋଲି ଆବିଷ୍କାର କରିବା । ଏକ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ବ୍ୟବଧାନ ଦ୍ୱାରା ଆମ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ପରମସତ୍ତାଟି ଆମ ବାହ୍ୟ ପ୍ରକୃତିର ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ନିସ୍ପୃହିତାରୁ ତଥାପି ପୃଥକ୍ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏହାଭଳି ଏକ ଅନୁଭୂତିହିଁ ପ୍ରାୟ ଅନେକ ସମୟରେ ଉପଲବ୍ଧି ହେଇଥିବ; କାରଣ ଏହାଭଳି ଏକ ପ୍ରତିସ୍ପୃହା ଦ୍ୱାରା ପରମ ଆଲୋକ ତଥା ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସତ୍ତେଅବା କେବଳ ଆପଣା ଭିତରେ ବଧିତ ହୋଇ ରହି ଯାଇଥିବେ ଏବଂ ଜୀବନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିଦେବା ଲାଗି କିଂବା ପୃଥିବୀ ତଥା ଏହାର ପ୍ରତିସ୍ପୃହାଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ନମ୍ରତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଭୌତିକ ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରଯୋଗ କରିବା ସକାଶେ ଏକାନ୍ତ ଅନଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବେ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ସତ୍ତେଅବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଭିନ୍ନ ପୃଥିବୀରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆଉ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଏବଂ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ପୃଥିବୀରେହିଁ ବାସ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବା, ଏବଂ ଭୌତିକ ତଥା ଏହି ପୃଥିବୀଟି ଉପରେ ଆମର ପ୍ରକୃତିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ନଥିବ, ବା ହୁଏତ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ପ୍ରଭାବ ସତ୍ତେଅବା ଆଦୌ ନଥିବା ପରି ହୋଇ ରହିଥିବ ।

ମାତ୍ର ତଥାପି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କେବଳ ଆପଣା ପ୍ରକୃତିରହିଁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ୱଭାବଗତ ଯୋଗମାର୍ଗଟିରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ହେଲେ ଏପରି କେତେକ ଅସୁବିଧା ସଦାବା ରହିଥିବ, ଯେଉଁ-

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଗୁଡ଼ିକୁ କ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅବଧି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯୋଗ କହିଲେ ସର୍ବୋପରି ଆମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚେତନା ଓ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପ୍ରକୃତିରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇବାକୁହିଁ ବୁଝାଇଥାଏ; ଏବଂ ଆମ ଜୀବନର ବିଭିନ୍ନ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଜ୍ଞାରସାମ୍ୟଟି ଯଦି ପ୍ରକୃତିରେ ଏପରି ହୋଇ ରହିଥାଏ ଯେ ସେଥିଲାଗି ପ୍ରଥମେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ଅବଶିଷ୍ଟ ଅନ୍ୟ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଲାଗି ଛାଡ଼ିଦେଇ ରଖିବାକୁ ପଡ଼େ, ତେବେ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିର ଏତାଦୃଶ ଆପାତ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିକୁ ତଥାପି ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାକୁ ପଡ଼େ । ତଥାପି ଆପଣାର ଆଦର୍ଶ ନିୟାମକ ସ୍ୱରୂପରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗକୁ ସଦାପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣା ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଷ୍ଟେଜଟିରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାର୍ଗଦର୍ଶୀ ହୋଇ ରହିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ନମସରଣଟର ଷ୍ଟେଜରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅନେକ-ମୁଖୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏବଂ ସେକଥା ଯାହା ହେଉ ପଛକେ, ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏପରି ଏକ ଯୋଗମାର୍ଗର ନିରୂପଣ କରିବାକୁହିଁ ଆପଣାର ପ୍ରମୁଖ ବିଷୟରୂପେ ଧରିନେଇଛୁ, ଆପଣାର ଧେୟ ତଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗଢ଼ଣାଟିରେ ଯାହା ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସମଗ୍ର ଯୋଗ ହୋଇ ରହିବ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଯାହାକ କର୍ମରୁହିଁ ଆପଣାର ଘୂରଣା ଆରମ୍ଭ କରିବ, କର୍ମ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆପଣାର ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହେବ; ତଥାପି ତହିଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୋପାନରେହିଁ ଜୀବନ ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରିକ୍ତ ଏକ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ପ୍ରେରିତ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବ ଓ ଏକ ସହାତ୍ମକ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

*

ମନୁଷ୍ୟସମାଜ ଲାଗି ଯଦି କେଉଁଠାରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କର୍ମର ଏକ ମହାନତମ ସନ୍ଦେଶ ଦିଆହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅତ୍ତତରେ ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ କେବେହେଲେ କର୍ମଯୋଗର ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତମ ମାର୍ଗକୁ ଜାଣିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥାଏ, ତେବେ ଭଗବଦ୍-ଗୀତାରେହିଁ ଆମେ ତାହାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟିକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା । ମହାଭାରତର ସେହି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଉପାଖ୍ୟାନଟିରେ କର୍ମଯୋଗର ସଂମୂଳ ସୂତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ସଚ୍ଚେଅବା ଅଶେଷ କାଳ ନମିତ୍ତ ଏପରି ନୈପୁଣ୍ୟର ସହିତ ଲିପିବଦ୍ଧ କରି ଦିଆଯାଇଛି, ଯାହାର କ ପ୍ରକୃତିରେ କୌଣସି ତୁଳନା ନାହିଁ ଏବଂ ଯେଉଁଥିରୁ କ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣନଶ୍ଚିତ ଅନୁଭୂତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭ୍ରାନ୍ତିଶୂନ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରହିଁ ପ୍ରମାଣ ମିଳିଯାଇଛି । ଏକଥା ସତ୍ତ ଯେ, ପ୍ରାଚୀନ ପୁରୁଷମାନେ ସେହି ପଥଟିକୁ ଯେପରି ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିଥିଲେ, କେବଳ ସେଇଟିକୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରି ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଇଛି; ମାତ୍ର ତାହାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧିଟିକୁ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ରହସ୍ୟଟିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ନକରି ତାହାକୁ କେବଳ ସୂଚିତହିଁ କରି ଦିଆଯାଇଛି । ଏଇଟିକୁ ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ରହସ୍ୟସତ୍ତ୍ୟର ଏକ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅଂଶରୂପେ ପଛକୁ ରଖି ଦିଆଯାଇଛି । ଏଭଳି ମୌନାବଲମ୍ବନ ପଛରେ ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟ କାରଣମାନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି; କାରଣ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଥାର୍ଥ ସିଦ୍ଧିଟିକୁ କେବଳ ଅନୁଭୂତିରହିଁ ଏକ ବ୍ୟାପାର ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସେଇଟିକୁ କଦାପି ପ୍ରକଟ କରିହେବ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ମନ ପ୍ରକୃତିରେ ତାହାର ପ୍ରକାଶମୟ ଓ ରୂପାନ୍ତରକାରୀ ଅନୁଭବଟିକୁ ଲାଭ କରି ନାହିଁ, ସେ ବୁଦ୍ଧିଲ ପରି ଏକ ସ୍ତରରେ ତାହାକୁ କଦାପି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏବଂ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାଟି ସେହି ଦୀପ୍ତିମନ୍ତ ଚୋରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିପାଇ ପାରିଛି ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆଲୋକର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୀପ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ରହିଛି, ମନ ଏବଂ ଶବ୍ଦର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ତାହାକୁ ଯେତେ ଯେପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ବସିଲେ ମଧ୍ୟ ସେହି ମନଟି ଲଗି ତାହା ଛଡାପି ବଡ଼ ଅଲପ ହୋଇ ଲଗିବ, ବଡ଼ ଅଗଭୀର, ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ଲଗିବ, ଦୁଏତ ଗୋଟାଏ ଧୃଷ୍ଟତା ପରି ମନେହେବ । ତେଣୁ ଦିବ୍ୟ ସକଳ ତତ୍ତ୍ୱାର୍ଥତାର ବର୍ଣ୍ଣନା କଲାବେଳେ ଆମକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଏପରି ଏକ ଅପାରଙ୍ଗମ ଏବଂ ଭ୍ରମୋତ୍ପାଦକ ଶବ୍ଦାରହିଁ ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାକି ମନୋମୟ ମନୁଷ୍ୟର ଅଂଶ୍ଚାରଗତ ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକର ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବାକୁହିଁ ଏକଦା ଆର ହୋଇଥିଲା । ଏହିପରି ଏକ ଶବ୍ଦାରେ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ହେତୁ, ଯେଉଁମାନେ ଆଗରୁ ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଛନ୍ତି, କେବଳ ସେହିମାନେହିଁ ସେଇଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ; ଏବଂ ବୁଝିପାର ଏହିସବୁ ଅଳ୍ପଶବ୍ଦ ବାକ୍ୟ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତିତ, ଅନ୍ତର୍ଗତ ତଥା ରୂପାନ୍ତରିତ ବ୍ୟଞ୍ଜନା ଆଣି ଉତ୍ତରଦେଇ ପାରିବେ । ଯେଉଁମାନେ ପୂର୍ବରୁହିଁ ପ୍ରଜ୍ଞାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି, କେବଳ ସେହିମାନଙ୍କ ପ୍ରକାଶେହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରଜ୍ଞାର ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥଟିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଦେଇ ପାରିବ ବୋଲି ବୈଦିକ ଋଷିମାନେ ମୂଳରୁହିଁ ବାରବାର କହିଯାଇଛନ୍ତି । ଆପଣାର ଅସ୍ପଷ୍ଟତାଚ୍ଛନ୍ନ ଉପସଂହାରଟିରେ ଗୀତା ଯେପରି ଏକ ମୌନାବଲମ୍ବନ କରିଛି, ସେଥିରୁ ଦୁଏତ ଏଭଳି ବୋଧ ହୋଇପାରେ ଯେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଯେଉଁ ସମାଧାନଟିର ଅନ୍ୱେଷଣ କରି ବାହାରିଛୁ, ଗୀତା ଦୁଏତ ସେହି ସମାଧାନଟି ଯାବ ଆଦୌ ପହଞ୍ଚି ପାରି ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚତମ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମନର ଠିକ୍ ସୀମା ପାଖକୁ ଆସି ଗୀତା ସତେଅବା ସେଠାରେହିଁ ଅଟକି ପାଇଛି ଏବଂ ଅତିମାନସ ପରମାଲୋକର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ମହିମାଗୁଡ଼ିକ ଭିତରକୁ ଆଦୌ ପ୍ରବେଶ କରି ନାହିଁ । ମାତ୍ର, ଅନ୍ତର୍ଗତ ସେହି ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟଟି ସହିତ କେବଳ ଏକ ସ୍ଥିରଶୀଳ ଏକତା ବା ତଦାତ୍ମକତା ଅର୍ଜନ କରିବା ନୁହେଁ, ତାହା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏକ ଗତିଶୀଳ ଉଦାସୀନତା ଅର୍ଜନ କରିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଗୀତାରେ ଯେଉଁ ରହସ୍ୟଷ୍ଟିକୁ ବତାଇ ଦିଆଯାଇଛୁ, ଆମ ପ୍ରକୃତିର ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ, ପରମ ପ୍ରଭୁ ଓ ପରମଜ୍ଞାନୀଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବାର ଯେଉଁ ଉଚ୍ଚତମ ରହସ୍ୟଷ୍ଟିକୁ ଦର୍ଶାଇ ଦିଆଯାଇଛୁ, ତାହାକୁହିଁ ଆମେ ଗୀତାର ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଅସଲ ରହସ୍ୟ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଏହି ସମର୍ପଣକୁହିଁ ଆମେ ଅନ୍ତଃମାନସ ପରିବର୍ତ୍ତନର ସେହି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା; ଏବଂ ସେହି ଅନ୍ତଃମାନସ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯେ ଆଲୋଚିତ ଗତିଶୀଳ ଉଦାସୀନତାକୁ ଅର୍ଜନ କରିହୁଏ, ଆମେ ସେକଥାଟି ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ ରଖିବା ।

ତେବେ ଗୀତାରେ କର୍ମଯୋଗର କେଉଁ ମାର୍ଗସ୍ତମ୍ଭଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁବଦ୍ଧ କରି ରଖାଯାଇଛୁ ? ଗୀତାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଷ୍ଟିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଦ୍ଧତିଷ୍ଟିକୁ ଆମେ ଗୋଟିଏ କଥାରେ ଏହିଭଳି ଭାବରେ ସଂକ୍ଷେପ କରି କହିପାରିବା ଯେ ଏଥିରେ ତେତନାଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଦୁଇଟି ବୃହତ୍ତମ ତଥା ଉଚ୍ଚତମ ସ୍ଥିତିର ମିଳନକୁହିଁ ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବା ସେହି ପଦ୍ଧତି ବୋଲି ସୂଚିତ କରିଯାଇଛୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ସମତା ଏବଂ ଏକତାର ମିଳନକୁହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇଛୁ । ଆମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆତ୍ମକ୍ଷେତ୍ର ଏବଂ ଚତୁର୍ପାର୍ଶ୍ୱସ୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଯେଉଁ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଉଛୁ, ଠିକ ସେହିପରି ଅକୁଣ୍ଠ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆମ ଜୀବନର କ୍ଷେତ୍ରଷ୍ଟିରେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା, ଏହାକୁ ଆମେ ଗୀତାର ଦର୍ଶିତ ପଦ୍ଧତିର ମର୍ମସାର ବୋଲି କହିପାରିବା । ଆମ ବ୍ୟକ୍ତି-ବାସନାଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତର୍ଗତ ବର୍ଜନ ଆମକୁ ସମତା ଆଡ଼କୁ ପରିଚାଳିତ କରିନଏ, ଆମ ଲାଗି ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ସମଗ୍ର ଆତ୍ମସମର୍ପଣର ଉପଲବ୍ଧି ଜଗିଏ ଏବଂ ଆମ ଲାଗି ଏପରି ଏକ ଅହଂମୁକ୍ତିରେ ସହାୟତା କରେ, ଯାହାକି ଆମକୁ ଏକତା ଆଣିଦିଏ । ମାତ୍ର ଏହି ଏକତା କେବଳ କୌଣସି ସ୍ଥାଣୁତାଧର୍ମୀ ଶାନ୍ତି ବା ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଆନନ୍ଦାନୁଭୂତିର ଏକତାରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହେଲେ ତାହା ଯଥେଷ୍ଟ ହୁଏ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଗତିଶୀଳ ସାମର୍ଥ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଏକତାରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି ହେବାକୁ ପଡ଼େ । ଆମର ଏହି ବହୁଜନକାନ୍ତି ତଥା ସୀମାବଦ୍ଧକାନ୍ତି ଅହଂଠାରୁ ଯାହା ଉଚ୍ଚତର ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ତାହାର ପାଖରେ ଆପଣାର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାଷ୍ଟିକୁ ନେଇ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବାର ସ୍ଥିତିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ପାରିଲେ ଗୀତା ଆମର ଆତ୍ମା ଲାଗି ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ତଥା ପ୍ରକୃତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣବେଗମୟ ସକଳ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ଏହି ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ହିଁ ବିମୋଚନ ଓ ବିମୁକ୍ତାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଯାଏ । ଗୀତା ଆମ ଲାଗି ଏପରି ଏକ ସମଗ୍ର ଓ ଗତିସଚଳ ନିସ୍ପୃହାଶୀଳତାର କର୍ମବ୍ରତକୁ ବାଢ଼ି ଦେଇଯାଏ, ଯାହାକି ଏକ ପ୍ରଶାନ୍ତ ନିସ୍ପୃହମୁକ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଆମ ଲାଗି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଅଧିକତମ ଓ ବ୍ୟାପକତମ କର୍ମର ଏକ ବ୍ରହ୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ବାଢ଼ି ଦେଇଯାଏ ଯାହାକି ଏକ ଅବିଚଳ ଶାନ୍ତିର ଆଧାର ଉପରେ ସୁଦୃଢ଼ ଭିତ୍ତିରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଥାଏ; ଏକ ସଙ୍କୋଚ ଅନ୍ତର୍ମୁଖ ନସ୍ତବ୍ଧତା ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ତାହାର ରହସ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାହାର ମର୍ମବ୍ୟଞ୍ଜନା ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଏଠାରେ ବସ୍ତୁ ହୋଇ ଯାହାକିଛୁ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ସେହି ଏକ ଅବିଭକ୍ତ ଶାଶ୍ୱତ ବିଶ୍ୱାତ୍ମାଙ୍କ ଭିତ୍ତି ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ପରମ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଜାଣିବା; ସେହି ବ୍ରହ୍ମଟି ଆପଣାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ବସ୍ତୁ ଭିତ୍ତି ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ହଁ, କେବଳ ଆପଣାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ, କାରଣ ଯଥାର୍ଥରେ ସେ ସଚ୍ଚିଦାତ୍ମା ଏକ ଓ ଅବିଭକ୍ତଟି ରହିଛନ୍ତି, ସକଳ ବସ୍ତୁ ଭିତ୍ତି ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମଗ୍ରତ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି; ଏବଂ ତାହାରୁ ଆମକୁ ଯାହା ବିଭକ୍ତଭାବରୁପେ ଦେଖାଯାଉଛୁ, ତାହା କେବଳ ଉପରତ୍ତ୍ୱଗତ ଏକ ପ୍ରତିତ୍ତ୍ୱସମାନ ହୋଇ ରହିଛୁ । ସେହି ଅଜ୍ଞାନମସ୍ତ ପ୍ରତାତଟିର ସୋପାନରେ ବାସ କରୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅହଂ ହୋଇ ରହିଥାଉ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ସାବଯାସ୍ତ ଗୁଣ ଭିତ୍ତି ସ୍ୱଭାବର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାଉ । କେବଳ ପ୍ରତିତ୍ତ୍ୱସଗୁଡ଼ାକରହିଁ ଦାସ ହୋଇ ରହି, ଦ୍ୱୈତଭାଗୁଡ଼ାକରେ ବାନ୍ଧ ହୋଇ ରହି ଏବଂ ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ, ପାପ ଓ ପୁଣ୍ୟ, ବିଷାଦ ଓ ହର୍ଷ, ଦୁଃଖ ଓ ସୁଖ, ସୌଭାଗ୍ୟ ଓ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଭିତ୍ତି ସଫଳତା ଓ ବିଫଳତା ମଧ୍ୟରେ ଦୁଇଆଡ଼କୁହିଁ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ରହି ଆମେ ବଡ଼ ଅସହାସ୍ତ ଭାବରେ ମସ୍ତାରୂପୀ ଚକର ଗୋଟାସୁଦ୍ଧା ଲୁହା ଅଥବା ସୂନାମିଶା ଲୁହା ବେଡ଼ିର ଅନୁସରଣ କରିବାରେହିଁ ଲଗିଥାଉ । ଖୁବ୍ ବେଶୀହେଲେ ଆମ ପାଖରେ ସେହି ଅଳ୍ପବଳ ଆପେକ୍ଷିକ ସ୍ୱାଧୀନତାଟି ରହିଥାଏ, ଯାହାକୁ କି ଆମେ ବଡ଼ ଅଜ୍ଞାନବଶ ହୋଇ ଆମର ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି କହିବାରେ ଲଗିଥାଉ । ମାତ୍ର ତାହା ମୂଳତଃ ଏକ ଭ୍ରମହିଁ ହୋଇ ରହିଥାଏ, କାରଣ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରକୃତିର ସ୍ୱତ ଓ ଗୁଣଗୁଡ଼ାକହିଁ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଇଚ୍ଛାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି; ସେଇ ପ୍ରକୃତିର ଶକ୍ତି ନସ୍ତତ୍ତ୍ୱଣକାସ୍ତ୍ର ହାତ ଆମକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଥାଏ ମାତ୍ର ଆମ ବୋଧସୀମାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବହିର୍ଭୂତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାହାହିଁ, ଆମେ କଅଣ ଇଚ୍ଛା କରିବା ଓ ତାହାକୁ କିପରି ତ୍ତ୍ୱରେ ଇଚ୍ଛା କରିବା. ସେଗୁଡ଼ିକର ନିରୂପଣ କରି ଦେଉଥାଏ । ଆମର ଏହି ଅସ୍ତିତ୍ୱଧାରଣର ଯେକୌଣସି କ୍ଷଣରେ ଆମେ କେତେବେଳେ କେଉଁ ବସ୍ତୁଟିର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେବା, ସେଇଟିକୁ ଯୁକ୍ତିସମର୍ପିତ ଇଚ୍ଛା କିଂବା ଚିନ୍ତନଶୂନ୍ୟ କେବଳ ଏକ ତାତ୍କାଳିକ ଆବେଗ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା, ଆମ ଭିତରେ ଥିବା କୌଣସି ମୁକ୍ତ ବା ସ୍ୱାଧୀନ ଅହଂ ତାହାର କଦାପି ନିରୂପଣ ବା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରେ ନାହିଁ, ପ୍ରକୃତିହିଁ ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଦେଇଥାଏ । ମାତ୍ର ଯହ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅପର ପକ୍ଷରେ ଆମେ ପରମ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ସେହି ଏକତାବଦ୍ଧକାରୀ ସତ୍ତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ, ତେବେ ଆମେ ଅହଂର ସୀମାଟିକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ କର ଆହୁରି ଆଗକୁ ବାହାରଯାଉ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ସୀମାସ୍ପର୍ଶନକୁ ମଧ୍ୟ ଡେଇଁ ଗଲଯାଉ । କାରଣ ଆମେ ସେତେବେଳେ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମକ୍ଷେତ୍ରଟିକୁ ବାହୁଡ଼ି ଆସିପାରୁ ଏବଂ ଚିଦ୍‌ଗତଭାବରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯାଉ । ଚିଦ୍‌ଗତ ଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥାନ କରି ଆମେ ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ ଆବେଗବକ୍ଷୋଭର ଉପରେ ରହିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେଉ, ତା'ର ଯାବତୀୟ ସ୍ପର୍ଶ ଓ ଶବ୍ଦମାନ୍ତର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ବାସ କରିପାରୁ । ଆତ୍ମା, ମନ ତଥା ହୃଦପୁର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମତାର ଉପଲବ୍ଧି କରି ଆମେ ଆମ ଭିତର ଏକତ୍ୱଧର୍ମୀ ଆତ୍ମାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲାଭ କରୁ; ଆମେ ସକଳ ସତ୍ତା ଓ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ସହିତ ଏକରୂପ ହୋଇ ରହିବୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଆମେ ଦେଖୁଥିବା ତଥା ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଏହି ସବୁକିଛିଟି ମଧ୍ୟରେ ଯିଏ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ରହିଛି, ଆମେ ତାହା ସହିତ ମଧ୍ୟ ଏକ ହୋଇ ରହିବୁ । ଏକ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା, ଦିବ୍ୟ ଚେତନା ତଥା ଦିବ୍ୟ କର୍ମର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେଲେ ସେଥିଲାଗି ଏହି ସମତା ଏବଂ ଏହି ଏକତାହିଁ ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଭିତ୍ତି ଓ ଆଧାର ହୋଇ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ । ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଅର୍ଥ ତୁ ସବୁଟି ସହିତ ଏକତା ଅର୍ଜନ ନକରିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଚିଦ୍‌ଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେ କଦାପି ଦିବ୍ୟ ହୋଇ ରହିପାରିବା ନାହିଁ । ସକଳ ବସ୍ତୁ, ସକଳ ଘଟଣା ଓ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ସହିତ ସମାନ-ଆତ୍ମା ହୋଇ ନରହି ପାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମର ଆଗିରେ କିଛିହେଲେ ଦେଖିପାରିବା ନାହିଁ, ଦିବ୍ୟ ଭାବରେ କିଛିହେଲେ ଜାଣିପାରିବା ନାହିଁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ଦିବ୍ୟ ଅନୁଭୂତିର ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବା ନାହିଁ । ଯାହାଙ୍କୁ ଆମେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣୁଛୁ ତଥା ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତ ବୋଲି ଜାଣୁଛୁ, ସେ ସକଳ ବସ୍ତୁ ତଥା ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଲାଗି କେବଳ ସମାନ ହୋଇ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛନ୍ତି; ଏବଂ ସମାନ ହୋଇ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବାରୁ ସେ ଆପଣାର ଏକ ପରମ ପ୍ରଜ୍ଞା ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ ବି କରି ପାରୁଛନ୍ତି; ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ତଥା ଆପଣା ସାମର୍ଥ୍ୟର ସତ୍ତ୍ୟଟି ଅନୁସାରେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ତଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣୀର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସତ୍ତ୍ୟଟି ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି ।

ଏହି ସ୍ୱାଧୀନତାଟିକୁହିଁ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟ ଲାଗି ସମ୍ଭବ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱାଧୀନତା ବୋଲି କହିପାରିବା ଆପଣା ମନୋଭୂମିର ବର୍ତ୍ତିଷ୍ଣୁତାଧର୍ମୀ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ଭିତରୁ ବାହାର ନଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓ ପ୍ରକୃତି ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ଏକ ଚେତନ ଆତ୍ମାରୂପେ ଅବସ୍ଥାପିତ କରି ନରଖିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କଦାପି ଏହି ସ୍ୱାଧୀନତାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ପୃଥିବୀରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ସେଇଟି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହେଉଛୁ ସେହି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ-ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ସେହି ପରମ-ଇଚ୍ଛାଟିର କାର୍ଯ୍ୟନିର୍ବାହକାରିଣୀ ଶକ୍ତି ହୋଇ ରହିଛୁ । କାରଣ ପ୍ରକୃତିହିଁ ଅନ୍ୟ ସାବତୀୟ ଇଚ୍ଛାର ସ୍ୱାମିନୀ ଏବଂ ସ୍ରଷ୍ଟ୍ରୀରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ । ଗୋଟାଏ ଅର୍ଥରେ ବସ୍ତୁର କଳ ଦେଖିଲେ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛାକୁ ଏକ ବାସ୍ତବ ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲି ଅବଶ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ; ମାନ ପ୍ରକୃତିର ସ୍ୱାଭାବିକ ଦ୍ରାବ୍ୟ ନିର୍ମିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ପକ୍ଷେ ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ କେବଳ ଏକ ଆପେକ୍ଷିକ ଅର୍ଥରେହିଁ ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଆମର ଏହି ମନ ପ୍ରକୃତିର କେତେକେତେ ଶକ୍ତିର ଏକ ଜଲଭଅଁର ଉପରେ ଆରୂଢ଼ ହୋଇ ରହିଛୁ, କେତେକେତେ ସମ୍ଭାବନାର ଅନ୍ତଃବର୍ତ୍ତୀ କୌଣସି ଏକ ସ୍ଥାନରେ ଆପଣାକୁ ଥିର କର ରଖିବା ଲାଗି ନଚ୍ଛ ପ୍ରସ୍ପାସ କରିବାରେ ଲାଗିଛି, କେତେବେଳେ ଏପାଖକୁ ଢଳିପଡ଼ୁଛୁ ତ ଆଉ କେତେବେଳେ ସେପାଖକୁ ଢଳି-ପଡ଼ୁଛୁ; କେତେବେଳେ କେଉଁଠି ଟିକେ ସ୍ଥାସ୍ଥୀ ହୋଇ ବସିଯାଉଛୁ ଏବଂ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାରେହିଁ ସେ ଭାହା କଲ୍ପ ବୋଲି ଆପଣାକୁ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟୟ ଦେବାରେ ଲାଗିଛୁ । ମାନ ସେ ପ୍ରକୃତରେ କଛୁହେଲେ ଦେଖି ନାହିଁ; ଏବଂ ଯେଉଁ ପରମ କର୍ତ୍ତୃଶକ୍ତିଟି ଭାହାର ପଛରେ ରହି ଭାହାର ଏହି କଥାକଥିତ ସ୍ୱାଧୀନ ନିବାଚନଟିକୁ ନିରୂପିତ କରିଦେଉଛୁ, ଏପରିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ସେ ସେଇଟି ବିଷୟରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ମନ ସେହି ଅସଲ ଶକ୍ତିଟିକୁ ଦେଖିପାରୁ ନାହିଁ; କାରଣ ସେହି ଶକ୍ତି ସ୍ୱୟମ୍ଭୁବରେ ଏକ ସମଗ୍ର ଶକ୍ତି ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ତେଣୁ ଆମର ଅବଲୋକନ ଲାଗି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅନଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ । ବିଶିଷ୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ-ଗୁଡ଼ିକର ଯେଉଁ ବହୁସଂଖ୍ୟକ ବୈଚିତ୍ର୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ସେହି ପରମ ଶକ୍ତି ଆପଣାର ଅଗଣିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ, ମନ ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ କେତୋଟିକୁହିଁ ମାନ କେତେକାଂଶରେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟତା ଏବଂ ସୂକ୍ଷ୍ମତା ସହିତ ବସ୍ତୁର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରେ । ସ୍ୱୟଂ କେବଳ ଅଂଶମାନ ହୋଇ-ଥିବାରୁ, ମନ ସମଗ୍ର ସାଧନଯନ୍ତ୍ରଟିର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅଂଶରେହିଁ ଆପଣାକୁ ଆରୂଢ଼ କର ରଖିପାରେ; କାଳ ଏବଂ ପରିବେଶଟି ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଯନ୍ତ୍ରର ଯେଉଁ ନବଦଶମାଂଶ ସ୍ଥୂଳକଣ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ମନ ସେବଷୟରେ କଛୁହେଲେ ଜାଣି ନଥାଏ, ସେହି ଯନ୍ତ୍ରଟିର ପୂର୍ବଭନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଭଥା ଭବିଷ୍ୟତର ଗଭଧାରୀଟି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଭାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ । ମାନ ସେହି ଯନ୍ତ୍ରଟି ଉପରେ ଆରୂଢ଼ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ସେ ସଚେଭବା ସ୍ୱୟଂ ଯନ୍ତ୍ରଟିର ସ୍ଥୂଳନା କରୁଛୁ ବୋଲି କେଶ୍ ଭାବିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବସ୍ତୁର କଲେ ଏହାର ମଧ୍ୟ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଥାଏ : କାରଣ ମନର ଯେଉଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିକୁ ଆମେ ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ବୋଲି କହିଥାଉ, ଯେଉଁ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ଦୃଢ଼ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିପାରନ୍ତେ ତାହା ଆମକୁ ସଚ୍ଚେଅବା ଏକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ନିର୍ବାଚନ ପରନ୍ତୁ ପ୍ରତୀତ ହେବାରେ ଲଗେ, ସେଇଟି ଯଥାର୍ଥରେ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ଅନ୍ୟତମ ସଂଗାଧିକ-ଶକ୍ତିଶାଳୀ ନିର୍ଦ୍ଦାରକରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ; ମାତ୍ର ତାହା କେବେହେଲେ ସ୍ୱାଧୀନ ନଥାଏ କିଂବା ଏକମାତ୍ର ନିର୍ଦ୍ଦାରକ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ-ଇଚ୍ଛାର ଏହି ଅତିକ୍ଷୁଦ୍ର ନୈମିତ୍ତିକ ନିସ୍ପାତ୍ତିର ପଛରେ ଆହୁ ଗୋଟିଏ ଏପରି ବ୍ୟାପ୍ତିମସ୍ତ, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ ଚିରନ୍ତନ ଜଡ଼ୁ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ ଯାହାକି ଉପରୁ ଥାଇ ଏହି ପ୍ରକୃତିଟିର ଦିକ୍‌ଗୁରଣାଟିକୁ ଅବଲୋକନ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ-ଇଚ୍ଛାର ବିଭିନ୍ନ ଦିକ୍-ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଆପଣାର ଘୂର୍ଣ୍ଣି ଦ୍ୱାରା ଫଳଜ ମଧ୍ୟ କରଦେଇଥାଏ । ଆମର ଯାବତୀୟ ରୁଚି ଓ ନିର୍ବାଚନରୁ ବୃହତ୍ତର ହୋଇ ଏହି ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମଗ୍ର ପରମସତ୍ତ୍ୟ ଅଧିସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏବଂ ଏହି ସମସ୍ତ ସତ୍ତ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ, ଏବଂ ଏପରିକ ଏହାର ଅତୀତ ହୋଇ ଏବଂ ଏହାର ଅନ୍ତରାଳରେ ଏପରି ଏକ ପରମସମ୍ପଦ ରହିଥାଏ, ଯାହାକି ଯାବତୀୟ ପରିଣାମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦାରିତ କରଦେଇଥାଏ । ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ତାହାର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ତଥା ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଜ୍ଞାନଟି ବଳବତ୍ତର ରହିଥାଏ, ଚତୁଶୀଳ ଜୀବରେ ଓ ପ୍ରାସ୍ୱ ସ୍ୱସ୍ପଂପ୍ରେରିତ ହେଲାପରି ତାହା ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକର ଅବଧାରଣା କରଦେଇଥାଏ, ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ତଥା ସ୍ଥିର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଟିର ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦାରିତ କରଦେଇଥାଏ । ଏକ ପରମ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଶାଶ୍ୱତ, ଅନନ୍ତ, ସଂଜ୍ଞାତା ତଥା ସଂଶକ୍ତିମାନ୍ ଜୀବରେ ସଂଦା ବିଘ୍ନଜିତ ରହିଛି, ଯାହାକି ଆପଣାକୁ ପ୍ରାତିସ୍ୱିକ ଭୂମି ଉପରେ କାଲଗତ ଓ ଅନ୍ୟବିଶିଷ୍ଟ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିବା ଅଚେତନ ତଥା ଅର୍ଦ୍ଧଚେତନ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁର ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତତା ତଥା ବିଶିଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରଦେଇଛି । ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଦୂଦସ୍ଥଦେଶରେ ଏପରି ଏକ ପରମପ୍ରଭୁ ବିଘ୍ନକତ ରହିଛନ୍ତି, ଯିଏକି ପ୍ରକୃତିର ମାସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ସଚ୍ଚେଅବା ଯନ୍ତ୍ରାରୂଢ଼ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରି ଘୂର୍ଣ୍ଣତ କରି ନେଉଛନ୍ତି;—ଗୀତା ଆପଣାର ଏହି ଉକ୍ତିଟି ଦ୍ୱାରା ଠିକ୍ ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟକୁହିଁ ବର୍ତ୍ତନା କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ।

ଏହି ଦିବ୍ୟ ପରମ-ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ଆମେ କୌଣସି ବିଜ୍ଞାପ୍ତସ୍ୱ ଓ ବହିଃସ୍ଥ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅଥବା ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ବୋଲି କଦାପି ଜାଣିବା ନାହିଁ; ତାହା ଆମ ସ୍ୱତ୍ତର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ଆମେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଛୁ । କାରଣ ଆମର ସବୋଚ୍ଚ ଆସ୍ପସ୍ୱରୂପଟିହିଁ ତାହାକୁ ଅଧିକାର କରି ରହିଛି, ତାହାର ଅବଲମ୍ବନ ହୋଇ ରହିଛି । କେବଳ ଏତିକ ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ତାହା ଆମର ସଚେତନ ଏହି ମନୋଗତ ଇଚ୍ଛାଟିରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ; ଆମର ସଚେତନ ଇଚ୍ଛାଟି ଯାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛି, ପ୍ରାସ୍ୱ ଅନେକ ସମସ୍ତରେ ଏହା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେଇଟିକୁ ବର୍ଜନ କରିଦେଉଛୁ ଓ ଆମର ସଚେତନ ଇଚ୍ଛା ଯାହାକୁ ବର୍ଜନ କରୁଛୁ, ଏହା ଦୁଏତ ସେଇଟିକୁହିଁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଉଛୁ । କାରଣ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ଲଗି ସବୁକିଛୁ ଓ ସକଳ ସମସ୍ତତା ଉଥା ସକଳ ଟିକନିଟି ପୂର୍ଣ୍ଣତୋଚର ହୋଇ ରହିଛୁ; ମାନ ଅପର ପକ୍ଷରେ ଆମର ଏହି ଉପରତ୍ତଗତ୍ତ ମନ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର କେବଳ ଏକ ଅଲ୍ପାତ୍ମଚନ ଅଂଶକୁ ଜାଣିବାକୁହିଁ ସମର୍ଥ ହେଉଛୁ । ଆମର ଇଚ୍ଛା କେବଳ ଏହି ମନ ଭିତରେହିଁ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏବଂ ତାହା ଯାହାକିଛୁ ଜାଣୁଛୁ, କେବଳ ସ୍ୱବନା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେଇଟିକୁ ଜାଣୁଛୁ । ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାଟି ଆମ ଲଗି ଅଚେତନ ହୋଇ ରହିଛୁ; କାରଣ ଆପଣାର ମର୍ମଗତ ଭୂମିରେ ତାହା ଅଜ୍ଞମାନସ ହୋଇ ରହିଛୁ । ତାହା ସବୁଟିକୁ ଜାଣୁଛୁ, କାରଣ ତାହା ସବୁଟିଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଆମର ଯେଉଁ ସଚେତନ ଆତ୍ମଚେତନଟି ଏହି ବଶ୍ୱଗତ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଛୁ, ତାହା କଦାପି ଆମର ଏହି ଅହଂପ୍ରେରତ ଆତ୍ମସତ୍ତା ନୁହେଁ, ଆମର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମଚନ ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହା ବଶ୍ୱାତୀତ, ଏଗୁଡ଼ିକର ଅତୀତ; ଏହା ବଶ୍ୱଜନୀନ,—ଏବଂ ଏହି ଯାବତ୍ତୀୟ କ୍ଷୁଦ୍ର ତର ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଏହାର ଉପରତ୍ତଗରେ ଆଉଯାଉ ହେଉଥିବା କେବଳ ଏକ ସ୍ପୋତର ଫେନ ଅଥବା ଉପରତ୍ତଗ ପର୍ । ଯଦି ଆମେ ଆପଣାର ଏହି ସଚେତନ ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ସମର୍ପିତ କରିଦେଇ ପାରିବା ଏବଂ ତାହାକୁ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଟି ସହିତ ଏକାତ୍ମ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦେବା, ତେବେଯାଇ ଏବଂ କେବଳ ସେତକବେଳେ ଯାଇ ଆମେ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱାଧୀନତାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବା । ସେତେବେଳେ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନଟିକୁ ଘୁଲତ କରି ଆମେ ଆଉ ଏହି ଶୃଙ୍ଖଳବଦ୍ଧ ତଥାକଥିତ ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ଜାବୁତ ପଡ଼ିରହିବା ନାହିଁ; ଆପଣାର ସ୍ୱଳ୍ପାତ୍ମ ଅଲ୍ପାତ୍ମଚ ପ୍ରାଣଗତ କେତେଟା ଉତ୍ପ୍ରେରକ ଏବଂ ମନୋଗତ କେତେଟା ଚନ୍ଦରୁପର ଭ୍ରମଦଶତା ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଥିବା ଅଜ୍ଞାନମୟ, ମାୟାଚ୍ଛନ୍ନ ତଥା ଆପେକ୍ଷିକ ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଜୀଡ଼ନକତୁଲ୍ୟ ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ କଦାପି କାମୁଡ଼ି ଧରି ପଡ଼ିରହିବା ନାହିଁ ।

*

ଯନ୍ତ୍ରବତ୍ ଆପଣାକୁ ଘୁଲତ କରି ରଖିଥିବା ପ୍ରକୃତ ଏବଂ ପ୍ରକୃତର ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ମଝରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଧାନ ପାର୍ଥକ୍ୟଟି ରହିଛୁ, ଆମର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପାର୍ଥକ୍ୟଟିକୁ ଦୃଢ଼ତ୍ୱରରେ ଅଙ୍କିତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଗୋଟିଏ ପାଟରେ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ସେହି ଏକମାନ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଦ୍ରବ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାଟରେ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅନେକ ଶକ୍ତି ତଥା ଅନେକ ସମର୍ଥତା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦୃଢ଼ତ୍ୱରରେ ସଚେତନ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରକୃତ,—ଏଠାରେ ତାହା ଆପଣାର ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ସେପର ହୋଇ ରହିଛୁ, ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଚେତନାମସ୍ଥ ପରମ ଶକ୍ତିରୂପିଣୀ ସେହି ପ୍ରକୃତର କଥା କୁହାଯାଇ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଏହି ଅଜ୍ଞାନ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତି ଆମକୁ ଯେଉଁଭଳି ଦେଖାଯାଉଛୁ, ତାହାର କଥାହିଁ କୁହାଯାଉଛୁ;—ହେଉଛୁ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟକାରିଣୀ ଶକ୍ତି । ଆପଣାର ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକରେ ତାହା ସମ୍ଭବତ୍ ଗଢ଼ କରେ; ଏହି ପ୍ରକୃତିଟି ବସ୍ତୁଟରେ ଆମକୁ ଯେଉଁସବୁ ଅନୁଭବ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତଦନୁସାରେ ତାହା ସଚେତନ ଭାବରେ ଆଦୌ ବୁଦ୍ଧିଶାଳୀ ହୋଇ ରହିଥିଲା ପରି ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ୍ତ ଯେ ପ୍ରକୃତର ଯାବତୀୟ କିୟାସୃଜକତା ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରାହିଁ ସଦାବା ପ୍ରେରତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ପ୍ରକୃତ ଆପେ ଆପଣାର ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ ସତ୍ତ, ତାହା ସଦାବା ଏପରି ଏକ ଆତ୍ମସଚେତନ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ* ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହାକି ଅନନ୍ତ ପ୍ରଜ୍ଞତ୍ତର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଏହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ସେହି ପ୍ରକୃତର ଗୁଳନା କରୁଥିବାରୁ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟ ସବୁକଛିକୁ ଆପଣାର ଶାସନ ଦ୍ୱାରା ଶାସିତ କରି ରଖିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟଦେଇ ପରମେଶ୍ୱର ଯେଉଁ କର୍ମଟିକୁ କରବାର ଅଭିପ୍ରାୟ ରଖିଛନ୍ତି, ପ୍ରକୃତ ଠିକ୍ ସେହି କର୍ମଟିକୁହିଁ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଇଥାଏ । ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱସ୍ଥଂ ଭୋକ୍ତା ହୋଇ ରହି ନଥାଏ, ସ୍ୱସ୍ଥଂ ସକଳ ଭୋଗର ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ମାତ୍ର ଆପଣା ମଧ୍ୟରେହିଁ ସକଳ ଭୋଗ ତଥା ସମ୍ଭୋଗର ବୋଝଟିକୁ ବହନ କରି ରହିଥାଏ । ପ୍ରକୃତକୁ ଆମେ ଏକ ଜଳିବ କିୟାଶୀଳ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା, କାରଣ ସେ ତା' ଆପଣା ଉପରେ ଆଣି ଲଦ ହଆଯାଇ-ଥିବା ଏକ ଗତଶ୍ଚନକୁହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଛୁ; ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହାର ଭିତରେହିଁ ସେହି ସଚେତନ ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ମଧ୍ୟ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି । ତାହା ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଏକ ପରମ ଭବ୍ୟ ଅଧିସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଯିଏକ ପ୍ରକୃତର ଯାବତୀୟ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତା ତଥା ପ୍ରକିୟାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନରେ ଜାଣିପାରୁଛୁ । ସେହି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କର, ଅର୍ଥାତ୍ ତାହାର ସହତ ସମ୍ବନ୍ଧତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଓ ତାହାର ଭିତରେ ଆସୀନ ରହିଥିବା ପରମ ସଶ୍ୱର ଜ୍ଞାନ, କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ତଥା ଆନନ୍ଦକୁ ଧାରଣ କରିହିଁ ପ୍ରକୃତ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ; ମାତ୍ର ଯେଉଁ ପରମତତ୍ତ୍ୱଟି ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ରଖିଛୁ, କେବଳ ତାହାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିପାରିଲେ ଏବଂ ତାହାକୁହିଁ ପ୍ରତଫଳତ କରିପାରିଲେ ସେହି ଜ୍ଞାନ, କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଏବଂ ଆନନ୍ଦରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱସ୍ଥଂ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଛୁ । ପୁରୁଷ ଜ୍ଞାତାରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ; ନଶ୍ଚଳ ହୋଇ ରହିଛୁ, ନିଷ୍କ୍ରିୟ ରହିଛୁ । ଆପଣାର

---

* ଏହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହେଉଛୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ପରମା ଶକ୍ତି, ସେଇ ବଶ୍ୱାତୀତ ତଥା ବଶ୍ୱଗତ ପରମା ଜନନୀ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚେତନା ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ସେ ପ୍ରକୃତର କର୍ମକୁ ଧାରଣ କର ରହିଛନ୍ତି, ସେହି କର୍ମର ଭୋକ୍ତା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ପଛରେ ସେହି ପୁରୁଷରହିଁ ସ୍ୱୀକୃତ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପୁରୁଷରହିଁ ଆନନ୍ଦ ଲଗି ତା'ଠାରୁ କେବଳ ସେତକ କାର୍ଯ୍ୟ ଲଗି ସ୍ୱୀକୃତ ମିଳୁଛନ୍ତି, ପ୍ରକୃତ ସେତକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ପୁରୁଷ ନଜେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରୁ ନାହିଁ; ସେ ପ୍ରକୃତକୁ ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆଶ୍ରସ୍ୱ ଦେଇ ରଖିଛନ୍ତି; ଏବଂ ଆପଣାର ଜ୍ଞାନରେ ସେ ଯାହାକିଛିର ଅବଧାରଣା କରବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି, ତାହାକୁହିଁ ଶବ୍ଦମନ୍ତ୍ର, ପ୍ରକିୟା ଆଦା ରୂପାନ୍ତ୍ରିତ ପରଣାମରୂପେ ପ୍ରକାଶିତ କରଦେବା ଲଗି ପ୍ରକୃତକୁ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି । ସାଂଖ୍ୟରେ ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟଟିର ନରୂପଣ କରାଯାଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ଏଇଟି କଦାପି ସମୁଦାସ୍ତ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତ୍ୟ ନହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ କିଂବା ପୁରୁଷ ବା ପ୍ରକୃତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସବୋଚ ସତ୍ତ୍ୟ ହୋଇ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଜୀବନର ଏହି ନମ୍ନସ୍ତର ମଣ୍ଡଳଟିରେ ଏଇଟିକୁ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟାବହାରିକ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରନେବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ ।

ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ବିଶେଷ ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରଥିବା ଚେତନ ସତ୍ତ୍ୱ ଆପଣାକୁ ଏହି ଅନୁଭବଗାତ୍ମା ପୁରୁଷଟି ସହିତ ଏକାତ୍ମ କର ରଖିପାରିବ ଅଥବା ଏହି ନିତ୍ୟାତ୍ମକ ପ୍ରକୃତ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଏକାତ୍ମ କର ରଖିପାରିବ । ପ୍ରକୃତ ସହିତ ଏକାତ୍ମ ହେବାକୁ ଗଲେ ତାହା ଭକ୍ତି, ଭୋକ୍ତା ଅଥବା ଜ୍ଞାତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର କେବଳ ପ୍ରକୃତର ସ୍ରଷ୍ଟା ତଥା ନିତ୍ୟାତ୍ମକତାଗୁଡ଼ିକରହିଁ ପ୍ରତିଫଳନ କରବାରେ ଲଗିଥିବ । ଆପଣାର ଏହି ଏକାତ୍ମକତାଟି ଦ୍ୱାରା ସେ ପ୍ରକୃତ-କ୍ଷେତ୍ରର ସ୍ୱଲକ୍ଷଣ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଅଧୀନତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଧ ହେବ, ସେହି ସଜ୍ଜବତ୍ତ ନିତ୍ୟାତ୍ମକତା ମଧ୍ୟରେ ବି ବାଧ୍ୟହୋଇ ରହିବ । ଏବଂ ଏପରିକ, ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନମର୍ଜ୍ଜିତ କରଦେଇ ସେହି ଆତ୍ମା ଦୁଏନ୍ତ ନଶ୍ଚେତନ ଅଥବା ଅବଚେତନ ହୋଇପଡ଼ିବ, ଏବଂ ମାଟି ଆଦି ଧାତୁର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେପରି ହୋଇଛନ୍ତି, ଆପଣାର ରୂପାସ୍ତ୍ରନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକାବେଳକେ ସୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିବ; ଅଥବା ଜଦ୍ଜଦର ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେପରି ହୋଇଛନ୍ତି, ପ୍ରାସ୍ୱ ସୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଯିବ । ସେହି ନଶ୍ଚେତନତା ମଧ୍ୟରେ ତାହା ତମଃ ଦ୍ୱାରା, ଅର୍ଥାତ୍ ଅଜ୍ଞସ୍ତତା ଏବଂ ଜଡ଼ତାରହିଁ ତତ୍ତ୍ୱ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଗୁଣାତ୍ମକ ସ୍ରଷ୍ଟତି ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କବଳିତ ହୋଇ ରହିବ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସତ୍ତ୍ୱ ରହିଥିବ, ରଜଃ ମଧ୍ୟ ରହିଥିବ; ମାତ୍ର ତମଃର ଘନାବରଣ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ ଏକାବେଳକେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବେ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ତମୋଗୁଣରହିଁ ଅଭ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବ ତଥାପି ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବାରୁ ତାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଦାପି ଯଥାର୍ଥରେ ଚେତନାଶୀଳ ହୋଇପାରି ନଥିବ; ମାତ୍ର ଚେତନାର ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଯଥୋଚିତ ପ୍ରକୃତଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ଦେହସ୍ଥ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସତ୍ତ୍ୱ ଜନ୍ମେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ରଜୋଗୁଣର ଅଧୀନ ହେବାକୁ ଲଗିବ, ଅର୍ଥାତ୍ ବାସନା ଏବଂ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଯନ୍ତ୍ରେରଚ ସେହି ଚଞ୍ଚଳ, ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଥିଆ ଜିୟା ଓ ଆବେଶମୟଭାର ସେହି ଗୁଣାତ୍ମକ ସୃଷ୍ଟିର ଅଧୀନ ହେବାକୁ ଲଗିବ । ସେହିଠାରେହିଁ ଇଚ୍ଛରପ୍ରାଣୀର ପ୍ରକୃତ ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରିବ ଓ ବିକଶିତ ହୋଇ ଉଠିବ; ତାହାର ଚେତନାଗତ ପରସ୍ପରଟି ବଡ଼ ଫଙ୍କଣ୍ଡୁ ହୋଇ ରହିଥିବ, ବୁଦ୍ଧି ବଡ଼ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ତରର ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଫଟ୍କାର ଥିଆ ଆବେଗ ରଜଃ-ତାମସିକ ହୋଇ ରହିଥିବ । ସେହି ବିଘ୍ନଟି ପରମ ନିଶ୍ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ଚିଦ୍‌ଗତ ସ୍ଥିତିର ଅଭ୍ୟୁଦୟରେ ଆତ୍ମର ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଦେହସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣାର ଆଲୋକଧର୍ମୀ ଗୁଣଟିକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିବ ଏବଂ ଏକ ଆପେକ୍ଷିକ ସ୍ୱାଭନ୍ତ୍ର୍ୟ, ସ୍ୱାମିତ୍ୱ ଥିଆ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ଲଗେ ଏବଂ ତାହା ସହିତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସନ୍ତୋଷ ଥିଆ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପ୍ରସନ୍ନତାର ଏକ ପରଚ୍ଛନ୍ନ ଥିଆ ପ୍ରସୀମିତ ବୋଧ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ । ଭୌତିକ ଦେହରେ ଏକ ମନୋଧର୍ମୀ ସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଏହି ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରକୃତିରେ ଏହିପର ଏକ ପ୍ରକୃତର ସତ୍ତ୍ୱାଧାର ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ । ମାନ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାର ବାହକ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅଗଣିତ ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ମାନ ଅଳ୍ପ କେତେକଙ୍କୁ ଛୁଇଁଦେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରକୃତିରେ ଆଜି ମଧ୍ୟ ସେହି ପ୍ରକୃତର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ । ସାଧାରଣତଃ ତା' ଭିତରେ ସେହି ଅସ୍ପଷ୍ଟତାଚ୍ଛନ୍ନ ମାନସିକତାର ଜାଡ଼ୟଧର୍ମିତା ଏବଂ ଏକ ସନ୍ତାପମସ୍ୱ ଅଜ୍ଞାନବଶ ପ୍ରାଣୀସୁଲଭ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିଟାହିଁ ବଡ଼ ଅଭଶକ୍ତ ପରମାଣରେ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସେଥିଲଗି ସେ ଆଲୋକ ଓ ଆନନ୍ଦର ଏକ ଆତ୍ମାରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ ବା ଏପରକ ସମଞ୍ଜସଭାଯୁକ୍ତ ଇଚ୍ଛା ଥିଆ ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ଏକ ମନର ବ ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ଏଇଠି ଏହି ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମିରେ ସେହି ମୁକ୍ତ, ପ୍ରଭୁ, ଜ୍ଞାତା ଏବଂ ଭୋକ୍ତାରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପରମ ପୁରୁଷର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତିଟି ଆଡ଼କୁ ଏକ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଥିଆପି ଅନେକ ବାଧା ଦ୍ୱାରା କ୍ଲିଷ୍ଟ ଓ ପରିବୃତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆରୋହଣ ସବଦା ଅବ୍ୟାହତ ରହିଛି । କାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ପାର୍ଥିବ ଅନୁଭୂତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ଆପେକ୍ଷିକହିଁ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି ଆପଣାର ଏକକ ଥିଆ ପରମ ପରିଣାମଟିକୁ ଆଦୌ ସମ୍ଭବ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ସବୁଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ସହିତ କେବଳ ଗୋଳଆମିଶା ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ କୌଣସିଠାରେହିଁ କୌଣସି ଗୋଟିକର ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ଜିୟାଟି ଆଦୌ ପରିପୁଷ୍ଟ ହେଇ ନାହିଁ । ସେହିଗୁଡ଼ିକରହିଁ ବଡ଼ ଅସୁବିଧା ଥିଆ ଅନିଶ୍ଚିତ ପାରସ୍ପରିକ ଜିୟାଟି ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଅସ୍ଥିର ପରମାପଦଣ୍ଡଟି ଉପରେ ଦୋଦୁଲ୍ୟମାନ ହେବାରେ ଲଗିଥିବା ଅହଂଗ୍ରସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ-ଚେତନାର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକୁ ନରୁପିତ କରିଦେବାରେ ଲଗିଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମର ଚେତନାଟି ଯେତେବେଳେ ଆମର ଅହଂଟି ଭିତରେହିଁ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେଇଥିରୁହିଁ ଦେହସ୍ଥ ଆତ୍ମାଟି କେବଳ ପ୍ରକୃତ ଭିତରେହିଁ ଗୋଟାସୁଦ୍ଧା ବୁଡ଼ିକରି ରହିଥିବାର ସୂଚନା ମିଳିଥାଏ । ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧ ଚେତନାର ଏକ ଅତିସ୍ପଷ୍ଟ ନିଦର୍ଶନରୂପେ ମନ ଏବଂ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସତତ ବିପ୍ଳବତା ଲାଗିରହିଥାଏ ଏବଂ ଅନୁଭବର ସମ୍ପର୍କଗୁଡ଼ିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତ ହେଉଥିବା ସେଗୁଡ଼ିକର ନାନାବିଧ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ବିଭ୍ରମକାରୀ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଓ ଅସମଞ୍ଜସତା ମଧ୍ୟ ଲାଗି ରହିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ପ୍ରତିକ୍ରିୟାସବୁ ଆମର ଆତ୍ମା ପ୍ରକୃତିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟ ହେଉଥିବା ନାନା ଦ୍ୱୈତତା ମଧ୍ୟରେ ଅନୁକ୍ଷଣ ଆନୋଳିତ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ; ପ୍ରଭୁତ୍ୱଲାଭ ଏବଂ ସମ୍ଭୋଗ ଲାଗି ଆତ୍ମାର ଅନେକ ସମସ୍ୱରେ ସଘନ ଅଥଚ ଫଙ୍କାଖୁଣ୍ଟି ନାନା ଫଗ୍ରାମ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସେହି ଦ୍ୱୈତତାର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେହି ଫଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟ ଅଧିକାଂଶତଃ ଜଟିଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆତ୍ମା ପ୍ରକୃତିର ସେହି ପ୍ରଲେଭନକାରୀ ତଥା ସନ୍ତାପଦାୟୁକ ବିପଯ୍ୟସ୍ତସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକର, ଅର୍ଥାତ୍ ସଫଳତା ଓ ବିଫଳତାର, ସୌଭାଗ୍ୟ ଓ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର, ଭଲ ଓ ମନ୍ଦର, ପାପ ଓ ପୁଣ୍ୟର, ଦର୍ପ ଓ ବିଷାଦର ତଥା ଦୁଃଖ ଓ ସୁଖର ଏକ ଅଶେଷ ବୃତ୍ତ ଭିତରେ କେବଳ ବେଢ଼ା ବୁଲିବାରେହିଁ ଲାଗିଥାଏ । ପ୍ରକୃତ ଭିତରେ ଏହି ନମ୍ରଚ୍ଛିତ ହୋଇ ରହିବାର ଅବସ୍ଥାଟିରୁ ଜାଗୃତ ହୋଇ ଛଟି ଚାହିଁ ଯେତେବେଳେ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ସହିତ ଆପଣାର ଏକତ୍ୱକୁ ତଥା ସମୁଦାୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ସହିତ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ଅଭିନ୍ନତ୍ୱକୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗେ, କେବଳ ସେତକବେଳେହିଁ ତାହା ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁର ପାଶ ଭିତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବାହାରି ଆସିପାରେ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟନଙ୍କାହିଁକି ଏହି ବିଶ୍ୱପ୍ରକୃତି ସହିତ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ସେତେବେଳେ ସେ ପ୍ରକୃତିର ନମ୍ରତର ଗୁଣ ଓ ନିମ୍ନାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଉଦାସୀନ ରହିପାରେ, ପ୍ରକୃତିର ଦ୍ୱୈତତାଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ସମମନଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ତଥା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହୁଏ । ସେହି ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ତାହା ସେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚାଧିସ୍ଥିତ ଜ୍ଞାତା ଏବଂ ସାକ୍ଷୀରୂପେ ଆସୀନ ହୋଇ ରହେ; ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଶାଶ୍ୱତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ପୁଣ୍ୟାନ୍ତ, ପ୍ରଗାଢ଼ ଏବଂ ଅବିମିଶ୍ରିତ ଆନନ୍ଦଟି ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହେ । ଦେହସ୍ଥ ଚିତ୍‌ଗତତା ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ କର୍ମର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆପଣାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ମାତ୍ର ତାହା ଆଉ ସେତେବେଳେ ଅଜ୍ଞାନର ଫାଶରେ ଛନ୍ଦହୋଇ ରହି ନଥାଏ, ଆପଣାର ସାବଯ୍ତସ୍ୱ କର୍ମରେ ଆଉ ବାନ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ । ତାହାର ଭିତରେ ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଆଉ କୌଣସି ପରିଣାମ ନଥାଏ, କେବଳ ତାହାର ବାହାରେ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯାହାକିଛୁ ପରିଣାମ ରହିଥାଏ । ପ୍ରକୃତିର ସାବଯ୍ତସ୍ୱ ଗତି ଓ ସ୍ପନ୍ଦନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଛା'ର ଅନୁଭୂତ ଲଗି କେବଳ ଉପରୁକ୍ତଗୁଣ ତରଙ୍ଗର ବଢ଼ିଥାନ ଏବଂ ପତନ ପରିହୁଁ ହୋଇ ରହେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଛା'ର ଆପଣାର ଅଚଳ ପ୍ରଶାନ୍ତଟି ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ ନାହିଁ, ଛା'ର ବ୍ୟାପ୍ତିମତ୍ତା ଈଶ୍ୱରତତ୍ତ୍ୱ ସମତା ବା ତାହାର ଅସୀମ ଈଶ୍ୱରସ୍ଥିତିରେ ତାହା ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ଆଣିଦଏ ନାହିଁ ।*

ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଆମେ ଆମ ପ୍ରସ୍ଥାସ୍ଥିର ଆବଶ୍ୟକ କେତୋଟି ସର୍ତ୍ତ ବୋଲି କହିବା, ଏବଂ ସେହିସବୁ ସର୍ତ୍ତ ଏପରି ଏକ ଆଦର୍ଶ ଆଡ଼କୁ ଅଙ୍ଗୁଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରି ତଥାପି ଯାହାକୁ କି ଆମେ ଏହିସବୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ସାହାଯ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରିବା ।

ଆମେ ଆମ ଅହଂରେ ବାସ କରିବା ନାହିଁ, ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରିବା; ଆମର ଇଚ୍ଛା ପ୍ରଶସ୍ତ ଓ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିବ, ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଅହଂସର୍ବସ୍ୱ ଚେତନାରେ ଏହି ଇଚ୍ଛା ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସେହି ପରମ ସ୍ୱଂ-ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମ ସ୍ୱଂଶାନ୍ତଙ୍କ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେହିଁ ତାହା ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହିବ ।

ସକଳ ଘଟଣାରେ ଏବଂ ସକଳ ସତ୍ତ୍ୱା ପ୍ରତି ଆମେ ସମ୍ପତ୍ତି, ସମତାତ୍ମବାପନ୍ନ ହୋଇ ରହିବା, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଆପଣା ସହିତ ତଥା ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ବୋଲି ଦେଖିବା ଓ ଏକ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବା; ସବୁକଛିକୁ ଆପଣା ଭିତରେ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭିତରେ ଅନୁଭବ କରିବା; ସବୁଟି ଭିତରେ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିବା, ସବୁର ଭିତରେ ଆପଣାର ସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ।

---

* ଗୀତାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦର୍ଶନଟିକୁ ସମଗ୍ରତଃ ସ୍ୱୀକାର ବା ଗ୍ରହଣ କରିବେ। କର୍ମଯୋଗ ଲଗି ଆଦୌ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ଆମେ ଇଚ୍ଛାକଲେ ତାହାକୁ ଯୋଗର ଏକ ବ୍ୟାବହାରିକ ଭୂମିରୂପେ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ମନୋଗତ ଅନୁଭବର ଏକ ବର୍ତ୍ତନରୂପେ ମଧ୍ୟ ନେଇ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବା । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯଥାର୍ଥତା ରହିଛି ଏବଂ ଏକ ଉଚ୍ଚ ଓ ବ୍ୟାପକ ଅନୁଭୂତି ସହିତ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗତତା ରହିଛି । ତେଣୁ ଏଠାରେ ମୁଁ ତାହାକୁ ଅଧୁନିକ ବଗ୍ଦର ଭାଷାରେହିଁ ଯଥାସମ୍ଭବ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଉଚିତ ମନେକରିଛି; ମନୋଭୂମି ତୁଳନାରେ ଚତୁର୍ବର୍ଗର ଭୂମିଟି ସହିତ ଯାହାର ଅଧିକ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି, ଏଠାରେ ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୱେଚନାଟିରୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ରଖିଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମେ ଈଶ୍ୱରସ୍ଥ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା, ଅହଂଟି ଭିତରେ କଳହୋଇ ରହି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ନାହିଁ । ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ପ୍ରଥମତଃ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ଓ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମାନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇ ଆମେ ଆମର କର୍ମଟିର ନିର୍ବାଚନ କରିବା ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଆମ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ଜୀବନ-ପ୍ରେରକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମସତ୍ତ୍ୟର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମାନିନିଏ ଆମେ ସେହି କର୍ମର ନିର୍ବାଚନ କରିବା । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ସେହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଚେତନାରେନିଏ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମେ ତା'ପରେ ଆଉ ଆମର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଇଚ୍ଛା ଅଥବା ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆମର ଏହି ଆତ୍ମଚେତନଟିକୁ ଅତଃତମ କରି ରହିଥିବା ଏକ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱପ୍ରେରଣା ତଥା ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାରେନିଏ ଆମେ ଆମର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଘଟିବାକୁ ଓ ବିକାଶଲାଭ କରିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦେବା । ଏବଂ ଶେଷରେ, ଏହି ପରର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରିମାଣସ୍ୱରୂପ, ଆମେ ସେହି ପରମ ଶକ୍ତି ସହିତ ଜ୍ଞାନରେ, ସାମର୍ଥ୍ୟରେ, ଚେତନାରେ, କର୍ମରେ ତଥା ଆନନ୍ଦରେ ଏକ ଏକାତ୍ମକତା ମଧ୍ୟକୁନିଏ ଆପଣାକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ନେଇଯିବା; ଏବଂ ଆପଣା ଭିତରେ ଏପରି ଏକ ଉଚ୍ଚତୀତ ଶକ୍ତି-ପୁରୁଷର ଅନୁଭବ କରିପାରିବା, ଯାହାକି ମର ବାସନା, ପ୍ରାଣଗତ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଓ ଆବେଗ କିଂବା ସେହି ଉତ୍ତୋତ୍ପାଦନକାରୀ ମନୋଗତ ସ୍ୱାଧୀନ ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରେରିତ ହେଉ ନଥିବ, ମାତ୍ର ଏକ ଅବନାଶୀ ଆତ୍ମ-ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଏକ ଅନନ୍ତଘନ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେନିଏ ଯାହାର ଉଦ୍‌ଭବ ଓ ବିକାଶ ହେଉଥିବ । କାରଣ, ସଚେତନ ଭିତରେ ଆମର ଏହି ପ୍ରକୃତି-ଅଧୀନ ମନୁଷ୍ୟଟିକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତିଭାର ଅଧୀନ କରି ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ତାକୁ ଲୀନ କରିଦେବା ଦ୍ୱାରାନିଏ ଏହି କର୍ମ ନିର୍ମାଣ କରୁଥିବ । ସଙ୍କାଳରେ ଏହି ବିଶ୍ୱ-ପ୍ରକୃତିର ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିଥିବା ଓ ତାହାକୁ ପଥ କଢ଼ାଇ ନେଉଥିବା ସେହି ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତିର ମଧ୍ୟରେ ସ୍ରାକୃତ ମନୁଷ୍ୟଟିକୁ ଲୀନ କରିଦେବାରୁନିଏ ଏହି କର୍ମ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବ ।

*

ମାତ୍ର ଆତ୍ମସାଧନାର କେଉଁସବୁ ବ୍ୟାବହାରିକ ଉପାୟ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏହି ପରମ ଉପଲବ୍ଧିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବା ?

ଆମର ଅଭିଲଷିତ ଏହି ପରମ ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଲାଭ କରିବାର ସ୍ପଷ୍ଟ ପରମୋପାୟରୂପେ ଆମକୁ ଆପଣା ଜୀବନରେ ଅହଂପ୍ରେରିତ ଯାବତୀୟ ବିସ୍ମୃତିକୁ ବିଲୁପ୍ତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତାହାର ଉତ୍ପତ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ କର୍ମର ମାର୍ଗରେ ସେହି କର୍ମର ଗଣ୍ଠିଟିକୁହିଁ ପ୍ରଥମେ ଫିଟାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥିବାରୁ, ସେଉଁଠାରେ ଏହା ମୁଖ୍ୟତଃ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ରହିଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ବାସନା ଓ ଅହଂର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେଇଟିକୁ ଫିଟାଇଦେବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ । କାରଣ, ତା' ନହେଲେ ଆମେ କେବଳ ଏଠୁ ସେଠୁ ଏ ଦଉଡ଼ି ବା ସେ ଦଉଡ଼ିଟିକୁ କାଟିଦେବାରେ ଲଗିଥିବା ସିନା, ମାତ୍ର ଆମ ବନ୍ଧନର ଦୃଢ଼ଗଣ୍ଠିଟିକୁ କଦାପି କାଟିଦେଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ବାସନା ଓ ଅହଂବୋଧ,—ଏହି ଦୁଇଟି ଗଣ୍ଠିହିଁ ଆମକୁ ଏହି ଅଜ୍ଞାନଜଡ଼ିତ ଓ ନାନାବନ୍ଧନଯୁକ୍ତ ପ୍ରକୃତିର ଅଧୀନ କରି ରଖିଥାନ୍ତି । ଏବଂ ଏହି ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରୁ ବାସନା ଆମର ଫଳେଗ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ତଥା ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥାଏ, ସେଇଠି ଘର କରି ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେଇଠାରୁ ଆଇ ଆମର ଭାବନା ଏବଂ କ୍ରିୟାଶକ୍ତିକୁ ଫଳାମିତ ହୋଇଆସେ; ଅହଂବୋଧ ମଧ୍ୟ ବସ୍ତୁତଃ ଏହିସବୁ ଗତିପ୍ରବନତାରେହିଁ ବାସ କରୁଥାଏ, ମାତ୍ର ତାହାର ଗଣ୍ଠିର ଚେରଗୁଡ଼ିକ ଆମର ଭାବନାସମର୍ଥ ମନ ଓ ତାହାର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ ମାଡ଼ି କରି ରହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିରେ ସେହିଠାରେହିଁ ତାହା ଫପୁର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ଆତ୍ମସଚେତନ ହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ଆମ ଉପରେ ଘାର ହୋଇ ଓ ଆମକୁ କବଳିତ କରି ରହିଥିବା ଅବଦ୍ୟା ବା ଅଜ୍ଞାନର ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଅନ୍ଧକାରଗର୍ଭ ଶକ୍ତି ଉପରେହିଁ ଆମକୁ ଆଲୋକନ ସମ୍ଭବ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆମକୁ ଏହିଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ବଲୁପ୍ତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବାସ୍ତବ କ୍ରିୟାର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସି ବାସନା ଅନେକ ରୂପ ଧାରଣ କରିଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ପ୍ରାଣିକ ଆତ୍ମାଟି ଭିତରେ ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଫଳ ଲଗି ଯେଉଁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଓ ଲୋଭିବା ପ୍ରବଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଆମେ କର୍ମ ଭିତରୁ ଯେଉଁ ଫଳଟିର ଆଶା କରି ବସିଥାଉ, ତାହା ଅନ୍ତର ଭିତରେ ଅନୁଭୂତ ଏକ ପୁଖର ରୂପରେ ଆସିପାରେ, ଆମେ ଅଧିକ ଜାମ୍ୟ ବୋଲି ମନେ କରୁଥିବା କୌଣସି ଏକ କଲ୍ପନାର ସିଦ୍ଧି, କୌଣସି ଏକ ପ୍ରିୟ ଫକଲ୍ପର ପୂର୍ତ୍ତି ବା ଅହଂପ୍ରେରିତ ଫବେଗଗୁଡ଼ିକର ସନ୍ତୋଷବିଧାନରୂପେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଆସିପାରେ; କିଂବା ଏକ ବାହ୍ୟ ପୁରସ୍କାରରୂପେ ଅର୍ଥାତ୍ ଫପୁର୍ଣ୍ଣ ଭୌତିକ ଏକ ଲଭ ବା କ୍ଷତପୂରଣ ରୂପେ,— ଧନ, ପଦ, ସମ୍ମାନ, ବଜସ୍ୱ, ସୌଭାଗ୍ୟ କିଂବା ପ୍ରାଣିକ ବା ଭୌତିକ ବାସନାର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପରପୂରଣରୂପେ ମଧ୍ୟ ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରେ । ଏହିସବୁ ପରତର୍ପଣ ଆମକୁ ସବୁବେଳେହିଁ ଏକ ସ୍ୱାମିତ୍ୱବୋଧ ତଥା ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ-ଅନୁଭୂତିର ଭ୍ରମ ଭିତରେ ଭଣ୍ଡାଇଦେଇ ଯାଆନ୍ତି; ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ସେତେବେଳେ ଏହି ବଶ୍ୱକଗତକୁ ପ୍ରଧାବିତ କରି ରଖିଥିବା ସେହି ଅନ୍ଧ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କାମନାର କୌଣସି ନା କୌଣସି ସ୍ଥୂଳ ଅଥବା ସୂକ୍ଷ୍ମ, ଉଚ୍ଚସ୍ତରସ୍ଥ ଅଥବା ନୀଚସ୍ତରସ୍ଥ ରୂପାନ୍ତନଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ବ୍ୟବହୃତ ଏବଂ ସ୍ଥଳତ ହେବାରେ ଲଗିଥାଇ, ତାହାକୁହିଁ ଆମ ପିଠି ଉପରେ ବସାଇ ରଖିଥାଇ, ତାହାର ଗୁରୁଭମାଡ଼ ଖାଇ ଆଗକୁ ଦଉଡ଼ିବାରେ ଲଗିଥାଇ । ତେଣୁ ଆମେ ଯାହାକରୁ କରିବା, ତାହାକୁ କେବଳ ନିଷ୍କାମ ହୋଇ କରିବା ବୋଲ୍ ଗୀତା ଆମ ଆଗରେ ଏକ ପ୍ରଥମ କର୍ମନିୟମ ବାଢ଼ି ରଖିଛି ।

ଦୃଢାଭ୍ୟାସ ଦେଖିଲ୍ ବେଳକୁ ନିସ୍ପୃହତା କେଡ଼େ ସରଳ ବୋଲ୍ ଲାଗୁଛି, ମାତ୍ର ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍କାପରତା ଏବଂ ନିର୍ମୋଚନକାରୀ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ସେଇଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିପାରିବା ପ୍ରକୃତରେ କେଡ଼େ କଷ୍ଟକର ! ଆମ କର୍ମର ବୃହତ୍ତର କ୍ଷେତ୍ରାଂଶଟିରେ ଆମେ ସବୁ କେତେବେଳେ ଏହି ନୀତିଟିକୁ ଲାଗୁ କରି ରଖିଥାଉ, ତେବେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଳ୍ପ ପରିମାଣରେହିଁ ତାହାକୁ କାମରେ ଲଗାଉ; ଏବଂ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ବାସନାର ସୂକ୍ଷ୍ମତାଚରିତ ନୀତିରେ ଏକପ୍ରକାର ସ୍ୱରସାମ୍ୟ ଆଣିବାକୁ ଏବଂ ସେହି ସ୍ପୈଗ୍ରସ୍ପ୍ସ ଆବେଗଟିର ଅତିଶୟତାଯୁକ୍ତ ନିସ୍ପାର ଝାଡ଼ଟାକୁ କଥଞ୍ଚିତ୍ ହ୍ରାସ କରି ରଖିବାକୁହିଁ ଆମେ ଅଧିକାଂଶତଃ ତାହାର ଉପଯୋଗ କରିଥାଉ । ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ, ଆମର ସଂସ୍କାରଗତ ନୈତିକ ବୋଧଟିକୁ ଖୁବ୍ବେଶୀ ଚକିତ ଓ ଶଙ୍କିତ କରି ନପକାଇଲ୍ ପରି ଏକ ଈଷତ୍ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଏବଂ ଶୃଙ୍ଖଳାତ୍ମକତ ଅନ୍ତଃଗତଭାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ପାରିଲେହିଁ ଆମେ ବେଶ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଯାଉ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅତ ନୃଶଂସ ଭାବରେ ଆଘାତ ଦେଇ ନଥିବା ସେଥିପରି ଏକ ଅନ୍ତଃବାଦକୁ ସମ୍ଭବ କରିପାରିଲେ ଆମେ ବେଶ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉ । ଏବଂ ଆମର ଏହି ଆଂଶିକ ଆତ୍ମ-ଶୃଙ୍ଖଳାବଦ୍ଧତାଟିକୁ ଆମେ ନାନା ପ୍ରକାର ନାମ ଓ ରୂପ ଦେଇ ରଖୁ; କେତେଭଳ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଆମେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟବୋଧ, ନୀତି ପ୍ରତି ଦୃଢ଼ ନିଷ୍ଠା, ପ୍ରଚଣ୍ଡ ସଂଯମକ୍ଷମ ସହନଶକ୍ତିର ସାହସ, ବା ଏକ ଧାର୍ମିକ ବୈରାଗ୍ୟ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଟି ପାଖରେହିଁ ଏକ ପରିଣାମ ଅଥବା ପୂଜାଭାବଭୁକ୍ତ ଆତ୍ମନିବେଦନ ପ୍ରଭୃତିରେ ଆପଣାକୁ ବେଶ୍ ଅଭ୍ୟସ୍ତ କରି ନେଇଥାଉ । ଏସବୁ ପଦାର୍ଥର ଆପଣା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପ୍ରୟୋଜନ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି ସତ, ମାତ୍ର ଗୀତାରେ କଦାପି ଏଗୁଡ଼ିକର କଥା କୁହାଯାଇ ନାହିଁ; ଗୀତାରେ ଏପରି ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଦୃଢ଼ସ୍ଥିର ଅବସ୍ଥାର କଥା କୁହାଯାଇଛି, ଯେଉଁଥିରେକି କୌଣସି ପାଇଣ୍ଟ୍ ଲଗି ଆଦୌ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ; ସେଥିରେ ଏକ ଢଳ-ପରିବର୍ତ୍ତନର କଥା କୁହାଯାଇଛି, ଏପରି ଏକ ଦୃଷ୍ଟିର ଅବତାରଣା କରିଯାଇଛି ଯାହାକି ଆତ୍ମାର ସମୁଦାୟ ସ୍ଥିତିରେହିଁ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଦେଇ ପାରିବ । ଆପଣାର ଧ୍ୟାନଟିରେ ଗୀତା ଆମର ପ୍ରାଣଗତ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ମନ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରି ରଖିବାର କଥା କହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଏକ ଅବିନାଶୀ ଚିତ୍‌ଗତ ଜୀବନର ବଳିଷ୍ଠ ଅବିଚଳତାର କଥାହିଁ କହୁଛୁ ।

ଏଥିଲଗି ଗୀତାରେ ଯେଉଁ କଷ୍ଟିପ୍ତିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଛୁ, ତାହା ଅନୁସାରେ ସକଳପ୍ରକାର ପରିଣାମ, ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ତଥା ଘଟଣା ସମକ୍ଷରେ ଆମର ମନ ତଥା ହୃଦୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମତାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବେ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛୁ । ସୌଭାଗ୍ୟ ହେଉ ଅଥବା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ହେଉ, ସମ୍ମାନ ହେଉ ବା ଅପମାନ ହେଉ, ସୁଖ୍ୟାତି ହେଉ କିଂବା ଅପଖ୍ୟାତି ହେଉ, ଜୟ ହେଉ ଅଥବା ପରାଜୟ ହେଉ ଏବଂ ସୁଖଦାୟକ ବା ଦୁଃଖଦାୟକ କୌଣସି ବି ଘଟଣା ହେଉ, ଯଦି ଏଗୁଡ଼ିକରେ ଆମେ ଯେ କେବଳ ଅବିଚଳ ହୋଇ ରହିବା ତାହା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ଏଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଆଦୌ ସ୍ପର୍ଶହିଁ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଯଦି ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆପଣାର ସଂବେଗଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ସ୍ନାୟୁକାତ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏବଂ ମନୋଗତ ଅବଲୋକନଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତଥାପି ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା, ପ୍ରକୃତର କୌଣସି ଥଳରେ ଏତେଟିକେ ବିକ୍ଷୋଭ ବା କମ୍ପନ ଉପସ୍ଥିତ ହେବା ମାତ୍ରକେ ଯଦି ଆମେ ତାହାର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ବା ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଦେବା ଲଗି ଧାଇଁ ଯାଉ ନଥିବା, ତେବେସାଇ ଗୀତା ଆମକୁ ଦର୍ଶାଇ ଦେଉଥିବା ପରମ ବିମୁକ୍ତାବସ୍ଥାଟିକୁ ଆମେ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିଛୁ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା କଦାପି ନୁହେଁ । ଆମର କ୍ଷୁଦ୍ରାତିକ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ ଆମର ସକଳ ଶୃଙ୍ଖଳା ତଥାପି ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଆମ ଜୀବନର କେତେକ ଅଂଶ ତଥାପି ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଦାସତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇଛୁ ଏବଂ ତଥାପି ସେହି ପୁରୁଣା ପ୍ରକୃତିକୁ କାମୁଡ଼ି ରହିଛୁ ବୋଲି ଆମକୁ ସବୁବେଳେ ଏକ ପ୍ରମାଣ ଦେଇ ଯାଉଥିବ । ଆପଣା ଉପରେ ଆମର ବଳତ୍ୱ ସେତେବେଳେ କେବଳ ଆଂଶିକ ଭାବରେହିଁ ସାଧ୍ୟ ହୋଇ ପାରିଥିବ, ଆମ ପ୍ରକୃତର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ଦୈର୍ଘ୍ୟ, ପ୍ରସ୍ଥ ଅଥବା ଏପରିକ କୌଣସି ଅତିକ୍ଷୁଦ୍ର ବିନ୍ଦୁଟିରେ ତଥାପି ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅବାସ୍ତବ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏବଂ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସେହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଶିଲାଖଣ୍ଡଟି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ସମୁଦାୟ ସିଦ୍ଧିରୂପୀ ଅଟ୍ଟାଳିକାଟିକୁ ଭୂମିସାତ୍‌ କରାଇ ଦେବା ଲଗି ନଷ୍ଟର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥିବ !

ସମସ୍ତବାପନ୍ନ ଏପରି କେତେକ ତଥାକଥିତ ସିଦ୍ଧିର ପ୍ରତୀୟମାନ ରହିଛୁ, ଯାହାକୁ କି ଆମେ ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ି କଦାପି ଗୀତାରେ ଉକ୍ତ ହୋଇଥିବା ସେହି ଗମ୍ଭୀର ତଥା ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମତା ବୋଲି ଭାବିବାକୁ ଆଦୌ ପ୍ରସ୍ତାବ କରିବା ନାହିଁ । ଦୃଢାଶ ବୈରାଗ୍ୟ ବା ସାଉଣ୍ଡଭାର ଏକ ସମତା ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ, ଗଦ୍ଦଳନତ ଏକ ସମତା ରହିଛୁ, ଚିତ୍ତକଠିନତା ଏବଂ ଉଦାସୀନତାରୁ ଜାତ ହେଇଥିବା ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାର ସମତା ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ; ଏଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱଭାବତଃ କେବଳ ଅହଂପ୍ରେରିତ ହୋଇହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଥାନ୍ତୁ । ଅନବାର୍ଯ୍ୟରୂପେ ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ସାଧନାର ମାର୍ଗରେ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାନ୍ତି; ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନ କର ଆସିବାକୁ ହୁଏ ଅଥବା ପ୍ରକୃତ ଶାନ୍ତାବସ୍ଥାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କର ଆଣିବାକୁ ହୁଏ । ଏବଂ ଏକ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ସ୍ତରରେ ଅନ୍ୟତମ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଗୁଡ଼ିକରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠ ସମସମତ୍ତାର ସମତା ରହିଛୁ, ବୈରାଗ୍ୟ-ଭରର ସମତା ରହିଛୁ ଅଥବା ପ୍ରଜ୍ଞାମୟ ନିର୍ଲିପ୍ତତାରୁ ଜାତ ହେଉଥିବା ଏକ ସମତା ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ; ପୁଣି, ଏହି ସମସ୍ତଠାରୁ ଅନାସକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ଏହାର ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟାକଳାପ ପ୍ରତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦାସୀନତ୍ୱର ରଖିଥିବା ଆତ୍ମାର ମଧ୍ୟ ଏକ ସମତା ରହିଛୁ । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅସଥେଷ୍ଟ ବୋଲି କହିବା; ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ହୁଏତ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅବଲମ୍ବନ ହୋଇ ବେଶ୍ ରହିପାରନ୍ତି, ମାତ୍ର ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ଆତ୍ମାର ଯାତ୍ରାପଥରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କେବଳ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ପ୍ରାଥମିକ କାଳ ବୋଲିହିଁ କାଣିରଖିବା, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଓ ପରମ ସ୍ୱୟଂବନ୍ଧୀମାନ ଭଥା ବ୍ୟାପ୍ତିଶୀଳ ସମତାଯୁକ୍ତ ଏକତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବଷ୍ଟ ହେବା ସକାଶେ କେତୋଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ମାନସିକ ପ୍ରସ୍ତୁତି ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା ।

କାରଣ ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏଡ଼େ ବୃହତ୍ ଏବଂ ବିସ୍ତୃତ ଗୋଟିଏ ସିଦ୍ଧିକୁ ଆମେ କଦାପି ଇଚ୍ଛା କଲ୍ଲ ମାତ୍ରକେ ଏବଂ ଆଦୌ କୌଣସି ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ସୋପାନମାନ ଅତିକ୍ରମ କରି ଲାଭ କରିପାରିବା ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ଆମକୁ ଆମ ସତ୍ତାର କେନ୍ଦ୍ରଟିରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟଳାମ୍ବିତ ଏବଂ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ରହି ଏହି ଜଗତ୍ତର ଯାବତୀୟ ଆଘାତକୁ ସହ୍ୟ କର ଶିଖିବାକୁ ହେବ; ଏପରିକ ଉପରକ୍ତଗୁଡ଼ିକ ମନ, ହୃଦୟ ଓ ଜୀବନ ଏଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଅତି ପ୍ରବଳ ବେଗରେ ଦୋହଲି ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଭିତରେ ସେହି କେନ୍ଦ୍ରଟିରେ ଅବିଚଳ ଓ ଶାନ୍ତ ରହି ଶିଖିବାକୁ ହେବ । ଆମ ଜୀବନର ସେହି ଆଶ୍ରୟ-ଶିଳାଟି ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବିଚଳିତ ରହି, ଆମକୁ ପଛରୁ ରହି ସବୁକିଛି ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରୁଥିବା ଅଥବା ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଗଭୀର ତଳରେ ନଗ୍ନପଦ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାକିକୁ ଆମ ପ୍ରକୃତିର ଏହିସବୁ ବାହ୍ୟ କ୍ରିୟାସଙ୍କୁଳତା ମଧ୍ୟରୁ ଅଲଗା ବୋଲି ଅନୁଭବ କର ପାରିବାକୁ ହେବ । ତା'ପରେ ଭିତସ୍ଥ ଆତ୍ମାର ଏହି ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ଅବିଚଳିତାକୁ ତାହାର ସାଧନଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ କରିଦେଇ ଆମ ପକ୍ଷରେ ନମେ ଆମର ସେହି ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ କେନ୍ଦ୍ରଟି ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକ ଅନ୍ଧକାଚ୍ଛନ୍ନ ବହିଃପରିଧିଗୁଡ଼ିକ ଆଡ଼କୁ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତିର ବଚ୍ଛନ୍ଦ ବିତରଣ କରିଦେବା ସମ୍ଭବ ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିରେ ଆମେ ଇଚ୍ଛାକଲେ କେତେକେତେ ଅପ୍ରଧାନ ପର୍ଯ୍ୟାୟର ବ ସାମୟିକ ସାହାଯ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା; ଏହିଠାରେ କେତେକ ପରିମାଣରେ ଏକ ଉତ୍ତଷାଦୃଷ୍ଟି, ଏକ ଶାନ୍ତ ଦର୍ଶନବୋଧ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବା ଏକ ଧର୍ମଗତ ଜ୍ଞାବୋଲ୍ଲେଲନ ଆମ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଆଡ଼କୁ ଆମକୁ ଅଧିକ ନକଟବର୍ତ୍ତୀ କରାଇଦେବା ଲାଗି ଦୁଏଟ ବେଶ୍ ସାହାଯ୍ୟ କରପାରବ । ଅଥବା, ଆମେ ଏଠାରେ ଆମ ମନୋଗତ ପ୍ରକୃତର ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ଶକ୍ତସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ କମ୍ ଜ୍ଞାନୋଲନସମର୍ଥ ଅଥଚ ତଥାପି ଜ୍ଞାପଯୋଗୀ କେତେକ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅବଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ ନେଇପାରିବା । ମାତ୍ର ପରଶେଷରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁହିଁ ଦୁଏଟ ଛାଡ଼ି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ଆଣିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଚରମପରବର୍ତ୍ତିରେ ଆମ ଭିତରେ ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ସମତା, ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱୟଂବର୍ତ୍ତିମାନ ଶାନ୍ତସ୍ଥିତିରେ ଆସି ଜ୍ଞପନୀତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ସମ୍ଭବ ହେଲେ ଏପରକ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଜୀବନାଙ୍ଗରେ ଏକ ଅଖଣ୍ଡ, ଅକ୍ଷୟ, ଆତ୍ମଫୁର୍ତ୍ତିତ ଏବଂ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୁର୍ତ୍ତ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ଆସି ପ୍ରବସ୍ଥ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମାତ୍ର ତା'ହେଲେ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମ କରିବା ମଧ୍ୟ କପରି ଅବ୍ୟାହତ ରହିପାରିବ ? କାରଣ ସାଧାରଣତଃ, ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ କୌଣସି କାମନା ରହିଥାଏ ବୋଲି ଅଥବା କୌଣସି ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିକ ଅଥବା ଭୌତିକ ଅଭିବ କିଂବା ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଅନୁଭବ କରେ ବୋଲିହିଁ ସେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଶସ୍ତ୍ରର ନାନା ଆବଶ୍ୟକତା ତାକୁ କର୍ମ ଆଡ଼େ ପ୍ରେରତ କରି ନେଇଯାଏ; ଧନ, ସନ୍ତାନ ବା ସୁନାମର ମୋହ ଅଥବା ମନ ବା ହୃଦସ୍ଥର କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତଗତ ପରତର୍ପଣର ଆକାଙ୍କ୍ଷା କିଂବା କ୍ଷମତା ଅଥବା ପୁରସ୍କାରର ଏକ ଲପ୍ସାହିଁ ତାକୁ କର୍ମରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରିଥାଏ । ଅଥବା, ଆପଣା ମନର କୌଣସି ପ୍ରସ୍ତାବନାରେ ପଡ଼ି କିଂବା ଅନ୍ତଃ ଆପଣାର ଶିକ୍ଷା ଓ ଆପଣାର ଆଦର୍ଶଗୁଡ଼ିକୁ, ଆପଣାର ଇଚ୍ଛା, ଆପଣାର କୌଣସି ବଶେଷ ଦଳ ବା ଗୋଷ୍ଠୀକୁ କିଂବା ଆପଣାର ଦେଶକୁ ବା ଆପଣା ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞପାସିତ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜଗତରେ ପ୍ରତ୍ତବଶାଳୀ ଓ ପ୍ରତଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବା ଲାଗି କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ଅଥବା ବାସ୍ତନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ ବା ତାଡ଼ିତ ହୋଇ ସେ କର୍ମ କରିଥାଏ । ଯଦି ଏହିସବୁ ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବାସ୍ତନା ଆମ କର୍ମପ୍ରେରଣାର ଜ୍ଞସ୍ତ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ, ତେବେ ସାଧାରଣତଃ ପ୍ରତ୍ୟାତ ହେବାକୁ ଲାଗେ, ସତେଯେପରି କର୍ମ ଲାଗି ସକଳ ପ୍ରବର୍ତ୍ତକ ଏବଂ ଜ୍ଞତ୍ପ୍ରେରକ କାରଣକୁ ଆମ ଭିତରୁ ଏକାବେଲକେ କାଢ଼ି ନଆଯାଇଛି ଏବଂ ଏହିପରି ଏକ ସ୍ଥିତିରେ ସତେଯେପରି ସ୍ୱୟଂ କର୍ମଟି ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୋଜନତଃ ଆପେ ଆପେ ଏକାବେଲକେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ଦ୍ରବ୍ୟ ଜୀବନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣାର ଭ୍ରାନ୍ତସ୍ୱ ନଜର ସଭ୍ୟତାକୁ ବାଢ଼ିଦେଇ ଗୀତା ଆମକୁ ଏହି ଫଣସ୍ଫଟିର ଉତ୍ତର ଦେଇଥାଏ । ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମକୁ ଆମକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରଭିମୁଖୀ ଚେତନାରେ ଏବଂ ପରଶେଷରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରାଧିକୃତ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ରହିହିଁ କରିବାକୁ ହୁଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେତେବେଳେ ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ସେହି ପରମ ଚରମ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ଲାଗି କେବଳ ଏକ ଯଜ୍ଞ ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ପାଖରେ ଆମର ସତ୍ତା, ଆମର ମନ, ଇଚ୍ଛା, ହୃଦୟ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହ ସବୁକିଛି ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବା ଦ୍ୱାରା କେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲାଗି ପ୍ରେମ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେବାହିଁ ଆମର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେରଣାଶକ୍ତି ହୋଇ ରହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ପ୍ରେରଣାଶକ୍ତିର ତଥା ଯାବତୀୟ କର୍ମର ସ୍ୱରୂପଟିର ମଧ୍ୟ ଏହି ରୂପାନ୍ତର ହେଉଛି ଗୀତାର ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଉପଦେଶ; ଗୀତାରେ କର୍ମ, ଭକ୍ତି ତଥା ଜ୍ଞାନର ଯେଉଁ ଅପୂର୍ବ ସମନ୍ୱୟ କରାଯାଇଛି, ଏଇଟିକୁ ଆମେ ବସ୍ତୁତଃ ତାହାର ଭିତ୍ତି ବୋଲିହିଁ କହିବା । ତେଣୁ ସଂକ୍ଷେପରେ ଆମର ବାସନା ଆମକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରେ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ପୁର୍ଣ୍ଣପରିଚ୍ଛିନ୍ନ ସ୍ତରରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବା ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ସେହି ଇଚ୍ଛାହିଁ ଆମ ସକଳ କର୍ମରେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେରକ ଓ ସଞ୍ଚାଳକ ହୋଇ ରହେ, ସକଳ କର୍ମାରମ୍ଭର ଏକମାତ୍ର ଜନକ ହୋଇ ରହେ ।

ତେଣୁ, ସମସ୍ତା, ଆମ କର୍ମଜନିତ ଫଳଲାଭ ଲାଗି ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ ଆକାଙ୍କ୍ଷାର ପରିହାର, ଏବଂ ଆମ ଆପଣା ପ୍ରକୃତି ତଥା ସକଳ ପ୍ରକୃତିର ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁ ଓ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଲାଗି ଏକ ଯଜ୍ଞରୂପେ କରାଯାଉଥିବା ଆମର ସମୁଦାୟ କର୍ମ;—କର୍ମଯୋଗର ଗୀତାପ୍ରଦର୍ଶିତ ମାର୍ଗରେ ଆମେ ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ସର୍ବପ୍ରଥମ ତନୋଦ୍ଦି ଈଶ୍ୱରାଭିମୁଖୀ ସାଧନ ବା ସରଣି ବୋଲି କହିପାରିବା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚତୁର୍ଥ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଯଜ୍ଞ, ଜୈପଥ ଓ ଯଜ୍ଞର ଅଧୀଶ୍ୱର

ଯଜ୍ଞର ବିଧାନଟିକୁ ଆମେ ସେହି ସାଙ୍ଗଜମାନ ଦ୍ରବ୍ୟ କର୍ମ ବୋଲି କହିବା ଯାହାକି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦିକାଲରେ ଲୋକସଂଗ୍ରହର ଏକ ପ୍ରତିକରୂପେହିଁ ଏହି ଫସ୍ତାରରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ବିଧାନଟିର ଆକର୍ଷଣ ବଳରେହିଁ ସବୁକଛିକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଖିବରେ ପ୍ରେରିତ କରିଦେଇ ପାରୁଥିବା ଏକ ପରିହାଣକାରୀ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏହି ଫସ୍ତାରର ଭୂମି ଉପରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଆସେ, ଏବଂ ଏକ ଅହଂପୁରିତ ଓ ଆସୁରିଭକ୍ତ ସୃଷ୍ଟିର ଭ୍ରମ ତଥା ପ୍ରମାଦଗୁଡ଼ିକୁ ସୀମିତ କରି ରଖେ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସଂଶୋଧନ କରିବ ଏବଂ କ୍ରମଶଃ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବିଲୁପ୍ତ କରିଦିବ । ଶକ୍ତି ତଥା ଜଡ଼କୁ ପ୍ରେରିତ ତଥା ଆଲୋକିତ କରିପାରିବା ଲାଗି ଆପଣାକୁ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ହାତରେ ଆଣି ସମର୍ପି ଦେଉଥିବା ସେହି ପୁରୁଷ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଦିବ୍ୟ ଆତ୍ମାର ଏହି ଅବତରଣ ଓ ଏହି ଯଜ୍ଞକୁହିଁ ଆମେ ନିଶ୍ଚେତନତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନମୟ ଏହି ଜଗତର ପରିହାଣ ଓ ପାବନ ଲାଗି ପ୍ରକୃତ ବୀଜ ବୋଲି କହିପାରିବା । କାରଣ, ଗୀତାରେ "ସହଯଜ୍ଞାଃ ପ୍ରଜାଃ ସୃଷ୍ଟ୍ୱା । ପୁରୋବାଚ ପ୍ରଜାପତିଃ" ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ଅର୍ଥାତ୍ "ଯଜ୍ଞକୁହିଁ ସେମାନଙ୍କର ସାଥୀ କରି ପ୍ରଜାପତି ଏହି ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ" ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ଅହଂ ଯେ ଏହି ଜଗତରେ ଏକାକ୍ଷି ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଏହି ଜଗତର ମୁଖ୍ୟ ବିଚରଣକାରୀ ନୁହେଁ, ଯଜ୍ଞର ବିଧାନଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ଅହଂ ବ୍ୟାବହାରିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ସତ୍ୟଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଇଥାଏ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଅହଂ ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥାଏ ଯେ, ଏହି ଅତିଖଣ୍ଡିତ ଓ ଅତିବିଭକ୍ତ ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ସାବପ୍ତାସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ତାହାର ପଛରେ ସେଇ ଯିଏ ଅଧିସ୍ଥିତ ରହିଛି, ତାହାକୁ କଦାପି ତା'ର ଏହି ଅହଂପ୍ରେରିତ ବ୍ୟକ୍ତି-ଜୀବ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; ତାହା ହେଉଛି ଏହି ଅହଂ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ବୃହତ୍ତ ଏବଂ ଅଧିକ ପୂର୍ଣ୍ଣ; ଏକ ଦିବ୍ୟତର ପରମ ସ୍ୱଂରୂପ, ଯିଏକି ତା'ଠାରୁ ତାହାର ଅଧୀନତା ଏବଂ ସେବାର ଦାବି କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ଏହି ଯଜ୍ଞକୁ ବସ୍ତୁତଃ ଜଗତ ଉପରେ ଲଦିହିଁ ଦିଆଯାଇଛି; ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯେତେବେଳେ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଛୁ, ବଶ୍ୱମସ୍ତ ପରମ ବଶ୍ୱ-ଶକ୍ତି ଏହି ଜଗତକୁ ଯଜ୍ଞ ଲଗି ବାଧ୍ୟ କରି ରଖିଛୁ; ଏପରକି ଯେଉଁମାନେ ସ୍ୱତେଜନ ଜ୍ଞବରେ ଯଜ୍ଞର ବଧାନଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିପାରି ନାହାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ଯଜ୍ଞର ଜ୍ଞଗଟିକୁ ଆଦାସ୍ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ । ଏଥିରେ ଶିଳ୍ପ ଦେବାର କୌଣସି ଅବକାଶଟି ନାହିଁ, କାରଣ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତଃପ୍ରେରକ ସ୍ୱଭବରୂପେ ତାହାହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ସେଇଟି ବସ୍ତୁରେ ଆମେ ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଛୁ ବୋଲି ଅଥବା ଜ୍ଞବନକୁ ଆମେ ଏକ ମିଥ୍ୟାପ୍ରେରତ ଅହଂଗତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବାରେ ଲଗିଛୁ ବୋଲି ଭଦ୍ୱାତ୍ ପ୍ରକୃତର ଏହି ଚରନ୍ତନ ଓ ଧାରସ୍ଥ ସତ୍ୟଟିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ହେଇ ନାହିଁ । କାରଣ ପ୍ରକୃତରେ ଠିକ୍ ଏହି ସତ୍ୟଟିହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏବଂ ଏହି ଯେଉଁ ଅହଂଟି ଆପଣାକୁ ଏକ ଭିନ୍ନ ଓ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସତ୍ତା ବୋଲି ଭାବୁଛୁ ଏବଂ କେବଲ ଆପଣା ଲଗିହିଁ ଆପଣାର ଜ୍ଞବନଟିକୁ ବଞ୍ଚିଛୁ ବୋଲି ଦାବି କରୁଛୁ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଭିନ୍ନ ନୁହେଁ ବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ; ତାହା କଦାପି ଭିନ୍ନ ବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଆପେ ଯେତେ ଇଚ୍ଛାକଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା କଦାପି କେବଲ ଆପଣା ଲଗିହିଁ ଆପଣାର ଜ୍ଞବନଟିକୁ ବଞ୍ଚିପାରିବ ନାହିଁ । ବରଂ ଅସଲ ସତ୍ୟଟି ହେଉଛୁ ଯେ ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପରମ ଏକତ୍ୱ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସବୁକିଛୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ଫସୁ କ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏଠି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ତା ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଜ୍ଞବରେ ଆପଣାର ସ୍ୱଭନ୍ତ୍ରାଇଟିରୁ କିଛୁ ନା କିଛୁ ଅବଶ୍ୟ ବଚ୍ଚରଣ କରି ଦେଇଛୁ; ଆପଣାର ମନୋଗତ ଭୂମିରେ ତାହା ପ୍ରକୃତଠାରୁ ଯାହାକିଛୁ ଲଭ କରିଛୁ ଅଥବା ତାହାର ପ୍ରାଣଗତ ଭୌତିକ ଭୂମିରେ ଫଗ୍ରହ, ସମ୍ପତ୍ତି ବା ଉପାର୍ଜନରୂପେ ଯାହାକିଛୁ ରହିଛୁ, ସେଥିରୁ ଏକ ସ୍ରୋତ ତାହାର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗସ୍ଥ ସକଲଟି ମଧ୍ୟକୁ ଅବରତ ଗତି କରିବାରେ ଲଗିଛୁ । ଏବଂ ଏହିପରି ସ୍ରୋତାକୁଳ ଜ୍ଞବରେ ଅଥବା ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯାହାକିଛୁ ଦେଉଛୁ, ତାହାର ପ୍ରତିବଦଲରେ ସେ ଆପଣାର ପରିବେଶଟି ମଧ୍ୟରୁ ସବଦା କିଛୁ ନା କିଛୁ ଅବଶ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରି ଆଣୁଛୁ । କାରଣ, କେବଳ ଏହିପରି ଏକ ସମ୍ପଦାନ ଓ ଫଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେ ଆପଣାର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ସମ୍ଭବ କରିପାରୁଛୁ ଏବଂ ଭହିଁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ବସ୍ତୁସମଷ୍ଟିର ଅଭିବୃଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ସହାସ୍ୱତା କରିବାରେ ଲଗିଛୁ । ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେତେ ମନ୍ଥର ଭଥା ଆଂଶିକ ଜ୍ଞବରେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ପରିଶେଷରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଯଜ୍ଞ କରି ଶିଖିଛୁ; ଏବଂ ସବଂଶେଷ ସୋପାନକୁ ଆସି ଆମେ ଆପଣାକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଦେଇ ପାରିବାରେହିଁ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ; ଯାହାକୁ ଆମେ ଆମର ସମ୍ପତ୍ତି ବୋଲି ଦେଖୁଛୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ଆମଠାରୁ ଭିନ୍ନ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିବା ଏବଂ ଜଟିତ ଜ୍ଞବରେ ଆମର ଏହି ସୀମାସ୍ୱତ୍ୱ ବ୍ୟକ୍ତିପରସ୍ପରଟିଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଦେହ ପରମ ଭର୍ତ୍ତାଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଭକ୍ତି ସହକାରେ ତାହାକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାରିବାରେ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ । ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମର ଯଜ୍ଞ ଏବଂ ଯଜ୍ଞଲବ୍ଧ ଦ୍ରବ୍ୟ ଫଳପ୍ରାପ୍ତିହିଁ ଆମର ସର୍ବଶେଷ ପରପୂର୍ତ୍ତିଭାଟି ସକାଶେ ଏକ ସଘର୍ଷସ୍ପୀକୃତ ସାଧନାରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହୁଛୁ; କାରଣ ଏହି ମାର୍ଗଟି ଦେଇ ଯେ ଆମର ଭିତରେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଭିପ୍ରାସ୍ତ ଆପଣାକୁ ପରପୂର୍ତ୍ତି କରିଦେଇଛୁ, ଏହାଦ୍ୱାରା ସେହି କଥାଟିରହିଁ ସ୍ୱୀକୃତ ମିଳିଯାଉଛୁ ।

ମାନ ଅନେକ ସମୟରେ ଏହି ଯଜ୍ଞ ବଡ଼ ଅସହେତ ଭାବରେ କସ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ବଡ଼ ଅହଂଗ୍ରସ୍ତ ଭାବରେ କସ୍ତହୋଇଥାଏ; ଏବଂ ଏହି ମହାନ୍ ବଶ୍ୱାନୁସ୍ଥାନଟିର ଯଥାର୍ଥ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟକୁ ନଜାଣି ଅଥବା ତାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନନେଇ ମଧ୍ୟ ସେହି ଯଜ୍ଞ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାଏ । ପୃଥିବୀର ସବାଧିକ ପ୍ରାଣୀ ଠିକ୍ ଏହିପରି ଭାବରେହିଁ ଯଜ୍ଞ କରିଥାନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି ଷ୍ଟେଜରେ ବ୍ୟକ୍ତ ଅତି ଯାନ୍ତ୍ରିକ ଭାବରେ ସେଥିରୁ କେବଳ ଏକ ନମ୍ନତମ ପ୍ରାକୃତିକ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଫଳଟିକୁହିଁ ଲଭ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ, ଆପଣା ଅହଂର କ୍ଷୁଦ୍ରତା ଓ ସୀମାବଦ୍ଧ ତଥା ସନ୍ତାପିତ ହୋଇ ରହି ସେ ଚଦ୍ୱାରା କେବଳ ଏକ ଅତି ମନ୍ଦ ଓ ଦୁଃଖସାଧ୍ୟ ଅଗ୍ରଗତିରହିଁ ଅଧିକାସ୍ତ ହୋଇଥାଏ । କେବଳ ଯେତିକବେଳେ ହୃଦସ୍ଥ, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନସମ୍ପନ୍ନ ମନ ଆପଣାକୁ ଏହି ବଧାନଟି ସହିତ ଫବଦ୍ଧ କରି ରଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଖୁସି ହୋଇ ସେହି ବଧାନଟିର ଅନୁବର୍ତ୍ତୀ ହୁଅନ୍ତି, ସେତିକବେଳେ ଯାଇ ଯଥାର୍ଥ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯଜ୍ଞର ଗମ୍ଭୀର ଆନନ୍ଦ ତଥା ସୁଖଦାସ୍ପୀ ଫଳସମ୍ପନ୍ନତାଟି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ସେତେବେଳେ ମନ ସେହି ବଧାନଟିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଜାଣିଥାଏ ଏବଂ ହୃଦସ୍ଥ ସେହି ବଧାନଟି ଲଗି ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ; ଏବଂ ଏହାଫଳରେ ଆମେ ଏହିପରି ଏକ ଅବବୋଧରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି, ଯେ ଏହି ଯଜ୍ଞ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଯାହାକିଛି ଉତ୍ସର୍ଗ କରୁଛୁ; ତାହା କେବଳ ଆମର ଆପଣା ଆତ୍ମା ଓ ଚଦ୍‌ଗତତା ଲଗିହିଁ କରୁଛୁ, ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବସ୍ତୁଜ ରହିଥିବା ସେହି ଏକ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଏକ ଚଦ୍‌ଗତତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ତାହା କରୁଛୁ । ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ସଙ୍କୋଚ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିଛି କରୁ ନାହୁଁ, ମାନ ଆମର ଯାବତୀସ୍ପ ଆତ୍ମ-ଦାନ କେବଳ ଆମର ସହଯୁସ୍ପ ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଲଗି କିଂବା ନମ୍ନତର ନାନା ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ଲଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ଅବବୋଧଟି ଆମ ଲଗି ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ । "ନ ବା ଅରେ ଜାସ୍ପ୍ୟେ କାମାସ୍ପ ଜାସ୍ପା ପ୍ରିସ୍ପା ଭବତି ଆତ୍ମନସ୍ତୁ କାମାସ୍ପ ଜାସ୍ପା ପ୍ରିସ୍ପା ଭବତି ।" ବୋଲି ଋଷି ଯାଜ୍ଞବଲ୍କ୍ୟ ଉପନିଷଦ୍‌ରେ କହିଛନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍, "ପତ୍ନୀ ପତ୍ନୀ ଲଗି ନୁହେଁ, ମାନ ଆତ୍ମା ଲଗିହିଁ ଆମର ପ୍ରିସ୍ପ ବୋଲି ଅନୁଭୂତ ହୋଇଥାଏ ।" ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅହଂର ଏକ ନମ୍ନତର ଅର୍ଥରେ ଏହି କଥାଟିର ବସ୍ତୁର କସ୍ତଗଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଏହି ଅତିଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସତ୍ତ୍ୱେ ଦ୍ୱିଧା ଅହଂପ୍ରେରିତ ପ୍ରେମର ନାନାଭାବେ ରଞ୍ଜିତ ଓ ଆବେଶମୟ ସ୍ୱଜଳ ଦାବୀଟି ପଛରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ଏକ ଉଚ୍ଚତର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟର ଭୂମିରେ, ଯେଉଁ ପ୍ରେମକୁ ଆଦୌ ଅହଂ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ବୋଲି କଳ୍ପନା କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ବୋଲିହିଁ କହିବାକୁ ହେବ, ସେହି ପ୍ରେମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟଞ୍ଜନାଟି ମଧ୍ୟ ଏହାର ଭିତରେ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମର ଏହି ପ୍ରଥମ ପରସ୍ପରରେ ଯେଉଁ ଅହଂଗତତା ଓ ତାହାର ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାଧର୍ମୀ ମିଥ୍ୟାଟି ଆସନ ମାଡ଼ି ରହିଛି, ଯଥାର୍ଥ ସକଳ ପ୍ରେମ ଓ ସକଳ ସଙ୍ଗର ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକୃତ ସମ୍ପର୍କଃ କେବଳ ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ଵିରୋଧଟିକୁ ପ୍ରକଟ କରିଦେଇଛି । ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତ ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ପ୍ରଥମସ୍ତମ୍ଭସ୍ୱ ଖଣ୍ଡିତତା ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ପୁନରୁପଲବ୍ଧି ଏକତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାର ଗତିପଥଟିକୁ ବଦଳାଇ ଦେବାରହିଁ ପ୍ରସ୍ତାସ କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ପ୍ରାଣୀ ପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଉଥିବା ଯାବତୀୟ ଏକତ୍ୱକୁ ଆମେ ସମ୍ପର୍କଃ କେବଳ ଏକ ଆତ୍ମ-ଆବଷ୍କାର ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା; ଯାହାଠାରୁ ଆମେ ଏକଦା ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ଆସିଛୁ, ତାହାର ସହିତ ପୁନଃବାର ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ବୋଲି ଜାଣିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣା ଆତ୍ମାର ଏକ ଆବଷ୍କାର ବୋଲି ଜାଣିବା ।

ପ୍ରେମ ଏବଂ ଏକତ୍ୱର ମାନସ୍ୱାସ୍ୱ ନାନା ରୂପାସ୍ୱନ ଆଳ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଯେଉଁ ସମ୍ପଦଟିକୁ ପାଇବା ଲାଗି ହାତ ବଢ଼ାଇ ବୁଲୁଛୁ, କେବଳ ଏକ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ଓ ଦିବ୍ୟ ଏକତ୍ୱହିଁ ସେହି ସମ୍ପଦଟିକୁ ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ କରି ରହିପାରିବ । କେତେଟା ଜଡ଼ଗତ କୋଷ ଯେପରି ଭିତରେ ଏକତ୍ର ସମ୍ପୃକ୍ତୀଭୂତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, କେତେଟା ସତ୍ତୁଣ ସ୍ପାର୍ଥକୁ ସମ୍ବଳ କରି ଗଠିତ ହୋଇଥିବା ଏକ ଙ୍ଗଦନ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଏକାଠି ହେବା ବା ଏକତ୍ର ଠୁଳ ହୋଇ ରହିବା ସମ୍ଭବ ହେଲେ ତାହାକୁହିଁ କଦାପି ଯଥାର୍ଥ ଏକତା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଏକତାକୁ ଆମେ ଫଟେଗସ୍ତମ୍ଭସ୍ୱ ଏକ ବୁଝାମଣା ବୋଲି ବ କହିବା ନାହିଁ, ସହାନୁଭୂତି, ଫଘବଦ୍ଭତା ଅଥବା ପରସ୍ପର ଆଡ଼କୁ ଏକାଠି ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇ ଆସିବା ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସକଳ ବସ୍ତୁଜଜକୁ ସମୂଳେ କାଟିପକାଇ ଏବଂ ଯାହା ପୁଙ୍ଖରୁ ଆମଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏକ 'ଅନ୍ୟ' ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲା, ତାହାର ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ଆବଷ୍କାର କରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେଉ, ସେତକବେଳେ ଯାଇ ପ୍ରକୃତିର ନାନା ବସ୍ତୁଜନ ଦ୍ୱାରା ଆମଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ରହିଥିବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଯଥାର୍ଥରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇପାରି । ଯେକୌଣସି ଫଗଠନରେ ଏକ ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଭୌତିକ ଏକତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ, ପାରସ୍ପରିକ ସହାସ୍ୱକତା ଏବଂ ପାରସ୍ପରିକ ସୁଯୋଗଦାନ ସେଠାରେ ସଙ୍ଗର ସ୍ଥାନ ପୂରଣ କରିଥାଏ । ସନ୍ନିକର୍ଷତା, ସହାନୁଭୂତି ଓ ଫଘବଦ୍ଭତା ଦ୍ୱାରା ଏକ ମାନସିକ, ନୈତିକ ତଥା ଫଦ୍ରେଗଗତ ଏକତାସ୍ଥାପନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୁଏ; ଏସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁ ଯଜ୍ଞର ଅନୁଷ୍ଠାନ ହୁଏ, ଆମେ ତାହାକୁ ପାରସ୍ପରିକ ସ୍ୱାହାଯ୍ୟଦାନ ଏବଂ ପାରସ୍ପରିକ ସନ୍ତୁଷ୍ଟିବଧାନରହିଁ ଯଜ୍ଞ ବୋଲି କହିବା । ମାନ ଅସଲ ଏକତା ହେଉଛି ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଏକତା, ଏକ ଚିଦ୍‌ଗତ ଏକତା; ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଜ୍ଞ ହେଉଛି ପାରସ୍ପରିକ ଆତ୍ମ-ଦାନ, ଆମ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀପାଦାନଟିର ଏକ ପାରସ୍ପରିକ ଅନ୍ତଃସମ୍ମିଳନ । ପ୍ରକୃତିର ଗତିପଥ ଦେଇ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବା ଯଜ୍ଞର ବିଧାନଟି ଏହି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅନୁପଶ ଆତ୍ମନିବେଦନର ସୋପାନରେ ପହଞ୍ଚିବା ଆପଣାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପରେ ଚରିତାର୍ଥ କରିଥାଏ; ଯଜ୍ଞକର୍ତ୍ତା ତଥା ଯଜ୍ଞର ଧେପ୍ୟରେ ଯେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଅଭିନ୍ନ ଓ ସମାନ ଆତ୍ମା ଅଧିସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ତାହା ସେହି ଚେତନାଟିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିଥାଏ । ଯଜ୍ଞର ଏହି ପରମ ଚରିତାର୍ଥତାକୁହିଁ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟପ୍ରେମର ବା ସ୍ୱଂଶେଷ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ଆପଣାକୁ ଦିବ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରେରିତ କରି ରଖିବାର ପ୍ରସ୍ତାବ କରୁଥିବା ଭକ୍ତର ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଂଶେଷ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି କହିବା । କାରଣ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମର ଉଚ୍ଚତମ ଶୃଙ୍ଗଟି ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ପାରସ୍ପରିକ ଆତ୍ମନିବେଦନର ଏକ ସ୍ୱର୍ଗ ମଧ୍ୟକୁହିଁ ଅଙ୍ଗୁଳିନର୍ଦ୍ଦେଶ କରିଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଦୁଇଟି ଆତ୍ମାର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସୋଲ୍ଲାସ ପୂର୍ଣ୍ଣସମ୍ମିଳନରେହିଁ ଏହାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶିଖରଟି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

କର୍ମ ବିଷୟରେ ଗୀତାରେ ଯେଉଁ ଉପଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି, ତାହାର ହୃଦୟରେହିଁ ସେହି ସର୍ବାଙ୍ଗଗତ ବିଧାନର ଗାମ୍ଭୀରତ୍ୱର ବିସ୍ମୟକି ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଯଜ୍ଞ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପରମ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସମ୍ଭାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଚିଦ୍‌ଗତ ଅଭିନ୍ନତାହିଁ ଲାଭ କରିବା ଏବଂ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ଅକୁଣ୍ଠ ଭାବରେ ଆପଣାର ସବୁକିଛିକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବା,—ଏହାହିଁ ଗୀତା-ଉକ୍ତିର ସ୍ୱଂମୂଳ ଆବେଦନ ହୋଇ ରହିଛି । ଯଜ୍ଞ ବା ତ୍ୟାଗ ବିଷୟରେ ଯେଉଁ ଅଶୋଧିତ କଲ୍ପନାଟି ରହିଆସିଛି, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ତାହା ନାନା ଆତ୍ମାସ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମବଳିଦାନ, କଠୋର ଆତ୍ମପୀଡ଼ନ ଏବଂ ଏକ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ଆତ୍ମ-ଉଚ୍ଛେଦନକୁହିଁ ବୁଝାଇଛି । ଅତିରଞ୍ଜିତ ହୋଇ ଏହି ଉତ୍ସର୍ଗୀକରଣ ଆପଣାର ଅଙ୍ଗରୁ କୌଣସି ଅଂଶକୁ କାଟି ପକାଇବା ଏବଂ ଆପଣାକୁ ନାନାପ୍ରକାରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ଯାଇପାରୁଛି । ଆପଣାର ପ୍ରାକୃତ ଆତ୍ମଭାବଟିକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବା ଲାଗି ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ କଠିନ ଓ କଠୋର ଉଦ୍ୟମଟି କରିବାରେ ଲାଗିଛି, ସେଥିରେ ଏଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରାମୟିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଅବଶ୍ୟ ଥାଇପାରେ; ତା'ର ପ୍ରକୃତି ଭିତରେ ରହିଥିବା ଅହଂଶକ୍ତିଟି ଯଦି ପ୍ରକୃତିରେ ବଡ଼ ଉଗ୍ର ଓ ଅନମନୀୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ତୁଳତ ସମୟ ସମୟରେ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଏକ ଅତି ପ୍ରବଳ ଅବଦମନ ଓ ପ୍ରତିପ୍ରଶମକ ଔଷଧ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ସମ୍ମୂର୍ଚ୍ଛିନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ମନ ଆପଣା ପ୍ରତି ଏହି ତୀବ୍ର ଦୁଃସ୍ତାଚରଣ ଯେପରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କଦାପି ଅଭିରକ୍ତ ହୋଇ ନଯାଏ, ସେଥିଲଗି ଗୀତା ଆମକୁ ସବୁବେଳେ ସତର୍କ କରଦେଇଛୁ । କାରଣ ଆମର ଭିତରେ ଯେଉଁ ଆସୁରଶ୍ରୃଷ୍ଟି ରହିଛୁ, ତାହା ଯଥାର୍ଥରେ ବଦଖିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟଞ୍ଜନା ଆଉ ଅନ୍ୟ କିଛୁ ନୁହେଁ; ସିଏ ହେଉଛୁ କୃଷ୍ଣ, ସେଇ ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟରୂପ । ଇନ୍ଦ୍ରଫାରର ଅସୁରମାନେ ଯେପରି ତାହାକୁ ସନ୍ତାପିତ ଓ ପ୍ରପୀଡ଼ିତ କର ରଖିଛନ୍ତି, ଆମେ ତାହାକୁ କଦାପି ସେପରି ସ୍ତବରେ ସନ୍ତାପିତ କର ପକାଇବା ନାହିଁ, ତାହାକୁ କୌଣସି ପୀଡ଼ା ଦେବା ନାହିଁ; ଆମେ ତାହାକୁ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଫବର୍ଦ୍ଧିତ କରଆଣିବା, ସେଇଟିର ସଯତ୍ନ ପୋଷଣ କରବା ଏବଂ ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମାତ୍ମୋକ ଓ ବଲ ଓ ପୁଲକ ଏବଂ ବ୍ୟାପ୍ତି ଭିତରକୁ ଆମେ ତାହାକୁ ଆଲୋକିତ ସ୍ତବରେ ଉନ୍ମୋଚିତ କର ଆଣିବା । ଆମ ଆପଣାର ଆସୃଷ୍ଟିକୁ ଆମେ କଦାପି ନରୁସ୍ତାହିତ କର ଯିବା ନାହିଁ; ମାନ ଆମ ଅଧ୍ୟାସ ବା ଛଦ୍ମଗତ ସତ୍ତ୍ୱର ଯେଉଁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କର ଦଳଟି ରହିଛୁ, ଆମେ ସେଇଟିକୁହିଁ ନରୁସ୍ତାହିତ କର ରଖିବା, ଆମ ଭିତରୁ ବହିଷ୍କୃତ କରଦେବା ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବଳାକାର ବେଦୀ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣହାର କରବା । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ନର୍ମମ ସ୍ତବରେ କାଟିଦେଇ ପାରବା; ବାସନା, କ୍ରୋଧ, ଦ୍ୱପମତା, ଲୋଭ, ବାହ୍ୟ ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ ପ୍ରତି ମୋହ ବା ଆସକ୍ତ ପ୍ରଭୃତି ନାନା ନାମରେ ଅଭିହିତ ଆମ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କର ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଧନଗୁଡ଼ିକୁ ଅପହରଣ କରବାକୁ ଆସୁଥିବା ଏହି ଯେଉଁ ଘଷସ୍ୱବାହିନୀ ଆମ ଆତ୍ମାର ସାବଙ୍ଗୀୟ ପ୍ରମାଦ ତଥା କଷଣର କାରଣ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆମେ ତାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନର୍ମମତାର ସହିତ ଛେଦନ କରଦେଇ ପାରବା । ଆମେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ କଦାପି ଆମ ଆସୃକ୍ଷେତ୍ରର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ହୋଇ ବସ୍ତୁରବା ନାହିଁ, ଆମ ଆସୃସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ଯଥାର୍ଥ ଓ ଦ୍ରବ୍ୟତ୍ତର ପ୍ରକୃତତ୍ତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ବଲାତ୍କାରପ୍ରବେଶ କର ତାହାକୁ ବକୃତ କର ପକାଇଥିବା ଅନୁପ୍ରବେଶକାସ୍ତ୍ର ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା । ଶତ୍ରୁତିର କଠୋରତ୍ତର ଅର୍ଥରେହିଁ ଏମାନଙ୍କୁ ବର୍ଜନ କରବାକୁ ପଡ଼ବ; ଚଲାବେଳେ ସାଧକର ଚେତନା ଉପରେ ପ୍ରତଫଳନ ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଯେତେ ଯାହା ଦୁଃଖସ୍ତବକୁ ଉତ୍କୃଷ୍ଟାଇ ଦେଉଥାନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଶ୍ୟ ବର୍ଜନ କରବାକୁ ପଡ଼ବ ।

ମାନ ଆସୃ-ବଳଦାନହିଁ ଯଜ୍ଞର ପ୍ରକୃତ ସାରମର୍ମ ନୁହେଁ, ଆସ୍ପୋସ୍ପର୍ଗ ବା ଆସୃନବେଦନ ହେଉଛୁ ପ୍ରକୃତ ସାରମର୍ମ । ଆସୃ-ଉଚ୍ଛେଦନ ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନୁହେଁ, ଏହାର ଯଥାର୍ଥ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛୁ ଆସୃ-ପରପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଉପଲବ୍ଧି । ଆସୃକୃଚ୍ଛ ଅଥବା ଆସୃପ୍ରପୀଡ଼ନ ଏହି ଯଜ୍ଞର ବଧି ନୁହେଁ, ବଧି ହେଉଛୁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଜୀବନ । ଆପଣାକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କର କାଟିପକାଇ ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବା ନୁହେଁ, ମାନ ଆମର ପ୍ରକୃତତ୍ତର ମାନବୀୟ ଭାବଗୁଡ଼ିକୁ ଦ୍ରବ୍ୟତା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣତନ୍ତ୍ରାମିତ ସ୍ତରରେ ରୂପାନ୍ତରିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରଦେବା । ଆପଣାକୁ ନାନା ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦ୍ୱାରା ପୀଡ଼ିତ ଓ ସନ୍ତ୍ରସ୍ତ କର ରଖିବା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ନମ୍ନତର ପରିବର୍ତ୍ତନର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ସେହି ବୃହତ୍ତର ପରମାନନ୍ଦର ଭୂମିକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବା । ଉପରୁକ୍ତଗତ ଆମ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ଅଶୋଧିତ ଅବସ୍ଥା କଦମାକୁ ଅଂଶତଃକୁ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥାହିଁ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ବୋଲି ଅନୁଭୂତ ହୋଇଥାଏ; ସେତେବେଳେ ତା'ଠାରୁ ଯେଉଁ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଶୃଙ୍ଖଳା ତଥା ଅନୁଶାସନର ଦାବି କରିଯାଇଥାଏ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଥିବା ଆମର ଅହଂସ୍ଥିକୁ ବଳିଦାନ କରଦେବାକୁ ଯେଉଁ ତ୍ୟାଗବୃତ୍ତିଟି ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ, ସେ ତାହାକୁହିଁ ବଡ଼ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିଥାଏ । ମାତ୍ର ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ, ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ, ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ଏହି ଏକତ୍ୱସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ, ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଆତ୍ମା ଓ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତଭାର ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ତଥା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱର ସଂସ୍ପର୍ଶ ଲାଭ କରିବାର ସେହି ପରମୋଚ୍ଛ୍ୱାସ ମଧ୍ୟରେ ଯଥାର୍ଥରେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଆବିଷ୍କାର ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେହି ଯନ୍ତ୍ରଣାନୁଭବର ଏକ ସତ୍ତ୍ୱର ଏବଂ ବହୁଗୁଣିତ କ୍ଷତିପୂରଣ ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିଯାଇ ପାରେ । ଆମର ଏହି ଯଜ୍ଞକୁ ଆମେ ଏପରି ଏକ ଦାନ ବୋଲି କଦାପି କହିବା ନାହିଁ ଯାହାର ପ୍ରତିଦାନସ୍ୱରୂପ ଆମକୁ କିଛିହେଲେ ମିଳେ ନାହିଁ ବା ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷଟିରୁ ସଫଳ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲାଗି ଆମେ କିଛିହେଲେ ପାଉ ନାହିଁ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପାରସ୍ପରିକ ଆଦାନପ୍ରଦାନହିଁ ଘଟେ; ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ଏହି ଦେହସ୍ଥ ଆତ୍ମା ତଥା ଏହି ଚେତନ ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପାରସ୍ପରିକ ଆଦାନପ୍ରଦାନହିଁ ସଂଘଟିତ ହୁଏ । କାରଣ, ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଲାଭ ବା ପ୍ରତିଦାନର ଦାବି କରିଯାଇ ନଥିଲେହେଁ ତଥାପି ଆମ ଭିତରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀରରେ ଏହିପରି ଏକ ଜ୍ଞାନ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ ଯେ ଏକ ଅଭ୍ରାନ୍ତ ଓ ଅତି ଚମତ୍କାର ଫଳଲାଭହିଁ ଅନନ୍ତାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ଆମ ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି । ଆତ୍ମା ଖୁବ୍ ଭଲ କରି ଜାଣିଥାଏ ଯେ କେବଳ ମିଛତାରେହିଁ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ନାହିଁ । ସିଏ ପ୍ରକୃତରେ କିଛିହେଲେ ଦାବି କରେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତଥାପି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ଅନନ୍ତ କେତେକେତେ ଔଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥାଏ ।

ପରିଶେଷରେ, ଏଠାରେ ଯଜ୍ଞର ଗ୍ରହୀତାଙ୍କର ବିଷୟ କହିଯାଇ, ଯଜ୍ଞର ବିଧିଟି ଉପରେ ବିଷୟ କହିଯାଇ । ଏହି ଯଜ୍ଞର ନିବେଦନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଲାଗି କହିଯାଇପାରେ, ବା ଦିବ୍ୟ ବୃହତ୍‌ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ କହିଯାଇପାରେ । ବିଶ୍ୱ ଭରି ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ସକଳଙ୍କ ଲାଗି ନିବେଦିତ ହୋଇ ପାରେ ଅଥବା ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ସଦ୍ବୋଧିପୁରୁଷଙ୍କ ଲାଗି ମଧ୍ୟ ନିବେଦିତ ହୋଇପାରେ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ଯଜ୍ଞରୂପେ ଦ୍ରଆଯାଇଥିବା ପୂଜାଟି ମଧ୍ୟ ଯେକୌଣସି ଆକାରରେ କରଯାଇ ପାରେ; କେବଳ ଏକ ପତ୍ର ବା ପୁଷ୍ପର ଉତ୍ସର୍ଗ ଦ୍ୱାରା କରଯାଇପାରେ, ଗଣ୍ଡୁଷେ ଜଳ ଦ୍ୱାରା କରଯାଇପାରେ, ମୁଠାଏ ଚଣ୍ଡୁଳ ଓ ଟେଣ୍ଡିଏ ରୁଟି ଦ୍ୱାରା ବ କରଯାଇପାରେ; ଅଥବା, ଆମ ପାଖରେ ଯାହାକିଛୁ ରହିଛି, ତାହାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରଦେଇ କିଂବା ଆମେ ବୋଲି ଆମେ ଯାହାକିଛୁ ଭବୁଛୁ, ସେହି ସବୁଟିକୁ ସମର୍ପଣ କରଦେବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ତାହା କରଯାଇପାରେ । ଏହି ଷେତ୍ରରେ ଗ୍ରହଣକର୍ତ୍ତା ଯିଏ ହୋଇଥାଉ କିଂବା ଯାହାକିଛୁ ଅର୍ପଣ କରଯାଇଥାଉ ପଛକଥା, ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ସେଇ ପରମ ସଚ୍ଚୋଟ ଏବଂ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଈଶ ତାହାକୁ ଲଭ କରନ୍ତୁ, ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ । ଏପରକ ଆମର ଅଭିପ୍ରେତ ସେହି ତାତ୍କାଳକ ଗ୍ରହଣକର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ ନକଲେ ବା ତାହାର ଉପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପରମ ସଚ୍ଚୋଟ ସତ୍ତା ତାହାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରନଅନ୍ତୁ । କାରଣ ଯେଉଁ ସଚ୍ଚୋଟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି କହୁଛୁ, ସେ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି; ସେତେ ଆବରଣ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେ ଆମର ଭିତରେ, ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଓ ଜଗତର ଯାବତୀୟ ଘଟଣା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ପରମସାକ୍ଷୀରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ସେ ଆମର ସବୁବଧ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେସବୁର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପରମପ୍ରଭୁ ହୋଇ ଅଧିଷ୍ଠିତ ଅଛନ୍ତି । ଆମର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ, ଯାବତୀୟ ପ୍ରୟାସ, ଏପରକ ଆମର ଯାହାକିଛୁ ପାପ, ଯାହାକିଛୁ ବାଟ ଚୁଣ୍ଡିବା, ଦୁଃଖଭୋଗ ତଥା ଫଗ୍ରାମ ବସସ୍ୱରେ ଆମର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଅଥବା ସଚେତନ ଏକ ଜ୍ଞାନ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି, ସେସବୁ ଅବଶ୍ୟ ଆମର ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଉଛି; ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଲଗି ଅଜ୍ଞାତ ହୋଇ ରହିଛି, ଛଦ୍ମ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଚରମ ପରଣାମରେ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରାହିଁ ନସ୍ୱତ୍ୱିତ ହେବାରେ ଲଗିଛି । ତାଙ୍କର ଅଗଣିତ ରୂପାସ୍ୱନରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କର ଅଭିମୁଖୀ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସେହିଗୁଡ଼ିକର ମାଧ୍ୟମରେ ସେହି ପରମ ଏକ ସଂଗତତା ଲଗି ସମର୍ପିତ ହେବାରେ ଲଗିଛି । ଯେକୌଣସି ରୂପାସ୍ୱନରେ ଏବଂ ଯେକୌଣସି ଭବରେ ଆମେ ତାଙ୍କର ନଜରବନ୍ଦୀ ହେବାକୁ ମନ କରୁଛୁ, ସେ ସେହି ରୂପରେ ଏବଂ ସେହି ଭବରେହିଁ ଆମର ଯଜ୍ଞକୁ ସ୍ୱୀକାର କର ନେଉଛନ୍ତି ।

ଏବଂ ଏହି କର୍ମଚସ୍ୱର ଯଜ୍ଞରୁ ଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ଫଳ ମଧ୍ୟ କର୍ମଟି ଅନୁସାରେ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି; କର୍ମଟି ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱ ରହିଛି ଓ ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱଟି ପଛରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଯେଉଁ ଭବଟି ରହିଛି, ତାହାର ଅନୁସାରେ ଭିନ୍ନ ଓ ନାନାବିଧ ହୋଇ ରହିଛି । ମାତ୍ର ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ଯଜ୍ଞକୁ ଆମେ କେବଳ ଆଂଶିକ, ଅହଂପ୍ରେରିତ, ମିଶ୍ରିତ, କାଳାଧୀନ ଏବଂ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲିହିଁ କହିବା;—ଏପରକ ସଚ୍ଚୋଟ ପରମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶକ୍ତି ତଥା ଚକ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରାଯାଉଥିବା ଯଜ୍ଞଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଠିକ୍ ଏହି ପ୍ରକୃତିର ବୋଲି ଜାଣିବା । ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ଫଳ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଆଂଶିକ, ସୀମାବଦ୍ଧ, କାଳାଧୀନ ଏବଂ ଆପଣାର ପ୍ରତିନିଧିସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ତତଃ ମିଶ୍ରିତ; ଏବଂ କେବଳ ଏକ ଗୌଣ ଅଥବା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସିଦ୍ଧି ଲଗି ଏହିସବୁ ଫଳର ଏକ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକତା ରହିଥାଏ । କେବଳ ଯେଉଁ ଯଜ୍ଞଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଗୁହ୍ୟତ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟତା ରଖିଥାଏ, ସେଥିରେ ଏକ ଅନ୍ତରଂ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତମ ଆତ୍ମନିବେଦନଟି ରହିଥାଏ । ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସତେଅବା ମୁହାଁମୁହିଁ ସେହି ନିବେଦନ ବା ସମର୍ପଣଟି କରାଯାଇଥାଏ; ଭକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ସହିତ, ମୁକ୍ତ ଓ ଅକୁଣ୍ଠ ଭାବରେ ଢାଳା କରାଯାଇଥାଏ । ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଏକାଧାରରେ ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ସେହି ଅମିତ ଆତ୍ମସତ୍ତା ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତି, ପରମ ସକଳମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ସେ ଆମକୁ ଆବେଷ୍ଟନ କରି ରହିଥାନ୍ତି, ଏହି ରୂପାନ୍ତରଟିର ଅଥବା ଯେକୌଣସି ରୂପାନ୍ତରର ଅତୀତ ହୋଇ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ୟରୂପେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହିଥାନ୍ତି; ଏବଂ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଭାବରେ, ଏହି ସବୁକିଛିର ଏକତ୍ର ଠିଳରୂପ ହୋଇ, ସବୁଥାନରେ ଗୋପ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସେହି ପରମ ବଶ୍ୱାତ୍ମାତତ୍ତ୍ୱାରୂପେ ପ୍ରତିଭାତ ହେଉଥାନ୍ତି । କାରଣ, ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ତାଙ୍କର ପାଖରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇପାରେ, ସେହି ପରମେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଆପଣାକୁ ତା' ପାଖରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆଣି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଯିଏ ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଥାଏ, କେବଳ ସେହି ଆପଣାର ଆତ୍ମାକୁ ଆବଷ୍କାର କରେ । ଯିଏ ଆପଣାର ସବୁକିଛି ଦେଇପାରେ, କେବଳ ସେଇ ସବୁଠାରେହିଁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ୟର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଲାଭ କରେ । କେବଳ ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମ-ଉତ୍ସର୍ଗରେହିଁ ସେହି ପରମ ସର୍ବୋଚ୍ଚଙ୍କ ସାଥ ପହଞ୍ଚିପାରେ । ଆମେ ବୋଲି ଆମର ସାହାଜିକ ପରିଚୟ ରହିଛି, ଯଜ୍ଞ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତୋଳନ ସମ୍ଭବ କରିପାରିଲେହିଁ ଆମେ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମଙ୍କୁ ଆମର ଏହି ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ ଏବଂ ସେହି ବଶ୍ୱାତ୍ମାତତ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତାଙ୍କର ଅନ୍ତଃସଞ୍ଚାରିତ ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ଏଇଠି ଜୀବନ ଧରି ବିଚରଣ କରିପାରୁ ।

❋

ସଂକ୍ଷେପରେ କହିଲେ, ଆମେ ଯେପରି ଆପଣାର ଜୀବନକୁ ଏକ ଚେତନାମସ୍ୟ ଯଜ୍ଞରେ ପରିଣତ କରିଦେଇ ପାରିବା, ସେଇଥିଲାଗିହିଁ ଆମ ଉପରେ ଏହିସବୁ ଦାବି କରାଯାଇଥାଏ । ଆମ ସତ୍ତାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ସେହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ ଏକ ଅବଗ୍ନମ ଓ ଏକ ଦୃଢ଼ନଷ୍ଠ ଆତ୍ମନବେଦନରେ ପଶଣତ କଣଦେବାକୁ ପଡ଼େ । ଆମର ଯାବତୀସ୍ୱ କର୍ମକୁ,—ଆମର ମହାନତମ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବରଲ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମଗୁଡ଼ିକ ପଣ ଆମର କ୍ଷୁଦ୍ରତମ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଧାରଣ, ନତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ତଥା ନଗଣ୍ୟ କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ,—ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କର୍ମ ପଣ ସମ୍ପନ୍ନ କଣବାକୁ ହୁଏ । ଆମର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନ ପ୍ରକୃତିକୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ତଥା ବାହ୍ୟ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାର ଏଭଳି ଏକ ଏକକ ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ବାସ କଣବାକୁ ପଡ଼େ, ଯାହାଙ୍କ ଆମର ଅଷ୍ଟତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଓ ଆମର ଅହଂଟିଠାରୁ ବୃହତ୍ତର ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ପରମ ସମ୍ପଦଟି ଲଗି ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମେ କ'ଣ ଦେଉଛୁ ଓ ତାହାକୁ କାହାକୁ ଦେଉଛୁ, ସେଥିଲଗି କୌଣସି ଅପେକ୍ଷା ନରଖି, ଆମେ ଯେ ତାହାକୁ ସକଳ ସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସେହି ଏକ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ଦେବାରେ ଲଗିଛୁ,ଏହିପର ଏକ ଚେତନାକୁ ଧାରଣ କଣ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ । ଆମର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ନତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ତଥା ସବୁଠାରୁ ସ୍ଥୂଳ ଜଡ଼ଭୂମିଗତ କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପର ଏକ ଉତ୍ତୋଳିତ ଅନ୍ତର୍ଭାବ ଧାରଣା କଣ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଖାଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ସତ୍ତେଯେପର ଏହି ଖାଦ୍ୟକୁ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ ଅର୍ପଣ କରୁଛୁ, ଆମକୁ ସେହିଭଳି ସଚେତନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହୁଏ । ଏହି ଖାଦ୍ୟାର୍ପଣକୁ ସତ୍ତେଅବା ଏକ ମନ୍ଦିରରେ ସମାହିତ ହେଉଥିବା ଏକ ଅର୍ପଣ ପଣ ପବନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ, ଏବଂ ଏହି ଷେତ୍ରରେ ଯେ ଆମର କେବଳ ଏକ ଭୌତିକ ପ୍ରୟୋଜନହିଁ ରହିଛୁ ଓ କେବଳ ଆପଣାରହିଁ ସନ୍ତୋଷବଧାନ ଲଗି ଯେ ଆମେ ଏହି କାର୍ଯଟି କରୁଛୁ, ଏହି ବୋଧ ବା ଜ୍ଞବନାଟିକୁ ଆପଣା ଭିତରୁ ଅପସୃତ କରିବାକୁ ହୁଏ । ଯେକୌଣସି ମହାନ୍ କର୍ମପ୍ରସ୍ତାସରେ, ଯେକୌଣସି ଉଚ୍ଚାଙ୍କ ସାଧନାରେ ଓ ଯେକୌଣସି କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ତଥା ଦୁଃସାହସିକ ଉଦ୍ୟମରେ, ଆମେ ତାହାକୁ ଆପଣା ସକାଶେ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସକାଶେ ବା ଆମର ଜାତି ସକାଶେ କରୁଥାଉ ପଛକେ, କିନ୍ତୁ ଦୂର ଅଗ୍ରସର ହୋଇ କେବଳ ଆମ ଜାତିଟିର, ଆମର ଅଥବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଜ୍ଞସ୍ତିଟି ପାଖରେ ଆସି ଅଟକିଯିବା ଆଉ ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ । ଆମେ କରୁଥିବା କର୍ମଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଚେତନ ଭାବରେ କର୍ମରୂପୀ ଏକ ଯଜ୍ଞ ପର ନବେଦନ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼େ; ସେଇଟିକୁ ଏହିସବୁ ତାତ୍କାଳିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଖରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକର ମାଧ୍ୟମରେ ହେଉ ଅଥବା ପ୍ରତ୍ୟଷ ଭାବରେ ହେଉ ପଛକେ, କେବଳ ସେହି ଅଦ୍ୱିତୀସ୍ୱ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ନବେଦତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼େ । ଏହିସବୁ ଅନ୍ତଃଟ୍ଟୀ ରୂପାସ୍ତନ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପରମ ଦିବ୍ୟ ଅଧିବାସୀ ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଆଉ ସେହିପଣ ଗୁପ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଡ଼େ ନାହିଁ; ଆମର ଆତ୍ମା, ଆମର ମନ ତଥା ଆମର ବୋଧ ସମକ୍ଷରେ ତାଙ୍କୁ ନଚ୍ୟବତ୍ଜଜିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ । ଏହିପର ଏକ ଅନୁଭବ ସହିତ ଆମ କର୍ମଚସ୍ୱର ଯାବତୀସ୍ୱ ସମ୍ପାଦନ ଓ ଯାବତୀସ୍ୱ ପରିଣାମକୁ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀସ୍ୱଙ୍କ ହାତରେହିଁ ସମର୍ପି ଦେବାକୁ ପଡ଼େ ଯେ, କେବଳ ସେହି ଅନନ୍ତ ଓ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟଙ୍କ ସକାଶେହିଁ ଆମର ଯାବତୀସ୍ୱ ପ୍ରସ୍ୱାସ ତଥା ଯାବତୀସ୍ୱ ଆସ୍ପୃହା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରୁଛି । କାରଣ ତାଙ୍କର ସୃଷ୍ଟିରେ ମଧ୍ୟ ସବୁ ପରିଚ୍ଛିନ୍ନ; ତାଙ୍କର ସକାଶେହିଁ ଆମର ଯାବତୀସ୍ୱ ପ୍ରସ୍ୱାସ ତଥା ଯାବତୀସ୍ୱ ଆସ୍ପୃହାକୁ ଆମଠାରୁ ନେଇ ପ୍ରକୃତ ତାଙ୍କର ବେଦୀ ଉପରେ ନିବେଦନ କରିଦେଇ ପାରୁଛି । ଏପରିକ, ଯେଉଁସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ସ୍ୱସ୍ଥଂ ପ୍ରକୃତିହିଁ କର୍ତ୍ତା ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ଆମେ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାକ୍ଷୀ, ଆଧାର ଅଥବା ସହାସ୍ୱକମାତ୍ର ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଆମର ଏକ କର୍ମ ଓ ତାହାର ଦ୍ରବ୍ୟ କର୍ତ୍ତାଙ୍କର ସତ୍ତତ ସ୍ମରଣ ତଥା ସ୍ଥିରନିବଦ୍ଧ ଚେତନା ରହିଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏପରିକ ଆମର ଶ୍ୱାସ ଓ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଏବଂ ଆମର ହୃତ୍ସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ କେବଳ ସେହି ବିଶ୍ୱମସ୍ୱ ଯନ୍ତ୍ରର ଜୀବନମସ୍ୱ ଛନ୍ଦରୁପେହିଁ ଆମ ଭିତରେ ସଚେତନ ରଖାଯାଇପାରେ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଠିକ୍ ସେହିପର ସଚେତନ କର ରଖିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ ।

ଏଠାରେ ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି ଯେ ଏପର ଏକ କଳ୍ପନା ଏବଂ ତାହାର ଫଳଦାସ୍ୱୀ ସାଧନାଟି ସତ୍ତତ ଅବଶ୍ୟ ତନୋଟି ପରିଣାମ ସବୁବେଳେ ରହିଥିବ, ଏବଂ ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆଦର୍ଶଟି ସକାଶେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି । ପ୍ରଥମରେ, ଏହି କଥାଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ଯେ ଯଥୋଚିତ ଏକନିଷ୍ଠତା ନଥାଇ କୌଣସି ସାଧନା ଆରମ୍ଭ କସ୍ୱାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଆମକୁ ସିଦ୍ଧା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସର୍ବାଧିକ ନିଷ୍ଠାଟି ଆଡ଼କୁ ଅବଶ୍ୟ ବହନ କରି ନେଇଯିବ; କାରଣ ଆପଣାର ଗତ୍ସ୍ୱରଭାରେ ବୃଦ୍ଧିଲାଭ କର ତାହା ସ୍ୱତ୍ସ୍ୱବତଃ ଆମେ କଳ୍ପନା କରି ପାରୁଥିବା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତମ ଉପାସନା ଓ ଗତ୍ସ୍ୱରତମ ଈଶ୍ୱରପ୍ରେମରୂପେ ବିକଶିତ ହୋଇଉଠିବ । ଏହା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମକୁ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଭଗବାନଙ୍କର ଅନୁଭବ ବା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାକୁ ଲଗିବ, ଆମର ସକଳ ଜୀବନରେ, ଇଚ୍ଛାରେ ଓ କର୍ମରେ ତଥା ଆମ ଜୀବନର ସକଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଗତ୍ସ୍ୱର ସମ୍ମିଳନ ଅନୁଭୂତ ହେବ, ଆମ ସତ୍ତାର ସମଗ୍ରତାଟି ତାଙ୍କର ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କର ରଖିବା ଲଗି ଆପଣାକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଅଗ୍ରସର କସ୍ୱାଇ ନେଇଥିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ କର୍ମଯୋଗର ଏହିସବୁ ନହିଭାର୍ଥକୁ ଆମେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ପରମ ଭକ୍ତର ମର୍ମସ୍ପାର ବୋଲ ମଧ୍ୟ ଦେଖି କହିପାରିବା । ଯେଉଁ ସାଧକ ଆପଣା ଜୀବନରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସାଧନା କରିବ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେ ଆପଣାକୁ ଅନବରତ ଜ୍ୱବରେ ସେହି ଆତ୍ମନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱବର ଏକ ସ୍ୱଚ୍ଛ, ସବିସ୍ତୃ ଓ ସବଳ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିରୂପେ ଗଢିଣ କରବାରେ ଲଗିଥିବ; ଏବଂ ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏହିଥିରୁହିଁ ତା'ର ଏହି ସକଳ ସେବାର ଅଧିଷ୍ଠାନ ସେହି ପରମ ସତ୍ତୋଚ ଭଗବାନଙ୍କ ଲଗି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମଗ୍ନ କରି ରଖିବା ଭଳ ପୂଜାଟି ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞଦ୍‌ଭୁତ ହୋଇ ଆସିବ। ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟଙ୍କ ଲଗିହିଁ ସେ ସଦ୍ୟତା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ନବଡ଼ତା ଅନୁଭବ କରବାରେ ଲଗିଥିବ, ଏବଂ ଆପଣାକୁ ଜ୍ଞସ୍ତର୍ଗ କରି ରଖିଥିବା ସେହି କର୍ମଯୋଗୀ ଭିତରେ ତାଙ୍କର ଲଗି ଏକ ନମସ୍କନକାତ୍ମ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ବକଶିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବ। ଏବଂ ତାହାର ସହିତ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଘଟରୂପେ ଧାରଣ କରି ରଖିଥିବା ଏହି ସକଳ ସତ୍ତା, ଜୀବନଧାତ୍ମ ରୂପାସ୍ତନ ତଥା ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ଲଗି ଏକ ବଶ୍ୱଗତ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମଲାଭ କରିବ ବା ତାହା ତାହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥିବ। ସେତେବେଳେ ସେହି ପ୍ରେମ ଅସ୍ଥିର ଜ୍ଞବରେ କ୍ଷଣକ ଲଗି ଆସି ଆମକୁ ଜ୍ଞଣ୍ଟାଇ ଧରୁଥିବା କେତୋଟି ଫବେଗମାତ୍ର ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ତାହା ଏକ ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥମୁକ୍ତ ପ୍ରେମ ହୋଇ ପ୍ରକୃତ ହେବ, ଯାହାକି ଏକତ୍ୱର ଏକ ଗଭୀର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଆଣି ଦେଉଥିବ। ସକଳ ସ୍ଥାନରେ ଓ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ସାଧକ ଆପଣା ଉପାସନା ଓ ଆପଣା ସେବାର କେବଳ ସେହି ପରମ ବସ୍ତୁଟିକୁହିଁ ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ। ସମର୍ପଣର ଏହି ମାର୍ଗଟି ଧରି କର୍ମମାର୍ଗ ଭକ୍ତିର ମାର୍ଗଟି ସହିତ ମିଳିତ ହେବା ଲଗି ଆଗତ୍ତର ହୋଇ ଆସିବ। ହୃଦୟର ବାସନାଟି ଯେତେ ଅଧିକ ପରପୁଷ୍ଟ, ଅଧିକ ନମସ୍କନକାତ୍ମ ଓ ସମସ୍ତ ଏକ ଭକ୍ତିର ଯାତତ୍ତା କରିପାରିବ ବା ମନର ଜ୍ଞସ୍ତ୍ରୁକତା ଏଭଳି ସେଇ ଭକ୍ତିର କଳ୍ପନା କରିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହେବ, ଏହି କର୍ମ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ସେହି ଭକ୍ତିରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ।

ପୁନଶ୍ଚ, ଏହି ଯୋଗର ସାଧନା ସେହି ଏକ ଓ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ବମୋତନକାତ୍ମ ଜ୍ଞାନର ଏକ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଅନ୍ତଃସ୍ପରଣ ଲଗି ଅପେକ୍ଷା ରଖିଥାଏ; ଏବଂ ସେହି ସ୍ପରଣଟିକୁ ପ୍ରଗାଢ଼ କରି ରଖିବା ଲଗି କର୍ମର ମାଧ୍ୟମରେ ତାହାର ଏକ ସତତ ନିସ୍ତାଣୀଳ ବାହ୍ୟୀକରଣ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ। ସକଳ ଭିତରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାହିଁ ବଘ୍ରଜତ ରହିଛନ୍ତି, ସେହି ଏକ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାହିଁ ସବଂରୂପରେ ବଘ୍ରଜତ ରହିଛନ୍ତି, ସବୁକିଛି ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାରେହିଁ ରହିଛନ୍ତି, ସବୁକିଛି ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାହିଁ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଇଟି ବ୍ୟତୀତ ଏହି ଅଖିଳ ଜଗତରେ ଆଉ କେଉଁଠି କିଛିହେଲେ ନାହିଁ;—ସାଧନାର ସମସ୍ତ ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ଏହି ଜ୍ଞବନା ବା ଏହି ବଶ୍ୱାସଟିହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଏବଂ ତାହାହିଁ କ୍ରମଶଃ ପରିଶେଷରେ କର୍ମଯୋଗୀର ଚେତନା ଭିତରେ ସମୁଦାସ୍ତ ଉପାଦାନରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ। ଏହିଭଳି ଏକ ସ୍ଫୁଟଣ ବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆତ୍ମ-ଗଠନସଞ୍ଚାରଶୀଳ ଧାନକୁହଁ ଅବଶେଷରେ ତାହାର ଏକ ଗଭୀର ଏବଂ ବାଧାମୁକ୍ତ ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ସଂଗ୍ରାହୀ ଚେତନାରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ବା ତାହା ସେହିଭଳି ଏକ ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ଚେତନାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ, ଯାହାକୁ କି ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏପରି ଗଭୀରତା ସହିତ ସ୍ମରଣ କରୁଛୁ ଏବଂ ଯାହା ଉପରେ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏପରି ଧ୍ରୁବରେ ଧ୍ୟାନାବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହୁଛୁ । କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାହା ଆମକୁ ସତେଅବା ବାଧ୍ୟ କଲା ପରି ସକଳ ସଜ୍ଞା, ସକଳ ଫଳଶ୍ରୁତି ଏବଂ ସକଳ କ୍ରିୟାର ସେହି ପରମ ଉତ୍ସୃଷ୍ଟି ସହିତ ସତତ ସଂଲଗ୍ନ କରି ରଖିଥିବ ଏବଂ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକାଧାରରେ ଯାବତୀୟ ବିଶେଷ ରୂପାୟନ ଓ ପ୍ରତିଭାସ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର କାରଣରୂପେ ଧାରଣ କରି ରଖିଥିବା ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସମାବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହୁଥିବେ ଓ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଉଥିବେ । ଆମେ ଆମର ଏହି ଭୌତିକ ଆଖିରେ ସଂସାରର ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ଯେତିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ପ୍ରାଣମୟ ଧ୍ରୁବରେ ଦେଖୁଛୁ, ସଂଜ୍ଞ ସେହି ବିଶ୍ୱମୟ ପରମ ଚିତ୍‌ଗଭୀରାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ସେତିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ତଥା ପ୍ରାଣମୟ କରି ଦେଖି ନପାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ମାର୍ଗଟି କଦାପି ଆପଣାର ସଂଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟବିନ୍ଦୁରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ନାହିଁ । ଆପଣାର ଶିଖରଗୁଡ଼ିକରେ ପହଞ୍ଚି ତାହା ସେହି ପରମ ଅତିମାନସ ବା ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତରହିଁ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସତତ ବାସ କରିବାକୁ ଲାଗେ, ତାହାର ସକଳ ଧ୍ରୁବନା ତଥା ଫଳଶ୍ରୁତିରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ରହେ, ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଲାଗେ । ଆମେ ଯାହାଙ୍କର ଉପାସନା କରୁଛୁ ଓ ସେବକ ହୋଇ ଯାହାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ, ଆମେ ଯାହାକୁଛୁ ଦେଖିବା ବା ଶୁଣିବା, ଯାହାକୁଛୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ବା ଯାହାକୁଛୁର ବୋଧ ଗ୍ରହଣ କରିବା ତଥା ଆମେ ଯାହାକୁଛୁ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହେବା, ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ଚାଙ୍କରରୂପେହିଁ ଜାଣିବା ଏବଂ ଅନୁଭବ କରିବା । ଆମେ ସବୁକୁଛିକୁ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ଏକ ମୂର୍ତ୍ତିରେହିଁ ପରିଣତ କରିଦେବା, ସବୁକୁଛିକୁ କେବଳ ଚାଙ୍କର ଦେବତ୍ୱର ଏକ ନିବାସସ୍ଥାନ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା, ସବୁକୁଛିକୁ କେବଳ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ସଂଜ୍ଞତତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରି ରଖିବା । ଏବଂ, ଖୁବ୍ ବେଶୀ ଆଗରୁ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ, ଏହାର ପରିସମାପ୍ତିସ୍ତରରେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ, ପରମ ଫଳଶ୍ରୁତି ତଥା ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସହିତ ଅନ୍ତଃସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ କର୍ମର ଏହି ମାର୍ଗଟି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ତର ତଥା ସମସ୍ତତ୍ତର ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ; କେବଳ ଏହି ପ୍ରାଣୀସାମର୍ଥ୍ୟଯୁକ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ଯେଉଁପ୍ରକାର ଜ୍ଞାନର ରଚନା କରିପାରୁଛି ବା ମସ୍ତିଷ୍କଶକ୍ତିର ସକଳ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଯେଉଁଭଳି ଜ୍ଞାନର ଆବିଷ୍କାର କରିପାରୁଛି, ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ସମଗ୍ର ଏକ ଜ୍ଞାନରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶେଷରେ, ଯଜ୍ଞରୂପୀ ଏହି ଯୋଗଷ୍ଟିର ସାଧନା ଆମକୁ ଅହଂପ୍ରେରଣାର ସକଳ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଅବଲମ୍ବନକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଆସିବା ଲାଗି ବାଧ୍ୟ କରିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମର ମନ, ଇଚ୍ଛା ଏବଂ କର୍ମଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କାଢ଼ି ବାହାରକୁ ଫିଙ୍ଗିଦିଏ; ଅହଂପ୍ରେରଣାର ସକଳ ବୀଜ, ସକଳ ଉପସ୍ଥିତି ଓ ସକଳ ପ୍ରଚ୍ଛବକୁ ଆମର ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ପାପିତ କରିଦିଏ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ସାଧାରଣତଃ ହୁଏ, ତାହାକୁ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ଲାଗିହିଁ କରିବାକୁ ହୁଏ, ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ଲାଗିହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ରଖିବାକୁ ହୁଏ । ଆପଣାକୁ ସଚ୍ଚେଅବା ଗୋଟାଏ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସତ୍ତା ବୋଲି ଭ୍ରବ ଆମ ନିଜ ପାଇଁହିଁ କିଛିହେଲେ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ; ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପକାଶେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ପ୍ରତିବେଶୀ, ବନ୍ଧୁ, ପରିବାର, ଦେଶ, ମାନବଜାତି ତଥା ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ପକାଶେ, ଆମ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନ, ବଗୁର ଓ ଭ୍ରବଟି ସହିତ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ଅଥବା ସେମାନଙ୍କର ହିତସାଧନରେ ଆମର ଅହଂ କୌଣସି ନା କୌଣସି ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ରଖିଛି ବୋଲି ପ୍ରକୃତରେ କିଛି କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ । କର୍ମ ତଥା ଅବଲୋକନର ଏହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରିରେ ଆମର ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ ତଥା ସକଳ ଜୀବନ ତାଙ୍କ ନିଜର ଏହି ବିଶାଳ ବିଶ୍ୱ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆଦୌ କୌଣସି ବେଡ଼ା ନଥିବା ମନ୍ଦିରଟିରେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଭଗବାନଙ୍କରହିଁ ଏକ ପ୍ରାତ୍ୟହିକ ଗତିଶୀଳ ଉପାସନାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ । ଆମର ଜୀବନ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ବିଶ୍ୱାତ୍ମାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାକୁ ସତତ ନିବେଦିତ କରି ରଖିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ଭୂମିଟି ଉପରେ ସେହି ସନାତନ ସତ୍ତାଙ୍କର ଏକ ଯଜ୍ଞରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ । ସେହି ସନାତନ ଓ ବିଶ୍ୱଗତ ପରମ ଚିତ୍‌ଗତତାଙ୍କର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବସ୍ଥିତ ବିଶାଳ ଯଜ୍ଞଭୂମିରେହିଁ ସେହି ଯଜ୍ଞ ଅର୍ପିତ କରିଯାଏ, ଏବଂ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମା ଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବତ୍ର ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ପରମା ଜନନୀହିଁ ସେହି ଯଜ୍ଞର ଅର୍ପଣ କରୁଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ମାର୍ଗଟିକୁ ଆମେ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ ଓ ସମ୍ମିଳିତ କରି ରଖିବାର ଏକ ମାର୍ଗ ବୋଲି କହିବା, କର୍ମସ୍ଥ ଚିତ୍‌ଗତତା ଓ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ ଓ ସମ୍ମିଳିତ କରି ରଖିବାର ଏକ ମାର୍ଗ ବୋଲି କହିବା; ଆମର ଇଶ୍ୱରେନ୍ମୁଖ ଯେକୌଣସି ଫଳରୁ ଯେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ସମଗ୍ରତା ଲାଗି ଆଶା କରିପାରିବ ଓ ଆମ ଆତ୍ମାର ବଳ ଯେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ସମଗ୍ରତାକୁ କାର୍ଯ୍ୟତଃ ସମ୍ଭବ କରିପାରିବ, ଏହି ମାର୍ଗଟି ଆମକୁ ଠିକ୍ ସେହିଭଳ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ସମଗ୍ରତା ଆଣି ଦେଇଥାଏ ।

ଏକ ସମଗ୍ର ତଥା ପରମ କର୍ମମାର୍ଗର ସକଳ ଶକ୍ତିସତ୍ତ୍ୱ ଏଥିରେ ଅବଶ୍ୟ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି; ମାତ୍ର ଏଥିରେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ-ଆତ୍ମା ଓ ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯଜ୍ଞ ଏବଂ ଆତ୍ମନିବେଦନର ଆପଣାର ରୋଚିଷ୍ଟ ବିଧାନ ରହିଥିବାରୁ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହା ପ୍ରେମମାର୍ଗ ତଥା ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଦୁଇଟିଯାକର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏହାର ଅନ୍ତମ ସୋପାନକୁ ଆସି ଏହି ଉନୋଟିଯାକ ଦ୍ରବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ଏକତ୍ରବଦ୍ଧ ହୁଅନ୍ତି, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଅନ୍ତି ଓ ସ୍ୱଂସାମର୍ଥ୍ୟଯୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ଏକଜ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି ।

*

ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ଶାଶ୍ୱତସତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ଆମର ସକଳ କର୍ମରୂପୀ ଯଜ୍ଞର ପରମ ପ୍ରଭୁ; ଏବଂ ଆମର ସକଳ ସତ୍ତା, ସକଳ ଚେତନା ତଥା ଏହାର ସାବଯୟ ପ୍ରକାଶସାଧନର ଭୂମିରେ ତାଙ୍କର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ଓ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇପାରିବା ହେଉଛୁ ଏହି ଯଜ୍ଞର ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ତେଣୁ, ପ୍ରଥମତଃ, ଆମର ପ୍ରକୃତି ଭିତରେ ଯେଉଁ ପ୍ରକୃତି ବା ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଆମକୁ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମପ୍ରକୃତିର ନକଟତର କରାଇ ଆଣିଥାଏ, ସେଇଟି ପ୍ରକୃତିରେ କେତେଦୂର ବୃଦ୍ଧିଲାଭ କରୁଛୁ, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା, ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି, ଆମ ଆଗରେ ତାଙ୍କର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟଟି ସହିତ ଆମର ନକଟତବର୍ତ୍ତିତା ଓ ଆମର ସମ୍ମିଳନ ବିଷୟରେ ଆମେ ପ୍ରକୃତିରେ କେତେଦୂର ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରିବାରେ ସମର୍ଥ ହେଉଛୁ, ଆମ କର୍ମରୂପୀ ଯଜ୍ଞର ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ତାହାର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ଚଳାବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବା । ମାନି ମର୍ମତଃ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ସଦାବା ଅନ୍ତଃସ୍ଥାନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଓ ତାଙ୍କର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ବହୁଳ ଭାବରେ ଅନନ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏବଂ ଯଦି ତାହାହିଁ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଆମ ସତ୍ତା ତଥା ପ୍ରକୃତିର ସମଗ୍ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ପ୍ରକୃତିରେ ଆସିପାରିବ ବୋଲି ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ଲାଗୁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଭଗବତ୍-ଅନୁଭୂତିର ବିଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗକୁ ଏକତ୍ର କଲ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତଦାତ୍ମକ ହେବାର କେବଳ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଧାରାକୁ ତାହାର ପରମୋଚ୍ଚ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ବା ସୋପାନଯାଏ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ କରି ନେଇଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକାଙ୍ଗୀ ଭାବରେ ଅନୁସରଣ କଲେ ଯଥାର୍ଥ ଉପଲବ୍ଧି କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଅନେକତ୍ୱର ବହୁତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମଞ୍ଜସତା ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମର ଚେତନା ଏକ ସମଗ୍ର ଚେତନା ହୋଇ ବିକାଶଲାଭ କରିବ ଏବଂ ଆମର ଅନୁଭୂତି ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ଭାବରେ ବହୁଧାତ୍ମକ ଓ ବହୁରୂପ ହୋଇ ରହିବ;—ଆମ ପ୍ରକୃତିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତର ଲାଗି ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା ।

ଏହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର କୌଣସି ପ୍ରକାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମଗ୍ର ଜ୍ଞାନ ଅଥବା ଅନେକମୁଖୀ ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରିବାକୁ ହେଲେ ଗୋଟିଏ ମୌଳିକ ଅନୁଭବକୁ ଆମେ ସଦାବା ମୌଳିକ ବୋଲି ଜାଣିବା । ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାକୁ ତାଙ୍କର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାରଭୂତ ସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୟର ଭୂମିରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା, କୌଣସି ରୂପାପ୍ତନ ଅଥବା କୌଣସି ପ୍ରତ୍ତାସ ସେଉଁଥିରେ କ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାର ବକ୍ଷେପ କଂବା ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଦେଉ ନଥିବେ । ତା' ନହେଲେ ପ୍ରତ୍ତାସର ଜାଲ ଭିତରେ ଆସି ପଡ଼ିଯିବାର ଆଶଙ୍କାଟି ସବଦା ବଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବ ବା ବଣ୍ଣାତ୍ମକ ଅଥବା ବଶେଷାତ୍ମକ ନାନା ବତ୍ତ୍ୱରେ କେବଳ ଏକ ବଦ୍ରୁଳ ଗହନ ଭିତରେ ବମୂଢ଼ ହୋଇ ଭ୍ରମି ବୁଲିବାରହିଁ ଏକ ଆଶଙ୍କା ରହିଥିବ; ଏବଂ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହିପରି ବମୂଢ଼ ଜ୍ଞାନରେ ଛନ୍ଦ ହୋଇଯିବାକୁ ଏଡ଼ି ଗ୍ଲଇଯିବା ଲଗି ମନ ବଳାଇଲେ ସେଥିଲଗି ତା'ର ମୂଳ ସ୍ୱରୂପ ଆମକୁ ଦ୍ରୁଏତ କୌଣସି ଏକ ମାନସିକ ସୃଜ୍ଞକାଠିନ୍ୟ ଭିତରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଅଥବା ଏକ ଅତର୍ଗୀମାବଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନୁଭୂତି ଭିତରେ ଆପଣାକୁ କଳିକର ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ଯାହାକୁ ଜୀବନ ନୋଲି କହୁଛୁ, ତାହା ହେଉଛି ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ତଥା ପରମ ଚିତ୍‌ଗତତାରହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମାତ୍ର; ଏବଂ ଏହି ପରମ ଚିତ୍‌ଗତତା ସହିତ ତାହାର ଆପଣାର ବସ୍ପଷ୍ଟ ସତ୍ତ୍ୱାଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧଟି ହେଉଛି ସେହି ଜୀବନର ରହସ୍ୟୋଦ୍‌ଘାଟନ କରିବା ଲଗି ଆମର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଗ୍ଭବକାଠି;—କେବଳ ଏହି ଗୋଟିଏ ଦୃଢ଼ମୂଳ ଏବଂ ସଂଘସମାବେଶ-କାରୀ ସତ୍ତ୍ୟହିଁ ବଶ୍ୱଜଗତର ପ୍ରକୃତ ମୂଳଭିତ୍ତି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ସମୁଦାୟ ଜୀବନଟିର ପଛରେ ଏପରି ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ପରମସତ୍ତ୍ୱାର ଅବଲୋକନ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଛି, ଯାହାକି ତାହାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆପଣାର ଏହି ବଦ୍ଭୁତ ସମ୍ଭୂତଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିବାରେ ଲଗିଛି । ଏହି ଜୀବନର ତତ୍ତ୍ୱାଦିଗରେ ଏକ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଓ କାଳାତୀତ ପରମସତ୍ତ୍ୱାର କାଳଗତ ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରହିଁ ଆଚ୍ଛାଦନ ତଥା ଅନ୍ତଃଭେଦନଟି ସବଂଜ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ମାନ ଆମର ଆତତ୍ତ୍ୱ ଯୋଗଟି ଯଦି କେବଳ ଏକ ବୌଦ୍ଧିକ ତଥା ଚାତ୍ତ୍ୱିକ ଧାରଣାରହିଁ ଧାବନମାନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଯଦି ଏଥିରେ ଜୀବନ ଲଗି ଲେଶମାନ ସ୍ଥାନ ନଥାଏ ବା ଯାହାର କୌଣସି ଫଳହିଁ ଫଳୁ ନଥାଏ, ତେବେ ସେଥିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନଟି ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଖାଲି ମନର ଭୂମିରେହିଁ କୌଣସି ଉପଲବ୍ଧି ସାଧକ ଲଗି କଦାପି ଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମାନ କେବଳ ଜ୍ଞବନାର ଅଥବା କେବଳ ମନର କୌଣସି ସତ୍ତ୍ୟର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାହିଁ ଯୋଗର ଧେସ୍ୟ ନୁହେଁ; ଆମର ଯୋଗ ଏକ ଜୀବନମସ୍ୟ ଏବଂ ଆପ୍ରୋନ୍ମୋତନସମର୍ଥ ଚିତ୍‌ଗତ ଅନୁଭବର ସେହି ଗଭୀରତଳ ସତ୍ତ୍ୟଟିରହିଁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ବାହାରିଛି । ଏବଂ ଏଥିଲଗି ଆମ ଭିତରେ ଏକ ସତ୍ତତ ଅନ୍ତରଧ୍ୟସ୍ଥିତ ଏବଂ ସବଂବ୍ୟାପକ ଚୈତନ୍ୟକୁହିଁ ଜାଗ୍ରତ କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏକ ଜୀବନ୍ତ ବୋଧ, ଏକ ନିବିଡ଼ ଅନୁଭବ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ମିଳନ, ତଥା ସବୁସ୍ଥାନରେ ଓ ସବଂଦା ଏକ ସତ୍ତ୍ୟମସ୍ୟ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ପରମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ଏକ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ବୋଧ ଓ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ସ୍ପର୍ଶକୁ ଜାଗ୍ରତ କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ସାନ୍ନିଧ୍ୟକୁ ଆମ ଭିତରେ ସେହି ଜୀବନମସ୍ତ ଓ ସର୍ବଗତ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହା ଭିତରେ କି ଆମେ ଭଥା ସକଳ ବସ୍ତୁ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବେ, ବିଚରଣ କରୁଥିବେ ଏବଂ ସତ୍ତିସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥିବେ; ଏବଂ ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ସାନ୍ନିଧ୍ୟକୁ ସର୍ବଦା ଓ ସବୁଠାରେ ଅନୁଭବ କରିପାରିବାକୁ ହେବ; ତାହାକୁ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ଓ ଦୃଶ୍ୟମାନ ଜ୍ଞାନରେ ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବା ପରି ଅନୁଭବ କରି ପାରିବାକୁ ହେବ । ସେହି ସାନ୍ନିଧ୍ୟଟି ଯେ ସକଳ ବସ୍ତୁର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ତାହା ଆମକୁ ଜଳଜଳ ହୋଇ ଦିଶୁଥିବ; ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତଃସାରରୂପେ ତାହା ଆମକୁ ଆପଣାର ସ୍ପର୍ଶ ଦେଇଯାଇ ପାରୁଥିବ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତରତମ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତ୍ତାରୂପେ ଆମକୁ ତାହାର ନିବିଡ଼ ପରିଚୟ ଦେଇ ପାରୁଥିବ । ଅର୍ଥାତ୍ ତାହା, ସେହି ପରମ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଚିଦ୍‌ଗତତ୍ତାକୁ ଆମେ କେବଳ ମନ ଦ୍ୱାରା ଧାରଣା ବା କଳ୍ପନାହିଁ କରିବା ନାହିଁ; ଆମେ ଏଇଠି ସକଳ ସତ୍ତା ଓ ସକଳ ଘଟଣାରେ ସଜଳପ୍ରକାରେ ତାହାକୁହିଁ ଦେଖିବା, ତାହାକୁହିଁ ଅନୁଭବ ତଥା ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା ଏବଂ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜୀବନ୍ତ ଜ୍ଞାନରେହିଁ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏହି ପରମ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଚିଦ୍‌ଗତତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା;—ଏହି ସର୍ବମୂଳ ଅନୁଭୂତିଟିହିଁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ ସକଳପ୍ରକାର ଜ୍ଞାନକୁ ସମ୍ଭାର ରଖିଥିବ ।

ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଏହି ଅନନ୍ତ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ପରମାତ୍ମସତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକ ସର୍ବଗତ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟ; ତାହା ସର୍ବଦା କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପେହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସର୍ବବ୍ୟାପ୍ତ ସତ୍ତାରୂପେ ତାହା ସବୁଠାରେ ରହିଛନ୍ତି ଓ ସବୁକିଛିକୁ ଏକସୂତ୍ରବଦ୍ଧ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାହା କଦାପି ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ । ଏହି ଜଗତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ରୂପାୟନରେ ଆମେ ତାହାକୁ ତାହାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେହିଁ ସାକ୍ଷାତ କରିପାରିବା, ଦେଖିପାରିବା ଓ ଅନୁଭବ କରିପାରିବା । କାରଣ ତାହାର ଅନନ୍ତତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଏବଂ ମୂଳଭୂତ ଅନନ୍ତତା; ଆମେ ତାହାକୁ କଦାପି କେବଳ ଦେଶସ୍ଥ ଅଶେଷତା ବା କାଳସ୍ଥ ଏକ ଅସୀମତା ବୋଲି ଆଦୌ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ପରମ ଅନନ୍ତତାକୁ ଆମେ ଯୁଗଯୁଗର ଏକ ଦୀର୍ଘ ଅବଧି ଅଥବା କେତେକେତେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ମଣ୍ଡଳର ମଝିରେ ଥିବା ସେହି ଅତିବସ୍ତୃତ ବିଶାଳତା ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି ଅନୁଭବ କରିପାରିବା, ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ରାତିକ୍ଷୁଦ୍ର ପରମାଣୁ ଅଥବା ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ରାବଧି ମଧ୍ୟରେ ବି ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜୀବନରେ ଅନୁଭବ କରିପାରିବା । ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଆମେ ସେହି ଅନନ୍ତତାକୁ ଜାଣିବାକୁ ବା ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିପାରିବା,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ଯେକୌଣସି ବସ୍ତୁର ମାଧ୍ୟମରେ ବ ତାହାର ସେହି ଜ୍ଞାନ ଓ ଅନୁଭୂତ ଆପଣାକୁ ଅବଶ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତ କରଦେଇ ପାରିବ । କାରଣ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ସବୁର ଭିତରେ ରହିଛୁ ଏବଂ ସବୁକିଛୁ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାରୁପେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ ।

ମାନ ଏହି ମୂଳଭୂତ ଅନୁଭବଟି ତଥାପି ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ପ୍ରକୃତ ଲଗି ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେହିଁ ଆରମ୍ଭ ହେବ; ଏବଂ ଆପଣାର ସହସ୍ର ସ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ତାହା ଯାହାକିଛୁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ କରି ଧରିରଖିଛୁ, ସେହି ସକଳ ସତ୍ତ୍ୟକୁ ବକଶିତ କରି ଆଣିବା ଲଗି ତାହା ନଶ୍ଚୟ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ନେବ । ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟଟିକୁ ମୁଁ ମୋର ଭିତରେ ସଂପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୁଏତ ଦେଖିବାକୁ ବା ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ତାକୁ ମୋ ନଜରୁପେହିଁ ଦେଖିବ ଓ ଅନୁଭବ କରିବ ଏବଂ କେବଳ ତା'ପରେ ଯାଇ ମୋର ଏହି ବୃହତ୍ତର ଆତ୍ମଦୃଷ୍ଟି ତଥା ଆତ୍ମବୋଧଟିକୁ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରସାରିତ କରଦେଇ ପାରିବ । ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଜଗତକୁ ମୋର ଭିତରେ ଦେଖିବ ବା ମୋର ସହିତ ଏକାତ୍ମକ-ରୂପେ ଦେଖିବ । ବଶ୍ୱଜଗତକୁ ମୋର ଆପଣା ସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଦୃଶ୍ୟପଟରୂପେ ଦେଖିବାକୁ ଲଗିବ, ତା'ର ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିଯୋଗିତାର ଲୀଳାକୁ ମୋର ବଶ୍ୱାତ୍ମକ ଆତ୍ମଚେତନା ମଧ୍ୟରେ କେତେ ରୂପାୟନ, କେତେ ଆତ୍ମା ତଥା କେତେକେତେ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ଏକ ଗତିସଚଳତାରୂପେ ଦେଖିବ । ମୁଁ ଯୁଆଡ଼େ ଗିବ ବା ଯୁଆଡ଼େ ଅନାଇବ, କେବଳ ଆପଣାକୁହିଁ ଦେଖିବ ଏବଂ ଆହୁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ କଦାପି ଦେଖିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଖୁବ୍ ଭଲ କରି ସ୍ମରଣ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ସେତେବେଳେ ମୋ ଭିତରେ ସେହି ଅସୁର ବା ଦାନବର ଭ୍ରାନ୍ତି ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥିବ, ଯିଏକି ସବୁବେଳେ କେବଳ ଆପଣାରହିଁ ଅନ୍ତରକ୍ତ ପରମାଣରେ ବସ୍ତାରିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସୃଷ୍ଟିଟି ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରି ରହିଥାଏ, ଅହଂକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭୁଲ୍ କରୁଥାଏ, ତାକୁ ଚିଦ୍‌ଗତତା ବୋଲି ଭାବୁଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ସମଗ୍ର ପରିପାର୍ଶ୍ୱଟି ଉପରେ ଆପଣାର ଖଣ୍ଡଧର୍ମୀ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟାକୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ସଂପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷସମ୍ପନ୍ନ ସତ୍ତା ବୋଲି ଲଦି ରଖିବାର ଉଦ୍ୟମ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । କାରଣ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନଟିର ଅଧିକାଶ୍ଚ ହୋଇ ମୋର ପୂଂରୁହିଁ ଏହି ସତ୍ତ୍ୟଟିର ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଯାଇଥାଏ ଯେ ମୋର ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମା କଦାପି ଅହଂ ନୁହେଁ, ତାହା ଅହଂଠାରୁ ଏକାନ୍ତ ଭିନ୍ନ; ତେଣୁ ମୋର ବୃହତ୍ତର ଆତ୍ମଭବଟିକୁ ମୁଁ ସବଦା ହୁଏତ ଏକ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ପରମ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତତାରୂପେ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ, ଅଥବା ତାହାକୁ ଏପରି ଏକ ସାରଭୂତ ପରମ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତାରୂପେ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ, ଯାହାକି ତଥାପି ଆପଣାର ସୀମାଟି ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇ ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖିଥାଏ ଅଥବା ସେହି ଦୁଇଟିଯାକକୁହିଁ ଏକତ୍ର ଧାରଣ କରି ରହିଥାଏ । ମାନ ଦୁଇଟିଯାକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ପରମ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକଭାରୂପେ ହେଉ ଅଥବା ସେହି ଅମେସ୍ୱ ପରମ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ଜ୍ଞାନରେ ହେଉ ବା ଏକତ ଦୁଇ ଜ୍ଞାନରେ ହେଉ, ଏହା ଅହଂର ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଇଥିବା ଏକ ପରମ ଅନନ୍ୟରୂପେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ। ଯାହାକୁ ମୁଁ 'ମୁଁ ନଜେ' ବୋଲି କହୁଛି, ଯଦି ପ୍ରଥମେ ତାହାର ରୂପରେହିଁ ମୁଁ ତାହାର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ବାହାରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଆବିଷ୍କାର କରିଥାଏ, ଏବଂ ଯଦି ମୁଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ତାକୁ ଖୋଜି ନଥାଏ ବା ଦେଖି ନଥାଏ, ତେବେ ତାହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ମୋ ଆପଣା ଚେତନାଟି ମୋର ନିଜ ଭିତରେ ଆଶସ୍ୱରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ଥିବାରୁ, ସେହିଠାରେହିଁ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମଦରକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବା, ତାକୁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଜାଣିବା ଓ ତାହାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ମୋ ଲାଗି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସହଜ। ମାନ ଏହି ପରମ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପଟିର ଦର୍ଶନ ମିଳିଯିବା ମାନକେ ଯଦି ଏହି ଅଭିଳାଷୀଟି ଓ ସାଧନମାନ ଆମର ଅହଂଟି ଆପଣାକୁ ତାହାର ଭିତରେ ବିଲୀନ କରିଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ ନକରେ, ଯଦି ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ରତର, ବାହ୍ୟ ତଥା ମନ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ 'ମୁଁ'ଟି ସେହି ବୃହତ୍ତର, ଚରନ୍ତନ, ଅବସ୍ୱସ୍ଥ ତଥା ଚିଦ୍‌ଗତ ପରମ 'ମୁଁ'ଟି ଭିତରେ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବାକୁ ଅସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରେ, ତେବେ ଅବଶ୍ୟ କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ମୋର ଉପଲବ୍ଧିଟି ଦୁଏତ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଉପଲବ୍ଧି ନୁହେଁ, ଅଥବା ଏହାର ମୂଳରେହିଁ କୌଣସି ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ତାହାକୁ ନିଷ୍ଫଳ ଅସମର୍ଥ କରି ରଖିଛି। ଅର୍ଥାତ୍, ମୋ ଭିତରେ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଏକ ଅହଂଘନାତ୍ମିକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି; ମୋ ପ୍ରକୃତର କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅଂଶ କେବଳ ଆପଣାକୁହିଁ ସବୁକିଛି ବୋଲି ଦେଖିଥିବା ଏବଂ କେବଳ ସେଇଟିକୁହିଁ ସଂସ୍ୱରୂପେ ଆଦୋର ରଖିଥିବା ଏକ ନଞ୍ଚେଧକୁ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତଭାର ସେହି ସ୍ୱଂ-ଗ୍ରହଣକାରୀ ସଚ୍ଚିତ୍ତିର ବରୁଦ୍ଧରେ ଠିଆକର ରଖିଦେଇଛି।

ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ,—ଏବଂ ଏଇଟିହିଁ କେତେକଙ୍କ ଏକ ସହଜତର ପଥ ବୋଲି ମନେ ହୋଇଥାଏ,—ମୁଁ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟରୂପଙ୍କ ଦୁଏତ ପ୍ରଥମେ ମୋ ତାହାରେ ରହିଥିବା ଏହି ବଶ୍ୱକଗତରେହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବି; ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ମୋ ଭିତରେ ନଦେଖି ପ୍ରଥମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦେଖିବି। ଆରମ୍ଭରୁହିଁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଏପରି ଏକ ଅନ୍ତରଧିଷ୍ଠିତ ଓ ସ୍ୱଂତାର୍ଗଭକାରୀ ପରମ ଅନନ୍ୟତାରୂପେ ଦେଖିବି, ଯିଏକି ତାଙ୍କର ଏହିସବୁ ଉପଶକ୍ତିଗତ ଭେକରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ ରୂପାସ୍ୱନ, ବସ୍ତୁସ୍ଥ ପ୍ରାଣୀ ତଥା ଶକ୍ତିମନ୍ତ ସହିତ ଆଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବାନ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି। ଅଥବା, ତା'ନହେଲେ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଏପରି ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଏକକ ପରମାତ୍ମସତ୍ତା ଓ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତଭାରୂପେ ଦେଖିଥିବ ଓ ଅନୁଭବ କରୁଥିବ, ଯିଏକ ଆପଣା ଭିତରେ ଏହିସବୁ ଶକ୍ତିମନ୍ତ ଓ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି; ଏବଂ ଏହିପରି ଜ୍ଞାନରେ ମୁଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମୋର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବା ସେହି ନସ୍ତବ୍ଧ ଓ ପରମ ସଙ୍ଗଚ୍ଛତା ମଧ୍ୟରେ ମୋର ଅହଂବୋଧଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରବରେ ହରାଇ ଦେଇ ପାରିବ । ଏବଂ ତା'ପରେ ଏଇଟିହିଁ ମୋର ନମିତ୍ତରୂପୀ ସଶ୍ରୁଷ୍ଟିରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହେବାକୁ ଓ ତାହା ଉପରେ ଅଧିକାର ଲାଭ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ଏବଂ ତା' ମଧ୍ୟରୁ ମୋର କର୍ମଗତ ଯାବତୀୟ ଆବେଗ ମଧ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବା ପରି ବୋଧ ହେବ, ମୋର ଶ୍ରବନା ଏବଂ ମୋ କଥାର ସକଲ ଆଲୋକ, ମୋ ଚେତନାର ଯାବତୀୟ ରୂପାୟନ ଏବଂ ଏହି ଗୋଟିଏ ବଶ୍ୱଜଗତ୍ତ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅନ୍ୟତମ ଆତ୍ମା-ରୂପ ଉପରେ ପଡ଼ୁଥିବା ସେହି ଚେତନାର ଯାବତୀୟ ପ୍ରଭବ ଓ ତା' ସହିତ ଯାବତୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ମଧ୍ୟକୁ ସଞ୍ଚାରିତ ହୋଇଯିବା ପରି ବୋଧ ହେବ । ସେତେବେଳକୁ ମୁଁ ଆଉ କେବଳ ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆତ୍ମଚେତନଟି ହୋଇ କଦାପି ରହି ନଥିବ; ମୁଁ ସେହି ପରମ 'ଚତ୍ତି' ରୂପରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇ ଯାଇଥିବି, ଯାହାକି ଆପଣାର ଗୋଟିଏ ଅଂଶକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରଗକୁ ପ୍ରସାରିତ କରିଦେଇଛି, ଓ ସେହି ଅଂଶଟି ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତ୍ତରେ ତାହାର ନିଯୁାର ଏକ ବିଶେଷ ରୂପକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଛି ।

ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଗୋଟିଏ ମୌଳିକ ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଯାହାକୁ କି ଆମେ ସବୁଠାରୁ ଚରମ ପ୍ରକାରର ଉପଲବ୍ଧି ବୋଲି କରିପାରିବା, ମାତ୍ର ତଥାପି ଯାହା ଅନେକ ସମସ୍ୟରେ ଯୋଗର ସେହି ସଙ୍ଗପ୍ରଥମ ମୌମାଂସକ ଉନ୍ମୋଚନରୂପେ ଅଥବା ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ଉତ୍କର୍ଷବର୍ତ୍ତିନରୂପେ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହାଦ୍ୱାରା, ଯାହା ମୋ ନଜର ଏବଂ ମୁଁ ବିଚରଣ କରୁଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଥିବା ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତ୍ତଠାରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହୋଇ ରହିଛି, ମୁଁ ସେହିପରି ଏକ ଅନନ୍ତଚଳନ୍ତ୍ୟ ଅଘୁଚ ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ପରମ ଅଙ୍କେସ୍ଥଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ଜାଗୃତ ହୋଇଉଠେ; ଏପରି ଏକ ଦେଶ-କାଳାତ୍ତୀତ ସ୍ଥିତି ବା ସତ୍ତା ମଧ୍ୟକୁ ଜାଗୃତ ହୋଇଉଠେ, ଯାହାକି, ମୋ ଭିତରେ ଥିବା ଏକ ସମଗ୍ରତ ଚେତନା ଲାଗି କେତେକ ପରମାଣରେ ପ୍ରବଳ ତଥା ଅସ୍ପନ୍ଦଗ୍ଧ ଶ୍ରବରେ ଏକାଧାରରେ ଏକ ଅନନ୍ୟ ଏବଂ ଦୁର୍ନିବାର ସତ୍ୟରୂପେ ପ୍ରତିଭାତ ହେଇଥାଏ । ଏହି ଅନୁଭୂତିଟି ସାଧାରଣତଃ ଏଠାରେ ଥିବା ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁକୁ ସତ୍ତେଥିବା ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ବା ଚ୍ଛାୟାଚ୍ଛନ୍ନ ମାୟା ବୋଲି ଦେଖୁଥିବା ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ଅସ୍ଥାୟୀ ଓ ଅର୍ଦ୍ଧବାସ୍ତବ କେଉଁ ଅନ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟରୁ ନିମ୍ନନ୍ନ ହୋଇ ଆସିଥିବା ପରି ଦେଖୁଥିବା ଏକ ସମାନ ଶ୍ରବର ପ୍ରବଳ ବୋଧର ସହଗାମୀ ଶ୍ରବରେ ଆସିଥାଏ । ଅନ୍ତତଃ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମସ୍ଥିତି ପାଇଁ ମୋର ଘ୍ରାଣପାଖରେ ରହିଥିବା ସବୁକିଛି ଦୁଏତ ତଳଚଞ୍ଚର କେତୋଟି ଚ୍ଛାୟାରୂପ ବା କେବଳ ଉପଲବ୍ଧିଗତରହିଁ କେତୋଟି ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ବିଚରଣ କରୁଥିବା ପରି ପ୍ରତୀତ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ମୋର ଆପଣାର ନିଯୁାଟି ମଧ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏପର କୌଣସି ପରମ ଇସ୍ରୁ ପ୍ରସର ଆସିଥିବା ଏକ ଭରଲ ବରେଚନା ପର ବ ପ୍ରଗାଢ ହୋଇପାରେ, ଯାହାକ ଏପର୍ଯନ୍ତ ମୋର ଅଧ୍ୟଗମ୍ୟ ହୋଇପାଣ୍ଟୁ ନାହିଁ, ଓ ସମ୍ଭବତଃ ମୋର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଏବଂ ମୋ ବାହାରେ ମୋ ଲଗି ଅପହଞ୍ଚ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏହି ଚେତନାଟିରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହିବା, ଏହି ନୂତନ ଜ୍ୟୋପ୍ତିର ବକାଶ ଘଟାଇବା ଏବଂ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱରୂପ ବଷୟରେ ଏହି ପ୍ରଥମ ଇଙ୍ଗିତଟିର ଅର୍ଥ ହେବ ସେହି ପରମ ଅବଜ୍ଞେୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଛଥା ଜଗତକୁ ନେଇ ବଲୁପ୍ତ କର ରଖିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା, ଅର୍ଥାତ୍ ମୋକ୍ଷ ଓ ନଙ୍ଗାଣକୁ ଧେସ୍ୱରୂପେ ଗ୍ରହଣ କର ତାହାର ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା । ମାନ ପଶ୍ଚାତ୍ତର କେବଳ ଯେ ଏହି ଗୋଟିଏମାନ ଦ୍ରବ ରହିଛୁ, ସେଇଥା ଆଦୌ ଠିକ୍ ନୁହେଁ; ବରଂ ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଏକଥା ସମ୍ଭବ ଯେ ଏହି କାଲାତୀତ ଅନୁପଲବ୍ଧି ବମୋଚନଟିର ନସ୍ତବ୍ଧତା ମଧ୍ୟଦେଇ ଛଥାପି ମୋର ଛଥା ମୋର ଯାବତୀସ୍ୱ କର୍ମର ବୋଧଗମ୍ୟତାର ବାହାରେ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଇସ୍ରଟି ସହିତ ନାନାବଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରବଷ୍ଟ ହୋଇପାରବା ପର୍ଯନ୍ତ ମୁଁ ହୁଏତ କେବଳ ଅପେକ୍ଷାହିଁ କର ରହିବ । ସେହି କ୍ଷେତରେ ଜମେ ଶୂନ୍ୟଟି ସତ୍ତେଯେପର ପୂର୍ଣ ଆସିବାକୁ ଲଗିବ, ଦ୍ୱବ୍ୟତାର ଯାବତୀସ୍ୱ ବଚତ ପରମସତ୍ତ୍ୟଟି ଏହାର ଭିତରୁହିଁ ଆବର୍ଭୂତ ହେବାକୁ ବା ଏହାର ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରବ, ଏକ ଗତ୍ୟାସ୍ମକ ପରମ ଅନନ୍ୟତାର ଯାବତୀସ୍ୱ ବଭବ ଏବଂ ପରବ୍ରହ୍ମକାଶ ଛଥା କେତେ ନା କେତେ ସ୍ତର ଓ ସୋପାନ ଆବର୍ଭୂତ ହୋଇ ଉଠିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରବ । ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଏହି ଅନୁଭୂତଟି ମନ ଉପରେ ଓ ତା'ପରେ ଆମର ସମୁଦାସ୍ୱ ସତ୍ତାଟି ଉପରେ ଏକ ପରମ, ଅତଳ ଏବଂ ସ୍ତାସ୍ୱ ଏକ ଅଗାଧ ଶାନ୍ତି ଓ ନୀରବତାକୁ ଆଣି ବସ୍ତାର ଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରବ । ଏହି ଶାନ୍ତି ଓ ନୀରବତାର ଅନ୍ତରାର ଭିତରକୁ ଆସି, ତାହାର ଅଧୀନ ହୋଇ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଆପଣାର ପାଶ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ମନ ସେହି ପରମ ନୀରବତାକୁହିଁ ସବୋଚ୍ଚ ପରମସତ୍ତା ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରନେବ । ନାନ ପରେ ସାଧକ ଆବଷ୍କାର କରବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରବ ଯେ ସେହି ନୀରବତାଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ତା' ଲଗି ସବୁକିଛୁ ଅନୁଭୂତିକ୍ତ ଅଥବା ନବସୃଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ବା ସେହି ନୀରବତାଟି ମଧ୍ୟଦେଇ ସଗୃପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବୃହତ୍ତର ବଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱକ୍ଷେତରୁ ତାହା ତା' ନିଜ ଉପରକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସୁଛୁ । କାରଣ ଏହି ପରମ ବଶ୍ୱାତୀତ ବା ପରମ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆମେ କଦାପି କୌଣସି ସଙ୍କେତଜ୍ଞାନ ଶୂନ୍ୟତାରହିଁ ଏକ ଶାନ୍ତି ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ; ସେହି ଅବସ୍ଥାଟି ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ସ୍ୱକୀସ୍ୱ ଅନନ୍ତ ସମ୍ପଦ ଛଥା ଐଶ୍ୱର୍ଯମାନ ଅବଶ୍ୟ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ, ଆମର ଯାବତୀସ୍ୱ ସମ୍ପଦ ଯାହାର କ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ହ୍ରାସମୂଲ୍ୟ ସଂସ୍କରଣ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଯଦି ସକଳ ବସ୍ତୁର ସେହି ପରମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉତ୍ସର୍ଜନଟି ବଦ୍ୟମାନ ନଥାନ୍ତା, ତେବେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ବଶ୍ୱଜଗତ ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରନ୍ତା ନାହିଁ; ସେତେବେଳେ ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ସକଳ କର୍ମ ତଥା ସକଳ ବିସ୍ୱାସ୍ପକତା କେବଳ ଏକ ଭ୍ରମରେହିଁ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତା, ସକଳ ସୃଷ୍ଟି ଏବଂ ସକଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ଏକ ଅସମ୍ଭବତା ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତା ।

ଏହି ଉନୋଟିଯାକ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ଅନୁଭୂତି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଯୋଗୀ ଲଗି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୂଳଭୂତ ଅନୁଭୂତି ହୋଇ ରହିଥାଏ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସତ୍ତେଅବା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପରମ ଓ ଚରମ ଅନୁଭୂତି ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହୁଏ, ସ୍ୱସଂଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହୁଏ ଏବଂ ଆହୁ ଯାବତ୍ତୀୟ ଅନୁଭୂତିଠାରୁ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚକୁ ଯାଇ ସବୁଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ହୋଇ ରହିବା ଲଗି ସତ୍ତେଯେପର ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ଆସିଥିବା ପର ବୋଧ ହେଉଥାଏ । ମାତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଜଣେ ସାଧକ ଲଗି ସେଗୁଡ଼ିକ କେବେହେଲେ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ବୋଲି ବୋଧ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ସତ୍ୟଟି ଲଗି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ଏକମାତ୍ର ଉନ୍ମୋଚକ ବୋଲି ମନେହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏକ ବୃହତ୍ତର ତତ୍ୱ ପରମଜ୍ଞାନ ସକାଶେ ସେଗୁଡ଼ିକ ବରଂ କେବଳ ଏକ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆରମ୍ଭ ତଥା ଏକ ପ୍ରସାରଯୁକ୍ତ ଭିତ୍ତିଭୂମିରୂପେହିଁ ମନେହୁଅନ୍ତି । ଏହି ବୋଧଟି ତା' ପାଖକୁ ହୁବଚ୍ଚ ହଠାତ୍ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଏବଂ ବଡ଼ ସହଜରେହିଁ ଆସିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଅଲୌକିକ କୃପାବଳରେ ସହଜ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ଅଥବା ଏକ ଦୀର୍ଘ ଅଗ୍ରାଭିମୁଖୀ ଯାତ୍ରା ତଥା ଉଦ୍ୟମ ଫଳରେ ଅନେକ ଆସ୍ପାସର ସହିତ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଉନୋଟି ବ୍ୟତୀତ ଆହୁର ଅନ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧିମାନ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ, ଯାହାର ଏକ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ଭାବନାଗତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୀମାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରି-ଦେବାକୁ ହୁଏ । ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଅବଲୋକନରେ ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କେତୋଟି ଅନୁଭୂତି ଏହି ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ବିସ୍ୱାସ୍ପକ କରି ରଖିବା ଲଗି କେବଳ ସାଧନରୂପେ କାମରେ ଲଗୁଥିବା ମାତ୍ର ଆପଣାର ସର୍ମସ୍ୱ ଭୂମିରେ କୌଣସି ଅନ୍ତର୍ନିହିତତାକୁ ଧାରଣ କରି ରହି ନଥିବା ତତ୍ୱ ବସ୍ତୁବଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖିଥିବା ପରି ମନେହୁଅନ୍ତି, ତଥାପି, ସେହି ବିସ୍ୱାସ୍ପକତାଟିର ମାଧ୍ୟମରେ ତାହାର ସନାତନ ଓ ସଂମୂଳ ଉତ୍ସୃଷ୍ଟି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଶେଷଯାଏ ଅନୁଧାବନ କରିପାରିଲେ ଏହି ସତ୍ୟଟିର ପରତତ୍ତ୍ୱ ମିଳିଯାଏ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ଏପରି ଏକ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର ଉନ୍ମୋଚନ ଘଟାଇ ଦେଇ ପାରୁଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ବସ୍ତୁଚୟର ପଛରେ ରହିଥିବା ପରମ ସତ୍ୟଟି ବସ୍ତୁତଃ ଆମର ଯାବତ୍ତୀୟ ଜ୍ଞାନ କେବଳ ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ଓ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇହିଁ ରହିଯିବ । ସେହି ପ୍ରତୀତ ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଏପରି ଏକ ସର୍ମରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ଦିଅନ୍ତି, ଯାହା ବ୍ୟତୀତ ସ୍ୱୟଂ ପରମ ମୂଳସତ୍ୟଗୁଡ଼ାକହିଁ କଦାପି ଆପଣାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯାବତୀୟ ରହସ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନାବୃତ କରଦେବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଜୀଳଟି ମଧ୍ୟରେ ଆମକୁ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ସକଳବିଧ ଉନ୍ମୋଚନକାରୀ ବିଭ୍ରବକୁ ଧରପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଏହି ଜଗତ ଓ ତାହାର ସକଳ ନିୟାମକତାରୁ ବିଦାୟ ଗ୍ରହଣ କରି ଘୁଞ୍ଚିଯିବା ଏବଂ ଉଦ୍ଦୀପ୍ତ ଏକ ପରମ ପାଶମୁକ୍ତ, ନିଷ୍କୃତ ଏବଂ ଉପଶମସ୍ଥିତ ଲାଭ କରିବାହିଁ ଯଦି ସାଧକର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତା, ତେବେ ତା'ର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସକଳାଙ୍ଗ କରିଦେବା ପାଇଁ ଏଠାରେ ଆଲୋଚିତ ହୋଇଥିବା ତ୍ରିନୋଟିଯାକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଓ ମୂଳଭୂତ ଉପଲବ୍ଧି ନିଶ୍ଚୟ ଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରୁଥାନ୍ତା । କେବଳ ସେତିକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାକୁ ଅନୁନବସ୍ଥ କରି ରଖି ସେ ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ଦିବ୍ୟ ତଥା ପାର୍ଥିବ ଜ୍ଞାନକୁ ଆପଣା ଉପରୁ ବେଶ୍ ଖସାଇଦେଇ ପାରନ୍ତା ଏବଂ ସ୍ୱତଃ ସକଳ ସମ୍ଭ୍ରମଭାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ନୀରବତା ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରସ୍ଥାଣ କରି ଘୁଞ୍ଚିଯାଇ ପାରନ୍ତା । ମାତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକକୁ ଏହି ଜଗତ ଓ ତାହାର ଯାବତୀୟ ନିୟାମକତାକୁ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ଆପଣାର ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଗୁଡ଼ିକ ପଛରେ ସମ୍ଭବତଃ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସେ ସନ୍ଧାନ କରିବ ଓ ଜାଣିବ; ଏବଂ ଅଧିକାଂଶ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଅନୁଭୂତି ଆପଣାର ପ୍ରଥମ ଚରଣରେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତ୍ୟ ଏବଂ ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଫସାରରୂପୀ ବିସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଗତି ବିରୋଧଟିର ଅନୁଭବ କରିଥାଏ, ସେ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମଞ୍ଜସତାର ବିଧାନ କରିବ । ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣାର ଗୃହୀତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପାୟରେ ସେ ଏକ ଦୁର୍ନିବାର ଦ୍ୱୈତବୋଧରହିଁ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବ, ପରସ୍ପରର ବିପରୀତ ପରି ମନେ ହେଉଥିବା ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଦୁଇଟି ଭୂମି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ବୋଧ କରିବାକୁ ଲାଗିବ ଏବଂ ସେହି ବିରୋଧତାହିଁ ତାହାକୁ ଏହି ଜଗତରୂପୀ ପ୍ରହେଳିକାଟିର ଅସଲ ନିଦାନ ବୋଲି ବୋଧ ହେବ । ଏକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପୋପାଜରେ ସେ ଦ୍ୱୈତ ଜାଣିବାକୁ ପାଇବ,—ଏବଂ ସେ ପ୍ରକୃତରେ ତାହାହିଁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥାଏ,—ଯେ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ବିପରୀତ ମେରୁ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ଏକ ପରମସତ୍ତାରହିଁ ଦୁଇଟି ମେରୁ; ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ଦୁଇ ମେରୁ ସ୍ତ୍ରୀବାଚକ ଓ ପୁଂବାଚକ ଦୁଇଟି ଯୁଗପତ୍ ଶକ୍ତିପ୍ରବାହ ଦ୍ୱାରା ଫଳରୂପ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସଂଘଟିତ ହେଉଥିବା ପ୍ରତିନିୟାତିହିଁ ପରମସତ୍ତାର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମ୍ପଦଟିର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ପରିବେଶ ହୋଇ ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କର ପୁନର୍ମିଳନ ଜୀବନଗତ ଯାବତୀୟ ବିସମ୍ବାଦର ସଙ୍ଗତିବିଧାନ ଲାଗି ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯେଉଁ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିର ସନ୍ଧାନରେ ବାହାରିଛୁ, ତାହାର ଆବିଷ୍କାର ଲଗି ଏକ ନମ୍ବ୍ରତ ସାଧନ ହୋଇ ରହିଛୁ ।

କାରଣ, ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ସେ ଏହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କ ସଂଜ୍ଞ ବର୍ତ୍ତଜତ ରହିଥିବାର ଅନୁଭବ କରିଥାଏ, ଏହି ସନାତନ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଉପାଦାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମ ଓ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ; ସେ ଦେଖିଥିବା ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଜାଣିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରତିତ୍ତସ୍ପ ପଛରେ ଏଇଠି ଏହି କାଳସ୍ପତାଟି ଭିତରେ ତଥା ଏହି ଜଗତର ଅଙ୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥିବା କାଳାତୀତତା ମଧ୍ୟରେ ବି ସେହି ଗୋଟିଏ ସତ୍ତ୍ୱାକୁ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ । ସେ ଏପରି ଏକ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାକୁ ପ୍ରବଳ ଓ ତତ୍ତ୍ୱପରବର୍ଶ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରେ, ଯାହାକି ତାକୁ ଆମର ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧ ଅହଂ ବୋଲି ମନେହୁଏ ନାହିଁ, ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ବା ଦେହ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ମନେହୁଏ ନାହିଁ; ତାହା ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ବୋଲି ମନେହୁଏ, ମାତ୍ର ତାହାର କୌଣସି ବାହ୍ୟ ପ୍ରାତତ୍ତ୍ୱସିକତା ନଥାଏ; ତଥାପି ତାହାର ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଏକ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ବୋଧସମ୍ପନ୍ନତା ପାଖରେ ତାହା ଜାତତତ ଯେକୌଣସି ରୂପ ବା ପ୍ରତିତ୍ତସ୍ପ ଚୁଲନାରେ ଅଧିକ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ତାହା ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ସତ୍ତ୍ୱାଟି ଲଗି ତାହା ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଉପରେ ଅଥବା ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ସମୁଦାସ୍ତ ସମଗ୍ରତାଟି ଉପରେ ଆଦୌ ନିର୍ଭର କରୁ ନଥାଏ । ଏହି ସବୁକିଛୁ ଅନାବିର୍ଭିତ ବା ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଗଲେ ମଧ୍ୟ ତା'ର ସତତ ଓ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଅନୁଭୂତତିଟି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ସକାଶେ ତାହା ଯେ ଆଦୌ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟର ସୃଷ୍ଟି କରିବ ନାହିଁ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅନୁଭୂତ ହେଉଥାଏ । ସେ ଏପରି ଏକ ପ୍ରକାଶାତୀତ ପରମ ଆତ୍ମ-ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯିଏକି ତା' ଆପଣାର ତଥା ସକଳ ବସ୍ତୁର ମୌଳାଦାନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି; ସେ ଏପରି ଏକ ମର୍ମସ୍ପ ଚେତନା ବିଷୟରେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସଜ୍ଞାନତା ଲାଭ କରି ରହିଥାଏ, ଏହି ଜୀବନାସମର୍ଥ ମନ ତଥା ଏହି ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଦେହଗତ ବୋଧ ଯାହାର କ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆଂଶିକ ଏବଂ କ୍ଷୁଦ୍ରାକାର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ସେହି ପରମଚେତନା ଭିତରେ ଏକ ଅମେସ୍ପ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତା ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ ଏବଂ ଯାବତୀସ୍ପ ଶକ୍ତିପ୍ରକାଶ କେବଳ ତାହାର ମଧ୍ୟରୁହିଁ ନିଃସୃତ ହେଉଥାନ୍ତି, ମାତ୍ର ଏହିସବୁ ଶକ୍ତିପ୍ରକାଶର ସମଷ୍ଟି, ଏକତ୍ରୀଭୂତ ଶକ୍ତି ଅଥବା ଏକତ୍ରୀଭୂତ ସ୍ପନ୍ଦବଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେହି ଚେତନାଟିକୁ ତଥାପି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ବା ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିହେଉ ନଥାଏ । ସେ ଏପରି ଏକ ଅବଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଓ ସ୍ୱସଂବଦ୍ଧିମାନ ପରମ ଆନନ୍ଦକୁ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ଓ ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଜୀବନ ଧରି ରହିଥାଏ, ଯାହା ସହିତ କ ଏହି ନମ୍ବ୍ରତର ସୋପାନର ଷଣାଗ୍ରସ୍ପୀ କୌଣସି ତୁର୍ଯ୍ୟମସ୍ପତା, ପ୍ରସନ୍ନତ୍ତବ ଅଥବା ସୁଖକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସମତୁଲ କରିହେବ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନାହିଁ । ଏପର ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତିନଶୀଳ ଓ ଅବିନାଶୀ ଅନନ୍ତତା ତଥା ଏକ କାଳାତୀତ ସନାତନତା ଓ ଆତ୍ମସଂବିତ୍ସମ୍ପନ୍ନତା ଅନୁଭୂତ ହୁଏ, ଯାହା ସହିତ ଆମର ଏହି ଗ୍ରହଣଶୀଳ, ପ୍ରତିକ୍ରିୟାସମର୍ଥ ବା ସ୍ପର୍ଶକ୍ଷମ ମନୋମୟ ଚେତନାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସମତୁଲ କରିହୁଏ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଯାହା ସେହି ମନୋମୟ ଚେତନାର ପଛରେ ଓ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଜନ୍ମଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ; ଏପରକି ଆମେ ଯାହାକୁ କେବଳ ଜଣେତନତା ବୋଲି କହୁ, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ । ଏହି ଦୁଇଟି ସହିତ ଏପର ଏକ ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ନଥାଏ । ଏହି ଘ୍ରେଷ୍ଟିଯାକକୁହିଁ ଆମେ ସେହି ସୁସ୍ଥିର ଅନୁଭୂତିର ଘ୍ରେଷ୍ଟି ଲକ୍ଷଣ ବୋଲି କହିବା । ତଥାପି ଏହି ଶାଶ୍ୱତ ଓ ପରମ ଆତ୍ମ-ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ସେ ଏକ ଚେତନାଶୀଳ କାଳ-ପୁରୁଷରୂପେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥାଏ, ଯିଏକି ସକଳ ଘଟଣାର ସ୍ରୋତଟିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ବହନ କରି ରହିଥାନ୍ତି; ତାହାକୁ ସେ ଏକ ଆତ୍ମପ୍ରସାରିତ ଚିଦ୍‌ଗତ ଦେଶରୂପେ ମଧ୍ୟ ଦେଖେ, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କି ସକଳ ବସ୍ତୁ ଓ ସକଳ ସତ୍ତା ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି; ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରମୋପାଦାନରୂପେ ଦେଖିଥାଏ ଯାହାକି ଅନାଧ୍ୟାତ୍ମିକ, କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଏବଂ ସୀମାଧୀନ ବୋଲି ବୋଧ ହେଉଥିବା ସବୁକିଛିର ରୂପ ଓ ଉପାଦାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କାରଣ ବାହାରକୁ ଯାହାକିଛି କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ, କାଳର ଅଧୀନ, ଦେଶଗତ ଓ ସୀମାଙ୍କିତ ବୋଲି ଦେଖା ଯାଉଥାଏ, ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉପାଦାନ, ଶକ୍ତିସତ୍ତା ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟରେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟ, ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ତଥା ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ବୋଲିହିଁ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ।

ମାତ୍ର ତଥାପି ତା' ମଧ୍ୟରେ ବା ତା' ଆଗରେ କେବଳ ଏହି ଶାଶ୍ୱତ ଆତ୍ମ-ସଜ୍ଞାନ ପରମ ସତ୍ତ, ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରମଚେତନା, ଏହି ଆତ୍ମଜ୍ୟୋତିର ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅନନ୍ତତା ଓ ଏହି କାଳାତୀତ ଏବଂ ଶେଷହୀନ ଆନନ୍ଦମୟତାହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ । ତାହାର ଅନୁଭୂତିର ମଧ୍ୟରେ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ପରିମିତ ଦେଶ ଓ କାଳରେ ବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ଜଗତଟି ମଧ୍ୟ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ; ସମ୍ଭବତଃ ଏକପ୍ରକାର ସୀମାହୀନ ସାନ୍ତତା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ । ଏହି ଜଗତଟି ମଧ୍ୟରେ ସବୁକିଛି କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସୀମାବଦ୍ଧ, ଖଣ୍ଡିତ ଓ ଅନେକ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଅଜ୍ଞାନବଶ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଅସମଞ୍ଜସତା ଏବଂ ଯାତନା ଲଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ବଡ଼ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏକତ୍ୱର କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅନୁପଲବ୍ଧି ଅଥଚ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସମଞ୍ଜସତାର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ, ଅଚେତନ ଅଥବା ଅର୍ଦ୍ଧଚେତନ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ବା ଯେତେବେଳେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ରହିଥାଏ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେତେବେଳେ ତଥାପି ମୂଳଭୂତ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଜନ୍ମେତନାଟି ସମ୍ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧବୋଇ ରହିଥାଏ । ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ଜଗତ୍ତର ଶାନ୍ତ ବା ଆନନ୍ଦାବସ୍ଥାର ଏକ ଅଭିଭୂତ ମଧ୍ୟରେ କଦାପି ଅବସ୍ଥିତ ନଥାଏ; ଏବଂ ସେହିପର କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଓ ଅଭିଭୂତ ଅବସ୍ଥାରେ ସବୁବେଳେ ରହି ପାରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାଦ୍ୱାରା କଦାପି କୌଣସି ସମାଧାନ ସମ୍ଭବ ହେଇ ନଥାନ୍ତା । କାରଣ, ଏହି ଜଗତଟି ତାହାର ବାହାରେ ଏବଂ ତଥାପି ତାହାର କୌଣସି ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆତ୍ମଚେତନ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଜଗତ୍ତିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତା, ଏକଥାଟିକୁ ସେ ସବୁବେଳେ ଜାଣିଥାଆନ୍ତା । ତା'ର ତେତନାଗତ ସ୍ଥିତିଟି ଅନୁସାରେ ଅନେକ ସମୟରେ ତା'ର ଜୀବଭୂମିର ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ସ୍ଥିତି ପରସ୍ପରର ପୂଦ୍ଦପର ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା ପର ଦୁଏତ ବୋଧ ହେଉଥିବେ, ଏବଂ ଆଉ କେତେବେଳେ ଦୁଇଟିଯାକ ତା' ସତ୍ତାର ସତେଅବା ଦୁଇଟି ଅଂଶରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହୁଥିବେ, ସମଞ୍ଜସତା ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିବା ଦୁଇଟି ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ ଅଂଶ ହୋଇ ରହୁଥିବେ, ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅର୍ଦ୍ଧାଂଶ ହୋଇ ରହୁଥିବେ, ତା' ସତ୍ତାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୋଟିଏ ଉପର ଅଧ ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ ତଳ ଅଧ, ଅଥବା ଗୋଟିଏ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଅଧ ଓ ଆରଟି ବହିଃସ୍ଥ ଅଧ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବେ । ତା'ର ତେତନାସ୍ଥ ଏହି ବଚ୍ଛିନ୍ନଭାଟିର ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ବଡ଼ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବମୋଚକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛୁ ଏକଥାଟିକୁ ସେ ଅତରେ ବେଶ୍ ଜାଣିବାକୁ ପାଇବ; କାରଣ ଏହି ଜଗତ୍ତିଟି ଦ୍ୱାରା ସେ ଆଉ ଆପଣାର ଅଜ୍ଞାନ ବା ଜନ୍ମେତନତାଟି ସମ୍ବନ୍ଧ କଦାପି ବାନ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନଥିବ । ଏହି ଜଗତ ଆଉ ତା'ର ଆପଣାର ତଥା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱଭାବ ବୋଲି କଦାପି ମନେ ହେଉ ନଥିବ; ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ମାୟାମୟତା ବୋଲି ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବ, ଯାହାକୁ କ ଅତ୍ତଦର୍ଶ କରାଯାଇ ପାରିବ; ବା ତାହା ଅନ୍ତତଃ ଏକ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ମିଥ୍ୟା ଆତ୍ମ-ଅନୁଭୂତି ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟା ବୋଲିହିଁ ଲଗିଥିବ । ଏହି ଜଗତ୍ତକୁ ପରମ ଭଗବାନଙ୍କର ଏକ ବରୋଧୀ ତତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି ବଗ୍ଧରିବାକୁ ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ପ୍ରଲୋଭନହିଁ ଜାତ ହୋଇଥାଏ, ଏହାକୁ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତତାର ଏକ ବୋଧାତ୍ତତ ରହସ୍ୟଲୀଳା, ଏକ ମୁଖାବରଣ ବା ବକୃତକାତ୍ମ ଅନୁକୃତ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ତ୍ତର ଲୋଭ ହୋଇଥାଏ; ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁହିଁ ତା'ର ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଜଗତ୍ତ ବେଳେବେଳେ ଏପର ଅପ୍ରତ୍ତଦ୍ଧେୟ ତ୍ତବରେହିଁ ଗୋଟାଏ ପାତ୍ତରେ ପରମ ବବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଚର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ସତ୍ତ୍ୟଟି ପର ଦେଖାଯାଏ ଓ ଅନ୍ୟ ପାତ୍ତରେ ମାୟାର ଏକ ତମସାବୃତ ଅଲୀକତା ପରହିଁ ମନେ ହୋଇଥାଏ । ମାତ୍ର ତା' ଭିତରେ ଏପର ଏକ ଅବଧାରକ ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ, ଯିଏକ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଏହିପର ଚରସ୍ଥାୟୀ ତ୍ତବରେ ଦୁଇ ଖଣ୍ଡ କରି କାଟିଦେବା ଲାଗି ଆଦୌ ସମ୍ମତ ହଏ ନାହିଁ; ଏବଂ ଅଧିକ ଜବଡ଼ ତ୍ତବରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କର ସେ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଲଗେ ଯେ ଏହି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଅର୍ଦ୍ଧ-ଆଲୋକ ବା ଅନ୍ଧକାରରେ ମଧ୍ୟରେ ବି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଇଁ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ୱୟଂ ପରବ୍ରହ୍ମଇଁ ଆପଣାର ମାୟାରୂପୀ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ପରିଧାନ କର ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି ।

ଏଇଥରୁଇଁ ଏକ ବିବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ଆଧାତ୍ମିକ ଅନୁଭବର ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଲଗେ, ଯାହାକ ଭା' ସମକ୍ଷରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଏହି ସତ୍ତ୍ୟଟିର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରଦେଇଯାଏ ଯେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭାକୁ ଯେଉଁଟି କେବଳ ଭମସାଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ବୋଧାତ୍ମକ ମାୟା ବୋଲଇଁ ଲାଗୁଥିଲ, ଭାହା ସଂକ୍ଷଣରେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ପରମ ଚେତନା-ଶକ୍ତି ବ୍ୟତ୍ମକ ପ୍ରକୃତରେ ଆହି କଛ ହୋଇ ରହି ନଥିଲ; ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତ କାଳାତ୍ମକ ଓ ସୀମାତ୍ମକ ହୋଇ ଏହି ଜଗତକୁ ଅତିକ୍ରମ କର ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ସତ, ମାନ୍ର ଏହି ମନ, ପ୍ରାଣ ଭଥା ଜଡ଼ରେ ପରମ ଦିବ୍ୟଭାକୁ ଅମପ୍ରକାଶିତ କର ଆଣିବାର ବିସୃଷ୍ଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ଲଗି ସେ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଏବଂ ଭମସାଚ୍ଛନ୍ନ ନାନାବିଧ କେତେ ବିରୋଧର ମୂର୍ତ୍ତାକୁ ପିଛ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି । ପରମ କାଳାତ୍ମଭାର ସମୁଦାସ୍ତ ଭଙ୍ଗିଟି କାଳର ଭୂମି ଉପରେ ଆପଣାର ଲୀଲାଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଗ୍ଦପ ଦେବାକୁ ଲଗିଛି ଏବଂ ଏହି କାଳର ଆସ୍ତଭଜଟି ମଧ୍ୟରେ ଯାହାକଛି ରହିଛି, ଭାହା ସେହି କାଳାତ୍ମକ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗଭଭାର ଆଶ୍ରସ୍ତିଟି ଉପରେ ଓ ଭାହାର ଗୁରୁପାତ୍ରରେ ପରିଭ୍ରମଣ କରିବାରେ ଲଗିଛି । ବିଚ୍ଛିନ୍ନଭାର ଅନୁଭବଟି ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ବିମୋଚିତ କରିଦେଇ ପାରୁଥିଲ ବୋଲ କୁହାଯାଇପାରେ, ତେବେ ଏହି ଏକତ୍ୱକାଙ୍କ୍ଷା ଅନୁଭବଟିକୁ ଗତିଶୀଳ ଓ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ବୋଲ ଅବଶ୍ୟ କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନର ଉପଲବ୍ଧିରେ ପହଞ୍ଚି ସିଏ ଆପଣାର ଆତ୍ମ-ଉପାଦାନରେ ଆପଣାକୁ କେବଳ ଯେ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଏକ ଅଂଶରୂପେ ଓ ଆପଣାର ସମ୍ପର୍କଗତ ଆତ୍ମସତ୍ତା ଏବଂ ଚିଦ୍‌ଗଭଭାରେ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ସହିତ ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୃକ୍ତରୂପେ ଅଭିନ୍ନ ବୋଲ ଅନୁଭବ କରିବ ଭା' ନୁହେଁ, ମାନ୍ର ଆପଣାର ବିସ୍ମାମସ୍ଥ ସ୍ୱଭାବଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ସର୍ବତ୍ର ଓ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ସେହି ପରମ ଚତ୍ତ୍ୱଶକ୍ତିରଇଁ ଏକ ନମ୍ନିଧିରୂପେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିବ । ଭା' ଭିତରେ ଭାଙ୍କର ଲୀଲାଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଆବଦ୍ଧ ଓ ଆପେକ୍ଷିକ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଭାଙ୍କର ଏକ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଚେତନା ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଅବଶ୍ୟ ବିମୋଚିତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ, ଏବଂ ସେହିପରି ଜ୍ଞାନରେ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ ହେବା ଲଗି ଭାହାର କେତେଦୂର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି, ସେଇଟିର ସୀମାକୁ କେହି କଦାପି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ସ୍ଥିତ୍ୟକୃତ କରି ରଖି ପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ପରମ ଚତ୍ତ୍ୱଶକ୍ତିର ଏକ ଆଧାତ୍ମିକ ଏବଂ ଅତିମାନସ ସୋପାନ ଆପଣାକୁ ଭାହାର ଉପରେ ବିମୋଚିତ କରିଦେବାକୁ ଯାଉଥିବା ପରି ଏବଂ ଭା' ସହିତ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବା ଲଗି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ପର ମଧ୍ୟ ସ୍ତବ୍ଧ ହେଇଛୁ; ସେଉଁଠାରେ ଏହାସବୁ କାଳ ଓ ସୀମା ବାଧା ଦେବା ଲାଗି ଉପସ୍ଥିତ ରହି ନାହିଁ, ସେହିଠାରେହିଁ ସେହିଭଳ ବୋଧ ହେଉଛୁ, ଏବଂ ତାହାର ଏକାଧିକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଏକ ବୃହତ୍ତର ଅବତରଣ ଏବଂ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଏକ କମ୍ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଅଥବା ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଏକ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ସହିତ କାଳସ୍ଥ ଏହି ଲୀଳାଟି ଉପରେ ଆପଣାର ଗୁପ୍ତ ପକାଇବାରେ ଲାଗିଛୁ । ଏକଦା ତା' ଲାଗି ଯାହା ବ୍ରହ୍ମ-ମାତ୍ମାର ଏକ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ଏବଂ ଯାହାକୁ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାର ଏକ ଦ୍ୱିବାଭାବଯୁକ୍ତ ଦ୍ୱୈତତା ବୋଲିହିଁ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ, ତାହାହିଁ ତା' ସମକ୍ଷରେ ସକଳ ଆତ୍ମାର ସେହି ଏକ ପରମ ଆତ୍ମା, ସର୍ବ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପରମ ପ୍ରଭୁ ଏବଂ ଏହି ବିଶ୍ୱରୂପୀ ଯଜ୍ଞ ତଥା ତା' ଆପଣାର ଯଜ୍ଞର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କର ସର୍ବପ୍ରଥମ ଓ ବୃହତ୍ତର ଗତିଶୀଳ ବାସ୍ତବମୂର୍ତ୍ତିରୂପେ ବାସ୍ତବାୟିତ ହୋଇଛନ୍ତେ ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କଥାଟିର ବିଚାର କଲେ ଦେଖିଲେ ସାଧକର ଅନୁଭବ ଆଗରେ ଆଉ ଏକ ପ୍ରକାରର ଦ୍ୱୈତତା ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇଯାଉଛୁ । ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ସେ ଏପଟ ଏକ ସାକ୍ଷୀରୂପ, ଜ୍ଞାନକାଙ୍ଖା, ଅବଲୋକନକାଙ୍ଖା ଓ ଅନୁଭବ-କାଙ୍ଖା ପରମଚେତନାର ଫାବର୍ତ୍ତ ଲାଭ କରୁଛୁ, ଯିଏକ ଆଦୌ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ-ଥିବା ପର ବାହାରୁ ଆଦୌ ଦେଖାଯାଉ ନାହିଁ, ମାନ ଯାହା ଲାଗିହିଁ ଆମ ଉତ୍ତର ଏବଂ ଆମ ବାହାରର ଏହି ସବୁକିଛୁ କର୍ମ କରିଯାଉଥିବା ପର ଓ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ରହିଥିବା ପର ମନେହେଉଛୁ । ଏବଂ ଅପର ପାଖରେ ସେ ଯୁଗପତ୍ ଭାବରେ ଏପଟ ଏକ ନିୟାମିକା ଶକ୍ତି ବା ପ୍ରକିୟାଶୀଳ ଏକ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଫାବର୍ତ୍ତ ଲାଭ କରୁଛୁ, ଯାହାକି କଲ୍ପନାସ୍ୱ ସକଳ ନିୟାମକତାକୁ ଗଠନରୂପ ଦେଇ ରଖିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧାବତ କର ରଖିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ଆଗକୁ ନେଇଯାଉଛୁ; ଆମ ଲାଗି ଦୃଶ୍ୟ ଓ ଅଦୃଶ୍ୟ ଅନେକବିଧ ରୂପର ସର୍ଜନା କରିଦେଉଛୁ ଏବଂ ଆପଣା ନିୟା ଏବଂ ସୃଜନର ଏହି ଅବିରତ ସତତଧାବମାନତା ଲାଗି ଦୃଢ଼ ଅବଲମ୍ବନ ଓ ସ୍ଥିରରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ । ଔକାନ୍ତିକ ଭାବରେ ସାକ୍ଷୀରୂପ ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବେଶ କର ସେ ନିସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯାଉଛୁ, ସକଳ ସ୍ପର୍ଶର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଅଚଳ ହୋଇ ରହିଯାଉଛୁ । ସେ ଦେଶ୍ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଛୁ ସେ ପ୍ରକୃତର ଯାବତୀୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ସେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରତିବିମ୍ବିତହିଁ କର ଆସିଥିଲା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜସ୍ୱରେ ପଶୁତ କରି ରଖିଥିଲା; ଏବଂ ଏହିପର ଏକ ପ୍ରତିବମ୍ବନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ତା' ଭିତରେ ରହିଥିବା ସାକ୍ଷୀରୂପ ଆତ୍ମାଟିଠାରୁ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମୂଲ୍ୟ ବା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଇଥିବା ଯାହାକିଛୁ ଅର୍ଜନ କରି ପାରିଥିଲା । ମାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତିକୁ ଆସି ସେ ସେହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମେ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତିବମ୍ବାତ୍ମକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚ୍ଚଦାତ୍ମକତାଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କର ନେଇଯାଇଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ କେବଳ ନସ୍ତବ୍ଧ ଆତ୍ମାଟି ବ୍ରହ୍ମଟ୍ୱରେହିଁ ଚେତ୍ତନାଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ତା'ର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଗତିଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ସବୁକଛୁଠାରୁ ବଲଗ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଯାବତ୍ତାତ୍ ନିସ୍ୱାତ୍ମକତା ତା' ଲଗି କେବଳ ବହିଃସ୍ଥ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଏବଂ ତା' ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଉ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଜ୍ଞବରେ ଆଦୌ ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲି ଅନୁଭୂତ ହେଉ ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ଯନ୍ତ୍ରବତ୍ ବୋଧ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଅନାସକ୍ତ ରହି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମାପ୍ତ ମଧ୍ୟ କର ଦଆଯାଇ ପାରିବ ବୋଲି ବୋଧ ହେଉଛୁ । ଅପର ପକ୍ଷରେ, ଔକାନ୍ତିକ ଜ୍ଞବରେ ଚଲମାନ ଗତ୍ତ୍ୟାତ୍ମକତାଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କର ସେ ଏକ ବ୍ରହତ୍ତ୍ତ ଆତ୍ମ-ସଂବତ୍ ଲାଭ କରିଥାଏ; ଆପଣାର ବୋଧଭୂମିରେ ସେ ଅପଣାକୁ ସତ୍ତେଅବା କେତ୍ତେକେତ୍ତେ ନିସ୍ୱାତ୍ମକତାର ଏକ ପୁଞ୍ଜୀଭୂତ ରୂପ ପରି ଅନୁଭବ କରେ, କେତ୍ତେକେତ୍ତେ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ଓ ସମର୍ଥତାର ଏକ ରୂପାତ୍ମନ ଓ ପରିଣାମ ପରି ଦେଖେ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ସବୁଠି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଏକ ନିସ୍ୱାର୍ଣ୍ଣୀଳ ଚେତ୍ତନା ଓ ଏପରିକ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଏକ ବେଗଧର୍ମୀ ସତ୍ତ୍ୱା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ତଥାପି ତା' ଭିତରେ ଏକ ମୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଅଭ୍ର କଣ୍ଟ୍ରୋଲେ ନଥାଏ । ସତ୍ତ୍ୱାର ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ପରସ୍ପରଭିନ୍ନ ଓ ବ୍ରହତ୍ତ୍ତ ଅବସ୍ଥା ତା' ଭିତରେ ପରସ୍ପର ଅଦଳ ବଦଳ ହେବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ବା ତା' ନହେଲେ ଯୁଗପତ୍ ଜ୍ଞବରେ ପରସ୍ପରର ମୁହାଁମୁହିଁ ହୋଇ ଠିଆହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସତ୍ତ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟରେ ନସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସବୁକଛୁ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରୁଥାଏ; ମାତ୍ର ସବଦା କେବଳ ଅବଚଳିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ କୌଣସି କଚ୍ଚରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରୁ ନଥାଏ । ଅନ୍ୟଟି କୌଣସି ଏକ ବହିଃସ୍ଥ ଅଥବା ଉପରିଜ୍ଞଗସ୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଟିରେ ଆପଣାକୁ ନିସ୍ୱାର୍ଣ୍ଣୀଳ ରଖିଥାଏ, ଏବଂ ଆପଣାର ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଅନୁଧାବନଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଧାବନ କରୁଥାଏ । ଏହିପରି ଜ୍ଞବରେ ସେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ଅଥବା ପୁରୁଷ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ସେହି ବଗ୍ଦ୍ଧ ଦ୍ୱୈତ୍ତତାର ଏକ ସଘନ ଓ ବଚ୍ଛିନ୍ନତାଧର୍ମୀ ଅବବୋଧ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଯାଏ ।

ମାନ ଚେତ୍ତନା ଯେତ୍ତକ ଅଧିକ ଗଭୀର ହେବାକୁ ଲାଗେ, ସେ ସେତ୍ତକ ସେତ୍ତକ ଏହି କଥାଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରେ ସେ ଏଇଟା ହେଉଛୁ କେବଳ ପ୍ରଥମ ସ୍ତମ୍ଭସ୍ଥ ଗୋଟାଏ ପ୍ରତତ୍ତ୍ୱସ, କେବଳ ସମ୍ମୁଖ ଜ୍ଞଗରେ ରହିଥିବା ଏକ ପ୍ରତତ୍ତ୍ୱସ । କାରଣ, ସେ ଆବଦ୍କାର କରିପାରେ ସେ ତା' ଭିତରେ ରହିଥିବା ଏହି ସାକ୍ଷୀରୂପ ଆତ୍ମାର ମୀରବ ସମର୍ଥନ, ସ୍ୱୀକୃତିଦାନ ବା ସମ୍ମତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଏହି ନିସ୍ୱାତ୍ମିକା ପ୍ରକୃତିଟି ତା'ର ସତ୍ତ୍ୱା ଉପରେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଜ୍ଞବରେ ବା ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଜ୍ଞବରେ ଆପଣାର ନିସ୍ୱାର୍ଣ୍ଣି କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ । ଯଦି ଆତ୍ମା ସେହି ସ୍ୱୀକୃତିଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେବ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତେବେ ତା' ଉପରେ ଥଆ ତା' ଉତ୍ତରେ ଫଘଟିତ ହେଉଥିବା ପ୍ରକୃତର ଗତିଶ୍ପନ୍ଦନ-ଗୁଡ଼ିକ ସେଗୁଡ଼ିକର ନିସ୍ୱାଭୁମିରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱବରେ କେବଳ ଏକ ସନ୍ଧବଦ୍ଧ ପୁନଗ୍-ବୃତ୍ତିରେନ୍ଦ୍ର ପରତେ ହୋଇ ରହିବ; ସତେଅବା ଆପଣାର ଅଧିକାରଟିକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କର ରଖିବା ସକାଶେ ଏହି ଗତିଶ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଥମେ ବେଶ୍ ଆପାତଦଲଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବେ, ମାନ ପରେ ସେଗୁଡ଼ିକ କ୍ରମଶଃ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ କମ୍ ଗତିଶୀଳ ଏବଂ କମ୍ ବାସ୍ତବ ହେବାରେ ଲଗିବେ। ସ୍ୱୀକୃତଦାନ ବା ସ୍ୱୀକୃତପ୍ରତ୍ୟାହାରର ଏହି କ୍ଷମତାଟିର ସହିସ୍ନ ପ୍ରୟୋଗ କର ସେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କ୍ରମେ ବୁଝିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ସେ ସେ ପ୍ରକୃତର ଗତିଶ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ବଦଳାଇ ଦେଇ ପାରିବ; ପ୍ରଥମେ ମନ୍ଥର ସ୍ୱବରେ ଏବଂ ଅନିଶ୍ଚିତ ସ୍ୱବରେ ସେ ଏହା କରିପାରିବ, ଏବଂ ପରେ ଅଧିକ ସୀମାଂସକ ସ୍ୱବରେ ତାହା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ। ଏବଂ ପରଶେଷରେ ଏହି ସାକ୍ଷୀରୂପ ଆତ୍ମାଟି ଭିତରେ ଅଥବା ତାହାର ପଛରେ ତା' ଲଗି ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଜଣେ ପରମ ଜ୍ଞାତା ଓ ସଦାଧିଷ୍ଠାତା ଫକଲଶକ୍ତର ଉପସ୍ଥିତ ଉଦ୍ଘାଟିତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ପ୍ରକୃତର ଯାବତୀୟ ନିସ୍ୱାସ୍ପକତା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ତା' ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ପରମପ୍ରଭୁ ସାହାକୁ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଓ ସହିସ୍ନ ସ୍ୱବରେ ସାହାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି ଅଥବା ଇଚ୍ଛସ୍ଥ ରହି ସାହାକୁ ଲଗି ଆପଣାର ପକ୍ଷତ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାହାର ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରୂପେନ୍ଦ୍ର ଆବର୍ଭୂତ ହେବାକୁ ଲଗିବ। ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରକୃତ ତା' ନିସ୍ୱାସ୍ପକତାର କେବଳ ସଯନ୍ତ୍ର-ଜନ୍ୟମିତ ବାଦ୍ୟରୂପଗୁଡ଼ିକରେନ୍ଦ୍ର ସନ୍ଧବଦ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପର ବୋଧ ହେଉଥିବ, ମାନ ତାହା ବସ୍ତୁତଃ ଏକ ଚେତନାଶୀଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ, ତା' ଭିତରେ ଏକ ଆତ୍ମା ବଦ୍ଧାକତ ରହିଥିବ, ତା'ର ବୃତ୍ତି ଓ ପ୍ରବୃତ୍ତି-ଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ଆତ୍ମ-ଫବଦ୍ଧସମ୍ପନ୍ନ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ରହିଥିବ, ତା'ର ପଦକ୍ଷେପ ଏବଂ ପ୍ରତିରୂପ-ଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ପରମ ଜ୍ଞାନ ଉଦ୍ଘାଟିତ ହୋଇ ସାଉଥିବ। ବସ୍ତୁତଃ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦ୍ୱୈତତା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଅବଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଦ୍ୱୈତତା। ପ୍ରକୃତ ସେଇଠି ଅଛି, ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ସେଇଠି ଅଛି; ସେଇଠି ପୁରୁଷ ଅଛି, ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟ ସେହିଠାରେ ରହିଛି। ଆପଣାର ନିଷ୍ପି-ସ୍ଥିତରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତର ସଂବଦ୍ଧ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳିତାକୁ ଧାରଣ କର ରହିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକ୍ଷେପିତ କରିଦେବା ଲଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ରଖିଛନ୍ତି। ଅପଣାର ନିସ୍ୱାଗତ ଅନୁଧାବନରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତ ଆପଣା ସହିତ ଆପଣାର ସମୁଦାସ୍ୱ ଅବଲମ୍ବନ ଥଆ ଆପଣା ସୃଜନାତ୍ମକ ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱର ବୋଧଟିରୂପେ ସେହି ପୁରୁଷରହିଁ ସକଳ ଅବଲୋକନକାସ୍ୱ ଏବଂ ନର୍ଦ୍ଦେଶସମର୍ଥ ଚେତନାଟିକୁ ବହନ କର ରହିଛନ୍ତି। ସାଧକ ଆପଣାର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟରେ ପୁଣି ଥରେ ସେହି ଅଦ୍ୱିତାସ୍ୱ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱଗତ ଦୁଇଟିଯାକ ମେରୁକୁ ଆବଷ୍କାର କରେ, ଏବଂ ପାରସ୍ପରିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦାତ୍ମକ ଓ ଅନ୍ୟଟି ଅକ୍ଷରାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେଗୁଡ଼ିକର ଦୁଇ ଶକ୍ତିଧାର ବା ଶକ୍ତିସ୍ରୋତ ଆପଣାର ଯୁଗପତ୍ ଅବସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ତା' ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସବୁକିଛିର ଯେଉଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସମ୍ଭବ କରିଥାଏ, ସାଧକ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାବାଚକ ଶବ୍ଦଟିଏ ଯେ ପ୍ରକୃତିରେ ଏକ ବିମୋଚକ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ, ସେ ସେକଥାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରେ । କାରଣ ଏହାଦ୍ୱାରା ସେ ପରମ ଅଜ୍ଞାନସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିର ଅତଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାବତୀୟ ନିସ୍ପୃହତା ସହିତ ଆପଣାକୁ ଏକାତ୍ମକ କରି ରଖିବାର ବନ୍ଧନ ଭିତରୁ ମୁକୁଳି ବାହାରି ଆସିଥାଏ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଏକଦ୍ୱିଧର୍ମୀ ଶବ୍ଦଟି ଗତିଶୀଳ ଓ ଫଲୋତ୍ପାଦକ ହୋଇ ରହିଥାଏ; କାରଣ ତା' ଦ୍ୱାରା ସାଧକ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ପ୍ରକୃତି ଭିତରେ ଯାହାକିଛି ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ଦିବ୍ୟଭାବାପନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି ଅଥବା ଅଦିବ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉଛି, ସାଧକ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନ କରି ଆସେ ଏବଂ ଆପଣା ଭିତରେ ଏକ ମହତ୍ତର ଜୀବନର ଉଚ୍ଚତମ ଆଦର୍ଶ ଓ ବିଧାନ ଓ ଛନ୍ଦକି ଅନୁସାରେ ପ୍ରକୃତିର ରୂପାୟନ ଏବଂ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାଗୁଡ଼ିକୁ ନୂଆ କରି ଗଢ଼ାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତା ଅତିମାନସ ସ୍ତରକୁ ଆସି ଏହି ଦ୍ୱୈତଚେତା ତଥାପି ଆତ୍ମାର ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ଏକସ୍ଥ ଦ୍ୱିତ୍ୱବ ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ତେତନ ପରମ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଥିବା ପରମ ସ୍ୱତାଧିପତ୍ୟ ଆତ୍ମାରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏହାର ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ସକଳବାଧ ବାଧାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ଏବଂ ସକଳ ସୀମାବଦ୍ଧତାକୁ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇପାରେ । ଏହିପରି ଜୀବରେ, ଏକଦା ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ରହିଥିବା ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦ୍ୱିତ୍ୱବ ହୋଇ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବା ପୁରୁଷ-ପ୍ରକୃତିର ସେହି ଦ୍ୱୈତତା ସାଧକ ଲାଗି ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତାରେ ସକଳ ଆତ୍ମାର ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଦ୍ୱିତାତ୍ମ, ମହାନ୍, ଜନ୍ମିତ୍ରୁପୀ ଓ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ଶବ୍ଦଟିରୂପେ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହୋଇଯାଏ; ସକଳ ଜୀବନାସ୍ତିତ୍ୱର ସେହି ପରମ କର୍ତ୍ତା ଏବଂ ଯଜ୍ଞର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କର ଶବ୍ଦଟିରୂପେହିଁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହୋଇଯାଏ ।

ସାଧନାର ଅନ୍ୟ ଏକ ଧାଡ଼ିରେ ସାଧକ ଏକ ଅନୁରୂପ ଅଥଚ ଆପଣା ଶବ୍ଦର ଭୂମିରେ ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଦ୍ୱୈତଭାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥାଏ, ସେଥିରେକ ଦ୍ୱିତ୍ୱବର ଲକ୍ଷଣଟି ଅଧିକ ସତ୍ତର ଓ ତାତ୍କାଳିକ ଜୀବରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଯାଏ । ଏଠାରେ ଈଶ୍ୱର-ଶକ୍ତି କଳ୍ପନାର ସେହି ଗତିଶୀଳ ଦ୍ୱୈତତାଟିର କଥା କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ସାଧକ ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଏକ ଅନନ୍ତ ତଥା ସ୍ୱୟଂବର୍ତ୍ତମାନ ପରମଦେବତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସଜ୍ଞାନତା ଲାଭ କରୁଛି, ଯିଏକ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଅନନ୍ତଚମାତ୍ମ ଅନ୍ତର୍ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରରେ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ଯାବତୀୟ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ପରମାତ୍ମସତ୍ତା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସକଳ ଆତ୍ମାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମାତ୍ମା ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି, ଯାବତ୍ପାସ୍ୱ ଜୀପାଦାନର ଚଦ୍ଗତ ପରମୋପାଦାନ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଓ ଏକ ନୈଙ୍ଗ୍ୟକ ପ୍ରକାଶାତ୍ମକ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛନ୍ତି ସତ, ମାତ୍ର ଯୁଗପତ୍ ଜ୍ଞବରେ ଏକ ଜଳନାତ୍ମକ ପରମପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି, ସିଏକ ଏଠାରେ ଅଗଣିତ କେତେକେତେ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ କରଦେଇଛନ୍ତି, ଜ୍ଞାନର, ସଜଳ ଶକ୍ତସଞ୍ଚାରଣର, ପ୍ରେମର, ଆନନ୍ଦର ତଥା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଏକ ପରମପ୍ରଭ୍ୱରୂପେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହୁଛନ୍ତି, ଜଗତସକଲର ଏକମାତ୍ର ପରମଦ୍ରଷ୍ଟୁରୂପେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ ତଥା ବିସୃଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି; ଏକ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ପରମ ଚଦ୍ଗତତ୍ତା, ଏକ ବିଶ୍ୱମସ୍ୱ ପରମ ମନ, ବିଶ୍ୱମସ୍ୱ ପରମ ପ୍ରାଣ ଓ ସେହି ଚେତନ ଏବଂ ଜୀବନମସ୍ୱ ପରମସତ୍ତ୍ୟରୂପେ ଆମେ ଏଠାରେ ଅଚେତନ ଓ ଜର୍ଜୀବ ଜଡ଼ମସ୍ୱତ୍ତାରୂପେ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଏହି ପ୍ରତତ୍ତ୍ୱସୃଷ୍ଟିର ଅବଲମ୍ବନ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ସାଧକ ଆପଣାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ମ କରୁଥିବା ଚେତନା ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ଦେବତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥରେ ସଜ୍ଞାନତା ଲାଭ କରୁଛି; ଏକ ସାମ୍ପସଜ୍ଞାନ ଶକ୍ତରୂପେ ତାହା ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସବୁକଛୁକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କର ରଖିଛି ଓ ବନ୍ଦନ କର ରହୁଛି ଏବଂ ତାହାକୁ ବିଶ୍ୱସ୍ଥ କାଳ ଓ ଦେଶର ଭୂମି ଉପରେ ପ୍ରକଟ କରଦେବା ଲଗି ଆପଣାକୁ ନିସୋଜତ କର ରଖିଛି । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ଅତ୍ୟଗ୍ର ସ୍ପଷ୍ଟ ଜ୍ଞବରେ ଏହା କଥାଟି ବୁଝିବାକୁ ଲାଗେ ଯେ ସେହି ତୋଟିଏ ପରମ ତଥା ଶାନନ୍ତ ସତ୍ତା ଆପଣାରଦ୍ୱି ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ, ଅର୍ଥାତ୍ ପରସ୍ପରର ସମ୍ମୁଖକ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୋଟିଏ ସିଧା ଓ ଆରଟି ତା'ର ଓଲଟା ହୋଇ ରହୁଥିବା ଦୁଇଟି ଦଗରେ ଆମ ଆଗରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ସବୁକଛୁ ସେହି ପରମସତ୍ତାସ୍ଥ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେଦ୍ଦି ଦ୍ରୁଏଡ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି ବା ପୁଙ୍ଗ-ବର୍ତ୍ତମାନ ରହୁଛନ୍ତି, ତାହାର ମଧ୍ୟରୁ ଜନ୍ମନ୍ନ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ଉପସ୍ଥିତ ଓ ଇଚ୍ଛାଟି ଦ୍ୱାସ୍ ବଧୃତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ଶକ୍ତସମ୍ପନ୍ନ ଈଶ୍ୱର ସବୁକଛୁକୁ ପ୍ରକଟ କରଦେଉଛନ୍ତି, ସବୁକଛୁକୁ ଗତ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦନ କର ରଖିଛନ୍ତି । ସେହି ଶକ୍ତଟି ଦ୍ୱାସ୍ ଏବଂ ସେହି ଶକ୍ତଟି ମଧ୍ୟରେଦ୍ଦି ସବୁକଛୁ ସମ୍ଭୂତ ହେଉଛନ୍ତି, ବିସ୍ୱାଶୀଳ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି ଓ ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତଗତ ବା ବିଶ୍ୱଗତ ଅଭିପ୍ରାସ୍ପୃଷ୍ଟିକୁ ବକଶିତ କରବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଏହି ଦ୍ୱୈତଭାଟିର ମଧ୍ୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲଗି ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହୁଛି; ଯାବତ୍ପାସ୍ୱ ବିଶ୍ୱବିସ୍ୱା ଲଗି ସବଦା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲ ବୋଧ ହେଉଥିବା ଶକ୍ତର ସେହି ଦ୍ୱିଧାସ୍ ସୋତଟିକୁ ତାହା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ଓ ତାହାକୁ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରବା ଲଗି ସମର୍ଥ କରଦେଉଛି । ଶକ୍ତର ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଧାସ୍ ସେପ୍ପ ଗୋଟିଏ ପରମ ଶକ୍ତର ଦୁଇଟି ମେରୁ ପର ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି; ମାତ୍ର ଏହି ବିଶ୍ୱେ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ଦୁଇଟିଯାକ ପରସ୍ପରର ଅଧିକ ନଜଦିକବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି ଏକାବଡ଼ ସ୍ପଷ୍ଟଜ୍ଞବରେ ଆପଣାର ମର୍ମସାରରେ ତଥା ଗତଶୀଳ ପ୍ରକୃତର ଭୂମିରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଗୋଟିଏ ଅପରର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବହନ କର ରହିଛୁ । ଏବଂ, ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ରହସ୍ୟର ବ୍ୟକ୍ତୀକରଣିଷ୍ଟ ଏବଂ ନୈବ୍ୟକ୍ତିକ ଦୁଇଟିଯାକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଉପାଦାନ ଏଠାରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ସମଗ୍ର ସତ୍ତ୍ୟର ଅନ୍ୱେଷଣ କର ବାହାଣିଥିବା ସାଧକ ଈଶ୍ୱର-ଶକ୍ତିର ଏହି ଦ୍ୱୈତଭାଟି ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ବଶ୍ୱାତୀତ ଏବଂ ପରମ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଏଇଦ୍ରବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ଅର୍ଥଭୂତ ଦ୍ୱାରା ତାକୁ ଯେତିକି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ, ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ତଥା ପରମ ରହସ୍ୟକୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ ।

କାରଣ, ଏହି ଈଶ୍ୱର ଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଚୈତନ୍ୟଶକ୍ତି ଏବଂ ବଶ୍ୱଜନନୀ ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଏକ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ପରମ ଅନେକ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିତା ବା ମଧ୍ୟସ୍ଥା ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପାଖରେ, ପରମ ଏକର ଭୂମିରୁ ସେ ବହନ କର ଆଣିଥିବା ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଲୀଳାଟି ଦ୍ୱାରା ସେ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତରେ ଅନେକାଂଶରେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦଅନ୍ତି, ଆପଣାର ଉନ୍ମୋଚନକାରୀ ଉପାଦାନଟି ମଧ୍ୟରୁ ତାହାର ଅଶେଷ ପ୍ରତିଭାସକୁ ଫଟାଇ ରଖନ୍ତି ତଥା ବିକଶିତ କରାଇ ଆଣନ୍ତି । ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ସେହିସବୁ ସାମର୍ଥ୍ୟର ପୁନର୍ଗ୍ରହଣକାରୀ ସୋତଟି ଉପରେ ବସାଇ ସେ ସବୁକିଛିକୁ ସେମାନେ ନଷ୍ଟନ୍ନ ହୋଇ ଆସିଥିବା ସେହି ପରମ ଚିତ୍' ଆଡ଼କୁହିଁ ବହନ କର ନେଇଯାନ୍ତି, ଯାହାଫଳରେ କ ଆପଣାର ବିକର୍ତ୍ତଣଶୀଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକ୍ରମରେ ଆତ୍ମା ସେଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟଟାଟି ଆଡ଼କୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ବାହୁଡ଼ି ଯାଇପାରେ ଅଥବା ଏଠାରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଆପଣାର ଦ୍ରବ୍ୟ ପରିଚୟଟିକୁ ବହନ କରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇପାରେ । ସେହି ବଶ୍ୱଜନନୀ ଆପଣା କର୍ମଟିର ସାଧନ କରିବା ଲାଗି ଏକ ବଶ୍ୱଫଟ୍ଟଳକ ଆତ୍ମିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉଦ୍ଭାବନ କରନ୍ତି ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତିର ସେହି ପ୍ରଥମସ୍ତରୀୟ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବାପରାଣଟି ଆମେ ଯେପରି ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥାଉ, ତାଙ୍କ ଭିତରେ କେବଳ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଟିଳ ଜ୍ଞାନ ଉପରେ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ କରଯାଉଥିବା ଜଣେ କର୍ତ୍ତାଙ୍କର କୌଣସି ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବ ଆଦୌ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ନାହିଁ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପରମ ଅବାସ୍ତବତାର ସେହି ବୋଧଟି ମଧ୍ୟ ଆଦୌ ନଥାଏ, ଯାହାକ ଆପଣା ଉତ୍ତରୁ କେବଳ କେତେକେତେ ଭ୍ରମ ତଥା ଅର୍ଦ୍ଧଭ୍ରମକୁହିଁ ନଷ୍ଟାଦ୍ଧ କରଦେଉଥାଏ, ଏବଂ ଯାହାକ ମାତ୍ରା ବିଷୟରେ ଆମର ସଂପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀଟି ସହିତହିଁ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେ ସେହି ସଚ୍ଚୋଟ ପରମସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କ ଉପାଦାନ ତଥା ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଟିଠାରୁ ଅଲଗା ଏକ ଚେତନାଶୀଳ ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ ଏବଂ ଏହାକ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମସତ୍ତ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟରୁହିଁ ଉଦ୍ଭାବିତ ହୋଇ ଆସିଛୁ, ଅନୁଭବକାରୀ ଆମ୍ଭାଟି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଲଗି ଏକଥାଟି ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ଯେଉଁ ଯୋଜନାଟିର ଔଚିତ୍ୟକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିବା ଲଗି ଆମ ପାଖରେ ଆଦୌ କୌଣସି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ନାହିଁ, ସେହିପରି କୌଣସି ଯୋଜନାକୁ ପରମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ କରିବା ଲଗି ପ୍ରକୃତ ଆମକୁ ଏହା ଅଜ୍ଞାନ ଓ ନଷ୍ଟେଡନତା ଭିତରେ ଆଣି ଭର୍ତ୍ତି କରିଦେଇଛୁ ବୋଲି ପଦ୍ମ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥାଏ, ସଦ୍ଧ ପ୍ରକୃତର ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତି ଆମକୁ ଏହା ବ୍ରହ୍ମଜଗତର କେବଳ ଏହିପରି ଯାବତୀୟ ଅନସ୍ତିତ ଶକ୍ତିରୂପେହିଁ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥାନ୍ତୁ, ତେବେ ଅତରେ ଏକଥାଟି ମଧ୍ୟ ନମେ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେବାକୁ ଲଗେ ସେ କେବଳ ଆମ ଭିତରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟଚେତନାଟିର ବିକାଶ ଘଟାଇବା ଲଗିହିଁ ପ୍ରକୃତ ଆପଣାର ସବୁକଛି କରୁଛୁ; ପ୍ରକୃତ ଆମର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଆପଣାର ସ୍ୱଜ୍ଞାସ୍ୱ ଭିତରୁ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟକୁ ଆମକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିନେଉଛୁ ଏବଂ ଆମ ସ୍ପନ୍ଦନରେ ଅଧିଳରୁ ଅଧିକ ପରମାଣୁରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଜ୍ଞାନ, ପରମ ଫଳଲ୍ପ ତଥା ପରମ ଆନନ୍ଦର ଯଥାର୍ଥ ସାରସତ୍ତ୍ୱଟିକୁହିଁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେବାରେ ଲଗିଛୁ । ଏପରକ ଅଜ୍ଞାନ ଭିତରେ ଗତ କରୁଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟ ସାଧକର ଆତ୍ମା ତାହାର ପାଦକୁ ସମର୍ଥନ ଦେଇ ରଖିଥିବା ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧୀର ଅଥବା ସତ୍ୱର ଗତିରେ ଆଗକୁ ପକାଇ ନେଉଥିବା ପ୍ରକୃତିର ସେହି ଚେତନାମସ୍ୱ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ ବଷୟରେ ସଜ୍ଞାନ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ; ସେହି ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ ତାକୁ କେତେବେଳେ ସିଧା ଭାବରେ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣି କେତେବେଳେ କେତେ ଅଙ୍କାବଙ୍କା ଅଥଚ ତଥାପି ସେହି ପ୍ରକୃତ ଘଡ଼ାଟି ଉପରକୁ ପଡ଼ିଥିବା ବାଟ ଦେଇ ଅନ୍ଧାର ଭିତରୁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଚେତନାର ଆଲୋକ ମଧ୍ୟକୁ ନେଇଯାଏ, ଏହି ମରଣାଧୀନତା ଭିତରୁ ଅମରତ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁ ନେଇଯାଏ, ପାପ ଓ ଦୁଃଖକ୍ଲେଶର ଭିତରୁ ଏପର ଏକ ସଚ୍ଚୋଟ ମଙ୍ଗଳ ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ମଧ୍ୟକୁ ବହନ କରିନଏ, ତା'ର ଏହି ମନୁଷ୍ୟମନ ଯାହାର କ କେବଳ ଏକ ଅତ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଚତର କଳ୍ପନା କରିବାକୁହିଁ ସମର୍ଥ ହେଉଛୁ ।

ଏହି ଦ୍ୱୈତତା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଭେଦାତ୍ମକ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ଏହାର ଗୋଟିଏ ମେରୁରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ସାଧକ କେବଳ ସଶ୍ୱର ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବଷୟରେହିଁ ସଚେତନ ହୋଇପାରେ, ଯିଏକ ତାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିବାକୁ ଓ ଦିବ୍ୟ କରି ଗଢ଼ିବାକୁ ଆପଣାର ଜ୍ଞାନଗତ, ଶକ୍ତିଗତ ତଥା ଆନନ୍ଦଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ତା' ଉପରେ ଅଜାଡ଼ି ଦେବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ତା' ଲଗି ଶକ୍ତି ହୁଏତ ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁକୁ ପ୍ରକଟ କରିଦେଉଥିବା କେବଳ ଏକ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେହିଁ ପ୍ରତୀତ ହୋଇପାରନ୍ତା, କିଂବା ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କେବଳ ଗୋଟିଏ ବଶ୍ୱବ ବୋଲିହିଁ ମନେ ହୋଇପାରନ୍ତା । ଅନ୍ୟ ମେରୁଟିରେ ସିଏ ହୁଏତ ବଶ୍ୱର ସୃଜନା କରୁଥିବା ସେହି ଜଗଜ୍ଜନନୀଙ୍କୁହିଁ ସାକ୍ଷାତ କରିପାରେ, ଯିଏକ ଆପଣାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚଦ୍‌ଗତ ଉପାଦାନଟି ମଧ୍ୟରୁ ସକଳ ଦେବତା, ସକଳ ଲୋକ, ସକଳ ବସ୍ତୁ ଏବଂ ସକଳ ସତ୍ତ୍ୱକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଅଥବା, ଯଦି ସେ ଦୁଇଟିଯାକ ବସ୍ତୁବକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଥାଏ, ତେବେ ଏକ ଅସମାନ ଓ ଭେଦାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦୁଇଟି ସେହି ବସ୍ତୁବଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଥାଏ; ସେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟି ଦୁଇଟି ଅନ୍ୟଟି ପାଖରେ ଗୌଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଶକ୍ତିକ୍ରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଜଳତରଙ୍ଗୀ ଦ୍ୱେତା ଲଗି କେବଳ ଗୋଟିଏ ସାଧନରୂପେହିଁ ବସ୍ତୁର କରୁଥାଏ । ଫଳରେ ଏକ ଏକାଙ୍ଗୀ ବା ଏକଦର୍ଶୀ ପ୍ରକୃତି ଜନ୍ମଲାଭ କରେ ବା ଜୀବସାମ୍ୟର ଏକ ଅଜ୍ଞାତ ସଂଘଟିତ ହୁଏ; ଅର୍ଥାତ୍, କାର୍ଯ୍ୟସମ୍ପାଦନର କୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆପଣାର ଆଧାରରେ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ ଅଥବା ଉନ୍ମୋଚନର କୌଣସି ଆଲୋକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ଗତିଶୀଳ ହୋଇପାରି ନଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଦ୍ୱୈତଭାର ଦୁଇଟିଯାକ ପାଖ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମିଳନ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେହି ସମ୍ମିଳନଟିହିଁ ସାଧକର ଚେତନାଟିକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିବାକୁ ଲଗେ, କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଯାଇ ସାଧକ ଆପଣାକୁ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟିହିଁ ଏଠାରେ ରହିଥିବା କେତେ ଜୀବନ ଓ କେତେ ଶକ୍ତିସମୂହର ଏହି ନାନା ଅଡ଼ୁଆର ସଙ୍ଘାତଟି ମଧ୍ୟରୁ ତାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସତ୍ତ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିପାରେ ଏବଂ ଯେଉଁ ପରମସତ୍ତ୍ୟଟି ଅଜ୍ଞାନମୟ ଏହି ଜଗତକୁ ଆଲୋକିତ କରିଦେଇ ପାରିବ, ତାହାକୁ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ କରିପାରିବ ଏବଂ ସେଇଟି ଉପରେ ଜୟାତ୍ମକରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ, ସେହି ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଅବତରଣ କରିଆଣିପାରେ । ଏଠାକୁ ଆସି ସାଧକ ସେହି ସମଗ୍ର ରହସ୍ୟଟିର ସ୍ପର୍ଶଲାଭ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ; ଯେତେବେଳେ ସେ ଏଠାରେ ସ୍ଥିରତ୍ୱ କରି ରହିଥିବା ଓ ଏକ ମୂଳଭୂତ ଅଜ୍ଞାନ ସହିତ ବଡ଼ ଜଟିଳ ଜୀବରେ ବଳା ହୋଇ ରହିଥିବା ଦ୍ୱିସ୍ତର ଜ୍ଞାନର ଆସ୍ଥତନଟିକୁ ପାର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଯେଉଁ ସୀମାଟି ଉପରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମନ ଅତିମାନସ ବିଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ, ସେ ସେହି ସୀମାଟିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସେ ସେହି ସମଗ୍ର ରହସ୍ୟଟିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିତୃପ୍ତି ଲାଭ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ପରମ ଅଦ୍ୱୟ ସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ଏହି ଭକ୍ତାସ୍ତ ଭଥା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ଦ୍ୱୈତଧର୍ମୀ ବସ୍ତୁବଟିର ମଧ୍ୟଦେଇହିଁ ସାଧକ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସମଗ୍ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ସହିତ ପରମ ସଙ୍କେତ୍ୱରଙ୍କର ସତ୍ତ୍ୱାଗତ ଗଭୀରତମ ରହସ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ।

ପରମ ଜଟିଳତା ମଧ୍ୟରୁ ଚେତନା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି, ଜୀବନଯାନତା ମଧ୍ୟରୁ ଜୀବନ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛି ଓ କେବଳ ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରୁ ଆତ୍ମା ଉନ୍ମୋଚିତ କରିବାରେ ଲଗିଛି,—ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପୀ ପ୍ରଶ୍ନେଳିକାଟିର ସମାଧାନ ଯେପରି ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହସ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେହିପରି, ବାହାରୁ କେବଳ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିବା ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ, ଏହି ରହସ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ବି ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପୀ ପ୍ରହେଳିକାଟିର ସମାଧାନ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଆମକୁ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗଭୀରତର ଦ୍ୱୈତଭାବର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏଇଟି ପ୍ରଥମେ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ଯେତେଦୂର ବ୍ୟାପକ ବୋଲି ମନେହୁଏ, ପ୍ରକୃତରେ ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ବ୍ୟାପକ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ନିମଗ୍ନଃ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଉଥିବା ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଲୀଳାରେ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ସ୍ତରରେ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଆପଣାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭବରେ ଏହି ଦ୍ୱୈତଭାଟିର ଗୋଟିଏ ମେରୁ ଉପରେ ଠିଆହୋଇ ସାଧକ ମନର ଅନୁସରଣ କରି ସଦ୍ୟଜ ଏକ ମୂଳଭୂତ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତାର ବେଶ୍ ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିପାରେ । ବିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଆତ୍ମା ଏହି ଜଡ଼ସ୍ଥ ଜଗତରେ ଏପରି ଏକ ବ୍ୟାପ୍ତିମୟ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ପରମ ନିଷ୍ଟେତନତାରୁହିଁ ଆପଣାର ଗୁରୁଣା ଆରମ୍ଭ କରେ, ଯାହା ଭିତରେ କି ଆମର ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ତଥାପି ଏକ ଆବରଣୀସ୍ଥ ଅନନ୍ତ ଚିଦ୍‌ଗତତାର ଉପସ୍ଥିତିକୁ ବେଶ୍ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଥାଏ । ଏପରି ଏକ ଅନଶ୍ଚିତ ଚେତନା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତାର ଆବିର୍ଭାବ ସହିତ ତାହା ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ଯାହାକି ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ସତେଅବା କେବଳ ଏକ ଉପାଖ୍ୟାନ ସଦୃଶ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି; ମାତ୍ର ସେହି ଉପାଖ୍ୟାନଟି ଏକ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ନମରେହିଁ ଆପଣାର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ପ୍ରାଣ ତଥା ମନୋଗତ ଅନୁଭୂତର ସୋପାନଟିକ ଦେଇ ତାହା ଏପରି ଏକ ଅନନ୍ତ, ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ଏବଂ ପରମ ଅତଚେତନ ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୀଳିତ ହୋଇ ଗଲିଯାଏ, ଯେଉଁଠାରେ କି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତା, ମନଶ୍ଚେତନା ଓ ପ୍ରାଣଚେତନା ସମସ୍ତକିଛି ସତେଅବା ଏକ ମୁକ୍ତବଧାନକାଶ୍ୱ ଓ ସକଲତ୍ୱଲୋପକାଶ୍ୱ ନିବାଣ ମଧ୍ୟରେ କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଗଲ ପରି ବୋଧ ହୁଏ । ଏକ ନମ୍ନତର ସ୍ତରରେ ଏହି ମୂଳଭୂତ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତାକୁ ସେ ତଥାପି ସଦ୍ୟଜ ଏକ ବିପୁଳ ନିମୋଚନକାଶ୍ୱ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ । ଆପଣାର ଜ୍ଞାନକୁ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି-ମନର ଫଳାଶ୍ରୁ ଆସ୍ୱତନଟି ମଧ୍ୟରୁ ମୁକୁଳାଇ ନେଇଆସେ, ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାମନାର କବଳଟି ଭିତରୁ ଫାଶ ଫିଟାଇ ବାହାର କରିଆଣେ, ଆପଣାର ହୃଦସ୍ପନ୍ଦକୁ ସତତ ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ କେତେକେତେ କ୍ଷୁଦ୍ର ସଂବେଗର ବନ୍ଧନଟି ଭିତରୁ ମୁକ୍ତ କରିଆଣେ, ଆତ୍ମାକୁ ଅହଂର କବଳରୁ ମୁକ୍ତ କରିଆଣେ; ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତ ହେବାକୁ ଗୁଡ଼ାଏ, ସମତା ଭଜିବାକୁ ଗୁଡ଼ାଏ, ବ୍ୟାପ୍ତି, ବିଶ୍ୱମୟତା ଏବଂ ଅନନ୍ତତା ଲଗି ଗୁଡ଼ାଏ । କର୍ମ-ଯୋଗରେ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତାହିଁ ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ଭତ୍ତି ହୋଇ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ ବୋଲି ମୁଏତ ବୋଧ ହୋଇପାରେ, ଏପରିକ ତାହାହିଁ କର୍ମଯୋଗର ହୃଦ୍‌ଗମସ୍ଥଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପର ମଧ୍ୟ ବୋଧ ହୋଇପାରେ; ମାନ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ନୈତ୍ୟକତାହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବମୋଚନକାରୀ ଶକ୍ତିରୂପେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ; କାରଣ କେବଳ ଏକ ଉଦାର ଏବଂ ଅନ୍ତଃମୁକ୍ତ ନୈତ୍ୟକତା ଦ୍ୱାରାହିଁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣେ ସ୍ୱାଧୀନ କର୍ମୀ ଏବଂ ଜଣେ ଦବ୍ୟ ସ୍ରଷ୍ଟା ହୋଇପାରେ । ଦ୍ୱୈତତାର ଏହି ନୈତ୍ୟକତାରୂପୀ ମେରୁଟିରୁ ପ୍ରେରତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଏହି ଅନୁଭୂତିର ପ୍ରବଳ ପ୍ରଭାବଯୁକ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ପରସ୍ଫୁଳିତ ହୋଇ ଯେ ଆମର ମୁନରୁତ୍ପିମାନେ ଏହାକୁହିଁ ଏକମାନ ପନ୍ଥା ବୋଲ୍ ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଏକ ନୈତ୍ୟକ ପରମ ଅତତେତନାକୁହିଁ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଏକମାନ ସତ୍ୟ ବୋଲ୍ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, ସେଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହେବା ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ।

ମାନ ତଥାପି ଦ୍ୱୈତତାର ଅନ୍ୟ ବପସ୍ଥିତ ମେରୁଟିରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ସାଧକ ଲାଗି ଅନୁଭବର ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଧାତ୍ୱ ଆବର୍ଭୂତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକି ଆମ ହୃଦସ୍ଥର ପଶ୍ଚାଦ୍ଦେଶରେ ତଥା ଆମର ଏହି ପ୍ରାଣସାମର୍ଥ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଆସୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅନ୍ତଶ୍ଚେତନାକୁ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲ୍ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିଥାଏ । ଏହି ଅନ୍ତଶ୍ଚେତନା ଅନୁସାରେ ଆମର ଚେତନା, ପ୍ରାଣ ତଥା ଆମର ଆତ୍ମା ପର ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଯେ କେବଳ ଏକ ନୈତ୍ୟକ ପରମ ଶାଶ୍ୱତତା ମଧ୍ୟରେ ସତେଅବା ମାନ ଅଲ୍ପକ୍ଷଣ ସକାଶେ ଏକ ଅତଥ୍ୟ ପର ଆଦୌ ଆସେ ନାହିଁ, ସେହି କଥାଟି ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇଯାଏ; ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟିହିଁ ଆମ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ବୋଲ୍ ପ୍ରତିପାଦିତ ହୁଏ । ଏହି ଯାବତ୍ତାସ୍ତ ବଶ୍ୱପ୍ରପ୍ୟାସ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପ୍ରେରକଶକ୍ତିହିଁ ନହିତ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତଥା ଇଙ୍ଗିତର ପୂଜାତ୍ମସ ସତେଅବା ବଶ୍ୱ-ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏହି ସୁନ୍ଦର ପୁଷ୍ପଟି ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ବହୁନ କରି ଅଗ୍ରସର ହେଉଥାଏ । ସାଧକ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଗୁହ୍ୟ ନେଜଟି ଖୋଲିଯିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସେ ଅନୁରୂପରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏପର ନାନା ଜଗତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଜ୍ଞାନ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ଯେଉଁଟି ମଧ୍ୟରେ କ ଚେତନା ଓ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତା ଏକ ଅତିବସ୍ତୃତ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି ରହିଥାନ୍ତି ଓ ସଂପ୍ରଥମ ମହତ୍ତ୍ୱର ବସ୍ତୁରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିନ୍ତି । ଏହି ଗୁହ୍ୟ ନସ୍ୟନଟି ଲାଗି ଏଠାରେ ଏହି ଭୌତିକ ଜଗତଟି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପରମଜଡ଼ର ଜଟ୍ଟେତନତା ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ସର୍ବବ୍ୟାପ୍ତ ଚେତନାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଉଠେ । ତାହାର ଜୀବନସ୍ପନତା ମଧ୍ୟ ସତେଅବା ଏକ ସ୍ପନ୍ଦନମସ୍ୱ ପ୍ରାଣକୁ ଆଶ୍ରସ୍ୱ ଦେଇ ରହିଥାଏ, ତାହାର ଯାନ୍ତ୍ରିକ ବଧାନଟି ମଧ୍ୟ ଏକ ଅନ୍ତର୍ବାସୀ ପରମ ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତାର ଉଦ୍ଦୀପ୍ତବନରୂପେ ପ୍ରତିଭାତ ହୋଇଉଠେ, କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ଏବଂ ଆତ୍ମା ସଂଜ୍ଞା ବଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲ୍ ଅନୁଭୂତ ହେବାକୁ ଲାଗେ । ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ଏକ ଅନନ୍ତ ଓ ଚେତନାମସ୍ୱ ପରମସତ୍ତା ବରାଜମାନ ରହିଥାନ୍ତି, ଯିଏକି ଆପଣାକୁ ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସକଳ ଜଗତଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ନାନା ବିଚିତ୍ର ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ କରଦେଉଥାନ୍ତୁ; ଏବଂ ନୈଷ୍କ୍ୟକତା ସେହି ଆତ୍ମପ୍ରକାଶର କେବଳ ଏକ ପ୍ରଥମ ସାଧନ ବୋଲାହିଁ ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ । ଏଇ କ୍ଷେତ୍ରଟି ମଧ୍ୟ କେତେ ଚଞ୍ଚଳ ଓ କେତେ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ କ୍ଷେତ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସମାନ ଭାବରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ମଧ୍ୟ ଏକ ଭୂମି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ଏହିସବୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆପଣାକୁ ସତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ପ୍ରକଟ କରୁଥାନ୍ତି, ସଚେତନ ଆତ୍ମାଗୁଡ଼ିକହିଁ ସେସବୁର ଅଧିଷ୍ଠାତା ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି; ଏଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର ଭିତ୍ତିସ୍ଥଳିସ୍ୱରୂପ ଏକ ଚେତନାମୟ ପରମସତ୍ତାରୁହିଁ ଉତ୍ସାରିତ ହୋଇ ଆସୁଥାନ୍ତି । ସେହି ପରମ ଏକରହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ସାଧନ କରୁଥିବା ଏକ ଅଗଣିତ ଓ ଅନେକଭୂତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତାହିଁ ସେହି ଆତ୍ମପ୍ରକାଶଲୀଳାର ସବଂମୂଳ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଓ ସଙ୍କପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ- ରହିଥାଏ; ଏବଂ ଆମର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତିରେ ଯେ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତା ଏଭଳି ସଙ୍କାର୍ଣ୍ଣ, ଶ୍ରେଣିତ ଓ ପ୍ରତିବନ୍ଧଯୁକ୍ତ ବୋଲି ମନେ ହେଉଥାଏ, ତେବେ ତାହାର ଏକମାତ୍ର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ତାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣାର ଅସ୍ପଳ ହୃଦ୍ଗମସ୍ଥଳଟି ଆଡ଼କୁ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରପାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ସେହି ବିସ୍ତୃତ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରନେଇ ତାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣାର ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟ ତଥା ସକଳାଙ୍ଗତା ମଧ୍ୟକୁ କୁସୁମିତ ହୋଇଉଠି ନାହିଁ । ଏହିପରି ଭାବରେ ଏହି ବିଶ୍ୱସୃଷ୍ଟି ଆଉ କଦାପି ଏକ ମାୟା ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ଏକ ଆକସ୍ମିକ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ଏପରି ଏକ କ୍ରୀଡ଼ା ବା ଖିଆଲଟିଏ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ଯାହାର କ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନଥିଲା; ତାହା ପରିଣାମହୀନ ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳ ଗୋଟାଏ ଧାବମାନତା ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ତାହା ସେହି ଚେତନାମୟ ଓ ଜୀବନପ୍ରେରକ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କରହିଁ ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଗତିଶୀଳତାରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ ।

ଗୋଟିଏ ସତ୍ତାର ଦୁଇଟି ମେରୁରୁ ଉପଲବ୍ଧି ହେଉଥିବା ଏହି ଦୁସ୍ତିଗତ ଚରମ ବିରୋଧିତା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକକୁ ଆଦୌ କୌଣସି ମୌଳିକ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ । କାରଣ ଶକ୍ତିର ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ସ୍ଥିତିର ଯେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଏକୈବ ପରମସତ୍ତାର ଅନ୍ତଃସ୍ଥିତ ସମ୍ପଦଟିର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲଗି ପରସ୍ପରର ସମ୍ବନ୍ଧଭୂମିରେ ଭାବାତ୍ମକ ତଥା ଅଭାବାତ୍ମକ ସେହି ଦୁଇଟିଯାକ ଶକ୍ତିପ୍ରବାହର ଯେ ସବଂଥା ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ତାହାର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଅନୁଭବଟି ତାକୁ ସେକଥା ଆଗରୁ ଦର୍ଶାଇ ଦେଇଥାଏ । ତା' ନଜ ଲଗି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତା ଏବଂ ନୈଷ୍କ୍ୟକତା ଦୁଇଟିଯାକ ତା' ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆରୋହଣର ଦୁଇଟି ପନ୍ଥ ପର ହୋଇ ରହି ଆସିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଆପଣା ଦୃଷ୍ଟିପ୍ରସାର ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଏକଥାଟି ଆଗରୁ ଦେଖିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରିଥାଏ ଯେ ଆପଣାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯାତ୍ରାପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ସେ ଅବଶେଷରେ ଏପର ଏକ ଉଚ୍ଚତାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ, ଯେଉଁଠାରେ କ ଦୁଇଁଙ୍କର ଏହି ଯାତ୍ରାଯୁକାସ୍ତ ପରସ୍ପରଜିସ୍ପାର୍ଟି ହମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସାମର୍ଥ୍ୟଗତ ଏକ ସମ୍ମିଳନରେହିଁ ପରଣତ ହୋଇଯିବ, ସେହି ସମସ୍ତ ପରମସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଆବର୍ତ୍ତିତ କରିଇ ଆଣିବ ଏବଂ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ସଂମୂଳ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ଏକ ଜିସ୍ପାର୍ନ୍ତିତ ରୂପ ଆଣିଦେବ । କେବଳ ମୂଳସ୍ଥ ପରମ ବସ୍ତୁବ-ଗୁଡ଼ିକରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆପଣା ସାଧନାର ସମୁଦାୟ ଜିସ୍ପାସ୍ଥିକତାରେ ମଧ୍ୟ ସେ ପୂଂରୁହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଦ୍ୱିବିଧ ଓ ଦ୍ୱିଧାତ୍ମ ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଏବଂ ପରସ୍ପରର ଅନୁପୂରକ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେମାନଙ୍କର ଜିସ୍ପାଟିକୁ ଅନୁଭବ କରିସାରିଥିବ । ଏକ ନୈଂଶ୍ୟକ୍ତିକ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଦ୍ରୁଏତ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁହିଁ ତାହାର ପ୍ରକୃତ ଉପରେ ପ୍ରସ୍ତବ ବସ୍ତାର କରି ରହିଥିବ ଅଥବା ତା'ର ପ୍ରକୃତର ଭିତରେ ପଶି ତାହାକୁ ଅଧିକାର କରିନେଇଥିବ । ଅବଷ୍ଟାର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଏକ ପରମ ଜ୍ୟୋତି ତାହାର ମନରେ, ପ୍ରାଣସାମର୍ଥ୍ୟରେ ତଥା ତା' ଶରୀରର କୋଷଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ବ ଅନୁବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜ୍ଞାନସନ୍ଦୀପିତ କରି ରଖିଥିବ, ତାକୁ ତା' ଆପଣା ଆଗରେ ତା'ର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନତମ ତଥା ଅସନ୍ଦଗ୍ଧତମ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ଦେଇଥିବ; ଏବଂ ତା' ଭିତରେ ଆଗରୁ ଯାହାକିଛି ଅଜ୍ଞାନରହିଁ ଅଧିକାର ହୋଇ ରହିଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବାହାରକୁ ଆଣି ଶୁଦ୍ଧ କରିଦେଇଥିବ, ବିନଷ୍ଟ କରିଦେଇଥିବ ଅଥବା ଏକ ଉତ୍କ୍ରାନ୍ତି ରୂପରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଦେଇଥିବ । ସତ୍ତେଅବା ଏକାବେଳକେ ଅନେକ ସ୍ରୋତ ପର ଅଥବା ଏକ ସମୁଦ୍ର ପର ତା' ଭିତରକୁ ଏକ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସିଛି, ତା'ର ସମ୍ପ୍ର ଓ ସମ୍ପ୍ରଗତ ସକଳ ଅଂଶରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନରେ କେତେ ବଘଟନ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି, କେତେ ନୂଆ କର ଗଢ଼ିଛି, କେତେ ପୁନଃସୃଜିତ କରିଛି ଏବଂ କେତେ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇଛି । ତାକୁ ଆତ୍ମମଣ କଲ୍ପପର ତା' ଭିତରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିଥିବା ଏକ ପରମ ଆନନ୍ଦମସ୍ତ୍ତା ତାକୁ ଏକଥାଟିକୁ ବଡ଼ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖାଇ ଦେଇଛି ସେ ତାହା ସାବତୀୟ କଷ୍ଟ ଓ ଦୁଃଖକୁ ଅସମ୍ଭବ କରିଦେଇ ପାରିବ ଏବଂ ଏପରକି ସାଢନାକୁ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ସୁଖରେ ବଦଳାଇ ଦେଇପାରିବ । ଏକ ସୀମାଘ୍ନନ ପରମ ପ୍ରେମାନୁଭବ ତାହାକୁ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ସହିତ ଘନିଷ୍ଠ କରି ରଖିଛି, ଅଥବା ତା' ଆଗରେ ଅବଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ତଥା ଅନଙ୍ଗତମାସ୍ତ୍ତ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଏକ ଜଗତକୁ ଆଣି ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରି ଦେଇଛି ଏବଂ ଏହି ପାର୍ଥିବ ଜୀବନର ସାବତୀୟ ବସଙ୍ଗତି ମଧ୍ୟରେ ବ ଆପଣା ପରପୂର୍ଣ୍ଣତାର ବିଧାନଟିକୁ ଓ ଆପଣାର ଦିବ୍ୟାନନ୍ଦଟିକୁ ଆଣି ଉପସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିଛି । ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟ ଏବଂ ପରମ ଋତ ଏହି ଜଗତର ସାବତୀୟ ଆପେକ୍ଷିକ ଶୁଭ ଓ ଅଶୁଭକୁ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଥବା ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଦେଇଛନ୍ତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନରେ ଏକ ସଙ୍କୋଚ ଶୁଭକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ଆଣିଛନ୍ତି, ତାହାର ସୂକ୍ଷ୍ମ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ-ସୃଷ୍ଟିର ଭଥା ତାହାର ଦ୍ୱାରା ଆମର କର୍ମ, ଅନୁଭୂତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନକୁ ଉନ୍ନୀତ କରିନେବାର ରହସ୍ୟଟିକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏହି ସବୁକିଛିର ପଛରେ ଓ ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଏପରି ଏକ ପରମ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛୁ, ଯିଏକ ଏହିସବୁ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି; ଆଲୋକର ପରମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତକରୂପେ, ଜଣେ ପରମ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ଏବଂ ସଦ୍ଜ୍ଞାତାରୂପେ, ଶକ୍ତିର ଅଧିକାର୍ତ୍ତା ପରମ ପ୍ରଭୁରୂପେ, ଆନନ୍ଦର ପରମ ପ୍ରଦାନକର୍ତ୍ତାରୂପେ, ପରମ ସଖା, ପରମ ସ୍ୱାମୀସ୍ୟାମ୍ବା, ପରମ ପିତା, ପରମ ମାତା, ଏହି ବିଶ୍ୱବୀଣାରେ ପରମ ବୀଣାସହଚର, ତା' ସହିତ ଜଣେ ପରମ ଅଧିକାର୍ତ୍ତା ଭଥା ତା' ଆତ୍ମାର ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦ ଓ ପ୍ରେମିକରୂପେହିଁ ସେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ମନୁଷ୍ୟ-ବ୍ୟକ୍ତିରୂପର ପଶ୍ଚାତ୍ପଟ ମଧ୍ୟକୁ ଆସିଥିବା ସକଳ ସମ୍ବନ୍ଧ ସେଇଠି ଆତ୍ମାର ସେହି ପରମ ବିତ୍ତାଭିମୁଖ ସହିତ ରହିଥିବା ସଂସ୍ପର୍ଶ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛୁ; ମାତ୍ର ସେହିସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ କେତେକେତେ ଅନ୍ତମାନବକ ସୋପାନ ଆଡ଼କୁ ଉନ୍ନୀତ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସାଧକକୁ ଏକ ଭବ୍ୟ ପ୍ରକୃତି ଆଡ଼କୁ ସତେଅବା ଧାବିତ କରାଇ ନେଉଛନ୍ତି ।

ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନର ଅନ୍ୱେଷଣ କରାଯାଉଛୁ, ଏହି ସାବଯୟସ୍ୱ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପଛରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ସଦ୍ରୂପ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇପାରିବା ଲାଗି ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭଥା ସମଗ୍ର ବୈପୁଲ୍ୟର ଅନ୍ୱେଷଣ କରାଯାଉଛୁ । କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଅନୁଭୂତି ବା ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ପୁରୁଷଙ୍କର କୌଣସି ଗୋଟିଏମାତ୍ର ବସ୍ତୁବ,—ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଲାଗି ତାହା ଯେତେବେଶୀ ଆଲୋଡ଼ନକାରୀ ବା ତାହାର ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଲାଗି ତାହା ଯେତେ ପର୍ଯାପ୍ତ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ ଅଥବା ଏକମାତ୍ର ଭଥା ପରମ ସତ୍ୟରୂପେ ତାହା ଯେତେ ସହଜ ଭାବରେ ଗୃହୀତ ହୋଇ ପାରୁଥାଉ ପଛକେ,—ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ଲାଗି ତାହା କଦାପି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର କେବଳ ଗୋଟିଏମାତ୍ର ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଅନେକତ୍ୱର ଅନୁଭୂତିକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅନୁଶୀଳନ କରିପାରିଲେହିଁ ସେ ତରମକଲ୍ପିତ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଏକତ୍ୱର ଅନୁଭୂତିକୁ ଅଧିକ ଗଭୀର ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ ଏବଂ ତାହାର ବିପୁଳତାଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବ । ଈଶ୍ୱର ଅନେକ ଓ ଈଶ୍ୱର ଏକ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବା ଦୁଇଟିଯାକ ମତବାଦ ମଧ୍ୟରେ ସେଉଁଠି ଯାହାକିଛୁ ସତ୍ୟ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକର ଅନ୍ୱେଷଣଭୂମିରେ ତାହାର ଅବଶ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥାନ ରହିଛି । ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟମନର କେବଳ ଏହି ଉପରଭାଗସ୍ଥ ବୋଧଟି ଲାଗି ସେଗୁଡ଼ିକର ଯେଉଁ ଅ ରହିଛୁ, ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଘୁଲିଯିବ ଏବଂ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ଅଧିସ୍ଥାନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭୂମିରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯେଉଁ ଉଚ୍ଚଦୃଷ୍ଟିଗତ ବ୍ୟଞ୍ଜନାର୍ଥ ଓ ସତ୍ତ୍ୟ ନହ୍ୱତ ହୋଇ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରନେବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ । ପରସ୍ପର ସହିତ କୋଳାହଲରତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ତଥା ଦର୍ଶନମତଗୁଡ଼ିକ ଯାହାକିଛିକୁ ନଜ ନଜର ଧେସ୍ୟ କଣ ରଖିଛନ୍ତି, ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଦେଖି ପାରୁଥିବ ଏବଂ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟଟିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦଗଟିକୁ ତାହାର ସ୍ୱସ୍ଥାନ ତଥା ସ୍ୱକ୍ଷେତ୍ରରେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିବ; ମାତ୍ର ସେସବୁରେ ଯେଉଁ ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ପ୍ରମାଦମାନ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନ କରି ସେହି ବହୁମୂଲ୍ୟ ଦଗ ଓ ମତଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାଠି ବାନ୍ଧି ରଖିଥିବା ସେହି ଏକ ପରମସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରନେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଅବରତ ଆଗକୁ ଯାଇ ପାରୁଥିବ । ମନୁଷ୍ୟଠାରେ ଈଶ୍ୱରତ୍ୱର ଆରୋପ କରୁଥିବା ଓ ମନୁଷ୍ୟକୁହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶ୍ରେସ୍ କୋଲ୍ ମାନ ନେଇଥିବା ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ନନ୍ଦାରେ ସେ ଆଦୌ ବଚଳତ ହେବ ନାହିଁ; କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ଏକ ଅଜ୍ଞାନବଶ ଓ ଅଭିମାନ ଭର୍ଜମୂଳ ବୁଦ୍ଧିରହିଁ ଭ୍ରମବଶ୍ୱାସ କୋଲ୍ ଜାଣିଥିବ, ଅଥବା ଆପଣାକୁ ବସ୍ତୁବଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ରଖିବାକୁ ପ୍ରସ୍ୱାସ କରିବାରେ ଲଗିଥିବା ଏହି ମନର ଆପଣାର ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ ବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଘୂର୍ ବୁଲିବାର ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତି କୋଲ୍ ବୁଝିବ । ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକ ମନୁଷ୍ୟର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ମରଣାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଦ୍ଧ ପ୍ରକୃତରେ ନାନା କ୍ଷୁଦ୍ରତା, ବିକାରଗ୍ରସ୍ତତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତଥାପି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା କୌଣସି ନା କୌଣସି ସମ୍ପଦର ବିରୂପ ପ୍ରତିବିମ୍ବ କୋଲ୍ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକଟାର ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଆଡ଼କୁହିଁ ମୁହାଁଇ ଆଣି ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ସେସବୁ ଯାହାର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ତାହାର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିପାରିବ ଏବଂ ତାହାକୁ ଏହି ଜୀବନରେ ପ୍ରକାଶଲାଭ କରିବା ଲଗି ଅବଶ୍ୟ କରିଆଣି ପାରିବ । ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣାର ସୀମାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ବାହାରିଯିବ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ଏକ ପରମ ବୈପୁଲ୍ୟର ସମ୍ପର୍କରେ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇ ପାରିବ;—ଏବଂ କେବଳ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟପୁରୁଷ ଏଠାରେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବେ । କାରଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବା ଚିଦ୍‌ଗତ ବିବର୍ତ୍ତନର ଏକ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଧାରାରେ ଏଠାରେ ତାହାହିଁ ସଂଘଟିତ ହେବ; ଏବଂ ତେଣୁ ଭଗବାନ ଏକ ମନୁଷ୍ୟଦେହରେ ନିବାସ କରୁଛନ୍ତି (ମାନୁଷୀଂ ତନୁମାଶ୍ରିତଂ) ବୋଲ୍ ସେ ଯାଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ଅଶ୍ରଦ୍ଧା ପୋଷଣ କରିବ ନାହିଁ ଅଥବା ତାହାର ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ କଦାପି ଅନ୍ଧ କରି ରଖିବ ନାହିଁ । ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମା ଭିତରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟରୂପେ ଯେଉଁ କଳ୍ପନା କରିଯାଇଛୁ ସେ ତାହାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଚାଲିଯାଇ ପାରୁଥିବ ଓ ସେହି ଏକ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ସାଏ ପହଞ୍ଚି ପାରୁଥିବ; ମାତ୍ର ଭଗବାନଙ୍କର ଏହି ଅନେକାତ୍ମିତ ମୁଖଗୁଡ଼ିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟରେ ବ ସେ ଭାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ଲାଭ କରପାରବ, ଏହ୍ନ ବସ୍ତୁଟ ବଶ୍ୱଲାଟିକୁ ଧର ରଖିଥିବା ଭାଙ୍କର ବଶ୍ୱାତ୍ମକ ବ୍ୟକ୍ତରୂପଗୁଡ଼ାକରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଭାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କର ପାରୁଥିବ, ଭାଙ୍କର ଯାବତୀୟ ବଭୂତର ସକଳ ମୁଖାବରଣ ଭଲ୍ଲୁ ସେ ଭାଙ୍କୁ ଠାବ କରପାରୁଥିବ, ଶସ୍ତ୍ରର ଧାରଣ କରଥିବା ଭାଙ୍କର ଯାବତୀୟ ବଶ୍ୱ-ସାମର୍ଥ୍ୟ ବା ମନୁଷ୍ୟଦେହୀ ନାସ୍ୱକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭାଙ୍କୁ ଚହ୍ନି ନେଇ ପାରୁଥିବ, ଭାଙ୍କୁ ସେ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟରେ ଇନ୍ଦ୍ର କରପାରୁଥିବ ଓ ଭାଙ୍କର ଆଦେଶ ପାଳନ କରପାରୁଥିବ ଏବଂ ଅବତାର ମଧ୍ୟରେ ଭାଙ୍କର ପୂଜା କରପାରୁଥିବ । ସିଏ ନଜେ ଯେଉଁ ପରମସତ୍ତାଙ୍କଡିର ଅନ୍ୱେଷଣ କର ବାହାରଛନ୍ତ, ତାହାର ଉପଲବ୍ଧି କରଥିବା ବା ସେହ୍ନ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱପୁରୁଷରେ ପରଣତ ହେବା ଲଗି ସିଏ ସତତ ଉଦ୍ୟମ କରୁଛନ୍ତ, ଏହ୍ନପର ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତର ସାକ୍ଷାତଲାଭ କରପାରଲେ ଏବଂ ତାହାର ଆତ୍ମପ୍ରକାଶର ଏହ୍ନ ଆଧାରଟିରେ ତାହାର ଲଗି ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚତ କରଦେଇ ତାହାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରପାରଲେ ଏହାକୁହିଁ ତା' ପକ୍ଷରେ ଏକ ପରମ ଓ ଆଶାତୀତ ସୌଭାଗ୍ୟ ବୋଲ କହ୍ନବାକୁ ପଡ଼ବ । କାରଣ ସେଇଥରୁହିଁ ଜମବବକଶିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ପରପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିର ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ସଙ୍କେତ ମିଳଯାଇ ପାରବ; ଜଡ଼ ମଧ୍ୟକୁ ଯେଉଁ ଜମୋତ୍ତର ଦବ୍ୟାବତରଣହିଁ ଏହ୍ନ ଜଡ଼ସ୍ଥ ବସୃଷ୍ଟିର ଗୂଢ଼ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହ୍ନଛ ଏବଂ ଏହ୍ନ ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ଯଥାର୍ଥତାକୁ ସାବ୍ୟସ୍ତ କର ଦେଉଛ, ଆମକୁ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ବସ୍ତୁଟ ରହସ୍ୟଟିର ପ୍ରତଶ୍ରୁତଟି ମିଳଯାଇ ପାରବ ।

ସଙ୍ଗର ଉତ୍ତରଜମରେ ଏହ୍ନପର ସ୍ତବରେହିଁ ସଙ୍ଗର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର ସାଧକର ସମ୍ମୁଖରେ ଆପଣାକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କର ଦେଇଥାନ୍ତ । ଏହ୍ନ ଆତ୍ମ-ଉଦ୍‌ଘାଟନଟି ଉତ୍ତରଣର ଯେକୌଣସି ବନ୍ଦୁରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇପାରେ; ଆପଣାର ଯେକୌଣସି ବସ୍ତ୍ୱବରେହିଁ ସକଳ କର୍ମର ପ୍ରଭୁ ସାଧକ ମଧ୍ୟରେ ରହ୍ନଥିବା କର୍ମଟିକୁ ଗ୍ରହ୍ନଣ କରନେଇପାରନ୍ତ ଏବଂ ଆପଣାର ସାନ୍ନିଧ୍ୟଟିକୁ ଉନ୍ମୋଚତ କରଦେବା ଲଗି ସାଧକ ଉପରେ ତଥା ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଆପଣାର ସ୍ତୂପ ପକାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରପାରନ୍ତ । ଆପଣାର ସମସ୍ତ କାଣିହିଁ ତାଙ୍କର ସବୁ ବସ୍ତ୍ୱବଗୁଡ଼ାକ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରଦଅନ୍ତ, ପରସ୍ପରଠାରୁ ବଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଥବା ପରସ୍ପର ସହ୍ନତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତ, ସମ୍ମିଳତ ଓ ପରସ୍ପର ଏକତ୍ରବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହ୍ନନ୍ତ । ଏବଂ ପରଶେଷରେ ଏହ୍ନ କର୍ମଟିର ମଧ୍ୟଦେଇ ସେହ୍ନ ସମୁଦାୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମସତ୍ତାଟି ଉଦ୍ଭାସିତ ହୋଇଆସେ; ଅଜ୍ଞାନର ଅଂଶବଶେଷ ହୋଇ ରହ୍ନଥିବା ମନଟି ସେବେସ୍ଥଳରେ ଅଜ୍ଞାତ ହୋଇ ରହ୍ନଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହାର ଜ୍ଞାନଲାଭ କରବା ତା' ଲଗି ଆଦୌ ଅସାଧ୍ୟ ହୋଇ ରହ୍ନ ନଥାଏ; କାରଣ ଏକ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ତତ୍ତ୍ୱଗତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚେତନା ଏବଂ ଏକ ଅଭିମାନସ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକରେ ମନ ସର୍ବଦା ଆତ୍ମସଂବରଣସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ସତ୍ତା, ପରମ ଚେତନା, ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ପ୍ରେମ ଆପଣାର ସ୍ୱରୂପଟିକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିଦେବ, ଏହି ଉଦ୍‌ଘାଟନଟି ଏକାଧାରରେ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ହୋଇଥିବ ଏବଂ ତେଣୁ ତାହା ଆମ ସତ୍ତାର ଦୁଇଟିଯାକ ଦିଗକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିବ;—କାରଣ ଏହି ଆମର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ପରମ ବ୍ୟକ୍ତିପୁରୁଷ ଏବଂ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ କେତେକେତେ ଭବ୍ୟ ଭଥା ଶକ୍ତିସମନ୍ୱିତା ପରସ୍ପର ସହିତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭାବରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି;—ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ଏକାଧାରରେ ଯଜ୍ଞର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସିଦ୍ଧିଟିର ସର୍ବପ୍ରଥମ ଧେୟ ଏବଂ ସର୍ବପ୍ରଥମ ସୃଷ୍ଟି ବୋଲି କହିପାରିବା ! ଯେତେବେଳେ ଆମର ନିଜ ଅତିଭୂତି ସେହି ପରମ ଭବ୍ୟପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଯାଏ, ସ୍ୱୟଂ ସିଦ୍ଧିଟି ସେତକବେଳେ ଆକାର ନେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ; ସେତେବେଳେ ସେହି ପରମ ଭବ୍ୟହିଁ ଆମ ଦୃଷ୍ଟିଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଉଠନ୍ତି, ଆମ ଅନୁଭୂତିରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଆସନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି ସମ୍ମିଳନଟି ମଧ୍ୟରେ ତାନୋଟି ଲକ୍ଷଣ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଚିଦ୍‌ଗତ ମର୍ମାଧାରର ଭୂମିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ତାଦାତ୍ମ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସମ୍ମିଳନ ଘଟିତ ହୁଏ, ଆମର ଆତ୍ମା ଏହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତା ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତରାବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଏକ ସମ୍ମିଳନ ବି ଘଟିଥାଏ; ଏବଂ ସେହି ପରମ ଭବ୍ୟ ଓ ଆମର ଏହି ନମ୍ନିଭୂରୂପୀ ସତ୍ତାସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଏଠାରେ ସ୍ୱଭାବଗତ ସଦୃଶତା ବା ଏକତ୍ୱବନ୍ଧତାର ଏକ ଗତିଶୀଳ ସମ୍ମିଳନ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରଥମଟି ଦ୍ୱାରା ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ ଓ ପରମ ସତ୍ୟ ଭଥା ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଭଦାତ୍ମକତା ସମ୍ଭବ ହୁଏ; ଆମେ ଏଇଟିକୁ ମୋକ୍ଷ ବା ସାଯୁଜ୍ୟ ବୋଲି କହିପାରିବା, ଯାହାକି ଜ୍ଞାନଯୋଗରେ ଏକ ବିଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଦ୍ୱିତୀୟଟିରେ ଆତ୍ମା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟଭାବଟି ସହିତ ବା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟଭାବଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକତ୍ର ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାଏ; ଆମେ ଏହାକୁ ସାମୀପ୍ୟ ବା ସାଲୋକ୍ୟ ବୋଲି କହିବା, ଯାହାକି ପ୍ରେମଯୋଗ ଭଥା ଆନନ୍ଦଯୋଗରେ ଏକ ବଳବତ୍ତା ଆକାଙ୍କ୍ଷା ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଭୃତୀୟଟି ହେଉଛି ଏକ ସ୍ୱଭାବଗତ ତାଦାତ୍ମ୍ୟ, ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟଭାବ ସହିତ ଏକ ସାଦୃଶ୍ୟ ବା ସେହି ପରମ ଭବ୍ୟ ଯେଉଁଭଳି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା; ଏହାକୁ ଆମେ ସାଧର୍ମ୍ୟ ବୋଲି କହିବା, ଏବଂ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ଭଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଧେୟସୃଷ୍ଟି ସହିତ ଯେଉଁ ସାବଧାନ୍ୟ ଯୋଗର ସାଧନା କରିଯାଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟ କର୍ମ ଭଥା ଦିବ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେବାରେ ଯେଉଁ ଯୋଗାଚରଣ ହୋଇଥାଏ, ଏହାକୁ ଆମେ ଭାହାର ସ୍ୱଚ୍ଛୋଚ ଅଭ୍ରାସ୍ୱ ବୋଲ୍ କହିପାରିବା । ଉନୋଚିଯାକକୁ ଏକାଠି ଯୋଡ଼ି ଯେତେବେଳେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ସମ୍ଭବ କରି ଦଆଯାଇପାରେ ଓ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇଥିବା ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସତ୍ତାର ଅନେକଦଳ ପରମ ଏକଦୃଷ୍ଟି ଉପରେ ଏହିଠାରେ ଯେତେବେଳେ ଭାହା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହେ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଭାହାକୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଣାମଟି ବୋଲ୍ ଜାଣିବା, ସେହି ଯୋଗର ନିବିଧ ମାର୍ଗର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲ୍ ଜାଣିବା ଏବଂ ଭାହାର ନିବିଧ ଯଜ୍ଞର ଉପଲବ୍ଧି ଫଳ ବୋଲ୍ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ।

ଭାଦାତ୍ମ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥିବା ସମ୍ମିଳନଟି ଆମ ଲାଗି ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ; ଆମ ସତ୍ତାର ଉପାଦାନଟି ସେହି ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତ ଉପାଦାନଟି ମଧ୍ୟକୁ ଅବଶ୍ୟ ମୁକ୍ତ ଓ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇପାରେ, ଆମର ଚେତନା ସେହି ପରମ ଚେତନାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇପାରେ, ଆମ ଆତ୍ମାର ସ୍ଥିତିଟି ଚିଦ୍‌ଗତ ଆନନ୍ଦ-ସତ୍ତାର ସେହି ପରମାଭିମୁଖ ଅଥବା ସେହି ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତାଗତ ଆନନ୍ଦକୁ ଅବଶ୍ୟ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଇପାରେ । ଆମେ ଆମ ଭିତରେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟଭାର ଏପରି ଏକ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଅନ୍ତରାଧିଷ୍ଠାନକୁ ସମ୍ଭବ କରିଦେଇପାରୁ ଯାହାକି ଅନ୍ଧାର ଭଳି ଅଜ୍ଞାନର ଏହି ନିମ୍ନଭର ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ନିପତିତ ଭଳି ନଟାପିତ ହୋଇ ରହିବାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଗ୍ନପଦ ହୋଇ ରହିପାରେ ଏବଂ ସେହିପରି ଏକ ସିଦ୍ଧିର ଅବସ୍ଥାରେ ଆମର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଆଲୋକ, ଆନନ୍ଦ, ମୁକ୍ତି ଭଳି ଏକତ୍ରର ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟକ ଜଗତଟିରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ ଭଳି ଦୃଢ଼ତ୍ୱରେ ବିଚରଣ କରିପାରେ । ଏବଂ କେବଳ ଇହାଙ୍କଡ ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜନ୍ମରେ ବା ଲୋକରେ ଏହାର ଉପଲବ୍ଧି ନକରି ଏହିଠାରେ ମଧ୍ୟ ଭାହାକୁ ଅନୁଧାବନ ଏବଂ ଆକଷ୍ଟାର କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିବାରୁ, ସେହି ସିଦ୍ଧିଟି କେବଳ ଏକ ଅବତରଣ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସମ୍ଭବ ହେବ; ଅର୍ଥାତ୍, ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତାଟିକୁ ଏଠାକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ କରାଇଆଣି, ଏହିଠାରେହିଁ ଆତ୍ମାର ଆଲୋକ, ଆନନ୍ଦ, ମୁକ୍ତି ଭଳି ଏକତ୍ରର ସେହି ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟକ ଲୋକଟିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଭାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ । ଆମର ଆତ୍ମା ଭଳି ଚିଦ୍‌ଗତତା ପର ଆମର ଏହି ନିମ୍ନିତ୍ରରୂପୀ ସତ୍ତାଟିର ମଧ୍ୟ ସମ୍ମିଳନ ହୋଇଯିବା ଦ୍ୱାରା ଭାହାର ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ପରିଣାମରୂପେ ଆମର ଏହି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକୃତିଟି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାବର ଏକ ସାକ୍ଷାତ୍ ସାଦୃଶ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ । ସେହି ସମ୍ମିଳନ ଅଜ୍ଞାନର ଯାବତୀୟ ଅନ୍ଧ, କୁଣ୍ଠିତ, ବିକଳ ଓ ବିଷମ ପ୍ରସ୍ରାସଗୁଡ଼ିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଜ୍ୟୋତି, ଶାନ୍ତି, ଆନନ୍ଦ, ସମସ୍ତତା, ସାଂଭୌମତା, ପ୍ରଭୁତା, ପବିତ୍ରତା ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସ୍ୱଚ୍ଛତାକୁ ପରିଗ୍ରହଣ କରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାକୁ ଆପଣାକୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଏକ ଗ୍ରହଣପାତ୍ରରେ ପରିଣତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଦ୍ରବ୍ୟ ଫଳଲବ୍ଧ-ଶକ୍ତି ଓ ସମ୍ବିତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ସାଧନ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରେମ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତଥା ଆନନ୍ଦ ଲାଗି ଏକ ପ୍ରବାହମାର୍ଗରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ରୂପାନ୍ତରଟିକୁହିଁ ବାସ୍ତବରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଆମେସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହାକିଛୁ ବୋଲି ବୋଧ ହେଉଛୁ, କାଲିସ୍ଥ ଏହି ସାନ୍ତ ସୃଷ୍ଟିକୁ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ତଥା ଅନନ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ କରିଦେଇ ଆମକୁ ସେସବୁର ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତରୀକରଣ ସାଧନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆମର ଏହି ପ୍ରକୃତିଟି ଯେତେବେଳେ ବିପୁଳ ସ୍ତରରେ ଏକ ନୂତନ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବ, ଆମ ଚେତନା ଉତ୍ତରେ ଯେତେବେଳେ ଏକ ସମଗ୍ର ବିପଶ୍ଚେତ୍ତାରୀ ସମ୍ଭବ ହେବ ଓ ଅସାଧାରଣ ସ୍ତରରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତର ସଂଘଟିତ ହେବ, ସେତକବେଳେ ଯାଇ ଏହିସବୁ ଅସ୍ଥାସମ୍ବାଧ ପରିଣାମ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ଆମର ସମୁଦାୟ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଉପରକୁ ଉଠିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆପଣାର ସାବଙ୍ଗୀୟ ସାଧନଯନ୍ତ୍ର ତଥା ପରିବେଶଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଏଠାରେ ଜାଲିପାରିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ଚେତ୍ତାଗତତାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଉପରକୁ ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ପରମ ଚେତ୍ତାଗତତା ମଧ୍ୟକୁ ଉଠିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆମର ଆତ୍ମାକୁ ଆଉ ଏକ ଆନନ୍ଦମୟ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ-ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟକୁ ଉଠିଯିବାକୁ ହେବ, ଏହି ମନକୁ ଆଉ ଏକ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଅତିମାନସ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପ୍ରାଣକୁ ଆଉ ଏକ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ମହାପ୍ରାଣ ଆଡ଼କୁ ଉଠିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ଆମର ଏହି ଦେହଚେତ୍ତାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଏକ ପରିଶୁଦ୍ଧ ତଥା ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ ଚେତ୍ତାଗତ ଉପାଦାନ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ମୂଳଟି ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ସକାଶେ ଉପରକୁ ଉଠିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଥରରେ କ୍ଷିପ୍ର ଗତିରେ ଉପରକୁ ଉଡ଼ି ଚାଲିଯିବା ପରି ଏହା କଦାପି ସଂଘଟିତ ହେବ ନାହିଁ; ମାନ୍ଦ ବେଦରେ ଯଜ୍ଞର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାସ୍ଥିତ ବିମ୍ବସ୍ତରେ ଯେପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଯାଇଛି, ଗୋଟିଏ ଶୃଙ୍ଗରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶୃଙ୍ଗକୁ ଉଠି ଏହି ଆରୋହଣଟିକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଶିଖରରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ଆରୋହଣ କରିବାକୁ ତଥାପି ବାକୀ ରହିଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଉର ଅନେକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଶିଖର ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ସ୍ତରରେ ଆମେ ଯେଉଁ ସମ୍ପଦଟିର ଅଧିକାର ଲାଭ କରିଛୁ, ନିମ୍ନ ଦେଶରେ ତାହାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବା ଲାଗି ଯୁଗପତ୍ ସ୍ତରରେ ଏକ ଅବତରଣ ମଧ୍ୟ କରାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ : ଆମେ ବଳସ୍ୱ ଲାଭ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଶିଖରରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ନିମ୍ନତର ସୋପାନଟିରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ମର ଚେତ୍ତନାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ତାହାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ସମ୍ପଦଟିକୁ ସଞ୍ଚାରିତ କରି ଆଣିବା ଲାଗି ଆମକୁ ତଳକୁ ବାଡୁଡ଼ି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଥିବ । ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ସ୍ତରରେ ଯେତେବେଳେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କୌଣସି ଚରଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଆଲୋକର ଆବିଷ୍କାର ଘଟିତ ହେଇଥିବ, ଅବତେତନ ସ୍ତରର ଗଭୀରତମ ଗୁହାଗୃହକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନମ୍ରରେ ଅବସ୍ଥିତ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସ୍ତରରେ ସଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଆଲୋକଟିକୁ ସେହି ଅନୁପାତରେ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି-ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥିବ । ଏବଂ ଆରୋହଣର ଏହି ଗତିପଥାବଳୀ ତଥା ରୂପାନ୍ତରର ପ୍ରସ୍ତାବିତ ସନାତନ ଏହି ଅବତରଣ ସଙ୍ଗଦା ଏକ ଅନବାପ୍ତି ଫଳାମ ହୋଇ ରହିବାକୁହିଁ ବାଧ୍ୟ ହେଇଥିବ; ଆମ ଆପଣା ସହିତ ଏବଂ ଆମର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ରହିଥିବା ବରୋଧୀ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏକ ଦୀର୍ଘ ସମର ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ, ଏବଂ ଏହି ସମରଟି ଲଗିରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ସତେଅବା ଏକ ଶେଷସ୍ପନ୍ଦନ ସମର ବୋଲି ବେଶ୍ ମନେ ହେଇଥିବ । କାରଣ ଆମର ସେହି ସାବଙ୍ଗୀୟ ପୁରାତନ ଅଜ୍ଞକାରସ୍ଥ ଅଜ୍ଞନାଚ୍ଛନ୍ନ ପ୍ରକୃତି ଅଦମ୍ୟ ଓ ଅନମନୀୟ ସ୍ୱଭାବରେ ସେହି ରୂପାନ୍ତରକାରୀ ପ୍ରଭାବଟି ସହିତ ଯୁଝିବାରେ ଲଗିଥିବ; ତାହାର ଏହି ପଶ୍ଚାଦ୍‌ଗାମୀ ଅନନ୍ତଚ୍ଛଳତା ଅଥବା ପ୍ରବଳ ପ୍ରତିରୋଧ ବଶ୍ୱସ୍ଥ ଚତୁଷ୍ପାର୍ଶ୍ୱସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିର ଅଧିକାଂଶ ପ୍ରତିସ୍ଥିତ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଏଥିରେ ସମର୍ଥନ ପାଇବାରେ ଲଗିଥିବେ; ଅଜ୍ଞାନର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ, ତାହାର ଅଧିକୃତ କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ତଥା ଶାସନକାରୀ ଅଧିପତିମାନେ ଆପଣା ଆପଣାର ସାମ୍ରାଜ୍ୟଟିକୁ କଦାପି ସହଜରେ ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ କରିବେ ନାହିଁ ।

ଏକ ବୃହତ୍ତର ସତ୍ୟ ତଥା ଆଲୋକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅଥବା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରଭାବଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାର ଏକ ଉନ୍ମୋଚନ ସମ୍ଭବ କରିବା ଲଗି ଆମର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତାଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ତଥା ପରିଶୁଦ୍ଧ କରିବାର ଏକ ଦୀର୍ଘ, ଓ ଅନେକ ସମୟରେ ବଡ଼ ସନ୍ତାପଦାୟକ ଓ ଆସ୍ଫାଳକର ପର୍ଯ୍ୟାୟ ମଧ୍ୟଦେଇ ଦୁଏତ ପ୍ରଥମେ ଗତ କରିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ । ଏପରିକ ଯେତେବେଳେ ତାହାକୁ ଅସଲ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ସ୍ତରରେ ଫଳପ୍ରଦ କରି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ, ପ୍ରସ୍ତୁତ ଓ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ କରି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ, ତଥାପି, ଆମ ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଦେହର ସକଳ ଗଠନ୍ତନ ତଥା ଆମ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଏହି ଅନେକବଧ ଓ ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ସତ୍ତାପାକ ଅଙ୍ଗ ଓ ଉପାଦାନ ଅଭିଲଷିତ ରୂପାନ୍ତରଟିର କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ଏବଂ କଠିନ ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଲଗି ଆପଣାର ସମ୍ମତି ଦେବା ଲଗି ବା ସମ୍ମତି ଦେଲା ପରେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ସହ୍ୟ କରିବା ଲଗି ଅନ୍ତତଃ ଅନେକ ସମୟ ଅବଶ୍ୟ ଲଗିବ । ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ବିଷୟଟି ହେଉଛି ଯେ, ଆମ ଭିତରେ ସମସ୍ତେ ଏଥିଲଗି ଇଚ୍ଛୁକ ଓ ସମ୍ମତ ହୋଇସାରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଅସ୍ଥିର ବସ୍ତୁସ୍ଥିତି ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ବଶ୍ୱାସ୍ରକ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଏକ ସଂଗ୍ରାମ ଲଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେଥିରେ ବଳସ୍ୱ ହାସଲ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସତେଅବା ଗୁହାରି ମାରିକେ ଆମକୁ ଯେଉଁ ସମ୍ପଦଟି ଆଣି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦେଇଥିବେ ଅର୍ଥାତ୍ କେତେକ ପରମାଣରେ ଆଲୋକଫଲତ ଏକ ଅଜ୍ଞାନମୟତା ଲଗି ଆମକୁ ବାଟ ଚୁଣ୍ଡିଦେବେ, କେବଳ ସେତକ ନୁହେଁ, ମାନ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟ ଆପଣାର ସକଲ ବୈପୁଲ୍ୟରେ ଆମ ଭିତରେ ଯେପରି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରିବ, ସେଇଥି ସକାଶେ ସେହି ସଂଗଶେଷ ଅତିମାନସ ରୂପାନ୍ତର ତଥା ଚେତନାର ଦ୍ରବ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲଗି ଆମେ ବାଟ ଖୋଜ ବାହାରିବାବେଳେ ଆମକୁ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଗ୍ରାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ସେଥିରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ତେଣୁ, ଯେଉଁ ପରମ ଭତ୍ ଆମର ସୀମାନ୍ତତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେବା ଓ ତାଙ୍କର ଶରଣ ଯିବା । ଏହା ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ; କାରଣ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଆମ ଭିତରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ମୁକ୍ତ ଭାବରେ ଆପଣାର କ୍ରିୟାଟି କରିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ । ସେହି ଆତ୍ମନିବେଦନ ସମାଗ୍ରସର ହୋଇ ଯାଉଥିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଯନ୍ତ୍ରର କର୍ମଟି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସହଜ ଓ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିମନ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଥିବ; ଏବଂ ବିରୋଧକାରୀ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ବାଧା ସମଭାବେ ଆପଣାର ବଳ, ଆବେଗ ତଥା ଉପାଦାନକୁ ଅନେକ ପରମାଣରେ ଦୂରାଇବାରେ ମଧ୍ୟ ଲଗିଥିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହା ବଡ଼ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ବା ବାସ୍ତବରେ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି ମନେହେଉଛୁ, ତାହାକୁ ସମ୍ଭବ ଓ ଏପରିକ ଏକାନ୍ତ ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏକ ବସ୍ତୁରେ ପରିଣତ କରିପାରିବାକୁ ହେଲେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦୁଇଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆମକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ । ଆମ ମନର ସଦା-ଅସ୍ଥିର ନାନା କ୍ରିୟାଶୀଳତା ଦ୍ୱାରା, ଆମ ପ୍ରାଣଗତ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକର ଆଦୋଳିତତା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଭୌତିକ ଚେତନାର ଅସ୍ପଷ୍ଟତାଟି ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ଉନୋଟିଆକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲୁକ୍କାୟିତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଏହି ଅଳ୍ପ ଆମଭିତ୍ତିଆ ଏକସାବସ୍ଥାରେ ଆମେ ଯାହାକୁ ଆମର ଆତ୍ମା ବୋଲି କହିଥିଲୁ, ସେହି ଅନ୍ତରସ୍ଥ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନର କେତେକ ଉପାଦାନ ସମ୍ମୁଖଭାଗକୁ ଆସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବେ । ଏହା ଫଳରେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ବ୍ୟାହତ ଭାବରେ ଆମର କେନ୍ଦ୍ରଟିରେ ଏକ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟିତ କରି ଆଣିବ, ଆପଣାର ମୁକ୍ତିଦାସ୍ତୀ ଆଲୋକ ତଥା ଅମୋଘ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ସହଜ ଏହା ପ୍ରକଟିତ ହୋଇ ଆସିବ ଏବଂ ଆମ ପ୍ରକୃତିର ଚେତନ ତଥା ଅବଚେତନ ସକଳ ସ୍ତରରେ ତାହା ଆପଣାକୁ ଆଣି ବିକାଶିତ କରିଦେବ । ଏହି ଦୁଇଟିକୁହିଁ ଆମେ ଦୁଇଟି ସଙ୍କେତ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା; ଏଥିମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ସେହି ମହାନ୍ ଅନ୍ୱେଷଣଟି ଲଗି ଆମର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତର ଏବଂ ନବେଦନର ସୂଚକ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଦର୍ଶନ ହୋଇ ରହିବ, ଏବଂ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ପୁରୁଷ ଯେ ଶେଷରେ ଆମର ଯଜ୍ଞଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଲେ, ଦିବ୍ୟଶକ୍ତି ଆମକୁ ତାହାର ସୂଚନା ଦେଇଥିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଞ୍ଚମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଯଜ୍ଞର ଆରୋହଣ (୧)

ଜ୍ଞାନର କର୍ମ—ଚୈତ୍ୟ ପୁରୁଷ

ତେବେ ଏହିଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛୁ ସେହି ପରମ ସନ୍ଦୋଚ ଓ ପରମ ଅଜନ୍ମଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନର ଭିତ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ କ ଆମେ ଆମ ଯଜ୍ଞର ନବେଦନ କରିଥାଉ; ଏବଂ ଏହି ଯଜ୍ଞରେ ଯେଉଁ ତନୋଟି ବଶେଷ ମାର୍ଗ ରହିଛୁ, ଏହାହିଁ ହେଉଛୁ ତାହାର ପ୍ରକୃତ । ଏହି ତନୋଟି ଯଜ୍ଞ-ମାର୍ଗରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲ କର୍ମର ଯଜ୍ଞ, ଗୋଟିଏ ହେଉଛୁ ପ୍ରେମ ଓ ଭକ୍ତର ଯଜ୍ଞ ଏବଂ ତୃତୀୟଟି ହେଉଛୁ ଜ୍ଞାନର ଯଜ୍ଞ । କାରଣ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଅଲଗା କର କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଯଜ୍ଞ କରିବା ବଷୟରେ କହୁଛୁ, ଯେତେବେଳେ ଭଦ୍ୱାରା ଆମେ କେବଳ ଆମ ବାହ୍ୟ ଯାବତୀୟ କିସ୍ମାର ଏକ ସମର୍ପଣକୁହିଁ ବୁଝୁଁ ନାହୁଁ; ମାନ ଆମ ଭିତରେ ଯାହାକିଛୁ ସହିସ୍ଥ ଓ ଉତ୍ତଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେହି ସବୁଗୁଡ଼ିକର ସମର୍ପଣକୁ ବୁଝୁଁଛୁ । କେବଳ ଆମର ବାହ୍ୟ କିସ୍ମାଗୁଡ଼ିକୁ ନୁହେଁ, ଆମ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଉତ୍ତଷ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଗୋଟିଏ ବେଦୀ ଉପରେ ନେଇ ନବେଦିତ ବା ସମର୍ପିତ କରିଦେବାକୁ ହେବ । ଆମର ଯେତେଯେତେ କର୍ମ ଏକ ଯଜ୍ଞରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ, ତାହାର ଅନ୍ତଃହୃଦସ୍ଥରେ ଆତ୍ମ-ସାଧନା ଏବଂ ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ଆମେ ଆମ ମନ, ହୃଦସ୍ଥ, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି, ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱବୋଧ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରର ଯାବତୀୟ ଗଠନ୍ତନ ମଧ୍ୟକୁ ଉପରୁ ଅଳାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ଏକ ପରମ ଆଲୋକରେହିଁ ଚେତନାମସ୍ଥ ତଥା ସମ୍ପାପିତ ହୋଇ ପାରିବାର ଅଭିଲାଷ ପୋଷଣ କରିପାରିବା । ଦବ୍ୟ ଚେତନାର ଏକ ନମନୀୟ ଆଲୋକ ଆମର ଅନ୍ତର୍ଗତତମ ସତ୍ତା ତଥା ତଦ୍‌ଗତ ଉପାଦାନରେ ଆମକୁ ବଶ୍ୱ-ଯଜ୍ଞର ସେହି ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ନବଡ଼ତ୍ତବେ ବାନ୍ଧି ରଖିବ ଏବଂ ତାଦାତ୍ମ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଅଭେଦ ଓ ଏକ କର ରଖିବ । ପ୍ରାଚୀନ ବେଦାନ୍ତ ଏହାକୁହିଁ ଜବନର ସନ୍ଦୋଚ ତଥା ସନ୍ଦୋଚମ ଧେସ୍ଥ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୋଲ୍ ଘୋଷଣା କରଯାଇଛୁ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଆମେ ଏହାର ସାହାଯ୍ୟରେ ଆପଣାର ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ଭଗବତ୍-ସାଧର୍ମ୍ୟର ଅଧିକାଶ୍ କୋଇ ଆପଣାର ସମ୍ଭୂତରେ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗର ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇଯାଇ ପାରବା;—ଆପଣାର ଗୂଢ଼ ବ୍ୟଞ୍ଜନାମୟ ରୂପାରେ ବୈଦିକ ଋଷିମାନେ ଯଜ୍ଞରୂପୀ ପ୍ରତୀକଟିର ଏହି ନଗୂଢ଼ ଅର୍ଥଟିର ସୂଚନା ଦେଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ମାନ, ଏକ ମନୋମୟ ସତ୍ତାରୁ ବବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଅତ ସତ୍ତର ଗଭରେ ଏକ ଚଦ୍‌ଗଭ ସତ୍ତାରେ ଯାଇ ରୂପନ୍ତର ହେବା ଲାଗି ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗରେ ସବୁ ଠିକ୍ ଏହିପର ଏକ କଲ୍ପନା କରଯାଇଛୁ, ତେବେ ଏଠାରେ ଏପର ଏକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉଦୟ ହେଉଛୁ, ଯାହା ଭିତରେ କ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଜଟିଳତା ଭରରହିଛୁ ସତ୍ତ, ମାନ ଯାହାର କ ଏକ ବଡ଼ ଗତିଶୀଳ ମହତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ । ଆମର ଜୀବନ ତଥା ଜୀବନସ୍ଥ ଯାବତୀୟ କର୍ମ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଭଳି ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଏପର୍ଯନ୍ତ ଆଦୌ ବଦଳି ନଥିବା ଆମର ଏହି ମନୁଷ୍ୟପ୍ରକୃତିର ଯଥାନୁରୂପ ହୋଇ ଯେଉଁ ନାନାବିଧ ବିସ୍ଫାରକତା ରହିଛୁ, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ କପର ଭିତରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ପଶ୍ଚାତ୍‌ଗାମୀ ହୋଇ-ପାରିବା ? ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନା ଆଡ଼କୁ ଆରୋହଣ, ଏବଂ ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀର ଉପରେ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକରହିଁ ଅଧିକାର ଲାଭ;—ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଆମେ ଏହି ଯୋଗର ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି-ନେଇଛୁ । ମାନ ଆଉ କୌଣସିଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜୀବନରେ ନୁହେଁ, ଏହିଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏହି ଜୀବନଟିକୁହିଁ ପରମ ଚଦ୍‌ଗତତାର ସେହି ଅତିପ୍ରେତ ବିସ୍ଫାରି ଲାଗି ବର୍ତ୍ତମାନ କ୍ଷେତ୍ରଟିରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରଯାଇଛୁ । ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତରର କଥାହିଁ କୁହାଯାଇଛୁ, ଆମର ଏହି ନମିତରୂପୀ ସତ୍ତା ତଥା ପ୍ରକୃତିର ଉଚ୍ଛେଦସାଧନ କରିବାକୁ ଆଦୌ କୁହାଯାଇ ନାହିଁ । ତେବେ ଆମ ସତ୍ତାର ବର୍ତ୍ତମାନ ବିସ୍ଫାଗୁଡ଼ିକ ବଷୟରେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ହେବ ? ଜ୍ଞାନ ଲାଗି ଓ ଜ୍ଞାନକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମ ମନର ଯାବତୀୟ ବିସ୍ଫା, ଆମ ସଂବେଗଗତ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଗତ ଜୀବନଗ୍ରଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ବିସ୍ଫା ତଥା ଅନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ, ଏହି ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ, ଜୀବନ, ଜଗତ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟ ଉପରେ ବଜୟଲାଭ କରିବା ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ବାହ୍ୟ ଜୀବନାଚରଣ, ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁଜନ ଓ ଉତ୍ପାଦନ ଏବଂ ଆମ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଯାବତୀୟ ବିସ୍ଫାଗୁଡ଼ିକ ବଷୟରେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ହେବ ? ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାବେଳକେ ପରତ୍ୟାଗ କରିଆସି ଆମକୁ ଜୀବନବଚରଣର ଆଉ କୌଣସି ଅନ୍ୟ ପଥ ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ହେବ, ଯାହା ଭିତରେ କ କେବଳ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ପ୍ରେରତ କରି ରଖିଥିବା ଏକ ଚେତନା ଆପଣାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରକାଶିତ ଓ ଅଭିମୁଖୀ କରଦେଇ ପାରିବ ? ଅଥବା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁଭଳି ରହିଛନ୍ତି, ଆପଣାର ବାହ୍ୟ ରୂପରେ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ହୋଇ ରହିଥିବେ, ମାତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହେବାର ଭୂମିରେ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚଦ୍‌ଗଚ୍ଛତା ଦ୍ୱାରା ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବେ ? ଅଥବା, ଆପଣାର ପରସ୍ପରରେ ଅଧିକ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ରହିବେ ଏବଂ ଚେତନାର ଏକ ଉତ୍‌ପରିବର୍ତ୍ତିନ ଦ୍ୱାରା ନାନା ନୂତନ ରୂପରେ ମୁକ୍ତଲାଭ କରିବେ ? ଇତରପ୍ରାଣୀର ପ୍ରାଣଭୂମିଗତ କ୍ରିୟାସ୍ପନ୍ଦତାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଦ୍ଧର୍ଗାଧିକାରରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ମନୁଷ୍ୟ ଏକଦା ଯେପରି ହିବେକ, ମନନସମର୍ଥ ଇଚ୍ଛା, ଶୋଧିତ କେତେକେତେ ଫଳେଗ ଏବଂ ଏକ ଫଗଠିତ ବୁଦ୍ଧିଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମନୋମୟ କ୍ରିୟାସ୍ପନ୍ଦତାରେ ପରିଣତ କରଦେଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ପାଦିତ କରଦେଇ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ନୂତନ ରୂପ ଆଣିଦେଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ କ'ଣ ଅନୁରୂପ ସେହିପରି କିଛି ଘଟିବାକୁ ଯାଉଛି ? ଅଥବା, ଆମକୁ ସେହି କ୍ରିୟାସ୍ପନ୍ଦତାର ଗୋଟିଏ ସ୍ତରକୁ ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; କେବଳ ଯେଉଁ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଆଧାତ୍ମିକ ପରିବର୍ତ୍ତିନକୁ ସହ୍ୟ କରିପାରିବେ, ସେହିଗୁଡ଼ିକୁ ସାଇତି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶ-ଗୁଡ଼ିକରେ ଏପରି ଏକ ନୂତନ ଜୀବନର ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକି ସେହି ଉନ୍ମୋଚିତ ଚଦ୍‌ଗତତାର ଏକତ୍ୱ, ପ୍ରସାର, ପ୍ରଶାନ୍ତତା, ଦୃପ୍ତି ଏବଂ ସୌତ୍ରମ୍ୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରଦେଇ ପାରୁଥିବ; ଆପଣାର ପ୍ରେରଣା ତଥା ପ୍ରେରକଶକ୍ତିର କ୍ଷେତ୍ରଟି ପରି ଆପଣାର ରୂପାୟନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକାଶ କରଦେଇ ପାରୁଥିବ ? ଅନ୍ୟ ସାଦୃଶ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନର ତୁଳନାରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟିହିଁ ସୋଗର ଦୀର୍ଘ ଯାତ୍ରାପଥରେ ମନୁଷ୍ୟର ସୋପାନଠାରୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସୋପାନଟିଯାଏ ପଡ଼ିଥିବା ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଖୋଜ ବାହାର କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ମଣିଷୀମାନଙ୍କୁ ସର୍ବାଧିକ ପରିମାଣରେ ଚଳାୟିତ କରି ରଖିଛି ।

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟିର ସମାଧାନ ଖୋଜିବାକୁ ଯାଇ ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରୁଥିବା ସାଦୃଶ୍ୟ କ୍ରିୟାସ୍ପନ୍ଦତା ତଥା ଜୀବନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତରରେ ବର୍ଜନ କରି ଆସିବାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଜୀବନ ଯେଉଁଭଳି ରହିଛି ତାହାକୁ ଠିକ୍ ସେହିପରି ସ୍ତରରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେବା ସାଦୃ ତାହାର ଗଚ୍ଛସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାଣବନ୍ତ ତଥା ଉତ୍ତୋଳିତ କରଦେଇ ପାରୁଥିବା ଏକ ନୂତନ ସ୍ତରପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରା ସଞ୍ଚାରିତ କରି ରଖିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଗଚ୍ଛସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ଆଗରୁ ଯେଉଁଭଳି ରହିଥିଲା, ତାହାକୁ ବାହ୍ୟତଃ ଠିକ୍ ସେହିପରି ରଖି ସେଗୁଡ଼ିକ ପଛରେ ରହିଥିବା ଅନ୍ତର୍ଭାବଟିକୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତର୍ଗତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତିନ ଆଣିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ ସାଦୃଶ୍ୟ ପ୍ରକାରର ସମାଧାନ ବାଢ଼ି ଦିଆଯାଇଛି । ପୃଥିବୀକୁ ଗ୍ରୁଡ଼ ଘୁଲିଯାଇଥିବା ବୈଦିକୀ ବା କେବଳ ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁହିଁ ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତରରେ ମୁହାଁଇ ରଖି ଏକ ଦିବ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଭ୍ୟନ୍ତରରେ ବୃଦ୍ଧକଳ ରହିଥିବା ଓ ଛଦ୍ମାତ୍ମ ଆପଣାକୁ ଗୋଟାପୁରା ପାଖୋଟ ରଖିଥିବା ଛତ୍ତ୍ୱଦର୍ଶୀ ଯଉ ଅଷ୍ଟାବ ଗୁରୁତ୍ୱର ସହିତ ଯେଉଁ ଚରମମାର୍ଗୀ ସମାଧାନଟି ଆମ ଆଗରେ ଆଣି ଥୋଇଥାଏ, ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ପରପର ମଧ୍ୟରେ ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ରହିବ ନାହିଁ । କାରଣ, ଯଦି ଆମକୁ ଏହି ଜଗତରେହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହୁଏ, ତେବେ ବଶ୍ୱଗତ ଏହି ଜିୟାଟିକୁ କିଂବା ଜିୟାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସବୁକିଛିକୁ ତ୍ୟାଗ କଲଗଲେ ଏହା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ପ୍ରାଚୀନ କାଲର ଧର୍ମସବୁ ବୈରାଗ୍ୟୀ ବା ସଂସାରତ୍ୟାଗୀ ଛତ୍ତ୍ୱଦର୍ଶୀମାନଙ୍କ ପର ଏତେ ଚରମ ଦୂରକୁ କେବେହେଲେ ଯାଇ ନଥିଲେ ଏବଂ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଯେଉଁସବୁ କର୍ମ ସ୍ୱଭାବତଃ ଭଗବତ୍-ଅନ୍ୱେଷଣ, ଭଗବତ୍-ସେବା ବା ଭଗବତ୍-ଆରାଧନାର ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିଥିବ ତଥା ଅନ୍ୟ ଯେଉଁସବୁ କର୍ମ ଏଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧତ ରହିଥିବ, ବା ତହିଁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ, ଜୀବନର ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟି ଲଗି ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହେଇଥିବ, ମାତ୍ର ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ଧର୍ମାତ୍ମକ ଭାବ ସହିତ ତଥା ପାରମ୍ପରିକ ଧର୍ମ ଏବଂ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରର ବିଧାନ ଏବଂ ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଅନୁସାରେ କରିଯାଇଥିବ, କେବଳ ସେହି କର୍ମଗୁଡ଼ିକର ଆଚରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ମାତ୍ର ଏହିପରି ଏକ ବିଧାନ ବା ପରାମର୍ଶଟି ମଧ୍ୟରେ ବାହ୍ୟକତା ବା ଔପଚାରିକତା ଏତେବେଶୀ ଭରିଁ ହୋଇ ରହିଛୁ ଯେ ଏହାଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଧୀନ ଆତ୍ମା କର୍ମଚୟର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆପଣାକୁ କଦାପି ଚରିତାର୍ଥ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଇହଜଗତର ଏହି ଜୀବନଟି ମଧ୍ୟରୁ ଇହାତୀତ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜୀବନ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କରି ମୁକ୍ତିଯିବାଟିହିଁ ଏକମାତ୍ର ଚରମ ଧେୟ ହୋଇ ରହିଛୁ ଓ ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଥଟିକୁ ପାର ହୋଇଯିବା ଲଗିହିଁ ଏକ ଅସ୍ଥାୟୀ ସମାଧାନରୂପେ ମଧ୍ୟ ଏଇଟିର ଘୋଷଣା କରିଯାଇଛୁ । ଯେଉଁ ସତ୍ୟସ୍ଥ ଆତ୍ମା ଆପଣାର ବିମୋଚନଟିକୁ ଲାଭ କରିପାରିଛୁ, ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଏହି ଜୀବନର ଯାବତୀୟ କର୍ମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଯେପରିକି ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଦିବ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେଇଥିବା ଏହି ବିଶ୍ୱଗତ ବିବର୍ତ୍ତନର ସମସ୍ତ ଯୋଜନାଟି ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବ୍ୟାହତ କିଂବା କ୍ଷୁଣ୍ଣ ହୋଇ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଗୀତାରେ ଯେଉଁ ଉଦାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାଟି ଦିଆଯାଇଛୁ, ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ବରଂ ତାହାକୁହିଁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିବ । ମାତ୍ର ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି ଏହି ଅଜ୍ଞାନ ଭିତରେହିଁ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବାରେ ଲଗିଛୁ, ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ରୂପରେ ଓ ଠିକ୍ ସେହିସବୁ ଧାତ୍ୱରେ ସମ୍ପନ୍ନ କରିଯାଏ, ତେବେ ଆମର ସକଳ ଲାଭ କେବଳ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଲାଭ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଏବଂ ଆମର ଜୀବନ ଏପରି ଏକ ସଙ୍କଟ୍ଧ ଏବଂ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସୃଷ୍ଟିରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବାର ଭୟ ସବୁବେଳେ ରହିଥିବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କ ଅନ୍ତରର ପରମ ଆଲୋକଟି ଏକ ବହିଃସ୍ଥ ଧୂସର ଆଲୋକର ଜାଫଁଗୁଡ଼ଲୁ କରବାରେ ଲଗିଥିବ ଏବଂ ପରପୁର୍ଣ୍ଣ ଚଦ୍‌ଗତତା ଆପଣାକୁ ଏପର ଏକ ଅପୁର୍ଣ୍ଣତାଦୁଷ୍ଟ ଆଧାରଟି ମଧ୍ୟଦେଇ ବ୍ୟକ୍ତ କରୁଥିବ, ଯାହାକ ତାହାର ସ୍ୱକାସ୍ୱ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରକୃତତିଠାରୁ ଫପୁର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ୟଳାଷ୍ପ ହୋଇ ରହିଥିବ। ଯଦ୍ୟ କେତେ କାଳ ପର୍ଯନ୍ତ କେବଳ ଏତକଠାରୁ ଆହୁକଛୁ ଅଧିକ କରହେଉ ନଥିବ,—ଏବଂ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱରେ ଏକ ସୁଦୀର୍ଘ ଅବଧି ଲଗି ଏହପର କଛୁ ନା କଛୁ ଅବଶ୍ୟ ଘଟିବ,—ତେବେ ସବୁ କଥା ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇପାରବା ପର୍ଯନ୍ତ ଏବଂ ଆମ ଶଙ୍ଖଗ୍ରନ୍ଥୀ ଏହ ଜୀବନଟି ଉପରେ ତଥା ଆମ ବାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଜଗତ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ସ୍ୱକାସ୍ୱ ରୂପାସ୍ୱନଗୁଡ଼କ ପ୍ରତଷ୍ଠିତ କର ରଖିପାରବା ଲଗି ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଆତ୍ମା ଯଥେଷ୍ଟ ପରମାଣରେ ଶକ୍ତସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯିବା ପର୍ଯନ୍ତ ଏହାକୁ ଏହପର ହୋଇହିଁ ରହିବାକୁ ପଡ଼ବ। ମାତ୍ର ଆମେ ଏଇଟିକୁ କେବଳ ଯୋଟିଏ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯାସ୍ୱ ବୋଲହିଁ ଗ୍ରହଣ କରପାରବା; ଆମ ଆତ୍ମାର ଆଦର୍ଶରୂପେ କଂବା ଆମେ ଅତତମ କରୁଥିବା ପଥଟିର ଚରମ ଧେସ୍ୱରୂପେ କଦାପି ଗ୍ରହଣ କରପାରବା ନାହିଁ।

ଠିକ୍ ସେହ କାରଣଟି ସକାଶେ ମାତତାସ୍ତ୍ରର ସମାଧାନଟି ମଧ୍ୟ ଅଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ; କାରଣ ମାତତତ ବଧାନର କୌଣସି ନସ୍ୱମ ପ୍ରକୃତରୂପୀ ମଣ ହୋଇ ନଥିବା ଘୋଡ଼ାଙ୍କର ମୁହଁରେ କେବଳ ଲଗାମଟିଏ ନେଇ ଲଗାଇଦବ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ଅତକଠିନ ଓ ଆଂଶିକ ନସ୍ୱନ୍ତ୍ରଣର ପ୍ରୟୋଗ କର ରଖିଥାଏ; ମାତ୍ର ଆମର ପ୍ରକୃତ ଯେପର ସ୍ୱାସ୍ଥୀସ୍ୱବରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରୁହିଁ ଫପ୍ରେରତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଅନ୍ତଦୋଧଗୁଡ଼କୁ ତରତାର୍ଥ କରଦେବା ଲଗି ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯାଇ ପାରବ, ସେଥଲଗି ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ରୂପାନ୍ତର ସମ୍ଭବ କରବା ଲଗି ସେହ ନସ୍ୱମର ଆଦୌ କୌଣସି ଶକ୍ତ ନଥାଏ। ଖୁବ୍ ବେଶୀଦ୍ରେଲେ ମାତତାସ୍ତ୍ରର ପ୍ରଣାଳୀଟି ଆବଶ୍ୟକ ସୀମାଗୁଡ଼କୁ ଅଙ୍କତ କରଦେଇଯାଏ, ଦୁରାତ୍ମା ଦାନବଟିକୁ ବାଧ କର ରଖେ ଏବଂ ଆମର ଚତୁର୍ଦିଗରେ ଏକ ଆପେକ୍ଷିକ ଓ ଅସ୍ତାବ ଫଶସ୍ତ୍ରପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ନତ୍ୱପଲ୍ଲୀର ପ୍ରାଚୀରଟିଏ ଚଢ଼ି ଠିଆ କରଦବ। ଆମର ଏହ ସାଧାରଣ ଜୀବନଯାତ୍ରାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ହେଉ କଂବା ଯୋଗସାଧନାରେ ହେଉ, ଆପଣାକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କର ରଖିବାର ଏହ ବଧାନ ଅଥବା ତତ୍ତ୍ୱଲ ଯେକୌଣସି ବଧାନଟିର ଦୃଏତ କେତେକ ସମସ୍ତ ଲଗି ନଶ୍ଚସ୍ୱ ଏକ ପ୍ରୟୋଜନ ଥାଇପାରେ; ମାତ୍ର ଯୋଗସାଧନାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା କେବଳ ଏହ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଥଟିକୁହିଁ ସୂତତ କରଦେଇଥିବ। ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତସ୍ୱକରଣ ଏବଂ ତଦ୍‌ଗତ ଜୀବନର ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଶୁଦ୍ଧ ବସ୍ତାଇକୁହିଁ ଆମେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପଣାର ଧେସ୍ୱ କର ରଖିଛୁ; ଏବଂ, ସେହ ଧେସ୍ୱରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସ୍ୱଳ୍ପ ଅଧିକ ଗଭୀର ଏକ ସମାଧାନର ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ହେବ, ଏକ ଅଧିକ ନିଶ୍ଚିତ ଓ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତାଯୋଗ୍ୟ ଗତିଶୀଳ ନିୟାମକର ସନ୍ଧାନ ପାଇବାକୁ ହେବ ଯାହାକି ମାନସଶାସ୍ତ୍ରର ସୀମାଟି ଭିତରେ ଆଦୌ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନଥିବ । ଭିତରେ ଆପଣାର ଚିତ୍‌ଗତ ଭୂମିଟିରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ବାହ୍ୟ ଜୀବନରେ ମାନସଶାସ୍ତ୍ରର ନିୟମ ମାନ ଚଳିବାକୁହିଁ ଧର୍ମ ସାଧାରଣତଃ ଏକ ସମାଧାନରୂପେ ବାଢ଼ିଥାଏ; ମାତ୍ର ଏଥିରେ କୌଣସି ସମାଧାନ ମିଳେ ନାହିଁ, କେବଳ ଏକ ସାଲିଶହିଁ ସମ୍ଭବ ହୁଏ । ଜୀବନ ଏବଂ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ସାଲିଶ୍‌ଟିଏ କର ରହିଯିବା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଅନ୍ତରସ୍ଥ ସତ୍ତା ତଥା ବାହ୍ୟ ଜୀବନ ଦୁଇଟିଯାକକୁହିଁ ଚିତ୍‌ଗତତା ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରେରିତ ଓ ଅନୁପ୍ରେରିତ କର ରଖିବାକୁହିଁ ଆମେ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ବାଛିନେଇଛୁ ଏବଂ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ପ୍ରାପ୍ତି ଲାଗି ଅଗ୍ରସର ହେଉଛୁ । ଅଥବା, ଆପଣାର ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ବଡ଼ ଗୋଳଆମିଶା କରପକାଇ ମଣିଷ ଯେପରି ଚିତ୍‌ଗତ ଏବଂ ନୈତିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପ୍ରଭେଦଟିକୁ ଏକାବେଳକେ ଛାଡ଼ାଇ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଏପରିକ ଆମର ନୈତିକ ଉପାଦାନଟିହିଁ ଆମ ପ୍ରକୃତିରେ ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ଚିତ୍‌ଗତ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପାଦାନ ବୋଲି ଦାବି କରିବାହାରିଥାଏ, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ଲାଭ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ଯାବତୀୟ ନୈତିକତାକୁ ଆମେ କେବଳ ଏହି ମନୋଭୂମିରହିଁ ଏକ ନିସ୍ପ୍ରାଣପ୍ରସ୍ୱାସ ବୋଲି କହିବା, ଏବଂ ଆମର ଏହି ଯେଉଁ ମନଟି ଏତେ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ଏତେଏତେ ଭୁଲ୍‌କୁ ସତ୍ତତ ଜନ୍ମ ଦିଏ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାକୁ ଆମେ କଦାପି ସେହି ମୁକ୍ତ ଓ ସଦାଲୋକିତ ଆତ୍ମା ବା ଚିତ୍‌ଗତତା ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ, ସେହି ମନ କଦାପି ତାହା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ଏହି ଜୀବନଟିକୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରେ, ସେହି ଜୀବନର ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁଭଳି ରହିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୂଳତଃ ସେହିପରି ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ଏବଂ ଜୀବନ ଉପରେ ଆଲୋକର କଞ୍ଚିତ୍ ପୁଟ ଦେଇ ରଖିବାକୁ ଅଥବା ଜୀବନକୁ କେତେକ ପରିମାଣରେ ସୁନ୍ଦର କର ଦେଖାଇବାକୁ ଜୀବନ ଉପରକୁ ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧ-ଚିତ୍‌ଗତ କିଂବା ମିଛ-ଚିତ୍‌ଗତ ଆଲୋକକୁ ଆମନ୍ତ୍ରିତ କର ଆଣିଥାଏ, ସେଇଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ମଧ୍ୟ ଆମ ଲାଗି ସମାନ ଭାବରେ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିବ । ପ୍ରାଣଗତ ଏବଂ ଚିତ୍‌ଗତ ଭୂମିଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ସମୟରେ ଯେପରି ଏକ ଅପସଂଯୋଜନ ଆଣିବାର ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍, ଭିତରେ ଏକ ଛଦ୍ମଦୃଷ୍ଟିଗତ ଅନୁଭୂତି ରହିଥାଏ ଓ ବାହାରେ ଯେପରି ଏକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାଗ୍ରହୀ, ବୁଦ୍ଧିଗ୍ରାହ୍ୟଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟନିର୍ଭର ପ୍ରକୃତିପୂଜାବାଦ ଅଥବା ଏକ ଉତ୍ସୋଲିତ ସ୍ତରର ସୁଖବାଦ ସେହି ଅନୁଭୂତିକୁ ଆଶ୍ରୟ କର ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏକ ଚିତ୍‌ଗତ ସ୍ୱୀକୃତିର ବର୍ତ୍ତୋକ୍ଲ୍ୟଲତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଦେଶ୍ ପରିତୃପ୍ତ କର ରଖିଥାଏ, ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ଆମ ଲାଗି ଆଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନାହିଁ । କାରଣ ଏହି ସାଲ୍ଭଶ୍ଟି ମଧ୍ୟ ସଦ୍ଦା ଏକ ଅନିଶ୍ଚିତ ଏବଂ ଅସଫଳ ସାଲ୍ଭଶ୍ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଅଚଳାଚଳବାଦୀ ସେହି ବସ୍ତୁଟି ଚିରନ୍ତନ ଓ ଚିରସତ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟ ଏବଂ ତାହାର ସମସ୍ତଭାଟିଠାରୁ ଯେତକ ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଏଇଟି ମଧ୍ୟ ତା'ଠାରୁ ଠିକ୍ ସେତକ ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କେବଳ ଆମ ଭ୍ରାନ୍ତିଶୀଳ ମନର ନାନା ସ୍ଥଳନ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସମାଧାନ ବୋଲି କହିବା, ଆମଠାରୁ ଅନେକ ଉଚ୍ଚ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶିଖରଗୁଡ଼ିକ ଏବଂ ଏହି ସାଧାରଣ ମନୋଗତ ତଥା ପ୍ରାଣଗତ ଅଭିପ୍ରାୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଫଳତ ଏହି ନିମ୍ନତର ସୋପାନଟି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଏକ ନିତ୍ୟଶୀଳ ସମ୍ବନ୍ଧର ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଏହିପରି ସମାଧାନ ସତେଅବା ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ବାଟ ଖୋଜି ବୁଲୁଛନ୍ତି ବୋଲି କହିପାରିବା । ସେଗୁଡ଼ିକର ପଛରେ ଯାହାକିଛୁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସତ୍ତ୍ୟ ଲୁକ୍‌କାୟିତ ହୋଇ ରହିଥାଇ ପଛକେ, ସେହି ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଯେତେବେଳେ ଚିଦ୍‌ଗତ ସ୍ତରଟି ଯାଏ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ନଆଯାଇ ପାରିବ, ସେହି ସବୋଚ୍ଚ ପରମ ରୂତଚିତ୍ତର କକ୍ଷଟିରେ ପଗ୍ଧାଟା କରିଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନର ଏହି ଭୂମି ଓ ପ୍ରମାଦଟି ମଧ୍ୟରୁ ଛିନ୍ନ କରି ନଆଯାଇ ପାରିବ, କେବଳ ସେତକବେଳେ ଯାଇ ତାହା ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ।

ମୋଟ ଉପରେ, ଏକଥାଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃଶଙ୍କ ଭାବରେ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏପରି ଏକ ଅତିମାନସ ରୂତଚିତ୍ତର ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇ ନଥିବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିଭାସ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ପର୍କସତ୍ତ୍ୟଟି ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ଆସିବ ଏବଂ ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାରଭତ୍ତ୍ୱଟିରୁ ସିଧା ନିଷ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଭତ୍ତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଆସିବ, ସେତେବେଳ ଯାଏ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ଯାବତୀୟ ସମାଧାନ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅସ୍ଥାୟୀ ସମାଧାନ ହୋଇହିଁ ରହିଥିବ । ସେପଫିଲ୍ଡ, ଆମର ଏକମାତ୍ର ନିରପଦ ପନ୍ଥା ହେଉଛୁ ଯେ ଆମେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭବର ଏକ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନକ୍ଷମ ନସ୍ତମ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା, —ଅଥବା, ତା' ନହେଲେ ଆପଣା ଭିତରେ ଆମେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଆଲୋକକୁ ବିମୋଚିତ କରିଦେବା, ଯାହାକି ଆମେ ସେହି ବୃହତ୍ତର ଓ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂତଚିତ୍ତରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବା ସେଇଟି ଆମ ଭିତରେ ଜନ୍ମଲାଭ କଲ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆମକୁ ଉଚ୍ଚତ ବାଟରେ ପରଚ୍ଳାଳିତ କରି ନେଇଯାଇ ପାରିବ । କାରଣ ସେଇଟି ବ୍ୟଞ୍ଜତ ଆମ ଭିତରେ ଆଉ ଯାହାକିଛୁ ରହିଛୁ, ତାହା ହେଉଛୁ କେବଳ ବାହ୍ୟ, ତାହାକୁ ଆମେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦେଖିବା ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭବ କରିବା ବୋଲି ଅଦୌ କହି ପାରିବା ନାହିଁ; ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛୁ କେବଳ ଆମ ବୁଦ୍ଧିର ବରଭନା, ବୁଦ୍ଧିର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପସ୍ଥାପନା ବା ସେହି ବୁଦ୍ଧିରହିଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର କେତୋଟି ପ୍ରସ୍ତାବନା ଅଥବା ପ୍ରଚେଷ୍ଟନା ଏବଂ ଭୌତିକ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ାକର କେତୋଟି ପୁର୍ତ୍ତିମୂଳକ ଆବଶ୍ୟକତା; ଅନେକ ସମୟରେ ଏଗୁଡ଼ାକ ଅର୍ଦ୍ଧାଲୋକ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ପୁଣି ଅନେକ ସମୟରେ କେବଳ ଏକ ମିଥ୍ୟା ଆଲୋକ ହୋଇରହିଁ ରହିଥାଏ । ସେସବୁ ଖୁବ୍‌ବେଶୀ ହେଲେ ମାତ୍ର କେତେକ ସମୟ ଲଗିରହିଁ ଆମର ସହାୟକ ହୋଇଥାନ୍ତି, ବା ମାତ୍ର ଅଳ୍ପ କେତେକ ପରମାଣରେ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ବାକୀ ସମୟଭିତକ ଆମକୁ କେବଳ ଅଟକାଇ ରଖନ୍ତି ବା ଆମକୁ ଗୋଲମାଲରେ ଆଣି ପକାଇ ଦିଅନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟର ଚେତନା ଆପଣାକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଚେତନା ଲଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ଆମ ଲଗି ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଅନୁଭବର କୌଣସି ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ନସ୍ୱପ୍ନ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ସେଥିଲଗି ଆମ ଭିତରେ ଦିବ୍ୟ ପରମାଶକ୍ତିର ନିୟାମକତା, ଆଜ୍ଞା ତଥା ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବା ଭଳି ଉପଯୁକ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥିବା ଦରକାର ଏବଂ ତାହାର ନସ୍ୱପ୍ନତା ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ପାରିବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥିବା ଦରକାର । ସେହି ସମର୍ପଣ ଓ ସେହି ନସ୍ୱପ୍ନତାହିଁ ଆମର ଅଭିଲଷିତ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନକିକୁ ସମ୍ଭବ କରିଦେଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ଆମେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ମନୋଗତ ରଚନାଗୁଡ଼ାକ ଦ୍ୱାରା, ଆମ ପ୍ରାଣଗତ ନାନା ଆବେଗ ତଥା ଅହଂଗତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାଗୁଡ଼ାକ ଦ୍ୱାରା କବଳିତ ହୋଇ ରହିଥିବା, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ସମର୍ପଣର ସମ୍ଭାବନାକି ବସ୍ତୁରେ ଆଦୌ କୌଣସି ନଷ୍ଟସ୍ୱତ୍ତା ନଥିବ ବା ସେହି ପଥପ୍ରଦର୍ଶନକି ବସ୍ତୁରେ ମଧ୍ୟ କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟସ୍ୱତ୍ତା ନଥିବ; କାରଣ ସେଗୁଡ଼ାକ ଆମକୁ ବଣା କରି ଏକ ମିଥ୍ୟା ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟରେ ନେଇ ପକାଇ ଦେବେ ବୋଲି ସବୁବେଳେ ଆଶଙ୍କା ରହିଥିବ । ଆମର ଯେଉଁ ଅନ୍ତରତମ ଆତ୍ମା ବା ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାଟି ଆମ ଭିତରେ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପରହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ମାତ୍ର ଏହାର ପ୍ରାସ୍ୱ ଦଶତ୍ୱଗରୁ ନଅତ୍ତର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇରହିଁ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ଆଦୌ ନିୟାଣୀଳ ହୋଇପାରି ନାହିଁ, ସେହି ଆତ୍ମାଟିର ଉନ୍ମୋଚନକୁ ସମ୍ଭବ କରିପାରିଲେ ଯାଇ ଉକ୍ତ ଆଶଙ୍କାଟିର ନଗ୍ୱକରଣ ହୋଇପାରିବ । ଆମକୁ ସେହି ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଆଲୋକଟିକୁହିଁ ବିମୋଚିତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ; କାରଣ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା କବଳିତ ହୋଇ ଆମକୁ ବାଟ ଚୁଲିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ପରମ ରହସ୍ୟଟିହିଁ ଆମ ଇଣ୍ଟରେନ୍ଦ୍ରିୟ ପ୍ରସ୍ୱାସ୍ଥିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ନସ୍ୱାମକରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ନାହିଁ, ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଏହି ଅନ୍ତରତମ ଆତ୍ମାର ଆଲୋକଟିହିଁ ଆମର ଏକମାତ୍ର ନର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ଆଲୋକନ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ଆମର ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଥସ୍ମରଣାର ସକଳ ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେ ଆମ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ତ୍ର ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ଆମ ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯେଉଁ ଆଲୋକଟି ଆମକୁ ଅନୁକ୍ଷଣ ଏକ ଚେତନାମସ୍ୱ ଏବଂ ଦର୍ଶନକ୍ଷମ ଆନୁଗତ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇ ରଖି ସେହି ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରେରଣାତ୍ମକତାର ଭୂମିକୁ ବହନ କରି ନେଇଥିବ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନର ଏହି ଯାବତୀୟ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟର ଦାବି ତଥା ପ୍ରଚୋଦନାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଦୂରକୁ ନେଇ ଯାଇଥିବ, ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସଂଘର୍ଷଣକାଳଟିରେ ଆମ ଜିଦ୍ଖାଟିର ସ୍ୱତନ୍ତ ପ୍ରଗତିଶୀଳ ଏପଣ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିଧାନକୁ ଗଢ଼ି କରିଦେବାରେ ଲଗିଥିବେ, ଯାହାକି ଆମ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଏବଂ ଅତିମାନସର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ଭିତରେ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନକାଳରେ ଦୁଏତ ଏପଣ ଏକ ଅବଧି ମଧ୍ୟ ଆସି ବେଶ୍ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ କି ଆମେ ଆମର ସକଳ ଜୀବନ ତଥା କର୍ମକୁ ନେଇ ତାହାକୁ ବଶୁଭ୍ର କରିଦେବା ଲଗି, ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଦେବା ଲଗି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସତ୍ୟଟିକୁ ବମୋଚତ କରିଦେବା ଲଗି ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାଟି ପାଖରେ ଅର୍ପଣ କରିଦେଇ ପାରିବା । ଏବଂ ତା'ପରେ ଦୁଏତ ଏପଣ ଆଉ ଏକ ଅବଧି ଆସି ପହଞ୍ଚିବ, ଯେତେବେଳେ କି ଆମେ ଦୁଏତ ପଛକୁ ଅପସରି ଆସିବା ଏବଂ ଆମର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଏକ ଚିଦ୍ଗତ ପ୍ରାଚୀର ବେଢ଼ାଇଦେଇ ରଖିବା; ଯେଉଁସବୁ ଜିଦ୍ସ୍ପନ୍ଦତା ଆମର ସ୍ୱୀକୃତ ସେହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ରୂପାନ୍ତରର ବିଧାନଟିକୁ ମାନନେବାକୁ ସମ୍ମତ ହେଉଥିବେ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ପ୍ରାଚୀରଟିର ପ୍ରବେଶ-ଦ୍ୱାରଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟଦେଇ କେବଳ ସେହି ଜିଦ୍ସ୍ପନ୍ଦତାଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଭିତରକୁ ଆସିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବା । ତା'ପରେ ଏକ ଚିତ୍ତାସ୍ୱ ଅବଧି ବି ଆସିବ, ଯେତେବେଳେ କି ଏକ ମୁକ୍ତ ଏବଂ ସଂସ୍ପର୍ଶୀକାତ୍ମ ଜିଦ୍ସ୍ପା ପୁନଶ୍ଚାର ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ; ମାତ୍ର ଏହି ଜିଦ୍ସ୍ପାର ରୂପାସ୍ୱନଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନୂତନ ହୋଇଥିବ, ଯାହାକି ପରମ ଚିଦ୍ଗତଭାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟଟି ଲଗି ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବ । ଅବଶ୍ୟ ଏହିସବୁ ବିଷସ୍ପ କଦାପି ମନର କୌଣସି ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେଉଥିବ, ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଆଦେଶକାତ୍ମ ଶବ୍ଦ ଏବଂ ନିମୋଦର ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେଉଥିବ । ସେହି ଦିବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଅଥବା ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରେରିତ କରିବାକୁ ଆସିବ, ଏବଂ ତା'ପରେ ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ନିସ୍ପତ୍ତିର ରଙ୍ଗଟିକୁ ଆପଣା ହାତକୁ ନେଇଯିବ ଓ ଆଦେଶ ଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ଏବଂ ସଂଶେଷରେ ଯୋଗର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାରଟିକୁହିଁ ଆପଣା ହାତରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେବ ।

ଯଜ୍ଞର ତ୍ରିବିଧ ସ୍ୱରୂପଟି ଅନୁସାରେ ଆମେ କର୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ତିନୋଟି ଶ୍ରେଣୀରେ ବିଭକ୍ତ କରିପାରିବା,—ଅର୍ଥାତ୍ ତାହାକୁ ଆମେ ଜ୍ଞାନର କର୍ମ, ପ୍ରେମର କର୍ମ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର କର୍ମରୂପେ ବିଭକ୍ତ କରିପାରିବା । ଅଧିକ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନଟି ଜଣେ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରୁଛି ଏବଂ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତରୁ ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରକୃତିକି ଯାଏ ହେଉଥିବା ବବର୍ତ୍ତନଟିକୁ ଛାଡ଼ା ଜଣେ ସ୍ତରରେ ସମ୍ପନ୍ନ କରୁଛି, ଆମେ ସେକଥାଟି ମଧ୍ୟ ଆଲୋଚନା କରି ଦେଖିପାରିବା ।

ଜ୍ଞାନାନୁଧାବନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟମନର ଯାବତୀୟ କ୍ରିୟାଶୀଳତାକୁ ଦୁଇ ପ୍ରକାରରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ରଖିବା ଯୋଗର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକ । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ସେହି ପରମ ବୁଦ୍ଧିର-ଅତୀତ ଜ୍ଞାନ, ଯାହାକି ଆପଣାର ସକଳ ଉଦ୍ୟମକୁ କେବଳ ସେହି ବଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଏକ ତଥା ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଆବିଷ୍କାର କରିବାରେହିଁ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିଥାଏ । ଅଥବା, ପ୍ରକୃତି-ପ୍ରତିଭାସର ପଛରେ ଯେଉଁସବୁ ସତ୍ୟ ଗୂଢ଼ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ା ବୋଧି ଦ୍ୱାରା, ନିଦିଧ୍ୟାସନ ଦ୍ୱାରା ତଥା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଅନୁର୍ଗତ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଭେଦ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ । ଏବଂ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଜ୍ଞାନର ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରକାରରୂପେ ସେହି ଜୀବନର ବିଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ପ୍ରତିଭାସଗୁଡ଼ିକର ବାହ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିବାରେହିଁ ଯାହା ଆପଣାକୁ ବିଚାରିତ କରି ରଖିଥାଏ; ଆମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏହି ବଶ୍ୱରୂପୀ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ବାହ୍ୟ ରୂପାତ୍ମନଗୁଡ଼ିକରେ ଏବଂ ସେହିଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟଦେଇ ସେହି ପରମ ଏକ ତଥା ଅନନ୍ତସତ୍ତାର ଛନ୍ଦରୂପଗୁଡ଼ିକ ଆମର ଆଖିକୁ ଯେଉଁପରି ସ୍ତରରେ ଦେଖାଯାଉଥାଏ, ସେହିଗୁଡ଼ିକର ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିବାରେ ଆପଣାକୁ ନାନାସ୍ତରରେ ବିଦ୍ୟୁତ କରି ରଖିଥାଏ । ଏହି ଦୁଇଟି ପ୍ରକାର ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିକୁ ଆମେ ଜ୍ଞାନର ଉପର ମଣ୍ଡଳ ବୋଲି କହିବା ଓ ଅନ୍ୟଟିକୁ ତଳ ମଣ୍ଡଳ ବୋଲି କହିବା; ମନର ଅଜ୍ଞାନଶାସିତ ସୀମାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏହି ଦୁଇଟି ରୂପରେ ରଚନା ବା କଳ୍ପନା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଆପଣାର ବକାଶଧାରାରେ ସେହି ଗୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ପ୍ରକାର ଆପଣାକୁ ଅଲଙ୍ଘନୀୟ ଦୀବ୍ରତା ଓ ଦୀକ୍ଷଣତା ସହିତ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା କରି ପକାଇଛନ୍ତି । ଚରମ ଓ ପରମ ସତ୍ୟର ସ୍ଥାନ-ଓ ମାନ-ନିର୍ଦ୍ଧାରଣକୁହିଁ ଦର୍ଶନ ସଦ୍ଦା ଆପଣାର କ୍ଷେତ୍ର ବୋଲି ଦାବି କରି ଆସିଛି । ଏହି ଦର୍ଶନ କେଉଁକେଉଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ହୋଇ ରହିଛି ବା ଅନ୍ତତଃ ବୋଧିକୁ ସାଧନ ବୋଲି ମାନିଛି, କେତେବେଳେ ଏକାବେଳକେ ବସ୍ତୁବିଚ୍ଛିନ୍ନ ରହି ବୌଦ୍ଧିକ ବା ବୁଦ୍ଧି-ଅବଲମ୍ବିତ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି, ପୁଣି କେଉଁବେଳେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତିକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦେଇ କଳିବାର ବା କହିବାର ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଇଛି ଅଥବା ଆଉ କେତେବେଳେ ନ୍ୟାୟସୂତ୍ରର ବିବେଚନଯନ୍ତ୍ର ନେଇ ଛନ୍ଦଗତ ଉଦ୍ଭାବନଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ସମର୍ଥନ ଦେବାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯାଇଛୁ । ମାନ ଯେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧିବାଦୀ ଦର୍ଶନ ଉତ୍ତୁଙ୍ଗଚନ୍ଦ୍ରାର ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶିଖରଗୁଡ଼ିକରେ ପହଞ୍ଚି ଆପଣାକୁ ବ୍ୟାବହାରିକ ଜଗତସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତଥା ବନାଶର୍ଶୀଳ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଶୀଳନ କରୁଥିବା ଜ୍ଞାନଟିଠାରୁ ବଳରୁ ବ କରିଦେଇ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ସଧ୍ୟ ଅମୂର୍ତ୍ତି ଓ ବସ୍ତୁବଚ୍ଛିନ୍ନ ବୌଦ୍ଧିକତାରେ ବଚଣ ରହିବାର ଆପଣାର ଅଭ୍ୟାସଟି ହେତୁ ତାହା କ୍ରମଚଃ ଜୀବନର ଏକ ଶକ୍ତସନ୍ତୁଳାରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରୁଛୁ । ଅନେକ ସମୟରେ ଅଧୁନ୍ତ କେତେକେତେ ଚନ୍ତନ ଲଗି ଏହା ଖୁବ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆପଣା ଆସ୍ତଜନର ବାହାରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ଅଥବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ତାହା କେବଳ ଉତ୍ତପ୍ରେରିତ ଏକ ଆଗ୍ରହ ନେଇ ମାନସିକ ସତ୍ତ୍ୟର ଅନୁଧାବନ କରିଛୁ, କେତେବେଳେ ମାନସଶ୍ରେଣୀସ୍ଥ ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ କସରତ୍ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ବସ୍ତୁଲମ୍ବ ଜ୍ଞବରେ ଗୁଡ଼ାଇଦେଇ, ଶବ୍ଦ ଓ ଶବ୍ଦମଣ୍ଡିତ ବସ୍ତୁର ଏକ ଧୂସ୍ରୋତ୍କୃଳ ସେଘଲୋକରେ କେତେମନ୍ତ୍ରେ ଛଡ଼ିବୁଲୁଛୁ; ମାନ ଆମ ଜୀବନର ଅଧିକ ଗୋଚର ସତ୍ତ୍ୟଗୁଡ଼ିକରୁ ତାହା କେବଳ ଦୂରକୁହି ହୁଟିଯାଇଛୁ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଗୋଟାଏ ଡିଆଁ ମାର ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗୁଡ଼ ସ୍କନ୍ଧଯାଇଛୁ । ପ୍ରାଚୀନ ଇଉରୋପର ଦର୍ଶନ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ରତଶୀଳ ଓ ରତଧର୍ମୀ ହୋଇ ରହିଥିଲା ସତ, ମାନ ତାହା ମୋଟେ ଅଲ୍ପ କେତେ ଜଣଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଜ୍ଞରତବର୍ଷରେ, ଆପଣାର ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ଆଧାସ୍ପିକ ପରପ୍ରକାଶଗୁଡ଼ିକରେ, ତାହା ଜନସମୂହ ଉପରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଭାବ ପକାଇ ପାରିଥିଲା ସତ, ମାନ ସମୂହର ଜୀବନରେ କୌଣସି ରୂପାନ୍ତର ଆଣିଦେଇ ନଥିଲା । ଦର୍ଶନ ପର ଧର୍ମ କେବେହେଲେ କେବଳ ଦୂର ଉଚ୍ଚରେ ରହି ଆପଣାକୁ ଅପହୃତ କରି ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରି ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟର ମନୋମସ୍ତ ଜ୍ଞଗୁଡ଼ିକ ଅପେକ୍ଷା ତା'ର ପ୍ରାଣଗତ ବା ଜୀବନମସ୍ତ ଜ୍ଞଗୁଡ଼ିକୁ ବରଂ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଦାଭକୁ ନେଇ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉଘବାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ କରି ରଖିବାହିଁ ଧର୍ମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଧର୍ମ ଆଧାସ୍ପିକ ପରମସତ୍ତ୍ୟ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ଭୌତିକ ଜୀବନଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସେତୁ ବାନ୍ଧି ରଖିବାକୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲା । ଆମ ଜୀବନ-ଭୂମିର ନିମ୍ନତର ଜ୍ଞଗତିକୁ ଉଚ୍ଚତର ଜ୍ଞଗତିର ଅଧୀନ କରି ରଖିବା ଲଗି ଏବଂ ଏହାପର ଜ୍ଞବରେ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ଗଞ୍ଜାଇ ରଖିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲା; ଜୀବନକୁ ଉଘତ୍ତରସେବାର ଉପଯୁକ୍ତ କରି ରଖିବାର ଏବଂ ଔତ୍ତକକୁ ପାରମିକର ଅନୁଗତ କରି ରଖିବାର ଉଦ୍ୟମ କରିଥିଲା । ଏଠାରେ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ଏହି ଆବଶ୍ୟକ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରୁ ଠିକ୍ ତା'ର ବପରୀତ ପରିଣାମହିଁ ଘଟିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ଇହଭୂମିର ବାସନାପରିତର୍ପଣ ଲଗି ପାରମିକ ଭୂମିକୁ ଏକ ସମର୍ଥକରୂପେ ପରିଣତ କରିଦିଆଗଲା । କାରଣ ଏକଥା ଏକାନ୍ତ ସତ୍ୟ ଯେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମନୁଷ୍ୟ-ଅହଂର ଉପାସନା ତଥା ପରଚର୍ଯ୍ୟା ସଜାଣେନ୍ଦି ଧର୍ମର ବଗ୍ଧରଣିକୁ ବାରବାର ସଜେଅବା ଏକ ଅନୁମୋଦକରୂପେନ୍ଦି ବ୍ୟବହାର କଗ୍ଧୋଇଆସିଛୁ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତିର ଆପଣାର ଷ୍ଟ୍ରାଟ୍ୟୁଟ୍ରନ ଛଙ୍କୁଳ ଅନ୍ତର୍ଗତ ବଭବଣିକୁ ଗ୍ରୁଡ଼ି ଧର୍ମ ଆପଣାକୁ ସଜଡ଼ ପେ ଜୀବନ ସଦ୍ଭୁତ କରବପୁଶ୍ୱବା କେତେକେତେ ଫଶସ୍ୱଜର୍ଜର ସାଲ୍ଗଣ୍ ମଧ୍ୟରେନ୍ଦି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ହୁଗ୍ଇ ଦେବାକୁ ଯାଇଛୁ; ମନନଶୀଳ ମନର ସନ୍ଯୋସ୍ତବଧାନ କରବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ଡାହା ଡାକୁ ଅଧିକତର ଖୁବରେ ଓ ଅନେକ ପରମାଣରେ ଗୋଗ୍ରୁବ ଈଶ୍ୱରତତ୍ତ୍ୱମୂଳକ ଅନ୍ଧବଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟରେ ଆଣି ଏକାବେଳକେ ଦବାଇ ଦେଇଛୁ ବା ତା' ଗୋଡ଼ରେ ବେଡ଼ି ପକାଇ ରଖିଛୁ । ମନୁଷ୍ୟର ଦୁଦ୍ଧସ୍ୱକୁ ଆପଣାର ଫାଣଟି ଭିତରେ ଧରବାକୁ ଯାଇ ଏହା ସ୍ୱସ୍ୱଂ କେତେକେତେ ଧର୍ମାନୁଗ୍ରଗୀ ଖୁବପ୍ରବଣତା ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାସକ୍ତିର ଗତ୍ତି ଭିତରେ ଯାଇ ପଡ଼ଯାଇଛୁ । ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରକୃତିକୁ ଆପଣାର ଅଧୀନ କର ରଖିବା ଲ୍ଗି ଡାହାକୁ ଆପଣା ସଦ୍ଭୁତ ଏକାଠି ଯୋଡ଼ି ରଖିବାକୁ ଯାଇ ଧର୍ମ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଆପଣାର ଶକ୍ତିକୁ ହୁଗ୍ଇ ବସିଛୁ ଏବଂ ପ୍ରାଣର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହୁଥିବା ପ୍ରକୃତିଟି ପ୍ରାପ୍ତ ସ୍ୱଜ୍ଞବସିଦ୍ଧ ଖୁବରେ ଯେଉଁସବୁଟି ଲ୍ଗି ପ୍ରବଣତା ରଖିଥାଏ, ମନ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଠିକ୍ ସେହିସବୁର ସ୍ୱୀକାର ହୋଇପଡ଼ଲ; ଧର୍ମାନ୍ଧତାକୁ ପ୍ରଶ୍ରସ୍ୟ ଦେଲ, ନୋଧୋନ୍ମତ୍ତ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟର ହତ୍ୟା କଲ, ଅନ୍ୟ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଗ୍ଚର କରବା ଲ୍ଗି ବନ୍ୟ, ବଙ୍ଗର ଓ ନର୍ମମ ହୋଇ ବାହାର ପାଶଲ, ଉଚ୍ଚତ ମିଥ୍ୟାର ପ୍ରଶ୍ରସ୍ୟ ନେଲ ଏବଂ ବଡ଼ ଅନମନୀୟ ଖୁବରେ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଲ । ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଜଡ଼ୋପାଦାନଟି ରହୁଛୁ, ଧର୍ମ ଡାହାକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ କର ରଖିବା ଲ୍ଗି କେତେ ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଇଲ, ମାନ୍ ଆପଣାର ଏହି ବାସନାରେ ଭଦ୍ୱାର୍ ଆପଣାକୁ କେବଳ ଏକ ଧର୍ମାନୁଷ୍ଠାନିକ ଶାସନଯାନ୍ତ୍ରିକତା, ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ନାନା ପୂଜା ଓ ଉପଗ୍ଚର ଏବଂ ଜୀବନଶୂନ କର୍ମକାଣ୍ଡ ମଧ୍ୟରେନ୍ଦି ବାନ୍ଧ ରଖିବା ପାର ହୋଇ ରହୁଲ । ଜୀବନଶକ୍ତିର ବଚନ ରସାସ୍ୱନପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଅନୁସାରେ ମନରୁ ଯେପର ଭଲ ଜାତ ଦୁଏ, ଠିକ୍ ସେହିପର ଭଲରୁ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇଥାଏ; ଏବଂ ସେହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଦ୍ୱାର୍ନ୍ଦି ଏହି କ୍ଷେତରେ ସବୋଲ୍ଗଷ୍ଟ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକ ବଗ୍ଧିଡ଼ଯାଇ ସବୁଠାରୁ ନିକୃଷ୍ଟକୁ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ଦେବାକୁ ଲ୍ଗିଲ । ଏବଂ, ଯୁଗପନ୍ତ୍ ଖୁବରେ ଏହି ଅଧୋମୁଖୀ ଆକର୍ଷଣଟିରୁ ଆପଣାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବାର ବୃଥା ଚେଷ୍ଟାରେ ଧର୍ମ ସମସ୍ତ ଜୀବନଟାକୁନ୍ଦି ଦୁଇଖଣ୍ଡ କର କାଟିଦେଲ; ଜ୍ଞାନ, କର୍ମ, କଳାନୁଶୀଳନ ଏବଂ ଜୀବନକୁ ଡାହା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ଜୀହିକ, ଧର୍ମଗତ ଓ ଧର୍ମେତର ତଥା ପବନ୍ତ ଓ ଅପବନ୍ତ ଏହିପର ଦୁଇଟି ବପସ୍ପତ ପ୍ରକାରରେ ଦୁଇଭ୍ଗ କର-ପକାଇଲ । ମାନ୍ ଆପଣାକୁ ରକ୍ଷା କରବା ଲ୍ଗି ଧର୍ମର ଏହି ବଜ୍ଞଜନଟି ମଧ୍ୟ ଜମେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କେବଳ ଏକ ପରମ୍ପରା ଓ ଏକ କୃତ୍ରିମ ସ୍ୱତ୍ୱ ହୋଇ ରହିଲା ଏବଂ ସେଗଡ଼ିକୁ ଭଲ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେଇଟିର ପ୍ରକୋପକୁ ଆହୁରି ବଢ଼ାଇଦେଲା । ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଯେଉଁ ବିଜ୍ଞାନ, କଳା ଏବଂ ଜୀବନସମ୍ପର୍କୀୟ ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ଜ୍ଞାନ ଆପଣାକୁ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଧର୍ମଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରି ରଖିଥିଲେ ଓ ଧର୍ମରହିଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗୁଥିଲେ, ସେମାନେ ପରିଶେଷରେ ଆପଣାକୁ ପାଶମୁକ୍ତ କରିଆଣିଲେ; ଭଉତିକଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଏବଂ ଧର୍ମ ଯେଉଁସବୁକୁ ଆପଣାର ଆଗ୍ରହ ଏବଂ ଆକାଙ୍କ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର କରି ରଖିଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଏମାନଙ୍କୁ ଜମେ ଛୁଞ୍ଚିଚାହାନ୍ତି, ଫଳଶୂନ୍ୟ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୂଦୂର ହୋଇ ମନେହେବାକୁ ଲାଗିଲା ଅଥବା କେବଳ କେତେଗୁଡ଼ାଏ ସାରହୀନ ଏବଂ ବିଭ୍ରମକାରୀ ଛଡ଼ାଛଡ଼ା ହୋଇହିଁ ମନେହେଲା । ଏମାନେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ସମ୍ପୃକ୍ତି ବିଜାତୀୟ ହୋଇ ଜ୍ଞାନିଲେ, ଆପଣାର ଶତ୍ରୁ ପରି ଜ୍ଞାନିଲେ ଓ ଚରମ ଉଦାସୀନତା, ଘୃଣା ବା ସନ୍ଦେହପଡ଼ା ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ବାହାର ଘୁଲିଆସିଲେ । ମନୁଷ୍ୟ-ମନର ଏକଦର୍ଶୀ ଅହଙ୍କୃତ୍ତା ଏହାକୁ ଟେକେଦୂର ଉତ୍କର୍ଷ ଓ ପୁଷ୍ଟି କରିପାରିଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଲଗି ଏହା ବସ୍ତୁତନ୍ତ୍ରି ପ୍ରାପ୍ତ ସେତକ ପରିପୁଷ୍ଟି ଓ ଉତ୍କର୍ଷ ହୋଇ ଦେଖାଦେଇଛି ଏବଂ ଆପଣାର ଚରମ ଅଭିଶପ୍ତତାରେ ପହଞ୍ଚି କୌଣସି ପ୍ରକାର ଉତ୍ତର ଅଥବା ଅଧିକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଏକ ଜ୍ଞାନ ଲଗି ଯାବତୀୟ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ସମ୍ପୃକ୍ତି ସ୍ୱରରେ ନିନ୍ଦାପିତ ଓ ବିଲୁପ୍ତ କରି ରଖିଦେଇଛି । ମାତ୍ର ଆମର ଏହି ଇହମୁଖୀ ଜୀବନର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ମଧ୍ୟ ବସ୍ତୁତଃ ଏକ ଉତ୍ତର ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଏପରି ଏକ ପଦାର୍ଥ, ଯାହାର କି ଏକ ନିରନ୍ତର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି; ଏବଂ ଏଇଟିକୁ ବହିଷ୍କୃତ କରି ରଖି ଏତି ନିମ୍ନତର ସୋପାନଟିରେ ଯେତେଯାହା ବିଜ୍ଞାନ ତଥା ଅନୁଶୀଳନ କରିଯାଇଛି, ତାହା ଯେତେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଫଳପ୍ରସୂ, ଯେତେ ସମୃଦ୍ଧଶାଳୀ ଓ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହୋଇ ପାରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଆପଣାର ସିଦ୍ଧିଗତ ବସ୍ତୁଲତାରେ ସେସବୁ ଆମକୁ ଯେତେବେଳି ଅଲୌକିକ ଓ ବସ୍ତୁତନ୍ତ୍ର ବୋଲି ମନେ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା କାର୍ଯ୍ୟତଃ ଏପରି ଏକ ଯନ୍ତ୍ରରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯାଉଛି, ଯେଉଁଥିରେ କି ଆଦୌ କୌଣସି ବଧି ନାହିଁ ଏବଂ କେବଳ ମିଚ୍ଛା-ଠାକୁରମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ ଯାହାର ଅନୁସ୍ଥାନ ହେବାରେ ଲଗିଛି । ସେହିସବୁ ଅନୁଧାବନ ମନୁଷ୍ୟର ଦୃଦସ୍ୱକୁ ପରିଶେଷରେ କେବଳ ଦୂଷିତ ଓ କର୍କଶହିଁ କରିପକାଇଛି, ତା' ମନର ଉତ୍ତଳସ୍ୱ-ଗୁଡ଼ିକୁ ସଙ୍କୁଚିତ କରି ଆଣିଛି; ସେହି ଉତ୍ତଳସ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ଭୌତିକତାର ଏକ ପ୍ରସ୍ତର-କାରାଗାର ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦ କରି ରଖିଦେଇଛି ଅଥବା ଶେଷରେ ଏକ ଘୋର ପରାଭବର ସଶସ୍ତ୍ରାତ୍ମନ୍ତତା ଏବଂ ମୋହଭଙ୍ଗ ଆଡ଼କୁ ଓଟାର ନେଇଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧଜ୍ଞାନର ଏହି ଉତ୍କ୍ରାନ୍ତ ଯାବତୀୟ ଟଳମଳ ଉପରେ କେବଳ ଏକ ନିଷ୍ଫଳ ଅଜ୍ଞେୟବାଦହିଁ ଆମ ଲଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯେଉଁ ଯୋଗ ସେହି ପରମ ସଙ୍ଗୋଭସଙ୍କର ସଂଗ୍ରାହ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ଲଗିହିଁ ଆପଣାକୁ ଉଦ୍ଭିସ୍ଟ କର ରଖିଛୁ, ତାହା ଏହି ବଶ୍ୱସସ୍ଥ ପରମ ଚଦ୍‌ଗଭଚ୍ଚାର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ବା କୌଣସି ସ୍ୱପ୍ନ,—ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱପ୍ନ ବୋଲିହିଁ କୁହାଯାଏ,—ପ୍ରତି ଆଦୌ କୌଣସି ଶ୍ରଦ୍ଧା ପୋଷଣ କରିବ ନାହିଁ, କିଂବା ଏହି ମନୁଷ୍ୟପ୍ରାଣୀର ଜୀବନ ମଧ୍ୟଦେଇ ସେ ଆପଣା ଉପରେ ଯେଉଁ ଗୌରବମସ୍ଥ ପ୍ରସ୍ଥାସ ଏବଂ ଅନେକମୁଖୀ ବଳସ୍ଥିକୁ ନ୍ୟସ୍ତ କର ରଖିଛନ୍ତି, ସେହି ଯୋଗ ସେଥିରୁ କଦାପି ପଶ୍ଚାଦ୍‌ପଦ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏହାପଣ ଏକ ଉଦାର ଦୃଷ୍ଟିର ସଂପ୍ରଥମ ସର୍ତ୍ତ ହେଉଛୁ ଯେ ଏହି ପୃଥିବୀରେ ଆମେ ଯାହାକଛୁ କର୍ମ କରିବା, ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ସଙ୍ଗୋଚଙ୍କ ଲଗି ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଯଜ୍ଞରହିଁ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିବ, ତାହା ଇତର କାହାର ଲଗି ଅର୍ପିତ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ; କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମା ଶକ୍ତିଙ୍କ ଲଗି ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଗୋଟିଏ ଯଜ୍ଞ ହୋଇ ରହିବ ଓ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଶକ୍ତି ଲାଗି ଅର୍ପିତ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି କର୍ମ ସମ୍ୟକ୍ ଜ୍ଞବଦୃଷ୍ଟି ସହିତ ଅନୁସ୍ଥିତ ହେବ, ସମ୍ୟକ୍ ଜ୍ଞାନ ସହିତ ଅନୁସ୍ଥିତ ହେବ; ମୁକ୍ତ ଆତ୍ମାହିଁ ଏହି କର୍ମର ଆଚରଣ କରିବ, ଏବଂ ଜଡ଼ପ୍ରକୃତିର ମୋହଗ୍ରସ୍ତ କୌଣସି ନୀଚଦାସ ତାହାର ଆଚରଣ କରୁ ନଥିବ । କର୍ମଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଦି ଆଦୌ କୌଣସି ଶ୍ରେଣୀବଭାଗ କରିଯାଏ, ତେବେ କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର କର୍ମ ସେହି ପାବନଶିଖାର ଦୃଦସ୍ଥର ଜ୍ଞକଟ୍ଟମ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରକାରର କର୍ମଗୁଡ଼ିକରେ ତାହାର ପ୍ରାସ୍ଥ ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ପର୍ଶ ବାଜ ନଥାଏ ବା ଆଲୋକସ୍ପର୍ଶରୁ ହୋଇ ନଥାଏ, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକତର ଉଚ୍ଚରେ କେବଳ ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇହିଁ ରହିଥାନ୍ତି । ଅଥବା, ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର କର୍ମକୁ ଆମେ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଏବଂ ଉତ୍କ୍ଲ ହୋଇ ଜଳୁଥିବା ସମିଧକାଷ୍ଠ ବୋଲି କହିପାରିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ଏଡ଼େ ଏଡ଼େ ଗଡ଼କାଠ ବୋଲି କହିବା, ଯାହାକୁ କି ଯଜ୍ଞବେଦୀ ଉପରେ ଏତେବଡ଼ ଗୋଟାଏ କୁଡ଼ ଜର ଉଦା କରିଦେଲେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଆର୍ଦ୍ର, ସ୍ୱରସଯୁକ୍ତ ଏବଂ ବପ୍ପଶାଳୀ ଅଭରକ୍ତତା ଦ୍ୱାରା ଅଗ୍ନିର ଜ୍ୱଳନତେଜଟି ଧୁଏତ ବ୍ୟାହତ ହୋଇପଡ଼ିବାରହିଁ ଆଶଙ୍କା ସବୁବେଳେ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର କେବଳ ଏହି ବଭ୍ୱାଜନଟିକୁ ଗୁଡ଼ିଦେଲେ, ପରମ ସତ୍ତ୍ୟର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁଥିବା ଏବଂ ସେହି ପରମ ସତ୍ତ୍ୟକୁହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଉଥିବା ଜ୍ଞାନର ସମ୍ବନ୍ଧ କର୍ମସ୍ଥରୀକୁ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସନ୍ଦିଗ୍ଧ ଭାବରେ ଏକ ପଶପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣରହିଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସାମଗ୍ରୀରୂପେ ଜନ୍ମସ୍ଥ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା; ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଜୀବନର ସେହି ପ୍ରଶସ୍ତ ଆସ୍ଥଚଳନଟି ମଧ୍ୟରୁ ସେତେବେଳେ ଆଉ କୌଣସିଟିକୁ ବହିଷ୍କୃତ କର ରଖିବା ଲଗି ଆଉ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ମାନସ ତଥା ଭୌତିକ ଯେଉଁ ବଜ୍ଞାନସବୁ ଜଡ଼ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ବିଧାନ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରୂପାୟନ ଓ ପ୍ରତିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକୁ ପରୀକ୍ଷା ଓ ନିରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖନ୍ତୁ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ମନୁଷ୍ୟ ତଥା ଇତରପ୍ରାଣୀର ଜୀବନସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଜଟିଳତାଗୁଡ଼ିକରେ ରତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟର ସାମାଜିକ, ରାଜନୈତିକ, ଧର୍ମାନୁଷ୍ଠାନିକ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଯେଉଁସବୁ ବିଜ୍ଞାନ ମନୁଷ୍ୟ ତା'ର ପୃଥିବୀକୁ ଓ ପରିବେଶଟିକୁ ଆପଣା ଅଧୀନରେ ଆଣି ତାକୁ ଆପଣା କାମରେ ଲଗାଇପାରିବାର ଯାବତୀୟ ପ୍ରସ୍ତାବ ଏବଂ ନିୟାମକତାକୁ ଜାଣିବାରେ ଏବଂ ନିୟନ୍ତ୍ରଣାଧୀନ କରି ରଖିବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ଏବଂ ଯେଉଁ ଲଳିତ ଓ ସୁନ୍ଦର କଳାତ୍ମକ ଅନୁଶୀଳନଗୁଡ଼ିକ ଏକାଧାରରେ ଜ୍ଞାନ ତଥା କର୍ମର ଏକ ସଯୋଜିତ ରୂପ ହୋଇ ରହିଥାଏ,—କାରଣ, ସୁଗଠିତ ଏବଂ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ କବିତା, ଛବି, ମୂର୍ତ୍ତି ବା ଅଟ୍ଟାଳିକାକୁ ଆମେ ଅବଶ୍ୟ ସୃଜନାତ୍ମକ ଜ୍ଞାନରହିଁ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହିବା, ଚେତନାର ଏକ ଜୀବନ୍ତ ଆବିଷ୍କାର ବୋଲି କହିବା, ସତ୍ୟରହିଁ ଏକ ମୂର୍ତ୍ତ ରୂପ ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ମାନସ ତଥା ପ୍ରାଣିକ ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଅଥବା ବିଶ୍ୱ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତର ଏକ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ରୂପାୟନ ବୋଲିହିଁ କହିବା;—ଏହି ସବୁଗୁଡ଼ିକ, ଯାହାକି କୌଣସି ନା କୌଣସି ସମ୍ପର୍କର ସନ୍ଧାନ କରି ବାହାରୁଛନ୍ତି, ଆବିଷ୍କାର କରୁଛନ୍ତି, ବାଣୀ ବା ଆକାର ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କରହିଁ ଲୀଳାର କୌଣସି ନା କୌଣସିଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରୁଛନ୍ତି; ଏବଂ ସେହି ପରମାଣରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଈଶ୍ୱରୋପଲବ୍ଧି ଅଥବା ଦିବ୍ୟ ଜୀବନର ଏକ ସାଧନରେ ଅବଶ୍ୟ ପରିଣତ କରିପାଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ଯୋଗୀ ସବୁବେଳେ କେବଳ ଏତିକ ଦେଖିଥିବ ଯେ ଏକ ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ମନୋମୟ ଜୀବନର ଏକ ଅଂଶରୂପେ ସେ ଆଉ ଏସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ନାହିଁ । କାର୍ଯ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ନହଉ ହୋଇ ରହିଥିବା ଫଳେଦନ, ସ୍ମରଣ ତଥା ସମର୍ପଣଟି ଦ୍ୱାରା ଯଦି ତାହାକୁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଚେତନାର ଏକ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣତନରେ ପରିଣତ କରି ଦିଆଯାଇ ପାରିଥିବ ଏବଂ ଏହାର ସର୍ବଗ୍ରାସୀ ପ୍ରକାଶମୟ ଜ୍ଞାନର ବ୍ୟାପକ ବୋଧକ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ତାହା ଏକ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିପାରିଥିବ, ତେବେଯାଇ ଯୋଗୀ ସେଇଟିକୁ ଆପଣାର କର୍ମରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବ ।

କାରଣ ଆମେ ଯାହାକିଛୁ କରିବା, ତାହାକୁ କେବଳ ଏକ ସଜ୍ଞାରୂପେହିଁ କରିବା, ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱୟ ଦିବ୍ୟତାହିଁ ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଧେୟ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟର ହୃଦୟ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଆମକୁ ନାନାବିଧ ଜ୍ଞାନରେ ନେଇ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଉଥିବା ବିଜ୍ଞାନଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଶୀଳନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟ, ସକଳ ପ୍ରାଣୀ, ସକଳ ବସ୍ତୁ ତଥା ସକଳ ଶବ୍ଦମଣ୍ଡଳରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଚେତନା-ଶକ୍ତିରହିଁ ନିୟାମକତାକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ଏବଂ ବୃଦ୍ଧିବାହିଁ ଯୋଗୀର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ; ସେହି ଶକ୍ତିର ସୃଷ୍ଟିଶୀଳ ଯାବତୀୟ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ, ଯାବତୀୟ ରହସ୍ୟକୁ ସେ ଯେପରି ଭିତରେ ତାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଛି ଏବଂ ଯେଉଁସବୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରଥମକ ଦ୍ୱାରା ସେ ଏହି ବିଶ୍ୱରୂପୀ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାରେ ଲଗିଛି, ତାହାକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ଏବଂ ବୁଝିବାକୁ ଯୋଗୀର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ । ଏବଂ ବ୍ୟାବହାରିକ ବିଜ୍ଞାନଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ତାହା ମାନସିକ, ଭୌତିକ, ଗୁପ୍ତବିଦ୍ୟାଗତ ଅଥବା ତୈତ୍ତିୟ— ଯେଉଁ ବିଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ପଦ୍ଧତି ତଥା ପ୍ରକିୟାଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଯୋଗୀର ଅବଶ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ; ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜ୍ଞାନକିକୁ ଆମେ ଯେପରି ଚିତ୍‌ଚିତ୍ତତା ବା ଆତ୍ମାର ପ୍ରଭୁତ୍ୱପ୍ରତିଷ୍ଠା, ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ତତ୍ତ୍ୱାର୍ଥତାର ଏକ ସଚେତନ ତଥା ଦୋଷମୁକ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲଗି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ପାରିବା, ସେଇଥି ସକାଶେ ଆମକୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକି ଲଗି ଆବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ ଓ ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିବାକୁ ତାହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ । କଳାନୁଧାବନର କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ଏକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକାମୀ, ମନୋଗତ ଅଥବା ପ୍ରାଣିକ ପରିତୃପ୍ତିକୁ ଯୋଗୀର ଅଭିଳାଷ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ସବୁଠାରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାକୁ ଦର୍ଶନ ଲଭ କର, ତାହାର ଏହି ଯାବତୀୟ କରଣୀର ସଥାର୍ଥ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟକିର ଏକ ହୃଦ୍‌ଘାଟନ ସହିତକି ତାହାର ପୂଜା କର, ଦେବଗଣ, ମନୁଷ୍ୟ, ଇତରପ୍ରାଣୀ ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଦିବ୍ୟତାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଘଟାଇବା କଳାରେ ତାହାର ଅଭିଳାଷ ହୋଇ ରହିବ । ଯେଉଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକି ଧର୍ମଗତ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଏବଂ ଯଥାର୍ଥତମ ଓ ମହାନତମ କଳା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ନିବିଡ଼ ସମ୍ପର୍କ ରହିଥିବାର ଅନୁଭବ କରିଥାଏ, ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକିକୁ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ଠିକ୍ ବୋଲି କହିବା; ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମକୁ ଧର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ନାନାତ୍ୱବେ ମିଶ୍ରିତ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ନ ଅଭିପ୍ରାପ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ବଦଳରେ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆକାଙ୍କ୍ଷା, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ଅର୍ଥପ୍ରକାଶକ ଅନୁଭୂତିକୁହିଁ ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ରୂପରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଯେତିକି ଅଧିକ ବ୍ୟାପକ ଓ ସମୃଦ୍ଧ ହେଉଥିବ, ତାହା ଆପଣା ଭିତରେ ମାନବତା ତଥା ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ବୋଧଟିକୁ ଯେତିକି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖି ପାରୁଥିବ, ଏବଂ ଏକ ବହୁରଙ୍ଗ ଧର୍ମାଚରଣର ସୀମିତତାଗୁଡ଼ିକୁ ପାର ହୋଇ ଚିତ୍‌ଗତ ଜୀବନଟି ମଧ୍ୟକୁ ଯେତିକି ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଥିବ, ଏହି ଉଚ୍ଚ ପ୍ରେରଣାଟିରୁ ଜନ୍ମଲଭ କରୁଥିବା କଳା ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆଲୋକଯୁକ୍ତ, ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ, ଗଭୀର ଏବଂ ଶକ୍ତିସମୃଦ୍ଧ ହେବାରେ ଲଗିଥିବ । ଅନ୍ୟ ମତିଷଙ୍କ ତୁଳନାରେ କଣେ ଯୋଗୀ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଦା ଏହି ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟଟି ରହିଛି ଯେ ଯୋଗୀ ନରନ୍ତର ଏକ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ଓ ଅଧିକ ବ୍ୟାପକ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥାଏ; ତେଣୁ ତାହାର ସବୁକିଛି ଜ୍ଞାନଗତ କର୍ମ ବା ସୃଜନ କେବଳ ସେହିଠାରୁହିଁ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସୁଥିବ, ମନର କଡ଼ାଇଟି ଭିତରେ ଢାଳ ତାହାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କଦାପି ଉଆଶ କଶ୍ୟାଇ ନଥିବ । କାରଣ ମନୋଗତ ଓ ମନଃପ୍ରୀତ ମନୁଷ୍ୟର ସତ୍ତ୍ୟ ଓ ଦୃଷ୍ଟି ଭୁଲନାରେ ଭାକୁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ସତ୍ତ୍ୟ ଭଥା ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କଶ ଆଣିବାକୁ ହେବ; ବରଂ ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଶ୍ୱବରେ ଦୁଏତ ଏପଶ କୃହାଯାଇ ପାଶବ ଯେ ସେହିଭଳି ଏକ ବୃହତ୍ତର ସତ୍ତ୍ୟ ଓ ଦୃଷ୍ଟିହିଁ ଭାହାଶ ମଧ୍ୟଦେଇ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କଶବା ଲୁଗି ଭା' ଉପରେ ଗ୍ରୁପ ଦେବାରେ ଲଗିଥିବ, ଭାହାର ଯାବଭୀୟ କର୍ମକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆକାର ଦେବାରେ ଲଗିଥିବ; ଭାହାର କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟିବିଧାନ ଲୁଗି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ଦିବ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ ଲୁଗିହିଁ ସେ ଭାହା କରିବାରେ ଲଗିଥିବ ।

ଏକଥାଟି ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ପରମ ସଦ୍ଭୋଚ ସମ୍ଭୋଗର ପରିଚୟ ଲାଭ କଶିବା ଯୋଗୀ ଏହିସବୁ କର୍ମ ଭିତରେ କଦାପି କୌଣସି ପ୍ରକାର ପ୍ରତ୍ୟୋଜନୀୟତା କିଂବା ବାଧ୍ୟତା କଦାପି ଅନୁଭବ କରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ଭା' ଲୁଗି କେବେହେଲେ ସଚେତନ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିବା ଏକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବା ଭା'ର ମନ ଲୁଗି ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ସମ୍ପତ୍ତିରଣା ବା ଇଚ୍ଛ ସ୍ତମ୍ଭୀୟ କୌଣସି କାଲବନୋଦନ ହୋଇ ରହି ନଥିବ, କିଂବା ଯେଉଁ ଇଚ୍ଛ ବା ଇଚ୍ଛଭମ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଭାହା ମାନସୀୟ କୌଣସି ଇଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନର ଅଭିପ୍ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଭା' ଉପରେ ଆସି ଲଦାହୋଇ ନଥିବ । ସେ କେବେହେଲେ ଆପଣାର କୌଣସି କର୍ମରେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇପଡ଼େ ନାହିଁ, ବାନ୍ଧହୋଇ ରହେ ନାହିଁ ବା କଲହୋଇ ରହେ ନାହିଁ, ଭା'ର କର୍ମ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କୌଣସି ଖ୍ୟାତି, ବଡ଼ପଣ ବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ତୃପ୍ତିର ଅଭିପ୍ରାୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ରହି ନଥିବ; ଭା' ଭିତରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହିଥିବା ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଯେତେବେଳେ ଯେପଶ ଇଚ୍ଛା କରିବ, ସେ ସେହି ଅନୁସାରେ ଆପଣାର କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ଗୁଡ଼ାଇଦେଇ ଆସିପାରିବ ବା ସେଗୁଡ଼ିକ ଲୁଗି ଆପଣାକୁ ଧାରିତ କରି ରଖିପାରିବ; ମାତ୍ର ଭିତର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନର ଅନ୍ୟେଷଣରେ ଅନ୍ୟ ଆଉ କୌଣସି କାରଣରୁ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା ଲୁଗି ଭା'ର ଆଦୌ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିବ । ସଦ୍ଭୋଚ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଠିକ୍ ଯେଉଁ ପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ ବା ସୃଜନ କରିଥାଏ, ସେ ମଧ୍ୟ ଭା'ର ଏସବୁ କର୍ମକୁ ଭାହାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇହିଁ କରିବ; ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଜନ ଓ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ବିଶେଷ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆନନ୍ଦଟି ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି, ସେ ସେଇଟି ଲୁଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ, ଅଥବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ନାନା ବିସ୍ମୟକରତାର ସମାହାରରୂପୀ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଟିକୁ ଏକତ ଧାରଣ କରି ରଖିବାରେ, ଭାହାକୁ ସୁବନ୍ୟସ୍ତ କରି ରଖିବାରେ ବା ସୁପରିଚାଳିତ କରି ନେବାରେ ଏକ ସହାୟକ ସାଧନରୂପେହିଁ ସେ ଆପଣାର ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ । ଗୀତାରେ କୃହାଯାଇଛି ଯେ, ଯେଉଁମାନେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା ଲାଭ କରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ନାହାନ୍ତି, ଆପଣାର ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାର ସୃଷ୍ଟିଟି ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନୀ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯାବତୀୟ କର୍ମ ଲଗି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଫଟ୍କାର ଆଣିଦେବ; ସେଉଁସବୁ କର୍ମକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ବଶେଷ ସ୍ୱଭାବ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପୁଣ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ, ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ ଅଥବା ବୈରାଗ୍ୟୋଚିତ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଏ, କେବଳ ସେହି କର୍ମଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସକଳ କର୍ମ ଲଗି ଶ୍ରଦ୍ଧା ତଥା ଫଟ୍କାର ଆଣିଦେବ । ଏବଂ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟି ଦ୍ୱାରା ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହି ବଶ୍ୱଟିସ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟରୁ ବାହାର କର ନେଇଯିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଏହି ପୃଥିବୀକୁ ଆପଣାର ସେହି ମହାନ୍ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱାୟନ ଅଗ୍ରଗତିର ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ; କିନ୍ତୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏକ ଅଧିକ ଅଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଦୁର୍ଗତ ମଧ୍ୟରେ ପତିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଅଥବା ଜାତିକୁ ଏପରିକ ଏକ ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ କର୍ମ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ କଦାପି ଟାଣିଆଣି ନଆସିବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ତାମସିକ ଭଙ୍ଗୀଟିହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରତିପତ୍ତି ବସ୍ତାର କର ରହିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେବେଳେ ଏକ ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ବମୂଢ଼ତା ତଥା ପ୍ରମାଦ ତଥା କ୍ଲାନ୍ତି ଏବଂ ଗତିଶିଥିଳତାର ଭଙ୍ଗୀଟି ସବୁଆଡ଼େ ଘାର ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟଗୋଷ୍ଠୀ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ସମାଜ-ଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁ ଶୋଚନୀୟ ବଘଟନ ତଥା ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି, ସେହିପରି ଏକ ଦୁର୍ଗତି ଭିତରେ ବୁଡ଼ି ରହିବା ଲଗି ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ବର୍ତ୍ତମାନର କର୍ମଭୂମିରୁ କଦାପି ବାହାର କର ନଆସିବ ନାହିଁ । ଗୀତାରେ ଭଗବାନ କହିଛନ୍ତି, "ମୋର ମଧ୍ୟ କର୍ମ କରିବା ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ; କାରଣ ମୋର ଅଲବ୍ଧ ବା ଅପ୍ରାପ୍ୟ ହୋଇ କେଉଁଠି ହେଲେ କିଛି ନାହିଁ । ମାତ୍ର ତଥାପି ମୁଁ ଏହି ଜଗତ୍ତରେ କର୍ମ କରିବାରେ ଲଗିଛି; କାରଣ ଯଦି ମୁଁ କର୍ମ କରୁ ନଥାନ୍ତି, ତେବେ ଯାବତୀୟ ବଧାନ କେବଳ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିବ, ଯାବତୀୟ ଲୋକ ଅବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ଅରାଜକତା ଭିତରେ ବୁଡ଼ି ରହିବେ ଏବଂ ମୁଁ ଏହି ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ସହାରକର୍ତ୍ତା ହୋଇ ରହିବି ।" ଆପଣାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କର ରଖିବା ଲଗି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନକୁ କେବଳ ସେହି ପରମ ପ୍ରକାଶାପ୍ତିକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ସଂବଧ ବସ୍ତୁ ଲଗି ଆପଣାର ଆଗ୍ରହକୁ ଆଦୌ ନଷ୍ଟ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ବା ଯାବତୀୟ ବଜ୍ଞାନ, କଳା ଅଥବା ଜୀବନରେ ଆଦୌ କୁଠାଗ୍ରଘାତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଯୁଏତ ଏକଥା ସମ୍ଭବ ଯେ ଏକ ପୁର୍ଣ୍ଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ତଥା ନିସ୍ୱାସ୍ପକତାର ଏକ ଅନ୍ୟତମ ପରିଣାମରୂପେ ବଜ୍ଞାନ, କଳା ଓ ଜୀବନ ସେଗୁଡ଼ିକର ବର୍ତ୍ତମାନ ସୀମିତତାଟି ମଧ୍ୟରୁ ଉପରକୁ ଉଠିଆସି ପାରିବେ; ଆମର ମନ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ଯେଉଁ ଏକ ଅଜ୍ଞାନପୀଡ଼ିତ, ସୀମାବଦ୍ଧ, ମାଦ୍ୟଯୁକ୍ତ ଓ ବକ୍ଷୋଭିତ ସୁଖ ଆସ୍ୱାଦନ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ, ସେତେବେଳେ ତାହା ବଦଳରେ ମୁକ୍ତ, ପ୍ରଗାଢ଼ ଓ ଉତ୍ତୋଳନ-କାସ୍ପ ଆନନ୍ଦାବେଗ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ, ଏବଂ ତାହା ସୃଜନାତ୍ମକ ଛନ୍ଦଗତ ଶକ୍ତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ଆଲୋକନର ଏପର ଏକ ନୂତନ ଉତ୍ସକୁ ଆଣି ଉପଲବ୍ଧ କରାଇଦେବ, ଯାହାକ ବଜ୍ଞାନ, କଳା ଓ ଜୀବନକୁ ଜ୍ଞାନସ୍ଥ ଆପଣାର ପରମ ଆଲୋକ ଆଡ଼କୁ ତଥା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅକଳ୍ପନୀୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ନାନା ସମ୍ଭାବନା ଆଡ଼କୁ ଏବଂ ଅର୍ଥ, ରୂପ ତଥା ପ୍ରୟୋଗର ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗତିଶୀଳ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଆଡ଼କୁ ଅଧିକ ଦ୍ରୁତ ଏବଂ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚୀର ସ୍ତରରେ ବହନ କରି ନେଇଯିବ । ସେହି ଏକମାତ୍ର ପରମାବଶ୍ୟକ ବସ୍ତୁଟିଉଁ ପ୍ରଥମେ ଓ ନିରନ୍ତର ଅନୁଧାବନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ମାତ୍ର ତାହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଅନ୍ୟ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ତାହାର ସ୍ୱତଃ ଅସି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଭ କରି ଆମକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଆମର ଭଣ୍ଡାରଟି ମଧ୍ୟରେ କିଛୁ ନୂଆ କରି ଆଣି ମିଶାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ; ବରଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆପଣାର ଆତ୍ମାଲୋକ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନର୍ଗଠିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଆପଣାର ଆତ୍ମପ୍ରକାଶଶୀଳ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ବଳୟନ୍ନ ଅଂଶରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପୁଣି ସମ୍ଭାର ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

❁

ତେବେ ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧ; ପରମ ଏବଂ ପାର୍ଥିବ ଏହିପର ପରସ୍ପରଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଦୁଇଟି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାହିଁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟଟିର ଅସଲ ତଥା ନୁହେଁ; ମାତ୍ର ଦୁଇଟିଯାକ ଜ୍ଞାନ ଦିସ୍ପା କରୁଥିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୃଷ୍ଠଭୂମି ରୂପେ ସେଉଁ ଚେତନାଟି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ସେଥିରେ ରହିଥିବା ପ୍ରକାରଗତ ପାର୍ଥକ୍ୟଟି ହେଉଛୁ ଅସଲ ପାର୍ଥକ୍ୟ । ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ବାହ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଉପରସ୍ଥ ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକରେ, ପ୍ରତିସ୍ପାଟି ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ପ୍ରତୀତ୍ୟପରେହିଁ ଆପଣାକୁ ଜଡ଼ିତ କରି ରଖିଥିବା ସାଧାରଣ ଚେତନାଟିରୁ ଯାହା ଜନ୍ମନ୍ନ ହୁଏ, ତାହା ହେଉଛୁ ମନୁଷ୍ୟର ଜ୍ଞାନ । କେବଳ ସେହି-ଗୁଡ଼ିକ ଲଗିହିଁ ସେହି ଚେତନା ଆପଣାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଜଡ଼ିତ କରି ରଖିଥାଏ; ଅଥବା ଉପରସ୍ତଗତ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ସକାଶେ ବା ବାସନା ଅଥବା ବୁଦ୍ଧିର ମାନସିକ ଜଂବା ପ୍ରାଣିକ ପରିତର୍ପଣ ସକାଶେହିଁ ତାହା ଆପଣାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଜଡ଼ିତ କରି ରଖିଥାଏ । ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନର ସେହି ଦିସ୍ପାସ୍ପକତାଟି ଯେତେବେଳେ ଆପଣାର ସକଳ ବଚରଣ-ତଥା ପ୍ରବେଶ-ଭୂମିରେ କେବଳ ସେହି ପରମ କାଳାତୀତ ଶାଶ୍ୱତତାର ଉପସ୍ଥିତିକୁ ଏବଂ ପରମ କାଳ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ପ୍ରକାଶଶ୍ୱତଗୁଡ଼ିକର ଅନୁସନ୍ଧାନ ଓ ଆବିଷ୍କାର କରିବାରେହିଁ ତତ୍ପର ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ସଞ୍ଚାର କରିଦେଇଥିବା ଚେତନାରୁ ଜନ୍ମନ୍ନ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଯୋଗର ଏକ ଅଙ୍ଗରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକଥାଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯିବା ଉଚିତ ଯେ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରୁ ବାହାର ଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବା ଏକ ଏକନିଷ୍ଠତା ବା ଏକାଗ୍ରନିବେଶର ପ୍ରୟୋଜନରେ ପଡ଼ି ସାଧକ ଲାଗି ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତିକୁ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଏକତ୍ର ସଂଗୃହୀତ କରିଆଣି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଲାଗି ସହାୟକ ହେଉଥିବା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ତାହାକୁ କେନ୍ଦ୍ରିତ କରି ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଆଡ଼କୁ ସିଧା ମୁହାଁ ହୋଇ ରହି ନଥିବା ଆଉ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁକୁ ସେହି ସମୟଟି ସକାଶେ ଦୂରେଇ ଆଡ଼େଇ ଦେବାକୁ ଅଥବା ଗୌଣ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ସେ ଏକଥାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ କରିପାରେ ଯେ ଆପଣା ମନର ଏହି ଉପରିଲକ୍ଷିତ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ କାମରେ ଲଗାଇ ସେ ମନୁଷ୍ୟ-ଜ୍ଞାନର ଏଇଟି ବା ସେଇଟି ଯେଉଁସବୁ ନାନା ଅନୁଧାବନରେ ଆପଣାକୁ ଅଭ୍ୟସ୍ତ କରି ରଖିଥିଲା, ଏହି ପ୍ରବୃତ୍ତି ବା ଅଭ୍ୟାସଟି ହେତୁ ତାହା ତାକୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ତା'ର ଗଣ୍ଠିରତା-ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଉପରିଲକ୍ଷିତକୁ ଅଥବା, ଯେଉଁସବୁ ଉଚ୍ଚତାରେ ସେ ଆରୋହଣ କରି ପାରିଲାଣି ବା ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୀପବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସୁଛି, ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ତାକୁ ଟପାଇ ଆଣି ନମ୍ନତର ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଆସିବାରେ ଲାଗିଛି । ତେଣୁ, ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାସ୍ତରରେ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଷ୍ଠ ହୋଇ ତାହାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମନୋଗତ ସକଳ କ୍ଷେତ୍ର ଆଡ଼କୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ରଖିପାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାକୁ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଏହିସବୁ କ୍ରିୟାସୂତ୍ରକତାକୁ କ୍ରମଶଃ ସକାଶେ ସ୍ଥଗିତ କରି ରଖିବାକୁ ବା ପରିହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ସେତେବେଳେ, ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାର ସେହି ଆଲୋକଟିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ବା ସେଇଟି ଦ୍ୱାରା ଗୃହୀତ ହୋଇ ସାଧକର ଚେତନାଗତ ରୂପାନ୍ତର ଦ୍ୱାରା ସେହି କ୍ରିୟାସୂତ୍ରକତାଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଚିତ୍‌ଗତତା ତଥା ଦ୍ରବ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଯେଉଁସବୁ କ୍ରିୟାସୂତ୍ରକତା ଏହିପରି ସ୍ତରରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇ ନପାରେ ଅଥବା ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଚେତନାର ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଯାହାଳୁଛି ତଥାପି ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଥାଏ, ସାଧକକୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅକୁଣ୍ଠ ସ୍ତରରେ ବର୍ଜନ କରି ଆସିବାକୁ ହୁଏ; ମାତ୍ର ଏଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ବୋଲି ଆଗରୁ କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେଚିତ ହୋଇ କିଂବା ଅଭିଲକ୍ଷିତ ନୂତନ ଜୀବନଟିରେ ଏକ ଉପାଦାନ ହୋଇ ରହିବା ଲାଗି ସେଗୁଡ଼ିକର ଆଦୌ କୌଣସି ସମର୍ଥତା ନାହିଁ ବୋଲି ଆଗରୁ ସ୍ତର ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କଦାପି ବର୍ଜନ କରେ ନାହିଁ । ଏହିସବୁ ବ୍ୟାପାରରେ କେବେହେଲେ କୌଣସି ଧରାବନ୍ଧା ମାନସିକ ନୀତି କିଂବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ନମ୍ନତର ଅନୁସରଣ କରିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ଅନୁଭୂତି, ଅନ୍ତଃଦୃଷ୍ଟି ଓ ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇହିଁ ସେ ମନର କୌଣସି କ୍ରିୟାସୂତ୍ରକତାକୁ ଗ୍ରହଣ ବା ବର୍ଜନ କରିବା ଲାଗି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନିଶ୍ଚିତ୍ତି କରୁଥିବ । ଏହିପରି ସ୍ତରରେ ପରଶେଷରେ ସେହି ବୃହତ୍ତର ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ପରମ ଆଲୋକଟିର ହୃଦସ୍ପନ୍ଦ ହୋଇ ଆସିବ; ଯାହାକିଛୁ ଭଲ ସ୍ତରରେ ରହିଛୁ, ସେତେବେଳେ ତାହାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ନଭ୍ୱଳ ଗ୍ରହଣ ବା ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ଆଇନ୍ତ କରିବ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ବିବର୍ତ୍ତନଟି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରସ୍ପାସ୍ପଟି ସକାଶେ ଯାହାକିଛୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ରଖିଛୁ, ସେଥିରୁ ଆପଣାର ଉପଯୋଗୀ ଉପାଦାନକୁ ବାଛୁନେବ ଓ ବାଙ୍କିଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଯିବ ।

ଠିକ୍ କେଉଁ ସ୍ତରରେ ବା କେଉଁ ନମଟି ଅନୁସାରେ ଏହି ରୂପାନ୍ତରଣ ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ପ୍ରକୃତରେ ଘଟିବ, ତାହା ବ୍ୟକ୍ତି-ସ୍ୱଭାବର ସ୍ୱରୂପ, ତାହାର ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ଓ ତାହାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେହିଁ ନର୍ଭର କରିବାକୁ ବାଧ ହେବ । ଆଧାସ୍ପିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୂଳ ସାରଟି ସବ୍ଦଦା ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ସତ, ମାନ ତଥାପି ଏକ ଅନ୍ତହ୍ନାନ ବିବଧତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ; ଏବଂ ଅନ୍ତତଃ ପୁର୍ଣ୍ଣଯୋଗର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଧସ୍ତ୍ୱବନ୍ଧୀ ମାନସିକ ନସ୍ୱମର କଠୋରତା କ୍ରମଶଃ ପ୍ରଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ଆସି ରସି ଅଟକର ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ମଣିଷଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ପରସ୍ପରଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସେହି ଗୋଟିଏ ଗୁଳା ଉପରେ କଦାପି ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ, ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ କରି ସେହି ଏକା ପାହାଚଗୁଡ଼ିକୁ ଆଦୌ ଅତିକ୍ରମ କରନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଆପଣାର ଅଗ୍ରଗତିରେ ସେହି ଅଭିନ୍ନ ସମାନ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ପଗୁଡ଼ିକ ଦେଇ କେତେହେଲେ ଗତି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତଥାପି ଏକଥାଟି ଅବଶ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଗ୍ରସର ହେବାର ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ପଗୁଡ଼ିକରେ ନ୍ୟାସ୍ପତଃ ଏହିଭଳି ଏକ ନମ ବେଶ୍ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇପାରିବ । ପ୍ରଥମେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଉତ୍ପରିବର୍ତ୍ତନର ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ପ ଆସିବ, ଯେଉଁଥିରେ କ ବ୍ୟକ୍ତିର ସ୍ୱଭାବୋପଯୁକ୍ତ ଯାବତ୍ତୀସ୍ପ ସ୍ୱାଭାବିକ ମନୋଗତ କିସ୍ପାସ୍ପକତା ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଅବଲୋକନ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେବ ଏବଂ ତାହାର ସମ୍ପତ ସମ୍ପର୍କତ ହୋଇ ରହିବ; ଆମ ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଆତ୍ମା, ଚୈତ୍ୟପୁରୁଷ ବା ଯଜ୍ଞର ପୁରୋଧା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭଗବାନଙ୍କର ସେବାରେହିଁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବ । ଦ୍ୱିତୀସ୍ପରେ ଆମର ସତ୍ତା ଏକ ଆନ୍ୱେଷଣ ଲଗି ପ୍ରସ୍ପାସ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ଏବଂ ଆପଣାର ଏହି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖ ପ୍ରସ୍ପାସ୍ପଟି ଦ୍ୱାରା ଲବ୍ଧ ଚେତନାର କୌଣସି ନୂତନ ସ୍ପିରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଆଲୋକ ତଥା ଶକ୍ତିସତ୍ତାକୁ ଜ୍ଞାନର ସମୁଦାସ୍ପ ବିସ୍ପାକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଅବତରଣ କରାଇ ଆଣିବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରସ୍ପାସ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଏଠାରେ ଚେତନାର ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଚେତସ୍ତ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଉପରେହିଁ ଏକ ପ୍ରବଳ ଅଭିନିବେଶ ଘଟିଥାରେ ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ବହିଃଧାବନଶୀଳ ମନୋଗତ ଜୀବନର ଏକ ବଡ଼ ଅଂଶଟିକୁ ଦୃଢ଼ତ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାରେ ଅଥବା ସେଇଟିକୁ ଏକ ଛିଦ୍ର ଏବଂ ଗୌଣ ସ୍ଥାନକୁ ଟାଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ଧଆଯାଇ ପାରେ । ତା'ପରେ ବଉନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏଇଟିକୁ କଂବା ଏହାର କେତୋଟି ଅଂଶକୁ ପୁଣି ମଣ୍ଟିରେ ମଣ୍ଟିରେ ଗ୍ରହଣ କର ନଆଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ଏହାର ସାବଷ୍ଟାସ୍ଥ ଗଉସ୍ତନ୍ଦନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହ୍ନ ନୂଚନ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚୈତ୍ୟ ଏବଂ ଆଧାତ୍ମିକ ଚେଇନାର ସଂସ୍ଫରଣ କେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ହେଇଛୁ, ସେକଥା ପଶ୍ଚାତ୍ଷା କର ଦେଖିବାକୁ ମନ ହୋଇପାରେ । ମାନ ଯେଉଁ ଅନ୍ତର୍ଭାବ ବା ପ୍ରକୃଚ୍ଚଟି ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଏ ଜିନ୍ଦାଟିକୁ ଅଥବା ସେ ଜିନ୍ଦାଟିକୁ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟୋଜନ ବୋଲ୍ ଅନୁଭୂତ କଗ୍ଇଥାଏ ଏବଂ ସେଇଟିକୁ ଆମ ଅତ୍ତିତ୍ୱର ସତ୍ତେଅବା ପ୍ରାପ୍ତ ଏକ ଅପରହାର୍ଯ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ପର ପ୍ରତୀତ କଗ୍ଇ ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଏ, ଏହ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ଥିକୁ ଆସି ସେହ୍ନ ପ୍ରକୃତର ସକଳପ୍ରକାର ବାଧ୍ୟବାଧକତା ନମେ ଅତ୍ତ୍ୟନ୍ତ ଷୀଣ ହୋଇ ଆସିବ ଏବଂ ପରଶେଷରେ ସେହ୍ନ ଜିନ୍ଦାଟିରେ ବା କୌଣସି ବଶେଷ ଜିନ୍ଦାରେ ଆଉ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ଜୀବନର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ନମ୍ନତ୍ତର ଗ୍ରୁପ କଂବା ନମ୍ନତ୍ତର ପ୍ରେରକଶକ୍ତି ଆଦୌ ଅନୁଭୂତ ହେବ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ କେବଳ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତ୍ତାରହିଁ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଥିବ, ସେହ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟତ୍ତାହିଁ ସମୁଦାସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱସ୍ଥିର ଏକମାନ ପ୍ରତ୍ୟୋଜନ ହୋଇ ରହିବ; ଯଦ୍ଦ କୌଣସି ଏକ ବଶେଷ ଜିନ୍ଦା ବା ଜିନ୍ଦାସ୍ଥକତା ଲଗି କୌଣସି ଗ୍ରୁପ ଅନୁଭୂତ ହେଇଥାଏ, ତେବେ ସେହ୍ନ ଗ୍ରୁପ ଆମ ଭିତରେ ବାହାରୁ ଗ୍ରେପଣ କଗ୍ଯାଇଥିବା କୌଣସି ବାସନାର କଂବା ପ୍ରାକୃତ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ଗ୍ରୁପ କଦାପି ହେବ ନାହିଁ; ମାନ ତାହା ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା କୌଣସି ବୃହତ୍ତର ଚେତନା-ଶକ୍ତିର ଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ଥ ପରପ୍ରେରଣା ହୋଇ ରହିଥିବ, ଯାହାକି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଆମର ସମୁଦାସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱସ୍ଥିର ଏକମାନ ପ୍ରେରକଶକ୍ତିରେ ପରଣତ ହେବାରେ ଲଗିଥିବ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଅନ୍ତର୍ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହେବାର ଏହ୍ନ ଚଦ୍ଗତ ଧାଗ୍ସ୍ଥିର ଯେକୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ଥରେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ଯେ ଆମର ଜିନ୍ଦାସ୍ଥକତାଗୁଡ଼ିକ ନମଶଃ ସଙ୍କୁଚତ ହୋଇ ନଆସି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସଂପ୍ରସାରତ ହୋଇଯାଉଥିବା ପର ଏକ ଅନୁଭୂତ ମିଳୁଥିବ । ମାନସିକ ସୃଜନର କେତେକେତେ ନୂତନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ରୁତତ ଉନ୍ମୋଚତ ହୋଇଯାଉଥିବ ଏବଂ ଯୋଗ-ଶକ୍ତିର ସେହ୍ନ ଅଭ୍ୟୁତ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଜ୍ଞାନର କେତେକେତେ ନୂତନ କ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଉଥିବ । କୌଣସି ଗୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଥବା ଏକାବେଳକେ ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସୌନ୍ଦର୍ଯତେତନାମସ୍ଥ ଅନୁଭୂତ ଭଥା କଳାସ୍ଥକ ସୃଜନର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଆସିବ, ସାନ୍ଦ୍ରତ୍ୟସ୍ଥିର ବୁଦ୍ଧିକୁଶଳତା ବା ପ୍ରତିଭା ସ୍ଫୁରତ ହେବ, ଦାର୍ଶନିକ ତତ୍ତ୍ୱଚନ୍ତାର ଏକ ବୃତ୍ତି ମୁକୁଳତ ହୋଇ ଆସିବ, କଂବା ଚକ୍ଷୁ, କର୍ଣ୍ଣ, ହସ୍ତ ଅଥବା ମନର କୌଣସି ନା କୌଣସି ଶକ୍ତି ଉନ୍ମେଷ ଲାଭ କରିବ; ଆଗରୁ ଏଗୁଡ଼ିକର କେବେହେଲେ କୌଣସି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରକାଶ ବା ପ୍ରକଟନ ଘଟି ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେଗୁଡ଼ିକ ଜାଗୃତ ହୋଇ ଆସିବ । ଭିତରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବା ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ଏହିସବୁ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଭାବକୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଲୁକ୍‌କାୟିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଭଣ୍ଡାରଟି ମଧ୍ୟରୁ ଭିତରୁ ବାହାର କଣ୍ଠ ନେଇଆସିବ; କିଂବା ଦୁଏତ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଦେଶରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସାଧନ-ରୂପୀ ଏହି ପ୍ରକୃତିଟିକୁ ଯେଉଁ ନିସ୍ୱାସ୍ପକତା ଅଥବା ସୃଜନଟି ସକାଶେ ଏକ ପ୍ରବାହପଥ ବା ନର୍ମାଭାରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହେବ ବୋଲି ତାହା ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାକୁ ସେହି ନିସ୍ୱାସ୍ପକତା ବା ସୃଜନଟି ସକାଶେ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଇ ପାରିବା ଲାଗି ଆପଣାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣି ତା' ଉପରେ ଅଜାଡ଼ି ଦେଇଯିବ । ମାନ ଯୋଗର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର ଆମ ଭିତରେ ବକାଶ ଓ ନମପରଣତିର ଯେଉଁ ବିଶେଷ ପ୍ରଣାଳୀ ଅଥବା ଗତିପଦ୍ଧତିକୁ ବାଛୁନେଇଥାନ୍ତୁ ପଛକେ, ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିର ଏକ ସାଧାରଣ ପରିସମାପ୍ତିରୂପେ କେବଳ ତାହାଙ୍କଠାରେ ଆମ ମନର ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ଗତିଶ୍ଚଳନ ଏବଂ ଜ୍ଞାନଗତ ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ନିସ୍ୱାର ସଞ୍ଚାଳକ, ନର୍ଣ୍ଣାୟକ ଭଳି ନର୍ମାଭାରୂପେ ଅନୁଭବ କରିବାର ଏକ ଚେତନାଟି ନମଶଃ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

ସାଧକର ଜ୍ଞାନଗତ ମନ ଏବଂ ଜ୍ଞାନଗତ ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ କର୍ମ ଯେ ଅଜ୍ଞାନର ପ୍ରକିସ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟରୁ ନମଶଃ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସି ସେହି ପରମ ଚିଦ୍‌ଗଭୀରତାର ଅନ୍ୱେଷଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଥମେ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଓ ତା'ପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱମୋଚକ ଚେତନାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଉଛି, ତାହାର ଦୁଇଟି ସଙ୍କେତ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଚୈତ୍ୟସ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟେ, ପରମ ସତ୍ୟୋଚ ସତ୍ତା ଭଳି ଚିତ୍ସ୍ୱରୂପ ଚିପସ୍ୱରେ ଏକ ନମବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଅନୁଭୂତି ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦୃଷ୍ଟି ମିଳେ ଓ ତାହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିହୁଏ; ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱରୂପରେ ଏବଂ ସଦ୍ଭୂତ ରୂପରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିହୁଏ ଏବଂ ଦେଖିହୁଏ । ଏହି ସଦ୍‌ପ୍ରଥମ ଭଳି ସତ୍ୟୋଚ ଆସ୍ପଦଟିକୁ ନେଇହିଁ ମନ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଅନୁସିକ୍ତ ହୋଇ ରହେ, ସେହି ମୂଳସ୍ଥ ପରମ ଜ୍ଞାନର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଏକ ଆନ୍ୱେକତ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହେବା ଲାଗି ନମଶଃ ଉନ୍ମେଷତ ଓ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ମାନ ଭେତରେ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ସେହି ପରମ ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟ ମନର ବାହ୍ୟ ନିସ୍ୱାସ୍ପକତାଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆପଣା ଭିତରେ ଗ୍ରହଣ କରିନଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ଏକ ଅଂଶରେ ପରିଣତ କରିଦିଏ ବା ଏକ ସଯୋଜତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଣତ କରି ରଖେ । ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ତାହା ଆପଣାର ଅଧିକ ଗ୍ରାମାଣିକ ଗତିଶ୍ଚଳନଟିକୁ ସଞ୍ଚାରିତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଭାବରେ ଚିଦ୍‌ଗଭୀରତା ଦ୍ୱାରା ପରିପ୍ରେକ୍ଷିତ ଏବଂ ସର୍ଜୀପିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ମନକୁ ତାହା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପରତ୍ତ୍ୱଗସ୍ଥ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ, ଆପଣାର ବଳିଷ୍ଠ ଏହି ନୂତନ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ତଥା ତାହାର ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଚଦ୍‌ଗଢ ସାମ୍ରାଜ୍ୟଟିରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଲାଗେ । ଏବଂ ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ଏକ ଦ୍ରିତୀୟ ସଙ୍କେତ ବୋଲି କହିବା, ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସିଦ୍ଧି ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସଙ୍କେତ ବୋଲି କହିବା; ସ୍ୱୟଂ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ଯେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜ୍ଞାତାରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏକଦା ଯାହାସବୁ କେବଳ ମନୁଷ୍ୟତ୍ତ୍ୱସ୍ଥ ଏକ ମନୋଗତ କ୍ରିୟାହିଁ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ସମେତ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଯାବତୀୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଯେ କେବଳ ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମେ ଏଠାକୁ ଆସି ତାହାର ସଙ୍କେତ ଲାଭ କରିବା । ତେଣିକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଗ୍ରନ୍ଥିବର୍ଜନ ଓ ନିର୍ବାଚନ ଲାଗି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ କମ୍ ପରସ୍ପର ରହିବ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମତ ତଥା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୁଚିଅରୁଚି ବା ଅଗ୍ରରୁଚି ଲାଗି କମ୍ ପରସ୍ପର ରହିବ; ସବୁକିଛିକୁ ନେଇ ବୌଦ୍ଧିକତାର ଗୁମ୍ଫ ଭିତରେ ପକାଇ ଦେବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଉଣା ହୋଇ ଆସିବ, ମନର ଯାବତୀୟ କାଲ୍‌ବୁଣା ଉଣା ହୋଇ ଆସିବ, ମାରପ୍ୟାଚ ଓ ଅତିକଠିନ ଯାବତୀୟ ମସ୍ତିଷ୍କଶ୍ରମରେ ହ୍ରାସ ଘଟିବ । ଯାହାକିଛୁ ଦେଖିବାର କଥା, କେବଳ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଏକ ପରମ ଆଲୋକହିଁ ତାହା ଦେଖିଥିବ; ଯାହାକିଛୁ ଜାଣିବାର କଥା, ତାହାକୁ କେବଳ ସେଇ ଜାଣିବ, ସେହି ସବୁକିଛିର ବିକାଶ କରିଥିବ, ସବୁକିଛିର ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବ ଓ ସବୁକିଛିର ଗଠନ କରୁଥିବ । ଅନ୍ତରସ୍ଥ ସେହି ପରମଜ୍ଞାତାହିଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ପରମୁକ୍ତ ଓ ବିଶ୍ୱାତ୍ମକ ମନଟି ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଏକ ସ୍ୱଂସ୍ପର୍ଶୀ ଜ୍ଞାନର ଯାବତୀୟ କର୍ମକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

ଏହି ଉଭୟ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଆମେ ସେହି ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ସଫଳତାରହିଁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଚିହ୍ନରୂପେ ଜାଣିରଖିବା, ଯାହାଫଳରେ କି ଆମ ମନୋମୟ ପ୍ରକୃତିର କ୍ରିୟାତ୍ମକତାଗୁଡ଼ିକ ଉନ୍ନୀତ ହୋଇଯାଏ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସଞ୍ଚାରିତ ହୁଏ, ବ୍ୟାପ୍ତି ଓ ବିଶ୍ୱପ୍ରସାର ଲାଭ କରେ ଓ ବିମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ; କାଳସ୍ଥ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ଆପଣାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସୃଷ୍ଟ ତଥା ବିକଶିତ କରି ଆଣିଥିବା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କର ଏକ ନମିତରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବାରହିଁ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହେବାକୁ ଲାଗେ । ମାତ୍ର କେବଳ ଏତିକିକୁହିଁ ଆମେ କଦାପି ରୂପାନ୍ତରର ସମଗ୍ର ପରସର ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ; କାରଣ କେବଳ ଏହି ସୀମାଗୁଡ଼ିକ ଯାଏ ଆସିହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ଆପଣାର ଆରୋହଣରୁ କେବେହେଲେ ଛାଡ଼ି ହୋଇ ରହିଯିବ ନାହିଁ ବା ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ରୂପପ୍ରସାରଣକୁ ସେତିକିରେ ସୀମାବଦ୍ଧ କରି ରଖିବ ନାହିଁ । କାରଣ, ଏହାହିଁ ଯଦି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତା, ତେବେ ଜ୍ଞାନ ତଥାପି ସେହି ମନରହିଁ ଏକ କ୍ରିୟା ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତା; ସେହି ମନ ଏକ ମୁକ୍ତ ମନ, ବିଶ୍ୱାତ୍ମକ ଏବଂ ଚଦ୍‌ଗଢତାରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ଏକ ମନ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାରିଥାନ୍ତା ସତ, ମାନ, ସକଳବ୍ଧ ମନ ଯାହା ହୋଇ ରହିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ ବାଧ ହେବେ, ତାହା ଅପେକ୍ଷାକୃତ ବଡ଼ ସୀମାସଙ୍କୁଚତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତା, ଆପଣା ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାର ମର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ବଡ଼ ଆପେକ୍ଷିକ ଏବଂ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତା । ତାହା ଯଥେଷ୍ଟ ସନ୍ଦୀପିତତା ସହିତ ପରମ ସତ୍ୟର କେତେକେତେ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଫରଚନାକୁ ପ୍ରତଫଳିତ କରିଇ ଥାଆନ୍ତା ସତ, ମାନ ସେଉଁଠି ସେହି ପରମ ସତ୍ତାଦ୍ଦି ପ୍ରାମାଣ୍ୟଯୁକ୍ତ, ତ୍ରୁଟ୍ୟକ୍ଷ, ସାଙ୍ଗଭୌମ ଓ ସ୍ୱତ୍ତାବ-ବତ୍ସଳତ ହୋଇ ରହିଛି, ମନ ସେହି ଗତ୍ୟାଟିରେ ଆଦୌ ବତରଣ କରିପାରନ୍ତା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି ସୋପାନଟିକୁ ଆସି ତଥାପି ଆନ୍ତର ଏକ ଆମ୍ବେହ୍ଣ ସମ୍ଭବ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ଅଧ୍ୟାତ୍ମତ୍ତାବ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ସମ୍ପାରତ କରି ରଖିଥିବା ମନ ତଥାପି ଆପଣାର ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଭଙ୍ଗୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଏକ ଅତ୍ତମାନସ ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ରୂପାନ୍ତରତ ହୋଇଯିବ । ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତ୍ତାବରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ବା ତଦ୍ଗତତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ କରି ରଖିବାର ପ୍ରବିସ୍ୱାଟିରେହିଁ ତାହା ମନୁଷ୍ୟସ୍ତତ୍ତ୍ୱସ୍ଥ ବୁଦ୍ଧିର ଆଡ଼ମ୍ବରସସ୍ଥ ଦାରଦ୍ୟଟିକୁ ଆଗରୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଘୂରିଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିବ; ତା'ପରେ ତାହା ଏକ ଉଚ୍ଚତର ମନର ଶୁଦ୍ଧ ଓ ପ୍ରଶସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଉନ୍ମୀଳ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତା'ପରେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଦେଶରୁ ପ୍ଲାବତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଏକ ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା ଆଲୋକତ ଏକ ଆନ୍ତର ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଓ ଆନ୍ତର ମୁକ୍ତ ବୁଦ୍ଧିସମ୍ପନ୍ନତାର ଜ୍ୟୋତାଦୀପ୍ତ ମଣ୍ଡଳଟି ମଧ୍ୟକୁ ବମଶଃ ଆମ୍ବେହ୍ଣ କରିଯିବ । ଏହି ସ୍ଥାନରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ତାହା ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ମୁକ୍ତ ତ୍ତାବରେ ଏକ ପରମ ଅନ୍ତର୍ବୋଧର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ସିଦ୍ଧିଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁତବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ଏବଂ ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ମିଶ୍ରିତ ତ୍ତାବରେ ସେଇଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୋଇଯିବ । ଏହି ପରମ ଅନ୍ତର୍ବୋଧ ବା ଫରବୋଧଟି ଅନ୍ୟ ତାହାର ଦ୍ୱାରା ଆଲୋକତ ହୋଇ ନଥିବ, ମାନ ଆପେ ଆଲୋକତ ହୋଇ ରହିଥିବ; ଆପେ ସତ୍ୟମସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ସେଇଟି ଆଉ କଦାପି ମନଃପ୍ରତ୍ତାସ୍ତ ହୋଇ ରହି ନଥିବ, ଏବଂ ତେଣୁ କୌଣସି ଭ୍ରମ ବା ପ୍ରମାଦର ବସ୍ତୁଲ ଆକ୍ରମଣର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ନଥିବ । ଏଠାକୁ ଆସି ମଧ୍ୟ ଯାହା ତଥାପି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ନାହିଁ, କାରଣ ତାକୁ ଆନ୍ତର ଉପରକୁ ଉଠିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେହି ଅବତ୍ତାଜତ ଓ ଅଭଗ୍ନ ଫରବୋଧର ଗତ୍ୟରେ ଯାଇ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ମର୍ମଗତ ପରମସ୍ୱତ୍ତାର ଆତ୍ମଫରତ୍ତସମ୍ପନ୍ନତା ମଧ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଭୂତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସେହି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରଥମ ଆଲୋକଟିରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ତା'ପରେ, ଯେଉଁଠାରୁ ଏହି ଆଲୋକଟି ସମାଗତ ହୋଇ ଅସୁଛି, ତାହାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ, ମନର ପଛକୁ ଏକ ଅଧିମନ ବ ରହିଛି, ଅଧିକ ମୂଳଭୂତ ଏବଂ ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ଏକ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ସେହି ଅଧିମାନସହିଁ ମନର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅବଲମ୍ବନ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହାକୁ ଆପଣାଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏକ ସ୍ତ୍ରୁତର ବଳରଣ-ରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଛୁ, ଆପଣାକୁ ଜନ୍ମସ୍ଥିତ ଭୂମିଟି ଆଡ଼କୁ ସଞ୍ଚାରତ କରଦେବାର ଏକ ମଧ୍ୟମଣ୍ଡଳ ପର ସେ ତାହାକୁ କାମରେ ଲଗାଉଛୁ ବା ଅବଦ୍ୟାର କେତେ ବସ୍ତୁଜନରେ ତାହାକୁ ଏକ ସାଧନରୂପେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ । ଆଗ୍ରେଷ୍ଣର ସଙ୍ଗଶେଷ ସୋପାନଟିରେ ଏହି ଅଧିମାନସ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯିବ ଅଥବା, ଅନ୍ୟ ଭାଷାରେ କହିଲେ, ସେଠାରେ ଅଧିମାନସ ଆପଣାର ଆଭୁର ବୃହତ୍ତର ସେହି ଜ୍ୟୋତିକୁହିଁ ବାହୁଡ଼ି ଆସିବ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ବଜ୍ଞାନମସ୍ତାର ଅତିମାନସ ଆଲୋକରେହିଁ ପରଣତ ହୋଇଯିବ । କାରଣ ସେହି ଅତିମାନସ ପରମ ଆଲୋକଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଋତ-ଚିତ୍ ଯଥାର୍ଥରେ ସମାସୀନ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ସ୍ୱଭାବପ୍ରେରତ ଭାବରେ ବଶ୍ୱଗତ ପରମ ନଶ୍ଚେତନତା ତଥା ପରମ ଅଜ୍ଞାନର ଗ୍ରୁସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ଆନ୍ତ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ କଳ୍ପିତ ହୋଇ ନପଡ଼ିଥିବା ଏକ ପରମ ସତ୍ୟର ଜିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଗଠିତ କରପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଜନ୍ମିତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏହାର ଜନ୍ମଭୂତସ୍ଥ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଚେତନା ଭିତରେ କଦାପି ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ନାହିଁ । ସେଇଠାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ରୂପାନ୍ତରତ କରଦେଇ ପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥିବା ଏକ ଅତିମାନସ ଗତିଶୀଳତାକୁ ସେଠାରୁ ଏଠାକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ କରାଇ ଆଣିବା,—ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସେହି ସୁଦୂର ଅଥଚ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା ।

ଏହିସବୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଉଚ୍ଚତର ସାମର୍ଥ୍ୟର ଆଲୋକଟିକୁ ଯହିଁ ଯହିଁ ଜ୍ଞାନଗତ କର୍ମର ମାନସୀୟ ଭୂମିଟି ଉପରକୁ ମୁହାଁଇ ଦିଆଯାଇଥିବ, ସେଉଁକ ସେଉଁକ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ପବନ ଓ ଅପବନ ଏବଂ ମାନବସ୍ତୁଟ୍ଟସ୍ୱ ଓ ଦିବ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପ୍ରଭେଦଟି ମଧ୍ୟ ମ୍ଳାନ ହୋଇ ଆସୁଥିବ; ଏବଂ ଶେଷରେ ସେଇଟି ଅନାବଶ୍ୟକରୂପେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କାରଣ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ବଜ୍ଞାନ ଯାହାକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବ ଓ ଯଥାର୍ଥ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଯାହା ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରପାରିବ, ସେ ତାହାକୁ ଅବଶ୍ୟ ରୂପାନ୍ତରତ କରଦେବ ଏବଂ ପରଣାମରେ ତାହା ଏହାର ନଜ ପରମ ଆଲୋକ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଏକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରେହିଁ ପରଣତ ହୋଇଯିବ । ସେତେବେଳେ ତାହା ନମ୍ନତର ବୃତ୍ତିର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ରହିଥିବା ସକଳ ମଳିନତା ଏବଂ ସୀମାବଦ୍ଧତାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କେତୋଟି ଜିସ୍ୱାତ୍ମକତାକୁ ଅବଶିଷ୍ଟ ଜିସ୍ୱାତ୍ମକତା-ଗୁଡ଼ିକରୁ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଅଲଗା କରି ଦିଆଯିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସେହି ପ୍ରେରଣାଶ୍ରିତ ତେତନାଟିର ପରବର୍ତ୍ତନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ରୂପାନ୍ତରତ କରି ଦିଆଯିବ;—ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ମୁକ୍ତ ହେବାର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ପତ୍ତି ବୋଲି ଜାଣିବା, ଏକ ବୃତ୍ତତ୍ତର ଏବଂ ସତ୍ତତ ବୃତ୍ତତ୍ତର ଆଲୋକ ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଆମ ଜ୍ଞାନଯଜ୍ଞର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକ ଆବେଦନ ବୋଲି ଜାଣିବା । ତେଣୁ ଆମ ମନ ତଥା ବୁଦ୍ଧିର ସକଳ ନିସ୍ପୃହତାକୁ ପ୍ରଥମେ ଉତ୍ସେଳିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଥିରେ ବ୍ୟାପ୍ତି ଆଣିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତା'ପରେ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ସନ୍ଦୀପନ ଅଣାଯିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ବୁଦ୍ଧିଯୁକ୍ତତାର ସୋପାନକୁ ଉଠାଇ ନଆଯିବ, ତା'ପରେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ମନର-ଅନ୍ତତ ପରମ ସଚେତାଧିର ନିସ୍ପୃହତାରେ ପରିଣତ କରି ନଆଯିବ ଏବଂ ତା'ପରେ ପୁଣି ସେହି ଅଧିମାନସ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟତାର ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ବହିଃପ୍ରବାହରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ନଆଯିବ; ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମଟିରେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଅତିମାନସ ପରମ ବଳ୍ଗନର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକ ତଥା ସାଦ୍ଭୌମତା ମଧ୍ୟକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ନଆଯିବ । ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମବବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଯାଉଥିବା ଚେତନାଟିରେ ଏହାହିଁ ପୂର୍ବାଙ୍କିତ ହୋଇ ରହିଛି, ମାତ୍ର ସେଠାରେ ତାହା ସାଜରୂପେହିଁ ଅନୁନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରତିସୃଷ୍ଟିର ଆତ୍ମାସମସ୍ତ ଅବରୁଦ୍ଧ ଅଭିପ୍ରାସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଲୁକ୍କାସ୍ୱିତ ହୋଇ ରହିଛି । ପରମ ତଦ୍ଗତତାର ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାଦ୍ୱାରା ଅସ୍ପଷ୍ଟତାଶକ୍ତି ସ୍ଥାନରେ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ ସମ୍ଭବ କରିବା ଲଗି ଆବଶ୍ୟକ ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ ବିବର୍ତ୍ତିତ କରି ନଆଣିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ପ୍ରକିୟା ବା ପରିଣତଜନ୍ମଟି କେବେହେଲେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ନାହିଁ ।

❋

ଯଦି ଜ୍ଞାନକୁହିଁ ତେତନାର ପ୍ରଶସ୍ତତମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ଏବଂ ବମୋଚିତ ତଥା ଆଲୋକିତ କରିଦେବାହିଁ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ପ୍ରେମକୁହିଁ ତାହାର ଗଭୀରତମ ଏବଂ ପ୍ରଭାତତମ ଶବ୍ଦ ବୋଲିହିଁ କହିବାକୁ ହେବ, ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ରହସ୍ୟମୟତାର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗଭୀର ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଭଣ୍ଡାରଗୁଡ଼ିକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇ ପାରୁଥିବା ଆମର ଗୃହକାଠି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଏକ ମନୋମୟ ସତ୍ତା ହୋଇଥିବାରୁ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରବୃତ୍ତିଗତ ସ୍ତରରେ ଆମର ଏହି ମନନସମର୍ଥ ମନ, ତାହାର ତର୍କବୁଦ୍ଧି, ତାହାର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଏବଂ ପରମ ସତ୍ୟର ସମ୍ପର୍କବର୍ତ୍ତୀ ହେବା ଲଗି ଓ ତାହାକୁ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରିବା ଲଗି ତାହାର ସୃଷ୍ଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେବା ପାଇଁ ମନ ବଳାଇଥାଏ । ଏପରିକ, ଏହି ମନନସମର୍ଥ ମନଟିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଯନ୍ତ୍ର ନାହିଁ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଲଗି ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଅପାର କେତେକେତେ ସଂବେଗ ଏବଂ ଅତର୍ଜିତ ଉତ୍ତପ୍ତତନକୁ ଧାରଣ କରି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ହୃଦସ୍ପନ୍ଦୀ ମସ୍ତିଷ୍କର ବୁଦ୍ଧିକୁ କେବଳ ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟତାଛନ୍ନ, ଅନଷ୍ଟିତ ଓ ଅନେକ ସମୟରେ କେତେକେତେ ବିନାଶ ଓ ବିଚ୍ୟୁତ ଭିତରେ ନେଇ ପକାଇ ଦେଇଥିବା ଏକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାମର୍ଥ୍ୟ ପଶ୍ଚାଦ୍ଭୂମିଶୁଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟର ସେହି ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ତର୍କସାପେକ୍ଷ ବୁଦ୍ଧେକ, ମନୋଗତ ଫଳଲାଭଶକ୍ତି ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣାଧୀନ କରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କୋଇ ସେ ବଳବର କରୁଥାଏ । ମାତ୍ର ତଥାପି ସେହି ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଅଥବା ହୃଦୟର ପଛରେ ଏପରି ଏକ ଗଭୀରତର ଓ ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିକ୍ଷମ ଆଲୋକ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ଯାହାକି ଅପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟଟିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରି ରହିଥାଏ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟବୁଦ୍ଧିର ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନ ଭିତ୍ତାନ ସତ୍ତ୍ୱେ ତଥାପି ତାହାଠାରୁ ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱାର ଅଧିକ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ହୃଦୟର ଏହି ଆଲୋକଟି ହୃଏତ ଆମେ ଯାହାକୁ ସାଧାରଣତଃ ସବୋଧି ବୋଲି କହିଥାଉ, ପ୍ରକୃତରେ ତାହା ନହୋଇ ପାରେ; କାରଣ ସବୋଧି ମନୋମୟ ଏକ ବସ୍ତୁ ନହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମନର ମାର୍ଗ ଦେଇହିଁ ନିମ୍ନକୁ ଅବତରଣ କରିଥାଏ । ପ୍ରାଚୀନ ଶାସ୍ତ୍ରୋପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକ୍ଷମ ଗୁହ୍ୟ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେହି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱାସତ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କର ଆତ୍ମାନଟି ବିରାଜିତ ରହିଛନ୍ତି; ଉପନିଷଦ୍‌ରେ ତାହାକୁ "ହୃଦସ୍ୟେ ଗୁହାସ୍ଥାଂ" ବୋଲି କୁହାଯାଇଛନ୍ତି । ଏବଂ ଅନେକ ଯୋଗୀଙ୍କର ଲବ୍ଧ ଅନୁଭୂତିଟି ଅନୁସାରେ, ଏହି ହୃଦୟର ଗଭୀର ତଳଗୁଡ଼ିକରୁହିଁ ଅନ୍ତଃସ୍ଥିତ ଆତ୍ମ ପୁରୁଷଙ୍କର ବାଣୀ ବା ନିଃଶ୍ୱାସ ଧ୍ୱନିତ ହୋଇ ଆସିଥାଏ ।

ମନୁଷ୍ୟର ସବେଗମୟ ସତ୍ତ୍ୱାର ଦ୍ୱିବିଧ ସ୍ୱରୂପଟିରୁହିଁ ଏହି ଦ୍ୱିସଦ୍ଭଗ୍ଧତା ଅର୍ଥାତ୍ ଗଭୀରତା ଏବଂ ଅଳ୍ପତାର ଏହି ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ପ୍ରତୀତିଗୁଡ଼ିକର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । କାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ତା'ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣସତ୍ତାରେ ପ୍ରାଣଗତ ସବେଗରହିଁ ଏକ ହୃଦୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି; ଇତରପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁଭଳି ରହିଛନ୍ତି, ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ରହିଛନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ୍ତ ଯେ ଇତରପ୍ରାଣୀ ତୁଳନାରେ ମନୁଷ୍ୟର ସୋପାନଟିରେ ଏହା ଅଧିକ ବହୁମୁଖୀ ଓ ବିଚିତ୍ର ହୋଇ ବିକାଶଲାଭ କରିଛନ୍ତି । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟର ସକଳ ସବେଗ ଅହଂକବଳିତ ଆବେଗ, ଅଳ୍ପ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତିଗତ ରାଗ-ଅନୁରାଗ ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ଆବେଶ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଏବଂ ଶାସିତ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ; ପ୍ରାଣଗତ ଆବେଗ ଓ ଆବେଶଗୁଡ଼ିକ ସହଜ ସେଗୁଡ଼ିକର ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ଅପୁଷ୍ଟତା, ବିକୃତି ଏବଂ ଅନେକ ସମୟରେ ନିକୃଷ୍ଟ ଅଧଃପତନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେତେବେଳେ ହୃଦୟ ଏକ ଅନ୍ଧକାରାଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ଅଧଃପତିତ ପ୍ରାଣସାମର୍ଥ୍ୟର କେତେକେତେ କାମନା-ବାସନା, ବାସନା, ଲୁବ୍ଧତା, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗର୍ବ ତଥା ଭୟଙ୍କର କେତେକେତେ ଦାବି, କେତେ କ୍ଷୁଦ୍ର ଲଲସା ଓ ଅଧମ କେତେ କ୍ଷୁଦ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ଅବରୁଦ୍ଧ ଓ ପ୍ରପୀଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେହିଗୁଡ଼ିକର ହାତରେହିଁ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେକୌଣସି ଆବେଗ ଓ ଇଚ୍ଛାମତାର ଦାସ ହୋଇ ରହିବା ଫଳରେ ବଡ଼

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜ୍ଞାନଦଶାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସବେଗୀ ହୃଦସ୍ଥ ଏବଂ ସବେଦନପ୍ରବଳ ପ୍ରାଣଗତ ଷ୍ଟ୍ରଧ୍ଭତ୍ତାର ଏହି ମିଶ୍ରଣଟି ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ଜାମନା-ଆତ୍ମାକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଯାଏ । ହୃଦସ୍ଥର ଏହି ଉପାଦାନଟିକୁହିଁ ଆମେ ଏକ ଅଶୋଧ୍ଭତ ଏବଂ ବପଚ୍ଛନକ ଉପାଦାନ ବୋଲ କଲ୍ପବା; ଆମର ବୁଦ୍ଧିଗତ ବସ୍ତୁରଣଡ୍ଡ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞବରେହିଁ ଏହି ଉପାଦାନଟିକୁ ଦନ୍ଦେଜ୍ଞତଷ୍ଟରେ ଦେଖିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ନସ୍ତ୍ଭିତ କଣ ରଖିବା ଉଚତ ବୋଲ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥାଟି ଏକାନ୍ତ ସତ୍ୟ ଯେ ଆମର ଏହି ଅଶୋଧ୍ଭତ ଓ ପ୍ରବଳ ଆବ୍ରହ୍ମଯୁକ୍ତ ପ୍ରାଣପ୍ରକୃତଟି ଉପରେ ତାହା ଯେଉଁ ନସ୍ତ୍ଭଣ ପ୍ରତଷ୍ଠା କରିବାରେ, ବା, ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞବରେ କହିଲେ, କଲ ପ୍ରଯୋଗ କର ତାହାଠାରୁ ଯେଉଁ ଆନୁଗତ୍ୟ ଆଦାସ୍ କର ପାରିବାରେ ସଫଳ ହୁଏ, ତାହା ସବଦା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନଶ୍ଚିତ ଓ ପ୍ରବଞ୍ଚନାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାନ ମନୁଷ୍ୟର ଅସ୍ତଳ ଆତ୍ମାଟି ସେଠାରେ ନଥାଏ; ଆମ ପ୍ରକୃତର କୌଣସି ଏକ ଜ୍ୟୋତର୍ମସ୍ୟ ଗୁହା ଭତରେହିଁ ପ୍ରକୃତ ଅଦ୍ଭୁଶ୍ୟ ହୃଦସ୍ଥଟିରେହିଁ ଆତ୍ମା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ । ସେଇଠାରେ ସେହି ଦବ୍ୟ ପରମାତ୍ମେଜର ଏକ ଅନ୍ତଃପ୍ରବଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମର ଆତ୍ମା ବଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ, ତାହା ଏକ ମାରବ ଅନ୍ତରତମ ସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ, ଯାହା ବପସ୍ଥରେ କ ମାନ ଅତ ଅଳ୍ପ କେତେଜଣଙ୍କର କୌଣସି ସଜ୍ଞାନତା ରହିଥାଏ । କାରଣ ଯଦ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକ ଆତ୍ମା ରହିଛ ବୋଲ କୁହାଯାଏ, ତେବେ ଏକଥା ମନେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ମାନ ଅଳ୍ପ କେତେଜଣହିଁ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମାଟି ବପସ୍ଥରେ ସଚେତନ ରହିଥାନ୍ତ ବା ତାହାର ଆବେଗଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟଷ ଜ୍ଞବରେ ଅନୁଭବ କରିଥାନ୍ତ । ସେଇଠି ସେହି ଆତ୍ମା ଜ୍ଞତରେହିଁ ପରମ ଦବ୍ୟତାର ସେହି ଷ୍ଟ୍ର ଅଗ୍ନିକଣାଟି ବାସ କରୁଥାଏ ଏବଂ ଆମ ପ୍ରକୃତର ଏହି ଅସ୍ପଷ୍ଟତାଚ୍ଛନ୍ନ ସମଗ୍ର ପିଣ୍ଡଟିକୁ ଧାରଣ କର ରହିଥାଏ । ତାହାକୁ କେନ୍ଦ୍ର କର ତାହାର ଚତୁଃପାଶ୍ୱରେ ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱଟିର ଅର୍ଥାତ୍ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ଆତ୍ମାର ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ ଭତରେ ରହିଥିବା ଅସଲ ମନୁଷ୍ୟଟି ବକାଶଲାଭ କରିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ଭତରେ ଏହି ଚୈତ୍ୟସତ୍ତ୍ୱର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହେବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦସ୍ଥ ଆପଣାର ଗଭୀରତନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଅନାଗତ ସ୍ୱରୂପ ତଥା ଅବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତବମ୍ବିତ କରିପାରିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାତ୍ମାରେ ଆପଣାର ଆତ୍ମା ବପସ୍ଥରେ ସଚେତନ ହୋଇଉଠେ, ତା'ପରେ ସେ ଆଉ କେବଳ ଏକ ଜ୍ଞତସ୍ତରର ଇତରପ୍ରାଣୀ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ ଏବଂ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଦେବତ୍ୱଟିର ଆଲ୍ଭସ ଓ ଫୁଲ୍ଲକଗୁଡ଼ିକ ବପସ୍ଥରେ ସଜାଗ ହୋଇଉଠେ ଏବଂ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାତ୍ମାରେ ଏକ ଚତ୍ୱାରତର ଜୀବନ ତଥା ଚେତନା ଲାଭି ତାହାର ସୂଚନାଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନଏ ଏବଂ ଦବ୍ୟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଲାଭି ଏକ ଅବେଗକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିନଏ । ଯେତେବେଳେ ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚୈତ୍ୟପ୍ରବୃତ୍ତି ବମୋଚଚ ହୋଇଆସେ, ଆବରଣର ଅନ୍ତରାଳ ମଧ୍ୟରୁ ସମ୍ମୁଖ ଜଗତ୍‌କୁ ଆମଚ ହୋଇ ବାହାରଆସେ, ଏବଂ ଆପଣାର ଅନାଗଚ ସୂଚନା, ଦୃଷ୍ଟି ଚଥା ପ୍ରେରଣାଗୁଡ଼ିକର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ୟାପ୍ଲାବନଟିକୁ ମନୁଷ୍ୟର ମନ, ପ୍ରାଣ ଚଥା ଶରୀର ଉପରେ ଆଣି ଅକାଡ଼ି ଦେଇପାରେ ଏବଂ ଏହା ପାର୍ଥିବ ପ୍ରକୃତ୍ତି ଉପରେ ଦିବ୍ୟଚାର ନିର୍ମାଣ କରାଇବା ଲାଗି ଷେତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେଚେବେଳେ ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଏକ ଅନ୍ୟତମ ଅତ୍ତ ମୀମାଂସକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ବୋଲି ଅବଶ୍ୟ ଜାଣି ରଖିବା ।

ଜ୍ଞାନଗତ କର୍ମର ଷେତ୍ରଟି ପର ଦୃଦସ୍ତର ଯାବତୀୟ ନିୟାମକତାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲବେଳେ ଆମକୁ ଦୁଇ ପ୍ରକାର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ନିରୂପଣ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମାଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ସଞ୍ଚାଳିତ ହେଉଥାନ୍ତି ଅଥବା ଏହାର ବମୋଚନ ଏବଂ ଆମ ପ୍ରକୃତର ଷେତ୍ରଟିରେ ଏହାର ଶାସନପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦ୍ୱାରେ ସହାୟକରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତି; ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ଆମର ସେହି ଅଶୋଧିତ ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରକୃତ୍ତିର ପରିଚର୍ପଣ ଲାଗିହିଁ ଆପଣାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ରଖିଥାନ୍ତି । ମାନ ଯୋଗର ଗଭୀର ଅର୍ଥାତ୍ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବସ୍ତୁର କରି ଦେଖିଲେ ଏହି ଅର୍ଥରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ଦିଆଯାଇଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସାଧାରଣତଃ ପ୍ରାସ୍ତ କୌଣସି ପ୍ରଯୋଜନୀୟତା ନଥାଏ । ଏହିପରି ସ୍ତରରେ ଧର୍ମଗତ ଫଚେରା ଏବଂ ଲୌକିକ ବା ପାର୍ଥିବ ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଭେଦନିରୂପଣ କରିଯାଇପାରେ, ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ଏକ ନିୟମରୂପେ ଏପରି ଘୋଷଣା କରିଯାଇପାରେ ଯେ ଆମକୁ କେବଳ ଧର୍ମଗତ ଫଚେରାଗୁଡ଼ିକରହିଁ ଅନୁଶୀଳନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଲୌକିକ ବା ପାର୍ଥିବ ସକଳ ଅନୁଭବ ଏବଂ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ପରିବର୍ଜନ କରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ଆମ ଅନ୍ତିର୍ଦୃଷ୍ଟି ଉପରୁ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଝାଡ଼ି ଦେଇ ଚଳେ ପକାଇ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ବାସ୍ତବ ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଜଣେ ସନ୍ଥ ବା ଭକ୍ତର ଏପରି ଏକ ଜୀବନକୁହିଁ ବୁଝାଇବ, ଯିଏକ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ କେବଳ ଏକୁଟିଆ ହୋଇ ବାସ କରୁଥିବ, ବା କେବଳ ଏକ ସାଦଜନାନ ଈଶ୍ୱରପ୍ରେମର ସ୍ପନ୍ଦରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡ଼ା ହୋଇ ରହିଥିବ ବା ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ବହିଃସ୍ଥ ବଶ୍ୱଜଗତ୍ଟି ଉପରେ ସେ ଏକ ପବିତ୍ର, ଧର୍ମସିକ୍ତ ଏବଂ ଧର୍ମପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମର ସ୍ରୋତଗୁଡ଼ାକୁ ପ୍ରବାହିତ କରି ଦେଉଥିବ । ମାନ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏହି ଧର୍ମଗତ ଫଚେରାଟି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଣମୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକର ଉପଦ୍ରବ ଓ ଅଶୁଦ୍ଧତା ଦ୍ୱାରା ନିରନ୍ତର ଭୁଲରେ ଆହାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ, ଏବଂ ତାହା ଅନେତ ସମୟରେ ବଡ଼ ଅଶୋଧିତ ଓ ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ବଡ଼ ଉଗ୍ର ଏବଂ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ପଡ଼େ ଏବଂ ଏପରି ନାନା ଅନ୍ୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ସହିତ ମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ଚଦ୍‌ଗତ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଆଦୌ କୌଣସି ନଦର୍ଶନହିଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ନାହିଁ । ପୁନଶ୍ଚ, ଏକଥାଟି ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛୁ ଯେ ପ୍ରମ୍ଦାସ୍ପଦ ସୋପାନଦାତା ଏକ ଦଉଡ଼ରେ କସି ହୋଇ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ସନ୍ତୁଲ୍ଲବର ଏକ ଖଣ୍ଡ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଆପଣାର ସବୋଚ୍ଚମ ସୀମାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ତଥାପି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ପ୍ରଶସ୍ତ ଆଦର୍ଶଠାରୁ ଏକାନ୍ତ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବ । କାରଣ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ତଥା ଜଗତ ସହିତ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଚୈତ୍ୟ ଓ ସବେଗଗତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇପଡ଼ିବ, ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧ ମର୍ମତଃ ଅଧିକ ଗଭୀର ଓ ଅଧିକ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ, ଆପଣାର ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିକ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଓ ଅଧିକ ଗ୍ରହଣଧର୍ମୀ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଆପଣାର କ୍ଷେତ୍ରଟି ମଧ୍ୟରେ ତାହା ସମୁଦାୟ ଜୀବନଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରଖିଥିବ ।

ମନୁଷ୍ୟର ଫସାଯା ମନ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମକୁ ଏକ ବ୍ୟାପକତର ସୂତ୍ର ଯୋଗାଇଦେଇ ପାରିଛୁ ଏବଂ ସେହି ସୂତ୍ରଟି ନୈତିକ ବୋଧଟିକୁ ଛାଡ଼ି କରି ଛିଡ଼ା ହୋଇ ରହିଛୁ । କାରଣ ସେହି ସୂତ୍ର ନୈତିକ ବୋଧଟି ଦ୍ୱାରା ସମର୍ପିତ ସବେଗଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ଅହଂ ତଥା ସ୍ୱାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ଆମର ସାଧାରଣ ପୃଥିବୀଗତ ସବେଗଗୁଡ଼ିକରୁ ଅଲଗା କରି ଦେଖାଇ ଦେଇଛୁ । ଆମର ଆଦର୍ଶରୂପେ ତାହା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ପରୋପକାର, କରୁଣା, ଶୁଭେଚ୍ଛା, ମାନବହିତ ତଥା ସେବାତ୍ମକ ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରାଣିତ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ତଥା ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ନମନ୍ତେ କରିଯାଇଥିବା ପ୍ରସ୍ତାବଟିକୁ ଅଙ୍ଗୁଳି-ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିଦେଇଛୁ । ଅହଂଗତଭାବ ଏହି ଖୋଲଟିକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆମେ ଆତ୍ମ-ପରିହାରର ଏପରି ଏକ ଆତ୍ମାରୂପେ ବିକାଶଲାଭ କରିବା ଯାହାକି କେବଳ ବା ମୁଖ୍ୟତଃ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସକାଶେ, କିଂବା ସମସ୍ତତଃ ମନୁଷ୍ୟଜାତି ସକାଶେହିଁ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଥିବ;—ଏହି ସୂତ୍ରଟି ଏହାକୁହିଁ ମାନବୀୟ ଅନ୍ତର୍ବିବର୍ତ୍ତନର ମାର୍ଗ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ଦେଇଛୁ । ଅଥବା, ମାନବହିତବାଦୀ ଏହି ସୂତ୍ରଟି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଉତ୍ତୀରତର ଧର୍ମଗତ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରତି ଆଦୌ କୌଣସି ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ନାହିଁ ବୋଲି ଯଦି ଏହାକୁ ଅତି ବେଶୀ ସାଂସାରିକ ଏବଂ ମାନସିକ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ଏବଂ ତେଣୁ ଆମର ସମୁଦାୟ ସୃଷ୍ଟିର ସନ୍ତୋଷଜନକ ସମାଧାନ କରି ନପାରେ, ତେବେ ତାହା ଲାଗି ଆମେ ଏକ ଧର୍ମଗତ-ନୈତିକ ଭିତ୍ତି ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଆଣି ଯୋଗାଇଦେଇ ପାରିବା; ଏବଂ ପ୍ରଥମେ ମୂଳତଃ ଏହିପରି ଭୋଟିଏ ଭିତ୍ତି ଉପରେହିଁ ତାହା ଠିଆହୋଇ ରହିଥିଲା । ଏବଂ, ହୃଦସ୍ଥର ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଷୋତ୍ତମଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଉପାସନାରେ ବା ପରମ ଜ୍ଞାନର ଅନୁସନ୍ଧାନ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତମଙ୍ଗଳଙ୍କର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ଆମେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣପର ନାନା କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପାସନା ଅଥବା ମନୁଷ୍ୟଜାତ ଲଗି ବା ଆପଣାର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ବାସ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରେମ, ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରେରିତ ଆପଣାକୁ ଜମପସ୍ତୁତ କରିବାର ଏକ ସ୍ପନ୍ଦକୁ ଆଣି ବେଶ୍ ଯୋଡ଼ିଦେଇ ପାରିବା । ଠିକ୍ ଏହିପରି ଏକ ଧର୍ମଗତ-ନୈତିକ ବୋଧ ଦ୍ୱାରାହିଁ ବଶ୍ୱହିତେଚ୍ଛା, ବଶ୍ୱକରୁଣା ବା ଆପଣାର ପ୍ରତିବେଶୀକୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରିବା ଏବଂ ତାହାର ସେବା କରିବାର ବୈଦାନ୍ତିକ, ବୌଦ୍ଧ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଆଦର୍ଶଗୁଡ଼ିକର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । କେବଳ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସାଂସାରିକ ଶୀତଳୀକରଣ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆପଣା ଭିତରେ ରହିଥିବା ଧର୍ମୋପାଦାନର ଉତ୍ସକୁ ନିବାପିତ କରିଦେଇହିଁ ମନୁଷ୍ୟଦ୍ୱିତକାମୀ ଆଦର୍ଶଟି ଆପଣାକୁ ସକଳ ପାଶରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିଥାଏ ଏବଂ ଏକ ମାନସିକ ତଥା ନୈତିକ ଆତ୍ମରଧର୍ମର ସାଂସାରିକ ମାର୍ଗର ଉଚ୍ଚତମ ସ୍ତରରେ ପରିଣତ ହୋଇ ପାରିଥାଏ । କାରଣ, ଧର୍ମର ମାର୍ଗଟିରେ କର୍ମାଚରଣର ବିଧାନଟିକୁ କେବଳ ଏକ ସାଧନରୂପେହିଁ ସ୍ୱୀକାର କରିଯାଇଛି ବା ଏକ ଗୌଣ ବସ୍ତୁ କରି ରଖାଯାଇଛି; ଏବଂ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଗଲେ ଏହି ସାଧନଟି ଲଗି ତଥାପି ତିଷ୍ଠି ରହିବାକୁ ଆଉ କୌଣସି କାରଣ ରହୁ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ଧର୍ମମାର୍ଗଟି ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ପରମ ଦିବ୍ୟଭାର ଉପାସନା ବା ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁଛି, ତାହା କେବଳ ତାହାରହିଁ ଏକ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଛି; ଅଥବା ନିର୍ବାଣର ମାର୍ଗରେ ଆତ୍ମାର ଉଚ୍ଛେଦସାଧନ କରିବାର ସଂକଳ୍ପେ ହୋପାନଟିର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ସୋପାନଟି ହୋଇ ରହିଛି । ମାନ ସାଂସାରିକ ଆଦର୍ଶଟିରେ କର୍ମର ଆଚରଣକୁ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧେୟର ସ୍ଥାନକୁ ଉନ୍ନୀତ କରି ନଆଯାଇଛି; ତାହା ମନୁଷ୍ୟର ନୈତିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଏକ ନିଦର୍ଶନ ହୋଇ ରହିଛି । ଅଥବା ଏହି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ମନୁଷ୍ୟର ଏକ ସୁଖକର ଜୀବନଯାପନ ଲଗି ତାହା ଏକ ସର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି, ଏକ ଉତ୍କୃଷ୍ଟତର ସମାଜର ନର୍ମାଣରେ ତଥା ମନୁଷ୍ୟସମୂହ ଲଗି ଏକ ଅଧିକ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ଜୀବନ ସମ୍ଭବ କରିବାରେ ସର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ମାନ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ଆମ ଆଗରେ ଆତ୍ମାର ଯେଉଁ ଦାବିଟିକୁ ଆଣି ଉପସ୍ଥାପିତ କରିଥାଏ, ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି ସେହି ଦାବିଟିକୁ ଆଦୌ ପୂରଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ ।

ପରମାର୍ଥ, ପରୋପକାର, ମାନବହିତ ଓ ସେବା,—ଆମେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ଆମ ମନୋମୟ ଚେତନାରୁହିଁ ବାଛିନିଆ ହୋଇ ଉଠିଥିବା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଫୁଲ ବୋଲି କହିପାରିବା; ଏବଂ ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ଆମେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ବଶ୍ୱଗତ ଦିବ୍ୟ ପରମପ୍ରେମରୂପୀ ସେହି ଚିଦ୍‌ଗତ ଶିଖାର ମନୋଗତ ଏକ ଶୀତଳ ଓ ଦିବ୍ୟପ୍ରତିଚ୍ଛବି ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା । ଏସବୁ ଆମକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଅହଂଗତଚିତ୍ତାରୁ ମୁକ୍ତ କରିନେଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ; ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ସେଇଟିକୁ ଟିକେ ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ବା ପ୍ରସାରଯୁକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ଏକ ଅଧିକ ବୃହତ୍ ତଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଧିକ ଭଲ ପରିଚୟ ଆଣି ଦେଇ ପାରନ୍ତି । ମାନ ଯେତେବେଳେ ମଣିଷର ପ୍ରାଣଗତ ଜୀବନ ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରକୃତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇବାର ପ୍ରଗତି ଅଟି ପହଞ୍ଚେ, ସେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଜାଗତିକ ଅସମର୍ଥ ଓ ଶକ୍ତିହୀନ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୁଅନ୍ତି; ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ସେମାନେ ତା'ର ନିତ୍ୟାରେ ଏଠିସେଠି ଟିକିଏ ମଠାମଠି କରିଦଅନ୍ତି, ଘେରର ଆଘୋଗ୍ୟ ନଜର ତାହାର କଷ୍ଟକୁ ଉପଶମ କରିଦଅନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ଅନ୍ତଃଧର୍ମୀ ସାରଟି ଉପରେ କେବଳ ମାଟି ପୂଲାଏ ଆଣି ଲେପି ଦଅନ୍ତି । ଅଥବା, ଆମ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ପରିପୂର୍ତ୍ତି ନିମ୍ନ ସହିତ ସହ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଗାଢ଼ ଅନୁଶୀଳନ କରିଯାଏ, ତେବେ ଆମ ପ୍ରକୃତିର କେବଳ ରୋଟିଏ ପାଖର ଆକାର ଓ ବିସ୍ତାରଟିକୁ ବଡ଼ ଅତିରଞ୍ଜିତ ଭାବରେ ବଢ଼ାଇ ଦିଆଯାଇପାରି ତାହା କରି ଯାଇଥାଏ । ଆମର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ସୃଷ୍ଟିର ଏହି ଏକାଧିକ ସାଧାରଣ ଦରଗୁଡ଼ିକ ଯେ କେତେ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ପରିପୂର୍ତ୍ତି, ପୂର୍ତ୍ତିପିତ ତଥା ଦିବ୍ୟ ଭାବରେ ବିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ, ସେହି ଅତିରଞ୍ଜନ ଭିତରେ ତାହାର କୌଣସି ସୂଚନା ବା ସଙ୍କେତ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ । ଏଣେ ଧର୍ମଗତ-ନୈତିକ ଆଦର୍ଶଟି ମଧ୍ୟ କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତି ଭାବରେ ଆମର ପରିପ୍ରଦର୍ଶନ କରିପାରିବ ନାହିଁ; କାରଣ, ଘୋଟିଏ ପାଖରେ ଏକ ଧର୍ମଗତ ପ୍ରବୃତ୍ତି, ଯାହାକି ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟସ୍ୱଭାବର ଭିତ୍ତିଭୂର ଆବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଏହି ଜଗତ ଉପରେ ଆପଣାର ମୁଠାଟିକୁ ଟାଣ କରି ରଖିବାକୁ ଲେଉଥାଏ; ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ଏକ ଜାଗତିକ ପ୍ରବୃତ୍ତି, ଯାହାକି ଧର୍ମଗତ ଉଦ୍ଦ୍ୟୋଗର କୌଣସି ନା କୌଣସି ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ଆପଣାର ସ୍ୱଳ୍ପସ୍ୱ ମନୋଗତ କଠିନତା ଏବଂ ଶୁଷ୍କତା ମଧ୍ୟରୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ନେବାର ଆଶା ପୋଷଣ କରିଥାଏ;—ଧର୍ମଗତ-ନୈତିକ ଆଦର୍ଶଟିକୁ ଆମେ ସେହି ଦୁଇଟି ପ୍ରବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସାରସ୍ପରିକ ସମର୍ପଣ ସମ୍ଭବ କରିବା ଲାଗି ସାରସ୍ପରିକ ବିଶେଷ ସୁବିଧା ଦେବାର ଏକ ସାଲିଶ୍ ବା ଚୁକ୍ତି ବୋଲି ବେଶ୍ କହିପାରିବା । ଏହିପରି ଘୋଟାଏ ଚୁକ୍ତି ଭିତରେ ପଶିଯାଇ ଧର୍ମ ଆପଣାକୁ ଏକ ମନୋମୟ ସ୍ତରକୁ ଟପାଇ ଆଣେ ଏବଂ ଫଳରେ ସଚେଅବା ଉଦ୍ଧର୍ଗଧ୍ୱକାର ସ୍ୱପ୍ନରେ ମନ ଭିତରେ ସବୁଦା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ରହିଥିବା ଅପୂର୍ତ୍ତିଭାଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ମୁଣ୍ଡାଇବାକୁ ବାଧ ହୁଏ ଏବଂ ଠିକ୍ ମନ ପରି ଜାଗତିକରେ କୌଣସି ନୂତନ ଦୀକ୍ଷା ବା ରୂପାନ୍ତର ସମ୍ଭବ କରିବାକୁ ଏକାନ୍ତ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହେ । ମନର ଷେତ ହେଉଛି ଅଶେଷ ଦ୍ୱୈତଭାର ଏକ ଷେତ; କୌଣସି ପୂର୍ତ୍ତି ପରମସତ୍ୟରେ ଉପନୀତ ହେବା ମନ ଲାଗି ସବୁଦା ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମନ ଯେଉଁସବୁ ସତ୍ୟର ପରିଚୟ ପାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି କେବଳ ଆପେକ୍ଷିକ ସତ୍ୟ, ବା ସେଥିରେ ସବୁବେଳେ ନାନା ମିଥ୍ୟା ଓ ଭ୍ରାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ତେଣୁ ମନ କେବେହେଲେ କୌଣସି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଣସୁର୍ଣ୍ଣ ଶୁଭ ବା ମଙ୍ଗଳରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । କାରଣ ନୈତିକ ଶୁଭ ବା ନୈତିକ ମଙ୍ଗଳ ସବୁବେଳେ କେବଳ ଅଶୁଭର ସଦ୍ଭାତ୍ମକ ବା ସଂଶୋଧକ ରୂପରେହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥାଏ, ଏହି ନୈତିକ ଶୁଭ ଅଶୁଭକୁ ସବଦା ଅପଣାର ଭୁଇ କରି ରଖିଥାଏ, ଅପଣାର ଅନୁପୂରକ କରି ରଖିଥାଏ, ଆପଣାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଲଗି ପ୍ରାସ୍ୱ ଏକ ଔଚତ୍ୟ କରି ରଖିଥାଏ । ମାତ୍ର ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଚେତନା ମନୋଭୂମିର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେଠାରେ କୌଣସିପ୍ରକାର ଦ୍ୱୈତଭାବ ଲଗି ଆଦୌ ସ୍ଥାନ ନଥାଏ । ଯେଉଁ ସତ୍ୟକୁ ମିଥ୍ୟାରେ ପରିଣତ କରି ରଖି ଏବଂ ତାହାକୁ ବଳପୂର୍ବକ ଆପଣାର କବଳ ଭିତରେ ରଖି ଅସତ୍ୟ ତାହା ଦ୍ୱାରା ବେଶ୍ ଲାଭ ଉଠାଇବାରେ ଲଗିଥିଲା, ଅସତ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ସେହି ସତ୍ୟର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଏ, ଏବଂ ଅଶୁଭ ଯେଉଁ ଶୁଭର ଏକ ବକୃତ ରୂପ ଏବଂ ବକଟ ବକଲ୍ପ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ଅଶୁଭ ଯେତେବେଳେ ସେହି ଶୁଭର ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି ଠିଆହୁଏ, ସେତେବେଳେ ସେହି ଅସତ୍ୟ ଓ ସେହି ଅଶୁଭ ଆପଣା ଲଗି ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଯୋସଣ ନମିଳିବାରୁ ବନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି, ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧନା ମାନସିକ ତଥା ନୈତିକ ଆଦର୍ଶର ସହଜଭଙ୍ଗୁର ଉପାଦାନଟି ଉପରେ ଆଦୌ ଆସ୍ଥା ରଖିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ଉନୋଟି କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥାନସ୍ୱ ଗତ୍ୟାସ୍ମକ ପ୍ରକିସ୍ୱା ଉପରେହିଁ ସମୁଦାସ୍ୱ ଗୁରୁତ୍ୱଟିକୁ ନ୍ୟସ୍ତ କରି ରଖିଥାଏ । ପ୍ରଥମତଃ ଆମ ଜୀସନାସସ୍ୱ ମିଥ୍ୟା-ଆସ୍ମାଟିର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ତାହା ଯଥାର୍ଥ ଆସ୍ମାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁ ବକଶିତ କରାଇ ଆଣେ, ଦ୍ୱିତୀସତଃ ମନୁଷ୍ୟଭୂମିର ପ୍ରେମକୁ ତାହା ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମର ଭୂମିକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନଏ; ଏବଂ ତୃତୀସତଃ ଚେତନାକୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ମନର ଭୂମିରୁ ତାହାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ତଥା ଅତିମାନସ ଭୂମିକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ନେଇସାଏ । କେବଳ ସେହି ଅତିମାନସ ଶକ୍ତିହି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମର ଆସ୍ମା ତଥା ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଅଜ୍ଞାନର ସାବତୀସ୍ୱ ଆବରଣ ଏବଂ ପ୍ରତାରଣାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲାଭ କରନ୍ତି ।

ସୂର୍ଯ୍ୟମୁଖୀ ଫୁଲ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଆକୃଷ୍ଟ ହେଲା ପରି ଆପଣାର ସ୍ୱଭାବ ଦ୍ୱାରା ଆକର୍ଷିତ ହୋଇହିଁ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତ୍ୱା ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ମନ ବଳାଇଥାଏ । ଯାହାକିଛୁ ଦିବ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ ଅଥବା ଦିବ୍ୟତା ଆଡ଼କୁ ଅନୁଧାବତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଚୈତ୍ୟସତ୍ତ୍ୱା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନଏ, ଆପଣାକୁ ତାହାର ସହଜହିଁ ସଂଯୁକ୍ତ କରି ରଖେ; ଏବଂ ଯାହାକିଛୁ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟଟିର ଖଣ୍ଡନ କରୁଛି ବା ଯାହାକିଛୁ ତାହାକୁ ବକୃତ କରିପକାଇଛୁ, ଯାହାକିଛୁ ଯେଉଁଠି ଅସତ୍ୟ ଓ ଅଦିବ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଚୈତ୍ୟସତ୍ତ୍ୱା ସେଇଠିଠାରୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରିଆଣେ । ମାତ୍ର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ କେବଳ ଏକ ଅଟ୍ଟାଳିକା ମାତ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯେଉଁ ବିଶାଳ ଉତ୍ସୋତ୍ସବର ମଧ୍ୟରେ ଜଳୁଥିବା ଦେବତ୍ୱର ସ୍ଥାନ ଶିଖାଟିଏ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏହା ଅଧିକାଂଶତଃ ଅପଣାର ଅନ୍ତଃସ୍ଥ ପବନ ଭୂମିଟିରେ ଅନ୍ତର୍ଲୀନ ଓ ଆବରଣଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆପଣାର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିବା ଲାଗି ତାହାକୁ ମନ, ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ତଥା ଜଡ଼ସ୍ଥ ଚେତନାର ସହାୟତାଟି ଉପରେ ନର୍ଭର କରିବାକୁ ହୁଏ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଯଥାଶକ୍ତି ସେମାନେ ତାକୁ ପ୍ରକାଶିତ ବା ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ବୋଲ୍ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବାକୁ ପଡ଼େ । ସାଧାରଣତଃ, ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ତାହା ସେମାନଙ୍କର ବାହ୍ୟତାଟିକୁ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଯୋଜନାଟି ଦ୍ୱାରା ଭେଦାଇବାରେହିଁ ସଫଳତା ଲାଭ କରିଥାଏ, ଆପଣାର ବିଶୋଧନକାରୀ ସୃଷ୍ଟିତାଟି ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ଅଶୁଦ୍ଧଚ୍ଛୋନ୍ନ ଅନ୍ଧକାର ବା ଅଶୋଧିତ ମିଶ୍ରଣଗୁଡ଼ିକୁ କଥିତ ମାତ୍ରାରେ ବଦଳାଇ ବ ଦେଇପାରେ । ଏପରକି ଯେଉଁଠାରେ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆକାର ଗ୍ରହଣ କରିସାରିଥାଏ ଏବଂ ଦେହେଚ୍ଛ ପରମାଣରେ ଏକ ଅପରୋକ୍ଷତା ସହିତ ତାହା ଆପଣାକୁ ଜୀବନର ଭୂମିରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ କେବଳ ଅଳ୍ପ କେତୋଟି ବ୍ୟତନମକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ସତ୍ତାର କେବଳ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ରତର ଅଂଶ ହୋଇହିଁ ରହିଥାଏ । "ଦେହର ସମୁଦାୟ ପିଣ୍ଡଟି ମଧ୍ୟରେ ଏହା ହାତର ବୁଢ଼ାଆଙ୍ଗୁଠିଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଦୌ ବଡ଼ ନୁହେଁ,"—ପ୍ରାଚୀନ ଋଷିମାନେ ଏହିପରି ଏକ ପ୍ରତିରୂପ ଦେଇ ତାହାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ । ଏବଂ ଆମ ଜଡ଼ସ୍ଥ ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଅଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନମୟୀ କ୍ଷୁଦ୍ରତା ରହିଛୁ, ମନ ଭିତରେ ନଶ୍ଚିତତାର ଯେଉଁ ଅନୁଚ୍ଚତ ଦୃଷ୍ଟି ରହିଛୁ ଏବଂ ପ୍ରାଣପ୍ରକୃତିଠାରେ ଯେଉଁ ଉତ୍ସ ଚେତୋଦ୍ୱତ୍ତତା ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଗରେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ଠିଆହୋଇ ପାରିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ତାହା ସବୁବେଳେ ସମର୍ଥ ହୁଏ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟର ମନୋଗତ, ସବେରଗତ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଗତ ଜୀବନଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଭଳି ସ୍ତରରେ ରହିଛୁ, ଏହାର ଯାବତୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧ, କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ତଥା ପରିପୋଷିତ ରୂପ ଏବଂ ପ୍ରତିରୂପଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି ରହିଛୁ, ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ସେହିଭଳି ସ୍ତରରେହିଁ ମାନ୍ନଜେବାକୁ ବାଧ ହୁଏ । ଏହିସବୁ ଯେଉଁ ଆପେକ୍ଷିକ ସତ୍ୟ ଭିତରେ ଅନୁକ୍ଷଣ ଅସ୍ତ୍ୟୋତ୍ପାଦକ କେତେକେତେ ଭାନ୍ତ ମିଶି କରି ରହିଛୁ, ଆମର ଏହି ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ଆମ ପ୍ରାଣୀ-ଶଙ୍କରର ସମ୍ଭୋଗ ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ଅହଂର ପରିତର୍ପଣ ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଏକ ହାତ୍‌ହାଡ଼ ମନୁଷ୍ୟପଣର ଏହି ଯେଉଁ ଜୀବନଟି ଅତି ବରଲ ସ୍ତରରେ ପରମ ଦେବତ୍ୱର କେତେକ ଅନୁକୂଳ ଆତ୍ମସ୍ପ ବା ଝଲକ ପାଇପାରିଛୁ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଅଧିକାଂଶତଃ ଆସୁରକତା ଏବଂ ପାଶବକତାରହିଁ ଅନ୍ଧକାରତର କେତେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସ୍ୱପଣଟା ମଧ୍ୟରେ ଜର୍ଜର ହୋଇ ରହିଛୁ, ତୈତ୍ୟସତ୍ତ୍ୱା ସେହିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପାଦାନଟିକୁ ଫଗୁଳଡ ଓ ଅଣ୍ଡଟୁଙ୍କ କର ରଖିବା ଲଗି ଅବରତ କେତେ ଶ୍ରମ କରବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଆପଣା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ସର୍ମଗତ ସ୍ତରରେ କୌଣସି ଭ୍ରାନ୍ତ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହି ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆପଣାର ଏହି ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅନେକ ସମସ୍ୱରେ ବାଧ ହୋଇ ତୈତ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାକୁ କର୍ମଗତ କେତେ ଭୁଲ୍ ପାଟରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବାକୁ ପଡ଼େ, ଆପଣାର ଅନୁଭୂତିକୁ କେତେ ଭୁଲ୍ ଜାଗାରେ ନେଇ ଜଡ଼ତ କରାଇଦେବାକୁ ପଡ଼େ, କେତେ ଭୁଲ୍ ମଣିଷଙ୍କୁ ବାଛୁବାକୁ ପଡ଼େ ଏବଂ ଆପଣା ଫଳଲ୍ଭର ପ୍ରକୃତ ରୂପାୟନରେ ତଥା ସେହି ଦୋଷମୁକ୍ତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆଦର୍ଶଟିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରବାର ସ୍ପଙ୍ଗାସ୍ୱ ପ୍ରସ୍ୱାସର ପରବେଶଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଭୁଲ୍ ଜଦ୍ଦାଚନ କରିପକାଏ । ତଥାପି ତାହାର ଭିତରେ ଏକ ବୋଧଗାମର୍ଥ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛୁ, ଯାହାକି ଏହାକୁ ତର୍କବୁଦ୍ଧି ଅପେକ୍ଷା ଏବଂ ଏପରକି ଭିଇରୁ ଭିଇ ଯେକୌଣସି କାମନାଟି ଅପେକ୍ଷା ଏକ ଅଧିକ ନଶ୍ଚିତ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକରେ ପରଣତ କରଦଏ; ଏବଂ ବାହ୍ୟ ମାନା ଭ୍ରାନ୍ତ ଏବଂ ସ୍ଖଳନ ମଧ୍ୟଦେଇ ଏହାର ବାଣୀହିଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ବସ୍ତୁରଣା-ସମର୍ଥ ମନସିକ ଜର୍ଗୁସ୍ୱ ଅପେକ୍ଷା ତଥାପି ଅଧିକ ଭଲ ଗ୍ୱବରେ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଯାହାକୁ ବବେକ ବୋଲ କହୁଥାଉ, ତାହାକୁହିଁ ଆତ୍ମାର ଏହି ବାଣୀ ବୋଲ ଭ୍ରମ କରବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ; କାରଣ ଆମର ବବେକ ହେଉଛୁ କେବଳ ଏକ ମନୋଗତ ଏବଂ ଅନେକ ସମସ୍ୱରେ ଏକ ପରମ୍ପରାଧୀନ ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ମାତ୍ର, ଯାହା ଭୁଲ୍ ମଧ୍ୟ କରପାରେ ଓ ଭୁଲ୍ କରେ । ଆତ୍ମାର ବାଣୀ ଏକ ଗମ୍ଭୀରତର ସ୍ତରରୁ ଜନାଦ୍ଭତ ହୋଇ ଆସେ ଏବଂ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ କୃଚତ୍ତ୍ୱ ତାହାର ଅଭ୍ରାନ୍ତତି ଅସି ଆମ କାନରେ ବାଜିଥାଏ । ମାନ ଯେତେବେଳେ ତାହା କାନରେ ବାଜେ, ସେଇତିରହିଁ ଅନୁସରଣ କରବା ହେଉଛୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବଜ୍ଞୋଚତ୍ତ । ଏପରକି, ଆମର ତର୍କବୁଦ୍ଧି ଓ ବାହ୍ୟ କୈତ୍ତକତାରୂପୀ ଉପଦେଷ୍ଟାର ବୋଲ ମାନ ତଥା ପ୍ରତ୍ତାତ ସିଧାରାସ୍ତାରେ ଯିବା ଅପେକ୍ଷା ଆପଣା ଆତ୍ମାର ଆଭ୍ରାନତି ମାନ ହୁଏତ ଦେଢେଡେଢେ ଭ୍ରମିଜୁଲିବା ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ଅଧିକ ଶ୍ରେସ୍ୱସ୍କର । ମାନ କେବଳ ଯେତତଦେଳେ ଆମର ଜୀବନ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତ୍ତା ଆଡ଼କୁ ଆପଣାକୁ ମୁହାଁଇ ରଖିପାରିବ, ସେତତକବେଳେ ଯାଇ ଆତ୍ମା ଯଥାର୍ଥତଃ ପୁରୋତ୍ତାଗକୁ ବାହାର ଆସି ପାରିବ ଏବଂ ଆମ ଜୀବନର ବାହ୍ୟାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ଶକ୍ତିକୁ ଆଣି ଲାଦଦେଇ ପାରିବ । କାରଣ, ସ୍ୱୟଂ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତ୍ତାରହିଁ ଏକ ଅଗ୍ନିଜଣା ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ, ଏକ ଶିଖାର ରୂପ ଧର ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତ୍ତା ଆଡ଼କୁ ବକଶିତ ଓ ଫଳଫଳନ୍ତ ହୋଇ ଉଠବାକୁହିଁ ଆମେ ଆମ ଆତ୍ମାର ଯଥାର୍ଥ ଜୀବନ ଓ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପ୍ରକୃତ ଔଚତ୍ତ୍ୟ ବୋଲ ଜାଣିରଖିବା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯୋଗର ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ଯେତେବେଳେ ମନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମାଣରେ ଶାନ୍ତ ହୋଇଆସେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପରେ ସେ ଆଉ ଅପଣା ମନୋଗତ ଲକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ନିଶ୍ଚୟତାକୁ ଆପଣାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବଳ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରନେଇ ତାହାର ଉପରେହିଁ ଠିଆହୋଇ ରହିବା ଲାଗି କୌଣସି ପ୍ରୟାସ କରେ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ଆମର ପ୍ରାଣିକ ସୃଷ୍ଟି ସ୍ଥିର ଓ ବଶ ହୋଇଆସେ ଏବଂ ଆପଣାର ଅନ୍ୟ ଇଚ୍ଛା, ଦାବି ବା କାମନାଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଆଉ କୌଣସି କ୍ରିୟା କରି ବସେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଆମର ଭୌତିକ ପ୍ରକୃତିରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଯାଏ ଓ ତାହା ଆପଣାର ବାହ୍ୟତା, ଆଚ୍ଛନ୍ନତା ବା ମନ୍ଦତାର ଅତୀତାବସ୍ଥା ପ୍ରତି ଭିତରେ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ସେହି ଅଗ୍ନିଶିଖାଟିକୁ ଏକାବେଳକେ ଫୋପଡ଼ା ପକାଇବାକୁ ଆଉ କୌଣସି ଅଭିପ୍ରାୟ ପୋଷଣ କରେ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ସେହି ଭିତରେହିଁ ଲୁକ୍କାୟିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ କେବଳ ଆପଣା ପ୍ରଜ୍ଞାବଳ ଜାତୀୟ କୋଟିକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଅବସରଗୁଡ଼ିକରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବା ଏକ ଅନ୍ତରତମ ସତ୍ତା ପୃଥ୍ୱୀ-ସ୍ତରକୁ ଆସିବାକୁ ଏବଂ ସାଧନାରେ ନେତୃତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ଏହା ସ୍ୱତଃ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଆଡ଼କୁ ଏକାଇମୁଖୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ତାହାର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ତଥା ଗତିଶୀଳନ ଏକାଇମୁଖୀ ଅଥଚ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏକଦର୍ଶୀ ଓ ଏକାଇମୁଖୀ ବୁଦ୍ଧି ପରେ ତାହା ଲକ୍ଷ୍ୟରତ କୌଣସି ଅନମନୀୟତାର ସୃଷ୍ଟି କରେ ନାହିଁ ଅଥବା ଏକାଇମୁଖୀ ପ୍ରାଣିକ ଶକ୍ତି ପରେ କୌଣସି ଆଧିପତ୍ୟକାଙ୍କ୍ଷୀ ଜିଦ୍ଦ ବା ଆବେଗର କଠୋର ଅପର-କ୍ତିମତ୍ୱତାକୁ କଦାପି ଜନ୍ମ ଦିଏ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଓ ଏକ ନମନୀୟ ଫଳପ୍ରସୂ ଜିଜ୍ଞାସା ସହିତ ତାହା ଆମକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଭିମୁଖକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଇପିବାର ମାର୍ଗଟିକୁ ଦେଖାଇ ଦେଇଥାଏ, ଉଚ୍ଚତର ପଦକ୍ଷେପ ତଥା ଅନୁତର ପଦକ୍ଷେପ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପ୍ରଭେଦଟିକୁ ସଦ୍ଭେଦିବା ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ହୋଇ ଦେଖାଇ ଦେଇପାରେ, ଦିବ୍ୟତା ତଥା ଦେବତ୍ୱକୁ ଅଦିବ୍ୟର ଦୁର୍ଦ୍ଦମ ମିଶ୍ରଣଟିରୁ ପୃଥକ୍ କରିଦିଏ । ସଦ୍ଭେଦିବା ଗୋଟିଏ ମଶାଲ ପରି ତାହାର ଜିଜ୍ଞାସି ପଥରେ ଯାହାକିଛୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ, ତାହାକୁ ଆଲୋକପାତ କରି ଦେଖାଇ ଦେଇଥାଏ; ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଫଳଲାଶରୁର ଏପରି ଏକ ଅର୍ଥ ରହିଥାଏ ଯାହା କି ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ଏବଂ ଅନ୍ତର ତଥା ବାହ୍ୟ ସମୁଦାୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ରୂପାନ୍ତରକାଙ୍କ୍ଷୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନମନ୍ତେ ସଦାକାଙ୍କ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସୁତରାଂ ତାହା କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ଅନ୍ତଃ-ସାରରହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଥାଏ, ସମ୍ଭବ ଯେଉଁଠି ଦିବ୍ୟତା ନାମରେ କେବଳ ମୁଖାରହିଁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରି ରହିଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ଗୋଟାଏ ଛଦ୍ମରୂପହିଁ ଅସଲ ରୂପଟିକୁ ଆଡ଼ୁଆଳ କରି ରହିଥାଏ, ତାହା ସେସବୁକୁ ଛେଦିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଦିଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚୈତ୍ୟ ଆତ୍ମା ପରମ ସତ୍ୟକୁହିଁ ଲେଉଟିଥାଏ, ସଙ୍କଳ୍ପ, ଶକ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱାମିତ୍ୱ ଲେଉଟିଥାଏ, ଆନନ୍ଦ ଲେଉଟିଥାଏ, ପ୍ରେମ ଲେଉଟିଥାଏ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଲେଉଟିଥାଏ; ମାତ୍ର ତାହା ଦୃଢ଼ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଜ୍ଞାନରହିଁ ସେହି ପରମସତ୍ୟକୁ ଲେଉଟିଥାଏ, ଯାହାକି ଅଜ୍ଞାନର କେବଳ ଏକ ବ୍ୟବହାରୋପଯୋଗୀ କ୍ଷଣିକ ସତ୍ୟର ଅନ୍ତତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ତାହା ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଓ ଅନ୍ତରେନ୍ଦ୍ରିୟ ଆନନ୍ଦକୁ ଲେଉଟିଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ପ୍ରାଣଗତ ଓ ପ୍ରାଣ-ପ୍ରେରତ ହୋଇ ରହିଥିବା କୌଣସି ସୁଖ ଲେଉଟି ନଥାଏ । କାରଣ ଆପଣାର ପତନ ଘଟାଇଥିବା ସାବତୀୟ ଭର୍ପଣ ଓ ତୃପ୍ତି ଅପେକ୍ଷା ତାହା ବରଂ ଏକ ବଶୁଷ୍କକାଷ୍ଠ କଷ୍ଟସହନ ଏବଂ ଦୁଃଖଭୋଗକୁହିଁ ଅଧିକ କାମ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହୁଥାଏ । ଡେଣା ମେଲି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଆଡ଼କୁ ଉଡ଼ୁଥିବା ପ୍ରେମକୁହିଁ ଲେଉଟିଥାଏ; ମାତ୍ର ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ଅହଂଗ୍ରସ୍ତ କାମନାର ଖୁଣ୍ଟରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ପଡ଼ିଛି, ଯାହାର ପାଦ କାଦୁଅ ଭିତରେ ବୁଡ଼ିଜଳ ରହିଛି, ଚୈତ୍ୟ ଆତ୍ମା ସେହି ପ୍ରେମକୁ କଦାପି ଲେଉଟି ନଥାଏ । ପରମ ସନାତନକୁ ନରୂପଣ କରୁଥିବା ଆପଣାର ଯାଜନପଦରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଲେଉଟିଥାଏ; ଏବଂ ଅହଂର ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେହି ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତିର ସାଧନରୂପେ କାମରେ ଲଗୁଥିବା ବଳ, ସଙ୍କଳ୍ପ ଏବଂ ସ୍ୱାମିତ୍ୱକୁ ଲେଉଟିଥାଏ । ଜୀବନକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜୀବନରୂପେ ଗଢ଼ିବାକୁହିଁ ତାହାର ସଙ୍କଳ୍ପ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଆପଣା ମଧ୍ୟଦେଇ ତାହା ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସତ୍ୟକୁହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର ପ୍ରୟାସ କରୁଥାଏ; ଏବଂ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଓ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ତାହା ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ମାତ୍ର, ଏକ ପବନ ପ୍ରେମ, ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଏକତ୍ୱର ମଧ୍ୟଦେଇ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା ଆମ ଉପରେ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଆଡ଼କୁ ଅନ୍ତସ୍ପର ହୋଇଯିବା ଲଗି ସବଦା ଯେଉଁ ଚାପ ପକାଇଥାଏ, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ତାହାର ଅନ୍ତରଙ୍ଗତମ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି କହିବା । ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମକୁହିଁ ତାହା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଲେଉଟିଥାଏ; ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଲଗି ପ୍ରେମହିଁ ତାହାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱପ୍ରେରକ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଧେସ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାହିଁ ଆମର ଭିତରେ ନବଜାତକ ହୋଇ କରୁଥିବା ସେହି ନବୋଦତ ବା ତଥାପି ଅନ୍ଧକାରାବୃତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଦେବଜନ୍ମିର ଦୋଳନିର କ୍ୟୋତର୍ମସ୍ୱ ଗୁହାଟି ଉପରେ ସତ୍ୟରହିଁ ଗୋଟିଏ ତାରା ହୋଇ ଜଳୁଥାଏ । ଆପଣା ବିକାଶ ତଥା ଅପରପକ୍ଷ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସେହି ଦୀର୍ଘ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିରେ ତାହା ପାର୍ଥିବ ପ୍ରେମ, ପାର୍ଥିବ ସ୍ନେହ, କୋମଳତା, ସ୍ୱଚ୍ଛତା, କରୁଣା ତଥା ଦ୍ୱତୈପିତା ଶିକ୍ଷା କରି ସାରିଥାଏ; ସକଳ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ସକଳ ମୃଦୁତା, ସୂକ୍ଷ୍ମତା, ଆଲୋକ, ବଳ ଓ ସାହସ ଶିକ୍ଷା କରି ସାରିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟପ୍ରକୃତିର ଏହି ସ୍ଥୂଳତା ଏବଂ ସଚରାଚରତାରେ ସୂକ୍ଷ୍ମତା ଏବଂ ପବନତା ଆଣିଦେବାକୁ ଯାହାକିଛୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥାଏ, ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଗରୁ ଶିଖି ସାରିଥାଏ । ମାତ୍ର ଆପଣାର ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଅବସ୍ଥାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟ ଏହିସବୁ ମାନବୀୟ ଗତିଶ୍ଚନ୍ଦନ ପ୍ରକୃତିରେ କେତେଦୂର ନାନାମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ଆପଣାର ନିକୃଷ୍ଟତମ ଅବସ୍ଥାରେ ତାହା କେତେ ତଳକୁ ଟଣି ପଡ଼ିଥାଏ, ଅହଂ ତଥା ଆତ୍ମପ୍ରବଞ୍ଚନାପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବପ୍ରବଣ ମିଥ୍ୟାମୟତାର ନାମାଙ୍କନଟିକୁ କପଟ ଆପଣା ଉପରେ ବନ୍ଧନ କରି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆତ୍ମାର ଗତିଶ୍ଚନ୍ଦନଟିକୁ ଅନୁକରଣ କରି ନମ୍ନତର ଆତ୍ମସୃଷ୍ଟି କପଟ ଲାଭବାନ୍ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ଏହା ସେଇଟି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବଗତ ରହିଥାଏ। ତେଣୁ, ପ୍ରକାଶଲାଭ କରିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ତାହା ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ପୂର୍ବତନ ସମ୍ବନ୍ଧ ଏବଂ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସବେଗତତ୍ତ ଯାବତୀୟ ନିୟାତ୍ମକତାକୁ ଡେଇଁଯିବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତ୍ୟଗ୍ର ହୋଇପଡ଼େ, ସେଗୁଡ଼ିକ ବଦଳରେ ପ୍ରେମ ଓ ଏକତ୍ୱର ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆଧାତ୍ମିକ ସତ୍ୟର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଗି ଆକୁଳ ହେବାକୁ ଲାଗେ। ଅବଶ୍ୟ ଏହା ତଥାପି ମାନବୀୟ ନାନା ରୂପାୟନ ଓ ଗତିଶ୍ଚନ୍ଦନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିପାରେ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତେ ଯେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଏକ ଆଡ଼କୁଡ଼ିଁ ଇଙ୍ଗିତ ହୋଇ ରହିବେ, ଏହି ଗୋଟିଏ ସର୍ତ୍ତରେଡ଼ିଁ ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିପାରେ। ଯେଉଁସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ତା'ର ସହାୟକରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ସେ କେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକୁଡ଼ିଁ ସ୍ୱୀକାର କରେ; ଅର୍ଥାତ୍ ଅପଣା ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ତା' ଦୃଢସ୍ୱର ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନଏ, ଈଶ୍ୱରନ୍ୱେଷୀ ସାଧକମାନଙ୍କର ସଙ୍ଘକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନଏ, ମନୁଷ୍ୟ ତଥା ଇତରପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧ୍ୟୁଷିତ ଏହି ଅଜ୍ଞାନମୟ ପୃଥିବୀ ଓ ତାହାର ଅଧିବାସୀମାନଙ୍କ ଲାଗି ଏକ ଆଧାତ୍ମିକ କରୁଣାଭାବକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନଏ; ଏବଂ ସଂଜ୍ଞ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ଉପସ୍ଥିତିକୁଡ଼ିଁ ଅନୁଭବ କରିବାରୁ ସୌନର୍ଯ୍ୟଗତ ସେଇ ଆନନ୍ଦ, ପୁଲକ ଓ ପରିତୃପ୍ତି ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥାଏ, ସେ ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିନଏ। ଆପଣାର ପ୍ରକୃତିକୁ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଦେଶରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ କରାଇ ସେ ଦୃଢସ୍ୱର ନିଗୂଢ଼ କେନ୍ଦ୍ରଟିରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ଲାଭ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ; ଏବଂ ସେହି ଅଦ୍ଭୁତାନଟି ବଳବତ୍ତର ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅହଂବାଦର କୌଣସି ଭର୍ତ୍ସନା ଅଥବା ପରାର୍ଥପରତା, କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ଲୋକହିତୈଷଣା ତଥା ସେବାର କୌଣସି ରୁଚ୍ଛା ବାହ୍ୟ ଡାକରା ତାହାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରତାରିତ କରିପାରେ ନାହିଁ, ତାହାର ପବନ ଅଳ୍ପପ୍ରାପ୍ତିରୁ ତାହାକୁ ବଚଳିତ ଓ ବଚ୍ୟୁତ କରିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ପରମ ଦେବତ୍ୱର ଆକର୍ଷଣଟି ପ୍ରତି ରହିଥିବା ତା'ର ଆନୁଗତ୍ୟକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଚଞ୍ଚଳାଇ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ। ଅମର ପଥିକକୁ ତାହା ଏକ ଈଶ୍ୱାଙ୍ଗତ ଦିବ୍ୟ ଅଭିଭୂତ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନଏ ଏବଂ ସେହି ସଂଘୋତ ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାର ଆପଣାର ଆବ୍ୟେହ୍ନଣଯାତ୍ରାରେ ଆପଣାର ଡେଣାଗୁଡ଼ିକରୁ ଜଗତର ଯାବତୀୟ ନମ୍ନଗତ ଆକର୍ଷଣକୁ କାଢ଼ି ଫିଙ୍ଗି ଦେବା ଲାଗି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଏ । ମାତ୍ର ତାହା ଏହି ବିଶ୍ୱାତ୍ମକ ପରମ ପ୍ରେମ ତଥା ପରମ ଆନନ୍ଦକୁ ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଏହି ଭୂମିକୁ ଆବାହନ କରି ନେଇଆସେ; ଆମର ଏହି ଜଗତସୃଷ୍ଟିକୁ ସକଳ ଦୁଃଖ, ଫଟାଚ, ବଦ୍ଧଜନ, ଅହଙ୍କାର ଏବଂ କୋଲାହଳରୂପ ଅଜ୍ଞାନତା ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରିଆଣି ତାହାକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବା ଲଗି ତାହା ସେହି ପରମ ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦକୁ ଏଠାକୁ ଆବାହନ କରିଆଣେ । ତାହା ଆପଣାକୁ ଏକ ବିଶ୍ୱଗତ ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମ, ଏକ ବିଶାଳ କରୁଣା ତଥା ଏକ ପ୍ରଗାଢ଼ ଏବଂ ବିପୁଳ ସକଳତ୍ୱ ଆଡ଼କୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦିଏ; ସମ୍ବଜନଙ୍କ କଲ୍ୟାଣ ଲଗି ତାହା ଆପଣାକୁ ଏହିପରି ହୃଦରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦିଏ । ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱଜନମା ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନଟିଙ୍କୁ ଆପଣାର ବାହୁଭଲେ ଆବୃତ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଓ ଆପଣାର ସ୍ତନପାଖରେ ସାଉଁଟି ଧରିଛନ୍ତି, ବିଶ୍ୱମସ୍ୱ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରୁ ଏହି ଜଗତକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିବା ଲଗି ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ କରୁଣା ଗୁହିର ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟକୁ ଲମ୍ଫପ୍ରଦାନ କରିଛି, ସେହି ବିଶ୍ୱଜନମାଙ୍କର ଏବଂ ସେହି ପରମ କରୁଣାର ଆଲିଙ୍ଗନ ଲଗିହିଁ ସେ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ରଖେ । ମନୋଗତ କୌଣସି ଅନୁକୃତି ତାକୁ ଆଉ ଆକୃଷ୍ଟ କିମ୍ବା ପଥଚ୍ୟୁତ କରିପାରେ ନାହିଁ, ଗଭୀରସ୍ଥ ଏହିସବୁ ମହାନ୍ ସତ୍ତାଗତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ପ୍ରାଣଷ୍ଟେନ୍ଦୀସ୍ଥ ଦୁରୁପଯୋଗ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଲୁବ୍ଧ ବା ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରେ ନାହିଁ । ଆପଣାର ଆବିଷ୍କାରକାସ୍ତ୍ର ସନ୍ଧାନ-ଜ୍ୟୋତିଟି ଦ୍ୱାରା ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଲୋକର ଭୂମିକୁ ନେଇଆସେ, ଏହିସବୁ ବକୃତଉତ୍ତସ୍ତ ରଚନାଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନଃସୁସ୍ଥ କରିବା ଲଗି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମର ସମସ୍ତ ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଏଠାକୁ ଅବତରାଇ ନେଇଆସେ, ମନୋମସ୍ୱ, ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଭୌତିକ ପ୍ରେମକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅଥବା ନାନା ବକୃତି ମଧ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଆଣିବାକୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ମୁଖରେ ସେହି ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା, ଏକତା, ଆତ୍ମେହ୍ୱଣକାସ୍ତ୍ର ଅଭିଭୂତ ତଥା ଅବତରଣକାସ୍ତ୍ର ଉଲ୍ଲାସମସ୍ୱତାରେ ରହିଥିବା ସେଗୁଡ଼ିକର ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରିଦେବାକୁହିଁ ସେ ସେହି ସମସ୍ତ ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ କରି ନେଇଆସେ ।

ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା ପ୍ରେମର ତଥା ପ୍ରେମସମ୍ବନ୍ଧୀ କର୍ମର ସକଳ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଆପଣା ଆପଣାର ସ୍ୱକୀସ୍ୱ ସ୍ଥାନରେ ସ୍ୱୀକାର କରିନଏ; ମାତ୍ର ତାହାର ଶିଖାଟି ସତତ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱଗାମୀ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୟର ଅପେକ୍ଷାକୃତ ନମ୍ନତର ସୋପାନଗୁଡ଼ିକରୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନଗୁଡ଼ିକୁ ଏହି ଆତ୍ମେହ୍ୱଣଟିକୁ ଧାବିତ କରାଇ ନେବାକୁ ତାହା ସବଦା ଉତ୍ସୁକ ହୋଇ ରହିଥାଏ; କାରଣ ତାହା ଭଲ କରି ଜାଣିଥାଏ ଯେ କେବଳ ଏକ ଉଚ୍ଚତମ ସତ୍ତ୍ୟକୁ ଆତ୍ମେହ୍ୱଣ କରିଥିବା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ସେହି ଉଚ୍ଚତମ ସତ୍ତ୍ୟର ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରେମକୁ ଶୃଙ୍ଖଳରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ତାହାକୁ ସିଂହାସନରେ ଆରୂଢ଼ କରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହଆଯାଇ ପାରିବ । କାରଣ ପ୍ରେମ ଯେ ଶୃଙ୍ଖଳରେ ଚଢ଼ି କରି ରହିଛୁ, ସେଇଥିରୁହିଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଅବଚ୍ଛରଣଟି ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବାର ନଦର୍ଶନ ମିଳିଯାଇଛୁ । ସେହି ଅବଚ୍ଛଇଣଟି ଏପରି ଏକ ବଶ୍ୱମସ୍ତ ବକାରଗ୍ରସ୍ତତାର ଲାଂରେଖାଟି ଦ୍ୱାରା ପଥଟୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଯାହାକି ଏହି ଜୀବନକୁ ଦୁଃଖଭୋଗ ଏବଂ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟରହିଁ ଏକ ଭୂମିରେ ପରିଣତ କରି ରଖିଛୁ । କେବଳ ସେହି ମୂଳଭୁତ ପରମସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଆରୋହଣ କରିଯାଇ ପାରିଲେହିଁ ଏହି ବକାରଗ୍ରସ୍ତତାର ନଗ୍ନକରଣ ହୋଇପାରିବ; କେବଳ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରେମ, ଜ୍ଞାନ ତଥା ଜୀବନର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ପୁନର୍ବାର ଏକ ଦିବ୍ୟ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ମଣ୍ଡିତ ହୋଇ ରହିପାରିବ ଏବଂ ଏକ ସମଗ୍ର ଚିଦ୍‌ଘନ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅଙ୍ଗରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଷଷ୍ଠ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଯଜ୍ଞର ଆରୋହଣ (୨)

ପ୍ରେମର କର୍ମ—ପ୍ରାଣର କର୍ମ

ଭେଣ୍ଟ୍, ଚୈତ୍ୟସତ୍ତ୍ୱକୁ ଯଜ୍ଞର ନାୟକ ଏବଂ ଯାଜକରୂପେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ପ୍ରେମର, କର୍ମର ତଥା ଜ୍ଞାନର ଯଜ୍ଞ ଦ୍ୱାରା ଆମର ଏହି ଜୀବନଟିକୁହିଁ ତାହାର ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ୱରୂପରେ ଅବଶ୍ୟ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ଦଆଯାଇ ପାରିବ । ଯଦି, ସଚ୍ଚୋଟତ ଭାବରେ ଆଚରିତ ଜ୍ଞାନର ଯଜ୍ଞ ଆମେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟୋଟ ପୁରୁଷଙ୍କ ଲଗି ବହନ କରି ଆଣି ପାରୁଥିବା ଆମର ସହଜତମ, ବୃହତ୍ତମ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧତମ ନୈବେଦ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇ ପାରୁଥାଏ, ତେବେ ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣସିଦ୍ଧିରେ ପ୍ରେମଯଜ୍ଞ ଲଗି ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ ଆଦୌ କମ୍ ଆବଶ୍ୟକତା ରହି ନାହିଁ । ଆପଣାର ଏକକତାରେ ପ୍ରେମଯଜ୍ଞକୁ ପ୍ରକୃତିରେ ଆନ୍ତର ଅଧିକ ପ୍ରଗାଢ଼ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନଶାଳୀ ହୋଇ କୁହାଯାଇ ପାରିବ, ଏବଂ ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଯଜ୍ଞ ପରି ସମାନ ଭାବରେ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ବିଶୁଦ୍ଧ କରିଯାଇ ପାରିବ । ଯେତେବେଳେ ଆମର ସାବଙ୍ଗୀୟ ନିସ୍ୱାର୍ଥକତାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଜ୍ଞାନ ଆନନ୍ଦର ଭାବ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅଳାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିବାକୁ ଲଗିବ ଏବଂ ଆମ ଜୀବନର ସମଗ୍ର ପରିବେଶଟି ଯେତେବେଳେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟରୂପ ତଥା ସତ୍ୟୋଟରୂପ ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କର ଅନନ୍ୟ ଭକ୍ତିରେହିଁ ପରିପ୍ଲୁତ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ପ୍ରେମଯଜ୍ଞର ପ୍ରଗାଢ଼ତା ମଧ୍ୟରେ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଏହି ପବନ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତତା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । କାରଣ, ସେହି ପରମ ଓ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାସମ୍ଭୂତାଙ୍କୁ ନବେଦ୍ୟତ ହେଉଥିବା ପ୍ରେମର ଯଜ୍ଞଟି ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତ, ଉଦାର ଏବଂ ସୀମାହୀନ ହୋଇପାରିବ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟୋଟ ସତ୍ତା ଲଗି ଉତ୍ସୋଳିତ ହୋଇ ରହି ତାହା ଆଉ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସାଧାରଣତଃ ସାହାକୁ ପ୍ରେମ ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି, ତାହାପରି ବାହ୍ୟ ଏବଂ କ୍ଷଣିକ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏକ ପବନ, ମହତ୍ତ୍ୱାନ୍ୱିତ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଗଭୀର ଓ ସମ୍ମିଳନକାଙ୍କ୍ଷା ଆନନ୍ଦରେ୍ଦ୍ଧ ପରିତ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ୍ଦ୍ଧ ତାହା ଆପଣାର ଚରମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରି ପାରିବ ।

ଏକଥା ସତ ଯେ ସେହି ସଂକୋଚ ଏବଂ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ଲଗି ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରେମ୍ଦ୍ଧି ଆମ ଚିତ୍ତଗତ ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ଫଗୁଲକ ବିଧାନ ହୋଇ ରହିବ; ମାତ୍ର ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଏହା ମଧ୍ୟରୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରେମର ଯାବତୀୟ ପ୍ରେମ ବହିର୍ଭୂତ ହୋଇ ରହିବ ଅଥବା ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଜୀବନଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁସବୁ ବନ୍ଧନ ଆତ୍ମାକୁ ଆତ୍ମା ପାଖକୁ ବାନ୍ଧି ନେଇଆସେ, ସେସବୁ ମଧ୍ୟ ସେଥିରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଜିତ ହୋଇ ରହିବ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ଏକ ଚୈତ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନରେ୍ଦ୍ଧି ଦାବି କରିଯାଇଥାଏ, ଅଜ୍ଞାନର ଯାବତୀୟ ମୁଖାବରଣକୁ କାଢ଼ି ଫୋପାଡ଼ି ଦେବାକୁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଆଗର ସେହି ନମ୍ନତର ଚେତନାଟିକୁ ଅଧିକ କାଳ ଲଗି ସ୍ଥାୟୀ କରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ଯାବତୀୟ ଅହଂପ୍ରେରିତ, ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଭୌତିକ ଗଠନ୍ଦ୍ଧନକୁ ବିଶୁଦ୍ଧ କରିବା ଲଗିଦ୍ଧି କୁହାଯାଇଥାଏ; ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଦ୍ୱାରା ଅନୁବ୍ୟଞ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପ୍ରେମର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଗଠନ୍ଦ୍ଧନକୁ ଆଉ ମାନସିକ ରୁଚିଅଭିରୁଚି, ପ୍ରାଣଗତ ଆବେଗପ୍ରବୃତ୍ତି ବା ଦୈହିକ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଉପରେ ନର୍ଭର କରି ରହିବାକୁ ହୁଏ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେମକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା ଉପରେଦ୍ଧି ନର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ସେତେବେଳେ ପ୍ରେମ ଆପଣାର ମୂଳଭୂତ ଚିତ୍ତଗତ ତଥା ଚୈତ୍ୟ ସାରଭୂମିଟିଦ୍ଧି ଉପରେଦ୍ଧି ପୁନରବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହେ; ମନ, ପ୍ରାଣେଶ୍ୱ ଏବଂ ଦେହସ୍ପଶ୍ୱି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ସାଧନ ହୋଇ ରହନ୍ତି, ସେହି ତ୍ରିତତ୍ତ୍ୱର ଏକତ୍ରିତଦ୍ଧି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଉପାଦାନ ହୋଇ ରହନ୍ତି । ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଫଳରେ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ଏକ ନୂତନ ସ୍ତରରେ ଦୀକ୍ଷିତ ହୋଇଯାଏ, ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ତରରେ ଉନ୍ମୋଳିତ ହୋଇ ତାହା ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଉପରେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରାଦ୍ଧି ଅଧିକୃତ ହୋଇ ରହିଥିବା ମନ, ଆତ୍ମା ତଥା ଦେହର ସେହି ସଦାଅନୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଅଧିବାସୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରେମରେଦ୍ଧି ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଏ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଆରାଧନାରୂପେ ବ୍ୟକ୍ତ ହେଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରକାର ପ୍ରେମର ପଛରେଦ୍ଧି ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ସବୁବେଳେ ରହିଥାଏ । ଏପରିକ ଯେତେବେଳେ ଅଜ୍ଞାନ ଭିତରେ ରହି କୌଣସି ଏକ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ଆସ୍ପଦ ଲଗି ତାହା ଅର୍ପିତ ହେଉଥାଏ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଯାବତୀୟ ଫଗୁାରେ୍ଦ୍ଧପଗୁରର ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ତଥା ପରିଣାମଗତ ରୁଚ୍ଛତାଟିରୁ ସେହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭିତର କିଛୁ ନା କିଛୁ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଆସିଥାଏ । କାରଣ ଆରାଧନାରୂପୀ ପ୍ରେମ ଏକାଧାରରେ ଏକ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଓ ପ୍ରସ୍ତୁତି ମଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ : ଅଜ୍ଞାନସ୍ଥ ଆପଣାର କ୍ଷୁଦ୍ର ସୀମାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବ ତାହା ତଥାପି ଅଲ୍ପବହୁତ ପରମାଣରେ ଅନ୍ତ ଓ ଆଂଶିକ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅଥଚ ବସ୍ତୁସ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ଉପଲବ୍ଧି ର ଏକ ଝଲକ ଅବଶ୍ୟ ଆଣି ଦେଇପାରେ । କାରଣ ସେହିସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରକୃତରେ ଆମେ ଭଲ ପାଉ ନଥାଉ ବା ଭଲ ପାଇବା ପାଉ ନଥାଉ; ସେତେବେଳେ ଆମର ଭିତରେ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଥାନ୍ତୁ ଓ ସାବସ୍ତୁସ୍ୱ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଥାନ୍ତୁ । ଏବଂ ଏହି ଅନନ୍ତ ପ୍ରେମ ଓ ଅନନ୍ତ ପ୍ରେମିକଙ୍କର ଏତେଟିକେ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିବା ମାତ୍ରକେହିଁ ଆମ ମାନବସ୍ତୁତ୍ୱସ୍ୱ ସେକୌଣସି ଅନୁଗ୍ରହ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ସୋଳିତ ଏବଂ ମହିମାନ୍ୱିତ ହୋଇ-ଯିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥାଏ । ଠିକ୍ ଏହି କାରଣରୁହିଁ କୌଣସି ଦେବତା, କୌଣସି ମୂର୍ତ୍ତି ଅଥବା ମାନସସ୍ୱ କୌଣସି ଆକର୍ଷକ ବା ଆଦର୍ଶର ପୂଜାକୁ କଦାପି ତୁଚ୍ଛ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବା ଆଦୌ ଉଚିତ ନୁହେଁ; କାରଣ ଏହିସବୁ ସୋପାନ ଦେଇହିଁ ମନୁଷ୍ୟଗୋଷ୍ଠୀ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ଆବେଗପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ଅଭିଭୂତ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତ ଆମ ଲାଗି ତଥାର କର ରଖିଥିବା ଏହି ନମ୍ନତର ପାତ୍ରାଚଗୁଡ଼ିକୁ ଆମକୁ ଯେପର୍ଯନ୍ତ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ହେଉଛି ଏବଂ ଆମ ଅନ୍ତରତର ବିଭିନ୍ନ ପର୍ଯାସ୍ତୁତ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ସେପର୍ଯନ୍ତ, ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତତାକୁ କେତେଭଳି ସୀମା ଦ୍ୱାରା ନାନାପ୍ରକାରେ ସଙ୍କୁଚିତ କରି ପକାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଦେବତା, ମୂର୍ତ୍ତି ବା ଆଦର୍ଶଟିକୁ ଆମର ଏହି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିଟିରହିଁ ପ୍ରତିନଧିତ୍ୱ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଆମ ଫଟେଗସମ୍ପନ୍ନ ସମ୍ପ୍ରତିର ବିକାଶ ନମନ୍ତେ କେତୋଟି ପ୍ରକାରର ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜା ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ; ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ମୂର୍ତ୍ତି ଯେଉଁ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟଟିର ପ୍ରତିନଧିତ୍ୱ କରୁଛି, ତାହାକୁ ଆଣି ଉପାସକର ହୃଦସ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ନପାରିବା ପର୍ଯନ୍ତ, ସେମାନେ କେବେହେଲେ ଭରତର ହୋଇ ସେହି ମୂର୍ତ୍ତିଟିକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ଭାଙ୍ଗି ପକାଇବାକୁ ବାହାର ପଡ଼ିବେ ନାହିଁ । ଆମ ଫଟେଗମସ୍ୱ ସମ୍ପ୍ରତିର ବିକାଶସାଧନ କରିବାର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସେହି ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସଦ୍ଦା ଏପର କିଛି ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି, ଯାହାକୁ କ ଆମେ ସେମାନଙ୍କର ବାହ୍ୟ ରୂପଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଅଧିକ ବୋଲି କହିବା; ଏବଂ ଆମେ ବାଟ ଚାଲି ଶେଷରେ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପୂଜାଟିର ସ୍ତରରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଗୁହ୍ୟ ଅଧିକ ସମ୍ପର୍କଟି ତଥାପି ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ତାହାର ଏକ ପ୍ରଲମ୍ବିତ ରୂପ ଧାରଣ କରୁଛି ଅଥବା ତାହାର ସଂସ୍ପର୍ଶୀକାସ୍ପ ସମସ୍ତତାଟିରେ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଛି । ସକଳ ରୂପ ତଥା ସକଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଚିତ୍ସ୍ୱରୂପଙ୍କର ପରିଚସ୍ୱ ଲାଭ କରି ମଧ୍ୟ ଯଦି ଆମେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟରୂପଙ୍କୁ ସକଳ ପ୍ରାଣୀ ଓ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ, ମଣିଷ ଭିତରେ, ମଣିଷର ଜୀବରେ, ଇତରପ୍ରାଣୀରେ, ବୃକ୍ଷରେ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଫୁଲ ଭିତରେ, ଆମର ଏହି ହାତ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥିବା ସାବଧାନତା କୃତରେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ପାରୁ ନଥିବା, ତେବେ କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମର ଜ୍ଞାନ ଆମ ଭିତରେ ତଥାପି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି, ଆମର ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି । ପରମ ଭଗବାନଙ୍କର ପରିତତ୍ତ୍ୱ ଲାଭ କରିପରେ ଏହି ପ୍ରକୃତ-ଶତ୍ରୁ ଆମ ଲାଗି ଆଉ କଦାପି ଏକ ଜଡ଼ାଧୀନ ସମ୍ଭରହିଁ ଅନ୍ଧ ନିସ୍ୱାମାନ ହୋଇ ରହି ନଥିବ, ସେତେବେଳେ ତାହା ସେହି ବଶ୍ୱାତ୍ମିକା ପରମଶକ୍ତିରହିଁ ଏକ ବହିଃସ୍ଥ ମୁଖ ଏବଂ ବଳସମ୍ପନ୍ନଭାବେ ପରିଣତ ହୋଇ ଯାଇଥିବ; ତେଣୁ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟରୂପଙ୍କୁ ତଥାପି ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ନପାରିଲେ ଆମର ଜ୍ଞାନ ଓ ପ୍ରେମକୁ ଅବଶ୍ୟ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତ ଅବଶ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ରହିଥିବେ ।

ପରମ ବଶ୍ୱାତୀତ, 'ପରଂ ଜ୍ଞବମ୍' ତଥା ପରମ ଅନ୍ତଃତମାସ୍ୱ ଆପଣାକୁ ଯେତେ ନାଗାରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇଛନ୍ତି ବା ଏପରିକି ସେ ଯେତେ ନାଗାରେ ଆପଣାର ଦେବତ୍ୱକୁ ଫଗୋପ୍ୟ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ (ମାନୁଷୀଂ ତନୁମାଶ୍ରିତମ୍), ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ତଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ତାଙ୍କର ଉପାସନା କରି ନପାରୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ଲାଗି ନବେଦ୍ୟ ହେଉଥିବା ଆମର ସେହି ତରମ ଓ ପ୍ରକାଶାତୀତ ଆରାଧନା ଏବଂ ଉପାସନା ମଧ୍ୟ ତଥାପି କଦାପି ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପାସନା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯାହା ଆମର ହୃଦସ୍ଥ ଗୁହାପାତ୍ରରେ ବାଡ଼ ଠିଆକରି ରଖିଛି, ତାହାର ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକରେ କେତେକେତେ ବକୃତତା ଆଣି ଭରିଦେଇଛି ଏବଂ ତାହାର ପୂଜାନିବେଦନର ଅସଲ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଅସ୍ପଷ୍ଟ କରି ରଖିଛି, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ତାହା ଭିତରେ ଏକ ଅଜ୍ଞାନ ଅବଶ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି । ଆଂଶିକ ଯେତେଯେତେ ଉପାସନା ବା ଯେତେ ଧର୍ମ ଆମ ଆରରେ ଏକ ମାନସିକ ଅଥବା ଭୌତିକ ରୂପକୁ ଉପସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିଛି, ତାହା ଅଜ୍ଞାନର ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାର ଅଙ୍ଗାଭରଣ ସାହାଯ୍ୟରେ ଆପଣାର ସତ୍ୟଟିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଆଡ଼ୁଆଳ ଓ ଅଗୋଚର କରି ରଖିଦେବା ଲାଗି ଅନେକ ସମସ୍ତରେ ସ୍ୱର ପ୍ରଲୁବ୍ଧ ହୋଇପଡ଼ୁଛି ଏବଂ ଫଳରେ ସେହି ମୂର୍ତ୍ତିଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅସଲ ସତ୍ୟଟିକୁ ବଡ଼ ସହଜରେ ଦୃଗ୍ଭ ପକାଇଛି । ମାତ୍ର ଯେକୌଣସି ବହିଷ୍କାରଧର୍ମୀ ଔକାନ୍ତିକ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଏକ ଅନ୍ତଗ୍ରସ୍ୱ ଓ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । କାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରେମଟି ପଛରେ ତାହାର ଅଙ୍ଗ ମାନୁଷୀ ରୂପଟି ଦ୍ୱାରା ଆବୃତ ହୋଇ ଏକ ରହସ୍ୟ ସବଦା ଫଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ମନ କଦାପି ଯାହାର କଳନା କରିପାରେ ନାହିଁ; ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟଶକ୍ତିରର ଏକ ରହସ୍ୟ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କରହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକ ରହସ୍ୟମସ୍ୱ ରୂପାସ୍ୱନର ମର୍ମ ନଗୁଡ଼ ହୋଇ ରହିଥାଏ, କେବଳ ଆମ ହୃଦସ୍ୱର ପୁଲକାଭିଭୂତ ଦେଇ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ତଥା ଉନ୍ମେଳିତ ଫବେଦନର ପୂର୍ଣ୍ଣାବେଗ ମଧ୍ୟଦେଇହିଁ ଆମେ ଯାହାର ନକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇପାରିବା । ଏବଂ ଆମ ଲଗି ତାହାର ଆକର୍ଷଣ ହେଉଛୁ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ମୁରଲ୍ଲଧାସ୍ୱଙ୍କର ଆହ୍ୱାନ, ତାହା ହେଉଛୁ ସେହି ପରମସୌନ୍ଦର୍ଯମସ୍ୱ ସମ୍ମୋହନକାସ୍ୱ ସ୍ମେରଣା; କେବଳ ଏକ ଫଗୁପ୍ତ ପ୍ରେମ ତଥା ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ତାହାର ସ୍ପର୍ଶ ଲାଭ କରପାରିବା ଓ ସେ ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକାର କରପାରିବ । ସେହି ପ୍ରେମ ଓ ଆକାଙ୍କ୍ଷାହିଁ ଅବଶେଷରେ ପରମ ଆକାର ଏବଂ ପରମ ଆକାସ୍ୱାଚ୍ଛାଡାକୁ ଏକାକାର ଓ ଏକ କରିଦେଇ ପାରିବ, ଏବଂ ପରମ ଚିଦ୍ଗଚ୍ଛତାଠାରୁ ପରମ ବସ୍ତୁଗଚ୍ଛତାକୁ ଅଭିନ୍ନ କରି ରଖିଦେବ । ଅଜ୍ଞାନର ଏହି ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଆଜି ପ୍ରେମର ଆତ୍ମା କେବଳ ତାହାର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ମାନୁଷୀ ପ୍ରେମ ଏହି ଜଡ଼ଗତ ବିଶ୍ୱମସ୍ୱତାରେ ଅବଗାର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରମ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଦ୍ରବ୍ୟତାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଇ ପାରୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ତାହା କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଉପଲବ୍ଧି କରୁଛୁ, ତାହାରହିଁ ସାକ୍ଷାତଲାଭ କରୁଛୁ ।

ବ୍ୟକ୍ତପ୍ରେମର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେପରି, ବିଶ୍ୱପ୍ରେମର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି; ସହାନୁଭୂତି, ସଦିଚ୍ଛା, ସାଂଜଜ୍ଞାନ ଶୁଭ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ପରୋପକାର, ମନୁଷ୍ୟ-ଜାତି ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା, ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଆମର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ରହିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧର ରୂପ ଏବଂ ଆକୃତିଗୁଡ଼ିକର ଆକର୍ଷଣ,—ଏହିସବୁ ଯେତେଯେତେ ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମର ଆତ୍ମା ପ୍ରସାର ଲାଭ କରିଥାଏ ଏବଂ ଯାହା ସାହାଯ୍ୟରେ ଆପଣାର ମାନସ ତଥା ଫବେଗଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣା ଅହଂର ପ୍ରଥମ ସୀମାଗୁଡ଼ିକରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କାହାରି ଯାଇପାରେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ କେବଳ ସେହି ବିଶ୍ୱମସ୍ୱ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ-ସ୍ୱରୂପଙ୍କ ଲଗି ରହିଥିବା ଏକ ଏକତ୍ୱବଧାସ୍ୱକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଗ୍ରହଣ କରି ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରେମରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ପରମାନନ୍ଦସ୍ଥ ପ୍ରେମରେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମଧନା ଆପଣାକୁ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇଥିବ,—ସକଳ ଅତ୍ୟନ୍ତମ କରଯାଇଥିବା ସେହି ପ୍ରେମରେ, ଏହି ଭଗବଦ୍ଭକ୍ତର ମାର୍ଗଶେଷରେ ପରମ ବିଶ୍ୱାତ୍ମଙ୍କର ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାତ୍ମ ଆନନ୍ଦଟି ଆମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଛୁ, ଆପଣାକୁ ଆପେ ପରବେଷ୍ଟିତ କରି ରଖିଥିବା ସେହି ଆନନ୍ଦର ଅଭିଭୂତ;—ତାହାର ପ୍ରଶସ୍ତତର ପରିଣାମରୂପେ ସକଳ ସତ୍ତା ଲଗି ଏକ ବିଶ୍ୱାତ୍ମକ ପ୍ରେମମସ୍ୱତା ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇ ଆସିବ; ଏଠାରେ ଯାହାକିଛୁ ରହିଛୁ, ସବୁଟି ଲଗି ଏକ ଆନନ୍ଦ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇ ଆସିବ; ସେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆବରଣଟି ପଛରେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟରୂପଙ୍କୁହିଁ ଦେଖିବା, ସକଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରୂପାୟନରେ ଚଦ୍‌ଗତ ସ୍ତରରେ ସେହି ପରମ-ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରୂପଙ୍କୁ ଆଲଙ୍ଗନ କରି ପାରିବା । ତାଙ୍କର ଅଶେଷ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ମଧ୍ୟଦେଇ ଏକ ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ଆନନ୍ଦ ଆମର ଭିତରେ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଅସିବ; ଆପଣାର ସୋଚ୍ଚଟି ମଧ୍ୟରେ ତାହା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ରୂପାୟନ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବ; ମାତ୍ର ତାହା କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପାୟନ ଅଥବା ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଭିତରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଅଟକି ଯାଇ ନଥିବ ଏବଂ ସବଦା ଏକ ବୃହତ୍ତର ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଯାଉଥିବ । ଏହି ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ପ୍ରେମ ଆମକୁ ବମୋଚିତ କରିଦେବ ଏବଂ ସେଥିରେ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବାର ଗତିଶୀଳ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ମଧ୍ୟ ରହିଥିବ । କାରଣ ଯେଉଁ ହୃଦସ୍ତ ଏହିସବୁ ରୂପାୟନ ଓ ପ୍ରତିଚ୍ଛବିର ପଛରେ ରହିଥିବା ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମସତ୍ତ୍ୟଟିର ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରି ପାରିଛୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଫାପୁଣ୍ଡି ଭାସପର୍ଶଟିକୁ ଅଧିଗମି ପାରିଛୁ, ସେହି ରୂପାୟନ ଏବଂ ପ୍ରତିଚ୍ଛବିର ବହଙ୍ଗଟି ଭାକୁ କଦାପି ବିଚଳିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଦ୍ରବ୍ୟପ୍ରେମର କୁହୁକ-ସ୍ପର୍ଶରେ ସ୍ପାର୍ଥମୁକ୍ତ କର୍ମୀ ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀର ପକ୍ଷପାତସ୍ପାନ ଆତ୍ମିକ ସମତା ଏକ ସବଂଗାସ୍ପା ପ୍ରେମାନୁଭୂତି ଏବଂ ନସ୍ତୁତ-ରୂପଧାସ୍ପା ଆନନ୍ଦରେହିଁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ । ତାଙ୍କର ଏହି ଅନନ୍ତ ସୁଖସଦନରେ ସକଳ ବସ୍ତୁ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦଙ୍କର ଶଶ୍ୱତରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିବ, ସକଳ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ କେବଳ ତାଙ୍କର ଲୀଳା ହୋଇ ରହିବ । ଏପରିକ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଦୁଃଖ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ଆପଣାର ପ୍ରତିବିମ୍ବାରେ ତଥା ମର୍ମୋପାଦାନରେ ଦୁଃଖଦାସ୍ପକ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଦୁଃଖଦାସ୍ପକ ହୋଇ ରହିବେ ନାହିଁ । ଦୁଃଖର ରୂପଗୁଡ଼ିକ ଖସିପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନରେ ଆନନ୍ଦର ରୂପସମୂହ ସୃଜିତ ହୋଇ ରହିବ ।

ଚେତନାର ଯେଉଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଏହି ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରେମ ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ଏକ ମହିମାନ୍ୱିତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଣତ କରିଦେଇ ପାରିବ, ମର୍ମତଃ ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ତାହାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବ ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା । ଯେତେବେଳେ ସାଧକ ଏହି ସାଧାରଣ ସ୍ତରଟିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଚଦ୍‌ଗତ ସ୍ତରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ-ଯାଏ ଏବଂ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟୀ ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ଅନୁଭବସାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ନୂତନ ହୃଦସ୍ତ ଦେଇ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ, ଆପଣାକୁ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅବଲୋକନ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ମୂଳତଃ ସେତେବେଳେହିଁ ତା' ଭିତରେ ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତନର ସୂଚନାପାତ ହୋଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ଚଦ୍‌ଗତ ସ୍ତରଟି ଅତିମାନସ ସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଆପଣାର ଉଚ୍ଚ ଶିଖରଟିରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୁଏ; ଏବଂ ସେଠାରେ ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତନଟିକୁ କେବଳ ଯେ ଏକ ମର୍ମଗତ ସତ୍ୟରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ ତା' ନୁହେଁ, ଆମର ଏହି ସମୁଦାସ୍ପ ଅନ୍ତର୍ଗତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜୀବନଟିକୁ ତଥା ବହ୍ୱାସ୍ତ୍ର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବା ସକାଶେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଗତିଶୀଳ ଭାବରେ ଏକ ସଯୋପଯୁକ୍ତ ଶକ୍ତିରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ ।

ଏକ ବନ୍ଧୁମିଶ୍ର ଏବଂ ସୀମିତ ମନୁଷ୍ୟ-ସଂବେଗର ସ୍ଥିତିରୁ ଏକ ପରମ ତଥା ସଂଗ୍ରାସ୍ପା ଦ୍ରବ୍ୟ ଅନୁଗ୍ରହର ସୋପାନକୁ ପ୍ରେମର ଭାବ ତଥା ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ଯେଉଁ ରୂପାନ୍ତରଟି ସଂଘଟିତ ହେଉଛୁ, ଆପଣାର ନାନା ପୃଥ୍ୱୀଗତ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଥିବା ମନୁଷ୍ୟର ଇଚ୍ଛାଟି ଲଗି ସେଇଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଦୁଏଟ କଷ୍ଟକର ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆମର ମନ ଲଗି ସେଇଟିର କଳ୍ପନା କରିବା ଆଦୌ ଏକାବେଳକେ କଦାପି କଷ୍ଟକର ହେବ ନାହିଁ । ମାନ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରେମର କର୍ମଗୁଡ଼ିକ ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା, ଦୁଏଟ ସେତେବେଳେ ତୋଟିଏ ପ୍ରକାର ସମସ୍ୟା ଆସି ଆମ ଆଗରେ ଠିଆହେବାର ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଥିବ । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଏକ ଅତଶସ୍ଥ ଅନ୍ତରଞ୍ଜନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେପରି ହୋଇଥାଏ, ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ୟାଟିର ଗଣ୍ଠିଟିକୁ ଏକା-ବେଳକେ କାଟି ପକାଇବାର ଏକ ଆଶଙ୍କା ସଂଘଟା ରହିଛୁ; ପରମ ପ୍ରେମର ଭାବଟିକୁ ବଶ୍-ନିସ୍ୱାର ଯାବତୀୟ ଅଫସ୍ଫୁଟ ରୂପ ସହିତ ଏକତ୍ରବଦ୍ଧ କରି ରଖିବାର ସମସ୍ୟାଟିକୁ ଏଡ଼ାଦେଇ ସେଇଟିରୁ ପଳାଇ ଯିବାର ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ଏକ ଆଶଙ୍କା ରହିଛୁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବହ୍ୱାଭୂମିସ୍ଥ ଏହି ଜୀବନ ତଥା ନିସ୍ୱାସ୍ପକତା ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ଅପସରାଇ ନେଇ ହୃଦସ୍ଥର ଜସ୍ତବ୍ୟ ଆକାଶଟି ଭଳେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାଙ୍କର ଆରାଧନାରେ ଏକୁଟିଆଟି ବାସ କରିବାର ବାଟଟି ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଆମ ଲଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଯେଉଁ କର୍ମସବୁ ସ୍ୱସ୍ୱଭାବତଃ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ଲଗି ରହିଥିବା ଆମର ଶ୍ରଦ୍ଧାଟିକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରୁଛନ୍ତି, କେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ସ୍ୱୀକାର କରି ଆଉ ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନ କରି ରଖିବାର ମଧ୍ୟ ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛୁ; ଅର୍ଥାତ୍, ପ୍ରାର୍ଥନା, ସ୍ତୁତି ଏବଂ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ପୂଜାପାରାସ୍ପରର ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକୁ, ବା ଏଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସଂବନ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକର ଭାବରୁ କେତେକାଂଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରୁଥିବା ସେହିପରି କେତେକ ଗୌଣ କର୍ମକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ଆଉ ସବୁକିଛିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଆସିବାର ମଧ୍ୟ ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛୁ । ଏହିସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମର ଆତ୍ମା ସଙ୍ଘ ତଥା ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ଆତ୍ମସଙ୍ଘ ବା ପରମାର୍ଥ-ଜନବେଶିତ ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଭିଳାଷଟିକୁ ପୂର୍ତ୍ତି କରିପାରିବା ଲଗି ସଂସାର-ପଥରୁ ବାହାର ଦୂରକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ପୁନଶ୍ଚ, ଆପଣା ଜୀବନର ଦ୍ୱାରଗୁଡ଼ିକୁ ଆହୁରି ବେଶୀ ଖୋଲାକର ରଖି ଆମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ବାସ କରୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାଇଁ ତଥା ମନୁଷ୍ୟସମାଜ ପାଇଁ ପରମ ଦବ୍ୟ ପୁରୁଷଙ୍କ ଲଗି ରହିଥିବା ଆମର ପ୍ରେମକୁ ନାନା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ବନିଯୁକ୍ତ କର ରଖିବାର ମଧ୍ୟ ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛୁ; ଏହିପର ଜ୍ୱବରେ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଜଣେ ଲୋକହିତୈଷିତାର କେତେ କାର୍ଯ୍ୟ କରପାରିବ, ପରହିତ ଓ ପରୋପକାର କରପାରିବ, ଦାନ ଓ ଦାତର ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରପାରିବ; ମଣିଷ, ପଶୁ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ଲଗି ସେ ଏପରି କରପାରିବ । ଏହିସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସେ ଏକପ୍ରକାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆବେଗମଣ୍ଡିତା ଦ୍ୱାରା ରୂପାନ୍ତରିତ ବି କରିଦେଇ ପାରିବ ବା ଅନ୍ତତଃ ସେଗୁଡ଼ିକର କେବଳ ନୈତିକ ବାହ୍ୟରୂପଟିରେ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉତ୍ପ୍ରେରଣାର ବୃହତ୍ତର ଶକ୍ତି ଆଣି ଦେଇପାରିବ । ଆମ ଯୁଗର ଧର୍ମପ୍ରାଣ ବ୍ୟକ୍ତିର ବସ୍ତୁତଃ ଏହିପରି ଏକ ସମାଧାନର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତର ପୁଷ୍ଟପୋଷକତା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ବାହାରିଛୁ ଅଥବା ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନ ଦବ୍ୟ ପ୍ରେମ ତଥା ଦବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହାର ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ଲଗି ବଡ଼ ବଶ୍ୱାସର ସହିତ ଖୋଜୁଥାଏ, ଏହି ସମାଧାନଟିକୁ ବାଢ଼ି ଉଆସାଇଥିବାର ବେଶ୍ ପରିତୃପ୍ତ ହେଉଛୁ । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ପରମ ଦବ୍ୟତାକୁ ଏହି ପୃଥ୍ୱୀଗତ ଜୀବନ ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଜ୍ୱବରେ ଫଳପ୍ରଦ କର ରଖିବ ବୋଲି ବାହାରିଛୁ, ତାହା କଦାପି ଏହି ଅଳ୍ପପରସର ଷେତ୍ରଟିରେ ଅଧାରୁ ଅଟକି ରହିବ ନାହିଁ ଅଥବା ଲୋକହିତୈଷିତା ତଥା ପରୋପକାରର ଏକ ନୈତିକ ଜସ୍ତମର ନମ୍ରତ୍ତର ସୀମାଗୁଡ଼ିକରେ ଏହି ସମ୍ମିଳନଟିକୁ କଦାପି ବାନ୍ଧି ରଖିବ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ଆମର ସାବଙ୍ଗସ୍ପ କର୍ମକୁହିଁ ଭଗବତ୍-ଜୀବନର ଏକ ଅଙ୍ଗରେ ପରିଣତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ; କେବଳ ପ୍ରେମ ଏବଂ ପରୋପକାର୍ଯ୍ୟ ସେବାର କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନର କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ, ବଳ, ଦ୍ରବ୍ୟୋତ୍ପାଦନ ତଥା ସୃଜନର କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ, ପୁଲକ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଆତ୍ମାର ସୁଖଦାତ୍ମକ କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ଫଳଲ୍ପ, ପ୍ରତ୍ୟାସ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟର କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବତ୍-ଜୀବନର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗରେ ପରିଣତ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ । ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗରେ ଏହିସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତି କଦାପି ବାହ୍ୟ ଏବଂ ମାନସିକ ହେବ ନାହିଁ, ତାହା ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହେବ ଏବଂ ଚିତ୍ତଗତ ହୋଇ ରହିବ; ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ସାଧନ ଲଗି ତାହା ଆପଣାର ସାବଙ୍ଗସ୍ପ ସକଳ କର୍ମ ମଧ୍ୟକୁ ଦବ୍ୟ ପ୍ରେମର ଜ୍ୱବଟିକୁ ସଞ୍ଚାରିତ କରି ଆଣିବ, ଉପାସନା ଏବଂ ପୂଜାର ଜ୍ୱବଟିକୁ ସଞ୍ଚାରିତ କରି ଆଣିବ, ସେହି ପରମ ଦବ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ ତଥା ପରମ ଦବ୍ୟତାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସୁଖ ଅନୁଭବ କରିବାର ଜ୍ୱବଟିକୁ ସଞ୍ଚାରିତ କରି ଆଣିବ, ଯେପରିକ ଆମର ସମସ୍ତ ଜୀବନ ସେହି ପରମ ଦବ୍ୟତା ଲଗି ରହିଥିବା ଆତ୍ମାର ପ୍ରେମର ଏକ କର୍ମମସ୍ପ ଯଜ୍ଞରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ, ତାହାର ଦଶ୍ୱର ପ୍ରଭୁରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସେହି ଇଶ୍ୱରଙ୍କରହିଁ ଏକ ପୂଜାରେ ପରିଣତ ହୋଇପିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହିପରି ଜୀବନରେ ଆପଣାର ସକଳ କର୍ମରେ ଅବସ୍ଥିତ ଚିତ୍‌ଗତ ଜୀବନ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆପଣାର ଜୀବନଟିକୁ ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦ୍ୱାରା ଅନୁସିକ୍ତ ଏକ କର୍ମରେହ୍ନି ପରିଣତ କରିଦେଇ ପାରିବା । କାରଣ, ଗୀତାରେ କୁହାଯାଇଛୁ,— "ଯିଏ ମୋତେ ଭକ୍ତର ସହିତ ପତ୍ର ବା ଫୁଲ୍ ବା ଫଳଟିଏ ଓ ଏପରିକ ସୁଦ୍ଧାଏ ପାଣି ମଧ୍ୟ ଅର୍ପଣ କରେ, ମୁଁ ତାହାର ସେହି ଭକ୍ତର ନିବେଦନଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିନଏ, ତାହାର ସେହି ପ୍ରେମକୁ ମୁଁ ଗ୍ରହଣ କରିନଏ ।" ଏବଂ ଏହିପରି ଜୀବରେ ସମର୍ପିତ କେବଳ କୌଣସି ବାହ୍ୟ ପଦାର୍ଥକୁହ୍ନି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆଣି ନିବେଦନ କରିଯାଇ ପାରିବ ତା' ନୁହେଁ, ମାନ ଆମର ସକଳ ଜୀବନ, ସକଳ ଅନୁଭୂତି ତଥା ଫଳଦେଦନ, ଆମର ସମ୍ବନ୍ଧ ବାହ୍ୟ କର୍ମ ତଥା ସେଗୁଡ଼ିକର ସକଳ ପ୍ରକାର ଏବଂ ଉପସ୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ନିବେଦନ କରିଯାଇ ପାରିବ । ଏକଥା ସତ ଯେ ଏକ ବିଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟର ଅଥବା କାର୍ଯ୍ୟର ଏକ ବିଶେଷ ରୂପର ଆପଣାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ମହତ୍ତ୍ୱ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛୁ, ଏପରିକ ତାହାର ଏକ ବଡ଼ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛୁ; ମାନ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସେଉଁ ଜୀବନ୍ତି ଦ୍ୱାରାହ୍ନି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିଯାଉଛୁ, ସେଇଟି ହେଉଛୁ ସବଂମୂଳ କଥା । ସେଉଁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନାତିରହ୍ନି ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତୀକସ୍ୱରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ ବସ୍ତୁଭୂତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହାହ୍ନି ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିରେ ତାହାର ସମୁଦାୟ ମୂଲ୍ୟଟିକୁ ଆଣିଦେଇଛୁ, ତାହାର ଔଚିତ୍ୟଟିକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରୁଥିବା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆଣିଦେଇଛୁ । ଅଥବା, ହୁଏତ ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରେମ ତଥା ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପାସନାର ଯେକୌଣସି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ତିନୋଟି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଙ୍ଗ ରହିଛୁ, ଯାହାକି ଏକତ୍ର କେବଳ ଗୋଟିଏ ସମଗ୍ରତାକୁହ୍ନି ପ୍ରକାଶିତ କରିଦେଇଛୁ ସେହି କର୍ମଟି ମଧ୍ୟରେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟରୂପଙ୍କର ଜିଦ୍ୟାତ୍ମକ ପୂଜା କରିଯାଉଛୁ, କର୍ମର ବାହ୍ୟ ରୂପଟିରେ କୌଣସି ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ଜିଜ୍ଞାସାକୁ ଅଥବା ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ରହିଥିବା କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ପ୍ରକଟ କରିଦେଇଥିବା ଏକ ପୂଜା-ପ୍ରତୀକ ମଧ୍ୟ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ; ଏବଂ ଭକ୍ତିସ୍ୱ କଥାଟି ହେଉଛୁ, ହୃଦସ୍ୱ, ଆତ୍ମା ତଥା ଚିତ୍‌ଗତତା ମଧ୍ୟରେ ଏକତ୍ୱ ଅଥବା ଏକତ୍ୱର ଅନୁଭୂତି ଲାଗି ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶ୍ରଦ୍ଧାନୁଭବ ଏବଂ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ । ଏହିପରି ଜୀବରେହ୍ନି ଆମେ ଆମର ଏହି ଜୀବନକୁ ଏକ ଉପାସନା ବା ପୂଜାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଇ ପାରିବା : ଏହି ଜୀବନଟିର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ଆମେ ଏକ ବିଶ୍ୱାତ୍ମିକ ତଥା ବିଶ୍ୱସମ୍ବ ପ୍ରେମର ଜୀବନାତିକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ କରି ରଖିବା, ଏକତ୍ୱରହ୍ନି ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା, ଏବଂ ଏକତ୍ୱକୁହ୍ନି ଅନୁଭବ କରିବା । ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମକୁ ଏକ ପ୍ରତୀକରେ ପରିଣତ କରିଦେବା, ସେହି ଈଶ୍ୱରୋନ୍ମୁଖ ଜୀବାକାଙ୍କ୍ଷାର ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ବା ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟରୂପଙ୍କ ସହିତ ରହିଥିବା ଏକ ସମ୍ବନ୍ଧରେହ୍ନି ପରିଣତ କରି ରଖିବା । ଏବଂ ଆମେ ଯାହାକିଛୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରୁଛୁ, ତାହାକୁ ଉପାସନାରହିଁ ଏକ କର୍ମରେ ପରିଣତ କରିଦେବା; ଆମ ଆତ୍ମାର ସମ୍ମିଳନର, ଆମ ମନର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଧର, ଆମ ପ୍ରାଣର ଆନୁଗତ୍ୟର ଏବଂ ଆମ ହୃଦସ୍ପନ୍ଦର ସମର୍ପଣରହିଁ ଏକ କର୍ମରେ ପରିଣତ କରି ରଖିବା ।

ସେକୌଣସି ଉପାସନାବଧ୍ୟରେ ପ୍ରତୀକ, ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ସାବଧାସ୍ୱ ଉପସ୍କର ବା ଅଭିବ୍ୟଞ୍ଜକ ମୂର୍ତ୍ତିରୂପଟିକୁ ଆମେ କେବଳ ଏକ ଗଭୀରସ୍ପର୍ଶ ଓ ସମୃଦ୍ଧିଶାଳକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାତ୍ମକ ଉପାଦାନ ବୋଲିହିଁ କହିବା ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଆମେ ତାହାକୁ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଭୌତିକ ସାଧନ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିବା, ସାହାଦ୍ୱାରା କି ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣା ହୃଦସ୍ପନ୍ଦର ଗଭୀର ଓ ଆକାଙ୍କ୍ଷାକୁ ବାହ୍ୟତଃ ସୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ସୁଦୃଢ଼ ଏବଂ ଗତିଶୀଳ କରି ରଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ । କାରଣ, କୌଣସି ଚିତ୍ତଗତ ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ନଥିଲେ ଯଦି ସାବଧାସ୍ୱ ପୂଜା କେବଳ ନିରର୍ଥକ ଓ ବୃଥାହିଁ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ, ତେବେ ଜଣସ୍ୱ କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଉର୍ମ ଏବଂ ରୂପର ଅନ୍ତରରେ ସେହି ଆକାଙ୍କ୍ଷାଟି ମଧ୍ୟ କେବଳ ଅଶସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇହିଁ ରହିଯାଏ, ଏବଂ ଜୀବନ ସକାଶେ ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱରେ କାର୍ଯ୍ୟସାଧନ କରୁଥିବା ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ରହେ । ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନରେ ସାବଧାସ୍ୱ ରୂପ ବଡ଼ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ଶେଷକୁ ଗୋଟାଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆକାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଯାଏ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ବାହ୍ୟ ଭେକଟାକୁହିଁ ଆଦର ରହେ ଏବଂ ତେଣୁ ଜୀବନସ୍ପନ୍ଦନ ହୋଇଯାଏ । ଏବଂ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସାବଧାସ୍ୱ ରୂପ ଓ ପୂଜାପଦ୍ଧତିର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବ୍ୟଞ୍ଜନାଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥାଏ, ତା' ଲାଗି ସେହିସବୁ ରୂପ ଓ ପୂଜାପଦ୍ଧତି ସବଦା ଆପଣାର ଶକ୍ତିସମ୍ଭାକୁ ପୁରଷିତ ରଖିଥାଆନ୍ତି ସତ; ମାତ୍ର ଅଧିକାଂଶ୍ୟକ ବ୍ୟକ୍ତି ପରିଶେଷରେ ସାବଧାସ୍ୱ ପୂଜା ଓ ଉପାସନାକୁ କେବଳ ଏକ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ଉପସ୍କରରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି । ପ୍ରତୀକଟିକୁ କେବଳ ଏକ ଜୀବନସ୍ପନ୍ଦ ସଙ୍କେତରୂପେହିଁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି; ଏବଂ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଧର୍ମଗତ ଆତ୍ମାଟିକୁ ମାର ଦିଆଯାଇଥିବାରୁ, ଉପାସନା ଓ ରୂପଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଶେଷରେ ତ୍ୟଜ ବଦଳାଇ ଦେବାକୁ ହୁଏ ବା ତା' ନହେଲେ ପୂର୍ବପୁରୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼େ । ତେଣୁ ଏପରି କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେକ ସାବଧାସ୍ୱ ପ୍ରକାରର ଉପାସନା ଏବଂ ରୂପକୁ ଏହି କାରଣରୁ ସବଦା ସନ୍ଦେହର ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖନ୍ତି ଏବଂ ବରଞ୍ଚିକର ବୋଲି ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ଖୁବ୍ କମ୍ସଂଖ୍ୟକ ବ୍ୟକ୍ତିହିଁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ବାହ୍ୟ ପ୍ରତୀକର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ତଥାପି କାର୍ଯ୍ୟକଦ୍ଧାହି କରିପାରନ୍ତି; ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପାଦାନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଯାହାକି ଆପଣାର ଚିତ୍ତଗତ ପରିତର୍ପଣଟିକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ଲାଗି ସବଦା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆବଶ୍ୟକ ମନେ କରିଥାଏ । ପ୍ରତୀକ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯଥାର୍ଥ, ଜୀବନ୍ତ୍ୟୁକ୍ତ, ସୁନ୍ଦର ତଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆନନ୍ଦଦାୟକ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାର ସାଥାର୍ଥ୍ୟଟି ମଧ୍ୟ ସବଦା ବଳବତ୍ତର ରହିଥିବ; ଏବଂ ଏଠାରେ ତୁମେତ ଏପର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାତ୍ମକ ଓ ସଂବେଗଗତ ଅନ୍ତଃସମ୍ପଦରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ରହିତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ କୌଣସି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବା ଅନ୍ତତଃ ସମଗ୍ର ଭାବରେ କଦାପି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବୋଲି କହିହେବ ନାହିଁ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନରେ ଏକ ସଦାପ୍ରେରତ ଏବଂ ପୁନର୍ଜୀବନଦାୟୀ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନାକୁହିଁ ଆମେ ସକଳ କର୍ମର ଯଥାର୍ଥ ଭିତ୍ତି ବୋଲି ଜାଣିବା; ସେହି ଚେତନା ସବଦା ନାନା ନୂତନ ରୂପରେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରିବା ଲଗି ଗତିଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବ ଅଥବା ନୂତନ ଭାବାତ୍ମକତାର ପ୍ରବାହଟି ଦ୍ୱାରା ତାହା ସବଦା ଯେକୌଣସି ରୂପର ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ନୂତନ ବ୍ୟଞ୍ଜନା ଆଣିଦେଇ ପାରୁଥିବ । ଆପଣାକୁ ଏହିପର ଭାବରେ ପ୍ରକଟ କରି ରଖି ତାହା ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମକୁ ଆତ୍ମାର କୌଣସି ନା କୌଣସି ସତ୍ୟର ଏକ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରତୀକରେ ପରିଣତ କରି ରଖିଥିବ । ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ସେହି ଚେତନାର ସୃଜନଶୀଳ ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ପ୍ରେରଣାର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱଭାବ ବୋଲି କହିପାରିବା । ତେଣୁ ଠିକ୍ ଏହିପର ଭାବରେହିଁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ମାର୍ଗର ସାଧକକୁ ଆପଣା ଜୀବନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆପଣା ଜୀବନର ରୂପଟିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତାହାର ମର୍ମସାରତତ୍ତ୍ୱ ଭୂମିରେ ତାହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ପରମ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମକୁ ଆମେ ଏକ ସୃଜନାତ୍ମକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିବା; ଏବଂ ଆପେ ଆପଣା ଭିତରେ ନୀରବ ଏବଂ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ରହିବାର ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ଥିଲେହେଁ ତାହା ତଥାପି ବାହ୍ୟ ରୂପାୟନ ଓ ବାହ୍ୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ପରମ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିଥାଏ ଏବଂ କଦାପି ଏକ ବାକ୍ସର୍ବସ୍ୱ ତଥା ଶବ୍ଦାରମ୍ଭକ ଦେବତ୍ୱ ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏପରକି ଏପର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରେମରୁ ପ୍ରସୂତ ଏକ କର୍ମରୂପେହିଁ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଏକଦା ଜନ୍ମଗତ ହୋଇ ଆସିଥିଲା; ବା ଅନ୍ତତଃ ଏହା ଏପର କ୍ଷେତ୍ରଟିଏ ଚଢ଼ିକରି ଥୋଇଦେଲା, ଯେଉଁଠାରେ କି ପରମ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ଆପଣା ପ୍ରତୀକଗୁଡ଼ିକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିପାରିଲା ଏବଂ ପାରସ୍ପରିକତା ତଥା ଆତ୍ମ-ନିବେଦନର କର୍ମଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇ ପାରିଲା । ଏଇଟିକୁ ଆମେ ସୃଷ୍ଟିର ସଂପ୍ରଥମ ସ୍ୱଭାବ ବୋଲି ନକହିଲେ ମଧ୍ୟ, ଏହାହିଁ ଯେ ତୁମେତ ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ସଂଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଅଭିପ୍ରାୟ ହୋଇ ରହିଛି, ସେକଥା ଅବଶ୍ୟ କହିପାରିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ଆମକୁ ଆଦୌ ସେପର ପ୍ରତୀତ ହେଉ ନାହିଁ; ତାହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ଏହି ଯାତ୍ରାପଥ ବିବର୍ତ୍ତନକୁ ଉତ୍ଲୋଳିତ କରି ଧରି ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ ବୋଲି ମାନ ଜଣାଉଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଏଠି ଜୀବନର ଉପାଦାନଟି ଏବଂ ତାହାର ଜିଦ୍ୟା ଏକ ଅହଂଗୀଡ଼ତ ରୂପାସ୍ୱନ ଦ୍ୱାରା ଚଢ଼ାହୋଇ ରହିଛୁ, ଏକ ବଳୁଜନ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଜୀବନ ଏବଂ ଚେତନା ଏହିପରି ଏକ ଆପାତ ଉଦାସୀନ, ନିର୍ଦ୍ଦସ୍ୱ ତଥା ନିର୍ଜୀବ ଏବଂ ଜଣ୍ଡେତନ ଜଡ଼ମସ୍ତୁତାର ଏକ ଶତ୍ରୁତ୍ୱାପନ୍ନ ପୃଥିବୀରେ ବହୁ ଓ ଚତୁଷ୍ଟି ରହିବା ଲଗି କେତେ କ'ଣ ଫଗ୍ରାମ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ । ଏହି ଫଗ୍ରାମଟିର ଅତ୍ୟବ୍ୟସ୍ତତା ଓ ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟରେ ଏଠାରେ ସବୁକିଛୁ କେବଳ ପରସ୍ପରର ବରୁଦ୍ଧରେହିଁ ନିକ୍ଷିପ୍ତ ହେବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି, କେବଳ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାଟିକୁହିଁ ସ୍ୱଂପ୍ରଥମ ଏବଂ ସ୍ୱଂପ୍ରଧାନ ଭାବରେ ଜାଣି କରି ରଖିବା ଲଗି, ଏବଂ ତାପରେ ଗୌଣ ଭାବରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ଲଗି ଓ କେବଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଂଶିକ ଭାବରେହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଲଗି ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବା ଲଗି ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଚେଷ୍ଟିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । କାରଣ, ଏପରିକ ମନୁଷ୍ୟର ପଦାର୍ଥପରତା ମଧ୍ୟ ମର୍ମତଃ ଅହଂପ୍ରଣୋଦିତ ଓ ଅହଂପ୍ରସୂତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏବଂ ଆତ୍ମା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଏକତ୍ୱଟିର ରହସ୍ୟଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା କେବଳ ଏହିପରିହିଁ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଆପଣାର ପରମ ଉତ୍ସ-ମୂଳରେ ସେଇଟିକୁହିଁ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବା, ତାହାକୁ ଅନ୍ତଃପ୍ରଦେଶରୁ ବାହାରକୁ ଆଣି ଜୀବନର ପ୍ରାନ୍ତତମ ଆସ୍ତରଣଗୁଡ଼ିକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାକୁ ବର୍ଦ୍ଧାଣ୍ଡି କରିଦେଇ ପାରିବା ଲଗିହିଁ ଯୋଗର ପ୍ରସ୍ଥାପଟି ଆପଣାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ରଖିଛୁ । ଆମର ସକଳ କର୍ମ ତଥା ସକଳ ସୃଜନକୁ ସେହି ପୂଜା, ଉପାସନା ତଥା ଯଜ୍ଞରହିଁ ଏକ ମୂର୍ତ୍ତିରୂପ ଓ ପ୍ରତୀକରେ ପରିଣତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଏପରି କିଛୁ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ, ଯାହାକି ଏହାକୁ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଚେତନାଟି ଲଗିହିଁ ଏକ ସମର୍ପଣର ନାମାଙ୍କନ ଦେଇ ଯାଇଥିବ, ତାହାକୁ ସ୍ୱୀକୃତ କରି ଆଣିଥିବ ଏବଂ ତାହାକୁହିଁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରି ପାରୁଥିବ; ତାହା ସେହି ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦରହିଁ ସେବା ତଥା ତାଙ୍କର ପାଖରେ ଏକ ଆତ୍ମନିବେଦନ ଓ ସମର୍ପଣର ନାମାଙ୍କନ ଦେଇ ଯାଇଥିବ । ଆମ କର୍ମର ବାହ୍ୟ ଶରୀର ତଥା ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଏହିପରି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏହାକୁ ସଦାବା ଆପଣାର ଏପରି ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଫଳେର ଏବଂ ପ୍ରଗାଢ଼ତା ସହିତ କରିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକି ତାହାକୁ ଆମ୍ଭାରୁ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ଆଡ଼କୁହିଁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଅସୁଥିବା ପରି ଦେଖାଇଦେଇ ପାରିବ ।

ଆପଣାର ସ୍ୱଆସ୍ତରେ ମଧ୍ୟ କର୍ମସ୍ଥ ଆରାଧନାକୁ ଆମେ ଏକ ମହାନ୍, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଶକ୍ତିଫଳନ୍ନ ଯଜ୍ଞ ବୋଲି ଜାଣିବା, ଯାହାକି ଆପେ ଆପଣାକୁ ବହୁଗୁଣିତ କରି ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱୟଙ୍କର ଆବିଷ୍କାରରେ ଯାଇ ଉପଗତ ହୋଇଥାଏ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟଟାର ସେହି ଆଲୋକବକରଣକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ କରି ଆଣେ । କାରଣ ଭକ୍ତ ଯେତେବେଳେ ଆପଣାକୁ କର୍ମ ଭିତରେ ମୂର୍ତ୍ତି କରି ରଖିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଯେ କେବଳ ଆପଣାର ପଥଟିକୁହିଁ ପ୍ରଶସ୍ତ, ପୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ ଗତିଶୀଳ କରିଥାଏ ତା' ନୁହେଁ, ମାନ ତାହା ଏକାଧାରରେ ଜଗତସ୍ଥ ଯାବତୀୟ କର୍ମର କଠିନତର ପଥଟି ଉପରକୁ ଆନନ୍ଦ ତଥା ପ୍ରେମର ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ଆବେଗମୟ ଉପାଦାନଟିକୁ ମଧ୍ୟ ବହନ କରି ନେଇଆସେ; ଆପଣାର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଯେତେବେଳେ କର୍ମ କେବଳ ସେହି କଠୋର ଚଦ୍‌ଗତ ଫଳଲାଭରେହିଁ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେହି ଫଳଲାଭ ଏକ ଫଗ୍ରାମକ୍ଲେଶମୟ ଉତ୍ତୋଳକ ଫଘାତର ତଳ ଆରୋହଣଟିକୁହିଁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ ଓ ଦୃଢମୟ ତଥାପି ସୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଅଥବା ତାହାକୁ ମାରବ କରି ରଖିଦିଆ ଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେହି କର୍ମରୁ ସେହି ପୁଲକ ଓ ପ୍ରେମ ଅନୁପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ । ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରେମର ଶ୍ରବଟି ପ୍ରବେଶ କରିପାରିଲେ ପଥର କଠିନତା କ୍ରମଶଃ ହ୍ରାସ ହୋଇଆସେ, ଫଘାତ ହ୍ରାସ ଓ ହାଲୁକା ହୋଇଆସେ ଏବଂ ସକଳ ଆୟାସ ତଥା ଫଗ୍ରାମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ମଧୁରତା ଓ ପୁଲକିତତା ଅନୁଭୂତ ହେବାକୁ ଲଗେ । ଆମର ସକଳ ଫକଲ୍ପ, କୃତି ତଥା କର୍ମକୁ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟଭାଃ ସେହି ପରସ୍ପରଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାକି ଯେତେବେଳେ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ଏକ ସମର୍ପଣରୂପେହିଁ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରେ, ସେତେବେଳେ ତାହା ପରିପୂର୍ତ୍ତିତାହିଁ ଲାଭ କରେ, ପରିପୂର୍ତ୍ତି ଜୀବରେହିଁ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ । ଏହିପରି ଏକ ଆତ୍ମଧନାରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ସକଳ ଜୀବନ, ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ପ୍ରତି ତଥା ବିଶ୍ୱଜଗତ ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ କରିଯାଇଥିବା ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ଏବଂ ଏହି ଜଗତର ଯାବତୀୟ ଜୀବଙ୍କୁ ନାନା ବେଶ ତଥା ରୂପରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା କେବଳ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାରୂପେହିଁ ଅନୁଭବ କରି କରିଯାଇଥିବା ଆମର ସକଳ କର୍ମ,—ଏସବୁ ଠିକ୍ ସେହି କାରଣଟିରୁହିଁ ଏକ ପୂର୍ତ୍ତିଯୋଗର ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ଦୃଢ୍‌ଗତ ଆତ୍ମଧନା ଆପଣାକୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭାବରେ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିଥାଏ, ତାହାର ଆତ୍ମା ସେହି ପ୍ରତ୍ୟକଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାଏ,—ଯଜ୍ଞର ଜୀବନ କହିଲେ ଆମେ ସଚ୍ଚଦା କେବଳ ଏହାକୁହିଁ ବୁଝିଥାଉ । ଏହି ନୈବେଦ୍ୟ ବା ସମର୍ପଣକୁ ସତ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତି ଓ ବିଶ୍ୱପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହୁଏ, ତେବେ ଆମର ସକଳ ଫବେଗକୁ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ଆଡ଼କୁହିଁ ମୁହାଁଇ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମନୁଷ୍ୟର ଦୃଢମୟକୁ ପୂର୍ତ୍ତିଶୁଦ୍ଧ କରିପାରିବା ଲାଗି ଏହାହିଁ ସଘନତମ ମାର୍ଗ; ଯେକୌଣସି ମାଠଗତ ଅଥବା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟବୋଧଗତ ଜୟାଶନଧର୍ମୀ ପ୍ରତିବିଧାନ ଆପଣାର ଅର୍ଦ୍ଧ-ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କେବଳ ବାହାରୁ ଗୃହ ପକାଇ ଯାହା କରପାରନ୍ତି, ଏହାଦ୍ୱାରା ତା'ଠାରୁ ଅନେକ ଅଧିକ ସମ୍ଭବ ହେବ, ଏଇଟି ତା'ଠାରୁ ଅନେକ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ତେଣୁ ଆମର ଭିତରେହିଁ ଏକ ଚୈତ୍ୟ ଅଗ୍ନିକୁ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଆପଣା ଉପରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମନାମକୁ ଅଙ୍କିତ କରି ରଖିଥିବା ସତ୍ୟକୁ ସେହି ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟକୁ ଜଳାଇଁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟକୁ ଆସି ଆମର ସକଳ ସବେର ଆପଣାର ସ୍ଥୂଳତର ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ଉପରୁ କାଢ଼ି ଫିଙ୍ଗିଦେବାକୁ ବାଧ ହେବେ, ଏବଂ କେବଳ ଅଦିବ୍ୟ ବିକୃତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସବେଗଗୁଡ଼ିକ ତାହାର ଭିତରେ ପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ହୋଇଯିବେ; ଅନ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଆପଣା ଆପଣାର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାଗୁଡ଼ିକୁ ପରହାର କରି ଆସିବେ, ଏବଂ ପରଶେଷରେ ସେହି ଅଗ୍ନିଶିଖା, ସେହି ଧୂମସ୍ପର୍ଶତା ଓ ସେହି ଧୂପଗନ୍ଧ ମଧ୍ୟରୁ ବିଶାଳତମ ପ୍ରେମର ଏକ ଜ୍ୱାଳାମୟତା ଏବଂ ଏକ ନିଷ୍ଫଳଙ୍କ ଦିବ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ଥିତ ହୋଇ ଆସିବ । ଏହିପରି ଜ୍ୱାଳରେ ଜର୍ଗତ ଓ ଆବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ଏକ ଜିଘାଂସୀଳ ବିଶ୍ୱସତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ଭାରେ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅନୁଭବରୂପେ ମନୁଷ୍ୟ ତଥା ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ମଧ୍ୟକୁହିଁ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯିବ, ଜୀବନକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଗଢ଼ିବା ଲାଗି ଅଧିକ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ହେବ; ଏବଂ ଭାତୃତ୍ୱର ନିଷ୍ଫଳ ମନୋମୟ ଆଦର୍ଶଟି ଯାହା କେବେହେଲେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ସେହିପରି ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସାଧନରେ ଅଧିକତର ଜ୍ୱାବରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରିବ । ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ଭିତରକୁ ଅଳାଡ଼ିହୋଇ ଆସି କେବଳ ସେଇଟିହିଁ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ଏକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବ ଏବଂ ଜଗତର ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଏକତ୍ୱତା ଆଣିଦେବ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମହିଁ ପାର୍ଥିବ ପ୍ରକୃତିର ଭୂମିରେ ଆପଣାକୁ ସେହି ବିମୁକ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ହୃଦସ୍ୱରୂପେ ହୃଦ୍ପାତିତ କରିଦେଇ ନାହିଁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ପ୍ରୟାସ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ପ୍ରାପ୍ତି ବିଷୟରେ କେବଳ ଏକ ବୃଥା ପ୍ରୟାସ ହୋଇହିଁ ରହିଥିବ ।

ଠିକ୍ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ଆମେ ଆମ ଭିତରେ ସଙ୍କର ଅଗ୍ରଣୀରୂପେ ସେହି ସଗୁପ୍ତ ଚୈତ୍ୟପୁରୁଷଙ୍କର ଆବର୍ଭାବକୁହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଜାଣିବା । କାରଣ ଏକମାତ୍ର ଏହି ଅନ୍ତରତମ ପୁରୁଷହିଁ ଆପଣାର ଆବର୍ଭାବ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମର କର୍ମଟି ଭିତରକୁ ଚଦ୍ଗତଭାବ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ବହନ କରି ଆଣିପାରିବେ, ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମଣିକୁ ଆତ୍ମାକୁ ବହନ କରି ଆଣିବେ । ଏପରିକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନାଟି ପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ କେବଳ ସେଇ ଆମକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟିର ଚରମତମ ସଚ୍ଚେତନତା, ସତ୍ୟତା ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟଟି ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ନିର୍ଭର ଆଣି ଦେଇପାରିବେ ଏବଂ ତାହାକୁ କେବଳ ଏକ ମୃତ ବାହ୍ୟରୂପ ବା ପଥଚ୍ୟୁତ ତଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଥଚ୍ୟୁତକାଳୀ ଯାଦୁବଦ୍ୟାରେହିଁ ପଶିଗଲ ହୋଇ ପଡ଼ିବାରୁ ଜନ୍ମଜ୍ଞ କଣ ରହିବେ । କେବଳ ସେଇ ଆମ କର୍ମଣିର ଶକ୍ତିମତ୍ତା ତଥା ଚାପୂର୍ଣ୍ଣତିକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କଣ ରହି ପାରବେ । ଆମ ସଷ୍ଟିର ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି, ଭୌତିକ ଚେତନା ଅଥବା ଦେହଚେତନା ଏତେ ଅତ୍ୟଧିକ ପରମାଣରେ ଅଜ୍ଞାନର କବଳ ଭିତରେ ପଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ କଦାପି ଏକ ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇପାରବେ ନାହିଁ, ଏବଂ ତା'ଠାରୁ ଆହୁର କମ୍ ପରମାଣରେ ଆମକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯାଇ ପାରବେ ବା ଏକ ଅଭ୍ରାନ୍ତ ଆବେଗ ଓ ପ୍ରେରଣାର ଜ୍ଞସ୍ର ହୋଇ ରହିପାରବେ । ଏହିସବୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଅଭିପ୍ରାସ୍ୟ ଏବଂ କର୍ମର ଏକ ବୃହତ୍ତର ଅଂଶ ସଦ୍ଦା ପ୍ରକୃତିର ସେହି ପୁରାତନ ବ୍ୟବସାନଟିକୁହିଁ ଜାବୁଡ଼ି କଣ ପଡ଼ିରହିଛୁ, ତା'ର ବଭ୍ରାନ୍ତକାଙ୍କ୍ଷୀ ସେହି ସୁସ୍ପାଦୁ ବଟିକା-ଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ରୁଚିକର ନମ୍ନସ୍ତସ୍ପସ୍ୟ ଗତସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ କାମୁଡ଼ି ଧଣ ପଡ଼ିରହିଛୁ; ଏବଂ ଯେଉଁସବୁ ସଦ୍ଦେଶ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆମକୁ ଆମର ଏହି ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଡେଇଁଯାଇ ଏକ ବୃହତ୍ତର ସତ୍ତା ଏବଂ ପ୍ରଶସ୍ତତର ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବା ଲଗି ଆହ୍ୱାନ ଦେବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି ଓ ବାଧ କରୁଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନେ କେବଳ କୁଣ୍ଠା, ଆତଙ୍କ କିଂବା ବଦ୍ରୋହ ଅଥବା ବାଧାସୃଷ୍ଟିକାଙ୍କ୍ଷୀ ନାନା ଜଡ଼ତାତ୍ମକ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଭେଟିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଅଧିକାଂଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତସ୍ପନ୍ଦନ ହୁଏତ ଏକ ପ୍ରତିରୋଧରୂପେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରୁଛୁ ବା ଏକ ସୀମିତ ଅଥବା କାଳକ୍ଷେପକାଙ୍କ୍ଷୀ ସମ୍ମତିଜ୍ଞାପନହିଁ ହୋଇ ରହୁଛୁ । କାରଣ ଏପରିକ ସେହି ଆହ୍ୱାନଟିର ବୋଲ୍ ସାନଲ୍ଲବେଳେ ମଧ୍ୟ ଚଦ୍ଦଗତ ବିପ୍ଳାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଆପଣାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଗତ ନାନା ଅସମର୍ଥତା ଏବଂ ପ୍ରମାଦକୁ ଆଣି ପୁରାଇ ଦେବାର ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ପ୍ରକାଶ ପାଉଛୁ; ସଚେତନ ସ୍ତରରେ ବା ତା' ନହେଲେ ସଚ୍ଚେଅବା ଯନ୍ତ୍ରବତ୍ ଅଭ୍ୟାସସ୍ଫୂଲତ ସ୍ତରରେହିଁ ଏହି ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ପ୍ରକାଶ ପାଉଛୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେହିଁ ସେମାନେ ସେହିସବୁ ତୈତ୍ତ୍ୟ ତଥା ଆଧାତ୍ମିକ ପ୍ରସ୍ତ୍ୱବଗୁଡ଼ିକରୁ ଅନୁ-ପ୍ରଣୋଦିତ ନାନା ସୁବଧା ହାସଲ କରିବା ଲଗି ଆଗଭର ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଆମ ଭିତରେ ଆଣି ଦେଉଥିବା ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଆନନ୍ଦ ବା ଆଲୋକକୁ ଏକ ନମ୍ନତର ପ୍ରାଣଗତ ଅଭିପ୍ରାସ୍ୟ ଲଗିହିଁ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବାର ବେଶ୍ ଧରାପଡ଼ି ଯାଉଛନ୍ତି । ପରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେବେଳେ ସାଧକ ସେହି ବଶ୍ୱାପ୍ତତ, ବଶ୍ୱଗତ ଅଥବା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମଟି ଲଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସାରିଲଣି, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ, ସେ ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣି ଜୀବନ ଭିତରକୁ ଢାଳିଦେବାର ପ୍ରସ୍ତାସ କରୁଛୁ, ତାକୁ ବାରବାର ଏହିସବୁ ନମ୍ନସ୍ଥ ପ୍ରକୃତି-ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅନ୍ଧକାର ତଥା ବକାରତ୍ରସ୍ତତାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ୁଛୁ । ସେମାନେ ସଦ୍ଦା କେତେକେତେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପତନ ଓ ଆବର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟକୁ ଡ଼ୁବାଇ ନେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି, ସେହି ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରଗାଢ଼ତାଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ଯନ୍ତ୍ରପାତିଗୁଡ଼ାକୁ ଆଣି ଅନାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି, ଆପଣା ଲାଗି ତଥା ଆପଣାର ସ୍ୱାର୍ଥସାଧନ ଲାଗିହିଁ ଅବଶ୍ୟ ଆସୁଥିବା ପରମ ଶକ୍ତିସମୃଦ୍ଧିକୁ ହସ୍ତଗତ କରିନେବାକୁ ଧାଉଁଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ବାସ୍ତବ ତଥା ଅହଂ ଲାଗି ଏକ ଅଧିକବଳଯୁକ୍ତ ମାନସିକ, ପ୍ରାଣିକ ବା ଭୌତିକ ସାଧନମାନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଚଳକୁ ଖସାଇ ଆଣୁଛନ୍ତି । ପରମ ଭବ୍ୟ ପ୍ରେମ ଓ ସତ୍ୟ ଏବଂ ଆଲୋକର ଏକ ନୂତନ ସ୍ୱର୍ଗ ତଥା ନୂତନ ପୃଥିବୀର ସୃଜନକୁ ସମ୍ଭବ କରିପାରନ୍ତା, ମାତ୍ର ସେମାନେ ତାହାକୁ ଏଠାରେ ସତେଅବା ଏକ ବନ୍ଦୀରୂପେ ବାନ୍ଧି ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି; ଏହି ପୁରୁଣା ପୃଥିବୀଟାର କର୍ଦ୍ଦମଗୁଡ଼ାକୁ ପୁନାପୁଂ ଦେଇ ରଖିବାକୁ ଏବଂ କେବଳ ଜ୍ଞାନପ୍ରବଣତାରେ ନେଇ ପକାଇ ଦେଇଥିବା ପ୍ରାଣପ୍ରଧାନ ନାନା କଳ୍ପନା ଓ ଆଦର୍ଶ ରୂପେ ଢୋଳାହୋଇ ରହିଥିବା ମନର କମ୍ପୁତ ପରିଯୋଜନାର ସେହି ପୁରାତନ ଧ୍ୱସ୍ତର ଓ ମଳିନ ମିଥ୍ୟାକାଶଗୁଡ଼ାକୁ ଆପଣାର ନୀଳ-ସୋନ୍ଲାଘାଁ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗାଇ କରି ରଖିବାକୁହିଁ ତାହାକୁ ଏକ ବୃହତ୍ ଅନୁମତ ଏବଂ ଗୌରବଦାୟକ ଉଲ୍ଲେଖଳିତ ବଳରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି । ସେହି ମିଥ୍ୟାସୃଜନଟିକୁ ଥରେ ଅନୁମତ ମିଳିଗଲେ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଆଲୋକ, ଶକ୍ତିମତ୍ତା ତଥା ଆନନ୍ଦକୁ ଅପସରି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ଏକ ନମ୍ନତର ସ୍ଥିତିକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଆସିବାହିଁ ପରିଣାମ ହେବ; ଅଥବା ଆମର ଉତ୍ପଲବ୍ଧିଟି ଏକ ଅନିଷ୍ଟିତ ଅର୍ଦ୍ଧ-ପଥ ଓ ମିଶ୍ରଣ ଉତ୍ତରେହିଁ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଯିବ, ବା ଏପରି ଏକ ନମ୍ନସ୍ତରୀୟ ଉଲ୍ଲେଖଳିତାବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛନ୍ନ ବା ନମଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିବ, ଯାହାକୁ କି ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଓ ପରମ ଆନନ୍ଦ ବୋଲି କଦାପି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ପରମ ଓ ଭବ୍ୟ ପ୍ରେମଶକ୍ତି ସକଳ ସୃଷ୍ଟିର ହୃଦସ୍ଥଳରେ ରହିଛୁ ଏବଂ ପରିଣାମକାରୀ ତଥା ସୃଜନସମର୍ଥ ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସାମର୍ଥ୍ୟଶାଳୀ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଠିକ୍ ଏହି କାରଣରୁହିଁ ତାହା ଏହି ପାର୍ଥିବ ଜୀବନର ପୃଷ୍ଠଭୂମିକୁ ଏତେ କମ୍ ଭିତରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ଆସିପାରିଛୁ, ପୃଥିବୀର ପରିଣାମ ଏବଂ ବିନୋଦନରେ ଏତେ କମ୍ ସଫଳ ହୋଇଛୁ, ଏତେ କମ୍ ସୃଷ୍ଟିକ୍ଷମ ହୋଇପାରିଛୁ । ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଶୁଦ୍ଧ ଭିତରେ ବହନ କରିପାରିବା ଲାଗି ଏକାନ୍ତ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଛୁ; କାରଣ ଯାବତୀୟ ଭବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭିତରେ ଆମେ ଏହି ଭବ୍ୟ ପ୍ରେମଶକ୍ତିକୁହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ଅଧିକ ଶୁଦ୍ଧ, ଅଧିକ ବିରଳ ଏବଂ ଅଧିକ ପ୍ରଗାଢ଼ ବୋଲି କହିପାରିବା । ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣାର ଶକ୍ତିଟି ଦେଇ ତାହାର ସେଇ ଷୁଦ୍ରାଂଶଟିକୁ ଧରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଛୁ, ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୂଷିତ ହୋଇ ଏକ ପ୍ରାଣପ୍ରଧାନ ପୂଣ୍ୟକାମୀ ଉତ୍ସାହରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଛୁ, ଏକ ଅଭିଦୁଃସ୍ଥଳ ଧାର୍ମିକ ଅଥବା ନୈତିକ ଜ୍ଞାନପ୍ରବଣତାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ହୋଇଛୁ, ପ୍ରସନ୍ନ ଗୋଲ୍ଲପରଙ୍କୀ ମନ ବା ନାନା ଇନ୍ଦ୍ରିୟଜନା ଦ୍ୱାରା ଗୋଲଆ ହୋଇ ରହିଥିବା ପ୍ରାଣାବେଗର ଏକ ଇନ୍ଦ୍ରିୟମୁଖୀ ବା ଏପରକ ଏକ ଇନ୍ଦ୍ରିୟସ୍ୱସ୍ୱ କାମୋଦ୍ଦୀପକ ରହସ୍ୟଘନତା ଭିତରେ ଆସି ବୁଡ଼ିରହିଛୁ । ଏବଂ ଏହିସବୁ ଅଭ୍ୟନସ୍ୱ ଏବଂ ଛଦ୍ମାଚରଣ ଦ୍ୱାରା ତାହା ଯେଉଁ ପରମଗୁହ୍ୟ ଅଗ୍ନି ଆପଣାର ଯଜ୍ଞଶିଖାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଜଗତର ନବନିର୍ମାଣ କରି ପାରିଥାନ୍ତା, ତାହାକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ କରି ରଖିବାର ଅସମର୍ଥତାକି ଲାଗି ଏକ ଛଦ୍ମପୂରଣ କରିଛୁ । ଅନ୍ତରତମ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା ଆପଣାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତିରେ ଛଦ୍ମାତିତ କରଦେଲେ ଓ ଆବର୍ଭୂତ କରି ଆଣିଲେ ଯାଇ ଆମର ଏହି ପବନ ପଥଯାତ୍ରାର ଯଜ୍ଞକିକୁ ଏହିସବୁ ଆନ୍ତମଣାଶଙ୍କା ଏବଂ ଆବରଣ ମଧ୍ୟରୁ ଅକ୍ଷତ ଭାବରେ ବାହାର କରି ଆଣିବ ଓ ଆମକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବ; ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେହିଁ ତାହା ଆମ ମନ ତଥା ପ୍ରାଣର ମିଥ୍ୟାଗୁଡ଼ିକୁ ଧରି ଆସୁଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଛଦ୍ମାତିତ କରି ଦେଉଥିବ ଏବଂ ନଷ୍ଟକୁଚ କରି ରଖୁଥିବ; ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମ ତଥା ପରମାନନ୍ଦର ସତ୍ୟକିକୁ ଆପଣାର ଅଧିକାରକୁ ଆଣିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେଉଥିବ, ତାହାକୁ ମନର ନାନା ଇନ୍ଦ୍ରାହର ଯାବତୀୟ ଇନ୍ଦ୍ରେଜନାରୁ ଅଲଗା କରି ରଖୁଥିବ ଏବଂ ଆମକୁ ନାନା ଅନ୍ୟ ବାଟରେ ଭୁଲାଇ ନେଇଯାଉଥିବା ପ୍ରାଣଗତ ଶକ୍ତିର ଅନ୍ଧ ଇନ୍ଦ୍ରାହିଁରୁ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଅଲଗା କରି ରଖୁଥିବ । କିନ୍ତୁ ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଭୌତିକ ସତ୍ତାରେ ଯେଉଁସବୁ ବସ୍ତୁ ମର୍ମତଃ ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ, ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉଦ୍ଧାର କରନେବ ଏବଂ ଯାତାପଥରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯିବ; ଆପଣା ଭାବଚେତନରେ ନୂତନ ଏବଂ ଆକୃତିରେ ଉଦାତ୍ତ ହୋଇ ସେଗୁଡ଼ିକ ଶିଖର ଉପରେ ଯାଇ ଠିଆ ନହେଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଆଗକୁ ଯାଉଥିବ ।

ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିର ଏହି ପିଣ୍ଡୁପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ଉଚ୍ଚତମ ଚଦ୍ଗତ ସୋପାନଗୁଡ଼ିକୁ ଉନ୍ନୀତ କରନେବାରେ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତା ସଫଳତା ଲାଭ ନକଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ଏଠାରେ ଅବସ୍ଥାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବା ସେହି ଦିବ୍ୟ ସ୍ପୁଲଙ୍ଗ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଆପଣାକୁ ଆପଣାର ମୂଳସ୍ୱରୂପ ସେହି ତେଜୋମସ୍ୱ ବ୍ୟୋମସ୍ଥିତ ସହିତ ପୁନଃବାର ମିଳିତ କରି ନଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ତରତମ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତାର ଏହି ପଥପ୍ରଦର୍ଶନକୁ ତଥାପି ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ବା ଯଥେଷ୍ଟ ବୋଲି ଆଦୌ କହିହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ଆଉ ସେହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା ହୋଇ ରହି ନଥିବ, ଯାହାକି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବ, ତଥା ମନୁଷ୍ୟର ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଶରୀରର ଘନ କୋଷଗୁଡ଼ିକରେ ଆପଣାକୁ ଅଧାଅଧି ହରାଇ ଦେଇଥିବ; ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନାରେ ପରିଣତ ହୋଇ ସାରିଥିବ, ପୂର୍ଣ୍ଣଶୁଦ୍ଧ, ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ତଥା ପ୍ରଗାଢ଼ ଭାବରେ ପ୍ରଶସ୍ତ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଥିବ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଜ୍ଞତାଟି ଆମ ଭିତରେ ଜ୍ଞତାରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବେ, ଆମର ଯାବତୀୟ ଜ୍ଞାନର ଗୁଣନ ଏବଂ ବନ୍ଧନଯୋଗ କରୁଥିବେ; ଠିକ୍ ସେହିପରି ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ସଙ୍ଗ-ଆନନ୍ଦମୟୀଟି ଏଠାରେ ଆମର ପରମ ଉପାସ୍ୟ ଓ ଆରାଧ୍ୟରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଥିବେ, ବିଶ୍ୱଜଗତର ଲୀଳାସ୍ୱନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ଭାଙ୍ଗର ସତ୍ତା ଭଆ ଭାଙ୍ଗର ଆନନ୍ଦର ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଂଶଟିକୁହିଁ ଆପଣା ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବାରେ ଲଗିଥିବେ । ସେହି ଅନନ୍ତ ପରମ ପ୍ରେମିକହିଁ ଏକ ସୁଖସମାବିଷ୍ଟ ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଭାଙ୍ଗର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଅନେକ ଆତ୍ମରୂପ ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ଅଜାଡ଼ି ଦେବାରେ ଲଗିଥିବେ । ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ସକଳ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସେତେବେଳେ କେବଳ ସେହି ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦଙ୍କର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ସକଳ ରୂପାସ୍ୱନ କେବଳ ସେହି ପରମ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଆଲୋକ-ଆସ୍ୱଭନଟିରେହିଁ ଦଣ୍ଡାସ୍ୱମାନ ହୋଇ ରହିବେ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ସେହି ଅନାବୃତ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରିପୂର୍ତ୍ତିଭାର ଉତ୍ସୋଳନକାଙ୍କ୍ଷୀ ଭଆ ରୂପାନ୍ତରକାଙ୍କ୍ଷୀ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବେ ! ସେଠାରେ ସକଳ ଆନନ୍ଦ ଓ ସକଳ ହରିଷ କେବଳ ସେହି ପରମ ସଙ୍ଗାନନ୍ଦମସ୍ପଙ୍କରହିଁ ଆନନ୍ଦ ଓ ହର୍ଷରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିବ; ଏବଂ ଉପଭୋଗ, ସୁଖ ବା ସୁଖାନୁଭବର ଯାବତୀୟ ନମ୍ବର ପ୍ରକାର କେବଳ ଭାଙ୍ଗର ବନ୍ୟାର ବା ସ୍ରୋତର ବେଗସମ୍ଭାର ଆଘାତଟିକୁହିଁ ସହ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଥିବେ । ତାହାର ବିଶ୍ୱରକାଙ୍କ୍ଷୀ ଗୁପଟି ଫଳରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଡୁଏତ କେବଳ ଅସମର୍ଥ କେତେକ ବସ୍ତୁରୂପେ ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଯାହିଥିବେ ଅଥବା ଆପଣାକୁ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଆନନ୍ଦରହିଁ ନାନା ରୂପାସ୍ୱନରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାକୁ ବାଧ ହେଇଥିବେ । ଏହିପରି ଜ୍ଞବରେ ବ୍ୟକ୍ତ-ଚେତନା ଲଗି ଏପରି ଏକ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପ୍ରକଟ ହେବାକୁ ଲଗିବ ଯାହାକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଜ୍ଞବରେ ଅଜ୍ଞାନର ମୂଲଗତ ଯାବତୀୟ କ୍ଷୁଦ୍ରତା ଭଆ ସ୍ୱାନଭାର ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତୀନ ହୋଇପାରିବ । ଏତେଯାଏ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦର ବିପୁଳ ସତ୍ୟମସ୍ୱତା ଏବଂ ସଘନ ମୂର୍ତ୍ତିଭାଟିକୁ ଜୀବନ ଭିତରକୁ ଅବତୀର୍ତ୍ତ କରି ଆଣିବା ସମ୍ଭବ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ । ଅଥବା, ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନାଟି ପକ୍ଷରେ ଆପଣାକୁ ଅନ୍ତଃ ଏହି ମନର ଆସ୍ୱଭନଟି ମଧ୍ୟରୁ ସେହି ଅତିମାନସ ପରମ ଆଲୋକ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭଆ ବିସ୍ତାର ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ସୋଳିତ କରିନେବା ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ । ସେହି ଅତିମାନସ ବିଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ଏବଂ ଶକ୍ତିମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆତ୍ମ-ପ୍ରକାଶ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ସଙ୍ଗଠନର ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟର ସେହି ଚେତନ ଏବଂ ହର୍ଷ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି, ଯାହାକ ଏହି ଜଗତକୁ ବିବର୍ତ୍ତମାନର ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିପାରିବ ଓ ତାହାକୁ ସେହି ଚିଦ୍‌ଗତତାର ପରମସତ୍ୟରହିଁ ଏକ ମୂର୍ତ୍ତିରୂପେ ନୂତନ କରି ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେହି ଅତ୍ୟମାନସ ବିଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆତ୍ମଧନାର କୃତାର୍ଥତା, ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ସକଳ-ସମାବେଶୀ ବସ୍ତୁତତ୍ତି ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି, ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳନ ନିହିତ ରହିଛି, ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତିମତ୍ତା ତଥା ଆନନ୍ଦକୁ ବହନ କରୁଥିବା ସେହି ପରମ ପ୍ରେମର ବହ୍ନିମାନ୍ ଜେଣାଗୁଡ଼ିକ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି । କାରଣ ଅତ୍ୟମାନସ ପ୍ରେମ ଏକ ନିତ୍ୟାଶୀଳ ଆନନ୍ଦାଭିଭୂତକୁହିଁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥାଏ, ଯାହାକି ବିମୋଚିତ ମନ ଆପଣାର ସ୍ୱର୍ଗ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସେହି ଶୂନ୍ୟମସ୍ୱ ନିର୍ବ୍ୟକ୍ତି ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥା ଏବଂ ନିଶ୍ଚଳତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଇଥାଏ, ଏବଂ ତାହା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅତ୍ୟମାନସ ନିଶ୍ଚଳତାର ପ୍ରାରମ୍ଭସ୍ୱରୂପ ସେହି ଅଧିକ ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ଅଧିକ ବୃହତ୍ ପ୍ରଶାନ୍ତତ୍ତିକୁ କଦାପି ବର୍ଜନ କରି ଯାଏ ନାହିଁ । ଯାବତୀୟ ଭେଦକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖିଲେ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉପସ୍ଥିତି ସୀମାବଦ୍ଧତା ଏବଂ ଆପାତ ବିସଙ୍ଗତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ସେଇ ପ୍ରେମରେ କଦାପି କୌଣସି କ୍ଷତି ବା ବିନାଶ ଘଟେ ନାହିଁ, ସେହିଭଳି ଏକ ପ୍ରେମର ଏକତ୍ୱ ଅତ୍ୟମାନସ ସୋପାନରେ ରହିଥିବା ଆପଣାର ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତିସମ୍ଭାବ୍ୟତା ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୀତ ହୋଇଯାଏ । କାରଣ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ସହିତ ଏକ ପ୍ରଗାଢ଼ ଅଭିନ୍ନତା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସହିତହିଁ ଆତ୍ମାର ଏକ ଗମ୍ଭୀର ଅଭିନ୍ନତା ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ସେହି ଅଭିନ୍ନତା ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକର ନୈକଟ୍ୟ ସହିତ ସମଞ୍ଜସତା ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ଏବଂ ଉଦ୍ଦାତ୍ତ ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ତର ତଥା ଶୁଦ୍ଧତ୍ତର କରିଥାଏ । ଅତ୍ୟମାନସ ସୋପାନରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ପ୍ରେମର ଶକ୍ତି କୌଣସି ପ୍ରକାର କୁଣ୍ଠା ବା ଭିତ୍ତିର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ନହୋଇ ଜୀବନ-କ୍ଷେତ୍ରର ଯାବତୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇପାରେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଶୋଧିତ, ମିଶ୍ରିତ ଏବଂ କ୍ଷୁଦ୍ର ମାନସୀୟ ପରବେଶଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ବିମୋଚିତ କରିଦେଇ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରୋନ୍ମୁଖତା ଆଣି ଦେଇପାରେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜୀବନର ସୁଖମସ୍ୱ ସାମଗ୍ରୀରୂପେ ଉନ୍ମୋଳିତ କରି ଦେଇପାରେ । କାରଣ, ଅତ୍ୟମାନସ ଅନୁଭବ ସ୍ୱଭାବତଃ ସେହି ଦିବ୍ୟ ସମ୍ମିଳନ ଅଥବା ଅନନ୍ତ ଏକତ୍ୱଟିକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଭଗ୍ନ ନଦେଇ ବା ଅନ୍ୟଥାଃ ତାହାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ କ୍ଷୁଣ୍ଣ ନକରି ଭେଦ ଓ ବିଚିତ୍ରତାର ନୈକଟ୍ୟକୁ ସର୍ବଦା ଅବଶ୍ୟ ସ୍ଥାପୀ କରି ରଖିପାରେ । କାରଣ ଏକ ବିଶୁଦ୍ଧୀକୃତ ଅର୍ଗ ଶକ୍ତିରେ ଏବଂ ଏକ ରୂପାନ୍ତରିତ ଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ସହିତ ସକଳ ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ବିଶ୍ୱଜଗତ ସହିତ ସକଳ ସମ୍ପର୍କକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିବା ଲଗି ଅତ୍ୟମାନସ ସୋପାନରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ଏକ ଚେତନା ଲଗି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି; କାରଣ ସେହି ସୋପାନକୁ ଆସି ଆମର ଆତ୍ମା ପ୍ରେମ ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ସକଳ ଗବେଷ ଏବଂ ସକଳ ଅନ୍ୱେଷଣର ଲକ୍ଷ୍ୟବସ୍ତୁ-

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରୂପେ ସଂଜ୍ଞା ଦେବଳ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତାକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥିବ । ସେତେବେଳେ ଆମର ଆତ୍ମା ସକଳ ବସ୍ତୁ ଏବଂ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ଲଗି ଓ ତାଙ୍କ ସହିତ ଯାଇ ଯୁକ୍ତ ହେବା ସକାଶେଈ ଏକ ଅଧିକ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଓ ବମୋଚିତ ପ୍ରାଣପ୍ରେରଣାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବଳଯୋଗ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ।

*

ଯଜ୍ଞର କର୍ମରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ବା ସଂଗଠିତ ଶ୍ରେଣୀଟିରେ ଆମେ ସେହିସବୁ କର୍ମକୁ ଆଣି ଏକତ୍ର କରିପାରିବା, ଯାହାକୁ କି ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜୀବରେ କର୍ମଯୋଗର ପ୍ରକୃତ ଅଙ୍ଗ ବୋଲି କହିପାରିବା; କାରଣ ତାହାହିଁ ହେଉଛି ଯଜ୍ଞର ସିଦ୍ଧିକ୍ଷେତ୍ର ଏବଂ ସଂପ୍ରଧାନ ପ୍ରଦେଶ । ଜୀବନର ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ଦୃଶ୍ୟମାନ ନିମ୍ନାତ୍ମଜଡାଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପୃକ୍ତି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଏହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଜୀବନରୂପେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଉଠିବାର ଯେଉଁ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଭୌତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱରୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଲାଭ ଉଠାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ବସ୍ତୁଭୂମିରେ ନିକ୍ଷିପ୍ତ କରି ରଖିଛୁ, ତାହାର ଅନେକବିଧ ଓ ଅନେକରୂପ ସାମର୍ଥ୍ୟସବୁ ଏହି ଶ୍ରେଣୀର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରଟିରେହିଁ ଏକ ବୈରାଗ୍ୟାନୁରକ୍ତ ବା ପରଲୋକଦୃଷ୍ଟି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ସେ ଅନ୍ୱେଷଣ କରି ବାହାରିଥିବା ସେହି ପରମସତ୍ୟର ସତ୍ତେଜତା ଏକ ଅନନ୍ତତମ୍ୟ ଖଣ୍ଡନ ହେଇଥିବା ପରି ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ପୃଥିବୀରୁପୀ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିରୁ ବିମୁଖ ହୋଇ ବାହାର ଆସିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ; ଏହି ପୃଥିବୀକୁ ପରିତ୍ୟାଗ ସଂକାଳ ଲଗି ଏକ ଅନାସ୍ପୃହ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନରହିଁ ସେହି ଅନ୍ଧକାରମୟ କ୍ରୀଡ଼ାଭୂମି ବୋଲି ମଣି ସେ ତାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ବାହାରିଆସେ । ମାତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ଠିକ୍ ଏହି ନିମ୍ନାତ୍ମଜଡାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେହିଁ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବଳସଞ୍ଚୟ କରିବାର ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦିବ୍ୟତ୍ୱରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାର ଇଚ୍ଛା ବା ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥାଏ । ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବୈରାଗ୍ୟପ୍ରଧାନ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଜୀବନ ବା ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଏକାକେଳକେ ବର୍ଜନ କରି ରଖିଥାନ୍ତି; ଏବଂ ଅନ୍ୟ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ତାହାକୁ କେବଳ ଏକ ସାମଷ୍ଟିକ ପଶୁତାକ୍ଷେତ୍ର ଅଥବା ଆପଣାକୁ ସଂଜ୍ଞା ରୋପଣ କରି ରଖିଥିବା ସେହି ଚତୁରତାର ଏକ ଛଣ୍ଡିକ, ବାହ୍ୟ ତଥା ଅନର୍ଥତାମୟ କ୍ରୀଡ଼ାରୂପେହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ସେହି ଜୀବନ ବା ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଲାଭର ଏକ କ୍ଷେତ୍ରରୂପେହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ ଓ ସ୍ୱୀକୃତ କରିଥାଏ; ଦିବ୍ୟ କର୍ମର ଏକ କ୍ଷେତ୍ରରୂପେ ଗ୍ରହଣ ଓ ସ୍ୱୀକୃତ କରିଥାଏ; ଏହି ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ସେ ସେହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅନ୍ତରଧିବାସୀ ପରମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶବ୍ଦଗତଭାବ ସମ୍ପୃକ୍ତି ଆତ୍ମ-ଆବଷ୍କାର ଲଗି ଏକ କ୍ଷେତ୍ରରୂପେ ଗ୍ରହଣ ଏବଂ ସ୍ୱାଗତ କରିଥାଏ । ଆପଣା ଭିତରେହିଁ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟଟାର ଆବଷ୍କାର କରିବା ତା'ର ସର୍ବପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ମାତ୍ର ଏହି ଫସାରର ଯୋଜନା ଏବଂ ଯାବତୀୟ ରୂପରଚନା ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସେହି ପରମ ଦେବତ୍ୱର ଏହି ଆପାତ ଖଣ୍ଡନଟି ପଛରେ ଫସାର ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟଟାର ପୂର୍ଣ୍ଣାବିଷ୍କାର କରିବା, ଏବଂ ସର୍ବଶେଷରେ, ଏକ ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ସତତ କ୍ରିୟାଶୀଳତାଟିକୁ ସମ୍ପୃକ୍ତି ଭିତରେ ଆବଷ୍କାର କରପାରିବା ମଧ୍ୟ ତାହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କାରଣ, ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଅବତରଣ ଘଟିଲେ ଏହି ଜଗତ ଏବଂ ଆତ୍ମା ଆପଣା ଆପଣାର ଛନ୍ଦାବରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେଇ ବାହାରି ଆସିବାର ଶକ୍ତି ଅର୍ଜନ କରପାରିବେ, ଏବଂ ଆପଣାର ଫଗୁପ୍ତ ମର୍ମସାରଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଭାବରେ ଯାହା ହୋଇ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଏକ ଜଡ଼ାତ୍ମକନକାତ୍ମ ରୂପ ଏବଂ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଧର୍ମୀ ପ୍ରକିୟାରେ ସେମାନେ ତାହାହିଁ ହୋଇପାରିବେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଦ୍ରବ୍ୟଟାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବେ ।

ଯେଉଁମାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗକୁହିଁ ଆପଣାର ମାର୍ଗ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ମାତ୍ର ଏହି ମାର୍ଗଟିର ସିଦ୍ଧିପଥରେ ଯେଉଁ ବହୁତ ଓ ଅନନ୍ତ ବାଧାମାନ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆପଣାକୁ ଅନଭିଜ୍ଞ ରଖି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଲେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆଦୌ କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ । ବରଂ ଯେଉଁସବୁ କାରଣ ଦ୍ୱାରା ବାଧ ହୋଇ କେତେକେତେ ଅନ୍ୟ ସାଧନାମାର୍ଗ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅନନ୍ତବାର୍ଥି ସ୍ୱପ୍ନବ ବୋଲି ମାନିବା ଦୂରେ ଥାଉ, ତାହା ଯେ ପାର୍ଥିବ ଜୀବନର ଯଥାର୍ଥ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିବ, ଏପରି ଏକ ସମ୍ଭାବନାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ସୁଜ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ, ଆମକୁ ସେହି କାରଣଟି ବିଷୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ, ଏଇଠି ଏହି ପାର୍ଥିବ ପ୍ରକୃତିଟି ଭିତରେ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେହି ଅସୁବିଧାଟିର ପ୍ରକୃତ ମର୍ମ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି ଦର୍ଶନକୁ ଆପଣା ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାର କେତେ ଶିଖରରେ ବିଭାଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପ୍ରରୋଚନା ଦେଇଛି ଏବଂ ଏପରିକି ଧର୍ମର ବ୍ୟାକୁଳ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ମରଣଶୀଳ ଦେହକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ଜନ୍ମ ହେବାର ବ୍ୟାଧି ଭିତରୁ ବାହାର କରିନେଇ ଦୂରସ୍ଥ କୌଣସି ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ ଅଥବା ନିର୍ବାଣର କୌଣସି ନିଶ୍ଚଳ ଶାନ୍ତି ଆଡ଼କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରିନେଇଛି । ଆମର ଏହି ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଜୀବନଟିର ଯାବତୀୟ ସୀମିତତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନର ସକଳ ପଚ୍ଛନଗତି ସତ୍ତ୍ୱେ ସାଧକର ଅଗ୍ରସର ହେବା ଲଗି ବିଶୁଦ୍ଧ ଜ୍ଞାନର ଏକ ମାର୍ଗ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସରଳ ତଥା ସହଜହିଁ ହୋଇଥାଏ; ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମର ଏକ ମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ, ଏଥିରେ ତା'ର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆପଣାର ସ୍ୱଳ୍ପସ୍ୱ ନାନା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ, ଦୁଃଖକ୍ଲେଶ ତଥା ଯନ୍ତ୍ରଣାମାନ ଉଣ୍ଡି ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ତଥାପି ବୁଲନାତ୍ମକ ଭାବରେ ମୁକ୍ତ ଆକାଶରେ ଚଢ଼େଇଟିଏ ଭେଣା ମେଲି ଉଡ଼ି ଗଲ୍‌ଗଲ୍ପ ପରି ସହଜ ହୋଇପାରେ । କାରଣ, ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ପ୍ରେମ ଆପଣାର ନର୍ମଗତ ସତ୍ତ୍ୟଭୂମିରେ ସଙ୍ଗଦା ବଣୁଛ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି; ଯେତେବେଳେ ପ୍ରେମାନେ ଏହି ପ୍ରାଣଗତ ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅନଷ୍ଟପ୍ତତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଗତିଛନ୍ଦଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ଏବଂ ବାହ୍ୟ ଜୀବନଟିର ଅଶୋଧିତ ନାନା ଉତିଛନ୍ଦନ ତଥା ସତେଅବା ଜଦ୍ ଧଣ ସେହି ନମ୍ନତର ସ୍ତରରେହିଁ ରହିଥିବା ନାନା ଅଉପ୍ରାସ୍ତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନ ସକାଶେ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହନ୍ତି, କେବଳ ସେତିକବେଳେ ଯାଇ ସେଗୁଡ଼ିକ ମିଶ୍ରିତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି, ବଚଲିତ, ଦୂଷିତ ଏବଂ ସ୍ଖଲିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ପ୍ରାଣ ଅଥବା ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବସ୍ତାର କଣ ରହିଥିବା ଅନ୍ତତଃ ପ୍ରାଣସ୍ଥ ଏକ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିହିଁ ଆପଣାର ନର୍ମସତ୍ତ୍ୟଟିର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଅଶୁଦ୍ଧ, ଅଭ୍ରଶପ୍ତ ବା ପତିତ ବସ୍ତୁ ହୋଇ ପ୍ରତିତ ହୋଇଥାଏ । ସେଇଟିର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସି, ତାହାର ଜୀବସ କୋଷଗୁଡ଼ିକରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ ହୋଇ ରହି କଂବା ତାହାର ବହୁବଶ୍ରୀ କର୍ଦ୍ଦମ ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିଯାଇ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆପଣା ଆପଣାର ବଶେଷତା ହରାଇ କେବଳ ସାଧାରଣ ପାଲଟିଯାନ୍ତି, କର୍ଦ୍ଦମକ୍ତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି, ଏବଂ ତାହାର ବକୃତଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଫାଣିହୋଇ ଖସି ପଡ଼ିଯିବାରୁ ଏବଂ ବଡ଼ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଗ୍ରସ୍ତ ସ୍ତରରେ ଦାନବ ତଥା ଅସୁର ପରି ହୋଇଯିବାରୁ ବଡ଼ କୁତ୍ତତ୍ ଆପଣାକୁ ବଞ୍ଚାଇରଖି ପାରନ୍ତି । ଏକ ଅନ୍ଧକାରମସ୍ତ ମଜ୍ଜନ ଜଡ଼ତାର ଏକ ଭତ୍ତୁହିଁ ତାହାର ମୂଳରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଶସ୍ତର, ଶସ୍ତରର ନାନା ଆବଶ୍ୟକତା ତଥା କାମନା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସମସ୍ତେ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ମନ, ବୁଦ୍ଧି ତେତେତେତେ ବାସନା ତଥା ଫତେଗ ତଥା କ୍ଷୁଦ୍ର ମୂଲ୍ୟଯନ ତେତେତେତେ ଜିତ୍ୱାର ଚୌଣସି 'ତାପୂର୍ଣ୍ଣ ନଥିବା ଏକ ପୁନରାବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି; ଏପରି ସବୁ ନାନା ଆବଶ୍ୟକତା, ବ୍ୟସ୍ତତା, ଉତ୍ସୁକତା, ବେଦନାବୋଧ ଏବଂ ସୁଖାନୁଭବ ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ଯାହାକି ଆପଣାର ସେହି ନର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମା ଓ ବାଡ଼ଗୁଡ଼ିକୁ ଡେଇଁ ଆଦୌ ଆଉକୁ ଯାଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଆପଣାର ଇସ୍ତ ତଥା ନସ୍ୱତ ଉତ୍ତସ୍ୱରେ କଟୁହେଲେ ଜାଣି ନଥିବା ଏକ ଅଜ୍ଞାନର ମୋହରକୁ ମସ୍ତକରେ ବହନ କରି ରହିଥାନ୍ତି । ଜଡ଼ତାଚ୍ଛନ୍ନ ଏହି ଭୌତିକ ମନଟି କେବଳ ଆପଣାର କ୍ଷୁଦ୍ରାକୃତ ପାର୍ଥିବ ଦେବତାଗୁଡ଼ିକୁ ଛୁଡ଼ିଦେଲେ ଅନ୍ୟ ଚୌଣସି ଦେବତା ବା ଦେବତ୍ୱକୁ ଜାଣି ନଥାଏ; ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆତ୍ମ, ବ୍ୟବସ୍ଥିତତା ବା ପୂତତ୍ତେଗ ଲଭି. ତାହା ଦୂରତ ଅକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥାଏ, ମାତ୍ର ତେବେହେଲେ ଚୌଣସି ପ୍ରକାର ଉତ୍ତୋଳନ ଲଭି ମନ କରୁ ନଥାଏ ଓ ଚୌଣସି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବମୋଚନ ସ୍ପୃହ ନଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ମୁଖର ଜେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥଳରେ ଆମେ ଏକ ଅଧିକ ଶକ୍ତିମନ୍ତ ପ୍ରାଣଗତ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ସାକ୍ଷାତ୍‌ଲାଭ କରିଥାଉ, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ମନ ତାହା ଏକ ଅନ୍ଧ ଅନ୍ତର୍ଦୈର୍ଘ୍ୟ ପର ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏକ ବକୃତ ଚତୁ-ପ୍ରେରଣା ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଠିକ୍ ସେହିସବୁ ଉପାଦାନରେ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ ଯେଉଁମାନେ କ ଏହି ଜୀବନକୁ ଏକ ସଂଘର୍ଷମୟ ଜଟ୍ୟକୋଳାହଳ ଏବଂ ଦୁଃଖଦାୟକ ଜଟିଳ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତତାରେ ପରଣତ କରି ରଖିଥାନ୍ତି । ମାନସୀୟ ବା ପୈଶାଚିକ କାମନାର ଏକ ଆତ୍ମାରୂପେ ତାହା ନାନାପ୍ରକାରେ ଟଂଟକ ଉଠିଥିବା ଆଡ଼ମ୍ବରମୟ ରଙ୍ଗ, ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳ ଜାବ୍ୟକୃତ, ଛଆ ଶୁଭ-ଅଶୁଭ, ହର୍ଷ-ଶୋକ, ଆଲୋକ-ଅନ୍ଧକାର, ଅତ୍ୟାଦକମୟ ହର୍ଷ ଏବଂ ଅତ୍ତୀବ୍ର ଉତ୍‌ପୀଡ଼ନର ଏକ ମିଶ୍ରିତ ପ୍ରବାହମାନତାର ଉତ୍ର ଦୁଃଖାନ୍ତ ନାଟକ ଅଥବା ଉଦ୍‌ବେଲନକାସ୍ପ ଗୀତନାଟ୍ୟରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତାହା ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁକୁହିଁ ଭଲ ପାଇଥାଏ ଓ ଏହିଗୁଡ଼ାକରୁ ଆହୁର ଅଧିକ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ମନ କଲାଇଥାଏ; ଅଥବା, ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖ ଭୋଗି ସେଗୁଡ଼ାକ ବରୁଛରେ ଅର୍ତ୍ତନାଦ କରିଉଠେ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ସେ ଏହିଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟଗ୍ରତ ଆଉ କଟୁତ୍ତେଳେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇ ପାରେ ନାହିଁ କିଂବା ସେଗୁଡ଼ିକରୁ କୌଣସି ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିପାରେ ନାହିଁ । ଉଇତର କୌଣସିପ୍ରକାର ବସ୍ତୁକୁ ତାହା କେବଳ ପ୍ରତାହିଁ କରୁଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବଦ୍ରୋହ କରେ; ଏବଂ ଯଦ ଦ୍ରବ୍ୟତର କୌଣସି ଶକ୍ତ ଜୀବନକୁ ଶୁଦ୍ଧ, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଏବଂ ପୁଂଟମୟ କରିବାର କିଂବା ତାହାର ଅଧର ଉପରୁ ସେହି ଉତ୍ତେଜନକାସ୍ପ ମିଶ୍ରଣର ଜ୍ୱଳନଯୁକ୍ତ ପୁତ୍ରକୁ ପୋଛି ନେବାର ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେବାର ଦୁଃସାହସ କରିବାକୁ ଆସେ, ତେବେ ଆପଣାର ପ୍ରୋପାବେଶରେ ସେ ସେହି ଶକ୍ତିକିୁ ଗୋଡ଼ାଇଲେ ଦଳି ଦେବାକୁ ଘୃହେ, ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ କରିଦେବାକୁ ଓ ତାହାର ପ୍ରାଣହରାର କରିଦେବାକୁ ବାହାର ଆସେ । ଏଇଟି ବ୍ୟଗ୍ରତ ପ୍ରାଣଗତ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ, ଯାହାକ ସେହି ଉନ୍ନୟନକାସ୍ପ ଆଦର୍ଶ ମନର ବୋଲ ମାନିବା ଲଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିଥାଏ; ଏବଂ ଏହି ଜୀବନଟିରୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସମଞ୍ଜସ୍ୟତା, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ଆଲୋକ ତଥା ଉତ୍କୃଷ୍ଟତର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସମ୍ଭବ କରିଯାଇ ପାରିବ ବୋଲ ସେହି ଆଦର୍ଶ ମନ ଯେଉଁ ପ୍ରସ୍ତାବଟିକୁ ତାହା ଆଗରେ ଉତ୍ଥାପନ କରି ଧରିଥାଏ, ସେ ତାହାରି ଦ୍ୱାରା ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇପଡ଼େ । ମାନ ଏଇଟିକୁ ଆମେ ଆମ ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରକୃତିର କେବଳ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ରତର ଅଂଶ ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା ଏବଂ ତାହା ବଡ଼ ସହଜରେ ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ବଳଶାଳୀ ବା ଅଧିକ ଅବକାଚ୍ଛନ୍ନ ମୂତ୍ତର ତା'ର ଅନ୍ୟ ସହତରମାନଙ୍କର କବଳରେ ଆସି ପଡ଼ି ଯାଇଥାଏ । ପୁନଶ୍ଚ, ମନର ଆବେଦନଟି ତୁଳନାରେ ତାହା ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ଆଉ କୌଣସି ଆବେଦନ ବା ଆହ୍ୱାନଟି ଲଗି ମଧ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଦୌ ସହଜରେ କାନ ଦିଏ ନାହିଁ; ସାଧାରଣତଃ ଧର୍ମ ଯେପରି କରିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସେହି ଆବେଦନ ଆମର ଏହି ଅଜ୍ଞକାଚ୍ଛନ୍ନ ପ୍ରାଣପ୍ରେରିତ ପ୍ରକୃତିଟି ପାଇଁ ଅଧିକ ବୋଧ ପରିବେଶଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାର ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁ ଅବନତ କରିଆଣେ ଓ ଛଦ୍ମରୂପ ଆପଣାକୁ ପରିହତ କରି ଯିଏ, କେବଳ ସେତେବେଳେହିଁ ତାହା ଦୃଢ଼ତେ ସେଇଟିକୁ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ହୋଇଥାଏ । ଅଧ୍ୟାତ୍ମର ସାଧକ ଓ ଅନ୍ୱେଷୀ ଆପଣା ଭିତରେ ଓ ଆପଣା ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିବା ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ ଶବ୍ଦ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର କବଳରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ଲାଗି ଏବଂ ତା'ର ଆପଣା ସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ତଥା ତା'ର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗସ୍ଥ ମାନବୀୟ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଉପରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁ ଦୀର୍ଘଭେଦୀ ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିଛନ୍ତି, ସେଇଟିକୁ ଅପସାରିତ କରିଦେବା ଲାଗି ତାକୁ ଅନୁକ୍ଷଣ କେତେ ନା କେତେ ସଂଗ୍ରାମ ଓ ଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏଥିଲାଗି ତାକୁ ଅନେକ କଷ୍ଟସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହୁଏ; କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ତାକୁ ଏପରି ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଜାରୁଡ଼ି ଧରିଥାନ୍ତି ଓ ତାହାରୁ ଉତ୍ତେଜିତ । ଏତେଦୂର ଦୁର୍ଜୟ ବା ଅଜେୟ ବୋଲି ମନେ ହେଉଥାନ୍ତି ଯେ, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରକୃତିକୁ କୌଣସି କୁକୁରର ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ ସହିତ ତୁଳନା କରୁଥିବା ସେହି ଉରସ୍କାରପୁଣ୍ଡି ଉକ୍ତିଟି ସତେଜିତ । ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ପରି ଲାଗେ । କାରଣ ନୈତିକତା, ଧର୍ମ, ଭର୍ତ୍ସବୁଦ୍ଧି ଅଥବା ଆଉ ଯେକୌଣସି ଉଦ୍ଧାରକାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ବଳରେ ତୁମେ ତାକୁ ସିଧା କରିବା ଲାଗି ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଅ ପଛକେ, ପରିଶେଷରେ ତାହା ସବୁଦା ସେହି ଆଦିମ ପ୍ରକୃତିର କୁଟିଳ ବକ୍ରତାଟିକୁହିଁ ଲେଉଟି ଆସିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଏବଂ ଏହାଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଉତ୍ତେଜନାବଶ ହୋଇ ରହିଥିବା ପ୍ରାଣଗତ ଇଚ୍ଛାଟିର ବଳ ଓ ବଳ ମଧ୍ୟ ଏତେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏହାର ଅଙ୍ଗୀକୃତ ଅବେଗ ଏବଂ ପ୍ରମାଦଗୁଡ଼ିକର ଫଳତଃ ଏତେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଏହାର ଆକ୍ରମଣର ପ୍ରବଳତା ତଥା ଏହାର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ-ଗୁଡ଼ିକର ଉରସ୍ଫୋସିତ ବାଧା ଏପରି ସୂକ୍ଷ୍ମତ୍ୱରେ ଆତ୍ମହୋନତ୍ୱ ଏବଂ ଦୁଃଖର ତ୍ୱରରେ ଅଜ୍ଞାନୁକାସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏପରିକ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟର ଫାଟକ ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାଯାଏ ମଧ୍ୟ ଏତେ ଅନମନୀୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଯେ ଖାସ୍ ପତ୍ରୁ ଏବଂ ଯୋଗୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ପାଶମୁକ୍ତ ଶୁଦ୍ଧତାଟି ବିଷୟରେ ଆଦୌ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ ବା ଅପଣାକୁ କେତେ ଶୃଙ୍ଖଳା ଓ ନିୟମରେ ଚାଳନ କରି ତାହାର ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ବା ତାହାର ଦ୍ୱଂସାତ୍ମକ ଶକ୍ତତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମ-ପ୍ରଭୁତ୍ୱଟିକୁ ହାସଲ କରିଥାନ୍ତି, ସେଇଟି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ଦେଶୀ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହି ଆଦିମ ବକ୍ରତାଟିକୁ ସିଧା କରି ପାରିବାର ଯାବତୀୟ ଚେଷ୍ଟା ସେମାନଙ୍କର ସଂଗ୍ରାମସନ୍ତପ୍ତ ଇଚ୍ଛାଟି ଉପରେ ସତେଜିତ । ଏକ ଚରମ ବ୍ୟର୍ଥତାରୁ ସେହିଁ ଆସି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବାଜବାରେ ଲଗିଥାଏ; ସେତେବେଳେ ଏଠା ଗୁଡ଼ି ଆଉ କୁଆଡ଼େ ଛଡ଼ି ପଳାଇଯିବା ଅର୍ଥାତ୍ କୌଣସି ଏକ ପୁରୁଣାସ୍ୱ ସ୍ୱର୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ରଖିବା ବା ଏକ ଶାନ୍ତସ୍ୱ ନଙ୍ଗାଣ ଭିତରେ ମିଳାଇଯିବାହିଁ ଏକମାତ୍ର ବଞ୍ଚୋଚଇ ବୁଦ୍ଧି ବୋଲ୍ ବାହାଦ୍ୱର ପାଇବାକୁ ଲଗେ ଏବଂ ପୁନଶ୍ଚାର ସେପରି ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ଆଦୌ ନପଡ଼ିବ, ସେଥିଲଗି ଗୋଟିଏ ପଥ ଖୋଜି ବାହାର କରିବାହିଁ ଏହି ଜାଗତିକ ଜୀବନର ଜୀରସ୍ୱ ଦାସ୍ତତା, ସେହି ଦସ୍ୟୁମସ୍ୱ ନରଥକ ପ୍ରଲାପ ବା ଅନ୍ଧ ଓ ଅନିଚ୍ଛିତ ସୁଖ ତଥା ସିଦ୍ଧିର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରତିକାରରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ତଥାପି ଏକ ପ୍ରତିକାର ଅବଶ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ ଓ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି; ଏହି ସନ୍ତାପପୀଡ଼ିତ ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରକୃତିଟି ସକାଶେ ନିଷ୍ଠୁରର ଏକ ଉପାସ୍ୟ ତଥା ରୂପାନ୍ତରର ଏକ ସମ୍ଭାବନା ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି । ମାନ ସେଥିଲଗି ଆମକୁ ସେହି ପ୍ରାଣକ୍ଷେତ୍ରରହିଁ ଅନ୍ତଃସ୍ଥଳରେ ଏବଂ ଛା'ର ବିଧାନଟିରେହିଁ ପଥଚ୍ୟୁତିର କାରଣଟିକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ସେଠାରେହିଁ ଛାହାର ପ୍ରତିକାର ବିଧାନ କରିବାକୁ ହେବ; କାରଣ ଏହି ପ୍ରାଣକ୍ଷେତ୍ରଟି ମଧ୍ୟ ମୂଳତଃ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କରହିଁ ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ଏବଂ ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେଇଟି ଯେଉଁ ଅନ୍ଧକାଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ବିକୃତ ବୋଲ୍ ଦେଖା ଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଛାହାକୁ ଆମେ କୌଣସି ଅନଷ୍ଟକାସ୍ତ ଅପଦେବ ବା ଅନ୍ଧକାରମସ୍ୱ ଦାନବୀ ଆବେଗର ସର୍ଜନା ବୋଲ୍ କଦାପି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ସେହି ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟରେହିଁ ପ୍ରାଣର ପରିଣାଣସ୍ୱାଳ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସେହି ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିରୁହିଁ ଆମକୁ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ସାଧନବଳଟିକୁ ଲଭ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; କାରଣ ଜ୍ଞାନ ଭିତରେ ଏକ ଉଦ୍ଧାରକାସ୍ତ ଆଲୋକ ରହିଛି ଏବଂ ପ୍ରେମ ଭିତରେ ଏକ ପରିଣାଣକାସ୍ତ ଓ ରୂପାନ୍ତରସମର୍ଥ ଶକ୍ତି ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି ସତ, ମାନ ପ୍ରାଣର ସମ୍ଭବ ବା ସ୍ୱୀକୃତ ଲଭ ନକରିଥିଲ ପର୍ଯନ୍ତ ଏବଂ ନାନା ଭ୍ରମର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ମାନୁଷୀ ସତ୍ତାନଟିକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବା ଲଗି ତାହାର କେନ୍ଦ୍ରରେହିଁ ନଦ୍ଧିତ ହୋଇ ରହିଥିବା କୌଣସି ପରମୁକ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରି ନପାରିବା ପର୍ଯନ୍ତ ସେହି ଜ୍ଞାନ ବା ସେହି ପ୍ରେମ ଏଠି ଏହି ଇନ୍ଦ୍ରିୟଜୀବନରେ କଦାପି ସଫଳ ଭାବରେ କାର୍ଯକାସ୍ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଜ୍ଞର କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କେତୋଟି ସ୍ତରରେ ବିଭକ୍ତ କରିପକାଇ ଆମେ କଦାପି ସମସ୍ୟାଟିକୁ କାଟିଦେଇ ପାରିବା ନାହିଁ; ଅର୍ଥାତ୍, ଆମେ କେବଳ ପ୍ରେମ ଓ ଜ୍ଞାନର କର୍ମଭକ କରିବା ଏବଂ ଫଳଲାଭ ଏବଂ ଶକ୍ତି, ଅଧିକାର ଏବଂ ଉପାର୍ଜନ, ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ଏବଂ ସଫଳ ଭାବରେ ଛାହାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ କରିବା, ସଗ୍ରାମ, ବିଜୟ ତଥା ଅଧିପତ୍ୟ-ପ୍ରତିସ୍ଥାର କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ଆଡ଼େଇ ଦେଇ ଘୁଲିଯିବା,—ଏପରି ଏକ ବିପ୍ଳବ କରି ଆମେ କଦାପି ଅସୁବିଧାଟିରୁ ପଳାଇ ଯାଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ଜୀବନର ଗୋଟିଏ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସୃଷ୍ଟି କେବଳ ବାସ୍ତବତା ଓ ଅଦ୍ୱୈତବାଦକୁ ନେଇ ଗଢ଼ାଯାଇ ରହିଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଛି ଓ ତେଣୁ ତାହା କେବଳ ବସ୍ତୁସତ୍ତା, ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଓ ବସ୍ତୁଗତବାଦି ଏକ କ୍ଷେତ୍ର ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଧ ହେବ ବୋଲି ମନେକରି ଆମେ କଦାପି ଜୀବନର ବୃହତ୍ତର ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆମଠାରୁ ଦୂର କରି ରଖିପାରିବା ନାହିଁ । କାରଣ, ପ୍ରକୃତରେ ସେପରି କୌଣସି ବସ୍ତୁଜନ ଆଦୌ ଜନ୍ମଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; ଅଥବା, ଯଦି ସେଭଳି ଏକ ବସ୍ତୁଜନ କରିବାର ଚେଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ, ତେବେ ଆପଣାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା କେବଳ ବିଫଳ ହେବାକୁହିଁ ବାଧ ହେତ, କାରଣ ତାହା ଆମକୁ ବସ୍ତୁ-ସମର୍ଥନର ସମୁଦାୟ ଶକ୍ତିମତ୍ତ୍ୱଟିଠାରୁ ବଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ପକାଇବ ଏବଂ ସମସ୍ତ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶକୁହିଁ ବନ୍ଧ୍ୟା କରି ରଖିବ; କୌଣସିପ୍ରକାର ବସ୍ତୁସୃଷ୍ଟିମୂଳକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନରେ ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ନମିତ୍ତରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇ ପାରୁଥିବା ତା' ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସେହି ଯୋଟିଏମାତ୍ର ଶକ୍ତିକୁହିଁ ତାହା ବନ୍ଧ୍ୟା କରି ରଖିବ । ଏହି ପ୍ରାଣ ଶକ୍ତି ହେଉଛି ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ତଃବର୍ତ୍ତୀ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ରହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଏକ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ଚକ୍ର । ମନର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଯଦି ଶବ୍ଦଚୟନ କେବଳ ଡେଭୋଟି ଟ୍ୱଲମଲ୍ ଅନ୍ତର୍ଗତ ରୂପାତ୍ମନମାତ୍ର ହୋଇ ନରହିବାକୁ ହୁଏ, ତେବେ ମନ ଲଗି ପ୍ରାଣର ସହାୟତା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ; ଆପଣାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ସମ୍ଭାବନାଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ତାତ୍ତ୍ୱ ଶକ୍ତିସମର୍ଥତା ଏବଂ ରୂପାତ୍ମନ ଦେଇପାରିବା ଲଗି ଏବଂ ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବା ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ପାରିବା ଲଗି ଚିତ୍‌ଶକ୍ତିର ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଣର ସାହାଯ୍ୟ ଲୋଡ଼ାଏ । ଆପଣାର ଏହି ଅନ୍ତଃବର୍ତ୍ତୀ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ଚିତ୍‌ଶକ୍ତିର ଅନ୍ୟ ସାଦୃଶ୍ୟସ୍ୱ ଜିତ୍ସାସ୍ପଦକାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଲଗି ଯଦି ପ୍ରାଣ ନାସ୍ତି କରିବ ବା ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଚିତ୍‌ଶକ୍ତିର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାତ ହୋଇ ରହେ, ତେବେ ଏଠାରେ ଆପଣାର ସାଦୃଶ୍ୟସ୍ୱ ପ୍ରକୃତଭୂମିରେ ସେମାନେ ହୁଏତ ଏକ ସ୍ଥାଣୁ ବଚ୍ଛିନ୍ନତାରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିବେ, ଅଥବା ଏକ ପୂଜର୍ଣ୍ଣତ୍ୟୁତ ନଷ୍ଟଜତା ହୋଇହିଁ ରହିବେ । କିଂବା, ଯଦି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତଥାପି କିଛୁହେଲେ ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ତେବେ ତାହା ଆମ କାର୍ଯ୍ୟର କେବଳ ଏକ ଆଂଶିକ ଆଲେଖକରଣ ହୋଇହିଁ ରହିବ; ତାହା ବସ୍ତୁସତ୍ତତ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଆଶସ୍ୱତ ହୋଇ ରହିବ; ଅନ୍ତିତ୍ୱଟିରେ ନଷ୍ଟସ୍ୱ ଏଠିସେଠି କେତେକ ଅଦଳବଦଳ ଘଟାଇ ପାରିବ ସତ, ମାତ୍ର ସେଥିରେ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ ପରବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବା ଲଗି ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ଶକ୍ତି ନଥିବ । ଏବଂ ଯଦି ପ୍ରାଣ ଚିତ୍‌ଶକ୍ତିର ସମକ୍ଷରେ ଆପଣାର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ତଥାପି ଅଣି ସମ୍ବଦ୍ଧ କରି ରଖେ, ମାତ୍ର ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଶୋଧିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ସେଥିରୁ ହୁଏତ ଏକ ନକୃଷ୍ଟ ପରିଣାମହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବ; କାରଣ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହା ପ୍ରେମ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଚଦ୍‌ଗତ ଜିଘାଂସୁକତାକୁ ମଧ୍ୟ କେବଳ କେତୋଟି କ୍ଷୀଣବେଗ ଭୁଷ୍ଟ ଗଢରେହିଁ ଆଣି ପର୍ଯ୍ୟବସିତ କର ରଖିବ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ସ୍ୱଳ୍ପାସ୍ୱ ନକୁଷ୍ଟ ବା ବକୃତ୍ତ ଜିଘାଂଗୁଡ଼ିକରହିଁ ଦୃଷ୍ଟସ୍ୱଭରର କର ପକାଇବ। ସୃଜନଶୀଳ ଆଧାତ୍ମିକ ଉପଲବ୍ଧିରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଣିବା ସକାଶେ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଯେ ଏକାନ୍ତ ଅପରହାର୍ଯ୍ୟ, ସେଥିରେ ଲେଶମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏହି ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଏକ ବମୋଚତ ଶକ୍ତି ହୋଇଥିବା ଦରକାର, ସ୍ୱସ୍ଥ ରୂପାନ୍ତରତ ଏବଂ ଉତ୍ତୋଳତ ହୋଇଥିବା ଦରକାର। କାରଣ ସେହି ପ୍ରାଣ ଯଦି ସେହି ନଭ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ମନୋମସ୍ୱ ମନୁଷ୍ୟ-ପଶୁରହିଁ ପ୍ରାଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଦାନବ କିଂବା ଅସୁରର ପ୍ରାଣ ହୋଇଥାଏ, ଏପରକ ଦିବ୍ୟ ତଥା ଅଦିବ୍ୟର ଏକ ମିଶ୍ରଣ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ, ତେବେ ଉଦ୍ଦାତ୍ତ ଆଦୌ କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ। ଏହି ପୃଥ୍ୱୀକୁ ବର୍ଜନ କରୁଥିବା ବା ସ୍ୱର୍ଗ ଲେଉଡ଼ି ଧାଇଁଥିବା ଅନ୍ୟ ମାର୍ଗ ଓ ସାଧନାସବୁ ଯାହା କରୁଥାନ୍ତୁ ପଛକେ, ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗକୁ ଏହି ଆତ୍ମାସକର ଏବଂ ଅପରହାର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ, ଜୀବନର ବହ୍ୱଃଷେତ୍ରୀସ୍ଥ କର୍ମଗୁଡ଼ିକର ସମସ୍ୟାଟିକୁ ତାହା କଦାପି ଅସମାହୃତ ରଖି ଚଲିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ତାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ପରମ ଦିବ୍ୟତାଟିର ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ପ୍ରେମ ତଥା ଜ୍ଞାନର ଦିବ୍ୟତାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ତାହାକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଓ ଚରଦ୍ଧନ ଲଗି ସମ୍ମିଳିତ କର ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

ପ୍ରେମ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଶେଷରେ ଏପର ଏକ ସୋପାନକୁ ବକଶିତ ହୋଇ ଚଲିଆସିବେ, ସେତେବେଳେ କ ସେମାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଓ ନଗ୍ନପଦଭାବରେ ପ୍ରାଣର ଶକ୍ତିକୁ ଅପଣାର କରିପାରିବେ ଓ ତାହାକୁ ଏକ ନୂତନ ରୂପ ଦେଇପାରିବେ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନର କର୍ମଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତୀନ ହେବାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟଟିକୁ ଗଡ଼ାଇ ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ସମାଧାନ ମିଳିବ ନାହିଁ। କାରଣ, ଆମେ ଆଗରୁ ଆଲୋଚନା କର ଦେଖିସାରିଛୁ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ବମୋଚନ-ଶକ୍ତିକୁ ବ୍ୟାହତ ଏବଂ ରକ୍ଷଣବଦ୍ଧ କର ରଖିଥିବା ପ୍ରାଣଗତ ବକୃତିର କବଳରୁ ଆପଣାକୁ ପୁରସ୍ତିତ କର ରଖିପାରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱସ୍ଥ ଅନେକ ଉପରକୁ ଉଠିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ। ମାତ୍ର ଆମର ଚେତନା ଯଦି ଅତରେ ଏକ ଅତମାନସ ପ୍ରକୃତିର ଶିଖରଗୁଡ଼ିକ ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ପାରିବ, ତେବେ ଏହିସବୁ ଅସମର୍ଥତା ପ୍ରକୃତିରେ ଦୂରୀଭୂତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ। ମାତ୍ର ଠିକ୍ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ଆମକୁ ଏକ ଦ୍ୱିଫଶଧ୍ୱର ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ; ଅର୍ଥାତ୍, ଆମର କାନ୍ଧ ଉପରେ ଏକ ଅଶୋଧିତ ତଥା ଅସଂସ୍କୃତ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିର ବୋଝକୁ ଲଦି ସେହି ଅତମାନସ ଶିଖରଗୁଡ଼ିକ ଯାଏ ଉଠି ଯାଇପାରିବା ଯେପର ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେହିସବୁ ଚଦ୍‌ଗତ ତଥା ଅତମାନସ ସୋପାନଗୁଡ଼ିକରହିଁ ସମ୍ପଦ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରସାଦମୂକ ଅନ୍ୱେକ ଏବଂ ଅନେସ୍ଥ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ନଆଣିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ ପ୍ରାଣ୍ଟ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ମୂଲଭୂତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇ ପାରିବା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ପରମ ଅଭିମାନସ ଚେତନାକୁ ଆମେ କଦାପି କେବଳ ଏକ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ, କେବଳ ଏକ ଆନନ୍ଦ, ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ପ୍ରେମ ଅଥବା ଏକତ୍ୱ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ନାହିଁ; ତାହାକୁ ଆମେ ଏକ ପରମ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା, ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବା ଶକ୍ତିର ଏକ ଚଉର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିବା, ଏବଂ ଇଚ୍ଛା, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଶକ୍ତିର ଜ୍ୱପାଦାନଟିକୁ ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରକୃତିର ଭୂମି ଉପରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଭାବରେ ବଳଶାଳି କରିଇ ନପାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓ ତାହା ଯେପରି ସେହି ଅତିମାନସ ଚେତନାଟିକୁ ଗ୍ରହଣ ଓ ବହନ କରି ପାରିବ, ସେଥିଲାଗି ତାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉନ୍ନୋଳିତ କରି ନନେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅତିମାନସ ଚେତନାର ଅବତରଣ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଇଚ୍ଛା, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଶକ୍ତି,—ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିରହିଁ ତୋଟିଏ ତୋଟିଏ ସହଜାତ ଚଉର୍ଯ୍ୟ; ଏବଂ ପ୍ରାଣ ଯେ କେବଳ ଜ୍ଞାନ ଓ ପ୍ରେମର କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଅସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥାଏ, ଏହିଠାରେହିଁ ତାହାର ପ୍ରକୃତ ଔଚିତ୍ୟଟି ନହୁଡ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଠିକ୍ ଏହି କାରଣଟି ସକାଶେହିଁ ତାହା ଏପରି ଏକ ବସ୍ତୁର ଭୂମି ପଛରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରେରିତ କରି ରଖିଥାଏ, ଯାହା ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅତ୍ୟଧିକ ପରିମାଣରେ ବସ୍ତୁଗତ୍ୟନ୍ୟ, ଅନମନୀୟ ଏବଂ ଜଡପଦାର୍ଥ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଭଗବାନ ଏବଂ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଲାଗି ଆପଣାର ସ୍ୱଳ୍ପ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୋଣ୍ଡାହି ଟାଉରେ ଦୃଃସାହସ ମଧ୍ୟ କରିପାରେ । କେବଳ ପ୍ରେମ ଓ କେବଳ ପ୍ରଜ୍ଞା ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ବାସ୍ତବ ନୁହନ୍ତି; ଆମକୁ ତାଙ୍କର ଶକ୍ତିରୂପ ବାସ୍ତବଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଆମର ମନ ଯେପରି ଜ୍ଞାନର ଅନ୍ୱେଷଣ କରି ବୁଲୁଥାଏ, ପ୍ରେମର ଅନୁଭୂତି ଲାଗି ହୃଦୟ ଯେପରି ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି, ଯେତେ ଫଳମଳଲ, ଅକୁଶଳ ଏବଂ ଅସୁବିଧାସ୍ତ ଭାବରେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମର ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରର ସନ୍ଧାନରେ ଏବଂ ସେହି ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ଆଣି ଦେଇଥିବା ଜୟଯୁକ୍ତରେ ସନ୍ଧାନରେ କେତେଆଡ଼େ କେତେପ୍ରକାରେ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲାଇବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ବା କ୍ଷମତା ଏପରି ଏକ ପଦାର୍ଥ, ଯାହାକୁ କ କଦାପି ସ୍ୱୀକାର ଓ ଗ୍ରହଣ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଅଥବା ଯାହାଲାଗି କୌଣସି ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ତାହା ସ୍ୱଭାବତଃହିଁ ଆମକୁ ଦୂରିତ କରି ପକାଇବ ଓ ଆମକୁ ନାନା ଅନର୍ଥ ଭିତରେ ଆଣି ପକାଇଦେବ;— ଏହିପରି ଏକ ବସ୍ତୁର ଦ୍ୱାର ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ନୈତିକ ଅଥବା ଧର୍ମାନୁଗତ ମନ ତାହାକୁ ଯେପରି ସଦ୍ଦା ନଇତ କରି ରଖିଥାଏ, ସେହି ବସ୍ତୁଟିକୁ ଆମେ ଏକ ଭୁଲ ବସ୍ତୁର ବୋଲିହିଁ କହିବା; ଅଧିକତର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଆପାତତଃ ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଈଶ୍ୱରଟିକୁହିଁ ଉଚ୍ଚତ ବୋଲ୍ ପ୍ରମାଣ କରବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ କେବଳ ଏକ ଅଙ୍ଗ ଏବଂ ବିବେକସ୍ୱୀକୃତ ଭ୍ରମଧାରଣା ବୋଲ୍ହିଁ କହିବା । ପ୍ରେମ ଏବଂ ଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ଦୂଷିତ କରି ଦିଆଯାଇଥିବା ପରି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅପବ୍ୟବହାର ହେଉଥିବା ପରି ଏଇଟି ବି ଦୂଷିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଓ ଏହାର ବି ଅପବ୍ୟବହାର କରିଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଷମତା ବା ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱ ବୋଲ୍ହିଁ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏଠାରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ-ସାଧନରେ ବ୍ୟବହୃତ ହେବା ଲାଗିହିଁ ତାହାର ଅବତାରଣା କରିଯାଇଛୁ ବୋଲ୍ ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ । ଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ପରମ ସଂକଲ୍ପ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ ଜଗତର ମୂଳକରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ; ଏହା ଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତି ହୋଇଥାଉ ବା ପ୍ରେମର ଶକ୍ତି ହୋଇଥାଉ, ପ୍ରାଣର ଶକ୍ତି, କର୍ମର ଶକ୍ତି କିଂବା ଦେହର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ତାହା ସଂବିଦ୍ ମୂଳତଃ ଚିଦ୍‌ଗତ ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବରେ ଦିବ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଅଜ୍ଞାନର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ପଶୁ, ମନୁଷ୍ୟ ବା ଦାନବ ଏହି ଶକ୍ତିଟିକୁ ଯେଉଁପ୍ରକାରେ କାମରେ ଲଗାଇବାରେ ଲାଗିଛୁ, ଆମକୁ ସେହି ସ୍ୱତତ୍ତିକୁହିଁ ପରହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତ ତଥା ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କ ସହିତ ଐକ୍ୟଜ୍ଞାନବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚେତନା ଦ୍ୱାରା ପରଗ୍ଧୃତ ଏହାର ବୃହତ୍ତର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଗତ—ଆମକୁ ଏହା ଯେତେ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବାପନ୍ନ ବା ଅଲୌକିକ ବୋଲ୍ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ,—କର୍ମଟିକୁହିଁ ତାହାର ବକଲ୍ପରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ପ୍ରାଣର କୌଣସି କର୍ମକୁ କଦାପି ପରତ୍ୟାଗ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅନୁଭୂତିରେହିଁ କଦାପି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ବାହାରର ଭୂମିଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରରେ ବଦଳାଇ ଦେଇ ପାରିବା ସକାଶେ ତାହାକୁ ଅନ୍ତଃପ୍ରବଷ୍ଟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ସେହି ଯୋଗ-ଶକ୍ତିର ଏକ ଅଙ୍ଗ ଏବଂ ଏକ ନିସ୍ୱାରେ ପରଣତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଯେଉଁ ଯୋଗ-ଶକ୍ତି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଆପଣାର ପରଗ୍ଧୃତାଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହାର ଏକ ଅଙ୍ଗ ଏବଂ ନିସ୍ୱାରେ ପରଣତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆପଣାର ଅଜ୍ଞାନସ୍ଥ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ପୂରଣ କରିପାରିବା ଲାଗି ପ୍ରାଣର ଭୂମିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଏଠାରେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରକାରର କାମନା-ବାସନାକୁ ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିଛୁ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଚୈତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ସ୍ଥୂଳାଙ୍ଗଟି ସ୍ଥାନରେ ତାହାକୁ ଏକ ବକଲ୍ପରୂପେହିଁ ଆଣି ବସାଇ ଦେଇଛୁ;—ଏବଂ ଏଇଥିରୁହିଁ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭୂମି ଉପରେ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ କର୍ମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହେବାରେ ପ୍ରାପ୍ତ ସବୁଯାକ ଅସୁବଧାରହିଁ ଉଦସ୍ତ ହେଉଛୁ । ଆମର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତିରେ ଜୀବନର ସକଲ ବା ଅଧିକଫଖ୍ୟକ କର୍ମ ଠିକ୍ ଏହି କାମନା-ଆସ୍ପାଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରଗ୍ଭଳିତ ହେଲ ପର ବା ଚଳ୍ପିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର ମନେହେଉଛୁ; ଏପରକ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ନୈତିକ ବା ଧର୍ମଶ୍ରେୀସ୍ୱି କର୍ମ ବୋଲ କହୁଛୁ, ଏପରକ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଆଗରେ ପର୍ଥ, ପରୋପକାର, ଆତ୍ମ-ତ୍ୟାଗ ବା ଆତ୍ମ-ବର୍ଜନର ଛଦ୍ମବେଶମାନ ପରଧାନ କର ରହିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ କେବଳ ଭାଦ୍ୱାର ବରଚନାର କେତେକେତେ ରଙ୍ଗ, ଦ୍ୱାରା ଗୋଟାସୁଦ୍ଧା ବୁଣାହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏହି କାମନା-ଆତ୍ମା ହେଉଛୁ ଏକ ବହୁଜନକାଙ୍କ୍ଷୀ ଓ ଅହଂପ୍ରେରତ ଆତ୍ମା, ଏବଂ ଏହାର ସହଜାତ ସକଲ ପ୍ରବୃତ୍ତି କେବଳ ଏକ ବହୁଜନଧର୍ମୀ ଆତ୍ମପ୍ରତଷ୍ଠା ଲଗିହିଁ ନପ୍ରୋଜତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଗୋଲ୍ଗୋଲ୍ ହେଉ ଅଥବା ଅଲ୍ପବହୁତ ଜଜକ ହେଉଥିବା ମୁଖାଗୁଡ଼ିକର ଅଡ଼ାଅଳରେ ରହି ହେଉ, ଏହି କାମନାଧର୍ମୀ ଆତ୍ମା ଅନୁକ୍ଷଣ କେବଳ ଅପଣାର ବୃଦ୍ଧି ଲଗି, ଅଧିକାଇଲ୍ଭ ଲଗି, ସମ୍ଭୋଗ ଲଗି, ବଳସ୍ୱାପ୍ତଲ ଲଗି ଏବଂ ପାମ୍ରାଜ୍ୟ ଲଗିହିଁ ଅପଣାକୁ ଉଦ୍ୟତ ଓ ଅଗ୍ରସର କର ରଖିଛୁ । ତେଣୁ ପ୍ରାଣର ଭୁମିକି ଉପରୁ ଚଞ୍ଚଳତା, ଅସମଞ୍ଜସ୍ୱତା ଏବଂ ବିକାରଉତ୍ତଜାର ଅଭିଶାପଟିକୁ ଅପସାଇତ କରନେବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ସେହି ଭିତ୍ତି ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଚୈତ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁହିଁ ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣଗାମୀ ଆତ୍ମାନଟିରେ ଆଣି ବସାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ କାମନା ତଥା ଅହଂର ଏହି ମିଛ ଆତ୍ମାଟିକୁ ବିନଷ୍ଟ କରଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାନ ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିଟିକୁହିଁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବଳାତ୍କାରବଶ ଅଥବା ବାଧ କର ରଖିବା ବା ତାହାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାକୁ ଧାରୁଟିରେହିଁ ତାହାର ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ବକାଶଟିକୁ ଅସ୍ୱୀକୃତ କର ରଖିବା । କାରଣ କାମନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ ଏହି ବହୁତ୍ମାଟିର ପଛରେ ଆମର ଭିତରେ ଏକ ଅନ୍ତରତର ଓ ଅତଲ ପ୍ରାଣସତ୍ତ୍ୱ ସଞ୍ଜୀ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ଯାହାକୁ କ ଆମେ ତୌଣସିପ୍ରକାରେ ବନଷ୍ଟ କରଦେବା ନାହିଁ; ଆମେ ସେଇଟିକୁ ଏକ ପ୍ରମୁଖ ସ୍ଥାନ ଦେଇ ରଖିବା ଏବଂ ତତ୍ୱ ପ୍ରକୃତରହିଁ ଏକ ଅନ୍ୟତମ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱତ୍ତରେ ନିସ୍ୱାର୍ଣୀଳ ହୋଇ ପାରବାକୁ ଆମେ ଏଇଟିକୁ ଉନ୍ମୋଚତ କର ଆଣିବା । ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଅନ୍ତରତମ ଆତ୍ମାଟିର ନାସ୍ୱକତ୍ୱରେ ଆମର ଏହି ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରାଣସତ୍ତ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି ତା'ର ସ୍ୱଳସ୍ୱ ପ୍ରାଧାନ୍ୟଟିକୁ ଲଭ କରିବ ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟକାତ୍ମ ହୋଇ ରହିବ;—ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ-ଗୁଡ଼ିକର ତତ୍ୱ ତତ୍ତାର୍ଥତା ଲଗି ଆବଶ୍ୟକ ସୃଷ୍ଟି ବୋଲ ଜାଣି ରଖିବା । ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ମର୍ମତଃ ଯେପର ଥିଲେ ଠିକ୍ ସେହିପର ହୋଇ ରହିବେ, ମାନ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱ ତଥା ବାହ୍ୟ ସ୍ୱତ୍ତରେ ସେମାନେ ଏକାକେଲକେ ରୂପାନ୍ତରତ ହୋଇଯିବେ । ସେହି ତତ୍ୱ ପରମ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି ବକାଶ ଓ ଉଦ୍ଭବୃଦ୍ଧି ଲଗି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକ ଇଚ୍ଛାରୂପେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିବ, ଆତ୍ମ-ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ଏକ ଶକ୍ତିରୂପେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିବ; ମାତ୍ର ତାହା ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାକୁହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରୁଥିବ, ଆମର ଏହି ଉପରଚଳାଗରେ ଯେଉଁ କ୍ଷୁଦ୍ର ଏବଂ ଅସ୍ଥାୟୀ ବ୍ୟକ୍ତିସୃଷ୍ଟି ରହିଛି, ସିଏ ସେଇଟିକୁ କଦାପି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରୁ ନଥିବ । ସେହି ବିକାଶ ଏବଂ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଆମକୁ ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଓ ଦିବ୍ୟ ପରମ-ବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ବିକଶିତ କରାଇ ଆଣିବ, ଜେଉଁଟି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିକଶିତ କରାଇ ଆଣିବ; ଆମର ଏହି ଅହଂଟିକୁ ଅଧୀନ କରି ରଖିଲେ ଓ ତାହାକୁ ଏକାବେଳକେ ବିଲୁପ୍ତ କରିଦେଲେ ଯାଇ ଆମ ଭିତରେ ସେଇ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଅବିନାଶୀ ପରମ ବ୍ୟକ୍ତି-ପୁରୁଷର ଆବିର୍ଭାବ ସମ୍ଭବ ହେବ, ତାହା ସେହି ପୁରୁଷଟିକୁହିଁ ବିକଶିତ କରାଇ ଆଣିବ । ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବା ଧେୟ କଦାପି ଆମେ କେବଳ ଏହି କଥାଟିକୁହିଁ ଜାଣି ରଖିବା ଆମର ଜୀବନ ବିକଶିତ ହୋଇ ଉଠିବ ଓ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ହେବ, ମାତ୍ର ଏହି ବିକାଶ ଓ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଚିଦ୍‌ଗତତାରହିଁ ବିକାଶ ଓ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ରହିବ; ସେହି ଚିଦ୍‌ଗତତାହିଁ ଆମର ମନରେ, ପ୍ରାଣରେ ଓ ଦେହରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବ, ଆପଣାକୁ ଅଭିବୃଦ୍ଧ କରି ଆଣିବ । ଅଧିକାରଲାଭ ମଧ୍ୟ ଆମ ଜୀବନର ଧେୟ ହୋଇ ରହିବ, ମାତ୍ର ତାହା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଦ୍ୱାରା ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପରମ ଦିବ୍ୟତାରହିଁ ଏକ ଅଧିକାରଲାଭ ହୋଇ ରହିଥିବ; ଅହଂର କୌଣସି କାମନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ କେବଳ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ପକାଶେହିଁ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାରଲାଭକୁ ତାହା ଆଦୌ ମନ ବଳାଇବ ନାହିଁ । ଉପଭୋଗ ମଧ୍ୟ ଆମ ଜୀବନର ଧେୟ ହୋଇ ରହିବ; ମାତ୍ର ତାହା ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଉପଭୋଗକୁହିଁ ଆପଣାର ଧେୟ କରି ରଖିବ । ଏହି ଜୀବନରେ ସଂଗ୍ରାମ ରହିବ, ବିଜୟ ବି ହାସଲ ହେବ, ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ବି ଆପନା ହେବ; ମାତ୍ର ଅନ୍ଧକାରର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସହିତହିଁ ଏହି ସଂଗ୍ରାମ ଘୁଞ୍ଚିବ ଓ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଲଗିବ, ଏବଂ ଶେଷରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜୟ ମଧ୍ୟ ହାସଲ କରିଯିବ । ଅନ୍ତରସ୍ଥ ତଥା ବାହ୍ୟ ଉଭୟ ପ୍ରକୃତ ଉପରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆତ୍ମଶାସନ ଏବଂ ସ୍ୱାମିତ୍ୱର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବ; ଅଜ୍ଞାନର ବ୍ୟଗ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେହିଁ ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରେମ ତଥା ଦିବ୍ୟତ୍ୱର ବିଜୟ ଘୋଷିତ ହେବ ।

ପ୍ରାଣଗତ ସକଳ କର୍ମ ତଥା ସେଗୁଡ଼ିକର ନମୋଭର ରୂପାନ୍ତର ସାଧନ ଲଗି ଆମେ ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ସତ୍ତ୍ୱି ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା, ସେହି କର୍ମଗୁଡ଼ିକର ଦିବ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଲଗି ଆମେ ଏହିଗୁଡ଼ିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ରଖିବା । ଏଇଟି ହେଉଛି ଆମର ଆଲୋଚିତ ତିବିଧ ଯଜ୍ଞରେ ତୃତୀୟ ଉପାଦାନ । ପ୍ରାଣର କୌଣସି ଏକ ବୃତ୍ତିପ୍ରଯୋଜିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତାହାକୁ ଅନ୍ତମାନସ ସ୍ତରକୁ ଉନ୍ନୀତ କରାଇବାକୁହିଁ ଆମେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯୋଗର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିବା; ଜୀବନକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ନୈତିକ ରୂପ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ରୂପ ଦେବାକୁହିଁ ଆମେ ଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିବା। କେବଳ କେତେଟା ବାହ୍ୟ ବୃତ୍ତି ବା ଉପରଚ୍ଛଗସ୍ଥ ମନଃପ୍ରେରିତ ଅଭିପ୍ରାୟକୁ ନେଇ କାହିଁକି କାରବାର କରିବା ଯୋଗର ପ୍ରଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ପ୍ରାଣକୁ ଏକ ନୂତନ ଭୂମି ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ତାହାକୁ ସେହି ବୃତ୍ତି ବା ଅଭିପ୍ରାୟଗୁଡ଼ିକର ଗୁପ୍ତ ଦିବ୍ୟ ଉପାଦାନଟି ଉପରେ ନେଇ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିଇ ପାରିବା ହେଉଛି ଯୋଗର ପ୍ରଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ। କାରଣ ଜୀବନକୁ କେବଳ ଏହିପରି ସ୍ତରରେ ପୁନଃ-ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିପାରିଲେହିଁ ତାହା ଆମ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ଅପରୋକ୍ଷ ସ୍ତରରେ ଶାସିତ ଓ ପରିଚାଳିତ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ; ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ଯେପରି ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଅଜ୍ଞାତଙ୍କର ଏକ ଛଦ୍ମବେଶ ଓ ବିକୃତକାୟ ମୁଖାବରଣ ହୋଇ ରହିଛି, ସେତେବେଳେ ଆଉ କଦାପି ସେପରି ହେବ ନାହିଁ। ଏହି ପୁନଃପ୍ରତିଷ୍ଠା ଫଳରେ ଚେତନାର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣୋପାଦାନଗତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିତ ହୋଇଯିବ; କେବଳ ଉପରଚ୍ଛଗତାରେହିଁ ମନ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିର ସ୍ପନ୍ଦ ଓ ପଦ୍ଧତିଟି ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତିକମାତ୍ର ଅଦଳବଦଳ ହୋଇପାରୁଛି, ସେତେବେଳେ ତାହା କେବଳ ସେତିକ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ। ଆମର ପ୍ରାଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛି ଚେତନାର ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ସେହି ଚେତନାକୁ ଏକାବେଳକେ ଅନ୍ୟପ୍ରକାର କରିଦେଇ ଯିବ ଏବଂ ତାହାର ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ସନ୍ନାସ ଓ ଦ୍ୱିସନ୍ଧ୍ୟଧତା ମଧ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ନେଇଯିବ।

*

ତେଣୁ ଜୀବନର ବାହ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରଟାରେ ତାହାର ପ୍ରତିଷ୍ପର୍ଦ୍ଧାଗୁଡ଼ାକରେ ମାତ୍ର କେତେଟା ଅଦଳବଦଳ କରିଦେଇ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଜୀବନର ଅସଲ ଆଧାରଭୂମିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ତାହାକୁ ତାହାର ବର୍ତ୍ତମାନ ସନ୍ନାସିତ ତଥା ଅଜ୍ଞାନ-ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ଅବସ୍ଥାରୁ ସ୍ପନ୍ଦିତର ଏକ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ତଥା ସୌଷମ୍ୟଯୁକ୍ତ ଉଚ୍ଚତନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଦେବାର ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥାଏ। ଦେହସ୍ଥ ଏହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିପ୍ଳବଟି ଏବଂ ନୂତନ ଉଚ୍ଚତାଟି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବା ଲାଗି ଆମକୁ ପ୍ରଥମେ ଉନୋଟି ଅସରଦ୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱିର ପୂରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ସେହି ଉନୋଟି ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ସତ୍ତ୍ୱିକୁ ଆମେ କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତରରେ ଯଥେଷ୍ଟ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଉନୋଟିଯାକକୁ ଏକାଠି କରିପାରିଲେ ସେଥିରୁ ଯେଉଁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଜନ୍ମଲାଭ କରିବ, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆମର ଅଭିଲଷିତ ରୂପାନ୍ତରଟି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ, ନୂତନ ଦୀକ୍ଷା ସମ୍ଭବ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । କାରଣ, ପ୍ରଥମତଃ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀବନ ଯେଉଁଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛି, ତାହା ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ କାମନାରହିତ ଏକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ହୋଇ ରହିଛି; ଆପଣାର କେନ୍ଦ୍ରସ୍ୱରୂପ ତାହା ଆମ ଭିତରେ ଏପରି ଏକ କାମନା-ଆତ୍ମାକୁ ଗଢ଼ି ଥୋଇଦେଇଛି, ଯାହାକି ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାକୁ ଭା' ଆପଣା ସହିତହିଁ ଗଅଁଠାଇ ରଖିଛି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ଆପଣାର ଏକ ଅଜ୍ଞାନବଶ, ଅର୍ଦ୍ଧାଲୋକିତ ଏବଂ ପଗ୍ୱହିତ ହୃଦ୍ୟମର ସ୍ପନ୍ଦାତ୍ମକ ବ୍ୟାକୁଳତାମୟ ଅନୁରଞ୍ଜନ ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣାଟିକୁ ଭରି ରଖିଦେଇଛି । ଜୀବନର ବିଚରଣ-ପଥକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ପଥରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ହେଲେ ସେହି କାମନାରହିତ ବିଲୋପ ସାଧନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତାହା ସ୍ଥାନରେ ଏକ ଅଧିକ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅଧିକ ଦୃଢ଼ ପ୍ରେରଣା-ଶକ୍ତିର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ; ବାସନା ଓ କାମନା ଦ୍ୱାରା ସଦାସନ୍ତାପିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାଟିକୁ ବିନଷ୍ଟ କରିଦେଇ ତାହାର ପରିବର୍ତ୍ତରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ଭିତରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରାଣମୟ ସତ୍ତ୍ୱାରହିତ ପ୍ରଶାନ୍ତ, ଶକ୍ତିମନ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରସନ୍ନତାକୁ ଆବିର୍ଭୂତ କରାଇ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା'ପରେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀବନ ଯେପରି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛି, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ଅଂଶତଃ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିଗତ ଆବେଗଟି ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଅଂଶତଃ ସେହି ଅଜ୍ଞାନମୟ ପ୍ରାଣଗତ ଆବେଗର ମୁଖ୍ୟତଃ ଏକ ଜଙ୍ଗର ଏବଂ ପଥସ୍ପନ୍ଦର ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ମନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଧାବିତ ବା ପରିଚାଳିତ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ମାନ, ସେହି ମନ ଅଂଶତଃ ତାହାର ଏକ ଅସ୍ଥିର, କମ୍ ପ୍ରକାଶଯୁକ୍ତ ବା କମ୍ ଉପଯୁକ୍ତ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ତଥା ଉପଦେଷ୍ଟା ହୋଇ ରହିଛି । ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜୀବନ ଲାଗି ଏହି ମନ ତଥା ପ୍ରାଣଗତ ଆବେଗ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାଧନମାତ୍ର ହୋଇ ରହିବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଆଦୌ କିଛିହେଲେ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ଆମର ସେହି ଅନ୍ତରତମ ଚୈତ୍ୟସତ୍ତାହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ପରିବର୍ତ୍ତରେ ଆମ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତମଣ-ପଥରେ ନେତାରୂପେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହିବ, ଏକ ଦିବ୍ୟ ମାର୍ଗଦର୍ଶନର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ହୋଇ ରହିବ । ଏବଂ ଶେଷରେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ଜୀବନ ଯେଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛି, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା କେବଳ ଆମର ଏହି ବିଭେଦଧର୍ମୀ ଅହଂର ପରିତର୍ପଣ ଲାଗିହିଁ ଆପଣାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ରଖିଛି । ଏହି ଅହଂଟିକୁ ବିଦାୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତାହାର ବଦଳରେ ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଚିତ୍ତଗତ ବ୍ୟକ୍ତି-ପୁରୁଷହିଁ ଆସ୍ଥାନସ୍ଥ ହୋଇ ରହିବ, ସେହି କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱାଟିହିଁ ଆସନରେ ବସିବ; ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ଜୀବନ ଏହି ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣାଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ । ତାହା ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସତ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିବ ଏବଂ ତାହାର ଅଭିପ୍ରାସୃଷ୍ଟିର ସାଧନ ଲାଗିହିଁ ଏକ ଅନୁଗତ ନମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୁଯାନ୍ତରବାସୀ ଏହି ଚତୋଟି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଗତଗ୍ରନ୍ଥନ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମଟିରେ ପ୍ରକୃତରେ ଏପର କହୁ ନାହିଁ, ଯାହାକ ଆଗରୁ ବହୁ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ରହି ଆସି ନାହିଁ, ଓ ଯାହା ସହତ ଆମେ ପରଚତ ହୋଇ ନାହୁଁ । କାରଣ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ସାଧନାରେ ଏଇଟିହିଁ ସଂଚାଳ ଏକ ଅନ୍ୟତମ ପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇ ଆସିଛୁ । ଗୀତାର ଅତ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଚତ୍ତ୍ୱଟିରେ ଏହାକୁ ସଂପ୍ରକୃଷ୍ଟ ଭାବରେ ସ୍ୱୀକାର କର ରଖାଯାଇଛୁ; କର୍ମର ଉତ୍ତ୍ରେରକରୂପେ ଫଳକାମନାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରତ୍ୟାଗ, ସ୍ୱୟଂ ବାସ୍ତବାତ୍ମିର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଳପ୍ରିସାଧନ, ଏବଂ ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ସମତାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି;—ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସତ୍ତ୍ୱର ସାଧାରଣ ସ୍ଥିତି ହୋଇ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କର ବଆଯାଇଛୁ । ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମତାକୁହିଁ ଆମେ ବାସନାନନ୍ଦାପନର ଏତମାନ ପ୍ରକୃତ ଓ ଅଭ୍ରାନ୍ତ ଦର୍ଶନ ହୋଇ ଜାଣି ରଖିବା । ସକଳ ବସ୍ତୁ ଲଗି ଆମର ଆତ୍ମାରେ ସମତାଭାବ ରହିବ; ଆମେ ଆନନ୍ଦ ଓ ଦୁଃଖ, ପ୍ରୀତକର ଏବଂ ଅପ୍ରୀତକର, ସଫଳତା ବା ବିଫଳତା ପ୍ରତ୍ୟୁତରେ ଆଦୌ ବଚଳତ ହୋଇପଡ଼ିବା ନାହିଁ; ହତ ଓ ଖଡ୍ଗ, ବନ୍ଧୁ ଓ ଶତ୍ରୁ ଭଳା ପୂଣ୍ୟବାନ୍ ଏବଂ ପାପୀକୁ ଆମେ ସମାନ ଆଖିରେ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା; ସକଳ ଜୀବଜନ୍ତୁରେ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କୁହିଁ ଅନେକରୂପ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଦେଖିବାକୁ ପାରିବା ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ କେବଳ ସେହି ଶାଶ୍ୱତସ୍ଥ ପରମ ଚିଦ୍‌ଘତଭାବହିଁ ବହୁବଚନ ମାଳା ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଧୀରଗତ ଭଳା ଅନ୍ତରାତ୍ମ ହବର୍ତ୍ତନକୁହିଁ ଦେଖିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହେବା । ଏହି ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ଆମେ ମନର ସୋପାନରେ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥିବା ଏକ ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥା, ଭଟସ୍ଥତା ବା ଉଦାସୀନତା ବୋଇ ଭ୍ରମ କରିବା ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଏକ ଆନନ୍ଦମୟ ପ୍ରାଣଗତ ଉତ୍ତନ ଅବସ୍ଥା ବୋଇ କଳ୍ପନା କରିବା ନାହିଁ, କୌଣସି ପ୍ରକାର ବା କୌଣସି ବଶେଷ ଗତଗ୍ରନ୍ଥନ ଲଗି ଅପଣାର ପକ୍ଷପାତ ଦେଇ ନଥିବା ଆମ ଭୌତତ ତେତନାର ଏକ ନିସ୍ପାରହୁତ ସ୍ଥିତ ବୋଇ ରହିବା ନାହିଁ । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଭ୍ରମବଶତଃ ଅନେକ ସମସ୍ତରେ ଏହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମସ୍ଥିତ ବୋଇ କୁହା ଯାଇଥିବାରୁ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଆମେ କଦାପି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଇ ରହିବା ନାହିଁ; ପ୍ରକୃତର ପଛରେ ପରମ ସାକ୍ଷୀ-ଆତ୍ମା ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱର ବଶ୍ୱାତ୍ମକତା ବା ବଶ୍ୱତୀତ୍ମତା ପର ଆମେ ତାହାକୁ ଏକ ବଶାଳ ଭଳା ସଂଚାତ୍ମ ଅବତଳ ବଶ୍ୱାତ୍ମତ୍ତବ ବୋଇହିଁ ଜାଣିରଖିବା । କାରଣ ଉତ୍ତ-ପ୍ରତତ୍ତ୍ୱର ଏହି ଭୂମିକିରେ ପ୍ରକୃତରୁ କେବଳ ନାନା ଶକ୍ତିସମୂତାରହିଁ ଏକ ତଳମାନ, ଅର୍ଦ୍ଧ-ଚନ୍ୟସ୍ତ ଓ ଅର୍ଦ୍ଧ-ଅନ୍ୟସ୍ତ ଦଂଚଳା ପରହିଁ ବୋଧ ହେଉଛୁ; ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକ ପଛରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧର ରଖିଥିବା ଏକ ପରମ ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ; ଏକ ଜ୍ଞରତା ଏବଂ ପ୍ରଶସ୍ତତା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ; ତାହାକୁ ଆମେ ଜ୍ଞନମୟ ବୋଇ ନତହି କେବଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶାନ୍ତ ବୋଲିହିଁ କହିବା; ଶକ୍ତିହୀନ ବୋଲି ନକହି ଆପଣା ସମ୍ଭାବନାର ଭୂମିରେ ଏପରି ସଂଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ ବୋଲି କହିବା, ଯେଉଁଥିରେ କି ଏକ କେନ୍ଦ୍ରପ୍ରତିଷ୍ଠ, ଦୃଢ଼ ତଥା ଅବିଚଳ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ଯାବତୀୟ ଗତି ଓ ବେଗକୁ ବହନ କରି ପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଧାରଣ କରି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ । ପଛରେ ରହିଥିବା ଏହି ପରମ ଉପସ୍ଥିତିଟି ସକଳ ବସ୍ତୁ ଲଗି ସମ-ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହିଛୁ; ସିଏ ଆପଣା ଭିତରେ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବା ଶକ୍ତିମତ୍ତାଟିକୁ ଯେକୌଣସି ଜିୟା ଲଗି ପ୍ରବାହିତ କରି ଦଅାଯାଇ ପାରିବ, ମାତ୍ର ସେହି ପରମ ସାକ୍ଷୀ-ଆତ୍ମାରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ବାସନା କେବେହେଲେ କୌଣସି ଜିୟାର ନିର୍ବାଚନ କରିବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପରମସତ୍ତାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଯାହାକି ସ୍ୱୟଂ ଜିୟାଟି-ଠାରୁ ଅତୀତ ଓ ବୃହତ୍ତର ହୋଇ ରହିଛୁ ବା ସେହି ଜିୟାଟିର ଦୃଶ୍ୟମାନ ସକଳ ରୂପ ଓ ଆବେଗର ମଧ୍ୟ ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଓ ତାହାଠାରୁ ବୃହତ୍ତର ହୋଇ ରହିଛୁ । ତାହା ଏହି ମନ ବା ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି ବା ଶରୀରର ମଧ୍ୟ ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ତାହାଠାରୁ ବୃହତ୍ତର ହୋଇ ରହିଛୁ । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ କୌଣସି ତାତ୍କାଳିକ ପ୍ରୟୋଜନ ସକାଶେ ତାହା ଏକ ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣଗତ ଅଥବା ଶାସ୍ତ୍ରୀୟକ ବାହ୍ୟରୂପକୁ ବେଶ୍ ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁଛୁ । ଯେତେବେଳେ ଆମ ଚେତନାର ଭୂମିରେ ସଂଜ୍ଞା ଏହି ବାସନାନିବଂପନ ତଥା ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ସମତାଯୁକ୍ତ ପ୍ରସାରଲାଭ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଇଥାଏ, ସେତକବେଳେହିଁ ଆମ ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଅସଲ ପ୍ରାଣମୟ ସତ୍ତାଟି ଆବରଣ ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରିଆସି ପାରୁଛୁ ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ୱଚ୍ଛାସ୍ୱ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଏବଂ ସଘନ ତଥା ଶକ୍ତିମନ୍ତ ଉପସ୍ଥିତିଟିକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରିଦେଇଥାଏ । କାରଣ ଏହାହିଁ ହେଉଛୁ ସେହି ପ୍ରାଣମୟ ପୁରୁଷର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତି; ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପୁରୁଷହିଁ ପ୍ରାଣମୟ ପୁରୁଷରୂପେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରାଣ ଭିତରକୁ ପ୍ରକ୍ଷେପିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ପ୍ରାଣମୟ ପୁରୁଷର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତି ହେଉଛୁ ଏକ ଶାନ୍ତ ପ୍ରକୃତି, ଶକ୍ତିମନ୍ତ ଓ ଆଲୋକମୟ ପ୍ରକୃତି; ତାହାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏକ ଅନେକମୁଖୀ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ତାହା ସଦାସର୍ବଦା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସକଳତ୍ତରହିଁ ଅନୁଗତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ସେହି ପ୍ରକୃତି ଏକ ଅହଂଶୂନ୍ୟ ପ୍ରକୃତି; ଏବଂ ତଥାପି ବା ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଭିତରେ କହିଲେ ସେହି କାରଣରୁହିଁ ସକଳ ଜିୟା, ସକଳ ସିଦ୍ଧି, ସଚ୍ଚୋଟ ବା ସଂବୃତ୍ତିର ସକଳ ହୃଦ୍ୟମ ଲଗିହିଁ ତାହା ଭିତରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭରି ରହିଛୁ । ସେହି ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିଟି ଆପଣାକୁ ଆଦୌ କଦାପି ଏହି ବସ୍ତୁର୍ବ୍ଦ, ସମ୍ପାଦିତ, ବିଭକ୍ତ ଓ ସଦାସଂଗ୍ରାମରତ ଉପରଭୂଗସ୍ଥ ଶରୀରରୂପେ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରୁ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ତାହା ଏକ ବୃହତ୍ତ୍ ଏବଂ ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଶକ୍ତିମତ୍ତାରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ଶାନ୍ତ, ଶକ୍ତିମନ୍ତତା ଓ ଆନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛୁ; ମହାପ୍ରାଣର ଏକ ବିଶାଳପଥଗୃତ୍ତ ଦେବଦୂତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରୂପେ ତାହା ଆପଣା ଶତ୍ରୁର ଭେଣାଗୁଡ଼ିକୁ ମେଲାଇ ଦେଇଛୁ ଓ ତାହାଦ୍ୱାରା ଏହି ବସ୍ତ୍ରଜଗତକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରି ରଖିଛୁ ।

ମାତ୍ର ତଥାପି ଏକ ବୃହତ୍ ଶତ୍ରୁମଣ୍ଡଳୀ ଏବଂ ସମତା ମଧ୍ୟକୁ ଏହି ଯେଉଁ ରୂପାନ୍ତରଟି ଘଟିବ, ତାହା ଅପେକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିବ; କାରଣ ଆମ ଲାଗି ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜୀବନର ସାଧନଯନ୍ତ୍ରକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ଦେଇଥିଲେହେଁ ତାହା ଆମ ହାତରେ ତାହାର ଶାସନ ଏବଂ ପ୍ରଥମୋଦ୍ୟମଟିକୁ ଆଦୌ ଯୋଗାଇ ଦେଇଯାଇ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ଏହିଠାରେହିଁ ଉନ୍ମୋଚନ ଲଭ କରିଥିବା ତେତ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱର ଉପସ୍ଥିତଟି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଆସିବ; ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଆମ ହାତରେ ସେହି ପରମ ଶାସନ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନଟିକୁ ଧରାଇ ଦେଇଯିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେଇଟା କରିବା କଥାଟି ତା'ର ଆତ୍ମୀୟ ନୁହେଁ; ମାତ୍ର ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନକୁ ଅଭିଭୂତ କରି ଯାଇଥିବାର ପଥରେ ତାହା ଆମକୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ତଥା ବାହ୍ୟ ଜୀବନ ତଥା ସିଦ୍ଧାନ୍ତି ଲାଗି ଏକ କ୍ରମବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ ଜଣାଇ ଯୋଗାଇ ଦେଇଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାହା ସେହି ପ୍ରଣାଳୀ, ପଥ ତଥା ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକର ସୂଚନା ଦେଇଯିବ, ଯାହାକି ଆମକୁ ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣତାର୍ଥ ଅଧ୍ୟାତ୍ମସିଦ୍ଧିଟି ଆଡ଼କୁ ବାଟ କଢ଼ାଇନେବ ଏବଂ ସେହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମସିଦ୍ଧିଟି ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଏକ ପରମ ଓ ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରଥମୋଦ୍ୟମ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ମହତ୍ତ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଯାହାକି ଦିବ୍ୟତ୍ୱବସ୍ତ୍ରାବୃତ ଏକ ପ୍ରାଣ-ଶତ୍ରୁର ଜିତ୍ମାସ୍ପୃକତା-ଗୁଡ଼ିକୁ ପରୀକ୍ଷିତ କରି ନେଇ ଯାଇଥିବ । ସେହିଥିରୁ ପ୍ରତଫଳିତ ହୋଇଥିବା ଆନ୍ଦୋଳନ ଆମ ପ୍ରକୃତର ଅନ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରି ଦେଇଥିବ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ କି କେବଳ ଆପଣାର ସେହି ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଓ ଅନ୍ତର ପରି କେବଳ ପଥ ଅଣ୍ଡାଳିବାରେ ଲାଗିଥିବା ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟାପ୍ତ ଆଉ କୌଣସି ସମର୍ଥତର ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାର ଅଭ୍ୟନ୍ତରେ ଅଜ୍ଞାନର ନାନା ବୃତ୍ତରେ କେବଳ ଭ୍ରମି ବୁଲିବାରେହିଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହି ଆସିଥିଲେ । ସେହି ଆନ୍ଦୋଳ ମନକୁ ମଧ୍ୟ ଘାତପ୍ରତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଓ ବୋଧର ଯଥାର୍ଥ ଅନୁଭୂତିଟି ଆଣି ଦେଇଯିବ; ତାହା ପ୍ରାଣକୁ ପଥଚ୍ୟୁତ ହୋଇ ରହିଥିବା ବା ପଥରୁ ବଚ୍ୟୁତ କରାଇ ନେଇଥିବା ତଥା ଉପୋଚିତ ପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଘାତପ୍ରତ୍ୟ ଜଡ଼ଯନ୍ତ୍ରର ଏକ ଅତ୍ୟାନ୍ତ ବୋଧ ଆଣିଦେବ; ସଜେଇବା ଭିତରୁ ଆସୁଥିବା ଏକ ଶାନ୍ତ ଦେବଦାଣୀ ସତ୍ତାର ଭାହା ଆମକୁ ଆମର ସକଳ ପଥସ୍ଖଳନର କାରଣଗୁଡ଼ିକୁ କହିଦେଇ ଯାଇଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବା ଆଗରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆମକୁ ସତର୍କ କରି ଦେଇଥିବ ଏବଂ ଆପଣାର ଅନୁଭବ ତଥା ଅନ୍ତର୍ବୋଧ ମଧ୍ୟରୁ ଆମର ଘାତପ୍ରତ୍ୟ ଜାଫ୍ୟି ଲାଗି ଏକ ସମୁଚିତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାର କୌଣସି ଅନମନୀୟ କଠୋର ନିୟମ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ ନିୟମ ତାହାର କରି ଆଣିଥିବ; ଏକ ସମୁଚିତ ପଦକ୍ଷେପ ଓ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଅଦେଖ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଲଗି ମଧ୍ୟ ଏକ ନମନୀୟ ଜୀବନ ଗଠନ କରି ଆଣୁଥିବ । ଏଥିରୁ ଏପରି ଏକ ଇଚ୍ଛା-ଶକ୍ତିର ସୃଷ୍ଟି ହେବ, ଯାହାକି ପଥ ଖୋଜି ବୁଲୁଥିବା ଏକ ଭ୍ରାନ୍ତିରହିଁ ସେହି ନାନା ପ୍ରକାରେ ଗୁଡ଼ାଇଉଡ଼ାଇ ହୋଇ ରହିଥିବା ଓ କାଳକ୍ଷେପଣ କରିବାରେ ଲଗିଥିବା ଅଡ଼ୁଆଗୁଡ଼ାକ ସହିତ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ବିକାଶଲାଭ କରୁଥିବା ପରମ ସତ୍ୟଟି ସହିତହିଁ ଅନୁକୂଳତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଉଦ୍ଦତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସେହି ବୃହତ୍ତର ଆଲୋକଟି ଆଡ଼କୁ ଫକଲ୍ଲର ସହିତ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୁଖ କର ରଖିବା, ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁର ଯଥାର୍ଥ ଉପାଦାନ, ଯଥାର୍ଥ ବେଗ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଅଭିପ୍ରାୟଟି ମଧ୍ୟକୁ ଏକ ଆତ୍ମିକ ସହଜ ପ୍ରେରଣା, ଏକ ଚୈତ୍ୟ ବ୍ୟବହାରକୁଶଳତା ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟିର ସମର୍ଥ ହେବା, ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ନଜରବନ୍ଦୀ ହୋଇ ଆସିବା, ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସଂସ୍ପର୍ଶ, ଅନ୍ତର୍ଗତ ଲେଖନ ଓ ଏପରକି ଭାଦାସ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବି ଜ୍ଞାନଲାଭ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲାଭ କରିବା;—ଏହିଗୁଡ଼ିକହିଁ ଜମେ ମାନସିକ ମୀମାଂସା ଓ ଜର୍ଣ୍ଣସ୍ୱର ଯାବତୀୟ ଉପରଭ୍ରଗସ୍ଥ ଉତ୍ସୁକତା ଏବଂ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିର ବ୍ୟାକୁଳତାମସ୍ୱ ଅବବୋଧଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନାପନ୍ନରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ । ପ୍ରାଣର ଯାବତୀୟ ଜିପ୍ସା ଆପଣାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କର ଆଣିବେ, ସକଳ ଭ୍ରାନ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିବେ ଏବଂ ଆଗରୁ ଆମର ମନ ଯେଉଁଠାରେ ଏକ କୃତିମ ବା ନମ୍ୟସଂସ୍ପ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁହିଁ ଲଦିଦେଇ ରଖିଥିଲ ଅଥବା ବାସନା ଯେଉଁ ମନମୁଖୀ ଗ୍ରଜତ୍ପତିକୁ କାଏମ୍ ରଖିଥିଲ, ତାହାର ସ୍ଥାନରେ ଆତ୍ମାର ସେହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆଲୋକର ମାର୍ଗଦର୍ଶନଟିକୁହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଦେବେ ଏବଂ ପରମ ଚିତ୍ତଗତିର ଗଭୀର ପଥଗୁଡ଼ିକରେ ଆସି ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଲଗିବେ । ସଂକ୍ଷେପରେ, ଚୈତ୍ୟସତ୍ତ୍ୱ ଜୀବନ ଉପରେ ସଜୋର ଏପରି ଏକ ବିଧାନଟିକୁ ଆଣି ଲଦି ଦେଇଯିବ, ଯାହାଫଳରେ କି ଜୀବନର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟରୂପ ଓ ପରମ ସତ୍ୟାଭଜନଙ୍କ ଲଗିହିଁ ନିବେଦିତ ହୋଇ ରହିବ । ଯେଉଁ ପରମ ସମ୍ପଦ୍ଦଟି ଏହି ଜୀବନର ଅନ୍ତରତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଜୀବନ ତାହାର ଏକ ଆହ୍ୱାନରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ, ଏହାର କ୍ଷୁଦ୍ରାତିକ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କର୍ମ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ବୋଧଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ବଳିଷ୍ଠ ଓ ବିଶାଳ ହୋଇ ଉଠିବ ।

ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମତା ବୃଦ୍ଧିଲାଭ କରୁଥିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଏବଂ ଯୁଗପତ୍ ଭାବରେ, ଏକ ବୃହତ୍ତର ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାଟିର ପରିକର ହୋଇ ରହିବା ଲଗି ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିବା ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱର ବୋଧଟି ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏବଂ ଆମ ପ୍ରକୃତିର ସକଳ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ଚୈତ୍ୟ ଆହ୍ୱାନଟି ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ, ଯାହାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେହି ଆହ୍ୱାନ ଆପଣାକୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରି ରଖିଥାଏ, ସେହି ପରମ ଭଗବତ୍ପୁରୁଷ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି, ଆମର ଜୀବନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତଥା ଶବ୍ଦଜଗତ ଶାବଦ୍ଧତ୍ୱ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଆପଣା ଅଧିକାରକୁ ନେବା ଲାଗି ଅତଲରେ ଜହ୍ନାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ଆପଣାର ଉପସ୍ଥିତି ଏବଂ ଅଦୃଶ୍ୟତ୍ୱର ଉତ୍ତଙ୍ଗତା, ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ତଥା ସର୍ବବ୍ୟାପ୍ତତା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ରଖନ୍ତି । ଅଧିକାଂଶଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଅନେକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏପରିକ ସେହି ସମୟ ତଥା ସେହି ଉନ୍ମୋଚନ ତୈରୀ ପ୍ରତେର ବା ପ୍ରସପ୍ରଦର୍ଶନଟି ସମ୍ଭବ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଆପଣାର କାହ୍ନିଦଂଶକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି । ତାହାଁ ଅଜ୍ଞାନର ଅତିକ୍ରାନ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପିଣ୍ଟ ହୋଇ ଆବରଣ ତଳେ ରହିଥିବା ତୈରୀ ଉପାଦାନଟି ସେତେବେଳେ ମୁକ୍ତ ଲାଗି ଆର୍ତ୍ତନାଦ କରିଉଠେ, ସେତେବେଳେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଧ୍ୟାନ, ଜ୍ଞାନର ଅନ୍ୱେଷଣ, ଦୁଦମ୍ୟର ଆଉର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଏବଂ ତଥାପି ଅଜ୍ଞାନର କଣ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅତଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଶ୍ୱା ଦେଖାଇ ପାରୁଥିବା ଆବେଗମସ୍ୱ ଫଲଲର ସ୍ୱପ ଅସି ପଡ଼ିବାକୁ ଲାଗେ, ତାହାର ଫଳରେ ସେତେବେଳେ ଦୁଏତ ସେହି ଉଚତର ପ୍ରକୃତିକୁ ଏହି ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିଟାରୁ କଳ ରଖିଥିବା ଚାଙ୍ଗୁଣିଟି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଲାଜି ଯାଇପାରେ ଏବଂ ବନ୍ୟାପ୍ଲାବନର ଦ୍ୱାରଗୃଡ଼ଜ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଭଗ୍ନ ହୋଇ ଯାଇପାରେ । ସେହି ଉଦ୍ୟ ପରମ ପୁରୁଷର କଣିକାଏ ପଉଚସ୍ୱ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରି ଦେଇପାରେ ଅଥବା ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ଅଲ୍ପେକ, ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଆନନ୍ଦ ଓ ପ୍ରେମ ଉଦ୍ଭାସିତ ହୋଇ ଆସିପାରେ । ଏହି ପ୍ରକାଶ ବା ଉନ୍ମୋଚନଟି ଦୁଏତ ମାତ୍ର କେତେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଲାଗି ଘଟିପାରେ, ଏକ ଝଟକାରେ ଉଦ୍ଭୂତ ଅଥବା ଆନ୍ତେଦଂଚଳ ପର ହଠାତ୍ ଆସି ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣି ପ୍ରାପ୍ତ ଜଡ଼ତ୍ୱଖଣ୍ଡକୁ ଅପସର ଯାଇପାରେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିଟି ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କର ରହିପାରେ; ମାତ୍ର ଏହା ଆପଣାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ବି କରିପାରେ, ଜନଶଃ ବୃଦ୍ଧି ପାଇପାରେ, ଜନଶଃ ଅଧିକ ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ବି ହୋଇପାରେ । ଏହାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଦୀର୍ଘସ୍ଥାସ୍ୱୀ, ବୃହତ୍ ସଂଜାଙ୍ଗୀନ ବିସ୍ୱାସ୍ପକତା ସେତେବେଳକୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ; ତାହା କେତେବେଳେ ଅନ୍ୱେକନଯୁକ୍ତ ଓ ପ୍ରଗାଢ଼ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ପୂର୍ଣ୍ଣି କେତେବେଳେ ବଡ଼ ମନ୍ଥରଗତି, ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଅନୁନ୍ନ ହୋଇ ବି ରହିଥାଏ । କେଲେବେଳେ ଏକ ଉଦ୍ୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସ୍ୱତେଅବା ଆମ ଆଉରେ ଅସି ଉତ୍ସ ହୋଇଯାଏ, ଆମକୁ ବାଟ ଦେଖାଇନଏ, ଆପଣା ଲାଗି ବାଧ କରିନଏ, ବା ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଜ୍ଞାନାଲ୍ଲେକର ସଞ୍ଚାର କରୁଥାଏ । ଅନ୍ୟତେଲେ ତାହା ସେହି ପୃଷ୍ଠଭୂମିକୁ ଅପସର ଯାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦକୁ ସ୍ୱତେଅବା ତା'ର ଆପଣା ଫଳର ହାତରେଇ ଗ୍ରୁଡ଼ିଦେଇ ଗଲ୍ପ ପର ଲଗେ । ଶବ୍ଦ ଉତରେ ଯାହାକୁ ଅଜ୍ଞାନାତ୍ମକ ଓ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ବକୃତ କଂଚା ତେବଳ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ନ୍ୟୂନସ୍ତରର ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ଉଲ୍ଲେଖତ କର ଅଣାଯାଏ, ସମ୍ଭବତଃ ତାହାର ଉତତମ ଶୀର୍ଷଯାଏ ଉଲ୍ଲେଖତ କର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଣାଯାଏ, ତାହାର ପ୍ରତିକାର ବା ସଂଶୋଧନ କରାଯାଏ, ନିଃଶେଷିତ କରି ଦିଆଯାଏ, ତାହାର ବନାଶକାରୀ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ତାକୁ ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଏ, ଆପଣାର ବଲ୍ଲେପ ଅଥବା ରୂପାନ୍ତର ଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ତାକୁ ବାଧ କରାଯାଏ ଅଥବା ଅଯୋଗ୍ୟ କଂବା ଅମାର୍ଜନୀୟ ବୋଲି ତାହାକୁ ପ୍ରକୃତ ଭିତରୁ କାଢ଼ି ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯାଏ । ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି କଦାପି ଏକ ସରଳ ତଥା ସମଗତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ହୋଇ ରହିପାରେ ନାହିଁ; ଏଥିରେ କେତେକେତେ ଦ୍ୱନ ଓ ଘାତ, ଆଲୋକନ ଓ ଅନ୍ଧକାର, ଶାନ୍ତ ତଥା ସଂଗଠନ ଓ ଯୁଦ୍ଧବିଗ୍ରହ ତଥା ଜଘଟନର ପାଲପରିବର୍ତ୍ତନ ଲାଗି ରହିଥାଏ; ନମ-ବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ତେତନାଟି କେତେବେଳେ ଉପସ୍ଥିତ ଥାଏ ତ ପୁଣି କେତେବେଳେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହେ, କେତେବେଳେ ଆଶାକୁ ଧରି କେତେ ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ଦୃଶ ତ ଆଉ କେତେବେଳେ ନୈରାଶ୍ୟର କେତେ ଗଭୀର ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ନଷିପ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼େ; କେତେବେଳେ ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦଙ୍କର ଆଲିଙ୍ଗନସ୍ପର୍ଶ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥାଏ ତ ପୁଣି କେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ବରହର ଜ୍ୱାଳା ପାଇ କରି ରଖିଥାଏ; କେତେବେଳେ ସତେଅବା କେଉଁ ବରୋଧୀଶକ୍ତିର ଆକ୍ରମଣ ଗୋଟାପୁଚ୍ଛା ଗିଳି ପକାଇଲା ପରି ଲାଗେ, କେତେବେଳେ କାହାର ପ୍ରବଞ୍ଚନା ମସ୍ତକକୁ ସତେଅବା ଧୂଳିରେ ଲୋଟାଇଦେଇ ଯାଏ, ପ୍ରବଳ ପ୍ରତିଘାତ ଆସି ପହଞ୍ଚେ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉପଦ୍ରବ ଆପଣାକୁ ସତେଅବା ଅସମର୍ଥ କରି ପକାଇଦେଇ ଯାଏ; ଏବଂ ପୁଣି କେତେବେଳେ ସ୍ୱୟଂ ଦେବତା ଓ ଦ୍ରବ୍ୟ ଦୃତମାନେ ସହାୟକ ହୋଇ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି, ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ ଯାଆନ୍ତି ଓ ଆପଣାର ସନ୍ଦେଶ ବହନ କରି ଆଣନ୍ତି । ଏକ ଦୀର୍ଘକାଲବ୍ୟାପୀ ଓ ବୃହତ୍ ବପ୍ରବର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ହୁଏ, ଜୀବନର ସମୁଦ୍ରରେ ମନ୍ଥନ ହୋଇ ଅତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସ୍ତବରେ ତାହାର ଅମୃତ ତଥା ତାହାର ବଷ ଉଭପ୍ତର ଆବର୍ଭାବ ହୁଏ; ଏବଂ ସବୁକିଛି ଯଥୋପଯୁକ୍ତ ସ୍ତବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ପାରିବା ପର୍ଯନ୍ତ ଏବଂ ନମବର୍ଦ୍ଧନଶୀଳ ପରମ ଅବତରଣଟି ଆପଣାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାସନପ୍ରତିଷ୍ଠା ଏବଂ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଉପସ୍ଥିତିଟି ସକାଶେ ଅନୁରୂପ ସ୍ତବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏବଂ ପରିବେଶିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ପ୍ରକୃତର ଆବିଷ୍କାର କରି ନଥିବା ପର୍ଯନ୍ତ ତାହାହିଁ ନସ୍ୱତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାନ ଏସବୁ ସହିତ ଯଦି ସମତା, ତୈତ୍ୟ ଆଲୋକ ଏବଂ ତୈତ୍ୟ ଫକଲଟି ମଧ୍ୟ ମହାଜୁଦ ରହିଥିବ, ତେବେ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି କଦାପି ପରାହାର୍ଯ ହୋଇ ନପାରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଅନେକ ପରିମାଣରେ ସହଜ ଓ ସୂକ୍ଷମ ହୋଇଯିବ । ଆପଣାର ଦାରୁଣତମ ଫକଟଗୁଡ଼ିକରୁ ତାହା ନିଷ୍କୃତି ପାଇଯିବ, ରୂପାନ୍ତରର ଯାବଘାସ୍ପ କଠିନତା ତଥା ପଙ୍ଗାଷା ମଧ୍ୟଦେଇ ପଥ ଛିଣ୍ଡିଥିଲା କେଳେ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପ୍ରଶାନ୍ତି, ସୁଖାବେଶ ଏବଂ ବଶ୍ୱାସ ଆମର ପହୁଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକୁ ଭରସା ଦେଇ ରଖିବେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ଲାଭ ଉଠାଇ ନମଶଃ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ମଧ୍ୟ ବିରୋଧୀ ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକର ବଳକୁ ସହ୍ୟର ଅନେକ ପରୀକ୍ଷାରେ ରକ୍ଷା କରିଦେବ ଅଥବା ତାହାକୁ ଏକାକାଳକେ ବିଲୁପ୍ତ କରିଦେବ । ଯାହାର ସମୁଦାୟ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ଏକ ନିଶ୍ଚିତ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଏବଂ ସୁରକ୍ଷିତତା ଈଶ୍ୱର ଉପସ୍ଥିତ ରହିଥିବେ; ତାହା କେତେବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଆସି ଠିଆ ହୋଇଥିବ, କେତେବେଳେ ପରୀକ୍ଷାର ପଛରେ ରହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବ ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ପରୀକ୍ଷାଟିର ଶେଷ ପ୍ରସ୍ତାବଟିର ଆରମ୍ଭରେ ଭଥା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଦୀର୍ଘ ଅବସ୍ଥାଟିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମରୁହିଁ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଥିବ । କାରଣ ସାଧକ ଅନୁକ୍ଷଣ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ଏବଂ ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ବକ୍ଷସ୍ଥରେ ବା ସେହି ପରମା ଜନନୀ-ଶକ୍ତିର ନିସ୍ୱାର୍ଥଶୀଳତା ବକ୍ଷସ୍ଥରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିଥିବ । ସେ ଏହା କଥାଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିଥିବ ଯେ, ଯାହାକିଛୁ ହେଉଛୁ, ତାହା କେବଳ ସର୍ବାଧିକ ମଙ୍ଗଳ କଲ୍ୟାଣ ଲଗିହିଁ ହେଉଛୁ, ତାହାର ଅଗ୍ରଗତି ସୁନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ବଳସ୍ଥ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଦୁଇଟିଯାକ ସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରତିସ୍ପର୍ଦ୍ଧି ସେହି ଏକାଭଳ ରହିବ ଓ ତାହାକୁ କଦାପି ଟଳାଇ ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ସମୁଦାୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ଭଥା ସମୁଦାୟ ଜୀବନଟିକୁହିଁ ଗ୍ରହଣ କରି ନିଆଯିବ, ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭଥା ବହିସ୍ଥ ଉଭୟ ଜୀବନକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନିଆଯିବ; ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଦେଶରୁ ଅତଳର ଅସୁସ୍ଥତା ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଜୀବନର ଘୃପ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଜୀବନର ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ସକଳ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ଦିଆଯିବ, ପରିପୂରିତ କରିଯିବ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ଦିଆଯିବ । ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ ଅବଶେଷରେ ଏଠାରେ ରହିଥିବା ସମସ୍ତକିଛୁ ବୃହତ୍ତର ଚିତ୍ରରେ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକରହିଁ ଅଧିକାରକୁ ଆସିଯିବ ଏବଂ ଏକ ଚିତ୍ତଗତ ନିସ୍ୱା ଏବଂ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଅଭିପ୍ରାପ୍ତିକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରିବାରେ ଏକ ନମିତ୍ତରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହେବାକୁ ଲଗିବ ।

ଏହି ପ୍ରତିସ୍ପର୍ଦ୍ଧାଟିରେ ଏବଂ ଏହାର ଏକ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଏତଥାଟି କ୍ରମଶଃ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ଯେ ଆମେ ଆପଣା ବକ୍ଷସ୍ଥରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଏହି ସଚେତନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବକ୍ଷସ୍ଥରେ ଯାହାକିଛୁ ଜାଣିଛୁ, ତାହା ହେଉଛୁ ଆମର ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ଏକ ଅଭାବ୍ୟାପ୍ତ ଏତତ୍ପିଣ୍ଡର କେବଳ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧମୂଳକ ରୂପାତ୍ମନ ମାତ୍ର, ଏକ ଉପରତ୍ତଳସ୍ଥ ନିସ୍ୱାତ୍ମକତା ମାତ୍ର ଏବଂ ଏକ ସଦାପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ବାହ୍ୟ ପରିଣାମ ମାତ୍ର । ଆମର ଏହି ଦୃଶ୍ୟମାନ ଜୀବନ ଏବଂ ସେହି ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ନିସ୍ୱା କେବଳ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଅର୍ଥମୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଏକ ନମ ବ୍ୟଞ୍ଜକ ଆଉ ଅଧିକ କଣ୍ଟହେଲେ ନୁହେଁ; ମାତ୍ର ସେହି ଜୀବନ ଯାହାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେବା ଲଗି ପ୍ରସ୍ତାସ କରୁଛୁ, ତାହା କଦାପି ଏହି ଉପରତ୍ତଳରେ ନାହିଁ । ଏହି ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱଟିକୁ ଆମେ ଆମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଚୟ ବୋଲି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନୁମାନ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ ଏବଂ ଯାହାକୁ ଆମେ ଆମର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗସ୍ଥ ଜଗତଟି ଲଗି ବାଢ଼ି ରଖିଛୁ, ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସେଇଟିଠାରୁ ଅନେକ ଅଧିକ ବଡ଼, ଅଧିକ ପ୍ରସାରଯୁକ୍ତ । ଏହି ବାହାରେ ସପ୍ତଖଣ୍ଡଗରେ ଆମର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବୋଲି ଯେଉଁଟି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ, ତାହା କେତେକେତେ ମନୋମୟ ରୂପାତ୍ମକ, ପ୍ରାଣିକ ଗଠନଧର୍ମ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରିକ ନିୟାମକତାର ଏକ ବଡ଼ ଅବନ୍ୟସ୍ତ ଗୋଲଆମିଶା ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ନର୍ମାଣକାଳୀ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକର ଓ ଯନ୍ତ୍ରବ୍ୟବସ୍ଥାଟିର ଯେତେ ବସ୍ତୁତ ଓ ଭଶବ ବଶ୍ଳେଷଣ କରିଗଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ତାହାର ସମୁଦାୟ ରହସ୍ୟଟିକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପଛକୁ ଅପସର ଯାଇ ପାରିବା, ଏହି ଉପରଭୂଗରୁ ତଳକୁ ଯାଇପାରିବା ଏବଂ ଉପରକୁ ଯାଇ ଆମ ସତ୍ତାର ସେହି ଲୁକ୍‌କାୟିତ ଭୂମିବସ୍ତାରଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରିବା, ଆମେ ସେତକବେଳେ ଯାଇ ତାହାକୁ ଜାଣିବା । ଏହି ଉପରଭୂଗଟିକୁ ନେଇ ଯେତେ ଟିକନିଟି ଓ ସୂକ୍ଷ୍ମାତିସୂକ୍ଷ୍ମ ଭାବରେ ତଳଟି ଦେଖିଲେ ଏବଂ ନିପୁଣ ପ୍ରଯୋଗ ବା ପ୍ରଯୋଜନମାନ କଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଆମକୁ କଦାପି ଜୀବନର ଏକ ଯଥାର୍ଥ ବୋଧ ଆଣି ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ ବା ଆମର ଜୀବନ ଉପରେ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ମଧ୍ୟ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ; ଏହି ଜୀବନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ନିୟାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆମକୁ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ ବୋଧ ଅଥବା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । ବସ୍ତୁତଃ ଏହି ଅସମର୍ଥତାକୁହିଁ ଆମେ ଆମ ବୁଦ୍ଧି ଓ ତର୍କବିବେଚନାର ବିଫଳତାର କାରଣ ବୋଲି କହିବା, ଆମ ନୈତିକତାର ବିଫଳତାର କାରଣ ବୋଲି ଜାଣିବା; ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ଜୀବନକୁ ଆପଣାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ଆଣିବା, ତାହାକୁ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ କରିବା ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଣିଦେବା ଲଗି ଏହି ଉପରଭୂଗରେ ଆଉ ଯେତେଯାହା କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯାଉଛୁ, ତାହାର ବିଫଳତାର କାରଣ ବୋଲି କହିବା । କାରଣ ଆମର ଆଚ୍ଛନ୍ନଭମ ଭୌତିକ ଚେତନାଟିର ତଳଭୂଗରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଏକ ଅବଚେତନ ସତ୍ତା ରହିଛୁ, ଯେଉଁଠାରେ କ ସଚେଅବା ଆଚ୍ଛାଦିତ କରି ରଖିଥିବା ଓ ଭୂମି ହୋଇ ସମ୍ଭାର ରଖିଥିବା ମାଟି ପରି ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାରର ଲୁକ୍‌କାୟିତ ବୀଜପରୁ ଗଜା ହେବାରେ ଲଗିଛୁ । ଏସବୁର କୌଣସି କାରଣ ଆମ ଲଗି ଆଦୌ ଧରାପଡ଼ୁ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ସେହିସବୁ ଗଜା ଗଛ ହୋଇ ଉପରକୁ ବାହାରି ଆସୁଛୁ ଏବଂ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଅହରହ ଭାବରେ କେତେ ନୂଆ ନୂଆ ବୀଜ ସେହି ମାଟି ଉପରେ ବୁଣିଦେବାରେ ଲଗିଛୁ । ଏଥିପରୁ ବୀଜ ଆମର ଅଙ୍ଗତକୁ ଆହୁରି ପ୍ରଲମ୍ବିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଭବିଷ୍ୟତ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବେ । ଆମର ସେହି ଅବଚେତନ ସତ୍ତାଟି ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ଭିତରେ ରହିଛୁ, ଆପଣାର ଗତିଗୁଡ଼ିକରେ ବଡ଼ ସ୍ଥୂଳ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସଚେଅବା ଆପଣାର ଶିଆଳଗୁଡ଼ାକୁହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜନ୍ମାଇ ଦେଇ ବଂଚଇଣ ଜରୁଥିବା ପର ବଡ଼ ଅଦୌଜିତ ହୋଇ ରହୁଛୁ; ମାନ ଏହି ପୃଥିଗତ ମାନବ ଲଗି ତାହାଣ ଭିତରେ ଦେଢେଦେଢେ ପ୍ରକ୍ଷବଣାଣତା ଲୁକ୍‌ଚାପ୍ତିତ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ପ୍ରନଣ୍ଟ, ଆମର ଏହି ମନ, ଏହି ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେଢନ ଭୌତଦଣ୍ଟି ପଛରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ବୃହତ୍ତ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଦେଢନା ଜସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହୁଛୁ; — ଅନ୍ତର୍ଗତ ମନଶ୍ଚେତନା, ଅନ୍ତର୍ଗତ ପ୍ରାଣଚେତନା ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଦେହ-ଚେତନାର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ରହୁଛୁ, ଯାହାକି ଏକ ଅନ୍ତରତମ ଚୈତ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ବଧୃତ ହୋଇ ରହୁଛୁ ଏବଂ ସେହି ଚୈତ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ଅବଶିଷ୍ଟ ସମୁଦାୟର ଫଲପ୍ରଦାତା ଆତ୍ମାରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହୁଛୁ । ଏବଂ ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଭୂମିରେ ବହୁସଂଖ୍ୟକ ପୁଦାବସ୍ଥିତ ଦେଢେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଏକ ସମାହାର ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହୁଛୁ, ଯାହାକି ଆମ ଉପରଜ୍ଜସ୍ଥ ବଦଶମାନ ଜୀବନଟିର ଯାବତୀୟ ସାମଗ୍ରୀ, ଯାବତୀୟ ସ୍ରେରଦଶକ୍ତ ତଥା ଅଦେଗଗୁଡ଼ିକୁ ଯୋଗାଇ ଦେବାରେ ଲଗିଛୁ । କାରଣ ଆମ ପ୍ରତ୍ୟେଦଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏଠାରେ ଦୁଏତ ଦେଢସ୍ଥ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟକ୍ତିଟି ଅବସ୍ଥିତ ରହୁଛୁ, ମାନ ଏହିସବୁ ଅନ୍ତରତର ଭୂମିରେ ଆଦୁରୁ ଦେଢେଦେଢେ ଗୌଣ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱମାନ ରହୁଛୁ ଯାହାକି ତାହାର ଅଦ୍ୱୟୀକୃତ ଅଙ୍ଗତ ଲଢତ୍ୱାସ୍ଥଟି ଦ୍ୱାରା ଅଥବା ତାହା ଜଡ଼ଜଗତରେ ଏହାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୀଡ଼ାଟିକୁ ଆଶ୍ରସ୍ୱ ଦେଇ ଉଷିସ୍ୱବା ଅନ୍ତର ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକରେ ଏହାର ଦେଢେଦେଢେ ଆଦର୍ଭାବ ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମିତ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ଏବଂ ଆମର ଏହି ଉପରଜ୍ଜସ୍ଥଟିରେ ଆମେ ଆମର ପରଦେଶଟିଠାରୁ ଏତାଦେଲଦେ ଜାତି ହୋଇ ରହିଥିବା ପର ଅଲଗା ରହୁଛୁ; ଦେବଳ ଏକ ବହିଃର ମନ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱସ୍ପର୍ଶର ସାହାଯ୍ୟରେ ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବା ଜୀବନର ଏକ ଅଥଣ୍ଡ ଦ୍ର ଂଶଟି ଆମ ଜଗତଟି ଆଡ଼କୁ ଖୋଲିଯାଇ ପାରୁଛୁ ଅଥବା ଆମ ଜଗତର ଏକ ଅଥଣ୍ଡ ଦ୍ର ଂଶ ମଧ୍ୟ ଆମ ଆପଣା ଲଗି ଖୋଲିଯାଇ ପାରୁଛୁ ଏବଂ ଦେବଳ ଏହାର ଫଳରେହିଁ ଆମ ପରଦେଶସ୍ଥ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆମର ଯାହାକିଛୁ ସମ୍ପର୍କସ୍ଥାପନ ହୋଇପାରୁଛୁ । ମାନ ଏହିସବୁ ଆନ୍ତର ଭୂମିରେ ଆମ ସତ୍ତା ତଥା ଅବଶିଷ୍ଟ ସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଘାତେଣ୍ଟି ପ୍ରକୃତରେ ବଡ଼ ପତଳା ହୋଇ ରହୁଛୁ ଓ ବଡ଼ ସହଜରେ ଛିଣ୍ଡିଯାଇ ପାରୁଛୁ । ତେଣୁ ସେହିସବୁ ସ୍ତରରେ ଆମେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଦେଢେଦେଢେ ବଣ୍ଡ-ଶକ୍ତ, ମନଃଶକ୍ତ, ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତ ଏବଂ ସୂକ୍ଷ୍ମ-ଭୌତଦ ଶକ୍ତର ଜିସ୍ୱାଟିକୁ ଅନୁଭବ ରୁବନ୍ତ ଜରପାରୁଛୁ, ବଣ୍ଡ-ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ବ୍ୟକ୍ତ-ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଜୟୀଣ ଜର ଉଷିସ୍ୱବା ଏହିସବୁ ଦେଢେଦେଢେ ଜିସ୍ୱାକୁ ଅନୁଭବ ଜରପାରୁଛୁ; ସେଗୁଡ଼ିକର ପରଣାମରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ବଷସ୍ୱରେ ଦେବଳ ଦେଢେଃ। ଅନୁମାନହିଁ ଜରୁ ନାହିଁ, ମାନ ପ୍ରତ୍ୟଷ ଜ୍ଞାନରେ ଅନୁଭବ ଜରପାରୁଛୁ । ଆପଣାକୁ ଅନୁରୂପ ଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଜରପାରିଲେ ଆମେ ଆପଣାକୁ ଆମ ଉପରେ ବା ଆମର ଚତୁର୍ଦିଗରେ ଅଣି ନଷ୍ଟିପ୍ତ ଜର ଦେଇଥିବା ଏହିସବୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବଶ୍ୱଗତ ଶକ୍ତି ଉପରେ ହାତ ଦେବାକୁ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବା, ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଆମ ଉପରେ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ହେଉଥିବା ସେଗୁଡ଼ିକର କ୍ରିୟାକୁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ରୂପାନ୍ତରକୁ ଏବଂ ଏପରକି ସେଗୁଡ଼ିକର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ଆଣିପାରିବା ବା ଅନ୍ତତଃ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଅନେକ ପରମାଣରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟ ଆଣିପାରିବା । ତଥାପି, ଆମର ଏହି ମାନୁଷୀ ମନର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ଆହୁରି କେତେକେତେ ବୃହତ୍ତର ଭୂମି ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି ଏହି ମନଟି ଲଗି ଅଚିନ୍ତନ ହୋଇ ରହିଛି; ଏବଂ ସେହିସବୁ ଭୂମିରୁ ଫଗୁପ୍ତ ଭାବରେ କେତେକେତେ ପ୍ରସ୍ରବ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସ୍ପର୍ଶ ଏଠାକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସୁଛି ଓ ଏଠାରେ ଥିବା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ମୂଳସ୍ଥ ନିର୍ଦ୍ଧାରକ ହୋଇ ରହିଛି; ଏବଂ ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତି ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଏହି ଭୂମିକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ କର ଅଣାଯାଇ ପାରନ୍ତା, ତେବେ ତାହା ଏହି ଭୌତିକ ଜଗତରେ ରହିଥିବା ଜୀବନଟିର ସମୁଦାୟ ଗଠନ ଏବଂ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତି ଭାବରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଦେଇ ପାରନ୍ତା । ପୂର୍ତ୍ତିଯୋଗରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ସମ୍ପର୍କରେ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେବା ପରେ ସେ ଯେତେବେଳେ ଆମ ଉପରେ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେତେବେଳେ ତାହା ନମୋଦ୍ଭର ଭାବରେ ଏହିସବୁ ନିହିତ ଅନୁଭବ ଏବଂ ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିଦେଇଥାଏ; ଆମର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତା ଏବଂ ପ୍ରକୃତିରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ସମ୍ଭବ କରାଇବା ଦିଗରେ ନାନା ସାଧନ ତଥା ସୋପାନ ରୂପେ ସେ ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ କାମରେ ଲଗାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରିଣାମକୁ ପରିପୂର୍ତ୍ତି ଭାବରେ ଉଆର କର ଆଣିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ତା'ପରେ ଆମର ଜୀବନ ଏହି ଉପରିଭାଗରେ ଆପଣାକୁ ଲୁଣ୍ଠିତ କର ରଖିଥିବା ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଚରଙ୍ଗମାତ୍ର ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସେତେବେଳେ ଆମର ଜୀବନ ତଥା ବଶ୍ୱଜୀବନ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି; ଦୃଶ୍ୟତ ଏକଥା ହୋଇପାରେ ଯେ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତି ଭାବରେ ଏକାଭୂତ ହୋଇଯାଇ ନଥାନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଆମର ଆତ୍ମା ତଥା ଆତ୍ମସତ୍ତା ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ କୌଣସି ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ବଶ୍ୱମୟ ପରମ-ଆତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭାବରେ କେବଳ ତଦାତ୍ମକ ହୋଇ ରହେ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏହି ଭୂମିରୁ ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରାତ୍ପରଙ୍କ ସହିତ ଏକ ସାଯୁଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଲାଭ କରିଥାଏ; ଅବଶ୍ୟ ସେ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତର କ୍ରିୟାଟି ବିଷୟରେ ସଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେଇଟି ଉପରେ ଆପଣାର ପ୍ରଭୁତ୍ୱଟିକୁ ମଧ୍ୟ ବଜାୟ ରଖିଥାଏ ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମର ଏହି ଖଣ୍ଡିତ ସତ୍ତାଟିକୁ ଏକ ଅଖଣ୍ଡ ଓ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାରେ ପରିଣତ କର ଆଣିବାର ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯୋଗସ୍ଥ ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତି ଆପଣାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଧ୍ୟେୟ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ଲକ୍ଷିବ, କାରଣ ସନ୍ଥକୁ ଏହିପରି ଏକ ସମସ୍ତ ସନ୍ଥରେ ପହଞ୍ଚିବା କଥା ଆଣିବା ଉପରେଟି ଆମର ସାଦଗସ୍ତ ଚମୋଚନ, ପୁର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ପ୍ରଭୁତ୍ୱଜନ୍ୟ ନଜର୍ଶୀଳ ହୋଇ ରହୁଛୁ ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧରେ ରହିଥିବା ଏହି ଷ୍ଟ୍ରଦ ଭରଙ୍ଗଟି କଦାପି ତା'ର ଆପଣା ଗତସ୍ପନ୍ଦନଟିକୁ ଆପଣାର ଜସ୍ୱତ୍ୱଣକୁ ଆଣିପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ଆପଣା ସ୍ୱରୂପାଙ୍କରେ ରହିଥିବା ପରବ୍ୟାପ୍ତ ଜୀବନଟି ଉପରେ ତୌଣସି ଯଥାର୍ଥ ଜସ୍ୱତ୍ୱଣ ଚାଫିଚାଞ୍ଚା କରପାରିବା ତ ତାହା ଲଗି ଅନ୍ତର ଅଧିକ ଜଷ୍ଟତର ହୋଇ ରହିଥିବ ! ଏହି ଶବ୍ଦ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଅଜନ୍ମ ତଥା ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଆମର ଭିତରେ ଅବତରଣ କରେ, ସେଇଠି ଆପଣାର ଚାଫି କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନର ମନୋଗତ ରୂପାତ୍ମକଗୁଡ଼ିକୁ ଭଙ୍ଗିପକାଏ, ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପ୍ରାଚୀରକୁ ଭଙ୍ଗି ଚୂନା କରିଦିଏ, ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଆମକୁ ଚମୋଚତ କରେ ଏବଂ ଦୃଷ୍ଟି, ଅବଧାରଣା, ଅବବୋଧର ସଦା ନୂତନତର ତଥା ବୃହତ୍ତର ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଏବଂ ନୂତନତର ତଥା ବୃହତ୍ତର ଚେତେଚେତେ ପ୍ରାଣ-ପ୍ରେରଣାକୁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଣି ଚାଡ଼ିଦେଇଯାଏ, ଆମର ଆତ୍ମା ତଥା ତାହାର ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ ବୃହତ୍ତରପରର କରିଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନୂତନ ଗ୍ରୁଅରେ ଢଳାର କରେ, ଆମେ ଯେପରି ଆମର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାଗୁଡ଼ିକର ସମୀକ୍ଷଣ ଓ ବର୍ଜନ କରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଇ ପାରିବା, ସେଥିଲଗି ଆମକୁ ନେଇ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତ୍ୟେକର ପାଖରେ ହାଜୁଡ଼ାଇଥିଏ; ଏବଂ ଏକ ଅତଦ୍ଦଷ୍ଟେପ କାଳ ଭିତରେ ଦୁଏକ ଜନ୍ମାଧିକ ଅନେକ ଜୀବନ ଅଥବା ଯୁଗର ଚାଫିଟିକୁ ସମ୍ପାଦନ କରିଦେଇଯାଏ, ଯାହାଫଳରେ କ ଆମର ଭିତରେ କେତେକେତେ ନୂତନ ଜନ୍ମ ଏବଂ ନୂତନ ଦୃଷ୍ଟିଭୂମି ସତତ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ଯିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତୁ । ସଦାପ୍ରସାରିତ ଭାବରେ ଆପଣାର ଏହି ଚାଫିଟିରେ ପ୍ରକୃତ ଆମର ଚେତନାକୁ ତାହାର ଏହି ଶଙ୍ଖରବାଡ଼ର ଅବବୋଧଟି ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେଇଥାଏ; ସେତେବେଳେ ଚେତନା ସମାଧି, ସୁଷୁପ୍ତି ଅଥବା ଏପରକି ଜାଗରଣ ମଧ୍ୟରେ ବଚର ବୁଲିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲଭ କରେ, ଆଡ଼ର କେତେକେତେ ଜଗତରେ ଓ ଏହି ଜଗତର କେତେକେତେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରଦେଶରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ, ସେଠାରେ କାଫି କରିପାରେ ଓ ସେଠାରୁ ଆପଣାର ଅନୁଭୂତଗୁଡ଼ିକୁ ବହନ କରି ଆଣିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ଶଙ୍ଖରକୁ ଆପଣାର କେବଳ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଂଶ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରି ଆମର ଚେତନା ତାହାରେ ଆହୁ କେତେକେତେ ଆଡ଼କୁ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଆଗରୁ ସିଏ ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିଲ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପେ ତାହାକୁ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ତାହା ବସ୍ତୁସତ୍ତ୍ୱ ଚେତନାର ଅଧିକାରୀ ହୁଏ ଏବଂ ଏହି ବସ୍ତୁଜଗତ ସହିତ ସମବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହି ପାରିବାକୁ ଆପଣାକୁ ସମ୍ପାରିତ କରିଥାଏ । ଏହି ଜଗତର ଲୀଳାରେ ଯେତେଗୁଡ଼ିଏ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶବ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏହା ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ବହିରଙ୍ଗ ଅବଲୋକନ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଏବଂ ଅପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରେ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଜିହ୍ୱାକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା କରି ଦେଖିପାରେ, ଏବଂ ଜଣେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଏହି ଭୌତିକ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଯେତେ ଯାହା କରିପାରୁଛନ୍ତି, ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିସବୁ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଯାଏ । ସେଗୁଡ଼ିକର ଜିହ୍ୱାଟିକୁ ସେ ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶବ୍ଦର ମଧ୍ୟରେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇପାରେ, ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନ କରିପାରେ, ସେଥିରେ ଆବଶ୍ୟକ ମତାମତି ବା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇପାରେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନୂତନ ଆକାର ଦେଇ ଗଢ଼ିପାରେ ଅଥବା, ପ୍ରକୃତିର ପୂର୍ବତନ କ୍ଷୁଦ୍ର ଜିହ୍ୱାସୂତ୍ରଭାଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଥାନରେ ବହୁତ କେତେକେତେ ନୂତନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ନୂତନ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରେ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ବିଶ୍ୱଗତ ମନର ସାମର୍ଥ୍ୟ-ଗୁଡ଼ିକର ଜିହ୍ୱାଟିକୁ କଳ୍ପନା କରିପାରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ; ସେହି ଜିହ୍ୱାଟି ଦ୍ୱାରା ଆମର ଯାବତୀୟ ଜୀବନ କ୍ରିୟା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ଆସୁଛି, ସେକଥାଟିକୁ ଜାଣିପାରୁ; ଆପଣା ମାନସିକ ବୋଧଗୁଡ଼ିକର ସତ୍ତା ଏବଂ ଅସତ୍ତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ଭିତରୁଦ୍ଦି ଅଲଗା ଅଲଗା କରି ଦେଖିପାରୁ, ସେଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିକ ବସ୍ତୁତ ଆଣି ଦେଇପାରୁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟକୁ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ ଏବଂ ସମ୍ଭାବିତ କରିପାରୁ, ଆପଣାର ନିଜ ମନ ଓ କର୍ମଟି ଉପରେ ସ୍ୱୟଂ ଅଧିକାର ଲାଭ କରିପାରୁ ଏବଂ ଆମର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ମନର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆକାର ଦେଇ ପାରିବାକୁ ସମର୍ଥ ଓ ସନ୍ନିସ୍ଥ ହୋଇପାରୁ । ବିଶ୍ୱଗତ ପ୍ରାଣ-ସାମର୍ଥ୍ୟ-ଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରବାହ ଏବଂ ତରଙ୍ଗୋତ୍ପାଦନକ୍ରିୟାକୁ ଆମେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ, ଆମର ଯାବତୀୟ ଅନୁଭବ, ସଂବେଗ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗତ ବୋଧ ତଥା ଆବେଗଗୁଡ଼ିକର ଜହ୍ନ ଓ ବିଧାନଟିର ସନ୍ଧାନ ପାଇପାରୁ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରାଣଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଉଚ୍ଚତର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା, ବର୍ଜନ କରିବା, ନୂତନ ଭାବରେ ଗଢ଼ିବା କରିବା ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ସ୍ୱୟଂ ଉତ୍କ୍ରାନ୍ତ ହୋଇପାରିବା ଲାଗି ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇପାରୁ । ଜଡ଼ର ପ୍ରତ୍ନେଳକାଟିକୁ ଭେଦ କରିପାରିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଯଥାର୍ଥ ଗ୍ରହକାଠିଟି ମିଳିଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ; ଜଡ଼ ଉପରେ ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଚେତନାର ଯେଉଁ ପାରସ୍ପରିକ ଲୀଳାଟି ଅନବରତ ଲାଗି ରହିଛି, ଆମେ ସେଇଟିକୁ ବୁଝିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ; ଏକ ସାଧନ ତଥା ଏକ ପରିଣାମ ଭାବରେ ଜଡ଼କୁ ନେଇ ଯେଉଁ ଜିହ୍ୱାଟି ଘୂରିଛି, ଆମେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସେଇଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ । ଏବଂ ସବଶେଷରେ, କେବଳ ଶବ୍ଦରାଜି ଏକ ରୂପାୟନ ରୂପେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସତ୍ୟତ ତଥା ଅବରୁଦ୍ଧ ଅଥବା ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ନଥିବା ଭଳି ଆଦଉ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଚେତନାର ବି ଏକ ରୂପାନ୍ତରରୂପେ ଜଡ଼ର ସେହି ସ୍ୱଂଶେଷ ରହିଯାଇଥିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଭେଦ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା; ଏବଂ ଏହି ଚେତନା ଯେ ଅପଣାର ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଷ୍ଟେଜକୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ, ସେହି ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଇବାରେ ଏତ ସ୍ଥିତସ୍ଥାପକତା ଅର୍ଜନ କରିପାରିବ, ତଳି ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ପରମ ଚଦ୍‌ଗତଚାର ଚେତନ ମାନ ଅଧିକରୁ କାମୁଳ ଅଧିକ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ଅବତାର ଏବଂ ଅମ୍ପ୍ରପ୍ରାଣ ଲଗି ତାହାର ଯେଉଁ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟଟି ରହିଛି ତେବଳ ସେତକ ନୁହେଁ, ତାହାର ଚେତନାମସ୍ୱ ଅବତାର ଓ ଅମ୍ପ୍ରପ୍ରାଣ ଲଗି ମଧ୍ୟ ଯେ ତାହାର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ଭାବନାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଦେଖିବାକୁ ଲଗୁ । ଆମ ଭିତରେ ହଦ୍ୟ ପରମା ଶକ୍ତର ତାର୍ଯ୍ୟଟି ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏଗୁଡ଼ିକ ଏବଂ ଅଦ୍ଭୁତ ଅଧିକ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ସମ୍ଭବ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ; ଏବଂ ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଇବା ଲଗି ଆମ ତନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଚେତନାଟିର ଅତ୍ୟଧିକ ପ୍ରତିରୋଧ ବା ଅସ୍ୱୀକାର ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତୀକ ହୋଇ ଅସ୍ତରର ହେବା, ପଛକୁ ହଟି ଆସିବା ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣି ଅନ୍ତରର ହେବାର ଚେତେଚେତେ ସଂଘର୍ଷ ତଥା ଉଦ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଦ୍ଭୁତ ଅଧିକ ଶୁଦ୍ଧତା, ସତ୍ୟତା, ଉଚ୍ଚତା ଏବଂ ବ୍ୟାପ୍ତତା ଲଭ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ସେହି ଘାତପ୍ରତ୍ୟ ସଂଘର୍ଷ ଏବଂ ଉଦ୍ୟମ ଏତ ଅର୍ଦ୍ଧ-ଅଚେତନ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଏତ ସଚେତନ ତତ୍ତ୍ୱରେ ସଘନ ଭାବରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାର ତାର୍ଯ୍ୟଟି ହେରୁ ପ୍ରକୃତରେ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମ ଭିତରେ ଆମର ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱଟି ଯେତେଦୂର ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଇଛୁ, ସେତିକି ପ୍ରତ ଆମର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଯେତେଦୂର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିଛୁ ଏବଂ ତାହା ଲଗି ଆମର ଉନ୍ନତିଶୀଳ ଅମ୍ଳ-ଉଦ୍ଭେଦଟି ମଧ୍ୟ ଯେତେଦୂର ସଫଳପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛୁ, ସବୁକିଛୁ ତାହାର ଭିତରେ ନର୍ଭର କରୁଥାଏ ।

ମାନ ଏହି ସବୁଯାକ ମିଶି ଆମ ଲଗି ଚେତନ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜଡତତ୍ତ୍ୱକୁ ସମ୍ଭବ କରିପାରିବେ, ତାହାକ ଆମ ଲଗି ଆମ ବହାନିସ୍ୱାର ଭୂମିକିରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ବୃହତ୍ତର ସମ୍ଭାବନା ଆଣିଦେବ ଓ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସିଢି ହୋଇ ରହିବ । ଆମର ଘଞ୍ଜଟି ଅପଣାର ପୂଦୂରତମ ଶିଖରଗୁଡ଼ିକୁ ଆନ୍ୱେଷଣ କରି ପାଇପାରିଲେଣି ଏବଂ ସେହି ହଦ୍ୟ ଅତିମାନସ ଚେତନରୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଅନ୍ୱେଷ ତଥା ଅନନ୍ତମସ୍ୱତା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଜଡ଼ ଉପରେ ତାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିଲେ ପାଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତରଟି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇପାରିବ । ତାରଣ ସେତିକିବେଳେ ପାଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁସବୁ ଶକ୍ତ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାନାପ୍ରକାରେ ବଦ୍ଧଜଡ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଓ ଚେତନ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ସବରେଟ୍ରି ଜଡ଼ନ ଏବଂ ତାହାର ନିସ୍ପାହନତାଗୁଡ଼ିକର ଷ୍ଟେଜରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତାଶ କରି ପାରୁଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆପଣା ଆପଣାର ମୌଳିକ ଏକତ୍ୱ, ସୌଷମ୍ୟ, ଏକକ ସତ୍ତା, ପ୍ରାମାଣ୍ୟଯୁକ୍ତ ଅନନ୍ୟତା ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟି ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଳିତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବେ। ସେଠାରେ ଜ୍ଞାନ ଓ ସଂକଳ୍ପ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବେ, ପ୍ରେମ ଓ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଗୋଟିଏ ଗଭୀରତାରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିବେ; ଏଠାରେ ଯେଉଁସବୁ ପରସ୍ପର-ବିରୋଧ ଆମକୁ ଜର୍ଜର କରି ରଖିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମଞ୍ଜସତାବଦ୍ଧ ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସମାହୃତ ହୋଇ ଯାଇଥିବେ। ଶିବ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣାର ଚରମ ରୂପଟିକୁ ବିକଶିତ କରାଇ ଆଣିବ ଏବଂ ଅଶିବ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ପ୍ରମାଦରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣି ତାହାର ପଛରେ ସତତ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଶିବଟି ମଧ୍ୟକୁ ବାହୁଡ଼ି ଆସିବ। ଏକ ଦିବ୍ୟ ବିଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ପ୍ରମାଦମୁକ୍ତ ସତ୍ତ୍ୟସ୍ପନ୍ଦନ ମଧ୍ୟରେ ପାପ ଓ ପୁଣ୍ୟ କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବେ। ସୃଷ୍ଟିର ସେହି ଅନନ୍ତିତ ଯାବତୀୟ କ୍ଷଣିକତା ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଏବଂ ସଦାସୁଖମୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜଟିଳତାର ଲୀଳାରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଏକ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଯାବତୀୟ ଦୁଃଖ ଓ ଯାତନା ବିନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଉଯାଉ ସେହି ପରମ ଜଟିଳତନର ଇଚ୍ଛା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ଅନ୍ଧକାରମୟ ବକ୍ରତା ଓ ଗ୍ରହଣ-ଅକ୍ଷମତା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦଟି ବଢ଼ମ୍ବିତ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାର ସ୍ପର୍ଶଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ। ଏହିସବୁ ଯେତେ ଯାହା ମନ ଲଗି କେବଳ ଏକ କଳ୍ପନା ବା ଏକ ରହସ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହା ସେତେବେଳେ ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଉଠିବ ଏବଂ ଆମର ଚେତନା ଏହି ଅଭିମାନଦ୍ଧ ଓ ଶସ୍ତ୍ରାରୁଢ଼ ଜଡ଼ମନର ସ୍ତରଟିରୁ ପଶ୍ଚାବୃତ୍ତିର ସେହି ଜଟିଳ ପରିବ୍ୟାପ୍ତିଟିର ମୁକ୍ତତା ତଥା ପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଳିତ ହୋଇଯିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅନୁଭୂତି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଧରା ଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ। ମାନ ଯେତେବେଳେ ଅଭିମାନସତ୍ତ୍ୱି ଆମ ପ୍ରକୃତିର ବିଧାନରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସେଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସତ୍ୟ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଆମର ଜଟିଳସ୍ୱଭାବଗତ ହେବାକୁ ଲାଗିବ।

ଅର୍ଥାତ୍, ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଆରୋହଣଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରିଦେବ ଏବଂ ଏହିସବୁ ଉଚ୍ଚତମ ସୋପାନରୁ ପୃଥିବୀଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତା ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସିବାର ସମ୍ଭାବନା ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଯିବ;—ଏହାର ଉପରେହିଁ ଆମ ଜୀବନର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାର୍ଥକତା ନିର୍ଭର କରି ରହିଛୁ; ଏକ ରୂପାନ୍ତରିତ ପାର୍ଥିବ ପ୍ରକୃତିର ଭୂମିରେ ଏହି ଜୀବନ ଯେ ଏକ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଜୀବନରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ ଓ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆପଣାର ପଥାର୍ଥ ମୁକ୍ତିକୁ ଲାଭ କରିବ, ଏହାର ଔଚିତ୍ୟ କେବଳ ତାହାର ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଛି।

❋

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହିପରି ଜ୍ଞବଗେହି ଯେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ପ୍ରକୃତ ଉପସ୍ଥରେ ଜଲ୍ପନା ବା ଅବଧାରଣା ଜଗିଯାଇଛୁ, ଏହିପରି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାଧନ ଦ୍ୱାରା ତାହା ଯେପରି ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ଏହି ସମସ୍ତ ରୂପାନ୍ତର ଯେପରି ତାହାର ଆଧାରଶିଳା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଆମ ଜୀବନର ଜଡ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଯାବତୀୟ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଜିଜ୍ଞାସୁଜନ ଓ ଏହି ଯୋଗରେ ସେମାନଙ୍କର କଭଲ ସ୍ଥାନ ରହିବା ଉଚିତ, ତାହାହିଁ ଆପେ ଆପେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟିର ଉତ୍ତରକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରି ଦେଇଥାଏ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗରେ ବୈରାଗ୍ୟ, ଏକାନ୍ତ ଧ୍ୟାନ ଅଥବା ଐକାନ୍ତିକ ଭବ୍ଦୁଦୃଷ୍ଟିର କର୍ତ୍ତବ୍ୟାନୁରୋଧରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ କର୍ମ ତଥା ଜୀବନକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା ପାଇଁ ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ବା ସ୍ଥାନ ରହିପାରିବ ନାହିଁ; ଏଥିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତମ ଧ୍ୟାନଧାରଣା ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତାବାର କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଲଗି, ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି ତଥା ତାହାର ଜିଜ୍ଞାସୁକତାଗୁଡ଼ିକର ରଜ୍ଜୁଟିକୁ କାଟିଦେବା ଲଗି ବା ତାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦୋଇ କହି ନହିଁ କରିବା ଲଗି ଅଥବା ଏହି ପୃଥିବୀ-ପ୍ରକୃତିରେ ଯେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟଟିର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଘଟିଛୁ, ସେହି ଅନୁଭବଟିକୁ ବର୍ଜନ କରି ରଖିବା ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ଏତଥା ଅବଶ୍ୟ ସତ ଯେ କୌଣସି ଏକ ବିଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ସାଧକ ଲଗି ଆପଣା ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ ହୋଇ ଆସିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ, ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ, ଏବଂ ଏକ ବିଶେଷ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିବା ପୂର୍ବରୁ ଓ ଯାହା ବ୍ୟତୀତ ଜୀବନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତୀ ସଫଳ ଜିଜ୍ଞାସୁକତାକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ଏତାନ୍ତ କଷ୍ଟକର ବା ଅସମ୍ଭବପ୍ରାୟ ହୋଇପଡ଼ୁଛୁ, ସେଇଟି ହାସଲ କରିପାରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣାକୁ ଏହି ଅଜ୍ଞାନମୟ ଜୀବନର କୋଳାହଳ ଏବଂ କଲହ ଲଗି ଆପଣାର ଦ୍ୱାରକୁ ସଦା ବନ୍ଦ କରି ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ । ମାତ୍ର ଏହା କେବଳ ଏକ ବିଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ବା ଅବଧି ଲଗିହିଁ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ, ସାମଗ୍ରିକ ଭାବରେ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ ବା ଏକ ପ୍ରସ୍ତୁତିକାଳୀନ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାଧନକୌଶଳରୂପେ ଏହାର ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଇପାରେ; କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ତା' ଯୋଗରେ କଦାପି ଏକ ନିୟମ ବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

କୌଣସି ଧର୍ମାନୁଗତ ଅଥବା ନୈତିକ ଆଧାର ଉପରେ ବା ଦୁଇଟିଯାକ ଆଧାର ଉପରେ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ବଇନ୍ଦ୍ର କର୍ମକୁ ଜୁଗୁପ୍ସା କରି ରଖିବା, କେବଳ ଉପାସନା ବା ଆରାଧନାର ଦାର୍ଢ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁହିଁ ଯାବତୀୟ ଦାର୍ଢ୍ୟକୁ ସଙ୍କୁଚିତ କରି ଆଣିବା ଅଥବା କେବଳ ଲେଜଣ୍ଡେପିତା ଏବଂ ପରୋପକାରର ଦାର୍ଢ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଏକ-ମାତ୍ର ଦାର୍ଢ୍ୟ ବୋଲି କହିବା,—ଏଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଅମଲ ଜ୍ଞବଟିର କେବଳ ବରୁଣାଚରଣହିଁ କରେ । କେବଳ ମନରହିଁ ଚିନ୍ତାଦ୍ୱାରା କୌଣସି କଟୁତ୍ୱ ନିୟମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୋଲି ମାନନେଲେ କଂବା କୌଣସି କଛୁକୁ ସ୍ୱୀକାର ବା ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ ବାହାରେ ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧନାର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତଥା ପଦ୍ଧତିର କେବଳ ଶିଳ୍ପଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ କରିବ । ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗରେ ସବୁକଛୁକୁ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସୋପାନ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭୂମି ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭିତରେ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତାହାରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ସମ୍ଭବ କରିବାକୁ ହେବ;—ଜୀବନର କେବଳ କୌଣସି ଏକ ବିଶେଷ ଅଂଶରେ ନୁହେଁ, ଜୀବନର ସମୁଦାୟ କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ଆମକୁ ଏହା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯାହାକିଛୁ ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲାଗି ସହାୟକ ହେଉଥିବ ବା ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତନଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଉଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ହେବ; ଏବଂ ଯାହାକିଛୁ ଏହି ରୂପାନ୍ତରକାର୍ଯ୍ୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଟି ଲାଗି ଅସମର୍ଥ ବା ଅକୁଶଳ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଥିବ, ଅଥବା ସେଇଟି ପାଖରେ ମସ୍ତକ ନତ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକୃତ ହେଉଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନହିଁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କୌଣସି ବସ୍ତୁ ବା ଜୀବନର କୌଣସି ପ୍ରକାର ବା ରୂପାୟନ ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଆସକ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ; କୌଣସି ପଦାର୍ଥ କଂବା କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ । ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିଲେ ସବୁକଛୁକୁ ଛାଡ଼ି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଦିବ୍ୟ ଜୀବନର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଲାଗି ଆପଣାର ଉପାଦାନରୂପେ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱା ଯାହାକିଛୁ ବାଛିନେବ, ଆମକୁ ସେହି ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମନ କଦାପି କିଛି ଗ୍ରହଣ ବା ବର୍ଜନ କରିବ ନାହିଁ, ଆମର ସେହି ଅନାବୃତ ଅଥବା ଅବଗୁଣ୍ଠିତ ବାସନାଲଗ୍ନ ପ୍ରାଣଗତ ଇଚ୍ଛା ବା ନୈତିକ ବୋଧ ମଧ୍ୟ କିଛି ଗ୍ରହଣ ବା ବର୍ଜନ କରିବ ନାହିଁ; କେବଳ ସେହି ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱାର ଦାବିହିଁ ଯାହାକିଛୁ ଗ୍ରହଣ କଂବା ବର୍ଜନ କରିପାରିବ, ଯୋଗମାର୍ଗର ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଗୁରୁହିଁ ଯାହାକିଛୁ ଗ୍ରହଣ କଂବା ବର୍ଜନ କରିପାରିବେ; ଆମର ସେହି ଭିତରର ଆତ୍ମା ବା ଚିଦ୍‌ଗତଭାର ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟ ଅଥବା ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଜ୍ଞାନଦୀପ୍ତ ମାର୍ଗଦର୍ଶନହିଁ ଯାହାକିଛୁ ଗ୍ରହଣ କଂବା ବର୍ଜନ କରିପାରିବ । ଆତ୍ମାର ମାର୍ଗ କଦାପି ଏକ ମନ ଦ୍ୱାରା ଆରୋପିତ ମାର୍ଗ ନୁହେଁ; ତେଣୁ ମନ ଦ୍ୱାରା ଭିତର ଏକ ନିୟମ ବା ସେହି ମନରହିଁ ଚେତନା କଦାପି ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଧାରକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, କଦାପି ତାହାର ନାୟକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଠିକ୍ ସେହିପରି, ଚେତନାର କୌଣସି ଦୁଇ ସୋପାନ ମଧ୍ୟରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ମାନସ କଂବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ପ୍ରାଣିକ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଯୋଗାଯୋଗ ସଂଯୋଜନ ବା ସାଲିଶ୍ କରିଦେଲେ, କଂବା ଭିତରୁ ପ୍ରାଣକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେଇ ତାହାରେ ତାହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ କରି ରଖିଲେ, ସେଇଟି ମଧ୍ୟ କଦାପି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପୁଣ୍ଡୁଯୋଗର ବିଧାନ କଂଚା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିଯାଉଛି । ଏଥିରେ ସମୁଦାୟ ଜୀବନଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ, କିନ୍ତୁ ସେହିପରି ସମୁଦାୟ ଜୀବନଟିରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ମଧ୍ୟ ଘଟାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତେଜଲ ସେହି ଅତୀତାତ୍ମ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ଅଧ୍ୟାତ୍ମସତ୍ତାର ଏକ ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିବ, ଏକ ରୂପାୟନ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଏକ ସଚେତନ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ । ଏହାକୁ ଆମେ ଭୌତିକ ଜଗତରେ ସଂଘଟିତ ହେଉଥିବା ଏକ ଚିତ୍ତଗତ ବିବର୍ତ୍ତନର ଏକ ଶିଖର-ସୋପାନ ବା ସନ୍ଧୋଚ ଉତ୍ତରଣରେ ଦୋଳି ଚାଲିବା; ଏବଂ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣେନ୍ଦ୍ରପ୍ରଧାନ ଇତରପ୍ରାଣୀ ମନଃପ୍ରଧାନ ମଣିଷକୁ ପରବର୍ତ୍ତିତ ହେବା ସମୟରେ ମୂଳଭୂତ ତେଜୋ, ପରସ୍ପର ଓ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ଜୀବନକୁ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ବସ୍ତୁରେ ପରିଣତ କରି ଦେଇଥିଲା, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜଡ଼କୁ ତାମୁଡ଼ି ରହିଥିବା ଏହି ମନୋମୟ ସତ୍ତା ଜଡ଼କୁ ସାଧନରୂପେ ତାମରେ ଲଗାଇ ମାନ ଜଡ଼ର ଅଧୀନ ହୋଇ ନପଡ଼ି ଯେତେବେଳେ ଚିତ୍ତଗତ ଏବଂ ଅତିମାନସ ସତ୍ତାକୁ ପରବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ସେହି ପରବର୍ତ୍ତିତ ଜୀବନକୁ ଅବଶ୍ୟ ଆପଣା ହାତରେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ଓ ତାହାକୁ ଏହି ନାନାଦୋଷଯୁକ୍ତ, ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ନାନାଲୁତେ ସୀମାବଦ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟସତ୍ତାଠାରୁ ଏତାଦେଇଜେ ଭିନ୍ନ ଆଉ ଏକ ପଦାର୍ଥରେ ପରିଣତ କରିଦେବ; ଆପଣାର ମୂଳଭୂତ ତେଜନାରେ, ପରସ୍ପରରେ ଭଆ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟରେ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନରୂପେହିଁ ଆବର୍ତ୍ତିତ ହେବ । ଜୀବନର ଯେଉଁସବୁ ରୂପ ଏହି ପରବର୍ତ୍ତିତକୁ ସହ୍ୟ କରି ନପାରିବେ, ସେମାନଙ୍କୁ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଯେଉଁସବୁ ରୂପ ସେଇଟିକୁ ସହ୍ୟ କରି ପାରିବେ, ସେହିମାନେହିଁ ତିଷ୍ଠିରହିବେ ଏବଂ ପରମ ଚିତ୍ତଚେତନାର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବେ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଜଗତସ୍ଥ ଶକ୍ତିହି ସତତ ତାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛି, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ତା'ର କରିବାକୁ ବା ନଚଲିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁଟିକୁ ସାମ୍ୟିକ ଭାବରେ ଭଆ ଯେଉଁଟିକୁ ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସାମ୍ୟିକ ଭାବରେ ଅଥବା ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଭାବରେ ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେହି ଜଗତସ୍ଥ ଶକ୍ତିହି ତାହାର ଶିକ୍ଷକ କରିବ । ତାହାଛଡ଼, ଯଦି ଆମେ ସେଇଟି ସ୍ଥାନରେ ଆମର ବାସନା ବା ଆମର ଅହଂକାରକୁହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବାର ଚେଷ୍ଟାରେ ରହିଥିବା, ଏବଂ ଯଦି ଠିକ୍ ଏହି ଧେର୍ଯ୍ୟରେ ଜୀବନରେ ଆମର ଆସ୍ଥା ସଦା ଜାଗ୍ରତ ଓ ସଦା ସତର୍କ ହୋଇ ରହିବ, ତଦ୍ୟ ମାର୍ଗଦର୍ଶନଟି ଲଭି ସଦ୍ଦା ସଚେତନ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଆମର ଇତରୁ ହେଉ ଅଥବା ବାହାରୁ ହେଉ, ଯଦି ସେ ଅନବଦ୍ୟ ଯାବତୀୟ କୁପଥଗ୍ରଳନାର ପ୍ରତରୋଧ କରି ପାରୁଥିବ, ତେବେ ସେହି ଜଗତସ୍ଥ ଶକ୍ତିହି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପେକ୍ଷୁ ହୋଇ ରହିବ, ଏବଂ ଆମକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ଆମକୁ ସେହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପୁଣ୍ଡ୍ରୋପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟକୁ ପରଗ୍ଭଲତ କର ନେଇଯିବ । ଏଭଳ ମାର୍ଗ ଓ ଏଭଳ ସ୍ୱତସ୍ୱରୁର ଅବଲମ୍ବନ କର ତାହା ଆମକୁ ପରଗ୍ଭଲତ କର ନେଇଯିବ ଯେ ତାହା ଆମର ଏହ୍ନ କ୍ଷ୍ର ଦ୍ର ମନଟି ଲଗି ଅତ୍ୟନ୍ତ ବୃହତ୍ତ୍ୱ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜଟିଳ ବୋଲ୍ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିବ; ମନ ସେହି ମାର୍ଗ ତଥା ସ୍ୱତଟିର ଅନୁସରଣ କରିବା ଲଗି ଏକାନ୍ତ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିବ, ତେଣୁ ସେହି ମାର୍ଗରେ ରହି ଆମକୁ ନର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ତ ତାହା ପକ୍ଷରେ ଆହୁରି ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ହୋଇ ପଡ଼ିବ ! ଏହି ପଥଟି ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଦୁର୍ଗମ ପଥ, ଏକ କଠିନ ପଥ ଓ ଏକ ବିପଦସଙ୍କୁଳ ପଥ; ମାତ୍ର ଏଇଟି ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ପଥଟିଏ ନାହିଁ ।

ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦୁଇଟି ବିଧାନ ରହିଛି, ଯାହାକି କଷ୍ଟଟିକୁ କେତେକ ପରମାଣରେ ଲଘବ କରିଦେଇ ପାରିବ ଏବଂ ବିପଦଟିକୁ କାଟିଦେଇ ପାରିବ । ଯାହାକିଛି ଆମର ଅହଂ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ ହୋଇ ଆସୁଛି, ପ୍ରାଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ ବାସନାରୁହିଁ ଜନ୍ମଲତ କରୁଛି, ଯାହାକିଛି କେବଳ ମନରୁ ଓ ଅତ୍ୟଭିମାନପୂର୍ଣ୍ଣ ତାର୍କିକତା ଓ ଅକ୍ଷମତାରୁ ପ୍ରେରତ ହୋଇ ଆସୁଛି, ଆମକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯାହାକିଛି ଅବିଦ୍ୟାର ଏହିସବୁ ପ୍ରତିନଧିଙ୍କର ସହାୟକ ହୋଇ ରହିଛି, ଆମକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମକୁ ଆମ ଅନ୍ତରତମ ଆତ୍ମାଟିର ବାଣୀକୁ ଶୁଣି ଶିଖିବାକୁ ହେବ, ତାହାର ଅନୁସାରେ ବାଟ ଗ୍ଭଲି ଶିଖିବାକୁ ହେବ; ଗୁରୁଙ୍କର ନର୍ଦ୍ଦେଶଟିକୁ ଶୁଣି ଶିଖିବାକୁ ହେବ, ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଆଦେଶକୁ ଶୁଣି ପାରିବାକୁ ହେବ, ତଦ୍ୟା ଜନମାଙ୍କର ଯାବତୀୟ ଜିଜ୍ଞାସ ଜିଜ୍ଞାସାର ଆହ୍ୱାନଟିକୁ ଶୁଣି ପାରିବାକୁ ହେବ ଓ ଏଗୁଡ଼ିକର ଅନୁସରଣ କର ପାରିବାକୁ ହେବ । ଯିଏ କେବଳ ଏହି ଶସ୍ତାରସ୍ୱଂସ୍ୱଚ୍ଚାର କାମନା ଏବଂ ଦୁଂଚଲତାଗୁଡ଼ିକୁ କାମୁଡ଼ି ପଡ଼ି ରହିଥିବ, ନାନା ବିଷୋଭମସ୍ୱ ଅଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ପ୍ରାଣର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଓ ଇଚ୍ଛାଟ୍ଟା ଭିତରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଥିବ, ଏକ ବୃହତ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ନସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯାଇ ନଥିବା ଏବଂ ସର୍ଦ୍ଦୀପିତ ହୋଇ ନଥିବା ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତ-ମନଟିର ଦୃକ୍ପମଗୁଡ଼ାକ ପାରେହିଁ ଯିଏ ସଦାନୁରତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସିଏ କେତେହେଲେ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଯଥାର୍ଥ ବିଧାନଟିର ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଭ୍ରମବତ ପୁଣ୍ଡ୍ରୋପ-ଲବ୍ଧିର ମାର୍ଗରେ କେବଳ ବିଘ୍ନଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ଆଣି ଜମା କର ରଖିବାରେ ଲଗିଥିବ । ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଛନ୍ଦ ଦେଇ ରଙ୍ଗୁଥିବା ସେହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ାକୁ ଯିଏ ଠିକ୍‌ଗ୍ଭଇ ନେଇ ପାରିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନ କରିପାରିବ ଏବଂ ଭିତରେ ତଥା ବାହାରେ ଯଥାର୍ଥ ମାର୍ଗଦର୍ଶକକୁ ଚହ୍ନି ତାହାର ଅନୁଗମନ କରିପାରିବ, କେବଳ ସେଇ ଯଥାର୍ଥ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଧାନଟିର ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବ ଏବଂ ଯୋଗର ଯଥାର୍ଥ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତେଚନାର ଏକ ମୂଳଭୂତ ଏବଂ ସମସ୍ତ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଆମେ ପୁଣ୍ଡୁଗୋରର ଜେବଳ ସମୁଦାୟ ଚ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ, ଏକ ଉତ୍ତେଜନାର ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତା ଏବଂ ନମନଭଙ୍ଗୀମାନ ସୋପାନଗୁଡ଼ିକର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମେ ତାହାକୁ ସେହି ଗୋଟର ସମୁଦାୟ ପ୍ରଣାଳୀଟି ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସପ୍ତମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଆଚରଣର ମାନଦଣ୍ଡ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା

ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନର ଭିତ୍ତି ଉପରେ କର୍ମଯୋଗୀକୁ ଆପଣାର ସକଳ କର୍ମ ତଥା ସକଳ ବିକାଶକୁ ସ୍ଥାପନ କର ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଏକ ମୂଳ ଏକତ୍ୱବୋଧ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଏକତ୍ୱର ଜୀବନମସ୍ତ ବୋଧହିଁ ସେହି ଜ୍ଞାନରୂପୀ ଭବନର ସଂମୁଖ୍ୟ ଶିଳା ହୋଇ ରହିବ । ଆପଣାର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ସେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ କେବଳ ଏକ ଅବର୍ତ୍ତନ୍ୟ ସମଗ୍ରତାରୂପେହିଁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିବ ଏବଂ ତାହାର ସକଳ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦିବ୍ୟ ଅବର୍ତ୍ତନ୍ୟ ସମଗ୍ରତା ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିବ । ତା'ର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କୌଣସି ଜିଦ୍ୟା ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକର ପରିଣାମ ଆଉ କଦାପି ଏକ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାଧର୍ମୀ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ବା ରହିଥିବା ପରି ମନେହେବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅହଂପ୍ରେରିତ 'ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର' ଇଚ୍ଛାଟି ଦ୍ୱାରା ମୁଖ୍ୟତଃ ବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ କଦାପି ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେବ ନାହିଁ; ଏବଂ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ କୌଣସି ସମଷ୍ଟି ଭିତରେ ଏକ ପୃଥକ୍ ଓ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହୋଇ କଦାପି ରହିବ ନାହିଁ । ଆମେ କର୍ମ ବୋଲି ଯାହାକିଛି କରୁଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଏକ ଅବର୍ତ୍ତନ୍ୟ ବଶ୍ୱ-ଜିୟାର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ; ଯେଉଁ ସମଗ୍ରତାଟି ମଧ୍ୟରୁ ସେମାନେ ଜନ୍ମଲାଭ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ସେହି ସମଗ୍ରତାଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣା ଆପଣା ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ଅଥବା, ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କହିଲେ ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ସ୍ୱୟଂ ଆପଣାକୁ ଆପଣା ଆପଣା ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥାପିତ କର ରଖିଥାନ୍ତି; ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ପରିଣାମ ମଧ୍ୟ ଏପରି କେତେକେତେ ଶକ୍ତିମଣ୍ଡଳୀ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେଉଥାଏ, ଯାହାକି ଆମର ଏହି ସୀମାବିଶିଷ୍ଟ ବା ପରିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆପଣାର ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ସମଗ୍ରତାରେ ହେଉ ଅଥବା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କ୍ଷୁଦ୍ର ଟିକନଟିରେ ହେଉ, ସେହି ବଶ୍ୱ-ଜିୟାକୁ ଆମେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କରହିଁ ଅବର୍ତ୍ତନ୍ୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ବୋଲି ଜାଣିବା, ଯିଏକି ସମୋଦର ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ଏହି ବଶ୍ୱରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରତିଫଳିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତା' ଭିତର ଭିତରେ, ତା' ଚାହାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କ ବିଷୟରେ ଯେଉଁକ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ସଚେତନ ହୋଇ ଉଠିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରକୃତର ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କଠାରୁ ନାନା ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ସେହି ଫଗୁପ୍ତ, ଅଲ୍ପତମାତ୍ର ଭଳା ଅର୍ଥମତ୍ର ପ୍ରତିସ୍ୱାଟି ବିଷୟରେ ଯେଉଁକ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ସଚେତନ ହୋଇ ଉଠିଥାଏ, ସେ ସେତିକ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଜମଶଃ ଆପଣାର ସତ୍ୟଟି ବିଷୟରେ ଏବଂ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକରେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ଉଠିଥାଏ ସତ୍ୟଟି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସଚେତନ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଆମର ଏହି ବାହ୍ୟ ଓ ଉପରତ୍ୱର୍ଗୀସ୍ୱ ଚେତନାଟିରେ ଆମେ ବଣ୍ଟମସ୍ୱ ଘାତପାସ୍ୱ ନିସ୍ୱାର ଜେବଳ ଏକ ଷ୍ରୁଦ୍ର ଖଣ୍ଡ-ଅଂଶଟି ବିଷୟରେହିଁ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଥାଉ; ମାତ୍ର ଏହି ନିସ୍ୱା ତଥା ଏହି ଘଚତନ୍ତନଟି ଆମ ଭିତରେ କିଂବା ଆମର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ରହିଥିବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କଦାପି ସେହି ଖଣ୍ଡ-ଅଂଶଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ । ଆମର ଏହି ମନଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ପ୍ରତ୍ନନ୍ନ ବା ଅବଚେତନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଅପରମେସ୍ୱ ମୂଳଭୂତ ଆବେଷ୍ଟନତାସ୍ୱ ସତ୍ତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା ବଧିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆମର ପ୍ରକୃତ ଲଗି ଅଚତେତନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବପୁଳ ଓ ବଣ୍ଟାଘତ ସତ୍ତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା ଆକର୍ଷିତ ହେବାରେ ମଧ୍ୟ ଲଗିଥାଏ । ଠିକ୍ ଆମେ ଜନେ ସେରିପଣ୍ଡ ଭିତରେ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସିବୁ, ସେହିପରି ଆମର ନିସ୍ୱାର ମଧ୍ୟ ଏପରି ଏକ ବଣ୍ଟାସ୍ୱକତାରୁ ଉଦ୍‌ଭବ ଘଟିଥାଏ, ଯାହା ବିଷୟରେ ଜ ଆମର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ; କେବଳ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଭିତଦୃଷ୍ଟି, ବ୍ୟକ୍ତଗତ ମନ ଓ ଭିତନାସ୍ଥ ଇଚ୍ଛା ଅଥବା ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଅବେଗଶକ୍ତି ବା ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଜୀବନୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇହିଁ ଆମେ ତାହାକୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପ ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାସ କରିଥାଉ; ମାତ୍ର ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତା ଏବଂ କର୍ମର ଯଥାର୍ଥ ବଧାନଟି ଏହିସବୁ ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଏବଂ ମାନୁଷୀ ରୂପାୟେପର ସୀମାତବନ୍ଧ କରିହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ । ଏବଂ ଯେକୌଣସି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ବା ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ତଥାର ହୋଇଥିବା କର୍ମଗତ ଯେକୌଣସି ବଧାନ ଯେତେବେଳେ ସେହି ବଣ୍ଟାସ୍ୱତ ଉତତନ୍ତନର ଅବସ୍ଥାନ ସମସ୍ତତାଟିକୁ ଅସ୍ୱୀତାର କରିବାକୁ ଯାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଦୀବହାରତାର ଭୂମିରେ ତାହାର ଯାହାକିଛୁ ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ରହିଥାଉ ପଛକେ, ତଦ୍‌ଗତ ପରମ ସତ୍ୟଟିର ଦୃଷ୍ଟିରେ ତାହା କେବଳ ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ବଧାନ ହୋଇ ରହେ, ତାହା ଅଜ୍ଞାନରହିଁ ଏକ ବଧାନ ହୋଇ ରହେ ।

ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଏହି ବସ୍ତୁବଟିର ଏକ ଟୁକୁଳ ମଧ୍ୟ ପାଇ ସାରିଥାଉ ବା ଆମର ଚେତନାଭୂମି ଉପରେ ଏକ ମନୋରତ ଜ୍ଞାନରୂପେ ଏହାକୁ ଦୃଢ଼ପ୍ରାପିତ କରି ରଖିବାରେ ସଫଳ ବ ହୋଇଥାଉ, ଏବଂ ତାହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଆମ ଆତ୍ମାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିଥାଉ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମର ତାତ୍ତ୍ୱ ଜୀବନାଙ୍ଗ ଏବଂ ନିସ୍ୱାର୍ଥଶୀଳ ପ୍ରକୃତିରେ ଏହି ବଣ୍ଡାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମତ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଂବେଗ ଓ କାମନା ଭିତରେ ଏକ ସଙ୍ଗତିପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଝାମଣା ସମ୍ଭବ କରିବା ତଥାପି ବଡ଼ କଷ୍ଟକର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମେ ସଚେତନ ବାଧ ହେଲା ପରି ସେହି ଅବଶ୍ୟକ ଗତିଶୀଳତାଟି ସହିତ ଯେପରି କାରବାର କରିବାରେ ଲାଗିଥାଉ, ସେଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବୋଧ ହେଇଥାଏ ସଚେତନେପରି ଆମେ ତାହାକୁ କେବଳ ଏକ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ସାମଗ୍ରୀରହିଁ ଏକ ସ୍ତୂପ ବା ସମଷ୍ଟି ପରିହିଁ ବଦ୍ଧର କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ ଏବଂ ସେହି ସାମଗ୍ରୀଟିରୁହିଁ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଫଟାମ ଓ ପ୍ରସ୍ପାସ ବଳରେ ଆମକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଅହଂ ତଥା ଆମର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆମର ଆପଣାର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ମନୋଗତ ଭଲ୍ଲନାଟି ଅନୁସାରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପ ଗଠନ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ୁଛୁ । ଏହାହିଁ ଜଣେ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ସାଧାରଣତଃ ତା'ର ପରବେଶଟି ପ୍ରତି ତା'ର ମନୋଦୃଷ୍ଟି ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏହି ମନୋଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆମେ ବସ୍ତୁତଃ କେବଳ ଏକ ମିଥ୍ୟା ମନୋଦୃଷ୍ଟି ବୋଲିହିଁ କହିବା, କାରଣ ଆମର ଅହଂ ଏବଂ ତା'ର ଇଚ୍ଛା କେବଳ ସେହି ବଣ୍ଡଗତ ନାନା ଶକ୍ତିରୁହିଁ ବସୃଷ୍ଟ ହୋଇ ଆସିଥାନ୍ତି ଓ କେବଳ ତାହାର କ୍ରୀଡ଼ନକ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଏବଂ କେବଳ ଯେତିକବେଳେ ଆମେ ଆମ ଅହଂର ଆସ୍ପତ୍ତନଟି ମଧ୍ୟରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ପରମଜ୍ଞାନ-ଇଚ୍ଛାଟିର ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟକୁହିଁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବୃତ୍ତ କରି ଆଣିପାରୁ, ସେତିକବେଳେ ଯାଇ ଆମେ ସଚେତନା ସେହି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଆସିଥିବା ପ୍ରତିନଧିଙ୍କ ପରି ସେଗୁଡ଼ିକର ନସ୍ୱାମକ ଓ ପ୍ରଭୁରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରୁ । ମାତ୍ର, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣାର ଏହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିପରଚତ୍ୱଟିରହିଁ ଅଭିଲାଷୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଫପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବକଶିତ କରି ନଥାଏ, ସେତେବେଳଯାଏ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ଥିତିଟିହିଁ ତା' ଲାଗି ଯଥାର୍ଥ ମନୋବୃତ୍ତି ହୋଇ ରହିଥାଏ । କାରଣ, ଏହିପରି ଏକ ମନୋବୃତ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରେରକ-ଶକ୍ତି ବ୍ୟତୀତ ସେ ଆପଣା ଅହଂଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ବକାଶ ଲାଭ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଆପଣାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ପରମାଣରେ ବକଶିତ କରାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଓ ଏହି ଅବଚେତନ ବା ଅର୍ଦ୍ଧଚେତନ ବଣ୍ଡସତ୍ତା ସମସ୍ଥିପଣ୍ଡା ଭିତରୁ ଆପଣାକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ କଦାପି ସମର୍ଥ ହେବ ନାହିଁ ।

ମାତ୍ର ଆମ ଜୀବନର ଅଭ୍ୟାସକ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ଏହି ଅହଂଚେତନା ଆପଣାର ମୁଠାଟିକୁ ଏପରି ଟାଣ କରି ଧରିଥାଏ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଆମ ବକାଶର ବଚ୍ଛିନ୍ନତା-ଧର୍ମୀ, ବ୍ୟକ୍ତିପର୍ଯ୍ୟଣ ଏବଂ ଆତ୍ମସଣବୃତ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତଟି ଲାଗି ଆଉ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନଥାଏ, ଅସ୍ତାର ଶୈଶବକାଳରେ ଅନୁରୂପ ଦେହସତ୍ତା ଏହି ଶ୍ରୁତ୍ରାର ପ୍ରସ୍ତୋଳନଟିରୁ ବାହାର ଯେତେବେଳେ ସେହି ଏତତା ଓ ବଣ୍ଟାସ୍ତତତା ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ବଣ୍ଟ-ଚେତନା ଏବଂ ତା'ର ଅନ୍ତର ସେପାଖକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବାର ଦେଲଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିଯାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେବେଳେ ଆମର ସେହି ବଣ୍ଟାଘତ ଚଦ୍ଦତ ପ୍ରକୃତଟି ମଧ୍ୟକୁ ଜ୍ଞାତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବାର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅହଂଚେତନାର ଜଡଳଟିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିବା ବଡ଼ ଜଷ୍ଟଜର ହୋଇଥାଏ। ଚେତଳ ଆମ ଜ୍ଞଚନାର ସ୍ତାତଟି ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ, ମାନ ଆମ ଅନୁରୂତ, ବୋଧଶକ୍ତ ଭଥା କର୍ମର ସ୍ତାତଟି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏତଥାଟିକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟରୂପରେ ଜାଣିଉଷିବା ଏଡାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଏ ଯେ ବଣ୍ଟାସ୍ତତ ଏହି ଜିସ୍ୱାଟି ଚଦାପି ସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ଏପରି ଏକ ଅସହାସ୍ୱ ଓ ନୈଙ୍ଗ୍ୟଭରା ଭରଙ୍ଗମାନ ନୁହେଁ, ଯାହାକ ଚୌଣସି ଅହଂର ବଳ ଏବଂ ଆଡ଼ମ୍ବରଟି ଅନୁସାରେହିଁ ଆପଣାକୁ ସେହି ଅହଂର ଇଚ୍ଛାଟି ପାଖରେ ଅଧୀନ କରି ଉଷିଥାଏ। ଏହି ଜିସ୍ୱାଟିକୁ ଆମେ ଏକ ବଣ୍ଟଗତ ପରମସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନଜନରୂପେ ଜାଣିଉଷିବା ଯିଏକ ଆପଣା ଷେତ୍ରଟିର ପରମ ଶାଭାରୂପେ ପ୍ରତିସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ତାହାକୁ ଆମେ ଏପରି ଏକ ପରମ ଚଦ୍ୟତା ଆଡ଼କୁ ଅନ୍ତସର ହୋଇଯିବାର ସାଦନ୍ତଶ୍ରେଣୀ ବୋଲ୍ ଜାଣିବା, ଯିଏକ ତାଙ୍କ ଆପଣା ଜିସ୍ୱାର ଜନବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଉପରେ ସ୍ୱସ୍ଥ ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥାନ୍ତି। ଏହି ଉତ୍ପନ୍ନଜନଟି ଯେପରି ସ୍ୱଦ୍ଦତା ସେହି ଏକ ଓ ଅବଚ୍ଛନ୍ନ ଉତ୍ପନ୍ନଜନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଯିଏ ସେହି ଉତ୍ପନ୍ନଜନଟି ମଧ୍ୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିଥାନ୍ତି, ସିଏ ମଧ୍ୟ ଏକ, ଅଦ୍ୱସ୍ୱ ଏବଂ ଅବଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି। ଚେତଳ ସକଳ ପଶୁଶାମଡ଼ି ଯେ ତାଙ୍କର ଦ୍ୱାସ୍ ଜରୁପିତ ହୁଏ ତା' ନୁହେଁ, ମାନ ସକଳ କର୍ମୀରମ୍ଭ, ସକଳ କର୍ମ ଭଥା ସକଳ ସୃଷ୍ଟିସ୍ୱା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ବଣ୍ଟଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଉତ୍ତରେତ ଉପରେ ନର୍ଭର କରି ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଚେତଳ ଗୌଣ ଜ୍ଞଚରେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ରୂପାସ୍ୱନଭୂମିରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାଣୀର ହୋଇ ରହିଥାଏ।

ମାନ ବ୍ୟକ୍ତଗତ କର୍ମୀର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ଥିତଟି ଚେତେ କଥର ହୋଇ ରହିବ ? ଗତଶୀଳ ପ୍ରକୃତଟିର ସୋପାନରେ ଏହି ଏକମେବ ବଣ୍ଟଗତ ସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ଏହି ଏକମେବ ସମଗ୍ର ଉତ୍ପନ୍ନଜନଟି ପ୍ରତି ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧଟି କ'ଣ ହୋଇ ରହିବ ? ବ୍ୟକ୍ତ ହେଉଛି ଚେତଳ ଏକ ଚେନ୍ଦ୍ର,—ସେହି ଏକ ବ୍ୟକ୍ତଚେତନାର ଏକ ବଭେଦସୂଚକ ଏକ ଚେନ୍ଦ୍ର, ସେହି ଗୋଟିଏ ମାନ ସମସ୍ତ ଉତ୍ପନ୍ନଜନର ବ୍ୟାକୃତସୂଚକ ଏକ ଚେନ୍ଦ୍ର; ତାହାର ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱ ବା ବ୍ୟକ୍ତରୂପଟି ଏକ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତସ୍ୱାପନ୍ନତାର ଭରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱଦ୍ଦତା ସେହି ଏକ ବଣ୍ଟଗତ ପରମ ବ୍ୟକ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ପରମ ବଣ୍ଟୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କୁହିଁ ପ୍ରତଫଳିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜଣଦେବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଅଳ୍ପଜନର ପାଶ ଭିତରେ ପଡ଼ି ସେହି ପ୍ରତଫଳନଟି ସ୍ପନ୍ଦା ଝାଙ୍କିଝାଙ୍କି ଯାଇଥାଏ, ସ୍ପନ୍ଦା ବଡ଼ ବକୁଚ ହୋଇ ପଡ଼ୁଥାଏ; କାରଣ ଆମର ଏହି ଚେତନ ଜାଗୃତାତ୍ମାରୂପୀ ଭରଙ୍ଗ ଚୁଡ଼ାନ୍ତି ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଆତ୍ମାର କେବଳ ଏକ ଅତି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ମିଥ୍ୟାଭୂତ ସାଦୃଶ୍ୟକୁହିଁ କଳରେ ଆଣି ନିମିତ୍ତ ଜଣଦେବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଆମର ସାବଙ୍ଗାତ୍ମ ମଞ୍ଚ, ମାନ, ରୂପାସ୍ୱନ ଇତ୍ୟା ନସ୍ୱମର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମେ ଏହି ଭଗ୍ନ, ପ୍ରତିଫଳନକାଷ୍ଠ ଓ ବକୁଚକାଷ୍ଠ ଦର୍ପଣ ଉପରେ କେବଳ ସେହି ବଶ୍ମସ୍ୱ ଇତ୍ୟା ଜମବର୍ଦ୍ଧମାନ ସମଗ୍ର ନିସ୍ୱାଷ୍ଟିର କିଛୁ ନା କିଛୁ ଏବଂ ପରଶେଷରେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଯେଉଁ ଆତ୍ମ-ଉନ୍ମୋଚନଟି ଘଟିବାକୁ ଯାଇଛି ତାହାର ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବା ଏହି ନିସ୍ୱାଷ୍ଟିର ଅନେକମୁଖୀ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଟିକୁହିଁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରପାରିବା ଲଗି ଚେଷ୍ଟା କରଥାଉ । ଏକ ଅତିଫଳାତ୍ମି ସାଦୃଶ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱେ ଆମର ମନ ଯଥାଶକ୍ତି ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ଭାବରେ ତାହାକୁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରବାରେ ଲଗିଥାଏ; ଏବଂ ତାହାର ଭାବନାଟି ଆପଣାର ପ୍ରସାର, ପ୍ରକାଶ ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ବୃଦ୍ଧିଲାଭ କରିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସେହି ସାଦୃଶ୍ୟଟି ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁପାତରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଯଥେଷ୍ଟ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ହେଉଥାଏ । ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହା ସବୁବେଳେ କେବଳ ଏକ ସାଦୃଶ୍ୟହିଁ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରତିରୂପ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । କେବଳ ବଶ୍ୱର ଏକଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ, କେବଳ ଜୀବନଧାତ୍ମ ଓ ମନନକ୍ଷମ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ସମୂହ-ଅଭିଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ବି ଆପଣା ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ରହସ୍ୟର ଏବଂ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସତ୍ତ୍ୟଟିର କସ୍ତୁଦଂଶକୁ ଜମୋତ୍ତର ଭାବରେ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରି ଆଣିବା ସକାଶେହିଁ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଫଳଲ୍ପ ଯୁଗଯୁଗ ମଧ୍ୟଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରବାରେ ଲଗିଥାଏ । ତେଣୁ ଏହି ବଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ, ସମୂହ ଭିତରେ ତଥା ବ୍ୟକ୍ତ ଭିତରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପାରିବାର ଏକ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବସ୍ତୁସ୍ୱରେ ଏକ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ବା ବଶ୍ୱାସ ଦୃଢ଼ମୂଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ବସ୍ତୁ-ଗୁଡ଼ିକର ସେହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସତ୍ତ୍ୟଟିର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ନଳଙ୍କବତ୍ତୀ ହୋଇପାରିବା ଲଗି ଏକ ସଦାବୃଦ୍ଧିଶୀଳ, ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଏବଂ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସୌତ୍ତମ୍ୟଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମ-ଉଦ୍ଘଟନ ଦିଗରେ ଏକ ସତତ ଧାବନ ଓ ପ୍ରସ୍ୱାସ ଲଗି ରହିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟର ରଚନାକାଷ୍ଠ ମନର ସମକ୍ଷରେ ଏହି ପ୍ରସ୍ୱାସଟି ଜ୍ଞାନ, ଅନୁଭୂତି, ଚରନ୍ତ, ସୌନ୍ଦର୍ଯବୋଧ ଏବଂ କର୍ମ, ଏହିପରି ନାନା ମାନଦଣ୍ଡରୂପେ ପ୍ରକଟ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ; ଏପରି ସବୁ ନାନା ନସ୍ୱମ, ଆଦର୍ଶ, ସ୍ୱୀକୃତ ସ୍ତର ଏବଂ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରୂପେ ପ୍ରକଟ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ, ଯାହାକୁ କି ସେ ସାଂଜଜୀନ ଧର୍ମ ବା ନସ୍ୱମର ରୂପ ଦେବାକୁ ଯତ୍ନ କରୁଥାଏ ।

*

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମ ଚେତ୍ତନ ଭୂମିରେ ଯଦି ଆମକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼େ, ଯଦି ଆପଣାକୁ କେବଳ ସେହି ସ୍ୱତୋଚ୍ଚ ପରମସତ୍ୟରହିଁ ଅଧୀନ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼େ, ତେବେ ଆମକୁ ଆମର ଏହି ଧାରଣାଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ବର୍ଜନ କରି ଥିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ପରମ ଅଜନ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଆମର ଏହି ମତୋଗତ ବା ନୈତିକ ଅସ୍ମଦ୍ଭୂତ ଦ୍ୱାରା ବାଧ୍ୟହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ବା ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଚରଣଗତ ଉତ୍ତମ ମାନଦଣ୍ଡଟିରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି କଛି ରହିଛି, ଯାହାକୁ କ ତଦାପି ଲଂଘନ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ବା ଯାହାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କଂବା ଚିରନ୍ତନ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଯୋଜନୀୟତା ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚତର ସାମଞ୍ଜସ୍ୟିକ ନାନା ମାନଦଣ୍ଡର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟଭାଙ୍କର ଦୀର୍ଘ ଜଣ୍ଡଯାତ୍ରାରେହିଁ ଭାଙ୍କର ଏକ ସହାୟକ ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରିଥାଉ । ମାତ୍ର ଅନନ୍ତାତ୍ମ ଜ୍ଞାନରେ କୌଣସି ଏକ ମାନଦଣ୍ଡକୁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବୋଲି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିଲେ ଆମେ ଜଡ଼ାତ୍ମ କେବଳ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ରୋତର ପ୍ରବାହପଥରେହିଁ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଆଣି ଠିଆ କରିବାର ଯୋଗାଡ଼ କରୁ । ପ୍ରକୃତର ପାଶରେ ବନ୍ଧାହୋଇ ରହିଥିବା ଅପାଂକ୍ତ ଅରେ ଏହି ସତ୍ୟଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଗଲେ ତାହା ଶିବ ଏବଂ ଅଶିବର ଦ୍ୱୈତତା ମଧ୍ୟରୁହିଁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ପାରିବ ଜଣାଣେ । କାରଣ, ସେମାନଙ୍କର ସତ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତିରେ ଦକ୍ଷ ଏବଂ ଜ୍ଞକୁ ଯାହାକିଛୁ ସହାୟକ ହୋଇପାରେ, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ଶିବ ବୋଲି ଜାଣିବା; ଏବଂ ଜମଶଃ ବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ହୋଇ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବା ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଯାହାକିଛୁ ବ୍ୟାହତ କରି ରଖେ ବା ଖର୍ବ କରିବାକୁ ଆସେ, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ଅଶିବ ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା । ମାତ୍ର ଏହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଜମୋନ୍ନତ ଜ୍ଞରେ ଚାଲିଥିବା ଏକ ବିବର୍ତ୍ତନର ଧାତ୍ୱରେହିଁ ଫଳତଃ ହେଉଥିବାରୁ, ଶିବ ଏବଂ ଅଶିବ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଦୁଇଟି ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ବସ୍ତୁ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଚାଲୁଥିବେଳ ଜ୍ଞରେ ଆପଣା ଆପଣାର ଭାପୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ ମୂଲ୍ୟକୁ ବଦଳାଇବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଟିକୁ ଆମେ ଅଶିବ ବୋଲି କହୁଛୁ ଏବଂ ଏହାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଆକାରଟିରେ ଏଇଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ ବୋଲି ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଛୁ, ସେଇଟି ହୁଏତ ଏକଦା ସାମୂହିକ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନ୍ତଗଠନ ଲଗି ସହାୟକ ଓ ଆବଶ୍ୟକ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିଲା । ସେହି ଯେଉଁ ଅନ୍ୟ ବସ୍ତୁଟିକୁ ଆମେ ଶିବ ବୋଲି କହୁଛୁ, ହୁଏତ ଏକ ଅନ୍ୟ ରୂପ ଏବଂ ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ବନ୍ୟାସରେ ସେଇଟି ଉତ୍ତରୋତ୍ତର କୌଣସି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ଏକ ଉପାଦାନରେ ମଧ୍ୟ ପରିଣତ ହୋଇପାରେ । ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସୋପାନରେ ପହଞ୍ଚି ଆମେ ଏହି ଭାବଭଙ୍ଗୀଜରୁପଣର ସୀମାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଉ; କାରଣ ଏଠି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହାକୁ ଆମେ ଶିବ ବା ଅଶିବ ବୋଲି କହୁଛୁ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେଠାରେ ଉପଜୀବ୍ୟ ହୋଇ ଆମେ ସେହି ସବୁଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତଥା ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନୀୟତାର ଆବିଷ୍କାର କରିଥାଉ । ସେହିସବୁ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଯାହାକିଛି ମିଥ୍ୟା ରହିଛି, ସେତେବେଳେ ଆମକୁ କେବଳ ସେଇଟିକୁହିଁ ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ହୁଏ; ଅର୍ଥାତ୍, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁସବୁ ବସ୍ତୁକୁ ଆମେ ଶିବ ବୋଲି କହୁଛୁ ତଥା ଆଉ ଯେଉଁସବୁକୁ ଅଶିବ ବୋଲି କହୁଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ଯେଉଁଟି ଯାହାକିଛି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ, ଅଜ୍ଞାନମସ୍ତ ଓ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛି, ଆମକୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ କେବଳ ସେତେବେଳେହିଁ ସତ୍ୟ ଓ ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଶାଶ୍ୱତ ଧାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଭେଦନରୂପଣ କରିବାକୁ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ଏକ ଅଭିକଠୋର ମାନଦଣ୍ଡ ନହେଲେ ଯେଉଁମାନେ ଆଦୌ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଆରୋପିତ ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ଏବଂ ଉତ୍ତମତ ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆଦୌ ଅନୁଭବ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଏହି ସୃଷ୍ଟି ସମ୍ଭବତଃ ଏକ ବିପଜ୍ଜନକ ଅନ୍ତଃସ୍ୱନ୍ଦ୍ୱତା ପର ବୋଧ ହେବ; ଏହି ଅନ୍ତଃସ୍ୱନ୍ଦ୍ୱତା ଯେପର ନୈତିକତାର ଖାସ୍ ମୂଳଦୁଆକୁହିଁ ବିନଷ୍ଟ କରିଦେଉଛୁ, ସକଳ ଆଚରଣ ଓ ନସ୍ୟମକୁ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କରିପକାଉଛୁ ଓ କେବଳ ଏକ ଅରାଜକତାକୁହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଦେଉଛୁ, ସେମାନେ ହୁଏତ ସେହିପର ଆଶଙ୍କା କରିବାକୁ ଲାଗିବେ । ହଁ, ହୁଏତ ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତିନଯୀନ ଏକ ନୈତିକତା ରହିବ ନତେତ୍ତ ଆଦୌ କୌଣସି ନୈତିକତା ରହିବ ନାହିଁ,—ଯଦ୍ଦ ଏହାର ମଧ୍ୟରୁହିଁ ଗୋଟାଏ ବାଛିନେବାକୁ ହୁଏ, ତେବେ ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଲାଗି ଅବଶ୍ୟ ସେହିପର ଏକ ପରିଣାମହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ସ୍ତରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଯଦ୍ଦ ଆମ ପାଖରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଆଲୋକ ଏବଂ ଯଥେଷ୍ଟ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକତା ରହିଥାଏ, ଆଚରଣର କୌଣସି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାନଦଣ୍ଡ ହୁଏତ ସାମଷ୍ଟିକ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ତଥାପି ଆପଣାର ସମସ୍ତଙ୍କ ଲାଗି ତାହା ଆବଶ୍ୟକ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ ଆଉ ଏକ ମାନଦଣ୍ଡ ଆମ ସମକକ୍ଷକୁ ଆସିବାଯାଏ ଏଇଟିକୁ ନିଷ୍ଠାର ସହିତ ପାଳନ କରିଯାଇ ପାରିବ ବୋଲି ଯଦ୍ଦ ଆମେ ସ୍ୱୀକାର କରିପାରୁ, ତେବେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ, କେବଳ ଏକ ଅସୁସ୍ଥ ଏବଂ ଅସହିଷ୍ଣୁ, ସଦାଚରଣର ଉଗ୍ର ଅଧ୍ୟାତ୍ମଦୃଷ୍ଟି ବ୍ୟତୀତ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଆଉ କିଛିହେଲେ ହରାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ତା' ବଦଲରେ ଆମେ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ରଖି ପାରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା, ଏକ ଅବ୍ୟାହତ ନୈତିକ ଅଗ୍ରଗତି ଏବଂ ଉଦାରତାର ସମର୍ଥ ହେବା, କେତେପ୍ରକାରେ ସଂଗ୍ରାମ ଓ ସ୍ଖଳନ ମଧ୍ୟଦେଇ ବାଟ ଚାଲୁଥିବା ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ଏହି ସମୁଦାୟ ଜଗତଟି ସହିତ ଏକ ବୋଧସମର୍ଥ ସହାନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦୋଇପାଣ୍ଡବା; ଏବଂ ସେହି ଉଦାରତା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଜଗତକୁ ତା'ର ଅଭ୍ୟନ୍ତରରେ ସାହାଯ୍ୟ କରପାଣ୍ଡବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟତର ଅଧିକାର ତଥା ବୃହତ୍ତର ବଳ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରପାଣ୍ଡବା । ଏବଂ ପରଶେଷରେ, ଯେଉଁଠି ମନୁଷ୍ୟତାର ବାହ୍ୟ ସ୍ୱରୂପିବ ଓ ଦବ୍ୟତାର ବାହ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେବ, ସେଉଁଠାରେ ମନର ଏହି ଭୂମିକି ଅତ୍ୟାନନ୍ତ ଚେତନାର ବସ୍ତୁତ ଭିତରେ ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସକଳ ସାନ୍ତତା ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ନକ୍ଷିପ୍ତ କରଦେବ, ସେତେବେଳେ ସକଳ ଅଖିବ ଏକ ବଶ୍ୱାତ୍ମକ ଦବ୍ୟ ପରମଣିବ ମଧ୍ୟରେ ଭୁଆଡ଼େ ବଲ୍ଲନ ହୋଇଯିବ; ଏବଂ ତାହା ଆମ ଚେତନାର ଯେତେଯେତେ ଭୂମିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଥିବ, ତାହା ସେହିସବୁଠି ମଧ୍ୟରେ ବଶ୍ୱଜୀନ ହୋଇ ରହିବ ।

ତେଣୁ, ଆମେ ଏଇଟିକୁ ଏକ ସୁନିଶ୍ଚିତ କଥା ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିନେବା ଯେ ଆପଣା ଆଚରଣର ପରୀକ୍ଷଣରୁ ସମାପ୍ତେ ଆମେ ଯେତେଯାହା ମାନଦଣ୍ଡ ଛାଡ଼ିଦାକୁ ଯିବା, ସେଗୁଡ଼ାକ ହେଉଛୁ ଆମର ଚେତନ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାମର୍ଥ୍ୟିକ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେଷ୍ଟା;—ଯେଉଁ ବଶ୍ୱଗତ ଅସ୍ପ-ଉପଲବ୍ଧି ଉପରେ ପ୍ରକୃତ ଅନ୍ତରତର ହୋଇ ଯାଉଛୁ, ସେହି ଭୂମିକି ଉପରେ ଆମର ଏହି ନାନା ସ୍ଥଳନମସ୍ୱ ମନୋଗତ ଅନ୍ତଗଠନିକୁ ଆମ ନଜ ଆଗରେ ଦେଖାଇଦେବା ଲଗି ଏଗୁଡ଼ାକ ଆମର ବବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଚେଷ୍ଟା । କନ୍ତୁ ତଥାପି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଜଡାପି ଆମର ଏହିସବୁ କ୍ଷୁଦ୍ର ଜସ୍ୱମ ଏବଂ ସହଜଭଙ୍ଗୁର ଶୁଦ୍ଧତା ଦ୍ୱାରା ବାଧ୍ୟହୋଇ ରହିପାଇବ ନାହିଁ; କାରଣ ସେହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ପଛରେ ଯେଉଁ ଚେତନା ନହିଲ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହାର ପରବର୍ତ୍ତୀକୁ ଏହିସବୁ ଜସ୍ୱମ ବା ଶୁଦ୍ଧତା ଜଡାପି ଆପଣା ଭିତରେ କଲ ରଖିପାଇବ ନାହିଁ । ଏସବୁ ସତ୍ୟ ଓ ବାସ୍ତବତା ଆମ ବୁଦ୍ଧିର ଅନମଳମ୍ୱତା ଲଗି ବଡ଼ ଅସ୍ପଷ୍ଟିକର ହୋଇ ରହିବ ସତ, ମାନ ଆମେ ଯଦି ଥରେ ଏଇଟିକୁ ଦୃଢ଼ସଙ୍ଗମ କରିନେବା, ତେବେ ଦ୍ୟୁତର ଜମବଢାଣ ଏବଂ ମାନବସମାଜର ଏହି ସାମୂହିକ ଅନ୍ତଗଠନ ବଇନ୍ନ ସ୍ତର ବା ସୋପାନକୁ ପରସ୍ପରଭ ଜଣ ରଖିସୁବା ଜମଜଳ ମାନଦଣ୍ଡଗୁଡ଼ାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପାରସ୍ପରିକ ସମ୍ବନ୍ଧର ଭୂମିରେ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଯଥୋପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ରଖିଦେଇ ପାରିବା ଲଗି ଆମେ ଅଧିକ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବା । ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଧାରଣ ମାନଦଣ୍ଡ ଉପରେ ଆମେ ଏଠାରେ ଦୃଏକ ଦେଦଳ ଏକ ବହଙ୍ଗମଦୃଷ୍ଟି ନକ୍ଷେପ କରପାଇବା । କାରଣ, ସେହିସବୁ ମାନଦଣ୍ଡ ସକଳ ମାନଦଣ୍ଡର ଅଙ୍ଗଭୂତ ହୋଇ ରହିସିବା ଯୋଗର ଉପ୍ସିତ ସେହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ତଥା ଅତମାନସ କର୍ମଧାରୁଟି ସହିତ ଆପଣାକୁ କଲଳ ଜବରେ ସମ୍ବନ୍ଧତ କରି ଋଷିଇନ୍ତ, ଆମକୁ ସେଇଟିକୁ ଆଲୋଚନା କରି ଅବଶ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆପଣାର ଦ୍ୟୁତ-ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ସେହି ଦବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାଟି ପାଖରେ ନବେଦନ କରିଦେଇ ଯୋଗ ସେହି ଧାରୁଟି ଅଡ଼କୁ ଅନ୍ତସର ହୋଇଥାଏ;

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ନିବେଦନ ବା ସମର୍ପଣଟି ଦ୍ୱାରା ପରମ ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭଦାତ୍ମକତାକୁ ସମ୍ଭବ କରି ଦେଇଥିବା ସେହି ବୃହତ୍ତର ଚେତନାଟିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମେହ୍ୱଣ କରିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହାର ସେହି ଅଗ୍ରସର ହେବା ଅଧିକ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ ।

*

ମନୁଷ୍ୟାତରଣର ମୁଖ୍ୟତଃ ଗୁରୁତ୍ୱଟି ମାନଦଣ୍ଡ ରହିଛି ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଏକ ନମୋଟ ସୋପାନଧାତ୍ରରେ ପକାଇ ବିଚାର କରିପାରିବା । ପ୍ରଥମ ମାନଦଣ୍ଡଟି ହେଉଛି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରସ୍ତୋଜନ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଭିରୁଚି ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାମନାର ମାନଦଣ୍ଡ; ଦ୍ୱିତୀୟଟି ହେଉଛି ସାମୂହିକ ଜୀବନର ନିୟମନ ତଥା କଲ୍ୟାଣର ମାନଦଣ୍ଡ । ତୃତୀୟଟି ଏକ ଆଦର୍ଶ ନୈତିକତାର ମାନଦଣ୍ଡ, ଏବଂ ସର୍ବଶେଷ ମାନଦଣ୍ଡଟି ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଦିବ୍ୟ ବିଧାନଟିର ମାନଦଣ୍ଡ ।

ଆପଣା ବିବର୍ତ୍ତନର ସୁଦୀର୍ଘ ଜୀବନଯାତ୍ରାଟିରେ ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟି ମାନଦଣ୍ଡକୁ ନେଇ ବିଚାରଣା ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ, ସେହି ଦୁଇଟିରୁହିଁ ଆଲୋକ ପାଇଥାଏ, ନେତୃତ୍ୱ ବି ପାଇଥାଏ । କାରଣ ସେହି ଦୁଇଟି ଭିତରେ ତା'ର ପଶୁସତ୍ତା ତଥା ପ୍ରାଣସତ୍ତାର ନିୟମଟି ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରାଣ ତଥା ଭୌତିକତାର ଅଧୀନ ଏକ ପଶୁସୋପାନର ମନୁଷ୍ୟରୂପେହିଁ ସେ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ । ଆପଣାର ଏହି ମନୁଷ୍ୟପରିଚୟର ଚୁଞ୍ଚଟି ମଧ୍ୟରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାକୁହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେବା ହେଉଛି ଏହି ଧର୍ତ୍ତାଲରେ ମନୁଷ୍ୟର ଅସଲ କାର୍ଯ୍ୟ; ଜାଣତରେ ହେଉ ଅଥବା ଅଜାଣତରେ ହେଉ, ଆପଣାର ଆନ୍ତର ତଥା ବାହ୍ୟ ସାବସ୍ତୁ ପ୍ରତିସ୍ପାର ଘଟାବରଣଟି ମଧ୍ୟରେ ଠିକ୍ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଯିବାକୁହିଁ ପ୍ରକୃତ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛି । ମାତ୍ର ଜଡ଼ସ୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ପଶୁ ସ୍ତରର ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ସେହି ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ବସ୍ତୁତଃ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞ ହୋଇ ରହିଛି । ସିଏ କେବଳ ଆପଣାର ପ୍ରସ୍ତୋଜନଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିଛି, ଆପଣାର କାମନାଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ଜାଣିଛି; ଏବଂ, ଆପଣାର ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ବୋଲି ସେ ଯେଉଁକ ବା ଯାହାସବୁକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛି ଏବଂ ତା'ର କାମନାଗୁଡ଼ାକ ତାକୁ କେବଳ ଯେଉଁକ ଲଗି ଆନୋଳିତ କରି ପାରୁଛନ୍ତି ଓ କେବଳ ଯେଉଁକ ଲଗି ଅଙ୍ଗୁଳିନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେଉଁକ ବ୍ୟତୀତ ତା'ଠାରୁ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣସବୁ ଯେ ଦାବି ବା ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରିଯାଇଛି, ତାକୁ ସେକଥା କହିଦେଇ ପାରିବା ଲଗି ତା' ପାଖରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଏପରି ଅନ୍ୟ ଦୌଣସି ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ମତ୍ତତ୍ତ୍ୱଠାରୁ ବଳି ଉଚ୍ଚ ଜାତୀୟ । ତେଣୁ, ଆଜି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଦେବା ଆଜରୁ ତା'ର ଭୌତିକ ତଥା ପ୍ରାଣିକ ଦାବି ଓ ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକରହିଁ ପରିତର୍ପଣ କରିବା ଏବଂ ତା'ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପୋଘାନଟିରେ ତା' ଭିତରେ ଉଚ୍ଚତର ଦେହସ୍ପନ୍ଦନ ଯାବତ୍ପାସ୍ ଫଳେଫଳିତ ତଥା ମନୋଗତ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ବା କଲ୍ପନା ବା ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ନାନା ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକର ପରିତର୍ପଣ କରିବାହିଁ ତା' ଆଚରଣର ସଂପ୍ରଥମ ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତଜଡ଼ିତ ବିଧାନ ହୋଇ ଉଠିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛୁ । ତା'ର ପରିବାର, ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ଜାତି, ଯୂଥ ବା ସମୂହ,—ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁପରି ଅନେକ ଭିତରେ ସେ 'ଏକ'ଟିଏ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେମାନଙ୍କର ବସ୍ତୁର, ଯାବତ୍ପାସ୍ ପ୍ରୟୋଜନ ଏବଂ ଯାବତ୍ପାସ୍ ଚାହିଦା ତା' ଉପରେ ଯେଉଁପରି ଭାବ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ, ତେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ ସ୍ୱରକ୍ଷାମୂଳ-ରକ୍ଷାକାରୀ ବିଧାନଟିହିଁ ତା'ର ଏହି ପ୍ରବଳ ପ୍ରକୃତିଗତ ଦାବିଟିକୁ କମ୍ପିତ କରିଲାଇ ଦେଇ ପାରୁଛୁ ବା ତାହାକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇ ପାରୁଛୁ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଯଦି କେବଳ ଆପଣା ଲଗିହିଁ ଆପଣାର ଜୀବନଟିକୁ ବହିପାରନ୍ତା, —ଯଦି ବ୍ୟକ୍ତିର ବଳାଣହିଁ ଏହି ଜଗତରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତା, ତେବେ କେବଳ ସେତକବେଳେ ଯାଏ ମଣିଷ ତାହା କରିପାରନ୍ତା,— ତେବେ ଏହି ଦ୍ୱିପାସ୍ ବିଧାନଟି ତାର୍ଜନାସ୍ ହେବା ଲଗି ଆଦୌ ଦୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ଦେଖନ୍ତା ନାହିଁ । ମାନ, ସମଗ୍ରଟି ସହିତ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକର ଯେଉଁ ପାରସ୍ପରିକ ନିସ୍ପା ଓ ପ୍ରତିନିସ୍ପା ଲଗି ରହିଛୁ, ଫଗଠିତ ବସ୍ତୁ ଓ ତାକୁ ଫଗଠିତ ଆକାର ଦେଇ ରଖିଥିବା ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁ ପରସ୍ପରକୁ ଲେଡ଼ୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁ ସମଷ୍ଟିରେ ସମସ୍ତି ଏବଂ ବ୍ୟଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପରସ୍ପର ନିର୍ଭରତା ରହିଛୁ, କେବଳ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ସକଳ ଜୀବନ ଅନ୍ତସର ହୋଇପାରୁଛୁ । ସ୍ୱରଯାସ୍ ଦର୍ଶନର କ୍ଷମାରେ ବହିବାକୁ ଗଲେ ଜଗତାନ ଆପଣାକୁ ସଂଦା ଦୁଇଟି ରୂପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ବହିର୍ନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତ-ସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ସମସ୍ତ ସମଷ୍ଟି-ସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ପ୍ରତାଶିତ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି, ବ୍ୟଷ୍ଟି ତଥା ସମଷ୍ଟି ଉଭୟ ରୂପରେ ପ୍ରତିବଦ୍ଧ ହେଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣାର ସମସ୍ତ ବଳ ଖଟାଇ ଆପଣାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ତଥା ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣତଜଡାର୍ଥତା ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାର ଅନୁଧାବନ କରୁଛୁ ସତ, ମାନ ଅନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ସହିତ ନାନା ପ୍ରସଙ୍ଗ ଓ ପ୍ରୟୋଜନରେ ମିଳିତ ନତ୍ରୋଇ ସେ ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅବଶ୍ୟକତା ଓ ଚାହିଦାଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ପରିତର୍ପଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ସେ ଆପଣା ଭିତରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତ୍ୱ ହୋଇ ରହିଛୁ ସତ, ମାନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେବଳ ଏକ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତ୍ୱହିଁ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏହି ବାଧ୍ୟତା ତା'ର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆଚରଣର ବିଧାନଟିକୁ ଆଣି ଏକ ସାମୁଦାୟିକ ଗୋଷ୍ଠୀ-

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନସ୍ୟମର ଅନ୍ତର୍ଗତ କର ରଖୁଛୁ; ଏହା ସ୍ଥାସ୍ଥୀ ଗୋଷ୍ଠୀ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ନମୀଣରୁହିଁ ଏହାସବୁ ଗୋଷ୍ଠୀ-ନସ୍ୟମର ଉତ୍ପତ୍ତି ହେଇଛୁ, ସେହି ଗୋଷ୍ଠୀର ଆପଣାର ଏକ ଗୋଷ୍ଠୀଗତ ମାନସ ଭଥା ଗୋଷ୍ଠୀଗତ ଜୀବନ ରହିଛୁ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିର ଆପଣା ଜୀବନରେ ମୁଖ୍ତି ହୋଇ ରହିଥିବା ଭା'ର ବ୍ୟକ୍ତି-ମନ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି-ଜୀବନ ଏକ ସାମଯ୍ୱିକ ଏକକରୁପେହିଁ ସେହି ଗୋଷ୍ଠୀମନ ଓ ଗୋଷ୍ଠୀଜୀବନର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛୁ । ମାନ ଭଥାପି ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରେ ଏକ ଅବନାଶୀ ଏବଂ ପୁର୍ଣ୍ଣସ୍ୱଭନ୍ତ୍ର ପଦାର୍ଥ ନହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେଇଟି ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ଆଦୌ ବାନ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ; ଗୋଷ୍ଠୀର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବ୍ୟକ୍ତିଜୀବନର ଅବଧିଟାରୁ ଅଧିକ କାଳ ସ୍ଥାସ୍ଥୀ ହୋଇ ରହିଛୁ ସତ୍ତ, ମାନ ବ୍ୟକ୍ତିର ଶାଶ୍ୱତ ଆତ୍ମାଟି ଚୁଲନାରେ ଭାହା ଆଦୌ ଅଧିକତର ସ୍ଥାସ୍ଥୀ ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ ବା ଆପଣାର ବଧାନଟି ଦ୍ୱାରା ଭାକୁ କୌଣସିପ୍ରକାର ଜଞ୍ଜିରରେ ବାନ୍ଧ ରଖିବାର ଦାବି କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ହଠାତ୍ ଦେଖିଲ୍ଲ ବେଳକୁ ଏହା ଯେଉଁ ବଧାନଟି ବୃହତ୍ତର ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ଉପରେ ଅଧିକ ପରିନମଶାଳୀ ବୋଲ୍ ମନେହେଉଛୁ, ସେଇଟି ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରାଥମିକ ବ୍ୟଷ୍ଟି-ମନୁଷ୍ୟକୁ ସଞ୍ଚାଳିତ କରୁଥିବା ସେହି ପ୍ରାଣିକ ଭଥା ଜୀବଶକ୍ତିରଗତ ଭତ୍ତ୍ୱିର ଏକ ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛୁ ନୁହେଁ । ଗୋଷ୍ଠୀର ନସ୍ୟମ ହେଉଛୁ ସମୁହର ନସ୍ୟମ, ପଲ୍ଲର ନସ୍ୟମ । ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାର ଜୀବନଟିକୁ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଅନ୍ୟ କେତେଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଜୀବନ ସହିତ ଏକାତ୍ମକ କରି ରଖିଥାଏ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସହିତ ସେ ଜନ୍ମ ଦ୍ୱାରା, ରୁଚି ବା ନିର୍ବାଚନ ଦ୍ୱାରା ବା ପରସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ସଂବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏବଂ, ବ୍ୟକ୍ତିର ଆପଣାର ଜୀବନଧାରଣ ଭଥା ଆବଶ୍ୟକତା-ଗୁଡ଼ିକର ପରିପୂରଣ ଲାଗି ଗୋଷ୍ଠୀର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥିବାରୁ, ଏକାବେଳକେ ପ୍ରଥମରୁହିଁ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ କାଳକ୍ରମେ ସେହି ଗୋଷ୍ଠୀର ପୁରଷା, ଭା'ର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକର ପରିପୂରଣ ଏବଂ ଏଦ୍ଦାର ସମୂହଗତ ବଳର, ବାସନା ଓ ଜୀବନନିର୍ବାହର ନାନା ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକର ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ମହତ୍ତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ; କାରଣ ଏଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଗୋଷ୍ଠୀ କଦାପି ଏକ ଗୋଷ୍ଠୀ ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । କୌଣସି ମାନ୍ଡଗତ କିଂବା ପରମ୍ପରର ଉଦ୍ଦ୍ରାସ୍ତର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ନୁହେଁ, ମାନ ଏହି ବଶେଷ ପରସ୍ଥିତିର ପ୍ରଯୋଜନ ଦ୍ୱାରା ବାଧ୍ୟ ହୋଇହିଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବଳର ଓ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନୁଭବ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆବଶ୍ୟକତା, ଇଚ୍ଛା, ପ୍ରବଣତା ଭଥା ଅଭ୍ୟସ୍ତତାର ସାବଧାସ୍ପ ପରିବର୍ତ୍ତନ କେବଳ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ଅଥବା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ବା କେତେଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ନୁହେଁ, ମାନ ସମଗ୍ରରୂପେ ଏକ ସମାଜରହିଁ ବଳର ଭଥା ଅନୁଭବ, ଆବଶ୍ୟକତା, ଇଚ୍ଛା, ପ୍ରବଣତା ଭଥା ଅଭ୍ୟସ୍ତତାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଖରେ ସତତ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ସାମାଜିକ ଅବଶ୍ୟକତାହିଁ ସଦ୍ଗୁଣ ବ୍ୟକ୍ତି-ନୈତିକତାର ଠଆ ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଚାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ନୈତିକ ଆବେଗଟିର ଗୁପ୍ତ ଉତ୍ସ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

କୌଣସି ଅଞ୍ଚଳ କିଂବା ଆହ୍ୱାନ ଯୁଗରେ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ କେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକାଙ୍କୀ ଅଥବା କେବଳ ଆପଣାର ଜଣେ ସଙ୍ଗିମାନଙ୍କୁ ନେଇ କେତେକେତେ ଉତରପ୍ରାଣୀଙ୍କ ପଛ ପ୍ରକୃତରେ ବାସ କରୁଥିଲା, ସେତେବେଳି ବଷପୂରେ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ବଷପୂରେ ପ୍ରାପ୍ତ ସକଳ ବୃତ୍ତାନ୍ତରୁ ଆମେ ଏତକ ଜାଣିବାକୁ ପାଉ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ କେବେହେଲେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଶତ୍ରୁର ବା ଅସ୍ପା ହୋଇ ରହି ନଥିଲା, ସେ ସଦ୍ଗୁଣ ଏକ ସାମାଜିକ ପ୍ରାଣୀ ହୋଇହିଁ ରହିଥିଲା । ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ସମୂହର ବଧାନଟିହିଁ ଆତ୍ମରକାଣ ଲଗି ରହିଥିବା ମନୁଷ୍ୟର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବଧାନ ଉପରେ ପ୍ରଭାପତ୍ତି ବସ୍ତାର କରି ପଡାଇଛୁ; ମନୁଷ୍ୟବ୍ୟକ୍ତ ସଦ୍ଗୁଣ ସ୍ୱତେଅବା କେବଳ ଏକ ସମୂହ ଭିତରେହିଁ ଜନ୍ମଲଭ କରିଛୁ, ସମୂହ ଭିତରେ ଜୀବନଯାପନ କରିଛୁ ଏବଂ ସେହି ସମୂହରହିଁ ଏକ ଏଭଳରୂପେ ଗଢ଼ିହୋଇ ଆସିଛୁ । ସାଧ ମନୋଗତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିରୁ ବସ୍ତୁର କରି ଦେଖିଲେ ନ୍ୟାସ୍ୱତଃ ଏବଂ ସ୍ୱଭାବତଃ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବାସ୍ତନାର ବଧାନଟିହିଁ ପ୍ରାଥମିକ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଏବଂ ସାମାଜିକ ବଧାନଟି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ଏକ ଗୌଣ ବଧାନ ରୂପେହିଁ ଆସି ପଡ଼ିଥାଛୁ, ବଳପୂବକ ଆପଣାର ଅଧିକାର ଜମାଇ ନେଇଥିବା ଏକ ଶତ୍ରୁରୂପେ ଆସି ପଡ଼ିଥାଛୁ । ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସଦ୍ଗୁଣ ଦୁଇଟି ପ୍ରଭୁତ୍ୱଶାଳୀ ଆବେଗ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଚାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ; ଗୋଟିଏ ହେଉଛୁ ତା'ର ବ୍ୟକ୍ତିପ୍ରଧାନ ଆବେଗ ଓ ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛୁ ଗୋଷ୍ଠୀପ୍ରଧାନ ଆବେଗ, ଗୋଟିଏ ତା'ର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନ ଓ ଅନ୍ୟଟି ତା'ର ସାମାଜିକ ଜୀବନ, ଗୋଟିଏ ତା'ର ଆତରଣଗତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରେରଣା ଏବଂ ଆରଟି ସାମାଜିକ ପ୍ରେରଣା । ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଆବେଗ ପରସ୍ପରର ବରେଧୀ ହୋଇ ରହିବାର ବା ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମୀକରଣ ଆଣିବା ଲଗି ଏକ ଚେଷ୍ଟା କରିବାର ଦେଖିଠି କେତେ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛୁ, ତାହାହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ସଭ୍ୟତାରେ ବାସ୍ତବ ମୂଲସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ତା'ର ପ୍ରାଣିକ-ଦେହଗତ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଏକ ଅଧିକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନ ମାନସିକ ଭୂମି ଚଦ୍ଗତ ଅନ୍ତରାତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଛୁ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସମ୍ଭାବନା ଓ ସେହି ଚେଷ୍ଟା ଦୌଣସି ନା ଦୌଣସି ଅନ୍ୟ ରୂପରେ ଅବଶ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛୁ ।

ବ୍ୟକ୍ତିର ବାହାରେ ଏକ ସାମାଜିକ ଜଗତ୍ ଅବସ୍ଥିତ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ବଦ୍ୟମାନ ବଚାର ବସ୍ତୁର ଆଣିବା ଲଗି ବଲ୍ଲ ସମସ୍ତରେ ଅନେକ ପରମାଣରେ ଅନୁକୂଳ ଅଥବା ପ୍ରତିକୂଳ ହୋଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଅଶୋଧିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ ଓ ଆତ୍ମ-ଶାସନ ତଥା ଆତ୍ମ-ଆବିଷ୍କାର ଲାଗି ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଅନୁକୂଳ ଓ ସହାୟକ ପର କାମ ହୁଏ; କାରଣ ସେତେବେଳେ ତାହା ମନୁଷ୍ୟର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅହଂଷ୍ଟିଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏପରି ଏକ ଅନ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟଷ୍ଟିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରେ, ଯାହା ସାହାଯ୍ୟରେ କି ତାହାର ସେହି ଅହଂପ୍ରମତ୍ତତା ଆପଣାର ବନ୍ଦର ଓ ଅଙ୍ଗଭୂତ ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁ କଟ୍ଟୁତ୍ୱ ସଂଯତ କରି ରଖିବା ଲାଗି ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ଅଥବା ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଆପଣାର ବୃଦ୍ଧିଗର୍ବିତ ଏବଂ ଅନେକ ସମୟରେ ଅଘୁଗ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକରେ କଟ୍ଟୁତ୍ୱ ଶୃଙ୍ଖଳା ଆଣିବାକୁ ଏବଂ ଏପରିକ ବେଳେବେଳେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ତଥା କମ୍ ବ୍ୟକ୍ତିସୀମାବଦ୍ଧ ଅହଂଗତତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ନେଇ ବିଲୀନ କରିଦେବାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ଅଥବା ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ମାନସିକ ସୋପାନ-ପ୍ରକୃତିର ସୀମାଷ୍ଟିକୁ ପାର ହୋଇ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବା ବସ୍ତୁଃପ୍ରାପ୍ତ ଆତ୍ମାଷ୍ଟି ଲାଗି ଏହା ଏକ ପ୍ରତିକୂଳତାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ, କାରଣ ଏକ ବାହ୍ୟ ମାନଦଣ୍ଡରୂପେ ତାହା ବାହାରୁ ଥାଇ ଆପଣାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଉପରେ ନେଇ ଲଦିବାର ପାଞ୍ଚ କରେ; ମାନ ମନୁଷ୍ୟ ଯେ ତା'ର ଉପସ୍ଥିତ ପରିପୂର୍ତ୍ତତା ଲାଭ କରିବ, ତାହାର ସର୍ତ୍ତ ହେଉଛି ଯେ ସେ ଆପଣା ଭିତରୁନ୍ଦି ବିକଶିତ ହୋଇ ଉଠିବ, କ୍ରମବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ମଧ୍ୟରେନ୍ଦି ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବ । ଆପଣାର ପୂର୍ତ୍ତତାପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଷ୍ଟିକୁ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଗୁପି ରଖି ନୁହେଁ, ମାନ ତାହାକୁ ଆତ୍ମର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେଇନ୍ଦି ସେ ସମୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବ, ତା'ର ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ବିଭିନ୍ନପ୍ରକାରେ ତାଲମ ଓ ମଣ କରି ରଖିଥିବା ଓ ତା' ଉପରେ ଆଣି ଲଦି ଦିଆଯାଇଥିବା କୌଣସି ବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ସେ ଅଜି ପରିଚାଳିତ ହେବ ନାହିଁ, ମାନ ଭିତରେ ଥିବା ତା'ର ଆପଣା ଆତ୍ମାଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରୁନ୍ଦି ବିକଶିତ ଓ କୁସୁମିତ ହୋଇ ଉଠିବ, ପୂର୍ବତନ ସକଳ ଗଢ଼ଣ ତଥା ସକଳ ଗଠନକୁ ଫଟାଇ ବାହାରିବ; ଆପଣା ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରାନ୍ଦି ଅଧିକାର କରିନେବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବ ।

❋

ସମାଜର ଦାବି ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱଷ୍ଟିର ସୃଷ୍ଟିପାତ ହୋଇଥାଏ, ସେଥିରେ ପରସ୍ପର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲା ପର ଦୁଇଟି ଆଦର୍ଶ ତଥା ଚରମ ସମାଧାନ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ହୋଇ ଆସିଥାନ୍ତି । ସମୂହ ଦାବି କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ଯେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାକୁ ନ୍ୟୂନାଧିକ ପୂର୍ତ୍ତତା ସହିତ ସମୂହର ଅଧୀନ କରି ରଖିବ, ବା ଏପରିକ ସେ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଗୋଷ୍ଠୀ ଭିତରେ ନେଇ ଡୁବାଇଦେବ; ଅର୍ଥାତ୍ ସମୂହରୂପୀ ବୃହତ୍ତର ଏକକଟି ପାଖରେ ଷ୍ଟୁ ଦ୍ରତର ଏକକଟି ସମର୍ପିତ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ହରାସୃଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ । ସମାଜର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସେ ଆପଣାର ଆବଶ୍ୟକତା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦୋଇ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତେବ, ସମାଜର ଆମନଦାକୁହିଁ ଆପଣାର ଆମନ୍ତା ଦୋଇ ଜାଣିତ; ସେ ଆପଣା ଲଗି ନବଥି ସମୁଦ୍ର ସଜାଣେ ବହ୍ନିବ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ଜଣେ ସଦ୍ଭା ଦୋଇ ରହିଥିବା ଜା'ର ବଶ, ଗୋଷ୍ଠୀ ଅଥବା ଜାତ ଲଗି ଜୀବନ ବହ୍ନିବ । ବ୍ୟକ୍ତର ଦୃଷ୍ଟି-କୋଣରୁ ଅପର ପକ୍ଷରେ ଯେଉଁ ଆଦର୍ଶ ଭଥା ଚରମ ସମାଧାନଟି ଉଆଯାଇଥାଏ, ସେଇଟି ଅନୁସାରେ ସମାଜ ଆପଣା ଲଗିହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଦୋଇ ରହି ନଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆଉ ସବୁକଛିକୁ ଦଳି ଦେଇଥିବା ଆପଣାର ଏକ ସମୁଦ୍ରତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଲଗି ସମାଜ ଆତଯାତ ଦୋଇ ନଥାଏ; ମାନ ବ୍ୟକ୍ତର କଲ୍ୟାଣ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲଗିହିଁ ସମାଜ ରହିଥାଏ; ସମାଜ ଭିତରେ ସଦ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟାବରେ ଯେତେ ମଣିଷ ବାସ କରୁଥାନ୍ତୁ, ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନରେ ଅଧିକ ପ୍ରସାର ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଣିଦେବାକୁ ସମାଜ ରହିଥାଏ । ବ୍ୟକ୍ତ ସମଷ୍ଟରେ ତା'ର ସମ୍ଭାବ୍ୟତମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ଧରି ଏବଂ ସେହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଉପଲବ୍ଧି ଲଗି ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସମାଜ ସମାଜରେ ବାସ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାକୁ ଯଥୋଚିତ ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇବ; କୌଣସି ନଘ୍ନ ବା ବଳପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ମାନ ସମାଜ ଭିତରେ ରହିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତଙ୍କର ମୁକ୍ତ ଏବଂ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୋରିତ ସମ୍ମତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ସମାଜ ଆପଣାକୁ ଗଠିତ କରି ରଖିବ । ଅନ୍ୟେତ ଏହି ଦୁଇଟିଘାତ ପ୍ରକାରର ସମାଜକୁ ଆମେ ଜଗତରେ ଦୋଇଠିହେଲେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ନାହିଁ; ସେପରି ସମାଜର ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପ୍ରାସ୍ତ ଅସାଧ୍ୟ ଦୁଷ୍କରେ କଷ୍ଟକର ଦୋଇପଡ଼ିବ ଏବଂ ଆପଣା ଜୀବନର ସଂକଳ୍ପ ପ୍ରେରକ ଦୃଷ୍ଟାବରେ ବ୍ୟକ୍ତ ତା'ର ଅନ୍ତଃସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ଲୁଚି ରହିଥିବା ପର୍ଯନ୍ତ ସେହିଭଳି ଏକ ସମାଜର ଅଳକ୍ଷିତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ମଧ୍ୟ ତା'ଠାରୁ ଅନୁରୂ କଷ୍ଟକର ହେବ । ଏକାଦେଲକେ ପରମୁହୂର୍ତ୍ତ ଦୁଷ୍କରେ ନୁହେଁ, ମାନ ସାଧାରଣ ଦୁଷ୍କରେ ବ୍ୟକ୍ତ ଉପରେ ସମାଜହିଁ ଶାସକ ଓ ଜଗ୍ରାସକ ଦୋଇ ରହିବ;—ଏଇଟାହିଁ ଅଧିକ ସୁଗମ ଉପାସ୍ତ ପରି ପ୍ରତୀତ ଦୋଇଥାଏ; ଏବଂ ପ୍ରାସ୍ତ ସବୁଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପରସ୍ପରହିଁ ଏହି ପ୍ରକାରଟିର ଆଚରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ କଠିନ ନଘ୍ନସମ୍ପ୍ରଣତ୍ୱନ, ବାଧ୍ୟତାସ୍ତ କେତେ ଯୋଜାଘର ଓ ପରମ୍ପରା ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟରୂପୀ ପ୍ରାଣୀର ଏପର୍ଯନ୍ତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ଅଲଙ୍ଘନୀୟ ଦୋଇ ରହିଥିବା ବୁଦ୍ଧିଟିକୁ ବଡ଼ ଘରର ସହଜ ଅପଣାର ଜାତରେ ଆଣି ପଜାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରିହିଁ ତାହା ଏକ ସମଜାବସ୍ଥାକୁ ସମ୍ଭବ କରି ରଖିବା ଲଗି ଉଦ୍ୟମ କରୁଥାଏ ।

ଅଦ୍ୟମ ସମାଜଗୁଡ଼ିକରେ ବ୍ୟକ୍ତର ଜୀବନ ଏକ କଠିନ ଓ ଅଚଳ ଗୋଷ୍ଠୀଗତ ନାନା ଚଳଣି ଭଥା ବିଧାନର ଗୋଟାପୁରା ଅଧୀନ ଦୋଇ ରହିଥାଏ । ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟସମୂହ ସ୍ୱଦ୍ଦା 'ଏଷ ଧର୍ମଃ ସନାତନଃ'ର ଛନ୍ଦୁଦେଶଟିକୁ ପରିଧାନ କରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିବାର ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ, ଏଇଟି ସେହି ସମୂହରହିଁ ଭୁକ୍ତ ତଥା ଲବ୍ଧ ଶାଶ୍ୱତ ନସ୍ୟମ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଭିତରେ ଏହି ଆଦର୍ଶଟି ଆଜି ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ; ମନୁଷ୍ୟପ୍ରଗତିର ସର୍ବାଧୁନିକ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ଏହି ସମୂହସମର୍ପିତ ପ୍ରାଚୀନ ଜୀବନଗତିର ଏହିପରି ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଓ ଜୀଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟଶୋଭିତ ସଂସ୍କରଣଟିରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରୁଛୁ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମାକୁ ଗୋଟାପୁରା ଦାସ କରି ରଖିବାହିଁ ଏହାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏହିଠାରେହିଁ ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ସତ୍ତ୍ୟ ତଥା ବୃହତ୍ତର ଜୀବନର ପୁଣ୍ଟୁ ଓ ସମଗ୍ର ବିକାଶଟି ଲଗି ଏକ ଘୋର ବିପଦ ଜନ୍ମିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । କାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି-ମନୁଷ୍ୟର ବାସନା ଏବଂ ମୁକ୍ତ ସନ୍ଧାନ ଓ ଅନ୍ୱେଷଣଗୁଡ଼ିକ ଯେତେ ଅହଂଜର୍ଜର ଓ ଅହଂପ୍ରେରିତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆପଣାର ଭାଳାଳିକ ରୂପରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେତେ ମିଥ୍ୟାଦୁଷ୍ଟ ଓ ବିକୃତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଅସ୍ପଷ୍ଟ କୋଷଗୁଡ଼ିକରେ ସେମାନେ ଏପରି ଏକ ବିକାଶସ୍ପାଜକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି, ସମୂହଟି ଲଗି ଯାହାର କି ଏକ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକତା ସବୁବେଳେ ରହିଛୁ; ତା'ର ସାବଙ୍ଗସ୍ପ ପଥଖୋଜା ଏବଂ ସାବଙ୍ଗସ୍ପ ବାଟଚଲ୍ଣା ପଛରେ ଏପରି ଏକ ଶକ୍ତି ସବୁବେଳେ ରହିଛୁ, ଯାହାକୁ କି ଅବଶ୍ୟ ସୁରକ୍ଷିତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ କଲ୍ପନାର ଏକ ସାକାର ରୂପରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ଆଲୋକ ମଧ୍ୟକୁ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତାହାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ତରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ତାହାକୁ ଦବାଇ ରଖିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ସମାଜର ଅଭଙ୍ଗର ଶଗଡ଼ଟାକୁ ଚଲାଇବା ସକାଶେହିଁ କେବଳ ଘୋଡ଼ା ପରି ଯୋତ ରହି ହେବ ନାହିଁ । ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ପରିପୂର୍ତ୍ତି ଲଗି ଗୋଷ୍ଠୀସ୍ତରୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ପଛରେ ରହିଥିବା ଶକ୍ତିଟି ଯେଉଁକ ଦରକାର, ବ୍ୟକ୍ତିବାଦ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେଉଁକ ଦରକାର; ବ୍ୟକ୍ତିର ଶ୍ୱାସରୋଧ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଉଦ୍ଗାର ପରିଣାମରେ ଦୁଏତ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଦେବଦୃଷ୍ଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ୱାସରୁଦ୍ଧ କରି ମାରି ଦିଆଯାଇ ପାରେ । ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟସମାଜର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ତରସାମ୍ୟର ଦଣ୍ଡଟି ସ୍ତୂପୀକୃତରେ ଯେପରି ସ୍ତରରେ ରହିଛୁ, ସେଥିରେ ଯେ କେବେ ବ୍ୟକ୍ତିବାଦ ଅତର୍କିତ ହୋଇ ସମାଜର ଅଖଣ୍ଡ ସଙ୍ଗଠନକୁ ସ୍ତମ୍ଭି ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ କରିଦେବ, ସେଭଳି କୌଣସି ବାସ୍ତବ ବିପଦ ବର୍ତ୍ତମାନ କ୍ୱଚିତ୍ ରହିଛୁ ବୋଲି କେହି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଅପର ପକ୍ଷରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବରଂ ଏପରି ଏକ ସତତ ବିପଦ ରହିଛୁ ଯେ ଆପଣାର ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନ ଓ ଅତୀତର ଯାନ୍ତ୍ରିକ ଓଜନଟି ଦ୍ୱାରା ସମାଜର ଅଭିକାସ୍ଥ ପିଣ୍ଡଟିହିଁ ଯେପରି ସ୍ତରରେ ଅତିରିକ୍ତ ଗୁପ ପକାଇବାରେ ଲଗିଛି, ସେଇଟି ଦୁଏତ ବ୍ୟକ୍ତି-ଆତ୍ମାର ମୁକ୍ତ ବିକାଶଟିକୁ ବ୍ୟାହତ କରି ରଖିପାରେ, ତାହାକୁ ଦବାଇ ଦେଇପାରେ ବା ଅନାବଶ୍ୟକ ସ୍ତରରେ ନରୁଦ୍ଧାହତ ବି କରିପାରେ । କାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିଟି ଭିତରେ ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ତାହାକୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ଭାବନାଯୁକ୍ତ କରିଯାଇ ପାରେ, ସଚେତନ କରିଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରଭେଦ-ଗୁଡ଼ିକ ଆଡ଼କୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ଦିଆଯାଇ ପାରେ; ମାତ୍ର ପଲ୍ ବା ସମୂହ ଉପରେ ରହିଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ତଥାପି ଅନ୍ଧକାରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଅର୍ଦ୍ଧଚେତନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏପରି ନାନା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅଦୋଳନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହାକି ତାହାର ସକଳ ଅଧିକାରର ତଥା ଜୀବନଯଷ୍ଟିରୁ ବାହାର ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଅବଦମିତ ଓ ଅଚଳ ହୋଇ ରହିଯିବାର ଏହି ବିପଦଟି ବିରୁଦ୍ଧରେ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପ୍ରକୃତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା ଜଣାଏ, ପ୍ରତିବାଦ କରେ । ଏକ ଏକାଗ୍ର ପ୍ରତିବୋଧ ଦ୍ୱାରା ତାହା ଆପଣାର ସେହି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରେ; ଅପରିଧୀର ଅନ୍ତଃପ୍ରେରଣ ହିଂସ୍ର ବିଦ୍ରୋହପୋଷଣାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏକାନ୍ତବାସୀ ଓ କେବଳବୈରାଗୀର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାସ୍ତିବାଚକତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନାନା ରୂପରେ ସେହି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇପାରେ । ସାମାଜିକ ବିପ୍ଳବରେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିବାଦୀ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ଫଳନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା ପ୍ରକାଶ ପାଇପାରେ, ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରକୃତ ସମୂହ-ଚେତନାଟି ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଦଳପୁଟକ ନେଇ ଲାଦି ଦେଇପାରେ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିର ଭାବ ତଥା ସମାଜର ଭାବ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସାଲ୍‌ଣ୍ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିପାରେ । ମାତ୍ର କୌଣସି ସାଲ୍‌ଣ୍‌କୁ ଆମେ କଦାପି ଏକ ସମାଧାନ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ; ସାଲ୍‌ଣ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତ ଅସୁବିଧାଟିକୁ କେବଳ ଗଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଫଳରେ ପରିଶେଷରେ ସମସ୍ୟାଟିର ଜଟିଳତା ଆହୁରି ବଢ଼ିଯାଏ ଏବଂ ବିବଦମାନ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ବହୁଗୁଣିତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ନୂତନ ଉତ୍ସାମକ ଭଙ୍ଗୀର ସହାୟତା ନେବାକୁ ପଡ଼େ; ବିବଦମାନ ଦୁଇଟିଯାକ ପ୍ରବୃତ୍ତିଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଓ ଉଚ୍ଚତର ହୋଇ ରହିଥିବା ଅଥଚ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଏକାଙ୍ଗିତାଗୁଡ଼ିକୁ ଲୋପ କରି ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକାଧାରରେ ଏକ ସମଞ୍ଜସତା ସ୍ଥାପନ କରି ପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥିବା ଏକ ନୂତନ ଭଙ୍ଗୀକୁ ଡାକି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼େ । ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ଆମର ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦଗତ ବ୍ୟକ୍ତିଜୀବନର ବିଧାନଟି ଆମ ଆଚରଣରେ ଏତାଦୃଶ ମାନଦଣ୍ଡରୂପେ କେବଳ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିରହିଁ ଆବଶ୍ୟକତା, ଅଭିରୁଚି ତଥା ବାସନାଗୁଡ଼ିକର ପରିତର୍ପଣକୁ ଉପସ୍ଥାପିତ କରି ଧରିଥାଏ; ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାଖଟିରେ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦାଧୀନ ସମଷ୍ଟିଜୀବନର ବିଧାନଟି ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ଜିନିଷରେ ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ସମଷ୍ଟିରହିଁ ଆବଶ୍ୟକତା, ଅଭିରୁଚି ଏବଂ ବାସନାଗୁଡ଼ିକର ପରିତର୍ପଣକୁ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ମାନଦଣ୍ଡରୂପେ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ରଖିଥାଏ । ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଉପରେ ଏପରି ଏକ ଆଦର୍ଶ ଜୀବତତ୍ତ୍ୱ ବିଧାନର ବିସ୍ତାରକୁ ଆବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଆସିବାକୁ ହୁଏ, ଯାହାକି ଆବଶ୍ୟକତା ଓ ବାସନାର ପରିତର୍ପଣକୁ କଦାପି କାମ୍ୟ ବୋଲି କହେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଏକ ଆଦର୍ଶ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଆପଣା ଲଭି ଆବଶ୍ୟକତା ଓ ବାସନାକୁ ଆପଣାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟାଧୀନ କରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରଖେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆପଣାର ବଳ ଖଟାଏ ବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାବେଳକେ ବନଷ୍ଟ କରିଦିଏ । ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିକୁ ଛାଡ଼ି କେବଳ ଏକ ପ୍ରାଣୀଜୀବନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ବୋଲି ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ଭୌତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବୋଲି ଦେଖେ ନାହିଁ; ସେ ଛାଡ଼ାକୁ ଏକ ମନୋଗତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବୋଲି ଦେଖେ,—ମନ ଭିତରେ ଆଲୋକ, ଜ୍ଞାନ, ସମ୍ୟକ୍ ନସ୍ୱମ, ସମ୍ୟକ୍ ସ୍ମରଣ। ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟି ଲଗି ଯେଉଁ ଅନ୍ୱେଷଣଟି ଲଗି ରହିଥାଏ, ଛାଡ଼ାର ଏକ ବସ୍ତୁ ବୋଲି ଦେଖେ । ଏହି ବସ୍ମରଟି ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଲେହିଁ ସେ ଛାକୁ ସଉଦିବା ଗୋଟାପୁଛା ଜାବୁଡ଼ି ଧରିବାକୁ ଆସୁଥିବା ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ଭୌତିକ ଜୀବନଟି ମଧ୍ୟରୁ ମନୋଗତ ଜୀବନ ମଧ୍ୟକୁ ବାହାର ଘୁଲିଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ; ପ୍ରକୃତିର ଜିପାବନ୍ଧ ଆଗ୍ରେହଣଦ୍ୱାରେ ସେ ପ୍ରଥମଟିରୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ପାହାଚଟିକୁ ଉଠିଯାଏ । ତା'ପରେ ତା'ର ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ବାସନାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆପଣା ପ୍ରୟୋଜନର ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଆଲୋକର ସ୍ପର୍ଶଲାଭ କରନ୍ତି; ଏବଂ ସେତେବେଳେ ମାନସିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟଗ୍ରାହ୍ୟ, ବୁଦ୍ଧିଗତ ତଥା ସଂବେଗଷ୍ଟୈର୍ଯ୍ୟ ବାସନା ଭୌତିକ ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରକୃତିର ଦାବିଟି ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱଶାଳୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି ।

❋

ଆଚରଣର ପ୍ରକୃତିପ୍ରେରିତ ବଧାନଟି ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର, ଆବେଗ ତଥା ବାସନା-ଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱମସ୍ୱ ସ୍ଥିତିରୁ ଏକ ସମତାବସ୍ଥା ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଉଚ୍ଚତର ନୈତିକ ବଧାନଟି ଆମର ମାନସିକ ତଥା ନୈତିକ ପ୍ରକୃତିକୁ ଏକ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଓ ସୁଦୃଢ଼ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ମାନଦଣ୍ଡ ଅଥବା ଛା' ନହେଲେ ନ୍ୟାସ୍ୱ, ଧର୍ମପରସ୍ୱଣତା, ପ୍ରେମ, ସମ୍ୟକ୍ ବସ୍ମର, ସମ୍ୟକ୍ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତା, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ଆଲୋକ ପ୍ରଭୃତି ଚରମ ଗୁଣକଲ୍ପନାଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଆତ୍ମରଚିତ ଆଦର୍ଶ ଆଡ଼କୁ ବକର୍ଷିତ କରିଇ ନେବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ । ତେଣୁ ମୂଳତଃ ଛାଡ଼ା ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମାନଦଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିଥାଏ, କୌଣସି ଗଣ-ମନ ବା ସମୂହ-ମନ ଦ୍ୱାରା ଛାଡ଼ା ସୃଷ୍ଟ ହୋଇ ନଥାଏ । ବ୍ୟକ୍ତିହିଁ ମନନ କରେ ବା ବସ୍ମର କରେ; ଯାହାସବୁ ଅନ୍ୟଥା ଅଶସ୍ମସ୍ୱ ମାନବସମୂହ ଭିତରେ ଅବଚେତନ ହୋଇ ରହି ଯାଇଥାନ୍ତା, ବ୍ୟକ୍ତିହିଁ ଛାକୁ ବାହାରକୁ ବାହାର କରି ଆଣେ ଏବଂ ନାନାପ୍ରକାର ନର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆକାର ଦେଇଥାଏ । କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିହିଁ ଯେକୌଣସି ନୈତିକ ପ୍ରସ୍ୱାସ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ; କୌଣସି ବାହ୍ୟ ନସ୍ମର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଏକ ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସକଳ ଆସ୍ପଙ୍ଗଳା ମଧ୍ୟ ମୂଳତଃ ବ୍ୟକ୍ତିର ଚେଷ୍ଟାରେହିଁ ସମ୍ଭବ ହୁଏ । ମାତ୍ର ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାନଦଣ୍ଡଟିକୁ ଏକ ଚରମ ଓ ଅତାତ୍ତ୍ୱୀ ନୈତିକାଦର୍ଶର ପ୍ରତିରୂପ ଆକାରରେ ଥୋଇବାକୁ ଯାଇ ବସ୍ତୁତଃ ବ୍ୟକ୍ତି ତାହାକୁ କେବଳ ଆପଣା ଉପରେହିଁ ଲଦି ଦେଇଥାଏ ତାହା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତାହାର ବସ୍ତୁଟି ଯେତେଯେତେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଜୀବନ ପଦ୍ଧତିରେ ବା ଯେତେଯେତେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଭେଦ କରେ, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଆପଣାର ବସ୍ତୁଟିକୁ ଲଦି ଦେଇଥାଏ । ଏବଂ ତାତ୍ତ୍ୱିକତା ବଡ଼ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତରରେ ବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସ୍ତବାତ୍ମକ ସ୍ତରରେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବହୁସଙ୍ଖ୍ୟକ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ଏକ ବସ୍ତୁର ଦୃଷ୍ଟାବରେ ସହିତ ସହିତ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି, ଜମେ ସମାଜ ମଧ୍ୟ ଏହି ନୂତନ ଉତ୍ପତିଟିକୁ ମାନିନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଏକ ବସ୍ତୁର ଦୃଷ୍ଟାବରେ ସେଇଟିର ଯେଉଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ରହିଥାଏ, ସମାଜ ତାହାକୁ ଅନୁସରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହିପରି ଦୃଢ଼ତର ଆଦର୍ଶର ଖୋଜା ଦେଇ ଆପଣାର ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ନୂଆ ରୂପରେ ଗଢ଼ିବାକୁ ବା ନୂଆ ଛାଞ୍ଚରେ ଅଣି ପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ; ଅବଶ୍ୟ ଏତଥା ସତ ଯେ ଏଥିରେ ଆଦୌ ତୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଯୋଗ୍ୟ ସଫଳତା କଦାପି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ତା'ର ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ଏଗୁଡ଼ିକୁ ସଂତା ଯଥୋଚିତ ସ୍ତରରେ ବାନ୍ଧ ରଖିପାରିଲା ଭଳି ଏକ ନମ୍ୟ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତେତୋଟି ଛାଞ୍ଚର ରୂପାୟନ ଏବଂ ସବୁବେଳ ତେତୋଟି ରୂଢ଼ି ବା ସ୍ତରେହିଁ ଅଣି ପଦ୍ଧତିର କର ରଖେ, ଆପଣାର ଜୀବନ୍ତ ଏକକଗୁଡ଼ିକୁ ତାହା ଏକ ବାହ୍ୟ ସାମାଜିକ ବାଧ୍ୟତା ଭିତରେ ମଡ଼ାଇରଖେ ।

ତାରଣ, ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାକୁ ଂଶତଃ ମୁକ୍ତ କରି ଅଣିବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ତେତନ ତରାଶ ଲଗି ସମର୍ଥ ହେଉଥିବା ଏକ ନୈତିକ ଜୀବନରେ ପହଞ୍ଚିତ ହୋଇ ପାରିବାର ଅନେକ ପରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଜାଗତା ଲାଭ କରେ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଗତି ଲଗି ଉତ୍ସୁକ ହୋଇଉଠେ, ସମାଜ ଆପଣାର ସତ ଓ ପଦ୍ଧତିରେ ତଥାପି ସେହିପରି ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏକ ଦୌତିକ ଏବଂ ଅର୍ଥନୀତିଗତ ସଂଗଠନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସତେଅବା ଗୋଟାଏ ଯନ୍ତ୍ର ପରି ଘୂରୁଥାଏ, ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅପେକ୍ଷା ସ୍ୱ-ସ୍ଥିତି ଏବଂ ସ୍ୱ-ସଂରକ୍ଷଣ ଲଗି ଅଧିକତର ଆଗ୍ରହୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆପଣାର ସ୍ତବନାପ୍ରେରିତ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଦ୍ୱାର ବ୍ୟକ୍ତି ସମାଜକୁ ମଧ୍ୟ ଚିରା କରି ଶିଖିବାକୁ ଯେପରି ବାଧ୍ୟ କରି ପାରୁଛୁ, ସାମାଜିକ ନ୍ୟାସ୍ ଓ ସତ୍ୟାଚରଣ, ସଂପ୍ରୀତି ସହାନୁଭୂତି ଏବଂ ପାରସ୍ପରିକ କରୁଣା ପ୍ରଭୃତି ଉତ୍ତମଗୁଡ଼ିକ ଆଡ଼କୁ ଆପଣାର ଦ୍ୱାରଟିକୁ ଖୋଲି ରଖିବା ଲଗି ବ୍ୟକ୍ତି ସମାଜକୁ ଯେପରି ବାଧ୍ୟ କରି ପାରୁଛୁ, ଆପଣାର ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକର ଅସଲ କସ୍ତିରୂପେ ଅନ୍ତଃ ସ୍ୱାତ୍ମାଧୀନତା ଅପେକ୍ଷା ବୃଦ୍ଧିଗତ ବିବେକର ଶାସନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ପାରିବାକୁ ଏବଂ ଆପଣା ଭିତରେ ବାସ କରି ରହିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ମାନସିକ ତଥା ନୈତିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସମାଜିକ ବିଧାନଗୁଡ଼ିକର ଯାଥାର୍ଥ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ତତଃ ଗୋଟିଏ ମୁଖ୍ୟ ଉପାଦାନରୂପେ ବଜାୟ କରି ପାରିବାକୁ ସେ ସମାଜକୁ ଯେପରି ବାଧ୍ୟ କରି ପାରୁଛି, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ମୁଖ୍ୟତଃ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ସ୍ଥିତିଧର୍ମୀ ସମାଜ ଉପରେ ବଜାୟରସମର୍ଥ ଏବଂ ପ୍ରଗତିମୁଖୀ ବ୍ୟକ୍ତିମନୁଷ୍ୟର ଏପ୍ରକାର ସଂଘବଦ୍ଧତା ବିଜୟ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଅନ୍ତତଃ ଏକ ଆଦର୍ଶର ଭୂମିରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ, ବଳପ୍ରୟୋଗ ସ୍ଥାନରେ ଆଲୋଚନାକୁହିଁ ସମାଜର ଯାବତୀୟ ସ୍ୱୀକୃତିରେ ନିୟାମକ ବୋଲି ବିଚାର କରିବା, ଏପରିକି ଆପଣାର ଦଣ୍ଡବିଧାନକ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଶୋଧ କିଂବା ଦମନକୁ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ନୈତିକ ବିଚାରକୁହିଁ ଧେର୍ଯ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବା,—ଗୋସ୍ୱାମୀଜଙ୍କ ମନ ଲଗି ଜନେ ଏସବୁ ଏବେ ସମ୍ଭବ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛି । ଯେତେବେଳେ ବିଚାରସମର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତି-ମନୁଷ୍ୟ ତଥା ସାମୂହିକ ସମଷ୍ଟି ଉଭୟଙ୍କି ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନଗତ ସମୃଦ୍ଧ, ତାହାର ଏକତା ତଥା ସ୍ଥାୟିତାକୁ ଏକ ପରମୁକ୍ତ ଏବଂ ସମଞ୍ଜସତାଯୁକ୍ତ ସହଜତ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ଅନୁକୂଳନ ଉପରେ ଆଧାରିତ କରି ରଖିବା ଲଗି ଯଥେଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ପାରିବ ଏବଂ ବାହ୍ୟ ରୂପ ଏବଂ ଗଠନତାର ଉତ୍ପୀଡ଼ନ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆତ୍ମାତ୍ମିକୁ ଦମନ କରି ନପକାଇ ବରଂ ସେହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ସତ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଏହି ବାହ୍ୟ ଭୂମିଟିକୁ ଗଢ଼ିବା ଲଗି ଓ ତାହାକୁ ପରଶ୍କୃତ କରିପାରିବା ଲଗି ବ୍ୟକ୍ତି ଓ ସମଷ୍ଟି ଦୁହିଁଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ପାରିବ, ଭବିଷ୍ୟତରେ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ତାହାକୁ ତାହାର ସଂଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ ।

ମାତ୍ର ତଥାପି ସେ ଯେଉଁ ସଫଳତାଟି ହାସଲ କରିପାରୁଛି, ଆମେ ତାହାକୁ ଏକ ପ୍ରକୃତ ସିଦ୍ଧି ବୋଲି ନକହି ବରଂ ଏକ ଅନ୍ତଃସମ୍ଭାବନାମୟ ସଫଳତା ବୋଲିହିଁ କହିବା । ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରେ ଯେଉଁ ନୈତିକ ବିଧାନଟି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ଏବଂ ଯେଉଁ ନିୟମଟି ଅନୁସାରେ ତା'ର ଯାବତୀୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱବୋଧ ଏବଂ ବାସନା ପରଶ୍କୃତ ହେଉଛନ୍ତି, ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନବରତ ଏକ ବିସଙ୍ଗତି ଓ ବିଷମତା ଲଗି ରହିଛି । ସମାଜର ସମକ୍ଷରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ରଖାଯାଇଥିବା ନୈତିକ ନିୟମ ଏବଂ ଜାତି, କୁଳ, ଧର୍ମଗୋଷ୍ଠୀ, ସମାଜ ତଥା ଜାତିର ଭୌତିକ ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ନାନା ଆବଶ୍ୟକତା, ବାସନା, ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ରୂଢ଼ି, ଏକଦର୍ଶୀ ଧାରଣା ତଥା ସ୍ୱାର୍ଥ ଓ ଅତ୍ୟାଗ୍ରହଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବିସଙ୍ଗତି ଓ ବିଷମତା ଲଗି ରହିଛି । ମାତ୍ରବାଦୀ ଆପଣାର ବୃଥା ଜିଦ୍ଦାଜିଦ୍ଦିରେ ତା' ନିଜର ଗୋଟାଏ ଅକାଟ୍ୟ ନୈତିକ ମାନଦଣ୍ଡକୁ ଛିଡ଼ା କରାଇ ଥୋଇଦିଏ ଏବଂ ଭଙ୍ଗନିତ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି କୌଣସି ଧ୍ୟାନ ନଦେଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତାହାର ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠାବାନ୍ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଅଦ୍ଭୁତ ଜିଦ କରେ । ତା' ମତରେ ଯଦି ବ୍ୟକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ବାସନାଗୁଡ଼ିକର ତା'ର ସେହି ନୈତିକ ମାନଦଣ୍ଡଟି ସହିତ କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ବା ବିରୋଧ ରହିଥାଏ, ତେବେ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନଥାଏ । ଏବଂ ଯିଏ ଯାହାକୁ ଭଲ ବୋଲି କହୁଛି, ସମାଜର ବଧାନଟି ଯଦି ତାହାର ବରୋଧ କରୁଥାଏ ଏବଂ ତା'ର ବବେକ ଯଦି ତାହାକୁ ବଧାନ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରୁ ନଥାଏ, ତେବେ ତା' ଉପରେ ସେହି ସାମାଜିକ ବଧାନଟିର ମଧ୍ୟ ଆଦୌ କୌଣସି ଦାବି ବା ଅଧିକାର ନଥାଏ । ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତ୍ତିକ ମାନବାଦୀ ଏହିପରି ଏକ ଆଦର୍ଶ ସମାଧାନ ବାଡ଼ି ରଖିଥାଏ ଯେ ସେ ପ୍ରେମ, ସତ୍ୟ ଏବଂ ନ୍ୟାସ୍ୱ ସ୍ୱରୂପ ସଙ୍ଗତ ରକ୍ଷା କରୁ ନଥିବା କୌଣସି ବାସନା ବା ଦାବିକୁ କେବେହେଲେ ଆପଣା ହୃଦୟରେ ପୋଷଣ କରିବ ନାହିଁ । ସୋଷ୍ଟ୍ରୀ ବା ନାଡ ପାଖରୁ ସେ ସବଦା ଏହା ଦାବିଟି କରିଥାଏ ଯେ ତାହା ସତ୍ୟ, ନ୍ୟାସ୍ୱ, ମାନବତା ଏବଂ ଜନଗଣର ଭଲତମ କଲ୍ୟାଣଟିର ଚୁଲନାରେ ଅନ୍ୟ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ, ଏପରକି ଆପଣାର ଜୀବନ ଏବଂ ଆପଣାର ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ସମ୍ପର୍ଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ତୁଚ୍ଛ ଓ ଅଲ୍ପମୂଲ୍ୟ ବୋଲି ବସ୍ତ୍ୱର କରୁଥିବ ।

କେବଳ କେତେକ ଅତି ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ମୂହୁର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି କଦାପି ଏତେ ଉଚ୍ଚ ସୀମାରେ ଯାଇପାରେ ନାହିଁ, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ସମାଜ ଏହି ଆଦର୍ଶଟିର ଆଦୌ ପୂରଣ କରିପାରି ନାହିଁ । ଏବଂ, ନୈତିକତା ତଥା ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତିକୁ ବସ୍ତ୍ୱର କର ଦେଖିଲେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ସମାଜ ସମ୍ଭବତଃ ତାହାର ପୂରଣ କରିପାରିବ ବା କରିପାରିବା ଭଳି ବୋଲି କଦାପି ମନେହେବ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟ ଏସଲଭି କଦାପି ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବ ନାହିଁ, ଏପରି ହେବା ଆଦୌ ଭଲ ନୁହେଁ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତ ଭଲ କର ଜାଣିଛୁ । ଏହାର ପ୍ରଥମ କାରଣଟି ହେଉଛୁ ଯେ ଆମର ଜାତିଗତ ବସ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଅଧିକାଂଶତଃ ଯଥୋଚିତ ସ୍ତରରେ ବକଶିତ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଅନେକ ପରମାଣରେ ଅଜ୍ଞାନଜନ୍ତିତ ଓ ସ୍ୱେଚ୍ଛାପ୍ରଣୋଦିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ତଦ୍ଦ୍ୱତ ଚରନ୍ତନ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଲିପି ହୋଇ ରହିବା ପରବର୍ତ୍ତେ ବର ଦେବଳ କେତୋଟି ମାନସିକ ରଚନା ହୋଇହିଁ ରହିଛନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକ ଜଣ୍ଟିହ ଉପରେହିଁ ଅଧିକ ନର୍ଭର କରି ରହିଛନ୍ତି, କେତୋଟି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରତିକୁ ଅନ୍ତଦ୍ଦରେ ମାନନେବାକୁହିଁ ପ୍ରଗ୍ରେଚତ କରୁଛନ୍ତି; ଜନ୍ତୁତଃ କେତେକ ବଶେଷ ମାନଦଣ୍ଡକୁ ଅତାଟ୍ୟ ଓ ଚରମ ବୋଲି ଦାବ କରୁଛନ୍ତି, ମାତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟତଃ ପ୍ରସ୍ତୋଭର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସି ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବା ଆପ୍ତରଣୀସ୍ତର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପଦ୍ଧତ ଦୁଏତ ନିଜାନ୍ତ ଅବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଯାଇଛୁ, ଅଥବା ବସ୍ତୁତଃ, ଯେଉଁ ଚରମ ମାନଦଣ୍ଡଟିକୁ ନାତିଗତ ଆଦର୍ଶଟି କାମ୍ୟ ବୋଲି ଛଳନା କରୁଛୁ, ତାହା ସବଦା ସେଇଟିର ଅନେକ ପଛରେ ପଡ଼ିରହୁଛୁ । ଆମର ଆପ୍ତରଣତ ପଦ୍ଧତଟି ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ଗୋଟିଏ ସାଲ୍ଭଶ୍ କଂବା ଜାମ ଚଳାଇ ନେଇଥିବା ଏକ ବସ୍ତୁମାତ୍ର ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ସମାଜ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କୌଣସି କାଳବ୍ରହ୍ମ ନକଲ ସେଇଟି ସହଜ କେବଳ ଅଷ୍ଟଲତା ଆଣି ଦେଇଥିବା ଆଡୁର କେତେକେତେ ସାଲଣ କରିବା ଲଗି ଧାଇଁ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପଛରୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାହାର ସମର୍ଥକ କେତେକେତେ ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯାଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଏବଂ ଯଦି ତାହା ତଥାପି ଆଦୌ କୌଣସି ସାଲଣ୍ ନକର ସେହି ଅବମିଶ୍ର ପ୍ରେମ, ନ୍ୟାସ୍ୱ ଓ ସତ୍ୟ ଉପରେ ଅଟଳ ରହୁଛି, ତେବେ ତାହା ଭୁଲି ନଭୁଲି କେବଳ ମାନସ୍ୱାସ୍ୱ ସମ୍ଭାବନାର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେହିଁ ଉଡ଼ୁରୁଲୁଛି; ବାକ୍-ପ୍ରଣତି ଦ୍ୱାରା ସେଇଟିର କୀର୍ତ୍ତନ କରିଯାଉଛି, ମାତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ଉପେକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହୁଛି । ଏପରକ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଉଛି ଯେ ସେହି ନୈତିକ ପଦ୍ଧତିଟି ମାନବଜୀବନସ୍ଥ ସେହି ଅନ୍ୟ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଉପେକ୍ଷା କରିବାରେ ଲଗିଛି, ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ବଞ୍ଚି ରହିବା ଉପରେ ସମାନ ଭାବରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛି ସତ, ମାତ୍ର ସେହି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାତଗତ ସୃଷ୍ଟିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଅସମ୍ମତ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି । କାରଣ, ବାସନାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନସ୍ୱମଟି ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି ସେହି ଅଜନ୍ମା ସମଗ୍ରତାର କେତେକ ଏପରି ବହୁମୂଲ୍ୟ ଉପାଦାନ ରହିଛି ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକୁ କି ଗ୍ରାସକାସ୍ୱ ସାମାଜିକ ବସ୍ତୁରର ଦୌରାତ୍ମ୍ୟ-ମୁଖରୁ ରକ୍ଷା କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିଛି, ଉଭୟ ବ୍ୟକ୍ତି-ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ସମସ୍ତିସ୍ଥ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି କେତେକେତେ ବହୁମୂଲ୍ୟ ଉପାଦାନ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି ଅଦ୍ୟାବଧି ଆବଶ୍ୟକ ଦୌଣସି ଆତ୍ମରସ୍ପୃହର ସୀମାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ ଧରା ଦେଇ ନାହିଁ ଏବଂ ତଥାପି ଆସୁଥିବା ଏକ ଦିବ୍ୟ ପରସ୍ପୁର୍ତ୍ତିର ପୂର୍ବ୍ବୋପଲବ୍ଧି ଏବଂ ସୌଷମ୍ୟ ସକାଶେ ସେଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ନା କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନଷ୍ଟସ୍ୱ ରହିଛି ।

ପୁନଶ୍ଚ, ଏହି ଚରମ ପ୍ରେମ, ଚରମ ନ୍ୟାସ୍ୱ, ଚରମ ସମ୍ୟକ୍ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରଭୃତିକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେବେଳେ ଏକ ବସୁଦ୍ଧପ୍ରାସ୍ୱ ଏବଂ ଅପୂର୍ତ୍ତି ମନୁଷ୍ୟସମାଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରଯୋଗ କରି ଦେଖାଇବାକୁ ଯାଉଛି, ସେତେବେଳେ ତାହା ବଡ଼ ସହଜରେ ପରସ୍ପରବରୋଧୀ କେତୋଟି ଭତ୍ତୁରେ ପରଣତ ହୋଇଯାଉଛି । ଅନେକ ସମସ୍ୱରେ ନ୍ୟାସ୍ୱ ଯାହାକୁ ଦାବି କରୁଛି, ପ୍ରେମ ତାହାକୁ ଘୃଣା କରିବାରେ ଲଗିଛି । ଏକ ସଙ୍ଗୋପବ୍ଧାନକାସ୍ୱ ସାଧାରଣ ମାନ ବା ନସ୍ୱମ ଖୋଜ ବାହାର କରିବାକୁ ଯାଇ ସମ୍ୟକ୍ ବୁଦ୍ଧି ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତ ତଥା ମାନବସମ୍ବନ୍ଧର କ୍ଷେତ୍ରଗତ ନାନା ତଥ୍ୟର ବସ୍ତୁର କରି ବାହାରୁଛି, ସେତେବେଳେ ତାହା ଆଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାର ପରବର୍ତ୍ତିନ ନକର ନଗ୍ନ ନ୍ୟାସ୍ୱ ବା ନଗ୍ନ ପ୍ରେମର କୌଣସି ଶାସନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବା ଲଗି ଅକ୍ଷମ ହୋଇପଡ଼ୁଛି । ଏବଂ ବସ୍ତୁତଃ ମନୁଷ୍ୟର କଲ୍ପିତ ଯାବତୀସ୍ୱ ନଗ୍ନ ନ୍ୟାସ୍ୱଭବନା ବଡ଼ ସହଜରେ ପ୍ରଯୋଗର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସି ଏକ ସାଙ୍ଘଭୌମ ଅନ୍ୟାସ୍ୱ ବୋଲିହିଁ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଉଛି; କାରଣ ଆପଣାର ଯାବତୀସ୍ୱ ବରଚନାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କେବଳ ଏତଦର୍ଥରେ ଓ ଅନନ୍ୟସାଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ତା'ର ମତ କେବଳ ଏତ ଏତଦର୍ଥରେ ଆଂଶିକ ଓ ଚତୋରେ ଯୋଜନା ବା ପରିକଳ୍ପନାକୁ ନେଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ବାଢ଼ିଦେଇଛୁ ଏବଂ ତାହାକୁହିଁ ଏତ ସମସ୍ତ ଏବଂ ଅତୀତ ଯୋଜନା ବା ପରିକଳ୍ପନା ବୋଲି ଦାବି କରୁଛୁ; ତାହାକୁ ଏପରି ସ୍ୱରରେ ପ୍ରସ୍ତୋବ କରିଥାଇ ବୋଲି ଜଦ୍ ଧରି ବସୁଛୁ, ଯାହାକି ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ପୃଷ୍ଠ ପ୍ରତୀଟିକୁ ଏବଂ ଜୀବନର ନମସ୍କାରକୁ ଏତାବେଳକେ ଉପେକ୍ଷା କରି ପତାଇଛୁ । ତାର୍ଥରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ଉଲ୍ଲେଳେ ଆମର ସ୍ୱୀକୃତ ଯାବତୀୟ ମାନଦଣ୍ଡ ଦ୍ୱଏତ କେତେବେଳେ ସାଲ୍ଲଣ୍ ମଧ୍ୟରେ ଖାଲି ଏପାଟପୋପାଟ ହୋଇ ଡେଇଁବାରେ ଲଗିଛୁ ବା ଆପଣାର ଏହି ଆଂଶିକତା ଏବଂ ଅନନ୍ୟସାଧ୍ୟ ଫଗଠନଟି ହେରୁ ନାନା ପ୍ରମାଦ କରି ବସୁଛୁ । ମନୁଷ୍ୟସମାଜ ଗୋଟିଏ ଉପସ୍ଥିତରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଉପସ୍ଥିତକୁ ଦୋଦୂଲ୍ୟମାନ ହେବାରେ ଲଗିଛୁ, କେତେପ୍ରକାର ପରସ୍ପରବିରୁଦ୍ଧୀ ଦାବିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଫଟ୍ଟଳତ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟଜାତି କେତେ ବଙ୍କାଚଙ୍କା ବାଟରେ ଚାଲତ ହୋଇ ଚଲିଛନ୍ତି; ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ, ପ୍ରକୃତ ଯେଉଁକ ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ, ସେତେଥରା ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଚାଲିଥିବା ପରି କେବଳ ସେଉଁକ ଭାର୍ଗଭାସ୍ୱ କରିପାରୁଛୁ । ମାନ ଏଥିରେ କେତେତେତେ ଅସଙ୍ଗତି ସହିବାକୁ ପଡ଼ୁଛୁ, ଅନେକ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ୁଛୁ । ଯାହା ସିଏ ପ୍ରକୃତରେ ଚାହିଁବାକୁ ସୂଚୁଛୁ, ତା ଯାହାକୁ ସେ ଉଚ୍ଚତ ବୋଲି ବଶ୍ୱାସ କରୁଛୁ କିମ୍ବା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ଉଚ୍ଚତମ ଆଲୋକ ଏହି ଶରୀରସ୍ଥ ଆତ୍ମାଟିଠାରୁ ଯେଉଁଟିର ଦାବି କରୁଛୁ, ସେଉଁଟିକୁ ସେ ଦ୍ୱଏତ ଆଦୌ ସମ୍ପନ୍ନ କରିପାରୁ ନାହିଁ ।

❋

ପ୍ରକୃତ କଥା ହେଉଛୁ ଯେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନୈତିକ ଗୁଣକଲ୍ପନାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ଯାଉଛୁ ଏବଂ ଏକ ଆଦର୍ଶ ଜସ୍ମର ଅନନ୍ୟାଗ୍ରସ୍ୱୀ ଅନୁଶାସନକୁ ଠିଆକର ଉଷିଦେଉଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ କଦାପି ଆମ ଅନୁସନ୍ଧାନର ସଂଶେଷ ପୋପାନଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ନାହିଁ ବା ପଥାର୍ଥରେ ବମୁକ୍ତାତ୍ମା ସତ୍ତାଟିର ପୂର୍ଣ୍ଣଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଲଭ କରୁ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏଠାରେ ଏପରି ଏକ ବସ୍ତୁ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛୁ ଯାହାକ ଆମକୁ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଭୌତିକ ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ମନୁଷ୍ୟ ଆମ ଆଗରେ ଅଣି ଉଷି ଦେଇଥିବା ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଡେଇଁ ଆହୁରି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିଯିବା ଲଗି ସତତ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛୁ; ଏପରି ଏକ ଅତତଳ ଫଳଲ୍ପ ରହିଛୁ ଯାହାକ ଆପଣାର ଜନ୍ମାଶସ୍ୱ ଏହି ଜଡ଼ରୂପୀ ଆବରଣ କର୍ଦ୍ଦମଟି ମଧ୍ୟରେ ତଥାପି ଛଉଛୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ଏକ ମାନବସମୂହର ବ୍ୟତ୍ତତ ତଥା ସାମୂଦାୟିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟର ସୀମାଟିକୁ ଅତକ୍ରମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କଣ୍ଠ ଆଗକୁ ଘୁଲିଯାଉଛୁ; ଏପରି ଏକ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରହୁଛୁ ଯାହାକି ଆମ ଭିତରର ମାନସିକ ଏବଂ ନୈତିକ ସତ୍ତ୍ୱାକୁ ବଳିଷ୍ଠ କରିଆଣି ବାରମ୍ବାର ସହାୟତା କରୁଛୁ । ତେଣୁ ଏହି ଉତ୍ସୋଳନକାରୀ ଉପାଦାନଟିକୁ ଆମେ ଆମର ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଜନ ବୋଲି ଅବଶ୍ୟ କହିବା; ଏଇଟି ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ଦ୍ୱାରା ପାର୍ଥିବ ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଆସ୍ଥାସମ୍ପୃକ୍ତ ଜୀବଚୈତନ୍ୟରେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଅନ୍ତଃପଦକ୍ଷେପ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇପାରୁଛୁ । ଏବଂ ଏହିସବୁ ମାନସିକ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତା ପଛରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି କିଛି ଗୁପ୍ତ ଓ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଯାହାକି ଏକ ସଙ୍କୋଚ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟ ସହିତଇଁ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏଠାରେ ଏପରି ଏକ ଆଲୋକ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟର ଆତ୍ମା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ ଯାହାକି ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନୁପଲବ୍ଧି ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରକୃତିରଇଁ ଏକ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଛୁ । ମାନ ଏସବୁ ବସ୍ତୁ ବିଷୟରେ ଆମେ ଯେଉଁ ମାନସିକ ଧାରଣାଟି କରିପାରୁଛୁ, ସେଇଟିକୁ ଆମେ ସେହି ଆଲୋକ ବୋଲି ଭ୍ରମ କରିବା ନାହିଁ; ବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଆମେ ଯେପରି ନୈତିକ କେତେ ସ୍ତରରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କଦାପି ଭ୍ରମ କରିବା ନାହିଁ । ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି କେବଳ ଆମ ମନରହିଁ ପ୍ରତିଚ୍ଛବିବାଚକ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରଚନା ମାନ, ଏଗୁଡ଼ିକ କଦାପି ସେହି ଦିବ୍ୟ ଆତ୍ମାର ସଦନ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଆପଣାର ନାନା ଅକାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ତରରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଧ କରି ରଖିବା ଲଗି ଚେଷ୍ଟା କରିବାରେହିଁ ଲଗିଥିବେ । ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ଏହି ମନୋଗତ ଏବଂ ନୈତିକ ସତ୍ତ୍ୱାଟିର ସୀମାଚତନ୍ୟ କରି ଗୋଟିଏ ବୃହତ୍ତର ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ଅତିମାନସ ସତ୍ତ୍ୱା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ । କାରଣ, ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଆସି ମନଆଣ ସୀମାବଦ୍ଧ ସ୍ତର ଅପରେକ୍ଷ ଅଜ୍ଞାନଭୂମିର ଏକ ଶୁଭ୍ର ଜ୍ୟୋତିଟି ଭିତରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, କେବଳ ସେହି ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଭୂମିଟି ମଧ୍ୟଦେଇହିଁ ଆମେ ମନର ବାଡ଼କୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆତ୍ମାର ସେପାଖକୁ ଘୁଲିଯାଇ ପାରିବା, ଏବଂ ଏହି ମନର ସୀମାବଦ୍ଧ ରଚନାଗତ୍ତନରୁ ଅତିମାନସ ସତ୍ତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସେହି ବ୍ୟାପ୍ତତା ଏବଂ ମୁକ୍ତତା ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇ ପାରିବା । ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବଡ଼ ସୀନ ତଥା ମିଥ୍ୟାପୂରିତ ଭାବରେ ଆମର ମନ ସମକ୍ଷରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରିଯାଇଥାଏ ବା କୌଣସି ମାତ୍ରାଗତ ନସ୍ୱମନର ନାନାଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବା ଦୋଦୁଲ୍ୟମାନ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଆମ ଆଗରେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ରୂପରେ ଚିତ୍ରିତ କରି ରଖା ଯାଇଥାଏ, କେବଳ ସେହିଠାରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଲେ ଯାଇ ଆମେ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସୌଷମ୍ୟଟିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରୁ । ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେହର ଏକାଧାରରେ ଆଦ୍ୟ ଉତ୍ପତ୍ତିସ୍ଥାନ ତଥା ପରମ ଧେୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଅତିମାନସ ଆତ୍ମାର ସୋପାନରେ ଉପନୀତ ହୋଇହିଁ ରୂପାନ୍ତରିତ ପ୍ରାଣିକ, ଭୌତିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ଶ୍ରେଣୀସ୍ତ ସମୋମସ୍ୱ ପରୁଷର ଏଙ୍କାଦରଣ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । କେବଳ ସେହିଠାରେହିଁ ଏକ ଅବମିଶ୍ର ଓ ପଣ୍ଡପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାସ୍, ପଣ୍ଡପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ ଏବଂ ପଣ୍ଡପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟାଚରଣର ସମ୍ଭାବନା ରହିଥାଏ; ଏଗୁଡ଼ିକ ହସ୍ତସ୍ଥରେ ଆମେ ଏଇଠୁ ଆଉ ଯାହାସବୁ ଜଲ୍ପନା କରୁଛୁ, ତାହାଠାରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ସେସବୁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ । ଏକ ପରମ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ସହିତ ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କେବଳ ସେହିଠାକୁ ଆସିହିଁ ଆମ ସତ୍ତାର ଏହି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱଟିରେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସମଞ୍ଜସତା ଓ ସମାଧାନ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ।

ଅର୍ଥାତ୍, ସମାଜର ଏହି ଯାବତୀୟ ବାହ୍ୟ ନିୟମ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟକୃତ ଏହି ଯାବତୀୟ ନୈତିକ ନିୟମର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଓ ସେସବୁର ସୀମାତିକ୍ରମ କରି ଏକ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ସୀମାଜ୍ଞାନ ଚେତନାର ଏକ ବୃହତ୍ତର ସତ୍ତା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି; ଏହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକରେ ରହିଥିବା ଦୌଣସି ଏକ ବସ୍ତୁ ବଡ଼ ଶକ୍ତିମାନ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନବଶ ଜୀବରେ ସେହି ଚେତନାକୁହିଁ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଉଠିଛି ସତ, ମାତ୍ର ଏଗୁଡ଼ିକର ସୀମା ସେପାଖରେହିଁ ଏପରି ଏକ ଦିବ୍ୟ ନିୟମ ବା ବିଧାନ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ଯାହା ଆଡ଼କୁ କି ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଅଳ୍ପ ଭିନ୍ନା ସ୍ଥୂଳ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏଣେତେଣେ ଚେତେନ୍ତାର ପାଦ ପକାଇ ଓ ବଣା ହୋଇ ଭିନ୍ନାପି ନମାଉସର ହେବାରେ ଲଗିଛି ଏବଂ ଭଦ୍ୱାସ୍ ଚେତନ ସ୍ତ୍ରାଣୀସ୍ତ୍ରାସ୍ୱ ଏହି ପ୍ରକୃତିଅଧୀନ ନିୟମଟିର ଚେଡ଼ରୁ ବାହାରିଯାଇ ଏକ ଅଧିକ ଉଲ୍ଲେଖିତ ଆଲୋକ ବା ଉଣ୍ଣତ ବିଧାନର ଭୂମିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାର ପ୍ରସ୍ତାବ କରୁଛୁ । ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ଦେବତ୍ୱହିଁ ଆମର ଆତ୍ମାରୂପେ ତା' ନିଜର ସେହି ପ୍ରକୃତ ପୂର୍ଣ୍ଣତାବସ୍ଥାକି ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲଗିଛି; ତେଣୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ମାନଦଣ୍ଡକୁ ମଧ୍ୟ ଆମର ପ୍ରକୃତିରହିଁ ଏକ ସଚ୍ଚୋଟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଧାନ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସତ୍ତା ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ପୁନଶ୍ଚ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସାଧାରଣ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଏବଂ ସାଧାରଣ ପ୍ରକୃତିକୁ ବହନ କରି ରହିଥିବା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦେହଧାତ୍ମା ସତ୍ତା ହୋଇଥିବାରୁ ଏବଂ ଭିନ୍ନାପି ସେହି ପରମ ବଣ୍ଣାଉଉଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଅପରୋକ୍ଷ ସ୍ପର୍ଶଲାଭ କରିପାରିବାର ସମର୍ଥ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱାପନ୍ନ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିବାରୁ ଆମ ଜୀବନର ଏହି ସଚ୍ଚୋଟ ସତ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାହାକୁ ଯେପରି ଏକ ବିଧାନ ତଥା ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାକି ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସାମୂହିକ ଜୀବନର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତ୍ୟୋତ୍ତତା, ସୁଷମତା ଏବଂ ଛନ୍ଦୋମୟତାକୁ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରୁଥିବ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଦୈତାଦ୍ୟମସ୍ୱ ଏତତାତ୍ମିର ଭୂମି ଉପରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ତା ଏବଂ ସକଳ ସତ୍ତା ସହିତ ଆମର ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶ୍ରବରେ ନର୍ଭାରତ କର ଦେଇଥିବ । ଏବଂ ଯୁଗପତ୍ ଶ୍ରବରେ ଏହାକୁ ଏପର ଏକ ବଧାନ ଏବଂ ସଜ୍ୟ ହୋଇ ବ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାକ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମର ସମକ୍ଷରେ ବ୍ୟକ୍ତଜବର ଆତ୍ମା, ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଅପରୋକ୍ଷ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଛନ ଭଥା ଯଥାର୍ଥ ଚରଣଯୋଡଗୁଡ଼ିକୁ ଆବଷ୍କାର କରଦେଇ ପାରୁଥିବ ।* ଏବଂ ଆପଣାର ଅନୁଭୂତିରୁ ଆମେ ଏକଥାଟି ଜାଣିପାରୁଛୁ ଯେ ଏହି ସବୋଚ ଆଲୋକ ଏବଂ ଜିସ୍ୱାସାମର୍ଥ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଆପଣାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତମ ସୋପାନରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଏକାଧାରରେ ଏକ ଅନନ୍ୟାଶ୍ରସ୍ପୀ ବଧାନ ଏବଂ ପରମ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ପରଣତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହାକୁ ଆମେ ଏକ ଅନନ୍ୟାଶ୍ରସ୍ପୀ ବଧାନ ବୋଲି କହିବା, କାରଣ ତାହା ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମସତ୍ତାଙ୍କି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମର ସକଳ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭଥା ବାହ୍ୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଙ୍କିକୁ ନସ୍ପନ୍ନିତ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଏବଂ ତଥାପି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରେ ସେହି ସବୋଚ ସତ୍ତାଙ୍କର ପରମ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ୟହିଁ ଆମର ଚେତନ ଭଥା ବମୋଚତ ପ୍ରକୃତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତସ୍ଥାପକତାଙ୍କିକୁ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବାରେ ଲଗିଥାଏ ।

ଆତ୍ମାରକୁ ସଂପ୍ରଧାନ କର ଧରିଥିବା ଆଦର୍ଶବାଦୀ ଏହି ସବୋଚ ବଧାନଙ୍କିକୁ ଆପଣାର ନାତିଗତ ନାନା ଭଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକରୁହିଁ ଆବଷ୍କାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ, ସେହି ମନୋଗତ ଭଥା ନୈତିକ ଆତ୍ମାରଗତ ସୃଷ୍ଟି ଭିତରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ସ୍ୱାନଭର ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେହିଁ ତାକୁ ଆବଷ୍କାର କରିବା ଲଗି ସେ ପ୍ରସ୍ପାସ କରେ । ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରଣ କର ରଖିବାକୁ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ସଗଠନ ଆଣିବାକୁ ସେ ଆଚରଣର ମୂଳଭଃ ଅପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ଆଧାରଭୂତ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବାଛିନଏ; ବୁଦ୍ଧି, ପ୍ରସ୍ପୋଜନାସ୍ପତ୍ତା, ସୁଖବାଦ, ତର୍କବବେଚନା, ବୋଧ୍ୟଯୁକ୍ତ ବବେକ ଅଥବା ଆଉ କୌଣସି ସାଧାରଣଭବେ ଗୃହୀତ ମାନଦଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ରଚତ ଏକ ଆତ୍ମାରତତ୍ତ୍ୱକୁ ବାଛିନଏ । ଏହିଭଳ କରିଯାଇଥିବା ତା'ର ଯାବତୀୟ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଓ ପରଶ୍ରମ କେବଳ ବଫଳ ହେବା ଲଗିହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମର ଅନ୍ତର ପ୍ରକୃତିଟି କେବଳ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କୁହିଁ ନମୋଦ୍ଧର ଶ୍ରବରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କର ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ତେଣୁ ତାହାର ଅନେକମୁର୍ଖୀ ଶକ୍ତିକୁ ଆପଣା ଦଉଡ଼ି-ଗୁଡ଼ିକରେ ବାନ୍ଧି ରଖିବାକୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ପ୍ରଭୁତ୍ୱଶାଳୀ ମନୋଗତ ଅଥବା

---

* 'ଧର୍ମ' ଶବ୍ଦଟି ସବଦା କେବଳ ଧାର୍ମିକ ଅର୍ଥର ବା ନୈତତାଚାରକୁ ଅନେକ ଅଥିବ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ବୁଝାଇଥାଏ; ଏବଂ ସେଇଥିପାଇଁ ଗୀତାରେ ଏହି ଧର୍ମକୁ ଅମ ଅମୃ-ସତ୍ତାର ସାବଭୂତ ପ୍ରକୃତିଟି ଦ୍ୱାରା ନସ୍ପାଦିତ ହେଉଥିବା ଜିସ୍ୱାର୍ସେହିଁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରସାଇଛନ୍ତ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନୈତିକ ଚଳଣୀର ଅଦୌ ନୈତିକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ନଥାଏ । ଏହାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ଅତରେ ସେମାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ତତ୍ତ୍ୱଟିକୁ ହୃଦ୍‌ଘାଟିତ କରିଦେବା ଲାଗି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ବିରୋଧମୂଳିତାରେ ଏକ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଆଣିଦେବା ଲାଗି କେବଳ ଅତଃମାନସ ଚେତନାହିଁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରେ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳର ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ ଆତ୍ମାରତ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକାରର ପ୍ରମ ସତ୍ୟକୁ ଲକ୍ଷିତ କରିଦେବାକୁ, ସେଥିରୁ ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ଆତ୍ମାରପରତର ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ଅଥବା ଅତରାତ୍ମାର କଂଚା ପୈଗମ୍ବରଙ୍କର ମୁଖ ଦେଇ ଉପରୁ ବିଧାନର ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ଏକ ଚେଷ୍ଟା କରି ଆସିଛନ୍ତି । ସେକୌଣସି ଶୁଷ୍କ ଆତ୍ମାରତ ବସ୍ତୁର ଚୁଲଚାରେ ଏହିସବୁ ପରଦ୍ଧ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଓ ଅଧିକ ଉପଯୋଗିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଅଧିକାଂଶତଃ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଧର୍ମଗତ ଘଟେତ ଦ୍ୱାରା ତଥା ତାହା ଏକ ଅତଃମାନତର ଜୀବନମସ୍ତୁଲରୁ ଜନ୍ମଲାଭ କରିଛୁ ବୋଲି ଗୋଟାଏ ଅନୁରୂପ ଚ୍ଛାପ ଦ୍ୱାରା ପରବର୍ତ୍ତୀକୃତ କେବଳ ସେହି ପୁରୁଣା ମାନତତତ୍ତା ବା ନୈତିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟିରହିଁ ଏକ ଆଦର୍ଶରଞ୍ଜିତ ଗୌରବମଣ୍ଡିତତା ବ୍ୟତୀତ ଅଦୌ ନୈତିକ ପ୍ରକାରେ ଲମ୍ବା ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ,—ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମଟି ଏକ ଚରମାନ୍ତସ୍ତ ଆତ୍ମାରତକୁ ଆମେ ଏଠାରେ ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା,—ପ୍ରକୃତ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ; କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏପରି ଏକ ଅବୀକାରାର୍ଥୀ ଅନମନୀୟ ଆତ୍ମାରବଧିକୁ ଜାରୀ କରି ଧରିଥାନ୍ତି ଯେ, ସେଇଟିକୁ କେବେହେଲେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିହୁଏ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟଗୁଡ଼ିକ କାଳକ୍ରମେ ଶେଷରେ ବିଲୁପ୍ତ ପ୍ରକାରର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାଇଣ୍ ବୋଲିହିଁ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଅନ୍ତି, ଏବଂ ତେଣୁ କାଳ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଅନାବଶ୍ୟକ ହୋଇ ପଡ଼ିରହନ୍ତି । ମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ଦିବ୍ୟ ବିଧାନଟି କଦାପି ଏପ୍ରକାର ମନୀଷାପ୍ରସୂତ ଅତଳନ୍ତ ମୁଦ୍ରାଗୁଡ଼ିକ ପରି ହେବ ନାହିଁ; ତାହା କଦାପି ଅନମନୀୟ ଆତ୍ମାରତ ଜ୍ୟାମିତରହିଁ କେବଳ ଏକ ପଦ୍ଧତି ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ସେଉଁମାନେ କ ଆମ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ଗତିଶୀଳତାକୁ ସଦାବା ସେମାନଙ୍କର ଲୁହାଗ୍ରାସଗୁଡ଼ାକ ଭିତରେ ଜବରଦସ୍ତି ମାଡ଼ ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାନ୍ତି । ଦିବ୍ୟ ପରମ ବିଧାନଟି ହେଉଛୁ ଏକ ଜୀବନସତ୍ୟ, ତାହା ହେଉଛୁ ଏକ ଚିତ୍ତତ ସତ୍ୟ; ଏବଂ ଆମ କର୍ମର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପଦକ୍ଷେପକୁ ତଥା ଆମ ଜୀବନପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ଜଟିଳତା ତଥା ବହୁମୁଖି-ନତାକୁ ସେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଓ ଜୀବନ୍ତ ନମନୀୟତା ସହିତହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିବ, ଅଥଚ ଶାଶ୍ୱତ ଅଲ୍ଲେକର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ସ୍ଥାପିତ ଦ୍ୱାରା ସେ ତାହାକୁ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରେରତ କରି ରଖିବ । ଏହା କଦାପି କେବଳ ଏକ ନମ୍ର ବା ସ୍ୱଳ୍ପ ପରି ଆଦୌ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏପରି ଏକ ସଂଗଠନୀୟାଗୀ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଚେତନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାନ୍ନିଧ୍ୟରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ, ଯାହାକି ଆପଣାର ପ୍ରମାଦମୁକ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଜ୍ଞାନଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଆମର ଯାବତୀୟ ଭାବନା, ଯାବତୀୟ ଜିଜ୍ଞାସୁକତା, ଅନୁଭୂତି ଏବଂ ଇଚ୍ଛାଗତ ଆବେଗକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରି ଦେଉଥିବ ।

ପ୍ରାଚୀନତର ଧର୍ମଗୁରୁକ ବଙ୍କ ମନୀଷୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୁନିବଦ୍ଧ ଆପଣା ଆପଣାର ଆତ୍ମରପଦ୍ଧତିର ଉପସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ; ମନୁ, କନଫୁସିଅସ୍ ଅଥବା ଏପରି ଏକ ଜଟିଳ ଶାସ୍ତ୍ରର ବଧିଗୁଡ଼ିକୁ ଆତ୍ମରରୂପେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ କି ସେମାନେ ସାମାଜିକ ଏବଂ ନୈତିକ ନିୟମ ସହିତ ଆମ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରକୃତିଟିର କେତେକ ଚରନ୍ତନ ମୂଳସୂତ୍ରକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏକାଠି ଯୋଡ଼ିକରି ରଖିବାକୁ ଏକ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, ଅଥବା ସବୁକିଛିକୁ ଗୋଟାଏ ଘାଣ୍ଟ ପରି କରି ରଖିଥିବା ଏକ ମିଶ୍ରଣରେ ପରିଣତ କରି ରଖିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତୋଳିଯାକକୁ ଗୋଟିଏ ଭୂମି ଉପରେ ସମାନ ଭାବରେ କେବଳ ସେହି ସନାତନ ଧର୍ମରହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ବର୍ତ୍ତିନା କରି ଯାଇଥିଲା । ମାନ ପ୍ରକୃତ କଥା ହେଉଛି ଯେ ଏହି ଉତ୍ତୋଳି ମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଟି ଉପାଦାନ କାଳର ଗତି ଅନୁସାରେ ବିବର୍ତ୍ତିତ ଓ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ଲାଗିହିଁ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ଏହି ମନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ରଚିତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଇଚ୍ଛାର ଏକ ମନୁଷ୍ୟକୃତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ପରି ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଏବଂ ଭଙ୍ଗାସୃଷ୍ଟି ସବୁଦା କେତେକ ସାମାଜିକ ଏବଂ ନୈତିକ ସ୍ୱୀକୃତି ଭିତରେହିଁ ଯୋଡ଼ା ହୋଇ ଅର୍ଥାତ୍ ସେଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଘୂର୍ଣ୍ଣିହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ତେଣୁ ଆପଣା ବାହ୍ୟରୂପଗୁଡ଼ିକର ଜଗତ୍ସୃଷ୍ଟି ସହିତ ବନ୍ଧା ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଦୃଢ଼ଭାବେ ସ୍ୱୀକୃତ ଶାସ୍ତ୍ରଟି କାଳକ୍ରମେ ଅନୁପଯୋଗୀ ହୋଇପଡ଼େ ଏବଂ ତେଣୁ ତାହାକୁ କ୍ରମାଗତ ବଦଳାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ବା ପରଶେଷରେ ବର୍ଜନ ବି କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ; ନତେତ୍ତ ତାହା ବ୍ୟକ୍ତି ତଥା ସମଷ୍ଟିର ଆତ୍ମବିକାଶରେ ଏକ କଠିନ ବାଧା ହୋଇ ଠିଆ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ । ସ୍ୱୀକୃତ ଶାସ୍ତ୍ର ଗୋଟାଏ ସାମୂହିକ ଏବଂ ବାହ୍ୟ ମାନଦଣ୍ଡକୁ ଠିଆକରି ରଖିଥାଏ; ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନ୍ତଃପ୍ରକୃତିଟିକୁ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଉପେକ୍ଷା କରୁଥାଏ, ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଚିଦ୍ଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ସେହି ଅନ୍ତର୍ଦେଶ୍ୟ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ଉପେକ୍ଷିତ କରି ରଖିଥାଏ । ମାନ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରକୃତିଟିକୁ କଦାପି ଉପେକ୍ଷା କରିପାରିବ ନାହିଁ; ବ୍ୟକ୍ତିର ଦାବି ଏକ ଅଲଂଘ୍ୟ ଦାବି, ଏକ ଅଦମ୍ୟ ଦାବି । ଏକଥା ସତ ଯେ କୌଣସିପ୍ରକାର ଫଯମ ବା ବାଡ଼ ନରଖି ମନୁଷ୍ୟର ବାହ୍ୟ ଆବେଗଗୁଡ଼ାକୁ ଯଦି ପଦା ଫିଟାଇ ଛୁଡ଼ା ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ତାହା କେବଳ ଏକ ଅରାଜକତା ଆଣିଦେବ, ଏକ ସମଷ୍ଟି ବିଘଟନହିଁ ଆଣିଦେବ; ମାନ କୌଣସି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ସନ୍ତୁଳିତ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ତା'ର ଆତ୍ମାର ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦବାଇ ବା ବାଧ୍ୟ କରି ଉଷିଲେ ମଧ୍ୟ ଚଦ୍ଭାବ୍ ଚା'ର ବଦାଶ ବନ୍ଦ ହୋଇ ରହିବ, ତାକୁ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ମୁଖ୍ୟଙ୍କି ଛେଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ବାହାରୁ ଏହୁଲଣ କୌଣସିପ୍ରକାର ବାଧ୍ୟବାଧକତା ଅଥବା କଠୋର ଜସ୍ୱରଣ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତାକୁ ତା'ର ସ୍ୱଚ୍ଛୋଚ ଆସ୍ପାଟିର ଉଥା ଏକ ଶାଣ୍ଟତ ଗଉଷ୍ଟନର ସତ୍ୟଟିର ବଜ୍ଜନମୁକ୍ତ ଆବଷ୍କାରରୂପୀ ପରମ ବସ୍ତୁଟିକୁଦ୍ଦି ଖୋଜ ବାହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମନୁଷ୍ୟଦ୍ୟକ୍ତ ଆପଣାର ମନ, ଫଲଲ୍ଗଶକ୍ତ ଏବଂ ଚୈତ୍ୟ ବୋଧ ମଧ୍ୟରେଦ୍ଦି ପ୍ରଥମେ ଏହି ଉତ୍ତର ନୈଉକ ବଧାନଟିକୁ ଆବଷ୍କାର କରିଥାଏ ଏବଂ ତା'ପରେ ତାହା ନାଡ଼ ବା ସମୁଦ୍ରର ଜୀବନଭୂମିକୁ ଫପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ତା'ର ଚଦ୍ଗତ ସଜ୍ଜିଟି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପରମ ବଧାନଟିକୁ ଆବଷ୍କାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ, କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଯାଇ, ମନୋଗତ ଧାରଣାଟି ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରତ୍ତବ ମଧ୍ୟଦେଇଦ୍ଦି ତାହାକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ଫପ୍ରସାରିତ କରି ହୋଇପାରିବ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଏକ ଅନୁରୂପ ଚେତନାସ୍ତର ବା ଏକ ଅନୁରୂପ ମନୋଗତ, ଫଲଲ୍ଗତ ତଥା ଚୈତ୍ୟବୋଧଗତ ପୃଷ୍ଠଭୂମିର ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ସୌଣସି ଏକ ନୈଉକ ବଧାନ ସେମାନଙ୍କ ଭିତି ଏକ ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇ ନାହିଁ କିଂବା ଏକ ଜୀବନଦାତ୍ରୀ ଶକ୍ତ ଦ୍ୱାବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେରିତ କରିପାରି ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ନସ୍ୱମ ବା ଏକ ଅଦର୍ଶ ଦ୍ୱାବରେ ସେହି ବଧାନଟିକୁ ବେଶ୍ ଲବ୍ଧ ହୋଇପାରି ପାରିବ । ସୌଣସିପ୍ରକାର ବାସ୍ତବ ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ତାବ ନଉଣ ମଧ୍ୟ ଏକ ଅଦର୍ଶ ଦ୍ୱାବରେ ତାହା ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମାନ ପାଇପାରିବ । ତାହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ବୋଧଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପହ୍ନୁତ ବା ଅପଦ୍ଭୁତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ନାନା ବାହ୍ୟକତାରେ ସେଇଟିର ଚମତ୍କାର ପାଳନ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ମାତ୍ର ଅଉମାନସ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନକୁ ଆମେ କଦାପି ଏଭଳି ଏକ ସାନ୍ତିକ ଧାତ୍ତରେ ନେଇ ପକାଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ତାହାକୁ କେବଳ ସୋଃଟାଏ ମନୋଗତ ଆଦର୍ଶ ବା ସୋଃଟାଏ ବାହ୍ୟ ନସ୍ୱମରେ ପରିଣତ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତା'ର ଅପଣାର ସଜ୍ଜସ୍ୱ ସନ୍ଧାନ୍ ପରିଣାମୁଡ଼ତ ଜଉନ୍ତର ସନ୍ତୁନ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି; ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟରେଦ୍ଦି ପରିଣତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେଦ୍ଦି ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବା ଏକ ସତିସ୍ୱ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ନାନାବଧ ବିସ୍ୱାସ୍ପଦଭାବରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିବ; ଏହି ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଦେହକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ପାରିବାର ଶକ୍ତିକୁ ବହନ କରୁଥିବା ଏକ ତରନ୍ତନ ସତ୍ତାର ନାନାବଧ ଅନୁଭବିରେଦ୍ଦି ପରିଣତ ହୋଇ ରହିବ । ଏବଂ ଏହିପରି ଜୀବରେ ବାସ୍ତବ, ଫଲପ୍ରଦ ଓ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ହୋଇ ପାରୁଥିବାରୁ ଅଉମାନସ ଚେତନା ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାଙ୍ଗଭୌମ କର ରଖିବାକୁହିଁ ଆମେ ଏପର ଏକ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ବୋଲ କହିପାରିବା, ଯାହାକ ଏହି ଧରଣର ସବୋଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବା ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଏବଂ ସାମୂହିକ ପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତିର ମାର୍ଗଟିକୁ ପ୍ରଶସ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବ । କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମଚେତନା ଏବଂ ତାହାର ନିର୍ବିଶେଷ ପରମସତ୍ତାଟିର ସତତ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେହି ଚେତନାମସ୍ୱ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଓ ସେହି ଗତିଶୀଳ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷତାର କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପ ଆମର ଏହି ପାର୍ଥିବ ସତ୍ତାଟିକୁ ଆପଣା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବ ଏବଂ ତାହାର ଯାବତୀୟ କନ୍ଦଳ, ସ୍ଖଳନ, ଦୁଃଖଭୋଗ ଏବଂ ମିଥ୍ୟାମସ୍ୱତାକୁ ସେହି ସବୋଚ୍ଚ ପରମ ଆଲୋକ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଆନନ୍ଦରହିଁ ଏକ ପ୍ରତିରୂପରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଇ ପାରିବ ।

ସବୋଚ୍ଚ ପରମସତ୍ତାଟି ସହିତ ଆତ୍ମାର ଏହି ସତତ ସ୍ପର୍ଶଜନିତ ପରିକାଶ୍ଚାରୂପେ ଏକ ଅସୀମ ବେଦନର ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ, ଯାହାକୁ କି ଆମେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାଟି ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବା ବୋଲ କହିପାରିବା, ସର୍ବରୂପୀ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆମର ଏହି ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅହଂଟି ନିମଜ୍ଜିତ ହୋଇଯିବା ବୋଲ କହିପାରିବା । ଆତ୍ମାର ଏକ ପ୍ରସାରଯୁକ୍ତ ବିଶ୍ୱାତ୍ମକତା ଏବଂ ସବୁର ସହିତ ଏକ ପ୍ରଗାଢ଼ ଏକତା;—ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ଅନ୍ତିମ ସତ୍ୟ ବୋଲ କହିବା । କେବଳ ସେହି ବିଶ୍ୱାତ୍ମକତା ଓ ଏକତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ଦେହସ୍ଥ ଆତ୍ମାର ଏହି ଜୀବନଟିରେ ଦିବ୍ୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ସମ୍ଭବ ହେବାର ସେହି ପରମ ବିଧାନଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିନେଇ ପାରିବା; କେବଳ ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ବ୍ୟକ୍ତି-ପ୍ରକୃତିର ସେହି ପରମ ଗତିଶୀଳତା ଏବଂ ସଥାର୍ଥ ଲୀଳାଟିକୁ ଖୋଜିନେଇ ପାରିବା । ଏବଂ କେବଳ ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ନମ୍ରସ୍ତରରେ ରହିଥିବା ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁଙ୍କ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିତରେ ବଳିନ ହୋଇଯାଇ ପାରିବେ; ସେହି ଏକ ପରମ ଦେବତ୍ୱର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ସେହି ଏକ ବିଶ୍ୱପ୍ରଭୁଙ୍କରହିଁ ସନ୍ତାନରୂପେ ଏଠାରେ ବିଚରଣ କରୁଥିବା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଜୀବଚୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯାବତୀୟ ସଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧର ଏକ ବିଜୟମଣ୍ଡିତ ସୁଷମତା ଭିତରେହିଁ ସେହିସବୁ ବସ୍ତୁଙ୍କ କୁଆଡ଼େ ବଳିନ ହୋଇଯିବେ ।

*

ଯାବତୀୟ ଆଚରଣ ଏବଂ କିୟାକୁ ଆମେ ଆପଣାର ଉଦ୍‌ଗମ, ଗୂଢ଼ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ତଥା ସଂକଳ୍ପର ଭୂମିରେ ଅନନ୍ତ ତଥା ଦିବ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବା ପରମ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରହିଁ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ବୋଲ ଜାଣିବା । ଅବଶ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକଥା ସତ ଯେ ଏହିସବୁ ଆଚରଣ ଓ ବିସ୍ୱାର ଯେଉଁ ରୂପଟି ଆମର ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥାଏ, ତାହା ଆମକୁ ବଡ଼ ଅସଙ୍ଗତ, ଅଜ୍ଞାନାତ୍ମକ, ଭୌତିକ, ସ୍ୱାର୍ଥପର, ମନୋଗତ ଓ ସୀମାବଦ୍ଧ ପରି ବୋଧ ହେଇଥାଏ। ଦୀକ୍ଷିତ ଏକଥା ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟତା ଏବଂ ଅନନ୍ତତାର ଛୁଆ ନା କୁଆ ଝଲକାଳକୁ ଜନ୍ମଜନ୍ମାନ୍ତରିତ କରି ଆଣିବାକୁ ସେହି ଶକ୍ତ ସତତ ଚାଲି ଚଳିବାରେ ଲଗିଛୁ। ଏହି ଶକ୍ତ ଆମକୁ ସେହି ପରମ ଆଲୋକିତ ଅଭିମୁଖରେ ଅଗ୍ରସର କରୁଛୁ ସତ, ମାତ୍ର ତଥାପି ଅଜ୍ଞାନର ମଧ୍ୟଦେଇହିଁ ଗତ କରୁଛୁ। ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦଗମେ ତାହା ମନୁଷ୍ୟକୁ ତା'ର ଘାରଙ୍ଗସ୍ୱ ଅଦଶ୍ୟତା ତଥା ବାସ୍ତବତା ମଧ୍ୟଦେଇ ଆଗକୁ ବାଟ ଚଢ଼ାଇ ନେଉଛୁ, ତା'ପରେ ଏକ ମାନସିକ ତଥା ନୈତିକ ଆଦର୍ଶଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକ୍ଷିପ୍ତ ଏବଂ ସଜ୍ଜୀପିତ ତା'ର ଅଧିକତର ପ୍ରସାରଯୁକ୍ତ ଆଦଶ୍ୟତା ତଥା ବାସ୍ତବତା ମଧ୍ୟଦେଇ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଉଛୁ। ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁକୁ ଜଣାଶୁଣା ହୋଇ ଘାରଥିବା ଏବଂ ତଥାପି ସେଗୁଡ଼ିକର ଲବ ତଥା ପ୍ରସ୍ତୋଜନର ରୂପିରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଘାହାଣ୍ଡର ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେହିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଘାରସ୍ତରର ଉନ୍ନତିରତା ଆଣିଦେବାକୁ ଘାରିଥିବା ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପଲବ୍ଧି ଆଡ଼କୁହିଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପରିଘାଳିତ କରିଦେବା ଲଗି ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଷେତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ। ମନୁଷ୍ୟର ଅଦଶ୍ୟତା ଏବଂ ବାସ୍ତବାଗୁଡ଼ିକୁ ତାହା ଏକ ଉଚ୍ଚ ପରମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ପରମ ଆନନ୍ଦରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଉଛୁ। ମନୁଷ୍ୟର ମାନସିକ ଏବଂ ନୈତିକ ଆକାଙ୍ଷାକୁ ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଙ୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରମ ସତ୍ୟ ଓ ପରମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଶକ୍ତିରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଉଛୁ। ଯେଉଁଠି ଦୀକ୍ଷିତଙ୍କର ପ୍ରକୃତିର ଏକ ଖଣ୍ଡିତ ଅଂଶମାତ୍ର ରହିଥିବ, ଯେଉଁଠି ବହିର୍ମୁଖ ଅହଂର ଦେବଳ ଅତ୍ୟାଦେଶ ଏବଂ ଜଳଲଗୁଡ଼ାଏହିଁ ରହିଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଥାନରେ ତାହା ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ସେହି ବଶ୍ୱାପ୍ରକୃତ ପୁରୁଷ, ସେହି ଦେବସ୍ତ୍ରିତ ସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମାରହିଁ ଏକ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାର ପ୍ରଶାନ୍ତ, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ, ସୌଖମ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସୁଖସ୍ୱମାବଷ୍ଟ ବଧାନଟିକୁ ଆଣି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଦେଉଛୁ। ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ସେହି ଯଥାର୍ଥ ପୁରୁଷଟି ବଶ୍ୱାପ୍ରକୃତ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ କଦାପି ବହିର୍ମୁଖ ଜୀବନରେ ଆପଣାର ଦୌଡ଼ଟି ପରିତର୍ପଣ ଜାମନା କରୁ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣା ବାହ୍ୟ ଅବଦ୍ୟକ୍ତର ଷେତ୍ରଟିରେ ତାହା କେବଳ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତିଟିକୁ ସମ୍ମୁଖ ହୋଇ ଛଠିବାକୁ ଘୂର୍ତ୍ତୁଛୁ, ଆପଣା ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଦତ୍ୟ ଆତ୍ମାଟିର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଜାମନା କରୁଛୁ; ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସେହି ବଶ୍ୱାଗତ ଚତ୍ତନ ଶାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ସାନ୍ଦ୍ରିଧରହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଜାମନା କରୁଛୁ, ଘାହାକ ସତ୍ତ୍ୱର ସହିତ ଏକ ହୋଇ ରହିଛୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ତଥା ସ୍ଥାଣୀ ସହିତ ସହାନୁଭୂତିବନ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ବତ୍ୟ ଅତିକ୍ରମର ଘାବଶ୍ୟକ ସାମ୍ମୁଖିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସମରସ ହୋଇ ରହିଛୁ; ମାତ୍ର ତଥାପି ଏହା ସେଗୁଡ଼ିକର ସୀମାତିକ୍ରମ କରି ରହିଛୁ, କୌଣସି ପ୍ରାଣୀ ବା ସାମୂହିକତାର ଅହଂଭାବ ଦ୍ୱାରା ବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ ଅଥବା ସେମାନଙ୍କର ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିଟିର ଅଜ୍ଞାନ-ପୀଡ଼ିତ ନସ୍ୱତ୍ୱଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆଦୌ ସୀମିତ ହୋଇଯାଇ ନାହିଁ । ଆମର ସାବଜ୍ଞସ୍ୱ ଅନ୍ୱେଷଣ ଏବଂ ପ୍ରସ୍ୱାସ ଆଗରେ ଏହି ସମୁଚ୍ଚ ଉପଲବ୍ଧିଟିହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ତାହା ଆମ ପ୍ରକୃତିର ସଂବଦ୍ଧ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସୌଷମ୍ୟ-ବଦ୍ଧତା ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରର ନିଶ୍ଚିତ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଯାଉଛୁ । କେବଳ ସେହି ଉପଲବ୍ଧିକୁ ସମ୍ଭବ କରିପାରିଲେହିଁ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ, ସମଗ୍ର ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ, ଏବଂ ଆମେ ଆମର ଭିତରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାଟିର ଶିଖରଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଉପନୀତ ହୋଇପିବା ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅତିମାନସ କର୍ମ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାନ ବା ସୀମାବଦ୍ଧ ନସ୍ୱମର ଅନୁସରଣ କରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଯେ ବ୍ୟକ୍ତିସ୍ୱଂସ୍ୱ, ଅହଂବାଦୀ ବା ସଂଘବଦ୍ଧ କୌଣସି ଗୋଷ୍ଠୀମନର କୌଣସି ମାନଦଣ୍ଡର ଅନୁରୂପ ହୋଇ ରହିବ, ତାହା ସମ୍ଭବ ତୋଲି ଆଦୌ ମନେହେଉ ନାହିଁ । ତାହା ଏହି ସଂସାରକୁହିଁ ସବୁକିଛୁ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିବା ଜଣେ ଖାଣ୍ଟି ବ୍ୟାବହାରିକ ମନୁଷ୍ୟର ଦାବିକୁ ମାନି ଚଲିବ ନାହିଁ, ଲୌକାୟତ୍ତ୍ୱରଧର୍ମୀ ମାନବବାଦୀ, ଦେଶଭକ୍ତ, ଜିତପ୍ରବଣ ଲୋକହିତକାମୀ କିଂବା ସବୁ କିଛୁକୁ ଆଦର୍ଶର ରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଗୁଡ଼ାଇ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ଦାର୍ଶନିକର ଦାବି ଅନୁସାରେ ବି ଆପଣାକୁ ପରିଚାଳିତ କରିବ ନାହିଁ । ଏକ ଆଲୋକଜଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଉତ୍ତୋଳିତ ସଜ୍ଞା, ସଂକଳ୍ପ ତଥା ଜ୍ଞାନର ସମଗ୍ରତା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ତାହା ସେହି ଶିଖରଗୁଡ଼ିକରୁହିଁ ଏକ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ପ୍ରବାହ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସିବ ଏବଂ ଆମର ବୁଦ୍ଧିନିର୍ଭର ବିବେଚନଶକ୍ତି ବା ମାନଅଧୀନ ଇଚ୍ଛାଟି କେବଳ ଯେଉଁକ ମାନ ସମ୍ଭବ କରାଇ ପାରନ୍ତି, ତାହା ସେହି ନିର୍ବାଚିତ, ପରିମିତ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ମଟି ଦ୍ୱାରା କଦାପି ନିଷ୍ପନ୍ନ ହେଉ ନଥିବ । ଆମ ଭିତରେ ଦିବ୍ୟତାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଘଟାଇବା, ସଂସାରକୁ ଏକତାସଂବଦ୍ଧ କରି ରଖିବା ଏବଂ ସେହି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପରମ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ଆଡ଼କୁ ସଂସାରର ଅଗ୍ରଗତିକୁ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିବାହିଁ ତାହାର ଏକମାତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ । ଏଇଟି ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ଯେତେଦୂର ଏକ ସ୍ଥିରୀକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ନରହିବ, ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବରଂ ସଜ୍ଞାର ଏକ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ବିଧାନ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପରମସତ୍ତାର ସେହି ଆଲୋକ ଏବଂ ତାହାର ସ୍ୱସଂଚାଳନଶୀଳ ପ୍ରଭାବ ଦ୍ୱାରା ସଂଘଟିତ ହେଉଥିବା କାର୍ଯ୍ୟରହିଁ ସଚେତ-ପ୍ରେରିତ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ହୋଇ ରହିବ । ଠିକ୍ ପ୍ରକୃତିର ନିସ୍ପାତି ପରି ଏଇଟି ମଧ୍ୟ ତା' ପଛରେ ରହିଥିବା ଏକ ସମଗ୍ର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଜ୍ଞାନରୁହିଁ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସିବ; ମାତ୍ର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେହି ଇଚ୍ଛା ଓ ସେହି ଜ୍ଞାନ ଏକ ତେତନାଯୁକ୍ତ ପରମ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ପନ୍ଦୀତ ହୋଇ ରହିଥିବ ଓ ତା'ର ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ତଦାପି ତମସାବୃତ ହୋଇ ରହି ନଥିବ । ଏହି କର୍ମଟି ଦୌଣସିପ୍ରକାର ଦ୍ୱୈତତା ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହି ନଥିବ ମାତ୍ର ଆତ୍ମାର ସଜ୍ଞାଗତ ଓ ପଶ୍ଚାତ୍ତତ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଆଜ ସେଇଠାରେ କେବଳ ଏକ ଦୃଶ୍ୟଦ୍ରଷ୍ଟା ଓ ଅଜ୍ଞାନମସ୍ତ ଅହଂର ନାନା ବିମୂଢତା ଏବଂ ସ୍ଖଳନହିଁ ଲକ୍ଷି ରହିଛୁ, ତାହାର ସ୍ଥାନରେ ସେତେବେଳେ ଏକ ଉଦ୍ୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ପରମ ପ୍ରଜ୍ଞାର ମଙ୍ଗଳଦାସ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରେରଣାମସ୍ତ ଉତ୍ତରଣନହିଁ ଆମକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବ, ଆମକୁ ଧାବତ କରି ନେଇଯିବ ।

ଏଣୁସ୍ତସ୍ତ ଦୁସ୍ତକ୍ଷେପର ଦୌଣସି ଅଲୌକିକ ଘଟଣା ଦ୍ୱାରା ଯଦି ସମୁଦାସ୍ତ ମାନବଜାତିକୁ ଏବାବେଳକେ ଏହି ସୋପାନଟିକୁ ଜବାଇ ଜଆଯାଇ ପାରିବ, ତେବେ ପାରମ୍ପରିକ ବର୍ତ୍ତନାରେ ଯାହାକୁ ପୂବର୍ତ୍ତୀଯୁଗ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛୁ, ଆମର ଏହି ପୃଥିବୀରେ ସେହିଭଳି ଦୌଣସି ଏକ ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଯିବ । କାରଣ ସତ୍ୟଯୁଗର ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷଣ ହେଉଛୁ ଯେ ସେତେବେଳେ ଉଦ୍ୟ ବଧାନଟି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ ତେତନାଦୀପ୍ତ ହୋଇ ରହିବ, ଏବଂ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମଞ୍ଜସତା ଏବଂ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ସ୍ୱଜାସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବହିଯାଇପାରିବ । ସେତେବେଳେ ଗୋଟିକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏଠାରୁ ଅଲଗା କରି ଦେଇପାରିବା ଦୌଣସି ବସ୍ତୁଜନ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକତା ଏବଂ ବିଶ୍ୱାତ୍ମାହିଁ ମାନବସମୂହର ତେତନାର ଏକମାତ୍ର ଭିତ୍ତି ହୋଇ ରହିବ । ପ୍ରେମର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବ, ସମସ୍ତାର ସୋପାନଗତତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିତ ରହିବ, ସକଳ ବହିର୍ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ବ ତାହା ସଙ୍ଗାଙ୍ଗପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିବ । ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକରେ ଜଡ଼ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସତ୍ତ୍ୟ ଏବଂ ଆପଣା ଭିତରେ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ରହିଥିବା ସତ୍ତ୍ୟଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୌଷମ୍ୟବନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ତେଣୁ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ସମୁଚିତ ପରିଣାମଟି ବସ୍ତୁରେ ଜନ୍ମିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମ ସଜ୍ଞାର ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତି କିମ୍ବାହିଁ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାସ୍ତ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇ ରହିବ । ସମ୍ୟକ୍ ବବେକ ସେତେବେଳେ ଆଉ ମନରୁ ଜନ୍ମନ୍ତ ହୋଇଥିବା ଏକ ବବେକ ନହୋଇ ଏକ ଅଭମାନସ ବବେକ ହୋଇ ରହିବ; କୃତିମ ନେତେଃ। ମାନଦଣ୍ଡକୁ ମାନ ଚଳିବା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଆଦୌ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧଜ୍ଞତା ଏବଂ କର୍ମରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତରାର୍ଥ ବାସ୍ତବ ପ୍ରସ୍ତୋଗର ବନ୍ଧନସ୍ପନ ଏକ ସ୍ୱସଂଗଠନଶୀଳ ଅବବୋଧ ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା ଆପଣାର ସନ୍ତୋଷବଧାନ କରିପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ସମାଜ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ବବାଦ ରହିଯାଇଛୁ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଗୋଷ୍ଠୀ ଓ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଗୋଷ୍ଠୀ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଦ୍ୱାନ୍ଦବ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସଂଘର୍ଷମାନ ଚାଲୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ସେସବୁ ଆଉ କିଛୁ ରହିବ ନାହିଁ । ଦେହଧାରୀ ଜୀବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନହେଉ ହୋଇ ରହିଥିବା ବଣ୍ଟାପୂକ ଚେତନା ଏକତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣସଞ୍ଜସ ବନ୍ଧନଭାର ନର୍ଭର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ରଖିଥିବ ।

ମାନବସମାଜ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଭଳି ଏକ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଛୁ, ସେଥିରେ ଆଗ ବ୍ୟକ୍ତିକୁହିଁ ଜଣେ ପୃଗ୍ରେଗାମୀ ତଥା ପ୍ରଥମଯାତ୍ରୀରୂପେ ଏହି ଶିଖରଦେଶକୁ ଆରୋହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାହାର ଏହି ଏକାଙ୍କୀ ବାଟ ଗୁଲ୍ ବାହାଣ୍ଟବାକି ଅନବାର୍ଯ୍ୟତଃ ତାହାର ବାହ୍ୟ ଜିୟାତ୍ମକତାଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଏପର ଏକ ଦଗଗ୍ଟରଣା ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପ ଆଣିଦେବ, ଯାହାକି ସଚେତନ ସ୍ତରରେ ଦବ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଯାବତ୍ସତ୍ୱ ସାମୂହିକ କର୍ମର ଦଗଗ୍ଟରଣା ଏବଂ ରୂପରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଅନ୍ତର୍ଗତ ସ୍ଥିତିକି ଅର୍ଥାତ୍ ତାହାର ଯାବତ୍ସତ୍ୱ କର୍ମର ମୂଳଟି ଠିକ୍ ତାହାହିଁ ହେବ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତରରେ ଅଜ୍ଞାନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଏକ ପୃଥିବୀରେ ତାହାର କର୍ମଗୁଡ଼ିକ ଯେପର ହୁଅନ୍ତା, ଏହି ପୃଥିବୀରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ତା'ଠାରୁ ସୁଏତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବ । ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହାର ଚେତନା ଓ ତା'ର ଜୀବନାଚରଣର ଦବ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରବ୍ୟବସ୍ଥାଟି,—ଏଭଳି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ବସ୍ତୁଟି ଲଗି ଯଦି ଆମେ ଏପର ଏକ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବା,—ଠିକ୍ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନିରହିଁ ଅନୁରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାଣଗତ ସକଳ ଅଶୁଦ୍ଧତା, ବାସନା ଓ ଯାହାକୁ ଆମେ ପାପ ବୋଲି କହୁ, ସେହି ମିଥ୍ୟା ଆବେଗଟିର ସକଳ ଅଧୀନତାରୁ ତାହା ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ; ଯେଉଁସବୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାନସିକ ସୂତ୍ରକୁ ଆମେ ପୁଣ୍ୟ ବୋଲି କହିଥାଉ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଶାସନରେ ତାହା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ । ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଜ୍ଞାନରେହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତ ଓ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବ, ମନଠାରୁ ବୃହତ୍ତର ଏକ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ତାହା ସର୍ବାଙ୍ଗପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିବ, ଆପଣାର ଯାବତ୍ସତ୍ୱ ପଦକ୍ଷେପରେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଚଦ୍ଗଚତ୍ତାର ଆଲୋକ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଶାସିତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ମାତ୍ର ଯେଉଁମାନେ ଅତିମାନସ ପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇ ପାରିଛନ୍ତି, ଯଦି ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଏକ ସମୂହ ବା ଗୋଷ୍ଠୀର ରଚନା କରିଯାଇ ପାରେ, ତେବେ ସୁଏତ ବସ୍ତୁତଃ କୌଣସି ଦବ୍ୟ ବସ୍ତୁଷ୍ଟି ଆକାର ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ । ସୁଏତ ଏପର ଏକ ନୂତନ ପୃଥିବୀ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭୀ ହୋଇ ଆସିବ ଯାହାକି ଏକ ନୂତନ ସ୍ୱର୍ଗରୂପେ ଏଠାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିବ; ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଯାହାଥିବା ଏହି ପାର୍ଥିବ ଅଜ୍ଞାନର ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଏଇଠି ଅତିମାନସ ଆଲୋକର ଏକ ପୃଥିବୀ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଷ୍ଟମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ସର୍ବପରମ ଇଚ୍ଛା

ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମେ ଅଜ୍ଞାନ ଭିତରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଥିବା ପରି ଜଣାଯାଏ ଏବଂ ତା'ପରେ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଶକ୍ତି ତଥା ପ୍ରଜ୍ଞା ମଧ୍ୟରେ ବମୋଚକ ହୋଇଯାଏ, ସେହି ଆତ୍ମାର ଏହି ବମୋକ୍ଷର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଦୃଷ୍ଟିର ଆଲୋକରେ ବସୁର ଜଣାଯିବେ 'ସର୍ବଧର୍ମାନ୍ ପରିତ୍ୟଜ୍ୟ ମାମେକଂ ଶରଣଂ ବ୍ରଜ' ଉକ୍ତିଟି ଦ୍ୱାରା ଗୀତାରେ ଜର୍ମଗୋରୀକୁ ଯେଉଁ ମହାନ୍ ଏବଂ ସ୍ପର୍ଦ୍ଧୋତ ଉପଦେଶଟି ଦିଆଯାଇଛୁ, ଆମେ ତାହାର ମର୍ମକୁ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା । ଆମର ଅହଂ ଯେତେବେଳେ ଜଡ଼ରୁ ଚିତ୍‌ଗତତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣାର ପଥଟିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେତକକେଲର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେହିଁ ତେତୋଟି ଅସ୍ଥାସ୍ୱୀ ରତନାରୁପେ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ମାନଦଣ୍ଡ ତଥା ନସ୍ୱମ ଆଧାରିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଥର ବରୁନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱଗୁଡ଼ିକରେ ଆମେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଥାଉ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ ଜଡ଼ଗତ ଓ ପ୍ରାଣିକ ଜୀବନକୁ ନେଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଉ, ମନୋଗତ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଉତ୍ତ୍ୟାସ୍ୱକତା ମଧ୍ୟରେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଥାଉ ବା ଏପରିକ ଆଧାତ୍ମିକ ଜୀବା ଜ୍ୟୋତିର ଜନ୍ମନ୍ତ ସ୍ପର୍ଶଲଭ କରୁଥିବା ମନୋରୁମିର ସେହି ପରମ୍ପରଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ଲଗି ହୋଇ ରହିଥାଉ, ସେତକକେଲେହିଁ ଏସବୁ ସ୍ୱାମସ୍ୱିକ ଉପାସ୍ୱ-ଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଅପେକ୍ଷିତ ଅନନ୍ତାର୍ଜିତା ଜନ୍ମସ୍ୱ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ତା' ସେପାଖକୁ କେବଳ ଏକ ଅଭିମାନସ୍ୱ ଅନନ୍ତ ତେତନାର ପ୍ରାତୀରସ୍ପନ ପ୍ରଶସ୍ତତାହିଁ ବଦ୍ୟମାନ ଥାଏ ଏବଂ ସେହି ଭୂମିରେ ସ୍ୱାମସ୍ୱିକ ଓ ଅସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ରତନାର ଆଉ ତୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ । ସକଳ ବସ୍ତୁର ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁ ଏବଂ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ସେହି ପରମ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରେହିଁ ଆପଣାକୁ ପୁର୍ଣ୍ଣତନ୍ୟସ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ଏବଂ ଆମର ମାନସିକ ସୀମା ଏବଂ ପଶୁମାପଜଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପଛରେ ପକାଇ ଦୂରଇଦିବାକୁ ଯଦି ଆମ ଭିତରେ ବଶ୍ୱାସ ନଥାଏ ବା ସାହସ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ, ତେବେ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ତଥା ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଆଧାତ୍ମିକ ସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଆଉ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ଗୋଟାଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ, ଯେତେବେଳେ କ ଆମକୁ ଆଉ କୌଣସି କୁଣ୍ଠା, ଦ୍ୱିଧା, ଭସ୍ମ ଅଥବା ଫଣସ୍ୱ ନରଖି ସେହି ମୁକ୍ତାଙ୍କର, ସେହି ଅନନ୍ତାଙ୍କର ଏବଂ ସେହି ପରମ ନିର୍ବିଶେଷାଙ୍କରଙ୍କି ମହାସମୁଦ୍ରଟି ମଧ୍ୟକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ଜସ୍ମମବଦ୍ଧତାର ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱ ପରେ ଏହିସବୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବାହାର ଆସିବାର ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ; ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ, ସାଂଜନ୍ମନ ବା ବଶ୍ୱାସ୍ପଦ ମାନଦଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ ପରେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ବସ୍ତୁ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ, ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଗତ ସଙ୍କୁଚିତତାର ସୋପାଟରେ ରହିଥିବା ଏକ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକତା ବା ସାବଲ୍ଲାଲତା ଆସି ପହଞ୍ଚିବ, ଦତ୍ତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା, ବଶ୍ୱାଙ୍ଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗୀସ୍ୱ ଆବେଗର ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିବ । ଆଗ୍ନେହ୍ନଣକାଳର ସିଧା ଢାଗ ବାଟଟି ଅତିକ୍ରମ କରିଗଲେ ପବତର ଶିଖରଦେଶରେ ସେହି ପୁରସ୍କୃତ ଅଧିତ୍ୟକା-ଗୁଡ଼ିକ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଯିବ ।

ଏହି ଆଗ୍ନେହ୍ନଣକାଳର ଉନୋଟି ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱ ରହିଛି । ସବାଉଳେ ଏହି ଶସ୍ୟରଗତ ଜୀବନଟି ରହିଛି, ଯାହାକି ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ପ୍ରସ୍ତୋଜନୀସ୍ୱତା ଏବଂ ବାସନାର ଗ୍ରପଟି ପାଖରେ ଦାସ ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଛି; ମଝିରେ ମନର ସ୍ତରଟି ରହିଛି, ଇଚ୍ଛାର ଫବେଗ ଓ ଚୈତ୍ୟତାର ଶାସନଟି ରହିଛି ଯାହାକି ବୃହତ୍ତର ସ୍ପର୍ଶ, ବୃହତ୍ତର ଆକାଙ୍କ୍ଷା, ବୃହତ୍ତର ଅନୁଭୂତି ଏବଂ ବୃହତ୍ତର ବସ୍ତୁରଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଅଶ୍ୱାପ୍ସା ରଖିଛି । ଏବଂ ସବା ଉପରକୁ ପ୍ରଥମେ ଏକ ଉଶ୍ୱାରତର ଚୈତ୍ୟ ଓ ଚଦ୍‌ଗତ ସ୍ଥିତି ଉପଲବ୍ଧି ହେଉଛି ଏବଂ ତା'ପରେ ଏପଣ ଏକ ଅତିମାନସ ଶାଶ୍ୱତ ଚେତନା ଆସି ପହଞ୍ଚୁଛି, ଯେଉଁଥିରେ କ ଆମର ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଏବଂ ଆକୃତି ଆପଣାର ସ୍ୱଜାସ୍ୱ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ତାତ୍ପର୍ଯଟିକୁ ଆବଷ୍କାର କରି ପାରୁଛନ୍ତି । ଶସ୍ୟରସ୍ଥ ଜୀବନର ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱଟିରେ ପ୍ରଥମେ ବାସନା ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ତା'ପରେ ବ୍ୟକ୍ତ ଉଥା ସମାଜର ବ୍ୟାବହାରିକ ଦୃଢତ୍ୱି ଜଣ୍ଟାସ୍ୱକ ମାନଦଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସଂପ୍ରତ୍ତ୍ୱବଶାଳୀ ଶକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ମନୋଗତ ଜୀବନସ୍ତରରେ ବସ୍ତୁର ଆଉ ଆଦର୍ଶ ଶାସନ କରୁଛନ୍ତି; ସେହି ବସ୍ତୁରସବୁ ପ୍ରକୃତରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଧା-ଆଲୋକ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟର ପଣଧାନ ପିଛା ବସିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏକ କ୍ରମବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ଅଥଚ ତଥାପି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ କେତେକ ଅନ୍ତଦୋଧ ଏବଂ ଅନୁଭୂତି ଫଳରେ ସେହି ମନ ଦ୍ୱାସ୍ରଷ୍ଟି ଆଦର୍ଶଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱଷ୍ଟି ହେଉଛି । ଯେଉଁସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମନୋଗତ ଜୀବନଟି ଅଧିକ ପ୍ରତ୍ତ୍ୱବଶାଳୀ ହେଉଛି ଏବଂ ଶସ୍ୟରସ୍ଥ ଜୀବନଟିର ଜଡ଼ସଂସ୍ପର୍ଶ ପ୍ରତୋପଟି କମେ କ୍ଷୀଣ ହୋଇ ଆସୁଛି, ସେତେବେଳେ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱରୂପୀ ମନୁଷ୍ୟ ମନୋଭୂମିଗତ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରେରଣାଟି ଦ୍ୱାସ୍ୱ ଚାଡ଼ିତ ହେଲ ପର ବ୍ୟକ୍ତର ଜୀବନକୁ ବସ୍ତୁର ବା ଆଦର୍ଶର କୌଣସି ଗୁଞ୍ଚ ଅନୁସାରେ ଗଢ଼ିବା ଲାଗି ଏକ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଅନୁଭବ କରୁଛି; ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରିଶେଷରେ ଆମ ସମାଜର ଅଧିକ ଅଳଙ୍କୃତ ଏବଂ ଅଧିକ ଜଟିଳ ଜୀବନଟି ମଧ୍ୟ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରକିୟାଟିର ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତି କରିବା ଲଗି ବାଧ୍ୟ ହେଉଛୁ । ଏବଂ ଆମାଠାରି ଚା ଚଦ୍‌ଗତ ଜୀବନର ସ୍ତରଟିକୁ ଆସି, ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେବେଳେ ମନଠାରୁ ଉଚ୍ଚତର ଆଉ ଏକ ଶକ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ଆସୁଛୁ ଏବଂ ଆମର ପ୍ରକୃତିଟିକୁ ଅଧିକାର କରିନେଉଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆଗର ସେହି ସୀମାବଦ୍ଧ ପ୍ରେରଣାଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ପଛକୁ ଦୂରିଯାଉଛୁ, କ୍ଷୀଣ ହୋଇ ଆସୁଛୁ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବାକୁ ବସୁଛୁ । ସେତେବେଳେ କେବଳ ସେହି ଚଦ୍‌ଗତ ଅଥବା ଅତିମାନସ ପରମ ଆତ୍ମା, ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱ ଓ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଓ ଅନ୍ତରଧ୍ୟସ୍ଥିତ ପରମ ସତ୍ୟଟି ଆମ ଭିତରେ ଏକମାତ୍ର ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇ ରହନ୍ତି ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ହୃଦୟରେ ଆମ ପ୍ରକୃତିଗତ ବିଧାନର ସର୍ବୋଚ୍ଚ, ସଂପ୍ରଶସ୍ତ ଏବଂ ସମସ୍ତତମ ପ୍ରକାଶସମ୍ଭାବନାଟି ଅନୁସାରେ ଆମର ଏହି ଜଡମ ବିକାଶଟିକୁ ଆଗାର ଦିଅନ୍ତି । ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ସେହି ପ୍ରକୃତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ ଏବଂ ସେହି ସତ୍ୟର ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ସ୍ୱଭାବଜାତ ଭାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ; କାରଣ ସେତେବେଳେ ତାହା କେବଳ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ପ୍ରକାଶସମ୍ଭାବନାଟିକୁହିଁ ମାନ ଚଳୁଥାଏ । ତା'ପରେ ଆଉ ବ୍ୟକ୍ତର ଅଲଗା ହୃଦୟରେ କୌଣସି ଦ୍ୱାସ୍ତ୍ୱ କରିବାକୁ ନଥାଏ, କୌଣସି ଅତୃପ୍ତ ବାସନାକୁ ତୃପ୍ତ କରିବାର ନଥାଏ; ସେତେବେଳେ ସେ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱାତ୍ମକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଅଂଶରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ଜୀବନର ଭୂମି ଉପରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଅତ୍ୟାଙ୍କରହିଁ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ ଓ ଲୀଳା ତଥା ସେହି ଦିବ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାର ଯାହାରେ ଏହି ଜଗତକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିବା ଏବଂ ପରିଚାଳନା କରିନେବା,—ଏଭଳି ବ୍ୟାପକ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱ ତାହାକୁ କର୍ମରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରିଇ ପାରେ ନାହିଁ । ତା'ର ମନୋଗତ ସାଦଗାସ୍ୱ ବିସ୍ତୃତ, ମତ ଏବଂ ରଚନାମାନ ସେତେବେଳେ ଆଉ ତା'ର ହୋଇ ନଥାନ୍ତି; କାରଣ ତା'ର ମନ ସେତେବେଳକୁ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ, ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ସେହି ପରମ ଆଲୋକ ତଥା ସତ୍ୟ ଲଗି କେବଳ ଏକ ପ୍ରବାହପଥ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତା'ର ଆତ୍ମାର ଏହି ବିଶାଳତାଟି ଲଗି ଆଦର୍ଶଗୁଡ଼ାକ ଅତି ଅଳ୍ପପରିସର ବୋଲି ମନେହୁଅନ୍ତି; ତା' ଭିତର ଦେଇ କେବଳ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ମହାସମୁଦ୍ରହିଁ ପ୍ରବାହିତ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ସତତ ଗତିଶୀଳ କରି ରଖିଥାଏ ।

*

ପ୍ରକୃତ ନିସ୍ତାର ସହିତ ଦିବ୍ୟ କର୍ମମାର୍ଗରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଯିବ, ସେଇ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ଏବଂ କାମନାହିଁ ଆମ କର୍ମର ସଂପ୍ରଥମ ନିସ୍ତମ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଥାଏ, ତାକୁ ସେହି ପରିସୃଷ୍ଟିକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଆଗକୁ ବାହାରିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ଯାହାକିଛି କାମନା ବା ବାସନା ତା'ର ଜୀବନକୁ ତଥାପି ସନ୍ତପ୍ତ କରି ରଖିଥିବ, ଯୋଗର ଇଚ୍ଛା ଧେସୃଷ୍ଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା ପରେ ତାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରୁ କାଢ଼ିନେଇ ଆମର ଭିତରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କ ହାତରେହିଁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବାକୁ ହେବ । ସେହି ସଂକୋଚ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ସାଧକର କଲ୍ୟାଣ ଲଗି ତଥା ସମୁଦାୟ କଲ୍ୟାଣ ଲଗି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଯାହାକିଛି କରିବାର କଥା କରିବେ । ଥରେ ଏହି ସମର୍ପଣଟି ସମ୍ଭବ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ବାସନାର ବର୍ଜନ ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ନିଷ୍ପ୍ରଯୋଜନ ବର୍ଜନ ହୋଇଥିବ, ତେବେ ପ୍ରକୃତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ଯେ ପୁଣ ପ୍ରକୃତିଗତ ସଂସ୍କାରର ତଥାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଇ ନଥିବା ଆବେଗଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ତଥାପି ଅହଂସ୍ପର୍ଶିତ ସ୍ତରରେ ବାସନାର ସ୍ରୋତରେ ଭସିଯିବା ଓ ତାହାକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରିବାର ଦୁର୍ବଳ ଏକ ପୁନରାବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେଇଥିବ; ମାତ୍ର ତାହାର ପୂର୍ବାର୍ଜିତ ବେଗଟିକୁ ନିଃଶେଷିତ କରିଦେବାକୁହିଁ ଏପରି ହେଇଥିବ । ଏବଂ, ମୁକ୍ତିକାମୀ ଆତ୍ମା ଲଗି ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣାର ମୂଳସ୍ଥ ଦେବ-ପ୍ରକୃତିର ଅନ୍ୱେଷୀ ରହିଥିବା ଆତ୍ମା ଲଗି ଯେ ଅହଂ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ବାସନା କଦାପି ଏକ ବାଧାନ ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ, ଦେହସ୍ଥ ସତ୍ତାଟିକୁ କୌଣସିପ୍ରକାର ଶିକ୍ଷା ଲଗି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ତା'ର ସେହି ଅଂଶଟିରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ତା'ର ସ୍ନାୟୁଗତ, ପ୍ରାଣିକ ତଥା ସଂବେଗଗତ ପ୍ରକୃତିର ଭୂମିରେ ସେହି ଶିକ୍ଷାଟି ଦେଇପାରିବା ଲଗିହିଁ ସେହି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଇଥିବ; ବାସନାର ପ୍ରତିନିଧିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥାତ୍ ଭୁଲନା ଦ୍ୱାରା ବାସନାଜନିତ ଦୁଃଖ ତଥା ଅଶାନ୍ତିର ଏବଂ ସେହି ଇଚ୍ଛାର ଶାନ୍ତମସ୍ତିଷ୍କର କ୍ଷୋଭସ୍ପନ୍ଦନ କ୍ଷଣ ବା ଦିବ୍ୟ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଅଦ୍ଭୁତ ଗଭୀରସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଅନ୍ତର ବା ପାର୍ଥକ୍ୟଟିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଦେଖାଇଦେଇ ତାହା ଦେହସ୍ଥ ସତ୍ତାକୁ ସେହି ଶିକ୍ଷାଟି ଦେଇ ଯାଇଥିବ । ସେହିସବୁ ଆବେଗ ମଧ୍ୟରେ ବାସନାର ଯେଉଁ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ରହିଥିବ, ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ପରେ ଏକ ଅସ୍ୱୀକୃତିମୂଳକ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରକାରୀ ସତତ ଗୁପ ଫଳରେ ବାହାରକୁ ନିଷ୍କାସିତ କରି ଦିଆଯିବ ବା ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ପ୍ରସ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ବଲୁପ୍ତ ବି କରି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ । କେବଳ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସେହି ଶୁଦ୍ଧ ନିସ୍ୱାଣଶକ୍ତି(ପ୍ରବୃତ୍ତି)ଟି, ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଦେଶରୁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ବା ଆବେପିତ ହେବାରେ ଲଗିଥିବା ଯାବତୀୟ କର୍ମ ତଥା ଫଳରେ ସମାନ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରୁଥିବା ହେତୁହିଁ ଯାହା ଆପଣାର ଔଚତ୍ୟଟିକୁ ସିଦ୍ଧ କରୁଥିବ, ସେଇଟିହିଁ ଏକ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ପରପୁରୁଷାର ସୁଖକର ସୌଷମ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିବ । ନିସ୍ୱାଣୀଳ ହେବା ଏବଂ ଉପଭୋଗ କରିବା ହେଉଛି ଆମ ସ୍ନାୟୁଗତ ସତ୍ତାଟିର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଭଗବାନ ଓ ଅଧିକାର; ମାନ ବଂଶଗତ ବାସନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆମ ସେତେବେଳେ ଆପଣାର ଦିବ୍ୟ ଭାବ ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଜଗତକୁ ଦେବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାକୁ ଆମେ ତାହାର ଦୌଡ଼ରି ଅଧିକାର ବୋଲି ନଜର ତା'ର ଦେବଲ ଅଜ୍ଞାନପ୍ରେରିତ ଏକ ଇଚ୍ଛା ବୋଲିହିଁ ଜାଣିଥାଉ । ତେବଲ ସେହି ସଂସର୍ଗ ଇଚ୍ଛା ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ବଶ୍ୱ-ଇଚ୍ଛାହିଁ ଯାବତୀୟ ଜଗତର ଏକମାତ୍ର ଅଧିକାରୀ; ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମକୁ ତେବଳ ସେହି ପରମ ଇଚ୍ଛାରହିଁ ଏକ ଦିବ୍ୟାଶୀଳ ଉପକରଣରେହିଁ ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଠି ଉପଲବ୍ଧିହିଁ ରହିଛୁ, ତାହାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ହେବାରେ ସେଠାରେ -ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ଚିତ୍ତର ଆନନ୍ଦର ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ । ଆମର ଯାବତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି-ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରେ ସେହି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଜ୍ଞାନପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଏଠାରେ ତା'ର ପ୍ରତିନଧିତ୍ୱ କରୁଥାଏ ଅଥବା ଅଜ୍ଞାନମୟ ଅପୂରର ଏକ ଜଲାଧାରପ୍ରତି ଅପହୃତରେ ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ସାମାଜିକ ନୟମ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ ଅନ୍ତଗତର ଦ୍ୱିଶକ୍ତି ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ଆମେ ଏପରି ଏକ ସାଧନ ବୋଲି ଜାଣିଥା ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ଅହଂକୁ ବଶ କରି ରଖାଯାଇ ପାରେ, ଯେପରିକ ଆପଣାକୁ ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତତର ସାମୂହିକ ଅହଂର ଅଧୀନସ୍ଥ କରି ତାହା ଅବଶ୍ୟକ ଅନୁଶାସନଗୁଡ଼ିକୁ ଶିକ୍ଷା କରିପାରିବ । ସେହି ନୟମଟି ଭିତରେ ଦୁଇଟି ଦୌଣସିପ୍ରଭାର ନୈତିକ ଅନୁପ୍ରାଣିତଭାର ଲେଶମାତ୍ର ବ ନଥାଇପାରେ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମାଜ ଅପଣାର ବ୍ୟାବହାରିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଓ ହିତଗୁଡ଼ିକ ବଷୟରେ ସାଧାରଣତଃ ଯେଉଁଭଳି ଜଲ୍ପନା କରିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଦୁଇଟି ତେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକରହିଁ ଅନୁବ୍ୟକ୍ତ କରୁଥାଇ ଯାଇପାରେ । ଅଥବା, ତାହା ଦୁଇଟି ସେହି ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ସେହି ହିତଟିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରୁଥାଏ ସତ, ମାନ ଏତ ଉଚ୍ଚତର ନୈତିକ ବା ଆଦର୍ଶ ଜୀବନର ଏକ ପଶୁପୂରକରୂପେ ସେଇଟିକୁ ତେବେବ ପରମାଣରେ ପରିଚାଳିତ ଓ ଅନୁରଞ୍ଜିତ ବ କରି ରଖିପାରେ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ବଜଣମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛୁ ମାନ ଏତେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ବଳଶିତ ହୋଇ ନାହିଁ, ତା' ଛଡ଼ି ଏହି ନୟମଟି ସାମାଜିକ ଜଣ୍ଡିତ୍ୱ, ପରିବାରର ଦାସିତ୍ୱ କଂବା ଏକ ରୋଷ୍ଟୀଗତ ବା ଜାତିସ୍ୱ ଭାବର ରୂପରେ ସେପର୍ଯନ୍ତ ଲଗୁ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେପର୍ଯନ୍ତ କ ତାହା ଉଚ୍ଚତର ପରମଶୁଭ ବଷୟରେ ତା'ର ଜନ୍ମବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ଧାରଣାଟିର ଦୌଣସି ବରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରି ନଥାଏ । ମାନ କର୍ମଯୋଗର ସାଧକ ଏଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସକଳ କର୍ମର ସେହି ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତରେ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେବ । ଏବଂ ସେ ଏହିପର ଏକ ସମର୍ପଣ କରିସାରିବା ପରେ, ତା'ର ବାସନାଗୁଡ଼ିକ ପର ତା'ର ସାମାଜିକ ଆଦେଶ ତଥା ଜଣ୍ଡିତ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ତେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକର ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥିବାରେହିଁ କାମରେ ଲଗୁଥିବ । ଅଥବା,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦୁଏଚ ଏପର ହୋଇପାରେ ଯେ ମନୁଷ୍ୟଜାତର ଯାବତ୍ପାସ୍ କର୍ମ, ଆଶା ତଥା ଆକାଙ୍କ୍ଷାଗୁଡ଼ିକର ଭୂମିରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞବରେ ମନୁଷ୍ୟଜାତ ସହ୍ତ ବା ମନୁଷ୍ୟଜାତର ଯେକୌଣସି ଏକ ବଶେଷ ସମୂହ୍ତି ସହ୍ତ ଆପଣାର ନମ୍ନତର ମନୋମସ୍ ପ୍ରକୃତିକୁ ଏକାତ୍ମକ କର ରଖିବା ଲ୍ଗି ତାକୁ ସମର୍ଥ କର୍ପାର୍ବାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ତଥାପି ଏକ ପ୍ରୟୋଜନ ରହ୍ଥିବା ପର୍ଫନ୍ତ ସେଗୁଡ଼ିକ ସାମସ୍ଟିକ ଜ୍ଞବରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି କାମରେ ଲ୍ଗିଥିବ । ଏବଂ ସେହ୍ ଅଳ୍ପ ଅବଧିଟି ଅତ୍ପାତ ହୋଇଯିବା ପରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କର ନଆଯିବ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅନୁଶାସ୍ନହ୍ଁ ପ୍ରତଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହ୍ବ । ସେ ସେତେବେଳେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସହ୍ତ ଅଭନ୍ନ ଓ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ରହ୍ବ; ଏବଂ ମନୋମସ୍ କୌଣସି ପ୍ରକୃତିର ମାଧ୍ୟମରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର କେବଳ ସେହ୍ ଦ୍ରବ୍ୟ ତେତନାଟିର ମାଧ୍ୟମରେହ୍ଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ୍ତ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ରହ୍ବ ।

କାରଣ, ସ୍ୱୟଂ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୋଇସାରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସାଧକ ଏହ୍ ସଂସାରରେହ୍ଁ ରହ୍ବ, ଏବଂ ସଂସାର ଭିତରେ ରହ୍ବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛ୍ଟି ଏହ୍ ସଂସାରର ଯାବତ୍ପାସ୍ କର୍ମ ଭିତରେ ରହ୍ବା । ମାତ୍ର ବାସନାମୁକ୍ତ ହୋଇ ସଂସାରର କର୍ମ ଭିତରେ ରହ୍ବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛ୍ଟି ସାଧାରଣ ଜ୍ଞବରେ ଦେଖିଲେ ସଂସାରର ମଙ୍ଗଳ ଲ୍ଗି ବା ଆପଣାର ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ଜାତି ଲ୍ଗି, ପୃଥିବୀରେ ଜନ୍ମଲାଭ କରିବାକୁ ଯାହ୍ଥିବା କୌଣସି ନୂତନ ସୃଷ୍ଟି ଲ୍ଗି ବା ସାଧକ ଭିତରେ ରହ୍ଥିବା ସେହ୍ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାହ୍ଁ ତା' ଉପରେ ଅର୍ପି ନ୍ୟସ୍ତ କର ରଖିଥିବା କୌଣସି କର୍ମର ସମ୍ପାଦନ ଲ୍ଗି କର୍ମ କରିବା । ସାଧକ ଯେଉଁ ପରିବେଶ ବା ଗୋଷ୍ଠୀଟି ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛ୍ ବା ଜୀବନଧାରଣ କର ରହ୍ଛ୍ ଅଥବା ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ନର୍ଦ୍ଦେଶନା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁଟି ତା' ଲ୍ଗି ନର୍ବାଚତ ବା ନର୍ମିତ ହୋଇ ରହ୍ଛ୍, ତାକୁ ସେହ୍ ଭୂମିପରିସରଟି ମଧ୍ୟରେ ରହ୍ହିଁ ଏହ୍ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଆମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଅବସ୍ଥାଟିରେ ମନୋମସ୍ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ ଏପର କୌଣସି ବସ୍ତୁ ରହ୍ଛ୍ବ ନାହ୍ଁ, ଯାହାକି ଆମର ଗୋଷ୍ଠୀ, ସମଷ୍ଟି ଅଥବା ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ସମୂହ୍ଗତ ପ୍ରକାଶରୂପକୁ ବାଧ ଦେଖାଇବା, ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ବା ତାହାର ସେବା କରିବା ଲ୍ଗି ସେ ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହ୍ଛ୍, ତାହା ସହ୍ତ ସତ୍ତାନୁଭୂତିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହ୍ବାରେ ତଥା ସମ୍ପୃର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ ଜ୍ଞବରେ ତାହା ସହ୍ତ ଆପଣାକୁ ଏକାତ୍ମକ କର ରଖିବାରେ କୌଣସି ବରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରୁଥିବ ବା ଆମକୁ ସେପରୁଥିରୁ ନବୃତ୍ତ କର ରଖୁଥିବ । ମାତ୍ର ପରିଶେଷରେ ତାହାକୁ କେବଳ ସେହ୍ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସହ୍ତ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ରହ୍ବାର ମାଧ୍ୟମରେହ୍ଁ ଏକ ମୁକ୍ତ ଆତ୍ମ-ଏକାତ୍ମକତାରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ତାହା କଦାପି ସମ୍ମିଳତ ହୋଇ ରହ୍ବାର କେବଳ ଏକ ମନୋଗତ ବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନୈତିକ ବନ୍ଧନ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ରୋଗିସ୍ତୁତାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ, ସ୍ୱାମାଜିକ, ଜାତିଗତ, ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଅଥବା ଧର୍ମଗତ ଅଦମ୍ୟିତା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମିତ ଦ୍ୱେଷଭାବ ଦେବଳ ଏକ ପ୍ରାଣିକ ସାହଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଯଦି ରୋଗିସ୍ତ ସାମାଜିକ ଜନ୍ମମକୁ ମାନ ଚଳିବାକୁ ହୁଏ, ତେବେ ରୋଗିସ୍ତ ରୋଗିତ ଅବଶ୍ୟତାରୁ, ରୋଗିସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବା ସାଧାରଣ ସ୍ୱର୍ଗର ବୋଧ, ରୋଗିସ୍ତ ଭାଡ଼ାଜନ ଲକ୍ଷ, ପରବେଶରୁ ରୋଗିସ୍ତୁତାର ଗ୍ରୁପ ବା ରୋଗିସ୍ତୁତାର କଣ୍ଠିତ୍ୱବୋଧରୁ ଆମେ କଦାପି ଭାଡ଼ା କରିବା ନାହିଁ; ମାନ ସୁର୍ଣ୍ଣିତଃ କର୍ମର ସେହ୍ନ ପରମ ଅର୍ଥାତ୍ୱରଙ୍ଗରହିଁ ଇଚ୍ଛାପୂରଣ ଲଗି ଆମେ ଭାଡ଼ା କରିବା । ଏବଂ, ଏହା କଥାଟିକୁହିଁ ଏସ୍ତରଙ୍ଗର ଇଚ୍ଛା ରୋଲ୍ ଅନୁଭବ କର ବା ଜାଣି ଆମେ ସମାଜର ଜନ୍ମମକୁ ମାନିବାକୁ ଗିବା ଯେ ସାମାଜିକ ଜନ୍ମମ, ବିଧାନ ବା ସମ୍ପ୍ରବଟିକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପର ସ୍ତରରେ ରହିଛୁ, ତାହାକୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନର ଏକ ପ୍ରତିରୂପ ସ୍ତରରେ ଏବେମଧ୍ୟ ସୁରକ୍ଷିତ କର ରଖାଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ସେଇଟିକୁ ଅମାନ୍ୟ କର ଜନଗଣର ମନକୁ ରୋଗିସ୍ତୁତାରେ ଚଢ଼ଉଇ ଦେବା ଆଦୌ ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ । ଅପର ପକ୍ଷରେ, ଯଦି ସମାଜର ପ୍ରଚଳିତ ଜନ୍ମମ, ବିଧାନ ବା ସମ୍ପ୍ରବଟିକୁ ଲଂଘନ କରିଯାଏ, ତେବେ ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଦେବଳ ବାସନା, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଇଚ୍ଛା କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୋଗିସ୍ତ ମତକୁ ପଯାରୁ ଫିଟାଇ ଚୁଡ଼ିଦେବା ପାଇଁ ଆଦୌ କରିଥିବ ନାହିଁ, ମାନ ପରମ ଚିତ୍ତଚେତାର ବିଧାନଟିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କର ଦେଇଥିବା ଏକ ବୃହତ୍ତର ବିଧାନଟିକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରୁହିଁ ତାହା କରିଥିବ; ବା ଏପର ଏକ ଜ୍ଞାନ ହୃଦୟଙ୍ଗମ ହେଇଥିବ ଯେ ଉଦ୍ୟ ସଂଘଟକର ଅନୁଯାନ-ଯାନ୍ତାରେ ଜଗତର ପ୍ରଗତି ଲଗି ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଏକ ମୁକ୍ତତର ଏବଂ ବୃହତ୍ତର ଜୀବନ ସତାଶେ ବର୍ତ୍ତମାନର ବିଧାନ ତଥା ରୂପାସ୍ତନଗୁଡ଼ିକୁ ବଦଳାଇ ଦେବାକୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭେଦି ପାରିବାକୁ ବା ସେଗୁଡ଼ିକର ଉନ୍ମୂଳନ କରିଦେବାକୁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ବା ଆନ୍ଦୋଳନ ଅବଶ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଲ ନୈତିକ ବିଧାନ ଓ ଆଦର୍ଶ; ଏବଂ ଏପରିକ ଯେଉଁମାନେ ଆପଣାକୁ ପୁରାପୁରି ମୁକ୍ତ ବୋଲ୍ ଭାବନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏଗୁଡ଼ିକ ସଚେତନା ସବୁକାଳ ଲଗି ପରିତ ଓ ଜଗଦ୍ଦଗତ ପର ଦେଖା ଯାଇଥାନ୍ତୁ । ମାନ ସାଧକର ଦୃଷ୍ଟି ସଦା ଶିଖରଗୁଡ଼ିକ ଉପରେହିଁ ନିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବ ଓ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦେବଳ ଭାଙ୍କର ପାଖରେ ନେଇ ନିବେଦନ କରିଦେବ; ଯେତେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଖଣ୍ଡିତ ସ୍ତରରେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସକଳ ଆଦର୍ଶ ଦେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାନ୍ତୁ, ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍କର ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେବ । ନୈତିକତାଷ୍ଟେତ୍ରର ସକଳ ଗୁଣକୁ ଆମେ କେବଳ ଭାଙ୍କର ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତି ତଥା ଅମେତ୍ୱ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରହିଁ କେବଳ ଏକ ଅତ ଦ୍ୟାନ ଏବଂ ଅତ ଅନନ୍ତମୟ ଅନୁକରଣ ବୋଲ୍ କହିପାରିବା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମର ସ୍ନାୟୁଗତ ବାସ୍ତବାର ବାଡ଼ଟି କଟିଯିବା ପରେ ପାପ ଓ ଅଶୁଭ ମଧ୍ୟରେ ବାଛିହୋଇ ରହିବାର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାଟି ମଧ୍ୟ କଟିଯାଏ; କାରଣ ଏହି ବନ୍ଧନ ବା ଦାସ୍ୱଭାଟି ପ୍ରାଣାବେଗ, ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରବଳତା ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ରଜୋଗୁଣ ହେରୁହିଁ ଘଟିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ସେହି ସ୍ତରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ଆଣିପାରିବା ପରେ ତାହା ନଷ୍ଟାପିତ ହୋଇଯାଏ । ମାନ ସାଧକର ଏକ ପରମ୍ପରାଗତ ବା ସଂସ୍କାରଗତ, ମନ ଦ୍ୱାରା ସଂଗଠିତ ଅଥବା ଏପରକ କୌଣସି ଉଚ୍ଚତର ସ୍ପଷ୍ଟ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ଗୁଣର ପୁନାପୁଣ୍ଟଦଆ ବା ପୁନାରେ ଉଆର ନଜିରିଟିରେ ଆପଣାକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିବା ମଧ୍ୟ କଦାପି ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ଅତ୍ୟଲ୍ପ ମହତ୍ତ୍ୱ ଥିବା ଏବଂ ସଙ୍ଗଦା ଅପପେଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବା ବସ୍ତୁଟିକୁ ଲୋକେ ସାଧାରଣତଃ ପୁଣ୍ୟ ବା virtue ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି, ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ଗଭୀର ଏବଂ ଅଧିକ ମର୍ମଗତ ଆଉ ଏକ ବସ୍ତୁକୁ ତାହାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱହିଁ ଏହି ଶବ୍ଦଟିର ମୂଳ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିଲା ଏବଂ ମାନ ଦ୍ୱାରା ପରଗୃଲତ ମନ ଏବଂ ତାହାର ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ସଂଗଠନଠାରୁ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱକୁ ନଶ୍ଚସ୍ୱ ଏକ ଅଧିକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ତଥା ଅଧିକ ଗଭୀର ପଦାର୍ଥ ବୋଲି କହିବା । ଏକ ଆହୁରି ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଅଧିକ ଗଭୀର ସ୍ଥିତିରେ ଯାଇ କର୍ମଯୋଗ ଆପଣାକୁ ପୂର୍ତ୍ତିଚରିତାର୍ଥ କରିଥାଏ, ଏବଂ ସେହି ସ୍ଥିତିଟିକୁ ଆମେ ସମ୍ଭବତଃ 'ଆତ୍ମାର ଉପଲବ୍ଧି' ବୋଲି କହିପାରିବା । କାରଣ ଆତ୍ମା ମନୁଷ୍ୟଠାରୁ ଅଧିକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ; ଏବଂ ଏକ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟ ତଥା ପରମ ପ୍ରେମର ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ କର୍ମରେ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତି ଭାବରେ ଉଚ୍ଛୁଳି ଆସୁଥିବା ଏକ ମୁକ୍ତ ଆତ୍ମତ୍ୱହିଁ ମାନସୀସ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣର ସ୍ଥାନାପନ୍ନରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ । ମାନ ଏହି ପରମ ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଆମେ କଦାପି ଜୋର୍ କରି କେବଳ ବାସ୍ତବକୁଶଳ ବ୍ୟବହାରବୁଦ୍ଧିର କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଟ୍ଟାଳିକାଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାନ୍ଧି କରି ରଖିପାରିବା ନାହିଁ ଅଥବା ଆପଣାର ପ୍ରତିଫଳନ-ଗୁଡ଼ିକୁ ସଜେଇବା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ତ୍ୟ ପରି ମନୁଷ୍ୟର ସୀମାବଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧି ଷେତ୍ରଟି ଉପରେ ଆଣି ଲଦି ଦେଇଥିବା ସେହି ବୃହତ୍ତ୍ତର ବସ୍ତୁରପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧିଟି ମଧ୍ୟରେ ବି ଆମେ ସେହି ସତ୍ତ୍ୟକୁ କଳଦେଇ କଦାପି ରଖିପାରିବା ନାହିଁ । ମାନସୀସ୍ୱ ଆକର୍ଷଣ, ସହାନୁଭୂତି ଓ କରୁଣାତ୍ମକର ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ଖଣ୍ଡିତ ଓ କ୍ଷୀଣ, ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ ଏବଂ ସଦେଚତ୍ତନଲତ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ସହିତ ଏହି ପରମ ପ୍ରେମର ମଧ୍ୟ ଆଦୌ କୌଣସି ସଙ୍ଗତି କଦାପି ରହିବ ନାହିଁ; ଏବଂ ସେଇଟି ସହିତ ଏହା ଯେ ସମବାଚୀ ହୋଇ ରହିବ, ସେଇଟି ବି ଆମେ କଇଳ ଆଶା କରିପାରିବା ? ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଲ୍ପପରସର କ୍ଷମାନଟି କଦାପି ସେହି ବ୍ୟାପ୍ତିର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଟିକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିପାରିବ ନାହିଁ, ମନର ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ଆଂଶିକ ଉପାର୍ଜନ ଆପଣାରହିଁ ସ୍ୱତ ଓ ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାର ସେହି ପରମ ଚରିତାର୍ଥତାଲାଭକୁ କଦାପି ବାଧା କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରଥମେ, ସାଧକର ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ସମ୍ପୋଗାଦାଜତ ବଧାନ ବା ଗ୍ରହଣି ଅନୁସାରେହିଁ ସେହି ଜଜତର ପ୍ରେମ ଓ ସତ୍ତା ସାଧକ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ଚତନ୍ତ୍ରଚତଟିକୁ ପଜପୂର୍ଣ୍ଣ କରଦେବ । ତାରଣ ବଦୀ ପ୍ରକୃତର ସେହି ବଶେଷ ବଜ୍ଜଟିକୁ, ପରମା ଶକ୍ତିଙ୍କର ସେଇ ବଶେଷ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁହିଁ ସାଧକର ଆତ୍ମା ଏଠାରେ ଏହ ସ୍ଥାଳାଟି ଲଗି ଜଡ଼ଜୁଡ ହୋଇ ଅସିଥିବ; ଅବଶ୍ୟ ଏତଥା ସତ ଯେ ତାହା ଏହ ବଧାନ ଅଥବା ଗ୍ରହଣି ଦ୍ୱାରା ବସ୍ତୁତଃ ସୌଣସିପ୍ରକାରେ ଆବଦ ହୋଇ ପଡ଼ ନାହିଁ, ତାରଣ ଆତ୍ମା ହେଉଛନ୍ତ ଏକ ଅନନ୍ତଘନ ବସ୍ତୁ । ମାତ୍ର ତଥାପି ଠିକ୍ ସେହିସମୟ ଧାରୁରେହିଁ ଅବାଧ ଜ୍ଞବରେ ବଜଡିତ ହୋଇ ଅସିପାରୁ ଏହାର ପ୍ରକୃତଗତ ଉପାଦାନଟି ଆପଣା ଉପରେ ସେହି ଧାରୁଟିର ପ୍ରଜ୍ଞବକୁ ଅଜିତ କରି ରଖିଥାଏ, ଅଥବା ସେହି ସଂପ୍ରଧାନ ପ୍ରଜ୍ଞବଟିର କୁଣ୍ଡଳୀକୃତ ବଦ୍ୟୁତ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ଆବଷ୍ଟିତ ହୋଇରେ ଲଗିଥାଏ । ତେଣୁ, ତାହାର ଅନ୍ତରସ୍ଥ ପ୍ରେରଣାଟିହିଁ ତା' ଉପରେ ଯେଉଁ ଶାସ, ସିଂହରୁଜ୍ଞ ଯୋଜା, ବା ପ୍ରେମୀ ଓ ପ୍ରେତ୍ତା, ବା ଜର୍ମୀ ଓ ଦାସ ଅଥବା ପ୍ରଧାନ ଗୃଣଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ମିଶ୍ରଣକୁ ରୂପ ଦେଇ ଗଢ଼ି ରଖିଥାଏ, ତାହାର ସ୍ୱବଗତ ଦୃଷ୍ଟିଟି ଅନୁସାରେହିଁ ସାଧକକୁ ବଦ୍ୟ ପରମସତ୍ତାର ଗତୀସ୍ତ-ବଭାଟିକୁ ଆପଣା ଜ୍ଞବରେ ଅନୁବ୍ୟକ୍ତ କରି ଅଣିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତ ତା'ର ଯାବତ୍ତୀୟ ଜର୍ମରେ ମୁକ୍ତ ସ୍ୱବରେ ଶୀତାଇତ ହୋଇ ରହଥିବା ତା'ର ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଏହ ଅସ୍ତ-ପ୍ରକୃତ ଉପରେହିଁ ସତ୍ତା ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବ; ତାହିକୁଟି ଏକ ଜଟିଳ ଢଙ୍ଗରେ ଗଅର କରିଯାଇଥିବା, କୁଟିଳ ସ୍ୱବରେ ଜସ୍ମଜତ କରି ରଖାଯାଇଥିବା ଅର୍ଥାତ୍ ସୌଣସି ଜନ୍ମତର ବଧାନ ବା ବାହାରର ସୌଣସି ନା ସୌଣସି ଜସ୍ମ ଦ୍ୱାରା ନର୍ଦ୍ଧାରତ ହୋଇଥିବା ସୌଣସିପ୍ରକାର ଅତରଣ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇବାକୁ ଯିବ ନାହିଁ ।

ମାତ୍ର ଏଥିଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଡୁତ ଉତ ଏକ ଉପଲବ୍ଧି ରହଛ, ଏଉ ଏକ ଆତନ୍ତ୍ୟ ରହଛ, ଯାହା ମଧ୍ୟକୁ ଅସି ନ ଏହ ସଂଶ୍ଳେଷ ବାଡ଼ଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅତକ୍ରମ କରିଯିବାକୁ ହୁଏ, କାରଣ ସେହି ବାଡ଼ର ଅସ୍ୱତନ ଉପରେ ପ୍ରକୃତର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚରତାର୍ଥତା ଅସି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ତେଣୁ ତା'ର ସେହି ସୀମାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଏ । ସେହି ଉତତର ସୋପାନକୁ ଅସି ଆତ୍ମା ସତଲ ସୀମାର ଅତତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥାନ କରେ; କାରଣ ସେତେବେଳେ ତାହା ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ରହଥିବା ବଦ୍ୟା ପରମ ରହସ୍ୟଟିର ନର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେହିଁ ଆପଣାର ଯାବତ୍ତୀୟ ବୃଘାସ୍ପନ ଏବଂ ଯାବତ୍ତୀୟ ଗ୍ରନ୍ଥକୁ ତାମରେ ଲଘାଇଥାଏ । ମାତ୍ର ଅମେ ଦେଖିବାର ଚରଥିବା ସୌଣସିଟି ସାମର୍ଥ୍ୟ ବା ବୃଘାସ୍ପନ ମଧ୍ୟରେ ତାହା ତଥାପି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ, ତାହ ହୋଇ ବା ନଜ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ । ଏହଠାରେ ପହଞ୍ଚିହିଁ ଅମକୁ ତର୍ମମାର୍ଗର ସୋପାନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶିଖରଟି ମିଳିଯାଏ ଏବଂ ଆପଣାର କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମା ଆପଣାର ପଶୁପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାର ଅଧିକାଂଶ ତ୍ୟାଗ କରେ । ବାସ୍ତବତଃ ସେଠାରେ ତାହାର ଆଦୌ କଟୁତ୍ୱଲେଶ କରିବାକୁ ନଥାଏ, କାରଣ ତାହାର ଯାବତୀୟ ଜିଘାଂସାପ୍ରବୃତ୍ତି ସେତେବେଳେ କେବଳ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସଙ୍ଗୀତରେ ଏକ ଛନ୍ଦରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ୟତା ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ସଙ୍ଗୀତ ପରି ପୂର୍ଣ୍ଣସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ନିଃସୃତ ହୋଇ ଆସୁଥାଏ ।

*

ତେଣୁ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଠି ଆମ ଅହଂଗତ ପ୍ରକୃତିଟିରହିଁ ଏହି ସାଧାରଣ ଜିଘାଂସାପ୍ରବୃତ୍ତି ଲଗିରହିଛି, ତାହା ପରିବର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମକୁ ଏକ ପରମ ବଶ୍ୟତା ଇଚ୍ଛାଟି ପାଖରେହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବା, ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଭଗବାନ ଶାସନ ପାଖରେହିଁ ଆମେ କୌଣସି ସୃଷ୍ଟି ବା ମାନଦଣ୍ଡର କୌଣସି ବାଧା ନରଖି ଆମର ସବୁକିଛି କର୍ମକୁ ନିବେଦନ କରିଦେଇ ଆସିବା । ଆମେ ଏହାକୁହିଁ କର୍ମଯୋଗର ମାର୍ଗ ତଥା ଧେସ୍ୱ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା । ମାତ୍ର ଏହି ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଇଚ୍ଛା କହିଲେ ପ୍ରକୃତରେ କାହାକୁ ବୁଝାଇଛୁ, ଏବଂ ଆମର ଏହି ବଭ୍ରାନ୍ତିଗ୍ରସ୍ତ ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ଏବଂ ଆମର ଏହି ଅନ୍ଧ ଓ କାତ୍ୱରୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧିଟି ସେହି ପରମ ଇଚ୍ଛାକୁ କିପରି ବା ଚହ୍ନିନେଇ ପାରିବ ?

ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଏହି ଜଗତ ଭିତରେ ବିଚରଣ କରୁଥିବା ଏକ ପୃଥକ୍ 'ମୁଁ'ରୂପେ ଆମ ନିଜର କଳ୍ପନା କରିଥାଉ; ସେହି 'ମୁଁ' ବା ଅହଂଟି ଏକ ପୃଥକ୍ ଶକ୍ତିର ଏବଂ ଏକ ମନୋଗତ ଓ ନୈତିକ ପ୍ରକୃତିକୁ ଶାସିତ ଓ ଗଢ଼ିଲତ କରି ରଖିଛି, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଆତ୍ମ-ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ମଗୁଡ଼ିକର ନିର୍ବାଚନ କରିନେଉଛୁ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ତେଣୁ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଏକାଧିପତି ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ରହିଛୁ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ସକାଶେ ସ୍ୱୟଂ ଦାୟୀ ହୋଇ ରହିଛୁ ବୋଲି ଭାବିଥାଉ । କେବଳ ଏହିଟିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଆମ ଭିତରେ ଯେ ଏହି ତଥାପ୍ରଚଳିତ ଅହଂ ଏବଂ ତାହାର ସାମ୍ରାଜ୍ୟଟି ଅପେକ୍ଷା ଆଉକିଛି ଅଧିକ ସତ୍ୟ, ଅଧିକ ଗଭୀର ଓ ଅଧିକ ଶକ୍ତିବାନ୍ ସମ୍ପଦର ଅବସ୍ଥିତି ରହିବା କିପରି ପ୍ରକୃତରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ, ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଗଢ଼ଣ ଏବଂ ଗଠନ।ଶଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଗଭୀର ଭାବରେ ବଗୁର କରି ନଥିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଡ଼କୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ ବି କରି ନଥିବା ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ମନଟି ପକ୍ଷରେ ସେକଥାଟିର କଳ୍ପନା କରିପାରିବା ଆଦୌ ସହଜ ନୁହେଁ; ଏପରକି ଯେଉଁସବୁ ମନ ଭିତରେ ଭାବନାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ମାତ୍ର କୌଣସି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟି ବା ଅନୁଭୂତି ଲାଗି ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ପକ୍ଷରେ ମଧ୍ୟ ଏହା କଳ୍ପନା କରିପାରିବା କଷ୍ଟକର । ମାତ୍ର, ବାହ୍ୟ ପ୍ରକୃତି ବିଷୟରେ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିବା ଲାଗି ଆମେ ଯେପରି କରିଥାଉ, ସେହିପରି ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିବା ଦିଗରେ ସର୍ବପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପରୂପେ ଆମକୁ ଆଗ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଏହି ପ୍ରାତିସ୍ୱିକ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ପଛକୁ ଗଲଯାଇ ପାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ବାହ୍ୟ ପ୍ରତୀତିଗୁଡ଼ିକ ଯାହାକୁ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରକୃତ ଅଥଚ ନଗ୍ନ, ମର୍ମଗତ ତଥା ଗତିଶୀଳ ସତ୍ୟଟିର ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଏହି ଅହଂ ବା 'ମୁଁ' ଅଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାୟିତ୍ୱସମ୍ପନ୍ନ ସତ୍ୟ ନୁହେଁ, ଏହାକୁ ଆମେ ଆମ ସତ୍ତାର ଏକ ଅସଲ ଅଂଶ ବୋଲି କାହିଁକି ବା କହିବା ? ଏହା ପ୍ରକୃତରେ କେବଳ ଏକ ରୂପାୟନ ମାତ୍ର, ଆପଣାର ଦ୍ୱାରଗୁଡ଼ିକ ସାହାଯ୍ୟରେ ଦେଖୁଥିବା ଏବଂ ଭାରତମ୍ୟ ନିରୂପଣ କରୁଥିବା ସେହି ମନ ଭିତରେ ଜ୍ଞବନାସକୁ ଆସି କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ହେବାର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାନସିକ ରୂପାୟନ ମାତ୍ର, ଆମର ପ୍ରାଣଗତ ଜ୍ଞଗତ୍‌ଗୁଡ଼ିକରେ ଅନୁଭୂତି ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧମାନ ଆସି କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ହେବାର ଏକ ପ୍ରାଣମୟ ରୂପାୟନ ମାତ୍ର ଏବଂ ଆମର ଦେହଗୁଡ଼ିକରେ ଉପାଦାନ ତଥା ଉପାଦାନଗତ ନିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକୁ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ କରି ରଖିଥିବା ଦେହଗତ ସଚେତନ ଗ୍ରହଣଶୀଳତାର ଏକ ରୂପାୟନ ମାତ୍ର । ଆମେ ଯାହାକୁ ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ଆମର ଅସଲ ପରିଚୟ ବୋଲି ଜାଣିବା, ସେଇଟି ଅହଂ ନୁହେଁ, ସେଇଟି ହେଉଛି ଚେତନା, ସେଇଟି ଆତ୍ମା ବା ଚିଦ୍‌ଗତତା । ଯାହାକୁ ଆମର ଏହି ବାହ୍ୟ ଏବଂ ଉପରିସ୍ଥଗତ ପରିଚୟ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ବାହ୍ୟ ତଥା ଉପରିସ୍ଥଗାମୀ ଜ୍ଞବରେ ଆମେ ଯାହାକିଛୁ କରୁଛୁ, ସେଇଟିକୁ ଆମେ ଅହଂ ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ, ଆମେ ସେଇଟିକୁ ପ୍ରକୃତ ବୋଲି କହିବା । ବିଶ୍ୱ ଭିତରି ନିସ୍ପାଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଶକ୍ତିହିଁ ଆମକୁ ଆକାର ଦେବାକୁ ଲାଗିଛି, ଏହିପରି ଜ୍ଞବରେ ଏକ ବିଶେଷ ଆକାର ଲାଭ କରୁଥିବା ଆମର ଜ୍ଞବଦୃଷ୍ଟି, ଆମର ପରିବେଶ ତଥା ଆମର ମନୋଭୂମିଟି ମଧ୍ୟଦେଇ, ବିଶ୍ୱଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟକ୍ତଜ୍ଞବରେ ଉତ୍କୃଟି ହିଁଥିବା ଆମର ଏହି ସୂତ୍ରରୂପଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟଦେଇ ଚାହିଁ ଆମର ସକଳ କର୍ମ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରିଣାମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ କରି ଦେଇଛୁ । ପ୍ରକୃତ ପକ୍ଷରେ ଆମେ କରୁଛୋଲେ ଜ୍ଞରୁ ନାହିଁ, ଆମେ କରୁଛୋଲେ ଇଚ୍ଛା କରୁ ନାହିଁ ବା କୌଣସି କର୍ମ କରୁ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଆମକୁ କ୍ଷେତ୍ରରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରି ଜ୍ଞବନାର ଉଦସ୍ୱ ହୁଏ, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଆପଣାକୁ ସମ୍ଭବ କରେ, ଆବେଗ ଏବଂ କର୍ମ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଆଣେ । ପ୍ରକୃତିଘଟିତ ଏହିସବୁ ନିସ୍ପାମୂଳକତାର ଏହିସବୁ ପ୍ରଭ୍ୱବକୁ ଆମର ଅହଂବୋଧ ଆପଣା ଗ୍ରହଣାଙ୍ଗରେ ସଂଗ୍ରହୀତ କରିଆଣେ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବଶ୍ୱର ଲଗି ଆପଣା ସମ୍ମୁଖରେ ଆଣି ଉପସ୍ଥିତ କରେ । ବଶ୍ୱଗତ ସେହି ପରମ ଶକ୍ତି ବା ପ୍ରକୃତିହିଁ ଜୀବନାଟିକୁ ରୂପ ଦିଏ, ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ଆଣି ଲଦିଦିଏ, ଆବେଗଟିକୁ ସଞ୍ଚାରିତ କରିଦିଏ । ନିସ୍ୱାର୍ଥୀଳ ଶକ୍ତିର ସେହି ସମୁଦ୍ରଟି ଭିତରେ ଆମର ଶକ୍ତି, ମନ ତଥା ଅହଂ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ତରଙ୍ଗ ପରି ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି; ସେମାନେ ସେହି ସମୁଦ୍ରଟିର ଶାସନ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସ୍ୱୟଂ ସେଇଟି ଦ୍ୱାରା ଶାସିତ ହୁଅନ୍ତି, ପରିଚାଳିତ ହୁଅନ୍ତି । ସତ୍ତ୍ୟ ତଥା ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଯାଉଯାଉ ସାଧକକୁ ଏପରି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହୁଏ, ଯେଉଁଠାରେ କି ଆତ୍ମା ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟିଚକ୍ଷୁଟିକୁ ଖୋଲି ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ଅହଂ ତଥା ଯାବତୀୟ କର୍ମ ବଷୟରେ ଏହି ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଚଢ଼ିଯିଏ । ସ୍ୱୟଂ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ବା କର୍ମର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ଏକ ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଭୌତିକ 'ମୁଁ'ର ଯାବତୀୟ ଧାରଣାକୁ ସେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଆସେ; ସେ ଏକଥାଟି ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ଯେ ଆପଣାର ସୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ୱତଟିକୁ ଅନୁସରଣ କରି ଚାଲିଥିବା ପ୍ରକୃତି ଅର୍ଥାତ୍ ବଶ୍ୱପ୍ରକୃତିର ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ତା' ଭିତରେ, ସକଳ ବସ୍ତୁ ଭିତରେ ଏବଂ ଜୀବମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ କର୍ତ୍ତାରୂପେହିଁ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତିର ଗୁଣ ଓ ସ୍ୱଭାବଗୁଡ଼ିକୁ ପୁଣି କିଏ ନିର୍ଦ୍ଦାରିତ କରିଛନ୍ତି ? ଅର୍ଥାତ୍, ପରମ ବଶ୍ୱମସ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏହି ଗତିଶୀଳନଗୁଡ଼ିକୁ କିଏ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି, କିଏ ସେଗୁଡ଼ିକର ଶାସନ କରୁଛନ୍ତି ? ଏଠାରେ ପୃଷ୍ଠଦେଶରେ ଏକ ଚେତନା ବା ଏକ ପରମଚେତନ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି; ସେଇ ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସାକ୍ଷୀ, ଜ୍ଞାତା, ଭୋକ୍ତା, ଭର୍ତ୍ତା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ଅନୁମତି ଦେଇଥିବା ସଙ୍ଗମୂଳ ଅନୁମନ୍ତା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ଚେତନା ହେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା, ଏହି ଚେତନା ହେଉଛନ୍ତି ପୁରୁଷ । ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତିହିଁ ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଆକାର ଦେବାରେ ଲଗିଛି; ତାହାର ଭିତରେ ବା ତାହାର ପଛରେ ରହି ପୁରୁଷ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁହିଁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ସେଥିଲଗି ଆପଣାର ସମ୍ମତି ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ତାହାର ଭର୍ତ୍ତା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତି ଆମ ମନରେ ଜୀବନାକୁ ରୂପାୟିତ କରୁଛି; ତାହାର ଭିତରେ ବା ତାହାର ପଛରେ ରହି ପୁରୁଷ ସେହି ଜୀବନାକୁ ଜାଣୁଛନ୍ତି, ସେହି ଜୀବନାଟିରେ ରହିଥିବା ସତ୍ତ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତି କର୍ମର ଫଳକୁ ଜରୁପିତ କରିଦେଉଛି; ତାହାର ଭିତରେ ବା ତାହାର ପଛରେ ରହି ପୁରୁଷ ସେହି ଫଳଟିକୁ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି ବା ସମ୍ଭୋଗ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତି ମନକୁ ଗଢ଼ୁଛି, ଶରୀରକୁ ଗଢ଼ୁଛି; ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆପଣାର ଶ୍ରମ ଖଟାଉଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବକଶିତ କରୁଛି; ପୁରୁଷ ସେହି ରୂପାୟନ ତଥା ବକାଶଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପଦକ୍ଷେପର ଅନୁମନ୍ତା ହୋଇ ରହିଛୁ । ବସ୍ତୁ ତଥା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ସେହି ପ୍ରକୃତ ପ୍ରସ୍ଫୋଟ କରୁଛୁ; ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ହେବା ଉଚିତ, ସେହି ବିଷୟରେ ରହିଥିବା ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟିକି ଅନୁସାରେ ପୁରୁଷ ସେହି ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରିଦେଉଛୁ । ଏହି ପୁରୁଷକୁ ଆମେ ଆମର ଏହି ଉପରିଭାଗସ୍ଥ ଅହଂ ବୋଲି କଦାପି ଭ୍ରମ କରିବା ନାହିଁ; ପୁରୁଷ ହେଉଛୁ ଏକ ନିଶ୍ଚଳ ଓ ନିସ୍ପନ୍ଦ ଆତ୍ମସତ୍ତା, ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ଉତ୍ସ, ଅହଂ ପଛରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସକଳ ଜ୍ଞାନର ଜନ୍ମଦାତା ତଥା ସକଳ ଜ୍ଞାନର ଗ୍ରାହୀତା । ଆମର ମନୋମୟ ଅହଂଟି ଏହି ଆତ୍ମସତ୍ତାଟିର କେବଳ ଏକ ମିଥ୍ୟାତ୍ମପମୟ ପ୍ରତିଫଳନ ହୋଇଥିଲି ରହିଛୁ, ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଏହି ଜ୍ଞାନର କେବଳ ଏକ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତିବମ୍ବ ହୋଇ ରହିଛୁ । ତେଣୁ ଏହି ପୁରୁଷ, ଅର୍ଥାତ୍ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱାରୂପେ ରହିଥିବା ଏହି ତେତନାଟି ପ୍ରକୃତର ସାବତୀୟ କର୍ମର କାରଣ, ଗ୍ରହଣକର୍ତ୍ତା ଓ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱା ହୋଇ ରହିଛୁ, ମାତ୍ର ପୁରୁଷ ଆପେ କିଛୁ କରୁ ନାହିଁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ପ୍ରକୃତି ରହିଛୁ, ପ୍ରକୃତିରୂପୀ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛୁ; ଏବଂ ତା' ପଛକୁ ଶକ୍ତି ରହିଛୁ, ଚୈତନ୍ୟରୂପୀ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛୁ, ଆତ୍ମାରୂପୀ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛୁ;—ଆମେ ଏହି ଦୁଇଟିକୁହିଁ ବିଶ୍ୱମୟୀ ଜନନୀଙ୍କର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଏବଂ ବାହ୍ୟ ଦୁଇଟି ମୁଖ ବୋଲି ଜାଣିବା ଏବଂ ଏହି ଜଗତରେ ଯାହାକିଛୁ ଜଗିଯାଉଛୁ, ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ତାହାର କାରଣ ବୋଲି ଜାଣିବା । ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ସେହି ବିଶ୍ୱମୟୀ ଜନନୀହିଁ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରକୃତି-ଶକ୍ତିହିଁ ପ୍ରକୃତ କର୍ତ୍ତ୍ରୀରୂପେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି ।

ପୁରୁଷ-ପ୍ରକୃତି, ଚୈତନ୍ୟ-ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱା ହୋଇ ରହିଥିବା ପୁରୁଷ;—ଏମାନେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବା ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଏକ ଓ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏକାଧାରରେ ଏକ ବିଶ୍ୱଗତ ତଥା ବିଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଏକ ବସ୍ତୁ ରହିଛୁ ଯାହାକୁ କି କଦାପି କେବଳ ଏକ ମନୋଗତ ଅହଂ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହାକି ଆପଣାର ମୌଳିପାଦାନର ଭୂମିରେ ଏହି ବୃହତ୍ତର ସତ୍ତାଟି ସହିତ ଏକରୂପ ହୋଇ ରହିଛୁ । ତାହା ସେହି ଅଦ୍ୱୟ ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କରହିଁ ଏକ ପ୍ରତିବମ୍ବ ବା ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏହାହିଁ ଆମର ଆତ୍ମା, ପୁରୁଷ ଅଥବା ଦେହଗତ ସତ୍ତା, ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମା ବା ଜୀବାତ୍ମା । ବିଶ୍ୱାତୀତ ତଥା ବିଶ୍ୱଗତ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତଭାବାପନ୍ନ ଲୀଳାକୁ ଧାରଣ କରି ରହିବା ଲଗି ଆପଣାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଜ୍ଞାନକୁ ସୀମା ଭିତରେ ବେଢ଼ାଇ ରଖିଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଥିବା ଏହାହିଁ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତା । ଉତ୍ତରତମ ସତ୍ୟଭୂମିରେ ଅବଲୋକନ କଲାବେଳେ ଯିଏ ଅନନ୍ତ ହୃଦୟରେ ଅଦ୍ୱୟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେଇ ଅନନ୍ତ ହୃଦୟରେ ଅନେକ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । ଆମେ ସେହି ପରମ ଏକ ଓ ପରମ ଅନେକଙ୍କର କେବଳ ଏକ ପ୍ରତିବମ୍ବ ବା ଅଂଶମାତ୍ର ନୋହୁ; ଆମେ ସେହି ପରମ ଭଗବାନଙ୍କ ବ୍ୟାପ୍ତିର ଆହୁ କିଛୁ ନୋହୁ । ଆମର ଅହଂଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଆମର ଚିଦ୍‌ଗତ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପଟି ବିଶ୍ୱଗତତା ଏବଂ ବିଶ୍ୱାତୀତତାକୁ ଆପଣା ଭିତରୁ କଦାପି ବହିର୍ଭୂତ କରି ରଖି ନାହିଁ । ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତିର ଭୂମିରେ ବ୍ୟକ୍ତିଭାବ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରଖିଥିବା ଆମ ଭିତରର ଏହି ଆତ୍ମା ବା ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣାକୁ ଅହଂଭାବନାଟି ମଧ୍ୟରେ ଗୋଳଆମିଶା ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଗୁଡ଼ାଇଦେଇଛୁ; ତାକୁ ଏହି ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତାକୁ ଆପଣାକୁ କେବଳ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଓ ବିଶ୍ୱଗତ ପରମସତ୍ତାଙ୍କରହିଁ ଏକ ପ୍ରତିଫଳନ, ଏକ ଅଂଶ ଅଥବା ଏକ ସତ୍ତାରୂପେ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ବିଶ୍ୱଜିତ୍ୟାରେ ଆପଣାକୁ କେବଳ ତାଙ୍କର ଚେତନାରହିଁ ଏକ କେନ୍ଦ୍ରରୂପେ ଆବଷ୍କାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ଆମର ଅହଂ ଅଥବା ସେହି ପରମ ସାକ୍ଷୀ ଏବଂ ପରମ ଜ୍ଞାତାଙ୍କର ଭର୍ତ୍ତାରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଚେତନାଟିକୁ ଯେପରି ଆମେ କର୍ମଗୁଡ଼ାକର ଅସଲ କର୍ତ୍ତା ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ, ଏହି ପରମ ଜୀବପୁରୁଷଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି କର୍ମତତ୍ତ୍ୱର ଅସଲ କର୍ତ୍ତା ବୋଲି କଦାପି କହିବା ନାହିଁ । ପୁନଶ୍ଚ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସେହି ବିଶ୍ୱାତୀତା ଏବଂ ବିଶ୍ୱଗତା ପରମା ଶକ୍ତିକୁହିଁ ଆମେ ଏକମାତ୍ର କର୍ତ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି ଜାଣିବା । ମାତ୍ର ସେହି ଶକ୍ତିଟି ପଛରେ ସର୍ବଦା ସେହି ପରମ ଓ ଏକୈବ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତାହିଁ ଅଧିସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ଯିଏକି ତାହାର ମଧ୍ୟଦେଇ ପୁରୁଷ-ପ୍ରକୃତି ବା ଈଶ୍ୱର-ଶକ୍ତିରୂପେ*

---

* ଈଶ୍ୱର-ଶକ୍ତି ଏବଂ ପୁରୁଷ-ପ୍ରକୃତି ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱରେ ଠିକ୍ ଗୋଟିଏ କଥା ନୁହନ୍ତି । କାରଣ ପୁରୁଷ ଓ ପ୍ରକୃତି ହେଉଛନ୍ତି ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର ଏବଂ ଶକ୍ତି ପରସ୍ପରର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଈଶ୍ୱର ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରକୃତିକୁ ଅପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ କରି ରଖିଥିବା ପୁରୁଷ; ଅପଣା ଭିତରେ ରହିଥିବା ଶକ୍ତିର ସାମର୍ଥ୍ୟ ବଳରେହିଁ ସେ ଶାସନ କରୁଥାନ୍ତି । ଶକ୍ତି ହେଉଛି ସେହି ପ୍ରକୃତି ଯିଏକି ପୁରୁଷରୂପ ଅମ୍ବାଟି ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଇଚ୍ଛାହିଁ ସର୍ବଦା ଶକ୍ତିର ଇଚ୍ଛା ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅପଣାର ଗଭୀରତମ ମଧ୍ୟରେ ଶକ୍ତି ସର୍ବଦା ଅପଣା ସହିତ ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ୍ୟଟିକୁହିଁ ବହନ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଜଡ଼ମାର୍ଗରେ ପୁରୁଷ-ପ୍ରକୃତିର ଉପଲବ୍ଧିଟି ହେଉଛି ସାଧକ ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ; କାରଣ, ଚେତନ ସତ୍ତା ପ୍ରକୃତିଶକ୍ତିଠାରୁ ବିଲଗ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ସତ୍ତା ସେହି ପ୍ରକୃତିଶକ୍ତିର ସାର୍ବଜନିକ ସୃଷ୍ଟିର ଅଧୀନସ୍ଥ ହୋଇ ରହିବାରୁହିଁ କାର୍ଯ୍ୟତଃ ଆମର ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥାଏ । ଏହି ପ୍ରଥମ ଉପଲବ୍ଧିଟି ଦ୍ୱାରା ସତ୍ତା ପ୍ରକୃତିର ସର୍ବଜନିକ ସୃଷ୍ଟିମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ତାହାର ଅତିତାରେ, ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱମୋଚକ ହୋଇ ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ଏକ ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୟଲାଭ କରିପାରେ । ଈଶ୍ୱର-ଶକ୍ତି ପୁରୁଷ-ପ୍ରକୃତିର ସମ୍ବନ୍ଧଟିର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ପରମ ସ୍ୱଚ୍ଚୋଚ ସତ୍ତ୍ୱା ଶକ୍ତିରୂପେହିଁ ଗତିଶୀଳ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ସକଳ କର୍ମର ଏକମାତ୍ର ଆଦ୍ୟମୂଳ ଏବଂ ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

*

ଯଦ୍ଦ ଏହାହିଁ ଆମ ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସତ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ସାଧକକୁ ସ୍ୱଂପ୍ରଥମେ ଆପଣା ଜିୟାତ୍ମକତାର ଯାବତୀୟ ଅହଂପ୍ରେରିତ ରୂପଗୁଡ଼ିକରୁ ପଛକୁ ହଟି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି 'ମୁଁ' ଯେ କର୍ମଗୁଡ଼ିକର କର୍ତ୍ତା ହୋଇ ରହିଛି, ଏହା ବୋଧଟି ମଧ୍ୟରୁ ବାହାର ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଚିତ୍‌ଗତ, ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଭୌତିକ ପ୍ରକୃତିର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକହିଁ ତା'ର ଏହି ମାନସିକ ତଥା ଶାସ୍ତ୍ରିକ ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ ଗତିଶୀଳ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି ସାଧନଗୁଡ଼ିକର ଅତିନମ୍ରାତ୍ମ ଚେତନ, ଅବଚେତନ ବା ବେଳେବେଳେ ଅତିଚେତନ ସ୍ୱଂଚଂଗତିଶୀଳତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ତା' ଭିତରେ ଯେ ସବୁକିଛି ଘଟିବାରେ ଲାଗିଛି, ସାଧକକୁ ସେହି କଥାଟିକୁ ଦେଖି ପାରିବାକୁ ହେବ, ଅନୁଭବ କରି ପାରିବାକୁ ହେବ । ତା'ର ଉପରଭାଗୀୟ ସତ୍ତ୍ୱାରେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ରହିଛି, ଯାହାକି ନିର୍ବାଚନ କରୁଛି, ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ନିଜସ୍ୱକ ହୋଇ ମାନଯାଉଛି ଓ ପ୍ରତିବାଦ କରି ସଂଗ୍ରାମ କରୁଛି, ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ଓ ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ବିଜୟ ହାସଲ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି; ମାତ୍ର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ସ୍ୱୟଂ ସେହି ପ୍ରକୃତିରୁହିଁ ଉଆର ହୋଇଛି ଏବଂ ତାହାର ଦ୍ୱାରା ଏପର ସ୍ରାଦୁର୍ଭୂତ, ଧାବିତ ଏବଂ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଛି ଯେ ତାହା କଦାପି ଏକ ମୁକ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱାରୂପେ ଆଚରଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଟିରହିଁ ଏକ ରୂପାୟନ ବା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇ ରହିଛି; ଏହାକୁ ଆମେ ସେହି ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାର ଏକ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ବୋଲି କହିବା ବରଂ ପ୍ରକୃତିରହିଁ ଏକ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ବୋଲି କହିବା; ତାହାର ଏକ ପ୍ରକୃତି-ଅଧୀନ ଓ ପ୍ରତିସ୍ପାଗତ ସତ୍ତ୍ୱା ବୋଲି କହିବା, ତାହାର ଆଧାତ୍ମିକ ଓ ତରନ୍ତନ ସତ୍ତ୍ୱା ବୋଲି ଆଦୌ କହିବା ନାହିଁ; ଏକ ସାମଷ୍ଟିକ ଓ ଉଚ୍ଚତ

ପଛରେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ଏହା ସମ୍ପୃକ୍ତିର ଯାବତୀୟ ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ କ୍ରିୟା ପଛରେ ତାହା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଭବିର୍ତ୍ତନଗତ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଥାଏ । ଉତ୍ସର୍ଗ-ଶକ୍ତିର ଉପଲବ୍ଧି ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଗତିଶୀଳତା, ଏକ ବଡ଼ କ୍ରିୟାତ୍ମକତା, ତଥା ଅଧ୍ୟାତ୍ମିତ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ତ୍ୱାର ସମସ୍ତ ଏକତା ଏବଂ ସୌଷମ୍ୟଭବତାରେ ଅମଳୁ ସହଯୋଗୀ ହର ରଖିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରଖିଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ବୋଲି କହିବା, ସେହି ପ୍ରକୃତ ଓ ଅବନାଶୀ ପରମ ପୁରୁଷ ବୋଲି କଦାପି କହିବା ନାହିଁ । ତାହାକୁ ସେହି ପରମ ପୁରୁଷରେହିଁ ପରିଣତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାକୁ ସଫଳତା ସହିତ ଆପଣାର ଅନ୍ତର ଭିତରେ ମାରିବ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ବହିଃସ୍ଥ ଏହି ନାନାନିସ୍ୱାରତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟିଠାରୁ ଦ୍ରଷ୍ଟା ବା ସାକ୍ଷୀରୂପେ ଆପଣାକୁ ଅଲଗା କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ତାକୁ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ବିଶ୍ୱପ୍ରାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଲୀଳାଟିକୁ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେଥିଲଗି ସେହି ଲୀଳାଟିର ଯାବତୀୟ ଉତ୍‌ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରେ ଅତି ପରି ନମଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିବାରୁ ଦୂରଛିଡ଼ା ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହିପରି ଶାନ୍ତ ଓ ଅନାସକ୍ତ ରହି, ଆପଣାକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରି ଓ ଆପଣାର ପ୍ରକୃତିକୁ ଜଣେ ସାକ୍ଷୀ ପରି ଦେଖି ସେ ଏମେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଲଗିବ ଯେ ସିଏ ହେଉଛୁ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମା ଯିଏକି ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅବଲୋକନ କରିପାରୁଛୁ, ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ ପରିଣାମକୁ ଶାନ୍ତ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଉଛୁ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରକୃତିର କର୍ମଗତ ଆବେଗଟିରେ ଆପଣାର ସମ୍ମତି ଦେଉଛୁ ଅଥବା ସେଥିରୁ ଆପଣାର ସମ୍ମତିଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେଉଛୁ । ଉପଲବ୍ଧିର ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ଏହି ଆତ୍ମା ବା ପୁରୁଷ ପ୍ରକୃତିରେ କେବଳ ଜଣେ ସମ୍ମତି ଦେଉଥିବା ଦର୍ଶକଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତି ଆଉ କିଛୁହେଲେ ଅଧିକ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ, ଆପଣାର ଆବରଣସ୍ଥ ଚେତନାଟି ଦ୍ୱାରା ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣତଃ ସଜ୍ଞାର କର୍ମ ଅଥା ବିବର୍ତ୍ତନରେ କଣ୍ଟ୍ରୋଲ୍ ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ପକାଉଛୁ; ମାତ୍ର ଅଧିକାଂଶତଃ ଆପଣାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଅଂଶକୁ ବହିଃସ୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ହାତରେହିଁ ସମର୍ପି ରଖିଛୁ । ବସ୍ତୁତଃ ତାହାକୁ ସେ ପ୍ରକୃତିର ହାତକୁହିଁ ସମର୍ପି ଦେଇଛୁ; କାରଣ ଏହି ବାହ୍ୟ ଆତ୍ମସଜ୍ଞାଟି ପ୍ରକୃତିରେ ସେହି ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ, ତାହାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଅଜ୍ଞାତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ମାତ୍ର ସେହି ଆବରଣଟି ଥରେ ଭାଙ୍ଗିଯାଇ ପାରିଲେ ତାହା ଆପଣାର ସମ୍ମତି ଅଥବା ଅସମ୍ମତିକୁ ପ୍ରକୃତିରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରିବ, କର୍ମଟିର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରିବ ଏବଂ ପୁର୍ଣ୍ଣପ୍ରମର୍ଥ ଭାବରେ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲଗି ଆଦେଶ ମଧ୍ୟ ଦେଇପାରିବ । ପ୍ରକୃତିର ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଗତିଟି ଦୃଢ଼ ସଂସ୍କାରଗତତା ଏବଂ ଅଙ୍ଗତର ଶକ୍ତିସଂଗ୍ରହର ପରିଣାମରେ ହେରୁ ଦୀର୍ଘକାଳ ଲଗି ପୁରୁଷର ସମ୍ମତି ନନେଇ ସଂଘଟିତ ହେବାରେ ଲଗିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରଥମରୁ ଆଦୌ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହି ନଥିବାରୁ ପୁରୁଷର ସମ୍ମତିପ୍ରାପ୍ତ କୌଣସି ଏକ ଗତିକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତି ସତେଅବା ଜଦ୍ କଲ୍ ପରି ଆଦୌ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ତଥାପି ସେ ଏକଥାଟିକୁ ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବ ଯେ ପରିଶେଷରେ କେବଳ ତାହାର ସମ୍ମତି ବା ଅସମ୍ମତିହିଁ ଅବଶ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ । ଦୁଏକ ବତ୍ସରର ପ୍ରତିରୋଧ ସହିତ ବଡ଼ ମନ୍ଥର ଭାବରେ ଏହି ଆବିଷ୍କାରଟି ସମ୍ଭବ ହେବ ଅଥବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରକୃତର ସାଧନ ଭଥା ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତ ଅନୁକୂଳନ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ଶୀଘ୍ର ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ଏବଂ ଏହି ଆବଶ୍ୟାରଟି ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଭାହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦୃଷ୍ଟି ବା ଫଳଶ୍ରୁତି ଦ୍ୱାରା ପୂରିତ ଦଗତି ଅନୁସାରେ ପ୍ରକୃତ ଆପଣାକୁ ଓ ଆପଣାର ସାବଯାସ୍ତ ଜିସ୍ତାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ତରରେ ବଦଳାଇ ନେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ । ଏହିପର ସ୍ତରରେ ସାଧକ ଭା'ର ସେହି ପୂଂଭନ ମାନସିକ ନସ୍ୱରଣ ବା ଅହଂପ୍ରେରିତ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ସ୍ଥାନରେ ଏପର ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନସ୍ୱରଣ ଶିକ୍ଷା କରିପାରିବ, ଯାହାକ ଭାହାକୁ ଭା' ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରକୃତ-ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ନସ୍ୱନ୍ୟା ଓ ଶାସ୍ତାରୂପେ ଆଣି ପ୍ରତିସ୍ଥିତ କରିଦେବ; ଏବଂ ଭାକୁ ଆହି ଆଗ ପର କେବଳ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଚେତନ ସାଧନ ବା ଯନ୍ତ୍ରସ୍ୱରୂପ ଦାସ୍ତିଏ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ଆପଣାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଏବଂ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ସେ କେବଳ ସେହି ପରମା ଶକ୍ତି ବା ବିଶ୍ୱସମଗ୍ରର ଜନନୀଙ୍କୁହିଁ ଅନୁଭବ କରିବ, ଭାଙ୍କରଠାରୁ ସେ ଆପଣା ଅନ୍ତରତମ ଆସ୍ଥା ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଓ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା ସବୁକିଛି ଲଭ କରିପାରିବ; ସେହି ପରମା ଶକ୍ତିର ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଲଭ କରିପାରିଲେ ଓ ଭାହାର ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାଟି ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ତରରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ପାରିଲେହିଁ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଲଭ କରିପାରିବ । ଏବଂ ସ୍ୱଂଶେଷରେ, ସେ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଭଥା ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଗତିଶୀଳ ପରମାତ୍ମସତ୍ତାଟି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇ-ଉଠିବ, ଯାହାକ ଭାହାର ସକଳ ଦେଖିବା ଓ ସକଳ ଜାଣିବାର ଯଥାର୍ଥ ଉଦ୍‌ଗମସ୍ଥାନ ହୋଇ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଛି, ସମ୍ମତ, ସ୍ୱୀକୃତ ଭଥା ଅସ୍ୱୀକୃତର ମଧ୍ୟ ଉଦ୍‌ଗମସ୍ଥାନ ହୋଇ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଛି । ସେହି ଆସ୍ତସତ୍ତାକୁହିଁ ଆମେ ପ୍ରଭୁ ବୋଲ୍ ଜାଣିବା, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତା ବୋଲ୍ ଜାଣିବା ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ପରମ ଏକ ବୋଲ୍ ଏବଂ ଇଶ୍ୱର-ଶକ୍ତି ବୋଲ୍ ଜାଣିବା; ଭାହାର ଆସ୍ଥା ହେଉଛି କେବଳ ଭାହାର ଏକ ଅଂଶ, ସେହି ପରମ ସତ୍ତାର ଏକ ସତ୍ତା ଏବଂ ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟରହିଁ ଗୋଟିଏ ସାମର୍ଥ୍ୟ । କର୍ମର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର ଆମ ଭିତରେ ଭଥା ଏହି ଜଗତରେ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାଟିକୁ କେଉଁପରି ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍ୱାତୀତ ଭଥା ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ଶକ୍ତିର ମଧ୍ୟଦେଇ ସେ ସେହି ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ କିଭଳି କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ତ କରୁଛନ୍ତି, ଭାହାର ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଉପରେହିଁ ଆମ ପ୍ରଗତିର ଅବଶିଷ୍ଟ ସ୍ତରଟି ନର୍ଭର କରି ରହିବ ।

ଯେଉଁ ବିଷୟଟି କରିବାକୁ ରହିଛୁ, ଆପଣାର ସ୍ୱଂଜ୍ଞାତାର ଭୂମିରେ ପରମ ପ୍ରଭୁ ଭାହାକୁ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏହା ଦେଖିବାକୁ ଆମେ ଭାଙ୍କର ପରମ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ବୋଲ୍ କହିବା, ଏକପ୍ରକାର ସୃଜନଶୀଳୀ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲ୍ କହିବା ଏବଂ ଏହିପର ସ୍ତରରେ ସେ ଯାହାକିଛୁ ଦେଖନ୍ତି, ଭାଙ୍କର ସହିତ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସଂଚେତନାମସ୍ତ୍ରୀ ଜନନୀ ସେଇଟିକୁ ଆପଣାର ଗଭ୍ୟାସ୍ତ୍ରକ ଆସ୍ପାଟି ମଧ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରନଅନ୍ତୁ, ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ କରଦଅନ୍ତୁ ଏବଂ କାଫିନଙ୍ଗାହ୍ନକା ପ୍ରକୃତ-ଶକ୍ତ ଭାହ୍ନାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ସଂଗଶକ୍ତମନ୍ତ ସଂଜ୍ଞଭାର ସ୍ୱଭ୍ନବଜିସ୍ୱାଟି ରୂପରେ ପରଣତ କରଦଏ । ମାନ, ଯାହ୍ନା ହେବ ଓ ଡେଣ୍ଡ ଯାହ୍ନା କରବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଭାହ୍ନାର ଅନ୍ୟାଦୃଷ୍ଟିଟି ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ଆପଣା ସଶ୍ତ୍ରିରୁହିଁ ଉଦ୍‌ଭୁତ ହୋଇଆସେ, ସିଧା ଭାଙ୍କର ଚେତନା ମଧ୍ୟରୁହିଁ ଅଜାଡ଼ିହୋଇ ପଡ଼େ, ଭାଙ୍କର ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରବାହ୍ନତ ହୋଇଆସେ; ସୃଫି ମଧ୍ୟରୁ ସୃଫିର ଆଲୋକ ପ୍ରବାହ୍ନତ ହୋଇ ଆସିଲ ପର ସଂପୁର୍ଣ୍ଣ ସହ୍ନଜଷ୍ଟ,ଶ୍ରି ଭ୍ନବରେ ଭାହ୍ନା ପ୍ରବାହ୍ନତ ହୋଇଆସେ । ମରଣଶୀଳ ମଣିଷ ଯେଉଁପର ଦେଖେ, ଆମେ ସେହ୍ନ ଦେଖିବାର ପ୍ରସ୍ୱାସ ସହ୍ନତ ଏହ୍ନ ଦେଖିବାର କୌଣସି ତୁଳନା କରପାରବା ନାହିଁ, କର୍ମ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସତ୍ତ୍ୟ କଂବା ପ୍ରକୃତର ଯଥାର୍ଥ ଜାବଟି ବଷସ୍ତରେ ଅନେକ ଆସ୍ୱାସ ସହ୍ନତ କୌଣସି ଜ୍ଞାନରେ ଆସି ପହ୍ନଞ୍ଚିବା ସହ୍ନତ ଆମେ ଏହ୍ନାର ତୁଳନା କରପାରବା ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତର ଆତ୍ମା ଆପଣାର ସଶ୍ତ୍ରି ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଭୁମିରେ ସଂପୁର୍ଣ୍ଣ ଭ୍ନବରେ ସେହ୍ନ ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ୍ନତ ଏକରୂପ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେହ୍ନ ମୂଳା ଶକ୍ତ ବା ବଶ୍ୱାତ୍ତାତା ଜନନାଙ୍କର ଅପରୋକ୍ଷ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେହ୍ନ ସଂପରମ ଇଚ୍ଛାଟି ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହ୍ନ ଅଦୃଇ ଦ୍ରବ୍ୟ ସ୍ୱାତରେ ଆମର ଭିତରେ ଉଦ୍‌ଭୁତ ହୋଇ ଉଠିପାରେ;—ଏପର ଏକ ବସ୍ତୁର ରୂପରେ ଉଦ୍‌ଭୁତ ହୋଇ ଆସିପାରେ, ଯାହ୍ନାକୁ କ ପ୍ରକୃତର ସହ୍ନଜଷ୍ଟ,ଶ୍ରି ଜିସ୍ୱାଟି ଦ୍ୱାହ୍ନିହିଁ ଫପନ୍ନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ତଥା ଫପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ । ସେତେବେଳେ ଆଉ କୌଣସି ବାସନା ନଥାଏ, କୌଣସି ସଚେତନ ଦାସ୍ୱିତ୍ୱ ନଥାଏ, କୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ରିସ୍ୱା ମଧ୍ୟ ନଥାଏ; ସେତେବେଳେ ଯାହ୍ନାକଛୁ ଘଟେ, ଭାହ୍ନା କେବଳ ସେହ୍ନ ଧାରଣଜତ୍ତ୍ୱା, ସଂଭୋବ୍ୟାପୀ ଏବଂ ଅନ୍ତରବାସୀ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଶାନ୍ତି, ଜଶ୍ଚଳତା, ଆଲୋକ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଘଟିଥାଏ ।

ମାନ ତଦାସ୍ତକତାର ସେହ୍ନ ଉଚ୍ଚତମ ଉପଲବ୍ଧିଟି ସମ୍ଭବ ହେବା ପୁଂରୁ ମଧ୍ୟ ସେହ୍ନ ସଂପରମ ଇଚ୍ଛାର କିଛୁ ନା କିଛୁ ଅଂଶ ଏକ ଅନନ୍ୟାଶ୍ରସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରେରଣା ଓ ଆବେଗରୂପେ ଆମ ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ଅବଶ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତ କଣ୍ଠ ଦେଇପାରେ, ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ସେହ୍ନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପାଦିତ ଓ ଗୃଲତ ହେଉଥିବା ଏକ ଜିସ୍ୱାରୂପେ ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇପାରେ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଏକ ସ୍ୱତଃଷ୍ଟ,ଶ୍ରି ଓ ଆତ୍ମ-ନସ୍ତ୍ରୁଣକାସ୍ତ୍ରୀ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରଥାଉ ସତ, ମାନ କେବଳ ଏକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯାସ୍ତ୍ୱରେହିଁ ତାସ୍ପର୍ଯ୍ୟ ତଥା ଧେସ୍ୱର ଏକ ପୁର୍ଣ୍ଣତର ଜ୍ଞାନ ସମ୍ଭବ ହୁଏ । ଅଥଚ, ସେତେବେଳେ କେବଳ ଏକ ପ୍ରେରଣା ବା ଅନ୍ତଃବୋଧରୂପେହିଁ ଆମ ଭିତରେ କର୍ମର ଆବେଗଟି ଜନ୍ମଲଭ କରପାରେ, ମାନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମ ମନର ଷ୍ଟେନ୍ଟି ଅପେକ୍ଷା ଦୁଏଚ ଦୃଢସ୍ଥ ଏବଂ ଡେଦ୍ପର ଷ୍ଟେନ୍ଟରେହିଁ ତାହା ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଜନ୍ମଲଭ କରପାରେ । ଏଠାରେ ଏକ ଫଳଦ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରବଷ୍ଟ ହୋଇ ଆସେ, ମାନ ଫପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନଟି ଆସିବା ଲଗି ତଥାପି ସମସ୍ୟ ବାଙ୍କ ଥାଏ ଏବଂ ଯଦ୍ଦ ତାହା ଆଦୌ କେବେ ଆସେ, ତେବେ ଏକ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଲରେହିଁ ଆସିଥାଏ । ମାନ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଏକ ପ୍ରକାଶମସ୍ୱ ଏକକ ଆଜ୍ଞାରୂପେ ମଧ୍ୟ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସିପାରେ; ଆମକୁ କ'ଣ କରବାକୁ ହେବ, ତାହାର ଏକ ସମଗ୍ର ଅବବୋଧରୂପେ ଅଥବା ଅବବୋଧର ଏକ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ପ୍ରବାହରୂପେ ଆମର ଇଚ୍ଛା କଂବା ଜ୍ଞବନା ମଧ୍ୟକୁ ତାହା ଅବତରଣ କରପାରେ; ଅଥବା ଆମର ଏହି ନମ୍ନତର ଜ୍ଞବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଜ୍ଞବରେ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ କରଦେଇ ଘାରୁଥିବା ଏକ ନର୍ଦ୍ଦେଶରୂପେ ତାହା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଆସି ଆମ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚପାରେ । ଆମର ଯୋଗ ଫପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲଭ ନକରଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ କେତେଗୁଡ଼ଏ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏହିଭଳ ଜ୍ଞବରେ ସମ୍ପନ୍ନ କରବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ; ଅଥବା ଏକ ସାଧାରଣ ନିସ୍ୱା ମଧ୍ୟ ଏହିପର ଜ୍ଞବରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ସତ, ମାନ କେବଳ ଉନ୍ମୋଳନ ଓ ଆଲୋକନର ବଶେଷ ଅବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରେହିଁ ତାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । ଯୋଗରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆସିଗଲେ, ଆମର ଯାବତୀସ୍ୱ କର୍ମ କେବଳ ଏହି ପ୍ରକାରରହିଁ ହୋଇଯାଏ । ଏଠାରେ ଆମେ ଏକ ନମବର୍ତ୍ତମାନ ଅଗ୍ରସରତା ମଧ୍ୟରେ ବସ୍ତୁତଃ ଉନୋଟି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱ ରହିଥିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରଥାଉ, ଯାହାଦ୍ୱାରାକ ସ୍ୱଂପ୍ରଥମେ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତ-ଇଚ୍ଛାଟି କେବଳ କେତେକ ଅବସରରେ ବା ଅଧିକାଂଶ ଅବସରରେହିଁ ତା'ର ଅଙ୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସ୍ୱଂପରମ ଇଚ୍ଛା ବା ତେତନ ପରମସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସଦୀପିତ ଏବଂ ଗ୍ଭଳିତ ହେଇଥାଏ, ତା'ପରେ ସେହି ସ୍ୱଂପରମ ଇଚ୍ଛାଟିକୁହିଁ ସତତ ବାଟ ଚୁଲି ଦେଇଥାଏ, ଏବଂ ସ୍ୱଂଶେଷରେ ତାହା ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ-ନିସ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଏକାତ୍ମ ଓ ବଲ୍ମନ ହୋଇ ରହେ । ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱଟିରେ ଆମେ ତଥାପି ଆମ ବୁଦ୍ଧି, ହୃଦସ୍ୱ ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ଭଳିତ ହେଇଥାଉ; ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେତେବେଳେ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରେରଣା ଓ ମାର୍ଗଦର୍ଶନଟିକୁ ଖୋଜବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ବା ସେଇଟି ଲଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଥାଏ ଏବଂ ତଥାପି ସେମାନେ ତାହାକୁ ସବୁ ସମସ୍ୱରେ ଖୋଜ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ କଂବା ଗ୍ରହଣ କରପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଦ୍ୱିତସ୍ୱ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱଟିରେ ଯେଉଁଠାରେ ଆଗରୁ ମନୁଷ୍ୟର ବୁଦ୍ଧି କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ଷ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ସେଠାରେ ତାହାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଜ୍ଞବରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସଦୀପିତ ବା ଅନ୍ତଦ୍ୱୋଧପନ୍ନ ଅଧ୍ୟାସ୍ମଜ୍ଞବ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ ମନର ପ୍ରତଷ୍ଠା ହୁଏ, ବାହ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟହୃଦସ୍ଥର ସ୍ଥାନରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚୈତ୍ୟ ହୃଦସ୍ଥିର ପ୍ରତଷ୍ଠା ହୁଏ, ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନରେ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ସ୍ୱାର୍ଥମୁକ୍ତ ପ୍ରାଣଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ପ୍ରତଷ୍ଠା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୁଏ । ଏବଂ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିକୁ ଆସି ଆମେ ଏହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ମନର ଅନେକ ଉପରକୁ ସେହି ଅତିମାନସ ସୋପାନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ଥୋଳିତ ହୋଇଯାଉ ।

ଉଦ୍ଦୋଳିଯାକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ କର୍ମମୁକ୍ତ କର୍ମର ମୂଳ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଟି ଠିକ୍ ସେହି ଏକାଭଳି ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମ ଅହଂର ମଧ୍ୟଦେଇ କିଂବା ଅହଂ ଲଗି କୌଣସି କର୍ମ କରେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତି ସ୍ୱଭାବରେ କେବଳ ସେହି ପରମ ପୁରୁଷର ଇଚ୍ଛାରେ ଏବଂ କେବଳ ତାହାର ସ୍ୱାଦଗ୍ରହଣ ଲଗିହିଁ ପ୍ରକୃତ କର୍ମ କରୁଥାଏ । ଆତ୍ମଟିକେ ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନକୁ ଯାଇ ଏହା ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହେଉଥିବା ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ମଧ୍ୟଦେଇ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ସ୍ୱଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଥିବା ନିର୍ବିଶେଷ ଏବଂ ବିଶ୍ୱଗତ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ସେହି ସତ୍ୟରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ; ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଏହି ଜନ୍ମତର ପ୍ରକୃତିର ସୀମାର୍ଯ୍ୟଗତ ନାନା ସ୍ଖଳନଯୁକ୍ତ, ଅଜ୍ଞାନମୟ ଓ ସବୁକିଛିକୁ ବିକୃତ କରି ପକାଇଥିବା ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧ-ବୋଧ ଏବଂ ଏକ ଅଲଙ୍ଘଣୀୟ ବା ବିକାରପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାର ମଧ୍ୟଦେଇ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର କେବଳ ସେହି ସ୍ୱଚ୍ଛପ୍ରଜ୍ଞାମୟୀ, ବିଶ୍ୱାତ୍ମିକା ଏବଂ ବିଶ୍ୱଗତା ପରମା ଜନନୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବାକୁ ଲାଗେ । ସ୍ୱୟଂ ପରମପ୍ରଭୁ ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ପ୍ରକୃତିଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ତଥା ଆପଣାର ପରମ ସ୍ରଷ୍ଟା ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ଚେତନାକୁ ଆବରଣଯୁକ୍ତ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତସତ୍ତ୍ୱକୁ ତାହାର ଯାବତୀୟ ଜଟିଳତା ସହିତ ଏକ ଅହଂରୂପେ ଗଢ଼ିଲତା କରି ରଖିବାକୁ ପ୍ରକୃତିକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏକ ମନୋମୟତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧତର ଆତ୍ମଜ୍ଞାନରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇ ପାରିବାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଅର୍ଦ୍ଧାଲୋକିତ ଏବଂ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଭାବରେ କେତେ ପ୍ରୟାସ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ତଥାପି ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଜନ୍ମତର ନିୟାନ୍ତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଳବତ୍ତର ରହିଥାଏ । ପ୍ରକୃତି ଅଜାଣତରେ ଆମ ଭିତରେ ଯେପରି ସ୍ୱଭାବରେ ନିୟା କରୁଛି, ଅଜାଣତରେ ଆମ ଭିତରେ ଯାହାସବୁ ରୂପାୟିତ କରି ରଖିଛି ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ଯେଉଁସବୁ ସଂସ୍କାରକୁ କେତେ ଗଭୀର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭେଦାଇ ରଖିଛି, ସେହିଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛିହିଁ ପରିପୂର୍ତ୍ତା ଲାଭ କରିବାର ଆମର ଯାବତୀୟ ମନୁଷ୍ୟ-ଚେଷ୍ଟା କେବଳ ବିଫଳହିଁ ହୋଇଯାଏ; କେବଳ ଯେତେବେଳେ ଆମର ଆପଣା ଜ୍ଞାନ ଓ ଆପଣା ଶକ୍ତିଠାରୁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଓ ବୃହତ୍ତର ଶକ୍ତି ଆମ ଅଜ୍ଞାନର ଚାକ୍ଚିକ୍ୟକୁ ଭେଦିଦେଇ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରେ ଏବଂ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଇଚ୍ଛାକୁ ବାଟ ଦେଖାଇବାକୁ ଲାଗେ ବା ଆପଣା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରି ନଏ, ସେତିକିବେଳେ ଯାଇ ତାହା ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ରୂପାନ୍ତରଣ ଲଗି ସମର୍ଥ ହେଉଥିବା ଏକ ସଫଳତା ଆଡ଼କୁ ଧାବିତ ହୋଇପାରେ । କାରଣ ଆମର ଏହି ମନୁଷ୍ୟ-ଇଚ୍ଛାଟି ହେଉଛି ଏକ ବାଟ ଭୁଲ କଣା ହୋଇ ବୁଲୁଥିବା ଆଲୋକରଶ୍ମି, ଯାହାକି ସେହି ପରମ ଶକ୍ତିସତ୍ତାଟିଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ଏକ ଅଲଗା ବାଟରେ ଗତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କଣ ଆସିଛୁ । ଯେଉଁ ଧୀର ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ତାହା ଏହି ନମ୍ନତର ବିସ୍ୱାସ୍ପକତାରି ମଧ୍ୟରୁ ବାହାର ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଆଲୋକ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧତର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହୁଏ, ସେଇଟିକୁ ଆମେ ପରପୂର୍ତ୍ତତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରସ୍ୱାସ କରୁଥିବା ସାଧକ ଲଗି ମୁଖ୍ୟ-ଚ୍ଛାସ୍ୱାରହିଁ ଏକ ଉପଯୋକା ବୋଲି କହିବା । ଏହି ମାର୍ଗଟି ଦେଉଛୁ ଏକ ଶ୍ରମଣ ମାର୍ଗ, କେତେକେତେ ପଦ୍ଧାରା, କଷ୍ଟକ୍ଲେଶ, ଦୁଃଖ, ଅଜ୍ଞାନ-ଆବରଣ, ସ୍ଖଳନ, ପ୍ରମାଦ ଏବଂ ପତନ ଦ୍ୱାରା ପୂରଚ ହୋଇ ରହିଥିବା ମାର୍ଗ । ଏହି ବିଷମ ପଦ୍ଧାରାଟିକୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ତଥା ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜ କରି ଆଣିବାକୁ ହେଲେ, ବା ତାହାକୁ ଦିବ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିତ କରି ରଖିବାକୁ ହେଲେ ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ଦରକାର, ସେହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚେତନାରୁହିଁ ଆପଣାକୁ ଆଣି ବିସ୍ତାରିତ କରି ଦେଇଥିବା ଜ୍ଞାନ ପାଖରେ ମନ ଆପଣାକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିପାରିବା ଦରକାର; ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଅଭିପ୍ସା ଦରକାର, ଏକ ଯଥାର୍ଥ, ପ୍ରମାଦମୁକ୍ତ ଏବଂ ନିଷ୍ଠାପର ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ଦରକାର । 'ନିଗୃଣାରହିତ ହୃଦୟ ସହିତ ସ୍ଥିରଚିତ୍ତ ହୋଇ ଯୋଗର ଅଭ୍ୟାସ କର'—ବୋଲି ଗୀତାରେ କୁହାଯାଇଛୁ; କାରଣ, ଏହି ମାର୍ଗ-ଯାତ୍ରାର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆମକୁ ଅନ୍ତରସ୍ଥ କେତେ କଳହ ଓ ଦୁଃଖର କଟୁ ଗରଲକୁ ଆକଣ୍ଠ ପାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପାନଯାତ୍ରାଟିର ପରଂଶେଷ ଆସ୍ୱାଦସ୍ୱରୂପ ଆମକୁ ଅମୃତତ୍ୱର ସେହି ମଧୁର ସୁଧା ଏବଂ ଏକ ଚିରନ୍ତନ ପରମ ଆନନ୍ଦରହିଁ ମଧୁସୁର ପାନ କରିବାକୁ ମିଳିଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନବମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ସମତାର ଉପଲବ୍ଧି ଓ ଅହଂର ବିନାଶ

ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେବାକୁ ହେବ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମତାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ, କୌଣସିପ୍ରକାର କାର୍ପଣ୍ୟ ନରଖି ଅହଂର ନିବାପନ ଘଟାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତା'ର ଅଙ୍କାନଜଡ଼ିତ ନିସ୍ପାପ୍ତଉଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରକୃତିକୁ ମୁକ୍ତ କରିଆଣି ତାକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାକୁ ହେବ;—ଏହିସବୁ ସୋପାନ ଦେଇନିଏ ଆମେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା ପାଖରେ ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତା ଏବଂ ସମୁଦାୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ପାରିବା ଲଗି ଆପଣାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିବା ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧ କରିପାରିବା । ଏକ ଯଥାର୍ଥ, ସମଗ୍ର ଏବଂ କୁଣ୍ଠାମୁକ୍ତ ଆତ୍ମ-ନିବେଦନ ସମ୍ଭବ କରିପାରିବା । ପ୍ରଥମ ପ୍ରସ୍ତୋଳନଟିରୂପେ ଆମକୁ ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମରେ ଆପଣାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେବାର ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ତାହାକୁ ସମସ୍ତ ସତ୍ତାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଫଳଲାଭର ରୂପ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ତା'ପରେ ତାହାକୁ ଏକ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତାରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ସର୍ବଶେଷରେ ତାହାକୁ ଏକ ସ୍ୱୟଂପ୍ରେରିତ ଅଥଚ ଜୀବନମସ୍ତ ଏବଂ ସଚେତନ ଅଭ୍ୟାସ ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ, ସକଳ ପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟରେ ତଥା ଏହି ଜଗତର ଯାବତୀୟ ବ୍ୟାପାରରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଦେବରୂପ ଏବଂ ଜଗତ୍ର ଶକ୍ତିଟି ଲଗି ଏକ ଯଜ୍ଞରୂପରେହିଁ ସକଳ କର୍ମକୁ କରିପାରିବାର ଏକ ସହଜ ସ୍ୱଭାବରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଜୀବନ ହେଉଛି ଏହି ଯଜ୍ଞର ବେଦୀ, ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ହେଉଛି ଏହି ଯଜ୍ଞର ନୈବେଦ୍ୟ; ଏବଂ ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାତୀତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱଗତ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଙ୍କର ପରିଚୟ ଅଥବା ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଆମେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ କେବଳ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛୁ ବା ତାଙ୍କର କିଞ୍ଚିତ୍ ଆଭାସମାତ୍ର ପାଇପାରୁଛୁ,—ଏହି ଯଜ୍ଞର ନୈବେଦ୍ୟ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦେବତାଙ୍କ ଲାଗିହିଁ ନିବେଦିତ ହୋଇ ରହିବ । ଏହି ଯଜ୍ଞ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମ-ନିବେଦନର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦୂଇଟି ଦଳ ରହୁଛୁ; ଗୋଟିଏ ହେଉଛୁ ଆମେ ଖାସ୍ ଯେଉଁ କର୍ମଟିକୁ କରୁଛୁ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଯେଉଁପ୍ରକାର ଭାବଟି ଦ୍ୱାରା ସେହି କର୍ମଟି କରିଯାଉଛୁ,—ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଯାହାକୁ ଦେଖୁଛୁ, ଯାହାକୁ ଶୁଣୁଛୁ ବା ଯାହାକୁ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ, ସେସବୁଥିରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହିଥିବା ସକଳ କର୍ମର ସେହି ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କର ଆମେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବଟି ଦ୍ୱାରା ଉପାସନା କରିବାକୁ ଯାଉଛୁ ।

ଆମର ଏହି ଅଜ୍ଞାନର ଭୂମିଟିରେ ଆମେ ଛଡାପି ସମ୍ଭାବ୍ୟତମ ସେତିକ ଆଲୋକର ସମର୍ଥ ହୋଇପାରୁଛୁ, ପ୍ରଥମେ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମ କର୍ମଟିର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ହେଉଛୁ । ତାହାକୁହିଁ ଆମେ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଲି ଦେଖିପାରୁଛୁ, କଳ୍ପନା କରିପାରୁଛୁ । ଏବଂ ଏହି କର୍ମଟି ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟବୋଧ ଦ୍ୱାରା ନିସ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଆମର ସହସ୍ରଷ୍ଟା ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ଆମର ଅନୁଭୂତିଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇଥାଏ, କ'ଣସବୁ କଲେ ଆମର ମଙ୍ଗଳ ହେବ ଏବଂ ଜଗତର ମଙ୍ଗଳ ହେବ, ସେସବୁଥିରେ ରହିଥିବା ଆମର ଧାରଣାଟି ଦ୍ୱାରା ତାହା ନିସ୍ପନ୍ନିତ ହେଇଥାଏ କିଂବା, ଆମଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଜ୍ଞାସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ସକଳ କର୍ମର ସେହି ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛୁ, ମାତ୍ର ଛଡାପି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଲାଭ କରି ନାହିଁ, ଆମ ଲାଗି ତାଙ୍କର ଜଣେ ପ୍ରତିନିଧିରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିବା ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟଦେହଧାରୀ ଗୁରୁଙ୍କରହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଆମେ ସେହି କର୍ମଟିକୁ କରୁଥାଇ ପଛକେ, ଏହି କର୍ମଟିର ମୂଳଭିତ୍ତି ସଦ୍ଦା ସେହି ଏକ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମରୂପୀ ଯଜ୍ଞର ସଦ୍ଦମୂଳ ଉପାଦାନଟି ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବା ଉଚିତ୍ତ, ଏବଂ ସେହି ସଦ୍ଦମୂଳ ଉପାଦାନଟି ହେଉଛୁ ଯେ ଆମ କର୍ମର ଫଳ ଲାଗି ଯାବତୀୟ ବାସନାକୁ ଆମେ ସମର୍ପଣ କରି ଦେଇଥିବା; ଏବଂ କର୍ମଗତ ଯେଉଁ ପରିଣାମଟି ଲାଗି ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ, ସେଥିପ୍ରତି କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଆସକ୍ତି ରଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଥିବା । କାରଣ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଫଳ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତି ରହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଯଜ୍ଞଟି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ କଦାପି ସମର୍ପିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଆମର ଏହି ଅହଂଟି ପାଖରେହିଁ ଛିଡାହୋଇ ରହିଯିବ । ଦୁଏତ ଆମେ ଯାହା ଗ୍ରହିବା, ତାହା ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗିପାରିବା; ମାତ୍ର ଆପଣାକୁ କେବଳ ପ୍ରତାରିତ କରିବାରେହିଁ ଲାଗିଥିବା । ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ କେବଳ ପରମ ଦିବ୍ୟରୂପଙ୍କ ବିଷୟରେ ରହିଥିବା ଆମର ଧାରଣାଟିକୁ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିଷୟରେ ଆମର ବୋଧଟିକୁ, ଆମର ସହସ୍ରଷ୍ଟା ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ଆମର ସହାନୁଭୂତିକୁ, କ'ଣ କଲେ ଜଗତର ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ହେବ, ସେସବୁଥିରେ ରହିଥିବା ଆମର ଧାରଣାଟିକୁ ଓ ଏପରିକ ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ଆମର ଆନୁଗତ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଆମର ଅହଂଗତ ପରିତୃପ୍ତି ଓ ଅଭିରୁଚି-

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଗୁଡ଼ିକ ଲଗି କେବଳ ଗୋଟିଏ ମୁଖା ପଣ୍ଡିହିଁ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା, ଏବଂ ଆମର ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରୁ ସକଳ ବାସନାର ମୂଳକୁ ଉପାଡ଼ି ଫିଙ୍ଗିଦେବା ଲଗି ଆମ ଉପରେ ଯେଉଁ ଦାବିଟି କରୁଥିବାରେ ଲଗିଛୁ, ଆମେ ତାହାର ବରୁଦ୍ଧରେହିଁ ଏକ ଜଳନ୍ତ ଢାଲ ଦେଖାଇକରି ବସିଥିବା ।

ଯୋଗର ଏହି ସୋପାନଟିରେ ଏବଂ ଏପରକି ଯୋଗର ସମୁଦାୟ ସାଧନାଟିରେ ବାସନାର ଏହି ରୂପ ତଥା ଅହଂର ଏହି ଆକାରଟିକୁ ଆମେ ଏପରି ଏକ ଶତ୍ରୁରୂପେ ଜାଣିରଖିବା, ଯାହା ବରୁଦ୍ଧରେ କି ଆମକୁ ଏକ ନିରାସ୍ଥାନ ସତତଜାଗରୂକତା ସହିତ ସତର୍କ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ଶତ୍ରୁଟି ଯେ ଆମ ଭିତରେ କେଉଁଠି ଲୁଚି ରହି ପଇଁତରା ମାରୁଛି ଓ ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାରର ଛଦ୍ମବେଶ ପରିଧାନ କରିବାରେ ଲଗିଛି, ସେଥିରେ ଆମେ ଆଦୌ ନିରୁତ୍ସାହିତ ହୋଇପଡ଼ିବା ନାହିଁ ସତ, ମାତ୍ର ତାହାର ଯାବତୀୟ ମୁଖାର ଅନ୍ତରାଳରୁ ତାହାକୁ ଚହ୍ନିନେଇ ପାରିବା ଲଗି ଆମକୁ ସଦାସର୍ବଦା ସାବଧାନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ତାହାର ଯାବତୀୟ ପ୍ରଭାବକୁ ଆମ ଭିତରୁ ବାହାର କରି ନକାଲିଦେବାକୁ ଆମର ପ୍ରୟାସ ଅବଶ୍ୟ ଅବିରତ ହୋଇ ରହିଥିବ । 'କର୍ମଣ୍ୟେବାଧିକାରସ୍ତେ ମା ଫଲେଷୁ କଦାଚନ,'—ଗୀତାର ଏହି ମୀମାଂସକ ପଂକ୍ତିରେହିଁ ଆମକୁ ଏହି ପ୍ରୟାସଟି ଲଗି ସର୍ବୋପନିଷଦୀୟ ଯଥାର୍ଥ ସନ୍ଦେଶଟି ମିଳିଯାଇ ପାରିବ । ଯାବତୀୟ କର୍ମଫଳର ଅଧିକାର ଜେବଳ ଯାବତୀୟ କର୍ମର ସେହି ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତରେହିଁ ରହିଛି, କେବଳ ଯଥାର୍ଥ ଓ ସତ୍ପୁରସ୍ୱ କର୍ମ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ କର୍ମଜନିତ ସଫଳତାଟିକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ଲଗିଥିବା ଏବଂ ଯଦି କେତେବେଳେ ଆମକୁ ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ, ତେବେ ଆମେ ସେଇଟିକୁ ନେଇ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କର ଚରଣତଳେହିଁ ଅର୍ପଣ କରିଦେବା । ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ କର୍ମଫଳ ପ୍ରତି ଯାବତୀୟ ଆସକ୍ତିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିପାରିବା, ସେତେବେଳେ ଆମେ କର୍ମଟି ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଆମର ଯାବତୀୟ ଆସକ୍ତିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା । ଆମେ ଯେକୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଗୋଟିଏ କର୍ମକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉଗୋଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲଗି, କର୍ମର ଗୋଟିଏ ଧାଡ଼ି ଅଥବା କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଅପସରି ଯାଇ ଆଉଗୋଟିଏ ଧାଡ଼ି ବା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯିବା; କିଂବା ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ଯଦି ସେହିପରି ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଆଦେଶ ମିଳେ, ତେବେ ସକଳ କର୍ମକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଆସିବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିଥିବା । ତା' ନହେଲେ କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ କର୍ମଟିକୁ ପ୍ରକୃତରେ ତ୍ୟାଗ କରୁ ନାହୁଁ, କେବଳ ସେହି କର୍ମଜନିତ ଆମର ସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଲଗିହିଁ କରୁଛୁ, ଗତିଶୀଳ ପ୍ରକୃତିର କର୍ମଗତ ପ୍ରୟୋଜନ ଦ୍ୱାରା ତାଡ଼ିତ ହୋଇ କର୍ମ କରୁଛୁ ଅଥବା ଆପଣାର ଅନ୍ତଃପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ କର୍ମ କରୁଛୁ । ମାତ୍ର ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସବୁଗୁଡ଼ାକୁ ଆମେ କେବଳ ସେହି ଅହଂରହିଁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆସ୍ଥାନ ବା ଆଶ୍ରସ୍ଥଳୀ ବୋଲ୍ କହିବା । ଆମ ଜୀବନର ସାଧାରଣ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାକୁ ଚଳୁ ରଖିବା ଲଗି ସେଗୁଡ଼ିକର ଯେତେଯାହା ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନାର ବିକାଶକ୍ରମରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଦିବ୍ୟ ବିକଲ୍ପଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏକ ପରମ ଆନନ୍ଦ ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁହିଁ ଉନ୍ମୁଖ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ନୈଙ୍ଗତ୍ମିକ ଆନନ୍ଦହିଁ ଏହି ଅନାଲୋକିତ ପ୍ରାଣିକ ସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ସୁଖକୁ କାଢ଼ି ଫୋପାଡ଼ି ଦେବ ବା ଆପଣାକୁ ତାହାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନରୂପେ ଅବସ୍ଥାପିତ କରିବ; ଜୀବନର ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ଆବଶ୍ୟକତାଟିର ସ୍ଥାନରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ଆନନ୍ଦମୟ ଆବେଗ ଆସି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ । ସେତେବେଳେ ଅନ୍ତଃପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଚରିତାର୍ଥତା ଆଉ ଏକ ଧେୟ ଅଥବା ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ; ଚତୁଷ୍ପର୍ବତ୍ତିରେ ଏକ ବିମୋଚିତ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଆଲୋକମୟ ପ୍ରକୃତିର କର୍ମରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ରିକ ଚିଆ ନିସ୍ୱାର୍ଥୀଳ ସଭ୍ୟତିର ମଧ୍ୟଦେଇ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେବାହିଁ ଆମର ଧେୟ ଓ ଆବଶ୍ୟକତା ହୋଇ ରହିବ । ଏବଂ ସଂଶେଷରେ, ଯେତେବେଳେ କର୍ମର ଫଳ ଲଗି ସାବଧାସ୍ୱ ଆସକ୍ତି ଚିଆ କର୍ମ ସକାଶେ ମଧ୍ୟ ଆମର ସାବଧାସ୍ୱ ଆସକ୍ତିକୁ ହୃଦସ୍ୱାଠାରୁ ଛିନ୍ନ କରି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଆମ ନିଜକୁ କର୍ମର କର୍ତ୍ତା ବୋଲ୍ ବିଗୁର ଅଥବା ଅନୁଭବ କରିବାର ସେହି ସଂଶେଷ ଓ ଚିଆପି ଲଗି ରହିଥିବା ଆସକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ପରିହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଆମର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଓ ଆମ ଅନ୍ତର ଭିତରେ ଥାଇ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟା ପରମା ଶକ୍ତିହିଁ ଯଥାର୍ଥରେ ସବୁକିଛି କରିବାରେ ଲଗିଛି ବୋଲ୍ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

କର୍ମ ଚିଆ କର୍ମର ଫଳ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତିଚ୍ୟାଗରୁ ମନରେ ଚିଆ ଆତ୍ମାରେ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମତା ଲାଭ କରିବା ଦିଗରେ ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତତର ଗତିଶୀଳତା ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଲାଗେ; ଏବଂ ଆପଣାର ଚିତ୍ତଚ୍ଛ ଭୂମିରେ ସଂଚିତପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ହେଲେ ଏହି ସମତାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସଂଚିତ୍ୟାପୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । କାରଣ, କର୍ମର ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଉପାସନା ତାଙ୍କୁ ଆମର ଭିତରେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଚିହ୍ନିନେବାର ଏବଂ ପ୍ରସନ୍ନତା ସହିତ ଆମ ଭିତରେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାର ଦାବି କରିଥାଏ, ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଏବଂ ସକଳ ଘଟଣାରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଏହିପରି ଚିହ୍ନିନେବାର ଏବଂ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାର ଦାବି କରିଥାଏ । ସମତା ହେଉଛି ଏହି ଉପାସନାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକ ସୂଚକ; ଆମ୍ଭର ସମସ୍ତାରୂପୀ ଭୂମି ଉପରେହିଁ ଯଥାର୍ଥ ସଙ୍ଘ ଓ ଯଥାର୍ଥ ଉପାସନା ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରେ । ପରମପ୍ରଭୁ ସକଳ ସତ୍ତ୍ୱାରେ ସମାନ ଭାବରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି; ତେଣୁ ଆମକୁ ଆହୁ ଆମ ଭିତରେ ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ, ଜ୍ଞାନୀ ଓ ଅଜ୍ଞାନ ଭିତରେ, ବନ୍ଧୁ ଓ ଶତ୍ରୁ ଭିତରେ, ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଇତରପ୍ରାଣୀ ଭିତରେ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ଓ ପାପୀ ଭିତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ମୌଳିକ ଭେଦବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ । ଆମେ କାହାକୁ ଘୃଣା କରିବା ନାହିଁ, କାହାକୁ ସ୍ଥାନ ଦୋଇ ଜାଣିବା ନାହିଁ, କାହାରଠାରେ ଜୁଗୁପ୍ସା ରଖିବା ନାହିଁ; କାରଣ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଆମେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କୁହିଁ ତାଙ୍କର ଖୁସି ଅନୁସାରେ ଗୁପ୍ତ ଅଥବା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା । ସିଏ ଦୁଏତ ଗୋଷ୍ଠିକ ଭିତରେ ଅଳ୍ପ ପରିମାଣରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆଉ ଗୋଷ୍ଠିକ ଭିତରେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦୁଏତ ଗୁପ୍ତ ଅଥବା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିକୃତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ରୂପଟିରେ ସେ ଯାହା ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତିରେ କର୍ମରୂପେ ସେ ଯାହା କରିବାକୁ ଗ୍ରହୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ବା ଜ୍ଞାନ ଅନୁସାରେ ସେ ଯାହାକୁ ସେଇଟି ଲଗି ସଙ୍ଗୋଲ୍ଲୁଣ୍ଠ ବୋଲ୍ ବଗ୍ଧରୁଛନ୍ତି, ସେହି ଅନୁସାରେହିଁ ସେ ପାରିବଶେଷରେ କମ୍ ବା ଅଧିକ ପ୍ରକଟ ଅଥବା ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁକିଛି ହେଉଛି ସେଇ ଆମର ଆତ୍ମସତ୍ତା, ସେହି ଗୋଷ୍ଠିଏ ଆତ୍ମ-ସତ୍ତାହିଁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନେକ ଆକାର ଧାରଣ କରିଛୁ । ଘୃଣା ଓ ଅଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଅବଜ୍ଞା ଓ ଜୁଗୁପ୍ସା, ମୋହ-ଆସକ୍ତି ଅଥବା ରାଗ-ଅନୁରାଗ,—ଏସବୁ ଏକ ବିଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆବଶ୍ୟକ ଓ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ; ଏଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତିର ନିର୍ବାଚନସୃଷ୍ଟିରେ ସହାୟତା କରିଥାନ୍ତି ବା ପ୍ରକୃତିର ନିର୍ବାଚନକାର୍ଯ୍ୟରେ ବା ସେଇଟିକୁ ସ୍ଥାୟୀ କରି ରଖିବାରେ ମଧ୍ୟ ସହାୟକ ହୋଇଥାନ୍ତି । ମାନ କର୍ମଯୋଗୀ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅସ୍ଥାୟୀ ଅବସ୍ଥାବିଶେଷରୂପେ ଦେଖେ, ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକରୂପେ ଦେଖେ, ଅଜ୍ଞାନରହିଁ ଏକ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିରୂପେ ଦେଖିଥାଏ; ଏବଂ ସେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଯାଇଥିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟିଗୋଟି ହୋଇ ତା'ର ପ୍ରକୃତିରୁ ଚଳକୁ ଖସି ପଡ଼ିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି । ଆପଣାର ଶୈଶବକାଳୀନ ବିକାଶ ଲଗି ଆତ୍ମା ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥାଏ, ମାନ ବିଦ୍ୟ କୃଷ୍ଟିର ମାର୍ଗରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏକ ବସ୍ତୁପ୍ରାପ୍ତ ଆତ୍ମାର ଦେହରୁ ଚଳକୁ ଖସିପଡ଼ନ୍ତି । ଆମକୁ ଯେଉଁ ଭଗବତ୍ ପ୍ରକୃତିର ସୋପାନଟିକୁ ଆରୋହଣ କରିଯିବାକୁ ହେବ, ସେଠାରେ ଦୁଏତ ଏକ ବଜ୍ରକଠୁଲ୍ୟ ଓ ଏପରିକ ଏକ ବିନାଶକ କଠୋରତା ଲଗି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ରହିପାରେ, ମାନ ଘୃଣା ଲଗି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କଦାପି କୌଣସି ସ୍ଥାନ ରହିବ ନାହିଁ; ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଶ୍ଳେଷ୍ମ ବା ବଂଙ୍ଗ ଲଗି ସ୍ଥାନ ରହିପାରେ, ମାତ୍ର ଛାଛୁଙ୍ଗ ବା ଅବଜ୍ଞା ଲଗି କୌଣସି ସ୍ଥାନ ରହିବ ନାହିଁ; ଏକ ସୁସ୍ଥିର, ସ୍ପଷ୍ଟଦର୍ଶୀ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବର୍ଜନ ଲଗି ସ୍ଥାନ ରହିପାରେ, ମାତ୍ର ଜୁଗୁପ୍ସା କିଂବା ଅଶ୍ରଦ୍ଧା ଲଗି କଦାପି ସ୍ଥାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଏପରକ ଆମେ ଯାହାକୁ ବିନଷ୍ଟ କରିଦେବାକୁ ଯାଉଥିବା, ସେଇଟି ଲଗି ମଧ୍ୟ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ଘୃଣାଭାବ ରହିବ ନାହିଁ; ତାହାକୁ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କରୁହିଁ ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଏବଂ ସାମଷ୍ଟିକ ଚତୁଷ୍ପଦଜରୂପେ ଚିତ୍ରିନେବାକୁ ଆମେ କଦାପି ପଶ୍ଚାତ୍ପଦ ହେବା ନାହିଁ ।

ଏବଂ ଯେହେତୁ ଆମେ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ସେହି ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କରୁହିଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ରୂପ ବୋଲି ଜାଣିବା, ତେଣୁ ଆମ ଆତ୍ମାର ଭୂମିରେ କୁତ୍ସିତ ତଥା ସୁନ୍ଦର ପ୍ରତି, ପଙ୍କୁ ତଥା ସୁଶ୍ରୀବସ୍ତୁର ପ୍ରତି, ସଭ୍ୟ ତଥା ଅସଭ୍ୟ ପ୍ରତି, ସୁଖକର ତଥା ଅସୁଖକର ପ୍ରତି ଏବଂ ଶୁଭ ତଥା ଅଶୁଭ ପ୍ରତି ଅବଶ୍ୟ ଏକ ସମଭାବୁର ରହିଥିବ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କେବେହେଲେ କୌଣସି ଘୃଣା ନଥିବ, ଅବଜ୍ଞା ନଥିବ କିମ୍ବା ଜୁଗୁପ୍ସା ନଥିବ; ମାତ୍ର ତାହା ପରିବର୍ତ୍ତରେ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁକୁ ସେମାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱାବରେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ବିନଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନଟିରେ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଥିବା ଏକ ସମଭାଯୁକ୍ତ ଚକ୍ଷୁ ରହିଥିବ । କାରଣ ଆମକୁ ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ସକଳ ବସ୍ତୁ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କରୁହିଁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସତ୍ତ୍ୟ ଅଥବା ବାସ୍ତବ ତଥ୍ୟକୁ ଏବଂ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅଥବା ସମ୍ଭାବ୍ୟତାକୁହିଁ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି ଅଥବା ଘୋଡ଼ାଇ ରଖିଛନ୍ତି, ବିକଶିତ କରି ଆଣୁଛନ୍ତି ଅଥବା ବିକୃତ କରି ପକାଉଛନ୍ତି । ଆପଣା ଆପଣାର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସକଳ ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରି ବା ଯେଉଁ ଦୋଷ ବା ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମାନନେଇ ସେମାନଙ୍କ ଲଗି ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରକୃତିର ତାତ୍କାଳିକ ସ୍ଥିତି, ନିସ୍ପୃହକତା ଏବଂ ବିବର୍ତ୍ତନଟି ଯେଉଁ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ରିକୁ ସେମାନଙ୍କ ଲଗି ସମ୍ଭବ କରି ରଖିଛି, ସେହି ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ରରେହିଁ ସେମାନେ ସେସବୁ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ବର୍ତ୍ତମାନ ସମଷ୍ଟିଟିର ସମଗ୍ର ପରମାଣଟି ଲଗି ତଥା ସଂଶ୍ଳେଷ ପରିଣାମଟିକୁ ପରିପକ୍ୱ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଆଣିବା ଲଗି ନିମବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ଉପସ୍ଥିତ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁକ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଛୁ, ସେମାନେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାଙ୍କର ସେଉଁକ ସତ୍ତ୍ୟ ବା ଅନୁନିହିତ ଶକ୍ତିଟିକୁ ପ୍ରକଟ ବା ଫଗୋପିତ କରିଦେବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଏହି ସଦା-ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଲାର ପଛକୁ ଯାଇ ଆମକୁ ସେହି ସତ୍ତ୍ୟଟିର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ବାହ୍ୟ ପ୍ରଭାବଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ନିରସ୍ତ ହେବା ନାହିଁ, ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ଅଭାବ ବା ବିକୃତି ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ନିରସ୍ତ ହୋଇଯିବା ନାହିଁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତେବେଯାଇ ଆମେ ଆପଣାର ଆଦର୍ଶଗୁଡ଼ିକର ଉଚ୍ଚରେ ଶବ୍ଦଟା ଜଣ୍ଡୁଡ଼ଶ, ଶୁଭ, ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ-ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ତତ୍ୱ ସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଉପାସନା କରିପାରିବା । ବସ୍ତୁତଃ ଏହି ଗୁରୁଗୁଡ଼ିକୁ ବଦଳିଯିବାକୁ ହେବ; ଆମେ ବୁଦ୍ଧିଟାକୁ ଉଦ୍ଭଣ ନକରି ତତ୍ୱ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁହିଁ ଉଦ୍ଭଣ କରିବା, ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ବଶ୍ରାମଟଳରୂପେ ଉଦ୍ଭଣ ନକରି ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲଭିହିଁ ସତତ ଉଦ୍ୟମ କରିବା; ଏବଂ ଅଶୁଭ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ପରମ ଶୁଭହିଁ ଚରିତ୍ରଗତର ଧେସ୍ୱ ଓ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହିବ । ମାତ୍ର ଆମେ ଯାହାକିଛୁ କରିବା, ତାହାକୁ ଏତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପୂର୍ଣ୍ଣବୋଧ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ସହଜହିଁ କରିବା; ଏବଂ ଏତ ତତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ, ତତ୍ୟ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ତତ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ତତ୍ୟ ପୂଜାହିଁ ଆମର ଅନୁସରଣୀସ୍ୱ ହୋଇ ରହିବ, ଏହାପରି ବସ୍ତୁର ମାନଦାସ୍ ମାନଦଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକହିଁ ତଦାପି ଅନୁସରଣୀସ୍ୱ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ । ଇତ ଆମ ଭିତରେ ସମତାତ୍ତ୍ୱବ ନଥାଏ, ତେବେ ସେଇଥିପାଇଁ ଏତ ପ୍ରମାଣ ମିଳିଥିବ ଯେ ଅଜ୍ଞାନ ଏସର୍ଫନ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ଆମର ଅନୁଧାବନ କରୁଛୁ, ଏସବ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କଣ୍ଟହେଲେ ବୁଝିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ନାହିଁ ଏବଂ ଅଧ୍ୟତର ଭିତରେ ଏସେ ଏତ ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟ ରହିଥିବ ଯେ ତେବଳ ଆଉ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଲଗିହିଁ ଆମେ ପୁରୁଣା ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାକିକୁ ବଜଷ୍ଟ କରି ଦାଢ଼ାଇଥିବା । ତାଉଣ ଏହି ଷ୍ଟେତ୍ରରେ ଆମେ ତତ୍ୟ ମୂଲ୍ୟବୋଧଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତାଶେ ଆମ ମାନବିକ ମନ ଏବଂ ଜୀବନୀ-ଅସ୍ତାର ତଳନା ଏବଂ ଅବଧାରଣାଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାରେ ଲଗିଥିବା ।

ସମତାତ୍ତ୍ୱବ କହିଲେ ଆମେ ତଦାପି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏତ ନୂତନ ଅଜ୍ଞାନ ଅଥବା ଅନ୍ଧତାକୁ ବୁଝିବାକୁ ଯିବା ନାହିଁ । ସମତା ତଦାପି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗି ଧ୍ୟାନରତାକୁ ଆବାହନ କରି ଆଣିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଯାବତ୍ତୀୟ ରଙ୍ଗକୁ ତଲୁପ୍ତ କରିଦେବା ସଙ୍ଗି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତନ୍ତାନ୍ତ ଆରମ୍ଭ କରିବ ନାହିଁ । ତତ୍ତ୍ୱତା ରହିବ, ଅତ୍ତ୍ୟତ୍ତରେ ଘାର୍ଥତ୍ୟ ଓ ନାନାତ୍ତ୍ୱଧତା ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ; ଏବଂ ଏହି ତତ୍ତ୍ୱଧତାକୁ ଆମେ ଜ୍ଞାସ୍ତ୍ୱ ତା'ର ଯଥାର୍ଥ ମୂଲ୍ୟ ଦେଇ ଦେଖିବା । ଯେତେବେଳେ ଆମର ତତ୍ତ୍ୱ ଏତ ଅଂଶିତ ଓ ପ୍ରମାତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରେମ ଓ ଘୃଣା, ପ୍ରଶଂସା ଓ ଅବଜ୍ଞା, ସହାନୁଭୂତ ଓ ଉପେକ୍ଷା ଏବଂ ଆକର୍ଷଣ ଓ ନଗୁପ୍ସା ଦ୍ୱାରା ନେପାତ୍ତତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେତେବେଳର ବୁଲନାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନେକ ଅଧିକ ନ୍ୟାସ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଆମେ ତାହା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା । ମାତ୍ର ତତ୍ତ୍ୱଧତାଟି ପଛରେ ଆମେ ସବଦା ଏହାର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପରମ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପ ଏବଂ ତତାରମ୍ଭୁତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା । ଏହି ବଶିଷ୍ଟରୂପ ଅତ୍ତ୍ୟତ୍ତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ ହେତି ପ୍ରଜ୍ଞାମସ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ତତ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୋଜନଟି ରହିଛୁ, ଆମେ ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁତବ କରିବାକୁ ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା, ଅଥବା, ଯଦି ସେଇଟି ଆମ ପାଖରୁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ତାହାର ଉପରେ ଅନ୍ଧଭାବ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବା । ଆମର ମନୁଷ୍ୟସୁଲଭ ମାନଦଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକର ଆଖିରେ ତାହା ବୈଷମ୍ୟଯୁକ୍ତ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଥବା ଅଶୋଧିତ ଏବଂ ଅସମାପ୍ତ ବା ଏପରିକ ମିଥ୍ୟାମୟ ଓ ଅଶୁଭ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଅନ୍ତଃତଃ ସେଉଡିକ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ।

ଏବଂ ଏହାପରି ସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଦୁଃଖଦ ତଥା ସୁଖକର ସକଳ ଘଟଣା, ପରାଜୟ ଓ ସାଫଲ୍ୟ, ସମ୍ମାନ ଓ ସମ୍ମାନହାନି, ସୁନାମ ଓ ଦୁର୍ନାମ ତଥା ସୌଭାଗ୍ୟ ଏବଂ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଏକ ସମଭାତ୍ୱର ଅର୍ଜନ କରିପାରିବା । କାରଣ ସକଳ ଘଟଣା ମଧ୍ୟରେ ଆମେ କେବଳ ସକଳ କର୍ମ ତଥା ପରିଣାମର ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁହିଁ ଦେଖି ପାରୁଥିବା, ଏବଂ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କରହିଁ ଏହି ବିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୋପାନର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରୁଥିବା । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିସମର୍ଥ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚକ୍ଷୁଟି ରହିଛନ୍ତି, ସେ ସେମାନଙ୍କର ଆଗରେ ଆପଣାକୁ ଆଣି ପ୍ରକାଶିତ କରିଦଅନ୍ତି; କେତେକେତେ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ତଥା ସେଗୁଡ଼ିକର ଲୀଳା ତଥା ପରିଣାମ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ ଓ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି ସେ ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଆପଣାକୁ ଆଣି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦଅନ୍ତି । ସକଳ ବସ୍ତୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ସଂଘଟନ ଅଡ଼ୁଆ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଘୂରୁଛନ୍ତି; କେବଳ ଆମର ଆନନ୍ଦ ବା ପରିତୃପ୍ତି ନୁହେଁ, ଆମର ଦୁଃଖଭୋଗ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାତ ପ୍ରଭୃତି ଯାବତୀୟ ଅନୁଭୂତ ବସ୍ତୁତଃ ଏକ ବିଶ୍ୱମୟ ଗଠନସ୍ପନ୍ଦନକୁହିଁ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିବାରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆବଶ୍ୟକ କଡ଼ା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଗଠନସ୍ପନ୍ଦନଟିକୁ ବୁଝି ସେଥିପ୍ରତି ଆପଣାର ସମର୍ପଣ ଜଣାଇବା ହେଉଛୁ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ବିଦ୍ରୋହ କରିବା, ଛାଡି ଚାଲି ରହିବା ଏବଂ ଚିତ୍କାର କରିଉଠିବା,—ଏସବୁ କେବଳ ଆମ ଅଶୋଧିତ ତଥା ଅଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତିରତ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକରହିଁ ପରିଣତିସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବ । ସମଗ୍ର ଜୀଡ଼ାଟି ଭିତରେ ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ପରି ବିଦ୍ରୋହର ମଧ୍ୟ ସ୍ୱକୀୟ ଉପଯୋଗିତାମାନ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି, ଏପରିକି ଏହାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ, ସହାୟକ ବୋଲି କୁହାଯିବ, ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ କାଳରେ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଦିବ୍ୟ ବିବର୍ତ୍ତନଟି ସକାଶେ ବିଦ୍ରୋହ ମଧ୍ୟ ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ଏକ ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ ବିଦ୍ରୋହର ଗଠନସ୍ପନ୍ଦନଟିକୁ ଆମେ ଆମ୍ଭର ଶୈଶବାବସ୍ଥାର ଅଥବା ତାହାର ଅଶୋଧିତ କୈଶୋରାବସ୍ଥାରହିଁ ଏକ ବିଷୟ ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବା । ପରିପକ୍ୱ ଆତ୍ମା କଦାପି ନିଜ କରେ ନାହିଁ, ଜଳକୁ ପଳାଇବାର ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତାହା ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ଆପଣାର ଜୀବନକୁ

ଆଶିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ; ତାହା ଏଡ଼େ ପାଟି କର ଚତ୍କାର କରେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସ୍ୱୀକାର କରନେଏ ଏବଂ ଉନ୍ନତ ତଥା ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ଗଢ଼ିବା ଲଗି ଉଦ୍ୟମ କରୁଥାଏ। ସେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜ୍ଞବରେ କୌଣସି ବଦ୍ରୋହ କରେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବା ଲଗି, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବା ଲଗି ଉଦ୍ୟମ କରୁଥାଏ। ତେଣୁ ସେହି ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କର ହାତରୁ ଆମେ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁକୁ ଏକ ସମତାଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରିବା। ସଫଳତା ପର ବିଫଳତାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସ୍ଥିରଚିତ୍ତ ହୋଇ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଥରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେବା, ଭବ୍ୟ ବଳସ୍ୱର ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ଆସି ଉପଗତ ହେବାଯାଏ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହିଭଳିହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବା। ଭବ୍ୟ ପରମବିଧାନଟିର ଏକ ଅଂଶରୂପେ ଆମ ପାଖକୁ ଆସୁଥିବା ଆମର ତୀବ୍ରତମ ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଆପଣାର ଆତ୍ମା, ମନ ଓ ଶରୀରକୁ ଅବିଚଳିତ ରଖିବା; ସର୍ବାଧିକତମ ଆନନ୍ଦ ଓ ହର୍ଷ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଏଗୁଡ଼ିକ କଦାପି ଅଭିଭୂତ ହୋଇପଡ଼ିବେ ନାହିଁ। ଏହିପରି ସଂଚେତ ଜ୍ଞବରେ ଜ୍ଞରସାମ୍ୟଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଆମେ ଅବିଚଳ ଜ୍ଞବରେ ଆମର ପଥଟିରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଚାଲିଥିବା, ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଏକ ସମତାଯୁକ୍ତ ଶାନ୍ତଜ୍ଞବ ସହିତ ଗ୍ରହଣ କର ନେଇଥିବା; ଏହିପରି ଜ୍ଞବରେ ପରିଶେଷରେ ଆମେ ଏକ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ଉତ୍ତୋଳିତ ସୋପାନ ଲଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯିବା ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସେହି ପରମ ତଥା ବଶ୍ୱଗତ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବା।

ଏକ ଘୋର କଠୋର ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ଆତ୍ମ-ଶୃଙ୍ଖଳା ବିନା ଏହି ସମତାଜ୍ଞବର ଅର୍ଜନ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ। ଯେତେବେଳଯାଏ କାମନା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ରହିଛି, ସେତେବେଳଯାଏ କେବଳ ନସ୍ତବ୍ଧତା ଏବଂ କାମନା-ଜନିତ କ୍ଲାନ୍ତିର କେତୋଟି ସାମୟିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ବ୍ୟତୀତ ସମତା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ; ଏବଂ ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଅଧିକତର ପରିମାଣରେ ଜଡ଼ତ ନର୍ଜୀବ ଉଦାସୀନତା ବା ଆପଣା ସହିତ ଧକ୍କା ଖାଇ କାମନାର ଆପଣା ପାଖରୁ ବାହୁଡ଼ି ଆସିବା ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ଥିରତ୍ୱସ୍ଥା ଏବଂ କୌଣସି ଜ୍ଞବାତ୍ମକ ଚିତ୍ତଗତ ଏକତା ଲଗି ଜିଏତ ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥିବ। ପୁନଶ୍ଚ, ଚିତ୍ତଗତ ସମତାର ଏହି ସାଧନା ବା ବକାଶ ଭିତରେ ଆପଣାର ଆବଶ୍ୟକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଏବଂ ସୋପାନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ରହିଛି। ସାଧାରଣତଃ ଆମକୁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସହନଶୀଳତାର ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରୁହିଁ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ; କାରଣ ଆମକୁ ସକଳ ସଂସ୍ପର୍ଶର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଡ଼େ ଏବଂ ଆତ୍ମସ୍ଥରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ଯାହାକିଛୁ ସତ୍ତ୍ୱଣା ବା ଆଘାତ ଦେଉଛୁ, ଆମେ ଯେପରି ତାହା ପାଖରୁ ଗୁଟିସୁଟି ହୋଇ ଦଉଡ଼ି ପଳାଇବା ନାହିଁ, କିଂବା ଯାହା ପୁଖରର ବୋଲି ଲଗୁଛୁ ଏବଂ ଯାହା ଆମକୁ ତାହା ଆଡ଼କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରି ନେଉଛୁ, ଆମେ ଆରୁର ଭାବରେ ତାହାର ଆଡ଼କୁ ଦଉଡ଼ି ଯିବା ନାହିଁ, ସେଥିଲାଗି ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଜନ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ଉପଯୁକ୍ତ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ରଖିବାକୁ ହେବ; ଅପର ପକ୍ଷରେ ଆମେ ଗ୍ରହଣ କରି ଶିଖିବା, ସମ୍ପୃକ୍ତୀନ ହୋଇ ଶିଖିବା, ସହ୍ୟ କରି ଶିଖିବା ଏବଂ ଜୟ କରି ଶିଖିବା । ଯାବତୀୟ ସ୍ପର୍ଶକୁ ସହ୍ୟ କରିବା ଲଗି ଆମେ ଯଥେଷ୍ଟ କାଣ ହୋଇଥିବା; କେବଳ ଆମର ସମୁଚ୍ଚତ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ପର୍ଶଗୁଡ଼ିକୁ ନୁହେଁ, ମାନ ଆମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ବା ଜମ୍ବରେ ଅବସ୍ଥିତ ସକଳ ପୃଥିବୀ ଓ ସେସବୁର ଅଧିବାସୀଙ୍କ ସହିତ ଆମର ସହାନୁଭୂତି ଅଥବା ଆମର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଭିତରୁ ଯେଉଁ ସ୍ପର୍ଶଗୁଡ଼ିକ ଜନ୍ମଲଭ କରିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସହିବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ଆମେ ଯଥେଷ୍ଟ ଭାବରେ କାଣ ହୋଇଥିବା । ସକଳ ମନୁଷ୍ୟ, ସକଳ ବସ୍ତୁ ତଥା ସକଳ ଶକ୍ତିସମୂହ ଆମ ଉପରେ ଯାହାକିଛୁ କିୟା କରୁଥିବେ ଓ ଯାହାକିଛୁ ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ପକାଉଥିବେ, ଦେବତାମାନେ ଯାହାକିଛୁ ଗ୍ରୁପ ଦେଉଥିବେ ଓ ଅସୁରମାନେ ଯାହାକିଛୁ ଆକ୍ରମଣ କରୁଥିବେ, ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଶାନ୍ତ ଭାବରେ ସହ୍ୟ କରିଥିବା; ଆତ୍ମାର ଅନନ୍ତ ଅନୁଭୂତିପଥରେ ଆମ ପାଖରେ ଯାହାକିଛୁ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିଥିବ, ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଏବଂ ଆମ ଚିତ୍ତଗତଭାର ଅନାକୁଳ ସାଗରଗୁଡ଼ିକରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିକ୍ଷିପ୍ତ କରି ରଖିପାରିବା । ସମଜାର ପ୍ରସ୍ତୁତକ୍ରମରେ ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିକୁ ଆମେ ଚିତ୍ତଶିକାଳ ବା ଷ୍ଟଇକ୍‌ପର୍ଯ୍ୟାୟ ବୋଲି କହିପାରିବା; ଏଇଟି ହେଉଛୁ ଏହି କ୍ରମଟିରେ ସଂପ୍ରାଥମିକ ଭାଳ, ତଥାପି ଏକ ସାରତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାଳ । ମାନ ଦେହ, ହୃଦୟ ଏବଂ ମନର ଏହି ଅବରତ ସହନବୃତ୍ତିକୁ ଆପଣାର ଚିତ୍ତଗତ ଭୂମିରେ ଏକ ଉଚ୍ଚ ପରମ ଇଚ୍ଛା ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବାର ଏକ ଅବରତ ବୋଧ ଦ୍ୱାରା ପୁନଃଗଳତ କରି ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଜାଅନ୍ତା ମାଟିପିଣ୍ଡୁଳାଟିକୁ କେବଳ ଯେ ଏକ ଦୃଢ଼ ତଥା ସାହୁସିକ ସହ୍ୟସଡ଼ ସହିତଛି ନତସସ୍ତକ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ତା' ନୁହେଁ, ତରମ ଦୁଃଖର ସହନବେଳେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଆଣୁଥିବା ସେହି ଉଚ୍ଚ ପରମ ଦାତାର ସ୍ପର୍ଶ ପାଖରେ ତାକୁ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଉତ୍ସର୍ଗର ଭାବ ସହିତ ନତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଈଶ୍ୱରପ୍ରେମୀର ଜ୍ଞାନପୂର୍ଣ୍ଣ, ଭକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଏପରିକ ଏକ କରୁଣାପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିତ୍ତଶା ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ; ଏବଂ ଏହି ପ୍ରକାରର ଚିତ୍ତଶା ସେହି ଜଗତ ବଦ୍ଧର ଓ କେବଳ ସ୍ପର୍ଶନିର୍ଭର ସହିଷ୍ଣୁତାଠାରୁ ସଦ୍ଧା ଅଧିକ ଫଳକାସ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଏହି ଗ୍ରହଣପାରିଟିକୁ ପ୍ରକୃତରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୁଏତ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠିନ କଣ ହଆର ସଧ କରଦେଇ ପାରେ । କାରଣ ସେହ୍ନ ହତଷା ଏପର ଏକ ଶକ୍ତକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରଦଏ, ଯାହାକ ପ୍ରଜ୍ଞାର ସମର୍ଥ ହୋଇପାରେ, ପ୍ରେମର ସଧ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ତାହାର ସ୍ଥିରତା ଏପର ରଶ୍ମୀର ଜ୍ୱବରେ ପ୍ରେରତ ଏକ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହଥାଏ ଯାହାକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହଜରେ ଆନନ୍ଦ ସଧକୁ ଅତନମ କରଯାଏ । ଇର୍ଗ୍ଗ ତଥା ହତଷାର ଏହ୍ନ ପର୍ଯାସ୍ଥିରୁ ଏହ୍ନ ଲଭଟି ଆମକୁ ମିଳଥାଏ ଯେ ଏହ୍ନା ଆମକୁ ସକଳ ଆଘାତ ତଥା ସଘର୍ଷର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଲଗି ଯଥେଷ୍ଟ ବଳ ଆଣି ଦେଇଥାଏ ।

ଏହ୍ନ ପର୍ଯାସ୍ଥିର ପରେ ଉଦାସୀନ ନରପେକ୍ଷତା ଏବଂ ଉଦାସୀନତାର ଏକ ପର୍ଯାସ୍ଥି ଆସି ପହ୍ନଞ୍ଚେ, ଯେତେବେଳେ କ ଆତ୍ମା ଯାବତୀସ୍ଥି ପ୍ରକାରର ହର୍ଷ ତଥା ବଷାଦରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସୁଖରେ ଆତୁର ହୋଇ ପଡ଼ବାର ତଥା ଦୁଃଖ ଓ କଷ୍ଟସହନରେ ଛଟପଟ ହେବାର ସକଳ ପାଶରୁ ନସ୍କୃତ ଲଭ କରେ । ସେତେବେଳେ ସକଳ ବସ୍ତୁ, ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତ ଓ ସକଳ ଶକ୍ତମତ୍ତାକୁ, ଆପଣାର ହେଉ ଅଥବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ସକଳ ଜ୍ୱବନା, ଅନୁଭବ, ଇର୍ନ୍ଦ୍ରିସ୍ପନ୍ଦନ ଓ କର୍ମକୁ ଉପରୁ ଥାଇ ଏପର ଏକ ଜ୍ୱବରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରହୁଏ, ଯାହାକ ସ୍ୱଂ ଅନାନ୍ଦୋଳତ ଏବଂ ନର୍ବିକାର ହୋଇ ରହଥାଏ ଓ ଏହ୍ନସବୁ ବସ୍ତୁ ଦ୍ୱାସ୍ତ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବଚଳତ ବା ବ୍ୟାହତ ହୋଇପଡ଼େ ନାହ୍ନି । ସମସ୍ତାର ପ୍ରସ୍ତୁତନମରେ ଏହ୍ନ ପର୍ଯାସ୍ଥିକୁ ଆମେ ଦାର୍ଶନକ କାଳ ବା ଚନ୍ତାତ୍ମକ କାଳ ବୋଲ୍ କହପାରବା, ଏକ ବଶାଳ ତଥା ଅତମହାନ୍ ଚତସ୍ପନ୍ଦନ ବୋଲ୍ କହପାରବା । ମାନ ଜୀବନସ୍ଥାନଙ୍କ ପର ସକଳ କର୍ମ ଓ ଅନୁଭୂତକୁ ଚୁଡ଼ ବମୁଖ ହୋଇ ଗୁଲିଯିବାରେ ଏହ୍ନ ଉଦାସୀନତା ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଶେଷ କରଦେଇ କଦାପି ବସିଯିବ ନାହ୍ନି, କୌଣସି କ୍ଲାନ୍ତରୁ ଜନ୍ମଲଭ କରଥିବା ଏକ ଅଶ୍ରଦ୍ଧା ହୋଇ ରହବ ନାହ୍ନି, କୌଣସିପ୍ରକାର ବରକ୍ତ କଂବା ଅରୁଚରୁ ଜାତ ହୋଇଥିବା ଏକ ଘୃଣାରେ ପରଣତ ହୋଇପଡ଼ବ ନାହ୍ନି । ନଗ୍ନ ଅଥବା ପରରୁଷ୍ଟ କାମନା ପର ତାହା କଦାପି ପଛକୁ ଲେଉଟି ଯାଉ ନଥିବ ଅଥବା ଆପଣାର ଅତ୍ୟନୁତ୍ସଗମସ୍ଥ ଲକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକରୁ ବଲପୁଂଜକ ପଛକୁ ହଟାଇ ଦଆଯାଇଥିବା ଏକ ପସ୍ତହତ ଏବଂ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଅହଂଗତଭାର ସଧ କୌଣସି ନଷ୍ଟି ସ୍ଥ ନୁବ୍ଧତା ହୋଇ ରହବ ନାହ୍ନି । ଆତ୍ମା ପରପକ୍ୱ ହୋଇ ନଥିଲେ ପଛକୁ ହଟିଯିବାର ଏହ୍ନସବୁ ଯାବତୀସ୍ଥ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ପ୍ରାସ୍ତ ଅନବାର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ୱବରେ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାନ୍ତ ଏବଂ ଆମର ସେହ୍ନ ଉତ୍ସୃତ, କାମନା ଦ୍ୱାସ୍ତ ତାଡ଼ତ ପ୍ରାଣମସ୍ଥ ପ୍ରକୃତତିକୁ ନାନାଭାବେ ନରୁସାହତ କର ରଙ୍ଗି ସେମାନେ ହୁଏତ କୌଣସି ଏକ ପ୍ରକାରେ ଆମର ଅଗ୍ରଗତରେ ସହାସ୍ଥକ ସଧ ହୋଇପାରନ୍ତ, ମାନ ସେହ୍ନଭଳ ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲଭ କରବାକୁହ୍ନି ଆମର ଏହ୍ନ ସାଧନା ଆଦୌ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହି ନାହିଁ । ଆମକୁ ଯେଉଁ ଉପେକ୍ଷାଭାବ ଓ ଜରପେକ୍ଷତାର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବାକୁ ହେବ, ସେଇଟି ହେଉଛୁ ବସ୍ତୁଗତ ସକଳ ଘଟଣାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଉଦାସୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାର ଏକ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଉଚ୍ଚତା; ଯାହାକି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଲୋକନ କରିଥିବ, ଗ୍ରହଣ କରିଥିବ ବା ବର୍ଜନ ମଧ୍ୟ କରିଥିବ, ମାତ୍ର ସେହି ବର୍ଜନଟି ଦ୍ୱାରା କଦାପି ବଚଳିତ ହୋଇପଡ଼ି ନଥିବ କିଂବା ଗ୍ରହଣଟିର କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ନଥିବ । ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଆପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଓ ଆପେ ଧାରଣ କରିଥିବା ଓ ସମ୍ଭବ କରି ରଖିଥିବା ପ୍ରକୃତର ଯାବତୀୟ ନିସ୍ପୃହତା ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ଅଲଗା କରି ରଖିଥିବା ଏକ ନିର୍ମଳ ପରମ ଆତ୍ମା ବା ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତାର ଏହା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଜଳନ୍ତବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସିଥିବ, ତାହାର ସହିତ ଗଣ୍ଠି ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ଏକତ୍ୱ ଲାଭ କରିଥିବା ପରି ସେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ବିଶ୍ୱଜଗତର ଯାବତୀୟ ଗତି ତଥା ନିସ୍ପୃହତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥିବା ସେହି ନିର୍ମଳ ଓ ଶାନ୍ତ ପରମସତ୍ତାରହିଁ ଏକ ଅଂଶ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ତାହାର ଭିତରେ ନିମଜ୍ଜିତ ହୋଇଯାଇଥିବା ପରି ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିବ । ଏହି ଉଚ୍ଚ ଅତିକ୍ରମଣର ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିରେ ଆମର ଯେଉଁ ଲାଭ ହେବ, ସେଇଟି ହେଉଛୁ ସେ ଏହାଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାର ଶାନ୍ତତା ଅବିଚଳିତ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ବିଶ୍ୱରୂପ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନର ସୁଖପ୍ରସ୍ପାତମସ୍ତ ଭରଙ୍ଗହିଲ୍ଲୋଲ ବା ବକ୍ଷୋଭକାସ୍ପ ଉତ୍ତୁଙ୍ଗ ଉର୍ମିମାଳା ଓ ଲହରୀ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ତାହା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

ଅନ୍ତର୍ଗତ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ସୋପାନ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସିପ୍ରକାର ବନ୍ଧ ବା ଅବରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ନରହି ଯଦି ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇ ପାରିବା, ତେବେ ଆମେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଦିବ୍ୟ ସମତାବୋଧର ସ୍ଥିତି ଭିତରେ ପ୍ରବେଶଲାଭ କରିବା ଯାହାକି ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉତ୍ତୋଳନ ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ଏକ ଶାନ୍ତ ଆବେଗମସ୍ତତା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେଉଥିବ; ତାହା ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତ ଆତ୍ମାର ସେହି ସଂବୋଧଶୀଳ ଏବଂ ସଂଗାଧିକାସ୍ପ ଉଲ୍ଲାସମସ୍ତ ସମତା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେଉଥିବ, ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଆପଣାର ବେଢ଼ ମଧ୍ୟରେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇ ପାରୁଥିବା ଏକ ସଶ୍ରୀଗତ ପ୍ରଗାଢ଼ ତଥା ଅବନ୍ଧୁର ବିଶାଳତା ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେଉଥିବ । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟଟି ହେଉଛୁ ପରମ ପର୍ଯ୍ୟାୟ, ଏବଂ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ପରମା ବିଶ୍ୱଜନନୀଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିବେଦନ କରିଦେବାର ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟଦେଇହିଁ ସେଠିକୁ ଆମର ବାଟଟି ପଡ଼ିଛୁ । କାରଣ ସେତେବେଳେ ଆମର ବଳ ଏକ ସୁଖମସ୍ତ ଅଧିକାରଲାଭରେହିଁ ବିଜୟମଣ୍ଡିତ ହୋଇଥାଏ, ଶାନ୍ତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଆନନ୍ଦରେ ପରିଣତ ହୁଏ,-ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରଶାନ୍ତିର ଅଧିକୃତ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଟିକୁ ଆପଣାର ଅଧିକାରକୁ ଆଣିବା ଲାଗି ଏକ ଉପିରୁପେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ମାତ୍ର ଏହି ଉଚ୍ଚତର ପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେଲେ, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଥାଇ ଏହାସବୁ ଯାବତୀୟ ରୂପାୟନ, ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱ, ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ତଥା ଶକ୍ତିମଣ୍ଡଳର ସତତଧାବନଟି ଉପରେ ଅବଲୋକନ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାର ଏହି ନରପେକ୍ଷ ଉଦାସୀନତାକୁ ପରବର୍ତ୍ତିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ବଳିଷ୍ଠ ତଥା ଶାନ୍ତ ଆତ୍ମବନସ୍ୱ ଏବଂ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଓ ପ୍ରଗାଢ଼ ସମର୍ପଣର ଏକ ନୂତନ ବୋଧରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ନଈଁ ଆସିବାକୁ ଆଉ ଏକ ନରାସକ୍ତ ମାନନେବା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ଏହାକୁ ଏକ ସହର୍ଷ ଗ୍ରହଣ କରିବା ବୋଲିହିଁ କୁହାଯିବ; କାରଣ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦୁଃଖଭୋଗ କରୁଥିବାର, କୌଣସି ବୋଝ ଅଥବା ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ବୋହୁଥିବାର ଆଦୌ କୌଣସି ଅନୁଭୂତି ନଥିବ, କେବଳ ପ୍ରେମ, ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ନିବେଦନର ପୁଲକହିଁ ତାହାର ସମ୍ପୃକ୍ତି ଆକୃତିକୁ ଆଲୋକଦୀପ୍ତ ଭାବରେ ବୃଦ୍ଧିକରି ରଖିଥିବ । ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାର ଆମେ କେବଳ ଏକ ଅବବୋଧ କରିପାରୁଛୁ, ଏବଂ ତେଣୁ ତାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛୁ ଏବଂ ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରୁଛୁ, ଏହି ସମର୍ପଣ କେବଳ ତାହାର ପାଖରେହିଁ ଏକ ସମର୍ପଣ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତାହା ସେହି ପରମ ଇଚ୍ଛାଟି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏପରି ଏକ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଜ୍ଞାଟି ପାଖରେ ଏକ ସମର୍ପଣ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଯାହାକୁ କି ଆମେ ଚହ୍ନିନେଇ ପାରୁଥିବା; ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏପରି ଏକ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ପାଖରେ ଏକ ସମର୍ପଣ ହୋଇ ରହିବ, ଯାହାକୁ କି ଆମେ ଅନୁଭବ କରି ପାରୁଥିବା ଏବଂ ସହର୍ଷ ଆପଣାକୁ ତାହାର ଅଧୀନ କରି ରଖି ପାରୁଥିବା । ଆମ ନିଜର ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକ ପରମ ଚିତ୍‌ଗତତା ତଥା ଆତ୍ମାର ସେହି ପ୍ରଜ୍ଞା ଏବଂ ପ୍ରେମ ପାଖରେ ଏକ ସମର୍ପଣ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଯାହା ସହିତ କି ଆମେ ଏକ ପୁଖରର ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକତ୍ୱରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ପାରୁଥିବା । ଏକ ଏକାଙ୍କୀ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତା, ଶାନ୍ତିତ୍ୱବ ଏବଂ ସ୍ଥିରତା; ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ଉପାର୍ଜିତ ଦାର୍ଶନିକ ସମତାତ୍ତ୍ୱବର ସଂକ୍ଷେପ କଥା; ମାତ୍ର ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଭୂତିର ଭୂମିରେ ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ଏହି ଆପଣା-ବିସୃଷ୍ଟ ସ୍ଥିତିଟି ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରି ବାହାର କରିନଏ ଏବଂ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଆଦ୍ୟଅନ୍ତଖାନ ଆନନ୍ଦମସ୍ତତାର ଏକ ସଂଭୋଗ୍ୟାଗୀ ପରମ ଅଭିଭୂତିର ସାଗରଟି ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରେ । ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଆମେ ଏକ ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ସମତା ସହିତ ସକଳ ପ୍ରକାର ସଂସ୍ପର୍ଶ ଲାଭ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଏକ ଅବନାଶୀ ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦର ସ୍ପର୍ଶଟିକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥାଉ, ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଦ୍ୱନ୍ଦସ୍ପ ମଧ୍ୟରେ ସଦାବା ଆତ୍ମଗୋପନ କରି ରହିଥିବା ଏକ ପରମ ସୁଖର ସ୍ପର୍ଶ ଅନୁଭବ କରୁ । ବଶ୍ୱଗତ ତଥା ସମତାଯୁକ୍ତ ଏହି ଉଦ୍ଧାସମସ୍ୱତା ପୂର୍ଣ୍ଣୀପଗତ ହେବାର ଲକ୍ଷସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ହୋଇଉଠେ, ସେହି ଅନନ୍ତ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଦ୍ୱାରଗୁଡ଼ିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସକଳ ବୋଧର ଅତୀତ ସେହି ବିପୁଳ ପୁରୁଷ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ।

*

ବାସନାନାଶ ଏବଂ ଆତ୍ମାର ସମତାଷ୍ଟିକୁ ଲାଭ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆମର ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବଟି ଆପଣାର ଚରମ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ଫଳଦାୟକତା ଦ୍ୱାରା କରିପାରିବା ପୂର୍ବରୁହିଁ ଆମେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗୁରୁଣାର ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତି କରି ଦେଇଥିବା, ଯାହାକି ଆମକୁ ଆମ ଅହଂବୋଧଟିର ବିନାଶ ଲାଗି ଆଗକୁ ବାଟ କଢ଼ାଇ ନେଇଥିବ । ସାଧ କର୍ମଯୋଗୀ ଲାଗି କର୍ମଗତ ଅହଂବୋଧଟିର ବିନାଶ ହେଉଛି ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନଟିରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପାଦାନ । କାରଣ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଯାବତୀୟ ଫଳ ତଥା ଫଳର ବାସନାକୁ ଯନ୍ତ୍ରର ପରମ ଅଧିଷ୍ଠାତାଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ପାରିଥାଉ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମେ କେବଳ ଗୌଣିକ ବାସନାଗତ ଅହଂବୋଧଟିକୁହିଁ ଛାଡ଼ି ପାରିଥାଉ ଏବଂ ତଥାପି ଆମେହିଁ କର୍ମଟିକୁ କରୁଛୁ ବୋଲି ଏକ ଅହଂବୋଧ ଆମ ଭିତରେ ବେଶ୍ ରହିଯାଇ ପାରିଥାଏ । ଆମେ ସ୍ୱୟଂ ହେଉଛୁ କାର୍ଯ୍ୟଟିର କର୍ତ୍ତା, ଏପରି ଏକ ବୋଧ ଆମ ଭିତରେ ତଥାପି ରହିଥାଏ, ଆମ ଜଜ୍ଞକୁହିଁ ଆମେ କର୍ମଟିର ଦ୍ରଷ୍ଟା ତଥା ତାହାର ଅନୁମନ୍ତା ବୋଲି ଜ୍ଞାତ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଉ । ସେତେବେଳେ ସେହି 'ମୁଁ'ଟାହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦାରଣ କରୁଥାଏ, 'ମୁଁ'ଟାହିଁ ଦାୟିତ୍ୱଗ୍ରହଣ କରୁଥାଏ ଏବଂ ସେହି କର୍ମର ଦ୍ୱାନ ଓ ଲାଭଟିକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ । ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାଧର୍ମୀ ଏହି ଅହଂବୋଧଟିର ସମୂଳ ଉତ୍ପାଟନ କରିଦେବାହିଁ ଆମ ଯୋଗର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ । ଯଦି କୌଣସିପ୍ରକାର ଅହଂକୁ ଆମ ଭିତରେ ସାମଷ୍ଟିକ ଜୀବରେ ନିରାକୃତ ରହିବାକୁହିଁ ଦିଏ, ତେବେ ତାହା ସେତେବେଳେ ତାହାର କେବଳ ସେହି ରୂପଟିହିଁ ହୋଇ ରହିବ, ଯାହା ଆପଣାକୁ କେବଳ ଏକ ରୂପ ବୋଲିହିଁ ଜାଣିଥିବ ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ତେତ୍ତନାର ଯଥାର୍ଥ କେନ୍ଦ୍ରଟି ପ୍ରକଟ ବା ଗଠିତ ହୋଇ ଆସିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ତାହା ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବା ଲାଗି ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ସେହି ଯଥାର୍ଥ କେନ୍ଦ୍ରଟିକୁ ଆମେ ସେହି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ତେତ୍ତନାଟିରହିଁ ଏକ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ସ୍ୱୟଂରୂପ ବୋଲି ଜାଣିବା ଏବଂ ସେହି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱରହିଁ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ସଞ୍ଚାରଣପଥ ଏବଂ ସାଧନରୂପେ ଜାଣିବା । ବିଶ୍ୱଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ବ୍ୟକ୍ତରୂପ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ତଥା ନିସ୍ୱାର୍ଥତା ଲାଗି ଏକ ଆଶ୍ରୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ତାହା ଧୀରେଧୀରେ ଆପଣାର ଅନ୍ତରାଳରୁ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ସେହି ଯଥାର୍ଥ ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କୁହିଁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରିଆଣେ; ସେହି କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତା, ସେହି ସଙ୍କୋଚ ପରମଙ୍କର ଏକ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ତା ତଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ପରମ ଶକ୍ତିଙ୍କର ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଅଂଶକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରି ନେଇଥାଏ ।*

ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା କ୍ରମଶଃ ଆପଣା ଉପରୁ ଅହଂର ଅସ୍ତିତ୍ୱଭାଚ୍ଛନ୍ନ ବସନଗୁଡ଼ିକ ଖସାଇ ପକାଇବାର ଏହି ଗଭୀରତମ ସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ କେତୋଟି ଲକ୍ଷଣୀୟ ପଦ୍ଧତିରେ ଏକ କ୍ରମାଗ୍ରଗତି ଘଟିତ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଫଳଟି ଯେ କେବଳ ସେହି ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କର ହୋଇ ରହିଥାଏ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମକୁ ମଧ୍ୟ କେବଳ ତାଙ୍କର ହୋଇ ରହିବାକୁ ହୁଏ । ସେ ଆମ କର୍ମଫଳଗୁଡ଼ିକର ଯେପରି ମାଲିକ, ସେହିପରି ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମର ମଧ୍ୟ ମାଲିକ । ଏହି କଥାଟିକୁ ଆମେ କେବଳ ଆମ ମନରହିଁ ଆସିଟିକୁ ଦେଇ ଦେଖିବା ନାହିଁ, ଏଇଟିକୁ ଆମର ସମୁଦାୟ ଚେତନା ତଥା ସମୁଦାୟ ଇଚ୍ଛାଟି ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସାଧକ ଏକଥାଟିକୁ କେବଳ ଭାବିବ ନାହିଁ ବା ଜାଣିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଆପଣା ଜିୟାଶୀଳ ରହିବାର ମୁହୂର୍ତ୍ତଟିରେ, ଜିୟାର ଆରମ୍ଭରେ ତଥା ଜିୟାର ସମଗ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିରେ ମଧ୍ୟ ସେ ମୂର୍ତ୍ତ ଏବଂ ସଘନ ଭାବରେ ଏହି କଥାଟିକୁହିଁ ଅନୁଭବ କରୁଥିବ ଯେ ତା'ର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ଆଦୌ ତା'ର ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ତାହାର ମଧ୍ୟଦେଇ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଅତିଚୈତନ୍ୟଠାରୁ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ସେ ଏପରି ଏକ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଏବଂ ପରମ ଫଳଲାଭ ବିଷୟରେ ସତତ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଯାହାକି ତାହାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରକୃତିଟିର ମଧ୍ୟଦେଇ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛି । ମାତ୍ର ଏପରି ଏକ ନୂତନ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ପଛରେ ଏହି ତଥ୍ୟଟି ମଧ୍ୟ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି ଯେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାଧକ ହୁଏତ ତା'ର ଆପଣାର ଆବରଣସ୍ଥ ଏବଂ ଉତ୍କ୍ରୋଲନଯୁକ୍ତ ଅହଂଟାକୁ ଅଥବା ଏକ ନ୍ୟୂନତର ସାମର୍ଥ୍ୟକୁହିଁ ପରମପ୍ରଭୁ ବୋଲି ଭ୍ରମ କରି ପକାଇବ ଏବଂ ତାଙ୍କରି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନରେ ଆପଣାର ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଆଣି ଉପସ୍ଥାପିତ କରିଦେବ । ସେ ହୁଏତ ଏହି ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିଟିର ଏକ ସାଧାରଣ କୌଶଳପେକ୍ଷ ଭିତରେ ଆସି ପଡ଼ିଯିବ ଏବଂ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପାଖରେ ଆପଣାର ଅଭିଲଷିତ ସମର୍ପଣଟିକୁ ସେ ହୁଏତ କେବଳ ଆପଣାରହିଁ ଆତ୍ମ-ଇଚ୍ଛା ଓ ଏପରିକ ଆପଣାର ବାସନା ଓ ଉତ୍ତରକାମନାଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଅତିବ୍ୟାପ୍ତ ଏବଂ ଜଟିଳୀକୃତ ତୃପ୍ତିର ଏକ ଛଳନାରୂପେହିଁ ବିକୃତ କରି ପକାଇବ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ଏକ ପରମ ନିଷ୍ଠାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି; ଏବଂ କେବଳ ଆମର ସଚେତନ ମନଟି ଉପରେ

---

* ଅଂଶଃ ସନାତନଃ, ସଏବ ପ୍ରକୃତିଃ ଜୀବଭୂତା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯେ ଏହି ଜଷ୍ଟାଟିକୁ ଆଣି ଲଦ୍‌ଦେବାକୁ ହେବ, ତା' ନୁହେଁ, ତା'ଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ କେତେକେତେ ଲୁକ୍‌କାୟିତ ଚେତନ୍ୟରେ ଭରପୁର ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ସେହି ଅନ୍ତଃଚେତନ ଅଂଶଟି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଲଦ୍‌ଦେବାକୁ ହେବ । କାରଣ ସେହି ପ୍ରଦେଶଟିରେ, ବିଶେଷତଃ ଆମର ଅନ୍ତଃଚେତନ ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରକୃତିରେ ଏପରି ଜଣେ ଅପକୌଶଳୀ ଛିଦ୍ରାନ୍ୱେଷୀ ଓ ଅଭିଯୋକ୍ତା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି, ଯାହାର କି କେବେହେଲେ କୌଣସି ସୁଧାର ବା ସଂଶୋଧନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆପଣାର ସକଳ କର୍ମର ବୋଝକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ନେଇ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପି ଦେଇ ପାରିବା ପୂର୍ବରୁ ବାସନାଲୋକର ମାର୍ଗରେ ସାଧକ ପ୍ରଥମେ ଅନେକ ଦୂର ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯାଇଥିବ, ସକଳ ହିଂସ୍ର ଏବଂ ସକଳ ଘଟଣା ପ୍ରତି ଆତ୍ମାର ଏକ ଦୃଢ଼ ସମତାଭାବ ରଖିବା ଦ୍ୱାରରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଅନେକ ବାଟ ଆଗେଇ ଯାଇଥିବ । ଆପଣାକୁ ସର୍ବଦା ପରମ ଆଲୋକ ତଥା ସତ୍ୟର ଏକମାତ୍ର ଉତ୍ସ ବୋଲି ଦେଖାଇ ହେଉଥିବା ଏବଂ ସାଧକର ଆତ୍ମାଟିକୁ ଆପଣାର ଆୟତ୍ତରେ ନେଇ ରଖିବାକୁ ଆପଣା ଉପରେ ଦିବ୍ୟ କେତେକେତେ ରୂପର ଏକ ଛାୟାଚ୍ଛଳନାକୁହିଁ ଆଭରଣ କରି ଲଗାଇଥିବା ସେହି ମାର୍ଗଭ୍ରଷ୍ଟକାରୀ ଅନ୍ଧକାରଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ସାବଧାନୀ କୌଶଳ ଏବଂ ଅହଂର ସାବଧାନୀ ଛଳ ଉପରେ ଏକ ଦୃଢ଼ସତର୍କ ଚକ୍ଷୁ ରଖିହିଁ ସାଧକକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଥିବ ।

ଏହି ସୋପାନଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଆପଣାକୁ କେବଳ ଜଣେ ସାକ୍ଷୀରୂପେ ଅବସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିବାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ସୋପାନକୁ ମଧ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିବ । ଆପଣାକୁ ପ୍ରକୃତିଠାରୁ ଅଲଗା କରି ରଖି, ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ତଥା ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟରେ ରହି ସେ ଆପଣା ଭିତରକୁ ଅନାଇ ହିଂସ୍ରାର୍ଣ୍ଣବ ପ୍ରକୃତିଶକ୍ତି ଆଡ଼କୁ ଅବଲୋକନ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ ଏବଂ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝିବ । ଆପଣାକୁ ଏହିପରି ଅଲଗା କରି ରଖି ସେ ପ୍ରକୃତିର ସାବଧାନୀ ବଶ୍ୱଗତ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନି ଶିଖିବ, ସେହି ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ତଥା ଦିବ୍ୟତା ଏବଂ ଅଦିବ୍ୟତାର ସମ୍ମିଶ୍ରଣଟିକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା କରି ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ ଓ ଅଜ୍ଞାନମୟ ମାନବପ୍ରାଣୀକୁ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଥିବା ସେହି ପ୍ରକୃତିର ଅପାରବଳ ଶକ୍ତି ଏବଂ ସଖ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଠାବ କରିନେବାକୁ ହେବ । ଗୀତାର ଉକ୍ତି ଅନୁସାରେ ପ୍ରକୃତିର ତିନିବିଧ ଗୁଣ ମଧ୍ୟଦେଇ ବଶ୍ୱଶକ୍ତି ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି; ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଆଲୋକ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱର ଗୁଣ, ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରବଳ ଆବେଗ ଏବଂ କାମନାର ଗୁଣ, ଏବଂ ଶେଷଟି ହେଉଛି ଅଜ୍ଞତା ଏବଂ ଜଡ଼ତାର ଗୁଣ । ଏହିସବୁ ଗୁଣର ସମ୍ମିଳିତ ଏବଂ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହିଂସ୍ରାଗୁଡ଼ିକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା କରି ଦେଖିବା ଲଗି ସାଧକକୁ ସମର୍ଥ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତା' ପ୍ରକୃତିର ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଗ୍ରନ୍ଥିଟି ମଧ୍ୟରେ ସାନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ହେବାରେ ଲାଗିଛି, ତାହାର ଜଣେ ଜଷ୍ଟଷ ଏବଂ ବିବେଚନାସମର୍ଥ ସାକ୍ଷୀରୂପେ ସାଧକ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା କରି ଦେଖି ପାରୁଥିବ । ତା' ଆପଣା ଭିତରେ ଲାଗି ରହିଥିବା ବଶ୍ୱଗତ ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ଶକ୍ତିର ଜିସ୍ୱାସ୍ପୃକଭାଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ଅନୁଧାବନ କରି ପାରୁଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଓ ଅଦୃଶ୍ୟ ସକଳ ପ୍ରକିସ୍ୱା ତଥା ଛନ୍ଦୁକିସ୍ୱାର ସାନ୍ଦଙ୍ଗସ୍ୱ ଗହ୍ୱନପଥ ଦେଇ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଗମନ କରି ପାରୁଥିବ ଏବଂ ସେହି ଗହ୍ୱନକ୍ରିର ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ଜଟିଳତାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଇଥିବ । ଏହି ଜ୍ଞାନସମ୍ପନ୍ନତାରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ସାଇସାଇ ସେ ଜମେ ସ୍ୱୟଂ ଅନୁସନ୍ଧା ହେବାର ଯୋଗ୍ୟତା ଅର୍ଜନ କରିପାରିବ ଏବଂ ଆଉ ପ୍ରକୃତ ହାତରେ କଦାପି ଏକ ଅଜ୍ଞାନଜନ୍ତ ସାଧନମାତ୍ର ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ସେ ପ୍ରକୃତ-ଶକ୍ତିକୁ ତା'ର ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆପଣାର ଜିସ୍ୱା କରୁଥିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣାର ଜନ୍ମତର ଦୁଇଟିଯାକ ଗୁଣକୁ ଆସ୍ତତ୍ତକୁ ଆଣିବା ଲାଗି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକାଶ ତଥା ସତ୍ତର ଗୁଣଟିର ଅଧୀନ କରି ରଖିବା ଲାଗି ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବାକୁ ଲାଗିବ; ଏବଂ ତା'ପରେ, ଯେପରିକ ତମୋଟିଯାକ ଗୁଣ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଆପଣା ଆପଣାର ଦ୍ରବ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱଳ ରୂପଗୁଡ଼ିକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ, ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଶମ ଓ ପରମ ଶାନ୍ତି, ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଲୋକନ ତଥା ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ସେହି ଚରନ୍ତନ ଦ୍ରବ୍ୟ ସତ୍ୟାସ୍ପକତା ବା ତପସ୍ତ୍ୱରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ, ସେଥିଲାଗି ଆପଣାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ରଖିବା ଲାଗି ସେ ପ୍ରକୃତକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବାରେ ଲାଗିବ । ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତାର ଇଚ୍ଛାଟି ଦ୍ୱାରା ଏହି ସାଧନା ତଥା ପରିବର୍ତ୍ତନର ପ୍ରଥମାଂଶଟି ତତ୍ତ୍ୱତଃ ଦୃଢ଼ତ୍ତ୍ୱରେ ସାଧିତ ହୋଇପାରିବ; ମାତ୍ର କେବଳ ଯେତେବେଳେ ଗତ୍ତାରତର ଚୈତ୍ୟ ଆସ୍ପାଟି ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ଆପଣାର ପ୍ରଭୁତ୍ୱଟିକୁ ଅଧିକତର ଦୃଢ଼ କରିପାରିବ ଏବଂ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତାଟିର ସ୍ଥାନରେ ସ୍ୱୟଂ ଶାସନକର୍ତ୍ତାରୂପେ ପ୍ରତିସ୍ଥିତ ହୋଇପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଏଇଟି ସମ୍ପୃର୍ତ୍ତିରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ପ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ରୂପାନ୍ତରଟି ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ଏହି କଥାଟି ଘଟିସାରିବା ପରେ ସେ କେବଳ ଏକ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଓ ଅଭିପ୍ରାସ୍ପ ତଥା ଏକ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଏବଂ କ୍ରମବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ଆସ୍ପପରିହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଗଭୀରତମ ଆସ୍ପ-ନିବେଦନର ପ୍ରଗାଢ଼ତମ ଯଥାର୍ଥତା ସହିତ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ସକଳ କର୍ମକୁ ସେହି ସଂପରମ ଇଚ୍ଛାଟି ହାତରେ ନେଇ ପୂର୍ତ୍ତିତଃ ସମର୍ପଣ କରିଦେବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ । ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କରି ଏକ ଅପୂର୍ତ୍ତି ମନୁଷ୍ୟବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସବଳିତ ତା'ର ମନ ଏକ ଚଦ୍ଗତ ତଥା ଆଲୋକନଯୁକ୍ତ ମନଟି ଲାଗି ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ିଦେବ ଏବଂ ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ଶେଷରେ ସେହି ଅତିମାନସ ପରମ ସତ୍ୟ-ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ । ସେତେବେଳେ ସେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆଉ ତା'ର ଏହି ଅଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟାମ୍ୟତାର ଉତ୍ତୋଳିତ ସ୍ୱାଭାବିକତାକୁ ଅଜ୍ଞାନପ୍ରସୂତ ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରଶାନ୍ତି, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆଲୋକ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଆନନ୍ଦର ଏକ ଦିବ୍ୟତର ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇହିଁ ସେ ସବୁକିଛି କରିବ । ଏକ ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ମନ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାର ଏକ ନାନାମିଶ୍ରଣ ମଧ୍ୟରେ ରହି ଏବଂ ଆହୁରି ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ସଂବେଗତାଡ଼ିତ ହୃଦୟ, ପ୍ରାଣସମ୍ଭୂତ ବାସନା ଏବଂ ଦେହଗତତାର ପ୍ରବଳ ଆବେଶ ତଥା ଅନ୍ଧପ୍ରବୃତ୍ତିର ତାଡ଼ନା ଦ୍ୱାରା ଘୁଲନ୍ତ ହୋଇ ସେ କୌଣସି କର୍ମ କରିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ପ୍ରଥମେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମସ୍ତରରେ ସଞ୍ଚାରିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ଓ ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଶେଷରେ ଏକ ଅହମାନସ ଋତ-ଚିତ୍ତ ଏବଂ ତାହାର ପର୍ବ ପ୍ରକୃତିର ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତିଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇହିଁ ସେ ସକଳ କର୍ମ କରିବ ।

ଏହିପରି ସ୍ତରେହିଁ ସେହି ସଂଗଠିତ ସୋପାନଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ଆସିବ, ଯେତେବେଳେ କି ପ୍ରକୃତିର ଆବରଣଟି ଗୋଟାପୁରା ଅପସୃତ ହିବ ଏବଂ ସାଧକ ତା'ର ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କର ଠିକ୍ ମୁହାଁମୁହିଁ ହୋଇ ଆସି ଠିଆହେବ । ଏବଂ ତା'ର ସାବଘାସ୍ୱ କର୍ମାଚରଣ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଏକ ପରମ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ଶୁଦ୍ଧ, ସତ୍ୟମୟ, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସଦାନନ୍ଦମୟ ନିୟାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ । ଠିକ୍ ଏହିପରି ସ୍ତରେହିଁ ସେ ଆପଣାର ସକଳ କର୍ମ ତଥା କର୍ମଜନିତ ଫଳକୁ ସେହି ଅହମାନସ ଶକ୍ତିଟି ପାଖରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ପାରିବ ଏବଂ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ କର୍ମକର୍ତ୍ତାଙ୍କର କେବଳ ଏକ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ନମ୍ରିଭୂତପେହିଁ ଆପଣାର କର୍ମ କରିପାରିବ । ତାକୁ ଆଉ କୌଣସିଥିରେ କୌଣସି ସ୍ୱୀକୃତି ବା ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ବରଂ ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଆଦେଶଟିକୁ ଆପଣାର ସାଧନଗୁଡ଼ିକରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ଏବଂ ସେହି ଅହମାନସ ଶକ୍ତିର ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇ ରହି ସେ ସେହି ଆଦେଶଟିର ପାଳନ କରୁଥିବ । ତାକୁ ଆଉ କୌଣସି କର୍ମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଯଦ୍ୟପି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇପଡ଼ୁ ନଥିବା ପ୍ରକୃତିର ସେହି ଶକ୍ତିଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ସେ ଆପଣାର ମାଧ୍ୟମରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପାଦନକୁହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବ । ଏଣିକି ସେ ଆଉ ଆପଣାର ମନୋଗତ ବିରତଜାଗୁଡ଼ିକର ଚରିତାର୍ଥତା ଇଚ୍ଛା କରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ନିଜର ସଂବେଗପ୍ରେରିତ ବାସନାଗୁଡ଼ିକର ପରିତୃପ୍ତି ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା କରିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ସେ କେବଳ ଏପରି ଏକ ସଂଚଳିତମାନ୍ ପରମ ଇଚ୍ଛାରହିଁ ଆଜ୍ଞାପାଳନ କରୁଥିବ ଓ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟରେହିଁ ସହଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଯିଏକି ଏକ ସଂଚଳିତା ପରମଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏକ ଅନନ୍ତରହସ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ, ନାନା ଚମତ୍କାରତା ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ଅପାର ପରମପ୍ରେମ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ବତ୍ର ସେହି ପରମ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ଆନନ୍ଦର ଏକ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ଅତଳ ସମୁଦ୍ର ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦଶମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ପ୍ରକୃତିର ତିନ ଗୁଣ

ଆପଣାର ଆତ୍ମସତ୍ତାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ଏବଂ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଜନ୍ମରେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଜନ୍ମତର ପ୍ରକୃତିର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଗତ ନିସ୍ପତ୍ତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଆତ୍ମା ଲଗି ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ । ଏହି ବାସ୍ତବ ବଶ୍ୱମସ୍ୟ ପ୍ରକୃତିଟି ସହଜ ସୁସମଞ୍ଜସ୍ୟତା ସ୍ଥାପନ କରି ଆପଣାକୁ ତାହାର ଅନୁଗତ କରି ରଖିବା ଏବଂ ଆମର ଏହି ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ଯନ୍ତ୍ରସାଧନଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱଭାଗେ ଉତ୍ତମ ତଥା ସୁପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟର ଏକ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିବା,—ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ଆତ୍ମା ଲଗି କଦାପି ଏକ ଆଦର୍ଶ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଆତ୍ମାର ତ ଯଥାର୍ଥ ଆଦର୍ଶଟି ହେଉଛି ସ୍ୱୟଂହିଁ ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ଆପଣାକୁ ପରମେଶ୍ୱର ତଥା ପରମା ଶକ୍ତିଙ୍କର ଅନୁଗତ କରି ରଖିବା । ସେହି ସ୍ୱକପରମ ଇଚ୍ଛାର ଏକ ପ୍ରତିନଧି ବା ପ୍ରବାହମାର୍ଗ ହିସାବରେ କେବଳ ଆପଣାରହିଁ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟ, ସମ୍ମତି ଅଥବା ଅସମ୍ମତି ଅନୁସାରେ ପ୍ରକୃତିଗତ ଏହି ସାଧନଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେହର ଯାବତୀୟ ଚେଷ୍ଟାନୁଶୀଳନ ଲଗି ସେହି ପ୍ରକୃତିଦତ୍ତ ଶକ୍ତିଭଣ୍ଡାର, ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ନାନା ଅବସ୍ଥା ଏବଂ ସମ୍ମିଳିତ ଗଠନସ୍ପନ୍ଦନଟିର ଇତୋମଧ୍ୟତାକୁ ନେଇ କେତେବେଳେ କଭଳ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ, ଆତ୍ମାକୁହିଁ ସେହି କଥାଟିର ନର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ଜନ୍ମତର ଏହି ପ୍ରକୃତିଟିକୁ କେବଳ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇ ସେହି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁହିଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ଏହାକୁ ଆପଣାର କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱାଧିକାରକୁ ଅଣାଯାଇ ପାରିବ । ଏବଂ ଏଇଟି କରିପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ସେହି ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଯାବତୀୟ ଗୁଣ ଏବଂ ଯାବତୀୟ ନିସ୍ପାଦିତକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ତା' ନହେଲେ ଆମେ କେବଳ ତାହାର ପରିବେଶ-ବାଡ଼ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ ଏବଂ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା, ବଡ଼ ଅସହାୟ ଭାବରେ ତାହାର ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବଗୁଡ଼ାକୁ ଭୋଗ କରୁଥିବା ଏବଂ ଆପଣାର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଭୂମିରେ କଦାପି ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବା ନାହିଁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରକୃତର ତିନୋଟି ମୌଳିକ ଗୁଣ ରହିଛି ବୋଲି ଏହି ବସ୍ତୁରଟି ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତୀୟ ମନୀଷୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟ ହୋଇଛି; ଏବଂ ଏକ ଦୀର୍ଘକାଳବ୍ୟାପୀ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱଗତ ପ୍ରୟୋଗ ଓ ଗଭୀର ଅନୁଭୂତିରୁହିଁ ଏହି ବସ୍ତୁରଟି ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥିବାରୁ ଏହି ସତ୍ୟଟି ହଠାତ୍ ଆମକୁ ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ଆଦୌ ମନେହୋଇ ନଥାଏ । ତେଣୁ ଆପଣାର ଏକ ଦୀର୍ଘକାଳବ୍ୟାପୀ ଅନୁଭୂତି ନଥାଇ, ପ୍ରକୃତି-ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆତ୍ମଜିଜ୍ଞାସା ଏବଂ ସବୋଧିପ୍ରେରିତ ଅବଧାରଣା ବ୍ୟତୀତ ଏହି ସତ୍ୟଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବା ବା ଦୃଢ଼ଭାବରେ ସେଇଟିକୁ କାମରେ ଲଗାଇ ପାରିବା ଆମ ପକ୍ଷରେ ବଡ଼ କଷ୍ଟକର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତଥାପି ଏହି ବିଷୟରେ କେତେକ ସାଧାରଣ ସୂଚନା ଅବଶ୍ୟ ଦିଆଯାଇ ପାରେ ଯାହାକି କର୍ମମାର୍ଗର ଜଣେ ସାଧକକୁ ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ସମ୍ମିଶ୍ରଣଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବା ପକ୍ଷରେ, ବଶ୍ଳେଷଣ କରି ଦେଖିବା ପକ୍ଷରେ ଏବଂ ଆପଣାର ସମ୍ପନ୍ନ ଅଥବା ଅସମ୍ପନ୍ନ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଏକ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସମ୍ଭବ କରି ରଖିବା ପକ୍ଷରେ ନିଶ୍ଚୟ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେ । ଏହି ତିନୋଟିଯାକକୁ ଭାରତୀୟ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଗୁଣ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜଃ ଏବଂ ତମଃ ଏହିପରି ତିନୋଟି ନାମ ଦିଆଯାଇଛି । ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣକୁ ଆମେ ସମତାବସ୍ଥାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଗୁଣ ଦୃଷ୍ଟାବରେ ଏହାକୁ ସତ୍ତ୍ୱ, ସମଜ୍ଞସତା, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଆଲୋକ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ରଜୋଗୁଣ ହେଉଛି ଗତିଶୀଳତାର ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଏକ ଗୁଣ ଦୃଷ୍ଟାବରେ ତାହାକୁ ଫଗ୍ରାମ ଓ ପ୍ରସ୍ଥାସ୍ଥ, ଜିସ୍ଥାସ୍ଥକ ଆବେଗ ଏବଂ କର୍ମାନୁସୁଖତା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ତମୋଗୁଣ ହେଉଛି ଜଣ୍ଟେତନାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଜଡ଼ତାର ସାମର୍ଥ୍ୟ; ଏବଂ ଏକ ଗୁଣ ଦୃଷ୍ଟାବରେ ଏହାକୁ ଅଜ୍ଞତା, ଅକ୍ଷମତା ଓ ନିଷ୍କ୍ରିୟତା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ସାଧାରଣତଃ ମନୋବିଦ୍ୟାଗତ ଆତ୍ମବଶ୍ଳେଷଣରେ ଏଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଭୌତିକ ପ୍ରକୃତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ତିନିଗୁଣଭେଦର ଜଣ୍ଟସ୍ଥ ଏକ ଯଥାର୍ଥତା ରହିଛି । ଏହି ତମ୍ଭତର ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ତାରେ ସେହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ରହିଛି ଏବଂ ଏହି ଗୁଣାତ୍ମକ ତିନୋଟି ସାମର୍ଥ୍ୟର ପାରସ୍ପରିକ ତିସ୍ଥାର ଏକ ପରିଣାମରୂପେହିଁ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରତିସ୍ଥାଟି ଗତିଶୀଳ ରୂପଟି ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରୁଛି ।

ତେଜନ ହେଉ ଅଥବା ଅତେଜନ ହେଉ, ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସାବସ୍ଥାସ୍ଥ ରୂପକୁ ଆମେ ଗତିଶୀଳ ପ୍ରାକୃତିକ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ସତତସୁରକ୍ଷିତ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସମତାବସ୍ଥା ବୋଲି କହିପାରିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେଗୁଡ଼ିକର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ବେଢ଼ି ରହିଥିବା ଅନ୍ୟ ଅନେକ ଶକ୍ତିସୋତର ଏକ ଅଶେଷ ସହାସ୍ଥକ, ବାଧକ ଅଥବା ବଘଟକ ତେତେତେତେ ଫଣ୍ଟର୍ଣ୍ଣର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ମଧ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କହିପାରିବା । ଆମର ଏହି ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ଦେହଗତ ସ୍ପନ୍ଦନକୁ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଏକ ସତ୍ତଗଠନଶୀଳ ସଂଯୋଗ ଏବଂ ସମତାଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟଷ୍ଟାନ୍ତ ପ୍ରକୃତରେ ଆଉ ଅନ୍ୟ କିଛୁ ନୁହେଁ । ପରବେଶରୁ ଆଗତ ସଂସ୍ପର୍ଶଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଆପଣାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଜଣାଇବାର ମଧ୍ୟଦେଇଥିବା ତନୋଟିଯାକ ଗୁଣ ଗ୍ରହଣକର୍ତ୍ତାର ବଶେଷ ସ୍ୱଭାବଟିକୁ ନର୍ଦ୍ଦାରିତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି, ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନର ତଶେଷ ରୂପଟିକୁ ମଧ୍ୟ ନର୍ଦ୍ଦାରିତ କରିଥାଅନ୍ତି । ଜଡ଼ ତଥା ଅକୁଶଳ ଭାବରେ ସିଏ ସେହି ସଂସ୍ପର୍ଶଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନମୂଳକ ଅଦୌ କୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ନଦେଖାଇ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବେଶ୍ ସହନ କରି ନେଇପାରେ, ଆପଣା ସୁରକ୍ଷା ବଷୟରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସଚିନ୍ତା ବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନଜସ୍ୱ କରିନେବା ଲାଗି ବା ଆପଣାର ଅନୁକୂଳତ କରି ରଖିବା ଲାଗି କୌଣସି ସମର୍ଥତା ନଦେଖାଇ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ଆଦର ନେଇପାରେ । ଏଇଟି ହେଉଛି ତମୋଗୁଣ, ଜଡ଼ତାର ଗୁଣ । ଅନ୍ଧତା, ଅସମର୍ଥତା, ଅଚେତନତା ଏବଂ ଜଡ଼ତା, ମନ୍ଦତା, ଆଳସ୍ୟ, ନିଷ୍କ୍ରିୟତା, ସାମ୍ବିକ ପୁନରାବର୍ତ୍ତନ, ମନର ଜଡ଼ତା, ପ୍ରାଣର ନିନ୍ଦା ଏବଂ ଆତ୍ମାର ସୁପ୍ତାବସ୍ଥା,—ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ତମୋଗୁଣର ଲକ୍ଷଣ । ଅନ୍ୟ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ସଂଶୋଧିତ ନହୋଇ ପାରୁଥିବା ପର୍ଯନ୍ତ ଏହି ତମୋଗୁଣର ଫଳଟି କେବଳ ରୂପଟିର ବା ପ୍ରକୃତର ସେହି ସମତାବସ୍ଥାର ବଘଟନରୁପେହିଁ ଫଳିବାରେ ଲାଗିଥିବ ଏବଂ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗତିଶୀଳ ପ୍ରଗତିର କୌଣସି ନୂତନ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ନୂତନ ସୃଷ୍ଟି କିମ୍ବା ନୂତନ ସମତାବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେଉ ନଥିବ । ଏହି ତେତନାହୀନ ଅସମର୍ଥତାର ମୂଳ ହୃଦସ୍ପନ୍ଦନରେ ଅଜ୍ଞାନର ସ୍ପନ୍ଦନଟିହିଁ ବଳବତ୍ତର ହୋଇ ରହିଥିବ, ତାହାରୁ ନାନାଭାବେ ନାନା ଉତ୍ତେଜନା ବନ୍ଧନ କରି ଆମ ଉପରେ ପ୍ରାୟ ଆକ୍ରମଣ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବା ସଂସ୍ପର୍ଶଟିକୁ ବୁଝିବା ଲାଗି, ଧରପାରିବା ଲାଗି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଲାଗି ଏକ ଅକ୍ଷମତା ବା ଆଳସ୍ୟମୟ ଅନଚ୍ଛୁକତାହିଁ ବଳବତ୍ତର ରହିଥିବ; ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ନାନା ଶକ୍ତି ଆମକୁ ଯେଉଁସବୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇ ଯାଇଥିବେ କିମ୍ବା ନୂତନ ଅନୁଭୂତିମାନ ଲାଭ କରିବା ଲାଗି ଆମକୁ ଯେପରି ବଳୀୟାନ୍ ପ୍ରେରଣାମାନ ଆଣି ଦେଇଥିବେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବା ଲାଗି, ଧରପାରିବା ଲାଗି ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉପଯୋଗ କରିବା ଲାଗି ଏକ ଅଶକ୍ତତା ଏବଂ ଆଳସ୍ୟପରିପୂର୍ଣ ଅନଚ୍ଛୁକତାହିଁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସବୁକିଛିର ମୀମାଂସା କରୁଥିବ ।

ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ପ୍ରାକୃତିକ ସଂସ୍ପର୍ଶଗୁଡ଼ିକର ଗ୍ରହଣକର୍ତ୍ତା ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତଗତ ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତେଜିତ ହେଉଥିବ, ପ୍ରତ୍ୟେତିତ ଅଥବା ଆହ୍ୱାନ ହେଉଥିବ, ସେତେବେଳେ ସେ ସେହି ରୂପଟି ପ୍ରତି ଅଥବା ତାହାର ବରୁଦ୍ଧରେ ନିଜସ୍ୱ ଆପଣାର ଏକ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଜଣାଉଥିବ । ପ୍ରକୃତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରିବାକୁ, ପ୍ରତିରୋଧ ଓ ପ୍ରସ୍ଥାପ କରିବାକୁ, ଆପଣାର ପରିବେଶଟିକୁ ଆପଣାର ପ୍ରତ୍ୟବରେଦ୍ଧି ରଖିବାକୁ ବା ଆପଣାର ଏକାଧିକାର ମଧ୍ୟକୁ ଆଣିବାକୁ, ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାଟିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ, ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ, ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଏବଂ ବଜସ୍ୱଲ୍ଲଭ କରିବାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେଉଥିବ, ଉତ୍ସାହ ଦେଉଥିବ ଏବଂ ବାଧ ବ କରୁଥିବ । ଏଇଟି ହେଉଛୁ ରଜୋଗୁଣ, ଆବେଗମସ୍ୱତା ଓ କର୍ମୋତ୍ସାହର ଗୁଣ, ବାସନାଭୃଷ୍ଣାର ଗୁଣ । ସଂଗ୍ରାମ ଓ ପରିବର୍ତ୍ତନ, ନୂତନ ସୃଷ୍ଟି, ଜସ୍ୱ-ପରାଜସ୍ୱ ଓ ସୁଖଦୁଃଖ ତଥା ଆଶା ଓ ନୈରାଶ୍ୟ,—ଆମେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ରଜୋଗୁଣର ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହିବା; ଏମାନେ ଏକତ୍ର ମିଳ ସେଉଁ ଅନେକବର୍ଣ୍ଣୀ ଜୀବନ-ସୌଧଟିକୁ ନର୍ମାଣ କରି ରଖିଥାନ୍ତି, ତାହାର ଭିତରେ ସେ ଆପଣାର ନାନା ଉପଭୋଗରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ତାହାର ଜ୍ଞାନଟି ସବଦା ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆପଣା ସହିତ ସେହି ଜ୍ଞାନ କେତେକେତେ ଅଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ପ୍ରସ୍ୱାସ, ପ୍ରମାଦ, ସତତ ଭ୍ରାନ୍ତି କେତେକେତେ ଅନୁକୂଳନ, ଆସକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଜନିତ ଦୁଃଖ, ବ୍ୟର୍ଥମନୋରଥ ବାସନା ତଥା କ୍ଷତ ଏବଂ ଅସାଫଲ୍ୟଜନିତ ଦୁଃଖକୁ ବହନ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ରଜୋଗୁଣ ଆମକୁ ଗତିଶୀଳ ଶକ୍ତି ଆଣିଦିଏ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ନିସ୍ୱାସୂଜତା ଆଣିଦିଏ, ସୃଷ୍ଟି କରିବାର, କର୍ମ କରିବାର ଏବଂ ବଜସ୍ୱ କରିବାର କ୍ଷମତା ଆଣିଦିଏ । ମାତ୍ର ତାହା ସବଦା ସେହି ଅଜ୍ଞାନରୁ ମିଥ୍ୟାଲୋକ ଅଥବା ଅର୍ଦ୍ଧାଲୋକଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଅଗ୍ରସର ହେଉଥାଏ ଏବଂ ଅସୁର, ରାକ୍ଷସ ଏବଂ ପିଶାଚର ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ବକୃତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟମନରେ ସେହି ଔଦ୍ଧତ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞାନ-ମସ୍ୱତା ଏବଂ ତାହାର ଆସୂରଭାବ ନାନା ବକୃତ ଏବଂ ଅତିଧୃଷ୍ଟ ନାନା ଭାନ୍ତି, ଗର୍ବ, ବୃଥାଦମ୍ଭ ଏବଂ ଅତ୍ୟାକାଙ୍କ୍ଷା, ନୃଶଂସତା, ଉତ୍ପୀଡ଼କତା, ପଶୁବୃତ୍ତି ସ୍ରୋତ ଏବଂ ହିଂସ୍ରତା, ସ୍ୱାର୍ଥପରତା, କ୍ଷୁଦ୍ରତା, କପଟତା, ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଏବଂ ନିକୃଷ୍ଟ ମାତତା, କାମୁକତା, ଲୋଲୁପତା ଏବଂ ଲମ୍ପଟତା ତଥା ଏହି ପୃଥିବୀପ୍ରକୃତିକୁ ନାନାପ୍ରକାରେ ବକୃତ କରି ରଖିଥିବା ଈର୍ଷା, ଦ୍ୱେଷ ଏବଂ ସୀମାହୀନ କୃତଘ୍ନତା;—ଆମେ ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ପ୍ରକୃତର ଏହି ଅପରାର୍ଦ୍ଧାଂଶ ଅଥଚ ଅତିଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ ବପଜ୍ଜନକ ବଶେଷ ଗୁଣଟିର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଜ ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହିପାରିବା ।

ମାତ୍ର ଦେହସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରକୃତର କେବଳ ଏହି ଦୁଇଟିମାତ୍ର ଗୁଣର ନିସ୍ୱା ମଧ୍ୟରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ; ଏହି ଦୁଇଟି ବ୍ୟତୀତ ଆହୁର ଗୋଟିଏ ଉତ୍କୃଷ୍ଟତର ଏବଂ ଅଧିକ ଆଲୋକତ ସ୍ପତ ବ ରହିଛୁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ସେ ପରିବେଷ୍ଟନକାରୀ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଗୁଡ଼ିକର ଓ ବଶ୍ୱସାମର୍ଥ୍ୟରୂପୀ ପ୍ରବାହଟିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣୀନ ହୋଇପାରେ । ତା'ର ଜୀବନରେ ଏପରି ଏକ ଗ୍ରହଣ ଓ ପ୍ରତିନିସ୍ୱାଜ୍ଞାପନ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କି ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ବୋଧ ରହିଥାଏ, ସମତାଯୁକ୍ତତା ଏବଂ ସ୍ୱରସାମ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ପ୍ରାକୃତ ସତ୍ତ୍ୱର ଏହି ସ୍ୱଭାବଟି ବୁଝିବାକୁ ଓ ସହାନୁଭୂତି ରଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ; ଏବଂ ତେଣୁ ତାହା ପ୍ରକୃତିର ଆବେଗ ତଥା ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକର ଚଳ୍ପାରକୁ ଯାଇପାରେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ଆଣିପାରେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ବିକାଶସାଧନ କରିପାରେ । ଏଇଟି ଭିତରେ ଏପରି ଏକ ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା ରହିଥାଏ, ଯାହାକି ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏବଂ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଭେଦ କରିପାରେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜସ୍ୱ କରିପାରେ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇପାରେ; ଏଇଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠନ ଜଣାଇବାର ଏପରି ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥାଏ ଯାହା କଦାପି ଅନ୍ୟ କାହାର ଦ୍ୱାରା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଏ ନାହିଁ, ଯାହା ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ରହିଥିବା ସଂଶ୍ରେସ୍ତ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁକୂଳତ କରି ରଖିପାରେ, ସଂଶୋଧିତ କରି ଦେଇପାରେ, ସୌଷମ୍ୟବଦ୍ଧ କରିପାରେ ଏବଂ ଆକର୍ଷିତ କରି ଆଣିପାରେ । ଏଇଟି ହେଉଛି ସତ୍ତ୍ୱର ଗୁଣ; ପ୍ରକୃତିର ସେହି ଗୁଣ, ଯାହାକି ଆଲୋକ ତଥା ସମତା ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିଥାଏ, ସତ୍ତ୍ୱ ଲଗି, ଜ୍ଞାନ ଲଗି, ଆନନ୍ଦ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଲଗି, ସୁଖ, ସମ୍ୟକ୍ ବୋଧ, ସମ୍ୟକ୍ ସମତାବସ୍ଥା ଏବଂ ସମ୍ୟକ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟି ଲଗି ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଜ୍ଞାନଗତ ଏକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବିଶଦତାର ବିଭବ ତଥା ସହାନୁଭୂତି ଏବଂ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତାର ସାମ୍ପ୍ରମନ୍ତ୍ର ଉଷ୍ମତାହିଁ ଏହାର ସ୍ୱଭାବ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମତା ଏବଂ ଜ୍ଞାନାଲୋକନ, ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଶାସ୍ତ୍ରିତ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଏବଂ ସମୁଦାୟ ସତ୍ତ୍ୱସ୍ଥିର ଏକ ଉପଲବ୍ଧି ସମଞ୍ଜସତା ଏବଂ ସମତାବସ୍ଥା,—ସାତ୍ତ୍ୱିକ ପ୍ରକୃତିର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସିଦ୍ଧିରୂପେ ଆମକୁ ଏହିସବୁହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ବଶ୍ୱ-ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏହି ତିନୋଟି ଭିତରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏମାତ୍ର ଗୁଣ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ସତ୍ତ୍ୱା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଭାବରେ ଚଳାହୋଇ ରହି ନଥାଏ; ମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ତ୍ୱା ମଧ୍ୟରେ ସଂଜ୍ଞ ତିନୋଟିଯାକ ଗୁଣହିଁ ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ସତତ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଉଥିବା ସେଗୁଡ଼ିକର ପାରସ୍ପରିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଓ ପରସ୍ପରର ଅନ୍ତଃଭେଦ କରି ରହିଥିବା ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଭାବରେ ସଦାବା କେତେକେତେ ସଂଯୋଜନ ଏବଂ ବିଯୋଜନ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ; ଅନେକ ସମୟରେ ଏକ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ, କେତେକେତେ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସତେଅବା ଏକ ମଲ୍ଲଯୁଦ୍ଧ ଲଗିଯାଏ, ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଅପରକୁ କବଳଗତ କରି ରଖିବା ଲଗି ସଂଗ୍ରାମ କରିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି । ଅଧିକ ଅଥବା ଅତ୍ୟଳ୍ପ ପରିମାଣରେ ଓ ମାତ୍ରାରେ ହେଉ ପଛକେ, ଏବଂ ଏପରିକ ପ୍ରାସ୍ଥ ଏକ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ନ୍ୟୂନତମ ମାତ୍ରାରେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ସାବସ୍ତୁସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣା ଆପଣାର ସାତ୍ତ୍ୱିକ ସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆଲୋକ, ସ୍ୱଚ୍ଛତା, ସୁଖମସ୍ତତା, ପରିବେଶଟି ସହିତ ତମକ୍ଷାର ଅନୁକୂଳନ ଏବଂ ସହାନୁଭୂତିବଦ୍ଧତା, ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା, ସମତାବସ୍ଥା, ସମ୍ୟକ୍ ମନ, ସମ୍ୟକ୍ ଫଳଲ୍ପ ତଥା ଅନୁଭୂତି, ସମ୍ୟକ୍ ଆବେଗ, ସଦ୍‌ଗୁଣ ତଥା ନିୟମବଦ୍ଧର ସ୍ପଷ୍ଟ ସରଣୀ ଅଥବା ଅବଲମ୍ବିତ ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବଦ୍ୟମାନ ଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣା ଆପଣାର ରଜୋଗୁଣ ଓ ଛଦ୍ମ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ; ବାସନା, ଅତ୍ୟାବେଶ, ଘର୍ଷଣ, ବିକାର, ମିଥ୍ୟା ଓ ପ୍ରମାଦ, କୌଣସି ଭ୍ରାନ୍ତସାମ୍ୟ ନଥିବା ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ, କର୍ମବୃତ୍ତିର ଆନ୍ତମଣକାରୀ ପ୍ରେରଣା, ଅଧ୍ୟାତ୍ମାହିତାଭିତ ସୃଜନ ଏବଂ ପରିବେଶଟିରୁ ଆସି ପଡ଼ୁଥିବା ଗୃହସ୍ଥି ପ୍ରତି ଏବଂ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ଆନ୍ତମଣ ତଥା ଉପସ୍ଥାପନଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ପ୍ରବଳ, ସାହସପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଜ୍ଞାପନର କର୍ଦ୍ଦମାକ୍ତ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣା ଆପଣାର ତମୋଗୁଣ ଏବଂ ସତତ ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଉପସ୍ଥିତ ଥାଏ; ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଚେତନାର ମୁହୂର୍ତ୍ତି ବା ବନ୍ଦୁଗୁଡ଼ିକ ଉପସ୍ଥିତ ଥାଏ, ଅଣଉପ୍ରେରତ ଉପେକ୍ଷା ଏବଂ ନଙ୍ଗୋଧ ନାନା ସ୍ୱକୃତରୂପୀ ସେଗୁଡ଼ିକର ପାର୍ଦ୍ଦ ଅଭ୍ୟସ୍ତତା ବା ସାମସ୍ତିକ ରୁଚିଗୁଡ଼ିକ ଉପସ୍ଥିତ ଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଗଠନଗତ ଦୁର୍ବଳତା ଓ କ୍ଲାନ୍ତ, ଅବହେଳା ତଥା ଆଳସ୍ୟର ଗତିଶୀଳମାନ ଉପସ୍ଥିତ ଥାଏ, ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅସମର୍ଥତା ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସାବତୀୟ ପତନ, ବିଷାଦ, ଭସ୍ମ, ପରିବେଶ ପାଖରୁ ଜୀରୁପ୍ରାସ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତିନ ଅଥବା ଆତ୍ମସମର୍ପଣ ଅଥବା ମନୁଷ୍ୟ, ଘଟଣା ତଥା କେତେକେତେ ଶତ୍ରୁମନ୍ତ୍ରର ଗ୍ରୁପ ପାଖରୁ କାତର ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତିନ ବା ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖରେ ଅସହାସ୍ତ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ । ପ୍ରକୃତ-ଶତ୍ରୁର କୌଣସି ନା କୌଣସି ସଞ୍ଚରଣପଥରେ ବା ଆପଣାର ମନ ତଥା ଚରିତ୍ରର କୌଣସି ନା କୌଣସି ସ୍ତରରେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ହୋଇ ରହିଥାଉ, ଆଉ ଅନ୍ୟ କେତୋଟି ପଥ ବା ସ୍ତରରେ ରଜସିକ ହୋଇ ରହିଥାଉ ଏବଂ ଅନ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ତାମସିକ ହୋଇ ରହିଥାଉ । ଏ ଗୁଣଟି ଅଥବା ସେ ଗୁଣଟି ସାଧାରଣତଃ ଯେପରି ଜୀବରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ସାଧାରଣ ଜୀବଦୃଷ୍ଟି, ମନୋଗତ ପ୍ରକାର ଏବଂ କର୍ମର ଧାରୁଟିରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେହି ଅନୁସାରେ ତାହାକୁ ଜଣେ ସାତ୍ତ୍ୱିକ, ରଜସିକ ଅଥବା ତାମସିକ ମନୁଷ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ମାନ ଖୁବ୍ କମ୍ ଲୋକ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୁଣ ବା ଗୋଟିଏ ପ୍ରକୃତିର ହୋଇ ରହିଥାଆନ୍ତି ଏବଂ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ଆପଣା ଗୁଣର ପ୍ରକାରଟିରେ କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନଥାନ୍ତି । ପ୍ରଜ୍ଞାଶୀଳମାନେ ସବୁବେଳେ କିମ୍ବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ କଦାପି ପ୍ରଜ୍ଞାଶୀଳ ହୋଇ ନଥାନ୍ତି; ବୁଦ୍ଧିମାନ୍‌ମାନେ ଆପଣା ସମୁଦାୟ କ୍ଷେତ୍ରଟିର କେବଳ କେତୋଟି ଖଣ୍ଡରେହିଁ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ସନ୍ଥ ଆପଣା ଭିତରେ କେତେକେତେ ଅସଙ୍କୋଚତ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଗୃପି କରି ରଖିଥାଏ ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟ କେବେହେଲେ କେବଳ ରୁଚ୍ଛା ଦୁଷ୍ଟ ଓ ମନ୍ଦ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ । ନଙ୍ଗୋଧତମ ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଅନଭିବ୍ୟକ୍ତ ବା ଅବ୍ୟବହୃତ ଏବଂ ଅବକଶିତ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସହଜାତ ରହିଥାଏ; ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜୀରୁ ଏବଂ ଗ୍ଲାନିଗ୍ରସ୍ତ ଭିତରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟ ତା'ର ସ୍ୱାଭାବିକତାର ଆପଣା ମୁହୂର୍ତ୍ତି ତଥା ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ରି ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଥାଏ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସହାୟ ଏବଂ ଦୁର୍ବଳ ଭିତରେ ବି ତା'ର ଆପଣା ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ବଳିଷ୍ଠତାର ଏକ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଭାବ ମହଜୁଦ ରହିଥାଏ । ସତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରଭୃତ ପ୍ରଧାନ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ଦେହଧାରୀ ଜୀବର ମୂଳ ଆତ୍ମିକ ପ୍ରତିରୂପ ହୋଇ କଦାପି ରହି ନଥାନ୍ତି; ମାତ୍ର, ଆପଣାର ଜୀବନଟି ଲଗି ବା ତା'ର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଓ ତା'ର କାଳସ୍ଥ ବବର୍ତ୍ତିନଙ୍କର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମୁହୂର୍ତ୍ତିରେ ସେ ଯେଉଁ ରୂପାୟନଟିର ନମାଣ କରି ରଖିଛି, ସେହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ତାହାରଇ ଦର୍ପଣ ବା ସୂଚକମାତ୍ର ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ।

ଯେତେବେଳେ ସାଧକ ଥରେ ତା' ମଧ୍ୟରେ ତଥା ତା' ଉପରେ ଗୁଳିଥିବା ପ୍ରକୃତିର ନିୟାନ୍ତି ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଠିଆହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଯାଏ, ସେଥିରେ କୌଣସିପ୍ରକାର ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରେ ନାହିଁ, କୌଣସିପ୍ରକାର ସଂଶୋଧନ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ନାହିଁ, କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବାଧା ଦିଏ ନାହିଁ, କାହୁ ବାଛିଅବାଛି କରେ ନାହିଁ ବା କାହୁ ଜନ୍ମନ୍ତି କରେ ନାହିଁ, ପ୍ରକୃତିର ସାବଙ୍ଗାସ୍ୱ କ୍ରୀଡ଼ାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁମତି ଦେଇଦିଏ, ତାହାର ପ୍ରକିୟାଟିକୁ ବଶ୍ଳେଷଣ ଓ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରୁଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ଅନ୍ତରେ ଏକଥାଟି ବେଶ୍ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାର କରିନିଏ ଯେ ପ୍ରକୃତିର ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱବରେ ସ୍ୱ-ଆଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଓ କୌଣସି ସନ୍ଧିକୁ ଥରେ ଗୁଲି କରିଦେଲେ ତାହା ସେପରି ଗୁଲି ରହିଥାଏ, ସେହିପରି ସେହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ସଂରଚନା ଏବଂ ସଞ୍ଚାଳକ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଶକ୍ତି ଏବଂ ସଞ୍ଚାଳନର ସମର୍ଥତାଟି ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରୁହିଁ ଆସୁଛି, ପ୍ରାଣୀଠାରୁ କଦାପି ଆସୁ ନାହିଁ । ତା'ର ମନ ତା'ର ସାବଙ୍ଗାସ୍ୱ କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ କରୁଛି ବୋଲି ସେ ଆଗରୁ ଯେଉଁ ଅନୁମାନ କରିବାରେ ଲଗିଥିଲା, ସେଇଟି ଯେ କେଡ଼େ ଭୁଲ ଅନୁମାନ ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସାଇ ସେ ତାହା ଉପଲବ୍ଧି କରେ; ସେ ବୁଝିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ଯେ ତା'ର ମନ ତା'ର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତାଟିର କେବଳ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଂଶଟିଏ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ସେହି ପ୍ରକୃତିରହିଁ ଏକ ବସ୍ତୁକଳ ଓ ଏକ ଇଞ୍ଜିନ୍ ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଆପଣା ନିଗୁଣାତ୍ମକତାର ଭୂମିରେ ପ୍ରକୃତିହିଁ ଅନୁକ୍ଷଣ ସମସ୍ତ କର୍ମ କରୁଥିଲା, କୌଣସି ଜିଅ ଆପଣାର କଶ୍ଚେଇଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଖେଳିବା ପଣ ପ୍ରକୃତ ସେହି ଉନୋଟି ସାଧାରଣ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକୁ ସଞ୍ଚାଳିତ କରିବାରେ ଲଗିଥିଲା । ତାହାର ଅହଂ ସବଦା ଏକ ଯନ୍ତ୍ର ତଥା କ୍ରୀଡ଼ାସାଧନ ହୋଇହିଁ ରହିଥିଲା; ତା'ର ଚରିତ୍ର ଓ ବୃତ୍ତି, ତା'ର ନୈତିକ ଗୁଣ ତଥା ମାନସିକ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ତା'ର ସାବଙ୍ଗାସ୍ୱ ବସ୍ତୁଷ୍ଟି, କର୍ମ ଏବଂ ପରିଣତି, ତା'ର ବୋଧ ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସହନଶୀଳତା, ତା'ର ନମ୍ରମତା ଓ ଦୟା, ତା'ର ଭଲ ପାଇବା ଓ ଘୃଣା, ତା'ର ପାପ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟ, ତା'ର ଆଲୋକ ଏବଂ ଅନ୍ଧାର ତଥା ତା'ର ହର୍ଷଜନିତ ଆବେଗ ଓ ଦୁଃଖଜନିତ ମନୋଯନ୍ତ୍ରଣା,—ଏଗୁଡ଼ିକ ସବୁଯାକ କେବଳ ସେହି ପ୍ରକୃତିରହିଁ ନାନାବିଧ ଲୀଳା ହୋଇ ରହିଥିଲା ଏବଂ ସେହି ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆକର୍ଷିତ, ବଳିତ ଏବଂ ଅର୍ଧୀନସ୍ଥ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାଟି ସେଗୁଡ଼ାକ ପ୍ରତି ଅତି ନିଷ୍ଠାପର ଭାବରେ ଆପଣାର ସମର୍ଥନ ଜ୍ଞାପନ କରୁଥିଲା । ମାନ ତଥାପି ଏହି ପ୍ରକୃତି ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତିର ନର୍ତ୍ତାରଣ ଓ ନରୂପଣଟିକୁହିଁ କଦାପି ସବୁକଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; ଆତ୍ମାର ମଧ୍ୟ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସବୁବେଳେ ଅବଶ୍ୟ କିଛି ନା କିଛି କହିବାକୁ ରହିଛି । ମାନ ଆତ୍ମା କହିଲେ ଏଠାରେ କେବଳ ସେହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଷଙ୍କୁହିଁ ବୁଝାଉଛି, ଆମର ମନ କିଂବା ଅହଂକାକୁ କଦାପି ବୁଝାଉ ନାହିଁ; କାରଣ ମନ ଆଉ ଅହଂ କଦାପି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ତତ୍ତ୍ୱ ନୁହନ୍ତି, ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ପ୍ରକୃତିରହିଁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ । କାରଣ ଏହି ଲୀଳାଟି ଲଗି ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାର ସ୍ୱୀକୃତିଜ୍ଞାପନ ଅବଶ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଛି ଏବଂ ଅଧିଷ୍ଠାତା ପ୍ରଭୁ ତଥା ସ୍ୱୀକୃତିଦାତା ରୂପେ ଆପଣାର ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ମାରବ ଇଚ୍ଛାଟି ଦ୍ୱାରା ସେହି ଆତ୍ମା ଲୀଳାର ମୂଳ ନସ୍ପନ୍ଦିକୁ ନରୂପିତ କରିଦେଇ ପାରୁଛି, ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ତିଗୁଣଯୋଗରେ ମଧ୍ୟ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରୁଛି; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ଭାବନା, ଇଚ୍ଛା, କର୍ମ ଏବଂ ଆବେଗରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ତଥାପି ପ୍ରକୃତିରହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ତଥା ବଶେଷାଧିକାର ହୋଇ ରହିଛି । କୌଣସି ଏକ ସୌପମ୍ୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଲଗି ପୁରୁଷ ପ୍ରକୃତିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଆଦେଶ ଦେଇ ପାରିବ; ମାନ, ପ୍ରକୃତିର ତିନ୍ଧାଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସିପ୍ରକାର ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରି ନୁହେଁ, ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ଏକ ସଚେତନ ଦୃଷ୍ଟିକ୍ଷେପଣ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେ ଏହା କରିପାରେ; ଏବଂ ତତ୍ତ୍ୱକ୍ଷଣାତ୍ ହେଉ ଅଥବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମାସ ସହକାରେ ହେଉ, ପ୍ରକୃତି ତାହାକୁ ଏକ ପ୍ରତିଫଳନକାରୀ ବଗ୍ଧର, ଗତିଶୀଳ ପ୍ରେରଣା ଏବଂ ତାପୂର୍ଯ୍ୟମସ୍ୱ ମୂର୍ତ୍ତି ରୂପରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାରେ ଲଗିଥାଏ ।

ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରକୃତିକୁ ଦିବ୍ୟଚେତନାର ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ରୂପରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଏବଂ ତାହାକୁ ତାହାର ନାନା ଶକ୍ତିସମୂହର ଏକ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଯେ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟତଃ ନମ୍ନତର ଦୁଇଟିଯାକ ଗୁଣର ବେଡ଼ ଉଡ଼ରୁ ବାହାର ଗଲି ଆସିବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ତମୋଗୁଣ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକଟିକୁ ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରି ରଖିଥାଏ ଏବଂ ଆମ ପ୍ରକୃତିର ଅନ୍ଧକାରମସ୍ୱ ଏବଂ ଜଡ଼ୀୟ ଜ୍ଞାନର କଣଗୁଡ଼ିକରେ ତାହାକୁ ଆଦୌ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ । ତମୋଗୁଣ ଆମକୁ ବଡ଼ ଅସମର୍ଥ କରିପକାଏ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରେରଣାବେଗଟିକୁ ଆପଣାର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଇ ପାରିବାର ଶକ୍ତିକୁ ଆମଠାରୁ କାଢ଼ି ନେଇଯାଏ; ଆପଣାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇ ପାରିବାର ଶକ୍ତି ଏବଂ ଆଗକୁ ଯାଇ ପାରିବାର ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ଆମଠାରୁ ହରଣ କରିନେଏ, ଏକ ବୃହତ୍ତର ଶକ୍ତି ସମକ୍ଷରେ ଆପଣାକୁ ନମନୀୟ କରି ରଖିବାର ଇଚ୍ଛା ଓ ଶକ୍ତିକୁ ଆମଠାରୁ କାଢ଼ି ନେଇଯାଏ । ରଜୋଗୁଣ ଜ୍ଞାନକୁ ବିକୃତ କରିପକାଏ, ଆମର ବିବେକଶକ୍ତିକୁ ମିଥ୍ୟାର ସନ୍ଦେହର କରି ରଖେ, ଭାବିକୁ ଯାବତୀୟ ଅଶୁଭ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ଉତ୍ତେଜିତ କରି ରଖେ, ଆମର ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଓ ଭାବିର ଆବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ଚଞ୍ଚଳାଇ ଦିଏ ତଥା ଶରୀରର ଭାରସାମ୍ୟ ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକୁ ଏକାବେଳକେ ଓଲଟାଇ ପକାଏ । ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନଗୁଡ଼ିକରୁ କାଢ଼ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁର ଏବଂ ଉଚ୍ଚସ୍ତ ଯାବତୀୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ରଜୋଗୁଣ ଆପଣାର କାବୁ କରିନେଏ, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ମିଥ୍ୟାପ୍ରଣୋଦିତ ଏବଂ ଅହଂପ୍ରେରିତ ଉପଯୋଗ ଲଗି ବାଧ୍ୟ କରି ରଖେ । ଏପରିକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମସତ୍ତ୍ୟ ତଥା ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟୟଗୁଡ଼ିକ ଏହି ପାର୍ଥିବ ଭୂମିରି ଉପରକୁ ଅବତରଣ କରିଆସି ଏହି ଦୁରୁପଯୋଗ ଏବଂ ବଳାଧିକାରରୁ ଆଦୌ ରକ୍ଷା ପାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ତମୋଗୁଣକୁ ଆଲୋକନଯୁକ୍ତ ତଥା ରଜୋଗୁଣକୁ ନବଦୀକ୍ଷିତ କରି ନଜେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସିପ୍ରକାର ଦ୍ରବ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅଥବା ଦ୍ରବ୍ୟ ଜୀବନ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ

ତେଣୁ ହୁଏତ ଏପରି ମନେ ହୋଇପାରେ ଯେ ସବୁ ଛାଡ଼ ଜେବଳ ସତ୍ତ୍ୱକୁହିଁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିଲେ ଆମକୁ ଏହି ଉଦ୍ଧାରଟି ମିଳିଯାଇ ପାରିବ; ମାତ୍ର ଏହି ବାଟରେ ଗୋଟିଏ ଅସୁବିଧା ରହିଛି ଯେ ତିନୋଟି ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଗୁଣ ଆପଣାର ଅବଶିଷ୍ଟ ଦୁଇ ସନ୍ତୁଳନ ତଥା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କଦାପି ଛିଡ଼ି ରହି ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମ ବାସନା ତଥା ବ୍ୟଗ୍ର କାମନାଗୁଡ଼ିକର ବିଶେଷ ଗୁଣଟିକୁହିଁ ଆମର ଯାବତୀୟ ବ୍ୟାଘାତ, କଷ୍ଟଭୋଗ, ପାପ ତଥା ଦୁଃଖର କାରଣ ବୋଲି ଜାଣି ଯଦି ଆମେ ସେହି ଗୁଣଟିକୁ ଶାନ୍ତ ତଥା ବଶୀଭୂତ କରି ରଖିବାର ଶ୍ରମସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ବାହାରିବା, ତେବେ ରଜୋଗୁଣ ଦବିଯିବ, ମାତ୍ର ତମୋଗୁଣ ଆହୁରି ସ୍ଥୂଳ ହୋଇ ଉଠିବ । କାରଣ ଯେତେବେଳେ କ୍ରିୟାଶୀଳ ହୋଇ ରହିବାର ଚେଷ୍ଟାଟି ମାତ୍ର ହୋଇ ଆସିବ, ସେତେବେଳେ ଜଡ଼ତା ଆସି ତାହାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିବ ଆଲୋକର ଚେଷ୍ଟାଟି ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଏକ ସ୍ଥିର ଶାନ୍ତତା, ସୁଖ, ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରେମ ଓ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଦି ରଜୋଗୁଣଟି ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥାଏ ଅଥବା ତାହାକୁ ଯଦି ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଦମିତ କରି ରଖାଯାଏ, ତେବେ ଆତ୍ମାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବା ଶାନ୍ତ ଭାବେ ନିଷ୍କ୍ରିୟତାରହିଁ ଏକ ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖାଇବ, ଏବଂ ତା'ପରେ ତାହା ଆଉ ଏକ ଗତିଶୀଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନିମନ୍ତେ ଆବଶ୍ୟକ ଦୃଢ଼ ଆଧାରଟି ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଜୀବ ଜୀବନେ

ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଯଥାର୍ଥ ଈଶ୍ୱର ଭଳି ଯଥାର୍ଥ କର୍ମ କରି ପାରୁଥିବା ସତ୍ତ୍ୱ, ରୋଜଲ ଏବଂ ଅବନ୍ଧୁର ପ୍ରକୃତିଟି ଆପଣାର ଗଠନଶୀଳ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକରେ ଦୁଏତ ସାତ୍ତ୍ୱିକ-ତାମସିକ ହୋଇପଡ଼ିବ, ନଷ୍ଟଷ୍ଟ, ପାଣ୍ଡୁରବର୍ଣ୍ଣ ଓ ସୃଜନ-ଅସମର୍ଥ ହୋଇପଡ଼ିବ ଏବଂ ସକଳ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତାରୁ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ । ଅବଶ୍ୟ ସେତେବେଳେ କୌଣସିପ୍ରକାର ମନୋଗତ ଅଥବା ନୈତିକ ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ଦୁଏତ ଆଦୌ ନଥିବ ସତ, ମାତ୍ର ଠିକ୍ ସେହିପରି କର୍ମର ସଘନ ଉତ୍ସଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଶୁଷ୍କ ହୋଇଯିବ; ଏବଂ ଏହାକୁ ଏକ ବାଧାସୃଷ୍ଟିକାରୀ ସୀମାବଦ୍ଧତା ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ଆଉ ଏକ ପ୍ରକାରର ଅସମର୍ଥତା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ତମୋଗୁଣର ତତ୍ତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଦ୍ୱିବିଧ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ତମୋଗୁଣ ଆପଣାର ଜଡ଼ତା ଦ୍ୱାରା ରଜୋଗୁଣର ବିରୋଧିତା କରେ ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ତବ୍ଧାତ୍ମତା, ତମସାଚ୍ଛନ୍ନତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ତାହା ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣର ମଧ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରିଥାଏ । ଏବଂ ଯଦି ସତ୍ତ୍ୱ ଓ ରଜଃ ଦୁଇଟିଯାକରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଅବସନ୍ନ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତମୋଗୁଣଟି ସେଇଟିର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିନେବାକୁ ସତେଅବା ଅଜାଡ଼ ହୋଇ ପଡ଼ିବାକୁ ଲାଗେ ।

ଯଦି ଆମେ ଏହି ଭୁଲ୍‌ଟିକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବା ଲାଗି ପୁନର୍ବାର ରଜୋଗୁଣକୁ ଆବାହନ କରିଆଣୁ ଏବଂ ତାହାକୁ ସତ୍ତ୍ୱ ସହିତ ଗଆଁଠାଇ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଦେଇ, ଏବଂ ଦୁଇଟିଯାକର ସମ୍ମିଳିତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାଟି ଦ୍ୱାରା ତମୋଗୁଣର କବଳରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ, ତେବେ ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗୁ ଯେ ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆମ ଜିନ୍ଦାଟିର ସ୍ତରକୁ କଥଞ୍ଚିତ ଉନ୍ନୀତ କରିନେଇ ପାରିଛୁ ସତ, ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ରଜସିକ ପ୍ରବଳାଗ୍ରହ, ଆବେଗ, ନୈରାଶ୍ୟ, ଦୁଃଖାନୁଭବ ଏବଂ କ୍ରୋଧ ଆଦିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବା ପୁନର୍ବାର ଦେଖାଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛୁ । ଏହିସବୁ ଗଠନ୍ଦନ ଆପଣାର ବ୍ୟାପ୍ତି, ଗଭୀରତା ଏବଂ ଜିନ୍ଦାରେ ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଦୁଏତ ଅଧିକ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇଯାଇ ପାରନ୍ତି; ମାତ୍ର ଆମେ ସେଉଁଠି ଯାଇ ଉପନୀତ ହେବା ଲାଗି ଆକାଙ୍କ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ଶାନ୍ତି, ସ୍ୱଚ୍ଛତା, ସମର୍ଥତା କିମ୍ବା ଆତ୍ମପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନତା ବୋଲି କଦାପି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁଠାରେ କାମନା ରହିଥାଏ ଓ ଅହଂ ରହିଥାଏ, ସେଠାରେ ସେମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗୀରୂପେ ଅଭ୍ୟାବେଗ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ, ବିକ୍ଷୋଭ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଜୀବନରେ ଆପଣାର ତୃପ୍ତିକୁ ମାଡ଼ି ବସିଥାଏ । ଏବଂ ଯଦି ତିନୋଟିଯାକ ଗୁଣରେ ଆମେ ଏକପ୍ରକାର ସାଲିଶ୍ ସମ୍ଭବ କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବସୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ତ୍ୱକୁ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକରୂପେ ରଖି ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟିକୁ ତାହାର ଅଧୀନ କରି ରଖୁ, ତେବେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ତଥାପି ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ଆତରଜ ସେହି ପୁରାତନ ଜିନ୍ଦାଟିର କେବଳ ଏକ ଅଧିକ ସଯତ ଓ ଶୃଙ୍ଖଳାଯୁକ୍ତ ଜିନ୍ଦାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ସାର ହୋଇଥାଏ । ଏକ ନୂଚନ ସମଚାସ୍ଥିତ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ସତ୍ତ, ମାନ ଆଗକୁ ଅନାଇ କୌଣସି ଚଦ୍‌ଗତ ସ୍ୱାଚନ୍ତ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରଭୁତ୍ୱଲାଭ ଆଦୌ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଉ ନଥାଏ, କଂବା ତା' ନହେଲେ ଏକ ସମ୍ଭାବନା ଦୂସାବରେ ଆମଠାରୁ ଚଥାପି ବହୁଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ମୂଳଚଃ ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ୟ ଗଚଞ୍ଜନ ଆମକୁ ଏହିସବୁ ଗୁଣ ଭିଚରୁ ବାହାର କରି ନେଇ ଆସିବାକୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ନେବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ଉଚିତ । ଯେଉଁ ଭ୍ରାନ୍ତିର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆମେ ପ୍ରକୃତିର ଏହିସବୁ ଗୁଣଗତ ଜିସ୍ୱାଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଇଥାଉ, ସେଇ ଭ୍ରାନ୍ତିକୁ ନିଜେ ଏକାବେଳକେ ନବାପିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ସେହି ଜିସ୍ୱାଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଉଥିବା, ସେଚେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମାନଙ୍କର ଯାବତୀୟ ଜିସ୍ୱାସ୍ପକତା ଭିତରେ ଛନ୍ଦହୋଇ ପଡ଼ିଥିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ନସ୍ୟମର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବ । ତେଣୁ ସତ୍ତ୍ୱକୁ ଯେପରି ଏହି ସୀମାଟିକୁ ଡେଇଁ ଉପରକୁ ଉଠି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ରଜଃ ଓ ତମଃକୁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏହି ସୀମାଟିକୁ ଡେଇଁ ଉପରକୁ ଉଠିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ସୀସାର ଶିକୁଳିଗୁଡ଼ିକୁ ଯେପରି ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏକ ମିଶ୍ରଧାତୁର ଦାସତ୍ୱବଧାତ୍ମକ ଆଭରଣ ଓ ଅଳଙ୍କାରଗୁଡ଼ିକୁ ଯେପରି କାଢ଼ି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସୁନାର ଜଞ୍ଜିରଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଛିଡ଼ାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ସାଧନ ଲଗି ଗୀତାରେ ଆତ୍ମ-ସାଧନାର ଏକ ନୂଚନ ମାର୍ଗର ବନ୍ଧ ବତାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ଆମେ ଆମର ଭିତରେ ଗ୍ଭଲିଥିବା ଏହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ଜିସ୍ୱା ମଧ୍ୟରୁ ଅପସର ଯାଇ ପାରିବା ଏବଂ ପ୍ରକୃତିଶକ୍ତିର ଏହି ତରଙ୍ଗାକୁଳତାର ଉପରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି କେବଳ ସାକ୍ଷୀରୂପେହିଁ ଏହି ଅସ୍ଥିର ଯାବତୀୟ ଧାବନକୁ ଅବଲୋକନ କରିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହେବା । ସାକ୍ଷୀ ସବୁକିଛି ଦେଖିଥାଏ, ମାନ ନିଶ୍ଚଳ ଏବଂ ଉଦାସୀନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଆପଣା ସ୍ତରରେ ସେଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ୱସ୍ଥିତିରେ ସେଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଅନେକ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଥାଏ । ସେଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର ଉର୍ମିମାଳା ଉପରେ ଆନୋଳିତ ହୋଇ ଉଠିବାରେ ଓ ପଡ଼ିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତୁ; ମାନ ସାକ୍ଷୀ କେବଳ ଅନାଇ ରହିଥାଏ, କେବଳ ନସ୍ପକ୍ଷଣ କରୁଥାଏ, ମାନ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଦୌ ସ୍ୱୀକାର କରେ ନାହିଁ ବା ସେଗୁଡ଼ିକର ଗତିରେ କ୍ଷଣକ ଲଗି ମଧ୍ୟ କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ନିରପେକ୍ଷ ଓ ଚଟସ୍ଥ ସାକ୍ଷୀର ଏହି ସ୍ୱାଧୀନତାଟି ଉପଲବ୍ଧି ହେବା ଉଚିତ, ତେବେ ଯାଇ ତା'ପରେ ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ନସ୍ତବ୍ଧତାକୁ ସ୍ଥାପିତ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନାସକ୍ତର ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିରେ ଏପରି ଏକ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଲାଭ ରହିଛି ଯେ ଏଥିରେ ସାଧକ ତା' ଆପଣା ପ୍ରକୃତିକୁ ତଥା ସକଳ ପ୍ରକୃତିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିପାରୁଛି । ଜଜର ଅହଂଗତଭାଟି ଦ୍ୱାରା ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଅନ୍ଧ ନହୋଇ ତଟସ୍ଥ ଅନାସକ୍ତ ସାକ୍ଷୀରୂପେ ସେ ପ୍ରକୃତର ଏହି ଅଜ୍ଞାନସ୍ଥ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ଜୀଡ଼ାଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଅବଲୋକନ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଛି, ତାହାର ସାବଯ୍ତୀୟ ଶାଖାପ୍ରଶାଖା, ଆବରଣ ତଥା ସୂକ୍ଷ୍ମତା ଯାଏ ସେହି ଜୀଡ଼ାଟିର ଅନୁଧାବନ କରିପାରୁଛି । କାରଣ ସେହି ଜୀଡ଼ା ପ୍ରକୃତିରେ ନାନା ଛଳନାମୟତା, ଛଦ୍ମାବରଣ, ଜାଲପାଶ, ବଶ୍ୱାସଘାତକତା ଏବଂ କୂଟକୌଶଳ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି । ସାଧକର ପାର୍ଶ୍ୱଜୀବନର ଅନୁଭୂତ ତାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ରଖିଛି, ସକଳ ଜିୟା ତଥା ସକଳ ଅବସ୍ଥାକୁ ସେ କେବଳ ସେହି ଗୁଣତ୍ରୟର ପାରସ୍ପରିକ ଜିୟା ଏବଂ ପ୍ରତିଜିୟା ବୋଲି ଜାଣିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକର ନାନା ପ୍ରତିୟା ବଷୟରେ ସେ ଅଭିଜ୍ଞ ରହିଛି; ତେଣୁ ସେ ଆଉ ସେଗୁଡ଼ିକର ଆକ୍ରମଣ ଦ୍ୱାରା କଦାପି ପର୍ଯ୍ୟୁଦସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ୁ ନାହିଁ, ଅଜାଣତରେ ଏକାବେଳକେ ଆସି ସେମାନଙ୍କର ଜାଲ ଭିତରେ ପଡ଼ିଯାଉ ନାହିଁ କିଂବା ସେମାନଙ୍କର ଛଦ୍ମଚଳନା ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ପ୍ରତାରିତ ହେଉ ନାହିଁ । ତହିଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଅହଂକୁ ମଧ୍ୟ କେବଳ ଏକ ବଶେଷ କୌଶଳ ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବାକୁ ପାଉଛି, ସେହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ପାରସ୍ପରିକ କିୟାପ୍ରତିକିୟା ଦ୍ୱାରା ଆପାତସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଥିବା ଗୋଟାଏ ଗଣ୍ଠି ବ୍ୟତୀତ ଯେ ଏହି ଅହଂ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ, ସେ ସେକଥା ଆବଷ୍କାର କରିପାରୁଛି ଏବଂ ଏହି ଆବଷ୍କାରଟି ଦ୍ୱାରା ସେ ଜନ୍ମତର ଅହଂଗ୍ରସ୍ତ ପ୍ରକୃତର ଭ୍ରାନ୍ତିଟି ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷାର୍ମା, ସଜ୍ଜ ତଥା ଦାର୍ଶନିକର ସାତ୍ତ୍ୱିକ ଅହଂଗତତାରୁ ତାହାର ଗୁଲିଆସି ପାରୁଛି, ଆତ୍ମ-ଅନ୍ୱେଷୀ ସ୍ୱାର୍ଥପର ବ୍ୟକ୍ତିର ରଜସିକ ଅହଂଗତତା ତା'ର ପ୍ରାଣଗତ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଯେଉଁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣଟି ରଖି ଆସିଥିଲା, ସେ ସେଇଟିକୁ କାଟିଦେଇ ତାହାର ଆସୁଛି ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ତାକୁ ଆଉ କେବଳ ଆତ୍ମ-ସ୍ୱାର୍ଥରହିଁ ଶ୍ରମସମ୍ପୃକ୍ତ ପୋଷଣକାର୍ଯ୍ୟ ତଥା ବହୁକାମନା ଦ୍ୱାରା ଘାଲତ ବଦ୍ଧୀ ଅଥବା ସଦାବ୍ୟସ୍ତ ଅତଘ୍ନାନ ଦାସ ହୋଇ ଆଦୌ ରହିବାକୁ ପଡ଼ୁ ନାହିଁ । ଯେକୌଣସି ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ ଏବଂ ନିଷ୍ଟିୟ ସଜ୍ଞ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ଏହି ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ କର୍ମଚକ୍ରଟି ମଧ୍ୟରେ ଧନ୍ଧହୋଇ ବଡ଼ ଜଡ଼ପ୍ରାୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ଏବଂ ଆପଣାର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଦୁଗୁଇ ବସିଛି, ତାହାର ତାମସିକ ଅହଂଗ୍ରସ୍ତତାକୁ ସେ ଆପଣାର ଜ୍ଞାନାଲୋକ ଦ୍ୱାରା ଫିକା କରିଦେଇ ପାରୁଛି । ଅହଂବୋଧର ମୌଳିକ ଦୋଷଟିକୁ ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମର ଯାବତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କର୍ମର ଭୂମିରେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ବଷୟରେ ସଚେତନ ହୋଇ ସେ ଆଉ କେବଳ ରଜସିକ ଅଥବା ସାତ୍ତ୍ୱିକ ଅହଂଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ କଦାପି ଆତ୍ମ-ସଂଶୋଧନ ତଥା ଆତ୍ମ-ବମୋଚନର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କୌଣସି ବାଟ ଖୋଜିବାକୁ ଯାଏ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଆଡ଼କୁ ଅନାଇ ଦେଖେ, ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଯାବତୀୟ ସାଧନ ଉପା ନିସ୍ପାଦକତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥିବା କେବଳ ସକଳ କର୍ମର ସେହି ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁହିଁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରିଏ, ତାଙ୍କର ପରମା ଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପରାପ୍ରକୃତି ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରିଏ। କେବଳ ସେହି ଭୂମିରେହିଁ ସମୁଦାୟ ସୃଷ୍ଟି ଶୁଦ୍ଧ ଓ ମୁକ୍ତ ଭାବରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାର ଶାସନ କେବଳ ସେହିଠାରେହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ।

ଏହିପରି ଅଗ୍ରସର ହେବାର ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପସ୍ୱରୂପ ଏକପ୍ରକାର ନିର୍ଲିପ୍ତତା ଅବଲମ୍ବନ କରି ପ୍ରକୃତିର ତିନୋଟିଯାକ ଗୁଣର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ। ଆତ୍ମା ସେତେବେଳେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସ୍ତରରେ ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟରୁ ବାଲଗ ଓ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହୋଇ ରହେ, ତାହାର ଘେରଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ପଡ଼େ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ହୋଇ ତଦାସ୍ୱ ତଥା ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ରହେ। ପ୍ରକୃତ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆପଣା ପୂର୍ବତନ ଅଭ୍ୟସ୍ତତାଗୁଡ଼ିକର ନିତ୍ୟ ଭିତରେ ରହି କିମ୍ବା କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ; ବାସନା, ଦୁଃଖ ଏବଂ ହରଷ କେତେପ୍ରକାରେ ଆମର ଦୁର୍ଦ୍ଦସ୍ତିକୁ ଆହାନ୍ତ କରି ରଖିଥାନ୍ତି, ସାଧନଗୁଡ଼ିକ କେତେବେଳେ ନଷ୍ଟ ହୁଏ, ଅସ୍ପଷ୍ଟତାଚ୍ଛନ୍ନ ଏବଂ ଅବସନ୍ନ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି, ଏବଂ ପୁଣି କେତେବେଳେ ଆଲୋକ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ଦୁର୍ଦ୍ଦସ୍ତ, ମନ ତଥା ଶରୀର ମଧ୍ୟକୁ ଲେହିଁ ଆସୁଥାନ୍ତି। ମାତ୍ର ଏହି ସକଳ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅବିଚଳିତ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଥାଏ, ତାକୁ ଏପରି କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଦୌ ସ୍ପର୍ଶ କରୁ ନଥାଏ। ନିମ୍ନତର ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ଦୁଃଖାତୁରତା ଓ କାମନାକୁ ଆତ୍ମା ବେଶ୍ ନିସ୍ପୃହତା ସହିତ ଲକ୍ଷଣ କରୁଥାଏ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଆଦୌ ବିଚଳିତ ହୋଇପଡ଼ୁ ନଥାଏ, ସେମାନଙ୍କର ଯାବତୀୟ ଆନନ୍ଦ ଓ ପ୍ରସ୍ଫାସଜ୍ଞେଣରେ ଯୋଗଦେଇ ହସୁଥାଏ, ଭାବନାର ଯାବତୀୟ ବିଫଳତା ଏବଂ ଅନ୍ଧକାର ତଥା ଦୁର୍ଦ୍ଦସ୍ତ ଓ ସ୍ନାୟୁଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ପ୍ରଚଣ୍ଡତା ଅଥବା ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଆତ୍ମା ବେଶ୍ ଦେଖି ପାରୁଥାଏ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା କଦାପି ପରାଭୂତ ହୋଇପଡ଼ୁ ନଥାଏ, ମନର ଯାବତୀୟ ଆଲୋକନ, ଏବଂ ଆଲୋକ ଓ ଆନନ୍ଦ ଲେହିଁ ଆସିଲବେଳେ ତାହାର ଆଶ୍ୱସ୍ତତା, ସ୍ୱତିବୋଧ ବା କ୍ଷମତାବୋଧ ଦ୍ୱାରା ତାହା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବାଧ ହେଉ ନଥାଏ କିମ୍ବା ବାନ୍ଧହୋଇ ପଡ଼ୁ ନଥାଏ; ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ଏହିସବୁ କୌଣସିଟି ଜାଲ ଭିତରେ ଆଣି କଦାପି ପକାଇଦିଏ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବିଚଳ ଭାବରେ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଇଚ୍ଛାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଏବଂ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଜ୍ଞାନର ଅନ୍ତଃଦ୍ୟୋତନା ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥାଏ। ସଙ୍ଗଦା ଏହିପରି ଅନୁଶୀଳନ କରି ତାହା ପରିଶେଷରେ ଆପଣାର ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ପ୍ରଦେଶଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ତିନୋଟିଯାକ ଗୁଣର ଯାବତୀୟ କବଳ ଭିତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବାହାରିଆସେ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଅପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ମୂଲ୍ୟ ତଥା ଅବରୋଧକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସୀମାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସେ । ତାହାର ବର୍ତ୍ତମାନ ସୋପାନକୁ ଆସି ଏହି ନମ୍ବର ପ୍ରକୃତ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଜ୍ୱରରେ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା ପରି ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗେ । ତାହା ଆଗରୁ ଯେଉଁସବୁ ପୁରାତନ ଅଭ୍ୟସ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଲାଗି ରହୁଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ଏଣିକି ସତେଅବା ଆଉ କୌଣସି ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇପାରୁନି ନାହିଁ ଏବଂ ନମାଗତ ଜ୍ୱରରେ ଆପଣାର ବଦ୍ଧୁଳତା ଏବଂ ପୁନରାବର୍ତ୍ତନକୁ ହରାଇ ବସିବାରେ ଲାଗନ୍ତି । ଏଥର ଯେ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଜିନ୍ସ ଏବଂ ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠତର ସ୍ଥିତର ଆବିର୍ଭାନ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲଣି, ପଶ୍ଚାଶପରେ ନମ୍ବର ପ୍ରକୃତ ତାହା ବୁଝିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ; ଏବଂ ଯେତେ ମନ୍ଥର ଜ୍ୱରରେ ଓ ଯେତେବେଶୀ କୁଣ୍ଠା ସହିତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ପ୍ରାରମ୍ଭକାଳୀନ ଅଥବା ପ୍ରଲମ୍ବିତ ଯେତେବେଶୀ ଅସତ୍-ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ସ୍ଖଳନକାଷ୍ଠ ଅଜ୍ଞାନ ସହିତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ତାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଲାଗି ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଆଡ଼କୁ ମୁହଁ ବୁଲାଏ ଓ ସେଥିଲାଗି ଆପଣାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ଲାଗେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ଆତ୍ମା କେବଳ ସାକ୍ଷୀ ଅଥବା ଜ୍ଞାତା ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହେ ନାହିଁ, ତାହାର ସ୍ଥିତଧର୍ମୀ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାଟି ପ୍ରକୃତର ଏକ ଗତିଧର୍ମୀ ରୂପାନ୍ତର ଦ୍ୱାରା ନୂତନ ଉତ୍କର୍ଷ ଲାଭ କରେ । ଆମର ତନୋଟିଯାକ ସାଧନର ଭୂମିରେ ପରସ୍ପର ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଗୁଣତ୍ରୟର ସତତ ମିଶ୍ରଣ ଏବଂ ବିଷମତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଜିନ୍ସାଣିଲତା ଆଉ ଆପଣାର ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଅବ୍ୟବସ୍ଥିତ, ବିକ୍ଷୁବ୍ଧ ଓ ଅସମ୍ଭୂତ ଜିନ୍ସା ଏବଂ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନକୁ ନେଇ ପଡ଼ିରହେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଏକ ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ଜିନ୍ସା ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ଆରବ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରେ ଓ ଆପଣାକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରେ; ଏକ ଯଥାର୍ଥତର ଜ୍ୱରରେ ଶୁଦ୍ଧ, ଅଧିକ ଆଲୋକଯୁକ୍ତ, ଏବଂ ପୁରୁଷ ତଥା ପ୍ରକୃତର ସେହି ଉତ୍ତମତର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ପରସ୍ପରଜାତି ଲାଗି ଅଧିକ ସ୍ୱାଭାବିକ ଏବଂ ସହଜ ହୋଇ ରହୁଥିବା ଜିନ୍ସାସମୂହତା ସମ୍ଭବ ହୋଇଆସେ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ତାହା ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଅତିଅପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକୃତିଟି ଲାଗି ଅସାଧାରଣ ଏବଂ ଅଲୌକିକ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଭୌତିକ ମନଟିକୁ ପ୍ରସାମିତ କରି ରଖିଥିବା ଆମର ଶାସ୍ତ୍ର ସେତେବେଳେ ଆଉ ସଦ୍ଦା କେବଳ ସେହି ଏକ ଅଜ୍ଞାନମସ୍ତ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଟିର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାରେ ଲାଗିଥିବା ଏକ ତାମସିକ ଜଡ଼ତାଟିକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ରହେ ନାହିଁ; ତାହା ଆପଣାକୁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଆଲୋକର ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣତରସମ୍ଭବ କ୍ଷେତ୍ର ଏବଂ ସାଧନରେ ପରିଣତ କରିଥାଏ, ଚତୁର୍ଗତତାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଦାବିରେ ଆପଣାର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଏ, ନୂତନ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଅନୁଭୂତିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରକାର ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ପନ୍ଦନତାକୁ ଆଶ୍ରସ୍ତ ଦେଇ ରଖେ । ଆମର ଗତିଶୀଳ ତଥା ସନିସ୍ତ ପ୍ରାଣିକ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଏବଂ ଆମର ସ୍ନାୟୁଗତ, ଫଟେଗମସ୍ତ, ସାଂବେଦନିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତଥା ଫଳଲାଭକ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ସଂପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯାନ୍ତୁ, ଏକ ଅବରତ କର୍ମମୟତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତୁଅନ୍ତୁ, ଅନୁଭୂତର ଏକ ଆନନ୍ଦମୟ ଉପଭୋଗକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତୁଅନ୍ତୁ; ମାତ୍ର ଯୁଗପତ୍ ଭାବରେ ପ୍ରଶସ୍ତତାପୂର୍ଣ୍ଣ, ଆତ୍ମ-ଅଧିକୃତ ଓ ଆତ୍ମସନ୍ତୁଳିତ ଏକ ଆଧାରଶିଳା ଉପରେ ଠିଆହୋଇ ମଧ୍ୟ ଶିଖନ୍ତୁ, ଆପଣାର ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରରେ ଉଦାତ୍ତ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ, ବିଶ୍ରାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ଉଦ୍ୟତ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ, ପୁଲକରେ ଅଭିଭୂତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ ବା ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ, ଦୁଃଖ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଉତ୍ପୀଡ଼ିତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ, ବାସନା କଂବା ଦୁର୍ବାର ଆବେଗଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଜର୍ଜର ବା ସନ୍ତ୍ରସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ଅଥବା କୌଣସିପ୍ରକାର ଅସମର୍ଥତା ବା ଆଳସ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ନିରୁତ୍ସାହିତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଆମର ବୁଦ୍ଧି, ଅର୍ଥାତ୍ ଭାବନା, ବୋଧ ଏବଂ ମନନସମର୍ଥ ମନ ଆପଣାର ସାତ୍ତ୍ୱିକ ସୀମାବଦ୍ଧତାଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନ କରଆସେ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ଏକ ସାରଭୂତ ଆଲୋକ ଏବଂ ଶାନ୍ତିମୟତା ଆଡ଼କୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରଦିଏ । ଏକ ଅନନ୍ତସ୍ପର୍ଶ ଜ୍ଞାନ ଆମ ଲାଗି ଆପଣାର କେତେକେତେ ସମୃଦ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇଯାଏ; ଏହି ଜ୍ଞାନ କେବଳ ମାନସିକ କେତୋଟି ରଚନା ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ଗଠିତ କରି ରଖି ନଥାଏ, କେବଳ କେତୋଟି ମତ ବା ଧାରଣା ଭିତରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହି ନଥାଏ ବା ଏକ ଅସ୍ଥିରପାଦ ଅନଷ୍ଟିତ ନ୍ୟାସ୍ୱବୁଦ୍ଧି ଏବଂ କ୍ଷୁଦ୍ରାୟତନ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗତ କେତୋଟି ସମର୍ଥନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁ ନଥାଏ; ତାହା ସ୍ୱୟଂ-ନିଷ୍ଟିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ପ୍ରାମାଣ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସକଲପ୍ରସାସ୍ପ ଓ ସର୍ବଗ୍ରାସ୍ପ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏକ ଅନନ୍ତସ୍ପର୍ଶ ଆନନ୍ଦ ଓ ଶାନ୍ତିମୟତା ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତି ଓ ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ନିସ୍ପାଶୀଳତାର ନାନାପ୍ରକାରେ ବ୍ୟାହତ ପ୍ରସ୍ୱାସସନ୍ତାପରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିବା ଲାଗି ଆଦୌ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହି ନଥାଏ କଂବା କେତୋଟି ମାତ୍ର ସୀମାବଦ୍ଧ ପୁଖାନୁପୁଖ ଦ୍ୱାରାନ୍ଧି ଗଠିତ ହୋଇ ନଥାଏ; ମାତ୍ର ତାହା ସ୍ୱୟଂଭବ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସବୁକଛିକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖିଥାଏ । ଏଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତେ ଆମର ପ୍ରକୃତିକୁ ଅଧିକାର କରିନେବା ଲାଗି ଆମ ସତ୍ତାର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଅଧିକ ବ୍ୟାପ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକୁ ଅଜାଡ଼ି ହୋଇ ଆସନ୍ତୁ, ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବା ଅଧିକାଧିକ ମାର୍ଗରେ ସେମାନେ ଅଜାଡ଼ି ହୋଇ ଆସନ୍ତୁ । ଆମର ଏହି ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେହର ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତିମତ୍ତା, ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ସେହି ଭୂମିଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟତର ଛାଞ୍ଚରେ ନୂତନ କରି ଗଢ଼ିବା ଲାଗି ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଅଧିକାର କରନ୍ତୁଅନ୍ତୁ ।

ଏଠାରେ ଆମ ନମ୍ନତର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ନିଗୃଢ଼ଗତ ବିଷମତାଗୁଡ଼ିକ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ ଏବଂ ଏକ ଦିବ୍ୟତର ପ୍ରକୃତିର ଏକ ବୃତ୍ତତର ନିଗୁଣନିୟା ଆରମ୍ଭ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇଯାଏ । ସେଠାରେ ତମୋଗୁଣ କିଂବା ଜଡ଼ତାର କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନଥାଏ; ତମୋଗୁଣର ସ୍ଥାନରେ ଏପର ଏକ ଦିବ୍ୟ ଶାନ୍ତି ଓ ଶାନ୍ତିମୟ ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ଥିତି ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ କ ଶାନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନବସ୍ତୁତାର ପରମ ଗର୍ଭରୁ ଆବର୍ଭୂତ ହେଲା ପର କର୍ମ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଲୀଳାଦି ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ରାଜସିକ ଗତିବକ୍ଷୁବ୍ଧତାର କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥାଏ, ବାସନା ନଥାଏ, କର୍ମଗତ କୌଣସି ପ୍ରଲୁବ୍ଧମସ୍ତ ଅଥବା ଦୁଃଖାନୁସିକ୍ତ ଉଦ୍ୟମ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ, ସୃଜନ କିଂବା ଅଧିକାରଲବ୍ଧର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପୃଖଦୁଃଖମସ୍ତ ଉଦ୍ୟମ ନଥାଏ; ବକ୍ଷୁବ୍ଧ ଆବେଗର କୌଣସି ଫଳସମ୍ପନ୍ନ ଅଗ୍ରଜତା ନଥାଏ । ଉଜୋଗୁଣଟିର ସ୍ଥାନରେ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ଏକ ଆତ୍ମ-ଅଧିକାରଯୁକ୍ତ ବଳ ଏବଂ ଅମାପ କର୍ମର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୁଏ, ଯାହାକ ଆପଣାର ଶାବ୍ରତ୍ତମ ସଘନତାର ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାର ଅବଚଳ ସ୍ଥିତିଟିକୁ କଦାପି ଦୋହଲାଇ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ କିଂବା ତାହାର ଶାନ୍ତିମସ୍ତତାର ବ୍ୟାପ୍ତ ତଥା ଗଭୀର ସ୍ୱର୍ଗଲୋକଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ଦୀପ୍ତିମସ୍ତ ଗର୍ଭଗୁଡ଼ିକୁ ଆଦୌ କଳୁଷିତ କରିଥାଏ ନାହିଁ । ଏହି ସ୍ଥଳରେ ମନ ଦ୍ୱାରା ବରଚତ କୌଣସି ଆଲୋକ ପରମ ସତ୍ତାସ୍ଥିକୁ କରଗତ ଏବଂ ଅବରୁଦ୍ଧ କର ରଖିବାକୁ ଆପଣାକୁ ଆଦୌ ଏଣେତେଣେ ନକ୍ଷିପ୍ତ କରିବାରେ ଲଗି ନଥାଏ, ଚଞ୍ଚଳ ଅଥବା ନଶ୍ଚେଷ୍ଟ ବିଶ୍ରାମ ଲଗି ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥାଏ । ସତ୍ତ୍ୱର ସ୍ଥାନରେ ଏପର ଏକ ଆଲୋକନ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆନନ୍ଦର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୁଏ, ଯାହାକ ଆତ୍ମାର ଗଭୀରତା ତଥା ଅନ୍ତଃସ୍ଥାନ ଅସ୍ତିତ୍ୱସ୍ଥିତି ସହିତ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏବଂ ଏପର ଏକ ଅପରୋକ୍ଷ ଏବଂ ପ୍ରାମାଣ୍ୟଯୁକ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହାକ ସେହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପରମ ସଂଜ୍ଞାନର ଆବରଣସ୍ଥ କେତେକେତେ ମହତ୍ତାରୁ ସିଧା ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସୁଥାଏ । ଆମର ନମ୍ନତର ଚେତନାସ୍ଥିକୁ ଏହି ବୃହତ୍ତର ଚେତନାରେହିଁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଆପଣାର ଅଶାନ୍ତ ଖଣ୍ଡପାମ୍ୟଜ୍ଞାନ ନିଗୃଣନିସ୍ତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞାନମସ୍ତ ଏହି ପ୍ରକୃତସ୍ଥିକୁ ଏହି ବୃହତ୍ତର ଓ ଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ତ ପର ପ୍ରକୃତରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସଂପ୍ରଥମେ ଆମେ ତନୋଟିଯାକ ଗୁଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବା; ଅଲିପ୍ତ, ଅକ୍ଷୁବ୍ଧ ଏବଂ 'ନସ୍ତ୍ରୈଗୁଣ୍ୟ' ହୋଇ ରହିବା । ମାନ ଯଥାର୍ଥରେ ଦେଖିଲେ ତ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ କେବଳ ସେହି ଆତ୍ମା, ଆତ୍ମସତ୍ତା ଏବଂ ଚିଦ୍‌ଗତତାର ସଂମୂଳ ସ୍ଥିତିଟିକୁହିଁ ପୁନର୍ବାର ଫେରପାଇବା, ଯାହାକ ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ଭବରେ ଆପଣାର ନଶ୍ଚଳତ ଶାନ୍ତିର ଆସ୍ଥାନସ୍ଥିରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ପ୍ରକୃତର ବେଗମସ୍ତତାକୁ ସେହି ପ୍ରକୃତରହିଁ ଅଜ୍ଞାନଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟସ୍ଥି ମଧ୍ୟରେ ଅବଲୋକନ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ । ଯଦି ଏହି ଭିତ୍ତିଟି ଉପରେ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରକୃତର ଗତିସ୍ଥିକୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତିଲଭ କରିବାକୁ ହୁଏ, ତେବେ କେବଳ ଏପର ଏକ ଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ତ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ସକଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କର୍ମକୁ ଶାନ୍ତ ଏବଂ ସ୍ଥିର କଣ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଉଁଠାରେ କ ସକଳ ଆବଶ୍ୟକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଅବ୍ୟାହତ ରହିଥିବ ସତ, ମାନ ମନ ବା ପ୍ରାଣସତ୍ତ୍ୱ ସତେଜନ ସ୍ତରରେ ତାହା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଜଣାଇ ପାରୁ ନଥିବେ, ସେଥିରେ କୌଣସି ସ୍ୱଗ ନେଇପାରୁ ନଥିବେ ଅଥବା କର୍ମର କୌଣସି ନୂତନସଞ୍ଚାରଣ କରିପାରୁ ନଥିବେ; ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ୱତନାର କୌଣସି ତରଙ୍ଗ ଅନୁଭୂତ ହେଉ ନଥିବ କିଂବା ପ୍ରାଣିକ ସ୍ୱଗଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ଲହଡ଼ି ଉଠୁ ନଥିବ । ସକଳ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ କେବଳ ଏକ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ବିଶ୍ୱଗତ ବା ବିଶ୍ୱାତୀତ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତାର ପ୍ରେରଣା, ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା ତଥା କ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସମ୍ଭବ ହେଉଥିବ । ଏକ ବିଶ୍ୱ-ମନ, ବିଶ୍ୱ-ପ୍ରାଣ ତଥା ବିଶ୍ୱ-ଉପାଦାନକୁହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିଗତ ତାହାର ଏହି ଗଠନଟିଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଆତ୍ମ-ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଆନନ୍ଦହିଁ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବ । ମୁକ୍ତର ଏହି ଅବସ୍ଥାଟି କର୍ମଯୋଗରେ ଅହଂ ତଥା ବାସନାର ପରିତ୍ୟାଗ ଦ୍ୱାରା ଆସିବ, ବ୍ୟକ୍ତିସଙ୍କଳ୍ପ ଉଦ୍ୟମର ତ୍ୟାଗ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ହେବ, ଆମର ସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଅଥବା ବିଶ୍ୱମୟୀ ପରମା ଶକ୍ତିଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପିତ କର ରଖିଲେ ଯାଇ ସମ୍ଭବ ହେବ । ଜ୍ଞାନଯୋଗରେ ତାହା ସ୍ୱତନାର ବିଲୁପ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆସିବ, ମନର ନୀରବ ହୋଇଯିବା ଦ୍ୱାରା ଆସିବ ଏବଂ ଆମର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ପରମଚେତନା, ବିଶ୍ୱମୟ ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା, ବିଶ୍ୱମୟୀ ଶକ୍ତି ଅଥବା ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମସତ୍ତ୍ୟଟି ପାଖରେ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇ ପାରିଲେ ତାହା ସମ୍ଭବ ହେବ । ଆମର ହୃଦୟ ଏବଂ ସମୁଦାୟ ପ୍ରକୃତିଟିକୁ ଆମ ଅତ୍ରିତ୍ୱଟିର ସେହି ପ୍ରେମାସ୍ପଦ ପରମ ପ୍ରଭୁସ୍ୱରୂପ ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦମୟଙ୍କ ହାତରେ ନେଇ ସମର୍ପି ଦେଇ ପାରିଲେ ଭକ୍ତିଯୋଗରେ ସେହି ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ହେବ । ମାନ ଆତ୍ମାର ଅଧିକ ସ୍ୱାଭାବିକ ଏବଂ ଗତିଶୀଳ ବିଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଚରିତାର୍ଥତା ଆଣି ଦେଉଥିବା ଅସଲ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଉପଲବ୍ଧି ହେବ; ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରକୃତି ଏକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଅଧ୍ୟାତ୍ମସ୍ଥିତିକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ବା ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ, ଅର୍ଥାତ୍ ତିଗୁଣାତୀତ ହୋଇଯିବ, ଯେଉଁ ସୋପାନରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ଆମେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତ୍ୟାତ୍ମକତାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା । କାରଣ ସେତେବେଳେ ଜନ୍ମତର ସ୍ତରର ଅସମ ତିନୋଟିଯାକ ଗୁଣ ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରଶାନ୍ତି, ଆଲୋକ ଏବଂ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ସମତାଯୁକ୍ତ ଦିବ୍ୟ-ଗୁଣକୁ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯିବେ, ଦିବ୍ୟ ପରମପ୍ରକୃତିର ବିଶ୍ରାନ୍ତି, ଗତି ତଥା ସୃଷ୍ଟିର ଦୈଗୁଣ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବେ ।

ଆମର ଏହି ଅହଂପ୍ରେରିତ ଇଚ୍ଛା, ଅହଂପ୍ରେରିତ ରୁଚି-ଅରୁଚି ଓ ଅହଂପ୍ରେରିତ କର୍ମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱତନାରେ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇ ନଗଲେ ଏବଂ ଆମର ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନାନାତ୍ୱରେ ସୀମିତ ବୁଦ୍ଧି ମାରବ ହୋଇ ନଗଲେ ଏହି ପରମ ସୌଖ୍ୟାବସ୍ଥାଟି କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ବ୍ୟକ୍ତର ଅହଂ ଆଉ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା କରିବ ନାହିଁ, ମନ ମାରବ ହୋଇ ପଛରହିବ ଏବଂ କାମନାପ୍ରେରିତ ଇଚ୍ଛାଟି କୌଣସିପ୍ରକାର କର୍ମାରମ୍ଭ ଲଗି ଉଦ୍ୟତ ନହୋଇ ଶିଥିବ । ଆମର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱବଟି ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ସମୂଳ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁହିଁ ଆମର ଯାବତ୍ତୀୟ ଗତିବିଧି ଓ ଜୀବନ ତଥା ଉଦ୍ୟମର ଉନ୍ମେଷ ହେବ । ଆମର ଯାବତ୍ତୀୟ ନିସ୍ତ୍ରୈଗୁଣ୍ୟକାର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପରମପ୍ରଭୁ ଆମ ଆଗରେ କ୍ରମଶଃ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ଯାଉଥିବେ ଏବଂ ପରମ ସଫଳତ୍ୱ ତଥା ପରମ ଜ୍ଞାନସ୍ଥ ଭାଙ୍କର ସେହି ଦୃଢ଼ ଆତ୍ମାନଟିରୁ ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତିକୁହିଁ ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ୱୀକୃତିଟି ଦେବାରେ ଲଗିଥିବେ । ସେହି ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତିହିଁ ଆମର ଭିତରେ ଏକ ବଶୁଦ୍ଧୀକୃତ ଓ ଉତ୍ତୋଳିତ ପ୍ରକୃତିକୁ ଆପଣାର ସାଧନରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବ । ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱରୂପୀ ବ୍ୟକ୍ତଗତ କେନ୍ଦ୍ରଟି ଏହି ଭୂମି ଉପରେ କେବଳ ସେହି ପ୍ରକୃତର ନିସ୍ତ୍ରୈଗୁଣ୍ୟକୁହିଁ ଧାରଣ କରି ରଖିଥିବ, ଗ୍ରହଣପାତ୍ର ଓ ସଞ୍ଚାରଣପଥ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେହି ପ୍ରକୃତର ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁହିଁ ଏଠାରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରି ଦେଉଥିବ ଓ ତାହାର ଆଲୋକ, ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଶକ୍ତିମଣ୍ଡଳରେ ଜ୍ଞାନଦୀପ୍ତ ହୋଇ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରୁଥିବ । ନିସ୍ତ୍ରୈ କର୍ମ ସବୁ ତଥାପି କୌଣସି ନିସ୍ତ୍ରୈ କରୁ ନଥିବ ଏବଂ ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତର କୌଣସି ପ୍ରତିନିସ୍ତ୍ରୈ ତାହାକୁ ସ୍ପର୍ଶହିଁ କରିପାରୁ ନଥିବ । ତେଣୁ, ପ୍ରକୃତର ତିନୋଟିଯାକ ଗୁଣକୁ ଏହି ସୀମାଟିରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ନେଇଯିବା ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ସୋପାନ; ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବା ହେଉଛି ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନର ସଂଜ୍ଞାସଂପର୍କିତ ସୋପାନ । ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ କର୍ମର ମାର୍ଗଟି ଆମର ଏହି ଅନ୍ଧକାରମୟ ମନୁଷ୍ୟପ୍ରକୃତର ଫାଙ୍କାଖୁଣ୍ଟି ଛଦ୍ମରଟି ମଧ୍ୟରୁ ଆମର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ଏବଂ ପରମ ଆଲୋକର ପ୍ରାଚୀରହୀନ ପରିବ୍ୟାପ୍ତତା ମଧ୍ୟକୁ ଆରୋହଣ କରି ଚାଲିଯାଇ ପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକାଦଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

କର୍ମର ଅଧୀଶ୍ୱର

ସେହି ପରମ ଏକ ଓ ଅଦ୍ୱିତୀୟ, ସେହି ପରମ ବିଶ୍ୱଗତ ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ତଥା ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ଓ ପରମ ଅନନ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଅଧୀଶ୍ୱର, ଯାବତୀୟ କର୍ମର ପ୍ରେରକ । ସିଏ ବିଶ୍ୱାତୀତ, ଅବିଜ୍ଞାତ ତଥା ଅବଜ୍ଞେୟ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ, ଆମର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପରମ ଅପ୍ରକଟ ଏବଂ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅନନ୍ତଚେତନାସ୍ୱ ପରମ ସତ୍ତା । ମାତ୍ର ସିଏ ସକଳ ସତ୍ତା ଓ ସକଳ ଜୀବଙ୍କର ଆତ୍ମାରୂପେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱଜଡ଼ ରହିଛନ୍ତି, ସକଳ ଭୁବନର ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସକଳ ଭୁବନକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଛନ୍ତି । ସେଇ ପରମ ଆଲୋକ ଓ ପରମ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ, ସର୍ବ-ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମସ୍ୱ ଓ ସର୍ବ-ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ, ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦ ଓ ପରମ ପ୍ରେମିକ । ସେଇ ବିଶ୍ୱମସ୍ୱ ପରମ ଆତ୍ମା, ଏବଂ ଆମର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ରହିଥିବା ଏହି ବିଶ୍ୱାତ୍ମିକା ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ କେବଳ ତାଙ୍କର ବ୍ୟାପ୍ତିର ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ; ଆମର ପରମ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସତ୍ତ୍ୟରୂପେ ଯେ ଆମର ହୃଦୟରେ ବିଶ୍ୱଜଡ଼ ରହିଛନ୍ତି । ଏଠି ଯାହାକିଛି ରହିଛି, ସେସବୁ କେବଳ ତାଙ୍କର ରୂପ; ଏବଂ ଯାହାକିଛି ଯେଉଁଠି ଅଛି, ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ । ଆମେ ଏକଥାଟିକୁ ଜାଣିପାରୁ ନାହୁଁ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଆମେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ କେବଳ ତାଙ୍କର ସତ୍ତାର ସତ୍ତା, ତାଙ୍କର ଶକ୍ତିର ଶକ୍ତି, ତାଙ୍କର ଚେତନାରୁ ଜନ୍ମିତ ଏକ ଚେତନା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏପରିକି ଆମର ଏହି ବିନାଶଶୀଳ ସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟ କେବଳ ତାଙ୍କର ଉପାଦାନ ଦେଇ ଗଢ଼ାହୋଇଛି; ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ଏପରି ଏକ ଅବିନଶ୍ୱର ସତ୍ତା ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଯାହାକି ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଆଲୋକ ତଥା ପରମ ଆନନ୍ଦରହିଁ ଏକ ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗରୂପେ ସଦାବିଦ୍ୟମାନ ହୋଇ ରହିଛି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହେଉ, କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ହେଉ କିମ୍ବା ପ୍ରେମ ଅଥବା ଆଉ ଯେକୌଣସି ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ହେଉ ପଛକେ, ଆମ ସତ୍ତାର ଏହି ସତ୍ତ୍ୟଟି ବିଷୟରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଉଠିବା, ସେହି ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଏବଂ ଏଠାରେ ହେଉ ଅଥବା ଆଉ ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ହେଉ, ସେଇଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବା,—ତାହାହିଁ ହେଉଛି ସାବତୀୟ ଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

*

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାନ, ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଦେଖି ପାରୁଥିବା ଆଖିରେ ତାଙ୍କୁ ଅବଲୋକନ କରିପାରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମକୁ ଦୀର୍ଘ ପଥ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ କଠୋର ପ୍ରସ୍ୱାସ ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବଂ ତାଙ୍କର ଏକ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରତିକୃତିରୂପେ ଆପଣାକୁ ନୂତନ କର ଗଠନ କରିବା ଲଗି ବାହାରିଲେ ଆମର ଏହି ପଥଟି ଆହୁରି ଦୀର୍ଘ ହୋଇଯିବ, ଉଦ୍ୟମ ବା ସାଧନାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆହୁରି କଠୋର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କର୍ମର ଅଧୀଶ୍ୱର ଗୃହିଣୀ ମାନଙ୍କୁହିଁ ସାଧକ ଆଗରେ ଆପଣାକୁ କଦାପି ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଆବରଣଟି ପଛରେ ତାଙ୍କର ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ସଦାବା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ ସତ, ମାନ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ ବୋଲି ହେଉଥିବା ଅହଙ୍କାରଟିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିପାରୁ, କେବଳ ସେତିକବେଳେ ଯାଇ ସେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ଆସନ୍ତି । ଆମର ବସ୍ତୁତ୍ୟାଗ ଓ ବାସନାତ୍ୟାଗ ଯେତିକ ମୂର୍ତ୍ତି ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅପରୋକ୍ଷ ଚିତ୍ସ୍ପନ୍ଦନଟି ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁପାତରେ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥାଏ । ତାଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ପରମଶକ୍ତିଟି ପାଖରେ ଆମର ସମର୍ପଣ ଯେତେବେଳେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ, କେବଳ ସେତିକ-ବେଳେ ଯାଇ ଆମେ ତାଙ୍କର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବାର ଅଧିକାର ଲାଭ କରିଥାଉ । ଏବଂ କେବଳ ସେତିକବେଳେ ଯାଇ ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଏବଂ ସହଜ ଭାବରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାର ଶ୍ରୃଙ୍ଖଟି ମଧ୍ୟକୁ ଆପଣାକୁ ନିକ୍ଷିପ୍ତ କରିଦେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ।

ତେଣୁ ଏହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଅଳକ୍ଷବର୍ତ୍ତୀ ହେବାର ଆମର ଏହି ମାର୍ଗଟିରେ କେତେକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଓ ସୋପାନ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ; ପ୍ରକୃତିର ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ଭୂମିରେ ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବାର ମାର୍ଗରେ ଯେପରି ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଓ ସୋପାନମାନ ରହିଛନ୍ତି, ଠିକ୍ ସେହିପରି । ସେଠି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ମହାମାନ୍ତି ପ୍ରକୃତିରେ ଆମର ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ବି ହୋଇପାରେ; ହଠାତ୍ ଆସିପାରେ ବା ଶନୈଃଶନୈଃ ଆସିପାରେ, ଥରକ ଲାଗି ଆସିପାରେ ଅଥବା ମୁହୁର୍ମୁହୁଃ ମଧ୍ୟ ଆସିପାରେ; ମାନ ମୂଳଦୁଆଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପଡ଼ି ନସାରିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଭଳି କେବଳ ଏକ ଅଲୌକାଳକ ଏବଂ ଅତିକେନ୍ଦ୍ରିତ ଅନୁଭୂତି ହୋଇ ରହିଥିବ, କଦାପି ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ଏବଂ ସଂଗଠୋବ୍ୟାପୀ ଅନୁଭୂତି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଶାଶ୍ୱତ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଦିବ୍ୟ ପରମୋନ୍ମୋଚନର ବଳାଳତା ତଥା ଅନୁସ୍ଥାନ ବିଭବଗୁଡ଼ିକ ଅନେକ ପରେ ଆସି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ଓ ଆପଣାର ବଳ ତଥା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କେବଳ ନମଣାଟିହିଁ ଅନାବୃତ କରି ଦେଇଥାଏ । ଅଥବା, ଏପରି ବି ହୋଇ ପାରେ ଯେ ସ୍ଥାୟୀ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟଟି ହୁଏତ ଆମ ପ୍ରକୃତିର କେବଳ ସେହି ଶୀର୍ଷଦେଶରେ ଯାଇ ରହିଥାଏ, ମାନ ନମ୍ନତର ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ଏକ ନମସାଧାରେହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସେଇଟି ଲଗି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଜଣାଇବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତୁ । ସାଧନାସ୍ୱ ଯୋଗମାର୍ଗରେ ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛୁ ସଂପ୍ରଥମ ଆବଶ୍ୟକତା । ଦୃଢସ୍ଥିତି ଯେଉଁ ଅଘୁଆଡ଼ ଏବଂ ବ୍ୟଗ୍ର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଯେଉଁସବୁ ଖାତ୍ରତା ସ୍ୱର୍ଗର ସାମ୍ରାଜ୍ୟଟିକୁ ସଉଅବା ତୋଫାନ ପରି ଆଣି ଛଡ଼ାଇ ନେଇଯିବାକୁ ମନ କରୁଥାନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଯଦ୍ଦ ଏହି ଅଧିକ ବମାତ ଏବଂ ଶାନ୍ତ ସହାସ୍ୱକଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ପ୍ରବଳତାର ଆଧାର କରି ରଖିବାକୁ ଘୃଣା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତୁ, ତେବେ ଇଦ୍ଦାସ୍ୱ ଅନେକ ଦୁଃଖଦାସ୍ୱକ ପ୍ରତିନିସ୍ୱା ଜନ୍ମଲଭ କରିବାର ଅବସର ଆସି ପହଞ୍ଚିପାରେ । ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ଦୀର୍ଘ ଏବଂ କଠୋର ସାଧନାପଥରେ ଆମର ବିଶ୍ୱାସଟି ମଧ୍ୟ ସବଂଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅବିଚଳ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ।

ଆମର ହୃଦସ୍ୱ ଓ ମନ ସାଧାରଣତଃ ଯେପରି ଅଧୀର ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଆମର ପ୍ରକୃତିର ଫଳରୁ ଯେପରି ସଚ୍ଚିତ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଏ ଅଥଚ ସଚ୍ଚିତ ଭୁଲ୍ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ, ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଯୋଗର ବନ୍ଧୁର ତଥା ଫାଙ୍କାଷ୍ଟି ପଥଟି ଉପରେ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ଅଟଳତାର ଅନୁଶୀଳନ କରିବା ବା ଅର୍ଜନ କରିବା ପ୍ରକୃତରେ ବଡ଼ କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼େ । ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରକୃତି ଆପଣା ଶ୍ରମ ଓ ଉଦ୍ୟମର ଚଳାଲ-ଫଳଟି ଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ସବଂଦା କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏବଂ ସେହି ଫଳଟି ମିଳିବ ନାହିଁ କିଂବା ମିଳିବାରେ ବିଳମ୍ବ ହେବ ବୋଲି ଯଦ୍ଦ ପ୍ରତୀତ ହେବାକୁ ଲଗେ, ତେବେ ତାହା ଆଦର୍ଶଟି ଉପରୁ ଆପଣାର ବିଶ୍ୱାସ ହରାଇବସେ ଏବଂ ମାର୍ଗଦର୍ଶନଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଲଗେ । କାରଣ ସାଧନାସ୍ୱ ବସ୍ତୁର ବାହ୍ୟ ପ୍ରତୀତିରୁହିଁ ତାହାର ମନ ସବଂଦା ସବୁ କଥାର ବିଚାର କରୁଥାଏ; କାରଣ ସେ ଯେଉଁ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ବିବେଚନାଶକ୍ତିଟି ଉପରେ ଏତେବେଶୀ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଏ, ସେଇଟିହିଁ ସେହି ବିବେଚନାଶକ୍ତିର ପ୍ରଥମ ବଦ୍ଧମୂଳ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ସାଢନା ଭୋଗ କରୁଥାଉ କିଂବା ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଟୁଣ୍ଟି କରି ପଡ଼ି ସାଉଥାଉ, ସେତେବେଳେ ଆପଣାର ହୃଦସ୍ୱ ଭିତରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସେଥିଲାଗି ଦୋଷୀ ବୋଲି କହିବାଠାରୁ ଆମ ଲଗି ଅଧିକ ସହଜ ଆଉ କିଛି ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ; ଅଥବା, ଆମ ଆଗରେ ଆମେ ଯେଉଁ ଆଦର୍ଶଟିକୁ ରଖି ବାଟ ଚୁଲି ଆସିଥିଲୁ, ସେଇଟିକୁ ବର୍ଜନ କରିଦେବା ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ବଡ଼ ସହଜ ମନେହୁଏ । କାରଣ, ସେତେବେଳେ ଆମେ କହିବାକୁ ଲଗୁ, "ମୁଁ ସେହି ସଙ୍କୋଚ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ଏତେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଲି ଏବଂ ଶେଷକୁ ସେ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସଘାତକ ପରି ଏତେ କଷ୍ଟରେ, ଏତେ ଯାପରେ ଓ ଏତେ ପ୍ରମାଦରେ ଅଣି ପକାଇଦେଇ ଗଲେ !" ଅଥବା, ତା' ନହେଲେ, "ମୁଁ ଖାଲ ଗୋଟାଏ କଳ୍ପନା ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ ମୋର ସାରା ଜୀବନଟାକୁ ବାଜି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଲଗାଇଦେଲ, ଏବଂ ବାସ୍ତବ ଅଭିଜ୍ଞତାର କଠୋର ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଠିକ୍ ତା'ର ବିପଷ୍ଟ କଥାଟିକୁହିଁ ଅସଲ କଥା ବୋଲି ଦେଖାଇଦେଲେ ଓ ମୋତେ ନରୁସ୍ତାହତ କରିଗଲେ ! ଅନ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଆପଣାର ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନଅନ୍ତୁ ଏବଂ ବାସ୍ତବ ଓ ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଅନୁଭବର ନିଦା ଭୁଇଁଟି ଉପରେ ବାଟ ଗୁଲନ୍ତୁ, ଠିକ୍ ସେହିମାନଙ୍କ ପରି ହୋଇ ପାରିଥିଲେ ମୋ ପକ୍ଷରେ ଦୁଏତ ଅଧିକ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା !" ଏହିଭଳି ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକରେ,—ଏବଂ ଏହିସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଅନେକ ସମୟରେ ବାରବାର ଆସି ପହଞ୍ଚନ୍ତି ଓ ଦୀର୍ଘକାଳ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହନ୍ତି,—ଉଚ୍ଚତର ସକଳ ଅନୁଭୂତି କୁଆଡ଼େ ପାପୋର ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ଦୁଇସ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ଏହି କଟୁତାଟି ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟାପୁଦ୍ଧା ବୁଡ଼ିଜରି ରହିଥାଏ । ଏବଂ ଏହିସବୁ ଅନ୍ଧକାରମୟ ପଥଗୁଡ଼ିକ ଦେଇ ଗତି କଲ୍ଲବେଳେ ଚିରକାଳ ଲଗି ଚଳେ ପଡ଼ିଯିବା କଂବା ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରସ୍ପାସ୍ଟିରୁ ବମ୍ଫୁଖ ହୋଇ ବାହୁଡ଼ି ଆସିବା ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ ।

ମାନ ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ପଥଟି ଉପରେ ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ଓ ଅବିଚଳ ଭାବରେ ଗତି କରି ସାରିଥାଏ, ତେବେ ଉତ୍ତରୁ ଉତ୍ତତମ ବିପଷ୍ଟତ ଓ ବିବୋଧ ଗ୍ରୁପ ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ତା' ହୃଦସ୍ଥର ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ତଥାପି ଅଟଳ ରହିବ; ଏପରିକ ତାହା ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଅଥବା ଆପାତତଃ ବର୍ଣୀଭୂତ ହୋଇ ରହିଗଲେ ମଧ୍ୟ, ପ୍ରଥମ ସୁଯୋଗ ପାଇବା ମାନକେହିଁ ପୁଣି ଉପରକୁ ଫୁଟି ବାହାର ଆସିବ । କାରଣ ଘୋରତମ ଯାବତୀୟ ସ୍ଖଳନ ସତ୍ତ୍ୱେ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଦୀର୍ଘକାଳସ୍ଥାୟୀ ବିଫଳତା ମଧ୍ୟରେ ବି ହୃଦସ୍ଥ ତଥା ବୁଦ୍ଧି ଉଭୟଠାରୁ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ଆଉ ଏକ ଶକ୍ତି ସେହି ବିଶ୍ୱାସକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବ । ମାନ ତଥାପି ଜଣେ ଅଭିଜ୍ଞ ସାଧକ ଲଗି ମଧ୍ୟ ଏହିସବୁ ପ୍ରମାଦ ବା ଆଚ୍ଛନ୍ନତାଗୁଡ଼ିକ ତା'ର ପ୍ରଗତିପଥରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହୋଇ ଠିଆହୋଇ ପାରିବ; ଏବଂ ନୂତନ ସାଧକ ଲଗି ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ବଡ଼ ବିପଜ୍ଜନକ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପାରିବେ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମରୁହିଁ ଏହି ପଥରେ ରହିଥିବା ବିକଟ କଠିନତାଗୁଡ଼ିକୁ ଭଲ କରି ବୁଝି ରଖିବା ଏବାନ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା ବି ଏବାନ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ, ଏବଂ ଏପରି ଏକ ବିଶ୍ୱାସ ବା ଶ୍ରଦ୍ଧାର ପ୍ରତ୍ୟୋଜନକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବା ଉଚିତ, ଯାହାକି ବୁଦ୍ଧି ଲଗି ଦୁଏତ ଏକ ଅନ୍ଧ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବୋଲି ମନେହେବ, ମାନ ତଥାପି ଆମର ଏହି ତର୍କପ୍ରପାଣ ବୁଦ୍ଧିମଣ୍ଡଳଠାରୁ ଅଧିକ ବିଜ୍ଞତାର ପରିଚୟ ଦେଇ ପାରିବ । କାରଣ ଏହି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁହିଁ ଆମକୁ ଏକ ଭରସା ଆଣି ଧରିଇଦିଏ; ଯେଉଁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଆଲୋକ ଆମର ବୁଦ୍ଧି ଓ ତାହାର ଯାବତୀୟ ତଥ୍ୟଭଣ୍ଡାରଠାରୁ ଅଙ୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି, ଏହି ଶ୍ରଦ୍ଧା ସେହି ଆଲୋକରହିଁ ଏକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଛୁଟା ହୋଇ ଆସି ଆମ ଉପରେ ପଡ଼ିବାରେ ଲଗିଛି । ଯେଉଁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଜ୍ଞାନଟି ତାହାଳିକ ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିଭାସର କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ, ଏହି ଶ୍ରଦ୍ଧା ସେହି ଜ୍ଞାନର ହୃଦସ୍ୱରୂପେ ବିଦ୍ୟମାନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହୁଛୁ । ଆପଣାକୁ ଅବଚଳିତ କର ରଖିଥିଲେ ଆମର ଏହି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ବିଶ୍ୱାସ ଆପଣାର ନିସ୍ୱାର୍ଥଶୀଳତାର ଭୂମିରେହିଁ ଆପଣାର ଔଚ୍ଚତ୍ୟଟିକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିଦେବ ଏବଂ ପରଶେଷରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଆତ୍ମ-ଉନ୍ମୋଚନ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ଥେଳିତ ହୋଇଯିବ, ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ । "ଜନ୍ମଶା ଏବଂ ଅବସାଦରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଦୃଢ଼ସ୍ଥିର ସହଜ ଯୋଗର ଜୀବନର ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଉଚିତ,"—ଆମକୁ ସଂଘଦା ଚୀତାର ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶଟିର ଦୃଢ଼ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । "ଅହଂ ତ୍ୱା ସର୍ବପାପେଭ୍ୟୋ ମୋକ୍ଷୟିଷ୍ୟାମି ମା ଶୁଚଃ,"—"ମୁଁ ତୋତେ ସକଳ ପାପ ଓ ଅନର୍ଥ ମଧ୍ୟରୁ ନିମୋଚିତ କରି ଆଣିବି, ତେଣୁ ତୋର କୌଣସି ଶୋଚନା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ,"—ଯଶସ୍ୱୀ ବୁଦ୍ଧି ପାଖରେ ଆମେ ସବୁବେଳେ ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଏହି ଅଭୟ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାରେ ଲାଗିଥିବା । ଏବଂ ସଂଘଶେଷରେ ଏକ ପରମ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସମସ୍ତ ଚଞ୍ଚଳତା ଦୂରୀଭୂତ ହୋଇଯିବ; କାରଣ ସେତେବେଳେ ଆମେ ତାଙ୍କର ମୁଖଟିକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ଓ ସଂଘଦା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟଟିକୁହିଁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିବା ।

*

ଆମ ପ୍ରକୃତିକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କର ଦେଇଥିବା ବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମ କର୍ମର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର ତାହାକୁ ତାହାର ସମ୍ମାନ ଅବଶ୍ୟ ଦିଅନ୍ତୁ । ସେ ସଂଘଦା ସେହି ପ୍ରକୃତିର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ସବୁ କରନ୍ତୁ, କୌଣସିପ୍ରକାର ମନମୁଖୀ ଝିଅାଲ ଦ୍ୱାରା କଦାପି କିଛି କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଆମର ଏହି ଅଖଣ୍ଡପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଉପାଦାନସବୁ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ, ବିକୃତ ଓ ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, କୌଣସି ଶୃଙ୍ଖଳା ନଥାଇ ଏକାଠି ଫୋପଡ଼ା ହୋଇ ରହିଥାଏ ବା ଏକ ଅତି ଦୈନ୍ୟଜର୍ଜର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାମସ୍ତ ଶୃଙ୍ଖଳା ଭିତରେ ପଡ଼ି ରହିଥାଏ । ଏହି ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ବଡ଼ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କର ଆଣିବାକୁ ହୁଏ, ଶୁଦ୍ଧ ଓ ପୁନଃସଂଗଠିତ କର ଆଣିବାକୁ ହୁଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ନୂଆ ଛାଞ୍ଚରେ ପକାଇ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବାକୁ ହୁଏ । ଅର୍ଥାତ୍ ହାଣ୍ଡିକାନ୍ଥି ଆକାରକୁ ଆଣିବାକୁ ହୁଏ ନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରାଣନାଶ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ କିମ୍ବା କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଅବସ୍ଥାକୁ କାଟି ଫିଙ୍ଗିଦେବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ, ସ୍ପିଧା ବଳପ୍ରୟୋଗ ଏବଂ ବର୍ଜନ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହି ଫସଲର ହେଉଛୁ ତାଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି, ଏବଂ ଏହି ଫସଲରେ ବାସ କରୁଥିବା ଆମେ ସମସ୍ତେ ମଧ୍ୟ କେବଳ ତାଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି ଓ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି; ଏବଂ ସେ ଏହି ଫସଲର ସହିତ ଓ ଆମ ସହିତ ସଂଘଦା ଏପରି ଭାବରେ କାରବାର କରୁଥାନ୍ତି, ଆମର ଏହି ଅଜ୍ଞପରିସର ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ମନ ଯାହାର କ କୌଣସି ଅନ୍ତ ପାଏ ନାହିଁ; କେବଳ ଯେତେବେଳେ ସେ ଗୌରବ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରକାଶେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଯାଏ, କେବଳ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସେ ଭାଙ୍ଗର ନିସ୍ପାଦିକୁ ବୁଝିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୁଏ । ଆମର ଯାବତୀୟ ଭ୍ରାନ୍ତି ଓ ପ୍ରମାଦ ମଧ୍ୟରେ ଏପର ଏକ ସତ୍ୟର ଉପାଦାନଟିଏ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହାକ ଆମ ବୁଦ୍ଧିର ପଟ୍ଟଟି ଉପରେ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ପ୍ରକଟ କରିଦେବା ଲଗି ଅନବରତ ପ୍ରସ୍ପାସ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ-ବୁଦ୍ଧି ଏହି ଭ୍ରାନ୍ତି ବା ପ୍ରମାଦଟିକୁ ଆପଣାର ପ୍ରକୃତିରୁ କାଟି ଫୋପାଡ଼ି ଦେବାକୁ ବାହାରେ, ଏହାଦ୍ୱାରା ସେ ସତ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ କାଟି ଫୋପାଡ଼ି ହିଏ ଏବଂ ତାହା ଜାଗାରେ ଆହୁ ଗୋଟିଏ ଅର୍ଦ୍ଧ-ସତ୍ୟ ଅର୍ଦ୍ଧ-ଭ୍ରାନ୍ତିକୁ ଆଣି ଯୋଡ଼ିଦିଏ । ମାନ, ଆମର ଏହି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମିଥ୍ୟାବରଣ ଭଲେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ସରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସତ୍ୟଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ସକାଶେ ଆମେ ସମର୍ଥ ହେବାଯାଏ ଦିବ୍ୟ ପରମପ୍ରଜ୍ଞା ଆମର ସେହି ଭ୍ରାନ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବା ଲଗି ପୁଣ୍ଡି ଅନୁମତି ଦେଇ ରଖିଥାଏ । ଆମେ ଯାହାକୁ ପାପ ବୋଲି କହୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କେବଳ ଅନ୍ୱେଷଣକାରୀ ଏକ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଭ୍ରାନ୍ତି ପଦକ୍ଷେପ ବୋଲିହିଁ କହିବା, ସିଏକ ପାପକୁ ନୁହେଁ, ମାନ ପରିପୁଣ୍ଡିଭାକୁହିଁ ଆପଣାର ଧେସ୍ୱ କରି ରଖିଥାଏ; ଯାହାକୁ ଆମେ ଦୁଏତ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଗୁଣସମ୍ପନ୍ନତା ବୋଲି କହିପାରିବା, ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁକୁହିଁ ଧେସ୍ୱ କରି ରଖିଥାଏ । ସେହି ପାପଗୁଡ଼ିକ ଅନେକ ସମସ୍ତରେ ଏପର ଏକ ଗୁଣର ନାନା ଆବରଣ ପରି ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହାକୁ କ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାକୁ ହେବ ଓ ଯାହାକୁ ତା'ର ଏହି କୁତ୍ରିତ ଛଦ୍ମବେଶଟି ମଧ୍ୟରୁ ବାହାର କରି ନେଇ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସହି ତାହାହିଁ ବିଧାନ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା, ତେବେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ପରିପୁଣ୍ଡି ବିଧାନ ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନଷ୍ଟନ୍ନ ହେବାକୁ ବା ଉତ୍ପି ରହିବାକୁ କଦାପି ଦିଆଯାଇ ନଥାନ୍ତା । ଆମ ଯାବତୀୟ କର୍ମର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର କଦାପି କୌଣସି ଭୁଲ କରି ବସନ୍ତି ନାହିଁ, କେବଳ କଣେ ଉଦାସୀନ ସାକ୍ଷୀରୁପେହିଁ ଅନାଇ ରହନ୍ତି ନାହିଁ ଅଥବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଅନର୍ଥକତାଗୁଡ଼ାକୁ ନେଇ କଦାପି କାଳକ୍ଷେପଣ କିଂବା ମନୋରଞ୍ଜନ କରିବାର ବିଳାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସିଏ ଆମର ଏହି ବୁଦ୍ଧିଠାରୁ ସଦାସର୍ବଦା ଅଧିକ ପ୍ରଜ୍ଞାଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ଆମର ଯାବତୀୟ ପୁଣ୍ୟଗୁଣଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଜ୍ଞାଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ।

ଆମର ପ୍ରକୃତି କେବଳ ଯେ ଆପଣାର ସକଲ୍ପକ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରମାଦଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଅଥବା ଜ୍ଞାନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ତା' ନୁହେଁ, ଆମ ପ୍ରକୃତି ଆପଣା ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାନ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସାମର୍ଥ୍ୟ ଏହି ଜଗତରେ ସଦାବିଦ୍ୟମାନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ଯଦି ଆମେ ଚାଙ୍କର ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବା ଏବଂ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ପରିପୂରଣ ଲାଗିହିଁ ଆମର ଯାବତୀୟ ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ କାମରେ ଲଗାଇ ପାରିବା, ତେବେ ସେଇ ଆମକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ଆଗକୁ ନେଇଯିବେ । ଆମର ଏହି ଚାକ୍ଚାଲକ ଭୂମିକି ଉପରେ ଆମେ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇପଡୁଛୁ, ତାହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ବିଫଳତାଟି ମଧ୍ୟ ସେଇ ଚାଙ୍କର ଦ୍ୱାରା ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛି । ଅନେକ ସମୟରେ ଏପରି ବି ହୁଏ ଯେ କୌଣସି ଚାକ୍ଚାଲକ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାଫଲ୍ୟ ଆମର ସମ୍ମୁଖରେ ସେଉଁ ଫଳଟିକୁ ଆଣି ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇଥାଏ, ଆମର ବିଫଳତା ବା ଦୁଷ୍ପରିଣାମ ହୁଏତ ତା'ଠାରୁ କୌଣସି ଏକ ଯଥାର୍ଥତର ଫଳର ପ୍ରାପ୍ତି ଲାଗି ଆମର ମାର୍ଗରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ଆମକୁ ଯେ ଯାତନା ଓ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହୁଏ, ତାହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ସେତେବେଳେ ଆନନ୍ଦର ଏକ ବୃହତ୍ତର ସମ୍ଭାବନା ସକାଶେ ଆମ ଭିତରେ କୌଣସି ଏକ ଜିନିଷକୁ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ତରରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ଲାଗି ଏକ ପ୍ରସ୍ତୋଳନହିଁ ରହିଥାଏ । ଯଦି ବାଟ ଗୁଣିବାବେଳେ ଆମକୁ ବାରବାର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିବାକୁ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ପରିଶେଷରେ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତର ପଥଗୁରିଣାର ରହସ୍ୟଟିକୁ ଆମକୁ ଶିଖାଇ ଦେବା ଲାଗିହିଁ ସେପରି ହୁଏ । ଏପରିକ ଶାନ୍ତି, ଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ କଦାପି ଅତ ସାଂଘାତିକ ସ୍ତରରେ ଚରଚର ହୋଇପଡ଼ିବା ନାହିଁ । ଶାନ୍ତି ଦିନେ ନା ଦିନେ ଅବଶ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ହେବ ସତ, ମାତ୍ର ତାହା କଦାପି ଏକ ଶୂନ୍ୟ ବା ଧ୍ୱସ୍ତବିଧ୍ୱସ୍ତ ପ୍ରକୃତିର ଶାନ୍ତିରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି ହେବ ନାହିଁ, ସକଳପ୍ରକାର ଚେଷ୍ଟା ବା ଉଦ୍ୟମ କରିବାକୁ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ନିଦ୍ରିତ ଅଥବା ଖଣ୍ଡବିଖଣ୍ଡିତ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଶାନ୍ତିରୂପେ ତାହା କଦାପି ଉପଲବ୍ଧି ହେବ ନାହିଁ; ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗିବ୍ରତା, ଅଗ୍ନିମନ୍ଥା ଏବଂ ଶକ୍ତିମନ୍ଥା ଲାଗି ଅସମର୍ଥ କରି ପକାଇଛୁ ବୋଲି ସେହି ଶାନ୍ତି କଦାପି ଏହିଗୁଡ଼ିକର ଶାନ୍ତି ହୋଇହିଁ ଆସିବ ନାହିଁ । ଶୁଦ୍ଧତା ଅର୍ଜନ କରିବା ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ ସତ, ମାତ୍ର ତାହା କେବଳ ଏକ ଶୂନ୍ୟରହିଁ ଶୁଦ୍ଧତା ବା ଶୀତଳ ଓ କଠିନ ଉଦାସୀନତାରହିଁ ଶୁଦ୍ଧତା କଦାପି ହେବ ନାହିଁ । ଆମଠାରୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଦାବି କରିଯାଇଛନ୍ତି ସତ, ମାତ୍ର ସେଉଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆପଣାର ପରିସରଟିକୁ କେବଳ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଫଙ୍କାପୁଣ୍ଡି ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ କରି ରଖିହିଁ ତୃପ୍ତି ରହିପାରିବ ଅଥବା ଆପଣାକୁ ଆପେ ସତଜ ବନ୍ଧାଣତ କରି ଦେଇଥିବା ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଫରୁଟରେ ମନଇଚ୍ଛା କେଉଁଠି ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ଟାଣିଦେଇହିଁ ତୃପ୍ତି ରହି ପାରୁଥିବ, ଆମଠାରୁ ସେପରି ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା କଦାପି ଦାବି କରିଯାଇ ନାହିଁ । ସେହି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବାହିଁ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସତ, ମାତ୍ର ଏହି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରକୃତି ଆଦୌ କୌଣସି ମନୋଗତ ଅଥବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନୈତିକ ପରିବେଶମାନ ନୁହେଁ, ତାହା ହେଉଛି ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ଚିରନ୍ତନ ସ୍ଥିତି; ଏହାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଆମର ବୁଦ୍ଧି ଲଗି ବଡ଼ କଷ୍ଟକର, ଏପରିକ ଏହାର କଳ୍ପନା କରିବା ମଧ୍ୟ ବଡ଼ କଷ୍ଟକର । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାହାକିଛି କରିବାକୁ ରହିଛି, ଆମର କର୍ମ ତଥା ଆମ ଯୋଗର ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସେକଥାଟି ଭଲ କରି ଜଣାଅଛ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆପଣା ସାଧନ ଲଗାଇ ଓ ତାଙ୍କର ଆପଣା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରରେ ସେ ଆମ ଭିତରେ ଯେପରି ସେଇଟିକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିପାରିବେ, ସେଥିଲଗି ତାଙ୍କୁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ ।

ଅଜ୍ଞାନର ଗଠନ୍ତନଟି ଆପଣାର ମଜ୍ଜି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଅହଂପ୍ରତ୍ୟୟିତ ହୋଇ ରହିଛି; ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରି ନଥିବା ଆମର ଏହି ପ୍ରକୃତିର ଅର୍ଦ୍ଧ-ଆଲୋକ ତଥା ଅର୍ଦ୍ଧ-ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଆଚରିତ ହେଉଥିବା କର୍ମଟିକୁ ତଥାପି ଜାରୁଡ଼ି ଧରିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଅହଂଗତଭାବ କବଳରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବା ଆମ ଲଗି ଆହୁରି କଷ୍ଟକର ହୋଇ ରହିଥିବ । ଅହଂର ଯାବତୀୟ କର୍ମାବେଗରୁ ଅହଂକୁ ବହୁତ କରି ରଖିବା କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱାପନ୍ନଭାବର ଯାବତୀୟ ଗଠନ୍ତନକୁ ଆମଠାରୁ କାଟିପକାଇ ଅହଂର ବିନାଶ ଘଟାଇବା ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜ । କୌଣସି ଏକ ଆତ୍ମବସ୍ତୁରଣ ମଧ୍ୟକୁ ତାହାକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେଇ ଶାନ୍ତିଭାର କୌଣସି ଅଭିଭୂତ ଅବସ୍ଥା ଅଥବା ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମର କୌଣସି ପରମ ପୁଲକମସ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ାଇ ରଖିବା ମଧ୍ୟ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜ । ମାନ ସମସ୍ୟାଟି ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ; ଆମକୁ ଆମର ଭିତରୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ପୁରୁଷପ୍ରକୃତିକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ଏପରି ଏକ ଦିବ୍ୟ ମାନବତ୍ୱ ଲାଭ କରିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକି ଏକ ଦିବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟର ବିଶୁଦ୍ଧ ଗ୍ରହଣ-ପାତ୍ରଟିଏ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ଦିବ୍ୟ କର୍ମର ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣସାମର୍ଥ୍ୟଯୁକ୍ତ ସାଧନରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ । ଏହି ପଥରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ ଗୋଟିଏ ପାଦ ପରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପାଦ ପକାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ଅସୁବିଧା ବା ବାଧାକୁ ଫମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅଙ୍ଗେ ନଖିଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଫମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ନିସ୍ତରଣ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମ ଲଗି ଏହି କଥାଟିକୁ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରଜ୍ଞା ଓ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ କରିପାରିବ; ଏବଂ ଯଦି ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ବିଶ୍ୱାସ ସହିତ ଆମେ ତାହାର ହାତରେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପି ଦେଇ ପାରିବା ଏବଂ ଏକ ଅବିଚଳ ସାହସ ତଥା ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ତାହାର ଯାବତୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶର ଅନୁଗମନ କରିପାରିବା ଓ ସେଥିରେ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମତି ଦେଇପାରିବା, ତେବେ ସେଇ ଆମ ଲଗି ସବୁକିଛି ସମ୍ପନ୍ନ କରି ଦେଇଥିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମର ଭିତରେ ତଥା ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ପାଖରେହିଁ ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମକୁ ଏକ ଯଜ୍ଞରୂପେ ଆଣି ନିବେଦନ କରିଦେବା ହେଉଛି ଏହି ଦୀର୍ଘ ଯାତ୍ରାପଥର ସର୍ବପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ । ଏହି ନିବେଦନକୁ ଆମେ ମନ ଏବଂ ହୃଦୟର ଏକ ବିଶେଷ ଭାବଦୃଷ୍ଟି ବୋଲି କହିବା; ଏଇଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଆଦୌ କଷ୍ଟକର ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏଇଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଓ ସର୍ବବ୍ୟାପକ କରି ରଖିବା ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି କଷ୍ଟକର । ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମଜନିତ ଫଳ ପ୍ରତି ସକଳ ଆସକ୍ତିକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା ହେଉଛି ଦ୍ୱିତୀୟ ପଦକ୍ଷେପ; କାରଣ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମ ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ, ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଚେତନା ଏବଂ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଶକ୍ତିମତ୍ତାହିଁ ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ, ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ତଥା କାମ୍ୟତମ ଯଜ୍ଞଫଳ, ଏକମାତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ ଫଳ; ଏବଂ ଏତକ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଗଲେ ଆଉ ସବୁକିଛି ଆପେ ଆପେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏଥିଲାଗି ଆମକୁ ଆମର ପ୍ରାଣମୟ ସତ୍ତା, ବାସନା-ଆତ୍ମା ଏବଂ ବାସନାମୟ ପ୍ରକୃତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଅହଂଗତ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିରହିଁ ରୂପାନ୍ତର ସାଧନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ତୁଳନାରେ ଏଇଟି ହେଉଛି ଆହୁରି ଅଧିକ କଷ୍ଟକର । କେନ୍ଦ୍ରରେ ରହିଥିବା ସେହି ଅହଂବୋଧଟିରୁ ଏବଂ ଏପରକ କର୍ମ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ଅହଂବୋଧଟିରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିବା ହେଉଛି ଆମର ତୃତୀୟ ପଦକ୍ଷେପ । ଏଇଟି ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର, ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟିଯାକ ପଦକ୍ଷେପକୁ ସଫଳତ୍ୱରେ ଚରିତ୍ରାର୍ଥ କରିପାରି ନଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଇଟିକୁ କଦାପି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମ୍ପନ୍ନ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏହି ତୃତୀୟ ଚରଣଟି ସମଗ୍ର ଗତିଛନ୍ଦଟିରେ ଯଥାର୍ଥ ନିତ୍ୟାମକରୂପେ ସଞ୍ଚାରିତ ହୋଇ ନଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ଅହଂତ୍ତ୍ୱର ନିବାପନ ଘଟାଇ ବାସନାର ଅସଲ ମୂଳଟିକୁ ଉତ୍ପାଟିତ କରି ନଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟିଯାକ ସୋପାନ ମଧ୍ୟ କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆମ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରୁ ସେହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଅହଂଗତ ପ୍ରକୃତିଟିକୁ ଉପାଡ଼ି ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ, ସାଧକ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କରହିଁ ଏକ ଅଂଶ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆପଣାର ଅସଲ ବ୍ୟକ୍ତିପରିଚୟଟିକୁ ଜାଣିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମଶକ୍ତିର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯାବତୀୟ ଅନ୍ୟ ପ୍ରେରଣା ଓ ଅନ୍ୟ ଶକ୍ତିକୁ ଛାଡ଼ି ଘୁଞ୍ଚିଆସି ପାରିବ ।

*

ସମଗ୍ର ସିଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଏହି ସର୍ବଶେଷ ଗତିଛନ୍ଦଟିରେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ସୋପାନ ରହିଛି; କାରଣ ଏହି ସିଦ୍ଧିଟିକୁ କଦାପି ହଠାତ୍ ଉପଲବ୍ଧି କରିଯାଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାଇବ ନାହିଁ ବା ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଜଳଚଞ୍ଚଳୀ କରୁଇ ଆଣିଥିବା ଏବଂ ଶେଷରେ ଏହାକୁ ଛପଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଇ ଦେଇଥିବା ସାର୍ଥ କେତୋଟି ଗତିପର୍ଯ୍ୟାୟ ବ୍ୟତୀତ ଏହା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ, ସେଥିରେ ଆପଣାକୁହିଁ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ବୋଲ୍ ବରଣ କରିବାର ଭାବଟିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ବଶ୍ୱଗତ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ହାତରେ ଆମେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ନମିତ୍ତମାତ୍ର । ପ୍ରଥମେ ବଶ୍ୱ-ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଗୋଟିଏ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲ୍ ଦୃଢ଼ତର ବୋଧ ହେବ ନାହିଁ, ଏକାବେଳକେ ସତେଅବା ବଶ୍ୱଗତ ଅନେକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆମକୁ ପରିଘ୍ୱଳିତ କରି ନେଇଥିବା ପରି ବୋଧ ହେବ । ମାତ୍ର ଏଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ଅହଂରହିଁ ନାନା ଅନୁପୋଷକରେ ପରିଣତ କରି ବେଶ୍ ରଖିଦେଇ ହେବ; ଏବଂ ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟି ମନକୁ ମୁକ୍ତ ଆଣିଦେବ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଆମ ପ୍ରକୃତିର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶକୁ ତାହା ମୁକ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରିକ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ବଶ୍ୱଗତ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ତା' ପଛରେ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କରହିଁ କୃତ ବୋଲ୍ ସତେଭନ ହେବାକୁ ଲଗିବା, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଯେ ଅଭିଲଷିତ ମୁକ୍ତିଟି ଜଣ୍ଟସ୍ୱ ଆସିଯିବ, ସେକଥା ମଧ୍ୟ କଦାପି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ, କର୍ମ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ଅହଂସଚେତନତା ଅନୁର୍ହିତ ହୋଇଗଲେ ହେଁ ଏତ କର୍ମରେ ନମିତ୍ତ ହୋଇ ପାରିବାର ଏକ ଅହଂସଚେତନତା ତାହାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିବାକୁ ଆସିବ ଅଥବା ପ୍ରଥମଟିକୁ ଆଉ ଅନ୍ୟ ଏକ ଛଦ୍ମରୂପରେ ପ୍ରତିମ୍ପର୍ଦ୍ଧିତ କରି ରଖିବ । ଏହି ଜଗତର ଜୀବନ-ଇତିହାସରେ ଏହି ପ୍ରକାର ଅହଂସଚେତନତାଟିର କେତେକେତେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ଯେକୌଣସି ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ଅହଂସଚେତନତାଠାରୁ ଏଇଟି ବଡ଼ ଚମତ୍କାର ଭାବରେ ଅଧିକ ଗ୍ରାସକାରୀ ଓ ଅଧିକ ବଘ୍ନଟ ଏକ ଅହଂସଚେତନତା ବେଶ୍ ହୋଇପାରିବ । ଯୋଗର ପଥରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଏହି ବିପଦଟି ନମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଏକ ନେତାରୂପେ ପରିଗଣିତ ହେବାକୁ ଲଗେ ବା କୌଣସି ଗୋଟିଏ ବୃହତ୍ ଅଥବା କ୍ଷୁଦ୍ରତର ଗୋଷ୍ଠୀରେ ଜଣେ ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୁଏ ଏବଂ ତା'ପରେ ଆପଣାକୁ ଏପରି ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରି ଅନୁଭବ କରେ, ଯାହାକୁ ସେ ଆପଣାର ଅହଂ-ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଅଖାତ ବୋଲ୍ ବେଶ୍ ଜାଣିଥାଏ । ତାହାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଯେ ଏକ ଜସ୍ୱତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛି, ଏକ ରହସ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅଭଲସ୍ପର୍ଶୀ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ବା ତା' ଭିତରେ ଯେ ଅଜ୍ଞାତ ଉତ୍କ୍ରାନ୍ତିଲତାମସ୍ୱ ଏକ ଆଲୋକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛି, ସେ ଏହି ବିଷୟରେ ଏକ ସଚେତନତା ଲାଭ କରିପାରେ । ତାହାର ଜୀବନରୁ, ତା'ର କର୍ମରୁ ଏବଂ ସୃଜନଶୀଳ ପ୍ରତିଭାରୁ କେତେକେତେ ଅସାଧାରଣ ଫଳ ଫଳିବାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆରମ୍ଭ କରେ । ସେ ଏପରି କୌଣସି ବୃହତ୍ ରଚନାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରେ, ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟସମୂହର ବାହ୍ୟଦୃଷ୍ଟିକୁ ପରିଷ୍କାର କରିଦିଏ; ଅଥବା ଏପରି କୌଣସି ବୃହତ୍ ରଚନାକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ କରେ, ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟସମାଜ ଲାଗି ଏକ ସାମଗ୍ରିକ ବିଶ୍ରାମସ୍ଥଳ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦିତ ହୁଏ । ସିଏ ଜଗତରେ ହୁଏତ ଏକ ଆଦର୍ଶ ହୋଇ ରହେ, ଅଥବା ଜଣେ ଆଲୋକଦାତାକ ବା ଆରୋଗ୍ୟର କାରଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ସ୍ରଷ୍ଟା ବା ଜ୍ଞାନର ପ୍ରଦେଶଦାତାକ ହୋଇ ରହେ । ଅଥବା, ତାହାର ସାବଧାସ୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ତାହାର ପରିଣାମ ସବୁ ଏକ ଷ୍ଟ୍ରଦ୍ଦର ପରସ୍ପର ଭିତରେ ରହିଥାଏ ଓ ଏକ ସୀମାବଦ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ, ତଥାପି ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏହିପରି ଏକ ବଳୀସ୍ଥାନ୍ ବୋଧ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ ଯେ ସେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଏକ ବୃହତ୍ତର ଲକ୍ଷ୍ୟର ସାଧନ ଲାଗି ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନିମିତ୍ତରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଛନ୍ତି, ତା'ର ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟି ତଥା ପ୍ରସ୍ୱାସଟି ଲାଗି ପ୍ରକୃତରେ ନଦାଚତ ହୋଇ ଆସିନୁ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତମାନଙ୍କଠାରେ ଏହି ନମ୍ରତାବୋଧ ଏବଂ ଏହିସବୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥାଏ, ସେମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହଜରେ ପରମେଶ୍ୱର ବା ପରମ ନମ୍ରତା ଦ୍ୱାରରେ ଆପଣାକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ନମିତ୍ତ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି ଓ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେ ଘୋଷଣା ମଧ୍ୟ କରି ବାହାରନ୍ତି । ମାତ୍ର ସେହି ଘୋଷଣାଟିରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ବେଶ୍ ଦେଖିବାକୁ ପାଇ ପାରିବା ଯେ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଯେଉଁପରି ଏକ ଅହଂର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ବା ଦାବି କରିବାକୁ ସାହସୀ ହୋଇଥାନ୍ତି ବା ଯେଉଁଭଳି ଏକ ଅହଂକୁ ଆପଣା ଭିତରେ ସ୍ଥାନ ଦେଇ ରଖିବାକୁ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତରେ ବଳ ରହିଥାଏ, ଏହିସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ଗାଢ଼ ଏବଂ ଅଧିକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗିତ ଅହଂପ୍ରତେଚନତା ବେଶ୍ ପ୍ରବେଶ କରି ଆସିପାରେ ଅଥବା ଆଶ୍ରୟ ଗ୍ରହଣ କରିପାରେ । ଏବଂ ଅନେକ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଏହି ପ୍ରକାରର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ କଥା କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଚିତ୍ତାତ୍ମା କେବଳ ଏପରି ଏକ ଈଶ୍ୱର-କଳ୍ପନାର ପ୍ରତିରୂପ ଗଢ଼ି ଥୋଇଦେବାକୁ ବାହାରନ୍ତି, ଯାହାକୁ କି ଆମେ କେବଳ ସେଇମାନଙ୍କ ନଜର ବା ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ପ୍ରକୃତିଟିର ଏକ ପ୍ରକାଣ୍ଡାକାର ଛାୟା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ହେଲେ କହିପାରିବା ନାହିଁ; ସେମାନେ କେବଳ ଆପଣା ଇଚ୍ଛା, ଭାବନା, ଗୁଣ ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟର ସ୍ୱଳ୍ପାତ୍ମ ପ୍ରକାରଟିକୁ ନେଇ ଏକ ସ୍ଥାସ୍ନୀ ବଡ଼ଁ ଚଢ଼ି ଠିଆ କରିଦଅନ୍ତି । ଆପଣା ଅହଂର ଏହି ଅତିପରିବର୍ଦ୍ଧିତ ଆକାରଟିକୁହିଁ ସେମାନେ ଆପଣାର ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ତାହାର ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରୁଥାନ୍ତି । ଆପଣାର ମହତ୍ତ୍ୱାକାଙ୍କ୍ଷା, ଗଙ୍ଗ ବା ବଡ଼ ହେବାର ବାସନାକୁ ଆପଣାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନ୍ୱେଷଣର କ୍ଷେତ୍ରଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଦେଇ ଓ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେହି ଅନ୍ୱେଷଣଟିର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଣ୍ଡପ୍ରାସ୍ପଟିକ୍ସ ଜଳୁପିତ କରଦେଇ ଯେତେବେଳେ ଅତିବଳିଷ୍ଠ ଅଥଚ ଅଶୋଧିତ ପ୍ରାଣପ୍ରଧାନ ପ୍ରକୃତି ବା ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହଜରେ ଉପରକୁ ଉଡ଼ିଯିବାକୁ ବସନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଯୋଗର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକଥାଟି ପ୍ରାସ୍ପଶଃ ଘଟିଥାଏ । ସେଠାରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଅହଂଟି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭଥା ସେମାନଙ୍କର ସତ୍ତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଥାଏ, ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ପୂରଣ ଲଗିଟି ଦତ୍ତ ବା ଅଦତ୍ତ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଅଦୃଶ୍ୟ ଶକ୍ତିଠାରୁ ବଳ ଆହରଣ କରୁଥାଏ; ସେହି ବୃହତ୍ତର ଶକ୍ତିଟି ସେହିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ ଏବଂ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଇଟି ବିଷୟରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଅଥବା ସଘନ ରୂପରେ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଆମର ନିଜ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଅପେକ୍ଷା ଆହୁରି ଗୋଟିଏ ବୃହତ୍ତର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ଆମେ ସେଇଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରିଚାଳିତ ହେବାରେ ଲଗିଛୁ, କେବଳ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଅଥବା ପ୍ରାଣଗତ ବୋଧ ଦେଇ ଏଭଳି ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହେବାହିଁ ଅହଂର କବଳରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବା ଲଗି କଦାପି ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ।

ଆମର ଭିତରେ ଅଥବା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହି ଏକ ବୃହତ୍ତର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯେ ଆମକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଉଛି, ଏହି କଳ୍ପନା ବା ଏହି ବୋଧକୁ ଆମେ କଦାପି ଏକ ବିଭ୍ରମ ଅଥବା କେବଳ ବଡ଼ ବଡ଼ କଥାର କଳ୍ପନା କରୁଥିବା ଗୋଟାଏ ମତ୍ତିଷ୍କର ଆସ୍ପୃହୀତ ବୋଲି ଆଦୌ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଏଭଳି ଅନୁଭବ କରିଥାନ୍ତି ଅଥବା ଦେଖିଥାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥାଏ, ଆମର ସୀମାବଦ୍ଧ ଜଡ଼ତ୍ତ୍ୱାସ୍ପ୍ରୟ ବୁଦ୍ଧିଟିଠାରୁ ସେମାନେ ଆହୁ ଯାଦେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତି; ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କର ଏହି ଦୃଷ୍ଟି ଭଥା ଅନୁଭୂତିକୁ ଆମେ କଦାପି ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି ବା ଅପଗ୍ରେଷ ଅନୁଭୂତି ବୋଲି ଆଦୌ କହିପାରିବା ନାହିଁ । କାରଣ, ଆପଣାର ମନୋଭୂମିରେ ସେମାନେ ଆଦୌ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇପାରି ନଥାନ୍ତି, ଆତ୍ମାର ଭୂମିରେ ଯଥାର୍ଥରେ ସଜ୍ଜାନ ହୋଇ ନଥାନ୍ତି, ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ଚିଦ୍‌ଗତ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ଜାଗରୁକ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେମାନଙ୍କର ଜାଗରଣ ମୁଖ୍ୟତଃ ପ୍ରାଣିକ କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେହିଁ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏବଂ ସେଥିଲଗି ସେମାନେ କଦାପି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଚେତନାଯୁକ୍ତ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ ବା ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ମୁହାଁମୁହିଁ ହୋଇ ଆସିପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ମାତ୍ର କେବଳ ଆପଣାର ନାନା ଦୋଷଯୁକ୍ତ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାଗ୍ରସ୍ତ ପ୍ରକୃତିର ମଧ୍ୟଦେଇହିଁ ବ୍ୟକ୍ତୀକୃତ ହେବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି । ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କୁ ସେମାନେ ଖୁବ୍ ବେଶୀହେଲେ ଗୋଟାଏ ପରମ ନିସ୍ତରୂପେ ବା ବିଶ୍ୱଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରୂପେହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି; ଅଥବା କୌଣସି ଏକ ସୀମିତ ଶକ୍ତିବିଶିଷ୍ଟ ଦେବତାରୂପେହିଁ ସେମାନେ ତାଙ୍କର ନାମଟି ଦେଇ ଡାକିଥାନ୍ତି, ଅଥବା, ଆହୁରି ଭଲରୁ ଖସିଯାଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହାଙ୍କୁ ଆବରଣ ତଳେ ଲୁଚାଇ ରଖିଥିବା ଏକ ଦାନବୀ କଂବା ରାକ୍ଷସୀ ଶକ୍ତରୁହିଁ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପ ବୋଲି ଭ୍ରମ କରିଥାନ୍ତି । ଏପରିକ କେତେକେତେ ଧର୍ମର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପ ବୋଲି କହି ଭେଦଳ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଈଶ୍ୱରପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଆଣି ବସାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏକ ସୃଷ୍ଟିସ୍ଥ ବା ଜାଗତିକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି, ଆଜ୍ଞଙ୍କ ଏବଂ ଦଣ୍ଡଧାନର ଏକ ଈଶ୍ୱରକୁ ଆଣି ଠିଆ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ବା ସାର୍ବିକ ପ୍ରେମ, କରୁଣା ତଥା ପୁଣ୍ୟର ଏକ ଦେବତାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣେ ସତେଅବା ପରମ ଅଦ୍ୱୟ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଆଦୌ କୌଣସି ଦର୍ଶନଲାଭ ନକରିଥିଲ ପରି ବୋଧ ହେଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଯେଉଁପରି କଳ୍ପନା କରୁଛନ୍ତି, ପରମେଶ୍ୱର ସେଇଟିକୁହିଁ ସ୍ୱୀକାର କରନେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ମାଧ୍ୟମଟି ଦେଇହିଁ ସେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି; ମାତ୍ର, ସେହି ଗୋଷ୍ଠିର ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରୀହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଅପରିପକ୍ୱ ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବାରୁ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବାରୁ କଣ୍ଠୁ ତଥାପି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ସଘନ ଭାବରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବାରୁ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବାରୁ, ଅହଂଭାବର ପ୍ରେରକ ଭବ୍ତିଟି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ସେହିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅଧିକ ସଘନ ହୋଇ ପାରୁଛି । ଏକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାସ୍ଥିତ ବ୍ୟକ୍ତିତ ବା ସାର୍ବିକ ଅହଂ ସେମାନଙ୍କୁ ତଥାପି ଆପଣାର ଅଧୀନ କରି ରଖିଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତଥା ସମଗ୍ର ପରମସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ଠିଆହୋଇଛି । ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଭୂତିଠାରୁ ଅନେକ ଦୂରରେ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ କିଛି ନା କିଛି ବୋଲି କୁହାଯିବ, ଏକ ଆରମ୍ଭ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ମାନବଜୀବନର କୌଣସି ନା କୌଣସି ବନ୍ଧନକୁ ଖୋଜିଦିଅନ୍ତି, ମାତ୍ର ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆବଶ୍ୟକ ଶୁଦ୍ଧତା ନଥାଏ କଂବା ଜ୍ଞାନ ବି ନଥାଏ, ସେମାନଙ୍କୁ ତ ଆହୁରି ଅଧିକ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ; କାରଣ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ନମିତ୍ତରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇପାରନ୍ତି, ମାତ୍ର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ନମିତ୍ତ ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଅନେକ ସମୟରେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ନାମଟିକୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସତେଜ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ମୁଖାଗୁଡ଼ାକରିହିଁ ସେବା ଖଟିବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଜାଲମ ବିପଞ୍ଜଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ଧକାରଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକରହିଁ ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରୁଥାନ୍ତି ।

ଆମର ପ୍ରକୃତ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲାଗି ଏକ ସ୍ପନ୍ଦନ ହୋଇ ରହିବ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ନମ୍ନତର ବିଭାବଟିରେ ସେ କଦାପି ତାହା ଲାଗି ଆସ୍ଥାନ କରି ରଖିବ ନାହିଁ, ଆପଣାର ସ୍ୱଜନିକ ଅଥବା ସାର୍ବିକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ମଧ୍ୟରେ ତାକୁ ବାଧ କରି ରଖିବ ନାହିଁ । ତାହାକୁ କେବଳ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ପରମ ଇଚ୍ଛାରହିଁ ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରିବାକୁ ହେବ, ମାତ୍ର ଏକ ବୃହତ୍ତର ବିମୋଚକ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକରେହିଁ ସେ ସେହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରିବ । ନମିତ ହୋଇ ରହିବାର ଜୀବନଦୃଷ୍ଟିଟି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସିପ୍ରକାରର ଅହଂଭାବ ଲଗି କୌଣସି ସ୍ଥାନ ରହିବ ନାହିଁ; ଏପରିକ ଆମେ ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ବୃହତ୍ତ୍ୱ ବିଷୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଅହଂଭାବ ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଜାଣତରେ ହେଉ ଅଥବା ଅଜାଣତରେ ହେଉ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ସେହି ଏକ ବିଶ୍ୱଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟରହିଁ ଗୋଟିଏ ସାଧନ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏବଂ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ତଥା ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ତଥା ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରର ସାଧନ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ସାନ୍ନିଧ୍ୟଟିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଆଉ ଏପରି କୌଣସି ମୌଳିକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ନଥାଏ, ଯାହାକି ଅହଂଗତ ଅଭିମାନର ନିବୋଧତାଟିକୁ ଉଚିତ ବୋଲି ଦେଖାଇ ଦେଇ ପାରିବ । ଜ୍ଞାନ ତଥା ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଏକ ଭଗବତ୍ କୃପାରହିଁ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଭଗବତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ନିଶ୍ୱାସବାୟୁ ଯାହାକୁ ଆଧାର ରୂପେ ବାଛିନିଏ, ତାହା ସେହିଠାରେହିଁ ବହିବାରେ ଲାଗେ; ଏବଂ ଆଜି ଜଣକୁ ତଥା କାଲି ଆଉଜଣକୁ ଆପଣାର ବାଣୀ ଓ ବଳ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦିଏ । ଯଦି କୁମ୍ଭକାର ଗୋଟିଏ ପାତ୍ରକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପାତ୍ରଠାରୁ ଅଧିକ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦେଇ ଗଢ଼େ, ତେବେ ତାହାର ଶ୍ରେଷ୍ଠତ୍ୱ ପାତ୍ରକୁ ନଯିଳି କେବଳ ସେହି କୁମ୍ଭକାରକୁହିଁ ମିଳିବ । "ଏଇଟି ହେଉଛି ମୋର କର୍ତ୍ତାମତ," ବା "ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କର୍ତ୍ତାମତକୁ ମୋ ଭିତରେ ଅନାଇ ଦେଖ,"—ଆମ ମନରେ ଜଗିପି ଏପରି ଏକ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ମାନ, ତା' ବଦଳରେ, "ଏକ ଦିବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ଏହି ମନ ତଥା ଶରୀର ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ଏବଂ ଠିକ୍ ତାହାହିଁ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ତଥା ଇତରପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ଉଦ୍ଭିଦ ଓ ଧାତୁ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ସଚେତନ ଓ ଜୀବନଧାତ୍ରୀ ବସ୍ତୁ-ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ତଥା ଜଣ୍ଟେତନ ଓ ଜୀବନହୀନ ପରି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିବା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲାଗିଛି"—ମନର ଦୃଷ୍ଟି ଏହିପରି ହେବା ଉଚିତ । ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱଜଗତ ଏକ ଦିବ୍ୟ ନିଶ୍ୱାସକ୍ରିୟା ଏବଂ ନମିକ ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ସମାନ ଭିତରେ ଏକ ନମିତରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି;—ଏହି ବୃହତ୍ତର ଦୃଷ୍ଟିଟି ଯଦି ଆମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଭୂତି ହୋଇ ରହିପାରେ, ତେବେ ତାହାହିଁ ଆମ ଭିତରୁ ସ୍ୱାଜସିକ ସକଳ ଅହଂଭାବକୁ କାଢ଼ି ଫୋପାଡ଼ି ଦେବାରେ ସହାୟକ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଏପରିକ ଆମର ସାତ୍ତ୍ୱିକ ଅହଂବୋଧଟି ମଧ୍ୟ ଆମ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରୁ ନମଶଃ ଅପସରି ଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ।

ଅହଂର ଏହି ରୂପଟି ଦୂରୀକୃତ ହୋଇଗଲେ ତାହା ଆମକୁ ସିଧା ସେହି ନମିତ୍ତବାଚୀ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଆଡ଼କୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବ, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ଏକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ମଯୋଗର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ କଥା ବୋଲି ଜାଣିବା । ତାରଣ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏକ ନମିତ୍ତରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଛୁ ବୋଲି ଆପଣାର ଅହଙ୍କାରଟିକୁ ପୋଷଣ ଦେଇ ରଖିଥିବା, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆପଣା ପାଖରେ ରୁଏତ ଆପଣାକୁ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଚେତନାଯୁକ୍ତ ନମିତ୍ତ ବୋଲି ବସ୍ତୁର କଣ ଏକ ଛଳନା ବି କରି ବାହାରିବା । ମାତ୍ର ବସ୍ତୁତଃ ଆମେ ସେତେବେଳେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମଶକ୍ତିକୁହିଁ ଆମ ନଜ ବାସନାର ତଥା ଆମର ଅହଂପ୍ରେରିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ଏକ ଯନ୍ତ୍ର ବା ନମିତ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା । ଏବଂ ଏପରିକ ଯେତେବେଳେ ଅହଂ ଆତ୍ମତ୍ୱକୁ ଅତି ସାରିଥିବ ମାତ୍ର ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇ ନଥିବ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଦ୍ରବ୍ୟ କର୍ମରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଇଞ୍ଜିନ୍ ପରି କେଶ୍ ଭାମ କରିପାରିବା ସତ, ମାତ୍ର ତଥାପି ବଡ଼ ଅପୂର୍ଣ୍ଣଣତ୍ତ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାଧନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ସେହି କର୍ମଟିକୁ ଆପଣାର ମନୋଗତ ଭାନ୍ତି, ଆପଣାର ପ୍ରାଣପ୍ରେରିତ ବିକୃତ ବା ଆମର ଏହି ଜଡ଼ସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିର ଅନମନୀୟ ଅସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପଥଚ୍ୟୁତ ଏବଂ ବିପନ୍ନ କରିଦେବାରେ ଲଗିଥିବା । ଯଦି ଏହି ଅହଂଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେହିଁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ଆମେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଯେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଶୁଦ୍ଧ ନମିତ୍ତରୂପେ ଆମକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଉଥିବା ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ହସ୍ତର ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେହିଁ ସମ୍ମତି ଦେବାରେ ଲଗିଥିବା ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆମେ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତିଟି ବିଷୟରେ ସନ୍ଧ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଉଠିବା, ସେହି ପରମା ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟସାଧନ ସକାଶେ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଏକ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସଚେତନ ଅଂଶରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯିବା ।

ଆମର ନମିତ୍ତରୂପୀ ଅହଂଟିକୁ ଦ୍ରବ୍ୟା ପରମଶକ୍ତିଙ୍କ ପାଖରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ସାରିବା ପରେ ଆମକୁ ଆଉରି ଏକ ବୃହତ୍ତର ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ଗୋଟିଏ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ଆମକୁ ତଥା ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଜଡ଼ର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ପରିପ୍ରେରିତ କରି ରଖିଛୁ, ପରମା ଶକ୍ତିଙ୍କ ବିଷୟରେ କେବଳ ଏତିକ ଜାଣିଲେହିଁ ତାହା କଦାପି ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ଏଇଟି ହେଉଛୁ ପ୍ରକୃତିର ନିମ୍ନତର ଭୂମି, ଏବଂ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଜ୍ଞାନ, ପରମ ଆଲୋକ ତଥା ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସେଠାରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିଲେହେଁ ଓ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ନିହିତ କରୁଥିଲେହେଁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେ ସେହି ପ୍ରକୃତିର ଆବରଣଟିକୁ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଭାଙ୍ଗିଦେଇ ପାରିବେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପଟିର କିୟଦଂଶକୁ ପ୍ରକଟ କରିଦେଇ ପାରିବେ, ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଦେଶରୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନମ୍ରତର ସ୍ତରର ଏହି ଯାବତୀୟ ନିସ୍ୱାସ୍ପକତାକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେଇ ପାରିବେ, ଏପରି ଏକ ସମ୍ଭାବନା ସବୁବେଳେ ରହିଥିଲେହେଁ, ତଥାପି, ଅଧ୍ୟାତ୍ମଭାବ ଦ୍ୱାରା ସଞ୍ଜୀବିତ ଏକ ମନ, ଏକ ପ୍ରାଣିକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ତଥା ଦେହଗତ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱୟସ୍ୱରୂପଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରି ପାରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ପରିଣତିଶୀଳ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ରହିବାହିଁ ରହିବ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି କରିପାରିଥିବା ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନଟିରେ ଏକ ସ୍ଖଳନ ରହିଥିବ, ଦିବ୍ୟ ପରମସ୍ୱରୂପଙ୍କର ମୁଖକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିଥିବା ଏକ ଆବରଣ ରହିଥିବ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନଟିହିଁ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏହି ନମ୍ରତର ପ୍ରକୃତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥିବା ତାହାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗତ ସତ୍ତ୍ୟର ଭୂମିଟିରେହିଁ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ପରମା ଦିବ୍ୟଶକ୍ତିଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇ ପାରିବା, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଆମେ ତାଙ୍କର ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଜ୍ଞାନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଣତ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇପାରିବା ।

କେବଳ ମୁକ୍ତଲଭହିଁ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟ କର୍ମଯୋଗରେ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ । ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଆମର ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛି, ଆମର ପ୍ରକୃତି ଅନୁସାରେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଯଦି ଆମର ପ୍ରକୃତିରେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଥାଏ, ତେବେ ସେହି କର୍ମଟି ମଧ୍ୟ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିବ, ନାନାମିଶ୍ରିତ ଓ ଅସଂପେକ୍ଷ ହୋଇ ରହିବ । ଏପରିକ ତାହା ସ୍ଥୂଳ ନାନା ଭ୍ରାନ୍ତି, ମିଥ୍ୟା, ନୈତିକ ଦୁର୍ବଳତା ଓ ବିଚ୍ୟୁତକାଣ୍ଡ କେତେକେତେ ପ୍ରଭାବ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାହତ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ । ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମ ଭିତରେ ପରମ ଦିବ୍ୟତାର କର୍ମଟି ତଥାପି ସମାହିତ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବ, ମାତ୍ର ତାହା ଆମର ଦୁର୍ବଳତାଟି ଅନୁସାରେ ସମାହିତ ହେଉଥିବ, ତାହାର ଛନ୍ଦମୂଳରେ ଥିବା ଶବ୍ଦମଞ୍ଜି ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧତାଟି ଦ୍ୱାରା ସମାହିତ ହୋଇପାରୁ ନଥିବ । ଯଦି ଆମର ଯୋଗ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା, ଯଦି ଆମେ ଆମର ଭିତରେ କେବଳ ଏହି ଆତ୍ମସମ୍ପତ୍ତିରହିଁ ମୂଳ ଲଗି ଅଭିଳାଷ ରଖିଥାନ୍ତେ ବା ପ୍ରକୃତିଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ରହିଥିବା ପୁରୁଷର ସେହି ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଖାନ ଅତିକ୍ରମ ଲଗିହିଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାନ୍ତେ, ତେବେ ଉତ୍ତ୍ୟାତ୍ମକତାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ରହିଥିବା ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦ୍ୱାରା ଦୁଏତ ଆମର ସେତେ ବେଶୀ କୌଣସି କ୍ଷତି ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ । ସ୍ଥିର ଓ ଶାନ୍ତ ରହି, ବଶ୍ୟତ୍ୱ ନହୋଇ, ନୈଷ୍କର୍ମ୍ୟ ତଥା ଆନନ୍ଦରୁ ମୁକ୍ତ ରହି, କୌଣସିପ୍ରକାର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ବା ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା, ଦୋଷ ବା ଗୁଣ, କିଂବା ପାପ ବା ପୁଣ୍ୟକୁ ଆମର ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି, ପ୍ରକୃତିର ଗୁଣଗୁଡ଼ିକହିଁ ସେହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହି ଏହି ନାନାମିଶ୍ରିତତାର ଲୀଳା କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଜାଣି, ଆମେ ସେତେବେଳେ ଚିଦ୍ଗତତାର ନୀରବ ସ୍ଥିତିଟି ମଧ୍ୟକୁ ଆପଣାକୁ ବେଶୀ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅପସ୍ୱଗ୍ଇ ନେଇଯାଆନ୍ତେ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ତଥା ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହ୍ ବେବଳ ସାକ୍ଷୀରୂପେହିଁ ପ୍ରକୃତ୍ତର ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ନିସ୍ୱା ଉପରେ ଅବଲ୍ଲେକନ କରପାର୍ନ୍ତେ । ମାନ ପୁଣ୍ଣୋପଲବ୍ଧିର ଏକ ସାଧନାରେ ଏଇଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଥରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ପଦକ୍ଷେପ ଦୋଲହିଁ କୁହାଯିବ, ଆମର ସବଂଶ୍ରେଷ୍ଠ ବଶ୍ରାନ୍ତସ୍ଥଳ ବୋଲ୍ କଦାପି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କାରଣ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗରେ କେବଳ ପରମ ଚଦ୍ଗଚ୍ଚତ୍ତାର ନଶ୍ଚଳତାର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେହିଁ ଯେ ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ଆମର ଧେସ୍ୱ ହୋଇ ରହ୍ଥାଏ ତା' ନୁହେଁ, ପ୍ରକୃତ୍ତର ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ଗତଶ୍ଚଳନରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ଆମର ଧେସ୍ୱ ହୋଇ ରହ୍ଥାଏ । ଏବଂ, ଆମ କର୍ମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗତି ତଥା ଆକୃତ୍ତରେ, ଆମ ଫଳଲ୍ଭର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପ୍ରବୃତ୍ତିରେ, ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜ୍ୱବନାରେ, ଅନୁଭୂତ୍ତରେ ତଥା ଆବେଗରେ ଆମେ ଯେପର୍ଯନ୍ତ ସେହ୍ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତ ଏବଂ ଶକ୍ତିକୁ ଅନୁଭବ କରପାଶ ନଥାଉ, ସେତେବେଳ ଯାଏ ଆମର ସେହ୍ ଧେସ୍ୱଟି କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୱବରେ ସିଦ୍ଧ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ଦେଖିଲେ ଅଜ୍ଞାନର ପ୍ରକୃତ୍ତଟି ଭିତ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେଇଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଅନୁଭବ କରପାରୁ, ମାନ ସେତେବେଳେ ଆମେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ଏବଂ ପରମ ଉପସ୍ଥିତର କେବଳ ଛଦ୍ମବେଶଟାକୁହିଁ ଦେଖିବାକୁ ପାଉ, ତାହାର ଏକ ଖଣ୍ଡାକୃତ୍ତ ଫସ୍ଫରଣକୁହିଁ ଦେଖୁ, ଏକ ନମ୍ନତ୍ତର ପ୍ରତିରୂପହିଁ ଦେଖୁ । ମାନ ଆମେ ଏହାଠାରୁ ଅନେକ ଅଧିକ ଦାବି କର ବାହାଣଛୁ; ଆମେ ଦାବ କରୁଛୁ ଯେ ଆମର ପ୍ରକୃତ୍ତ ସେହ୍ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତ୍ତାରହିଁ ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ରହ୍ବ, ସେହ୍ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତ୍ତାରହିଁ ସତ୍ତ୍ୟରେ, ଆଲେକରେ, ସେହ୍ ଶାଶ୍ୱତ ଆତ୍ମଚେତ୍ତନ ପରମ ଇଚ୍ଛାର ସାମର୍ଥ୍ୟଟିରେ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନର ସେହ୍ ପ୍ରଶସ୍ତ ବ୍ୟାପ୍ତିଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ତାହା ସେହ୍ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତ୍ତାର ଏକ ବଭୂତ୍ତ ହୋଇ ରହ୍ବ ।

ଅହଂର ଆବରଣଟି ଅପସର ଯିବା ପରେ, ପ୍ରକୃତ୍ତର ଆବରଣଟି ମଧ୍ୟ ଦୂରଯିବ ତଥା ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହ୍ ଉପରେ ଶାସନ କରୁଥିବା ସେହ୍ ପ୍ରକୃତ୍ତର ନମ୍ନସ୍ଥ ଗୁଣଚସ୍ୱର ଆବରଣଟି ମଧ୍ୟ ଅପସର ଯିବ । ଅହଂର ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ସୀମା ନମଶଃ ଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମେ ସେହ୍ ଆବରଣଟିର ନମ୍ନାଂଶ ପ୍ରକୃତ୍ତରେ କପର ଜ୍ୱବରେ ହୋଇଛୁ, ସେକଥା ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା, ଆମ ଭିତ୍ତରେ ବଶ୍ୱପ୍ରକୃତ୍ତର ନିସ୍ୱାଟିକୁ ଆବଷ୍କାର କରପାରବା; ଏବଂ ସେହ୍ ବଶ୍ୱପ୍ରକୃତ୍ତଟି ମଧ୍ୟରେ ବା ତାହାର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ଆମେ ସେହ୍ ପରମ ବଶ୍ୱାତ୍ମସତ୍ତା ତଥା ବଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସକଳ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାର ଉପସ୍ଥିତିଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରବା । ନମ୍ନିଭୂମିର ପରମ ପ୍ରଭୁ ଏହ୍ ସବୁକଛୁ ନିସ୍ୱାତ୍ମକତାର ପଛରେ ଠିଆହୋଇ ରହ୍ଥାନ୍ତି, ଏବଂ ଏପରକ ସେହ୍ ନିସ୍ୱାତ୍ମକତାଟି ଭିତ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସ୍ପର୍ଶଟି ନହ୍ଡ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ରହିଥାଏ, ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ ବା ସ୍ତବଗାନ କରୁଥିବା ଏକ ବୃନ୍ଦର ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପରିକ୍ରମା ମଧ୍ୟ ନଜର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆଉ କୌଣସି ଅଙ୍ଗ ଅଥବା ଅଙ୍ଗଶକ୍ତିର ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରୁ ନାହିଁ; ଆମେ ସେତେବେଳେ କେବଳ ସେହି ନଖିଲ-ପ୍ରପ୍ତାଙ୍କରହିଁ ଆଦେଶପାଳନ କରୁଥାଉ, ତାଙ୍କର ସ୍ତବଗାନରତ ଆବେଗଟିର ବୋଲ ମାନୁଥାଉ । 'ତ୍ୱୟା ହୃଷୀକେଶ ହୃଦି ସ୍ଥିତେନ ଯଥା ନିଯୁକ୍ତୋଽସ୍ମି ତଥା କରୋମି,'—ସେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦରେ ଏହି ସଂସ୍କୃତ ଶ୍ଲୋକଟିର ଭାଷାରେ ଆପଣାର ସବୁ କଥା କହୁଥାଉ । ମାନ ତଥାପି ଏହି ନିସ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ହୋଇପାରେ; ଗୋଟିଏ କେବଳ ଆଲୋକନଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇ ଏକ ବୃହତ୍ତର ପଦ୍ଧତିକୁ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ସୋଳିତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । କାରଣ, ଆମେ ଆପଣା ପ୍ରକୃତିଟି ଦ୍ୱାରା ବଧିତ ତଥା ଅନୁଧାବିତ ହୋଇ ନଜର କର୍ମମାର୍ଗଟିରେ ବେଶ୍ ଘୂରି ଯାଇଥାଇ ପାରୁ ଏବଂ ଯେଉଁଠି ପ୍ରଥମେ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ତଥା ଚାହାର ଅଙ୍ଗଗତଚାରୁପୀ ଭ୍ରାନ୍ତିଟି ଦ୍ୱାରା କେବଳ 'ଯନ୍ତ୍ରାରୂଢ଼ ପରି ଘୂରିତ ହେବାରେ ଲଗିଥିଲୁ,' ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ଯନ୍ତ୍ରଟିର ନିସ୍ପାର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱରୂପ କ'ଣ ଏବଂ ଏହି ନିସ୍ପାଟିର ପଛରେ ଆମେ ଯାହାଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛୁ, ସେହି ଯାବତୀୟ ନିସ୍ପାର ସ୍ୱାମୀ ଆପଣାର ଜାଗତିକ ପ୍ରସ୍ପୋଜନଟି ଲଗି ସେହି ନିସ୍ପାଟିକୁ କପଣ ଭାବରେ ଜାମରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ସେକଥାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ପୁଣି ଭାବରେ ରୁଟିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହେଉ । ଆଧାତ୍ମିକ ଭାବ ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରେରିତ ମନର ସ୍ତରରେ ବସ୍ତୁତଃ ମହା ମହା ଅନେକ ଯୋଗୀ ଏହି ସୋପାନଟି ଯାଏ ପହଞ୍ଚି ପାରିଛନ୍ତି । ମାନ ସବୁବେଳେ ଯେ କେବଳ ଏହିଯାଏ ଆସିବାହିଁ ସମ୍ଭବ ହେବ, ସେ କଥା କଦାପି ନୁହେଁ; କାରଣ ଏହାଠାରୁ ଆହୁରି ବୃହତ୍ତର ଏକ ଆଧାତ୍ମିକ ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି, ଏହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମଭାବ-ପ୍ରେରିତ ମନଟିର ଆହୁରି ସେପାଖକୁ ଆରୋହଣ କରି ଯାଇପାରିବା ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ସେହି ପରମା ଜନନୀଙ୍କର ଆଧାରଭୂତ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟ-ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଜୀବନ୍ତ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କର୍ମ କରିବା ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ସେତେବେଳେ ଆମର ସବୁକିଛି ଚତ୍ୟାତ୍ମକତା ସେହି ଜନନୀଙ୍କର ଏକାତ୍ମକତାଟି ସହିତ ଏକରୂପ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ଆମର ଇଚ୍ଛା ତାହାର ଇଚ୍ଛା ସହିତ ଏକ ହୋଇଯାଏ, ଆମର ସକଳ ଶକ୍ତିସମୂହ ତାହାର ଶକ୍ତିସମୂହରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ; ସେତେବେଳେ ଆମେ ତାହାକୁ ଏକ ପରମା ପ୍ରଜ୍ଞାଶକ୍ତିରୂପେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଥିବା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପରୂପେହିଁ ଆମର ମଧ୍ୟଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବାର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲଗୁ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆମର ରୂପାନ୍ତରିତ ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହ ବିଷୟରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଉ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେମାନଙ୍କର ଅଙ୍ଗୀଭୂତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ପରମ ଆଲୋକ ଏବଂ ପରମ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ସଞ୍ଚରଣପଥରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଭବ କରୁ; ସେହି ପରମ ଆଲୋକ ତଥା ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଆପଣାର ଜ୍ଞାନଭୂମିରେ ବଶ୍ୱାଙ୍ଗୀଭୂତ ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେଣୁ ଆପଣାର ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରମାଦରହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ଆଲୋକ ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲଗି କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରହଣପାତ୍ର, ସଞ୍ଚାରପଥ ଅଥବା ସାଧନମାତ୍ର ହୋଇ ରହିବା ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏକ ପରମ ଓ ଉତ୍କୃଷ୍ଟତ ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଅନୁଭବର ଭୂମିରେ ଆମେ ତାହାର ଏକ ଅଂଶରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯିବା ।

ଏହି ସଂଶ୍ଳେଷ ପରିପୂର୍ତ୍ତିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାର ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ସାବଘାସ୍ୱ କର୍ମରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସ୍ୱହସ୍ତ ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିପାରୁ; ତାଙ୍କର ସାପ୍ତତ୍ତମ ଜ୍ଞାନଭାଗୁଡ଼ିକର ଦେଶରେ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଜରତିଶସ୍ୱ ବସ୍ତାରଗୁଡ଼ିକରେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱହସ୍ତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରୁ । କାରଣ, ସେତେବେଳେ ଆମେ କେବଳ ପ୍ରକୃତିକୁ ଦେଖୁ ନାହିଁ କିମ୍ବା କେବଳ ତାହାର ଗୁଣଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଦେଖୁ ନାହିଁ; ମାତ୍ର, ଆମର ଦେହଗତ ସକଳ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରେ, ଆମର ସ୍ନାୟୁଗତ ଏବଂ ସ୍ରାଣିକ ସକଳ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାରେ ଓ ଆମର ମନୋଗତ ସାବଘାସ୍ୱ କ୍ରିୟାରେ ଆମେ ଦେହ, ମନ ତଥା ପ୍ରାଣଠାରୁ ବୃତ୍ତତ୍ତର ଏପଣ୍ଡ ଗୋଟିଏ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବସ୍ତୁରେ ସଚେତନ ହୋଇଉଠୁ, ସାହାକି ଆମର ଏହି ସୀମିତଶକ୍ତି ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ହାତରେ ନେଇ ସେଗୁଡ଼ିକର ସାବଘାସ୍ୱ ଗତିକୁ ପରିଶୁଦ୍ଧତ କରିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଆମେ ନିଜେ ଆଉ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଗତି କରୁଛୁ, ଘୁରୁଛୁ କିମ୍ବା ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ବୋଲି ଜାଣୁ ନାହିଁ; ଆମ ଭିତରେ ରହି କେବଳ ସେଇ ସବୁଆଡ଼େ ବିଚରଣ କରୁଛନ୍ତି, ଘୁରୁଛନ୍ତି ତଥା ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଜାଣିଥାଉ । ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ହେଉଛି ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କରହିଁ ବଶ୍ୱଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ; ଆବରଣ ତଳେ ରହିଥାଉ କିମ୍ବା ଆବରଣମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଉ, ଅପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଉ ଅଥବା ବଶ୍ୱଜଗତସ୍ଥ ସତ୍ତାଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ସାବଘାସ୍ୱ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଲଗି ଅନୁମତି ଦେଇ ରଖିଥାଉ ପଛକେ, କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବା ଶକ୍ତିମତ୍ତାହିଁ ସବୁଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାହିଁ ବଶ୍ୱଗତ ତଥା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାବଘାସ୍ୱ କ୍ରିୟାକୁ ସମ୍ଭବ କରିପାରୁଛନ୍ତି । କାରଣ ଏହି ଶକ୍ତିଟିକୁ ଆମେ ଆପଣା ବ୍ରହ୍ମର ରୂପରେ ସ୍ୱୟଂ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପ ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା; ସବୁକିଛି କେବଳ ସେହି ଶକ୍ତି, କର୍ମର ଶକ୍ତି, ଭାବନା ଓ ଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତି, ଅଧିକାରଲଭର ଶକ୍ତି, ଭୋଗର ଶକ୍ତି ତଥା ପ୍ରେମର ଶକ୍ତି । ଆମେ ସଦ୍ଦା ଓ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା, ଆମ ନିଜ ଭିତରେ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆପଣାଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ଏହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ଅଧିକାଶ୍ଚ ହୋଇ ରହିଥିବା, ବାସ କରୁଥିବା ଏବଂ ଉପଭୋଗ କରୁଥିବା ସକଳ କର୍ମର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେହିଁ ଆମେ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ମଧ୍ୟଦେଇ ସକଳ ସତ୍ତା ଏବଂ ସକଳ ଘଟଣାରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଥିବା ତାଙ୍କର ବିଷୟରେ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା; ଏବଂ ତାହା ଫଳରେହିଁ ଆମେ କର୍ମର ପଥ ଦେଇ ସେହି ଦିବ୍ୟ ସମ୍ମିଳନରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ସମସ୍ତେ ଅନନ୍ୟା ଭକ୍ତି ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ଜ୍ଞାନର ପଥ ଦେଇ ଯାହାକିଛୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, କର୍ମର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଅଧିକାଶ୍ଚ ହୋଇପାରିବା । ମାତ୍ର ସେଠାରେ ଆହୁରି ଏକ ପଦକ୍ଷେପ ଆମକୁ ତଥାପି ଆହ୍ୱାନ କରିବାରେ ଲଗିଥିବ, ଏହି ବିଶ୍ୱଗତ ଏକାତ୍ମକତାରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିବ୍ୟ ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତତାର ଏକାତ୍ମକତା ମଧ୍ୟକୁ ଆରୋହଣ କରିଯିବା ଲଗି ଆମକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିବାରେ ଲଗିଥିବ । ଆମ କର୍ମର ତଥା ଆମ ଜୀବନର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର କେବଳ ଏଇଠି ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ଏକ ପରମ ଦେବମୂର୍ତ୍ତି ନୁହନ୍ତି; ସେ କେବଳ ଏକ ବିଶ୍ୱମୟ ପରମ ଚିଦ୍‌ରୂପତା ନୁହନ୍ତି କିମ୍ବା କୌଣସି ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାରର ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନୁହନ୍ତି । ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କଳ୍ପନା କରୁଥିବା ଏକପ୍ରକାର ଭାବନା ସାଧାରଣତଃ ଯେଉଁଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ବିଶ୍ୱଜଗତ ଏବଂ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଗୋଟିଏ ଅଭିନ୍ନ ବସ୍ତୁ ବା ଏକା ଜିନିଷ କଦାପି ନୁହନ୍ତି । ବିଶ୍ୱଜଗତ ହେଉଛି ଏକ ଜିନିଷ ହୋଇଥିବା ବସ୍ତୁ, ତାହା ଆଉ ଗୋଟିଏ ଏପରି ବସ୍ତୁ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ରହିଛି ଯାହାକି ସେହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ କରି ରଖିଛି, ଅଥଚ ତାହା ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ସୀମିତ ହୋଇପଡ଼ୁ ନାହିଁ । ପରମ ଦିବ୍ୟତା କେବଳ ଏହିଠାରେହିଁ ନାହାନ୍ତି; ଏସବୁର ଅତୀତ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଏକ ଭୂମି ରହିଛି, ଏକ ଅବସ୍ଥିତି ରହିଛି, ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ବିଶ୍ୱାତୀତତା ରହିଛି । ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ଚିଦ୍‌ଗତ ଅଂଶଟିରେ କେବଳ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେହିଁ ରୂପାୟିତ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ, ଆମର ଅହଂ, ଆମର ମନ, ଆମର ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଆମର ଶରୀର ଠିକ୍ ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରୂପାୟନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଆମ ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ପରିବର୍ତ୍ତିନରହିତ ଚିନ୍ମୟ ଭାଗଟି ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଅନନ୍ୟାଣୀ ଆତ୍ମାଟି କେବଳ ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତତା ମଧ୍ୟରୁହିଁ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସିଛି ।

*

ସେହି ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତ, ଯିଏକି ସକଳ ଜଗତ ଏବଂ ସକଳ ପ୍ରକୃତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି ଏବଂ ତଥାପି ଜଗତ ତଥା ତାହାର ପ୍ରକୃତିର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଧିକାଶ୍ୱ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆପଣାର କସ୍ୱଦଂଶକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧର ଯିଏ ଜଗତ ଓ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟକୁ ଅବଗାର୍ତ୍ତ ହୋଇ ଆସିଛୁ ଏବଂ ଛାଡ଼ା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା ହୋଇପାର ନାହିଁ, ତାହାକୁ ସେହିପର ଏକ ଆକାର ଦେଇ ଗଢ଼ୁଛୁ, ସେଇ ହେଉଛୁ ଆମ ଜୀବନର ପରମ ଜଦାନ, ଆମର ଯାବତୀସ୍ୱ କର୍ମର ମଧ୍ୟ ପରମ ଜଦାନ ଏବଂ ସେସବୁର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର । ମାନ ସେହି ବଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଚେତନା ଆମ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଦବ୍ୟ ପରମାତ୍ମିଦ୍ୱର ଏକ ପରମସ୍ଥିତ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛୁ, ଏବଂ ଠିକ୍ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ପରମ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର, ପରମ ସତ୍ତ୍ୟ ତଥା ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ପରମ ଆନନ୍ଦଟି ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ । ସେଇଟି ବସ୍ତୁରେ ଆମର ମନ ଆଦୌ କୌଣସି କଳ୍ପନା କରପାରୁ ନାହିଁ, ଆମର ବୃହତ୍ତ୍ୱମ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୁତିଟି ମଧ୍ୟ ଆମର ଏହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମଭବ ଦ୍ୱାର୍ ସଞ୍ଚାରିତ ମନ ତଥା ହୃଦସ୍ୱରେ ତାହାର ଏକ ଶବ୍ଦାତୁତ ପ୍ରତିଫଳନ ମାନ କରପାରୁଛୁ, ଏକ କ୍ଷୀଣ ଚ୍ଛାୟାମାନ ପକାଇ ପାରୁଛୁ, ଏକ ସରୁଆ ଶାଖାଟି ପର ହୋଇଛୁ । ତଥାପି, ଏଇଥିରୁ ଉଦ୍‌ଭୁତ ହୋଇଥିବା ଜ୍ୟୋତି, ଶକ୍ତି, ଆନନ୍ଦ ତଥା ସତ୍ତ୍ୟର ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଏକ ସ୍ପର୍ଶବର୍ତ୍ତି ପ୍ରଜ୍ଞମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ, ଯାହାକୁ କ ପ୍ରାଚୀନ ଭବ୍ତୁଦ୍ରଷ୍ଟାମାନେ ଏକ ଦବ୍ୟ ପରମ ଋତ-ଚିତ୍, ଏକ ଅତିମାନସ ବା ବଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହି ଯାଇଛନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନରୁ ଉଦ୍‌ଭୁତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଏକ ନମ୍ନତର ଚେତନାର ଏହି ଜଗତଟି ସହିତ ସେହି ବଜ୍ଞାନର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛୁ, ସେହି ବଜ୍ଞାନହିଁ ଏହି ଜଗତଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଛୁ ଏବଂ ଏକ ବଘଟନମସ୍ୱ ଅଗ୍ରଜକତା ମଧ୍ୟରେ ଆସି ପଡିତ ହେବାରୁ ତାହାକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିଛୁ । ଯେଉଁସବୁ ଶକ୍ତିକୁ ଆମେ ବଜ୍ଞାନ, ସଂବୋଧି ବା ଆଲୋକନ ବୋଲି କହି ବର୍ତ୍ତମାନ ସନ୍ଧାନ କରୁଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରିପୂର୍ତ୍ତି ତଥା ପ୍ରକୃଳ ଉତ୍ସରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ବୃହତ୍ତ୍ତର ଆଲୋକଟିର କେବଳ କେତେକ କ୍ଷୀଣତର ପ୍ରକାଶ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରବ; ଏବଂ ସଂବୋଚ ମନୁଷ୍ୟବୁଦ୍ଧି ତଥା ଏଇଟି ଭିତରେ ଆତ୍ମେହଧର୍ମୀ ଚେତନାର ଏକାଧିକ ସ୍ତର ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ସଂବୋଚ ମନୋଗତ ତଥା ଅଧିମାନସ ଏପର ଅନେକ ସୋପାନ ରହିଛୁ, ସେଠାରେ ଯାଇ ପହିଞ୍ଚିବା ପୁଂରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଭୂମିଟିକୁ ଏହାର ବୃହତ୍ତ୍ତା ଏବଂ ମହିମାକୁ ଅବଗାର୍ତ୍ତ କରି ଆଣିବା ପୁଂରୁ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆମକୁ ବଜଶ୍ୱଲତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତଥାପି, ଯେତେ କଷ୍ଟସାପେକ୍ଷ ହେଲେହେଁ, ସେହି ଆତ୍ମେହଣ ଏବଂ ସେହି ବଜସ୍ୱଲତକୁହିଁ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟ-ଆତ୍ମାର ଯଥାର୍ଥ ଜସ୍ୱତ ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା; ଏବଂ ସେହି ଆଲୋକମସ୍ୱ ଅବତରଣକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଦବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟକୁ ଏଠାକୁ ଅବଗାର୍ତ୍ତ କରି ନେଇ ଆସିବାକୁହିଁ ଏହି ପୃଥ୍ୱୀପ୍ରକୃତିର ନାନା କୁଚ୍ଛ୍ର ଦ୍ୱାର୍ ଆଲୋଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ବବର୍ତ୍ତନଟିର ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଅବସ୍ଥା ବୋଲି କହିବା । ସେହି ଅଭିପ୍ରେତ ପୁର୍ତ୍ତିଚରିତାର୍ଥତା ଦ୍ୱାରହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ବବର୍ତ୍ତନଟିର ଔଚ୍ଚ୍ୟଟି ସାର୍ଥକ ହୋଇପାରିବ, ଆମକୁ ଆମର ସଙ୍କୋଚ ଅବସ୍ଥାଟି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଏବଂ ତାହା ଆମ ପାର୍ଥିବ ଜୀବନର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିଦେବ । କାରଣ, ଆମ ରହସ୍ୟମୟତାର ହୃଦୟଗହନରେ ସେହି ବଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୟ ଆଗରୁହିଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିଲେହେଁ ସେ ତାଙ୍କର କୁହୁକବତ୍ତ ଏହି ବଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ଯୋଗମାୟାଟିର କେତେକେତେ ଆବରଣ ତଥା ଛଦ୍ମମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଆବୃତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ଶବ୍ଦର ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଭୂମିରେହିଁ ଆତ୍ମାର ଆତ୍ମେହଣ ଏବଂ ବଜସ୍ୱପ୍ରାପ୍ତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେହି ଛଦ୍ମାବରଣଗୁଡ଼ିକ ଖସି ପଡ଼ିଯିବ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ଭ୍ରମରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ନାନା ଅର୍ଦ୍ଧସତ୍ୟର ଏହି ଭରଣୀସ୍ତମ୍ଭର ଅଡ଼ୁଆଟିର ସ୍ଥାନରେ ସେହି ସଙ୍କୋଚ ପରମ ସତ୍ୟର ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାକୁ ଆଣି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଦେବ; ଏବଂ ହୃଦ୍‌ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଏହି ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଜଡ଼ର ନଶ୍ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଡେଇଁପଡ଼ି ଧୀରେ ଧୀରେ ଓ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କରି ଆପଣା ଆଡ଼କୁ ଲେଉଟି ଆସୁଥିବା ଏକ ପ୍ରବଳ ଅଜ୍ଞାନରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ, ସେଇଟି ସ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ ସେଇ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟର ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାଟି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।

କାରଣ, ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପଛରେ ଏହି ଜଗତରେ ବଜ୍ଞାନହିଁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଏଠାରେ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ବଜ୍ଞାନ ନିସ୍ୱା କରୁ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନ-ଅଜ୍ଞାନର ଏକ କୁହୁକହିଁ ନିସ୍ୱା କରିବାରେ ଲାଗିଛି, ଏକ ଅପରମେସ୍ୱ ଅଥଚ ଆପାତତଃ ସଜ୍ଜଡ଼ତ୍ୱ ଗ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଅଧିମାନସ ମାସ୍ୱା କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନାଇ ଦେଖିଲ୍‌ବେଳେ ପରମ ତତ୍ତ୍ୟତା ଆମକୁ ଏକ ସମନ୍ତାତ୍ମିତ, ନିସ୍ତ୍ରିପ୍ତ ଏବଂ ନୈବ୍ୟକ୍ତିକ ପରମ ସାକ୍ଷୀ-ଆତ୍ମାରୂପେହିଁ ଦେଖାଯାଇଥାଏ, ସ୍ୱୟଂ ଅବ୍ୟବଚାଳିତ ରହି ସେହି ପୁରୁଷ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟରେ କେବଳ ସମ୍ମତିହିଁ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ କୌଣସି ଗୁଣ, ବା ଦେଶ ଅଥବା କାଳ ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହି ନାହିଁ । ତା'ର ସମର୍ଥନ ବା ଅନୁମତିଟି ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରପେକ୍ଷ ଭାବରେ ପରମ ବଶ୍ୱାତୀତ ଇଚ୍ଛା ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତରେ ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ସକାଶେ ଥରେ ଅନୁମତି ବା କଞ୍ଚିତ୍ତ ଦେଇ ସାରିଥିବା ଯାବତୀୟ ନିସ୍ୱାର ଲୀଳାଟି ଲାଗି ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ସାକ୍ଷୀରୂପ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତା, ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏହି ନଶ୍ଚଳ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଟି ସତେଅବା ଆପେ କୌଣସି ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା ପରି ବା କରୁହେଲେ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରୁଥିବା ପରି ଆଦୌ ମନେହେଉ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ତଥାପି ଆମେ ବେଶ୍ ସଜ୍ଞାନ ହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଛୁ ଯେ ତାହାର ଏହି ନିସ୍ତ୍ରିପ୍ତତା ଏବଂ ନୀରବ ଅବସ୍ଥିତିହିଁ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁକୁ ଆପଣାର ଅଜ୍ଞାନ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନ ଅଭିମୁଖରେ ଗତି କରିବା ଲାଗି ବାଧ୍ୟ କରି ରଖିଛି, ନାନା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବସ୍ତୁଜନ ମଧ୍ୟଦେଇ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଚାହିଁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତଥାପି ଅନୁପଲବ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଅଭେଦ ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ କରି ଆଣିବାରେ ଲଗିଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ପରମ ଓ ଅଭାନ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପରି ଆଦୌ ମନେହେଉ ନାହିଁ, କେବଳ ବସ୍ତୁଲଚାର ସହିତ ବସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବଶ୍ୱଶକ୍ତି ଅଥବା ଏକ ଯାନ୍ତ୍ରିକ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବା ପ୍ରକୃତିର ଶକ୍ତିହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ । ଏଇଟି ହେଲ୍ଲ ବଶ୍ୱାତ୍ମାର ଗୋଟିଏ ଦିଗ; ଆର ଦିଗଟି ଆପଣାକୁ ଏକ ବଶ୍ୱମସ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟଚାରୂପେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିଛୁ, ସଗ୍ଗର ଭୂମିରେ ଏକ ହୋଇ ରହିଛୁ, ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତା ଏବଂ ସୀମର୍ଥ୍ୟର ଭୂମିରେ ଅନେକ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏବଂ ଆମେ ଚାହାର ବଶ୍ୱଗତ ଯାବତୀୟ ସୀମର୍ଥ୍ୟର ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିଲେ ଚାହାଁ ଆମ ଲଗି ଅନନ୍ତ ଗୁଣ, ଅନନ୍ତ ଇଚ୍ଛା, ଅନନ୍ତ କର୍ମ ଏବଂ ଏକ ବଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ଜ୍ଞାନ ତଥା ଏକ ଅଦ୍ୱୟ ଅଥଚ ଅଗଣିତ ଆନନ୍ଦର ଏକ ବୋଧକୁ ବହନ କରି ଆଣିବ । କାରଣ, ଚାହାର ମାଧ୍ୟମରେ ଆମେ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ କେବଳ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ମର୍ମସାରଗତ ଭୂମିରେହିଁ ଏକାତ୍ମ ହୋଇପାରିବା ତା' ନୁହେଁ, ସେମାନଙ୍କ ସମୁଦାୟ ଜିୟାଲ୍ଲାଳିର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏକାତ୍ମତା ଅର୍ଜନ କରିପାରିବା, ଆମ ନଜକୁ ସବୁର ଭିତରେ ତଥା ସବୁଟିକୁ ଆମ ନଜ ଭିତରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା, ସକଳ ଜ୍ଞାନ, ସକଳ ଭାବନା ଏବଂ ସକଳ ଅନୁଭୂତିକୁ ସେହି ଏକ ପରମ ମନ ଏବଂ ପରମ ଦୃଦୟରହିଁ ନାନା ଗତ୍ୟାତ୍ମକତା ରୂପେ ଅନୁଭବ କରିବା, ସକଳ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଏବଂ ଜିୟାକୁ ସୀମର୍ଥ୍ୟଯୁକ୍ତ ଗୋଟିଏ ପରମ ଇଚ୍ଛାରହିଁ ଗତିଶୀଳତା ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବା, ସକଳ ଜଡ଼ତ୍ୱ ଓ ସକଳ ରୂପକୁ ସେହି ଏକ ପରମ ଶଶ୍ୱରଭାବଚାର କଣାରୂପେ ଦେଖିବା, ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ସେହି ଗୋଟିଏ ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କରହିଁ ପ୍ରକ୍ଷେପଣ ବୋଲି ଜାଣିବା ଏବଂ ସକଳ ଅହଂକୁ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତ 'ମୁଁ'ର ନାନା ବିକୃତ ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ପାଇବା । ଚାଙ୍କ ଭିତରେ ଆମେ ଆଉ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ଠିଆହୋଇ ରହିବା ନାହିଁ, ମାତ୍ର ବଶ୍ୱମସ୍ୟ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାଟି ମଧ୍ୟରେ ଆମର ଜିୟାଶୀଳ ଅହଂଟିକୁ ନେଇ ଲୀନ କରିଦେବା; ସେପର ସେହି ନର୍ତ୍ତୁଣ, ନଭ୍ୟନର୍ଲିପ୍ତ ଏବଂ ଅପାଶବଦ୍ଧ ପରମସାକ୍ଷୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମର ସ୍ଥିତଧର୍ମୀ ଅହଂଟି ବଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ଶାନ୍ତିଟି ମଧ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପର ।

ମାତ୍ର ତଥାପି ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପରସ୍ପରବରୋଧିତା ରହିଯାଏ, ଉଚ୍ଚସ୍ଥ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ନଶ୍ଚଳତା ଏବଂ ସଂଗ୍ରାତ୍ମ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜିୟାତ୍ମକତାର ଦୁଇ ଅବସ୍ଥା ଭିତରେ ତଥାପି ଏକ ବରୋଧ ରହିଯାଏ । ଆମ ନଜ ଭିତରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ତରରେ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରମାଣରେ ଆମେ ଦୁଏତ ଏହି ବରୋଧଟିର ନଶ୍ଚକରଣ କରିପାରିବା,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯାହାକି ଆମକୁ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମାଧାନ ଦେଇ ନଥାଏ, ମାତ୍ର ତଥାପି କଦାପି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତର ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଜୟଲାଭ ଲାଗି ତାହା ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ନଥିବ । ଏକ ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ଶାନ୍ତି, ଆଲୋକ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଆନନ୍ଦ ଆମ ଲାଗି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥିବ ସତ, ମାତ୍ର ତାହାର ବାସ୍ତବ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି କଦାପି ସେହି ପରମ ଋତ-ଚିତ୍ ଅଥବା ବିଜ୍ଞାନର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ତଥାପି, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚମତ୍କାର ଭିତରେ ବିମୋଚିତ, ଉତ୍ଥୋଳିତ ଏବଂ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ବିଶ୍ୱାତ୍ମକ ଚିତ୍‌ଗତଭାର କେବଳ ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମ-ପ୍ରକାଶଶକ୍ତିକୁହିଁ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବ । ଏକ ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ୱାତୀତ ଅବତରଣ ପରି ତାହା କୌଣସି ରୂପାନ୍ତର ସମ୍ଭବ କରିବ ନାହିଁ, ଅଜ୍ଞାନସ୍ଥ ଏକ ଜଗତର ପ୍ରତ୍ନୋଲକାମସ୍ତ ପ୍ରତୀକଗୁଡ଼ିକରେ ଏବଂ ଆବରଣଯୁକ୍ତ ରହସ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ତାହା ଆଦୌ କୌଣସି ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ନିଜେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ସତ, ମାତ୍ର ଜାଗତିକ ଚେତନା ପାଶବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବ; ଏବଂ କେବଳ ଆଡୁର ଏକ ବିଶ୍ୱାତୀତ ଆରୋହଣ ତଥା ଅବତରଣ ଏହି ବିରୋଧିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିତରେ ନଗ୍ନକୃତ କରିଦେଇ ପାରିବ, ଯଥାର୍ଥ ରୂପାନ୍ତର ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ବିମୋଚନ ଆଣି ଦେଇଥିବ ।

କାରଣ, କର୍ମର ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଡୁର ଏକ ତୃପ୍ତିସ୍ତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିବିଡ଼ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଭିବ ବା ରୂପ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ, ଯାହାକି ଆମ ଲାଗି ତାଙ୍କର ସେହି ଉଦାତ୍ତତମ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ରହସ୍ୟ ତଥା ଦିବ୍ୟ ପୁଲକଟି ମଧ୍ୟକୁ ଦ୍ୱାରଟିର ଉନ୍ମୋଚନ ଘଟାଇ ଦେଇପାରେ; କାରଣ, ସେହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ବିଶ୍ୱାତୀତତାର ରହସ୍ୟ ଏବଂ ବିଶ୍ୱଗତ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନର ସେହି ରହସ୍ୟମସ୍ତ ଲୀଳାଟି ମଧ୍ୟରୁ ସେ ସେହି ଦିବ୍ୟତାର ଏପରି ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ପ୍ରତିମୁକ୍ତ କରିଦିଅନ୍ତି, ଯାହାକି ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଭୂମି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସୁନିସ୍ଥାପନ କରିପାରେ ଏବଂ ଗୋଟିକରୁ ଆରଟିଯାଏ ପଡ଼ିଥିବା ଆମର ପଥଟି ଉପରେ ଏକ ସେତୁ ବାନ୍ଧିଦିଏ । ଏହି ବିଭିବଟିରେ ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ବିଶ୍ୱାତୀତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱଗତ ବ୍ୟକ୍ତିସୃଷ୍ଟି ଆମ ବ୍ୟଷ୍ଟିଜୀବାପନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିସୃଷ୍ଟିର ଅନୁରୂପ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆମ ସହିତ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମ୍ବନ୍ଧସ୍ଥାପନକୁ ତାହା ସ୍ୱୀକାର କରିନିଏ; ଏକାଧାରରେ ଆମ ସହିତ ଆମର ସଙ୍ଗୋଚ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତଥାପି ଆମର ପ୍ରଭୁ, ବନ୍ଧୁ, ପ୍ରେମିକ, ଶିକ୍ଷାଦାତା, ଆମର ଜନକ ଓ ଆମର ଜନନୀରୂପେ ଆମର ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଅଥଚ ଆମଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏହି ବୃହତ୍ତ ବିଶ୍ୱ-ଲୀଳାରେ ଆମର ଲୀଳାସହଚର ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ସମୁଦାୟ ଲୀଳାଟିରେ ଆମର ବନ୍ଧୁ ଓ ଶତ୍ରୁ, ସହାୟକ ଓ ପରପନ୍ଥୀର ଛଦ୍ମବେଶ ପିନ୍ଧି ରହିଥାଏ । ଆମକୁ ସ୍ପର୍ଶ ଓ ପ୍ରତ୍ୟାହତ କରୁଥିବା ସକଳ ସମ୍ବନ୍ଧ ତଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସକଳ ନିସ୍ୱାସ୍ଥକତାରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହି ଆସିଥାଏ, ଆମର ପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତି ଏବଂ ଆମର ବମୋଚନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆମର ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ଆସିଥାଏ । ଅଧିକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମେ ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଶ୍ୱାପାତ ଅନୁଭୂତିର କୌଣସି ନା କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବେଶାଧିକାର ଲାଭ କରୁ, କାରଣ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିରୂପଟି ମଧ୍ୟରେ ଆମେ କେବଳ ସେ ଏକ ବମୋଚିତ ସ୍ଥିତିବସ୍ଥା ଓ ଶାନ୍ତତା ରୂପରେ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱୟଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ଲାଭ କରୁ ତାହା ନୁହେଁ, ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଭୂମିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଥବା ନିସ୍ୱାର୍ଣାଳ ଭିତରେ କେବଳ ଆପଣାର ନିବେଦନ କରିଦେଇ ବା ଆମକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଉଥିବା ଓ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଉଥିବା ଏକ ପରମ ଜ୍ଞାନ ବା ପରମ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିବାର ରହସ୍ୟଟି ମଧ୍ୟଦେଇ ଯେ ସେହି ସାକ୍ଷାତ ପାଇ ତା' ନୁହେଁ, ମାନ ମାରିବ ସାଷ୍ଟିଦୃଷ୍ଟିକୁ ତଥା ନିସ୍ୱାର୍ଣାଳ ବଶ୍ୱସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଛୁଟି ଯାଇଥିବା ଓ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆନନ୍ଦମୟ ରହସ୍ୟର ଏକ ଘ୍ରାଣାତ୍ମକ ପୂର୍ବେଦୃଷ୍ଟି ଲାଭ କରି ପାରୁଥିବା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମ ତଥା ଦିବ୍ୟ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଏକ ପରମୋଲ୍ଲାସ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେହି ତାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ଲାଭ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ ।

ମାନ ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମ୍ବନ୍ଧର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଯିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସଦ୍ଦା ବା ଆରମ୍ଭରୁହିଁ ଏକ ବ୍ୟାପ୍ତତମ ଉତ୍ତାରଲାଭ ଅଥବା ଏକ ଉଚ୍ଚତମ ଆତ୍ମ-ଅତିକ୍ରମଣ କାର୍ଯ୍ୟକାତ୍ମ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ଆମର ସମ୍ମୁଖର ଅତି ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ବା ଆମର ଭିତରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ଦେବତ୍ୱଟିକୁ କେବଳ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଅନୁଭୂତିର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିନୁଏ; ତାଙ୍କୁ ଆମର ଜଣେ ନାସ୍ତିକ ଓ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିନୁଏ, ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିନୁଏ, ଜଣେ ପରମ ସଖା ଓ ପରମ ପ୍ରେମିକ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିନୁଏ, ଅଥବା ତା' ନହେଲେ ଏକ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତ୍ତା, ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବା ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିନୁଏ; ଆମର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାଭିମୁଖ ତଥା ଜମପ୍ରସାରଶୀଳ ଚିତ୍ତସ୍ପନ୍ଦନଟିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ସେ ସେଇଟିକୁ ହୃଦସ୍ଥ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସତ୍ତାଟିର ବଳରେ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ନେଉଥାନ୍ତି ଅଥବା ଏପରକି ଆମର ଉଚ୍ଚତମ ବୃତ୍ତିଟିର ଉପରୁ ମଧ୍ୟ ଆମ ପ୍ରକୃତିକୁ ଶାସନ କରିବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି । ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିବର୍ତ୍ତନଟିହିଁ ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଧନ୍ଦା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମ୍ବନ୍ଧସ୍ଥାପନହିଁ ଆମର ଆନନ୍ଦ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚରିତାର୍ଥତା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଆମ ପ୍ରକୃତିକୁ ତାଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ପ୍ରତିରୂପଟି ମଧ୍ୟକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିନେବା ଆମର ଆତ୍ମ-ଆବଷ୍କାର ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବାହାରର ଜଗତଟିଏ ସେତେଅବା କେବଳ ଏହି ଅଭିବୃଦ୍ଧିର ଏକ କ୍ଷେତ୍ରରୂପେ ଚିନ୍ତି ରହିଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଥାଏ; ଏହି ଅଭିବୃଦ୍ଧି ସକାଶେ ଆବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ ଯୋଗାଇ ଦେବା ଲଗି ବା ତାହାର ନମାନୁଦଣ୍ଡୀ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ସହାୟକ ଅଥବା ବରୋଧକାଗ୍ନ ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଆଣି ଯୋଗାଇ ଦେବାକୁ ଚିନ୍ତି ରହିଥିଲା ପରି ବୋଧ ହେଉଥାଏ । ସେହି ପୃଥିବୀରେ କଗ୍ ହେଉଥିବା ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ବସ୍ତୁତଃ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ଏପରିକ ଯେତେବେଳେ ସେହିସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସାମଷ୍ଟିକ ବଶ୍ୱଗତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ ହ କରୁଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ପରମ ଦିବ୍ୟତାଟି ସହିତ ରହିଥିବା ଆମର ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ବାହ୍ୟତଃ ଗଭୀର ଭରି ରଖିବା ବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶକ୍ତି ଯୋଗାଇ ଦେବାହିଁ ଆମ ଲଗି ତାହାର ସ୍ୱଂପ୍ରଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଅନେକ ସାଧକ ଏଉକଠାରୁ ଆଉକିଛି ଅଧିକ ଗୃହାନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ପୃଥିବୀର ବାହାରେ ରହିଥିବା କେବଳ ଅନ୍ୟ କେତେକେତେ ସ୍ୱର୍ଗରେହିଁ ସେମାନେ ଏହି ଆଧାତ୍ମିକ କୁସୁମପଙ୍ଖଟିର ଅବଚ୍ଛିନ୍ନତା ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ଗୃହିଥାନ୍ତି ଓ ସେହିପରି ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା, ଆନନ୍ଦ ତଥା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଅବସ୍ଥିତି-ସ୍ଥଳରେ ସେମାନଙ୍କର ଜଗତ୍ ସମ୍ମିଳନ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ତରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୁଏ । ମାତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗୀ ସକାଶେ ଏଉକ ଆଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ; ଯେଉଁ ପ୍ରଗାଢ଼ କିମ୍ବା ଯେତେ ସୁନ୍ଦରତା-ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ସିଦ୍ଧି କଦାପି ତାହାର ସମୁଦାୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ ବା ତା'ର ସମଗ୍ର ଜୀବନରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏପରି ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ, ଯେତେବେଳେ କି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବଶ୍ୱଗତ ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଯିବ; ଆମର ଏହି ଚିଦ୍ଗତ, ମାନସିକ, ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଏପରିକ ଭୌତିକ ବ୍ୟକ୍ତିଜୀବନଟି ସେତେବେଳେ ବଶ୍ୱମୟ ହୋଇଯିବାକୁ ଲଗିବ, ସେଇଟିକୁ ତାଙ୍କର ବଶ୍ୱଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ବଶ୍ୱାତ୍ମକ ଚିଦ୍ଗତିର ଏକ ଶକ୍ତିପ୍ରକାଶ ବୋଲି ଦେଖାଯିବ । ଅଥବା, ତାହା ସେହିଭଳି ଏକ ଅନନ୍ତଚମାତ୍ମ ପରିବ୍ୟାପ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ଜଗତଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବ, ଯାହାକି, ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତ ଆପଣାର ସକଳ ବାଡ଼ ଓ ବନ୍ଧନକୁ ଭିଙ୍ଗିଦେଇ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ସେହି ପରମ ବଶ୍ୱାତ୍ମତଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଏବଂ ସକଳ ଦିଗରୁ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବାହିତ ହେବାକୁ ଲଗେ, ସେତକବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତର ତେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ଆସି ପ୍ରବିଷ୍ଟ ତଥା ଅନୁଭୂତ ହୋଇଥାଏ ।

*

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କେବଳ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଭାବ ଦ୍ୱାରା ସଞ୍ଚାରିତ ମନଃଶକ୍ତିର ଆତ୍ମଚାଳନ ଉପରେହିଁ ଯେଉଁ ଯୋଗର ଅନୁଶୀଳନ କରାଯାଏ, ସେଥିରେ ଭଗବାନଙ୍କର ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ମୂଳଭାବ,—ବ୍ୟକ୍ତିଭାବାପନ୍ନ ବା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ, ବିଶ୍ୱଗତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାତୀତ,—ଯେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ତିନୋଟି ଉପଲବ୍ଧିରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେବାକୁ ଲାଗିବେ, ଏକଥା ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଠିକ୍ ଏହିପରିହିଁ ଘଟିବ । ତେଣୁ ତିନୋଟିଯାକ ଉପଲବ୍ଧିରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସାଧକର ଆକାଙ୍କ୍ଷାକୁ ତୃପ୍ତ କରିବା ଲାଗି ସତେଅବା ସ୍ୱୟଂସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଥବା ଯଥେଷ୍ଟ ବୋଲି ଦେଖା ଯାଇଥିବ । ବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କୁ ଆପଣା ଅନ୍ତଃହୃଦୟର ସେହି ଆଲୋକିତ ଗୁପ୍ତ ପ୍ରକୋଷ୍ଠଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର କରି ରଖିଲେ କେବଳ ତାଙ୍କର ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେ ଅପଣାର ଜୀବନଟିକୁ ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦଙ୍କର ପ୍ରତିରୂପରୂପେ ଗଢ଼ିନେଇ ପାରିବ ଏବଂ ଏହି ପରିତ ପ୍ରକୃତିର କ୍ଷେତ୍ରଟିରୁ ଉପରକୁ ଆରୋହଣ କରିଯାଇ ସେ ତାଙ୍କର ସହିତ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତିର କୌଣସି ନା କୌଣସି ସ୍ୱର୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ବେଶ୍ ବାସ କରି ରହିପାରିବ । ଅଥବା, ସେ ଆପଣାକୁ ବିଶ୍ୱମୟ ପରିବ୍ୟାପ୍ତିଟି ମଧ୍ୟରେ ମଜ୍ଜନ କରିଦେଇ ପାରିବ, ଅହଂ ଭିତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବାହାରିଯିବ ଏବଂ ତାହାର ବ୍ୟକ୍ତିହି ସେହି ବିଶ୍ୱମୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ନିସ୍ପାନ୍ଦକତାରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁ ବା କେନ୍ଦ୍ରମାତ୍ର ହୋଇ ରହିଥିବ; ସେ ସ୍ୱୟଂ ସ୍ଥିର ଓ ନିସ୍ପୋଚତ ହୋଇ ଯାଇଥିବ, ବିଶ୍ୱମୟତାରେ ଅମର ହୋଇ ରହିଥିବ, ଅଶେଷ ପରିଧିପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଶ ଏବଂ କାଳ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଅନନ୍ତ ଭାବରେ ବିସ୍ତୃତ କରି ରଖିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ତଥାପି ଆପଣାର ସାକ୍ଷୀ-ଆତ୍ମାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଥିବ;—ସିଏ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ରହି କାଳାତୀତ ମୁକ୍ତିର ଆସ୍ୱାଦନ ଏବଂ ଉପଭୋଗ କରିପାରିବ । କିଂବା, କୌଣସି ଅନଳଂଚନାତ୍ମକ ବିଶ୍ୱାତୀତତା ଲାଗି ଏକାନ୍ତ ଓ ଏକାଗ୍ର ରହି, ଆପଣା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବତ୍ତିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବିସର୍ଜନ ଦେଇ, ଆପଣା ଉପରୁ ବିଶ୍ୱଗତ ଯାବତୀୟ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାର ଶ୍ରମ ତଥା ସନ୍ନ୍ୟାସଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଓହାଇ ପକାଇ ସିଏ ବେଶ୍ ଏକ ପ୍ରକାଶାତୀତ ନୀରବତାସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟକୁ ଖସିଯାଇ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଆଶ୍ରୟ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ, ଉତ୍କ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯିବାର ଏକ ଅସ୍ପୃହାଶୂନ୍ୟ ପରମୋତ୍ତାହରେ ସେହି ପରମ ଓ ଅପରିଜ୍ଞ ସମ୍ଭାବାତୀତଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ଉଡ଼ିଯାଇ ସେ ସକଳ ବସ୍ତୁର ବନ୍ଧନକୁ ବେଶ୍ ଏକାବେଳକେ କାଟିଦେଇ ପାରିବ ।

ମାତ୍ର ସିଏ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସେହି ପ୍ରଶସ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣତାଟିକୁ ଲେଉଡ଼ି ବାହାରିଛି, ତା' ଲାଗି ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି ସିଦ୍ଧି କଦାପି ଯଥେଷ୍ଟ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମୁକ୍ତିଲାଭ ତା' ଲାଗି କଦାପି ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ; କାରଣ ଆପଣାକୁ ସେ ଏପରି ଏକ ବିଶ୍ୱମୟ ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ଯାଇଥିବା ପଣ ଅନୁଭବ କରିବ, ଯାହାକି ଆପଣାର ପ୍ରସ୍ଥ ଏବଂ ବ୍ୟାପ୍ତିରେ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୀମାବଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚରିତାର୍ଥତାର ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣତର ସଘନତା ବା ପ୍ରଗାଢ଼ତାକ୍ଟିକୁ ଯୋଜନ ଯୋଜନ ଅତିକ୍ରମ କରି ପଛରେ ପକାଇ ଘୂର୍ଣ୍ଣ ଯାଇଥିବ, ଏବଂ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ଚେତନାର ଆହ୍ୱାନକୁ ସେ କଦାପି ଏଡ଼ିଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ବିପୁଳ ଅଲଂଘନୀୟ ଆହ୍ୱାନଟି ଦ୍ୱାରା ସଞ୍ଚାଳିତ ହୋଇ ତାହାକୁ ଏହି ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାଧର୍ମୀ ସକଳ ସୀମା ଓ ବାଡ଼କୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆପଣାକୁ ବିଶ୍ୱ-ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରସାରିତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେହିଁ ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା'ର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଦେଶରୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ପ୍ରାଣୀଜଗତ ଉପରେ ଆପଣାର ଗୃପ୍ତିକୁ ପକାଇବାରେ ଲଗିଥିବା ସେହି ପରମ ସଙ୍କୋଚ ସହାୟର ଧାମରୁ ଏକ ଗତିଶୀଳ ଉପଲବ୍ଧି ତା' ଉପରେ ଅତି ପ୍ରବଳ ଭାବରେ ଅନୁଭୂତ ହେଇଥିବ; ଏବଂ କେବଳ ସେହି ବିଶ୍ୱଚେତନାକୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପରିମାଣରେ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ କରିଦେଇ ତାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଇପାରିଲେହିଁ ତାହା ଏଠାରେ ତଥାପି ଅନବଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ କରିଦେଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ବିଶ୍ୱଚେତନା ମଧ୍ୟ କଦାପି ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ, କାରଣ ବିଶ୍ୱଚେତନାହିଁ କଦାପି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ୟର ସମୁଦାୟ ବିସ୍ତାର ନୁହେଁ, ତାହା କଦାପି ଏକ ସମଗ୍ର ଚେତନା ନୁହେଁ । ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବର ପଛରେ ଅନନ୍ତଘନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଦିବ୍ୟ ନଗ୍ନତ୍ୱ ରହିଥିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସାଧକକୁ ଅବଶ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ସେଠାରେ ସେହି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଦେଶରେ ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତତାର ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ହୋଇ ଛିଡ଼ାହିବାର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ରହିଥିବାଟି ମଧ୍ୟ ଆମ ଲଗି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି, ଏଇଠି କାଳସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିଦେବା ସକାଶେ ତାହା ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି । ବିଶ୍ୱଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ବି ପରିଶେଷରେ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାର ଏକ ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନ ରହିଯାଇଛି; ଏକ ଉଚ୍ଚତମ ଜ୍ଞାନର ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସହିତ ଅସମ ସମୀକରଣର ଏକ ସମସ୍ୟା ରହିଯାଇଛି । ସେହି ଉଚ୍ଚତମ ଜ୍ଞାନ ମୁକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରୁଛି ସତ, ମାତ୍ର କରୁଣାକୁ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କରିପାରୁ ନାହିଁ; ଏବଂ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏକ ସୀମାବଦ୍ଧ ଜ୍ଞାନକୁହିଁ କାମରେ ଲଗାଇଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଛି, ଅଥଚ ଉପରଭାଗସ୍ଥ ଏପରି ଏକ ଅଜ୍ଞାନର ମୁଖାବରଣ ଚିତ୍ରିତକରି ରହିଛି, ଯାହାକି ସୃଷ୍ଟି କରିପାରୁଛି ସତ, ମାତ୍ର କେବଳ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାରହିଁ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରୁଛି, ଅଥଚ ଏକ ସାମଗ୍ରିକ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି, ଯାହାକି ବଡ଼ ସୀମାବଦ୍ଧ ରହିଛି, କେତେକେତେ ଶୃଙ୍ଖଳରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ଜଣେ ମୁକ୍ତ ଅଥଚ ଗଭିରହିତ ପରମ ସାକ୍ଷୀ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଜଣେ କର୍ତ୍ତା ରହିଛନ୍ତି, ଯିଏକି ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଯାହାଙ୍କ ହାତରେ କର୍ମର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସକଳ ସାଧନ ଆଦୌ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇ ନାହିଁ । ଏବଂ ଏହି ଦୁଇ ସହ୍ୟତର ଅଥଚ ଦୁଇ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମଞ୍ଜସ୍ୟଭାବଧାନକୁ ତଥାପି ଆମ ପହ୍ୟର ଅଙ୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ପରମ ଅବ୍ୟକ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବନ୍ଦ କର, ସ୍ଥଗିତ କର ଓ ନିରୁଦ୍ଧ କର ରଖି ଦିଆଯାଇଛୁ । ମାନ, ଚେତେ, କୌଣସି ଏକ ନିର୍ବିଶେଷ ବିଶ୍ୱାତ୍ମଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ କେବଳ ପଳାଇଯିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱ ଅନୁପଲବ୍ଧ ଓ ଅପରିପୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ବିଶ୍ୱଗତ ନିସ୍ପୃହକତାକି ଅଚଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଯାଇଛୁ ଏବଂ ଚେତ୍ୟ ପୁଷ୍ଟିଯୋଗର ପଥକୁ କଦାପି ସନ୍ତୋଷ ଦେଇପାରୁ ନାହିଁ । ସିଏ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଯେ ଶାଶ୍ୱତ ପରମସତ୍ତ୍ୟ ହେଉଛୁ ଏପରି ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଯାହାକି ସୃଷ୍ଟି କରିପାରୁଛୁ ଏବଂ ତହିଁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଏକ ଅବନାଶୀ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ; ତାହା କେବଳ ଏକ ମାୟାମସ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଜ୍ଞାନମସ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତର ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ କେବେହେଲେ ରହି ନାହିଁ । ଶାଶ୍ୱତ ପରମସତ୍ତ୍ୟ ଆପଣାର ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ କାଳର ଭୂମି ଉପରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରୁଛୁ; ତାହା ଜ୍ଞାନର ଭୂମି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରୁଛୁ, କେବଳ ଯେ ନଶ୍ଚେତନା ଓ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଯାହାକିଛୁ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛୁ, ତାହା କଦାପି ନୁହେଁ । ଏକ ଦିବ୍ୟ ଅବତରଣ ଯେପରି ସମ୍ଭବ, ପରମ ଦିବ୍ୟତା ମଧ୍ୟକୁ ଏକ ଆରୋହଣ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ସମ୍ଭବ; ଭବିଷ୍ୟତ ଲାଗି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ତଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ଲାଗି ଏକ ଯଥାର୍ଥ ରୂପାନ୍ତରକୁ ଉପରୁ ଏହି ଭୂମିକୁ ବହନ କରି ନେଇଆସିବାର ମଧ୍ୟ ଏକ ସମ୍ଭାବନା ଅବଶ୍ୟ ରହିଛୁ । ସାଧକର ଜ୍ଞାନ ଯେତିକ ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ହେବାରେ ଲାଗିଛୁ, ଏକଥାଟି ତା' ଲାଗି ସେତିକ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଉଛୁ ଯେ ଖାସ୍ ଏଇଥି ସକାଶେହିଁ ସକଳ କର୍ମର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର ଏଠି ତା' ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଆତ୍ମାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ରଖିଛନ୍ତି; ସେହି ଆତ୍ମାକିକୁ ସେ ଆପଣା ଅଗ୍ନିର ଗୋଟିଏ ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗରୂପେ ଏହି ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟକୁ ନିକ୍ଷିପ୍ତ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ଯେପରିକି ତାହା ବିକଶିତ ହୋଇ ସେଠାରେ ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଆଲୋକକେନ୍ଦ୍ରରୂପେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ଉଠିପାରିବ ।

ବିଶ୍ୱାତ୍ମତତ୍ତା, ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତତା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱବାପନ୍ନତା,—ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ବିଭବ ସମୁଦାୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତର ଭୂମିଟି ଉପରେ ଆବେଷ୍ଟକ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ତାହାର ଆଧାରରେ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଇଟିର ମର୍ମ ଭେଦ କରି ରହିଛନ୍ତି । ବିକଲ୍ପନା ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଏଇଟିକୁ ସ୍ୱତଃପ୍ରଥମ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଚେତନାର ଉନ୍ମୋଚନ ବା ପ୍ରସ୍ଫୁରଣର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ତିନୋଟି ମୌଳିକ ଭୂମି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ଏବଂ ଯଦି ଆମକୁ ଜୀବନର ସମଗ୍ର ସତ୍ୟର ଅନୁଭୂତିକିକୁ ଲାଭ କରିବାକୁ ହୁଏ, ତେବେ ଆମେ ଏଥି ତିତରୁ କୌଣସିଟିକୁ ଅବହେଳା କରିପାରିବା ନାହିଁ । ଏକ ବ୍ୟକ୍ତଚେତନାର ଆତ୍ମତିକରୁହିଁ ଆମେ ସମସ୍ତେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକ ବ୍ୟାପ୍ତତର ଏବଂ ମୁକ୍ତତର ବଶ୍ୱଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଜାଗୃତ ହୋଇଉଠ୍ । ମାତ୍ର, ଆପଣାର ଅନେକ ରୂପ ତଥା ଅନେକ ସାମର୍ଥ୍ୟବଶିଷ୍ଟ ସେହି ବଶ୍ୱଚେତନାର ଆସ୍ୱତନଟିରୁ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଏକ ତଥାପି ବୃହତ୍ତର ଆତ୍ମ-ଅତିକ୍ରମଣ ଦ୍ୱାରା କେବଳ ସେହି ପରମ ନିର୍ବିଶେଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସୀମାତୀତ ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଅଭ୍ୟୁଦତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ଏହି ଆରୋହଣଟି ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଆମେ ଏଠାରେ ଯାହାକୁ ଛୁଡ଼ା ଗଲ୍ଲ ଯାଉଥିବା ପଶୁ ପ୍ରଜାତି ହେଉଛୁ, ସେଇଟିକୁ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବଲୁପ୍ତ କରିଦେଉ ନାହିଁ; ସେଇଟିକୁ ଆମେ ଆପଣା ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଉ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଉ । କାରଣ ଏପରି ଏକ ଶୀର୍ଷଦେଶ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛୁ, ଯେଉଁଠାରେ କି ତିନୋଟିଯାକ ଚରନ୍ତନ ସ୍ତରରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛନ୍ତି; ସେହି ଶିଖରଭୂମିରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର ସୁସମଞ୍ଜସତାଯୁକ୍ତ ଏକତ୍ୱସ୍ରଷ୍ଟିରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସୁଖସମାବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ସେହି ଶିଖରଦେଶଟି ଆମର କଳ୍ପିତ ଯାବତୀୟ ଉତ୍ତମ ତଥା ବୃହତ୍ତମ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଭାବଯୁକ୍ତ ମନୋଭୂମିର ଆହୁରି ଉପରକୁ ରହିଛୁ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ଏହିଭଳି ଏକ ମନୋଭୂମିରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେହି ଉତ୍ତୋତ୍ତରି କୌଣସି ନା କୌଣସି ଗୁପ୍ତାକୁ ଜଣପ୍ତ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା । ମାତ୍ର ଏହି ମନଟିକୁ ଯଦି ସେହି ସିଦ୍ଧିଟିର ଉପଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ହୁଏ, ଯଦି ତାହାକୁ ସେଠାରେ ଯାଇ ଅବସ୍ଥାନ କରିବାକୁ ହୁଏ, ତେବେ ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସେଥିଲଗି ତାହାକୁ ଆପଣାର ବାଡ଼ଟିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଘୁଲିଯିବାକୁ ହେବ, ଆପଣାକୁ ଅତିମାନସ ବଜ୍ଞାନରହିଁ ଏକ ଆଲୋକ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଉପାଦାନରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବସ୍ତୁତଃ ଆମର ଏହି ନମ୍ନତର ଓ କ୍ଷୀଣସାମର୍ଥ୍ୟ ଚେତନାରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ସମଞ୍ଜସତାସ୍ଥାପନ ଲଗି ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତାସ କରିଯାଇ ପାରିବ; ମାତ୍ର ତାହା ସଦ୍ଦା ସେହି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇହିଁ ରହିଥିବ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ପାରସ୍ପରିକ ସଙ୍ଗତିବିଧାନ ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେବ, ମାତ୍ର ତଦ୍ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପୁରାପରି ଏବଂ ଏକାଭୂତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଦୌ ଆସିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବୃହତ୍ତର ଯେକୌଣସି ଉପଲବ୍ଧି ସକାଶେ ଏହି ମନର ବାଡ଼ଟିକୁ କାଟି ଉପରକୁ ଆରୋହଣ କରିଯିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ, ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ । ଅଥବା, ତା' ନହେଲେ, ସେହି ଆରୋହଣଟି ସହିତ ବା ତାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେହି ସ୍ୱୟଂ-ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମସତ୍ୟଟିର ଏକ ଗତିଶୀଳ ଅବତରଣ ମଧ୍ୟ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ଓ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ; ସେହି ପରମସତ୍ୟଟିର ଅବତରଣ ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ, ଯିଏକ ପ୍ରାଣ ତଥା ଜଡ଼ତତ୍ତ୍ୱ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ପୁଂଭନ ତଥା ଶାଶ୍ୱତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ମନର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ସଦ୍ଦା ଆପଣାରହିଁ ଆଲୋକଟି ମଧ୍ୟରେ ଉଦ୍ଭାସିତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କାରଣ ମନ ହେଉଛି ମାୟା, ମନ ସତ୍-ଅସତ୍; ଏପରି ଯୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ର ରହିଛି, ଯେଉଁଠାରେ କ ସତ୍ୟ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା, ସତ୍ ଓ ଅସତ୍ ପରସ୍ପରକୁ ଆଲଙ୍ଗନ କରି ରହିଥାନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି ଦ୍ୱିଧାଗ୍ରସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେହିଁ ମନ ଘୂଳତ୍ୱ କରି ରହିଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଥାଏ । ମାନ ଆପଣାର ଏହି ସ୍ୱରୂଳତ୍ୱ ଓ ସ୍ୱଶାସନରେ ମଧ୍ୟ ମନ ତଥାପି ଏକ କ୍ଷୀଣସାମର୍ଥ୍ୟ ଚେତନା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ପରମ ସନାତନଙ୍କର ସେହି ମୂଳଭୂତ ଏବଂ ପରମଜନକ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଏକ ଅଂଶ ହୋଇ କଦାପି ରହି ନଥାଏ । ଏପରିକ, ଆପଣାର ଉପାଦାନଟି ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ପରମସତ୍ୟର କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରତିରୂପକୁ ମନ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଇବାରେ ସମର୍ଥ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ସେହି ପରମସତ୍ୟର ଚତ୍ୟାତ୍ମକ ଶକ୍ତି ଏବଂ ଜିସ୍ୱା ମନର ଭୂମିରେ ସ୍ୱଦ୍ଧା ଭଗ୍ନ ଓ ବକ୍ରାକୃତ ହୋଇ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥାଏ । ମନ ସେହି ଅଂଶ ବା ଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ଯୁଏତ ଏକତ୍ର କରି ଯୋଡ଼ି ଦେଇପାରେ ବା ଏକତ୍ରର ଏକ ଅନୁମାନମାତ୍ରହିଁ କରିପାରେ । ମନୋରତ ଅର୍ଥାତ୍ ମନ ଦ୍ୱାରା ଲବ୍ଧ ଯାବତୀୟ ସତ୍ୟ କେବଳ ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧ-ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏକ ପ୍ରତ୍ୟେଲକାରହିଁ ଏକ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମନୋଲବ୍ଧ ଜ୍ଞାନ ସ୍ୱଦ୍ଧା ଏକ ଆପେକ୍ଷିକ ଜ୍ଞାନ, ଆଂଶିକ ଜ୍ଞାନ, ଓ ଏଥିରୁ ଆମକୁ କଦାପି କୌଣସି ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ସମାଧାନ ମିଳେ ନାହିଁ; ମନରୁ ଉଦ୍ଭୂତ ଯାବତୀୟ ଜିସ୍ୱା ଏବଂ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁଜନ ଆପଣାର ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଆହୁରି ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଗୋଲମାଳିଆ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି, ଅଥବା, କେବଳ ଅଳ୍ପପରସର କେତୋଟି ସୀମା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଯଥାର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ନାନା ଖଣ୍ଡକୁ ବଡ଼ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଏକତ୍ର ଗୁନ୍ଥି ରଖିବାରେହିଁ ଯଥାର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ମାନ କ୍ଷୀଣସାମର୍ଥ୍ୟ ଚେତନାର ଏହି ମନୋଭୂମିଟିରେ ମଧ୍ୟ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱ ଏକ ଚଦ୍‌ଗତଚ୍ଛାରୂପେହିଁ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥାଏ; ପ୍ରାଣର ଭୂମିରେ ଛାହ୍ୱା ଯେପରି ଏକ ଚଦ୍‌ଗତଚ୍ଛାରୂପେ ସଞ୍ଚାରତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ବା ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି ତଥାପି ଆହୁରି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଛାହ୍ୱା ସେଇ ଚଦ୍‌ଗତଚ୍ଛାରୂପେହିଁ ବଦ୍ୟମାନ ଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି । ମାନ ଏଠାରେ ଛାହ୍ୱାର ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଗତିଶୀଳ ଆତ୍ମ-ଉନ୍ମୋଚନଟି କଦାପି ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ, ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଛାଦାତ୍ମ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସୀମାଟିକୁ ପାର ହୋଇ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମସତ୍ତ୍ୟ ସତ୍ତେଅବା ଜଣେ ବଦେଶୀ ବହ୍ୱାଗତ ଭାବରେ ନୁହେଁ, ମାନ ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣାର ନଜ ଧାମରେହିଁ ରହିଥିବା ଏକ ବୃହତ୍ତର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଚେତନା ତଥା ଆତ୍ମଚେତନ ଉପାଦାନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇପାରୁ, ସେତିକି-ବେଳେ ଯାଇ ଆମ ଜୀବନଟିର ପରମପ୍ରଭୁ ଆପଣା ସତ୍ତ୍ୱା, ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଯାବତୀୟ ଜିସ୍ୱାମୂଳକତାର ଅବାନାଶୀ ସମସ୍ତ ସତ୍ୟରୂପରେ ଆମ ଆଗରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୁଅନ୍ତୁ । କେବଳ ସେହିଠାରେହିଁ ଆମର ଭିତରେ ଫଟିଚିତ ହୋଇଥିବା ତାଙ୍କର ଯାବତୀୟ ନିସ୍ୱା ତାଙ୍କର ସେହି ଅବ୍ୟର୍ଥ ଅତିମାନସ ଅଭିପ୍ରାୟସୃଷ୍ଟିର ବୈକଲ୍ୟଶୂନ୍ୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ।

*

ମାତ୍ର ଏକ ଦୀର୍ଘ ତଥା କଠିନ ଯାତ୍ରାପଥର ଶେଷରେ ଯାଇ ସେହି ଫଳଟି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ଯାବତୀୟ କର୍ମର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର ସାଧକ ସହିତ ତା'ର ଯୋଗପଥଟି ଉପରେ ଆସି ସାକ୍ଷାତ କରିବା ଲାଗି ଏବଂ ଆପଣାର ଗୁପ୍ତ ବା ଅର୍ଦ୍ଧ-ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହୃଷ୍ଟିକୁ ତା' ଉପରେ ଏବଂ ତା'ର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନ ଓ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କର୍ମ ଉପରେ ଆଣି ରଖିବା ଲାଗି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାଳାପି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଏହି ନିଶ୍ଚେତନତାର ବହୁଳ ଆବରଣଗୁଡ଼ାକର ପଛରେ ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଛଦ୍ମବେଶରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଏହି ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟରେ ଯାବତୀୟ କର୍ମର ପରମ ଉନ୍ମେଷକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ଗ୍ରନ୍ଥିତାରୂପେ ଆଗରୁହିଁ ଉପସ୍ଥିତ ରହି ଆସିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ମନ ଲାଗି କେବଳ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ନାନା ଦେବତା ଏବଂ ପ୍ରତିମାର ମାଧ୍ୟମରେ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଉଥାନ୍ତି । ଏବଂ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ସେ ଏହି ଛଦ୍ମବେଶଗୁଡ଼ାକରେହିଁ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ପଥଟି ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ଆସି ଦେଖା ବି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଅଥବା, ଅଧିକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଆଡ଼ର କେତେକେତେ ମୁଖା ଲଗାଇ ସେ ଆମ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଉଚ୍ଚ ଆଦର୍ଶରୂପେ ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ କଲ୍ପିତ ହୋଇପାରନ୍ତି ଅଥବା ମନର ଭୂମି ଉପରେ ପ୍ରେମ, ଶିବ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବା ଜ୍ଞାନର ଏକ ଅମୂର୍ତ୍ତ ପରମସାମର୍ଥ୍ୟ ରୂପେ ଠିଆ ହୋଇ ଉକୁଟି ଉଠି ପାରନ୍ତି । କିଂବା ଆମେ ମାର୍ଗଟି ଆଡ଼କୁ ପହଞ୍ଚି ବଢ଼ାଇବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ, ସେ ଆଉ ଏକ ଆବରଣ ପିନ୍ଧି ମାନବଭାର ଅଜ୍ଞାନରୂପେ ଆମ ଆଗରେ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇପାରନ୍ତି ବା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏପର ଏକ ଫକଲ୍ପରୂପେ ଆସି ପହଞ୍ଚିପାରନ୍ତି, ଯାହାକି ଏହି ପୃଥିବୀକୁ ଅଜ୍ଞାନର ସେହି ପ୍ରଧାନ ଚତୁଷ୍ପଦ, ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ଧକାର, ମିଥ୍ୟା, ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ଦୁଃଖର କବଳରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଅଣିବା ଦିଗରେ ଆପଣାକୁ ସଜ୍ଜାଳିତ କରି ରଖିଥାଏ । ତାପରେ, ଆମେ ମାର୍ଗଟି ଉପରେ ଆସି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଯିବା ପରେ, ସେ ଆମକୁ ତାଙ୍କର ବିଶାଳ ତଥା ବଳୀୟାନ୍ ଉମୋଚନକାରୀ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟକତାଟି ଦ୍ୱାରା ଆବେଷ୍ଟିତ ଅଥବା ଆଚ୍ଛାଦିତ କରିନଅନ୍ତି, ବା ଏକ ବ୍ୟକ୍ତରୂପଧାରୀ ଦେବତାର ମୁଖ କିଂବା ଆକୃତି ଗ୍ରହଣ କରି ଆମର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେବାକୁ ଲାଗନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଆମ ନିଜ ଭିତରେ ତଥା ଆମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଆମେ ଏପର ଏକ ଶକ୍ତିର ସାନ୍ନିଧ୍ୟକୁ ଅନୁଭବ କରୁ, ଯିଏକି ଆମକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଥାଏ, ଆମର ରକ୍ଷା କରୁଥାଏ, ଆଦରରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମର ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଆମେ ଏପରି ଏକ କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗୁ, ଯାହାକି ଆମକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଥାଏ; ଆମର ଆପଣା ଫକଲ୍ଟିଠାରୁ ବୃହତ୍ତର ଏକ ଚେତନାମସ୍ୱ ଫକଲ୍ଟି ଆମର ପରିଚାଳନା କରୁଥାଏ, ଏକ ଅନନ୍ୟାଶ୍ରୟୀ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆମର ଜୀବନକୁ, ଆମର ସକଲ କର୍ମକୁ ଓ ଏପରିକି ଆମର ଏହି ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ପରିଚାଳିତ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଏକ ଚେତନା ଆମର ଚେତନାଟିକୁ ଆପଣା ଭିତରେ ଗ୍ରହଣ କରିନଏ, ଜ୍ଞାନର ଏକ ଜୀବନମସ୍ୱ ଆଲୋକ ଆମ ଭିତରେ ସଞ୍ଚେଇବା ସକୁକିଛୁକୁ ଆଲୋକିତ କରିଦେଇ ଯାଏ; ଅଥବା ଏକ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଅଭିଭୂତ ଆସି ଆମକୁ ଆତ୍ମମଣ କରେ । ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଏକ ମୂର୍ତ୍ତି, ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ଅତୁଳ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଆମ ଉପରେ ଗୁପ ପକାଇବାକୁ ଲାଗେ ଏବଂ ଆମ ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଉପାଦାନଟିର ମଧ୍ୟକୁ ଭେଦ କରିଆସେ, ଆପଣାକୁ ସଞ୍ଚେଇବା ଭାବର ଭିତରେ ଅଜାଡ଼ି ଦେଇଯାଏ । ସେଠାରେ ଏକ ପରମ ଶାନ୍ତିର ଅଧିଷ୍ଠାନ ହୁଏ, ଏକ ଆଲୋକ, ଏକ ଆନନ୍ଦ, ଏକ ବଳବତ୍ତା ଓ ବୃହତ୍ତ୍ୱର ଅଧିଷ୍ଠାନ ହୁଏ । ବା, ନାନା ସମୃଦ୍ଧ ବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ଠିକ୍ ଏହି ଜୀବନର ନାନା ସମୃଦ୍ଧ ପରି କେତେକେତେ ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଓ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସମୃଦ୍ଧ ସମ୍ଭବ ହୁଏ; ପ୍ରେମ ପରି ମଧୁର, ଆକାଶ ପରି ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଏବଂ ଅଗାଧ ସାଗର ପରି ଗଭୀର କେତେକେତେ ସମୃଦ୍ଧ ସମ୍ଭବ ହୁଏ । ଆମର କଡ଼େ କଡ଼େ ଜଣେ ସଖା ବା ବନ୍ଧୁ ଆମର ସହ୍ୱତ ବାଟ ଘୁଲୁଥିବା ପରି ଲାଗେ, ଆମ ହୃଦସ୍ଥର ଜଲ୍ପିତ ଜଳସ୍ଥରେ ଜଣେ ପ୍ରେମିକ ଆମର ସହ୍ୱତ ଆସୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରି ଲାଗେ । ଆମର ସକଲ କର୍ମ ଓ ସକଲ କଠିନ ପରୀକ୍ଷାର ପରମ ସ୍ୱାମୀ ଆମକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଥାନ୍ତି, ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଜଣେ ପରମ ସ୍ରଷ୍ଟା ଆମକୁ ତାଙ୍କର ଏକ ନିମିତ୍ତରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ଆମେ ସଞ୍ଚେଇବା ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମଜନନୀଙ୍କର ବାହୁପାଶବଦ୍ଧ ହୋଇ ତାଙ୍କର କୋଳରେ ଯାଇ ବସିଥାଉ । ଏହିସବୁ ଯେଉଁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ବୃହତ୍ତ୍ୱସମ୍ଭବ ବିଭବ ମଧ୍ୟରେ ପରମ ଅନନ୍ତଚେତନାସ୍ୱ ଆମକୁ ଭେଟିବା ଲାଗି ଆସନ୍ତି, ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କେବଳ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ସହାସ୍ୱକ ପ୍ରତୀକ ବୋଲିହିଁ କହିବା ନାହିଁ ବା ଉପଯୋଗୀ କେତୋଟି କଳ୍ପନାରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ନାହିଁ; ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିବା । ମାନ, ଆପଣାର ପଥରେ ଆଗକୁ ଯାଇଥିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମର ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଏହି ପ୍ରଥମ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପଗୁଡ଼ିକ ଜମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତରାଳରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ସେହି ଏକମେବ ପରମ ସତ୍ୟଟିର ଏକ ବୃହତ୍ତର ଦୃଷ୍ଟିଲାଭ ଆଡ଼କୁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପଦକ୍ଷେପରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଦେହରୁ କେବଳ ମନୋମସ୍ୱ ମୁଖାବରଣଗୁଡ଼ିକ ଖସି ପଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଥିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏକ ବୃହତ୍ତର, ଗଭୀରତର ତଥା ଅଧିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭାପୂର୍ଣ୍ଣ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବେ । ଏହିପରି ସ୍ୱଦରେ ଯେତେବେଳେ ଅଭମାନସର ସୀମାଗୁଡ଼ିକ ଆସି ଉପଗତ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ଏହିସବୁ ଦେବତା ଆପଣା ଆପଣାର ପବନ ରୂପଗୁଡ଼ିକୁ ଏକନ ସମ୍ମିଳିତ କରି ଆଣିବେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ସ୍ୱ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବଲୁପ୍ତ ହୋଇ ନଯାଇ ମଧ୍ୟ ଏକରୂପାୟିତ ହୋଇ ଆସିବେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଏକ ଅବସ୍ଥାରେ କେବଲ ପରତ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁହିଁ ଏହି ପଥରେ ଦବ୍ୟ ଯାବତ୍ତୀୟ ବସ୍ତୁର କଦାପି ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରି ନଥିବେ; ସେଗୁଡ଼ିକ କଦାପି କୌଣସି ସାମୟିକ ଚଦ୍‌ଗତ ସହାୟକ, ସୁବଧା ବା ସାଲଶ୍‌ରୂପେହିଁ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ନଥିବେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମାଧ୍ୟମରେ ପରମ ନର୍ବିଶେଷଙ୍କର ସେହି ଦୂରପଗାମିତ ଅପହ୍ନ ଅଭଚେତନା ଦ୍ୱାରା ଆମ ଉପରେ କଦାପି ଏକ ମାୟାମୟ ଚେତନା ବା କେତୋଟି ସ୍ୱପ୍ନ-ମୂର୍ତ୍ତିରୂପେ ନକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇ ରହି ନଥିବେ । ବରଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସେଗୁଡ଼ିକର ଆତ୍ତ ଉଦ୍‌ଗମସ୍ଥଳ ସେହି ପରମସତ୍ୟର ସେଉଳ ନକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସୁଥିବେ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ସେଉଳ ବୁଝି ପାଇବାରେ ଲାଗିଥିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରପୁଷ୍ଟିତା ମଧ୍ୟ ଆପଣାକୁ ସେଉଳ ଅଧିକ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ଦେଇଥିବ ।

କାରଣ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଭଚେତନ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ବଣ୍ଟାପ୍ତତତା କେବଳ ଏକ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ନୁହେଁ, ତାହାକୁ ଆମେ ଏକ ସତ୍ତା ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା । ଅଭମାନସ ବଣ୍ଟାପ୍ତତତା କେବେହେଲେ ଏକ ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ମହାବସ୍ତୁ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତାହାକୁ ଆମେ ସେହି ପ୍ରକାଶାପ୍ତତ ଭତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି ଜାଣିବା ଯାହାକ ତାହାର ମଧ୍ୟରୁ ଜନ୍ମ ଲଭ କରିଥିବା ମୂଳଭୂତ ଯାବତ୍ତୀୟ ବସ୍ତୁକୁ ସଂକାଳ ଲଗି ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ଧରି ରଖିଛି; ଏହା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନଙ୍କର ପରମ ଅବନଶ୍ୱର ସତ୍ତାରେ ଭଥା ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱକାୟ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଗତ ପରପୁଷ୍ଟି ରୂପରେ ଧାରଣ କରି ରଖିଛି । ସେଉଁସବୁ ହ୍ରସ୍ୱତା, ବଉକ୍ତତା ଏବଂ ଅଧଃପତନ ଏଠାରେ ଏକ ଅସନ୍ତୋଷଜନକ ଗୋଲକଧନ୍ଦା ବା ମାୟାମୟ ରହସ୍ୟର ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିଛନ୍ତି, ଆମର ଆଗ୍ରେହଣ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସ୍ୱପ୍ନଂ ସେହିଗୁଡ଼ିକହିଁ ହ୍ରସ୍ୱ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ଓ ଆମ ଉପରୁ ଖସି ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତା'ପରେ ଦବ୍ୟ ପରମସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର ପ୍ରକୃତ ରୂପଗୁଡ଼ିକର ପରଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଏଠାରେ ଉପଲବ୍ଧି ହେବାର ପ୍ରତିସ୍ପାଦି ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତ କରୁଥିବା ଏକ ପରମସତ୍ୟର ନାନା ସ୍ଥିତ ଓ ଭୂମିରୂପେ ପ୍ରତତ୍ତ୍ୱତ ହୋଇ ଉଠୁଛନ୍ତି । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରମ ଦବ୍ୟତାର ଏକ ଆତ୍ମା ଜଡ଼ଗତ ନଶ୍ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଆପଣାର ସତ୍ତତ ଏବଂ ସଗୁପ୍ତି ମଧ୍ୟରୁ ଧୀରେଧୀରେ ଜାତ୍ରତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ଆମ କର୍ମଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀଶ୍ୱର ପ୍ରକୃତରେ କେତେଗୁଡ଼ାଏ ମାୟା ବା ଭ୍ରାନ୍ତର ଅଧୀଶ୍ୱର ନୁହନ୍ତି, ମାତ୍ର ଏକ ସଙ୍କୋଚ ପରମସତ୍ୟରୂପେ ସେ ଆପଣାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକାଳୀନ ସତ୍ତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକାଳୀନ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି; ଏକ ବିବର୍ତ୍ତନଧର୍ମୀ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନ ପାଇଁ ସେହି ସତ୍ତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଅଜ୍ଞାତର ସେହି ଖୋପାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ କସ୍ମିତ୍‌କାଳ ସକାଶେ ନିଦ୍ରାମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଗୁଡ଼ି ବାନ୍ଧିହୋଇଥିଲେ, ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧୀରେଧୀରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣୁଛନ୍ତି । କାରଣ ଯାହାକୁ ଆମେ ସେହି ଅଜ୍ଞାନସ୍ୱ ବିଶ୍ୱାତ୍ମଚେତନା ବୋଲି ଜାଣୁଛୁ, ତାହା କଦାପି ଆମର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଏବଂ ଅସଲଗ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବସ୍ତୁ ନୁହେଁ । ତାହା ହେଉଛି ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆଲୋକ ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ କି ଏହି ସବୁକିଛି ସମ୍ଭୂତ ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି; ଆତ୍ମାର ଦୁଃସାହସଯାତ୍ରା ଲଗିଛି ଏହି ସବୁକିଛି ତାହା ମଧ୍ୟରୁ ସମ୍ଭୂତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଜଣ୍ଟେତନ ଉଚ୍ଚରେ ପତିତ ହୋଇ ପୁଣି ତାହାର ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି; ଏବଂ ଏହି ଦୁଃସାହସିକ ଯାତ୍ରାଟି ଅବାରିତ ରହିଥିଲାବେଳେ ତାହା ଆମ ମନର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଦେଶରେ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରି ରହିଛି, ପରିଶେଷରେ ଆମର ମଧ୍ୟରେହିଁ ସଚେତନ ହୋଇପାରିବା ଲାଗି ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରି ରହିଛି । ଆତ୍ମର ଆଗକୁ ଯାଇ ତାହା ଆପଣାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଅନାବୃତ ଓ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରିଦେବ, ଏବଂ ସେହି ଅନାବରଣଟି ଦ୍ୱାରା ଆମ ଆଗରେ ଆମର ଆପଣା ସତ୍ତ୍ୱା ତଥା ଆମର ଯାବତୀୟ କର୍ମର ସକଳ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇ ଯିବ । କାରଣ ତାହା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କୁହିଁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରି ଦେଖାଇଦେବ, ଏହି ଜଗତରେ ଯାହାଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣତର ପ୍ରକାଶ ଘଟିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେହି ଲୁକ୍‌କାୟିତ ପରମ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟି ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଆସିବ, ଚରିତାର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ।

ସେହି ଅନାବରଣ ତଥା ଉଦ୍‌ଘାଟନଟି ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱାତ୍ମତତ୍ତ୍ୱ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଆମ ସମକ୍ଷରେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱା ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍‌ଗମସ୍ଥାନ ବୋଲି ପରିଜ୍ଞାତ ହେବାକୁ ଲଗିବେ । ମାତ୍ର ଠିକ୍ ସେହିପରି କ୍ଷଣରେ ଆମେ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଯାବତୀୟ କର୍ମ ଓ ସକଳ ସୃଜନର ଜଣେ ଅଧୀଶ୍ୱରରୂପେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା, ଆପଣାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି-କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ଆପଣାକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ କରି ଅଜାଡ଼ି ଦେବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଜଣେ ଅଧୀଶ୍ୱରରୂପେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା । ସେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱଗତ ଚେତନା ତଥା ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଆଉ ଏକ ବିଶାଳ ଓ ଜସ୍ୱଦ୍ଧଣଯୁକ୍ତ ଆକସ୍ମିକତା ପର କଦାପି ପ୍ରତୀତ ହେବ ନାହିଁ, ସେଇଟି ସେହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରହିଁ ଏକ କ୍ଷେତ୍ରରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହେବ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱା ଏପରି ଏକ ଅଧିସ୍ଥାତା ତଥା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବିଶ୍ୱାତ୍ମାରୂପେ ପରିଦୃଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଲଗିବେ, ଯାହାକି ସେହି ପରମ ବିଶ୍ୱାତ୍ମତତ୍ତ୍ୱା ମଧ୍ୟରୁହିଁ ସବୁକିଛିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଉଛି; ଏବଂ ଏହିପରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜ୍ଞବରେ ଯାହାକଛ ଅବଶ୍ଥିତ ହୋଇ ଆସୁଛ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତାହା ଏପର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରୂପରେ ବ୍ୟକ୍ତିତ କର ଆଣୁଛ, ଯାହାକ ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଛନ୍ଦରୂପ ଅଥବା ବାଧାସୃଷ୍ଟିକାସ୍ତ୍ର ଅର୍ଦ୍ଧ-ଛନ୍ଦରୂପ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ ସତ୍ତ, ମାନ ଆତ୍ମର ଆଗକୁ ଯାଇ ଯାହାକ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସ୍ପଷ୍ଟ ଆସ୍ତପ୍ରକାଶ ବା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ଅବଶ୍ୟ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ । ସେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଚେତନା ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଛଥା କର୍ମଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଫେର ପାଇବ; କାରଣ ଏହା ଯଥାର୍ଥରେ ସେହି ପରମ ସଦ୍ଦୋଚଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆସିଥିବା ଏକ ଆତ୍ମାରହିଁ ରୂପ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏବଂ ଏଠାରେ ଘଟିଥିବା ତାହାର ଯାତ୍ରାସ୍ଥ ପ୍ରଚ୍ଛତ୍ସ ସତ୍ତ୍ୱେ ତାହା ଏପର ଏକ କେନ୍ଦ୍ର ଅଥବା ମାଧ୍ୟାକର୍ଷା ହୋଇ ରହିଛୁ, ଯାହାର ମଧ୍ୟରେ କ ଦ୍ରବ୍ୟ। ଜନମ-ଶକ୍ତି କାଳ ଓ ଜଡ଼ର ଭୂମି ଉପରେ ସେହି କାଲାତୀତ ଏବଂ ରୂପାତୀତ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାଙ୍କି ବଳସ୍ପମଣ୍ଡିତ ଜ୍ଞବରେ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ କରିଦେବାକୁହିଁ ତାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତ । ଜମେ ଏହାହିଁ ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଛଥା ଅନୁଭବର ସମ୍ମୁଖରେ ସକଳ କର୍ମର ସେହି ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କର ଇଚ୍ଛାରୂପେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱକାସ୍ୟ ତରମ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ରୂପେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରି ଆଣିବ; ଏବଂ କେବଳ ତାହାହିଁ ଏହି ବିଶ୍ୱ-ସୃଷ୍ଟିକୁ ଛଥା ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଆମର ଆପଣାର କର୍ମଟିକୁ ଏକ ଆଲୋକ ଆଣିଦେବ, ଏକ ସାର୍ଥକତା ଆଣି ଦେଇଯିବ । ସେଇଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା ଏବଂ ସେଇଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିବା ଲଗି ଅବରତ ହୃଦ୍ୟମ କରିବା;—ପୂର୍ତ୍ତଯୋଗରେ ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ଦ୍ରବ୍ୟ କର୍ମର ମାର୍ଗଟିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାରସ୍ୱତ୍ସ ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱାଦଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଦ୍ରବ୍ୟ କର୍ମ

କର୍ମର ଶ୍ରଥଦେଇ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବା ସାଧକର ସାଧନା ଯେତେବେଳେ ଆପଣାର ସ୍ୱାଗ୍ରହିକ ପ୍ରାଜ୍ଞାବଦୃଷ୍ଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚୁଛୁ ବା ପହଞ୍ଚିଲ ପର ମନେହେଉଛୁ, ସେତେବେଳେ ତା' ଆଗରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ତଥାପି ରହିଯାଉଛୁ । ସେହି ପ୍ରଶ୍ନଟି ହେଉଛୁ, ମୁକ୍ତିଲାଭ ପରେ ଆତ୍ମା ଲଗି ଆଉ କୌଣସି କର୍ମ କରିବା ବାଙ୍କା ରହୁଛୁ କ, ଏବଂ ଯଦି ରହୁଛୁ, ତେବେ କେଉଁ କର୍ମଟି ରହୁଛୁ ଏବଂ କେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ପୂରଣ ଲଗି ତାହା ରହୁଛୁ ? ସେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତିର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ସମତାତ୍ତ୍ୱ ଆସୀନ ହୋଇ ରହୁଛୁ, ବା ସମୁଦାୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ସେହି ସମତାଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ କରୁଛୁ; ଅହଂ-ଧାରଣାଟିରୁ ଏକ ମୂଳଭୂତ ମୁକ୍ତି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଛୁ, ଆଗରୁ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅହଂ-ବୋଧରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଛୁ, ଅହଂର ସମ୍ବନ୍ଧ ଅନୁଭୂତି ତଥା ଆବେଗରୁ ତଥା ତାହାର ଆତ୍ମପ୍ରତ୍ୟୋଦିତ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ବାସନାର ଦାଉରୁ ନିସ୍ତୃତି ମଧ୍ୟ ମିଳିଛୁ । କେବଳ ଜୀବନାରେ ନୁହେଁ ବା ଦୃଦ୍‌ଗତ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ନୁହେଁ, ମାନ ସଜ୍ଞାର ଯାବତୀୟ ଜଟିଳ ଜୀଗୁଡ଼ାକରେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମ-ନିବେଦନ ସମ୍ଭବ ହୋଇଛୁ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମଞ୍ଜସତା ସହିତ ଉନୋଟି ଯାକ ଗୁଣର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଦ୍ଧତା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଉନମଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରିଛୁ । ଆତ୍ମାଦ୍ୱାରା ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଅଧୀଶ୍ୱରରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଛୁ ଓ ତାଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛୁ ଅଥବା ସଚେତନ ଜୀବରେ ତାଙ୍କର ସଜ୍ଞାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହୁଛୁ, ତାଙ୍କର ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇଛୁ ବା ତାଙ୍କୁ ଆପଣାର ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ବା ଆପଣାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଓ ତାଙ୍କର ନର୍ଦ୍ଦେଶଟିକୁ ପାଳନ କରୁଛୁ । ସେ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତାଟିକୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛୁ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନର ଆବରଣଟିକୁ ଆପଣା ଉପରୁ କାଢ଼ି ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ପାରିଛୁ । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା କର୍ମଯୋଗୀ ଲଗି ପୁଣି ଆଉ କେଉଁ କର୍ମ କରିବାକୁ ବାଙ୍କା ରହୁଛୁ ?—ଏବଂ ଯଦି ରହୁଛୁ, ତେବେ ସେ ଠିକ୍ କେଉଁ ଅଭିପ୍ରାୟଟି ନେଇ କେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ ଲଗି ଓ କିପରି ଜୀବନା ସହିତ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେବ ?

*

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଏପରି ଗୋଟିଏ ଉତ୍ତର ରହିଛି, ଯାହା ସହିତ କି ଆମେ ଭାରତବର୍ଷରେ ବେଶ୍ ପୁପରଚିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଆଉ କଟ୍ଟହେଲେ କରିବାକୁ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହାପରେ କେବଳ ନଶ୍ଚଳତାହିଁ ଅବଶେଷ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ସବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତାଙ୍କର ଶାଶ୍ୱତ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିପାରୁଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେ-ବେଳେ ତାହା ପରମ ନିର୍ବିଶେପଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି, ତେବେ ସେତେବେଳେ ଆମର ଏହି ଜାଗତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି,—ଯଦି ଏହାର ଆଦୌ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି ବୋଲି କୁହାଯାଏ,—ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ପରିସମାପ୍ତି ଲାଭକରିଛି । ଆତ୍ମ-ବିଭକ୍ତତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନର ଅଭିଶାପ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସି ମନୁଷ୍ୟ ସେହି ଅନ୍ୟ ବ୍ୟାଧିଟିର କବଳରୁ, ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମରୂପୀ ଅଭିଶାପଟିର କବଳ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ତେଣୁ ସେତେବେଳେ ପୁଣି କୌଣସି କର୍ମ କରିବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଉପଲବ୍ଧି ସେହି ସବୋଚ୍ଚ ଅବସ୍ଥାଟିରୁ ପୁଣି ତଳକୁ ଖସିଆସିବା ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ସେହି ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିବା । ଜୀବନସମ୍ପର୍କୀ ଏହି ମନୋବୃତ୍ତିଟିର ସପକ୍ଷରେ ଯେଉଁ ଯୁକ୍ତିଟି ବାଢ଼ି ଦିଆଯାଇଥାଏ, ତାହା ସବଦା ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରକୃତିର ଗୋଟିଏ ଭ୍ରାନ୍ତ ଉପରେହିଁ ଆଧାରିତ ରହିଥାଏ । କାରଣ, ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରକୃତି ଆବଶ୍ୟକତା, ଅସ୍ଥିର ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଓ ଆବେଗ ଅର୍ଥାତ୍ ବାସନା,—ଏହି ତିନୋଟି ନିମ୍ନସ୍ତରର ପ୍ରେରଣା ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିକରୁ ଅଥବା ତିନୋଟିଯାକରୁ ଆସିଥାର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ଲାଗି ପ୍ରେରଣା ପାଇଥାଏ । ତେଣୁ ସେହି ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ବା ଆବେଗଟି ଯେତେବେଳେ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ବାସନାର ନିବାପନ ଘଟେ, ତେବେ ସେହି ସ୍ଥିତିରେ କର୍ମ କରିବା ଲାଗି ପୁଣି ଆଉ କି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଁବ ରହିବ ? ଖୁବ୍ ବେଶୀହେଲେ ଏଠାରେ ହୁଏତ କେବଳ ଏକ ଯନ୍ତ୍ରଗତ ପ୍ରୟୋଜନହିଁ ରହିଥିବ, ମାନ ଆଉ କଦାପି କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନଥିବ; ଏବଂ ଶଙ୍ଖରଟି ନାଶ ହୋଇଯିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ଚିରକାଳ ଲାଗି ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ମାନ, ଏହି ସବୁକଟ୍ଟକୁ ଠିକ୍ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିନେଲେ ମଧ୍ୟ, ଯେତେବେଳ ଯାଏ ଜୀବନ ରହିଛି, ସେପର୍ଯନ୍ତ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ । କେବଳ ଜୀବନା, ଅଥବା ଜୀବନାର ଅଜ୍ଞାତରେ, କେବଳ ଜୀବନଟିକୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ଏକ କର୍ମ ବୋଲି କୁହାଯିବ ଏବଂ ଏକାଧିକ ପରିଣାମର ଏକ କାରଣ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଏହି ଜଗତରେ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବୋଲି ଯାହାକିଛି ରହିଛି, ତାହାକୁ ଆମେ ଅବଶ୍ୟ କର୍ମ ବୋଲି କହିବା, ଶବ୍ଦର ଗୁଣଜ ବା ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲିହିଁ କହିବା; କେବଳ ଆପଣାର ଉପସ୍ଥିତି ହେତୁହିଁ ସମଗ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାର ଏକ ଗତିଶୀଳ ପରିଣାମ ରହିଛି; ଏପରିକ ଚେଲ୍ଲାଏ ମାଟିର ଜଡ଼ତା ଭିତରେ, ନିଦ୍ରାଣର ପ୍ରାନ୍ତଦେଶରେ ସମୁପସ୍ଥିତ ହୋଇଥିବା ନିଶ୍ଚଳ ବୁଦ୍ଧଙ୍କର ଶାନ୍ତ ମାଉଦତା ଭିତରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟ ଏକ ଗତିଶୀଳ ପରିଣାମ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ତେଣୁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ କର୍ମର ବିଶେଷ ପ୍ରକାରଟିର, ସେଥିରେ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ବା ଆପଣାଗୁଣଏଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସାଧନଗୁଡ଼ିକର ଏବଂ ଉହିଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କର୍ମ କରିବାବାଲ୍ଭର ଭାବ ତଥା ଜ୍ଞାନରହିଁ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ରହିଛୁ । କାରଣ ବସ୍ତୁତଃ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଆଦୌ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ନାହିଁ, ତା' ମଧ୍ୟଦେଇ ପ୍ରକୃତିହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ; ପରମ ଆନନ୍ତ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସିଥିବା ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଏକ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲଗିହିଁ ପ୍ରକୃତି ଯାବତୀୟ କର୍ମ କରୁଛୁ । ସେହି ସତ୍ୟଟିକୁ ଜାଣି ପ୍ରକୃତିର ପରମ ନିୟନ୍ତାଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବା, ସକଳ ବାସନାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆବେଗମୟତାର ଭ୍ରାନ୍ତିଟି ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବା,—ସେତେବେଳେ ଏହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ଆବଶ୍ୟକତା ହୋଇ ରହିବ । ଶବ୍ଦର ଦ୍ୱାରା କର୍ମର ତ୍ୟାଗକୁ ଯଥାର୍ଥ ମୁକ୍ତି ବୋଲି ନକହି ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ମୁକ୍ତି ବୋଲି କହିବା; କାରଣ କର୍ମର ବନ୍ଧନ ତ ତୁରନ୍ତ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ହୁଏତ ସ୍ଥିର ଓ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ଚିରକାଳ ଲଗି ବସି ରହିପାରେ ଏବଂ ତଥାପି ଠିକ୍ ସେକୌଣସି ଇତରପ୍ରାଣୀ ବା ପତଙ୍ଗ ଭଳି ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିପାରେ । ମାତ୍ର ଯଦି ସେ ଆପଣା ଭିତରେ ଏହି ବୃହତ୍ତର ଚେତନାଟିକୁ ଗତିଶୀଳ କରିପାରେ, ତେବେ ସକଳ ଜଗତର ସକଳ କର୍ମ ତା'ର ମଧ୍ୟଦେଇ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ତଥାପି ନିଶ୍ଚଳ ରହିପାରେ; ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ଓ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରେ, ସକଳ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରେ । ପ୍ରଥମତଃ ଆମର ଆତ୍ମ-ବିକାଶ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ସୁସ୍ତିତା ପାଇଁ ଏକ ସାଧନରୂପେହିଁ ଏହି ଫଳାରରେ ଆମକୁ କର୍ମର ପ୍ରତ୍ୟାନ କରା ହୋଇଥାଏ; ମାତ୍ର ଯଦି ଆମେ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସର୍ବଶେଷ ଦିବ୍ୟ ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ତ୍ତିତାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଯିବା, ତେବେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଏହି ଜଗତରେ ଭାଗବତ ଅଭିପ୍ରାୟର ପରିପୂରଣ ଲଗି ଏକ ସାଧନ ହୋଇ ରହିବ; ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ତା ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱଗତ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଂଶରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାତ୍ମାର ଅଂଶଟି ତା' ସହିତ ସେହି ବିଶ୍ୱାତ୍ମଭାବରୁହିଁ ଏଠାକୁ ଅବତରଣ କରି ଆସିଛୁ, ସେହି ବୃହତ୍ତର ବିଶ୍ୱଗତ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ଚରିତାର୍ଥତା ଲଗି ତାହା ତଥାପି ଏକ ସାଧନ ହୋଇ ରହିବ ।

ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ, ଯେତେବେଳେ ଯୋଗ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ତିତିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଯାଏ । କାରଣ, କର୍ମ କରିବା ଲଗି ତା'ର ଆଉ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରୟୋଜନ ନଥାଏ, ସେ ନିଜେ ପ୍ରକୃତିରେ କୌଣସି କର୍ମ କରୁଛୁ ବୋଲି ତା'ର କୌଣସି ବୋଧ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ; ମାତ୍ର ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କର୍ମରୁ ପଳାୟନ କରିବା ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କୌଣସି ଆନନ୍ଦମୟ ଜଡ଼ତା ଓ ନିଷ୍କ୍ରିୟତା ମଧ୍ୟରେ ଆଶ୍ରୟ ନେବା ସକାଶେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନଥାଏ । କାରଣ ତା'ର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତରେ ସେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସଦୃଶହିଁ ସକଳ କର୍ମ କରୁଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ତାକୁ ତା' କର୍ମରେ ବାଛ ରଖିବା ଭଳ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନସତ୍ତା ନଥାଏ ବା କୌଣସି ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ତାକୁ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବାଧ କରିବା ଲଗି କେବେହେଲେ ଆସେ ନାହିଁ । ଏପରିକ ଯାବତ୍ପାସ୍ତ କର୍ମ କରୁଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେ ଆଦୌ କଛୁହେଲେ କରେ ନାହିଁ । ସେ ଆପେ କୌଣସି କର୍ମର ପ୍ରଥମୋଦ୍ୟମ କରେ ନାହିଁ । ତା'ର ପ୍ରକୃତିର ମଧ୍ୟଦେଇ ଦ୍ରବ୍ୟ ଶକ୍ତିହିଁ ତା' ମଧ୍ୟରେ କର୍ମ କରିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି; ଏକ ସଙ୍କୋଚ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତତା ମଧ୍ୟଦେଇହିଁ ତାହାର କର୍ମ ବିକାଶଲାଭ କରେ ଏବଂ ତା'ର ସକଳ ସାଧନ ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟରହିଁ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଯିଏ ନଜେ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଇଚ୍ଛାଟି ସହିତ ତାହାର ସକଳ ଇଚ୍ଛା ତଦାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାହାର ଆପଣା ଶକ୍ତିଟି ମଧ୍ୟ କେବଳ ତାହାର ଶକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତା' ଭିତରର ଆତ୍ମା ବା ତଦ୍ଗତତାହିଁ ତା'ର ଯାବତ୍ପାସ୍ତ କର୍ମକୁ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ କରି ରଖିଥାଏ, ତାହାକୁ ଧାରଣ କରିଥାଏ ଓ ତାହା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଥାଏ । ସେହି ଆତ୍ମାହିଁ ଜ୍ଞାନର ଭୂମିରେ ତାହାର ଅଧିଷ୍ଠାତା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ମାତ୍ର କୌଣସି ଆସକ୍ତି ଅଥବା ଆବଶ୍ୟକତା ହେତୁ ତାହା ସେଇଟି ସହିତ ଲିପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ, ତାହା ସହିତ ବାନ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ; କର୍ମର ଫଳବାସନାଟି ଦ୍ୱାରା ବି ବାନ୍ଧ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ, କୌଣସିପ୍ରକାର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଅଥବା ଆବେଗ ପାଖରେ କଦାପି ବାସ ହୋଇପଡ଼େ ନାହିଁ ।

ବାସନା ନଥାଇ ଯେ କର୍ମ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ବା ଅନ୍ତତଃ କେବଳ ନିରର୍ଥକ କର୍ମହିଁ ହୋଇ ରହିବ, ଏହାଭଳ ଅନୁମାନ କରିବାକୁ ଆମେ କେବଳ ଏକ ସାଧାରଣ ଭୁଲ୍ ବୋଲ କହିବା । ଆମକୁ ବୁଝା ଯାଇଥାଏ ଯେ, ବାସନା ଘୁଞ୍ଚିଗଲେ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ମାତ୍ର ଅତି ସରଳ ଭାବରେ ଗୁଡ଼ାଏ ଆବୋର ପକାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ଯାବତ୍ପାସ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପରି ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଯେତେଦୂର ଯଥାର୍ଥ ବୋଲ ନଜାଣିବା, ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସବୁକଛୁକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି କାଟି ପକାଇ ସବୁକଛୁର ସଜ୍ଞା ନିରୂପଣ କରି ଦେଇଥିବା ଆମ ମନଟି ଲଗିହିଁ ଏକ ଆକର୍ଷକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବୋଲ କହିବା । ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ଯେତେଯେତେ କର୍ମ ସମ୍ପାଦିତ ହେଉଛୁ, ତାହାର ଏକ ପ୍ରଧାନ ଅଂଶହିଁ ବାସନାର ଆଦୌ କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ ବ୍ୟତୀତହିଁ ସମ୍ପାଦିତ ହେଉଛୁ । ତାହା ପ୍ରକୃତିର ସ୍ଥିର ପ୍ରୟୋଜନସତ୍ତା ଏବଂ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ବିଧାନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ସମ୍ପାଦିତ ହେଉଛୁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏପରକି ସ୍ୱୟଂ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଏକ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଆବେଗ, ଅନ୍ତର୍ବୋଧ ତଥା ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ସତତ ନାନାବିଧ କେତେକେତେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ; ଅଥବା, ତା'ର ମନ ଭିତରେ କୌଣସି ଯୋଜନା ନକର କଂବା ଏକ ସଚେତନ ପ୍ରାଣିକ ଇଚ୍ଛା ବା ସଂବେଗଘୃଣ୍ଣିତ କାମନାର ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରେରଣା ନଥାଇ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱାଭାବିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ନିସର୍ଗର ବୋଲ୍ ମାନିହିଁ ସେ କର୍ମ କରିଯାଉଛୁ । ଏକାଧିକ କେତେକେତେ ଅବସରରେ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ତା'ର ଅଭିପ୍ରାୟ ଓ ତା'ର ବାସନାର ବିପରୀତ ହୋଇ ବ ଯାଉଛୁ, କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ଅଥବା ଦୁବାର ଗୃପ ଦ୍ୱାରା ବାଧ୍ୟ ହୋଇ, କୌଣସି ଏକ ଆବେଗର ଅଧୀନ ହୋଇ, ଅମ୍ପୃ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଲାଗି ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଏକ ଦ୍ୱାର ଛିନ୍ନ କରିଦେବାକୁ ଗୃଢ଼ୁଥିବା ତା' ଭିତରର ଏକ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରର ବୋଲ୍ ମାନ ଅଥବା କୌଣସି ଭିତରର ଆଦର୍ଶର ସଚେତନ ଅନୁଧାବନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ତାହାର କର୍ମ ତା' ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆସୁଛୁ । ବାସନା ବା କାମନାକୁ ଆମେ ଏକ ଅତିରିକ୍ତ ପ୍ରତ୍ଯେଭନ ବୋଲି କହିବା, ଯାହାକୁ କି ପ୍ରକୃତ ଆପଣାର ନାନାବିଧ ଅନ୍ତଃବର୍ତ୍ତୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ ଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାରର ସ୍ୱଳପିକ କର୍ମକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ସକାଶେ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱମାନଙ୍କର ଜୀବନରେ ଏକ ବୃହତ୍ ସ୍ଥାନ ଦେଇ ରଖିଛୁ । ମାତ୍ର ବାସନାକୁ ଆମେ କଦାପି ପ୍ରକୃତିର ଏକମାତ୍ର ବା ଏପରକି ତାହାର ସ୍ୱଂପ୍ରଧାନ ଇଞ୍ଜିନ୍ ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ । ଯେତେବେଳ ଯାଏ ବାସନା ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳ ଯାଏ ତାହାର ଏକ ବଡ଼ ଉପଯୋଗିତା ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ; ତାହା ଆମକୁ ଜଡ଼ତାକୁ ଗୁଡ଼ି ବାହାର ଆସିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ; ତାହା କେତେକେତେ ତାମସିକ ଶକ୍ତିର ବରୋଧ ମଧ୍ୟ କରୁଥାଏ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ କି ଅନ୍ୟଥା କର୍ମକୁ ବାଟ ଉଗାଳି ରଖି ଦେଉଥାନ୍ତେ । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ସାଧକ କର୍ମର ମାର୍ଗରେ ଅନେକ ଦୂର ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ସାରିଲଣି, ସିଏ କାମନା ଏକ ସହାୟକ ଇଞ୍ଜିନ୍ ପରି କାମ ଦେଉଥିବା ଏହି ଅନ୍ତଃବର୍ତ୍ତୀ ପଦ୍ଧତିକୁ ମଧ୍ୟ ପାର ହୋଇ ସାରିଲଣି । ତା'ର କର୍ମ ଲାଗି ସେଇ ଇଞ୍ଜିନର ଠେଲବାଟା ଆଉ ଆଦୌ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ; ବରଂ ତାହା ଏକ ଭସ୍ମଙ୍କର ବାଧା ହୋଇ ରହିଛୁ; ସ୍ଖଳନ, ଅଯୋଗ୍ୟତା ତଥା ବିଫଳତାରହିଁ ଏକ କାରଣ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଅନ୍ୟମାନେ ସିନା ଆପଣାର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୁଚିଅରୁଚି ଅଥବା ଅଭିପ୍ରାୟକୁ ମାନିବା ଲାଗି ବାଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି, ମାତ୍ର ତାକୁ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଇଚ୍ଛାମୁକ୍ତ ବା ବିଶୁଦ୍ଧୋଗତ ମନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ବା ଏକ ଅନନ୍ତ ପରମବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଏକ ଅଂଶ ବା ନିମିତ୍ତ ରୂପେ କର୍ମ କରି ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏକ ଅତଞ୍ଚଳ ଅନାସକ୍ତିଭାବ, ଏକ ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ନିସ୍ପୃହତା ଏବଂ ତାହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଯାହା ହେଉ ପଛକେ, ଏକ ଦିବ୍ୟ ପରମସାମର୍ଥ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଲଗି ଏକ ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ପ୍ରତିଷ୍ପନ୍ଦନଶ୍ଚାପନ;—ଏହୁଗୁଡ଼କହିଁ ତା'ର ଯେକୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନବଯୁକ୍ତ କର୍ମ କରିବାର ବା ଯେକୌଣସି ଉପଯୁକ୍ତ ବା ଆବଶ୍ୟକ କର୍ମର ଫଳ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ସର୍ତ୍ତସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବ। କୌଣସି ବାସନା ବା କୌଣସି ଆସକ୍ତି ତାହାକୁ କର୍ମରେ ପ୍ରେରିତ କରିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଫଳଲାଭ ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଶାନ୍ତମସ୍ୱତା ଭିତରେ ସ୍ପନ୍ଦିତ ହେବାରେ ଲଗିଛି, ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ସେହି ବିଶ୍ୱାତୀତ ଆଲୋକଧାମରୁ ଖସିତ ହୋଇ ଆସୁଛି ଏବଂ ଯେଉଁ ପ୍ରସନ୍ନ ଆବେଗଟି ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଆନନ୍ଦରୁହିଁ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସିଥିବା ଏକ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ହୋଇ ରହିଛି, ସେହିଭଳି ଏକ ଫଳଲାଭ, ଏକ ଜ୍ଞାନ ତଥା ଏକ ଆବେଗହିଁ ତାହାକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଇଥିବ।

*

ଯୋଗର ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଅବସ୍ଥାରେ, ସାଧକ କେଉଁସବୁ କର୍ମ କରିବ ଓ କେଉଁସବୁ କର୍ମ ନକରିବ, କୌଣସିପ୍ରକାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୁଚି-ଅରୁଚିର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କଲେ, ତା' ଲଗି ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ, ସେବିଷୟରେ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦାସୀନ ହୋଇଯିବ; ଏପରିକ, ସେ ଆଦୌ କୌଣସି କର୍ମ କରିବ କି ନାହିଁ, ସେକଥାଟି ମଧ୍ୟ ତା'ର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୁଚି କିମ୍ବା ଖୁସି ଅନୁସାରେ ଆଦୌ ମୀମାଂସିତ ହେବ ନାହିଁ। ଯାହାକିଛୁ ସେହି ପରମସତ୍ୟଟି ସହିତ ସଙ୍ଗତି ରଖିଥିବ ଅଥବା ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ୱରୂପ ତା'ର ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟଦେଇ ତା'ଠାରୁ ଯେତେବେଳେ ଯାହାକିଛୁ ଦାବି କରୁଥିବେ, ସେ ସବୁଦା ତାହାହିଁ କରିବା ଲଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିବ। ବେଳେବେଳେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଭ୍ରମାତ୍ମକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଜନ୍ମ ଯାଇଥାଏ ଯେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମମାର୍ଗର ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଦୃଷ୍ଟ, ଭଗବାନ ବା ତା'ର ପୁଂ କର୍ମଟି ତାକୁ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଆଣି ଥୋଇଦେଇଛୁ, ସେ ସେଇଟିକୁହିଁ ଆଦର ନେବ; ତା'ର ଜନ୍ମ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ହେତୁ ସେ ଆପଣାର ପ୍ରକୃତିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ତା'ର ଆପଣାର ପରିବାର, ବଂଶ, ବର୍ଣ୍ଣ, ଜାତି ଏବଂ ଧନ୍ଦା ପ୍ରଭୃତି ଯାବତୀୟ ଗୁଣକୁ ସେ ଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟ କରିନେବ ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ରହି ଆପଣାର ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରିହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ସୀମାତିକ୍ରମ କରିବା ଲଗି ବା କୌଣସି ବୃହତ୍ତର ପାର୍ଥିବ ଲକ୍ଷ୍ୟର ଅନୁସରଣ କରିବା ଲଗି ସେ ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରୟାସ କରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରିକ ଏଭଳି କୌଣସି ପ୍ରୟାସ କରିବା ତା' ପକ୍ଷରେ ଉଚିତ ମଧ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ। ଯେହେତୁ ତା'ର ପ୍ରକୃତିରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଏହି ଦେହ ଭିତରେ ରହିଛି, ପରମ ମୁକ୍ତିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ସକାଶେହିଁ ଯେହେତୁ ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଛକେ, ତାକୁ କେବଳ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଏକ ସାଧନ ପରି ବ୍ୟବହାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରବାକୁ ପଡ଼ିବ, ବା, ସେହି ପରମ ମୁକ୍ତର ସ୍ଥଳରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ତାକୁ ଯେହେତୁ କେବଳ ସେହି ସଙ୍କୋଚ ପରମ ଇଚ୍ଛାରହିଁ ନର୍ଦ୍ଦେଶଟିକୁ ମାନିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ତାହାର ନର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେହିଁ ଯାହାକିଛି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତେଣୁ ତାକୁ ଯେଉଁ ପ୍ରକୃତ କ୍ଷେତ୍ରଟି ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି, ସେଇଟିହିଁ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ ଲଗି ନଶ୍ଚୟ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ । ଥରେ ଆପଣାର ମୁକ୍ତ ହାସଲ କରିପାରିଲେ, ନସ୍ତତ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ତା' ସକାଶେ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରଟିକୁ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରିଦେଇଛି, ତାକୁ କେବଳ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ରହିହିଁ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଅବଶେଷରେ ସେହି ଅପେକ୍ଷିତ ମହାନ୍ ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିବା କ୍ଷଣି ସେ ସବୁ ସାର ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ । ତେଣୁ କୌଣସି ଏକ ନର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନ ଉପରେ ବିଶେଷ ଜୋର୍ ଦେବା କଂବା କୌଣସି ବୃହତ୍ ପାର୍ଥିବ ଲକ୍ଷ୍ୟସାଧନ ସକାଶେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଦ୍ୱାରା କେବଳ କର୍ମର ମାସ୍ଥାଜାଲ୍ ଭିତରେ ପଡ଼ିଯିବାହିଁ ସାର ହେବ; ଏହାଦ୍ୱାରା ସେହି ଭ୍ରମଟିକୁହିଁ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦିଆଯିବ ଯେ ଏହି ପାର୍ଥିବ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତିରେ ଏକ ବୋଧଗମ୍ୟ ଅଭିପ୍ରାୟ ରହିଛି ଏବଂ ଏଥିରେ ଅନୁସରଣ ଉଚିତ ଅନୁଶୀଳନର ଯୋଗ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟମାନ ବି ରହିଛି । ମାସ୍ଥାବାଦର ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଟି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ବସ୍ତୁତଃ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟତଃ ଏହି ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପୁରୁଷ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ଅସ୍ୱୀକାରହିଁ କରିଥାଏ, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ତାହାହିଁ ଆସି ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ । ମାନ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତ୍ୟଟି ହେଉଛି ଯେ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ଏଇଠି ଏହି ଫସାର ଭିତରେ ରହିଛନ୍ତି; କେବଳ ସ୍ଥିତିଶୀଳ ରୂପରେ ନୁହେଁ, ଗତିଶୀଳ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଏଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି; କେବଳ ଏକ ଚିଦ୍‌ଗତ ଆତ୍ମସତ୍ତା ଅଥବା ଉପସ୍ଥିତରୂପେ ନାହାନ୍ତି, ମାନ ଶକ୍ତି, ବଳ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ଫସାରରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ କର୍ମ ନଶ୍ଚୟ ସମ୍ଭବ ।

କର୍ମଯୋଗୀ ଉପରେ କୌଣସି ଫଙ୍କାର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବା ପାଚେରଦ୍ଧଆ କର୍ମର କୌଣସି ନର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ତାହାର ନସ୍ୟମ କଂବା ଚରଣକ୍ଷେତ୍ର ବୋଲି ଲଦି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏଭଳି କଥାକୁ ଆମେ ଅବଶ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିବା ଯେ ଆମର କଳ୍ପନାକୁ ଚ୍ଛୋଟ ହେଉ କି ବଡ଼ ହେଉ ଓ ଆପଣାର ବ୍ୟାପ୍ତିରେ କ୍ଷୁଦ୍ର ହେଉ କି ପ୍ରଶସ୍ତ ହେଉ, ସକଳପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ମୁକ୍ତ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବାର ପଥରେ ଅଥବା ଆତ୍ମ-ସାଧନା ସକାଶେ ସମାନ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିଯାଇ ପାରିବ । ପୁଣି ଏକଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲି ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିରଖିବା ଯେ ମୋକ୍ଷଲଭ ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ଯେକୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ରହିପାରିବ, ଯେକୌଣସି କର୍ମ କରିପାରିବ ଏବଂ ସେଠାରେହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆପଣାର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚରିତାର୍ଥତା ଆଣି ଦେଇପାରିବ । ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତା ତାକୁ ସେଇପରି ଜୀବରେ ପରିସ୍ଫଳିତ କରି ନେଇଥିବ, ସେହି ଅନୁସାରେ ସେ ଦୁଏତ ଜନ୍ମ ଓ ପରିସ୍ଥିତି ତା' ଲଗି ଧାର୍ଯ୍ୟ କରି ଦେଇଥିବା ଷେତ୍ରଟିରେ ରହିପାରିବ ଅଥବା ସେହି ଆତ୍ମଚେତନଟିକୁ ଛାଡିଦେଇ ଏପରି ଏକ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ କର୍ମ ଭିତରକୁ ଆପଣାକୁ ଘୂଳାଇ କରି ନେଇଯିବ, ଯାହାକି ତା'ର ବୃହତ୍ତର ଚେତନା ଏବଂ ଉଚ୍ଚତର ଜ୍ଞାନଟି ଲଗି ଅନୁରୂପ ଓ ଉପଯୁକ୍ତ ଏକ ଶସ୍ତ୍ରରୂପେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିଦେବ । ଲୋକମାନଙ୍କର ବାହ୍ୟ ଚକ୍ଷୁକୁ ଏହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିମୋଚନଟି ତା'ର ବାହ୍ୟ କର୍ମଗୁଡ଼ିକରେ ଆଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ପୃଥକ୍ ବୋଲି ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ । ଅଥବା, ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଅନ୍ତରଲବ୍ଧ ସେହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଏବଂ ଅନନ୍ୟତା ଆପଣାକୁ ଦୁଏତ ଏତେ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଓ ଏତେ ନୂତନ ଏକ ଗତିଶୀଳ ବାହ୍ୟ ନିୟାମକତାରେ ପରିଣତ କରିଦେବ ଯେ ଏହି ଅଭୂତପୂର୍ବ ଶକ୍ତିମତ୍ତାଟି ଆଡ଼କୁ ସକଳ ଚକ୍ଷୁ ବଳେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ଆସିବ । ଯଦି ତା' ଭିତରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବା ପଦୋନ୍ନତ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ତାହାହିଁ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ବିମୋଚନ ଲାଭ କରିଥିବା ଆତ୍ମା ଆପଣାର ସେହି ପୂର୍ବତନ ମାନବୀୟ ପରିପାର୍ଶ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଓ ସୀମାବଦ୍ଧ କର୍ମରେହିଁ ବେଶ୍ ପରିତୃପ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରେ ଏବଂ ତାହାର ସେହି କର୍ମ ସେହି ପରିପାର୍ଶ୍ୱଗୁଡ଼ିକର ବାହ୍ୟ ସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଆଦୌ ଚେଷ୍ଟା ନକରିପାରେ । ମାତ୍ର ତାହା ଏପରି ଏକ କର୍ମ ଲଗି ମଧ୍ୟ ଡାକିପାଇପାରେ, ଯାହାକି କେବଳ ତାହାର ଭିତରହିଁ ବହିଃଜୀବନଟିର ନାନାବିଧ ରୂପାୟନ ତଥା ଷେତ୍ରକୁ ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦିବ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେ ଆପଣା ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ କଟୁହେଲେ ସେହିପରି ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ଏବଂ ଅନାହାତ ରହି ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ିଯାଏ ନାହିଁ; ସେ ଏକ ନୂତନ ଜଗତର ନିର୍ମାଣ କରେ, ବା ଏକ ନୂତନ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁହିଁ ଜନ୍ମ ଦିଏ ।

*

ଫସାରରୂପୀ ଏହି ନଶ୍ୱର ଜୀବନଟିର ଭୂମିରେ ବ୍ୟକ୍ତର ଆତ୍ମା ଲଗି ଶାଶ୍ୱତିକ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ବନ୍ଧନରୁ ନିସ୍ତାର ଲାଭ କରିବାହିଁ ଯେ ଆମ ମୁକ୍ତିର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ, ଏକ ପ୍ରଚଳିତ ଧାରଣା ଆମ ମନରେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ପ୍ରତ୍ୟୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରିପାରେ । ଯଦି ଏହି ନିସ୍ତାରଟି ଆମ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ଏଠାରେ ବା ଅନ୍ୟ କେଉଁଠାରେ ଆତ୍ମା ଲଗି ଆଉ ଆଦୌ କଟୁହେଲେ କରିବାକୁ ନଥାଏ; ବା ଶସ୍ତ୍ରରଃ ତଥାପି ବହୁ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେଉଁକ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ଅଥବା ପୁଣି ଜନ୍ମଗୁଡ଼ିକର ଅଭୁକ୍ତ ଫଳଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁକ ଆବଶ୍ୟକ କରେ, କେବଳ ସେଉଁକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଏବଂ ବିମୁକ୍ତ ଆତ୍ମାଟି ଶୂନ୍ୟର ଗୁଡ଼ ଗୁଣ୍ଡେଇବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସତ୍ତ୍ୱର ଗଣ୍ଡରେ ଲୟପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଥିବା ବା ଯୋଗର ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ଦଗ୍ଧ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବା ଏହି ସତ୍ତ୍ୱକଣ୍ଟିକ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟାପିତ ହୋଇ-ଯାଏ । ପୁନର୍ଜନ୍ମରୁ ପରିତାଣ ଲାଭ କରିବାର ଏହି ଧେସ୍ୱଟି ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ମନ ଉପରେ ଆତ୍ମାର ସଚ୍ଚୋଟ ଧେସ୍ୱରୁପେହିଁ ଅନେକ କାଳ ଧରି ବଦ୍ଧମୂଳ ହୋଇ ରହିଆସିଛି ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଏକାଧିକ ଧର୍ମମତ ଆପଣା ଆପଣାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦୈବୀ ପ୍ରଲୋଭନ ରୂପରେ ପାରଲୌକିକ ସ୍ୱର୍ଗର ଯେଉଁ ସୁଖଭୋଗକୁ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ମନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିଥିଲେ, ଏଇଟି ତାହାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିନେଇଛି । ବୈଦିକ ସ୍ତୋତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥୂଳ ଓ ବାହ୍ୟାର୍ଥକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନବର୍ଦ୍ଧରେ ସର୍ବପ୍ରଧାନ ମତ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନବର୍ଦ୍ଧର ଧର୍ମ ସେହି ପ୍ରାଚୀନତର ତଥା ନମସ୍ତସ୍ପଦ୍ୟ ଆହ୍ୱାନଟିକୁହିଁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଇଥିଲା; ଏବଂ, ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଜ୍ଞାନର ଦ୍ୱୈତବାଦୀମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁହିଁ ଆପଣାର ସଚ୍ଚୋଟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରେରଣାରେ ଏକ ଅଂଶରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିଲେ । ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ମନ ତଥା ଦେହର ଏହି ଯାବତୀୟ ବାଧା ମଧ୍ୟରୁ ମୁକୁଳିଯାଇ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତାର ଏକ ଚିରନ୍ତନ ଶାନ୍ତି, ବିଶ୍ରାମ ତଥା ଗୌରବତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷାଟି ଲାଗି କେବଳ ମାନସିକ କେତେକ ଆନନ୍ଦ ବା ଚିରସ୍ଥାୟୀ କେତେଟା ଭୌତିକ ସୁଖବଶିଷ୍ଟ ଏକ ସ୍ୱର୍ଗର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଅପେକ୍ଷା ସଦା ସର୍ବଦା ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଆବେଦନ ନିତ୍ୟ ରହିଥାଏ; ମାନ ତଥାପି ଏଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ କେବଳ ଏକ ପ୍ରଲୋଭନ ବୋଲି କହିବା । କାରଣ ମନର ଅସାଧାରଣତ୍ୱ ଅବସ୍ଥାତା ଉପରେ ତଥା ପ୍ରାଣ-ସତ୍ତ୍ୱର ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିବାର ଦୁଃସାହସିକତାଟିରୁ ଆପଣାକୁ ସଙ୍କୁଚିତ ଓ ବିମୁଖ କରିବା ଉପରେ ତାହା ସତ୍ତ୍ୱବେଳେ ଯେଉଁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଆରୋପ କରିଥାଏ, ତାହା ତଦ୍ଦ୍ୱାରା କେବଳ ଏକ ଦୁର୍ବଳତାକୁହିଁ ଧ୍ୱନିତ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ତେଣୁ ତାହାକୁ ଆମର ସଚ୍ଚୋଟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୋଲି କଦାପି ଗ୍ରହଣ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମୁକ୍ତିଲାଭର ବାସନା, ଆପଣାର ରୂପ ବା ଆକାରଟିରେ ଯେଉଁ ଛାଡ଼ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ତାହାକୁ କେବଳ ଅହଂରହିଁ ଏକ ପରିଣାମ ବୋଲି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିପରିଚତ୍ୱଟିର ବିଷତ୍ୱରେ ଆମର ଯେଉଁ ଧାରଣାଟି ରହିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ହିସାବରେ ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭଲ ଓ ହିତଟି ଲାଗି ଯେଉଁ ବାସନା ଥାଏ, ଦୁଃଖ ଭିତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରହିଥାଏ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତ ହେବାର ସନ୍ତାପଟିକୁ ଏକାବେଳକେ ଦୂର କରିଦେବା ଲାଗି ତାହା ଯେପରି ଆର୍ତ୍ତିନାଦ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମୁକ୍ତିର ବାସନାଟି ସେଇଥିରୁହିଁ ନିଷ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ତାହାକୁହିଁ ଆମ ଜୀବନର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସବୋଚ୍ଚ ଧେସ୍ୟ ବୋଲ ଘୋଷଣା କଣ୍ଡଦଏ । ଅହଂର ଏହ୍ ଭୁମିଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭ୍ୱରେ ପଣ୍ଡହାର କଣପାର୍ବା ଲୁଗି ବ୍ୟକ୍ତଗତ ମୁକ୍ତର ବାସ୍ତନାଟିକୁ ଅତ୍ତମ କଣ ଆତ୍ମର ଉପରକୁ ଯାଇ ପାର୍ବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯତ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଭଗବାନଙ୍କୁହିଁ ଲେଡ଼ୁଥାଉ, ତେବେ ସେହ୍ ଲେଡ଼ିବା କେବଲ ସେହ୍ ଭଗବାନଙ୍କ ସକାଶେହିଁ ହେବା ଉଚତ, ଭଗବାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି କଛୁ ସକାଶେ ହେବା ଉଚତ ନୁହେଁ, କାରଣ ସେଇ ହେଉଛନ୍ତ ଆମ ସତ୍ତାର ସବୋଚ୍ଚ ଓ ସବପରମ ଆତ୍ମାନ, ଆତ୍ମାର ଗତ୍ତୀରତମ ସତ୍ୟ । ମୁକ୍ତର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଓ ଅନୁଶୀଳନ, ଆତ୍ମାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାର ଅନୁଶୀଳନ, ଆମ ସଥାର୍ଥ ଉଥା ସବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ଉପଲବ୍ଧି ଲୁଗି ଆମର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଓ ପ୍ରସ୍ତାସ ଏବଂ ପରମ ଦବ୍ୟସତ୍ତାଟି ସହ୍ତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହେବା ଲୁଗି ମଧ୍ୟ ଆମର ସକଳ ପ୍ରସ୍ତାସ;—ଏସବୁ ପଛରେ କେବଳ ଏହ୍ ଗୋଟିଏ ଔଚତ୍ୟ ରହ୍ତୁଛ ଯେ ଏହା ହେଉଛୁ ଆମ ପ୍ରକୃତର ସବୋଚ୍ଚ ବଧାନ, କାରଣ ଏହା ହେଉଛୁ ଆମ ଭତରେ ରହ୍ତଥିବା ଯାବତ୍ତୀସ୍ୱ ଜନ୍ମତର ବସ୍ତୁ ଓ ତତ୍ତ୍ୱର ସେହ୍ ଉଚତମ ତତ୍ତ୍ୱଟି ଲୁଗି ଆକର୍ଷଣ, କାରଣ ଏହାହିଁ ହେଉଛୁ ଆମ ଭତରେ ଥିବା ସେହ୍ ପରମ ଦବ୍ୟତାରହିଁ ଇଚ୍ଛା । ତାହାହିଁ ଏହାର ଯଥେଷ୍ଟ ଔଚତ୍ୟ ଏବଂ ଏହାର ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥତମ କାରଣ; ସେଇଟି ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସକଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ କେବଳ ନାନାବଧ ଅତରକ୍ତତା ବୋଲହିଁ କୁହାଯିବ, କେବଳ ଗୌଣ ଅଥବା ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ନାନା ସତ୍ୟ ବୋଲ କୁହାଯିବ, ବା ଏଉଲ ନାନା କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ବା ଉପଯୋଗୀ ପ୍ରଲେଭନ ବୋଲ କୁହାଯିବ, ଯାହାକୁ କ ଆତ୍ମା ଅବଶ୍ୟ ବର୍ଜନ କଣ୍ଡବ । ଯେଉଁ ମୁହ୍ତ୍ତିରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ନଥିବ ଏବଂ ସବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହ୍ତ ଉଥା ସକଳ ସତ୍ତାଟି ସହ୍ତ ଆମର ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧତାହିଁ ଯେତେବେଳେ ଆମର ସ୍ୱାତ୍ତବକ ଚେତନାରେ ପରଣତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସେହ୍ ସ୍ଥିତରେ ଅବସ୍ଥାନ କରବାର ଆନନ୍ଦଟି ଆମର ଚତ୍ତଗତ ପରବେଶରେହିଁ ପରଣତ ହୋଇଯାଇ ପାରବ, ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମାକୁ ସେଇଟିକୁ ବର୍ଜନ କର ଗୁଲ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ବ ।

ଅନେକ ସମସ୍ତରେ ଆଉ ଏକ ଆକର୍ଷଣ ବ୍ୟକ୍ତଗତ ମୁକ୍ତ ଲଭ୍ କରବାର ଏହ୍ ବାସ୍ତନାଟିକୁ ଅଧିକାର କର ନେଇଥିବାର ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥାଏ; ଏହ୍ ଆକର୍ଷଣଟି ମଧ୍ୟ ଆମ ପ୍ରକୃତର ଏକ ଉଚତର ପ୍ରବୃତ୍ତି ସହ୍ତ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥାଏ, ଏବଂ ଏକ ବମୋଚତ ଆତ୍ମା ପ୍ରକୃତରେ ଯେଉଁଭଳି କର୍ମର ଆଚରଣ କରବ, ଏହ୍ ଆକର୍ଷଣଟି ତା'ର ମର୍ମସ୍ତ୍ୱତଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ପଚତ କର ଦେଇଥାଏ । ଏହ୍ ଆକର୍ଷଣଟି ଅମିତାଭ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ବପସ୍ତ୍ୱରେ ରହ୍ତଥିବା ସେହ୍ ମହାନ୍ କାହାଣୀଟିରେ ଏକ ଆତ୍ମସରୂପେ ନହ୍ତ ହୋଇ ରହ୍ତଛୁ । ଯେତେବେଳେ ଅମିତାଭ ବୁଦ୍ଧଙ୍କର ଆତ୍ମା ନବାଣର ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇଥିଲ, ସେତେବେଳେ ଅମିତାଭ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୁଦ୍ଧ ସେହିଠାରୁ ଲେଉଟି ଆସିଥିଲେ ଓ ସଂସାରର ଗୋଟିଏ ପୁରା ଜୀବ ଯେପରିକି ଦୁଃଖ ଓ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ରହୁଛୁ, ସେପରିକି କଦାପି ସେହି ଦ୍ୱାରଟିକୁ ଡେଇଁ ସେପାଖକୁ ଯିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ପ୍ରତିଜ୍ଞାବଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲେ । ଭଗବଦ୍ଗୀତାର ଏହି ଉଦାତ୍ତ ପଦଟିର ମୂଳରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହି ଅର୍ପଟି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ : "ମୁଁ ଅସ୍ମଦିଚ୍ଛିତଯୁକ୍ତ ସେହି ପରମ ଅବସ୍ଥାର କାମନା କରୁ ନାହିଁ, ପୁନର୍ଜନ୍ମରୁ ନିଷ୍କୃତି ପାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ କାମନା କରୁ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀମାନେ ଦୁଃଖ ଭିତରେ ଜର୍ଜର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ମୁଁ ସେହିମାନଙ୍କର ଦୁଃଖକୁ ଆପଣା ଉପରକୁ ବହନ କରିନେବାକୁ ଗୁହେଁ; ସେମାନେ ଯେପରି ସେହି ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାଇ ପାରିବେ, ସେଥିଲାଗି ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରିବାକୁ ଗୁହେଁ ।" ଏହାର ଦ୍ୱାଦଶ ପ୍ରେରଣ ହୋଇଛି ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର ଏକ ପତ୍ରରେ ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସନ୍ଦର୍ଭ ଆପଣାକୁ ଜନ୍ମଲବ୍ଧିତ ଭାବରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇଛନ୍ତି; ସେହି ମହାନ୍ ବେଦାନ୍ତୀ ଆପଣାର ପତ୍ରଟିରେ ଲେଖିଛନ୍ତି : "ମୋ ନିଜ ମୁକ୍ତି ଲାଗି ମୋର ଆଉ ଆଦୌ କୌଣସି ଅଭିଲାଷ ନାହିଁ; ମୁଁ ଏହି ସଂସାରରେ ବାରବାର ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଗୁହେଁ ଓ ସହସ୍ର ଦୁଃଖର ବରଣ କରିବାକୁ ଗୁହେଁ, ଯେପରିକି ମୁଁ ଅନ୍ତିମଧାଡ଼ିର ସେହି ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନଙ୍କର ଉପାସନା କରିପାରିବି; ଯେଉଁ ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନଙ୍କୁ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସକଳ ଆତ୍ମାର ସେହି ସମଷ୍ଟିରୂପ ଭଗବାନଙ୍କର ଉପାସନା କରିପାରିବି;—ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଦୁଷ୍ଟ ତଥା ଦୁଃଖୀଜନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ମୋର ଭଗବାନ ଓ ସକଳ ନୀଚ ତଥା ସକଳ ଜୀବଶ୍ରେଣୀ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥିବା ଧ୍ୟାନ ଓ ଦୁଃଖୀରୂପୀ ମୋର ଭଗବାନ,—ସେହିମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ମୋ ଉପାସନାର ବିଶେଷ ବସ୍ତୁ । ସେହି ଭଗବାନ, ଯିଏକି ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ, ସୁନ୍ଦର ଓ ପାପୀ ଏବଂ ଦେବତା ଓ ଜୀବ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ରହିଛନ୍ତି, ତୁମେ ତାହାଙ୍କୁହିଁ ଉପାସନା କର; ସେହି ଦୃଶ୍ୟମାନ, ଜ୍ଞେୟ, ବାସ୍ତବ ଏବଂ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କରହିଁ ଉପାସନା କର । ଆଉ ଯେତେ-ସାହା ପିତୁଳା ବା ମୂର୍ତ୍ତି ରହିଛନ୍ତି, ସବୁଯାକ ଭୁଲିଯାଅ । ଯାହାଙ୍କର କୌଣସି ଅତୀତ ଜୀବନ ନାହିଁ କି ଭବିଷ୍ୟତରେ କୌଣସି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନାହିଁ, ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ, ଯିବା ନାହିଁ କି ଆସିବା ନାହିଁ, ଯାହାଙ୍କ ଭିତରେ ଆମେ ଚିରକାଳ ଏକ ହୋଇ ରହିଆସିଛୁ ଏବଂ ଚିରକାଳ ସେହି ଏକ ହୋଇ ରହିବୁ, କେବଳ ତାଙ୍କର ଉପାସନା କର; ଆଉସବୁ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଭୁଲିଯାଅ !"

ଶେଷ ଦୁଇଟି ବାକ୍ୟରେ ବସ୍ତୁତଃ ସମ୍ପୃଷ୍ଟି ବିଷୟଟିର ସାରାଂଶ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ପାର୍ଥିବ ଜୀବନର ବର୍ଜନ ଦ୍ୱାରା ଅଥବା ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆତ୍ମ-ସଂହାର ଘଟାଇ ବ୍ୟକ୍ତିର ଏହି ଜୀବନରୁ ପଲାୟନ ଦ୍ୱାରା ଯଥାର୍ଥ ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ବା ବାରବାର ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିବାର ବନ୍ଧନଟି ଭିତରୁ ଯଥାର୍ଥ ନିସ୍ତାର ମିଳିବ ନାହିଁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯେପରି କେବଳ ଏକ ଭୌତିକ ଅର୍ଥରେ ପରିବାର ତଥା ସମାଜକୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟତ୍ର ଗଲ୍‌ଲେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଯଥାର୍ଥ ସଂସାରତ୍ୟାଗ ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ, ଠିକ୍ ସେହିପରି । ଯେଉଁ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ ଅଖଣ୍ଡ ଜୀବନ ଅଥବା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥିତ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣର ଆଦୌ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନାହିଁ, ମାନ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଜ ଓ ଅମର ଆତ୍ମା ନିତ୍ୟବଦ୍ଧମାନ ରହିଛନ୍ତି, ଅପଣାର ଅନ୍ତର ଭିତରେ ତାଙ୍କର ସହଜ ତଦାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିବାରେହିଁ ଯଥାର୍ଥ ମୁକ୍ତି ଓ ଯଥାର୍ଥ ପରିଣତି ରହିଛି । ଗୀତାର କହିବା ଅନୁସାରେ, ଯିଏ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭାବରେ ସବୁବେଳେ ମୁକ୍ତ ରହିଛି, ସେ ଯାବତ୍ପାପ୍ତ କର୍ମରେ ତତ୍ପର ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ କିଛୁହେଲେ କରୁ ନାହିଁ; କାରଣ ତା' ଭିତରେ ରହିଥିବା ପ୍ରକୃତିହିଁ ସବୁ କରୁଛି, ପ୍ରକୃତିର ପରମ ନିୟନ୍ତାଙ୍କର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଭିତରେ ରହି ପ୍ରକୃତିହିଁ ସବୁ କରୁଛି । ଠିକ୍ ସେହିପରି ତାକୁ ଏକଶତ ବାର ଶସ୍ତ୍ରର ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଜନ୍ମର ଜଞ୍ଜିରଟି ଭିତରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଅତିତୁର ପଦାର୍ଥର ଚକ୍ରଟି ମଧ୍ୟରୁ ସବଂଦା ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି; କାରଣ ସେ ସବଂଦା ସେହି ଜନ୍ମମରଣର ଅଖଣ୍ଡ ଚଦ୍‌ଗତତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଜୀବନଧାରଣ କରି ରହିଛି, ସେ ଏହି ଶସ୍ତ୍ରଗତ ଜୀବନଟି ଭିତରେ ଆଦୌ ରହି ନାହିଁ । ତେଣୁ ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିବାର ଦୁର୍ଗତିରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବା ସକାଶେ ଆମର ଯେଉଁ ଆସକ୍ତିଟି ରହିଛି, ଆମେ ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମର ନାନା ପିରୁଲା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ବୋଲ କହିବା; ଏବଂ ଆଉ ଯିଏ କେହି ସେଇଟିକୁ ଆବୋରି ଧରିଥାଉ ପଛକେ, ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକକୁ ସେହି ପିରୁଲାଟିକୁ ଖସିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଆପଣାଠାରୁ କାଢ଼ି ଫିଙ୍ଗିଦେବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ, ତା'ର ଯୋଗ ସକଳ ଜଗତର ବାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ କଦାପି ସୀମିତ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ; ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ମଧ୍ୟରେ ପରମ ବିଶ୍ୱଗତତା ଅର୍ଥାତ୍ "ସକଳ ଆତ୍ମାର ସେହି ସମଷ୍ଟିରୂପ"ର ଉପଲବ୍ଧିଟି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି । ତେଣୁ ସେହି ଯୋଗକୁ ଆମେ କଦାପି ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପରିଣତି ତଥା ପାଶମୁକ୍ତର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଭିତରେ ବାଡ଼ ଦେଇ ଛିଡାପାରିବା ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱଗତ ଯାବତ୍ପାପ୍ତ ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଇଥିବା ବେଳେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକ ତଥାପି ସେହି ପରମ ଭଗବାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସବୁଦା ସହଜ ଏକ ହୋଇ ରହିଥିବ; ତେଣୁ ତା' ଲାଗି ଏହି ବିଶ୍ୱ-ଜଗତରେ ଦିବ୍ୟ କର୍ମ କରିବାର ଷ୍ଟେଜଟି ସବୁବେଳେ ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

*

ମାନ ସେହି କର୍ମଟିକୁ ମନ ଦ୍ୱାରା ତଥାର ଦୌଣସି ନିମ୍ନ କିମ୍ବା ମାନସୀୟ ମାନଦଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରି ତଥାଇବାକୁ ପାରିବ ନାହିଁ; କାରଣ ତାହାର ତେତନା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାନସୀସ୍ଥ ସାବଣ୍ଡାସ୍ଥ ଜସ୍ୱମ ଏବଂ ସୀମାଙ୍କନ ପାଖରୁ କେତେକେତେ ଦୂରକୁ ବାହାର ଗ୍ଲଲ ଯାଇଥିବ ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ମଧ୍ୟକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତି ଯାଇଥିବ; ବାହ୍ୟ ଭଥା କ୍ଷଣିକର ଯାବଣ୍ଡାସ୍ଥ ଶାସ୍ୱନ ଭିତରୁ ବାହାର ଭାହା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତର ଆତ୍ମ-ଶାସ୍ୱନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବଷ୍ଟ ହୋଇଥିବ; ଏହି ସାନ୍ତତାର ନାନା ଆବଚ୍ଛକାସ୍ଥ ରୂପାସ୍ୱନଗୁଡ଼ିକ ଭିତରୁ ବାହାରଯାଇ ଭାହା ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତତାର ପଶ୍ଚାତ୍ମୁକ୍ତ ଆତ୍ମ-ନର୍ଦ୍ଧାରଣ ଭିତରେ ଯାଇ ପ୍ରବଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବ । "ସେ ଯେପଣ ଜ୍ଞବରେ ରହିଥାଡ଼ି ଅଥବା ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଡ଼ି ପଛକେ, ସେ ସଦ୍ଦା ମୋର ଭିତରେ ରହିଥାଏ ଓ ମୋର ଭିତରେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ ।"—ଏକଥା ଗୀତାରେ କୁହାଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରୁ ଯେଉଁସବୁ ଜସ୍ୱମ ଗଢ଼ାହୋଇ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ମୁକ୍ତ ଆତ୍ମାର ଷ୍ଟେଜରେ ପ୍ରସ୍ୟୋଗ କରିପାରିବା ନାହିଁ; ସେମାନଙ୍କର ମନଃପ୍ରସୂତ ସଂସ୍କାର ଏବଂ ପୂଂଜନର୍ଣ୍ଡସ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁସବୁ ବାହ୍ୟ ମାନଦଣ୍ଡ ଏବଂ ମାପକଗୁଡ଼ିକ ବାନ୍ଧି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହିଗୁଡ଼ିକ ଦେଇ ଆମେ ଏକ ମୁକ୍ତ ଆତ୍ମାର ବସ୍ତୁର କରିପାରିବା ନାହିଁ । ଏହିସବୁ ଭ୍ରାନ୍ତିମସ୍ଥ ନ୍ୟାସ୍ଥାଲସ୍ଥର ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାରଷ୍ଟେସ୍ଟି ଭିତରୁ ସେ ସଦ୍ଦା ବାହାରେହିଁ ରହିଛି । ସେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀର ବଶେଷ ପରିଧାନଟିକୁ ଧାରଣ କରିଛି ବା ଗୃହସ୍ଥର ପୁର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନଟିକୁ ଯାପନ କରୁଛି, ସେଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ; ସାଧାରଣତଃ ଲୋକେ ଯାହାକୁ ପୂଣ୍ୟ ଓ ପବିତ୍ର କାମ ବୋଲି କହନ୍ତି, ସେ ସେହିସବୁ କର୍ମ ଭିତରେ ବଡରଡ କର ରଖିଛି, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଭଥା ଶଙ୍କରଙ୍କ ପରି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସିଧା ଆଲୋକ ମଧ୍ୟକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବାରେ ସେ ଆପଣାକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିଛି ଅଥବା ଜନକଙ୍କ ପରି ରାଜ୍ୟଶାସନ କରୁଛି ଅଥବା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପରି ଜଣେ ସୈନ୍ୟାଧିକ୍ଷ ବା ସେନାନାସ୍ଥକରୂପେ ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ ଦଣ୍ଡାସ୍ଥମାନ ହୋଇଛି, ସେଥିରେ ବି ଆଦୌ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ । ସିଏ କ'ଣ ଆହାର କରୁଛି ବା ପାନ କରୁଛି, ଭା'ର ଅଭ୍ୟାସ ଓ ଅନୁଧାବନମାନ ମୁଖ୍ୟତଃ କ'ଣ ହୋଇ ରହିଛି, ସେ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳ ହେଉଛି ନା ବିଫଳ ହେଉଛି, ଭା'ର କାର୍ଯ୍ୟଟି ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ଗଢ଼ୁଛି ନା ସବୁ ଭାଙ୍ଗିଦେଉଛି, ସିଏ କୌଣସି ଏକ ପୁରାତନ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଛି ବା ଭାହାର ପୁନଃପ୍ରତିଷ୍ଠା କରୁଛି ଅଥବା ଭାହା ବଦଲରେ ଏକ ନୂତନ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପ୍ରବର୍ତ୍ତିନ କରିବା ଲାଗି ଉଦ୍ୟମ କରୁଛି, ଭାହାର ସଙ୍ଗୀ ଓ ସହଚରମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇବାରେ ଲୋକମାନେ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ଅଥବା ସେମାନେ ଏଭଳି ଲୋକ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ କି ସେମାନଙ୍କର ଉଚ୍ଚତର ଧର୍ମଜ୍ଞତାର ବୋଧ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ନିମ୍ନାସିତ ଏବଂ ତିରସ୍କୃତ କରି ରଖିଛି, ଭା'ର ଜୀବନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତଥା କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ତା'ର ସମସ୍ତାମସ୍ତିକ ବ୍ୟକ୍ତମାନେ ଅନୁମୋଦନ କରୁଛନ୍ତି, ଅଥବା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେ ଭୁଲ ବାଟରେ ପରଗ୍ଭଳତ କର ନେଉଛୁ ବୋଲ ସେମାନେ ତା'ର ନନ୍ଦାହିଁ କରୁଛନ୍ତି ଓ ଧର୍ମଗତ, ଜାତଗତ ତଥା ସାମାଜକ ନାନା ଦୋହତାକୁ ସେ ହସ୍ତାହ ଦେଉଛୁ ବା କୁଦୁଲାଇବାରେ ଲଗିଛୁ ବୋଲ ଲୋକେ ତାକୁ ଅପବାଦ ଦେବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି,—ଏହ ଯାବତୀସ୍ୱ କଥାର ଆଦୌ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ । ଅପର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କ୍ତର ଅଥବା ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତମାନେ ଠିକ୍ କର ଦେଇଥିବା କୌଣସି ନସ୍ୱମ ଦ୍ୱାର୍ସ ସେ ଆଦୌ ପରଗ୍ଭଳତ ହେଉ ନାହିଁ । ସେ ଆପଣାର ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ନର୍ଦ୍ଦେଶକୁହିଁ ମାନୁଛୁ, ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ପରମଶକ୍ତ ଦ୍ୱାର୍ସହିଁ ପରଗ୍ଭଳତ ହେଉଛୁ । ତା'ର ଅସଲ ଜୀବନଭୂମିଟି ତା' ଭତରେହିଁ ରହୁଛୁ; ଏବଂ ସେହ ଜୀବନଭୂମିର ଏକ ବର୍ଣ୍ଣନା ଦେବାକୁ ଯାଇ ଏହ କଥା କୁହାଯାଇ ପାରବ ଯେ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସେହ ପରମ ଅନନ୍ତ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଜୀବନଧାରଣ କର ରହୁଛୁ, ସେଇଠି ବଚରଣ କରୁଛୁ ଓ ସେଇଠି ଆପଣାର ଯାବତୀସ୍ୱ କର୍ମ କରୁଛୁ ।

ମାନ ଯଦ୍ ତା'ର କର୍ମଟି କୌଣସି ବାହ୍ୟ ନସ୍ୱମ ଦ୍ୱାର୍ସ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଶାସିତ ନହୁଏ, ତେବେ ତାହା କେବଳ ସୋଟିଏ ମାନ ନସ୍ୱମକୁ ମାନ ଚଳବ, ଯାହାକ ଆଦୌ କୌଣସି ବାହ୍ୟ ନସ୍ୱମ ନୁହେଁ; ବ୍ୟକ୍ତଗତ କୌଣସି ବାସନା ବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତା'ର କର୍ମକୁ ଦୋଲ ମନାଇ ନେବ ନାହିଁ; ମାନ ସେହ କର୍ମ ଏହ ବିଶ୍ୱଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ରହୁଥିବା ଏକ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଆତ୍ମଶାସିତ ଓ ଭେଣ୍ଡୁ ପୁଣାସିତ ଦ୍ରବ୍ୟ କିସ୍ୱାତ୍ମକତାରହିଁ ଏକ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିବ । ଗୀତାରେ ଘୋଷଣା କର୍ସାଇଛୁ ଯେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତର କର୍ମ କଦାପି କୌଣସି ବାସନା ଦ୍ୱାର୍ସ ପରଗ୍ଭଳତ ହେବ ନାହିଁ; ମାନ ଜଗତ୍ପ୍ରସ୍ପାରକୁ ଏକନ ଧାରଣ କର ରଖିବା ଦଗରେହିଁ ତାହା ପ୍ରେରତ ହୋଇ ରହିବ, ଜଗତର ଶାସନ, ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଏବଂ ପ୍ରଗ୍ଭଳନ ଦଗରେ ତଥା ତାହାକୁ ତା'ର ନର୍ଦ୍ଦେଶିତ ପଥଟିରେ ପ୍ରତଷ୍ଠିତ କର ରଖିବା ଦଗରେହିଁ ତାହା ପ୍ରେରତ ହୋଇ ରହିବ । ଏହ ଅନୁଜ୍ଞାଟିର ଏପର ଏକ ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କର୍ସାଇଛୁ ଯେ ଯେହେତୁ ସଂସାର ହେଉଛୁ ଏକ ଭ୍ରମ ଏବଂ ଅଧିକାଂଶ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଏହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, କାରଣ ସେମାନେ ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପିବା ଲଗି ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇପାର ନାହାନ୍ତି, ପାଶମୁକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଏଠାରେ ବାହ୍ୟ ଭୂମିରେ ଏପର କାର୍ଯ୍ୟ କରବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ସମାଜର ନସ୍ୱମ ସେମାନଙ୍କ ସକାଶେ ଯେଉଁସବୁ କର୍ମର ନର୍ଦ୍ଧାରଣ କରଦେଇଛୁ, ତଦ୍ଦ୍ୱାର୍ସ ସେମାନେ ସେହସବୁ ଆତ୍ମରଗତ କର୍ମରେ ସ୍ଥିରନଷ୍ଠ ହୋଇ ରହିବା ଲଗି ସବଦା ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ପାଇଥିବେ । ଯଦ୍ ତାହାହିଁ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଏହାକୁ କେବଳ ଏକ ଦୈନ୍ୟଗ୍ରସ୍ତ ସ୍ଥାନ ନସ୍ୱମ ବୋଲହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶାଲୀନହୃଦସ୍ୱ ବ୍ୟକ୍ତ ଏଇଟିକୁ ବର୍ଜନ କରିବ ବରଂ ଅମିତାଭ ବୁଦ୍ଧଙ୍କର ସେହି ଦବ୍ୟ ନ୍ରତିଟିକୁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ସେହି ଈଦାଉ ପ୍ରାର୍ଥନାଟିକୁ ତଥା ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର ସେହି ଆବେଗପୂର୍ଣ୍ଣ ଆକାଙ୍କ୍ଷାଟିକୁହିଁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବେ । ମାନ, ଯଦି ଆମେ ବରଂ ଏହି ବସ୍ତୁର ବା ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବା ଯେ ଫସାର ହେଉଛି ଏପରି ଏକ ଚନ୍ଦନ, ଯାହାକି ଏକ ଦବ୍ୟ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରରେହିଁ ପରସ୍ଫୁଲିତ ହେବାରେ ଲଗିଛି, ଯାହା ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁହିଁ ଗତି କରିଯାଉଛି; ଏବଂ, ତାଙ୍କ ଲଗି ଏପର୍ଯନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ବାଙ୍କା ରହିଥିବା ତାଙ୍କ ନଜର ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଚାଁଚାର ଭଗବାନ ଏହିପରି ଏକ କର୍ମରେ ସଦାରତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଛନ୍ତି, ତେବେ ଆମ ଲଗି ଏହି ମହାନ୍ ନର୍ଦ୍ଦେଶଟିର ଏକ ଗଭୀର ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଛଡିବ । ସେହି ଦବ୍ୟ କର୍ମରେ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବା, ଏବଂ ଫସାର ଭିତରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲଗି ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିବାହିଁ ସେତେବେଳେ କର୍ମଯୋଗୀର ନସ୍ୟମ ହୋଇ ରହିବ; ଫସାର ଭିତରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲଗିହିଁ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା ଏବଂ ଭେଣ୍ଡୁ, ଯେପରିକ ପରମ ଦବ୍ୟତା ଆପଣାକୁ ଏଠାରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବ, ଆପଣାର ଏହି ଅଜ୍ଞାତ ତଥା ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଯାନାରେ ସେକୌଣସି ମାର୍ଗ ଦ୍ୱାରା ହେଉ ପଛକେ, ପୃଥିବୀ ଯେପରି ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଯାଇପାରିବ ଏବଂ ସେହି ଦବ୍ୟ ଆଦର୍ଶଟିର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ନକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇପାରିବ, ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଭାବରେହିଁ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କର୍ମ କରିଯିବା,—ଏହାହିଁ କର୍ମଯୋଗୀର ନସ୍ୟମ ହୋଇ ରହିବ ।

ସେ ଆପଣାର ଏହି କର୍ମକୁ କପର କରିବ, କେଉଁ ବଶେଷ ସ୍ୱଭାବରେ କରିବ, ସେଇଟିକୁ କୌଣସି ସାଧାରଣ ନସ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା ନରୂପିତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ନସ୍ୟମଟି ଭିତରୁ ବକଶିତ ଏବଂ ନରୂପିତ ହେବ; ଏହାର ନରୂପଣ କରିବା ହେଉଛି ପରମେଶ୍ୱର ଏବଂ ଆମ ନଜ ଆତ୍ମାଟି ଭିତରେ ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ, ସେହି ସଙ୍ଗୋଚ ପରମାତ୍ମସତ୍ତା ଏବଂ ତାଙ୍କର କର୍ମରେ ନମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ବ୍ୟକ୍ତଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ । ଏପରିକ ପ୍ରକୃତ ପାଶମୁକ୍ତର ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ସେମିତି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆତ୍ମସତ୍ତାଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚେତନ ହେବାକୁ ଲାଗିବା, ସେତେବେଳେ ସେହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆତ୍ମସତ୍ତାରୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଅନୁମତିର ଉନ୍ମେଷ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ଚଦ୍ଗତ ଭାବରେ ନରୂପିତ ହୋଇଥିବା ନର୍ଣ୍ଣୟଟି ଆସି ଆମ ପାଟରେ ପହଞ୍ଚିଯାଏ । ଆମକୁ ଯେଉଁ କର୍ମଟି କରିବାକୁ ହେବ, ତାହାର ଜ୍ଞାନଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସେହି ଭିତରୁହିଁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କୌଣସି ବଶେଷ କର୍ମ, କର୍ମର କୌଣସି ନସ୍ୟମ, ରୂପ ବା ବାହାରୁ ନର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ଦଆଯାଇଥିବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କୌଣସି ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ସ୍ୱାଭାବିକ ମଧ୍ୟ କେହି ମୁକ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱା ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କର୍ମ ବୋଲି କଦାପି କହିପାରିବ ନାହିଁ । କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ, ସେହି କର୍ମଟିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ କହିବା ଲାଗି ଗୀତାରେ ଯେଉଁ କଥାଟିର ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି, ସେଥିରେ ତାହା ବସ୍ତୁତଃ ଏହି ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରି ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ଫଳ ଲାଗି କୌଣସି ଦୃଷ୍ଟି ନରଖି ଆମେ ଆମର ସକଳ କର୍ମ କରିଯିବା । ମାତ୍ର ଏଇ ହେଉଛି ଏପରି ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁର, ଯାହାକି ଇଚ୍ଛାପ୍ରୀତ୍ୟ ଫଟ୍ଟୁରୁ ଜନ୍ମଲାଭ କରିଛି; ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପ୍ରୀତ୍ୟ ବସ୍ତୁରର କଲ୍ପନାଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ନୈତିକତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ବୋଲି କହିପାରିବା, ଅନ୍ତର୍ଗତ ଗଭୀରତା ଅପେକ୍ଷା ସେଗୁଡ଼ିକରେ ବାହ୍ୟତାହିଁ ଅଧିକତର ଭାବରେ ରହିଛି । 'କର୍ତ୍ତବ୍ୟ' ବୋଲି ଏପରି କୌଣସି ସାଧାରଣ ବା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବସ୍ତୁ କେଉଁଠିହେଲେ ନାହିଁ । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର କେବଳ ନାନା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକ ଆମର ପରିବେଶଟି ଦ୍ୱାରା, ଆମର ସାମାଜିକ ନାନାବିଧ ସମ୍ବନ୍ଧ ଦ୍ୱାରା ତଥା ଜୀବନରେ ଆମର ବାହ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ନିର୍ଣ୍ଣୀତ ହୋଇଥାଏ । ଅପରପକ୍ଷ ନୈତିକ ପ୍ରକୃତିଟିକୁ ଭାଲମ କର ଆଣିବାରେ ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥ-ପ୍ରେରିତ ବାସନାର କର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ନିରୁତ୍ସାହିତ କରୁଥିବା ଏକ ମାନଦଣ୍ଡକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବାରେ ଏଗୁଡ଼ିକର ଅନେକ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି । ଏକଥାଟି ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଧକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆଲୋକ ବୋଲି କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଉପଲବ୍ଧି ନକରିଛି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା' ପାଖରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଆଲୋକ ବୋଲି ଯାହାକିଛି ରହିଛି, ସେ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆପଣାକୁ ପରିଚାଳିତ କରିଥିବ; ଏବଂ ସେତେବେଳେହିଁ ସେ ଆପଣା ଲାଗି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ତଥା ଧେୟ ପ୍ରଭୃତି କେତେକ ମାନଦଣ୍ଡର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବ ଓ ତାହାକୁହିଁ ପାଳନ କରିଥିବ । ମାତ୍ର ତାହା ଯାହା ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଏକ ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁ; ଏଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଆତ୍ମାର ଉପାଦାନ ନୁହନ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ କଦାପି ଏହି ପଥରେ କର୍ମର ଚରମ ମାନଦଣ୍ଡରୂପେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆଦେଶ ଆସିବ, ସେତେବେଳେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ହେଉଛି ସୈନିକର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ; ଏପରିକ ତା'ର ନିଜ ଜ୍ଞାତ କୁଟୁମ୍ବଙ୍କ ଉପରେ ଗୁଳି ଚଲାଇବା ମଧ୍ୟ ତା'ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ; ମାତ୍ର ଏହିପରି ଏକ ମାନଦଣ୍ଡକୁ ଅଥବା ଏହାର ଭିତ୍ତିଭୂମି କୌଣସି ମାନଦଣ୍ଡକୁ ମୁକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଉପରେ କଦାପି ଲଦି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଭଲ ପାଇବା, ସମବେଦନା ଅନୁଭବ କରିବା, ଆମ ସତ୍ତ୍ୱାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ୟଟିର ବୋଲି ମାନିବା, ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ପାଳନ କରିବା,—ଏଗୁଡ଼ିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନୁହେଁ, ପ୍ରକୃତ ଭଗବାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଆରୋହଣ କରି ପାରିଥିବା ସଙ্গେସଙ্গে ଏଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତିର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବିଧାନ ବା ଧର୍ମରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରଶକ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ; ଆତ୍ମାର ଏକ ସ୍ଥିତିରୁହିଁ ଏହା ଏକ କର୍ମରୂପେ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସେ, ଚିଦ୍‌ଗତତାର ଏକ ଛାଞ୍ଚ ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ପାଶମୁକ୍ତ ହୋଇ କର୍ମ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର କର୍ମ ଠିକ୍ ଏହିପରି ଭାବରେ ଆତ୍ମାରୁହିଁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସିବ; ପରମ ଦିବ୍ୟତା ସହିତ ତା'ର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମିଳନର ଏକ ସ୍ୱାଭାବିକ ପରିଣାମରୂପେହିଁ ଏହି କର୍ମ ତାହା ପାଖକୁ ଆସିବ ଓ ତା' ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆସିବ, ମାନସିକ ଭାବନା ଓ ମାନସିକ ଫଳରୁ, ବ୍ୟାବହାରିକ ବୁଦ୍ଧି ବା ସାମାଜିକ ବୋଧର କୌଣସି ଇନ୍ଦ୍ରିୟନକାଙ୍କ୍ଷା ରଚନା ଦ୍ୱାରା ତାହା କଦାପି ଉଆରି ହୋଇ ନଥିବ । ସାଧାରଣ ଜୀବନରେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ, ସାମାଜିକ ବା ପରମ୍ପରାଗତ ନିୟମ, ମାନଦଣ୍ଡ ଅଥବା ଆଦର୍ଶ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ହୋଇ ରହିବ; ମାନ ଥରେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମପଥରେ ଆମର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲେ ଏଇଟି ବଦଳରେ ଆମର ଆତ୍ମ-ଶୃଙ୍ଖଳା, ମୁକ୍ତି ତଥା ପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତି ଲଗି ଆବଶ୍ୟକ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ତଥା ବାହ୍ୟ ନିୟମ ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀବନସ୍ଫୁରଣାର ଗତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏପରି ଏକ ଜୀବନପ୍ରଣାଳୀ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାକି ଆମ ଅନୁସୃତ ପଥର ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବ, ଅଥବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ତଥା ଶିକ୍ଷକ, ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବ ବା ଆମ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହେଉଥିବ । ମାନ ଆତ୍ମିକ ଅନନ୍ୟତା ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାର ସଂଶ୍ଳେଷ ସ୍ଥିତିରେ ବାହ୍ୟ ଯାବତୀୟ ମାନଦଣ୍ଡକୁ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ବା ଅପସୃଷ୍ଟି ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଆମେ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଆଦେଶକୁହିଁ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ତଥା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପାଳନ କରିବାହିଁ ବାକୀ ରହିଯିବ; ଆମର ସତ୍ତା ତଥା ପ୍ରକୃତିର ସମସ୍ତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସତ୍ୟଟିକୁ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ତତ୍ତାର୍ଥ କରି ଦେଇଥିବା ଏକ କର୍ମ କରିବାହିଁ ବାକୀ ରହିଯିବ ।

*

ସ୍ପନ୍ଦନ ଦ୍ୱାରା ନିରୂପିତ ତଥା ଅନୁଶାସିତ କର୍ମହିଁ ଆମର କର୍ମଗତ ବିଧାନ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ, ଗୀତାର ଏହି ବଚନଟିକୁ ଆମେ ଏହିଭଳି ଏକ ଉତ୍ତରତର ଅର୍ଥରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା । ଏଠାରେ ସ୍ପନ୍ଦନ କହିଲେ ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ଆମର କୌଣସି ଅଗତ୍ୟର ସ୍ଥୂଳ ସ୍ପନ୍ଦନ, ଚରମ କିମ୍ବା ଅତ୍ୟାସଗତ ଆବେଗକୁ ଆଦୌ ବୁଝାଉ ନାହିଁ, ମାନ ଫସ୍ପୃତ ଭାସାରେ ଥିବା ଶବ୍ଦଟିର ଆକ୍ଷରିକ ଅର୍ଥରେ ତାହା ଆମର ସ୍ୱ-ଭାବକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି; ଆମର ସମସ୍ତ ପ୍ରକୃତିକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆମ ଆତ୍ମାର ଦିବ୍ୟ ଉପାଦାନଟିକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ମୂଳଭୂମିଟିରୁ ଯାହାକିଛିର ଉନ୍ମେଷ ଘଟୁଛି ବା ଏହି ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକରୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯାହାକୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସୁନ୍ତୁ, ତାହାର ସଦ୍ଦା ଏକ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତା ରହିଛୁ, ସମ୍ପର୍କତା ରହିଛୁ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥତା ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ । ଏବଂ ଏଭଳକୁ ଗୁଡ଼ିଦେଲେ ଆଉ ସବୁକିଛୁ—ଆମର ଯାବତୀୟ ମତ, ଆବେଗ, ଫଗ୍ଗାର ଭଳା ବାସ୍ତବ,—କୁ ଆମେ ଦୁଏଟ କେବଳ ଉପରୁକ୍ତଗଟାରହିଁ କେତେଟା ରଚନା ବୋଲି କହିବା ବା ସତ୍ତ୍ୱର ଆକସ୍ମିକ ଝିଅଲ ବୋଲି କହିବା ଅଥବା କେତୋଟି ବାହ୍ୟ ଅଧ୍ୟାତ୍ମେପ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା । ସେଗୁଡ଼ାକ କେତେପ୍ରକାରେ କୁଆଡ଼େ ଖସିଯିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତୁ, କେତେଦ୍ରବେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ, ମାତ୍ର ଆରଟି ଅର୍ଥାତ୍ ଏଇଟି ସଦାସ୍ଥିର ଓ ସତତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମର ଅସଲ ପରିଚୟ କହିଲେ ପ୍ରକୃତ ଆମ ଭିତରେ ବର୍ତ୍ତମ ସମସ୍ତରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟନବାହକ ରୂପାୟନଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝାଇବ ନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମର ସ୍ଥାସ୍ଥୀତ୍ୱକରେ ସତତ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତକାଙ୍କ୍ଷ ଆକୃତିଟି ବୋଲି ଆଦୌ କୁହାଯିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଆଧାତ୍ମିକ ବା ଚିତ୍ରଗତ ସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁହିଁ ଆମର ଅସଲ ସଜ୍ଜା ବୋଲି କୁହାଯିବ ଏବଂ ସେହି ଚିତ୍ରଗତ ସତ୍ତ୍ୱାହିଁ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତରେ କାଳର ଭୂମି ଉପରେ ଅତଳ ତଥା ଅଟଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ଚିତ୍ରଗତ ସତ୍ତ୍ୱା କହିଲେ ତା' ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ଆତ୍ମିକ ସମ୍ଭୂତିଟି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ ।

ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ୍ତ ଯେ ଆମେ ଆମ ସତ୍ତ୍ୱାର ଏହି ଯଥାର୍ଥ ଅନ୍ତର୍ଗତ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା କରି ଚିହ୍ନି ନେଇ ପାରିବା ନାହିଁ; ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଅନ୍ତଃଟି ଭିତରେହିଁ ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଥିବ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ବ୍ୟକ୍ତିଟି ଆମଠାରୁ ଅନ୍ତରାଳ ଓ ଆଡ଼ୁଆଳ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ କେବଳ ପରିବେଶାଗତ ଉପରୁକ୍ତଗୀସ୍ୱ ଓ ଅସ୍ଥାସ୍ୱୀ ନାନା ଧାରଣା, ଆବେଗ, ବାସ୍ତବ, ପ୍ରବର୍ତ୍ତିନା ଏବଂ ଅଧ୍ୟାତ୍ମେପରହିଁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ଲଗିଥିବା ବା ଆମର ଏହି ସାମସ୍ଥିକ ମାନସିକ, ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଭୌତିକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ରୂପାୟନଗୁଡ଼ିକରହିଁ ବରତନା କରିବାରେ ଲଗିଥିବା; ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ସତ୍ତ୍ୱା ଏବଂ ଏକ ନିମ୍ନତର ବଶ୍ୱପ୍ରକୃତିର ଗ୍ରୁପ ମଧ୍ୟରେ ହେଉଥିବା ଏକ ପ୍ରତିନିସ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ଆମ ଲଗି ତଥାର ହୋଇଥିବା ଆମର ସେହି ନଶ୍ୱର, ପଶ୍ଚାକ୍ଷଣାତ୍ମକ ଏବଂ ଗଠନାତ୍ମକ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାରହିଁ ନାନା ବରତନା କରିବାରେ ଲଗିଥିବା । ଯେତିକ ଅନୁପାତରେ ଆମେ ନିଜକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରି ଆଣୁଥିବା, ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟ ଆପଣାକୁ ସେତିକ ସ୍ପଷ୍ଟତ୍ୱରେ ଘୋଷିତ କରି ଦେଉଥିବ; ବାହାରୁ ଆସୁଥିବା ପ୍ରବର୍ତ୍ତିନାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିଟି ସେତେ କମ୍ ପରିମାଣରେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଥିବ ବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମର ସ୍ଥୂଳ ମନୋରଚନାଗୁଡ଼ିକରେ ସେଉକ କମ୍ କଲ୍ଲହୋଇ ରହୁଥିବ । ଯେତେବେଳେ ଅହଂଗତତା ଗ୍ଲଲଯିବ ଓ ପ୍ରକୃତ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ଆମର ସକଳ କର୍ମ କେବଳ ଆତ୍ମାର ନର୍ଦ୍ଦେଶରୁହିଁ ଜନ୍ମଲଭ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ଚଦ୍ଗତତାର ଗଙ୍ଗାର ଭଲ ଅଥବା ଉଚ୍ଚ ଶିଂରଗୁଡ଼ିକରୁ ଆବର୍ଭୂତ ହୋଇ ଆସିବ; ଅଥବା ତାହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୃଦରେ ସେହି ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରଣାସିତ ହୋଇ ରହିବ, ସିଏକ ସବୁବେଳେ ଆମ ହୃଦସ୍ଥର ଜଭୂତ ଗଙ୍ଗାର ମଧ୍ୟରେ ଆସୀନ ହୋଇ ରହିଥିଲେ । ଯୋଗୀ ବଶ୍ୱାସ ଏବଂ କର୍ମର ଯାବତୀସ୍ୱ ପରମଂରୁଗତ ନସ୍ୱମ ବା ସ୍ୱନଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ଲଡ଼ ଗ୍ଲଲଆସିବ, ଆଗରୁ ସ୍ଥିତ୍ୱିକୃତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସକଳ ବାହ୍ୟାଚରଣଗତ ବଧାନକୁ ଗ୍ଲଡ଼ିଆସିବ, ବାହ୍ୟ ସ୍ଥୂଳ ପ୍ରକୃତିର ସକଳ ସଂରଚନାକୁ ଗ୍ଲଡ଼ିଆସିବ, ସକଳ ଧର୍ମକୁ ଗ୍ଲଡ଼ିଆସିବ ଏବଂ କେବଳ ପରମ ଦିବ୍ୟପୁରୁସଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆଶ୍ରସ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିବ,—ଗୀତାରେ ଯୋଗୀ ଲ୍ଲଗି ଏହି ସଙ୍କୋଚ ତଥା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କଥାଟି ଉକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ସେ ସକଳ ବାସନା ଏବଂ ସକଳ ବାଛବେବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସକଳ ଜୀବଙ୍କ ସହିତ ଏକାଭୂତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେହି ଅନନ୍ତ ପରମସତ୍ତ୍ୟ ତଥା ପରପୁର୍ଣ୍ଣ ଶୁଦ୍ଧତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଜୀବନଧାରଣ କରୁଥିବ ଏବଂ ଆପଣା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚେତନାର ଗଙ୍ଗାରତମ ଭଲରୁହିଁ ସେ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ ଲ୍ଲଗି ପ୍ରେରତ ହେଉଥିବ, ସେ ଆପଣାର ବନାଶସ୍ୱନ, ଦିବ୍ୟ ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅନୁଶାସିତ ହେଉଥିବ; ତେବେ ତାହାର ଯାବତୀସ୍ୱ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଚଦ୍ଗତତା ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତିର ମଧ୍ୟଦେଇ ପରଗ୍ଲଲତ ହେବାରେ ଲ୍ଲଗିଥିବ, ଯାହାକି ଯାବତୀସ୍ୱ ଜ୍ଞାନୋପାର୍ଜନ, ଯାବତୀସ୍ୱ ସଂଗ୍ରାମ, କର୍ମାଚରଣ, ପ୍ରେମ ତଥା ସେବା-ପରଚର୍ଯ୍ୟା ଭିତରେ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ସଂବଦ୍ଧ। ଦିବ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ସେହି କର୍ମ ଏହି ଜଗତରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ କରଦେବା ଲ୍ଲଗି ଅର୍ଥାତ୍ କାଳ ମଧ୍ୟରେ କାଲାତୀତଙ୍କରହିଁ ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲ୍ଲଗି ପରଗ୍ଲଲତ ହୋଇ ଯାଉଥିବ ।

ଏକ ଦିବ୍ୟ କର୍ମ,—ଯାହାକି ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ, ମୁକ୍ତ ତଥା ପ୍ରମାଦଶୂନ୍ୟ ଭିତରେ ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମ ଚଦ୍ଗତ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାରି ଆଲୋକ ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଭୂତ ହୋଇ ଆସୁଥିବ, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ମଯୋଗର ସର୍ବଶେଷ ସ୍ଥିତି ବୋଲି ଜାଣିବା । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭିତରେ ଆମେ ଏହି ସଂସାରମସ୍ୱ ଦୁଃଖରୁ ନଷ୍କୃତି ଲଭ କରିବା,—ଏହାକୁହିଁ ଆମେ କଦାପି ଆମ ମୁକ୍ତି-ଅନ୍ୱେଷଣର ଯଥାର୍ଥତମ କାରଣ ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ମୁକ୍ତିର ଉପଲବ୍ଧି ସହିତ ସେହି ନଷ୍କୃତି ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଯାଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାରିବ; ମାତ୍ର ଆମେ ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସହିତ ଏକାତ୍ମତା ଲାଭ କରିବା, ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଓ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବା,—ଏହାକୁହିଁ ସେହି ମୁକ୍ତ-ଅନ୍ୱେଷଣର ଯଥାର୍ଥତମ କାରଣ ବୋଲି କୁହାଯିବ। ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବରେ ଯେ ଆମେ ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରକୃତିର ଉପଲବ୍ଧିର କରିପାରିବା ଏବଂ ଏପରିକ ଦେବତାମାନଙ୍କ ପରି ହୋଇଯାଇ ପାରିବା, ଏହାହିଁ ଆମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାସନ୍ଧାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ଥିତି, ଶୁଦ୍ଧତା, ଜ୍ଞାନ, ବଳ, ପ୍ରେମ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟସନ୍ଧାନର ଆଦୌ ଯଥାର୍ଥତମ କାରଣ ନୁହେଁ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ଏହି ସନ୍ଧାନରେ ସଫଳତା ଲାଭ କଲେ ସେହି ଉପଲବ୍ଧିଗତି ମଧ୍ୟ ଆମ ଲାଗି ନିଶ୍ଚିତ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରିବ; ମାତ୍ର ଏହି ବିମୋଚନ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଲାଭ ଯେ ଆମ ଭିତରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିରୂପେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏହି ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଆମ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ଏକ ନିମନ୍ତବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ସଦାଦା ଅଭିପ୍ରେତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଆମ ପୂର୍ଣ୍ଣତାସନ୍ଧାନର ସଂଯଥାର୍ଥ କାରଣ। ମୁକ୍ତି, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦମୟୀ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେପରିକ ତାହା ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବ। ଏପରିକ ଆପଣାର ଅଜ୍ଞାନସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରକୃତିରେ ଏକ ବିଶ୍ୱଗତ ଷେନରେହିଁ ବିଚରଣ ଓ ଜୀବନଯାପନ କରୁଥାଏ, ବିଶ୍ୱଗତ ପରମ ଲକ୍ଷ୍ୟସିଦ୍ଧିର ସାଧନ ଲାଗିହିଁ ଜୀବନ ବହନ କରୁଥାଏ; କାରଣ ଆପଣା ଅହଂର ସୀମାବଦ୍ଧ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ କାମନାର ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ଅନୁଧାବନଷେନସିଦ୍ଧିରେ ସେ ଆପଣାର ଅହଂପ୍ରଣୋଦିତ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବିଶ୍ୱଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରକୃତିରହିଁ କର୍ମ ତଥା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ ଲାଗି ଆପଣାର ଅବଦାନଟି ଦେବାକୁହିଁ ସେହି ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ବାଧ୍ୟ ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ। ମାତ୍ର ଏଥିରେ କୌଣସି ସତ୍ତେଜନ ଅନୁପ୍ରାପ୍ତ ନଥାଏ, ଏହା ବଡ଼ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନରେହିଁ ସମାହିତ ହେଇଥାଏ; ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧ-ବିକଶିତ ତଥା ଅର୍ଦ୍ଧ-ଚେତନାଯୁକ୍ତ, ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ଅଶୋଧିତ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଲାଗିହିଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାର ଅବଦାନଟିକୁ ଦେବାରେ ଲାଗିଥାଏ। ଯେତେବେଳେ ସେ ଆପଣାର ଅହଂପାଶଟିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହାର ବ୍ୟକ୍ତିପରିବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯୁଗପତ୍ ଜୀବରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଓ ଆପଣାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରେ। ଏହିପରି ଜୀବରେ ମୁକ୍ତ, ଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ବ୍ୟକ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟ ଆତ୍ମା, ଯାହା ତାହା ଲାଗି ମୂଳରୁହିଁ ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ସଚେତନ ତଥା ପ୍ରମୃଣ୍ଣ ଜୀବରେ କେବଳ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ତଥା ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଲାଗିହିଁ ବାସ କରିବାକୁ ଲକ୍ଷେ, ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବିଶ୍ୱଜଗତରେ କେବଳ ତାଙ୍କର ପରମ ଇଚ୍ଛାର ପୂରଣ ଲଗି ବାସ କରିବାକୁ ଲଗେ ।

ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗରେ ଆମେ ଦୁଏତ ଏପର ଏକ ସ୍ଥାନରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯାଇ ପାରିବା, ସେଠାରେ କ ଆମେ ଇଚ୍ଛାକଲେ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ତଳା ବିଶ୍ୱଜଗତ ଉପରେ ସତେଅବା ଲମ୍ଫପ୍ରଦାନ କର ଏକାବେଳକେ ସେପାଖକୁ ବାହାରିଯାଇ ପାରିବା; ସକଳ ଜୀବନ, ଇଚ୍ଛା, କର୍ମ ତଥା ପ୍ରକୃତର ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିସ୍ପର୍ଦ୍ଧା ମଧ୍ୟରୁ ବାହାର ଘୋଲିଯାଇ ପାରିବା ଏବଂ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତତା ମଧ୍ୟରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ରହି ଓ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଗୃହୀତ ହୋଇଯାଇ ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇ ପାରିବା । ଏପର ଏକ ଗତ ଈଶ୍ୱର-ଜ୍ଞାନ ଲଗି କଦାପି ବାଧତାମୂଳକ ନତ୍ରେଲେହେଁ ତଥାପି ଆତ୍ମା ଏପର ଏକ ନିଶ୍ଚିତି ଦୁଏତ ବେଶ୍ ଗ୍ରହଣ କରିପାରେ ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଆତ୍ମସଷ୍ଟି ଠିକ୍ ଏହି ବିଶେଷ ଭୂମିକାଟିକୁ ସ୍ୱୀକାର କର ନେଇପାରେ । ଭକ୍ତର ମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଶ୍ରଦ୍ଧାନୁରକ୍ତ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାସମସ୍ୱିତାର ଏକ ପ୍ରଗାଢ଼ତାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଦୁଏତ ସେହି ସଦ୍ୱୋଧ ପରମ ସଦ୍ପ୍ରେମାସ୍ପଦଙ୍କ ସହିତ ଯାଇ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିପାରୁ ଏବଂ ସେଇଠି ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତର ଦିବ୍ୟାଭିଭୂତିଟି ଭିତରେ ଚିରକାଳ ଲଗି ରହି ଯାଇପାରୁ; କେବଳ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟରେହିଁ ନିମଜ୍ଜିତ ରହିପାରୁ, ତାଙ୍କର ସହିତ ଏକ ଆନନ୍ଦଲୋକରେହିଁ ନିବଡ଼ ଜୀବରେ ଛନ୍ଦୋଇ ରହିପାରୁ; ସେତେବେଳେ ତାହାହିଁ ଆମ ସତ୍ତାର ବିଶେଷ ଆବେଗ ହୋଇ ରହିପାରେ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସିଦ୍ଧିର ଭୂମିରେ ସେ ଏଇଟିକୁହିଁ ଆପଣା ଲଗି ବେଶ୍ ବାଛି ନେଇପାରେ । ମାନ୍ଦ କର୍ମର ମାର୍ଗରେ ଆମ ସମକ୍ଷରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ସମ୍ଭାବନା ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଯାଏ । କାରଣ ସେହି ମାର୍ଗଟିରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଆମେ ପ୍ରକୃତର ବିଧାନ ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକରୂପ ହୋଇଯାଇ ମୁକ୍ତି ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିପାରୁ; ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ଥିତିଭୂମିଟି ପର ଆମର ଇଚ୍ଛା ତଥା ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକାତ୍ମ ହୋଇଯାଇ । ଏହି ସମ୍ମିଳନର ସ୍ୱାଭାବିକ ଫଳସ୍ୱରୂପ କର୍ମ କରିବାର ଏକ ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଯାଏ, ଏହି ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ମୂର୍ତ୍ତି ରୂପଟି ଜୀବରେ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ସଂପ୍ରେରିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଦିବ୍ୟ ଜୀବନଗଠନ ସମ୍ଭବ ହୁଏ । ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗରେ ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ମାର୍ଗଗତ ଆପଣା ଆପଣାର ବିଶ୍ୱାରଧର୍ମୀ ନିସିଦ୍ଧତାଗୁଡ଼ିକ ପରିତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି, ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଳିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ବା ଅନ୍ୟତ୍ରରେ କହିଲେ, ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରୁ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ଘୋଡ଼ାଇ ରହିଥିବା ମନର ପରଦାଟି ଭିତରୁ ବାହାରିଆସି ଆମେ ସେତେବେଳେ ପରମ ବିଶ୍ୱାତୀତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ନିବାସ କରିବାକୁ ଲଗୁ, ଦୁଇସ୍ତର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶ୍ରଦ୍ଧାକଳରେ ଏକ ପରମ ପ୍ରେମ ତଥା ଆନନ୍ଦର ଏକତ୍ରବଦ୍ଧତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକଷ୍ଟ ହେଉ ଏବଂ ଆମର ସତ୍ତ୍ୱଗତ ଯାବତୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ କେବଳ ସେହି ଏକ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଙ୍କର ଭୂମିକୃଦ୍ଧି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ; ଆମର ଇଚ୍ଛା ତଥା ସଦ୍ଭବଧ କର୍ମ ସେହି ଚୋଟିଏ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେଦ୍ଧି ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ସେହି ହୃଦ୍ୟ ପ୍ରକୃତିର ଗଠନଶୀଳ ପରିପୂର୍ତ୍ତିଭାଟିକୁ ଲାଭ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନବୋଦଶ ପରିଚ୍ଛେଦ*

ଅନ୍ତଃମାନସ ଓ କର୍ମଯୋଗ

ଆପଣାର ସମସ୍ତ ତଥା ଚରମ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିରେ ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅପରହାର୍ଯ୍ୟ ଉପାଦାନରୂପେ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା ଏବଂ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଦିବ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁହିଁ ସମୁଦାୟ ସୃଷ୍ଟିର ବାଞ୍ଛିତ ହୋଇଯିବାକୁ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖିଥାଏ । ଆମ ସକଳସ୍ତ ତଥା କର୍ମଗତ ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ, ଆମ ଜ୍ଞାନ, ଆମର ମନନାତ୍ମକ ସୃଷ୍ଟି, ସଂବେଗଗତ ସୃଷ୍ଟି ତଥା ପ୍ରାଣମୟ ସୃଷ୍ଟିର ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ସମୁଦାୟ ଆତ୍ମସତ୍ତା ତଥା ପ୍ରକୃତିକୁ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ-ସ୍ୱରୂପଙ୍କରହିଁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବାକୁ ହେବ, ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ହେବ, ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟର ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରକୃତିଟି ବଡ଼ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛୁ, କେବଳ ବିଭକ୍ତ ଏବଂ ଅସମ ହୋଇ ରହିଛୁ । ତେଣୁ କେବଳ ସ୍ୱ-ସତ୍ତାର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସୃଷ୍ଟିରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବା ଏବଂ ସ୍ୱ-ପ୍ରକୃତିର ଅନୁରୂପ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିକାଶଧାରାର ଅନୁସରଣ କରିବାହିଁ ତା' ଲାଗି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସହଜ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଦିବ୍ୟ ପରମ ଅନନ୍ତତାର ସାଗରଟି ମଧ୍ୟକୁ ଏକାବେଳକେ ସିଧା ଏକ ବୃହତ୍ତର ଲମ୍ଫ ଦେଇପାରିବା ଲାଗି କେବଳ କ୍ୱଚିତ୍ ମାତ୍ର କେତେଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କରହିଁ ଶକ୍ତି ରହିଛୁ । ତେଣୁ, କେତେକଙ୍କୁ ଆପଣାର ଜୀବନ, ମନନ ତଥା ମାନସିକ ଏକାଗ୍ରତା ମଧ୍ୟରେ ପରମାତ୍ମସତ୍ତାର ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ୟଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବା ଲାଗି ସେଇଗୁଡ଼ିକରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବାରୁହିଁ ଏହି ଗୁରୁଣାଟିକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଛୁ । ଅନ୍ୟମାନେ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କର

---

* ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥଟିକୁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରିବା ଲାଗି ଲେଖକଙ୍କର ଇଚ୍ଛାର ଉତ୍ସ ରହିଥିଲା, ମାତ୍ର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଗଲା । ପ୍ରସ୍ତୁତ ପରିଚ୍ଛେଦଟି ସେହି ପରିକଳ୍ପନାର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାକ୍ଷାତ ଲାଭ କରିବା ଲଗି ସେହି ଦୁଦସ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁହିଁ ପ୍ରତ୍ୟାବୃତ ହୋଇ ଘୂଲଯିବାକୁ ଅଧିକ ସହଜ ମଣୁଛନ୍ତି । ତଥାପି ଆହୁର ଅନ୍ୟମାନେ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ କ ଆମେ ମୁଖ୍ୟତଃ ଗତଧର୍ମୀ ଓ ସନିସ୍ୱ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବର ବୋଲ କହିପାରିବା; ଏମାନଙ୍କ ଲଗି ଆପଣାକୁ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ବା ଫଳଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟରେହିଁ ବେନ୍ଦ୍ରିତ କରି ରଖିବା ସବୋତ୍ତମ ପ୍ରତପାଦତ ହେଉଛୁ, ବନ୍ଧ କର୍ମ ମଧ୍ୟଦେଇ ଆପଣାର ସତ୍ତ୍ୱାଟିରେ ପ୍ରସାର ସମ୍ଭବ କରିବାହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ମନେହେଉଛୁ । ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ତାହାର ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ସମର୍ପିତ କରିଦେଇ ସେମାନେ ପରମାତ୍ମସତ୍ତା ତଥା ସକଳ ବସ୍ତୁର ଉତ୍ସଟି ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି, ଅନ୍ତର ଭିତରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରମ ଦିବ୍ୟତାଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେମାନେ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କର୍ମରେ ଆପଣାକୁ ପରିଘ୍ଟଳିତ କରି ରଖୁଛନ୍ତି ଅଥବା ଆପଣାର ଜୀବନ, ଅନୁଭୂତି ଏବଂ କର୍ମର ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତିସମର୍ଥତାର ପ୍ରଭୁ ଏବଂ ପ୍ରେରକରୂପେ ସେମାନେ ବଶ୍ୱତ ସକଳ ଜିନ୍ୟାର ସେହି ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଯାଖରେହିଁ ନିଜକୁ ସମର୍ପିତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି; ସତ୍ତାର ଏହି ସମ୍ପ୍ରସାରଣଟି ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ସ୍ୱାର୍ଥମୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରୁଛନ୍ତି, ବୃହତ୍ତର ବଶ୍ୱଟି ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହି ପାରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପରିଣାମତଃ ଆପଣାର କର୍ମଗୁଡ଼ିକ ଦେଇ ଏକ ଅଧ୍ୟାତ୍ମସ୍ଥିତର କେତେକ ପରମାଣରେ ଏକ ପ୍ରଥମ ପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇ ପାରୁଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଆରମ୍ଭବନ୍ଦୁଟି ଯାହା ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ମାର୍ଗଟିକୁ ଆପଣାର ଫାଙ୍କାପ୍ରଣ୍ଠି ପରିଧିଟିକୁ ପାର ହୋଇ ଏକ ବୃହତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ଅବଶ୍ୟ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ଅବଶେଷରେ ଏକ ପୁସମନ୍ୱିତ ଜ୍ଞାନ, ସବେଦ, ଗତିଶୀଳ କର୍ମର ଫଳଲବ୍ଧ ତଥା ସତ୍ତା ଏବଂ ସମ୍ପୃଣ୍ଠି ପ୍ରକୃତର ଏକ ସମଗ୍ରତା ମଧ୍ୟଦେଇହିଁ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଭମାନସ ତେଭନାରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ, ଅର୍ଥାତ୍ ଅଭମାନସ ଜୀବନର ସ୍ତରକୁ ଆରୋହଣ କରିଯାଇ ଏହି ସମନ୍ୱୟ ଓ ସମନ୍ୱିତତା ପୂର୍ଣ୍ଣ ତତ୍ତାର୍ଥତା ଲାଭ କରିବ; ସେହି ଭୂମିଟିକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଜ୍ଞାନ, ଫଳଲବ୍ଧ ତଥା ଆତ୍ମସତ୍ତା ଓ ଗତିଶୀଳ ପ୍ରକୃତର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଲାଭ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଆପଣା ଆପଣାର ପରମ କ୍ଷେତ୍ରଟିକୁ ଉନ୍ମୀତ ହୋଇଯିବେ; ସେଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତେ ଆପଣାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସୌଷମ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୀତ ହୋଇଯିବେ ଏବଂ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବେ, ଏକ ଦିବ୍ୟ ସମଗ୍ରତା ଓ ଦିବ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟକୁ ଉଠି ଘୂଲଯିବେ । କାରଣ ଅଭମାନସକୁ ଆମେ ଏକ ପରମ ଋତ-ଚିତ୍ ବୋଲ ଜାଣିବା, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଦେଇଥିବା ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଟି ଆଉ ଅଜ୍ଞାନରହିଁ ସାଧନ ଓ ସଘଗଠନଟି ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ; ସତ୍ତାର ଏକ ପରମ ସତ୍ୟସ୍ଥିତ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସତ୍ତାଗତ ଏପରି ଏକ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଏବଂ ନିସ୍ୱାସ୍ଥକତା ମଧ୍ୟରେ ଗତିଶୀଳ ହୋଇଉଠେ, ଯାହାକ ସଦାସର୍ବଦା ସ୍ୱୟଂ-ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେଠାରେ ଯାବତୀୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ-ସତ୍ତାଙ୍କରହିଁ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନୋଦ୍ଭାସିତ ସତ୍ତାଟିର ଏକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଯାବତୀୟ ଅଂଶ ସମୁଦାୟଟି ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତି ଭିତରେ ସୌଷମ୍ୟବଦ୍ଧ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଏପରକି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସ୍ୱାନ୍ତ ତଥା ସୀମାବଦ୍ଧ କର୍ମଟି ମଧ୍ୟ ଏହି ପରମ ଋତ-ଚତିର ଭୂମିରେ ପ୍ରବେଶ କରି କେବଳ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତାଙ୍କରହିଁ ଏକ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତାଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନିର୍ବିଶେଷତା ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଲାଗେ । ଅନ୍ତିମାନସ ପରମସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟକୁ ଏକ ଆରୋହଣ ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ତଥା ସାରଭୂତ ଚେତନାଟିକୁ କେବଳ ଯେ ସେହି ଶିଖରଦେଶକୁ ବହନ କରି ନେଇଯାଏ ତାʼ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏହି ପରମ ଆଲୋକ ତଥା ପରମ ସତ୍ତାକୁ ତାହା ଏହି ସମୁଦାୟ ସତ୍ତା ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ସକଳ ଅଂଶକୁ ମଧ୍ୟ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ କରି ନେଇ ଆସେ । ସେତେବେଳେ ସବୁକିଛି କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାର ଅଂଶରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ, ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ମିଳନ ଏବଂ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧତାର ଏକ ଉପାଦାନ ଓ ସାଧନରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ; ତେଣୁ ଏହି ଆରୋହଣ ତଥା ଅବରୋହଣହିଁ ଏହି ଯୋଗର ଏକ ଅନ୍ତିମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ।

ଆମ ସତ୍ତାର ତଥା ସକଳ ସତ୍ତାର ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତା ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଯିବା ହେଉଛି ଯୋଗର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏଇ କଥାଟିକୁ ମନରେ ରଖିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ; ଆମକୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ତାହା ଅନ୍ତିମାନସ ଉପରେ ଅଧିକାରଲାଭ କରିବା ଲାଗି ଆମେ ଯୋଗର ସାଧନା କରୁ ନାହୁଁ, ମାତ୍ର ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସକାଶେହିଁ ଆମେ ତାହା କରୁଛୁ । ଏହାର ଆପଣା ଆନନ୍ଦ ତଥା ମହାନତା ସକାଶେହିଁ ଆମେ ଅନ୍ତିମାନସକୁ ଖୋଜ ତାହାର ନାହୁଁ, ମାତ୍ର ଆମର ମିଳନଟିକୁ ନିର୍ବିଶେଷ ତଥା ସମ୍ପୃକ୍ତି କରି ପାରିବାକୁ, ଏହାକୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ, ଏହାର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ଏବଂ ଆମ ସତ୍ତାର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ରୂପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରଗାଢ଼ତାଗୁଡ଼ିକରେ ତଥା ପ୍ରଶସ୍ତତମ ପ୍ରସାରଗୁଡ଼ିକରେ, ଓ ଆମ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ତାହାର ପ୍ରତ୍ୟେକ କୋଣ, କୋଣ ଓ ପ୍ରଦେଶରେ ଏହାକୁ ଗତିଶୀଳ କରିପାରିବାକୁହିଁ ଆମେ ଅନ୍ତିମାନସର ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁଛୁ । ଅନେକେ ସେହିଭଳି ଜୀବିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖାଇଥାନ୍ତି ସତ, ମାତ୍ର ଏପରି ଜୀବିବାକୁ ସର୍ବଦା ଏକ ଭୁଲ ବୋଲି କୁହାଯିବ ଯେ ଅନ୍ତିମାନବତାର ଏକ ପ୍ରଭୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବିଭବ, ଏକ ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତା ଏବଂ ମହାନତା ତଥା ଏକ ଜ୍ୟୋତିଯୁକ୍ତ ଏକକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ହାସଲ କରିବା ହେଉଛି ଅନ୍ତିମାନସ ଯୋଗର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଏହି କଳ୍ପନାଟି ଏକ ମିଥ୍ୟା କଳ୍ପନା, ଏକ ବିନାଶକାରୀ କଳ୍ପନା;

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହାକୁ ବଳାଶକାଙ୍କ୍ଷା ବୋଲି କୁହାଯାଇଛନ୍ତି, କାରଣ ଏହା ଆମ ଭିତରେ ସ୍ଥିତ ସମ୍ଭବତଃ ସେହି ପ୍ରାଜସିକ ପ୍ରାଣପ୍ରଧାନ ମନଃଟିର ଗଙ୍ଗ, ଦମ୍ଭ ଏବଂ ମହତ୍ତ୍ୱାକାଙ୍କ୍ଷାମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତେଜିତ କର ଆଣିବ; ଏବଂ ଯଦି ସେହି ଅହଙ୍କାରକୁ ଘାର ହୋଇଯାଇ ତାହା ଉପରେ ବଳସ୍ଥ ଦ୍ୱାପନ କରି ନଯାଏ, ତେବେ ତାହା ପୁନଶ୍ଚିତ ସ୍ତରରେ ଆମକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପତନ ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇ ନେଇଥିବ । ଏହାକୁ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି କୁହାଯାଇଛନ୍ତି, କାରଣ ଏହି କଳ୍ପନାଟି ହେଉଛି କେବଳ ଅହଂ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ କଳ୍ପନା; ଏବଂ ଅହଂର କବଳରୁ ମୁକ୍ତଲାଭ କରିବା ହେଉଛି ଅଭିମାନସ ପରିବର୍ତ୍ତନର ସର୍ବପ୍ରଥମ ସର୍ତ୍ତ । ଫଳପ୍ରଧାନ ତଥା କର୍ମପ୍ରଧାନ ମନୁଷ୍ୟର ନିସ୍ପାନ୍ଦିତ ଏବଂ ଗତିଶୀଳ ପ୍ରକୃତିଟି ଲଗି ଏଇଟି ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବିପଜ୍ଜନକ; କାରଣ କ୍ଷମତାର ଅନୁଧାବନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରକୃତିକୁ ଅତି ସହଜରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରି ନଆଯାଇ ପାରିବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଅଭିମାନସ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଫଳରେ କ୍ଷମତା ଅବଶ୍ୟ ଆସିବ ଏବଂ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିସ୍ପାଣୀଳତାକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ଲଗି ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି । ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମଶକ୍ତିହିଁ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇ ଆସିବ ଓ ପ୍ରକୃତ ତଥା ଜୀବନକୁ ଆପଣାର ହାତରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେବ, କେବଳ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱୟଙ୍କର ସାମର୍ଥ୍ୟଟିହିଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତିର ମଧ୍ୟଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବ । ତେଣୁ ଏଥିରେ ବ୍ୟକ୍ତିର ସାମର୍ଥ୍ୟ ବା ଶକ୍ତିରେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ସ୍ଥୀତି ବା ବୃଦ୍ଧି ଘଟିବ ନାହିଁ, ଏହାକୁ ଆମେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ମନୋମସ୍ ଅଥବା ପ୍ରାଣିକ ଅହଂର କୌଣସି ସଂଶୋଧ ବା ସଂଶୋଭ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ହେଉଛି ଯୋଗର ଗୋଟିଏ ପରିଣାମ, ମାତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିକୁହିଁ ମହାନ୍ ଓ ସଂଶକ୍ତିଶାଳୀ କରି ଗଢ଼ିବା କଦାପି ଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଉପଲବ୍ଧି, ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱର ଆବିଷ୍କାର ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଚେତନା ତଥା ଦିବ୍ୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସାଧର୍ମ୍ୟ ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରିବା,— ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଯୋଗର ସମୁଦାୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ, ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯାହାକିଛୁ ରହିଲା, ଆମେ ତାହାକୁ ସେଇ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଘଠନରୂପ ଦେଇ ରଖିଥିବା ନାନା ଟିକନଟି ଏବଂ ସହଯୋଗୀ ବାଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ବୋଲି କହିପାରିବା । ଅହଂକେନ୍ଦ୍ରିତ ଯାବତୀୟ ଆବେଗ, ମହତ୍ତ୍ୱାକାଙ୍କ୍ଷା, କ୍ଷମତାର ବାସନା ଓ ବଡ଼ ହେବାର ବାସନା ତଥା ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବା ଲଗି ଯାବତୀୟ ଅଭିପ୍ରାୟ,—ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ସେହି ବୃହତ୍ତର ଚେତନା ଲଗି କେବଳ ବଳାତ୍ମାସ୍ ବସ୍ତୁ ବୋଲି କହିବା; ଏବଂ ଅଭିମାନସ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଡ଼କୁ ଆମକୁ ନେଇ ଯାଉଥିବା ଏପରିକ ଏକ ଦୂରତମ ସମ୍ଭାବନା ସକାଶେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଆମେ ଗୋଟିଏ ଅଲଂଘନୀୟ ବାଧା ବୋଲି ଜାଣି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରଖିବା । ସେହି ବୃହତ୍ତର ଆତ୍ମସଚ୍ଚେତନତାକୁ ଲାଭ କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଆମର ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ଜନ୍ମଜାତ ଆତ୍ମସଚ୍ଚେତନତାକୁ ହରାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପରମ ଦିବ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହେବାହିଁ ସର୍ବମୀମାଂସକ ଅଭିପ୍ରାୟ ହୋଇ ରହିବ; ଏବଂ ଏପରକି, ଆପଣା ସତ୍ତାର ତଥା ସକଳ ସତ୍ତାର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସତ୍ୟତାର ଆବିଷ୍କାର, ସେହି ସତ୍ୟରେ ତଥା ଏହାର ବୃହତ୍ତର ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନଯାପନ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା-ପ୍ରାପ୍ତି,—ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କେବଳ ସେହି ସର୍ବମୂଳ ଘୂରଣାଟିରହିଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ପରିଣାମ ବୋଲି ଜାଣିବା । ଏହାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତତ୍ତ୍ୱାର୍ଥତା ଲାଗି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସର୍ତ୍ତରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ସେହି ସର୍ବମୂଳ ଲକ୍ଷ୍ୟସାଧନର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ବୋଲିହିଁ କହିବା, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ସର୍ବଦା ବିକାଶର ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ଅବସ୍ଥା ତଥା ମୁଖ୍ୟ ପରିଣାମର ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି ।

ଏକଥାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଅଭିମାନସ ହେଉଛି ଏକ କର୍ତ୍ତୃସାଧ୍ୟ ଓ ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ଲକ୍ଷ୍ୟ, ଏକ ଅନ୍ତିମ ସୋପାନ । ଏହାକୁ ଏକ ସୁଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ଦୃଶ୍ୟବସ୍ତୁରୂପେ ଶେଷଭାଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହାକୁ ଏକ ପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଓ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏପରି କରିବା ଉଚିତ ମଧ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ; ଏହାକୁ ସତତ ଆମ ଦୃଷ୍ଟି ଭିତରେ ରହିଥିବା ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ କିମ୍ବା ଅବ୍ୟବହିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିଦେଇ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ କେତେକେତେ ସାଧନାଲବ୍ଧ ଆତ୍ମବିକାଶ ତଥା ଆତ୍ମ-ଅତିକ୍ରମଣ ପରେ, ପ୍ରକୃତିର ଏକ କର୍ତ୍ତାସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମ-ବିବର୍ତ୍ତନର କେତେକେତେ ଦୀର୍ଘ ଏବଂ ଆତ୍ମାସକର ପର୍ଯ୍ୟାୟର ଶେଷରେ ଯାଇ ସମ୍ଭାବନାର ଦୃଷ୍ଟିଭୂମିଟି ଭିତରେ ତାହାର ଉଦୟ ହୋଇପାରିବ । ପ୍ରଥମେ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଯୋଗ-ଚେତନା ଲାଭ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମର ଜଡ଼ୀୟନୈମିତ୍ତିକ ଦୃଷ୍ଟି, ପ୍ରକୃତିଗତ ଯାବତୀୟ ଘୂରଣା ଏବଂ ଜୀବନଗତ ଅଭିପ୍ରାୟଗୁଡ଼ିକ ବଦଳରେ ତାହାକୁହିଁ ସ୍ଥାନାପନ୍ନ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଆମ ସତ୍ତାର ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୁଦାୟ ଗଠନଟିରେ ଜାନ୍ତବକାଷ୍ଠ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା'ପରେ, ଆମକୁ ଆନ୍ତର ସତ୍ତାରକୁ ଘିରିବାକୁ ହେବ, ଆବରଣ ଭଳେ ରହିଥିବା ଆମର ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ତାହାର ଆଲୋକ ତଥା ପ୍ରଣାଳୀ ଦ୍ୱାରା ଆମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ତଥା ବାହ୍ୟ ଯାବତୀୟ ତତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ଚୈତ୍ୟଚେତନାମୟ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଆମର ମନଃ-ପ୍ରକୃତି, ପ୍ରାଣ-ପ୍ରକୃତି, ଦେହ-ପ୍ରକୃତି ତଥା ଆମର ଯାବତୀୟ ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଭୌତିକ କ୍ରିୟା, ସ୍ଥିତି ଏବଂ ଘୂରଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଆତ୍ମାରହିଁ ଏକ ସଚେତନ ଜନିତ୍ରରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ହେବ । ପରେ ଅଥବା ତାହାର ସହିତ, ଏକ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଆଲୋକ, ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ପରମ ଶୁଦ୍ଧତା, ପରମ ଜ୍ଞାନ, ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ତଥା ପ୍ରସାରର ଅବତରଣ କରାଇ ଆମକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଫଳାବନ୍ତ କରଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଥଲଗି ବ୍ୟକ୍ତ-ମନ, ବ୍ୟକ୍ତ-ପ୍ରାଣ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତସତ୍ତ୍ୱ ଦେହସ୍ଥଭାର ସକଳ ସୀମା ଓ ଆସ୍ୱଭନବଦ୍ଧତାକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଅହଂର ବଲେପ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ, ବଶ୍ୱଗତ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆତ୍ମାର ଉପଲବ୍ଧି କରବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ତଥା ବଶ୍ୱଗତତା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱଦାନୁପ୍ରେରତ ମନ ତଥା ହୃଦସ୍ଥ, ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି ତଥା ଭୌତକ ଚେତନା ଅର୍ଜନ କରବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ଯାଇ ଅଭମାନସ ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ବାଟ ପାଇବା ସମ୍ଭବ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରବ; ଏବଂ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଆହୁର ଗୋଟିଏ କଷ୍ଟକର ଆରୋହଣ ସମ୍ଭବ କରବା ବାଙ୍କା ରହସ୍ୟବ ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦୁଃସାଧ୍ୟ ସୋପାନରୂପେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ଜୟୀଶ୍ରୁ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ଯୋଗକୁ ସତ୍ତ୍ୱର ଏକ ସତ୍ତ୍ୱର ତଥା ଏକାଗ୍ରନବଷ୍ଟ ସଚେତନ ବବର୍ତ୍ତନ ବୋଲ୍ କହିପାରବା ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ତାହା ଯେତେ ସତ୍ତ୍ୱର ହେଉ ପଛକେ, ଏବଂ ସାଧନରୂପୀ ପ୍ରକୃତ ଯାହାକୁ ସମ୍ଭବ କରବା ଲଗି ଦୁଏତ କେତେ ଶତାବ୍ଦୀ, କେତେ ଅସ୍ଥୁତବର୍ଷ ବା କେତେ ଶତଶତ ଜନ୍ମ ଲଗାଇ ଦେଇଥାନ୍ତା, ତାହା ତାକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ଅବଧି ଭିତରେ ଦୁଏତ ସମ୍ଭବ କର ପାରୁଥାନ୍ତ ପଛକେ, ତଥାପି ଯାବତୀୟ ବବର୍ତ୍ତନକୁ କେବଳ ସୋପାନ ସୋପାନ ହୋଇହିଁ ଗତ କରବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରକ ଏହି ସତ୍ତ୍ୱରତା ଓ ଅଭନବେଶ ପ୍ରଖରତମ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ତାହା କଦାପି ସକଳ ସୋପାନଗୁଡ଼ିକୁ ଡିଲଦେଇ ପାରବ ନାହିଁ, ପ୍ରକୃତର ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇ ପାରବ ନାହିଁ ବା ଶେଷଟିକୁ ଆରମ୍ଭର ଜକଟବର୍ତ୍ତୀ କରଇ ଆଣି ପାରବ ନାହିଁ । ତରତର ଅଙ୍ଗ ମନ ତଥା ଅତ ଉସ୍ତୁକ ଶକ୍ତ ଉଭୟେ ଏହି ଆବଶ୍ୟକତାଟିକୁ ସହଜରେ ଭୁଲଯାଆନ୍ତ; ଅଭମାନସକୁହିଁ ଏକ ତାତ୍କାଳକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବା ଲଭ୍ୟରେ ପରଣତ କରବାକୁ ସେମାନେ କେଡ଼େ ତ୍ୱରରେ ଆଗକୁ ଧାଇଁଥାନ୍ତ ଏବଂ ସତେଅବା ଅଙ୍ଗୁଶା ବଢ଼ାଇ ଅଭମାନସକୁ ପରମ ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ରହସ୍ୟବା ତାହାର ଉଚ୍ଚତମ ଶିଖରଗୁଡ଼ିକରୁ ଜଳକୁ ଟାଣି ନେଇଆସିବେ ବୋଲ୍ ଆଶା ଜଲାଇଥାନ୍ତ । ଏହାକୁ ଯେ କେବଳ ଗୋଟାଏ ଅସମ୍ଭବ ଆଶା ବୋଲ୍ କୁହାଯିବ ତା' ନୁହେଁ, ଏହାକୁ ବଡ଼ ବପଦସଙ୍କୁଳ ବୋଲ୍ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ । କାରଣ ଆମର ପ୍ରାଣିକ ବାସନାଟି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧକାରଚ୍ଛନ୍ନ ବା ଉଗ୍ର ନାନା ଶକ୍ତିର ଏକ ବିସ୍ତାକୁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବେଶ୍ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ କର ଆଣିପାରେ ଏବଂ ଏହି ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକହିଁ ସେହି ବାସନାର ସମ୍ମୁଖରେ ତା'ର ସେହି ଅସମ୍ଭବ ପ୍ରତ୍ୟାଶା ଓ ଲଲସାଟିକୁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ କରଇଦେବେ ବୋଲ୍ ଏକ ପ୍ରତଶ୍ରୁତ ବା ମିଛ ଭରସାକୁ ବେଶ୍ ଉତ୍ସେଜିତ କର ରଖିପାରନ୍ତ । ଏହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆମେ ଦୁଏତ ଆଶି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୁଝିଲ ପର କେତେପ୍ରକାରର କେତେ ଆତ୍ମ-ପ୍ରତାରଣା ମଧ୍ୟକୁ ତେଇଁ ପଡ଼ିପାରୁ, ଅନ୍ଧକାରର ଶଙ୍କୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ମିଥ୍ୟାଗୁଡ଼ାକ ପାଖରେ ଯାଇ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ଦେଇପାରୁ, ତା'ର ପ୍ରଲେଭନଗୁଡ଼ାକର ବ ବଶ ହୋଇ ରହିପାରୁ, ଅଡୁପ୍ତାକୁଡିକ କେତେ ଶଙ୍କ ପଛରେ ସତେଅବା ଆକୁଳ ହୋଇ ଧାଇଁପାରୁ, ଦିବ୍ୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ଗୁଡ଼ି ଆସୁର ପ୍ରକୃତିର ଶରଣ ପଶିପାରୁ ଏବଂ ଏକ ମାନବଜାତା ଆତ୍ମସ୍ଥୀତ ଦ୍ୱାରା ଅହଂଟାକୁ ଏକ ବଡ଼ ଅସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ଅମାନୁସିକ ଏବଂ ଅଦିବ୍ୟ ଅଡକାସ୍ଥତାରେ ଫୁଲାଇ ଦେଇ ରଖିପାରୁ । ଯଦି ସଙ୍ଖ୍ୟ ଷ୍ଟ୍ର ଦ୍ର ହୋଇଥାଏ, ପ୍ରକୃତି ଦୁବଳ ବା ଅସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଏପର କୌଣସି ବୃହତ୍ତ ଦୁର୍ଘଟାକ ଘଟିବାର ସେଭଳ ଆଶଙ୍କା ନଥାଏ, ମାନ ତଥାପି ଏହାର ନାନା ପ୍ରତିକୂଳ ପରଣାମସ୍ୱରୂପ ଜ୍ଞାନସାମ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇପାରେ, ମନ କେନ୍ଦ୍ରଚ୍ୟୁତ ହୋଇ ବୁଦ୍ଧିହୀନତା ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ପଡିତ ହୋଇପାରେ, ଅଥବା ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରଚ୍ୟୁତ ହୋଇ ତାହା ଫଳରେ ନୈତିକ ବଭ୍ରମ ବା ପ୍ରକୃତିର କୌଣସିପ୍ରକାର ବ୍ୟାଧିତ ବକୃତାବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ପଡ଼ିଯିବାର ବଚ୍ୟୁତ ମଧ୍ୟ ଘଟିପାରେ । ଏହା ଏପର ଏକ ଯୋଗ ନୁହେଁ ଯେ ଏଥିରେ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାର ବକୃତ ଏବଂ ଅସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକତା, ଏପରକ ତାହା ଯେତେ ଉଚ୍ଚକୁ ଉତ୍ଥେଳିତ କରି ଦଆଯାଇଥିବା ଏକ ବକୃତ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଆତ୍ମ-ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପଲବ୍ଧିର ଏକ ମାର୍ଗ ବା ସ୍ୱତରୂପେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବ । ଏପରକ ଯେତେବେଳେ କେତ୍ର ଲୋକୋତ୍ତର ତଥା ବୁଦ୍ଧିର ଅତୀତ ଅନୁଭବ ଉତ୍ତରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଥିବ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ସମତାବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ବ୍ୟାଘାତ ଘଟିବା ଆଦୌ ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମର ସମତାବସ୍ଥାଟି ଚେତନାର ଶିଖରଠାରୁ ତା'ର ଭୂମି ପର୍ଯନ୍ତ ସେତ୍ରପର ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଥିବ; ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁଭୂତ ଲାଭ କରୁଥିବା ଚେତନାକୁ ଆପଣାର ଅବଲେକନରେ ଏକ ସ୍ଥିର ଜ୍ଞାନସାମ୍ୟକୁ ଅବିଚଳ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ, ଏକ ଅବ୍ୟର୍ଥ ସ୍ପଷ୍ଟଦର୍ଶିତା ଏବଂ ଶୃଙ୍ଖଳା ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ହେବ; ଏକପ୍ରକାର ଉତ୍ଥେଳିତ ସାଧାରଣବୁଦ୍ଧି, ଆତ୍ମ-ସମର୍ପିତର ଏକ ଅବ୍ୟର୍ଥ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଏବଂ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ବଷୟରେ ସମ୍ୟକ୍ ବବେକ, ସମନ୍ୱବୋଧ ଏବଂ ଦୃଢ଼ ଦୃଷ୍ଟିସମର୍ଥତା ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ସୁସ୍ଥ ବୋଧ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ, ଏକ ଉଚ୍ଚ ଓ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଉତ୍ସସ୍ଥ ଜ୍ଞାତାସୂକତା ମଧ୍ୟ ରହିଥିବ । ଆପଣାକୁ ଏକ ଅତୌକ୍ତିକ ଅଥବା ଅତତୌକ୍ତିକ ସ୍ତରକୁ ନେଇ ଆସିଲେ କେତ୍ର କଦାପି ଏହି ସାଧାରଣ ପ୍ରକୃତିର ବାଡ଼ଗୁଡ଼ାକୁ ପାର ହୋଇ ପର ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବ ନାହିଁ; ସେଥିଲଗି ଆମକୁ ବୁଦ୍ଧି ଓ ବବେକର ମାର୍ଗଟି ଦେଇ ପର ବୁଦ୍ଧିର ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆଲେକଟି ମଧ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପର ବୁଦ୍ଧିହିଁ ବୁଦ୍ଧିର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହାର ସାବଓସ୍ଥ ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଭଙ୍ଗି ପକାଇବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ତାହାକୁ ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ନେଇଯାଏ । ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧି ବଲୁପ୍ତ ଅଥବା ଅପଦ୍ଭୁତ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ ଏବଂ ଆପଣାର ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଓ ସୀମାସ୍ଥନ ଆତ୍ମରୂପରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ, ପଗ୍ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ସମନ୍ୱୟକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ତଃସମ୍ବନ୍ଧଚଳକାରୀ ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ ।

ଆମକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଭ୍ରାନ୍ତି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସତର୍କ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଆମର ମନ ବଡ଼ ସହଜରେ ଏଇଟିର ଫାନ୍ଦରେ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ପଡ଼ି ଯାଇଥାଏ । ଏହି ଭ୍ରମଟିରେ ପଡ଼ି ଆମେ ଅନେକ ସମୟରେ କୌଣସି ଅନ୍ତଃବର୍ତ୍ତୀ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନା କିଂବା ଏପରିକ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ଲୋକୋତ୍ତର ଚେତନାକୁ ମଧ୍ୟ ଅଭମାନସ ବୋଲି ଭୁଲ କରି ପକାଇଥାଉ । ଅଭମାନସରେ ଉପନୀତ ହେବାକୁ ହେଲେ ଆମର ଏହି ମାନବୀୟ ମନର ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଗୁରଣାଗୁଡ଼ିକରୁ ଉପରକୁ ଉଠିଯିବାହିଁ ଆଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହଁ; ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆଲୋକ, ବୃହତ୍ତର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ବୃହତ୍ତର ଦୃଷ୍ଟାନୁଭୂତ ଲାଭ କରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ନାହିଁ, ବା ମାନୁଷୀ ସତ୍ତ୍ୱର ଏହି ସାଧାରଣ ବ୍ୟାପ୍ତିଭୂମିଟିଠାରୁ ଅଧିକ ବିସ୍ତୃତ ସ୍ତରରେ ବିଚରଣ କରି ପାରୁଥିବା ଜ୍ଞାନ, ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ପ୍ରଜ୍ଞାବଶାଳୀ ଇଚ୍ଛାର ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟର ବିକାଶ କରିବା ମଧ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହଁ । ଯେକୌଣସି ଆଲୋକକୁ କଦାପି ଆତ୍ମାର ଆଲୋକ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ଯେକୌଣସି ଆଲୋକକୁ ଅଭମାନସର ଆଲୋକ ବୋଲି କହିବା ତ ଆହୁରି ଦୂରର କଥା । ଆମର ମନ, ଆମର ପ୍ରାଣ ତଥା ଭୌତିକ ସତ୍ତ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଆପଣା ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଆଲୋକମାନ ରହିଛି; ସେଗୁଡ଼ିକ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ରହିଛି, ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇପାରିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରେରଣାଦାୟକ ହୋଇପାରିବ, ଉତ୍ତୋଳନ କରି ନେଇପାରିବ, ଆମକୁ କେତେ ଆଡ଼ର କେତେ ସତ୍ୟ ଆଣି ଦେଇପାରିବ, ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ । ଆପଣାର ପ୍ରାଚୀରଗୁଡ଼ିକୁ ଭଙ୍ଗିଦେଇ ବିଶ୍ୱାତ୍ମକ ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମର ଚେତନା ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏହିପରି ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ହୋଇ ଯାଇପାରିବ । ଆପଣାକୁ ଅନ୍ତର୍ମନ, ଅନ୍ତଃପ୍ରାଣ, ଅନ୍ତଃଭୌତିକତା ଅଥବା ଅନ୍ତଃପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଚେତନାର ଯେକୌଣସି ଭୂମିଟି ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇ ପାରିଲେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ, ନିସ୍ୱା ତଥା ଅନୁଭୂତିର କେତେ କେତେ ଅସାଧାରଣ ଏବଂ ସାଧାରଣାତୀତ ଶକ୍ତିର ଏକ ନିସ୍ୱାସ୍ପଦତା ମଧ୍ୟ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିପାରିବ ଏବଂ ଆମର ଅପ୍ରଶିକ୍ଷିତ ମନ ତାହାକୁହିଁ ଦୁଏତ ବଡ଼ ସହଜରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ମୋଚନ, ଅନ୍ତଃସ୍ଫୁରଣ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ବୋଧ ବୋଲି ଭୁଲ କରି ବସିବ । ଉଚ୍ଚତର ମନଃସତ୍ତ୍ୱର ସେହି ବୃହତ୍ତର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୁଖ ଏବଂ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ବସିପାରିଲେହିଁ ସେଇଟି ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ କେତେ ଆଲୋକ ଓ ଶକ୍ତିମତ୍ତ୍ୱ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅବଗାଢ଼ ହୋଇ ଆସିବ ଏବଂ ସଂବୃଦ୍ଧ ମନ ତଥା ସଂବୃଦ୍ଧ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିର ଏକ ପ୍ରଗାଢ଼ ନିସ୍ପୃହକତା ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଦେଇ ପାରିବ; ଅଥବା, ଏହିସବୁ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ଆରୋହଣ କରି ଯାଇପାରିଲେ ମଧ୍ୟ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଅଥଚ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକ ଜନ୍ମସ୍ୱ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ସେହି ଆଲୋକଟି ନାନାଭାବେ ମିଶ୍ରିତ ହୋଇଯିବାର ଅନେକ ଆଶଙ୍କା ରହିଥିବ; ତାହା ଆପଣାର ଉପଯୁକ୍ତସ୍ଥାନରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ହୋଇ ରହିଥିବ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଯେତେବେଳେ ନମ୍ନ ପ୍ରକୃତିର ସ୍ତରକୁ ଓଦ୍ଲାଇ ଆସୁଥିବ, ସେତେବେଳେ ଆପଣାର ନିସ୍ପୃହକ ରୂପରେ ତାହା କଦାପି ସବୁବେଳେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ହୋଇ ରହିପାରୁ ନଥିବ । ମାତ୍ର ଏଗୁଡ଼ିକରୁ କୌଣସିଟିକୁ ଆମେ ଅତିମାନସ ଆଲୋକ ଅଥବା ଅତିମାନସ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ; ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱର ଶିଖରଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିବା, ଅଧିମାନସ ଭିତରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ଏବଂ ତା'ପରେ ଯାଇ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ତଥା ବୃହତ୍ତର ଗୋଲାର୍ଦ୍ଧର ଧାରରେ ଯାଇ ଠିଆ ହୋଇଥିବା, ସେତିକବେଳେ ଯାଇ ଅତିମାନସର ଦର୍ଶନ ମିଳିବ, ସେତିକବେଳେ ଯାଇ ତାହାର ଜ୍ଞାନ ଆମକୁ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରିବ । ସେଠାରେ ଅଜ୍ଞାନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ୍କରଣ ଘଟିବ, ଜଡ଼ଚେତନା ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ; ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧ-ଜ୍ଞାନ ଆଡ଼କୁ ଧୀରେଧୀରେ ଜାଗରିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସେହି ଆଦ୍ୟସ୍ଥ ଘନକାଳମ ପରମ ନିର୍ଜ୍ଞାନଟି ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଜଡ଼ଗତ ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ହୋଇ ରହିଥିବା ତଥା ଆମର ମନୋଗତ ଓ ପ୍ରାଣିକ ଯାବତୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଘେରି ରହିଥିବା, ତାହାକୁ ଭେଦ କରି ରହିଥିବା ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସୀମିତ କରି ରଖିଥିବା ସେଇ ତିନୋଟିଯାକ ଶତ୍ରୁରହିଁ ବିନାଶ ଘଟିବ । କାରଣ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଅମିଶ୍ର ଓ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ପରମ ଋତ-ଚିତ୍ ସମୁଦାୟ ସତ୍ତ୍ୱସୃଷ୍ଟିର ଉପାଦାନ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଏହାର ଶୁଦ୍ଧ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗଠନତନ୍ତ୍ର ହୋଇ ରହିଥିବ । ଆମେ ଯେଉଁ ଅଜ୍ଞାନଟି ମଧ୍ୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଚରଣ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ, ସେଇଟି ଯେତେ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଉ ବା ତାହା ଉପରେ ଯେତେ ଯାହା ଆଲୋକ ଆସି ପଡ଼ିଥାଉ ପଛକେ, ତଥାପି ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ପଡ଼ି ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଅତିମାନସର ଅବସ୍ଥାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଗଲୁଣି ବୋଲି କଲ୍ପନା କରି ବସିବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଦୁଇଟି ଅତି ସଙ୍କଟରେ ଏକ ଫଳତଃପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ୟପଥରେ ବଣା ହୋଇ ଘୂରିଯିବା ଲଗି ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବା ଅଥବା ଆମ ସତ୍ତ୍ୱର ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭବିଷ୍ୟତକୁହିଁ ବ୍ୟାହତ କରି ପକାଇବା । କାରଣ, ଯଦି ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମେ କୌଣସି ନିମ୍ନତର ସ୍ଥିତି ବା ଅବସ୍ଥାକୁହିଁ ଅତିମାନସ ବୋଲି ଭ୍ରମ କରି ଗ୍ରହଣ କରିନେବା, ତେବେ, ପ୍ରତିଲଭ କରିବାର ଆମର ଦାବିଟିରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧୃଷ୍ଟତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅହଙ୍କାରମୟ ଅଯଥାର୍ଥତାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଯେଉଁସବୁ ବିପଦ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ ବୋଲି ଆମେ ଆଗରୁ ଆଲୋଚନା କରି ଦେଖିସାରିଛୁ, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଆମ ପାଇଁ ସେହି ସକଳ ବିପଦର ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଯଦି କୌଣସି ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ଥିତିକୁ ଆମେ ଉଚ୍ଚତମ ସ୍ଥିତି ବୋଲି ଭ୍ରମ କରି ବସୁ, ତେବେ, ଆମେ ସିଦ୍ଧିର ମାର୍ଗରେ ଯେତେଯାଏ। ଲାଭ କଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ସେହି ବୃହତ୍ତର ଏବଂ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥିତାରୁ ଦୂରତ୍ୱ ଛଡାପି ଅନେକ ପଛରେ ପଡ଼ି ରହିପାରୁ । କାରଣ, ସେପରି କରି ଆମେ ଆମ ସ୍ୱଳ୍ପଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥିର ଜଳକବର୍ତ୍ତୀ କୌଣସି ଅନ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟରେହିଁ ବେଶ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଯିବା ଏବଂ ତାହା ଫଳରେ ଅଭିଲଷିତ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ରୂପାନ୍ତରସ୍ଥି ଆମର ହାତଛଡ଼ା ହୋଇ ରହିଯିବ । ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ତଃବମୋଚନ ଏବଂ ଏକ ସମୁଚ୍ଚ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନାର ଉପଲବ୍ଧି କୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ କଦାପି ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ରୂପାନ୍ତର ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । କାରଣ ଆମେ ହୁଏତ ସେହି ସିଦ୍ଧି ବା ଉପଲବ୍ଧିକୁ ବେଶ୍ ଲାଭ କରିପାରୁ, ଆମ ଉପଲବ୍ଧିର ସେହି ସ୍ଥିତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ବେଶ୍ ସ୍ୱତଃପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିପାରେ; ମାତ୍ର ତଥାପି ଆମ ଜୀବନର ଗଠନଶୀଳ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର ନମିତ୍ତାତ୍ମକ ଭୂମିରେ କେବଳ ଏକ ଆଲୋକିତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମମନରହିଁ ସମ୍ପଦମାତ୍ର ହୋଇ ରହିଯାଇ ପାରନ୍ତି, ଏବଂ ଯାବତ୍ପାସ୍ତ ମନ ପରି ପରିଣାମତଃ ଆପଣାର ବୃହତ୍ତର ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଜ୍ଞାନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ନାନାପ୍ରକାରେ ଦୋଷଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରନ୍ତି, ଏକ ମୂଳଭୂତ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଳ୍ପିନ ଦ୍ୱାରା ଆଂଶିକ ଅଥବା ସ୍ଥାନସ୍ଥ ଭାବରେ ଏକ ତମସାଚ୍ଛନ୍ନତା ବା ସୀମାବଦ୍ଧତାର ତଥାପି ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିପାରନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱିତୀୟ ଖଣ୍ଡ

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନଯୋଗ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରଥମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଜ୍ଞାନର ଆସ୍ପଦ

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯାବତୀୟ ଅନୁସନ୍ଧିତ୍ସା ଜ୍ଞାନର ଏପରି ଏକ ଆସ୍ପଦ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଆଡ଼କୁ କି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସେମାନଙ୍କର ମାନସ ଚକ୍ଷୁଟିକୁ ସାଧାରଣତଃ କେବେହେଲେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ କରି ରଖି ନଥାନ୍ତି; ଏହି ଆସ୍ପଦଟିକୁ ଆମେ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ, ପରମ ଅନନ୍ତ ଓ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ କୌଣସି ଏକ ବସ୍ତୁସମଷ୍ଟି ଅଥବା କୌଣସି ଜଣେ ପୁରୁଷ ବୋଲି କହିବା । ଏହି ଆସ୍ପଦ କହିଲେ ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ-ଗୋଚର ହେଉଥିବା କୌଣସି ପାର୍ଥିବ ବସ୍ତୁ କିମ୍ବା ପାର୍ଥିବ ଶବ୍ଦକୁ ଜଡାପି ବୁଝାଏ ନାହିଁ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ୍ତ ଯେ ସେହି ପୁରୁଷ ଅଥବା ବସ୍ତୁ ସେହି ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ ଓ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଥାଆନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକର ପଛରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ସେଗୁଡ଼ିକର ଦ୍ରଷ୍ଟା ଅଥବା ସ୍ରଷ୍ଟା ହୋଇ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାନ୍ତି । ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନ୍ୱେଷଣ ଏପରି ଏକ ଜ୍ଞାନସ୍ଥିତର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥାଏ ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ଆମେ ଏହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତ, ପରମ ଅନନ୍ତ ଓ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷର ସ୍ପର୍ଶଲାଭ କରିପାରିବା, ତାହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରିବା ଓ ତାଦାତ୍ମ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଜ୍ଞାନକୁ ଲାଭ କରିପାରିବା । ତାହା ଏପରି ଏକ ତେତନା ଲଭି ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥାଏ ଯାହାକି ଧାରଣା, ରୂପ ତଥା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ବହିସ୍ତରେ ରହିବା ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ତେତନାଟିଠାରୁ ଏତାନ୍ତ ଭିନ୍ନ; ଏପରି ଏକ ଜ୍ଞାନର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥାଏ ଯାହାକି ଆମେ ଯାହାକୁ ସାଧାରଣତଃ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିଥାଉ ତାହାଠାରୁ ଏତାନ୍ତ ଭିନ୍ନ;—ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏକ ଆପେ-କର୍ତ୍ତୃମାନ ଜ୍ଞାନ, ଏକ ଚିରକାଳସ୍ଥାୟୀ ଜ୍ଞାନ, ଏକ ଅନନ୍ତ ଜ୍ଞାନ । ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛି ଏକ ସନ୍ଦୋମସ୍ୟ ଭୂମିର ପ୍ରାଣୀ, ତେଣୁ ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଜ୍ଞାନଗତ ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ସହିତହିଁ ଏହି ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଦୃଢତ ଆପଣାର ସାଜି ଆରମ୍ଭ କରିପାରେ ଏବଂ ଏପରିକ ପ୍ରୟୋଜନବଶ ସ୍ୱତଃରେ ତାହାହିଁ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ; ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହାକୁ ଠିକ୍ ସେହିପରି ପ୍ରୟୋଜନବଶ ସ୍ୱତଃରେ ଏମେ ସେଗୁଡ଼ିକର କୀଡ଼

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଡେଇଁ ଯିବାକୁ ହୁଏ ଓ ଅଷ୍ଟାଦ୍ରସ୍ଥ ତଥା ଅଭିମାନସ୍ଥ ନାନା ସାଧନ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଉପଯୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । କାରଣ ତାହା ଏପରି ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ବାହାରିଥାଏ ଯାହାକୁ କି ଆମେ ସର୍ବଦା ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଷ୍ଟାଦ୍ରସ୍ଥ ଓ ଅଭିମାନସ୍ଥ ବୋଲି କହିବା । ଆମର ମନ ଓ ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସେହି ଅସ୍ପଷ୍ଟକୁ କେବେହେଲେ ଧରିପାରିବ ନାହିଁ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ମନ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ସାହାଯ୍ୟରେ ତାହାର କେବଳ ଏକ ପ୍ରଥମ ଆତ୍ମସ୍ପର୍ଶ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରିବ, କିମ୍ବା କେବଳ ଏକ ରୂପୟିତ ପ୍ରତିବିମ୍ବ ମାତ୍ର ମିଳିପାରିବ ।

ସାଧନାର ପାରମ୍ଭରକ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ପାରସ୍ପରିକ ଆଛି ଯେତେଯାହା ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଥାଉ ପଛକେ, ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଏହିପରି ଏକ ବିଶ୍ୱାସ ବା ବୋଧଭୂମିରୁ ଆପଣାର ବଳର ଆରମ୍ଭ କରିଥାନ୍ତି ଯେ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ଓ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷଙ୍କର ସ୍ଥିତି ହେଉଛି ବିଶ୍ୱାତିରକ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅଥବା ଏକ ଅନସ୍ତିତ୍ୱର କେବଳ ଏକ ପରମଶୂନ୍ୟ ଶୁଷ୍ପସ୍ଥ ସ୍ଥିତି, ବା ଅନ୍ତତଃ କେବଳ ସେହିଭଳି ଏକ ସ୍ଥିତିରେହିଁ ତାଙ୍କର ଆବାସ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ବିଶ୍ୱାତିତ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ଏଠି ଯାହାକିଛୁକୁ ଆମେ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବୋଲି କହୁଛୁ, ତାହାର ସ୍ଥିତି ହେଉଛି ଏକ ଅଜ୍ଞାନରହିଁ ସ୍ଥିତି । ଏପରିକ ଆପଣା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଯେଉଁ ପରୋକ୍ଷ ସମ୍ଭାବନାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବ, ଏପରିକ ଏକ ଆନନ୍ଦମୟ ବିଶ୍ୱାନୁଭବର ଅବସ୍ଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ କେବଳ ଏକ ପରମ ଅଜ୍ଞାନ ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଗୁଣରେ ଅଧିକ ବୋଲି କଦାପି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଯିଏ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ଓ ନିର୍ବିଶେଷ ପରମ ସତ୍ୟର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ବାହାରିଛନ୍ତି, ତାକୁ ଯଥୋଚିତ ଦୃଢ଼ତା ଏବଂ ମୋହମୁକ୍ତତା ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଓ ବିଶ୍ୱାନ୍ତର୍ଗତ ଯାବତୀୟ ସକଳ ବିଷୟକୁ ବର୍ଜନ କରି ବାହାରି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ କେବଳ ସେହି ପରମ ନିଶ୍ଚଳ ଓ ନିସ୍ପାରିତ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ୟ ଭାଷାରେ କହିଲେ ସେହି ପରମ ଶୂନ୍ୟତାହିଁ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ, ଯାବତୀୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନାନ୍ୱେଷଣର ଏକମାତ୍ର ଆସ୍ପଦ । ଏହି ପାର୍ଥିବ ଚେତନାଟିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଆମେ ଯେଉଁ ଅନ୍ୟ ଚେତନା ବା ଜ୍ଞାନସ୍ଥିତିରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହେବା, ସେଇଟି ହେଉଛି ନିର୍ବାଣର ସ୍ଥିତି; ସେଠାରେ ଅହଂର ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବାପନ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେହସ୍ତରର ଯାବତୀୟ ନିସ୍ପାସ୍ପକତାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସାନ ଘଟିବ, ବସ୍ତୁତଃ ଯାବତୀୟ ସକଳପ୍ରକାର ନିସ୍ପା ଓ ନିସ୍ପାସ୍ପକତାର ଅବସାନ ଘଟିବ । କେବଳ ଏକ ପରମ ଓ ଆଲୋକମୟ ନିସ୍ପାରହିତତା ବିରାଜମାନ ରହିଥିବ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟକ ଏକ ଆସ୍ପସମାହିତ ଓ ଅନଡ଼ୋଲମୟ ପ୍ରଶାନ୍ତିମୟତାର ଶୁଦ୍ଧ ଆନନ୍ଦହିଁ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବ । ଏହି ଉପଲବ୍ଧିର ମାର୍ଗସ୍ୱରୂପ ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଅନ୍ୟ ସକଳ ବିଷୟକୁ ବହିଷ୍କୃତ କରି ରଖି କେବଳ ଏକାଭିନିବିଷ୍ଟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆପଣାର ଧ୍ୟାନବସ୍ତୁଟି ମଧ୍ୟରେ ମନ ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ହଜାଇ ଦେଇ ପାରୁଥିବ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ କେବଳ ପ୍ରଥମକାଳୀନ ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକରେ କର୍ମ ଲଗି ଏକ ଅବକାଶ ରହିଥିବ, ଯେପରକି ଚଞ୍ଚଳ ସାଧକ ଶୁଦ୍ଧତା ଅର୍ଜନ କରିପାରିବ ଏବଂ ନୈତିକ ତଥା ଭାବଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭୂମିରେ ଉପସିତ ଜ୍ଞାନ ଲଗି ଏକ ଯଥୋପଯୁକ୍ତ ପାତ୍ରରୂପେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିପାରିବ । ଏବଂ ଏହି ବିସ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟ ପୂଜା ଓ ଉପାସନାର ବିଭିନ୍ନ ସଂସ୍କାର ଓ ବିଧିର ଅନୁଗୁରଣ। ମଧ୍ୟରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବ; ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ଧର୍ମଗତ ବିଧାନ ଅନୁସାରେ ଯେଉଁମାନେ କର୍ମଗୁରର ଆଦେଶ ଓ ପଥ୍ରମର୍ଶ ଉଆଯାଇଛନ୍ତି, କେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସୀମାବଦ୍ଧ ରହିଥିବ । ଅଥବା ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମଶୃଙ୍ଖଳା ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି ଦେଖିବାକୁ ମିଳଥାଏ, ଅଷ୍ଟବିଧ ମାର୍ଗର ବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ପରଗୁଳିତ ହୋଇ ସେହି କର୍ମ କରୁଣାପ୍ରେରିତ କର୍ମଚରଣର ପରମ ଅନୁଶୀଳନରେ ଆପଣାକୁ ପରିଣତ କରିଦେଇ ପାରୁଥିବ ଏବଂ ସେହି କର୍ମାଚରଣ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଆପଣାର ବ୍ୟାବହାରିକ ଜୀବନରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିଜାଡିତ ଓ ବିଲୁପ୍ତ କରି ଦେଖିବା ଦ୍ୱାରରେ ଆମକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯାଇ ପାରୁଥିବ । ଏବଂ ଯେକୌଣସି କଠୋର ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ଜ୍ଞାନଯୋଗର ପରିଣତ ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ଆସି ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ମରହିତତା ମଧ୍ୟରେ ସକଳ କର୍ମ ବର୍ଜିତ ହୋଇ ରହିବ । କର୍ମ ଆମର ମୁକ୍ତି ଲଗି ଆବଶ୍ୟକ ସେପଟିକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଦେବ ସିନା, କିନ୍ତୁ ମୁକ୍ତି ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଆମର ସଙ୍କୋଚ ହିଁ ଲଗି ଆମେ କେବଳ ଅସଙ୍ଗତ ବୋଲିହିଁ କହିବା; ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାର ପଥରେ ଏହା ଆପଣାକୁ ଏକ ଦୁର୍ଲଂଘ୍ୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକରୂପେହିଁ ଦୃଢ଼ତ ସ୍ୱୀକୃତ କରି ବସିବ । କର୍ମରହିତତାର ସଙ୍କୋଚ ସ୍ଥିତି ବା ସିଦ୍ଧିକୁ ଆମେ କର୍ମର ବିପଶ୍ଚାତ ସ୍ଥିତି ବୋଲିହିଁ କହିବା, ଏବଂ ତେଣୁ କର୍ମକୁ ଛାଡ଼ି ନପାରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତମାନେ କଦାପି ତାହାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବଂ ଏପରିକ ଭକ୍ତି, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ପୂଜୋପାସନାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ କେବଳ ସେହି ଅପରପକ୍ଷ ଓ ଅସିଦ୍ଧ ଆତ୍ମାର କୋଟିଏ କୋଟିଏ ଶୃଙ୍ଖଳା ବୋଲିହିଁ କହିବା ଏବଂ ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ସେହି ଅଜ୍ଞାନରହିଁ କୋଟିଏ କୋଟିଏ ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ସାଧନ ବୋଲି କହିପାରିବା । କାରଣ ଆମଠାରୁ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ଓ ଅଧିକ ବୃହତ୍ତର କୌଣସି ଏକ ଅନ୍ୟ ଅଧିଷ୍ଠାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ନିବେଦନ କରିଯାଇଥାଏ । ମାତ୍ର ପରମ ଜ୍ଞାନସିଦ୍ଧିର ସୋପାନରେ ସେପରି କୌଣସି ଅଧିଷ୍ଠାନ ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଅବକାଶହିଁ ରହି ନପାରେ; କାରଣ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦୃଶ୍ୟତ କେବଳ ଏକ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଆତ୍ମାହିଁ ବିରାଜମାନ କରୁଥାଏ, ଅଥବା ଆଦୌ କୌଣସି ଆତ୍ମା ନଥାଏ; ଏବଂ ତେଣୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେତେବେଳେ ପୂଜା କରିବାକୁ କେହି ରହେ ନାହିଁ, ଉକ୍ତ ବା ଶ୍ରୁତାର ନିବେଦନ କରିବାକୁ କେହି ରହେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପ୍ରକାଶେ ମଧ୍ୟ କେହି ରହେ ନାହିଁ । ପରମ ଚିଦାତ୍ମ୍ୟ ଅଥବା ପରମ ଶୂନ୍ୟତାର ସେହି ଏକାନ୍ତ ଚେତନାରେ ଜ୍ଞିବନାଗତ ଯାବତ୍ତୀୟ ନିସ୍ପାସ୍ପକତାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବାକୁ ହୁଏ ଏବଂ ଆପଣାର କର୍ମରହିତତା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ପ୍ରକୃତିଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସକଳ କର୍ମରୁ ବ୍ୟବଚ୍ଛିନ୍ନ କର ରଖେ । ସେତେବେଳେ କେବଳ ସେହି ପରମ ସାମ୍ୟତାହିଁ ଅବଶେଷ ରହିଯାଏ, ଅଥବା ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଶୂନ୍ୟହିଁ ଅବଶେଷ ରହିଯାଏ ।

ବୁଦ୍ଧିର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଏହି ବଣୁକ୍ତ ଜ୍ଞାନଯୋଗର ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ଠିକ୍ ଯେ ଏହାର ସଂଗଠେଷ ପରିଣତସ୍ୱରୂପ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଅତିକ୍ରମ କର ଘୁଲିଯିବାକୁ ହୁଏ, ବୁଦ୍ଧିଗତ ଯାବତ୍ତୀୟ କର୍ମାନୁସ୍ପକୁ କାଟି ଘୁଲିଯିବାକୁ ହୁଏ । ଆମର ଭିତରର ଜ୍ଞାନ ଆପଣାକୁ ଆମର ପ୍ରାତିଭାସିକ ଅବଶିଷ୍ଟ ସକଳ ସଙ୍ଗ ଓ ପରିଚସ୍ପରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କର ରଖେ, ଦୃଦସ୍ପକୁ ବର୍ଜନ କରେ, ଜୀବନ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱିବଚରଣର ଷେତ୍ରରୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କର ଆଣେ, ଏବଂ ଆପଣାକୁ ଶସ୍ପରଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା କର ରଖେ ଯେପରକ ସେ ତା'ର ଆପଣାର ଓ ଆପଣାର ସକଳ ନିସ୍ପାସ୍ପକତାର ବ ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଆସ୍ପତଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଏକାନ୍ତ ଜ୍ଞିବରେ ନେଇ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କର ଦେଇପାରେ, ସେହି ଏକାନ୍ତ ସିଦ୍ଧିଟିରେ ଯା'ଇ ଉପନୀତ ହୋଇପାରେ । ଏହି ମନୋଦୃଷ୍ଟିଟିର ଔଚତ୍ୟଟିକୁ ପ୍ରମାଣ କର ଦେଇଥିବା ପର ମନେ ହେଉଥିବା ଯେପର ଏକ ଅନୁଭୂତି ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି, ଏହି ମନୋଦୃଷ୍ଟିଟି ପଛରେ ସେହିପର ଏକ ସତ୍ତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏପର ଏକ ପରମ ଅନ୍ତିସ୍ପ ରହିଛି, ତାହାର ସ୍ୱଭାବ ଅନୁସାରେ ଯାହାକୁ କ ଆମେ ଏକ କର୍ମରହିତତା ବୋଲି କହିପାରିବା; ପରମ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ପରମ ନିସ୍ପନ୍ଦତାର ଏପର ଏକ ପରମ ସ୍ଥିତି ରହିଛି, ଯାହାକ ସ୍ପର୍ଶାସ୍ପ ଯାବତ୍ତୀୟ ବିକଳ୍ପିତତା ଓ ରୂପାସ୍ପିତାର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛି । ତାହା ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀସ୍ପ ହୋଇ ରହିଛି, ଓ ତେଣୁ ଆପଣାର ଯାବତ୍ତୀୟ ନିସ୍ପାସ୍ପକତାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱେ ହୋଇ ରହିଛି, ଶବ୍ଦ ଦେଶୀ ହେଲେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସାକ୍ଷୀହିଁ ହୋଇ ରହିଛି । ଏବଂ ଆମର ମନୋଭୂମିଗତ ନିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକର ସୋପାନକ୍ରମରେ ଉତ୍ତର କଲେ ଜ୍ଞାନ ବା ଜ୍ଞିବନା ଏକ ବିଶେଷ ଅର୍ଥରେ ଏହି ପରମ ଆସ୍ପସ୍ଥିତିର ନିକଟତମ ହୋଇ ରହିଛି; ତାହା ଅନ୍ତତଃ ସେହି ଆତ୍ମାର ସଙ୍ଗଚେତନ ଜ୍ଞାତାରୂପୀ ସେହି ବସ୍ତୁବତ୍ତିର ନିକଟତମ ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକ ଯାବତ୍ତୀୟ ନିସ୍ପାସ୍ପକତାକୁ ଅବଲୋକନ କରିପାରୁଛି, ମାନ ସେହିସବୁ ସକଳ ଷେତ୍ରରୁ ଆପଣାକୁ ଅପସରଣ କେଇପାରୁଛି । ଆମ ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଦୃଦସ୍ପ, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ତଥା ଅନ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟ ମୂଳତଃ ସହିସ୍ନୁ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସ୍ୱଭାବତଃ କର୍ମ ଆଡ଼କୁ ଧାଇଁ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି କର୍ମର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ପାରୁଛନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ଆପଣା ଆପଣାର ନିସ୍ୱାର୍ଥଭାବରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତର୍ପଣ ଲାଭ କରିପାରିବା ପାରେ ସ୍ୱତଃ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକାରର ନିସ୍ୱାରହିତଭାବରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି; ଅଥବା ନମାଗତ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଜୀବରେ ବ୍ୟର୍ଥମନୋରଥ ଓ ଅପରିତୃପ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ନଃଶେଷିତ ଓ ଶ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିବାର ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ଏକ ନିସ୍ୱାରହିତଭାବରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ଲାଗି ସେଗୁଡ଼ିକର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି । ଦୁଇସ୍ୱ ବା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ପରି ଜୀବନାକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ସହିସ୍ନୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ତେତନ ନିର୍ବାଚନ ଓ ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଏହି ନିସ୍ୱାରହିତଭାର ସ୍ଥିତିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ପାରିବା ଲାଗି ଜୀବନାର ଅଧିକ ଶକ୍ତି ରହିଛି । ଆମର ସାବଧାସ୍ୱ ନିସ୍ୱାର୍ଥକତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଏହି ନିଶ୍ଚଳ ପରମସାର୍ଥୀରୂପ ଆତ୍ମାର ଏକ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ଓ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ଅବବୋଧରେ ଜୀବନା ସାଧାରଣତଃ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜରେ ପରିତୃପ୍ତ ହୋଇ ରହିଯାଏ; ଏବଂ ଯେଉଁ ସେହି ନିଶ୍ଚଳ ପରମ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱାର ଦର୍ଶନଲାଭ ହୋଇଗଲେ ଜୀବନା ଆପଣାର ସତ୍ୟାବିଷ୍କାରର ସାମାନ୍ୟି ସଚେଅବା ଆପଣାର ଉତ୍ପତ୍ତିତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲା ବୋଲି ସମ୍ମତି ଦାଲୁ ଲାଗେ, ବିଶ୍ରାମଗ୍ରହଣ ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଏ, ଆପେ ଏକାବେଳକେ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଯିବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଏ । କାରଣ ଆପଣାର ସ୍ୱାତ୍ତ୍ୱିକତମ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରେ ଜୀବନା ଭିତରେ ଅଧିକତର ପରମାଣରେ ପ୍ରଧାନତଃ ଏକ ସାର୍ଥୀ, ବସ୍ତୁରକ ଓ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକ ହେବାରହିଁ ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ବଳବତ୍ତର ରହିଥାଏ; ଯେକୌଣସି କର୍ମରେ ଏକ ଉତ୍ସୁକ ଅଂଶଗ୍ରାସ୍ୱା ଓ ଉତ୍ସାହପ୍ରତୋଦିତ କର୍ମୀରୂପେ ପ୍ରେରିତ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ଜୀବନା ଅଧିକ ପରମାଣରେ ବସ୍ତୁସ୍ୱଗୁଡ଼ିକର ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକ ଓ ବସ୍ତୁରକ ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ଅତି ସହଜରେ ଓ ଇଚ୍ଛୁକ ଜୀବରେ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅଥବା ଦାର୍ଶନିକ ଶାନ୍ତାବସ୍ଥା ଓ ନିସ୍ପନ୍ଦତା ବଚ୍ଛିନ୍ନଭାବରେ ଆସି ବେଶ୍ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇପାରେ । ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ମନୋମସ୍ୱ ସଷ୍ଟି ହୋଇଥିବାରୁ, ଯଥାର୍ଥତଃ ସେମାନଙ୍କର ସତ୍ତୋତ୍ତମ ଓ ସତ୍ତୋଚ୍ଚ ସାଧନ ନହୋଇ ପାରିଲେହେଁ ଏହି ଜୀବନାହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଅଜ୍ଞାନକୁ ଆଲୋକିତ କରିପାରିବା ଲାଗି ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତତଃ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସଚ୍ଚିତ, ଅଧିକ ସ୍ୱାତ୍ତ୍ୱିକ ଓ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଫଳଦାସ୍ୱକ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥାଏ । ଶ୍ରବଣ, ମନନ ଓ ନିଦ୍ଧାସନରୂପୀ ଆପଣାର ବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ସୃସ୍ପର୍କିତ ହୋଇ ସେହି ଜୀବନା ଆମେ ଅନୁଧାବନ କରୁଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ଉପଲବ୍ଧି ରେ ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସହାସ୍ୱକରୂପେ ଆମର ପାଦୁଆରକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏବଂ ତାହା ଯେ ଆମ ଯାତ୍ରାପଥର ନାୟକ ହୋଇ ରହିବା ଲଗି, ଉପଲବ୍ଧି ଏକମାତ୍ର ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ହୋଇ ରହିବା ଲଗି ଅଥବା ଅନ୍ତତଃ ମଦ୍ଦଷ୍ଟିର ସିଧା ଓ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଦୁଆରଟି ହୋଇ ରହିବା ଲଗି ଦାବ କରିଥାଏ, ସେଥିରେ ଆଉ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର କ'ଣ ରହିଲା ?

ବସ୍ତୁତଃ ଜୀବନ ହେଉଛି ଏକ ପଥଚର ଓ ଏକ ପ୍ରଗତିଗାମୀ; ଏହା ବାଟ ବତାଇଦେଇ ପାରିବ, ମାତ୍ର ନାୟକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟସାଧନ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତରେ ଆମର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ଆମ ଯାତ୍ରାର ନାୟକ ଓ ଗୁରୁ, ଆମ ଯଜ୍ଞର ସଂପ୍ରଥମ ଓ ସଂପୁଗ୍ଭଜନ ଯାଜକ । ଦୁର୍ଦସ୍ୱର ଅଭିଲାଷକୁ ଅଥବା ମନର କୌଣସି ଦାବି କିମ୍ବା ଆଗ୍ରହକୁ ଆମେ ଅନେକ ସମୟରେ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି ଅଭିହିତ କରିଥାଉ ସତ, ମାତ୍ର ଇଚ୍ଛା କହିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ କୌଣସିଟିକୁ ବୁଝାଏ ନାହିଁ । ଇଚ୍ଛା କହିଲେ ଆମେ ଆମ ସତ୍ତାର ତଥା ସକଳ ସତ୍ତାର ସେହି ଅନ୍ତର୍ଗଢ଼ତମ, ସର୍ବାଧିକ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଓ ଅନେକ ସମୟରେ ଏକ ଆବରଣ ତଳେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଚେତନ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁହିଁ ବୁଝିବା, ସେହି ତପଃ, ଶକ୍ତି ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁହିଁ ବୁଝିବା, ଯାହାକି ସାର୍ବଭୌମ ଜୀବରେ ଆମ ଜୀବନର ଗଭୀରତମକୁ ନିରୂପଣ କରି ଦେଇଥାଏ, ଅଳ୍ପ ବା ବହୁତ ପରମାଣରେ ଆମର ବୁଦ୍ଧି ଓ ହୃଦସ୍ୱ ଯାହାର ସତେଅବା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧ ଓ ସ୍ୱସଂଗ୍ଭଳିତ ଭୃତ୍ୟ ଓ ନମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ବିଶ୍ରାମ ଭଜିଥିବା ନଶ୍ଚଳ ଆତ୍ମାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ବସ୍ତୁସ୍ୱ ତଥା ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଘଟଣାରୁ ଆପଣାକୁ ବଲଗ କରି ରଖିଥିବା ଆତ୍ମାଟିକୁ ଆମେ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଆଶ୍ରସ୍ୱପ୍ରାଚୀର ଓ ପୃଷ୍ଠଭୂମି ବୋଲି କହିପାରିବା, କୌଣସି ଏକ ପରମ ତଥା ସର୍ବୋତ୍ତମ ସମ୍ପଦର ଏକ ନିଃଶବ୍ଦ ପ୍ରବାହପଥ ଅଥବା ଏକ ଅନ୍ତାର୍ଗଣସ୍ଥଗତ ଉପାଦାନ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା । ମାତ୍ର ତାହାକୁ ଆମେ ସେହି ଅଦ୍ୱିତାସ୍ୱ ଯଥାର୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସମତୁଲ ବୋଲି କଦାପି କହିବା ନାହିଁ, ତାହାକୁହିଁ ସେହି ପରମ ଓ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସମ୍ପଦ ବୋଲି କଦାପି କହିବା ନାହିଁ । ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ଓ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁ ଓ ପରମ ଚନ୍ଦସ୍ୱତ୍ତା, ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ କି ଏହି ସବୁକିଛି ନଶ୍ଚନ୍ନ ହୋଇ ଆସିଛି । ତାହା ଏହି ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ କିସ୍ୱାଶୀଳତାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଛି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ କୌଣସିଟି ଦ୍ୱାରା ଆଦୌ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହି ନାହିଁ, ତାହା ସକଳ କିସ୍ୱାଶୀଳତାର ଉପୃତ୍ତିସ୍ଥାନ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାର ଆଦେଶରେହିଁ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ କିସ୍ୱାଶୀଳତା ସମ୍ଭବ ହେଉଛି, ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ କିସ୍ୱାଶୀଳତା ଲଗି କେବଳ ସେଇ ଉପାଦାନ, କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ନସ୍ୱାମକ ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ରହିଛି । ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ କିସ୍ୱାସୂତ୍ରତା ତାହାର ମଧ୍ୟରୁହିଁ ନଶ୍ଚନ୍ନ ହୋଇ ଆସିଛି, ସେହି ସଂପରମ ଆତ୍ମାଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ନରୂପିତ ଓ ରୂପାୟିତ ହେବାରେ ଲଗିଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସକଳ ଜିଜ୍ଞାସୁଜଗତକୁ ଆମେ କେବଳ ଏହାର ଜିଜ୍ଞାସା ବୋଲିହିଁ କହିବା, ଏହାର ଆପଣାର ସତେଜନ ସାମର୍ଥ୍ୟର ନାନା ପ୍ରକିୟା ବୋଲି କହିବା । ସଂପରମ ଆତ୍ମାଠାରୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଏଗୁଡ଼ିକ କଦାପି ଆଉ କଛୁ ନୁହନ୍ତି, ଏହି ପରମ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱଭାଠାରୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଆଉ କଛୁ ଅନ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ନୁହନ୍ତି । ଅଶେଷ ଓ ଅନେକବିଧ ମାର୍ଗରେ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେବା ଲଗି ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଥିବା ସେହି ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତଭାର ଶକ୍ତିର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିହିଁ ଏହିସବୁ ଜିଜ୍ଞାସୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାରେ ଲଗିଛି । ସେହି ପରମ ଇଚ୍ଛା ବା ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଆମେ କଦାପି ଏକ ଅଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ; ଆପଣାର ସ୍ୱଜ୍ଞାସ୍ୱ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନଟି ସହିତ ଏବଂ ଆପେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଦେଉଥିବା ଏହି ସକଳ କଛୁର ଜ୍ଞାନ ସହିତ ତାହା ସଂଜ୍ଞା ଏକାତ୍ମ ହୋଇ ରହିଛି । ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଯେଉଁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଇଚ୍ଛା ଓ ଆତ୍ମାଗତ ବଶ୍ୱାତ୍ମ ଭାଫି କରିବାରେ ଲଗିଛି, ଯେଉଁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଆମ ସ୍ୱଭାବଟି ମଧ୍ୟରେ ସଂଜ୍ଞାଧିକ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହା କେବଳ ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିରହିଁ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତୋନ୍ମୁଖୀସ୍ୱ ସାଧନରୂପେ ଭାଫି କରୁଛି; ତାହା ଅଧିକ ଜଜଟବର୍ତ୍ତୀ ଭାବରେ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱଟି ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ତାହାର ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିଲେ ଏବଂ ତାହାକୁ ଧାରଣ କରି ରହିପାରିଲେ ତାହାହିଁ ଅଧିକ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆମକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯାଇ ପାରୁଛି ଓ ଆମର ଜୀବନଷେଡ଼ଟିକୁ ଆଲୋକିତ ବି କରିଦେଇ ପାରୁଛି । କାରଣ ଆମ ଭାବନାଗତ ଯାବତୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏହି ଉପରିଭାସ୍ଥ ଜିଜ୍ଞାସୀଳତାଗୁଡ଼ିକର ତୁଳନାରେ ତାହା ଅଧିକ ଗଭୀର ହୋଇ ରହିଛି, ଅଧିକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭାବରେ ସେହି ପରମ ଚିଦାତ୍ମକତା ତଥା ପରମ ନିର୍ବିଶେଷତାର ଜଜଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଛି । ଆମର ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ଇଚ୍ଛାଟିର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିବା ଓ ଏହାର ଦିବ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ପରିଣତିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ଯାହା ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ସେହିଗୁଡ଼ିକ ସାଏ ତାହାର ଅନୁସରଣ କରିପାରିବା;—ଅତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ଆମର ସଚ୍ଚୋଟ ମାର୍ଗଟିରୂପେ ଜାଣିବା, ସକଳ କର୍ମ ଭଲ ସକଳ ଜ୍ଞାନର ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥତମ ପରିପୂର୍ତ୍ତି ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା, ଜୀବନସ୍ଥ ସାଧକ ତଥା ଯୋଗସ୍ଥ ସାଧକ ଉଭୟଙ୍କରହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଅଳ୍ପାଷ୍ଟଳ ବୋଲି ଜାଣିବା ।

ଭାବନାକୁ କଦାପି ଆମ ସ୍ୱଭାବର ସଚ୍ଚୋଟ ତଥା ସଂଜ୍ଞାବଳିଷ୍ଠ ଅଂଶ ବୋଲି ବୁଝାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ତାହାକୁହିଁ ପରମସତ୍ୟର ଏକମାତ୍ର କଂଚା ରଶ୍ମିରଭମ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କଦାପି କୁହାଯିବ ନାହିଁ; ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁହିଁ ଭାବନା ପକ୍ଷରେ କେବଳ ଆପଣା ପରିଭର୍ପଣଟାର ଯୌକାନ୍ତିକ ଅନୁସରଣ କରିବା କଦାପି ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ ଅଥବା ସେଇଟାକୁହିଁ ଆପଣାର ପରମ ଜ୍ଞାନସିଦ୍ଧିର ସଙ୍କେତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବା ମଧ୍ୟ ଆଦୌ ସମୀଚୀନ ହେବ ନାହିଁ । ଜୀବନ ଏତି କେବଳ କେତେକ ଦୂର ଯାଏ ଦୃଶ୍ୟ, ଘ୍ରାଣ ତଥା ଅନ୍ୟ ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ହୋଇ ରହିବ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନାପନ୍ନରୂପେ କେବେହେଲେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଆପଣାର ପରମ ପରିତୃପ୍ତିର ପଣତସ୍ୱ ଲାଭ କରିବା ଜୀବନର କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏହାସହ ଅନ୍ୟ ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ପରମ ପରିତୃପ୍ତି ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛି କ ନାହିଁ, ଜୀବନାକୁ ସେଇଟିର ବି ପଣତସ୍ୱ ଲାଭ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବଳ କେତୋଟି ମିଥ୍ୟା ଧାରଣା ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧର ସାହାଯ୍ୟରେ ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅନ୍ଧ ଓ ଆବଦ୍ଧ କରି ରଖିଥିବା ଏକ ସାଧନ ତଥା କାଗ୍ରତ୍ଷକର ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରି ଆମର ମନ ଏଠାରେ ଯେଉଁ ଅଜ୍ଞାନକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି ରଖିଛି, କେବଳ ତାହାର ମଧ୍ୟକୁ ଅତତରଣ କରି ଆସିବା ବ୍ୟତୀତ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ଭ୍ରମରହିତ ଜୀବନାକୁହିଁ ଆଲୋକନକାରୀ ସାଧନ ଓ ପରିଜ୍ଞାଣକର୍ତ୍ତାରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ଠିକ୍ ସେହି ମନ ଦ୍ୱାରାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଜ୍ଞାନର ନଶ୍ୱରତା ମଧ୍ୟକୁ ଆରୋହଣ କରି ଘୁଲିଯିବା ବ୍ୟତୀତ ଯଦି ଏହି ବଶ୍ୱରେ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଇଚ୍ଛାର ପ୍ରକୃତରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟହିଁ ନଥାନ୍ତା, ତେବେ ଦୃଶ୍ୟତ ବସ୍ତୁବଚ୍ଛିନ୍ନ ଜୀବନାର ଏକ ଐକାନ୍ତିକ କେବଳମାର୍ଗ ଲଗି ନଶ୍ୱର କୌଣସି ନା କୌଣସି ଔଚତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତା । ମାତ୍ର ଏକ ଅଧିକତର ସମ୍ଭାବନାରୂପେ ଆମର ଯେପରି ବୋଧ ହେଉଛି, ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତରେ ତାହାଠାରୁ କମ୍ ଉଭତ ଓ କମ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛି, ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ ଲଗି ତାହାଠାରୁ କମ୍ ମାରସ ଓ କମ୍ ବସ୍ତୁବଚ୍ଛିନ୍ନ ଏକ ଆବେଗ ଏଠି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ତଥା ଅଧିକ ବହୁତ୍ୱଗଭିଶିଷ୍ଟ ଏକ ବଶ୍ୱସତ୍ତ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଛି, ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଏକ ଅଧିକ ଔଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟଶାଳୀ ଓ ଅନ୍ୱେଷଣ ଉଚ୍ଚତା ଏଠାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛି । ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏକ ବସ୍ତୁବଚ୍ଛିନ୍ନ ନ୍ୟାସ୍ୱବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହେବାରେ ଲଗିଥିବା ପର୍ଯନ୍ତ ତାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ସଂବଦ୍ଧା କେବଳ ଏକ ଅନ୍ୱେଷଣ ଓ ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ପରମ ନାସ୍ତିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ ଅଥବା ଏକ ଅନ୍ୱେଷଣ ଓ ସମାନତ୍ତ୍ୱରେ ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ଏକ ପରମ ଅସ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ିବ; କାରଣ ବସ୍ତୁବଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଆପଣାର ଧର୍ମ କରି ରହିଥିଲ ପର୍ଯନ୍ତ ଏକ ପରମ ବସ୍ତୁବଚ୍ଛିନ୍ନ ସ୍ଥିତିରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହେବାହିଁ ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ପରମ ନାସ୍ତି ଓ ପରମ ଅସ୍ତିକୁହିଁ ଆମେ ଏହି ଷେତ୍ରରେ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଦୁଇଟିମାତ୍ର ଚରମତ୍ତ୍ୱରେ ପରମ ବସ୍ତୁବଚ୍ଛିନ୍ନ ସ୍ଥିତିରୂପେ କଲ୍ପନା କରିପାରିବା । ପ୍ରାଚୀନ ଦର୍ଶନମତଗୁଡ଼ିକ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଏକ ଦଶାରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଆପଣା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବଚରଣରେ ବଡ଼ ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ ଓ ବଡ଼ ଅପାରତ ଏହି ମନୁଷ୍ୟମନର ବଣ୍ଟାସ୍ପଦନ୍ତୀ ବସ୍ତୁବଚ୍ଛିନ୍ନ ନ୍ୟାସ୍ୱବୃତ୍ତିକୁ ନୁହେଁ, ଅନୁସ୍ଥାନ ଅନୁଭୂତ ତଥା ଉପଲବ୍ଧି ର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସମ୍ପଦ ଲଭି ଆକାଙ୍କ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବସ୍ତୁସତ୍ୟସିଦ୍ଧ ଏବଂ ଗଙ୍ଗାରରୁ ନମଶଃ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚର ହେବାରେ ଲଭିଥିବା ପ୍ରଜ୍ଞାକୁହିଁ ଆମେ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚତ ସ୍ତବରେ ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଭମାନଙ୍କାସ୍ଥ ଜ୍ଞାନର ଗ୍ରବକାଠି ବୋଲ୍ କହିପାରିବା । ଆମର ସ୍ତବନା ପର ଆମର ହୃଦସ୍ଥ, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତ ଏବଂ ଏପରକ ଆମର ଶଙ୍କରକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଚୈତନ୍ୟ-ସତ୍ତାର ବଭନ୍ନ ରୂପାସ୍ଥନ ବୋଲ୍ ଜାଣିବା, ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମହାନ୍ ଓ ବୃହତ୍ କେତେକେତେ ଭାପୂର୍ଣ୍ଣପୁର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ଭାବନାର ସଙ୍କେତ ବୋଲ୍ ଜାଣିବା । ଏଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ସ୍ତାମର୍ଥ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ଆତ୍ମା ଆପଣାର ପୁର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମସମ୍ବିତ୍ତଳଭ ପାଖକୁ ପୁନଢାର ଫେର ଆସି ପାରିବ; ଅର୍ଥାତ୍ ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏଭଳି ସ୍ତାଧନମାନ ମହଜୁଦ ରହିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ଆତ୍ମା ସେହି ଆତ୍ମସମ୍ବିତ୍ତକୁ ଉପଲବ୍ଧେଗ କରପାରିବ । ଏପର ଏକ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣତାର ଉପଲବ୍ଧି ହିଏତ ସେହି ସଦ୍ୋଚ ପରମ ଇଚ୍ଛାର ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେଠିଠାରେ ପହଞ୍ଚି ଆମର ଏହି ସମୁଦାସ୍ଥ ସତ୍ତାଟି ଆପଣାର ଦ୍ରବ୍ୟ ପରିତର୍ପଣ ଲଭ କରପାରିବ, ସକଳ ଗତ୍ୟବତାକୁ ଆଲେକ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଭସିତ କରଦେଇ ପାରୁଥିବା ଶିଖରଗୁଡ଼ିକରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିପାରିବ; ସେହିଠାରେ ପହଞ୍ଚି ସେହି ସଦ୍ୋଚ ପରମ ଅଭଭେଦନର ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଜଡ଼ମସ୍ଥ ପରମ ଜ୍ଞେତନ ଯେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାରୂପେ ଆପଣା ସମକ୍ଷରେ ଉଦ୍ଘାଟିତ ହୋଇପାରିବ, ହିଏତ ତାହାହିଁ ଅଭପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ପରମଂଗ୍ରତତ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗଟି ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏକୁ ପରତ୍ୟାଗ ବା ବର୍ଜନ କରିବାର ଏକ ମାର୍ଗରେହିଁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାତ୍ମାନ୍ତକ ପର୍ଯାସ୍ୱରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ସ୍ପନ୍ଦନରହିତ ପରମ ଆତ୍ମଗତତା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଶୂନ୍ୟତା ବା ଅନର୍ଦିଷ୍ଟ ପରମ ନିର୍ବିଶେସତା ମଧ୍ୟରେ ପୁର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଲୀନ ହୋଇଯିବା ଲଗି ତାହା ଶଙ୍କର, ପ୍ରାଣ, ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ଥଗତ ଜ୍ଞବନ, ହୃଦସ୍ଥ ଓ ଏପରକ ସ୍ତବନାକୁ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଗୋଟି କରି ବର୍ଜନ କରି ଯାଇଥାଏ । ଏକ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମ-ପରିପୁର୍ଣ୍ଣତାରେହିଁ ଯାଇ ଉପନୀତ ହେବା ଲଗି ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଅଭପ୍ରେତ ହୋଇ ଆସିଛୁ ଏବଂ ଏହି ଅଭପ୍ରାସ୍ଥିର ସାଧନ ନମନ୍ତେ କେବଳ ଆମର ଅତେତନତା ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ଯେ ସେହି ପରମ ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ତତ୍ଜନିତ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଯେ ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗଟିରେ କେବଳ ଏତକ ଆବଶ୍ୟକତାହିଁ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଅହଂରୂପେ ନିଜକୁ ପ୍ରକଟ କରି ରଖିଥିବା ସତ୍ତାଗତ ମିଥ୍ୟାତ୍ୱିକୁହିଁ ଆମେ ବର୍ଜନ କରି ଆସିବା ଏବଂ ତେବେଯାଇ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତାଟି ଆମର ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ଅଭବ୍ୟକ୍ତ କରଦେଇ ପାରିବ । ପ୍ରାଣଗତ ଯେଉଁ ମିଥ୍ୟାତ୍ୱି ଏଠି କେବଳ ଏକ ପ୍ରାଣସଂସ୍ପର୍ଶ ଅକୁଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରସ୍ୱାସ ଏବଂ ଆମ ଦେହଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଯନ୍ତ୍ରବତ୍ ଏକ ଆଚରଣବୃତ୍ତରୂପେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମେ ସେହି ମିଥ୍ୟାଟିକୁହିଁ ଆପଣା ଭିତରୁ କାଢ଼ି ବାହାର କରଦେବା ଏବଂ ତାହାହେଲେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଶକ୍ତିମଣ୍ଡି ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଆମର ଜୀବନଟି ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇ ଆସିବ । ଆମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଚେତନାର ଯେଉଁ ମିଥ୍ୟା କେବଳ ଜଡ଼ଗତ ବସ୍ତୁସମୂହର ଓ ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ନାନା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀର ଜାଲ ଭିତରେ ଛନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମେ ସେହି ମିଥ୍ୟାଟିକୁ ବର୍ଜନ କର ଆସିବା ଏବଂ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆମ ଭିତରେ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବୃହତ୍ତର ବୋଧଶକ୍ତି ଏଗୁଡ଼ିକର ଆବରଣ ଫଟାଇ ବାହାରକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ଆସିବ, ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଲଗି ଆପଣାକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରଦେଇ ପାରିବ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଭାବରେ ସେଇଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ମଧ୍ୟ ଜଣାଇ ପାରିବ । ଯାବତୀୟ କାମନା ଓ ବାସନାର ପଙ୍କିଳତା ଏବଂ ନାନା ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ସଂବେଗମୟତା ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ଏହି ଦୁଃସ୍ଥ ମିଥ୍ୟାଟିକୁ ଆମେ ଆପଣା ଭିତରୁ ଦୂର କରଦେବା; ଏବଂ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆମ ଭିତରେ ଏକ ଉତ୍ତରତର ଦୃଢ଼ସ୍ଥ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ଆସିବ, ସେହି ଦୃଢ଼ସ୍ଥ ସକଳ ପ୍ରାଣୀ ଲଗି ଏକ ଦିବ୍ୟ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ଆପଣାର ଅନୁସ୍ପନ୍ଦନ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ଓ ଆକୁଳତା ପ୍ରକଟ କରିପାରିବ । ଆମ ଭିତରୁ ଯେଉଁ ମିଥ୍ୟାଟି ଆପଣାର କେତେକେତେ ଅସୁସ୍ଥ ମନୋଗତ ରଚନା, ଆପଣାର କେତେକେତେ ଔଚିତ୍ୟପ୍ରେରିତ ସ୍ୱୀକୃତି ତଥା ଅସ୍ୱୀକୃତି ଏବଂ ଆପଣାର କେତେ କେତେ ଅତୀତୀମାବଦ୍ଧ ଓ ବହିସ୍କାରଧର୍ମୀ ଅଭିନିବେଶଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେହି ମିଥ୍ୟାକୁ ଆମେ ଆପଣା ଭିତରୁ କାଢ଼ି ବାହାର କରଦେବା; ଏବଂ ତା'ପରେ ତାହାର ପଛରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଏକ ବୃହତ୍ତର ଜ୍ଞାନସାମର୍ଥ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତ୍ୟଟି ସମକ୍ଷରେ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରଦେଇ ପାରିବ; ଆତ୍ମା, ପ୍ରକୃତି ତଥା ବିଶ୍ୱଜଗତର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତ୍ୟଟି ସମକ୍ଷରେ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରଦେଇ ପାରିବ । ଏକ ସମଗ୍ର ଆତ୍ମପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମ ଦୃଢ଼ସ୍ଥର ଯାବତୀୟ ଅନୁଭୂତି ଆପଣାର ପରମ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଭ କରିବେ; ଦୃଢ଼ସ୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରେମ, ଆନନ୍ଦ, ଭକ୍ତି ଓ ଉପାସନା ଲଗି ଯେଉଁ ଆଧାରଗତ ବୃତ୍ତିଟି ରହିଛୁ, ତାହା ଆପଣାର ପରମ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଭ କରିବ । ସେହି ସମଗ୍ର ଆତ୍ମପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେ ଆମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟସ୍ଥ ମଧ୍ୟ ପରମ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚରିତାର୍ଥତା ଲାଭ କରିବେ; ଦିବ୍ୟ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତଥା ଦିବ୍ୟ କଲ୍ୟାଣର ଅନୁଧାବନରେ ଏବଂ ବସ୍ତୁଗତ ରୂପାୟନଗୁଡ଼ିକରେ ଲାଭ କରୁଥିବା ଆନନ୍ଦରେହିଁ ସେମାନେ ପରମ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚରିତାର୍ଥତା ଲାଭ କରିବେ । ସେତେବେଳେ ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ପରମ ପୁଷ୍ଟୋପଲବ୍ଧି ଲାଭ କରିବ; ଆପଣାର ଯାବତୀୟ କର୍ମାନୁଧାବନରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତଥା ଦ୍ରବ୍ୟ ଶକ୍ତିମଣ୍ଡ, ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଅନୁଧାବନରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଭ କରିବ । ସେତେବେଳେ ଆମର ଚେତନା ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିପିବ ଏବଂ ଏକ ପରମ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବ; ଏହି ଚେତନା ଭିତରେ ସତ୍ୟ, ଆଲୋକ, ଦ୍ରବ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ତଥା ଦ୍ରବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଲାଗି ଯେଉଁ କ୍ଷୁଧା ରହିଛି, ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ପରମ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣୋପଲବ୍ଧିର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲାଭ କରିବ । ଏଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଛନ୍ତି, ପୂର୍ଣ୍ଣୋପଲବ୍ଧିର ସ୍ଥିତିକୁ ଆସିଲେ ସେମାନେ ଏଇଟିକୁ ଛାଡ଼ି ଏଇଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଆଉ କୌଣସି ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟକୁ କଦାପି ନଷ୍ଟିପ୍ତ ହୋଇ ଗଲିପିବେ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ସେତେବେଳେ ଏଗୁଡ଼ିକ ଏପରି ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ଥିତିରେ ଆସି ଉପନୀତ ହେବେ, ଯେଉଁଠାରେ କି ସେମାନେ ଏକାଧାରରେ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିପିବେ, ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ପରମସ୍ଥିତି ଓ ଆନନ୍ତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଭ କରିପାରିବେ, ସକଳ ଜଳନାର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଦୌପମ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବେ ।

ଜ୍ଞାନର ପରମ୍ପରାଗତ ମାର୍ଗଟି ପଛରେ ଓ ବର୍ଜନ ତଥା ପ୍ରତ୍ୟାହାରରୂପୀ ଏହାର ଜୀବନାତତ ପ୍ରକିୟାଗୁଡ଼ିକର ଔଚିତ୍ୟ ପ୍ରତିପାଦନ କଲ ଯାବତୀୟ ସତ୍ୱକୁ ଉପରେ ଆପଣାର ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ବିସ୍ତାର କର ପାରୁଥିବା ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭବ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି । ସକିୟ ମନୋମଣ୍ଡଳର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆୟତନକୁ ଡେଇଁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଓ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେଖାଶୂନ୍ୟ ସେହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦେଶସ୍ଥତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧନାଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଗମ୍ଭୀର, ପ୍ରଗାଢ଼ ଓ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦାୟୀ ଅନୁଭବଟିକୁ ଲାଭ କରିଥାନ୍ତି । ଏହି ଅନୁଭୂତିଟି ହେଉଛି ନମୋଚତ ହୋଇଯିବାର ଅନୁଭୂତି; ଏହି ଅନୁଭୂତି ଆମ ଲାଗି ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ତଥା ଏହାର ଯାବତୀୟ ରୂପାସ୍ୱନ, ସ୍ୱାର୍ଥ, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ବ୍ୟାପାର ଓ ଘଟଣାଚକ୍ରର ପଛରେ ଏବଂ ତାହାରି ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀଙ୍କର ପ୍ରଶାନ୍ତ, ସ୍ପର୍ଶାତୀତ, ଅନାସକ୍ତ, ଅପରିମେୟ, ନିଶ୍ଚଳ ଓ ମୁକ୍ତ ଚେତନାକୁ ବହନ କରି ଆଣିଥାଏ । ଏହି ଚେତନା ଦ୍ୱାରା ପରିପ୍ଲାବିତ ହୋଇ ଆମେ ଉପରକୁ ଅନାଇ ସତେଅବା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଅଲଭ୍ୟ କୌଣସି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥାନୀୟଙ୍କର ଦର୍ଶନଲାଭ କରିଥାଉ, କେବଳ ଆପଣାର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱଟିର ବିଲୋପସାଧନ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯାହା ଉତ୍ତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ସେଠାରେ ଆମେ ଏକ ସଦ୍ଗତ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ସାକ୍ଷୀପୁରୁଷଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିକୁହିଁ ଅନୁଭବ କରିଥାଉ, ଏକ ପରମ ଅନନ୍ତତା ବା କାଲୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣତାର ବୋଧ ଲାଭ କରିଥାଉ ଯାହାକି ଆମ ଯାବତୀୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ କେବଳ ଏକ ନାସ୍ତି ବୋଲି ଘୋଷଣା କର ମହତ୍ତମସ୍ୱ ଭିତରେ ସେହି ଉପରୁ ଆମ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି ଏବଂ କେବଳ ଆପଣାକୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରତିପନ୍ନ କର ରଖିଥାନ୍ତି । ଏହି ଅନୁଭୂତିଟିକୁ ଆମେ ଅନମ୍ଭସ୍ୱ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜୀବରେ ଆପଣାର ଅସ୍ତିତ୍ୱସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆତ୍ମାର ସେପାଖକୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରୁଥିବା କେବଳ ସେହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମୀକୃତ ମନର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଓ ବଶୋଧିତାବସ୍ଥାର ଏକ ଅନୁଭୂତ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଯେଉଁ ସାଧକ ଏହି ବିମୋଚନର ସ୍ପର୍ଶଟିକି ମଧ୍ୟଦେଇ ଅତିକ୍ରମ କରିଛନ୍ତି, ସିଏ କଦାପି ମନ ତଥା ମନର ଯାବତୀୟ ଜାଲଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବିମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏହି ଅନୁଭୂତିଟି ମଧ୍ୟରେ ଚିରକାଳ ଲାଗି ଲାଗି ରହିବାକୁ ସାଧକ ଯେ ଆଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବାଧ୍ୟ ହେବ, ସେକଥା ଆଦୌ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଓ ବିପୁଳ ଏକ ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏହାକୁ କେବଳ ଏହି ମନର ଅବବୋଧ ଯାବତୀୟ ସୀମାର ସେପାଖରେ ରହିଥିବା ସମ୍ପଦଟି ବିଷୟରେ ଏକ ଅଭିଭୂତଜାତ ଅନୁଭୂତି ବା ଅଭିଜ୍ଞତା ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା । ଏହା ହେଉଛି ଏକ ନାସ୍ତିମୂଳକ ପରମ ଅନୁଭୂତି; ମାତ୍ର ଏହି ଅନୁଭୂତିର ସୀମାଟିକୁ ଭାଙ୍ଗି ବାହାର ଯାଇପାରିଲେ ଯାଇ ଆମେ ଏକ ଅନ୍ତହୀନ ପରମ ଚେତନା, ସକଳ ସୀମାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିବା ଏକ ପରମ ଜ୍ଞାନ ତଥା ଏକ ସ୍ୱୀକୃତିବାଚକ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ଯାବତୀୟ ବିପୁଳ ଆଲୋକଟିର ସାକ୍ଷାତ ଲାଭ କରି ପାରିବା ।

ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତା ଓ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା, ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତ ଓ ନିର୍ବିଶେଷ ସତ୍ତା;—ସେଇ ହେଉଛନ୍ତି ଅଧ୍ୟାତ୍ମଜ୍ଞାନର ଆସ୍ପଦ । ଆମର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସତ୍ତାଟି ସହିତ ତଥା ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ସହିତ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତାଙ୍କର ଆପଣାର କେତେକେତେ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି ଏବଂ ସେ ତଥାପି ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଆତ୍ମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ବିରାଜିତ ଅଛନ୍ତି, ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ବିରାଜିତ ରହିଛନ୍ତି । ବିଶ୍ୱଜଗତ ବା ବ୍ୟକ୍ତି ବାହାରୁ ଯାହା ହୋଇଥିଲା ପରି ବୋଧ ହେଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ତାହା ନୁହନ୍ତି; କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆମେ ଯେଉଁକ ବିବରଣୀ ପାଇପାରୁଛୁ, କେବଳ ଆମର ମନ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିହିଁ ଆମକୁ ସେହି ବିବରଣୀଟି ଆଣି ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଆମର ମନ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଉଭୟର ଅତିମାନସ ଓ ଅତିଚେତନ ଜ୍ଞାନର ଏକ ସୀମାର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଅନାଲୋକିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ବିବରଣୀକୁ ଆମେ କେବଳ ଏକ ଭୁଲ୍ ବିବରଣୀ ବୋଲିହିଁ କହିବା, ଏକ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିରଚନା ବୋଲି କହିବା, ଏକ ବଳସ୍ୱାନ ଓ ଭାଣ୍ଡପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାୟନ ବୋଲି କହିବା । ଏବଂ ତଥାପି ବିଶ୍ୱଜଗତ ଓ ବ୍ୟକ୍ତି ବାହାରୁ ଯେଉଁଭଳି ହୋଇଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଛନ୍ତି, ତାହା ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପଟିର ମଧ୍ୟ ଏକ ରୂପାୟନ; ଏହି ରୂପାୟନ ସର୍ବଦା ଆମକୁ ତା'ର ଆପଣା ସୀମାର ଅତିକ୍ରମ କରି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସତ୍ୟଟିର ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇଯାଉଛି । ଆମର ମନ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନେ ଆମକୁ ଦେଇ ଯାଉଥିବା ମୂଲ୍ୟବୋଧରେ ସଂଶୋଧନ ଘଟାଇହିଁ ସତ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମ ଭିତରେ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ; ଏକ ଉଚ୍ଚତର ବୁଦ୍ଧିର ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଇ ତାହା ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ବୁଦ୍ଧିହିଁ ଆମକୁ ନୂତନ ଆଖି ଦିଏ ଓ ଆମ ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରେଷିତ ଇନ୍ଦ୍ରିୟମନ ତଥା ସୀମିତଶକ୍ତି ଭୌତିକ ବୁଦ୍ଧିଶକ୍ତିର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଓ ସଂଶୋଧିତ କରିବାର ପ୍ରସ୍ତାବ କରିଥାଏ । ଏହି ଉଚ୍ଚତର ବୁଦ୍ଧିର ପଦ୍ଧତିଟି ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟର ଯାବତୀୟ ଜ୍ଞାନ ତଥା ବିଜ୍ଞାନର ପଦ୍ଧତି । ମାତ୍ର ଏହାଠାରୁ ଆହୁରି ଆଗକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି, ଏକ ଉଚ୍ଚ-ଚତ୍ର ରହିଛି; ତାହା ଆମର ଏହି ନତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ବୁଦ୍ଧିର ସୀମା ଡେଇଁ ଆମ ଲଗି ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହାର କେବଳ ଏକ ପ୍ରତିଫଳିତ ରଶ୍ମି ମାତ୍ର ହୋଇ ରହିଛି, ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଆଲୋକଟିକୁ ବହନ କରି ଆଣିଥାପୁଛି । ସେଠାରେ ଶୁଦ୍ଧବୁଦ୍ଧିଗତ ସକଳ ତର୍କଣାର ବସ୍ତୁବଚ୍ଛିନ୍ନ ସକଳ ବାଧାନ ଏବଂ ଏହି ମନର ସକଳ ବିରଚନ କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଇଛି ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକ ଉଚ୍ଚ ଓ ମୁକ୍ତି ଉପରେ ଅବଧାରିତ ଆତ୍ମାର ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଅନୁଭବର ବିପୁଳ ଓ ଆଲୋଡ଼ନକାରୀ ବାସ୍ତବତାରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କଲେ ଏହି ଭୂମିକୁ ଛାଡ଼ି କେବଳ ସେହି ନିର୍ବିଶେଷ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଅଭିମୁଖରେ ବେଶ୍ ଧାବିତ ହୋଇ ଘୁଞ୍ଚିଯାଇ ପାରିବ ଓ ଆତ୍ମା ତଥା ବିଶ୍ୱଜଗତ ବିଷୟରେ ଆପଣାର ସକଳ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରିବ; ମାତ୍ର ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଅଧିଷ୍ଠାନରୁ ତାହା ସେହି ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଅବଲୋକନ କରିପାରିବ । ଯେତେବେଳେ ସେଇଟି ହୋଇଥିବ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ଯେ ଆମ ମନ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟଭୂମିର ଯାବତୀୟ ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଏହି ମାନସୀୟ ଜୀବନର ପ୍ରାତିସ୍ୱିକ ଯାବତୀୟ ଅଳୀକତାକୁ ଆମେ ଆଉ କଦାପି ଆମ ଭେତର ସଶ୍ରର କେବଳ ଏକ ଅକାରଣ ଯାତ୍ରା କିମ୍ବା କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ କରୁ ନଥିବା କେବଳ ଗୋଟାଏ ଭ୍ରାନ୍ତି ବୋଲି ଆଦୌ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ସୋପାନରୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଅସୁଥିବା ଆତ୍ମାର ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଲଭିହିଁ ଏକ ପ୍ରଥମସ୍ତମ୍ଭସ୍ୱରୂପ ପବ୍ଦନଭୂମି ହିସାବରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟବସ୍ଥା ବା ଯୋଜନା ହୋଇ ରହିଥିଲା, ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ପୀଠ ଉପରେ କେବଳ ସେଗୁଡ଼ିକ ତାହାର ଆତ୍ମଉନ୍ମୋଚନ ଏବଂ ଆତ୍ମଅଧିକୃତ ସକାଶେ ଏକ ଭୌତିକ ଭିତ୍ତି ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଏକଥା ସତ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକରହିଁ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭିତରେ ଦେଖିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଏବଂ ଏହି ଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥିତ କୌଣସି ବିଷୟର ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ବା ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ସକାଶେ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟର ଭିତ୍ତି କଣ୍ଢେଇଲେ ତାହା କେବଳ ଏକ ମାୟା ଭିତରେହିଁ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ଭଳ ହେବ । ମାତ୍ର ସେଠାରେ ପରମସତ୍ୟର

ବୃହଦାରଣ୍ୟକ ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଏକ ପରମ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି, ପରମ ନିର୍ବିଶେଷର ବୃହତ୍ତ୍ୱବସ୍ତୁର ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ଏକ ପରମ ଶୃଙ୍ଖଳା ରହିଛି ଏବଂ କେବଳ ତାହାଙ୍କି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଥିବା ଆପେକ୍ଷିକ ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣି ଯୋଗାଇ ଦେଇଛି ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ସେହି ପରମସତ୍ତ୍ୟଟି ସହିତ ଗଅଁଠାଇ ଦେଇଛି । ସବୁକିଛିକୁ ଗୋଟିଏ ସୂତ୍ରରେ ବାନ୍ଧି ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ କରି ରଖିଥିବା ଏହି ଅନୁଭୂତିଟିହିଁ ସେହି ଗଭୀରତମ ସମଗ୍ର ତଥା ଅନ୍ତରଙ୍ଗତମ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ତଥା ବିଶ୍ୱଜ୍ଞାନର ଯଥାର୍ଥ ଭିତ୍ତି ।

ବ୍ୟକ୍ତସତ୍ତା ସହିତ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତାର ଯେଉଁ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି, ତାହାର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କଲେ ଦେଖିଲେ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତ୍ୟ ବା ସତ୍ତାକୁହିଁ ଆମେ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ତଥା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମା ବୋଲି କହିବା, ଆମର ଅନ୍ତର୍ମର୍ମରେ ଆମେ ଆଖର ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତାଟି ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନୋହୁ, ଆମର ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରାକୃତ ରୂପରେ ଆମେ କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ । ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମାର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିବାକୁ ଅଭିଲାଷ କରି ବାହାରିଥିବା ଯେକୌଣସି ଅଧ୍ୟାତ୍ମଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞାନର ପରମ୍ପରାଗତ ମାର୍ଗଟି ପରି ଦ୍ୱତ୍ୱଂଶକାଙ୍କ୍ଷା ଯାବତୀୟ ଆପାତସତ୍ତ୍ୟକୁ ଅବଶ୍ୟ ବର୍ଜନ କରି ଆସିବ । ଏହି ଶଙ୍କରଟି ଯେ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତା ନୁହେଁ ଓ ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଯଥାର୍ଥ ଭିତ୍ତି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ, ତାହାକୁ ସେହି କଥାଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଶଙ୍କରକୁ ସେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କରହିଁ ଏକ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ରୂପାୟନ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବ । ଜଡ଼ବାଦ କେବଳ ଜଡ଼କୁହିଁ ବିଶ୍ୱଜଗତର ଏକମାତ୍ର ଆଧାରରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ, ମସ୍ତିଷ୍କ, ସ୍ନାୟୁମଣ୍ଡଳ ଏବଂ ଶଙ୍କରସ୍ଥ କୋଷ ପ୍ରଭୃତି ଜଡ଼ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ ବିଷୟର ଏକମାତ୍ର ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ଓ ତାହାକୁହିଁ ଆପଣାର ଏକ ବହଳ ଅଥଚ ଅସଥେଷ୍ଟ ଯୁକ୍ତିଭିତ୍ତି ବୋଲି ମାନ ନେଇଥାଏ । ଏହାକୁ ଆମେ କେବଳ ଏକ ଭ୍ରମ ବୋଲି କହିବା; ଏକ ସମଗ୍ର ପଦାର୍ଥର କେବଳ ଅର୍ଦ୍ଧାଂଶକୁହିଁ ଦେଖି ସେଇଟାକୁହିଁ ସମଗ୍ର ବୋଲି କହିବାର ଭ୍ରମ ବୋଲି କହିବା, ବିଷୟଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଭମିସ୍ରାଚ୍ଛନ୍ନ ଜଳ ଅଥବା ଚୁମ୍ବାକୁହିଁ ଭ୍ରମବଶ ହୋଇ ଏକ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଉପାଦାନ ବୋଲି ମନେକରିବା ବୋଲି କହିବା, ଏକ ଭ୍ରାନ୍ତିମୂଳକ ପରମ ଘୃଣି ବୋଲି ଭ୍ରମ କରି କେବଳ ଶୂନ୍ୟର ଏକ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ରୂପକୁହିଁ ମାନନେବା ବୋଲି କହିବା । ଜଡ଼ବାଦୀ ବିଶ୍ୱରଟି ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ି ଏକ ସୃଷ୍ଟିକୁହିଁ ସୃଜନକାରୀ ଶକ୍ତି ବୋଲି ଧରିନଏ, ଅଭିବ୍ୟକ୍ତର ଏକ ସାଧନକୁହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହେଉଥିବା ଓ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରୁଥିବା ସେହି ପରମତତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି ଧରିନଏ । ଜଡ଼ ତଥା ଆମର ଏହି ଜଡ଼ ମସ୍ତିଷ୍କ, ସ୍ନାୟୁମଣ୍ଡଳ ଓ ଶଙ୍କର,—ଏସବୁ ହେଉଛନ୍ତି ଏକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରାଣୀଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟର କେବଳ ଗୋଟିଏମାତ୍ର ନିସ୍ତାର ସେତ୍ର ବା ଭିତ୍ତି, ଯାହାକି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତାକୁ ତାହାର ଜଗତ୍ସୃଷ୍ଟିଗୁଡ଼ିକର ରୂପଟି ସହଜ ଫଯୁକ୍ତ କରଦେବାରେ ଓ ତାହାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଗତିଶୀଳତା ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିବାରେ ଏକ ନମିତ୍ତରୂପେହିଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥାଏ । ଜଡ଼ଗତ ଏହି ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କେବଳ ଏକ ବାହ୍ୟ ସୂଚକ ବୋଲି କହିପାରିବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ଆତ୍ମା ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର କେତେକ ବଶେଷ ସତ୍ତ୍ୟ ବିଷୟରେ ଆପଣାର ଅବବୋଧକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ଏବଂ ସେହି ପରମୋପାଦାନର ରୂପାୟନଭୂମିରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଫଳପ୍ରଦ ମଧ୍ୟ କରାଇପାରେ । ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କେବଳ ଏକ ଲିପି, ଏକ ସଙ୍କେତକାଙ୍କ ଲିପି ବା ଏକ ଚିତ୍ରାଙ୍କନ ଅଥବା ପ୍ରତୀକଗୁଡ଼ିକ ମାଧ୍ୟମରେ ବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବୋଲି କହିପାରିବା; ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁ ଆଧାରସ୍ଥ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସଙ୍କେତ ବା ସଙ୍କେତ ଆଣି ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ସେସବୁର ଗଭୀରତମ ଓ ଯଥାର୍ଥତମ ଜ୍ଞାପକାର୍ଥ ବୋଲି କଦାପି କହିପାରିବା ନାହିଁ ।

ପ୍ରାଣକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଆମର ଅସଲ ଆତ୍ମସତ୍ତା ବୋଲି କଦାପି କହିବା ନାହିଁ; ଆମର ମସ୍ତିଷ୍କ, ସ୍ନାୟୁମଣ୍ଡଳ ଅଥବା ଶରୀର ଭିତରେ ସଂଚର ରହିଥିବା ଶକ୍ତି ବା ପ୍ରାଣବନ୍ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଅସଲ ଆତ୍ମସତ୍ତା ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ । ପ୍ରାଣଶକ୍ତିକୁ ଆମେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ଶକ୍ତି ବୋଲି କହିବା, ମାତ୍ର ତାହାକୁହିଁ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ସମୁଦାୟ ଶକ୍ତି ବା ସମୁଦାୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କେବେହେଲେ କହିବା ନାହିଁ । ପ୍ରାଣବାଦ ଜଡ଼କୁ ଏକ ନମିତ୍ତରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ଏକ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିକୁହିଁ ପ୍ରକୃତ ଆଧାର ବୋଲି ମାନିଥାଏ, ତାହାକୁହିଁ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁର ଉତ୍ପତ୍ତିସ୍ଥାନ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ସମାହାର ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ ଓ ତାହାକୁହିଁ ଆପଣାର ସ୍ପନ୍ଦନଚଞ୍ଚଳ ଅସ୍ଥିର ଭିତ୍ତିରୂପେ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ । ମାତ୍ର ଏହାକୁ ଆମେ କେବଳ ଏକ ଭ୍ରମ ବୋଲିହିଁ କହିବା, ଏକ ସମସ୍ତ ସତ୍ୟର କେବଳ ଅର୍ଦ୍ଧାଂଶକୁ ଦେଖି ତାହାକୁହିଁ ସମସ୍ତ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଭ୍ରମ କରିବା ବୋଲି କହିବା, ଜଳତତ୍ତ୍ୱ ଉପକୂଳଭୂମିର ଏକ ନିଆରଭରଙ୍ଗକୁହିଁ ସମୁଦାୟ ସମୁଦ୍ର ଓ ତାହାର ଜଳରାଶି ବୋଲି ଭ୍ରମ କରିବା ବୋଲି କହିବା । ଜଡ଼ବାଦୀ ବସ୍ତୁବାଦି ଅସଲ ସତ୍ୟସାର ମଣି ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଥଚ କେବଳ ବହିଃସ୍ଥର କୌଣସି ପଦାର୍ଥକୁହିଁ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥାଏ । ଯେଉଁ ଚେତନା ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ଯାବତୀୟ ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ଏହି ପ୍ରାଣଶକ୍ତିକୁ ଆମେ ସେହି ଚେତନାରହିଁ ଏକ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତା ବୋଲି କହିପାରିବା । ସେହି ଚେତନାଟି ଏହି ଭୂମିରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଛି, ଏଇଠି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି; ମାତ୍ର ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତି, ଅର୍ଥାତ୍ ମନୋରୂପୀ ଏହି ଉଚ୍ଚତର ସ୍ଥିତିରେ ଅସି ନପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃତ୍ତିର ଭୂମିରେ ଆମ ଲଗି ତାହାର କୌଣସି ପ୍ରତିଷ୍ଠା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଥିବାପରି ମନେହେଉଛି ନାହିଁ । ଆମର ଏହି ଭୂମିଷ୍ଠିରେ ମନ ସତ୍ତେଅବା ପ୍ରାଣରହିଁ ଏକ ସୃଷ୍ଟି ପରି ଦେଖାଯାଉଛୁ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଆମେ ମନକୁ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ପ୍ରାଣର କୌଣସି ତରମ ଛାତ୍ପର୍ଶ ବୋଲି ନୁହେଁ, କେବଳ ପଦ୍ଧେଷ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୃଶ୍ୟାତ୍ମକ ଛାତ୍ପର୍ଶ ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା; ଯାହା ପ୍ରାଣର ଅନ୍ତରୁଲରେ ରହିଛୁ, ଛାହାର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସତ୍ତ୍ୟଟିର ଏକ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ତେତ୍ତନାସମ୍ପନ୍ନ ରୂପାସ୍ୱନ ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା । ମନକୁ ଆମେ ପ୍ରାଣରହିଁ ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ; ମାତ୍ର ସ୍ୱସ୍ୱଂ ପ୍ରାଣ ଯାହାର ଏକ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଲ୍ପପରିସ୍ପନ୍ଦିତ ବକ୍ତ୍ୟିତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ମନକୁ ଆମେ ଯଥାର୍ଥରେ ଛାହାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ବୋଲି କହିପାରିବା ।

ଏବଂ ଆମର ମନ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଏହି ମନୋଭୂମି, ଆମ ଜୀବନର ମନନ-ସମର୍ଥ ତଥା ବୋଧସମର୍ଥ ଏହି ଅଂଶଟି ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମା ନୁହେଁ; ମନକୁ ଆମେ ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱସ୍ୱରୂପ ବୋଲି କଦାପି କହିପାରିବା ନାହିଁ, ଅନ୍ତ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ କିମ୍ବା ଆଦ୍ୟ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ; ଛାହାକୁ ଆମେ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଅଧିସ୍ଥାନକ୍ଷେତ୍ରରୁ ନିକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧ-ଆଲୋକ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଆଦର୍ଶବାଦ ଆମର ଏହି ମନକୁହିଁ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ରୂପ ତଥା ବସ୍ତୁର ସୃଜନକର୍ତ୍ତାରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ, ଏହିସବୁ ରୂପ ଏବଂ ବସ୍ତୁ କେବଳ ମନ ଭିତରେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ଏବଂ ଛାହାକୁହିଁ ଆପଣାର ଅତିକୃଶ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଭୂମି କରି ଛାହାର ଉପରେ ଠିଆହୋଇ ରହିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ କେବଳ ଏକ ଭ୍ରମ ବୋଲି କହିବା; ଏକ ସମଗ୍ର ସତ୍ତ୍ୟର କେବଳ ଅର୍ଦ୍ଧାଂଶକୁ ଦେଖି ଛାହାକୁହିଁ ସମଗ୍ର ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲି ଭ୍ରମ କରିବା ବୋଲି କହିବା, ଏକ ମ୍ଳାନ ଓ ପ୍ରତିବିମ୍ବିତ ଆଲୋକକୁ ଅତିରଞ୍ଜିତ କରି ସୂର୍ଯ୍ୟର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଶଖର ଓ ଛାହାର ଦୀପ୍ତ ବିଭବ ବୋଲି ବର୍ତ୍ତୁନା କରିବା ବୋଲି କହିବା । ଏହି ଆଦର୍ଶବାଦୀ ଦୃଷ୍ଟିଟି ମଧ୍ୟ ସତ୍ତାର ଅସଲ ସତ୍ତ୍ୟପରିଚୟଦୃଷ୍ଟି ପାଖରେ ଯାଇ ଆଦୌ ପହଞ୍ଚି ପାରେ ନାହିଁ, ଛାହା ଏହାକୁ ସ୍ପର୍ଶ ମଧ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଛାହାକୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତର କେବଳ ଏକ ନମ୍ନତର ପ୍ରକାଶରୂପ ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା । ମନକୁ ଆମେ ସେହି ତେତ୍ତନ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅତିଅସ୍ପଷ୍ଟ ଓ କେବଳ ବହିର୍ଭାଗୀସ୍ୱ ଏକ ଚ୍ଛାସ୍ୱାମସ୍ୱତା ବୋଲି କହିପାରିବା, ଯାହାକି କେବେହେଲେ ମନର କ୍ଷେତ୍ରଟି ମଧ୍ୟରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ ଓ ଯାହା ମନର ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇଛୁ । ଜ୍ଞାନର ପାରମ୍ପରିକ ମାର୍ଗଟି ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁକୁ ଆପଣାର ଧାରଣାଭୂମି ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରକୁ ବାହାର କରିଦିଏ ଏବଂ ଏହିପରି ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଏକ ବିଶୁଦ୍ଧ ତେତ୍ତନ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅବବୋଧ ଓ ଉପଲବ୍ଧିରେ ଆସି ଉପନୀତ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ବିଶୁଦ୍ଧ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଛାହା ଆତ୍ମଚିତ୍ତସମ୍ପନ୍ନ, ଆତ୍ମାନନ୍ଦମସ୍ୱ ବୋଲି ଜାଣେ; ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରଗତ ସକଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରସ୍ତୀମନର ବାହାର ଦୋଲ୍ ନାଣେ । ଆପଣାର ଚରମତମ ଜ୍ଞଦାସ୍ପଦ ଅନୁଭବରେ ସେ ତାହାକୁ ଆତ୍ମା ଦୋଲ୍ ଜହ୍ନେ, ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଦୋଲ୍ ଜହ୍ନେ, ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସଂମୂଳ ଓ ସଂସାର ସ୍ପନ୍ଦ ଦୋଲ୍ ଜହ୍ନଥାଏ । ଅନ୍ତତଃ ଏହିଠାରେ ଉପଗତ ହୋଇ ତାହା ସଂସାଧିତ ପ୍ରଜ୍ଞବଣାଳୀ ଜ୍ଞବରେ ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଗୋଟିଏ କଲ୍ପନା ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥାଏ ସତ୍ତ, ମାନ ଏଠାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ଲଗି ବଡ଼ ଭରତର ହୋଇ ତାହା ଆମର ଜ୍ଞବନାଶୀଳ ମନ ଓ ସଙ୍କୋଚ ସତ୍ତ୍ୱଟି ଉତରେ ଆଉ କେଉଁଠିହେଲେ କିଛୁ ନାହିଁ ବୋଲ୍ ଅନୁମାନ କରିପାରେ, 'ବୃତ୍ତୋଃ ପରତସ୍ତୁ ସଃ' ବୋଲ୍ କହିବାକୁ ଲଗେ; ସମାଧିରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହି ଆଖି ବନ୍ଦ କରିଦେଲ, ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଯାବତୀୟ ବିଷୟର ପଥଟିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଶୀଘ୍ର ପାର ହୋଇ ଘୁଞ୍ଚିଯିବାକୁ ଦୃଢ଼ପ୍ରଯାଏ ଏବଂ ପରମ ଚିଦ୍ଘନତତ୍ତାର ସେହ୍ନସବୁ ମହାନ୍ ଏବଂ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଉପରେ ଆଖି ପକାଇ ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ତା'ର କୌଣସି ଡର ସହ୍ନେ ନାହିଁ । ଏଇଲ କର ସେ ଦ୍ରୁତତ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟଟିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚେ ସତ୍ତ, ମାନ ସେହ୍ନ ପରମ ଅନନ୍ତ ଆତ୍ମଦୃଷ୍ଟି ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ସେଇଠି ଚୁପ୍ ହୋଇ ଶୋଇପଡ଼େ । ଅଥବା, ଜଣେ ଚେଇଁ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ତା'ର ଆତ୍ମ-ବଲ୍ଲେପକାଶ୍ମ ମନ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରୁଥିବା ସଙ୍କୋଚ ସତ୍ତ୍ୱର ସେହ୍ନ ସଙ୍କୋଚ ଅନୁଭବଟି ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରେ ସିନା, ମାନ ପଦ୍ମପୂରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ ପ୍ରବେଶ କରିପାରେ ନାହିଁ । କେବଳ ମନୋମସ୍ତାର ଭୂମି ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଉତ୍କୃଷ୍ଟାଇ ପାରୁଥିବା ଏକ ଆଧାତ୍ମିକ କୃଶତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ମନ ସଙ୍କୋଚ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱର କୌଣସି ନା କୌଣସି ଜ୍ଞବନ୍ତ ଲକ୍ଷ ଜରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ, କେବଳ ମନୋମସ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରତିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଥିବା ସତିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଜ୍ଞବନ୍ତ ଲକ୍ଷ କରିପାରେ । ମାନ ଆଖିକୁ ବନ୍ଦ କର ଉଷି ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ ମଧ୍ୟକୁ ଏପର ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦେବା ଦ୍ୱାରା ସେହ୍ନ ଉତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସେହ୍ନ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମଜ୍ଞନ କଦାପି ଉପଲବ୍ଧି ହେବ ନାହିଁ; ପରମ ଋତ-ଚତ୍ତର ଯେଉଁ ଭୂମି ଉପରେ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କୁ ଜାଣି ହେବ, ଅନୁଭବ କର ହେବ, ଦେଖି ହେବ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଅନନ୍ତ ଔଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ଅନୁଭୂତ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ଭାର ରହିହେବ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହ୍ନତ ମନର ସୀମା ସେପାଖରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହ୍ନ ଭୂମିଟି ମଧ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ସେହ୍ନ ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ଭବ ହେବ । ଏବଂ ସେହ୍ନ ଭୂମିରେ ପହଞ୍ଚି ଆମେ ଏହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱକୁ କେବଳ ଏକ ସ୍ଥାଣୁତାଗ୍ରସ୍ତ, ଅଲ୍ଲାସ୍ପନ୍ଦନ ଓ ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ଆତ୍ମାରୂପେହିଁ କଦାପି ଆବଷ୍କାର କରିବା ନାହିଁ; ତାହାକୁ ଆମେ ଏକ ମହାନ୍ ଓ ଘଉସତଳ ବ୍ୟକ୍ତୀଭୂତ ପରମ ଚିଦ୍ଘନତତ୍ତାରୂପେ ଆବଷ୍କାର କରିବା, ଏକ ଜ୍ଞଶ୍ମସ୍ପ ଓ ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ଚିଦ୍ଘନତତ୍ତାରୂପେହିଁ ଆବଷ୍କାର କରିପାରିବା । ଏହି ମନର କୌଣସି ବସ୍ତୁବଚ୍ଛିନ୍ନ ସାମାନ୍ୟସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଦ୍ୱାରା ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଓ ପଦ୍ମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚଦ୍ରଗତତାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଋଷି ଓ ଭବିଦ୍ରଷ୍ଟାମାନଙ୍କର ପ୍ରେରଣାଦୃପ୍ତ କୌଣସି ବର୍ଣ୍ଣନା ଏହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମ୍ପଦ ଓ ବଭ୍ରମସ୍ଥତାଗୁଡ଼ିକୁ କଦାପି ନିଃଶେଷିତ କରିଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ବଶ୍ୱର ପରପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ବଗ୍ୱର କଲେ ସଙ୍କୋଚି ସତ୍ତାଙ୍କୁ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି କହିବା, ତାହାଙ୍କି ସେହି ଏକୈବ ଓ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମ ସତ୍ତା ବୋଲି କହିବା ଯିଏକ ଏହି ବଶ୍ୱକଗତର ଯାବତ୍ତାସ୍ଥ ଜ୍ଞବନା, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ରୂପତସ୍ଥର କେବଳ ଆଧାତ୍ମିକ, ଜଡ଼ଗତ ଓ ସତେତନ ଉପାଦାନ ମାନହିଁ ନୁହନ୍ତି, ମାନ ଯିଏକ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ଭବ କରିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାଗ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେହି ପରମ ଚଦ୍‌ଗତତା ଏହି ବଶ୍ୱ ବ୍ୟାପି ରହିଛନ୍ତି, ଏହି ବଶ୍ୱକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ବଶ୍ୱକଗତ, ଏହି ଶକ୍ତି, ଜଡ଼ୋପାଦାନ, ଯାବତ୍ତାସ୍ଥ ନାମ ଓ ରୂପ ତଥା ପୁରୁଷ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଚରମତ୍ତମ କଲ୍ପନାଯୋଗ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ନେଇଗଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଯେଉଁଠି ଆସି ଉପନୀତ ହେବା, ସେଗୁଡ଼ିକ ତଥାପି ସମ୍ପୃଣ୍ଠି ଭବରେ ଏହି ବଶ୍ୱକଚତର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପ ଅଥବା ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତିକୁ କଦାପି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ବଶ୍ୱକଗତରେ ଆମେ ଯାହାକିଛି ହୋଇଛୁ, ତାହା ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରଗତ ସକଳ ପ୍ରସୀମନର ଅତୀତ ଏକ ପରମ ଆତ୍ମାରହିଁ କ୍ରୀଡ଼ା ଓ ରୂପାସ୍ଥନ ହୋଇଥିବାରୁ ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ତାହାର ମନୋମସ୍ଥ, ପ୍ରାଣମସ୍ଥ ଏବଂ ଜଡ଼ରୂପ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥିବାରୁ, ଏହି ବଶ୍ୱକଗତକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏପରି ଏକ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର କ୍ରୀଡ଼ା, ରୂପାସ୍ଥନ ଏବଂ ଆତ୍ମା ତଥା ପ୍ରକୃତିଗତ ବଶ୍ୱମସ୍ଥ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ବୋଲି କହିପାରିବା, ଯାହାକି ଶକ୍ତି ଓ ଜଡ଼ୋପାଦାନ ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ପ୍ରସୀମିତ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ, କୌଣସି ଜ୍ଞବନା, ନାମ ବା ରୂପ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସୀମିତ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରକୃତି ତଥା ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସେହି ମୌଳିକ ବଭେଦଟି ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରସୀମିତ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ । ଆମର ପରମାତ୍ମସତ୍ତା ଏବଂ ଏହି ବଶ୍ୱକଗତର ପ୍ରକାଶରୂପ ଧାରଣ କରିଥିବା ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଉଭୟଙ୍କୁ ଆମେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ଚତ୍ତସ୍ଥତା, ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମସତ୍ତା ଓ ଗୋଟିଏ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବୋଲିହିଁ କହିବା । ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତାକୁ ଆମେ ସ୍ୱଭାବତଃ ସେହି ବଶ୍ୱଗତ ପରମସତ୍ତାରହିଁ ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବୋଲି କହିବା, ଚଦ୍‌ଗତ ଭୂମି ଉପରେ ସେହି ପରମ ବଶ୍ୱାତୀତତାରୁ ନିଷ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଆସିଥିବା ଏକ ରୂପ ବୋଲି କହିବା । କାରଣ ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତା ଆପଣା ଆତ୍ମସତ୍ତାର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପତ୍ତ ପାଇବ, ସେତେବେଳେ ସେ ଏକଥାଟି ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ ଯେ ତା'ର ଏହି ପ୍ରକୃତିନିରୂପିତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ବସ୍ତୁତଃ ବ୍ୟକ୍ତିଭାବାପନ୍ନତାଟି ପ୍ରକୃତରେ ତା'ର ଅସଲ ଆତ୍ମସତ୍ତା ନୁହେଁ; ମାନ, ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ସହଜ ରହିଥିବା ତା'ର ସମ୍ପର୍କଗୁଡ଼ିକର ଭୂମି ଉପରେ ତା'ର ଆତ୍ମସତ୍ତା ହେଉଛି ଏକ ବଣ୍ଟଗତ ସତ୍ତା; ଏବଂ ତାହାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱାସ୍ଥନର ଭୂମି ଉପରେ ବସ୍ତୁର ଜଲେ ତାହା ହେଉଛି ଏକ ବଣ୍ଟାପ୍ତତ ପରମ ଚଦ୍‌ଗତଭାବରୁ ଏକ ଅଂଶ, ତାହାର ଗୋଟିଏ ଜୀବନମସ୍ୱ ସମ୍ପୃଖ୍ତ୍ୱଗ ।

ଏହି ସତ୍ତୋଚ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବ୍ୟକ୍ତ ଅଥବା ବଣ୍ଟ ଦ୍ୱାରା ଅଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ପ୍ରସୀମିତ ହୋଇ ରହୁ ନାହିଁ । ତେଣୁ କୌଣସି ଏକ ଆଧାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନୋପଲବ୍ଧି ପରମ ଚଦ୍‌ଗତଭାର ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ବସ୍ତବ ବା ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଅତଃମ କରି ବେଶ୍ ଗୁଲଯାଇ ପାରିବ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାବେଳକେ ବଲୁପ୍ତ ବ କରି ଦେଇପାରିବ, ଏବଂ ଏକାନ୍ତ ବଣ୍ଟୋତୀର୍ଣ୍ଣ କୌଣସି ଏକ ଉତ୍ତୁର କଲ୍ପନାରେ ବେଶ୍ ଉପଗତ ହୋଇପାରିବ; ସକଳ ନାମ ଓ ଫଳାର ତାହାରେ ରହିଥିବା ଓ ମନର ଜ୍ଞାନଗୋଚର ଉତରେ ଧଗ୍ ଦେଇ ନଥିବା ଏକ ବଣ୍ଟୁତ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷତା ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ । ଜ୍ଞାନର ପାରମାର୍ଥିକ ମାର୍ଗ ବ୍ୟକ୍ତ ଓ ବଣ୍ଟ ଦୁଇଟିକୁ କାଟିଦେଇ ଗୁଲଯାଏ । ଏବଂ ତାହା ଏକ ଲକ୍ଷଣରହିତ, ଫଳାରହିତ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କରହିତ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷଙ୍କର ସନ୍ଧାନ କରୁଥାଏ, କେବଳ 'ନେତ ନେତ' କହି ଅଗ୍ରସର ହେଉଥାଏ । ଏବଂ ତଥାପି ଆମେ ସେହି ଏକାନ୍ତ ନିର୍ବିଶେଷକୁ ପରମ ଏକ ବୋଲି ବ କହିପାରିବା, ପରମ ଅନନ୍ତ ବୋଲି କହିପାରିବା, ପରମ ଓ ଅନଂତଜ୍ଞାସ୍ୱ ଆନନ୍ଦ, ଚୈତନ୍ୟ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା । ସିଏ ଆମର ମନର ଜାଣିବା ଲଗି ଅଗୋଚର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଆମର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତସତ୍ତାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଏବଂ ଏହି ବଣ୍ଟଜଗତର କେତେକେତେ ନାମ ତଥା ରୂପର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମରୂପୀ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି ଦିଗରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଆଗକୁ ଯାଇପାରିବା । ଏବଂ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ଯଥାର୍ଥ ଉପଲବ୍ଧି କଲ ଆମେ ଏହି ପରମ ଓ ଏକାନ୍ତ ନିର୍ବିଶେଷକୁ ମଧ୍ୟ କେତେକ ପରମାଣରେ ଅବଶ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା, ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତାକୁ ସେହି ପରମ ନିର୍ବିଶେଷଙ୍କର ସ୍ୱରୂପ ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ପାଇବା । ସକଳ ପ୍ରସୀମନର ଅତୀତ ଏକ ବଣ୍ଟୋତୀର୍ଣ୍ଣ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷର କୌଣସି କଲ୍ପନା କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଓ ସେହି କଲ୍ପନା ଦେଇ ତାହାକୁ ଧରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମର ମନ ଏହିସବୁ ଅଉଧା ଓ ଆପ୍ରୋପର ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ବାଧ ହୋଇଥାଏ । ମାତ୍ର ଆପଣାର ଏହିସବୁ ସ୍ୱରତତ ଫଳା ଓ ସୀମିତ ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଛଦ୍‌ହୋଇ ଜଡିବାକୁ ହେଲେ ମନ ଲଗି 'ନେତ'ର ମାର୍ଗଟି ଅନ୍ୟନ୍ତ ଅପରହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇପଡ଼େ ଏବଂ ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ପରମ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟକୁ ସରଣୀ କରି ସେ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ପଳାୟନ କରିବାକୁ ବାଧ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ ମନ ଏପର କେତେଗୁଡ଼ିଏ ବରଚନା ଓ ପ୍ରତିଜଧିମୂଳକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଫଳଲ୍ଗନାର ଏକ ବଦ୍ଧ କାଗ୍ରଗାର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥାଏ, ସେଉଁଗୁଡ଼ିକର କ ତା'ର ଆପଣା ଜିସ୍ୱାଟି ସକାଶେ ନଷ୍ଟସ୍ୱ ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ ସତ, ମାନ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କଦାପି ଜଡ଼, ପ୍ରାଣ, ମନ ଅଥବା ଚନ୍ତସ୍ୱତାର ମଧ୍ୟ ସ୍ୱସ୍ୱଂଭବ ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲ୍ କୁହାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ । ମାନ ଏହି ମନୋରତ ସୀମାନ୍ତବର୍ତ୍ତୀ ଅର୍ଦ୍ଧାଲୋକଟିକୁ ପାର ହୋଇ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଅତମାନସ ଜ୍ଞାନର ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରସାରତ ଭୂମିଟି ମଧ୍ୟକୁ ଚ୍ଲି ଯାଇପାରୁ, ସେତେବେଳେ ସେହି ଅଭିଧା ତଥା ଆପ୍ତେପଗୁଡ଼ିକ ଆଉ ଆଗ ପଣ ଅପଣହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କଦାପି ରହିନ୍ତ ନାହିଁ । ପରମ ଅନନ୍ତସତ୍ ବଷସ୍ୱରେ ଅତମାନସର ଯେଉଁ ଅନୁଭୂତ ରହିଥାଏ, ତାହା ହେଉଛି ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁଭୂତି, ତାହା ଏକ ଜ୍ଞବାସ୍ପକ, ଅପରୋକ୍ଷ ଏବଂ ଜାତ୍ୟନ୍ତ ଅନୁଭୂତି । ପରମ ନର୍ବିଶେସ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱବାପନ୍ନତା ଏବଂ ନୈଙ୍ଗ୍ୟକତା ଉଭସ୍ୱର ଅଞ୍ଚତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ସତ, ମାନ ତଥାପି ସେ ପରମ ନୈଙ୍ଗ୍ୟକତା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ପରମ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱଂ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏକତ୍ୱ ଏବଂ ଅନେକତ୍ୱଗତ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଭେଦର ଅତୀତ ହୋଇ ପରମ ନର୍ବିଶେସ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ସତ, ମାନ ସକଳ ବଶ୍ୱ ଓ ସକଳ ଜଗତରେ ସେ ତଥାପି ପରମ ଏକ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଗଣନାତୀତ ପରମ ଅନେକ ବ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେ ଗୁଣ ଦ୍ୱାସ୍ ଜସ୍ ଯାଇଥିବା ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ସୀମା ଓ ସଙ୍କୋଚନର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ମାନ ତଥାପି ଗୁଣରହିତ କୌଣସି ଶୂନ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ ସେ କଦାପି ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଗୁଣରୂପେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଛନ୍ତି । ସିଏ ବ୍ୟକ୍ତର ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସଂଘାସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଅଧିକ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । ସିଏ ଜଗତ୍କାର ବ୍ରହ୍ମ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ପୁଣି ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତର ରୂପକୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି । ତାହାଙ୍କୁ ଆମେ ବଶ୍ୱମସ୍ୱ ଚିଦ୍ଜଡତା ବୋଲ୍ କହିବା, ବଶ୍ୱାତୀତ ଚିଦ୍ଜଡତା ବୋଲ୍ କହିବା, ପରମ ପ୍ରଭୁ ବୋଲ୍ କହିବା, ପରମାତ୍ମା ବୋଲ୍ କହିବା, ପରମ ପୁରୁସ ଏବଂ ପରମା ଶକ୍ତି ବୋଲ୍ ବ କହିବା । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ଅଜ ଓ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ, ସିଏକ ଅଶେସ ଜ୍ଞତରେ ଜନ୍ମ ନେବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି; ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ଅନନ୍ତ, ସିଏକ ଗଣନାତୀତ ଜ୍ଞତରେ ଅନ୍ତବଶିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଅଗଣିତ ଅନେକ ଆକାରରେ ସେଇ ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ଏକ, ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଜଟିଳତ୍ୱତନା ମଧ୍ୟରେ ସେଇ ପରମ ସହଜ ଓ ପରମ ସରଳ, ଅନେକ ପାର୍ଶ୍ୱବଶିଷ୍ଟ ପାର୍ଶ୍ୱହୀନ ପରମ ଅଦ୍ୱସ୍ୱ, ପରମ ଶତାତୀତ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତଚମାସ୍ୱଙ୍କର ପରମ ଶତ, ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱତର ଅତୀତ ସଂଜ୍ଞାବର୍ଜିତ ପରମ ବ୍ୟକ୍ତ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ପରମ ରହସ୍ୟ; ଚେତନାର ସଙ୍କୋଚ ଭୂମିରେ ସେ ଆପଣା ଚିଦ୍ଜଡତାର ଆଲୋକକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟଦେଇ ବଳ୍ପ୍ରଭ କରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦେଇଛନ୍ତି, ମାନ ଏକ ଜନ୍ମରୁ ଜନ୍ମାନ୍ତରକୁ ଚେତନା ଲଭି ଆପଣାର ଅଜସ୍ରାବନତାପ୍ତ ଅଜ୍ଞେକ ମଧ୍ୟରେ ଆବରଣସ୍ଥ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଚରତାଳ ଲଭି ଅଭେଦ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଆମର ସୀମାସିଦ୍ଧ ମନକୁ ଏସବୁ କେବଳ ସକଳ ସମୟପ୍ରତାର ଅସାଧ୍ୟ ନାନା ବସସ୍ତୁତତା ବୋଲିହିଁ ପ୍ରତୀତ ହେଉଛୁ; ମାନ ଅନ୍ତମାନସ ପରମ ଋତ-ଚତ୍ତର ସତତ ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ଅନୁଭୂତ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏତେ ସହଜ ଓ ଅନବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ପରସ୍ପରର ମର୍ମଗତ ସତ୍ତ୍ୱବରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିପାରୁଛୁ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପରର ବରୋଧୀ ବୋଲି ଚନ୍ତା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ଅକଲ୍ପନୀୟ ଜନ୍ମମଭଙ୍ଗ ବୋଲି ପରଦୃଷ୍ଟ ହେଉଛୁ । କେବଳ ମାପିଦେଇ ଗୋଟିକୁ ଆରଟିରୁ ଭିନ୍ନ ବୋଲି ଦେଖାଇ ଦେଇଥିବା ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ରଚତ ଯାବତୀୟ ପ୍ରାଚୀର ସେଠାରେ ଭୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ପରମ ସତ୍ୟ ଆପଣାର ସ୍ୱଜ୍ୟୋତି ସହଜତା ଭଳା ସୌନର୍ଯ୍ୟ ସହତ ଆବର୍ଭୂତ ହେଉଛୁ ଓ ସକଳ ବସସ୍ତୁକୁ ତା'ର ଆପଣାର ସୌଷମ୍ୟ, ଏକତ୍ୱ ଓ ଆଲ୍ଲେକର ଭୂମିରେହିଁ ଆଣି ପ୍ରତଷ୍ଠିତ କରିଦେଉଛୁ । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ସୀମା ରହୁଛୁ, ଭେଦାନରୂପଣ ବ ରହୁଛୁ; ମାନ କେବଳ ବ୍ୟାବହାରକ କ୍ଷେତ୍ରର ପ୍ରତରୂପ ହୋଇହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ରହୁଛୁ,. ଆତ୍ମବସ୍ତୁରତର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ତତ୍ତ୍ୱଭଳା ଲଭି କଦାପି ଏକ ଭେଦଧର୍ମୀ ଜାତ୍ତାର ହୋଇ ରହୁ ନାହିଁ ।

ସେହି ବଶ୍ୱାତତ ପରମ ନର୍ବିଶେଷତାର ଚେତନା ଓ ବ୍ୟକ୍ତସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ବଶ୍ୱସତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ତାହାର ପରଣାମ;—ତାହାହିଁ ଅନ୍ତମ ଜ୍ଞାନ, ତାହାହିଁ ଶାଶ୍ୱତ ଜ୍ଞାନ । ଆମର ଏହି ମନଗୁଡ଼ାକ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ନାନା ସ୍ତରରେ ସେହି ଚେତନାକି ସହତ ଆଚରଣ କରିପାରନ୍ତି, ତାହାର ଉପରେ ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ନାନା ଦର୍ଶନର ଉତନା କରିପାରନ୍ତି, ସେହି ଜ୍ଞାନର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦଗ ବା ବସ୍ତୁତତ୍ତ୍ୱକୁ ନାନା ସୀମା ଭିତରେ ଆଣି ବାନ୍ଧିଦେଇ ପାରନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକରେ କେତେପ୍ରକାର ପରବର୍ତ୍ତନ ଆଣିପାରନ୍ତି, ଗୋଟିକ ଉପରେ ଅତ୍ୟଧିକ ଜୋର୍ ଦେଇପାରନ୍ତି ଏବଂ ଆଉଗୋଟିକ ଉପରେ ତୁଏତ କମ୍ ଜୋର୍ ବ ଦେଇପାରନ୍ତି ଏବଂ ସେଥିରୁ କେତେ କେତେ ସତ୍ୟ ବା ଭ୍ରମରେ ଆସି ଉପନୀତ ହୋଇପାରନ୍ତି । ମାନ ବୁଦ୍ଧି ଦେଇ ଯେତେ ହେରଫେର କଲେ କିମ୍ବା ନାନା ଅପୂର୍ଣ୍ଣସତ୍ୟର ଯେତେଯାହା ବସ୍ୟାନ ଜଲେ ମଧ୍ୟ ତଦ୍ୱାରା ଏହି ତରମ ସତ୍ୟଟିରେ କଦାପି କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ଘଟିତ ନାହିଁ ଯେ ଯଦି ଆମେ ଆମର ଜ୍ଞବନ ଏବଂ ଅନୁଭୂତକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସୀମାଯାଏ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ଅଗସର ହୋଇପାରିବା, ତେବେ ସେମାନେ ଶେଷରେ ଆମକୁ ଠିକ୍ ଏହି ଜ୍ଞାନଟିରେହିଁ ଆଣି ଉପନୀତ କରାଇଦେବେ । ଅଧ୍ୟାତ୍ମଜ୍ଞାନର ଏକ ଯୋଗର ଆସ୍ପଦ ଦ୍ୱାରାବରେ ଏହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ସତ୍ୟ ଓ ପରମ ଆତ୍ମା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ଅନ୍ୟ ବସସ୍ତୁର ଚନ୍ତାହିଁ କରାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ଆସ୍ପଦ କବୁଲେ ଏହି ତ୍ରିତ୍ୱକୁହିଁ ତୁଟାଇବ, ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ବିଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କୁହିଁ ବୁଝାଇବ ଯିଏକ ସବୁର ଉପରେ ଏବଂ ସବୁର ମଧ୍ୟରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହିଛନ୍ତି; ଯିଏ ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଆସି ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ତଥାପି ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ଏହି ବିଶ୍ୱରେ ଯାହାଙ୍କର ପ୍ରକାଶ ଘଟିଛି, ଅଥଚ ଯିଏ ଏହି ବିଶ୍ୱରେ ଫଟୃତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ସିଦ୍ଧିସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚି ଆମକୁ ଯେ ଆମ ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ନଙ୍ଗାପନ ଘଟାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେକଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ । କାରଣ ଯେଉଁ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଆପଣାକୁ ଆଣି ନମଜ୍ଜିତ କରିଦେବା, ସେଉଁ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ ଓ ପରମ ବିଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରିବା, ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମର ଅନ୍ତଲଲିତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ପରମ ଚେତନାଟି ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ତଥାପି ସେ ସେହି ଚେତନାଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ତାଙ୍କର ଲୀଳାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭାବ ରଖିଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନର ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଆମ ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ତା'ର ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଯିବ ଓ ତା'ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଚରିତାର୍ଥତା ଲାଭ କରିବ ଏବଂ ତେଣୁ ତା'ପରେ ଆମ ଲଗି ଆଉ କିଛିହେଲେ ପାଇବାକୁ ନଥିବ ଓ ଆମର ଜାଗତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସେଇଠିକୁ ଆସି ଅବଶ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଯିବ,—ଏଭଳି ଏକ ବିଶ୍ୱାସର ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ କଦାପି ବାଧ୍ୟ ହେବା ନାହିଁ । କାରଣ, ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବିମୋଚନ ଘଟିବା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଏକ ଅମାପ ନିଶ୍ଚଳତା ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତିର ଉପଲବ୍ଧି ହେବା ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରଥମେ ଆପଣା ଚେତନସତ୍ତାର ମର୍ମଗତ ଭୂମିରେ କେବଳ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ଆତ୍ମ-ଉପଲବ୍ଧିରହିଁ ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବ । ମାତ୍ର ସେହି ନିଶ୍ଚଳତାଟି ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବିଲୁପ୍ତ ନହୋଇ ଓ ସେହି ବିମୋଚନ ଏବଂ ବିମୁକ୍ତ ସତ୍ତାଟି ଏକାତ୍ମ ରହି ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନନ୍ତ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଯାଇଥିବା ବ୍ରହ୍ମର ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଟି ତଥାପି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବ, ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଏହାର ଗତିଶୀଳ ବିଶ୍ୱ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାକୁ ତଥାପି ବାଙ୍କା ରହିଥିବ ଏବଂ ତାହାର ବର୍ତ୍ତମାନତା, ତାହାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଓ ବୃହତ୍ତର ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟଟି ମଧ୍ୟଦେଇ ବ୍ରହ୍ମ ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାରେହିଁ ଲଗିଥିବେ । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିର ସାଧନ କରିବାକୁହିଁ ମହାପୁରୁଷମାନେ ଏହି ପୃଥିବୀରେ ରହିଥାନ୍ତି । ଆପଣାର ଅନ୍ତଃପ୍ରେରିତ ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ, କେବଳ ସାମଟିର ମିଞ୍ଜିମିଞ୍ଜି ହୋଇ ଜଳୁଥିବା ମନୋଗତ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ବେଡ଼ ଭିତରେ ବାନ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଗତିଶୀଳ ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା କଦାପି ସିଦ୍ଧ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସୋପାନର ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧ ଚେତନାଟିକୁ ଆମେ କେବଳ ଏକ ପ୍ରସ୍ତୁତର କ୍ଷେତ୍ର ବୋଲି କହିପାରିବା, ତାହା ଆମକୁ କୌଣସି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧି ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହା ଯାହାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ତାହା ଏକ ଅହଂଚେତନାଗତ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଭ୍ରାନ୍ତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଗୋଟାପୁରା କେବଳ ଲୁଚିଛପି ଯାଇଥିବ । କେବଳ ବହୁ-ଚେତନାର ଛାଡ଼ି ଛପରେହିଁ ଭାଙ୍କର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ରୂପଟି ଭିତରେ ବହୁଳର ଯଥାର୍ଥ ଓ ଦିବ୍ୟ ଆତ୍ମପରିପୂର୍ତ୍ତି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ଜୈବ୍ୟ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତର ଏହି ଜୀବନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ।

ସମସ୍ତ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ କହିଲେ ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ବୁଝିବା;—କାରଣ ଆମେ ଜାଣିଛୁ ଯେ ସକଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତଥା ସକଳ ଅବସ୍ଥାରେ ଯଥାର୍ଥରେ ଦେଖି ପାରୁଥିବା ଆଖିକୁ ସବୁ କଥା କେବଳ ସେହି ପରମ ଏକ ହୋଇହିଁ ଦିଶିବ, ଦିବ୍ୟ ଅନୁଭବକୁ ସବୁକିଛି କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାରହିଁ ଏକ ବିସ୍ତାରିତ ଜଣାରୂପେ ପ୍ରତିଭାତ ହୋଇ ଛଡିବ । କେବଳ ଆମର ଏହି ମନଃହିଁ ନଜ ଭାବନା ଏବଂ ଆକାଙ୍କ୍ଷାର ତାତ୍କାଳିକ ପୂର୍ବଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ କଠୋର ବସ୍ତୁଜଗତର ଏକ କୃତ୍ରିମ ସୀମାରେଖା ଟାଣି ରଖିବାକୁ ଲେଉଡ଼ି ଚୁଲୁଥାଏ, ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ଏକତ୍ୱର ଏ ବସ୍ତୁବ ଓ ସେ ବସ୍ତୁବଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ତରତ୍ମାୟୀ ଅସମଞ୍ଜସତା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ରଖିବାକୁ ଭଲ୍ପନା କରି ବୁଲୁଥାଏ । ଫସାର ଭିତରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମା ଓ ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ ମନ ଏହି ଜଗତରେ ଯେତିକ ପରିମାଣରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚେ ଓ ଯେତିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଜ୍ଞାନୀ ତାହାଠାରୁ ଆଦୌ କମ୍ ପରିମାଣରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚେ ନାହିଁ ଅଥବା କମ୍ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ; ସିଏ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚେ ଓ ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ସିଏ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ, ସଂକୁଚିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; କେବଳ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଏକ ବୃହତ୍ତର ସଚେତନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସହିତହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ଏବଂ ଏସବୁ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେ ପରମ ଏକତ୍ୱର ବୋଧଟିକୁ କଦାପି ହରାଇ ପକାଏ ନାହିଁ କିମ୍ବା ପରମ ଚେତନା ତଥା ସଂଜ୍ଞାନରୁ ସ୍ଖଳିତ ହୋଇପଡ଼େ ନାହିଁ । କାରଣ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ଆଖି ଲୁଚି ଯେତେ ଅନ୍ତରାଳ ଓ ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତା ଏଇଠି ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି; ଶୁଦ୍ଧତମ ସେହି ଅନନ୍ତଚୈତନ୍ୟ ଆତ୍ମା-ନିବାସନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁତ୍ତାରତମ ନିବାସର ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥିଲେ ସେ ତୁଏତ ଯେଉଁପରି ଭାବରେ ରହି ପାରିଥାନ୍ତେ, ଏଠାରେ ସେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେହିଁ ରହିଛନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱିତୀୟ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଜ୍ଞାନର ସ୍ଥାନ

ସେହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତା, ପରମ ଦିବ୍ୟତା, ପରମ ସତ୍ୟ, ପରମ ସ୍ୱଂରୂପ ଓ ପରମ ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ;—ତାଙ୍କର ଏହି ସକଳ ବସ୍ତୁବରେ ତେବେ ସେହି ପରମ ଏକ ହେଇଛନ୍ତି ଯୋଗଗତ ଯାବତୀୟ ଜ୍ଞାନର ଏକମାତ୍ର ଆସ୍ପଦ। ଅନ୍ୟ ସାଧାରଣ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ, ପ୍ରାଣ ଓ ଜଡ଼ଗତ ବାହ୍ୟ ଯାବତୀୟ ପ୍ରତୀତ୍ୟପ୍ସ, ଆମର ଯାବତୀୟ ଜ୍ଞବନା ଓ ଚିନ୍ତାର ମନୋଭୂମିଗତ ଅବଭାରଣା ଏବଂ ବହିଃଦୃଶ୍ୟ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତର ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକ ବସ୍ତୁରେ ଆମର ଯାବତୀୟ ଅବବୋଧ;—ଏଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଜ୍ଞାନର ଏକ ଅଂଶ ଅବଶ୍ୟ ହୋଇପାରନ୍ତି; ମାତ୍ର କେବଳ ସେହି ପରମ ଏକର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ରୋଚିଏ ଅଂଶ ହିସାବରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ତାହା ହୋଇପାରିବେ। ଏଥିରୁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ଯେ ଲୋକେ ସାଧାରଣତଃ ଏହି ଶବ୍ଦଟି ଦ୍ୱାରା ଯାହା ବୁଝିଥାନ୍ତି, ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଲଷିତ ଜ୍ଞାନ ତାହାଠାରୁ ଏକାବେଳକେ ଭିନ୍ନ ହେବାକୁହିଁ ବାଧ୍ୟ ହେବ। କାରଣ ଜ୍ଞାନ କହିଲେ ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ପ୍ରାଣ, ମନ ଏବଂ ଜଡ଼ବେଷୟିକ କେତୋଟି ବ୍ୟାପାର ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରୁଥିବା ବଧାନଗୁଡ଼ିକର ଏକ ବୁଦ୍ଧିଗତ ବୋଧକୁହିଁ ବୁଝିଥାଉ। ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଜନିତ ବୁଦ୍ଧିଗତ ବଶ୍ଳେଷଣ। ଉପରେହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନଟି ପରିକଳ୍ପିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅଂଶତଃ କେବଳ ଆମ ବୁଦ୍ଧିର ସନ୍ତୋଷଜନକ ସକାଶେ ଏବଂ ଅଂଶତଃ ଏହାର ବ୍ୟାବହାରିକ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକତା ସକାଶେହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଆଶ୍ରୟ ନଆ ଯାଇଥାଏ। ଆମର ଆପଣା ଜୀବନ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଜୀବନକୁ ଆବଶ୍ୟକ ବସ୍ତୁରେ ବ୍ୟବସ୍ଥାବଦ୍ଧ କରି ରଖିବାରେ, ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରକୃତ ଅଥବା ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ମନୁଷ୍ୟର ନାନା କାର୍ଯ୍ୟସାଧନରେ ଆଣି ଲଗାଇ ପାରିବାରେ ଏବଂ ଆମର ପ୍ରତିବେଶୀ ଓ ସହଯୁଗୀ ଅନ୍ୟ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ ଅଥବା ଆଘାତ କରିବାରେ, ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନରକ୍ଷା କରିବାରେ ଓ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନମାନକୁ ଉନ୍ନତ କରିବାରେ ଅଥବା ସେମାନଙ୍କୁ ଅତ୍ୟାସ୍ଥରିତ କରି ରଖିବାରେ ଓ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନନାଶ କରିବାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମକୁ ଯେଉଁ ଅଧିକ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଆଣି ଦେଇଥାଏ, ସେଇଥି ପକାଶେଇଁ ଏହି ଜ୍ଞାନର ସାହାଯ୍ୟ ନଆ ଯାଇଥାଏ । ଯୋଉର ସେଣ୍ଟଟିକୁ ଜଦନର ସମସ୍ତ ସେଣ୍ଟଟି ସହିତ ଆମେ ସମବ୍ୟାପ୍ତ ଦୋଲ୍ କହିପାରିବା ଏବଂ ଏଥିରେ ଏହି ସକଳ ବିଷୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ବ କରିଯାଇ ପାରିବ । ଏପରି ଏକ ଯୋଗ* ବ ରହିଛି, ଯାହାକୁ କ ଆତ୍ମ-ଅପଚୟ ପକାଶେ ବ୍ୟବହାର କରିଯାଇ ପାରିବ, ଆତ୍ମନଂ ଲଗି ବ ବ୍ୟବହାର କରିଯାଇ ପାରିବ; ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଘାତ ଦେବା ପକାଶେ ବ୍ୟବହାର କରିଯାଇ ପାରିବ, ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ପରିତାଣ ଲଗି ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରିଯାଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟସମାଜ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି ସ୍ତରରେ ଜୀବନଯାପନ କରୁଛି ଓ ଯାହାକୁହିଁ ଜୀବନ ଦୋଲ୍ କହିଛି, 'ସମସ୍ତ ଜୀବନ' କହିଲେ କେବଳ ତାହାକୁହିଁ କଦାପି ବୁଝାଏ ନାହିଁ; ଏପରକ ପ୍ରଧାନତଃ ବ ତାହାକୁହିଁ ବୁଝାଏ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଅପର ପକ୍ଷରେ ଏହା ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଓ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ତରରେ ସଚେତନ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁହିଁ ଅପଣାର ଦୃଷ୍ଟି ସମକ୍ଷରେ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ରଖିଥାଏ ଓ ତାହାକୁହିଁ ଅପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ; ବର୍ତ୍ତମାନ ସୋପାନର ଆମର ଏହି ଅର୍ଦ୍ଧଚେତନ ମନୁଷ୍ୟତା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅଧିକାଶ୍ଚ ହୋଇପାରି ନାହିଁ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ଆତ୍ମ-ଅତିକ୍ରମକାଶ୍ଚ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାରୋହଣ ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା ସେଠାରେ ଯାଇ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇପାରିବ । ଏହି ବୃହତ୍ତର ଚେତନା ଏବଂ ଉଚ୍ଚତର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁହିଁ ଆମେ ଯୋଗସାଧନାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲ୍ କହିପାରିବା ।

ମାତ୍ର ଏହି ବୃହତ୍ତର ଚେତନା ଏବଂ ଉଚ୍ଚତର ଅସ୍ତିତ୍ୱ କହିଲେ ଆମେ କଦାପି ଏକ ସଂପ୍ତ ଅଥବା ଆଲୋକିତ ମନୋଭୂମିଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁହିଁ ବୁଝିବା ନାହିଁ ଯାହାକ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଉତ୍ତଶୀଳ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପୃଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବ ଅଥବା ଏକ ଶୁଦ୍ଧତର ଦୈତିକ ଜୀବନ ଏବଂ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ପୃଷ୍ଟ କରି ରଖିଥିବ । ସେହି ବୃହତ୍ତର ଚେତନା ଏବଂ ଉଚ୍ଚତର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଯେ ଏହି ସାଧାରଣ ମାନବଚେତନାଠାରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ସ୍ତରର ବୋଲ୍ କୁହାଯାଉଛି, କେବଳ ପରିମାଣ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାହା କୁହାଯାଉ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଗୁଣାତ୍ମକ ଓ ମର୍ମଗତ ଦୃଷ୍ଟିରୁହିଁ ତାହା କୁହାଯାଉଛି । କାରଣ ତଦ୍ୱାରା

---

* ଯୋଗ ଶବ୍ଦର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଏପରି, ଏପରିକ ଆମେ ସେତେବେଳେ ସ୍ୱୟଂ ସେହି ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟର ଦୌଳିସି ଅନୁଭୂତି ରଖି କଥାଉ ତା ସ୍ୱତେଚ୍ଚନ ସ୍ତରରେ ସେଉଁଟିକୁ ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି କଥାଉ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ଆମ ଭିତରେ ଏହି ଶକ୍ତିର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱଏ । ଏବଂ ଶବ୍ଦଟିକୁ ସଦ୍ଦତା ଏକ ଦୂରଧାର ଅସ୍ତ୍ର ବୋଲ କୁହାଯିବ, ଯାହାକୁ ତ ଅଘାତ ଦେବା ପଗି ଓ ପ୍ରାଣହାନ ଘଟାଇବା ପଗି ବ୍ୟବହାର ତତ୍ତ୍ୱଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପଗି ବା ଅନ୍ୟର ପ୍ରାଣରକ୍ଷା ପଗି ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର ତତ୍ତ୍ୱଯାଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ସବୁ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ବା ଦୃଂସ୍ତସାଧନ ଯେ ଅମଙ୍ଗଳକାରକ ଅଟେ ନାହିଁ, ଏଠାରେ ସେହି କଥାଟିର ଉଲ୍ଲେଖ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯେଉଁ ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଘଟିଛି ତୁଏ, ତାହା ଆମ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱର କେବଳ ଉପରତ୍ତ୍ୱଗରେ କିଂବା ସାଧନଗତ ସ୍ତରରେହିଁ ତୁଏ ନାହିଁ, ମାନ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଆଧାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏବଂ ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ପଦ୍ଧତିରେହିଁ ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତନଟି ଘଟିଥାଏ । ଯୋଗଲବ୍ଧ ଜ୍ଞାନ ମନଃସୀମାର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏପରି ଏକ ଗୁପ୍ତ ଚେତନାମସ୍ୱତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ଅଭିଲାଷ ରହିଥାଏ, ଯାହାକି ଏଠାରେ କେବଳ ଗୋପ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି ଓ ଯାବତ୍ସ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ମୂଳରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି । କାରଣ କେବଳ ସେହି ଗୁପ୍ତ ଚେତନା-ମସ୍ୱତାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ତ୍ତ୍ୱବରେ ସବୁକିଛି ଜାଣିଛି ଏବଂ କେବଳ ତାହାର ଅଧିକାର ଲାଭ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଅଧିକାର ଲାଭ କରିପାରିବା, ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ ଯଥାର୍ଥ ତ୍ତ୍ୱବରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇବା ଏବଂ ସେହି ଜଗତର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତ ତଥା ଗୁପ୍ତ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରିବା । ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଆମ ଲାଗି ଯାହାକିଛି ଦୃଶ୍ୟ ଓ ବୋଧଗମ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ଆଉ ଯାହାକିଛି ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଏହି ମନ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟଚସ୍ୱର ସେପାଖରେ ରହିଥିବା ଏକ ଗପଦର କେବଳ ପ୍ରାତ୍ତ୍ୱିକ ପରିପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର । ଆମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଚସ୍ୱ ଏବଂ ସେହି ଇନ୍ଦ୍ରିୟଚସ୍ୱ ଆମ ପାଖକୁ ବହନ କରି ଆଣିଥିବା ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ବିସ୍ମରଣୀ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନର ସମ୍ଭବ କରିଛନ୍ତି, ତାହା ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ, ତାହା ହେଉଛି ନାନା ପ୍ରତିତ୍ତ୍ୱପରୁ ନିଷ୍ପନ୍ନ ହେଇଥିବା ଏକ ବିଜ୍ଞାନ । ଏବଂ ଏହି ପ୍ରତିତ୍ତ୍ୱପଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁ ପରମସତ୍ୟରୁ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି, ପ୍ରଥମେ ସେହି ପରମସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ଲାଭ ନକରିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ପ୍ରତିତ୍ତ୍ୱପଗୁଡ଼ିକ ବିଷସ୍ୱରେ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନଲାଭ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ପରମସତ୍ୟହିଁ ସକଳ ପ୍ରତିତ୍ତ୍ୱପର ମର୍ମାତ୍ମା ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ଏବଂ ସକଳ ପ୍ରତିତ୍ତ୍ୱପର କେବଳ ଗୋଟିଏମାତ୍ର ମର୍ମାତ୍ମାସତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି । ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେଇଟିର ପରିଚସ୍ୱ ମିଳିବ, ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକର ସତ୍ୟପରିଚସ୍ୱରେ ଜାଣିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି କେବଳ ସେଗୁଡ଼ିକର ଆପାତସତ୍ୟଟିକୁହିଁ ଜାଣିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରୁଛି, ସେତେବେଳେ ଆଉ ସେହି ଦଶା ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

ଏଇଟା ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟ କଥା ସେ ଭୌତିକ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ଗୋଚରଭୂମିଟିକୁ ଯେତେବେଶୀ ଓ ଯେତେ ଭଲଭଲ କରି ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବାକୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ସାହାଯ୍ୟରେ ଆମେ କଦାପି ଆତ୍ମା ବିଷସ୍ୱରେ ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନଟିକୁ ଲାଭ କରିପାରିବା ନାହିଁ, ଆମ ନିଜ ବିଷସ୍ୱରେ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ତ୍ତ୍ୱବରେ କିଛି ଜାଣିପାରିବା ନାହିଁ ଏବଂ ଯାହାକୁ ଆମେ ଭଗବାନ ବୋଲି କହୁଛୁ, ତାଙ୍କ ବିଷସ୍ୱରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିପାରିବା ନାହିଁ । ଦୂରଦର୍ଶଣ ତଥା ଅଣୁଦର୍ଶଣର ଯନ୍ତ୍ର, ଶଲ୍ୟଚିକିତ୍ସକର ଛୁରିକା ଏବଂ ରସାସ୍ତନବିଦ୍ୟା ଓ ଭେଷଜବିଦ୍ୟାର ପ୍ରସ୍ତୋଗପାତ୍ର ଆମକୁ ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭୌତିକ ଜଗତର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସୂକ୍ଷ୍ମ କେତେକେତେ ସତ୍ୟରେ ଉପନୀତ ହେବା ଲଗି ସମର୍ଥ କରୁଇଦେବେ ସତ, ମାତ୍ର ସେମାନେ ସେହି ଭୌତିକ କ୍ଷେତ୍ରର ସୀମାଟିକୁ ଡେଇଁ କଦାପି ଆଗକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଭୌତିକ ସହାୟକମାନେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯେଉଁକ ଜ୍ଞାନର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରି ପାରୁଛନ୍ତି, ସହି ଆମେ ଆପଣାକୁ କେବଳ ସେଉଁକ ଭିତରେ ଆବଦ୍ଧ କରି ରଖିବା ଏବଂ ମୂଳରୁହିଁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସତ୍ୟ ଓ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜ୍ଞାନସାଧନର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାରେ ଲଗିଥିବା, ତେବେ ଆମେ କେବଳ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବା ଯେ କେବଳ ଭୌତିକ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଛୁଇଁଦେଲେ ଆଉ କୋହ୍ଲିଦେଲେ ଆଦୌ କୌଣସି ସତ୍ୟ ନାହିଁ ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ବା ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମା ବୋଲି କୋଉଠି କିଛି ନାହିଁ, ଭିତରେ କଂବା ବାହାରେ କୋଉଠିଦେଲେ କୌଣସି ଭଗବାନ ନାହାନ୍ତି; ଏବଂ କେବଳ ଏହି ମସ୍ତିଷ୍କ, ସ୍ନାୟୁଜାଲ ଏବଂ ଦେହଯନ୍ତ୍ରର ସମାହାରକୁ ଛୁଇଁଦେଲେ ଆମ ଜଜର ମଧ୍ୟ ଆଉ କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଆମେ ଏପରି ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ବାଧ୍ୟହିଁ ହେଉଛୁ, କାରଣ ଆମେ ମୂଳରୁହିଁ ଏଇଟିକୁ ସ୍ୱତଃସିଦ୍ଧରୂପେ ମାନିନେଇଛୁ ଏବଂ ତେଣୁ ସେହି ମୂଳ ମିଥ୍ୟାନୁମାନଟିର ଗୁରୁତ୍ୱାଖରେ କେବଳ ମୁଣ୍ଡଲା ବୁଲିବା ବ୍ୟତୀତ ଆମର ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଗତ୍ୟନ୍ତର ନାହିଁ ।

ତେଣୁ, ଯଦି ଏକ ପରମାତ୍ମପଦାର୍ଥ ରହିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ଗୋଚର ନହେଉଥିବା ଏକ ପରମସତ୍ୟ ରହିଛି, ତେବେ ଭୌତିକ ବିଜ୍ଞାନର ଯାବତୀୟ ସାଧନଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଆଉ ଏକ ସାଧନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମକୁ ସେହି ସତ୍ୟର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ହେବ ଓ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ଆମର ବୁଦ୍ଧି କଦାପି ସେହି ସାଧନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏପରି କେତେକ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସତ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ କି ଆମର ବୁଦ୍ଧି ତାହାର ଆପଣା ଘୋଡ଼ରେ ବେଶ୍ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ଯାହାକୁ କି ବୁଦ୍ଧି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବୁଦ୍ଧିଲବ୍ଧ ଅବବୋଧ ଦ୍ୱାରାକରେ ବେଶ୍ ଦେଖିପାରିବ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଫଟୋ ଦେଇପାରିବ । ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ ଆମେ ଏଠାରେ ଶବ୍ଦ ବିଷୟରେ ବିଚାର କରିପାରିବା; ବିଜ୍ଞାନ ଏହାର ଉପରେହିଁ ସଦାବା ଏତେବେଶୀ ଜୋର ଦେଇଥାଏ । ମାତ୍ର ଶବ୍ଦ ହେଉଛି ଏପରି ଏକ ବିଚାର ବା ଏପରି ଏକ ଅବବୋଧ, କେବଳ ଆପଣାର ଦତ୍ତ ଭୌତ୍ୟଭୂମିର ସୀମାଉତ୍ତମ କରିହିଁ ବୁଦ୍ଧି ଯାହାର ସତ୍ୟଟିରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବ । କାରଣ ଆମ ଲଗି ଏହି ବିଶ୍ୱଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି କେବେହେଲେ ଅବବୋଧ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ; ଆମେ କେବଳ ତାହାର ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେହିଁ ଯାହାକିଛି ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଉ । ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହିସବୁ ପରିଣାମର ଆବଶ୍ୟକ କାରଣରୂପେ ଆମେ ସେହି ଶକ୍ତିର ଅନୁମାନ କରିଥାଉ । ଠିକ୍ ଏହିପରି ଜଗତରେ କଠୋର ବିଶ୍ଳେଷଣର ଏକ ମାର୍ଗ ଅନୁସରଣ କରି ଆମର ବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମା ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ବୁଦ୍ଧିଗତ କଳ୍ପନା ତଥା ବୁଦ୍ଧିଗତ ପ୍ରତ୍ୟୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ପାରିବ; ଏବଂ ଅନ୍ୟ ନାନା ବୃହତ୍ତର ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଆରମ୍ଭ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ପରି ଏହି ପ୍ରତ୍ୟୟଟି ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ୟ ହୋଇପାରିବ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଓ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ମାତ୍ର ତଥାପି କେବଳ ସେହି ବୁଦ୍ଧିଗତ ବିଶ୍ଳେଷଣଟି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଆମର ସ୍ପଷ୍ଟ ଅବବୋଧଗୁଡ଼ିକୁ ବେଶ୍ ସଜାଇ ରଖିଦେଇ ପାରିବା ଓ ସମ୍ଭବତଃ ଆମର ସତ୍ୟାବବୋଧଗୁଡ଼ିକୁ ନିର୍ଭୁଲ୍ ଭାବରେ ସଂଗଠିତ କରିଦେଇ ପାରିବା ସତ୍ତ, ମାତ୍ର କେବଳ ଏହିଭଳି ଏକ ଜ୍ଞାନ ଯୋଗର କଦାପି ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ । କାରଣ କେବଳ ସେତିକି ଉତ୍ତରେଇଁ ଛାଡ଼ି ଏକ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ଜ୍ଞାନରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ । ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସେଥିରେ ତୃପ୍ତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିପୁଣତା ଅର୍ଜନ କରିପାରେ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ବୃହତ୍ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଆଲୋକନର ବ୍ୟାପାରଟିକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ ତଥାପି ଆଗରୁ ଯାହା ଥିଲା, ଗୋଟାପୁରା ଠିକ୍ ତାହାହିଁ ହୋଇ ରହିପାରେ । ଆମ ସ୍ୱଭାବରେ ଯେଉଁ ମୌଳିକ ପରିବର୍ତ୍ତନଟିକୁ ଘଟାଇବା ଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେଇଟି ତୃପ୍ତ ଆଦୌ ଘଟି ହିଁ ନପାରେ ।

ଏକଥା ସତ ଯେ ବୁଦ୍ଧିଗତ ମନନ ଓ ସମ୍ୟକ୍ ଭେଦଜ୍ଞରୂପଣର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲଗି ଜ୍ଞାନଯୋଗରେ ନିଶ୍ଚୟ ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ରହିଛି । ମାତ୍ର ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ଏକ ଦଶାର ଜଗତ୍କରଣହିଁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି, ଏହି ମାର୍ଗରେ ଶେଷଯାଏ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଅନ୍ତିମ ଓ ପୂର୍ଣାତ୍ମକ ସିଦ୍ଧିଟିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ କଦାପି ସେଗୁଡ଼ିକର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗରେ ଆମର ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଓ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରସୂତ ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ବୋଲି କହିବା, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଚକ୍ଷୁର ଭ୍ରାନ୍ତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରିଗୃହିତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ କେବଳ ଜଡ଼ ତଥା ଦେହକୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଧାରଣାଟିକୁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିଥାନ୍ତି । କେବଳ ପ୍ରାଣ ଓ ପ୍ରାଣଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁହିଁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ମାନୁଥାନ୍ତି, କେବଳ ବାସନା ଓ ସଂବେଗକୁ ଏବଂ ଭାବନା ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁହିଁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ମାନୁଥାନ୍ତି । ଏବଂ ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁ ସହିତ ଆମେ ଆପଣାକୁ ମଧ୍ୟ ଅଭିନ୍ନରୂପେ ଦେଖୁଥାଉ; ପୁଣି ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁ ସହିତ ଆପଣାକୁ ଅଭିନ୍ନ କରି ଦେଖିବାରୁହିଁ ଆମେ ଆଜି ଆପଣାର ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସମ୍ପୃକ୍ତି ପାଖକୁ ବାହୁଡ଼ି ଯିବା ଲଗି କଦାପି ସମର୍ଥ ହେଉ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଜ୍ଞାନର ସାଧକ ପକ୍ଷରେ ଏହି ପ୍ରତିବନ୍ଧକଟିକୁ କାଢ଼ି ଫିଙ୍ଗିଦେବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏଥିପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପଡ଼େ, ଏବଂ ଆପଣା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତଥା ଏହି ଜଗତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯଥାର୍ଥ ସକଳ ଧାରଣା ଅର୍ଜନ କରିବା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପଡ଼େ । କାରଣ, ଏହି ଆତ୍ମସତ୍ତାର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅବଗତ ହୋଇ ନଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ଅପର ପକ୍ଷରେ ସତ୍ତ୍ୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପରୀତ ଅନ୍ୟ ନାନା ଧାରଣା ଦ୍ୱାରା ଜ୍ୱରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା କିପରି ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ଅନୁସନ୍ଧାନ ବା କରିପାରିବା ? ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ସମ୍ୟକ୍ ଜୀବନାର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ସମ୍ୟକ୍ ଜୀବନାର ଅଭ୍ୟାସଟି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଗଲେ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟଭୋଗ, ବାସନା, ପୂର୍ବତନ ସଂସ୍କାର ଓ ବୁଦ୍ଧିପୋଷିତ ପୂର୍ବାଗ୍ରହଗୁଡ଼ିକରୁ ମୁକ୍ତ ମିଳିଗଲେ ଆମର ବୋଧରେ ଆବଶ୍ୟକ ଶୁଦ୍ଧି ସମ୍ଭବ ହେବ ଏବଂ ତା'ପରେ ଜ୍ଞାନର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକରେ ଆଉ କୌଣସି ବଡ଼ ପ୍ରତିବନ୍ଧକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ସାଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ସେହି ବଶୋଧିତ ବୋଧର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାର ଆନୁସଙ୍ଗିକରୂପେ ଅନ୍ୟ କ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୃଷ୍ଟିସମ୍ପନ୍ନତା, ଯଥାର୍ଥ ଅନୁଭବ ଓ ଯଥାର୍ଥ ଉପଲବ୍ଧିର ସଞ୍ଚାର ହେବ, କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଯାଇ ସମ୍ୟକ୍ ଜୀବନା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନରେ ଫଳପ୍ରଦ ହୋଇପାରିବ ।

ଏହିସବୁ ଅନ୍ୟ କ୍ରିୟା କହିଲେ ପ୍ରକୃତରେ ଆମେ କ'ଣ ବୋଲି ଜାଣିବା ? ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ମନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଆତ୍ମବିଶ୍ଳେଷଣ ତଥା ଆତ୍ମପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ସହିତ ସମତାଟୀ କରି ପକାଇବା ନାହିଁ । ସମ୍ୟକ୍ ଜୀବନାର ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ପରି ଏହି ବିଶ୍ଳେଷଣ ଓ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣର ଅନେକ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ବ୍ୟାବହାରିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଏହାକୁ ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହିବା । ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଜୀବରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଧାବନ କରିପାରିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଅଗାଧ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଓ ଅଦ୍ଭୁତ ଫଳଦାସ୍ତକ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଜୀବନାର ସାମର୍ଥ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯାଇ ପାରିବ । ଧ୍ୟାନଧର୍ମୀ ଜୀବନାର ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ଦ୍ୱାରା ଭେଦଜରୁପଣର ବୁଦ୍ଧିଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ପରି ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିଦେବାରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରଭାବ ପକାଇ ପାରିବେ । ଏକ ବିଶେଷ ପ୍ରକାରର ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଆଡ଼କୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ପରିଚାଳିତ କରିନେବେ, ଆତ୍ମା ଓ ଦୁଃଖସ୍ପନ୍ଦନର ଅନେକ ବିସଙ୍ଗତିରେ ଏକ ସମାଧାନ ଆଣିଦେବେ ଏବଂ ଏପରିକି ବୋଧଗତ କ୍ଷେତ୍ରର ଅନେକ ବିଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ମଧ୍ୟ ଦୂର କରିଦେଇ ଯିବେ । ସକଳପ୍ରକାରର ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଆମକୁ ନିଃସନ୍ଦେହ ଜୀବରେ ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ଆଡ଼କୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରି ନେଇଯିବ । ଆପେ-ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମସତ୍ତା ଆତ୍ମାର ଦ୍ୱାରଗୁଡ଼ିକୁ ଏପରି ଜୀବରେ ଉଆର କରି ରଖିଛନ୍ତି ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ତାହାର ଆଡ଼କୁ ମୁହଁ କରି ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେସବୁରି ଅଧିକାଂଶ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ଆଡ଼କୁ ଅନାଇ କେବଳ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିରୂପ ମଧ୍ୟରେହିଁ ନିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; କେବଳ ସ୍ଥିର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭାବନା ଓ ଅବିଚଳ ପ୍ରଜ୍ଞା ଲଗି ପରିପକ୍ୱ ହୋଇ ପାରିଥିବା ବିରଳ କୌଣସି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଭିତର ଆଡ଼କୁ ନିକ୍ଷେପିତ କରି ରଖିପାରୁଛନ୍ତି, ପରମ ଆତ୍ମାର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରୁଛନ୍ତି ଓ ଅମରତ୍ୱର ଅଧିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି;—ଉପନିଷଦ୍ ଆମକୁ ଏହା କଥାଟି କହିଥାଏ । ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଏହି ଭିତର ଆଡ଼କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ କରି ରଖିବାରେ ଆମର ମନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱିକ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଓ ବିଶ୍ଳେଷଣ ଏକ ବୃହତ୍ ଓ ଫଳପ୍ରଦ ପ୍ରଥମ ପରିଚାଳକରୂପେ ସବୁବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଆମ ବାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଭିତରକୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିପାରିବା ଅପେକ୍ଷା ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଳ୍ପ ସମୟରେ ଆମେ ଆମ ନିଜ ଭିତରକୁ ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ମୁହାଁଇ ରଖିପାରିବା; କାରଣ ଆମ ବାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ପ୍ରଥମତଃ ସେଗୁଡ଼ିକର ବାହ୍ୟରୂପ ଦ୍ୱାରାଟି ବିଚାରିତ ଓ ବିଭାନ୍ତ ହୋଇଯିବା ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ସେମାନଙ୍କର ଜଡ଼ୋପାଦାନଟି ବ୍ୟତୀତ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ ଯେଉଁ ଭିନ୍ନ ସମ୍ପର୍କଟି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି, ସେଇଟି ବିଷୟରେ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟଦର୍ଶିତ ପୂର୍ବାନୁଭବ ମଧ୍ୟ ରହି ନଥିବ । ଆମ ନିଜ ଭିତରେ ଭଗବାନ ବା ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି ଘଟିବା ପୂର୍ବରୁ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ବା ଶାନ୍ତ ମନ ଦ୍ୱାରାଟି ଭଗବାନଙ୍କୁ ଆପଣା ମନନ ମଧ୍ୟରେ ଧରି ରଖିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରେ ଅଥବା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଔଜାନ୍ତ୍ରିକ ଅନୁନ୍ନବେଶ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଆବିଷ୍କାର ବି କରିପାରେ, ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ଆବିଷ୍କାର କରିପାରେ; ମାତ୍ର ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିରଳ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମାସସାଧ୍ୟ ।* ଏବଂ କେବଳ ଆମ ଆପଣା ଭିତରେହିଁ ଆମେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତି କରୁଥିବା ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାର ପ୍ରତିସ୍ପୃଷ୍ଟିକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଦେଖିପାରିବା ଓ ତାହାକୁ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ପାରିବା ଏବଂ ଯେଉଁ ପ୍ରତିସ୍ପୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ତାହା ଆପଣାକୁ ଆତ୍ମଗତ ସତ୍ତ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରିନଏ, ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁସରଣ କରିପାରିବା । ତେଣୁ 'ତୁମ ଆପଣାକୁ ଜାଣ' ବୋଲି ଉଆଇଥିବା ସେହି ପ୍ରାଚୀନ ପଦ୍ଧତିଟିହିଁ ଆମକୁ ଆମର ସେହି ଇପ୍ସିତ ଜ୍ଞାନୋପଲବ୍ଧିର ମାର୍ଗରେ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଇଯିବା ପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ସର୍ବପ୍ରଥମ ବାକ୍ୟଟି ହୋଇ ରହିଥିବ । ତଥାପି ଏହି ମନୋଭୂମିଗତ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନକୁ ଆମେ ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର କେବଳ ବିଭୂତିଗୁଡ଼ିକରହିଁ ଅନୁଭୂତି ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା, ଏହାକୁ ତାଙ୍କର ଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ତ୍ୱାରେ ତାଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି ବୋଲି କଦାପି କହିପାରିବା ନାହିଁ ।

---

* ଗୋଟିଏ ଦିଗରୁ ବିଗୁର କଲେ ଏହା ଅବଶ୍ୟ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଳ୍ପ ସମୟ; କାରଣ ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମକୁ ଆମ ନିଜର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ଅନ୍ତଃବୋଧର ବାଧାଟିକୁ ସେତେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ସହ୍ୟକରି ପଡ଼େ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଉଚ୍ଚତର ଉପଲବ୍ଧିର ପଥରେ ରହିଥିବା ଗୋଟିଏ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱାତ୍ମକ ଦୁଷ୍ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତେଣୁ ଯୋଗ ଯେଉଁଭଳି ଏକ ଜ୍ଞାନସ୍ଥିତକୁ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟି ସମକ୍ଷରେ ରଖିଛୁ, ତାହା ସତ୍ୟର କେବଳ ଏକ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ଅବବୋଧ ନୁହେଁ କିମ୍ବା କେବଳ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟୀକୃତ ସଜ୍ଞାନରୂପଣ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହାକୁ ଆମେ ଆମ ସତ୍ତାର ବସ୍ତୁବ-ଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସନ୍ଦୀପିତ ମାନସ ଅନୁଭବ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କଦାପି କହିପାରିବା ନାହିଁ । 'ଉପଲବ୍ଧି'ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସକଳ ଅର୍ଥରେହିଁ ଏହାକୁ ଆମେ ଏକ ଉପଲବ୍ଧି ବୋଲି କହିବା, ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ସମକ୍ଷରେ ଓ ଆମର ଭିତରେ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ବିଶ୍ୱାତୀତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱଗତ ପରମ ସତ୍ୟତାକୁ ବାସ୍ତବରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ବୋଲି କହିବା । ଏବଂ ଏହି ଉପଲବ୍ଧି ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯିବା ପରେ କେବଳ ସେହି ପରମାତ୍ମସତ୍ତାଙ୍କର ଆଲୋକଟି ବ୍ୟତୀତ ସତ୍ତାର ବସ୍ତୁବଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଦେଖିବା ପ୍ରକୃତରେ ଅସମ୍ଭବହିଁ ହୋଇ ରହିବ; ସେତେବେଳେ ସେହି ବସ୍ତୁବଗୁଡ଼ିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ସତ୍ୟ ପରିଚୟ ଦ୍ୱାରା, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଏହି ବିଶ୍ୱଜାତୀୟ ସତ୍ତାର ମନୋଭୂମିଗତ ଏବଂ ଭୌତିକ ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ତାଙ୍କର ସମ୍ଭବର ପ୍ରତିମାନତା ରୂପରେହିଁ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା । ଏହି ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ପରସ୍ପରର ପରିବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ତରରେ ଅନୋକ୍ତି ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ସୋପାନ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛୁ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟ, ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ତରାନୁଭୂତି ଏବଂ ତୃତୀୟତଃ ତଦାତ୍ମକତା ।

ଏହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦୃଷ୍ଟି ହେଉଛୁ ଏପରି ଗୋଟିଏ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯାହାକୁ କି ପ୍ରାଚୀନ ଋଷିମାନେ ଅନ୍ତତ ଭିତ ମୂଲ୍ୟ ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କେବଳ ଏକ ଚିନ୍ତାନଶୀଳ ବ୍ୟକ୍ତିର ସ୍ତରରୁ ଉନ୍ନୀତ କରିନଏ ଓ ତାହାକୁ ଜଣେ ଋଷି ବା କବିରେ ପରିଣତ କରିଦଏ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛୁ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆମେ ଆତ୍ମାରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏପରି ଏକ ଆଲୋକ ବୋଲି କହିବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ଅଦୃଷ୍ଟ ବସ୍ତୁମାନ ଆମର ଏହି ଜଡ଼ ଆଖିରେ ଦିଶୁଥିବା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ପରି ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ସତ୍ୟ ହୋଇ ଉଠନ୍ତି; କେବଳ ବୁଦ୍ଧି ଲାଗି ନୁହେଁ, ଆତ୍ମା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ସତ୍ୟ ହୋଇ ଉଠନ୍ତି । ଏହି ଭୌତିକ ଜଗତରେ ସବିଦା ଦ୍ୱିବିଧ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ; ଗୋଟିଏ ହେଉଛୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହା ଦୃଷ୍ଟିର ଗୋଚର ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଆରଟି ହେଉଛୁ ପରୋକ୍ଷ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହା ଆମର ଦୃଷ୍ଟିଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିଥାଏ ବା ତାହାର ଅନ୍ତତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଆମ ଦୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ତତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରଯୋଜନବଶ ଭିତରେ ଅନୁମାନ, କଳ୍ପନା ବା ଚିନ୍ତନା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଏକ ଧାରଣାରେ ଆସି ଉପନ୍ନତ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଁ; ଯେଉଁମାନେ ସେହି ବସ୍ତୁଟିକୁ ଦେଖିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ତାହାର ବର୍ଣ୍ଣନାମାନ ଶୁଣି ଆମେ ସେହି ବସ୍ତୁର ଏକ ଧାରଣା ବା କଳ୍ପନା କରିଥାଉଁ; ଅଥବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ଭବ ହେଲେ ସେହି ବସ୍ତୁର କୌଣସି ଛବି କିଂବା ସେହିଭଳି କିଛି ଅନୁରୂପର ଅଧ୍ୟୟନ କଲେ ଆମେ ତାହା କରିଥାଉ । ଏହିସବୁ ସହାୟକର ଏକତ୍ର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ଆମେ ବାସ୍ତବକ ସେହି ବସ୍ତୁଟିର ଅଲ୍ପବହୁତ ଏକ ଯଥେଷ୍ଟ ଧାରଣା ବା ଇଙ୍ଗିତକାଗ୍ର ପ୍ରତିରୂପରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ, ମାତ୍ର ତଥାପି ଠିକ୍ ସେହି ବସ୍ତୁଟିକୁ ଆମେ କଦାପି ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରୁ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଆପଣା ଆଖିରେ ବସ୍ତୁଟିକୁ ଦେଖିପାରିଲେହିଁ ଆମେ ତାହାର ଧାରଣାଟିକୁ ଆୟତ୍ତ କରିନେଉ, ତାହାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରୁ । ହଁ, କେବଳ ଦେଖିବାକୁହିଁ ହୁଏ, କାରଣ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବୋଧ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ହୁଏ ନାହିଁ । ତା'ପରେ ସେହି ବସ୍ତୁଟି ଆମର ପରିଚିତ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ପୁରସ୍କିତ ହୋଇ ରହେ, ଆମର ଜ୍ଞାନଭୂମିରେ ଏକ ଅଂଶ ହୋଇ ରହେ । ମନୋଭୂମିର ବସ୍ତୁ ତଥା ଆତ୍ମସମ୍ବନ୍ଧିତ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହି ନସ୍ତମଟି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ଆତ୍ମା ଓ ଆତ୍ମସମ୍ବନ୍ଧିତ ବିଷୟରେ ଆମେ ଦାର୍ଶନିକମାନଙ୍କଠାରୁ, କେତେକେତେ ଗୁରୁଙ୍କଠାରୁ ଓ ପ୍ରାଚୀନ ନାନା ଶାସ୍ତ୍ରରୁ ହୁଏତ କେତେ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଓ ସଜୀବିତ ଭାବରେ କେତେକେତେ ପୁଙ୍ଖିତ ବାକ୍ୟ ଶ୍ରବଣ କରିପାରୁ, ଆପଣାର ଭାବନାଶକ୍ତି, ଅନୁମାନ, କଳ୍ପନା, ଭୁଲନା ବା ଉପଲବ୍ଧି ଯେକୌଣସି ଉପାୟରେ ତାହାର ଏକ ମାନସଚିତ୍ର ବା ଅବବୋଧ ଗଢ଼ି କରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ କରିପାରୁ; ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୃଢ଼ତା ସହିତ ସେହି ଚିତ୍ର ବା ବୋଧଟିକୁ ଆମର ମନରେ ଧାରଣ କରି ରଖିପାରୁ ଏବଂ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଐକାନ୍ତିକ ଅଭିନିବିଷ୍ଟତା* ସହିତ ତାହାକୁ ଅବିଚଳ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ କରି ରଖିପାରୁ; ମାତ୍ର ତଥାପି କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ଏସବୁ ପରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଉପଲବ୍ଧି କରି ନାହୁଁ, ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିପାରି ନାହୁଁ । ଦୀର୍ଘକାଳବ୍ୟାପୀ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଭିନିବିଷ୍ଟତା ଅଥବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଯେତେବେଳେ ମନରୁପୀ ଆବରଣଟି ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ ବା ଘୁଞ୍ଚିଯାଇ ପାରିବ, ଯେତେବେଳେ ଆମର ଜାଗ୍ରତ ମନୋଭୂମିଟି ଉପରେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ବହ୍ନିର ପ୍ଲାବନ ଘଟିବ, ଏବଂ ସକଳ ଅବବୋଧର ସ୍ଥାନରେ ଏପରି ଏକ ଜ୍ଞାନଦୃଷ୍ଟିର ଆବର୍ଭାବ ହେବ ଯାହା ଭିତରେ କି ଆମର ଭୌତିକ ଚକ୍ଷୁ ଏକ ଭୌତିକ ବସ୍ତୁକୁ ଦେଖୁଥିବା ପରି ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଠିକ୍ ସେହିପରି ସତ୍ୟ ଓ ମୂର୍ତ୍ତିଭାବରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବେ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଆମେ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବା, କାରଣ ସେତେବେଳେ ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୋଇଥିବା । ସେହି ସତ୍ତ୍ୟୋଦ୍ଘାଟନଟି ଘଟିଯାଇବା ପରେ

---

* ଶ୍ରବଣ, ମନନ ଓ ନିଦିଧ୍ୟାସନ;—ଜ୍ଞାନଯୋଗର ଏହି ତିନୋଟି ପ୍ରକିୟା ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ବୁଝାସିବାର ଅଭିପ୍ରାୟ ରଖାଯାଇଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆତ୍ମେକଟି ପ୍ରତି ଯେତେଥର ମ୍ଲାନ ହୋଇଯାଉ କିଂବା ଅନ୍ଧକାରର ଯେତେଯେତେ ସାମୟିକ ପର୍ଦ୍ଦାସ୍ତ ଆସି ଆମ୍ଭାକୁ ଆବୃତ କରି ରଖି ପଡୁଚେ, ତାହା ଥରେ ଯାହାକୁ ଆପଣାର ସମ୍ପଦରୂପେ ଧରିସାରିଛୁ, ତାହା କଦାପି ଆଉ କେବେହେଲେ ଫେରି ନଆସିବା ଭଳି ଅପଦ୍ରୁତ ହୋଇ ଯାଇପିବ ନାହିଁ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ଧକାର ସ୍ତ୍ରବରେ ସେହି ଅନୁଭୂତିର ଅବଶ୍ୟ ପୁନରୁଦୟ ଘଟିବ ଏବଂ ଚିରସ୍ଥାସ୍ତୀ ହୋଇ ରହିବା ପର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ତାହା ଅଧିକ ମୁହୁର୍ମୁହୁଃ ସ୍ତ୍ରବରେ ଫେରି ଆସୁଥିବ । ଏକଥାଟି କେତେବେଳେ ବା କେତେ ଶୀଘ୍ର ଘଟିବ, ସେକଥାଟି, କେତେଦୂର ଭିତ୍ତି ଓ ନିଷ୍ଠା ସହିତ ଆମେ ସେହି ମାର୍ଗରେ ଅବଚଳିତ ରହିପାରିବା ଏବଂ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦ୍ୱାରା ସଂଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମଦେବତାଙ୍କୁ ଧରି ପାରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା, କେବଳ ତାହାର ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଛି ।

ଏହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦୃଷ୍ଟିଲାଭକୁ ଆମେ ଗୋଟିଏପ୍ରକାରର ମନୋରମିତ ଅନୁଭୂତି ବୋଲି କହିପାରିବା, ମାତ୍ର କେବଳ ସେତିକ ଦେଖିବା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସଥାର୍ଥ ଅନୁଭୂତିଟି କଦାପି ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ । ଏତିକ ଦ୍ୱାରା ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଯାଉଛୁ ସତ, ମାତ୍ର ସେହି ଦୃଷ୍ଟି ତଥାପି ଗୋଟାସୂଦ୍ଧା ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ନାହିଁ । ଉପଲବ୍ଧିର ପ୍ରଥମ ବୋଧଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ଲଗି ଆମର ଆଖି ଭିତରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛୁ ସତ, ମାତ୍ର ତଥାପି ଆପଣା ଅନୁଭୂତିର ସହାସ୍ୱକରୂପେ ତାହାକୁ ସ୍ପର୍ଶ ଅଥବା ବୋଧର ଅନ୍ୟ ସାଧନଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ହେଉଛୁ ଏବଂ ତେବେଯାଇ ଏକ ସମୁଦାସ୍ତ୍ରାସ୍ତା ଜ୍ଞାନ ସମ୍ଭବ ହେଉଛୁ; ସେହିପରି ଆମ ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାର ଲବ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ଆମର ସେହି ଜ୍ୟୋତିର୍ଦ୍ଦୀପ୍ତ ଜ୍ଞାନଚକ୍ଷୁଟି ନୁହେଁ, ଆମର ସକଳ ଓ ସମୁଦାସ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲଗି ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିବାକୁ ହେବ । ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଯାବତୀସ୍ତ ଭତ୍ତ୍ୱ କେବଳ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାରହିଁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇଥିବାରୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭତ୍ତ୍ୱ ଆପଣାର ସେହି ଭତ୍ତ୍ୱମୂଳ ବା ସତ୍ତ୍ୟଟି ପାଖକୁ ଅବଶ୍ୟ ଫେରିଯାଇ ପାରିବେ ଏବଂ ତାହାର ଅନୁଭୂତ ଲାଭ କରି ପାରିବେ । ଆମେ ଏହି ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାର ଏକ ମନୋରମ ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରିପାରିବା ଏବଂ ମନ ଯେଉଁସବୁ କଥାକୁ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବୋଲି ଜାଣୁଛୁ, ଆପାତ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏକାନ୍ତ ବସ୍ତୁବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବୋଲି ମନେ ହେଉଥିବା ସେହିସବୁ ବସ୍ତୁକୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ମୂର୍ତ୍ତି ସତ୍ୟରୂପେ ଅନୁଭବ କରିପାରିବା । ଏହିପରି ସ୍ତ୍ରବରେ ଆମେ ଚେତନା, ଶକ୍ତି, ଆନନ୍ଦ ଓ ପ୍ରେମାନଙ୍କର ଅନେକବିଧ ରୂପ ଓ ନିସ୍ୱାକୁ ମୂର୍ତ୍ତି ସତ୍ୟରୂପେ ଅନୁଭବ କରିପାରିବା ଓ ଆପଣାର ଇଶ୍ୱରବିଷସ୍ତ୍ରରେ ମନ ଏତକରେହିଁ ବେଶ୍ ପରିତୃପ୍ତ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିପାରିବ । ସେହିପରି ପ୍ରେମ ତଥା ଫଳେଗତ ଆନନ୍ଦ ଓ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଟିର ପ୍ରୀତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମେ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାର ଏକ ଫଳେଗମସ୍ୱ ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟ ଲାଭ କରିପାରିବା, ବଶ୍ୱଜଗତ୍ତରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ତଥା ଆମର ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ବା ଆତ୍ମୀୟତା ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କର ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାର ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟଦେଇ ବି ଆମେ ତାହା ଅବଶ୍ୟ ଲାଭ କରିପାରିବା; ଏବଂ ସେତକରେ ଆପଣାର ଇଶ୍ୱରବାସନାରେ ଆମର ହୃଦସ୍ଥ ବେଶ୍ ପରିତୃପ୍ତ ହୋଇ ରହିଯାଇ ପାରିବ । ପୁଣି, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ ନିଜ ଦ୍ୱାରା ତିଆରି ହୋଇଥାଉ ଅଥବା ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଉ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁର ଭିତରେ ସେହି ପୁରୁଣ୍ଣସୁନ୍ଦର ପରମସତ୍ତ୍ୟଟିର ଏକ ଆନନ୍ଦାପ୍ଲୁତ ବୋଧ ଏବଂ ଆତ୍ମନ୍ଦନ ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମେ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାର ଏକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟବୋଧୀ ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟ ଲାଭ କରି ପାରିବା; ସେହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁର ଆମର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟବୋଧଗତ ମନ ତଥା ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଯେଉଁ ଆବେଦନଟି କରି ପାରୁଥିବ, ତାହାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଆମେ ସେହି ଆନନ୍ଦବୋଧ ଓ ଅନୁଭୂତି ବେଶ୍ ଲାଭ କରିପାରିବା ଏବଂ ଏହିପରି ଭିତରେ ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ଇଶ୍ୱର-ଲୀଳାରେ ବେଶ୍ ପରିତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ । ସକଳ ଜୀବ ଓ ସକଳ ରୂପରେ ତଥା ଆମର ମଧ୍ୟଦେଇ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟଦେଇ ଏବଂ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତ୍ତର ମଧ୍ୟଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ଶକ୍ତି, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଉତ୍ପ୍ରେରଣାର ଯାବତୀୟ କରଣି ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେହି ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାର ପ୍ରାଣଗତ ଓ ପ୍ରାଣୁଗତ ଅନୁଭୂତିକୁ ଲାଭ କରିପାରିବା ଏବଂ ଏପରିକ ଏକ ଦେହଗତ ବୋଧ ବି ପାଇପାରିବା; ଏବଂ ଏହିପରି ଭିତରେ ଆମର ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର ଆପଣାର ଇଶ୍ୱରବସ୍ତୁରେ ବେଶ୍ ପରିତୃପ୍ତ ହୋଇ ରହିଯାଇ ପାରିବେ ।

ଏହିସବୁ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନୁଭୂତିକୁ ଆମେ ଛନ୍ଦାତ୍ମକତାରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେବା ଏବଂ ତାହାକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିବାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଥମିକ ସାଧନ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଆମର ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାକୁହିଁ ଦେଖିଥାଉ ଓ ଅନୁଭବ କରିଥାଉ ଏବଂ ସେହି ହେତୁରୁ ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଓ ଅନୁଭୂତିରେ ଭିନ୍ନତାଜନିତ ନଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତ୍ୱାଟିରେ ଆମେ 'ସୋଽହଂ'ରୂପୀ ସେହି ବେଦାନ୍ତିକ ପରମଜ୍ଞାନଟିକୁ ବହିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ନପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ଅନୁଭୂତି ଦୁଇଟିଯାକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବେ । ଆମକୁ ଯେ କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ଧରିବାକୁ ହେବ ତା' ନୁହେଁ, ଆମକୁ ସେହି ସତ୍ୟରେହିଁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମକୁ ସକଳ ରୂପ ତଥା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଟି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସହଜ ଏକାତ୍ମ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଅହଂ ଓ ତାହାର ସଂବନ୍ଧ ଫଳରୁ ଓ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆମକୁ ସେହିସବୁର ପରମ ଉଚ୍ଚ ସେହ ଚତୁ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବଞ୍ଚନ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ତହିଁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ତାହାର ସାବତୀୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଏବଂ ସମୂତର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସେହ ପରମାତ୍ମସ୍ୱରୂପେ ସମ୍ଭୂତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ସେଉଁ ଅନନ୍ତସ୍ୱନ ଅସ୍ତିତ୍ୱ, ଚେତନା, ଶାନ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ରୂପରେ ତାହା ଆମ ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରି ରଖିଛୁ, ତାହାର କ୍ଷେତରେହିଁ ତାହା ସହଜ ଏକାତ୍ମ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଉଁସବୁ ନିସ୍ୱାତ୍ମକତା, ରୂପାନ୍ତର ଓ ଆତ୍ମଅବବୋଧ-ଜ୍ଞାନାର ପରିଚ୍ଛନ୍ନ ପିଛ ସେ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତରେ ବଘ୍ନକ ରହିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ସହଜ ସେହ କ୍ଷେତରେ ମଧ୍ୟ ଏକାତ୍ମତା ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କେବଳ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଜ୍ଞବରେ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତା ଅଥବା ଭଗବାନଙ୍କର ଏକ କଳ୍ପନା କରିପାରିବା ବ୍ୟତୀତ ଆମେ କିପରି ତା'ଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ କିଛୁ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା, ସେକଥାଟିକୁ ବୁଝିବା ଆଧୁନିକ ମନ ଲଗି ବଡ଼ କଷ୍ଟକର ହୋଇ ପାରେ । ମାନ ଇନ୍‌ଟ୍ରେପୀସ୍ଥ ବୋଧକଳ୍ପନା ଲଗି ଜଣେ ମହାନ୍ ଇଂରାଜ କବ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜ୍ଞବରେ ଯେଉଁ ଜାଗୃତ ହୋଇ ଉଠିବାକୁ ଏକ ବାସ୍ତବତାରେ ପରିଣତ କରି ପାରିଛନ୍ତି, ସେଇଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଆହରଣ କରି ଆଧୁନିକ ମନ ଏହି ଦୃଷ୍ଟି, ଅନୁଭୂତି ଏବଂ ସମ୍ଭୂତ ବିଷୟରେ ନିଜେ କେତେକାଂଶରେ ଏକ ଚୁସ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇପାରିବ । ଜନ୍ମ ଓ୍ୱାର୍ଡ୍‌ସ୍‌ଓ୍ୱର୍ଥ୍ ଆପଣାର ପ୍ରକୃତ-ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଯେଉଁସବୁ କବତାରେ ପ୍ରକାଶରୂପ ଦେବାର ପ୍ରସ୍ଥାସ କରିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପାଠ କଲେ ଆମେ ଯେଉଁ ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ଜ୍ଞବରେ ଚ୍ଛଲେ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ କଳ୍ପନା ଧାରଣା ଅର୍ଜନ କରିପାରିବା । କାରଣ, ପ୍ରଥମତଃ, ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ଯେ ଏହି ବଶ୍ୱପୃଥ୍ୱୀରେ ଓ୍ୱାର୍ଡ୍‌ସ୍‌ଓ୍ୱର୍ଥ୍ ଏପରି ଏକ ସମ୍ପଦର ଦୃଷ୍ଟିଗତ ବୋଧ ଲାଭ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ କି ଆମେ ଏହି ପୃଥିବୀସ୍ଥ ସାବତୀୟ ବସ୍ତୁର ଅନ୍ତର୍ସତ୍ତା ସହଜ ଅଭିନ୍ନ ବୋଲି କହିପାରିବା; ସେ ଏଠାରେ ଏକ ଚେତନ ଶକ୍ତି ଓ ଚେତନ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ଦୃଷ୍ଟି ଲାଭ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ କି ଆମେ ଏହି ପୃଥିବୀର କେବଳ ନାନାବିଧ ବାହ୍ୟରୂପ ବୋଲି ଆଦୌ କହିପାରିବା ନାହିଁ, ଅଥଚ ଯାହାକି ସେହିସବୁ ରୂପର ଜନକ ବା କାରଣରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏଠାରେ ସମ୍ଭବ କରିଛୁ ଏବଂ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ରଖିଛୁ । ଏବଂ ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ଯେ ସିଏ କେବଳ ଏଭଳର ଦୃଷ୍ଟି ଲାଭ କରି ନଥିଲେ, ଏବଂ ସେହି ସାନ୍ନିଧ୍ୟରୁ ଉପଲବ୍ଧ ହେଇଥିବା ଆନନ୍ଦ, ଶାନ୍ତି ଓ ବଶ୍ୱାତ୍ମକତାର ଦୃଷ୍ଟିକିହିଁ ଲାଭ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କର ନଥିଲେ; ମାତ୍ର ଏହାକୁ ଆପଣାର ମନ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟବୋଧ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେହ ଦେଇ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲେ। ସେହି ଚେତନ ଓ ପରମ ଆତ୍ମାର ଆପଣା ସତ୍ତାରେହିଁ ସେ ତାହାର ବୋଧ ଓ ଦୃଷ୍ଟି ଲାଭ କର ନଥିଲେ; ମାତ୍ର ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଫୁଟିଥିବା ନଳକଡମ ଫୁଲଟି ମଧ୍ୟରେ, ସରଳତମ ଜଣେ ମଣିଷ ଭିତରେ ଏବଂ ସ୍ଥାବର ପଦାର୍ଥଗୁଡିକାରେ ମଧ୍ୟ ସେ ସେହି ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖି ପାରୁଥିଲେ, ଅନୁଭବ କରି ପାରୁଥିଲେ। ଏବଂ ସର୍ବଶେଷରେ ଏକଥାଟି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ସେ ବେଳେବେଳେ ସ୍ୱୟଂ ସେହି ଏକତ୍ୱଟିର ସୋପାନରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରୁଥିଲେ, ଆଉ ଆପଣାର ସମର୍ପଣବସ୍ତୁଟିରେ ପରିଣତ ହୋଇ ପାରୁଥିଲେ। "ଏକ ସୁପ୍ତି ମୋର ଚଦ୍‌ଗତ ଆତ୍ମାକୁ ଆଚ୍ଛାଦନ କରି ରଖିଲା," ଏହି ପଂକ୍ତିରେ ସେହିଭଳି ଏକ ବୋଧଗତ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଓ ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇପାରିଛି, ଯେଉଁଠାରେ କି ସେ ଆପଣାର ସତ୍ତାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ସହିତ ଏକରୂପ ହୋଇ ଯାଇଥିବାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି,—"ଏବଂ ଆପଣାର ଦହନଯନ୍ତ୍ରଣା ମଧ୍ୟରେ ଶିଳା, ଶୈଳ ଏବଂ ବୃକ୍ଷସମୂହକୁ ଏକାଠି କର ଗୁଡ଼ାଇନେଲା।" କେବଳ ଭୌତିକ ପ୍ରକୃତିର ସୋପାନଟିରୁ ଏହି ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଏକ ଗମ୍ଭୀରତର ଆତ୍ମସତ୍ତାର ସୋପାନକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେଲେ ଆମେ ଯୋଗସ୍ଥ ଜ୍ଞାନୋପାଦାନଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣୀନ ହୋଇପାରିବା। ମାତ୍ର ଏହି ଯାବତୀୟ ଅନୁଭୂତି ହେଉଛି ପରମ ବିଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ସେହି ଅଗାଧ ଓ ଅତ୍ତମାନସ ସୋପାନର କେବଳ ଏକ ମୁଖଶାଳା ପରି; ସେହି ବିଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ପରମସତ୍ତା ଭାଙ୍କର ସକଳ ବସ୍ତୁକର ଅତୀତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ଏବଂ କେବଳ ସେହି ଅତଚେତନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଓ ସେଠାରେ ଆମର ଅନ୍ୟ ସକଳ ଅନୁଭୂତିକୁ ସେହି ପରମ ଅନ୍ତଶ୍ଚତନାସୂତ୍ରଙ୍କ ସହିତ ଏକ ସ୍ପର୍ଶୀୟ ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମିଳିତ କରିଦେଇହିଁ ଆମେ ଜ୍ଞାନସିଦ୍ଧିର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶିଖରଟିରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବା। ଏବଂ ତାହାହିଁ ହେଉଛି ସକଳ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜାଣିବାର ଚରମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା, ତାହାକୁହିଁ ଆମେ ଯାବତୀୟ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜୀବନଯନ୍ତ୍ରଣା ଏବଂ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆନନ୍ଦର ଉତ୍ସ ବୋଲି କହିପାରିବା।

ତେଣୁ ଜ୍ଞାନର ସେହି ସ୍ଥିତିକୁହିଁ ଆମେ ଏହି ମାର୍ଗଟିର ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା, ବସ୍ତୁତଃ ସେଗୁଡ଼ିକର ଶେଷଯାଏ ଅନୁସୃତ ହେଉଥିବା ସକଳ ମାର୍ଗରହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା। ବୁଦ୍ଧିଗତ ସକଳ ଭେଦବୋଧ ତଥା ଅବବୋଧ, ବୈକାନ୍ତିକ ସକଳ ଅନ୍ତନ୍ତେଶ ଏବଂ ମନୋଭୂମିସ୍ଥ ସକଳ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ, ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟର, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସକଳ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର, ଶକ୍ତି ଓ ନିସ୍ୱାର୍ଥପରତା ଦ୍ୱାରା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଏବଂ ଶାନ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାର ଯାବତୀୟ ଅନ୍ୱେଷଣ;—ଏସବୁ ହେଉଛି ସେହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅପଲ୍ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରବଳାଠି ମାତ୍ର, ମାର୍ଗ ମାତ୍ର, ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ମାତ୍ର ଓ ଆଗ୍ରେହ୍ମଣର ଆରମ୍ଭକାଳୀନ କେତୋଟି ପାବନ୍ଦ ମାତ୍ର । ଆମକୁ ଏଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏଗୁଡ଼ିକର ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ଏହି ବାଟରେ ଯାଇ ଆମେ ସଂଶେଷରେ ସେହି ପ୍ରଶସ୍ତ ଓ ଅନନ୍ତ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବା ଏବଂ ସେତେବେଳେ ତତ୍ତ୍ୱ ଦ୍ୱାରଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଅନ୍ତସ୍ଥାନ ଆଲୋକମସ୍ତ୍ରା ଆଡ଼କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଯିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚତୁର୍ଥ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଶୁଦ୍ଧ ବୋଧ

ଆମର ଅଜ୍ଞାତସିଦ୍ଧ ଜ୍ଞାନସ୍ଥିତିର ପ୍ରକୃତଦୃଷ୍ଟି ସେହି ସ୍ଥିତିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ସକାଶେ ଆମେ ଜ୍ଞାନର କଭଳ ସାଧନମାନ ବ୍ୟବହାର କରିବା, ତାହାର ନବରୂପଣ କରି ଦେଇଥାଏ । ଆମେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନସ୍ଥିତିକି ଲଗି ଅଭିଳାଷ ରଖିଛୁ, ଆମେ ଫକ୍ତେପରେ ତାହାକୁ ଏକ ଅନ୍ତଃମାନସ ଉପଲବ୍ଧି ବୋଲି କହିପାରିବା । ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ବଦ୍ଧମନ ମନୋଗତ ଚିନ୍ତାର ମାଧ୍ୟମରେ ଅନୁକର୍ସିତ ମନୋମୟ ପ୍ରତିରୂପ-ଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଉପଲବ୍ଧି ଲଗି କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଯାଏ ଏବଂ ସେହି ଉପଲବ୍ଧି ଥରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇଗଲେ ତାହା ଆମ ସତ୍ତାର ସକଳ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ଆପଣାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ରୂପରେ ଆଣି ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଦେବ । ଏହି ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଆମେ ଏକ ପୁନଃଦୃଷ୍ଟିଲାଭ ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ତେଣୁ ବସ୍ତୁଗତ ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିରୂପ ଏବଂ ଆମ ଉପରତ୍ତ୍ୱଗୀୟ ସତ୍ତାସୃଷ୍ଟିର ବାହ୍ୟଚାଗୁଡ଼ାକର ଶୃଙ୍ଖଳରୁ ସବଦା ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ, ପରମ ଏକ ଓ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଆଲୋକରେ ଆମର ସମୁଦାୟ ଜୀବନଟିକୁ ନୂଆ କରି ପୁନଃରଚିତ କରିନେବା ବୋଲି କହିବା ।

ମନୁଷ୍ୟସ୍ତରରୁ ଦିବ୍ୟ ସ୍ତରକୁ, ଏହି ବଦ୍ଧତ୍ୱ ଏବଂ ବସଙ୍ଗତପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତରରୁ ପରମ ଏକର ସ୍ତରକୁ, ପ୍ରତିତ୍ତ୍ୱସଚସ୍ୱର ଏହି ସ୍ତରରୁ ଶାଶ୍ୱତ ପରମସତ୍ତ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଏହି ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବା, ଏହିପରି ତ୍ତ୍ୱରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିବା ବା ଆତ୍ମାର ନବଜନ୍ମ ଘଟାଇବା,—ଏଥିରେ ସବୁବେଳେ ଦୁଇଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ପ୍ରସ୍ତୁତିର ପର୍ଯ୍ୟାୟ, ଯେତେବେଳେକ ଆତ୍ମା ଓ ତାହାର ସାଧନ-ଗୁଡ଼ିକୁ ସଯୋପଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଗଢ଼ାଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ଆରଟି ହେଉଛି ପ୍ରକୃତରେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ହୋଇଯିବାର ପର୍ଯ୍ୟାୟ, ଏବଂ ଆପଣାର ଯୋଗ୍ୟ ସାଧନ-ଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟଦେଇ ଉପଯୁକ୍ତ ତ୍ତ୍ୱରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାରେ ଉପଲବ୍ଧିର ପର୍ଯ୍ୟାୟ । ଏହି ଦୁଇ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ମଧ୍ୟରେ ବସ୍ତୁତଃ କାଳଗତ ପୁଂପରତ୍ତା ଦେଖାଇ ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟତ୍ତ୍ୱରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସୀମାରେଖା ଟାଣିଦେଇ ପାରିବା ନାହିଁ; ବରଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମକୁ ବୁଝି ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଦୁଇଟିଯାକ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ପରସ୍ପର ଲଗି ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଦ୍ଭାବସ୍ଥିତ ସ୍ୱବରେନ୍ଦ୍ର ଦୁଇଟିଯାକର ଧାତ୍ ଲଗି ରହିଥାଏ । କାରଣ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ପାରୁଥିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆତ୍ମାର ଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ୱଭାଟି ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁପାତରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲଗିଥାଏ, ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତରକୁ ଆରୋହଣ କରି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ପୂର୍ଣ୍ଣରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତର ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଏବଂ ଏହିସବୁ ଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ୱତା ଓ ଏହିସବୁ ଉପଲବ୍ଧି ଯେତକ ଯେତକ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁପାତରେ ଆତ୍ମା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ପ୍ରସ୍ତୁତ ବ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟି ଲଗି ସେତକ ଅଧିକ ସ୍ୱବରେ ନିପୁଣ ଏବଂ କୁଶଳ ହେବାରେ ମଧ୍ୟ ଲଗିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ୱ ଅବସ୍ଥାକୁ ଅସିବା ପୂର୍ବରୁ ଆତ୍ମାର ଏକ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାର ରହୁ ଯେମିତ ରହିଛୁ, ଜ୍ୟୋତଃପ୍ରକଷ୍ଟ ଅଇବୃଦ୍ଧି ଲଗି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ରୋଟିଏ ରହୁ ରହିଛୁ; ଏବଂ ପର୍ବପୁର୍ଣ୍ଣତାଲଭର ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ତରେ ଆତ୍ମାର ଏପର କେତେଗୁଡ଼ିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ରହିଛୁ, ଯେତେବେଳେ ଅଲ୍ପକିଛୁତ ଅଧିକ ଅବଧି ସକାଶେ ସେହି ଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ୱ ଲବ୍ଧ ବସ୍ତୁଟିକୁ ଆପଣା ଅଧିକାରରେ ରଖିପାରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ; ଏବଂ ଆହୁରି ଏପର କେତେଗୁଡ଼ିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ କ ସତେଅବା ଜଳୁଥିଲା ମାଟିବା ପର କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ଟିକେ ଛଟପଟ ହୋଇଥାନ୍ତି ଓ ପରବର୍ତ୍ତୀ କ୍ଷଣଟିରେ ପୁଣି ଜୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇ ଯାଇଥାଆନ୍ତି । ମାନ ସେହି ଜନ୍ମିତଭର ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ବ ସମଗ୍ର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉତ୍କର୍ଷଟିକୁ ରୁମୁଲ ସ୍ୱବରେ ବଦଳାଇ ଦେଇ ଯାଇଥାନ୍ତି । ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ତରେ ପୁଣି ଏଭଳି ମୁହୂର୍ତ୍ତମାନ ବ ରହିଛୁ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ କ ସତ୍ୟସୂର୍ଯ୍ୟର ଏକ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଆଲୋକପ୍ରାବନରେ ଅଥବା ଜରଶୋଦ୍ଭସରେ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ଏକାଧିକ କେତେ ଘଣ୍ଟା, ଦିନ ବା ସପ୍ତାହ ବ୍ୟାପି ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଏବଂ ଅରେ ଇଶ୍ୱରାଭମୁଖୀ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଆତ୍ମା ଏହିସବୁ ଆଲୋଡ଼ନ ଓ ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟଦେଇ ଆପଣାର ନୂତନ ଜନ୍ମ ତଥା ଯଥାର୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନତା ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁ ଉଚ୍ଚ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ ।

ଆମର ସୃଷ୍ଟିର ଯାବତୀୟ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ଶୁଦ୍ଧିସାଧନ ହେଉଛୁ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ପ୍ରଥମ ଆବଶ୍ୟକତା । ବିଶେଷତଃ, ଜ୍ଞାନର ଏହି ମାର୍ଗଟି ଲଗି ବୋଧର ଶୁଦ୍ଧିସାଧନକୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ରୋଟିଏ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାଠି ହୋଇ କରିବା ଯାହାକି ଆମ ଲଗି ପରମସତ୍ୟର ଦ୍ୱାରଟିକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବ । ଏବଂ ଆମର ଅନ୍ୟ ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ଶୁଦ୍ଧି ନଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୋଧର ଶୁଦ୍ଧିସାଧନ ପ୍ରାସ୍ତ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଦୃଦସ୍ତ ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଇଚ୍ଛାସ୍ୱବୋଧ ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ଜୀବନ ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେମାନେ ଆମର ବୋଧଶକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ବଣା କର ରଖିଥିବେ, ତାହାର ତଥ୍ୟଭୂମିକୁ ବ୍ୟାହତ କର ରଖିଥିବେ, ତାହାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ବିକୃତ କର ପକାଇଥିବେ, ତାହାର ଦେଖିବା ଭିତରେ ଅନ୍ଧାର ବୋଳିଦେବେ ଏବଂ ତା'ର ଜ୍ଞାନକୁ ଅପବ୍ୟବହାର କରିବାରେ ଲଗିଥିବେ । ଶୁଦ୍ଧି ଆସି କଥିବା ଏକ ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଧାନ ଓ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଶୁଦ୍ଧବୋଧର କାର୍ଯ୍ୟର ପଥରୁଦ୍ଧ କର ରଖିଥିବ, ତାହାର ନଶ୍ୱାସ ବନ୍ଦ କର ରଖିଥିବ । ତେଣୁ ଜୀବନର ଭୂମିରେ ଏକ ସମଗ୍ର ଶୁଦ୍ଧତା ଆଣିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ପରସ୍ପରନିର୍ଭରଶୀଳତାହିଁ ସର୍ବଦା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ; କାରଣ ଆମ ଜୀବନର କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗରେ ଶୁଦ୍ଧି ଆସିଗଲେ ତାହା ଅନ୍ୟ ସକଳ ଅଙ୍ଗର ଶୁଦ୍ଧିସାଧନରେ ମଧ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ ଆମ ଫୁସଫୁସଗୁଡ଼ିକର ଦୃଢ଼ସୃଷ୍ଟି ଯେଉଁକ ପରିମାଣରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ, ତାହା ଆମ ବୋଧଶକ୍ତିରେ ଶୁଦ୍ଧି ଆଣିଦେବାରେ ମଧ୍ୟ ସେଉଁକ ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟ କରେ; ଏବଂ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜ୍ଞାନରେ ବୋଧଶକ୍ତି ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଗଲେ ତାହା ସେତେବେଳ ଯାଏ ତଥାପି ଅଶୋଧିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଫୁସଫୁସଗୁଡ଼ିକର ନିସ୍ୱାଗତ ନାନା ଉତ୍ସିସ୍ରା ଓ କର୍ଦ୍ଦମାକ୍ତତା ଉପରେ ଆପଣାର ପ୍ରଶାନ୍ତ ଏବଂ ଆଲୋକକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଫଳିତ କରାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ । ଏପରିକ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେଶ୍ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ ଆମ ସତ୍ତାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବନାଙ୍ଗ ଆପଣାର ଶୁଦ୍ଧି ଲଗି ଆପଣା ଆପଣାର ସ୍ପନ୍ଦାସ୍ୱ ଓ ଅନୁକୂଳ ଭଙ୍ଗୀଗୁଡ଼ିକର ଅନୁସରଣ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ତଥାପି ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଶୁଦ୍ଧ ବୋଧକୁହିଁ ତା'ର କର୍ଦ୍ଦମାକ୍ତ ଓ ଶୃଙ୍ଖଳାତ୍ୟକ୍ତ ସତ୍ତାର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବିଶୋଧନକାରୀ ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ତାହାହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଭାବରେ ସେହି ଭଙ୍ଗୀଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ନିସ୍ପାଦକତାକୁ ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ଅନ୍ୟ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନେଇ ଲଦି ଦେଇଥାଏ ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା । ଗୀତାର କହିବା ଅନୁସାରେ ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ସବୋଚ୍ଚ ଓ ସବଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଶୁଦ୍ଧତା; ଯେପରି ଅଜ୍ଞାନରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ଆମର ସାବସ୍ତାସ୍ୱ ପଥଶୁଦ୍ଧିବାର କାରଣ ହୋଇ ଦେଖା ଦେଇଥାଏ, ସେହିପରି ଆଲୋକ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନାଲୋକକୁହିଁ ଆମେ ସାବସ୍ତାସ୍ୱ ସ୍ପୁଚ୍ଛତା ଓ ସୌଷମ୍ୟର ଉତ୍ସ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା । ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଇ କହିବାକୁ ଗଲେ ପ୍ରେମ ଆମ ହୃଦସ୍ଥରେ ଏକ ବିଶୋଧକ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ଏବଂ ଆମର ସକଳ ଫୁସଫୁସକୁ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମର ଭୂମିକୁ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ କରାଇ ଆଣିବା ଦ୍ୱାରା ହୃଦସ୍ଥ ବିଶୋଧିତ ହୁଏ ଏବଂ ପରିପୂର୍ତ୍ତତା ଲାଭ କରେ । ମାନ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରେମକୁ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ବିଶୋଧିତ ହେବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ହୃଦ୍‌ଗତ ପ୍ରେମ ହୁଏତ ଏକ ଅନ୍ଧ ପ୍ରେମ ବି ହୋଇପାରେ, ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରେ କିଂବା ଅଜ୍ଞାନଭାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇପାରେ ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହା ଆମକୁ ଈଶ୍ୱର ଅପ୍ରତ୍ୟାହୃତ ଅଥବା ଜ୍ଞାନ ପ୍ରତି ଏକ ଅଶ୍ରଦ୍ଧା ଆଡ଼କୁ ବ ଟାଣି ନେଇଯାଇ ପାରେ । ତେଣେ ଅନ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦେଖିଲେ ଶୁଦ୍ଧ ବୋଇ ରହିଥିବେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପ୍ରେମ କେବଳ ଏକ ସୀମାବଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁପେହିଁ ଉପଦାନକୁ ଦେଖି ଓ ଅନ୍ୟ ସକଳ ରୂପରେ ତାକୁ ଦେଖିବା ଲାଗି ଅସ୍ୱୀକାର କରେ ଏବଂ ସେହି ଯଥାର୍ଥ ତଥା ଅନନ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିଟିରୁ ଜାଣିଶୁଣି ଜଗତ ରହି ଆମର ପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ସୀମାବଦ୍ଧ କରି ଦେଖିପାରେ । ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ଏହି ଦୁର୍ଦ୍ଦମ୍ୟ ପ୍ରେମ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଜଗତରେ ଆମକୁ ଆମର ଅନୁଭୂତି, କିମ୍ବା ତଥା ଜ୍ଞାନଜଗତର କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ନାନା ବିକୃତି ଓ ଅଭଶସ୍ତତା ମଧ୍ୟକୁ ଘୁଲାଇ ନେଇ ଯାଇପାରେ; ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସେହି ବିକୃତି ଏବଂ ଅଭଶସ୍ତତାଗୁଡ଼ିକୁ ବୋଧଗତ ବିଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା ଫଶୋଧିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜବତ କରି ରଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ଏହି ବୋଧ ଏବଂ ତାହାର ବିଶୋଧନ କହିଲେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ବୁଝୁଛୁ, ତାହାକୁ ରଙ୍ଗର ଘରେ ଏବଂ ସ୍ପଷ୍ଟ ଘରେ ବସ୍ତର କରି ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦାର୍ଶନିକ ଫସ୍ଟ୍ଟ ଶବ୍ଦ 'ବୃଦ୍ଧି' ଦ୍ୱାରା ତାହା ବୁଝାଇଥାଏ, ଇଂରାଜୀ ଭାଷାରେ ତାହାର ଏକ ନିକଟତମ ସମତାଚୀ ଶବ୍ଦରୂପେହିଁ ଆମେ ଏହାର ବ୍ୟବହାର କରିଛୁ । ତେଣୁ ଏଥିରେ ଆମେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟମନର ଜିସ୍ୱାଟିକୁ ଆଦୌ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ନାହୁଁ । କାରଣ ଇନ୍ଦ୍ରିୟମନ କେବଳ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗତ ବୋଧଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରି ରଖିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ବୋଧଗୁଡ଼ିକରେ କେଉଁଟି ଠିକ୍ ବା କେଉଁଟି ଭୁଲ୍, କେଉଁଟି ସତ୍ୟ ଅଥବା କେଉଁଟି କେବଳ ଭ୍ରମମୟ ପ୍ରତିଛବି ମାତ୍ର, କେଉଁଟି ଶୁଦ୍ଧର ଓ କେଉଁଟି କେବଳ ଦୃଷ୍ଟିଗତ୍ୱାସ୍ୱ, ଲିପିବଦ୍ଧ କରି ରଖିଲବେଳେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟମନ ସେଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ବାଛବିଚାର କରେ ନାହିଁ । ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗତ ସେହି ବୋଧଗୁଡ଼ିକରୁ କେବଳ ଏକ ଜର୍ଜମା ଢୋଇ ସେଇ ଫଶୟୁକ୍ତ ଅବବୋଧର ବୃହତ୍ ପିଣ୍ଡଟି ଉଆଣ ଢୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତେଣୁ ସେଥିରେ ବସ୍ତର ଓ ଭେଦନିରୂପଣର ଉଚ୍ଚତର ଭତ୍ତ୍ୱଟି ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥାଏ, ଆମେ ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ନାହୁଁ । ଏଥିମଧ୍ୟରେ ଆମେ ସେହି ସତ୍ତତ ପ୍ରାସ୍ୱ ଲମ୍ଫ ପ୍ରଦାନ କଲ ପର ପ୍ରତାହୃତ ଢେଉଥିବା ଫସ୍ଫାରଗତ ସ୍ପନ୍ଦନାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆଦୌ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିପାରିବା ନାହିଁ, ଯାହାକ ସ୍ପନ୍ଦନାଶକ୍ତ ନଥିବା ଜଣେ ସାଧାରଣ ମଣିଷ ଭିତରେ ବୋଧର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ମାତ୍ର ବସ୍ତୁତଃ କେବଳ ଅଭ୍ୟାସଗତ ସମ୍ବନ୍ଧଜତା, ବାସନା, ପୁଦ୍ଗଳ, ପୁଦ୍ଗଳର ଏବଂ ତାହାରୁ ଆଦ୍ଭତ ଅଥବା ଛାୟାନ୍ଧକାରରୂପେ ପ୍ରାପ୍ତ ଅନୁରୂପଗୁଡ଼ିକରହିଁ କେବଳ ଏକ ସତ୍ତତ ପୁନରାବୃତ୍ତି ଢୋଇହିଁ ରହିଥାଏ । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସତ ଯେ ତାହା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଇଚ୍ଛାକଲେ ପରବେଶ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଏବଂ ଭେଦନରୂପଣସମର୍ଥ ସଂବୋଧନ ବୁଦ୍ଧି ପାଖରୁ କୌଣସି ଅଜ୍ଞାନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନହୋଇ ବଡ଼ ଅପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସ୍ତରରେ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରୁଥିବା କେତେକେତେ ଅବବୋଧର ଏକ ନୂତନ ସଞ୍ଚୟ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାର ଭଣ୍ଡାରଟିକୁ ସତତ ସମୃଦ୍ଧ କରି ମଧ୍ୟ ରଖିପାରେ । ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ପଶୁସ୍ତରରୁ ବିକଶିତ ହୋଇ ଆସିବାରେ ମନୁଷ୍ୟ ଏହାପ୍ରକାରର ବୋଧଟି ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ପରମାଣରେ ଉପକୃତ ହୋଇଛି; ମାତ୍ର ତାହା ପଶୁମନର ସ୍ତରଟିଠାରୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ସୋପାନ ଉପରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି । ଏହାକୁ ଆମେ ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧପଶୁସ୍ତରୀୟ ବୁଦ୍ଧି ବୋଲି କହିପାରିବା ଯାହାକ ସଂଜ୍ଞା ନାନା ଅଭ୍ୟସ୍ତତା, ବାସନା ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ବୈଜ୍ଞାନିକ, ଦାର୍ଶନିକ ଅଥବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନାନୁସନ୍ଧାନରେ ଯାହାକ ଆଦୌ କୌଣସି କାମରେ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଆମକୁ କେବଳ ସେଠାକର ସୀମାକୁ ଡେଇଁ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହାକୁ ଗୋଟାପୁରା ବର୍ଜନ କରିଦେଇ, ଏହାର ମୁହଁକୁ ଏକାବେଳକେ ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ଅଥବା ଏହାକୁ ଯଥାର୍ଥ ବୋଧରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଇହିଁ ଏଇଟିର ସଂଶୋଧନ କରିଯାଇ ପାରିବ ।

ଆମର ଯେଉଁ ବୃତ୍ତି ବା ସାମର୍ଥ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନକୁ ଦେଖିପାରେ, ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନକୁ ଧରିପାରେ ଏବଂ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନକୁ ଭେଦନରୂପଣ କରିପାରେ, ତାହାକୁହିଁ ଆମେ ଯଥାର୍ଥ ବୋଧ ବୋଲି କୁହିଁବା । ମନୁଷ୍ୟସତ୍ତାର ଏହି ଯଥାର୍ଥ ବୋଧ କଦାପି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ-ଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ, ବାସନାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ କିମ୍ବା ଅଭ୍ୟାସ ଅଥବା ସଂସ୍କାରର ବି ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ; ମାତ୍ର ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଅଧିକାରରେହିଁ ତାହା ସାଙ୍ଗଭୌମତା ଲଗି ତଥା ଜ୍ଞାନ ଲଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ଏକଥା ଏକାନ୍ତ ସତ୍ୟ ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ବୁଦ୍ଧିଗତ ଶକ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରକୃତରେ ଯେଉଁ ସୋପାନରେ ରହିଛି, ସେଠାରେ ତାହା ଆପଣାର ସଂବୋଧନ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ମୁକ୍ତ ଓ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଗ୍ଲତ ସ୍ତରରେ କଦାପି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ସେହି ନିମ୍ନତର ଅର୍ଦ୍ଧପଶୁସ୍ତରୀୟ ନିସ୍ପୃହତାଟି ଭିତରେ ତଥାପି ଛିଦ୍ର ହୋଇ ରହିଥିବାରୁହିଁ ତାହା ବାରବାର ବିଫଳ ହୋଇପଡ଼େ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ତାହା ତଥାପି ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ୱଭାବସିଦ୍ଧ ନିସ୍ପୃହତାରେ ନସ୍ତ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହେଇଥାଏ, ଏବଂ ତେଣୁ ବିଫଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ । ଆପଣାର ଶୁଦ୍ଧସ୍ଥିତିରେ ତାହାକୁ ଏହିସବୁ ନିମ୍ନତର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ ଫଶ୍ଚିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ, ଆପଣାର ବିଷୟସୃଷ୍ଟିଠାରୁ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ହୋଇ ଠିଆହୋଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୋହମୁକ୍ତ ହୋଇ ଅବଲୋକନ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ଏବଂ ବିଶ୍ଳେଷାତ୍ମକ ତଥା ବିଚାରାତ୍ମକ ବିଚାର, ସମାନ୍ତର-ବିଚାର ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିର ସାହାଯ୍ୟରେ ଅବଗାହନ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆରୋହଣ ତଥା ଅନୁମାନ ଦ୍ୱାରା ଲବ୍ଧ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞବରେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷିତ ଏହାର ଦଈ ତଥ୍ୟର ଭୂମିରୁ ସେହି ବସପୃଷ୍ଟିକୁ ସମ୍ପୃଷ୍ଟ ଜ୍ଞବରେ ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ଥାନରେ ନେଇ ଅବସ୍ଥାପିତ କର ଦେଇପାରେ ଏବଂ ଆପଣାର ସକଳ ଲଭକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭତରେ ସମ୍ଭାଣ ରଖି ଓ ଏକ ବଶୋଧିତ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞବରେ ପଣ୍ଡୁଳତ କଲ୍ପନାଶକ୍ତିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପଣପୂରକରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଏକ ସୁପ୍ରଶିକ୍ଷିତ ଏବଂ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ବଗୁରଣାର ଆଲୋକରେ ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଲୋକନ ମଧ୍ୟ କରପାରେ । ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ଶୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧିଗତ ବୋଧ ବୋଲି ଜାଣିବା; ଏବଂ ମୋହରହିତ ଅବଲୋକନ, ମୋହରହିତ ବଗୁର ଏବଂ ମୋହରହିତ ବୁଦ୍ଧି ସେହି ବୋଧର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ବଧାନ ଓ ସ୍ଥାୟୀକର ଦିସ୍ୱାରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି ।

ମାନ 'ବୁଦ୍ଧି' ଶବ୍ଦଟିକୁ ଆହୁର ଏକ ଗଭୀରତର ଅର୍ଥରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରିଯାଇଥାଏ । ମସ୍ତିଷ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଦେଇ ଲଭ କରିଯାଇଥିବା ବୋଧକୁ ଆମେ କେବଳ ନମ୍ନତର ବୁଦ୍ଧି ବୋଲିହିଁ କହିବା, ମାନ ତାହାର ଆହୁର ଉପରକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ 'ବୁଦ୍ଧି' ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଯାହାକୁ ଆମେ ମସ୍ତିଷ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସହିତ ଆଦୌ ସମତୁଲ କରପାରିବା ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଆମେ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କହିବା; ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନର ଏକ ଅବବୋଧ ବୋଲି ନକହି ଅଧିବୋଧ* ବୋଲି କହିବା । ଏହି ଉଭତର ବୁଦ୍ଧିଟି କେବଳ ପରିଦୃଷ୍ଟ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ରହିହିଁ ଆପଣାର ଜ୍ଞାନକୁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରେ ନାହିଁ କିଂବା ତାହାକୁ ଲଭ କରେ ନାହିଁ; ମାନ ତାହା ପୁଂରୁ ସତ୍ତ୍ୱର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏକ ଉଦ୍ଘାଟନଧର୍ମୀ ଓ ସବୋଧିପ୍ରେରିତ ଜ୍ଞବନାର ମାଧ୍ୟମରେ ସେହି ସତ୍ତ୍ୱକୁ ବାହାରକୁ ପ୍ରକଟ କରି ନେଇଆସେ । ସତେଅବା ଏକ ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା ପରିଦୃଷ୍ଟ ହେଲା ପରି ଆମର ମନ ଯେତେବେଳେ ଯେଉଁ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ ଜ୍ଞବରେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ସନ୍ଧାନ କରୁଥାଏ ଓ ଜ୍ଞାନଲାଭରେ ରତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଠିକ ସେତକବେଳେ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଏହି ସତ୍ତ୍ୱଚେତନ ଜ୍ଞାନର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସେ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ସେତେବେଳେ ଜ୍ଞବନାର ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ରୂପ ଆସି ପଡ଼ିବାରେ ଲଗେ, ଆବରଣଟିର ଅନ୍ତରାଳରୁ ସତ୍ତଚ ନକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା କେତେକେତେ ଉଦ୍ଭପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧି ସତେଅବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ତଣଶୀଳ ଜ୍ଞବରେ ଉତ୍ତପ୍ତେରିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ପରମୋତ୍ସାହର ପରକରରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ସେ ଜ୍ଞାନଗତ ସେହି

---

* ଏହା ସରମସତ୍ତାଙ୍କୁ 'ଅଧକ୍ଷ'ରୂପେ ବର୍ଣନା କରିଯାଇଛି; ସିଏ ସବୁଟି ଉପରେ ସରମ ବୋମର ଭୂମିରେ ଅସୀନ ରହି ସେହି ଉପରୁ ବଶ୍ୱସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କର ଅବଲୋକନ କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ନିମନ୍ତେ ତାଙ୍କ ସବୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଓ ନସ୍ତ୍ରଣ କରୁଛନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସଚ୍ଚୁଦ୍ଧ ଓ ଅନୁପ୍ରେରନ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭିତରୁ ଏକ ବପୁଳ ପ୍ରବାହକୁ ଆପଣା ଭିତରକୁ ପ୍ରବାହିତ କରି ନେଇଆସେ । କାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସଚ୍ଚୁଦ୍ଧ ମନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯାହାକି ଏକ ଅନ୍ତମାନସ ସାମର୍ଥ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରୁ ଏହିସବୁ ଅନ୍ତଃପ୍ରବାହ ଲଗି ଏକ ଗ୍ରହଣପୋଷ ଭଳି ପ୍ରବାହପଥରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛି । ମାନ ଆମ ଭିତରେ ସଚେତ୍ୟ ଓ ଅନୁପ୍ରେରଣାର ଏହି ନିସ୍ନାଭି ଗୁଣାତ୍ମକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବଡ଼ ଅସୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ କେବଳ ସମସ୍ତ ସମସ୍ତରେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରୁଛି । ସାଧାରଣତଃ, ଏକ ଶ୍ରମସଜ୍ଜାପ୍ତ ଓ ସଂଗ୍ରାମରତ ହୃଦସ୍ୱ ଓ ବୁଦ୍ଧିସ୍ତରର ଏକ ଦାବର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନରୂପେହିଁ ତାହାର ଉଦ୍ଭବ ହେଉଛି; ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରଦତ୍ତ ସମ୍ପଦଗୁଡ଼ିକ ଚେତନ ମନର କ୍ଷେତ୍ରଟି ଭିତରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିବା ପୁଂରୁହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭେଟିବା ଲଗି ନମ୍ରରୁ ପ୍ରେରନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଭାବନା ଅଥବା ଆକାଙ୍କ୍ଷାଟି ଦ୍ୱାରା ବଡ଼ ଆହାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଆଉ କୌଣସି ଶୁଦ୍ଧତା ରହୁ ନାହିଁ ଏବଂ ହୃଦସ୍ୱ ଅଥବା ବୁଦ୍ଧିର ପ୍ରୟୋଜନଟି ଅନୁସାରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ବେଶ୍ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବଂ ଚେତନ ମନ ଭିତରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମର ବୁଦ୍ଧିଗତ ବୋଧଟାହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କଗ୍ସ୍ୱତ୍ତ କରିନେଇଛି ଏବଂ ତାହାଫଳରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ନାନାଭାବରେ ବିଷିପ୍ତ ଓ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ଆମର ଏହି ଅସୁର୍ଣ୍ଣ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଜ୍ଞାନଟି ସହିତ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଖାପ ଖାଇପାରିବା ଲଗି ଅନୁରୂପ ହୋଇ ରହିଛି । ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମ ହୃଦସ୍ୱର କଗ୍ସ୍ୱତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି, ଆମର ଅନ୍ଧ ଅଥବା ପ୍ରାସ୍ୱାନ୍ଧ ସଂବେଗଗତ ବାସନାକ୍ଲେଶଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଖାପ ଖାଇପାରିବା ଲଗି ଅନୁରୂପ ଭାବରେ ଗଢ଼ିହୋଇ ଯାଇଛି । ଅଥବା, ଏପରିକି ଆମର ନମ୍ରତର କାମନାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କଗ୍ସ୍ୱତ୍ତ କରି ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଶକ୍ତିଦୃପ୍ତ ଭାବରେ ଆମର ନାନା କ୍ଷୁଧା ଓ ବଳବତ୍ତା କାମନାର କାମରେ ଲଗିବା ସକାଶେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅନୁରୂପ ପ୍ରକାରେ ବକ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ।

ଏହିସବୁ ନମ୍ରତର ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ହସ୍ତକ୍ଷେପରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ଏହି ଉଚ୍ଚତର ବୁଦ୍ଧି ଯଦି ସ୍ପ୍ରକୃତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରୁଥାନ୍ତା, ତେବେ ତାହା ଆମ ଲଗି ସତ୍ୟର ଶୁଦ୍ଧ ରୂପଗୁଡ଼ିକୁ ଜଣ୍ଟସ୍ୱ ଉପଲବ୍ଧି କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତା; ଆମର ଯାବତୀୟ ଅବଲୋକନ ସେତେବେଳେ ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେଉଥାନ୍ତା ତା ଯାହାକୁ ଆପଣାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ଆଣି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତା, ତାହା ଇନ୍ଦ୍ରିୟମନ ଅଥବା ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ଅର୍ଧୀନସ୍ଥ ଭାବରେ ଆଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ନରହି ଜଣ୍ଟସ୍ୱ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟର ଅବଲୋକନ କରି ପାରୁଥାନ୍ତା । ସେତେବେଳେ ଆମର ଏହି କଳ୍ପନାଶକ୍ତିଟି ସ୍ଥାନରେ ସତ୍ୟର ଏକ ଆତ୍ମପୁନଶ୍ଚିତ ପ୍ରେରଣାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ୱ ହୁଅନ୍ତା, ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନର କଗ୍ସ୍ୱରଣାତ୍ମିର ସ୍ଥାନରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ବସ୍ତୁରବୋଧ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରନ୍ତା ଏବଂ କେବଳ ବୃତ୍ତିଗତ ବସ୍ତୁରଣାରୁ ଆମକୁ ମିଳୁଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ସ୍ଥାନରେ ଏପରି ଏକ ସବୋଧିଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତା, ଯାହାକି ସ୍ୱସ୍ୱଂ ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ଭିତରେ ଧାରଣ କରି ରଖିଥାନ୍ତା ଏବଂ ତେଣୁ ଆତ୍ମାସମାଧ ଭିତରେ ତାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତି ଉପରେ ଆଦୌ କୌଣସି ନିର୍ଭର ତାହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ି ନଥାନ୍ତା । ସେତେବେଳେ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁରର ସ୍ଥାନରେ ଏପରି ଏକ ଭିବନାଗତ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୁଅନ୍ତା, ଯାହାର ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରେ କ ସତ୍ୟ ଆପଣାକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରିଦେଇ ପାରନ୍ତା ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାକୁ ଯେପରି ଏକ ମୁଖା ପିନ୍ଧି ରହିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ଏବଂ ଆମର ଏହି ବୃତ୍ତିର ମୀମାଂସାଟାକୁ ଯାହା ଭିତରେ ଭେଦ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ତାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତାହିଁ ରହନ୍ତା ନାହିଁ । ଏବଂ ଗ୍ରୀକ୍ ବସ୍ତୁରରେ ଯେଉଁ ବୃହତ୍ତର ବ୍ୟଞ୍ଜନାର୍ଥଟି ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱପ୍ନକୁ ବୁଝା ଯାଇଥିଲା, ସ୍ୱପ୍ନ କହିଲେ ସେତେବେଳେ କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ବୁଝାଇବ; ତା'ର ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟକ୍ତ ଭାବ କରିଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିଭାଣ୍ଡାରଟି ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଏକ ନିକୃଷ୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଦାଚନକୁହିଁ ବୁଝାଇବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସବୁକଛିକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରି ରଖିଥିବା ସେହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝାଇବ, ଯାହାକି କେବଳ ଅଷ୍ଟାଚଳକୁ ନୁହେଁ, ଉଦୟାଚଳକୁ* ମଧ୍ୟ ଆପଣା ଭିତରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ କରି ରଖିଥିବ । ସେହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଭାବରେ ଆପଣା ଭିତରେ ସବୁକଛିକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଛି ଏବଂ ଆମେ ଯେଉଁସବୁ ଜ୍ଞାନକୁ ଆତ୍ମାସର ସମ୍ପତ୍ତି ଅର୍ଜନ କରୁଛୁ ବୋଲି ମନେକରୁଛୁ, ମାତ୍ର ଯାହାକୁ ଏହି ଅର୍ଥରେ କେବଳ ସ୍ମରଣ ମାତ୍ରହିଁ କରୁଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ଆପଣାର ଭଣ୍ଡାର ଭିତରୁ ଆଣି ଆମ ଆଗରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିଦେଇଛି । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସତ୍ୟତେତନ ଜ୍ଞାନର ଏହି ଭିତର ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଲଗି ଆମର ଗ୍ରହଣଶୀଳତାରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ବଳଶିତ ଓ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବା ଲଗି ଆମେ ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ମାତ୍ର ସେହି ଜ୍ଞାନର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅବରଣମୁକ୍ତ ଉପଯୋଗଟି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ଦେବତାମାନଙ୍କରହିଁ ବିଶେଷ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନର ମାନୁଷୀ ସ୍ଥିତିଟି ଲଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି ।

ତେଣୁ ଯଥାର୍ଥ ବୋଧ କହିଲେ ଆମେ ଠିକ୍ କ'ଣ ବୁଝୁଛୁ, ଏବଂ ସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେହି ଯେଉଁ ଭିତର ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଆମେ ଆଦର୍ଶ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କହିପାରିବା, ତାହାଦ୍ୱାରା ଠିକ୍ କ'ଣ ବୁଝୁଛୁ, ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଥିବ । ବିବଳଶିତ ମନୁଷ୍ୟର ଅର୍ଦ୍ଧପଶୁସୁଲଭ ବୁଦ୍ଧି ଲଗି ବୁଦ୍ଧି ଯେଉଁ ସୋପାନରେ ରହିଛି, ବିକଶିତ

---

* ଏହି ଅର୍ଥରେହିଁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନରେ ଭବିଷ୍ୟତର ସ୍ୱପ୍ନ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୁଦ୍ଧି ଲଗି ସେହି ଇଚ୍ଛାର ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏକ ସୋପାନରେ ସେହିପରି ଭାବରେ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନର ଉପଲବ୍ଧିରେ ଏହି ବୋଧ ଆପଣାର ଭୂମିକାଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ପୁଷ୍ଟି କରିପାରିବା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ଶୁଦ୍ଧିର ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ତାହାର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱଭାବଟି ମଧ୍ୟ ଆମ ଆଗରେ ବେଶ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି । ସକଳ ଅଶୁଦ୍ଧତାକୁ ଆମେ କେବଳ କର୍ମଗତ ଏକ ଅଶସ୍ତ୍ରତ୍ୱତା ବୋଲି କହିବା, ଧର୍ମଠାରୁ ଏକ ବିଚ୍ୟୁତି ବୋଲି କହିବା । ଧର୍ମ କହିଲେ ଏଠାରେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଉଚିତ ଓ ଅନୁନିହିତ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ନିତ୍ୟାଶୀଳତାକୁ ବୁଝାଇଛି, କେବଳ ଯେଉଁ ନିତ୍ୟାଶୀଳତାର ସ୍ତରରେ ସେହି ବସ୍ତୁମାନେ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ଆମର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲଗି ସହାୟକ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେହି ଧର୍ମରୁ ବିଚ୍ୟୁତି ଘଟେ, ସେତେବେଳେ ତାହା ସାଧାରଣତଃ ଅଜ୍ଞାନ ଭାବରେ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ସଙ୍କଟରେ ପରିଣତ କରିଦେବାରୁହିଁ ଘଟିଥାଏ । ସେତେବେଳେ ଧର୍ମର ନିତ୍ୟାଟି ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ଦାବିଟି ଲଗି ମଧ୍ୟ ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥାଏ ।

ଆମର ଭାବନାଗତ ନାନାବିଧ ନିତ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ କାମନାର ବମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଯିବାକୁହିଁ ଆମେ ଆମର ବୋଧସ୍ଥ ଅଶୁଦ୍ଧତାର ପ୍ରଥମ କାରଣ ବୋଲି ଜାଣିବା । ଏବଂ ଯେଉଁ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିଟି ଆମ ସତ୍ତ୍ୱର ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ଫଳେଗତ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକରେ ଛନ୍ଦହୋଇ ରହିଛି, କାମନାକୁ ଆମେ ସେହି ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିରହିଁ ଏକ ଅଶୁଦ୍ଧତା ବୋଲି କହିବା । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣଗତ ଓ ଫଳେଗତ କାମନାଗୁଡ଼ିକ ଶୁଦ୍ଧ ଜ୍ଞାନାକାଙ୍କ୍ଷାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଭାବନାର ପ୍ରକିୟାଟି ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନସ୍ଥ ହୋଇପଡ଼େ, ତାହାର ଉପଯୁକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରର ବାହାରେ ରହିଥିବା ଆଡ଼ରୁ ନାନା ଲକ୍ଷ୍ୟର ଅନୁଧାବନ କରିବାକୁ ଲଗେ ଏବଂ ପରିଣାମତଃ ଏହାର ଅବବୋଧଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ ବ୍ୟାହତ ଓ ଅବନମ୍ରିତ ହୋଇ ରହେ । ତେଣୁ ଆମର ବୋଧକୁ କାମନା ଏବଂ ଫଳେଗର ଅବଗ୍ରେଧାପ୍ତତ କରି ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେପରିକି ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆପତ୍ତିଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ରହିପାରିବ; ସ୍ୱୟଂ ବୋଧକୁହିଁ ସେହି ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ଫଳେଗତ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକୁ ନିର୍ମଳ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଉପଭୋଗ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ଆମ ପ୍ରାଣଗତ ସତ୍ତ୍ୱର; ମାତ୍ର ଆମେ କ'ଣ ଉପଭୋଗ କରିବା ଏବଂ ସେହି ଉପଭୋଗରେ କପରି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା, ଏସବୁର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ଆଦୌ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ; କାରଣ କେବଳ ଆମର ନିତ୍ୟାଗତ ଇଚ୍ଛାର ସୋପାନଟିକୁହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅର୍ଜନ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ଆମ ଭିତରେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପରମ ଇଚ୍ଛାର ଅନୁଗତ ରହି ପ୍ରାଣଗତ ନିତ୍ୟାର ଯଥୋଚିତ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ଆମର ପ୍ରାଣମସ୍ଥ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସତ୍ତ୍ୱ ଲଗି ଯେଉଁକ ଅର୍ଜନ ବା ଉପଯୋଗ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଥିବ, କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲଗି ତାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ତାଲିମ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ସବଳ କାମନାରୁରତା ଏବଂ ଆସକ୍ତିତାରୁ ମୁକ୍ତଲଭ କରିବାକୁ ହେବ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ହୃଦସ୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଣଚଞ୍ଚଳ୍ୟଗତ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗତ ଯାବତୀୟ କାମନାକୁଲତାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବାରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ ହୃଦସ୍ଥର ସଂପ୍ରଧାନ ଅଶୁଦ୍ଧତାରୂପେ ତାହାକୁ ଘାରିକରି ରହିଥିବା ଇର୍ଷା, କ୍ରୋଧ, ଘୃଣା ଓ କାମାରୁରତା ପ୍ରଭୃତି ମିଥ୍ୟାଙ୍ଗବେଗ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭଲ ପାଇବାର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛୁ ଏକ ହୃଦ୍‌ଗତ ଇଚ୍ଛା; ମାତ୍ର ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଭଲ ପାଇବାକୁ ହେବ ଓ ପ୍ରେମର ଆନ୍ତରଦିଙ୍ଗ ସାଜରେ କପଟ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେସବୁ ନଷ୍ଟୁସ୍ୱକୁ ପରହାର କରିବାକୁ ହେବ ଅଥବା ପ୍ରଶମିତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ହୃଦସ୍ଥ ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ପ୍ରଗାଢ଼ ଭାବରେ ଭଲପାଇ ଶିଖିବ ସତ, ମାତ୍ର ସେହି ଗମ୍ଭୀରତା ଏକ ସ୍ଥିର ଓ ଶାନ୍ତ ଗମ୍ଭୀରତା ହୋଇଥିବ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରଗାଢ଼ତାରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିରତା ଓ ସମତା ରହିଥିବ, ସେଥିରେ କୌଣସିପ୍ରକାର ବକ୍ଷୁବ୍ଧତା କିମ୍ବା ବଶୃଙ୍ଖଳତା ନଥିବ । ଆମର ବୋଧଶକ୍ତି ଯେପରି ଭ୍ରାନ୍ତି, ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ବିକୃତରୁ ଅପତ୍ରଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ସେଥିଲଗି ଆମ ଏହିସବୁ ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ଶମ ଓ ଦମ ହେଉଛୁ ପ୍ରଧାନ ସର୍ତ୍ତ । ଏହି ଶୁଦ୍ଧିସାଧନା ଫଳରେ ଆମର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ସତ୍ତ୍ୱ ତଥା ହୃଦସ୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଏ ସମ୍ପୃକ୍ତି ସମତା ଆସିଯିବ; ଅର୍ଥାତ୍ ଯେପରି କର୍ମମାର୍ଗରେ ସମତାହିଁ ସଂପ୍ରଧାନ ନଷ୍ଟୀତ୍ମକ ଶବ୍ଦ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ଏହି ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ତାହାହିଁ ସଂପ୍ରଧାନ ଓ ନଷ୍ଟୀତ୍ମକ ଶବ୍ଦ ହୋଇ ରହିବ ।

ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗତ ଭ୍ରମ ଏବଂ ଆମର ଜୀବନାଗତ ଜିଘାଂସିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆସି ଇନ୍ଦ୍ରିୟମନର ବମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହିବା ହେଉଛୁ ବୋଧଗତ ଅଶୁଦ୍ଧତାର ଦ୍ୱିତୀୟ କାରଣ । ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଆମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ବଶ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ କେବଳ ପ୍ରାଥମିକ ସଙ୍କେତକ ବ୍ୟଞ୍ଜକ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସିପ୍ରକାରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଛୁ, ତାହାକୁ କଦାପି ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଲବ୍ଧ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ସତତ ଆବଶ୍ୟକ ସଂଶୋଧନ କରି ପାରୁଥିବ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଇ ପାରୁଥିବ । ଏହି ବସ୍ତୁର ଆପାତ ନିସ୍ପାସ୍ପକତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଯେଉଁ ସନ୍ଦେଶ ଆଣି ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ନହିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ବସ୍ତୁସାମର୍ଥ୍ୟଗତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଘପୋଡତ ପରୀକ୍ଷଣରୁହିଁ ବଜ୍ଞାନର କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଲଗି ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଗତ ତତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକର କେବଳ ଭ୍ରାନ୍ତ ଚର୍ଜମା କରିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି, ସେହିଗୁଡ଼ିକର ପରୀକ୍ଷଣରୁହିଁ ଦର୍ଶନର କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜ୍ଞାନଗ୍ଭରଣାର ସୀମାଗୁଡ଼ାକୁ ମାନନେବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରବାରୁ ଏବଂ ଯାବତୀସ୍ୱ ଦୃଶ୍ୟ ଓ ବୋଧ ଜ୍ଞାନବସ୍ତୁଗୁଡ଼ାକୁ ପରମସ୍ୱତ୍ତ୍ୟର କେବଳ ଏକ ପ୍ରତିଷ୍ୱଠାରୁହିଁ ଅଧିକ ବୋଲି ବ୍ରହ୍ମଣ କରବାକୁ ଅସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରକାଶ କରବାରୁହିଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ ।

ତେଣୁ ଠିକ୍ ସେହିପର ଜ୍ଞବରେ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱମନ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଜ୍ଞବନାର ଯାବତୀସ୍ୱ ନିସ୍ୱାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ବଗ୍ଭର ଓ ବୋଧଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ମନଟି ହାତରେ ଗୁଡ଼ଦେବାକୁ ଶିଖିବ । ଯେତେବେଳେ ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ବୋଧ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱମନର ନିସ୍ୱାଟିରୁ ଆପଣାକୁ ତନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ରଖିପାରିବ ଓ ତାହାର ବମିଶ୍ରଣକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହ୍ୱତ କରଦେଇ ପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱମନ ବୋଧଠାରୁ ଆପଣାକୁ ଅଫଲଗ୍ନ କରି ରଖିପାରିବ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ତାହାକୁ ତାହାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନିସ୍ୱାଟିର ଆଧାର ଉପରେ ଅବଲୋକନ କରିପାରିବା ବି ସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ । ସେତେବେଳେ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱମନ କହିଲେ ଆମେ ତାହାକୁ ଆମର ଅଭ୍ୟାସଗତ ନାନା ଅବବୋଧ, ନାନା ସମ୍ବନ୍ଧତତ୍ତା, ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱବୋଧ ତଥା ବାସ୍ତନାର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ ଉର୍ଣ୍ଣ ବୁଲୁଥିବା ଓ ସଲମଲ ହେଉଥିବା ଭଲସ୍ତର୍ଗୀସ୍ୱ ସ୍ରୋତ ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ପାଇବା, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପୂଂପରତା ନଥାଏ, କୌଣସି ଶୃଙ୍ଖଳା ନଥାଏ ଓ ଆଲୋକର କୌଣସି ଉତ୍ତ୍ୱ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ନଥାଏ । ସକଳ ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା ଓ ଫଳଦାସ୍ୱକତାରୁ ବହିର୍ଭୂତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବୃତ୍ତ ବା ଚକ୍ର ଭିତରେ ତାହା ସତତ ପୁନଗ୍ଭରୁତ୍ତ ହେବାରେହିଁ ଲଗିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟର ସାଧାରଣ ବୋଧଟି ଏହି ଭଲସ୍ତର୍ଗୀସ୍ୱ ସ୍ରୋତଟିକୁ ପ୍ରାସ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିନଏ, ଏବଂ ତାହାକୁ ଏକ ଆଂଶିକ ଶୃଙ୍ଖଳା ତଥା ପୂଂପରତା ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧି ରଖିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ । ମାତ୍ର ଏପରି କରୁ କରୁ ତାହା ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଏଇଟିର ଅଧୀନ ହୋଇପଡ଼େ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏକ ପଥଚ୍ୟୁତକାସ୍ୱ, ସୀମାବଦ୍ଧ ଓ ଏପରିକ ଏକ ଅକାମ୍ଭୁତକର ଓ ବ୍ୟର୍ଥ ସାଧନରେ ପରିଣତ କରି ରଖିଥିବା ସେହି ବଶୃଙ୍ଖଳା, ବସ୍ତବ୍ୟତା, ଫପୁର୍ଣ୍ଣ ବୁଦ୍ଧିସ୍ୱାନ ଜ୍ଞବରେ ଅଭ୍ୟାସର ବଶ୍ୟତା ଭିତରେ ଆସି ରହିବା ଏବଂ ଅନ୍ଧ ତଥା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟହୀନ ଏକ ପୁନଗ୍ଭରୁତ୍ତି ଭିତରେ ଆସି ଫର୍ଶ୍ଣିଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ଏହାକୁ ଆପଣାଠାରୁ ବଚ୍ଛିନ୍ନ କରିନେଇ ଓ ତା'ପରେ ତାହାକୁ ପ୍ରଗମିତ କରି ରଖି ସେଇଟିରୁ ନଷ୍ଟ୍ଟ ପାଇବା ବ୍ୟତୀତ ଏହି ସଦାଚଞ୍ଚଳ, ସ୍ଥିରତାଶୂନ୍ୟ, ସଦାବସ୍ତୁବ୍ଧ ଏବଂ ଶାନ୍ତଭଙ୍ଗକାସ୍ୱ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିକୁ ନେଇ ପ୍ରକୃତରେ ଆଉ କଣ୍ଟ୍ରୋଲେ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଅଥବା ତେଣେ ଆମର ଜ୍ଞବନାକୁ ଏପରି ଏକ ଅଭିନବତ୍ତା ଏବଂ ଏକାଗ୍ରତା ଆଣି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ତାହା ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇହିଁ ଏହି ଅନ୍ୟଧର୍ମୀ ଓ ବମୂଢ଼କାସ୍ୱ ଉପାଦାନଟିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରୁ ବର୍ଜ୍ଜନ ଓ ବର୍ଜିତ କରି ରଖିପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଶୁଦ୍ଧତାର ଗୋଟିଏ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କାରଣ ରହିଛି, ଖାସ୍ ବୋଧ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅମେ ଯାହାର ଉତ୍ପତ୍ତିକୁ ନରୂପଣ କରିପାରିବା; ଆମ ଜ୍ଞାନଗତ ଇଚ୍ଛାର ଏକ ଅଯଥାର୍ଥ ନିସ୍ପାରୁହିଁ ଏହି ଅଶୁଦ୍ଧତା ଆସି ପହଞ୍ଚିଥାଏ। ବୋଧର କ୍ଷେତ୍ରଟି ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଇଚ୍ଛାଟି ଲଗି ଏକ ସୁପଜ୍ଜତ ସ୍ଥାନ ରହିଛି ସତ, ମାତ୍ର ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ନଙ୍ଗାଚନ ଓ ସେହି ଜ୍ଞାନରେ ଉପଜୀବ୍ୟ ହେବା ଲଗି ଏକ ଅସମଞ୍ଜସପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ୟମଟିଏ ବାଧା ହୋଇ ଠିଆହୁଏ ଓ ଯାବତୀୟ ବକୃତ ଘଟାଇଥାଏ। ସେଥିରୁ ଏକ ଏକଦେଶୀତ୍ୱତା ଓ ଆସକ୍ତି ଜନ୍ମଲାଭ କରେ, ଯାହାକି ଆମର ବୁଦ୍ଧିକୁ କେବଳ କେତୋଟି ବସ୍ତୁର ଓ ମତକୁ ଲୁବ୍ଧ ଭାବରେ ଆବୋଧ ରହିବା ଲଗି ପ୍ରବୃତ୍ତ କରିବ ଏବଂ ଏକ ଅଲଙ୍ଘନୀୟ ଉଗ୍ର ଅନୁଚ୍ଛଳତା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ବସ୍ତୁର ତଥା ମତଗୁଡ଼ିକରେ ରହିଥିବା ସତ୍ୟଟିକୁ ଏଡ଼ି ରହିବାକୁ ବା ଅବଜ୍ଞା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ସାହ ଦେଇଥାଏ; କୌଣସି ଏକ ସତ୍ୟର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅଂଶବିଶେଷ ମଧ୍ୟରେ ଲଗି ରହିବାକୁହିଁ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରିବ ଏବଂ ସେହି ସତ୍ୟର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲଗି ତଥାପି ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅନ୍ୟ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଆଦୌ ଧରୁଅାଁ ଦେଇ ନଥାଏ; ଜ୍ଞାନର କେତେଟା ରୁଚ ଅନୁରୂପ କ୍ଷେତ୍ର ଭିତରେ ଲଗି ରହିବା ଲଗି ତାହାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରିବ, ଏବଂ ଜୀବନାକାଙ୍କ୍ଷା ଅନ୍ତରରେ ଅର୍ଜନ କରିଥିବା ଜୀବନାଦିର ବ୍ୟତିରେକ ମିଳାଜଟି ସହିତ ସହିମତ ରଖି ନଥିବା ଅନ୍ୟ ସକଳ ଜ୍ଞାନକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ଫିଙ୍ଗିଦେବାକୁ ପ୍ରଚ୍ଚୋଦନା ଦେଇଥାଏ। ମନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମତା ସମ୍ଭବ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏହାର ପ୍ରତିକାର କରିଯାଇ ପାରିବ, ବୁଦ୍ଧିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ଳେଷଣର କର୍ତ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଆମର ମନକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆସ୍ତରଣ କରିପାରିବା ଦ୍ୱାରା ଏହାର ପ୍ରତିକାର ହୋଇପାରିବ। ଆମର ଶୁଦ୍ଧ ବୋଧ କୌଣସି ବାସନା ବା କାମନା ପାଖରେ କଦାପି ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ସେହିପରି କୌଣସି ବିଶେଷ ବସ୍ତୁର ଅଥବା ସତ୍ୟ ଲଗି ମଧ୍ୟ ତାହା କୌଣସି ଐକାନ୍ତିକ ରୁଚ ବା ଅରୁଚ କଦାପି ରଖିବ ନାହିଁ; ଏବଂ ଯେଉଁସବୁ ବସ୍ତୁର ବିଷୟରେ ତାହା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଦେଇ ପାରିବ। ସତ୍ୟର ସମସ୍ତ ସ୍ୱରସାମଞ୍ଜସ୍ୟକୁ ଦୋହଲାଇ ଦେଲ ଭଳି ଏବଂ ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନର ଅନ୍ୟ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟକୁ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଖଣ୍ଡ କରିଦେବା ଭଳି ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଅଯଥା ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ତାହା କେବେହେଲେ ସମ୍ମତ ହେବ ନାହିଁ।

ଏହିଭଳି ଭାବରେ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ପାରିଥିବା ଏକ ବୋଧ ବୌଦ୍ଧିକ ଜୀବନାର ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ, ସମସ୍ତ ଓ ନର୍ଦ୍ଦୋଷ ସାଧନ ହୋଇ ରହିପାରିବ ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବ୍ୟାହତ ତଥା ବିକୃତର ସକଳ ନିମ୍ନସ୍ତରୀୟ ନିଦାନରୁ ବିମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ତାହା ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ସୀମାଯାଏ ଆତ୍ମା ତଥା ବିଶ୍ୱଜଗତର ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବବୋଧ ଲାଗି ନିଶ୍ଚୟ ସମର୍ଥ ହେବ । ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତ ଜ୍ଞାନ ସକାଶେ କେବଳ ସେତିକରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ କିଛିର ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଛି, କାରଣ ଆମର ଯଜ୍ଞା ଅନୁସାରେ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧିର ଅତୀତ ଏକ ଜ୍ଞାନ । ଆମର ବୋଧଶକ୍ତି ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନସିଦ୍ଧିରେ ଯେପରି କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଅନ୍ତରାୟ ହେବ, ସେଥିଲାଗି ଆମକୁ ସେହି ଅଧିକତରର ଷ୍ଟେଜଟି ଯାଏ ଯାଇ ପାରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏପରି ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟର କର୍ଷଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାକି ସହିସ୍ନୁ ବୁଦ୍ଧିଆଶ୍ରୟୀ ଜୀବନ ଲାଗି ସଦାବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମାସହାୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତା'ର ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ଲାଗି ଏକାନ୍ତ ଅରୁଚିକର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧିକୁ ନିସ୍ପାରିହତ କରି ରଖିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ । ଏଠାରେ ଆମକୁ ଦୁଇଟି ଲକ୍ଷ୍ୟର ସାଧନ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ତେଣୁ ସେଥିଲାଗି ଦୁଇପ୍ରକାରର ନିସ୍ପାରିହତତା ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ହୁଏ ।

ପ୍ରଥମତଃ ଆମେ ଏକଥାଟି ଦେଖିସାରିଛୁ ଯେ କେବଳ ଆପଣା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ଜୀବନ। ଯଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟଟିର ସାଧନ ଲାଗି ଆଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହାକୁ ଆମର ସଙ୍କୋଚ ଜୀବନ। ବୋଲି କଦାପି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ଆମର ବୁଦ୍ଧିଗତ ଅଭ୍ୟସ୍ତତା ଏବଂ ନିମ୍ନତର ସ୍ତରର ନିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ହୋଇ ରହିଥିବା, ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ଅବଚେତନ ଜୀବରେହିଁ ଫରୁଚ୍ଚ ମନ ଆମ ପାଟକୁ ଆପଣାର ସନ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରେରଣ କରିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ଆମର ତେତନ ମନ ଯାବ ଆସି ପହଞ୍ଚି ପହଞ୍ଚି ତାହା ଅଲ୍ପବହୁତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ଏକାବେଳକେ ବିକୃତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବ । କାରଣ ଯଦି ତାହା ସତେତନ ଜୀବରେ ଆପଣାର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ତେବେ ଅତ୍ୟନ୍ତ କ୍ୱଚିତ୍ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଯଥେଷ୍ଟ ଜୀବରେହିଁ ତାହା କରିପାରିବ ଏବଂ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ବୃହତ୍ ପରିମାଣର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଯିବ । ତେଣୁ ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ଉଚ୍ଚତର ଜ୍ଞାନସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ବଳଶାଳୀ କରି ରଖିବାକୁ ହେଲେ ଆମେ ଆଗରୁ ଯେପରି ଆମର ବୋଧଟିକୁ ଆମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟମନଠାରୁ ଅଲଗା କରି ରଖିଛୁ, ସେହିପରି ଜୀବରେ ଆମ ଜୀବନାର ଫରୋଧିତ ଉପାଦାନଟିକୁ ତାହାର ବୁଦ୍ଧିପରିକଳ୍ପିତ ଉପାଦାନଟିରୁ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ଆଦୌ ସହଜ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ; କାରଣ ଆମର ଫରୋଧିତ ଜ୍ଞାନଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ବୁଦ୍ଧିଗତ ନିସ୍ପାର ଆବରଣ ପିନ୍ଧି ଯେ ଆମ ପାଟକୁ ଆସିଥାନ୍ତି ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆମ ମନର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଷ୍ଟେନ୍ଟି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଚିତ୍ରାତ୍ମକତାକୁ ଅନେକ ଫଣ୍ଟାରେ ଛନ୍ଦବେଶ ପିନ୍ଧି ବିଚରଣ କରିବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ସେହି ଛନ୍ଦର ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅଯାଚିତ ରୂପଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖି ନକଲ କରିବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି । ଏହାର ପ୍ରତିଦାଇସ୍ୱରୂପ ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରଥମେ ଏପରି ଜ୍ୱରରେ ଚାଲୁମ ଦେବାକୁ ହେବ, ଯେପରିକି ତାହା ଯଥାର୍ଥ ସତୋଧିଗତ ଜ୍ଞାନଟିକୁ ଚିହ୍ନିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବ, ତାହାକୁ ସତ୍ୟକ ଜ୍ଞାନର ମିଥ୍ୟାଭାସ ଦେଇ ଯାଉଥିବା ଅନ୍ୟ ଜ୍ଞାନଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଅଲଗା କରି ବାଛିନେଇ ପାରିବ ଏବଂ ତାହାକୁ ଆପଣାର ଅଭ୍ୟାସରେ ମଧ୍ୟ ପଳାଇନେବ; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ବୌଣସି ବୁଦ୍ଧିଗତ ବୋଧ କଂବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ସମ୍ପୃକ୍ତୀନ ହେବ, ସେତେବେଳେ ସେଥିରେ ବୌଣସି ଚଢ଼ାନ୍ତ ମୂଲ୍ୟର ଆରୋପ କରିବାରୁ ଖାନ୍ତ ରହିପାରିବ, ମାନ ଚତ୍ପରବର୍ତ୍ତିରେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଅବଲୋକନ କରିପାରିବ, ସକଳ ଜ୍ଞାନବସ୍ତୁକୁ ସେହି ଦବ୍ୟ ଚକ୍ଷୁଟି ଅନୁସାରେ ଜଳ ଦେଖିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବ ଏବଂ ଆପଣାର ଯଥାସାଧ୍ୟ ନଶ୍ଚଳତା ସହିତ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ସେହି ଆଲୋକର ସମ୍ପାତ ଲାଗି ଅପେକ୍ଷା ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ । ଏହିପରି ଜ୍ୱବରେ ଆମ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଜ୍ୱବନାର ଏକ ବୃହତ୍ତ ଅଂଶକୁ ସେହି ଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ୱ ସତ୍ୟଚେତନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବା ସମ୍ଭବ ହେବ,—ଅବଶ୍ୟ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୋପାନପରବର୍ତ୍ତିନହିଁ ଏହା ଷ୍ଟେନରେ ଆଦର୍ଶ ହୋଇ ରହିପାରିବ;—ଅଥବା ଆମ ବୁଦ୍ଧିର ଅନ୍ତରାଳରେ ରହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଆଦର୍ଶ ଜ୍ଞାନଟିର ମୁଦ୍ରାମ୍ଭ ଦ୍ରୁତା, ଶୁଦ୍ଧତା ଚଥା ସତ୍ୟଚେତନ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଅନେକ ପରମାଣରେ ବଢ଼ାଇଦେଇ ପାରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପିବ । ଆମର ବୁଦ୍ଧିକୁ ସେହି ଆଦର୍ଶ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଅଧୀନ ହୋଇ ଶିଖିବାକୁ ହେବ, ଏକ ନଶ୍ଚିତ୍ୱ ସାଧନରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଶିଖିବାକୁ ହେବ ।

ମାନ ପରମ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନର ସମର୍ଥ ହେବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିର ଷ୍ଟେନରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୱବରେ ନଶ୍ଚିତ୍ୱ ହୋଇଯାଇ ପାରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ, ସକଳ ଜ୍ୱବନାକୁ ବର୍ଜିତ କରି ରଖିପାରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ, ଗୀତାର ଗୋଟିଏ ଶ୍ଲୋକରେ କୁହାଯାଇଥିବା ପରି ମନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୱବନାରହିତ ହୋଇପାରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ । ଜ୍ୱବନାକୁହିଁ ସବୋଚ୍ଚ ସମ୍ପଦ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମାନସ ଲାଗି ଏହି ଉକ୍ତିଟି ନଶ୍ଚୟ ଅଥାବ କଠିନ ବୋଧ ହେବ । ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମାନସ ମନର ଜ୍ୱବନାରହିତ ହେବା ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୱବରେ ନଶ୍ଚଳ ହୋଇଯିବାକୁ ହୁଏତ ଜ୍ୱବନା ଲାଗି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୱବରେ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିବା ବୋଲି ଜ୍ୱବବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ । ମାନ ନଶ୍ଚଳ ହୋଇଯିବାର ଏହି ସମର୍ଥତାଟିକୁ ଆମେ ସଂଜ୍ଞା ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲିହିଁ କହିବା, ଏହା କଦାପି ଏକ ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ନୁହେଁ; ଏହା ହେଉଛି ଏକ ଶକ୍ତସଜ୍ଞା, ଏକ ଦୁବଳତା ଆଦୌ ନୁହେଁ । ଏହି ନଶ୍ଚଳତା ହେଉଛି ଏକ ଗମ୍ଭୀରତାସମ୍ପନ୍ନ ନଶ୍ଚଳତା, ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣସମ୍ଭାବନାମସ୍ୱ ନଶ୍ଚଳତା । ଯେତେବେଳେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ମନ ସତେଅବା ସ୍ୱଚ୍ଛ, ସ୍ପନ୍ଦନରହିତ ଓ ସମତଳ ଜଳ ପରି ଏକାବେଳକେ ଏହିପରି ଜ୍ଞବରେ ନଶ୍ଚଳ ହୋଇଯିବ, ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ସଙ୍କଳ୍ପର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ଏହି ନଶ୍ଚଳତା ସମ୍ଭବ ହେବ ଏବଂ ଆତ୍ମା ଜ୍ଞବନାର ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇ ପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସକଳ କର୍ମ ଓ ସକଳ ସମ୍ଭୂତିକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିବା ଓ ତଥାପି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥିବା ପରମ ଆତ୍ମା, ସକଳ ଶବ୍ଦର ଜନନୀରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପରମ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟ ଏବଂ ସକଳ ଆପେକ୍ଷିକତାକୁ ଆପଣାର ଆଂଶିକ ପ୍ରତିଫଳନରୂପେ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ ଆମ ସତ୍ତାର ଶୁଦ୍ଧ ମର୍ମଗତ ଭୂମି ରୂପରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେବ । କେବଳ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ସେହି ପରମ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟକୁ ଶୁଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା, କେବଳ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ଶାନ୍ତିମସ୍ତତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର ଆତ୍ମୋଦ୍‌ଘାଟନ ସମ୍ଭବ ହେବ । ସେହି କାରଣରୁହିଁ ଆମେ ସେହି ପରମ ଉତ୍ସର୍ଗ ପରମ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟ ଓ ପରମ ଶାନ୍ତିମସ୍ତତାର ଅଭିଧା ଦେଇଛିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛୁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚତୁର୍ଥ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଅଭିନବେଶ

ଶୁଦ୍ଧତାର ସହଗାମୀରୂପେ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ହେବାର ଏକ ସହାୟକ ସାଧନରୂପେ ଆମେ ଅଭିନବେଶ ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା । ଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ଅଭିନବେଶ ଦୁହେଁଯାକ ବସ୍ତୁତଃ ସତ୍ତ୍ୱଗତ ସେହି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥିତିର ଦୁଇଟି ଦିଗ; ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗାତ୍ମକ ଓ ଆରଟି ହେଉଛି ପୁଂଲିଙ୍ଗାତ୍ମକ; ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ଆରଟି ସୃଷ୍ଟି । ଶୁଦ୍ଧତାରୂପୀ ପରିବେଶରେହିଁ ଅଭିନବେଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରେ, ଯଥାର୍ଥ ଜୀବରେ ଫଳଦାୟକ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ସଂଶକ୍ତମାନ୍ ହୁଏ । କେବଳ ଅଭିନବେଶ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଶୁଦ୍ଧତା ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ଏବଂ ଅଭିନବେଶ ନଥିଲେ ଶୁଦ୍ଧତା ଆମକୁ କେବଳ ଏକ ଶାନ୍ତିମୟ ନିଷ୍କ୍ରିୟାବସ୍ଥା ଓ ପରିବର୍ତ୍ତିନସ୍ଥାନ ବିଶ୍ରାନ୍ତିର ଅବସ୍ଥାକୁହିଁ ନେଇ ଯାଇଥାଏ । ଏଗୁଡ଼ିକର ବିପରୀତ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ସହିତ ବଡ଼ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଜୀବରେ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; କାରଣ ଆମେ ଆଗରୁ ଆଲୋଚନା କରି ଦେଖିଛୁ ଯେ ଅଶୁଦ୍ଧତାକୁ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସଙ୍ଗତିବସ୍ଥା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ, ସତ୍ତ୍ୱର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶ ଓ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଅଭିଶିଥିଳ, ଅଭିମିଶ୍ରିତ ଏବଂ ପରସ୍ପର ସହିତ ଜାଲ ପରି ଛାଇହୋଇ ରହିଥିବା ନିସ୍ପାତ୍ମକତା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱର ଜ୍ଞାନ ଦେହଧାରୀ ଆତ୍ମାରେ ରହିଥିବା ଆପଣାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଜୀବରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ନପାରିବାରୂପିହିଁ ଏହି ସଙ୍ଗତିବସ୍ଥାର ଉଦ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । ଆମ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରଥମ ଦୋଷଟି ହେଉଛି ଯେ ତାହା କୌଣସିପ୍ରକାର ଶୃଙ୍ଖଳା ଅଥବା ନିସ୍ପତ୍ତି ନଥାଇ ବଡ଼ ଅବନ୍ୟସ୍ତ ଜୀବରେ ମନର ଭୂମିଟି ଉପରକୁ ଆସୁଥିବା ବାହ୍ୟସ୍ପର୍ଶଗୁଡ଼ିକ ପାଖରେ ବଡ଼ ଜୀବନସ୍ଥାନ ଜୀବରେ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତା'ପରେ କୌଣସି ନିସ୍ପତ୍ତି ନଥାଇ ବଡ଼ ଝିଆଲି ଜୀବରେ ଯେଉଁବେଳେ ଯେଉଁଟା ଉପରେ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ, ତାହା ଉପରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହେ; କେଉଁବେଳେ ଏଇଟା ବା କେଉଁବେଳେ ସେଇଟା ଉପରେ ପ୍ରାସ୍ତ ଏକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆକସ୍ମିକତା ଦ୍ୱାରା ପରଗୃହିତ ହେଲାପରି ଗୁରୁତ୍ୱ ଆରୋପ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱଭର ଆତ୍ମା କିଂବା ବସ୍ତୁରକ୍ଷମ ଓ ବିବେଚନାଶୀଳ ବୁଦ୍ଧି ଲାଗି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସଦାଅସ୍ଥିର, ଲମ୍ପଟଭରିତ, ଚଞ୍ଚଳ ଏବଂ ଅତି ସହଜରେ ଅବସନ୍ନ ଓ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିବା ଓ ଆମର ଆତ୍ମିକ ଅଗ୍ରଗତିରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସେହି ନମ୍ବରର ମନ ଲାଗି ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେତେବେଳେ ଯେଉଁଟି ଆକର୍ଷକ ମନେ ହୁଅନ୍ତି, ଆମର ପ୍ରକୃତ ସେତେବେଳେ ତାହାର ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଆରୋପ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଏଭଳି ଏକ ପରସ୍ଥିତିରେ ଶୁଦ୍ଧତା, ନିସ୍ୱାର୍ଥତାଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବା ଏବଂ ଆମ ସତ୍ତାର ସେହି କଲଙ୍କରହିତ ଓ ଆଲୋକମୟ ସ୍ଥିତିଟି ନ୍ୟାସ୍ତତଃ ବଡ଼ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏବଂ କେବଳ ପରବେଶ ତଥା ବାହ୍ୟ ପ୍ରଭାବଗୁଡ଼ିକର ହାତରେ ଗୁଡ଼ି ହଆଯାଇଥିବା ବଇମ୍ବ ନିସ୍ୱାର୍ଥତା କେବଳ ପରସ୍ପରଘାତୀ ହେବାକୁହିଁ ବାଧ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି, ପରସ୍ପରର ବାଧା ହୋଇ ଠିଆହୁଅନ୍ତି, ପରସ୍ପରକୁ ପଥଚ୍ୟୁତ କରନ୍ତି ଏବଂ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ନାନା ବିକୃତି ଆଣି ପୂରାଇ ଦିଅନ୍ତି । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜୀବନରେ ବିଶୁଦ୍ଧତା ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ୟକ୍ ଜୀବନ, ସମ୍ୟକ୍ ଇଚ୍ଛା, ସମ୍ୟକ୍ ଅନୁଭବ ଅଥବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତିର କୌଣସି ସୁଦୃଢ଼ ସ୍ଥିତି ଉପରେ ସତ୍ତାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ସମତା-ବିଶିଷ୍ଟ ଓ ସ୍ଥିରସ୍ଥାପକ ଅଭିନବେଶ ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ । ତେଣୁ କାର୍ଯ୍ୟତଃ ଦୁଇଟିଯାକକୁ ଏକାଠି ହୋଇ ଗତି କରିବାକୁ ହୁଏ, ଗୋଟିକୁ ଆରଟିର ବଳସ୍ୱରେ ସହାୟକରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହୁଏ; ଏବଂ ଏହିପରି ଜୀବନରେ ଗତି କରି ଆମେ ପରଶେଷରେ ସେହି ଚରନ୍ତନ ପ୍ରଶାନ୍ତିର ସ୍ଥିତିରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇଥାଉ, ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ କି ମନୁଷ୍ୟସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଓ ସର୍ବଜ୍ଞତା ନିସ୍ୱାର୍ଥତାଟିର ହୁଏତ କୌଣସି ଏକ ଆଂଶିକ ପ୍ରତିରୂପ ସଞ୍ଚାରିତ ହୋଇ ଆସିବାର ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଥାଏ ।

ମାତ୍ର ଜୀବତ୍ତବର୍ଷରେ ଅନୁସୃତ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ସାଧନାରେ ଅଭିନବେଶକୁ ଏକ ବିଶେଷ ଓ ଅଧିକ ସୀମାବଦ୍ଧ ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟବହାର କରିଯାଇଥାଏ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଭିନବେଶ କହିଲେ ଆମର ଜୀବନାକୁ ମନର ଯାବତୀୟ ଧ୍ୟାନଭଙ୍ଗକାରୀ ନିସ୍ୱାର୍ଥତା ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁହିଁ ବୁଝାଇଥାଏ; ଜୀବନାକୁ ନେଇ ପରମ ଏକର ଚିନ୍ତାଟି ଉପରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବାକୁହିଁ ବୁଝାଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ଆମର ଆତ୍ମା ସତ୍ୟବୋଧର ପ୍ରାତିସ୍ୱିକ ସ୍ତରଟିରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରି ସେହି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମସତ୍ତାର ଭୂମିକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇଯାଏ । ଆମର ଏହି ଜୀବନାଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ପ୍ରାତିସ୍ୱିକ ଅଲୀକସ୍ୱଭାବଟି ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ନାନାସ୍ତରେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ କରି ରଖିଥାଉ; ତେଣୁ କେବଳ ଜୀବନାକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ଆଣିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମକୁ ସତ୍ୟର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭୂମିକୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କର ଆଣିବାକୁ ପଡ଼େ। ଅଭିଜ୍ଞତାର ମଧ୍ୟରେ ତତୋଽଧିକ ଶକ୍ତି ରହିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଫଳପ୍ରଦ କରାଯାଇ ପାରେ। ଯେକୌଣସି ବସ୍ତୁ ଉପରେ ଅଭିନିବେଶ ହୋଇ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସେହି ବସ୍ତୁଟିକୁ ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଉ, ସେହି ବସ୍ତୁଟି ଭିତରେ ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ରହସ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହୋଇ ଆସିବା ଲଗି ଏକ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରି ଦେଇଥାଉ; ମାତ୍ର ଏହି ଶକ୍ତିକୁ ଆମେ କେବଳ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିବାରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପରମ ବସ୍ତୁସାରଟିକୁ ଜାଣିବାରେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଆମରେ ଲଗାଇବା। ପୁନଶ୍ଚ, ଏହି ଧ୍ୟାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଭିନିବେଶ ଦ୍ୱାରା ଆମର ସମୁଦାୟ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ଆମେ ସେହି ପରମ ସମ୍ପଦଟିର ଉପଲବ୍ଧି ଲଗି ଏକତ୍ର ସଂଗୃହୀତ କରି ଆଣିପାରିବା, ଯିଏକ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ବୋଧର ବେଢ଼ ଭିତରକୁ ଆସି ନାହାନ୍ତି, ଏବଂ ତଥାପି ଆମର ଅନ୍ତରତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି। ଏହି ଶକ୍ତିକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ କରିପାରିଲେ, ଯଥେଷ୍ଟ ପରମାଣରେ ଏକାନ୍ତ ଓ ଏକନିଷ୍ଠ କରିପାରିଲେ, ତାହାକୁ ଆପଣା ବିଷୟରେ ସୃଜନଶୀଳ କରିପାରିଲେ ଓ କେବଳ ଆପଣା ଉପରେହିଁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ରହିବାକୁ ଶିଖାଇ ପାରିଲେ, ବିଶ୍ୱାସର ଭୂମିରେ ତାହାକୁ ଅବିଚଳ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିପାରିଲେ ଆମେ ତାହାକୁ ଯେକୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ଲଗି ଅବଶ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବା। ମାତ୍ର ଏହି ଧାରାର ଆମ ଆଗରେ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ଧରିଥିବା କେତେତେତେ ବସ୍ତୁର ପ୍ରାପ୍ତି ଲଗି ଆମେ ଏହାକୁ କଦାପି ତାମରେ ଲଗାଇବା ନାହିଁ; ମାତ୍ର ସେହି ଯେଉଁ ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସକଳ ଅନୁଧାବନର ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଯେଉଁ ବିଷୟଟିକୁ ଆମେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜ୍ଞାନର ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି କହିପାରିବା, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବରେ ତାହାକୁହିଁ ଅଧିଗମି ପାରିବା ଲଗି ଆମେ ସେହି ଶକ୍ତିର ଉପଯୋଗ କରିବା। ଆମର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ତାହାର ଆପଣା ସ୍ଥିତି ଉପରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିଲେ ଆମେ ଯାହା ମନ କରିବା ତାହା ହୋଇପାରିବା; ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ ଆଜିରୁ ଯଦି ଆମେ କେବଳ ଦୁଃଖଜ୍ଞ ଏବଂ ଉତ୍ସାହୁନ୍ମତ୍ତାର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ହୋଇ ରହି ଆସିଥିଲୁ, ତେବେ ଏହାଫଳରେ ଆମେ ତାହା ସ୍ଥାନରେ ବଳ ଓ ସାହସର ପିଣ୍ଡଟିଏ ହୋଇ ରହିପାରିବା; ଅଥବା ଆମର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତାଂଶଟିରେ ଆମେ ଏକ ମହାନ୍ ଶୁଦ୍ଧତା, ପବିତ୍ରତା ଏବଂ ଶାନ୍ତିରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବା କିଂବା ପରମ ପ୍ରେମର ଏକ ଏକକ ଓ ବିଶ୍ୱଗତ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ପରିଣତ ହୋଇପାରିବା। ମାତ୍ର କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଆମେ ଏସବୁ ହେବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ଆମର ଏହି ଶକ୍ତିକୁ ତାମରେ ଲଗାଇବା ନାହିଁ; ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଯେଉଁ ସ୍ତରରେ ରହିଛୁ, ତାହା ତୁଳନାରେ ସେସବୁ ହୁଏତ ଅନେକ ବେଶୀ ଉଚ୍ଚ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ତାହା କରିବା ନାହିଁ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାନ ଯାହା ସକଳ ବସ୍ତୁର ଉପରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହୁଛୁ ଏବଂ ସକଳ ନିମ୍ନ ତଥା ବହ୍ୱବରୁ ବମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛୁ, ସେହି ଶୁଦ୍ଧ ଓ ନିର୍ବିଶେଷ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ବକଶିତ ହୋଇଉଠିବାକୁହିଁ ଆମେ ସେହି ଶକ୍ତିର ବନଯୋଗ କରିବା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ସବୁକଛୁର ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ଅଭିନବେଶର କେବଳ ଆମକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେହିଁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ରହିବ; ତାହାର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ସୋପାନଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ, ଆମର ଅସଘତ ଓ ଆସ୍ପଅପଚସ୍ୱକାଷ୍ଟ ଜ୍ଞବନା, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଓ ସତ୍ତ୍ୱକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ମହାନତମ ଓ ଅନନ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଅଭିମୁଖରେ ଗତି କରିପାରିବା ସକାଶେ ଉଚ୍ଚତ ଜ୍ଞବରେ ମଣ କରି ଆଣିବାକୁହିଁ ସେସବୁର ଯାହାକିଛୁ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଥିବ ।

ଅନ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବଷସ୍ୱ ପରି ଅଭିନବେଶର ଏହିଭଳି ବନଯୋଗ ସମ୍ଭବ ହେବା ଆଗରୁ ଆବଶ୍ୟକ ଶୁଦ୍ଧତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବା ଦରକାର । ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ଏଥିରେ ଏକ ତ୍ୟାଗଜ୍ଞବନା ରହିଥିବା ଦରକାର, ଏକ ନିବୃତ୍ତି ଦରକାର ଏବଂ ସଂଗଶେଷରେ ପରମ ଓ ସର୍ବାତୀତ ଏକ ସମାଧିର ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟକୁ ଏକ ଆରୋହଣ ମଧ୍ୟ ଦରକାର; ଏବଂ ଯଦି ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣାର ଚରିତାର୍ଥତା ଲାଭ କରେ, ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ହୋଇ ରହେ, ତେବେ ତୃତୀୟଟି ଆତ୍ମାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ତୁଏତ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାକୁ ଗୁଡ଼ାଇଦେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ କ୍ଷେତରେ ସେହି ଅବସ୍ଥାରୁ ଆଉ କଦାପି ଲେଉଟି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । କାରଣ ତଦ୍ୱାରା ଆମେ "ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ସେହି ସଙ୍ଗୋଚ ସ୍ଥିତିକୁ" ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବା, "ଯେଉଁଠାରୁ କ ଆତ୍ମାସବୁ କଦାପି ପୁଣି ପଛକୁ ଫେର ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ।"* ଏବଂ ଏହି ଦୁଇର ମଧ୍ୟରୁ ପରିଣାମର କାମନା କରୁଥିବା ଯୋଗୀ ଆପଣାର ଦେହତ୍ୟାଗ କରିବା ସମୟରେ ଏହି ସମାଧିଟି ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥାଏ । ଗୁଜଯୋଗର ସାଧନାରେ ଆମେ ଏହି ଜମତବ୍ୟବସ୍ଥାଟି ରହିଥିବାର ଦେଖିଥାଉ । କାରଣ ଗୁଜଯୋଗୀକୁ ପ୍ରଥମେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ତରର ନୈତିକ ତଥା ଆଧ୍ୟତ୍ମିକ ଶୁଦ୍ଧିର ସ୍ତରରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼େ । ତାକୁ ତା' ଆପଣା ମନର ନିମ୍ନତର ଅଥବା ନିମ୍ନମୁଖୀ ଯାବତୀୟ ନିସ୍ୱାର ପାଶ ଭିତରୁ ବାହାର ଗୁଲି ଆସିବାକୁ ପଡ଼େ; ମାନ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱରେ ତାକୁ ଆପଣା ମନର ଯାବତୀୟ ନିସ୍ୱାକୁ ନବାପିତ କରିଦେବାକୁ ତୁଏ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ଧାରଣା ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିନବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବାକୁ ତୁଏ ଯାହାକି ତାକୁ ସକଳ କର୍ମଫଲଗ୍ନତା ମଧ୍ୟରୁ ଏକ କର୍ମରହିତତାର ସ୍ଥିତିକୁ ନର୍ଦ୍ଦେଶନା ଦେଇ ନେଇଯାଏ । ଏହି ଗୁଜଯୋଗମାର୍ଗର ଅଭିନବେଶରେ ଏକାଧିକ କେତୋଟି ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱ ରହିଛି; ଗୋଟିଏ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱରେ ବସ୍ତୁଟି ଉପରେ ଅଭିନବେଶ କରିଯାଏ, ଗୋଟିଏ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ୱରେ

---

* ସତୋ ନୈବ ନବର୍ତ୍ତନ୍ତେ ତଦ୍ ଧାମ ପରମଂ ମମ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବସ୍ତୁଟିକୁ ଧାରଣ କର ରଖିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ହାସଲ କରିଯାଏ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ସେହି ବସ୍ତୁଟି ପ୍ରତିନଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ସ୍ଥିତିଟି ମଧ୍ୟରେ ମନ ଆପଣାକୁ ହଜାଇଦିଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଯେଉଁ ସ୍ଥିତିରେ ନେଇ ପହଞ୍ଚାଇ ଦିଏ, ମନ ତାହାର ଭିତରେ କୁଆଡ଼େ ହଜିଯାଏ । ଏବଂ କେବଳ ଏହି ଶେଷୋକ୍ତ ଅବସ୍ଥାଟିକୁହିଁ ଧ୍ୟାନଯୋଗରେ ସମାଧି ବୋଲି କୁହାଯାଏ; ଅବଶ୍ୟ ଏତଥା ସତ ଯେ ଗୀତାରେ ଯେପରି କରିଯାଇଛନ୍ତି, ଏହି ଶବ୍ଦଟି ଆହୁରି ଏକ ଅଧିକ ବ୍ୟାପକତର ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟବହୃତ ହେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରଖିଥାଏ । ମାତ୍ର ଧ୍ୟାନଯୋଗସ୍ଥ ସମାଧିର ସ୍ଥିତିରେ ଏକାଧିକ ଭିନ୍ନ ସ୍ତର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ସ୍ତରରେ ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମନ ତଥାପି ଜ୍ଞବନାମସ୍ଥ ଏକ ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ମନନ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ, ଜ୍ଞବନାରତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ବୋଧର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତଥାପି ନିସ୍ପାଣୀଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଗୋଟିଏ ସ୍ତରରେ ପ୍ରାଥମିକ ଜ୍ଞବନାଗତ ରୂପାସ୍ଥନ ଲଗି ମନର ତଥାପି ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଆଉଗୋଟିଏ ସ୍ତରକୁ ଆସି ସ୍ୱ-ଆସ୍ୱତନ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ମନର ଧାବମାସ୍ୱ ଧାବନ ସ୍ଥଗିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଆତ୍ମା ଜ୍ଞବନାର ଆହୁରି ସେପାଖକୁ ଅତିକ୍ରମି ଯାଇ ସେଇ ପରମ ଅଗୋଚର ଓ ଅନଙ୍ଗଚମାସ୍ୱଙ୍କର ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସମାଗତ ହୁଏ । ସକଳ ଯୋଗରେ ବସ୍ତୁତଃ ଜ୍ଞବନାଗତ ଅଭ୍ୟନ୍ତରର ଅନେକ ସ୍ତୁତିମୂଳକ ବର୍ଣ୍ଣସ୍ୱ ରହିଛି, ଅନେକ ରୂପ ରହିଛି, ଜ୍ଞବନାର ଅନେକ ଶବ୍ଦଗତ ସୂତ୍ର ରହିଛି ଏବଂ ବ୍ୟଞ୍ଜନାମୂଳକ କେତେକେତେ ଅଭିଧା ମଧ୍ୟ ରହିଛି; ଏଗୁଡ଼ିକ ସବୁଯାକ ମନର ଏହି ଗତିପଥରେ ତାହାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅବଲମ୍ବନରୂପେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି । ଏହି ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବାକୁ ହୁଏ ଓ ତା'ପରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସୀମା ଡେଇଁ ଆଗକୁ ଗତିକରିବାକୁ ହୁଏ । ଜ୍ଞପଜପଦ୍ଧତିରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅବଲମ୍ବନଟିକୁ ସାଧନାକ୍ଷର ଓଁ ଦ୍ୱାରା ସୂଚିତ କରି ଦିଆଯାଇଛି; ଏହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ତିନୋଟି ଅକ୍ଷର ବ୍ରହ୍ମ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାସ୍ୱସ୍ୱରୂପଙ୍କର ସ୍ଥିତିଗତ ତିନୋଟି ମାତ୍ରାର ପ୍ରତିନଧିତ୍ୱ କରିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଜାଗ୍ରତ ଆତ୍ମା, ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥାର ଆତ୍ମା ଏବଂ ସୁଷୁପ୍ତିକାଳୀନ ଆତ୍ମାର ପ୍ରତିନଧିତ୍ୱ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ସମୁଦାସ୍ୱ ଶବ୍ଦାତ୍ମସ୍ୱ ସ୍ୱରୂପି ସକଳ ସ୍ଥିତି ତଥା ସକଳ ନିସ୍ପାର ଅଙ୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମସ୍ଥିତିଟି ଆଡ଼କୁ ଉନ୍ମୋର୍ଦ୍ଧୀଭୂତ ହୋଇ ଗତିକରିଯାଏ ।* କାରଣ ଜ୍ଞପର ଯାବତ୍ସ୍ୱ ଯୋଗର ସଂକ୍ଷେପ ଅନ୍ତର୍ଦରୂପେ କେବଳ ସେହି ପରମ ସଂଜ୍ଞାଗତତାକୁହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଏ ।

ଏକ ସମଗ୍ର ଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହିସାବରେ ଆମେ ଅବଶ୍ୟ ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ବହିମୁଖୀ ଓ କମ୍ ବହିର୍ଭୂତତାସ୍ୱ ଏକ ସ୍ଥିତିର କଳ୍ପନା କରିବୁ; ସେହି ସ୍ଥିତିଟି

* ମାଣ୍ଡୂକ୍ୟ ଉପନିଷଦ୍ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହେଉଛୁ ଆମ୍ଭର ସଙ୍କୋଚ ସ୍ଥିତ ବିଷୟରେ କମ୍ ବହୁଭୁଁଚକାସ୍ତ ଜ୍ଞାନରେ ଜ୍ଞାନାତ୍ମକ ଓ ଏହାର ଦ୍ରବ୍ୟ ଆବର୍ତ୍ତାକଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କମ୍ ବହୁଭୁଁଚକାସ୍ତ ଜ୍ଞାନରେ ଅଜ୍ଞାନାତ୍ମକ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସକଳ ବିଷୟର ପରମ ଜ୍ୟୋତିସ୍ୱରୂପ ସେହି ପରମ ସଙ୍କୋଚ ସ୍ଥିତଟିକୁହିଁ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିବା, ପରମ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସ୍ଥିତକୁହିଁ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ରଖିବା; ମାତ୍ର ସେହି ସଙ୍କୋଚ ସ୍ଥିତଟି ଯାହାର ଅନ୍ତର ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେଇଟିକୁ ସେଥିରୁ କଦାପି ବହୁଭୁଁତ କରି ପକାଇବା ନାହିଁ । ବରଂ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଆମେ ଆମ୍ଭର ଏକ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠ ଅନୁଭୂତ ଭଳି ସେହି ପରମ ସ୍ଥିତର ଜ୍ଞାନ ଦୋଳ କଲ୍ପନା କରିବା, ଯାହାକି ଅନ୍ୟ ଯାବତ୍ତୀୟ ସ୍ଥିତରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇ ପାରିବ ଏବଂ ବିଶ୍ୱଜଗତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମର ରହିଥିବା ଚେତନାଟିକୁ ତାହାର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପରମସତ୍ୟଟିର ରୂପ ଦେଇ ତାହାକୁ ନୂଆ କରି ଗଢ଼ିନେବ । ବିଶ୍ୱଜଗତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରହିଥିବା ଆମର ସକଳ ଚେତନାକୁ ଆମ ସତ୍ତାରୁ ଆମେ ଏକାବେଳକେ କାଢ଼ି ପକାଇବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହୁଁ; ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଭଳି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଜ୍ଞାନରେ ଆମେ ପରମେଶ୍ୱର, ପରମ ସତ୍ୟ ଭଳି ପରମ ଆତ୍ମାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଚାହୁଁ । ତେଣୁ ଆମେ ଯେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଚୈତନ୍ୟଙ୍କର ସନ୍ଧାନ କରିବାରେ ଲଗିଥିବୁ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଅନନ୍ତ ସତ୍ତା, ଅନନ୍ତ ଚେତନା ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦରୂପେ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତଟିକୁ ଆପଣାର ବେଷ୍ଟନ ମଧ୍ୟରେ ଧରି ରଖିଥିବା ଓ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଲୀଳା ରଚନା କରୁଥିବା ତାଙ୍କର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ରୂପଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବୁ । କାରଣ ସେହି ଜ୍ୟୋତିରୂପ ଅନନ୍ତତା କେବଳ ତାଙ୍କର ପରମ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ୟାପାର ଆହୁ କିଛି ନୁହେଁ ଏବଂ ଆମେ କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଜାଣିବାର ଅଗ୍ରସ୍ପା ରଖିବା, ତାଙ୍କର ଲୀଳାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବା ଓ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବା । ଏବଂ, କେବଳ ତାଙ୍କର ମର୍ମଗତ ଭାବରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଏହି ବିଶ୍ୱଲୀଳା ମଧ୍ୟରେ ଏହି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରୂପଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଲଗି ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥିବାରୁ ତାଙ୍କର ସେହି ଗୌଣ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ଦ୍ରବ୍ୟ ସମୂହସ୍ୱରୂପ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ୟ, ପରମ ଜ୍ଞାନ, ପରମ ଇଚ୍ଛା ଓ ପରମ ପ୍ରେମକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିବା ଏବଂ ସେଇଥିରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥିବା । ଏହାର ସହିତ ଭଦାତ୍ମକତା ଅର୍ଜନ କରିବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ମଧ୍ୟ ରଖିଥିବା, ତାହାର ଆଡ଼କୁ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଳିତ କରିନେବା ସକାଶେ ଉଦ୍ୟମ କରିବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥିବା; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏହି ପ୍ରୟାସ କରିବାର ଅବଧିଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ, ସକଳ ଅନ୍ତରାୟକୁ ପରିହାର କରି ଆମର ସତ୍ତାରେ ଅବସ୍ଥିତ ତାହାର ମଧ୍ୟକୁ ଆମକୁ ଆକର୍ଷିତ କରି ନେଇଯିବା ଲଗି ଓ ଆମର ମଧ୍ୟକୁ ଅବତରଣ କରି ଆମର ଯାବତ୍ତୀୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଜ ଆମକୁ ଆଲଙ୍ଗନ କରି ଧରିବା ଲଗି ଚାଲୁ ରାଖ ଚୁଡ଼ଦେବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଥିବା । ଆମେ ଏହାକୁ ଚାଙ୍କର ପରମ ବଶ୍ୱାସଚଳାର ଜଳଚରଣ୍ଡୀ ଦେବା ଲଗି ଅଥବା ସେଠାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିପାରିବା ଲଗି କେବଳ ଏକ ସାଧନରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ନାହିଁ; ମାନ ଏପରକ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସେହି ପରମ ବଶ୍ୱାସତ ସତ୍ତ୍ୱଟିର ଅଧିକାସ୍ତ ହୋଇଥିବା ଅଥବା ତାହାଦ୍ୱାସ୍ତ ଆପେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକୃତ ହୋଇଥିବା, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ତାହାକୁ ଏହି ବଶ୍ୱର ପ୍ରକାଶଭୂମି ଉପରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜୀବନର ଆବଶ୍ୟକ ସର୍ତ୍ତ ବା ପରବେଶରୂପେହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ।

ଏଭଳି କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଅଭ୍ୟନ୍ତରେଣ ତଥା ସମାଧିର ସ୍ଥିତିଟି ଆମ ଲଗି ଏକ ଅଧିକ ଜଭରପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅଧିକ ଘଣ୍ଟାର ଅର୍ଥ ବହନ କରିବାକୁ ବାଧ ହେବ । ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟ ଚେତଣାସ୍ତ ଦ୍ୱାସ୍ତ ପରମ ଆତ୍ମା ଆପଣା ଭିତରେ ସମାହିତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାସ୍ତ ସେ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ପାରୁଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାସ୍ତ ସେ ଆପଣାର ପ୍ରକାଶରୂପଟିକୁ ପରିପୁଷ୍ଟ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଓ ଅଧିକାର କରି ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯାହାଦ୍ୱାସ୍ତ ସେ ଆପଣାର ଯାବତୀସ୍ୱ ପ୍ରକାଶରୂପରୁ ଆପଣାର ପରମ ଏକତ୍ୱସ୍ଥିତ ମଧ୍ୟକୁ ଆପଣାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣି ଅପସ୍ତ୍ୱାଇ ନେଇ ପାରୁଛନ୍ତି, ଆମର ସକଳ ଅଭ୍ୟନ୍ତରେଣକୁ ଆମେ ସେହି ଚେତଣାସ୍ତର ଜେବଳ ଏକ ପ୍ରତିରୂପ ବୋଲିହିଁ କହିବା । ଚେତନାର ବସ୍ତାର ମଧ୍ୟରେ ଆନନ୍ଦର ଆସ୍ପନ୍ଦନ ଲଗି ପରମ ସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଆପଣାର ଭୂମି ଉପରେ ଅଧିସ୍ଥାନ,—ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ଚେତଣାସ୍ତ; ଏବଂ ଚେତନାଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟସ୍ତିର ବସ୍ତାର ମଧ୍ୟରେ ଆପଣା ଉପରେ ତଥା ଆପଣାର ପ୍ରକାଶରୂପଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଏକ ପରମ ଜ୍ଞାନ-ଇଚ୍ଛାର ଅଧିସ୍ଥାନ,—ଏହାହିଁ ହେଉଛି ସେହି ଦିବ୍ୟ ଅଭ୍ୟନ୍ତରେଣର ମର୍ମକଥା; ତାହାକୁହିଁ ଆମେ ପରମ ଯୋଗେଶ୍ୱରଙ୍କର ଯୋଗ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଆମେ ଜୀବନଧାରଣ କରି ରହିଥିବା ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଆତ୍ମ-ଚେତ୍ତନରୂପୀ ସେହି ଦତ୍ତଭୂମିଟି ଉପରେ ଅଭ୍ୟନ୍ତରେଣକୁହିଁ ଆମେ ଏକମାତ୍ର ସାଧନ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା, ଯାହାଦ୍ୱାସ୍ତ କ ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମା ସେହି ପରମଆତ୍ମାଙ୍କର କୌଣସି ରୂପାସ୍ତନ, କୌଣସି ସ୍ଥିତ ଅଥବା କୌଣସି ଆତ୍ମଭବ ସହିତ ତଦାତ୍ମକତା ଅର୍ଜନ କରିପାରିବ ଓ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ । ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇପାରିବା ଲଗି ଏହି ସାଧନଟିର ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁହିଁ ଆମେ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନୋପଲବ୍ଧି ର ଆବଶ୍ୟକ ସର୍ତ୍ତ ବୋଲି କହିପାରିବା ଏବଂ ତାହାକୁହିଁ ଯାବତୀସ୍ୱ ଜ୍ଞାନଯୋଗର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା ।

ଆପଣାର ଏକ ପରମ ଧାରଣା ଦ୍ୱାସ୍ତ ଏହି ଅଭ୍ୟନ୍ତରେଣ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ; ଚେତନା, ରୂପ ଓ ନାମକୁ ଏହା ଦ୍ୱାସ୍ତେନ୍ମୋଚନକାସ୍ତ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରନ୍ଥିଭାଠି ପଣ ବ୍ୟବହାର କରେ ଯାହାକ ସକଳ ଚେତନା, ରୂପ ତଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନାମର ପଛରେ ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରମ ସତ୍ୟଟିକୁ ଅଭିନବେଶକାଙ୍କ୍ଷୀ ମନର ସମକ୍ଷରେ ଆଣି ଉପସ୍ଥାପିତ କରିଥାଏ । କାରଣ ଏହି ପରମ ଧାରଣାଟିର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱା ଯାବତୀୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ବା ପ୍ରକାଶର ଭୂମିରୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହେଉଥିବା ସମ୍ପଦଟିର ଭୂମିକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇଯାଏ; ସ୍ୱସ୍ଥଂ ପରମ ଧାରଣାଟି ମଧ୍ୟ ଯାହାର କେବଳ ଏକ ନମ୍ନିଭୂତପେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ, ତାହାର ଭୂମିକୁ ଉନ୍ନୀତ ହୋଇଯାଏ । ପରମ ଧାରଣାଟି ଉପରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତଭୂମି ଏହି ମନୋଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ଆମର ଏହି ମନୋମସ୍ୱ ପ୍ରତିବନ୍ଧକଟିକୁ ଭଙ୍ଗିଦେଇ ବାହାରକୁ ବାହାରଯାଏ ଏବଂ ଚେତନା ତଥା ସତ୍ତ୍ୱାର ସେହି ସ୍ଥିତଟିରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରେ, ଚେତନ-ସତ୍ତ୍ୱାଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଚେତନ-ସତ୍ତ୍ୱାଗତ ଆନନ୍ଦର ସେହି ସ୍ଥିତଟିରେ ଯାଇ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏ, ଆମର ପରମ ଧାରଣାଟି ଯାହାର ପ୍ରତିବନ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହା ଯାହାର ପ୍ରତ୍ୟକ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହାର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଓ ଗତିଚ୍ଛନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ପରମ ଧାରଣାଟି ଉପରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବା କେବଳ ଗୌଣିକ ସାଧନମାତ୍ର, କେବଳ ଏକ ଗୁହ୍ୟକାଠି ପରି ତାହା ଆମ ଲଗି ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅନ୍ତଶ୍ଚେତନ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇ ଯାଏ । ତାହାର ଫଳରେ କେତେକ ପରିମାଣରେ ଆତ୍ମଦର୍ଶନଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ସମଗ୍ର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ଆତ୍ମଦର୍ଶନଭୂସମ୍ପନ୍ନ ଓ ଆତ୍ମାନନ୍ଦମସ୍ୱ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସେହି ଅନ୍ତଶ୍ଚେତନ ସତ୍ୟ, ଏକତ୍ୱ ଏବଂ ଆନନ୍ତ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇଯାଏ; ଏବଂ ତାହାକୁହିଁ ଆମେ ପରମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିବା, ଚରମ ଚରିତାର୍ଥତା ବୋଲି ଜାଣିବା । ଏବଂ ସମାଧି କହିଲେ ତାହାକୁ ଆମେ କେବଳ ଏହି ଅର୍ଥରେହିଁ ବୁଝିବା । ସମାଧି କହିଲେ କେବଳ ବାହାରର ଯାବତୀୟ ଚେତନାରୁ ଅପସୃତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସ୍ଥିତକୁ କଦାପି ବୁଝାଇବ ନାହିଁ; ଏପରିକ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ସକଳ ଚେତନାରୁ ଆପଣାକୁ ଅପସୃତ କରିନେଇ ବାହାରର ଓ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଉଭୟର ଅତୀତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଏବଂ ଦୁଏତ ଦୁହିଁଙ୍କର ସାକ୍ଷୀରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅଥବା ଏପରିକ ସେମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷୀବସ୍ଥାର ମଧ୍ୟ ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା କୌଣସି ସ୍ଥିତକୁ ବୁଝାଇବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ତାହା ଯଥାର୍ଥରେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଏକ ତଥା ପରମ ଅନନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ଏକ ସୁଦୃଢ଼ ସ୍ଥିତକୁହିଁ ବୁଝାଇବ, ତାହାର ସତ୍ତ୍ୱାତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ଓ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସ୍ଥିତକୁ ବୁଝାଇବ । ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ରୂପ ବିଷୟରେ ସଚେତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ଆମେ ରହିଥାଉ ପଛକେ, ଅଥବା ବସ୍ତୁଗତ ଉତ୍ତ୍ୱଗତ ଜଗତରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସେଗୁଡ଼ିକର ନାମ ତଥା ସମଷ୍ଟିରୂପର ଜଗତରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିଥିବା ସେହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ନିସ୍ୱାମୂକତାର କ୍ଷେତ୍ରଟି ମଧ୍ୟକୁ ଆମେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରିନେଇ ପଛକେ, ଅଥବା ଆମକୁ ସ୍ୱସ୍ଥଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚଞ୍ଚଳଗୁଡ଼ିକରହିଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାବତୀୟ ଚଞ୍ଚଳର ସଂମୂଳ ଚଞ୍ଚଳରେ ବା ସକଳ ନାମ ଓ ରୂପର ସାଜନ୍ତି ପାଖରେ ନେଇ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଉଥିବା ସେହି ପରମସ୍ଥିତଶୀଳ ଅନ୍ତର୍ଗତଭାର ସ୍ଥିତଟି ମଧ୍ୟକୁ ଆମେ ଛଡ଼ ଗ୍ଲଇଯାଇ ପଛକେ,* ସମାଧିର ସେହି ସ୍ଥିତଟି ଅବଶ୍ୟ ବଳବତ୍ତର ହୋଇ ରହିବ । କାରଣ, ଗୀତାର ଅର୍ଥରେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ସମାଧିସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ତାହା ସାବତୀୟ ଅନୁଭୂତିର ଆଧାରସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ସମ୍ପଦଟିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି; ଏବଂ କୌଣସି ଅନୁଭୂତି ଶିଖରଦେଶରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ନଥିବା ଆଉକଣକ ଲୁଗି ଯେତେଦୂର ମନୋଭିଂଶକାରୀ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ତାକୁ କଦାପି ତା'ର ଉପଲବ୍ଧି ସୋପାନଟିରୁ ସ୍ଖଲିତ କରାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆପଣା ସତ୍ତାର ଆସ୍ତଜନ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସକଳ ବିଷୟକୁ ଯେ ଆପଣାର ବେଡ଼ ଭିତରେ ଜଣ୍ଟସ୍ଥ ଧରି ରଖିପାରିବ, ଅଥଚ କୌଣସିଟି ଦ୍ୱାରା କଦାପି ଆବଦ୍ଧ ହୋଇପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ଭ୍ରମବଶ ହେବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ସ୍ଥିତଟିରେ ଆସି ଉପନୀତ ହୋଇପାରିଲେ ଆମର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତା ତେତ୍ତନାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିନବେଶ ଆସି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ପରମ ଧାରଣାଟି ଉପରେ ଆଉ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବାର ଆବଶ୍ୟକତାଟି ମଧ୍ୟ ଗ୍ଲଲ ଯାଇଥାଏ । କାରଣ ସେଇ ଅତ୍ତମାନସ ସ୍ଥିତିରେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସାମୁଦାୟିକ ସ୍ଥିତଟି ଏକାବେଳକେ ଓଲଟା ହୋଇଯାଏ । ସାଧାରଣତଃ ଆମର ମନ ହେଉଛି ଏପରି ଗୋଟିଏ ଚଞ୍ଚଳ, ଯାହାକି ଆପଣାକୁ ନାନାପ୍ରକାରେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ କରଦେଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ସଦାବା କାଳର ଏକ ପୁଂପରତା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ । ଗୋଟିଏ ସମସ୍ତରେ ତାହା କେବଳ ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁ ଉପରେହିଁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିପାରେ; ଏବଂ କୌଣସିଠାରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ନରହିଥିବା ସମସ୍ତରେ ପ୍ରାପ୍ତ କୌଣସିପ୍ରକାର ଜସ୍ତମବତ୍ତତା ନରଖି ଏଇଟାରୁ ସେଇଟାକୁ କେବଳ ଧାଇଁ ବୁଲିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ତେଣୁ ତାହାକୁ ସଦାବା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଧାରଣା ଉପରେ ଅଭିନବେଶ କରିବାକୁ ପଡ଼େ, ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ଉପରେ ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହୁଏ; ମନ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବିଷୟରେ ଗଣ୍ଡୀର ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରିପାରେ ଏବଂ ଆପଣା ଇଚ୍ଛାର କେବଳ ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁ ଉପରେ ଲକ୍ଷ୍ୟବଦ୍ଧ ହୋଇପାରେ; ଏବଂ ତେବେଯାଇ ମନ ସେହି ବସ୍ତୁଟିକୁ ଆପଣାର ଅନ୍ତରାରକୁ ଆଣିପାରେ, ତେବେଯାଇ ସେଇଟିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରେ । ଏବଂ ଅନ୍ତତଃ ସେହି ସମସ୍ତଟି ସକାଶେ ଅନ୍ୟ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଆପଣା ଗୋଚରଭୂମିରୁ ବହିର୍ଭୂତ କରି ରଖି ମନ ତାହା କରିବାକୁ ବାଧ

---

* ଅମ୍ବାର ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥା, ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥା ଓ ସୁଷୁପ୍ତି ଅବସ୍ଥା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇଥାଏ । ମାନ ଯାହା ମନର ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି ଓ ଆମେ ଯେଉଁ ପଂଚଦଶି ମଧ୍ୟକୁ ଆପଣାକୁ ଉତ୍କ୍ଷେପିତ କରି ନେଇଯିବାକୁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଛୁ, ତାହା ଜୀବନୀର ଏହି ସତତଧାବମାନ ପ୍ରତିସୃଷ୍ଟିଠାରୁ ଅନେକ ଉପରେ, ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକର ନାନାତ୍ୱର ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁଜନର ଅନେକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ । ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସତ୍ତା କେବଳ ଆପଣା ଭିତରେହିଁ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ତାହା ଆପଣା ଭିତରୁ ଧାରଣା ଓ ଜିଦ୍ୟାଗୁଡ଼ିକୁ ତାହାରକୁ ନିକ୍ଷିପ୍ତ କରିଦେଇଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାହା ଆପଣା ଭିତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ବସ୍ତୁଜନ ଘଟାଇ ନାହିଁ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଆଦୌ ବନ୍ଦ କରି ପକାଇ ନାହିଁ । ମାନ ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ସକଳ ଗଠନ୍ଥନକୁ ଆପଣାର ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ କରି ରହିଛି । ତାହା ସକଳ ସ୍ଥିତିରେ ଅବଭକ୍ତହିଁ ରହିଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧାରଣା ତଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗଠନ୍ଥନଟି ପଛରେ ତାହାର ଆତ୍ମସତ୍ତା ସଦା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଏକତ୍ରୀଭୂତ ସମସ୍ଥିତିର ପଛରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଆତ୍ମସତ୍ତା ସଦା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି । ତାହାର ଦ୍ୱାର ବନ୍ଧ ହୋଇ ରହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧାରଣା ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗଠନ୍ଥନ ଆପଣାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି; ଇଚ୍ଛାଗତ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବା ବଚ୍ଛିନ୍ନ ଜିଦ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ତାହା କରୁ ନାହାନ୍ତି, ମାନ ପ୍ରତ୍ୟେକଟିର ପଛରେ ରହିଥିବା ଚେତନାର ସାଙ୍ଗଜଞ୍ଜାଳ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା କରି ପାରୁଛନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ଆମକୁ ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି, ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଓ ପରମ ଜ୍ଞାନ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରହିଛି; ମାନ ଯଥାର୍ଥରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ସେହି ଅଭିନିବେଶକୁ ଆମେ ଏକ ଅନେକାଭୂତ ଏବଂ ସମଚ୍ଛାବଶିଷ୍ଟ ଅଭିନିବେଶ ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା, ତାହାକୁ କଦାପି ଏକ ଏକାଙ୍ଗୀ ବା କହିଭୂତିକାତ୍ମ ଅଭିନିବେଶ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଏବଂ ତାହାର ସତ୍ତାଟିକୁ ବରଂ ଏକ ଆତ୍ମସମାହିତ ଏକତ୍ୱ ତଥା ଅନନ୍ତତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପୁଞ୍ଜିମୁକ୍ତ ଏବଂ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଜିଦ୍ୟାର ସତ୍ତା ବୋଲି କହିପାରିବା । ଦ୍ରବ୍ୟ ସମାଧିର ଅବସ୍ଥାକୁ ଉତ୍କ୍ଷେପିତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଆତ୍ମା ଆପଣାର ସିଦ୍ଧିଗତ ମାନାନୁପାତିକ ଅନୁସାରେ ବିଶ୍ୱଗୁଡ଼ିକର ଏହି ବିପଶ୍ଚତ୍ସ୍ଥିତିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ଥିତିରେ ସହିତ ଜୀବରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରୁଛନ୍ତି । କାରଣ ଯାହା ପ୍ରକୃତ ସତ୍ତା, ସେଇଟି ଆମ ମନୋଭୂମିର ବିପଶ୍ଚତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି । ପ୍ରାଚୀନ ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରେ ଯେପରି କୁହାଯାଇଛି, ଠିକ୍ ଏହି କାରଣଟି ସକାଶେହିଁ ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମୋପଲବ୍ଧିର ସୋପାନରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିଛନ୍ତି, ସେ ଅତି ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଜୀବରେ ଉତ୍ପତ୍ତିତ ଜ୍ଞାନଟିକୁ ଲାଭ କରିପାରୁଛନ୍ତି ଓ ଏଥିଲଗି ତାଙ୍କୁ ଜୀବନୀ ଓ ପ୍ରସ୍ପାସର କୌଣସି ଅଭିନିବେଶ କରିବାକୁ ଆଦୌ ପଡ଼ୁ ନାହିଁ; ଅର୍ଥାତ୍ ତା' ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରୁଥିବା ପରମ ବିଜ୍ଞାନ ଓ ପରମ ଇଚ୍ଛା ସେଇ ଇପ୍ସିତ ପଣ୍ଡାମଣ୍ଡିର ପ୍ରାପ୍ତି ଲଗି ଉଦ୍ୟତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେଇଟି ଦାମ୍ଭିକ କରିବାକୁ ତା' ଲଗି ଅଦ୍ୱୈତବେଶର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ହେଉ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଏହି ମୀମାଂସିତ ଭବ୍ୟ ସ୍ଥିତିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଆମର ଯାବତୀୟ ଅଦ୍ୱୈତବେଶର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ । ଅଦ୍ୱୈତବେଶର ପ୍ରଥମ ସୋପାନଟି ସ୍ୱରୂପ ଆମକୁ ସଦ୍ଦା କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିପାରୁ ନଥିବା ମନକୁ କୌଣସି ଏକ ନିଶ୍ଚିତ ଉପସ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଫଲଗ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଜ୍ଞବନାର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଥ ଧର ମୀମାଂସିତ ଓ ଅବଚଳିତ ଜ୍ଞବରେ ଗତ କରିପାରିବା ଲଗି ଅଭ୍ୟସ୍ତ କରିଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତା'ର ମନୋଯୋଗ ଉପରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଥିବା ଯାବତୀୟ ପ୍ରଲୋଭନ ତଥା ଅନ୍ୟଧର୍ମୀ ଆହ୍ୱାନ ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ସ୍ଖଳିତ ନହୋଇ ତାହାକୁ ସେଇଥା କରିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ଅଦ୍ୱୈତବେଶ ଆମର ଜଡ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଜୀବନରେ ପ୍ରାପ୍ତ ସାଧାରଣ ଜ୍ଞବରେ ପରିଦୃଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ; ମାତ୍ର ଭିତର ମନକୁ ନେଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କରି ରଖିବା ଭଳ କୌଣସି ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁ କିଂବା ବିଷୟର କୌଣସି ସହାୟତା ନନେଇ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜ୍ଞବରେ ସେଇଟି କରିବାକୁ ବସିବାବେଳେ ତାହା ଅଧିକ ଆତ୍ମାସମାଧି ହେବାକୁ ଲଗେ । ତଥାପି ଏହି ଅନ୍ତରଭିମୁଖ ଅଦ୍ୱୈତବେଶଟିକୁହିଁ ସେକୌଣସି ଜ୍ଞାନସାଧକକୁ ସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।* ବୁଦ୍ଧା ବୁଦ୍ଧିର ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ଜ୍ଞବୁଥିବା ସେଇ ଜ୍ଞବୁଚ କେବଳ ଅବବୋଧକୁ ଏବଂ ଆପଣାର ଅବବୋଧଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଦ୍ଧିର ସାହାଯ୍ୟରେହିଁ ଏକତ୍ର ଯୋଡ଼ିକରି ରଖିବାକୁ ଆପଣାର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥାଏ, ତାହାର ପରସ୍ପର ସହିତ ଖିଅ ଲଗି ଯୋଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଜ୍ଞବନାକୁ ଆମେ କଦାପି ଅଦ୍ୱୈତବେଶ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଦୃଏତ କେବଳ ପ୍ରଥମକାଳୀନ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ଥିକୁ ଚ୍ଛଡ଼େଲେ, ଅଦ୍ୱୈତବେଶକୁ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଭର୍କଣାର ଏକ ପ୍ରତିସ୍ପା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଅଧିକତର ଜ୍ଞବରେ ବସ୍ତୁବୃଷ୍ଟିର ଫଳପ୍ରଦ ମର୍ମାର୍ଥଟି ଉପରେ ଯଥାସମ୍ଭବ ଏକ ଚନ୍ତ୍ରଜ ବା ମନନ ବୋଲିହିଁ କୁହାଯିବ ଏବଂ ସେହି ଧାରଣାଟି ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଅସ୍ପାର ଇଚ୍ଛାର ଜସ୍ପତ ଦାବିଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା ସତ୍ତ୍ୟର ଯାବତୀୟ ସକଳ ଉତ୍ତରିର ସଜ୍ଜତସ୍ଥିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଆଣିଦେଇ ପାରିବ । ଏହିପରି ଜ୍ଞବରେ, ଯହି ଭବ୍ୟ ପ୍ରେମହିଁ ଅଦ୍ୱୈତବେଶର ବସ୍ତପ୍ସ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ପ୍ରେମରୂପେ ଜଲ୍ପନା କରି

---

* ବର୍ତ୍ତ ଓ ବସ୍ତୁର ପ୍ରାଥମିକ ସର୍ଦ୍ଦାମ୍ଭଗୁଡ଼ିକରେ, ଭାନ୍ତ ଜାତାବଧ ଧାରଣାର ସଂଶୋଧନ ଲଗି ଏବଂ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ସାଧ ସତ୍ୟରେ ଅସି ଉପଗତ ହେବା ଲଗି ଏହାର ସଦ୍ଦା ଏକ ଅବସ୍ୟତା ରହିଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାଉଁଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଧାରଣାର ସମର୍ଥଟି ବିଷୟରେ ମନକୁ ଏପର ଭାବରେ ଅଭ୍ୟନକେଣ କର ରହିବାକୁ ହୁଏ ଯାହାଫଳରେ କ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରେମର ନାନାବନ୍ଧ ଅଭ୍ୟକ୍ତ ହେଉଥିବା ଆଲୋକପ୍ରେରତ ହୋଇଥିବା ପର ଉଦ୍ଭାସିତ ହୋଇଆସେ; ସାଧକର କେବଳ ଭାବନାଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ହୁଏ ନାହିଁ, ମାନ ତାହାର ହୃଦୟରେ, ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଦୃଷ୍ଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ସଙ୍ଘଟିତ ହୋଇଥାଏ। ପ୍ରଥମେ ହୁଏତ ଭାବନାଟିର ଉଦସ୍ୱ ହୁଏ ଓ ତା'ପରେ ଯାଇ ଅନୁଭୂତି ଆସେ, ମାନ ଠିକ୍ ସେହିପର ଅନୁଭୂତି ପ୍ରଥମେ ଆସି ତା'ପରେ ସେହି ଅନୁଭୂତ ମଧ୍ୟରୁ ଜ୍ଞାନର ଉଦ୍ରେକ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ଏହିପର ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧ ବସ୍ତୁଟିକୁ ତା'ପରେ ମନନ ଦ୍ୱାର୍ ଧାରଣ କର ରଖିବାକୁ ପଡ଼େ; ଏବଂ ପରଶେଷରେ ଏକ ସଚ୍ଚତ ଅନୁଭବରେ ପରଣତ ହୋଇଯିବା ପର୍ଯନ୍ତ ଓ ସ୍ୱଂଶେଷରେ ଏକ ଧର୍ମ ହୋଇ ରହିବା ପର୍ଯନ୍ତ ସେଇଟିକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଭାବରେ ଧାରଣ କର ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ।

ଏଇଟି ହେଉଛି ଅଭ୍ୟନବେଶିତ ଧାନର ପ୍ରକିୟା; ମାନ ଏକ ଅଧିକ କଠୋର ପଦ୍ଧତି ଅନୁସାରେ ସମୁଦାୟ ମନଟିକୁ କେବଳ ଧାରଣାବସ୍ତୁର ସମର୍ଥ ଉପରେହିଁ ଅଭ୍ୟନବଷ୍ଟ କର ରଖିବାକୁ ପଡ଼େ ଯାହାଦ୍ୱାର୍ କ ବିଷୟଟିର କେବଳ ଏକ ଭାବନାଗତ ଜ୍ଞାନ ଅଥବା ମନୋଗତ ଅନୁଭବରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଧାରଣାଟିର ପଶ୍ଚାଦ୍ଭାଗରେ ରହିଥିବା ବିଷୟଟିର ଚାସ୍ ମର୍ମ ଭିତରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ଏହି ପ୍ରକିୟାଟିରେ ଭାବନାର ଗତି ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ବିଷୟଟିର ନମଗ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଅଭିଭୂତମସ୍ୱ ମନନ ମଧ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରମ କରଯାଏ ଅଥବା ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ମ୍ଳାନ ହୋଇଯାଇ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମାଧିରେ ପରଣତ ହୋଇଥାଏ। ଯତ ଠିକ୍ ଏହି ପ୍ରକିୟାଟିର ଅନୁସରଣ କରଯାଏ, ତେବେ ସେହି ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଆମେ ଯେଉଁ ସ୍ଥିତିଟି ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇ ଘୁଲିଯିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ, ଆମର ଏହି ନମ୍ନତର ସତ୍ତାଟିକୁ ଅଧିକାର କରନେବା ସକାଶେ ତାହାକୁ ତଥାପି ସେହି ଉପରୁ ତଳକୁ ଡାକ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼େ। ଆମର ଏହି ନଚ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ସାଧାରଣ ଚେତନାଟି ଉପରେ ଆପଣା ଆଲୋକ, ଶକ୍ତିମତ୍ତା ତଥା ଆନନ୍ଦର ସମ୍ପାତ ଘଟାଇ ପାରିବା ଲାଗି ତାହାକୁ ତଳକୁ ଡାକ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼େ । କାରଣ, ତା' ନତ୍ୱେଲେ ଅନ୍ୟ ଅନେକଙ୍କ ପର ଆମକୁ ସେହି ସ୍ଥିତିଟିକୁ ହୁଏତ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ପରିବେଶଭୂମି ଅଥବା ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମାଧି ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ କର ରହିବାକୁ ପଡ଼େ। ମାନ ଯେତେବେଳେ ସେହି ସମାଧି ଭାଙ୍ଗିଯାଏ ଅଥବା ଆମକୁ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ସମ୍ପର୍ଶଗୁଡ଼ିକ ଭିତରକୁ ଓଦ୍ଲାଇ ଆସିବାକୁ ପଡ଼େ, ସେତେବେଳେ ସେହି ସ୍ଥିତିଟି ହ୍ରାତ୍ଛଡ଼ା ହୋଇଯାଏ । ଏବଂ ଏହି ଖଣ୍ଡିତ ଅଧିକୃତକୁ ଏକ ସମଗ୍ର ଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟ କୋଳ କଦାପି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟତୀତ ଏକ ତୃତୀୟ ପ୍ରକିୟା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେଉଁଥିରେ କ କେବଳ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁର ଉପରେ କଠୋର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଜରୁରୀ ହୁଏ ନାହିଁ ଅଥବା ଜୀବନୀଶକ୍ତି ଦୃଷ୍ଟିର କୌଣସି ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁ ଉପରେ ମଧ୍ୟ କଠୋର ମନନ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ । ସେଥିରେ ସଂପ୍ରଜ୍ଞାତ ମନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସ୍ଥିର କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏବଂ ଏହି କଥାଟିକୁ ନାନାବିଧ ଉପାୟରେ କୁହା ଯାଇପାରେ । ଗୋଟିଏ ଉପାୟ ଅନୁସାରେ ସକଳ ମନୋରଞ୍ଜକ ବିଷୟରୁ ମନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରିନେଇ ଠିଆହେବାକୁ ପଡ଼େ, କୌଣସିପ୍ରକାର ସ୍ପନ୍ଦିତ ଅଂଶଗ୍ରହଣ ନକରି ସେହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ବାହାରୁ ଆଇ ଅବଲୋକନ କରିବାକୁ ହୁଏ । ଏହିପରି ଭାବରେ ପରିଶେଷରେ ଆପଣାର ସେହି ଅସମର୍ପିତ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଓ ଧାବନରେ ଚାଲୁ ହୋଇପଡ଼େ ତାହା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଶାନ୍ତ ହୋଇଆସେ ଏବଂ ଶେଷରେ ଏକ ପରମ ନିଶ୍ଚଳତା ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିରହେ । ଆଉଗୋଟିଏ ପଦ୍ଧତି ଅନୁସାରେ ଭାବନାର ଇଙ୍ଗିତଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼େ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମନ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରକେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବାହାର କରି ଫିଙ୍ଗିଦେବାକୁ ପଡ଼େ; ଏବଂ ଏହି ମନର ଯାବତୀୟ ବକ୍ଷୋଭ ତଥା ଉଦ୍‌ବେଳନ ପଛରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନଭାବେ ଯେଉଁ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଶାନ୍ତିଟି ବସ୍ତୁତଃ ସଂଜ୍ଞା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ, ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ସେଇଟିକୁ ଧରି ରଖିବାକୁ ହୁଏ । ଯେତେବେଳେ ଏହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଶାନ୍ତସ୍ଥିତର ଦ୍ୱାରଟି ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସକଳ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଆତୋଷ ଏକ ମହାନ୍ ପ୍ରଶାନ୍ତ ସ୍ୱୀକୃତି କରିବାକୁ ଲାଗେ ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ତାହାର ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ଭାବରେ ସେହି ସଂଜ୍ଞାତ ଶାନ୍ତ ବିଦ୍ୟୁତ୍ତର ଅବବୋଧ ତଥା ଅନୁଭୂତି ଉପଲବ୍ଧି ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାଟିରେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତକିଛୁ କେବଳ ତାତ୍ତ୍ୱୀ ରୂପ ଓ କେବଳ ଏକ ପ୍ରତିଚ୍ଛାୟା ପରି ପ୍ରତୀତ ହେବାକୁ ଲାଗେ । ଏହି ଉପଲବ୍ଧି ପ୍ରଶାନ୍ତସ୍ଥିତର ଅଧାର ଉପରେ, ଆଉ ବସ୍ତୁତଃ କୌଣସି ତାତ୍ତ୍ୱୀ ପ୍ରତିପ୍ରସବର ଅନୁଭବ ବା ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଉଭୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଗଭୀରତର ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ତଥା ଅନୁଭୂତି ଦ୍ୱାରା ସଜ୍ଞାକୁ ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ବିଷୟର ରଚନା ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ।

ଏହି ସ୍ଥିତିଟି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରିଲେ କଠୋର ଅଭିନବେଶର କୌଣସି ସାଧନା ସାଧାରଣତଃ ଆଉ ଆଦୌ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ନାହିଁ ବୋଲି ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ସେତେବେଳେ କେବଳ ଇଚ୍ଛାର ଏକ ସ୍ପେଚ୍ଛାପ୍ରେରିତ ଓ ମୁକ୍ତ ଅଭିନବେଶ* ଫଳପ୍ରତି ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକି କେବଳ ଆପଣାର ଇଙ୍ଗିତଗୁଡ଼ିକୁ ଜଣାଇବା ଲାଗି ହିଁ

---

* ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଅମ୍ଳ-ପରୀକ୍ଷା ଯୋଗ ବିଷୟରେ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା, ସେତେବେଳେ ଅଧିକ ବସ୍ତୁତ ଭାବରେ ଏହି ବିଷୟଟିର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜୀବନାକୁ କାମରେ ଲଗାଇଥାଏ, ଆମର ଜନ୍ମତର ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଆଲୋକ ଦାନ କର ପାରିବାକୁ ତାହା ଜୀବନାର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇଥାଏ । ଆମର ଏହି ଦେହଗତ ସତ୍ତା, ଆମର ଏହି ପ୍ରାଣଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ, ଆମର ହୃଦୟସ୍ଥ ତଥା ମନ ସେହି ନାଶଉ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କର ଆଣୁଥିବା ପରମ ଦିବ୍ୟଭାର ରୂପାୟନଗୁଡ଼ିକ ଅନୁସାରେ ଆପଣାକୁ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂତନ କର ଗଢ଼ନ୍ତୁ ବୋଲି ସେତେବେଳେ ଏହି ଇଚ୍ଛା ଜଦ୍ ଧରି ବସିବ । ଆମ ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଏବଂ ବଶୁକି ଅନୁସାରେ ସେମାନେ ଶୀଘ୍ର ଅଥବା ମନ୍ଥର ଗତିରେ ଏବଂ ଅଳ୍ପ ଅଥବା ଅଧିକ ଫଳାଫଳର ସହିତ ହେଉଥିବେଳେ ସେଇ ଇଚ୍ଛାର ବିଧାନଟିକୁହିଁ ମାନିନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବେ, ତାହାର ଜୀବନାଗତ ଇଙ୍ଗିତଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ମାନିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବେ, ଯାହାଫଳରେ କି ନ୍ତମେ ପରିଶେଷରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାର ଜ୍ଞାନହିଁ ଆମର ଚେତନାଟିକୁ ତାହାର ସାବତୀୟ ସକଳ ଭୂମିରେ ଆସି ଅଧିକାର କରିନେବ ଏବଂ ପ୍ରାଚୀନ ବୈଦିକ ସାଧକମାନେ ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ କର ପାରିଥିଲେ, ଆମର ଏହି ମନୁଷ୍ୟ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମି ଉପରେ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାର ପ୍ରତିରୂପଟିର ନିର୍ମାଣ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ସମସ୍ତ ଯୋଗ ଲଗି ଏହାହିଁ ହେଉଛୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତମ ସାଧନା, ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସାଧନା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଞ୍ଚମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ବିଷୟତ୍ୟାଗ

ବଶୀକରଣ ଓ ଅଭିନବେଶ ଦ୍ୱାରା ଆମ ସଶ୍ମର ସକଳ ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଓ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ରଖିବାକୁ ଯଦି ଯୋଗଶସ୍ତ୍ରର ଦକ୍ଷିଣବାହୁ ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ତେବେ ବିଷୟତ୍ୟାଗକୁ ତାହାର ବାମବାହୁ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ସାଧନା ଅର୍ଥାତ୍ ଭାବାତ୍ମକ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆମ ଭିତରେ ବିଷୟଗତ ସତ୍ତ୍ୟ, ସଶ୍ମଗତ ସତ୍ତ୍ୟ, ଜ୍ଞାନର ସତ୍ତ୍ୟ, ପ୍ରେମର ସତ୍ତ୍ୟ ତଥା ଯାବତୀୟ କର୍ମର ସତ୍ୟକୁ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଆଣି ସ୍ଥାପିତ କରି ଦେଇଥାଉ ଏବଂ ଏହିଗୁଡ଼ିକୁ ଆମର ପ୍ରକୃତିକୁ ଆଦୋଳ ଧରିବା ଓ ବିକୃତ କରି ପକାଇବା ନାନା ମିଥ୍ୟାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଥାଉ । ଏବଂ ବିଷୟତ୍ୟାଗ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏହି ମିଥ୍ୟାଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର କରିଯାଉ, ସେଗୁଡ଼ିକର ମୂଲକୁ ହୃତ୍‌ପାଣ୍ଡିତ କରିଦେଇ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମ ବାହୁ ଉପରୁ ଚାଡ଼ି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଲଦିଦେଇ, ଯାହାଫଳରେ କ ସେମାନେ ଆପଣାର ଅନନ୍ୟସାପ୍ତତା, ପ୍ରତିବୋଧ ଏବଂ ପୂନରୁତ୍ଥିତ ଦ୍ୱାରା ଆମ ହୃଦ୍ୟ ଜୀବନଯାପନର ସୁଖୀ ଓ ସୁଷମ ବାତାବରଣରେ ଆଉ ପ୍ରତିବନ୍ଧକରୂପେ ଆଦୌ ବାଧା କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଆମର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧିରେ ବିଷୟତ୍ୟାଗ ହେଉଛି ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ ।

ଏହି ବିଷୟତ୍ୟାଗ କେଉଁପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହେବା ଉଚିତ ? ସ୍ୱଭାବତଃ ତାହା କେତେ ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ କେଉଁଭଳି ଭାବରେ ଏହାର ପ୍ରସ୍ତୋଗ ହେବା ଉଚିତ ? ବୃହତ୍ତର ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକର ଶିକ୍ଷା ଏବଂ ଗଭୀର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତି ରହିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଅନୁମୋଦନ କରି ଆସିଥିବା ଏକ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପରମ୍ପରା ଆମକୁ ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି କହିଆସିଛୁ ଯେ ଏକ ଫଳସ ଓ ଶୃଙ୍ଖଳା ଭିତରେ ବିଷୟତ୍ୟାଗକୁ ଯେ କେବଳ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଫଳତା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ହେବ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ପୂର୍ବନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଚରମଲକ୍ଷ୍ୟ ତା ସାଧନରୂପେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ତଥା ଆମର ଏହି ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନଆସିପାରିବା ଯାଏ ବିଷୟତ୍ୟାଗର ସାଧନା କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ, ଅଦ୍ଭୁତ ଓ ପ୍ରଭାବସମ୍ପନ୍ନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମ୍ପରାସୃଷ୍ଟିର ବକାଶ ପଛରେ ଏକାଧିକ ଅନେକ କାରଣ ରହିଛି । ଆମର ଏହି ପୃଥିବୀରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି ରହିଛୁ ଏବଂ ସେଥିରେ ଆମେ ଯେପରି ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛୁ, ତାହାର ଆବର୍ଜନାମୟ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକୃତ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନଯାପନର ପ୍ରକୃତିରେ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ମୌଳିକ ପରସ୍ପରବିରୋଧ ରହିଛି, ଏହା ପଛରେ ପ୍ରଥମତଃ ସେହି ଚାଲିଚଳର କାରଣଟି ରହିଛି । ଏବଂ ଏହି ବିରୋଧଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରରୋଚନା ପାଇ ଆମେ ଏହି ଜାଗତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଛାଡିଚାଲିବାକୁ ଏକ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି କହି ତାହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବର୍ଜନ କରି ଆସିବାକୁ ବେଶ୍ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଛୁ; ସେହି ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆମେ ଆତ୍ମାର ଏକ ପାଗଳାମି ବୋଲି କହିଛୁ, ଏକ ବିକୃତାତ୍ମକ ଓ ଦୌରାତ୍ମ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱପ୍ନ ବୋଲି କହିଛୁ ବା ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ତାହାକୁ ଏକ ନାନାଭାବେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ, ତାହାରୁ ରୁଚିକର ବୋଲି ବୋଧ ହେଉଥିବା ପ୍ରାପ୍ତି ମୂଲ୍ୟାୟନ ଉପଯୋଗିତାରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ । ଅଥବା ଏହି ଫସାରକୁ ଆମେ କେବଳ ଏହି ପୃଥିବୀରହିଁ ଏକ ବ୍ୟଙ୍ଗ୍ୟ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛୁ, କେବଳ ଏକ ଦେହସଂସ୍ପର୍ଶୀୟ ବ୍ୟଙ୍ଗ୍ୟ ବା ସଇତାନର ବ୍ୟଙ୍ଗ୍ୟ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛୁ । ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିବା ଓ ଦ୍ରବ୍ୟାତ୍ମକ ଦ୍ୱାରା ଆକୃଷ୍ଟ ହେଉଥିବା ଜୀବାତ୍ମା ଲାଗି ଏହାକୁ କେବଳ ଏକ ପରୀକ୍ଷାସ୍ଥଳ ବୋଲି ମାନନେଇଛୁ, କେବଳ ଏକ ପ୍ରସ୍ତୁତିକ୍ଷେତ୍ର ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ, କିମ୍ବା ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ତାହାକୁ ସେହି ପରମ ସଂକାନ୍ତିର ଏକ ମଲା ବୋଲିହିଁ ଦେଖିଛୁ, ନାନା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ପ୍ରତ୍ୟୁଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଏକ ଜାଡ଼ା ବୋଲି ଭାବନେଇଛୁ, ଯେଉଁଥିରେ ବ୍ୟାପୃତ ରହି ସେ ଅବଶେଷରେ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ଓ ତା'ପରେ ଖେଳଟିକୁ ସାଙ୍ଗ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ପୁନଶ୍ଚ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମୋକ୍ଷଲାଭ ସକାଶେ ଆତ୍ମାର ଯେଉଁ ଚେଷ୍ଟାଟି ରହିଛୁ, ଏହି ଫସାରଭୂମିର ଯାବତୀୟ ଶ୍ରମ ଓ ସଂଗ୍ରାମ ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ କ୍ଲିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହି ନଥିବା ଏକ ଅମିଶ୍ର ଆନନ୍ଦ ଓ ଶାନ୍ତିମୟତାର କୌଣସି ଦୂରତର ଅଥବା ଦୂରତମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସ୍ୱଲ୍ପଯାଇ ନଷ୍ଟ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରହିଛୁ, ସେଇଟିକୁ ଆମେ ଏକ ଦ୍ୱିତୀୟ କାରଣ ବୋଲି କହିବା । ଅଥବା ଏହି କାରଣଟିକୁ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଲିଙ୍ଗନର ପରମାଣୁଭୂତରୁ ପୁଣି ଶ୍ରମ ଏବଂ କର୍ମର ଏହି ଜନ୍ମତର ଖେଳଟିକୁ ବାଡ଼ୁଡ଼ି ଆସିବା ଲାଗି ଆତ୍ମାର ଅନିଚ୍ଛୁକତା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା । ମାନ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭବ ସହିତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହାର କେତେକ ଅନ୍ୟ ସ୍ତ୍ରରର କାରଣ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ । କର୍ମ ତଥା ନିସ୍ପାର ଏହି ଜୀବନଟିକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧିର ଜୀବନଟି ସହିତ ଏକତ୍ର ଗଅଁଠାଇ ରଖି ପାରିବାର ପ୍ରଭୁତ ଆତ୍ମାବଳମ୍ବନତାଟିକୁ ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଯେପରି ଖୁବ୍ ଜୋର୍ରେ ଅନୁଭବ କରିଥାଉ ଓ ବ୍ୟାବହାରିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ଯେଉଁ ପ୍ରମାଣ ପାଇଥାଉ, ତାହାକୁ କି ଆମେ ବଡ଼ ଇଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନ୍ତରଞ୍ଜନ ଜଣେ ବଡ଼ାଇ ଦେଇଥାଇ, ତାକୁ ସଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ କାରଣ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଅଥବା, ବିଷୟର ତ୍ୟାଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା କିଂବା ବିଷୟତ୍ୟାଗରେ ସ୍ଥିତିକୁ ଲଭ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଧ୍ୟ ମନ ଏକ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରିବାର ଅବସର ପାଇଥାଏ; ବସ୍ତୁତଃ ଆମର ମନ ଯେତେବେଳେ ସାଧାରଣରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହୋଇପାରେ ବା ଯାହା ବିଷୟରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସେଥିରେ ସେ ଏଉପ୍ରକାର ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରିବାର ବେଶ୍ ଏକ ଅବସର ପାଇ ଯାଇଥାଏ । ପୁଣି, ଏହି ଫସାର ପ୍ରତି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟଦାସ୍ୱନାର ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଏକ ଉଦାସୀନ ଭାବ ପୋଷଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ସମୟରେ ଶାନ୍ତ ଓ ସୁନ୍ଦର ଏକ ବୋଧ ସଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଅନୁଭବ କରିଯାଇଥାଏ । ଯେଉଁ ଦୁଃଖଭାଟି ସକାଶେ ମନୁଷ୍ୟ କୌଣସି ଏକ ଫନ୍ଥାନ ପ୍ରତି ପଦାର୍ପଣ ହୋଇ ରହେ, ଏହି ଅଭାବାତ୍ମକ ବସ୍ତୁରୂପୀ ଶ୍ରମସ୍ୱୀକାର ଦ୍ୱାରା ପଦାର୍ଥଭୁକ ହୋଇ ଆତ୍ମାକୁ ଯେଉଁ ବରନ୍ତ ଓ ନୈରାଶ୍ୟର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ହୁଏ, ମରଣ ଏବଂ ଜନ୍ମର ଏହି ଜଟ୍ୟାଘୂର୍ଣ୍ଣିନର ଶ୍ରମକାସ୍ୱ ଚକ୍ରଟିରୁ ଆମେ ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଜୀବରେ ନଷ୍ଟ ହେଲ ଲଭ କରି ପାରୁଥିବା ପର୍ଯନ୍ତ ପଛରେ ରହିପି ସେହି ଅବଦ୍ଧ ଭିତରେ ରହି ପାଇଥିବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ହେଉଥିବ, ସେବିଷୟରେ କୌଣସି ବ୍ୟସ୍ତତା ପ୍ରକାଶ କରୁ ନଥିବା ଯେଉଁ ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ଆମକୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଅଧିକାର କରିବାକୁ ଆସେ ଓ ଜୀବନର ଜର୍ମନିଷଣଗ୍ରସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟସମୂହଟିର ସ୍ତରରୁ ଉତ୍ଥିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା କରୁଣ ନନ୍ଦନ ପ୍ରତି ଯେଉଁ ଉଦାସୀନତା ଦେଖା ଦେଇଥାଏ, ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଆମେ ସବୁଗୁଡ଼ିକ ସଧ୍ୟରେ ନମ୍ନତମ ବା ନିକୃଷ୍ଟତମ କାରଣ ବୋଲି କହିବା ।

ସମସ୍ତ ଗୋଟର ଜଣେ ସାଧକ ଲଗି ଏହିସବୁ କାରଣ ସଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିକର ସଧ୍ୟ କୌଣସି ଔଚତ୍ୟ ନାହିଁ । ଦୁଃଖଭୋଗ ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥପରତାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦୁଇଟି ଆପଣାର ଉପରେ ବେଶରେ ଓ ଜୀବରେ ଯେତେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବୋଲି ମନେ ହେଉଥିଲେ ସଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ତା'ର ଆଦୌ କିଛିହେଲେ କରିବାକୁ ନାହିଁ । ଏକ ଉଦ୍ୟ ବଳ ଏବଂ ସାତ୍ତ୍ୱସ, ଏକ ଉଦ୍ୟ ସଂବେଦନଶୀଳତା ଓ ସହାନୁଭବ ହେବାର ଇଚ୍ଛା,—ଏହିଗୁଡ଼ିକହିଁ ଉପାଦାନରୂପେ ତା'ର ଜୀବନଟିକୁ ପ୍ରେରିତ କରି ରଖିଥିବ; ପରନ୍ତୁ ଉଦ୍ୟସ୍ତରୁଟି କେବଳ ଏହିସବୁ ପ୍ରକୃତଭୂମିହିଁ ସେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆଲୋକ ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଏକ ପରିଧାନରୂପେ ଆପଣା ଉପରେ ଗ୍ରହଣ କରି ରହିଥିବ । ସଂସାରରୂପୀ ସେହି ବୃହତ୍ ଚକ୍ରଟିର ଯାବତୀୟ ସୃଷ୍ଟିନ ତାକୁ କୌଣସିପ୍ରକାର ଅଭଙ୍ଗ ଦେବ ନାହିଁ ବା ତା' ସଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଷ୍ଟେଟଭ୍ସର ସୃଷ୍ଟି କରିବ ନାହିଁ । ଅପଣାର ଆତ୍ମଗତ ଷ୍ଟେଟରେ ସେ ସେସବୁଥିରୁ ଅନେକ ଉପରକୁ ଉଠିଯିବ, ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଦେଶରୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉଦ୍ୟ ବିଧାନଟି ବିଷୟରେ ଯଥାର୍ଥରୂପେ ଅବଗତ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଦବ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥିବ । ଦବ୍ୟ ଜୀବନକୁ ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ଇହଗତ ଜୀବନଟି ସହିତ, ଦବ୍ୟପୁରୁଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ତଥାପି ମନୁଷ୍ୟର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରଟିରେହିଁ ଜୀବନଟିକୁ ବଞ୍ଚିବା,—ଏହି ଉଭୟକୁ ସୌଷମ୍ୟବଦ୍ଧ କର ରଖିବାରେ ଯେଉଁ ସମସ୍ୟା ବା ଅସୁବିଧା ନହିତ ହୋଇ ରହିଛି, ସେ ତାହାର ସମାଧାନ କରିବା ଲଗିହିଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛି, ତାକୁ ଏଡ଼ି ଦେବା ବା ଅସ୍ୱୀକୃତ କର ରଖିବା ଲଗି ଆସି ନାହିଁ । ଏହି କଥାଟିକୁ ସେ ବେଶ୍ ଭଲ କରି ଜାଣିଛି ଯେ ସତ୍ୟ ଆନନ୍ଦ, ଶାନ୍ତିମସ୍ତତା ଏବଂ ମୁକ୍ତ ଆତ୍ମାଠାରୁ ଅନବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଦୃଢ଼ ଓ ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସ୍ଥିତରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ନରହେ, ତେବେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତିଟ ବୋଲିହିଁ କହିବାକୁ ହେବ ଏବଂ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ପଦ ବୋଲି ଆଦୌ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକ କଦାପି ଉଦାସୀନତା ଅଥବା ନିଷ୍କ୍ରିୟତା ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିବେ ନାହିଁ, ମାନ ଏହିଠାରେହିଁ ସକଳ ଇଚ୍ଛା, ସକଳ ଧାବନ ଏବଂ ସକଳ ପ୍ରଗ୍ରାମରେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ଦଣ୍ଡାସ୍ୱମାନ ରହିପାରିବେ; ସେଗୁଡ଼ିକ ଏହି ସଂସାରର ଆନନ୍ଦ ଅଥବା ଦୁଃଖଭୋଗ କୌଣସିଟି ଦ୍ୱାରା ଦୂଷିତ ହୋଇ-ପଡ଼ିବେ ନାହିଁ । ଏହି ମନୁଷ୍ୟ-ସଂସାରରେ ରହି ସେହି ଦବ୍ୟ ଭଗବତ୍ ପ୍ରେମର ବୋଲ ମାନୁଛି ବୋଲି ଦବ୍ୟ ଆଲିଙ୍ଗନ ଦ୍ୱାରା ଆବେଷ୍ଟିତ ହୋଇ ରହିବାର ପରମାନୁଭୂତିଟି ତାକୁ କଦାପି ପରତ୍ୟାଗ କରି ଯିବ ନାହିଁ । ଅଥବା, ସାମସ୍ୱିକ ଭାବରେ କେତେବେଳେ ସେଇଟି ତାହାଠାରୁ ଅପସୃତ ହୋଇ ଯାଉଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ତଥାପି ଆପଣାର ଅଭୀପ୍ସାଟି ଦ୍ୱାରା ସବଦା ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିଥିବ ଯେ କେତଳ ତାକୁ ଆଡୁର ବେଶୀ ପରଖି ଓ କଷି ଦେଖିବା ଲଗିହିଁ ଏପରି ହେଉଛି ଏବଂ ଏହାର ଫଳରେ ଦବ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାରର ତା'ର ଆପଣା ପଥଟିରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ତା' ଦେହରୁ ଖସି ତଳକୁ ପଡ଼ିଯାଉଛି । ଏକ ମନୁଷ୍ୟଜନ୍ମଗତ ତତ୍ତ୍ୱାର୍ଥତାର ଆବଶ୍ୟକତା ବ୍ୟତୀତ ସେ ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରୂପରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମୋକ୍ଷକୁ କଦାପି ଲେଉଡ଼ିବାକୁ ଯିବ ନାହିଁ; ଯିବ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ରହିଛି, ସିଏ କଦାପି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଘଟାଇ ପାରିବ ନାହିଁ,—ଏହି କାରଣରୁହିଁ ସେ ନିଜର ମୁକ୍ତି ଲେଉଡ଼ିଥିବ । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥାଟିକୁ ଏକ ସତ୍ୟରୂପେ ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ସକାଶେ କେବେହେଲେ କୌଣସି କଥା ଆଦୌ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନାନା ଆନନ୍ଦସମ୍ଭୋଗର କୌଣସି ସ୍ୱର୍ଗ ଲଗି ତା' ମନରେ ଆଦୌ ବ୍ୟାକୁଳତା ନଥିବ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦୁର୍ଗତିଭୋଗର କୌଣସି ନର୍କର କଳ୍ପନା ତା' ମନରେ କୌଣସି ଭୀତି ଆଣି ଦେଇ ନଥିବ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ଏବଂ ଏହି ସଂସାରର ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ଯଦି କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବା ବଦ୍ଧେଧ ରହୁଥାଏ, ତେବେ ସେହି କାବଧାନଟି ଉପରେ ଏକ ସେରୁ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଲଗିଥିଁ ସେ ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହୁଛୁ, ସେହି ବଦ୍ଧେଧକୁ ଏକ ସୌଷମ୍ୟରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଦେବାକୁଥିଁ ସେ ଏଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହୁଛୁ । ଯଦି ଏହି ଜଗତ କେବଳ ଦେହସ୍ୱଂସ୍ୱତା ଏବଂ ସଇତାନର କଚଳଚ୍ରତ୍ର ହୋଇ ରହୁଛୁ, ତେବେ ତାହାର ଏକ ଅଧିକତର କାରଣରୂପେଥିଁ ଏଠାରେ ସେହି ଅମୃତସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହୁଛୁ, ଯେଉଁମାନେ କ ତାହାକୁ ଶ୍ରଶ୍ୱରଙ୍କ ଲଗି ଜୟ କରି ନେଇ ଆସିବେ । ଏହି ଜୀବନ ଯଦି ଏକ ପାଗଲତା ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଏଠାରେ ଜୟୁତ ଜୟୁତ ଏପରି ଆହା ରହିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଲଗି କ ଦିବ୍ୟ ଚେତନର ସେହି ଆଲୋକଟିକୁ ଏଠାକୁ ଅବଶ୍ୟ ବହୁନ କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ଏହା ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ସ୍ୱଷ୍ଟେଟିରେ ତାହା ଏତେ ଅଧିକଫଙ୍ଗ୍ୟକ ସ୍ୱପ୍ନାବିଷ୍ଟ ବା ସ୍ୱପ୍ନସ୍ରଷ୍ଟା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଲଗି ତଥାପି ସତ୍ୟରୂପେ ପ୍ରତୀତ ହେବାରେ ଲଗିଛୁ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ କ ଏହିସବୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱପ୍ନମାନ ଦେଖି ଶିଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ଅଥବା ସେମାନଙ୍କର ଏହି ସ୍ୱପ୍ନଟିକୁ ଭଙ୍ଗିଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି ଜୀବନ ଯଦି ଏକ ମିଥ୍ୟା ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ମିଥ୍ୟାଗ୍ରସ୍ତକୁ ସତ୍ୟର ଆସ୍ୱାଦନ ଆଣି ଦେଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଫସାରରୁ ପଳାଇ ଯିବାର ଆଲୋକତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟି ଦେଖାଇବା ଦ୍ୱାରାଥିଁ ଆମେ ଏହି ଫସାରକୁ ପ୍ରକୃତରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବା ବୋଲି ଯଦି କୁହାଯାଏ, ଆମେ ତଥାପି ସେହି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପୃଥିବୀକୁ କଦାପି ତ୍ରହଣ କରିପାରିବା ନାହିଁ; କାରଣ ବୃହତ୍ତ୍ ଅବତାରମାନଙ୍କର ପ୍ରତିପକ୍ଷୀସ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟି ଆମକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଇଦେଇ ଯାଉଛୁ ଯେ ଏହି ଫସାରର ଜୀବନଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି ଅଛୁ, କେବଳ ସେଇଟିକୁ ବର୍ଜନ କରି ଆସିଲେ ଯେ ଆମେ ଫସାରକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବା, ସେକଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ; ମାତ୍ର ଏହି ଫସାରକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ଓ ତାହାକୁ ଅତ୍ତର ଉପରକୁ ଉଠାଇନେଇ ମଧ୍ୟ ଆମେ ତାହାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବା, ତୁଏତ ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବା । ଏବଂ ଏହି ଫସାର ଯଦି ସେହି ପରମ ସଂଗଉଙ୍କର ଏକ ଲୀଳାଥିଁ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଆମେ ସୁଯୋଗ୍ୟତା ତଥା ସାହସ ସହିତ ସେହି ଲୀଳାରେ ଆମ ଜଜର ଅଂଶଟିକୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ରହଣ କରିବା, ଆମର ଦିବ୍ୟ କ୍ରୀଡ଼ାସହଚରଙ୍କ ସହିତ ସେହି କ୍ରୀଡ଼ାରେ ଜଳେ ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରି ଶିଖିବା ।

ମାତ୍ର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥା ହେଉଛୁ ଯେ, ଜାଗତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବା ଜୀବନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସାଧନ କରିବାରେ ଉପଦାନ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ଦୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗିପାରିବା ପାଇଁ ଆମ ଭିତରେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥିବ, ଏହି ଫସାରଟି ବିଷୟରେ ଆମେ ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିରି ପୋଷଣ କରିଥିଛୁ, ସେଇଟି ଅନୁସାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମେ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫସାରଟିକୁ ତ୍ୟାଗ କର ଆଦୌ କୁଆଡ଼େ ଘୁଲିଯାଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ଏହି ଜଗତକୁ ଆମେ ସଇତାନର ଏକ ଉଦ୍ଭାବନ ବୋଲି ଦେଖୁ ନାହୁଁ ଅଥବା ଆତ୍ମାର ଏକ ଆସୁରଭ୍ରମ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଦେଖୁ ନାହୁଁ; ଏହାକୁ ଆମେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କରହିଁ ଗୋଟିଏ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ଦେଖୁଛୁ । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏହା ଏକ ଜନ୍ମବଦ୍ଧ ଓ ପରିଣାମଗତ ଶବଦ୍ଧିନଶ୍ୱରିଷ୍ଟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇଥିବାରୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହାର କେବଳ ଆଂଶିକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିହିଁ ହୋଇପାରିଛୁ । ତେଣୁ ଆମ ଲାଗି ଜୀବନକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାର କଦାପି ଜୀବନର ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଫସାରତ୍ୟାଗକୁ ଫସାରସର୍ଜନାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୋଲି କଦାପି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ପାରିବାର ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ଆମେ ସାଧନା କରୁଛୁ ସତ, ମାତ୍ର ଆମର ସେହି ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ସକଳ ମନୁଷ୍ୟ ସହିତ ରହିଥିବା ଆମର ଏକତ୍ୱଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ନିଷ୍କଳୁଷ ଭାବରେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାର ଆହ୍ୱାନଟି ମଧ୍ୟ ସର୍ନ୍ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଓ ଆମେ କଦାପି ଦୁଇଟିଯାକକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ କାଟି ଅଲଗା କରିଦେଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ଧର୍ମର ଭାଷାରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଆମେ ଏକାଧାରରେ ମାନବପୁତ୍ର ବୋଲି କହି ମଧ୍ୟ ପାରିବା ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟତ୍ୱର ଉପଲବ୍ଧି ସକାଶେ ଦୁଇଟିଯାକ ଉପାଦାନର ସମ୍ଭବେଳେ ସମାନ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛୁ । ଅଥବା, ଏକ ଭାରତୀୟ ଭାଷାରେ ଅନୁରୂପ କର କହିବାକୁ ଗଲେ, ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ନାରାୟଣରୂପୀ ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟ ପୁରୁଷଙ୍କର କେବଳ ଗୋଟିଏମାତ୍ର ଋଶ୍ଚିରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ସେ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କର ଦେଇଛନ୍ତି, ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କର ରଖିଛନ୍ତି । ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଆମେ ଯଥାର୍ଥରେ ନର-ନାରାୟଣ ବୋଲିହିଁ କହିବା, ଏବଂ ଆପଣାର ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ସେ ଜଗଦଧିଷ୍ଠାତୃର ସେହି ପରମ ବ୍ରହ୍ମସଂଜ୍ଞକହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରୂପେ ବହନ କର ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ ।

ତେଣୁ ଆମ ଲାଗି ବିଷୟତ୍ୟାଗ କେବଳ ଏକ ସାଧନ ହୋଇ ରହିବ, କଦାପି ଏକ ସାଧ୍ୟ ବା ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ । ବିଷୟତ୍ୟାଗକୁ ଆମେ ଏକମାତ୍ର ଅଥବା ପ୍ରଧାନତମ ସାଧନରୂପେ ବି କଦାପି ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା ନାହିଁ, କାରଣ ଏହି ମନୁଷ୍ୟର ସମ୍ମୁଖରେ ପରମ ଦିବ୍ୟତ୍ୱର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧିକୁହିଁ ଆମେ ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କର ରଖିଛୁ ଏବଂ ଏହି ଭାବାତ୍ମକ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି କୌଣସି ଅଜ୍ଞାବାତ୍ମକ ବା ନେତିପ୍ରଧାନ ସାଧନ ଦ୍ୱାରା କେବେହେଲେ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସଦ୍ଭାବାତ୍ମକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପଥରେ ଯେଉଁସବୁ ଅନ୍ୟ ଉତ୍ତୁଙ୍ଗ ଅନୁଭୂତି ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଜନ୍ମକରଣ ପାଇଁହିଁ ନକାରାତ୍ମକ ଯାବତୀୟ ସାଧନ ଠିକ ସେହିପ୍ରକାରେ ସହାୟକ ହୋଇପାରିବ । ଆମର ଉପସ୍ଥିତ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରୁ ଯାହାକିଛି ଉଣା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇଥିବ ଅଥବା ସାଙ୍ଗାଳନ୍ତୁ ତାହାର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରୁଥିବ, ଆମକୁ ସେହିଗୁଡ଼ିକରହିଁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଫପୁର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ସାଙ୍ଗାଳନ୍ତୁ ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରୁ ଊଣା ହୋଇ ରହୁଥିବ ଅଥବା କେବଳ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ତାହାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଥିବ, ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ କ୍ରମଶଃ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଭାବରେ ତ୍ରୁଟି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଫସାରସ୍ଥ ଆମର ଜୀବନ ଲଗି ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ଆସକ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ; ଏବଂ ଯଦି ସେପରି କୌଣସି ଆସକ୍ତି ରହିଥାଏ, ତେବେ ଆମକୁ ତାହାର ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ, ଫପୁର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ଅପର ପକ୍ଷରେ ଏହି ଫସାରକୁ ତ୍ରୁଟି ପଳାଇ ଯିବା ପାଇଁ, ମୋକ୍ଷଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ସେହି ବୃହତ୍ ଆତ୍ମ-ବିଲୁପ୍ତିକି ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ଆସକ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ; ଏବଂ ଯଦି ସେପରି କୌଣସି ଆସକ୍ତି ରହିଥାଏ, ତେବେ ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଫପୁର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ପୁନଶ୍ଚ, ଆମର ଏହି ତ୍ୟାଗ ସ୍ପଷ୍ଟତଃ କେବଳ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ତ୍ୟାଗ ହୋଇହିଁ ରହିବ । ବିଶେଷ ଭାବରେ ଏବଂ ସଚ୍ଚୋଟର ତାହା ଆସକ୍ତିରହିଁ ତ୍ୟାଗ ହୋଇ ରହିବ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟତୃପ୍ତି ଓ ଦୃଢ଼ସ୍ୱର କ୍ଷେତ୍ରରେ ବାସନା ଓ କାମନାର ତ୍ୟାଗ ହୋଇ ରହିବ; ଆମ ଭାବନା ତଥା ନିସ୍ୱାର ଭୂମିରେ ଅହଂପ୍ରବୋଧିତ ଇଚ୍ଛାର ତ୍ୟାଗକୁ ବୁଝାଇବ ଏବଂ ଆମ ଚେତନାର କେନ୍ଦ୍ରରେ ଅହଂସଚେତତାର ତ୍ୟାଗକୁ ବୁଝାଇବ । କାରଣ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଗଣେଇଁ ଗ୍ରନ୍ଥି ବୋଲି କହିପାରିବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ଆମେ ଆମର ଏହି ଜନ୍ମଜାତ ପ୍ରକୃତିଟି ସହିତ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଥାଉ; ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଫପୁର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିପାରିଲେ ଆମକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିପାରିବା ଲଗି ଅଉ କେଉଁଠିହେଲେ କିଛୁ ରହିବ ନାହିଁ । ଶେଷୁ ଆସକ୍ତି ଓ ବାସନାକୁ ଗୋଟାପୁରା ବାହାର କରି ଫିଙ୍ଗିଦେବାକୁ ହେବ; ଏହି ଫସାରରେ ଏପରି କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ନାହିଁ, ଯେଉଁଥିରେ କି ଆମକୁ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ । ଧନସମ୍ପତ୍ତି ନୁହେଁ କି ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ନୁହେଁ, ଆନନ୍ଦ ନୁହେଁ କି ଦୁଃଖକ୍ଲେଶ ନୁହେଁ, ଜୀବନ ନୁହେଁ କି ମରଣ ନୁହେଁ, ବୃହତ୍ତ୍ୱ ନୁହେଁ ବା କ୍ଷୁଦ୍ରତା ନୁହେଁ, ପାପ ନୁହେଁ ବା ପୁଣ୍ୟ ନୁହେଁ, ବନ୍ଧୁ ନୁହେଁ, ନାସ୍ତି ନୁହେଁ, ସୁଖ ନୁହେଁ ଏବଂ ଆପଣାର ଦେଶ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଆପଣାର କୌଣସି ଜନ୍ମ ଅଥବା ଜନ୍ମବିତ ନୁହେଁ, ସ୍ୱର୍ଗ ନୁହେଁ କିମ୍ବା ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ନୁହେଁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା କିଛୁ ନୁହେଁ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ମଧ୍ୟ କିଛୁ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ଏହାର ଅର୍ଥ ଆଦୌ ନୁହେଁ ଯେ ଆମର ଭଲ ପାଇବା ଲଗି ଆଉ କେଉଁଠିହେଲେ କିଛୁ ରହିବ ନାହିଁ, ଆମେ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରିବା ଲଗି ବି କେଉଁଠି କିଛୁ ରହିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଭଲ ପାଇବା ଆସକ୍ତି ନୁହେଁ;

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭଲ ପାଇବାରେ ଯଦି ଅହଂବୋଧ ରହିଥାଏ, ତେବେ ତାହାହିଁ ଦ୍ୱେଷରୁ ଆସନ୍ତି । ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଆନନ୍ଦଟିର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା କଦାପି ବାସନା ନୁହେଁ, ପୁଣି ଓ ପରଳୌକିର ଏକ କ୍ଷୁଧାରେ ତାଡ଼ିତ ହୋଇ ଆପଣାକୁ ସୀମାବଦ୍ଧ କରି ରଖିବା ଓ ଅସ୍ଥିରପ୍ରାପ୍ୟ ମନେ କରିବା ଦ୍ୱେଷରୁ ବାସନା । ଆମଠାରେ ଏକ ବିଶ୍ୱଗତ ପ୍ରେମ ଅଭାବ ରହିବ; ତାହା ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିବ ଅଥଚ ଚରନ୍ତନ ଭାବରେ ପ୍ରଗାଢ଼ ହୋଇ ରହିବ । ଫଳତଃ ବାସନାଜ୍ୱାଳାର କେବଳ ବହିଃଦୃଶ୍ୟ ଏବଂ ଅଲ୍ପକାଲସ୍ଥାୟୀ ପ୍ରବଳତାଠାରୁ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକରୁ ଆମେ ଲାଭ କରୁଥିବା ଆନନ୍ଦ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନେଇ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବା ଆନନ୍ଦଟିକୁ ଆଧାର କରି ରହିଥିବ; ସେହି ଆନନ୍ଦ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ବାହ୍ୟରୂପଟିକୁହିଁ କଦାପି ଜାବୁଡ଼ି ଧରିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସେଉଁ ପରମତତ୍ତ୍ୱଟି ସେଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟରେ ନିତ୍ୟତ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ବିଶ୍ୱଜଗତର ଜଞ୍ଜାଳଜାଲ ଭିତରେ ଲିପ୍ତ ହୋଇ ନପଡ଼ି ଯାହା ତଥାପି ସମୁଦାୟ ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ ଆବୋର ଧରିଛି, ତାହା ତାହାକୁହିଁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିଥିବ ।*

ଦ୍ରବ୍ୟ କର୍ମର ମାର୍ଗରେ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସମର୍ଥ ହେବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଯେ ଆମର ଭାବନା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଅହଂପ୍ରଣୋଦିତ ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ, ସେକଥା ଆମେ ଆଗରୁ ଦେଖିସାରିଛୁ । ଦ୍ରବ୍ୟ ଜ୍ଞାନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣସମର୍ଥ ହେବାକୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଅହଂପ୍ରଣୋଦିତ ଇଚ୍ଛା ଦ୍ରବ୍ୟଲେ ମନୋଭୂମିସ୍ଥ ଏକ ଅହଂଗତତ୍ତ୍ୱାକୁ ବୁଝାଇଥାଏ ଯାହାକ ଆପଣାର ଅନ୍ତରୁଟ ଓ ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ାଜ ସହିତ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଥାଏ; ଭାବନା, ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ଇଚ୍ଛାର ଅଙ୍ଗତ ତଥା ଉପସ୍ଥିତ ରୂପାୟନଗୁଡ଼ାକ ସହିତ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଥାଏ; କାରଣ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଏହା ଆପଣାଠାରୁ ଏକାନ୍ତ ଅଭିନ୍ନ କରି ଜାଣେ ବା ଆପଣାର ଏକାନ୍ତ ନିଜର ବୋଲି ଦେଖିଥାଏ, ସେହିଗୁଡ଼ାକର ଗଠନପାଟରେ "ମୁଁକାର" ତଥା "ମୋର"ର ନାନା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଚିହ୍ନ ବୁଣିକରି ରଖେ ଏବଂ ବୁଢ଼ିଆଣୀ ଆପଣାର ଜାଲଟି ଭିତରେ ବାସ କରୁଥିବା ପରି ସେହିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରୁଥାଏ । ବୁଢ଼ିଆଣୀ ତା'ର ଜାଲଟି ଉପରେ ଯେକୌଣସି ବାହ୍ୟ ଆକ୍ରମଣକୁ ସହି ନପାରୁଥିବା ପରି ସିଏ ମଧ୍ୟ ସକଳପ୍ରକାର ବ୍ୟାଘାତ ଓ ବାଧା ପ୍ରତି ବଡ଼ ଅସହିଷ୍ଣୁ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏବଂ ଆପଣା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ବୁଢ଼ିଆଣୀର ଜାଲ ଭିତରେ ବୁଢ଼ିଆଣୀ ଆପଣାକୁ ଯେପରି ବିଦେଶୀଗତ ପରି

---

* ଜଲିଭ୍ର;—ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକରେ ଜଡ଼ିତ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ଅନନ୍ତ ହେଉଛି ଏବ ଜଣ୍ଟାମ ଓ ଜଲିଭ୍ର ଅନନ୍ତ । ତାହା ସକଳ ବାସନାରୁ ମୁକ୍ତ ଏବଂ ତେଣୁ କେବେହେଲେ ଅସକ୍ତ ନୁହେଁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବଡ଼ ଅସ୍ୱସ୍ତ ଅନୁଭବ କରେ, ସେହିପରି ତା'ର ଆପଣା ମନ ଏବଂ ଆପଣା ରୂପାସ୍ୱନଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଆଉ କେଉଁ ନୂତନ ମନ ଏବଂ ରୂପାସ୍ୱନ ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ଦାଉଡ଼ିଗଲେ ସିଏ ମଧ୍ୟ ଆପଣାକୁ ସେହିପରି ସତେଅବା ବଦେଶାଗତ ଏବଂ ଅସ୍ୱସ୍ତ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ । ଏହି ବାଛିହୋଇ ରହିବାକିକୁ ମନରୁ ଏକାବେଳକେ କାଢି ପକାଇବାକୁ ହେବ । କାହିଁକି ହୋଇ ନଥିବା କୌଣସି ମନ ଆପଣାର ସ୍ୱାଭାବିକ ଉପାଦାନ ବୋଲି ମାନି ଜଗତ ତଥା ଜୀବନ ପ୍ରତି ରହିଥିବା ସେଇଭଳି ଏକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସହିତ ଗୁଗ୍ୱଇ ଗୁଗ୍ୱଇ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଆମକୁ ଯେ କେବଳ ସେହି ସାଧାରଣ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିକୁ ଛାଡ଼ି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତା' ନୁହେଁ, ମାନ ଆମେ ଆମ ନଜ ବରଚିତ କୌଣସି ମନୋରଚନା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କଦାପି ବାଛିହୋଇ ରହିବା ନାହିଁ କଂବା ବୁଦ୍ଧିପ୍ରସୂତ କୌଣସି ବଗ୍ଗର-ବ୍ୟବସ୍ଥା, ପରବର୍ତ୍ତିନଙ୍କରୁ ଧର୍ମସ୍ଥାପର କୌଣସି ଫଗ୍ତନ ଅଥବା ନ୍ୟାସ୍ୱବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କଦାପି ବାଛିହୋଇ ରହିବା ନାହିଁ । ଆମକୁ ଯେ କେବଳ ମନ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱସ୍ୱରର ଜାଲପାଣଟିକୁ କାଢି ପକାଇବାକୁ ହେବ ତା' ନୁହେଁ, ମାନ ବୁଦ୍ଧିବାଦୀ ବସ୍ତୁରକର ସକଳ ଜାଲପାଣକୁ କାଢି ଅଡୁର ଅନେକ ଦୂରକୁ ଘୁଲିଯିବାକୁ ହେବ, ବୁଦ୍ଧି ଦେଇ ଇଶ୍ୱରଭକ୍ତି କଣାଶୁଣିବା ଓ ମନ୍ଦର ଜର୍ମାଣ କଣ ବୁଲୁଥିବା ଜ୍ଞାସ୍ଥ-ମାନଙ୍କର ଜାଲ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ବାହାରକୁ ଘୁନ୍ନ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଶବାଡ଼ମ୍ବରର ସକଳ ଜାଲଛନ୍ଦ ଏବଂ ପରମ ଧାରଣାର ସକଳ ବନ୍ଧନ କାଢି ବାହାର ସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ବା ଏଗୁଡ଼ିକ ସବୁଯାକ ଆମର ଭିତରେହିଁ ରହିଛନ୍ତି ଓ ଅସଲ ଚନ୍ନସ୍ୱ ସୃଷ୍ଟିକୁ କେତେକେତେ ରୂପାସ୍ୱନର ପାତେର ଦେଇ ଅମୁହାଁ କର ଚଖିବାର ଅପେକ୍ଷାରେ ହାକ ବସିଛନ୍ତି । ମାନ ଆମକୁ ସବୁକେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସୀମା କାଢି ବାହାର ସିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ବୃହତ୍ତରର ପ୍ରାପ୍ତି ଲଗି ଅଲ୍ପତରକୁ କାଢି ଘୁଲିଯିବାକୁ ହେବ, ପରମ ଅନନ୍ତ ଲଗି ସକଳ ଅନ୍ତବଶିଷ୍ଟତାକୁ ପରତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମକୁ ଗୋଟିଏ ଆଲୋକନରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଆଲୋକନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇସିବା ଲଗି ସବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଗୋଟିଏ ଅନୁଭୂତିରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଅନୁଭୂତିକୁ, ଆତ୍ମାର ଗୋଟିଏ ସ୍ଥିତିରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅନ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇସିବା ଲଗି ସବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେପରିକ ଆମେ ପରଶେଷରେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାର ସେହି ବ୍ୟାପକତମ ବଶ୍ୱାତ୍ମତା ତଥା ବ୍ୟାପକତମ ବଶ୍ୱମସ୍ୱତାରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବା । ଏପରିକ ଯେଉଁସବୁ ସତ୍ୟକୁ ଆମେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୃଢ଼ ଜିବରେ ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଆମେ କଦାପି ବାଛିହୋଇ ରହିବା ନାହିଁ; କାରଣ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଚୈତନ୍ୟଙ୍କର କେବଳ କେତୋଟି ରୂପାସ୍ୱନ ତଥା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାନ, ଓ ପରମ ଅନଙ୍ଗଚମାସ୍ୱ ଆପଣାକୁ କୌଣସି ରୂପ କଂବା ଅଭ୍ୱବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ସୀମାବଦ୍ଧ କର ରଖିବାକୁ କଦାପି ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ସ୍ତରରେ ରହିଥିବା ଯେଉଁ ପରମ ଶକ୍ତି ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ପ୍ରତାପଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ବହନ କରୁଥିବା ଜୀବନାଟିର ସ୍ୱଳାସ୍ୱ କୌଣସି ଅର୍ଥ ଅଥବା କୌଣସି ଆଲେକଟି ମଧ୍ୟରେ କେବେହେଲେ ସୀମାବଦ୍ଧ କର ରଖେ ନାହିଁ, ଆମକୁ ସବଂଦା ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚତ କର ରଖିବାକୁ ହେବ ।

ମାନ ଆମର ଅହଂଗତତାକୁହିଁ ଆମେ ସକଲ ପ୍ରତିରୋଧର କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥଳ ବୋଲ୍ କାଣିବା, ତାହାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ଛଦ୍ମରୂପର ଆବାସ ପର୍ଯନ୍ତ ତାହାର ଅନୁଧାବନ କରିବା ଏବଂ ସେଠାରୁ ତାକୁ ଟାଣି ବାହାର କର ତାହାର ନପାତ କରିବା । କାରଣ ତା'ର ଛଦ୍ମରୂପଗୁଡ଼ିକର ଆଦୌ କୌଣସି ସୂମାଣ କର ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ଆତ୍ମଗୋପନ କର ରହିବା ଲଗି ଯେଉଁଠି ଏତେଟିକଏ ଜାଗା ମିଳିବ, ସିଏ ସେଠି ମଧ୍ୟ ଯାଇ ଲଟକ ରହିବାକୁ ବାହାରିବ । ସତ୍ୟର୍ଥପରତା ଓ ଉଦାସୀନତା, —ଅନେକ ସମସ୍ୱରେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ସେହି ଅହଂଗତତାର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଫଲଦାସ୍ୱକ ଛଦ୍ମବେଶ ବୋଲ୍ କହିପାରିବା । ଏବଂ ଏହିପର ଏକ ଛଦ୍ମବେଶରେ ସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ବେଳେ ତାହା ତାହାକୁ ଖୋଜ ବାହାର କରିବା ଲଗି ନସ୍ୱୋଜତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଦବ୍ୟ ଗୁପ୍ତଚରମାନଙ୍କର ଗୋଟାସୁଦ୍ଧା ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ମଧ୍ୟ ସାହସର ସହିତ ଉତ୍ପାଟନ୍ କ୍ଷ ହୋଇ ଡେଇଁବାକୁ କେବେହେଲେ ପଶ୍ଚାତ୍ପଦ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ପରସ୍ଥିତିରେ ପରମ ଜ୍ଞାନର ବଧାନଟିହିଁ ଆମର ସହାସ୍ୱକ ହୋଇପାରିବ; ଆମର ମର୍ମଗତ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗିମଟିରେ ଏହିସବୁ ଭେଦ ଓ ପାର୍ଥକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଆମର ପ୍ରକୃତରେ କଛୁହେଲେ କରିବାକୁ ନଥାଏ, କାରଣ ସେଠାରେ କୌଣସି 'ମୁଁ' ନଥାଏ କଂବା କୌଣସି 'ତୁମେ' ମଧ୍ୟ ନଥାଏ, କେବଳ ସେହି ଏକ ଦବ୍ୟ ଆତ୍ମାହିଁ ସକଲ ଘଟ ବା ଦେହରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ବ୍ୟକ୍ତ ତଥା ସମସ୍ଥି ଉଭସ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସମାନତ୍ୱରେ ରହିଥାଏ; ଏବଂ ସେହି ସତ୍ୟଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା, ସେହି ସତ୍ୟଟିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା, ତାହାର ସେବା ଲଗି ଆପଣାକୁ ନସ୍ୱୋଜତ କର ରଖିବା ଏବଂ ତାହାକୁ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା;—କେବଳ ଏହାଗୁହିଁ ସାଧାରଣତଃ ମୂଲ୍ୟ ବା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ଆତ୍ମ-ପରତର୍ପଣ ଓ ପରମ୍ପରପରତା, ଉପଭୋଗ ଓ ଉଦାସୀନତା;—ଏଗୁଡ଼ିକ ଆଦୌ ଅସଲ କଥା ନୁହନ୍ତି । ସେହି ପରମ ଆତ୍ମାର ଉପଲବ୍ଧି, ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ପରତର୍ପା ଯଦି ଆମଠାରୁ ଏପର ଏକ କାର୍ଯର ଦାବି କରିବାକୁ ଆସେ ଯାହାକି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଆଖିରେ ଏକ ଅହଂବାଦୀ ଅର୍ଥରେ କେବଳ ଆତ୍ମପରତର୍ପା ବା ଆତ୍ମପ୍ରତିଷ୍ଠା ବୋଲ୍ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ ଅଥବା କେବଳ ଅହଂପ୍ରେରତ ସମ୍ଭୋଗ ବା ଆତ୍ମ-ଅପତସ୍ୱ ବୋଲ୍ ମନେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଆମକୁ ତଥାପି ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାହାର ଲୋକମାନଙ୍କର ମତ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ନହୋଇ ଆମକୁ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରିଚାଳିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମ ପରିବେଶର ପ୍ରଭାବଟି ଅନେକ ସମୟରେ ଅତିଶୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଆମ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ତାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଆମକୁ ଦେଖିଥିବା ଆଖିଟି ଲିଭି ଯାହା ସବୁଠାରୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଓ ରୁଚିକର ଦିଶିବ, ସ୍ପାସ୍ମ ବଡ଼ ଅସତେଜ ଭାବରେ ଆମେ ସେହିଭଳି ଏକ ପରିଚ୍ଛଦକୁହିଁ ଅଧିକ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ମନେ କରିଥାଉ ଓ ସେଇଟିକୁହିଁ ପିନ୍ଧିଥାଉ ଏବଂ ଭିତରେ ଥାଇ ଆମକୁ ଦେଖିଥିବା ଆଖିଟି ଉପରେ ଆମେ ଗୋଟିଏ ପର୍ଦ୍ଦା ପକାଇଦେଉ । ସତେଅବା ତାହା ଦ୍ୱାରା ଚାଲିତ ହେଲପରି ଆମେ ଡାଇନ୍ଦ୍ୟର ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରି ରଖୁ, ଅଥବା ସେବାର ଭିତ ଦ୍ୱାରା ଆବୃତ କରି ପକାଇ ଦଂବା ଏତ ଉଦାସୀନ ଭାବ ଓ ବିଷପ୍ରତ୍ୟାଗର ଏବଂ ଏକ ନିଖୁଣ ସନ୍ତୁଳନର ବାହ୍ୟ ନାନା ସନ୍ତ୍ରକ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ବସନ ଗୁଡ଼ାଇ ସଜାଇରଖୁ; କାରଣ ପରମ୍ପରା ଏବଂ ଲୋକମତ ଆମଠାରୁ ତାହାହିଁ ଦାବି କରୁଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେହିଁ ଆମେ ଆମର ପରିବେଶଟି ଉପରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଚମତ୍କାର ଭାବରେ ଏକ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବାକୁ ବେଶ୍ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଉ । ମାତ୍ର ଏଗୁଡ଼ାକ ତେବଳ ବୃଥା ଦମ୍ଭ ଓ ବଭ୍ରମ ବ୍ୟଞ୍ଜକ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ତୁ ଏତ ଏହିସବୁ ବିଷପ୍ରତ୍ୟୟର ଏକ ଆଭରଣ ପିନ୍ଧି ବିଚରଣ କରିବାକୁ ଆମେ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିଥାଉ, କାରଣ ତାହାହିଁ ଆମ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ପରିଚ୍ଛଦ ବୋଲି ସ୍ୱାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପାରେ; ମାତ୍ର ତାହା ସେପରି ସ୍ୱାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ବ ନପାରେ । ତାହାର ଆଡ଼କୁ ଦେଖିଥିବା ମନୁଷ୍ୟର ଆଖି ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ଦେଖେ ନାହିଁ, ଭିତରେ ରହି ଦେଖିଥିବା ଆଖିହିଁ ସବୁକିଛି ଦେଖିଥାଏ ।

ଏଠାରେ ଅହଂଗତଭାରୁ ସେଇଁ ମୁକ୍ତିକୁ କାମ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ତାହାର ଉପଦେଶରେ ତାହାକୁ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିଷୟ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଯାଇଛି । ଆପଣା ବଳର ଏକ ଅହଂଗତ ଅଭିମାନ ନେଇ ଅର୍ଥାତ୍ ଛତିସ୍ୱର ଅଭିମାନ ନେଇ ଅର୍ଜୁନ ସମରରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେଇଛି ଏବଂ ଦୁର୍ବଳତାରୁ ବିପନ୍ନତ ଅହଂବୋଧଟି ଦ୍ୱାରା ସେ ସମର ପ୍ରତି ବିମୁଖ ହୋଇପଡ଼ୁଛି । ଏକ ସଙ୍କୁଚତ ଭାବ, ବରତ୍ତ ଏବଂ ମନକୁ ଅଧିକାର କରି ପକାଇଥିବା ଏକ ମିଥ୍ୟା କୃପାଳୁତ୍ୱର ଦ୍ୱାରା, ଆପଣାର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟଗତ ସତ୍ତ୍ୱ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ଅହଂଗତ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା ଦ୍ୱାରା ସେ ସମର କରିବାକୁ ବିମୁଖ ହେଉଛି; ସେଇଁ ଦବ୍ୟ ଫଳେଦନଶୀଳତା ତାଡୁରେ ବଳ ଅର୍ଜିବାର ଏବଂ ଜ୍ଞାନକୁ ନର୍ମଳ କରିବାର, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅର୍ଜୁନ ସେଇଟି ଦ୍ୱାରା ଆଦୌ ପରିଚ୍ଛଳିତ ବା ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେଉ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ତାହାର ଏହି ଦୁର୍ବଳତା ତ୍ୟାଗ ଓ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଧର୍ମର ପଶ୍ଚାଦ୍ଦ ପିଛା ତା' ପାଖକୁ ଆସୁଛ : "ଉକ୍ତ ଦ୍ୱାରା କଲଙ୍କିତ ଏହିସବୁ ସମ୍ଭୋଗ ଓ ଫଲଲାଭ ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ଭିକାରର ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ଅଧିକ ଶ୍ରେସ୍ୱସ୍କର ହେବ । ମୁଁ ଏହି ପୃଥିବୀର ରାଜପଣ କାମନା କରେ ନାହିଁ, ନା—ମୁଁ ଦେବତ୍ୱଜ୍ୟର କାମନା ବି କରେ ନାହିଁ ।" ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଦୁଏତ କହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବା, ଅର୍ଜୁନର ଗୁରୁ ପ୍ରକୃତରେ କେଡ଼େ ନବୋଧ ଯେ ସେ ଶିଷ୍ୟର ଏହି ମାନସିକ ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ଗ୍ରହଣ ବି କଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ସେହି ବହୁଳ ବାହ୍ୟଙ୍ଗରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ମହାନ୍ ଆତ୍ମାକୁ ନେଇ ଯୋଗ କରିବାର ଏହି ଗମ୍ଭୀର ସୁଯୋଗଟିକୁ ଏପରି ଭାବରେ ହରାଇ ବସିଲେ, ଯଦ୍ୟପି ସମକ୍ଷରେ ଏକ ପବାନ୍ଧ ବିପର୍ଯ୍ୟୟର ଆଉ ଗୋଟିଏ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତକୁ ହରାଇ ବସିଲେ ! ମାତ୍ର ଗୁରୁ ପ୍ରସଙ୍ଗଟିକୁ ଅନ୍ୟତ୍ରକରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି, କାରଣ ସିଏ କେବଳ କଥା ଦ୍ୱାରା ଭୁଲ ଯିବାର ଆଦୌ କୌଣସି ଗୁରୁ ନୁହନ୍ତି : "ତୋର ଏହିସବୁ କଥାର ମଧ୍ୟଦେଇ ତୋ ଭିତରେ ଦୁର୍ବଳତାଟିକୁ କଥା କହୁଛୁ, ଭାନ୍ତି କଥା କହୁଛୁ, ତୋର ଅହଂକାରଟି କଥା କହୁଛୁ । ଆପଣାର ଅସଲ ଆତ୍ମାଟି ଆଡ଼କୁ ଘୁରିଟି ଦେଖ, ଜ୍ଞାନ ଲଭି ଆପଣାର ଆଖିଗୁଡ଼ିକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦଅ ଏବଂ ତୋର ଆତ୍ମାକୁ ସକଳ ଅହଂଗତଭାବରୁ ଧୌତ କରିଦଅ ।" ଏବଂ ତା'ପରେ କ'ଣ ଘଟୁଛୁ ? "ଯୁଦ୍ଧ କର, ବଳସ୍ୱୀ ହୁଅ, ଏକ ଐଶ୍ୱର୍ଯଶାଳୀ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଭୋଗ କର ।" କିଂବା, ଆମେ ଏଠାରେ ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତୀୟ ପରମ୍ପରାରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା । ଭଗବାନଙ୍କର ଅବତାର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ଏକ ବୃହତ୍ ସେନା ଗଠନ କଲେ ଏବଂ ଲଙ୍କାର ଅଧିପତିଙ୍କ ହାତରୁ ଆପଣାର ପତ୍ନୀକୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଆଣିବା ଲଗି ଏକ ଜାତିକୁ ଧ୍ୱଂସ କରି ପକାଇଲେ, ଆପଣାର ଅହଂକାରତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ସେ ସେପରି କଲେ ବୋଲି ଦୁଏତ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନତ ହୋଇପାରେ । ମାତ୍ର ଯଦି ସେ ଉଦାସୀନତାର ଆବରଣରେ ଆପଣାକୁ ଆବୃତ କରି ଋଷିଆନ୍ତେ ଓ ଜ୍ଞାନର ଔପଗୁରକ ଉକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଅପବ୍ୟବହାର କରି ଯଦି ସେ "ମୋର ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ପତ୍ନୀ ନାହିଁ, କୌଣସି ଶତ୍ରୁ ନାହାନ୍ତି, କୌଣସି ବାସନା ନାହିଁ; ଏଗୁଡ଼ାକ କେବଳ ସେହି ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ାକରହିଁ ଭ୍ରମ ମାତ୍ର । ତେଣୁ ମୋର କେବଳ ବହ୍ମଜ୍ଞାନର ଅନୁଶୀଳନ କରିବାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଜନକଜନ୍ମାନ୍ତ୍ରକୁ ନେଇ ଯେତଣ ଯାହାକିଛୁ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ତାକୁ ତାହାସବୁ କରିବା ଲଗି ଛାଡ଼ିଦେବା ଉଚିତ;"—କହିଥାନ୍ତେ, ତେବେ ତଦ୍ୱାରା ସେ କୌଣସି କମ୍ ଅହଙ୍କାରତାର ପରିଚୟ ଦେଇଥାନ୍ତେ କି ?

ତେଣୁ ମାନଦଣ୍ଡଟି ଭିତରେ ରହିଛୁ,—ଏବଂ ଗୀତାରେ ବାରବାର ଏହି କଥାଟିର ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛୁ । ଅର୍ଥାତ୍, ଆମର ଆତ୍ମାକୁ ସକଳ କାମନା ଓ ସକଳ ଆସକ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ; ମାତ୍ର ନିସ୍ପୃହ ହୋଇ ରହିବାର ସକଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆସକ୍ତିରୁ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ସେହି ଅହଙ୍କାର ଆବେଗଟିର ଆସକ୍ତିରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ; ପୂଣ୍ୟ କରିବାର ସକଳ ପ୍ରକାରର ଆସକ୍ତିରୁ ତଥା ପାପର ସକଳ ଆକର୍ଷଣରୁ ମୁକ୍ତ କରି ରହିବାକୁ ହେବ । ଅର୍ଥାତ୍ 'ମୁଁ କାର' ଏବଂ 'ମୋର'ର କବଳରୁ ମୁକ୍ତଲାଭ କରିବାକୁ ହେବ ଯେପରିକ ସେହି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମସତ୍ତାରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବା ଏବଂ ତାହାର ଭିତରେ ରହିହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତ-ରୂପ କେନ୍ଦ୍ରଟିକୁ ମାଧ୍ୟମରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରି କର୍ମ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାର ଅହଙ୍କାରଭାକୁ ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକାବେଳକେ ବହିଷ୍କୃତ କରି ରହି କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିର ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଦେହର ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରିବାର ଅହଙ୍କାରଭାକୁ ମଧ୍ୟ ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ବହିବାର ଅର୍ଥ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଏକୁଟିଆ ହୋଇ ବାସ କରିବାକୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସାବତୀୟ ବସ୍ତୁ ବିଷୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ବିସ୍ମୃତ ହୋଇ ଏକ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ଆତ୍ମ-ଆନନ୍ଦର ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିବାକୁ କେବେହେଲେ ବୁଝାଇବ ନାହିଁ, ତାହା ପରମସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଓ ପରମସତ୍ତାରୂପେ ଏହି ଶରୀରରେ, ଅନ୍ୟ ସକଳ ଶରୀରରେ ତଥା ସକଳ ଶରୀରସତ୍ତାର ଅତୀତ ହୋଇ ବାସ କରିବାକୁହିଁ ବୁଝାଇବ । ଏହାହିଁ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ, ଏହାହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ।

ଏଥିରୁ ଜଣାପଡ଼ି ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ଯେ ବିଷୟତ୍ୟାଗ କରିଲେ ସେଇଟି ଉପରେ ପ୍ରଚଳିତ ଭାବରେ ଯେଉଁ ଅର୍ଥର ଆରୋପ କରାଯାଇଥାଏ, ଆମେ ଏଠାରେ ତାହାକୁ ଏକ ଭିନ୍ନ ଅର୍ଥପରମ୍ପର ଦେଇ ତାହାର ବିସ୍ତାର କରୁଛୁ । ପ୍ରଚଳିତ ଅର୍ଥରେ ଏହା ଆତ୍ମନିବୃତ୍ତି ହୋଇ ବୁଝାଉଛୁ, ଆପଣା ଲାଗି ସକଳ ସୁଖକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରି ରହିବାକୁ ବୁଝାଉଛୁ, ସୁଖ ଓ ଭୋଗର ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାକୁ ବୁଝାଉଛୁ । ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ଲାଗି ଆତ୍ମନିବୃତ୍ତିକୁ ଆମେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ଶୃଙ୍ଖଳା ହୋଇ କହିବା, କାରଣ ତାହାର ଦୁଃଦସ୍ଥିତି ସମୟରେ ବଡ଼ ଅଳ୍ପଜାତୀୟ ଭାବରେ ନାନା ବିଷୟ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆପଣାକୁ କେତେକ ସୁଖରୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରି ରଖିବା ଅବଶ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ, କାରଣ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାସକ୍ତ କେତେକେତେ ପରିଚର୍ଯ୍ୟାରେ ପଙ୍କମଧ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ବୋଧଶକ୍ତି ପାଶବଦ୍ଧ ଓ ଦ୍ୟାହତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସୁଖ ଓ ଭୋଗର ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣା ଉପରେ ଆଣି ଲଦିଦେବାକୁ ହୁଏ, କାରଣ ଏହି ବସ୍ତୁ ଉପରେହିଁ ମନ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରହିଥାଏ, ଆପଣାକୁ ସେହି ବସ୍ତୁଟିର ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଡେଇଁ ତାହାର ଆହିକା ଲାଗି କଦାପି ଛୁଡ଼ିଦିଏ ନାହିଁ, ଆପଣାର ଅନ୍ତଃପୁରମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦିଏ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଯେତେ ଏହିପରି ଭାବରେ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଅସତ୍ତାଚ୍ଛନ୍ନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ରହି ନଥାନ୍ତା, ଆପଣାର ସତତଚଞ୍ଚଳ ଅସ୍ଥାସ୍ଥିତ୍ୱ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଯଦି ଏପରି ବାଞ୍ଛି ହୋଇ ରହି ନଥାନ୍ତା ଏବଂ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ବାହ୍ୟରୂପ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଭ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ି ନଥାନ୍ତା, ତେବେ ବସ୍ତୁତ୍ୟାଗର ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନଥାନ୍ତା; ସେପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆତ୍ମା କେବଳ ଆଲୋକର ପଥରେହିଁ ବେଶ୍ ଗତି କରି ଗୁଲିଯାଇ ପାରୁଥାନ୍ତା, ଅଳ୍ପତରରୁ ବୃହତ୍ତରକୁ ଗୁଲିଯାଇ ପାରୁଥାନ୍ତା, ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରୁ ଦିବ୍ୟତର ଆନନ୍ଦକୁ ଗତି କରି ଯାଉଥାନ୍ତା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତିରେ ତାହା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁସବୁ ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି, ଆପଣା ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇହିଁ ତାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, କାରଣ ତେବେଯାଇ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱରୂପସମ୍ପର୍କିକୁ ଲାଭ କରିପାରିବ । ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁତ୍ୟାଗ ଆଦୌ ଅସଲ ତ୍ୟାଗ ନୁହେଁ; ତଥାପି କେତେ ସମସ୍ତ ଲାଗି ସେଇଟିର ମଧ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଥାଏ, ଅନେକ ବସ୍ତୁର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦିତ ହୁଏ ଏବଂ ବେଳେବେଳେ ସକଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଏପରିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁତ୍ୟାଗକୁ ଆମେ ଦୁଏକ ଏପରି ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ବୋଲି ବି କହିପାରିବା, ଆପଣା ଅଗ୍ରଗତିର କୌଣସି ଏକ ଅବସ୍ଥାରେ ଆତ୍ମାକୁ ଯାହାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଅବଶ୍ୟ ଗତି କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ସେଥିରେ ସେହିସବୁ ଆତ୍ମ-ଇଚ୍ଛାକୃତ ହିଂସାଚରଣ ଏବଂ ଉତ୍ପୀଡ଼ନ ଆତ୍ମ-ନିର୍ଯାତନ ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ରହିବ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ କି ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର କେବଳ ଏକ ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ ବୋଲିହିଁ କୁହାଯିବ । ମାତ୍ର ସଂକ୍ଷେପରେ କଥା ହେଉଛି ଯେ ଏହି ବସ୍ତୁତ୍ୟାଗ ଅଥବା ଆତ୍ମନିବୃତ୍ତିକୁ ସବୁଦା ଏକ ସାଧନରୂପେହିଁ ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏଭଳି ଏକ ସମସ୍ତ ଆସିବ, ଯେତେବେଳେ କି ତାହାର ଆଉ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଭଳି ଏକ ସମସ୍ତ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ କି ବସ୍ତୁ ଆମକୁ ଆଉ କୌଣସିପ୍ରକାର ଜାଲରେ ଆଣି କଦାପି ପକାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; କାରଣ ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା କେବଳ ଏକ ବସ୍ତୁରୂପେହିଁ ବସ୍ତୁର ଉପଭୋଗ କରୁ ନଥିବ, ମାତ୍ର ସେହି ବସ୍ତୁଟି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଦେଉଥିବା ପରମ ଦିବ୍ୟତାକୁହିଁ ଉପଭୋଗ କରିପାରିବ; ଏବଂ ସେତେବେଳେ ବସ୍ତୁଟିର ବର୍ଜନ କରିବା ଆଦୌ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ନାହିଁ । ଏକ ସମସ୍ତ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ କି ଆତ୍ମା ଆଉ ସୂଖକୁହିଁ ଲୋଡ଼ିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଖାସ୍ ବସ୍ତୁଟିକୁ ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଅଥବା ଦେହିକ ସ୍ତରରେ ଆପଣାର ଅଧିକାରରେ ରଖିବାର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନଥାଇ ମଧ୍ୟ ତାହା ସମାନ ସ୍ତରରେ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ଆନନ୍ଦକୁ ଅଧିକାର କରି ରହିଥିବ; ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଆପଣାଠାରୁ ସୂଖ ଓ ସ୍ପର୍ଶକୁ ନିପିଡ଼ି କରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରଖିବା ଲଗି ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ରହିବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଆଉ କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ଅଧିକାର କରିବା ଲଗି ମନ ବଳାଇବ ନାହିଁ, ମାନ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମ ଆତ୍ମାର ଇଚ୍ଛାନି ଅନୁସାରେହିଁ ଆପଣାକୁ ସତେଜନ ଜ୍ଞାନରେ ପରଶୁଣତ କରୁଥିବ, ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମନବୃତ୍ତି ଲଗି ଆଉ କୌଣସି ଅବକାଶ ନଥିବ । ଏବଂ ସେତକବେଳେ ଆମେ ସକଳ ନସ୍ୱମବନ୍ଧତାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବା ଏବଂ ପରମ ଚନ୍ନସ୍ତାର ଅବାଧତା ମଧ୍ୟରେ ବିଚରଣ କରିପାରିବା ।

ପାପ ଓ ଅକଲ୍ୟାଣ କହି ଆମେ ଯାହା ଉପରେ ଅପବାଦ ଦେଇଥାଉ, ଆମର ଯାତ୍ରାପଥରେ କେବଳ ତାହାକୁ ଯେ ପଛରେ ଗୁଡ଼ ଗୁଳ ଆସିବାକୁ ଆମକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତା' ନୁହେଁ, ମାନ ଯାହା ଆମକୁ କଲ୍ୟାଣ ପର ବୋଧ ହେଉଛି ଏବଂ ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ଏକମାନ କଲ୍ୟାଣ ନୁହେଁ, ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପଛରେ ପଳାଇଦେଇ ଆସିବା ଲଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପର ଅନେକ ବସ୍ତୁ ରହିଛି, ଯାହାକି ଏକଦା କଲ୍ୟାଣକାଶ୍ଚ ଓ ସହାସ୍ଥକ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ଓ ଏପରକ ଏକଦା ଏକମାନ କାମ୍ୟ ବୋଲିହିଁ ମନେ ହେଇଥିଲେ; ମାନ ସେଗୁଡ଼ିକର କାର୍ଯ୍ୟଟି ସରିଯିବା ପରେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯିବା ପରେ ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରତବନ୍ଧକରେହିଁ ପରଣତ ହେବାକୁ ଲଗନ୍ତି ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆମ ଲଗି ଆଡ଼ରେ ଆଗକୁ ଗତିଯିବାର ଅନୁଧାନ ଅସେ, ସେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକ ବୈଷୟିକ ପର ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେ ଏହି ଆତ୍ମା ଲଗି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କାମ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ସେଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ; ମାନ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପଲବ୍ଧି ଓ ଆସ୍ୱାଦ ହୋଇସାରିବା ପରେ ତଥାପି ସେହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଆଦରି ଧରି ପଡ଼ିରହିବା କେବଳ ଉପଦ୍ରବକ ବୋଲିହିଁ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ ସେତେବେଳେ ଆମେ ସେହି ସୀମାର ଅପାତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ବୃହତ୍ତର ସାମାନ୍ୟଟି ମଧ୍ୟକୁ ଉତ ଦଇ ଯାଇ ପାରିବାକୁ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଯାଇ । ଏପରକ ଦବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧିଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ପଡ଼ିରହିବା କଦାପି ଉଚତ ନୁହେଁ; ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକ ତା'ର ଅପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମଂଗତତା ଭଆ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ସେହି ଦବ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧିର ସମବାଚୀ ହୋଇ ନଥାଏ, ତେବେ ସେଇଠାରେ ଅଟକ ରହିଯିବା ଆଦୌ ଉଚତ ନୁହେଁ । କେବଳ ସେହି ପରମ ସକଳସ୍ୱରୂପଙ୍କ ବ୍ୟପ୍ତତ ଆମେ ଆଉ କେଉଁଠିହେଲେ ଅଟକ ରହିବା ନାହିଁ, ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ପରମ ବସ୍ତୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣତାର ଉପଲବ୍ଧି ପୂର୍ବରୁ ଆଉ କେଉଁଠାରେ ହେଲେ ଲଟି ରହିଯିବା ନାହିଁ । ଏବଂ ଏହିପର ସ୍ୱରେ ଆପଣାର ଚଦ୍ଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିଲେ ଯାଇ ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସକଳ କୃତର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରିପାରିବା; ସେତେବେଳେ ଆମେ ଏକଥାଟି ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇବା ଯେ ଅନ୍ତଃପ୍ରେରିତ ଜୀବରେ ସବୁକିଛିକୁ ବର୍ଜନ କରି ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କିଛିହେଲେ ହରାଇ ନାହୁଁ । "ଏହି ସବୁକିଛିକୁ ତ୍ୟାଗ କର ତୁମେ ସେହି ପରମ ସକଳସ୍ୱରୂପଙ୍କୁ ଉପଭୋଗ କରିବାର ଅଧିକାର ଅର୍ଜନ କରିପାରିବ ।" କାରଣ ସବୁକିଛି ଆମର ଲଗି ସଂରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଛି, ସବୁକିଛି ଆମକୁହିଁ ପୁନଃପ୍ରାପ୍ତ ହେଇଛି; ମାତ୍ର ଏହି ପୁନଃପ୍ରାପ୍ତିର ପ୍ରକ୍ରିୟାଟି ମଧ୍ୟରେ ବଡ଼ ଚମତ୍କାର ଜୀବରେ ସବୁ ଭାଙ୍ଗର ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ-କଲ୍ୟାଣ, ସତ୍ୟ-ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ସତ୍ୟ-ଆଲୋକ ଓ ସତ୍ୟ-ଆନନ୍ଦରେହିଁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ତଥା ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବଂ ସେହି ପରମ ସକଳଜଦାନ ସଦାବା ପୂର୍ଣ୍ଣଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅନନ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଭାଙ୍ଗର ସେହି ରହସ୍ୟ ଓ ଅଦ୍ଭୁତସାଧନ କାଳ କାଳ ବିତିଗଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଅବାରିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଷଷ୍ଠ ପରିଚ୍ଛେଦ

ନାନା ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ସମନ୍ୱୟ

ଅତୀତ ଆରୁ ଆମେ ଧ୍ୟାନ ବା ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ସାଧନାସ୍ୱ ସମ୍ଭାବନା ବହୁତ ଯେପରି ଜାହାର ବିସ୍ତୃତ କରିଥିଲୁ, ସେହିପରି ପୁସ୍ତକର୍ତ୍ତୀ ପରିଚ୍ଛେଦଟିରେ ଆମେ ତାହାର ବ୍ୟାପକତମ ସାଧାରଣ ବିସ୍ତାରର ଭୂମି ଉପରେ ବିଷୟଟିମାନର ମଧ୍ୟ ଆଲୋଚନାଟି କରିଛୁ । ଏଥିରେ ଯାହାକିଛୁ କୁହାଯାଇଛୁ, ସେହି କାରଣରୁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ଯେପରି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ, କର୍ମ ଓ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । କାରଣ ଉତ୍ତୋଳିଘାତ ଯୋଗରେ ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ରହିଛୁ, ବିଷୟଟିମାନର ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଉତ୍ତୋଳିଘାତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେମାନଙ୍କର ଯେଉଁପରି ସ୍ତରରେ ପ୍ରସ୍ତୋଗ କରାଯିବ, ସେଥିରେ ତୁଳନାତ କିଛୁ ନା କିଛୁ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ । ମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଅଧିକ ବିଶେଷ ସ୍ତରରେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ପ୍ରକୃତ ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା, ଯେଉଁଠାରେ କି ଅନ୍ତତଃ କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଓ ବିଷୟଟିମାନର ଦୁଇଟିଘାତ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ସହାସ୍ୱକରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବ୍ୟାବହାରିକ ସ୍ତରରେ ବିସ୍ତୃତ କରି ଦେଖିଲେ, ଯେଉଁ ଶିଡ଼ିଟି ଦେଇ ଆତ୍ମା ଏହି ଜଡ଼ସ୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁ ଅବତରଣ କରି ଅସିଛୁ, ଏହି ମାର୍ଗଟି ଜାଣିଲେ ବସ୍ତୁତଃ ସେହି ବୃହତ୍ତର ଶିଡ଼ିଟି ଧରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପରକୁ ଆରୋହଣ କରିଯିବାକୁହିଁ ବୁଝାଇବ ।

ଆମର ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମ-ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟକୁ ଆତ୍ମାର ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିନେବାକୁହିଁ ଆମେ ଜ୍ଞାନର ଅସଲ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି କହିଥା । ଏବଂ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ସହିତ ଆମକୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଚ୍ଚୋଟତ ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥାଟିରେ ରହିଛୁ, ତାହା କଦାପି ଆମର ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମ-ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନୁହେଁ । ବାହ୍ୟଦେହ ସ୍ତରରେ ଆମେ ଏହି ବିଶ୍ୱଜାତତ ପ୍ରକ୍ଷେଲତାର ଗଣ୍ଠିକୁ ଏକାବେଳକେ କାଟି ପକାଇଥିବା ଯୁକ୍ତିଣ ସମାଧାନଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକୃତ ସମାଧାନ ନୁହେଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୋଲି ଆଉରୁ ବର୍ଜନ କରି ଗ୍ଭଲିଆସିଛୁ । ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତ କହିଲେ ଆମେ ତାହାକୁ ପ୍ରକୃତର ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ଭୌତିକ ପ୍ରତିବାସର କେବଳ ଏକ କଲ୍ପନା ବୋଲି ଆଦୌ ସ୍ୱୀକାର କରୁ ନାହୁଁ, ଅଥବା ତାହାକୁ କେବଳ ଏହି ମନ ଦ୍ୱାରା ଏଠାରେ ଆଣି ରଖିଛିଆ ଯାଇଥିବା ଏକ ଅବାସ୍ତବତା ବା ଅସତ୍ୟ ବୋଲି ଭାବୁ ନାହୁଁ କିଂବା ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟଧାରଣା ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟଧାରଣା ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧର କେବଳ ଗୋଟାଏ ସମାହାରରୂପେ ଆଦୌ ବୁଝୁ ନାହୁଁ, ଯାହାପଛରେ କି ଏକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ପରମ ଶୂନ୍ୟତା ଅଥବା ଏକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଆନନ୍ତମୟ ପରମ ଶୂନ୍ୟରାଶି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ ଏବଂ ଚରନ୍ତନ ଅନସ୍ତିତ୍ୱକୁହିଁ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ତାହାର ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତାସରତ ହୋଇ ରହିବା ବ୍ୟତୀତ ଏଠାରେ ଆମର ଆଉ କିଛୁହେଲେ କରିବାକୁ ନାହିଁ । କାରଣ ଆମେ ପରମ ଆତ୍ମାକୁ ଏକ ସତ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଛୁ ଏବଂ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତକୁ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମାର ଏକ ସତ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଛୁ; ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତକୁ ଆମେ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମାର ଚେତନାରହିଁ ଏକ ସତ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ ଏବଂ କେବଳ ଜଡ଼ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଜଡ଼ଗତ ରୂପାସ୍ତନରହିଁ ଏକ ସତ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ନାହୁଁ; ମାତ୍ର ତଥାପି କୌଣସି କମ୍ ନଶ୍ଚିତତା ସହିତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆହୁରି ଅଧିକ ନଶ୍ଚିତ ଭାବରେହିଁ ସେହି କାରଣଟିରୁ ଆମେ ତାହାକୁ ଗୋଟିଏ ସତ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଛୁ । କନ୍ତୁ, ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତ କୌଣସି କଲ୍ପନାମାତ୍ର ନହୋଇ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ସତ୍ୟ ହୋଇଥିଲେହେଁ, ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମାର କୌଣସି କଲ୍ପନା ନହୋଇ ତାହା ସେହି ଦିବ୍ୟ ତଥା ବଶ୍ୱଗତ ସତ୍ତାଙ୍କରହିଁ ଏକ ସତ୍ୟ ହୋଇଥିଲେହିଁ ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଆମର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆମେ କେବଳ ଅଜ୍ଞାନରହିଁ ଏକ ସ୍ଥିତ ବୋଲି କହିବା, ତାହାକୁ ଆମ ସତ୍ତାର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟ ବୋଲି କଦାପି କହିବା ନାହିଁ । ଆମ ଜଳ ବସତ୍ୱରେ ଆମର କେବଳ ଏକ ମିଥ୍ୟା ଅବବୋଧହିଁ ରହିଛୁ; ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଯେଉଁ ନୋଟ୍ଟ, ଆପଣାକୁ ଠିକ୍ ସେହିପରହିଁ ଦେଖୁଛୁ । ଆପଣା ପରବେଶଟି ସହିତ ଆମେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧରେହିଁ ବାସ କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ; କାରଣ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତ ତଥା ଆମ ଜଳର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତାଟି ବସତ୍ୱରେ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ବବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଅହଂଟିର ସୁବିଧା ପକାଇ ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରକୃତ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଯେଉଁ ସାମଞ୍ଜିକ ଜଲ୍ପନାଟିକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ରଖିଛନ୍ତି, ତାହାର ଉପରେ ପର୍ଯାବସିତ ଏକ ବଡ଼ ଅସୁସ୍ତିକାସୁସ୍ତି ଦୃଷ୍ଟିରେହିଁ ଆମେ ଜଗତକୁ ଜାଣୁଛୁ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ଜାଣୁଛୁ । ଏବଂ ଏହି ମିଥ୍ୟାରୁ ଏକ ସାଧାରଣ ବକୃତ ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଛୁ, ଏକ ସହରାଧତା ଏବଂ ଦୁଃଖଭୋଗ ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଛୁ ଯାହାକି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପରେ ଆମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନକୁ ତଥା ଆମ ପରବେଶଟି ସହିତ ଆମର ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ଅବରୋଧ କରି ରଖୁଛୁ । ଆମର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବ୍ୟତୀତ ତଥା ସାମୂହିକ ଜୀବନ, ଆମ ଜଳ ସହିତ ତଥା ଆମର ସହଗାମୀ ଅନ୍ୟ ମଣିଷଙ୍କ ସହିତ ଆମର ସକଳ ସମ୍ପର୍କ କେବଳ ଏକ ମିଥ୍ୟା ଉପରେହିଁ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ରହିଛୁ ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱୀକୃତ ମାତ୍ର ଓ ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ତାହା କେବଳ ମିଥ୍ୟା ହୋଇ ରହିଥିବ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ଏହିସବୁ ମିଥ୍ୟା ଓ ଭୁଲ୍ ଉତ୍ତର ଦେଇ ଏକ ନମନଭର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ତ୍ୟ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଲଗି ଅନବରତ ପ୍ରୟାସ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ । ଏହି କାରଣରୁହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଲଗି ଜୀବନ ଏତେବେଶୀ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛୁ । ଜୀବନ କହିଲେ ଏଠାରେ ଆମ ଜୀବନରେ ଜାମରେ ଆସୁଥିବା ବ୍ୟାବହାରିକ ଜୀବନକୁ ଆଦୌ ବୁଝାଇ ଚାହିଁ; ମାତ୍ର କେବଳ ସେହି ଗଭୀରତମ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ତଥା ଭଉତ୍ତଜ୍ଞାନକୁହିଁ ବୁଝାଉଛୁ, କେବଳ ଯାହାର ଭିତ୍ତି ଉପରେହିଁ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଜୀବନଗଠନ। ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିପାରିବ ।

ଏକ ମିଥ୍ୟାମୂଳ ଭଦାସୃଜଭାରୁହିଁ ଏହି ଭୁଲ୍ସୃଷ୍ଟି ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଛୁ । ଆପଣାର ଜଡ଼ସ୍ଥ ଏକଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତ ପରମ୍ପରଠାରୁ ବଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ପ୍ରଖ୍ୟତ ହେଇଥିବା ଏହିସବୁ ନାନା ଶସ୍ତ୍ରର ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିଛୁ ଯାହାକୁ କ ଜଡ଼ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମା ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଆବୃତ କରି ଧରିଛୁ; ସେହି ଆତ୍ମା ତାହା'ର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଛୁ, ତାହାକୁହିଁ ଅଧିକାର କରି ରହିଛୁ ଓ ତାକୁ ଆପଣା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଛୁ । ଆତ୍ମବସ୍ତୁ ତ ହୋଇ ଆତ୍ମା ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଏହି ଗୋଟିଏ ଉଣ୍ଡିକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛୁ ଏବଂ "ମୁଁ କେବଳ ଏହି ଶସ୍ତ୍ରର" ହୋଇ ରହିବାରେ ଲଗିଛୁ । ସେ ଆପଣାକୁ ଶସ୍ତ୍ରର ହୋଇ ଜ୍ଞାନୁଛୁ, ସେହି ଶସ୍ତ୍ରର ସହିତହିଁ ତଦ୍ଭାବେଗ କରୁଛୁ, ଶସ୍ତ୍ରର ସହିତ ପ୍ରଖ୍ୟବେଗ କରୁଛୁ, ଶସ୍ତ୍ରର ସହିତ ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଛୁ ଓ ଶସ୍ତ୍ରର ସହିତହିଁ ବଳସ୍ଥ ଲାଭୁଛୁ । ଅଥବା, ଆପଣାର ଆତ୍ମ-ଅଭିବୃଦ୍ଧିକୁ ସେ କେବଳ ଏହିପରି ଜ୍ଞାନରେହିଁ ଦେଖୁଛୁ । ପୁନଶ୍ଚ, ଆପଣାର ବଶ୍ୱଗତ ଜୀବନର ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତ ପରମ୍ପରଠାରୁ ବଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ପ୍ରଖ୍ୟତ ହେଇଥିବା ପ୍ରାଣର କେତେକେତେ ପ୍ରବାହ ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିଛୁ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶସ୍ତ୍ରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରାଣମସ୍ତ୍ତାର ଏକ କୁଣ୍ଡଳୀରୂପେ ରୂପାୟିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମା ସେହି ପ୍ରବାହଗୁଡ଼ିକୁ ଯାଇ ଧରି ପକାଇଛୁ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରବାହଗୁଡ଼ିର ଦ୍ୱାରୁଡ଼ରେ ଜଳେ ଯାଇ ପଡ଼ିଯାଇଛୁ; ଜୀବନର ସେହି ଷ୍ଟ ଦ୍ ଘୂର୍ତ୍ତିପୁକ୍ତ କୁଣ୍ଡଳୀ ଭିତରେ ସାମୟିକ ଭାବରେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଛୁ । ତଥାପି ଆତ୍ମବସ୍ତୁ ତ ହୋଇ ସେହି ଆତ୍ମା "ମୁଁ କେବଳ ଏହି ପ୍ରାଣ" ହୋଇ ରହିବାରେ ଲଗିଛୁ; ସେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରାଣ ହୋଇ ଜ୍ଞାନୁଛୁ, ପ୍ରାଣର କାମନା ତଥା ବାସନାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସ୍ୱଂ କାମନା କରିବାରେ ଲଗିଛୁ, ସେହି ପ୍ରାଣର ସୁଖ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱଂ ଲେଖି ରହିଛୁ, ତାହାର ଛନ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆପେ ରଭାକୁ ହୋଇ ନଚୁଛୁ ଏବଂ ତାହାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଗତସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସ୍ୱୟଂ ଧାବମାନ ହେଉଛୁ କିଂବା ଦୃଶ୍ଟି କର କରୁଡ଼ୋଇ ପଡ଼ୁଛୁ । ଯଦ୍ୟ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ତାହା ତଥାପି ପ୍ରଧାନତଃ ଦେହବୋଧଟି ଦ୍ୱାରଦ୍ୱାରି ଶାସିତ ହେବାରେ ଲଗିଛୁ, ତେବେ ତାହା ଆପଣାର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ସେହି କୁଣ୍ଡଳୀଟି ସହିତ ଏକାତ୍ମକ ବୋଲ ଭାବୁଛୁ ଏବଂ ଭାବୁଛୁ, "ଏହି କୁଣ୍ଡଳୀଟି ଆପଣାକୁ ଯେଉଁ ଶସ୍ତ୍ରରଟିର ସ୍ପରପାଖରେ ଗଠନ କର ରଖିଛୁ, ସେହି ଶସ୍ତ୍ରରଟିର ବଲସ୍ୱ ଘଟିବା ସହିତ ଯେତେବେଳେ ଏହି କୁଣ୍ଡଳୀଟି ମଧ୍ୟ ବଳସ୍ୱ ଲଭିବ, ସେତେବେଳେ 'ମୋର' ଆଉ କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ ।" ସୃଷ୍ଟିଟିକୁ ଉଥାର କର ରଖିଥିବା ପ୍ରାଣର ପ୍ରବାହଟିକୁ ଅନୁଭବ କରପାରିବା ଲଗି ତାହାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥିଲେ ତାହା ଆପଣାକୁ ସେହି ପ୍ରବାହଟି ବୋଲ ଭାବିନେଇଛୁ ଏବଂ କହିବାରେ ଲଗିଛୁ, "ମୁଁ ଏହି ପ୍ରାଣର ପ୍ରବାହ; ଦେହଟିକୁ ଅଧିକାର କରିବା ଲଗି ମୁଁ ଦେହ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି, ତା'ପରେ ମୁଁ ଏଇଟିକୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଅନେକ ଶସ୍ତ୍ରରକୁ ଅଧିକାର କରିବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବି : ମୁଁ ହେଉଛି ଏକ ଅବିନାଶୀ ଓ ସରବ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରାଣ ସିଏକ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ଏକ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଚକ୍ରରେ ନସ୍ତତ ଘୂରିବାରେ ଲଗିଛି ।"

ପୁଣି ପ୍ରକୃତି ଆପଣା ଭିତରେ ଏକ ମନୋମସ୍ୱ ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କର ରଖିଛି; ବଶ୍ୱଗତ ମନୋମସ୍ୱତାର ଭୂମି ଉପରେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ସଭେଅବା ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବୋଲ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିବା ମନୋଭାବାପନ୍ନତାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଡାଇନାମୋ ଉଥାର କର ରଖିଛି, ମନୋଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ମନୋଗତ ଜିଦ୍ୱାସ୍ପଦତାର ଉତ୍ପାଦନ, ଭରଣ ଓ ପୁନର୍ବିଲସ୍ୱନ ଲଗି ଏହି ଡାଇନାମୋଗୁଡ଼ିକୁ ପଭେଅବା ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କେନ୍ଦ୍ରରେ ପରତ୍ତ କର ରଖିଛି, ମାନସିକ ସମ୍ବାଦପ୍ରେରଣବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ସଭେଅବା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଷ୍ଟେସନ୍ ପର ଉଥାର କର ରଖିଛି, ଯେଉଁଠାରେ କ ସମ୍ବାଦ ବା ସନ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକର କଳ୍ପନା କରିଯାଇଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଲପିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହୁଛୁ, ପ୍ରେରତ ଓ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛୁ, ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥ ବାହାର କରିଯାଇଛୁ । ଏବଂ ଏହିସବୁ ସନ୍ଦେଶ ଓ ଏହିସବୁ ଜିଦ୍ୱା ପ୍ରକୃତରେ ଅନେକ କମର ହୋଇ ରହିଛୁ; ସେଥି ଭିତରୁ କେତେକ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱବୋଧକୁ ଆଶ୍ରସ୍ୟ କର ରହିଛୁ, କେତେକ ଫଳେଗରୁ ଜନ୍ମଲଭ କରୁଛୁ, କେତେକ ଅବବୋଧରୁ ସୃସ୍ତ ହେଉଛୁ, ପୁଣି ଆଉ କେତେକ ଫଳୋଧ୍ୱ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରେରତ ହୋଇ ଆସୁଛୁ । ଏବଂ ମନୋମସ୍ୱ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମା ଏହି ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରନେଇଛୁ, ଆପଣାର ବଶ୍ୱାବଲୋକନରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଭିଘାତଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟେପିତ କରଦେଲ୍ଲ ପରି ଓ ଲଭ କଲ୍ଲ ପରି ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରଣାମଗୁଡ଼ିକୁ ତ୍ତେଗ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜର ଅନ୍ତଆର ଭିତରକୁ ନେଇଆସି ପାରୁଛୁ । ଏହିସବୁ ଡାଇନାମୋର ଭୂମିଟିକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରକୃତ ଆପେ ଗଠନ କରି ରଖିଥିବା ଭୌତିକ ଶରୀରଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିଛି, ଏହିସବୁ ଶରୀରକୁ ସେ ଆପଣା ସ୍ୱେସନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ଭୂମିରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଏସବୁ ଏକ ସ୍ନାୟୁତନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ମନୋମସ୍ତିଷ୍କ ଏନ୍ଦ୍ରମସ୍ତିଷ୍କ ସହିତ ଯୋଡ଼ିକରି ରଖିପାରୁଛନ୍ତି ଯାହାକି ପ୍ରାଣମସ୍ତିଷ୍କ ନାନା ପ୍ରବାହର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଦ୍ୱାରା ସଦାସର୍ବଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରବାହର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ମନ ଜଡ଼ଜଗତ ବସ୍ତୁରେ ସଚେତନ ହୋଇପାରୁଛି ଏବଂ ଆପଣାର ଇନ୍ଦ୍ରାତନସ୍ପାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରାଣମସ୍ତିଷ୍କ ଜଗତଟି ବସ୍ତୁରେ ମଧ୍ୟ ସଚେତନ ହୋଇପାରୁଛି । ତା' ନହେଲେ ମନ ପ୍ରଥମେ ଓ ପ୍ରଧାନତଃ କେବଳ ମନୋମସ୍ତିଷ୍କ ଜଗତଟି ବସ୍ତୁରେହିଁ ସଚେତନ ହେଇଥାନ୍ତା ଏବଂ କେବଳ ସମ୍ବେଦ୍ୟ ସ୍ତରେହିଁ ଭୌତିକ ବସ୍ତୁରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରୁଥାନ୍ତା । ମାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତି ଯାହା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ମନର ଦୃଷ୍ଟି ଦେହ ବସ୍ତୁରେହିଁ ନବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; କେଉଁ ଭୌତିକ ଜଗତଟି ବସ୍ତୁରେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ତାହାଁର ବସ୍ତୁରେ ନବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ତିତ୍ୱର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶଟି ବସ୍ତୁରେ ସେ କେବଳ ଅତି କ୍ଷୀଣ ସ୍ତରରେ, ସମ୍ବେଦ୍ୟ ସ୍ତରରେ ଅଥବା ଅବଚେତନ ସ୍ତରରେହିଁ ସବ୍ରତ୍ତସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରୁଛି । ମନର ସେହି ଅତିବୃହତ୍ ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶଟିହିଁ ସେହି ସବ୍ରତ୍ତିକୁ ଲଭ କରିପାରୁଛି, ଯାହା ବସ୍ତୁରେ କି ଆପଣାର ଏହି ଉପସ୍ତରସ୍ଥ ବତରଣରେ ମନ ବସ୍ତୁଭାସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାର ସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ସେ କୌଣସି ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଇ ପାରୁ ନାହିଁ ।

ଏହି ମନୋମସ୍ତିଷ୍କ ତାଇନାମୋ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେସନ୍‌ଟି ସହିତ ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ଏକରୂପ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ "ମୁଁ ଏହି ମନ" ବୋଲି କହିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଏବଂ ମନ ଦେହଗତ ସ୍ପନ୍ଦନଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ଆତ୍ମା "ମୁଁ ହେଉଛି ଏକ ସ୍ପନ୍ଦନ୍ତ ଦେହ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥିବା ଏକ ମନ" ବୋଲି ଜ୍ଞାନରେ ଲଗିଛନ୍ତି; ଅଥବା, ତଥାପି ଅଧିକ ସାଧାରଣ ସ୍ତରରେ "ମୁଁ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଦେହ ସିଏକ ସ୍ପନ୍ଦନ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସ୍ତର ମଧ୍ୟ ପାରୁଛି" ବୋଲି ଜ୍ଞାନରେ ଲଗିଛି । ଏହି ଶରୀରସ୍ଥ ମନର ସ୍ପନ୍ଦନ, ସଂବେଗ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ଏକରୂପ କରି ପକାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଭଲ୍ପନା କରିବାରେ ଲଗିଛି ଯେ ଶରୀରର ବଲସ୍ଥ ଘଟିବା ସହିତ ଏସବୁର ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ବଲସ୍ଥ ଘଟିବାକୁ ଯାଉଥିବାରୁ ସିଏ ସ୍ୱୟଂ ବ ସେତେବେଳେ ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ ଓ ତା'ର ଆଉ କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଅଥବା, ମନୋମସ୍ତିଷ୍କ ବ୍ୟକ୍ତସ୍ତରାପନ୍ନଭାର ଅନବଚ୍ଛିନ୍ନ ପ୍ରବାହଟି ବସ୍ତୁରେ ସଚେତନ ହୋଇପାରିଲେ ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ଏସବୁ ଏକ ମନୋରତ ଆତ୍ମାରୂପେ ସ୍ତରବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛନ୍ତି ସିଏକି ଏକ ଶରୀରକୁ ଅଧିକାର କରି ଏଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅରେ ହେଉ ଅଥବା ବାରବାର ହେଉ, ସେ ଏକ ଶଙ୍ଖରକୁ ଅଧିକାର କରି ଅବସ୍ଥିତ ରହୁଛନ୍ତି; ଏହି ପୃଥିବୀଗତ ଜୀବନଟିରୁ ସେ ଏହି ପୃଥିବୀର ସୀମା ବାହାରେ ରହିଥିବା କେତେ କେତେ ମନୋମୟ ଜଗତ ମଧ୍ୟକୁ ବାହୁଡ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି । କେତେବେଳେ ଏହି ଶଙ୍ଖର ଭିତରେ ରହି ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ କେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତର ପ୍ରାଣମୟ ଅଥବା ମନୋମୟ ଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ମନୋଗତ ଜ୍ୱରରେହିଁ ଯାବତୀୟ ସୁଖ ବା ଦୁଃଖକୁ ଭୋଗ କରିବାରେ ଲଗିଥିବା ଏହି ମନୋମୟ ସୃଷ୍ଟିର ଜରତ୍ତ୍ୱିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବାକୁହିଁ ସେ ଆପଣାର ଅବନାଶୀ ବା ମରଣଘ୍ନାନ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଅଥବା, ଯେଉଁ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ମନ ଆତ୍ମେକ ଏବଂ ଜ୍ଞାନରହିଁ ଏକ ଭଉ୍ଚ ହୋଇଥିବାରୁ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହାର ସୀମା ବାହାରେ ଯାହାସବୁ ଅବସ୍ଥିତ ରହୁଛନ୍ତି, ତାହା ଉପସ୍ୱରେ କେତେକ ଧାରଣା କରିପାରିବା ଲଗି ଏହାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥିବାରୁ, ଏହି ମନୋମୟ ସୃଷ୍ଟି ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱାର ଅଙ୍ଗଭୂତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସମଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟକୁ ବଲ୍ଲନ ହୋଇଯିବାର ଏକ ସମ୍ଭାବନାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିପାରୁଛନ୍ତି, କୌଣସି ମହାଶୂନ୍ୟ ବା କୌଣସି ଚରନ୍ତାନ ପରମାତ୍ମିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ବଲ୍ଲନ ହୋଇଯିବାର ଏକ ସମ୍ଭାବନା ଦେଖିପାରୁଛନ୍ତି ଏବଂ "ମନୋଗତ ଆତ୍ମାରୂପୀ ଏହି ମୁଁ ସେଠାରେ ଯାଇ ବଲ୍ଲନ ହୋଇଯିବି" ବୋଲି କହିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଶଙ୍ଖରସ୍ଥ ମନ ତଥା ପ୍ରାଣମସ୍ତ୍ୱାର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୀଲାଟି ପ୍ରତି ତାହାର ଯେଉଁକ ଆସକ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି ଅଥବା ସେଇଟି ପାଇଁରୁ ସେ ଯେଉଁକ ଦୂରକୁ ଦୃଷ୍ଟିଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ଅନୁଯାୟୀହିଁ ସେ ଏହି ବଲ୍ଲନ ହୋଇଯିବାକୁ ଉତ୍ସ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି ଅଥବା ତାହାର କାମନା କରୁଛନ୍ତି ।

ଏବଂ ଏହି ସବୁଯାକ କଥାକୁ ଆମେ ସତ୍ତ୍ୟ ଓ ମିଥ୍ୟାର ଏକ ମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅବସ୍ଥା ବୋଲିହିଁ କହିବା । ଏହି ପ୍ରକୃତ ଭିତରେ ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଜଡ଼ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସତ୍ତ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି; ମନୋମସ୍ତ୍ୱ, ପ୍ରାଣମସ୍ତ୍ୱ ତଥା ଅନ୍ନମସ୍ତ୍ୱ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱାପନ୍ନତା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏହିସବୁ ଭଉ୍ଚ ଓ ଉପସ୍ୱ ସହିତ ଆତ୍ମାର ଏକାତ୍ମକତାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକରୂପ ହୋଇଯିବାକୁ ଆମେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ଏକାତ୍ମକତା ବୋଲି କହିବା । କେବଳ ଏହି ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଜଡ଼କୁ ଆମ ଆପଣାର ପରିଚସ୍ୱରୂପ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ ଆପଣାର ଅଙ୍ଶ ଓ ଅବଲ୍ଲଜ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଗୋଟିଏ ରୂପକୁ ବଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରୂପରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ସକାଶେ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମା ଆତ୍ମା ଏବଂ ପ୍ରକୃତର ପଜଞ୍ଚର-ସଂସ୍ପଳନ ତଥା ପରାଶ୍ଚର-ପ୍ରତିନିସ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ତ୍ୱାଗତ ଏହି ଭଉ୍ଚଗୁଡ଼ିକୁ ବିବର୍ତ୍ତିତ କରି ଆଣିଛନ୍ତି । ଅଙ୍ଶ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱଙ୍କର ଆପଣାକୁ ବହୁରୂପେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରିବା ଲଗି ଏକ ଚରନ୍ତାନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସବୁବେଳେ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ଆପଣାର ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସେ ସବୁବେଳେ ଧରିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି; ସେହି ବହୁତ୍ୱର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଲଭି ଏକ ସାଧନରୂପେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ସାରସ୍ୱରୂପ ବଡ଼ମସୃର ଭୂମି ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କର ରଖାଯାଇଥିବା ସେହି ଚଉଗୁଡ଼ିଜର ଏକ ମ୍ଲାଲାରୂପେଥିବା ବ୍ୟକ୍ତୀକୃତାପନ୍ନ ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେହର ଅବସ୍ଥାପନା କରିଯାଇଛୁ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛୁ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟସ୍ୱଙ୍କର ବହୁତ୍ୱରୂପୀ ମ୍ଲାଲାରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଜେନ୍ତୁ, ଏବଂ ଆମର ସେହି ପରଚସ୍ୱରେଥିବା ବ୍ୟକ୍ତୀକୃତାପନ୍ନ ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରକୁ ଆମର ନଜରୂପ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଆମ ଆପଣା ସତ୍ତ୍ୱରେ ଆମେ ସ୍ୱୟଂ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟସ୍ୱଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ରହିନୁ, ତେଣୁ ବଶ୍-ମନ, ବଶ୍-ପ୍ରାଣ ତଥା ବଶ୍-ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ଆମ ଆତ୍ମାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରୂପ ବୋଲି ଅବଶ୍ୟ କୁହାଯିବ । ମାତ୍ର ଏହି ଆତ୍ମା ହେଉଛୁ ଏହି ବଶ୍-ମନ, ବଶ୍-ପ୍ରାଣ ଅଥବା ବଶ୍-ଦେହଠାରୁ ଅଥବା ଏହି ବ୍ୟକ୍ତୀକୃତାପନ୍ନ ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଦେହଠାରୁ ଅନେକ ଅଧିକ; ଏବଂ ଏହି ଚଉଗୁଡ଼ିଜ ସହିତ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇପଡ଼ି ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଆପଣାକୁ ସୀମାବଦ୍ଧ କରି ପକାଇ, ସେତେବେଳେ ଆପଣାର ଜ୍ଞାନକୁ ଅଣି ଆମେ ମିଥ୍ୟାର ଏକ ଭୂମି ଉପରେ ଅବରୋପଣ କରିଦେଇ; ତେବଳ ଆମର ଅହଂବୃତ୍ତି ବିଷୟରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆମ ବଶ୍ଗତ ସତ୍ତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତ ଜଗତରେ ଆମର ଯାବତୀୟ ନିତ୍ୟାତ୍ମକତାଟି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଆମର ମାନସିକ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଓ ଆମର ବାସ୍ତବ ଅନୁଭୂତାଟିକୁ ଆମେ ମିଥ୍ୟାରେ ପରିଣତ କରିଦେଇ ।

ଆମର ଆତ୍ମା ଏକ ତରଙ୍ଗନ ଓ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱ; ତାହା ହେଉଛୁ ଏକ ବଶ୍ୱତ ସତ୍ତ୍ୱ, ଏବଂ ଏହିପରି ତତ୍ତ୍ୱ କେବଳ ତାହାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସମ୍ପୃକ୍ତ ରୂପ । ଏହି ସଂମୂଳ ଜ୍ଞାନରୂପି ଆମକୁ ଅନ୍ତରର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଆମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏହାକୁପି ବ୍ୟକ୍ତର ଅନ୍ତର୍ଗତ ତଥା ତାହା ଜ୍ଞାନର ସଂମୂଳ ଭିତ୍ତିରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ସଂମୂଳ ସତ୍ୟଟିରୁ ଆପଣାର ଅବଲୋକନ ଆରମ୍ଭ କରି ଜ୍ଞାନଯୋଗ ସାଧନାର ଏକ ଅଙ୍ଗବାସ୍ପକ ତଥା ସ୍ୱବାସ୍ପକ ମାର୍ଗର ଜଲ୍ପନା କରିଛୁ ଯାହାଦ୍ୱାରାକ ଆମେ ଏହିପରି ମିଥ୍ୟା ଏକାତ୍ମକତାର ବନ୍ଧନରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବା ଏବଂ ସେପରିରୁ ବାସ୍ତବିକପକ୍ଷେ ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଯାଇବା । ଅଙ୍ଗବାସ୍ପକ ମାର୍ଗ ବା ପଦ୍ଧତିଟି ସଂଦ୍ୱା "ମୁଁ ଏହି ଦେହ ନୁହେଁ" ବୋଲି କହିଥିବ ଏବଂ ଭଦ୍ୱାରା "ମୁଁ ଏହି ଦେହ"ରୂପୀ ଧାରଣାଟିର ବରୋଧ କରିବାରେ ଲଭିଥିବ ଏବଂ ତାହାକୁ ମୂଲୋତ୍ପାଟିତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବ; ଏହି ଜ୍ଞାନଟିରେ ଆପଣାକୁ ଅନୁନବେଶିତ କରି ରଖିଥିବ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ଜଡ଼ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମାର ବାନ୍ଧଚ୍ଛୋଇ ରହିବାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଦେହ-ବୋଧର ତଳରୁ ମୁକ୍ତଲଭ କରୁଥିବ । ତା'ପରେ ଆମେ "ମୁଁ ଏହି ପ୍ରାଣ ନୁହେଁ" ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ଏହି ଜ୍ଞାନଟିରେ ଆପଣାକୁ ଅନୁନବେଶିତ କରି ରଖି ଓ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରାଣଗତ ଚନ୍ଦନ ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ବାସନାଗୁଡ଼ିକରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିବାକୁ ପଶୁତ୍ୟାଗ କର ପ୍ରାଣ-ବୋଧର କବଳରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବା । ଏବଂ ଶେଷରେ, ଆମେ "ମୁଁ ଏହି ମନ ନୁହେଁ" ବୋଲି କହିବା, "ମୁଁ ଏହି ମନର ଦେଉ ନୁହେଁ, ବୋଧ ନୁହେଁ ବା ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ" ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ଏହି ଜ୍ଞାନଟିରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବେଶିତ କର ରହିଁ ଓ ମନୋଗତ ସାବତୀୟ ନିସ୍ପାନ୍ଦତାର ପରିହାର କର ମନସ୍ପନ୍ଦ ବୋଧର କବଳରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବା । ଏହିପରି ଜ୍ଞାନରେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆପଣାକୁ ଏକାତ୍ମକ କର ପକାଇଥିବା ସାବତୀୟ ବସ୍ତୁ ଓ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱତନ୍ତ ଏକ ବ୍ୟବଧାନ ସୃଷ୍ଟି କର ରଖିପାରିବା, ସେତେବେଳେ ଆମ ଉପରୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଆବରଣଗୁଡ଼ିକ କ୍ରମଶଃ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଖସି ପଡ଼ିବାରେ ଲାଗିବ ଏବଂ ଆମର ଆତ୍ମା ଆମର ଅନୁଭବ ଭିତରେ କ୍ରମେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ । ଏବଂ ସେତକବେଳେ ତାହାର ବିଷୟରେ ଆମେ "ସୋଽହଂ" ବୋଲି କହିପାରିବା, ଆପଣାକୁ ସେହି ଆତ୍ମା ପରି ବିଶୁଦ୍ଧ, ଶାଶ୍ୱତ ଓ ଆତ୍ମାନନ୍ଦମସ୍ୱ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଏବଂ ଆମର ଜ୍ଞାନ ତଥା ସତ୍ତାକୁ ତାହାର ଉପରେ ଅଭିନିବେଶିତ କର ରଖି ଆମେ ସେହି ତତ୍ତ୍ୱରୂପରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯିବା ଏବଂ ସ୍ୱଂଶେଷରେ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତ-ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜ୍ଞାନାତ୍ମକ ମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯାହାକୁ କି ଅଧିକତର ଜ୍ଞାନରେ ରାଜଯୋଗର ଏକ ସମ୍ପଦ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଏହି ପଦ୍ଧତିରେ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଏକ କେବଳଜ୍ଞାନରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବେଶିତ କରରଖିବାକୁ ପଡ଼େ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସାବତୀୟ ଜ୍ଞାନ ତଥା ଧାରଣାକୁ ଆପଣା ଭିତରୁ କଳ ବାହାରକୁ ବାହାର କରଦେବାକୁ ପଡ଼େ, ଯାହାଫଳରେ କି ମନରୂପୀ ଏହି ଡାଇନାମୋଟି ଆମର ବାହ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଏବଂ ବହିଃସ୍ଥିତ ଅନ୍ତରସ୍ତିତ୍ୱ ଉପରେ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ସନ୍ଦିସ୍ଧ ହେବାରୁ ଆପଣାକୁ ନିବୃତ୍ତ କର ରଖେ । ମନର ଏହି ନିବୃତ୍ତି ଫଳରେ ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ଜଡ଼ଗତ ଗ୍ରନ୍ଥିଗୁଡ଼ି ମଧ୍ୟ ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ସମାଧି ମଧ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ବିଶ୍ରାନ୍ତି ଲାଭ କରନ୍ତି; ସେମାନେ ଆମ ସତ୍ତାର କୌଣସି ଏକ ଅନ୍ତଃତମାସ୍ଥ ଗଭୀରତମ ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରେ ନଷ୍ଟଳ ହୋଇ ରହିନ୍ତି ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଆମେ ସେହି ପରମ ନିର୍ଦ୍ଦିଶେଷ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବିସ୍ତାରଟି ମଧ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରମ କର ଘୁଲିଯାଇ ।

ଏହି ସାଧନାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜ୍ଞାନରେ ଆମେ ଏକ ଆତ୍ମଚେତନ ଓ ବହିର୍ଭୂତକାଳୀନ ଆନ୍ତର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ବୋଲି କହିବା ଯାହାକି ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କର ଓ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟିଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ଲାଗି ଆତ୍ମାର ଚକ୍ଷୁଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଦ୍ରିତ କର ରହିଁ ବିଶ୍ୱଜଗତର କବଳରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କର ରଖେ । ମାତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତର ଆତ୍ମା ଆପଣାର ଆଖିକୁ ଯେତେ ବନ୍ଦ କର ରଖିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ସତ୍ତ୍ୱା ଦ୍ୱାରାବରେ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତ ତଥାପି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ; ଏବଂ କୌଣସି ମିଥ୍ୟାପ୍ରତିଛବିସ୍ୱରୂପେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ସତ୍ୟରୂପେହିଁ ପରମ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ତଥାପି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି । ଆମେ ଯେଉଁସବୁ ବସ୍ତୁକୁ ଦର୍ଜନ କରି ଆସିଛୁ, ସିଏ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି; ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ପ୍ରକୃତରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ରହିଛନ୍ତି, ବଶ୍ୱସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯାହା ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତର ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇଛୁ ଓ ଏହାର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ବଶ୍ୱଜଗତକୁ ସେ ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ରହିଛନ୍ତି । ଅନ୍ତର୍ଗତ ଧାରାବସ୍ତାର ଅଭିଭୂତ ମଧ୍ୟରୁ ତାହାର ଅସିତା ମାନ୍ତତେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅର ଯେଉଁ ବଶ୍ୱଜଗତକୁ ଆମକୁ ଦେଢ଼ି କରି ରହିଥିବାର ଜ୍ଞାତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିଥାଉ, ସେଥିରେ ଆମେ ଏହି ଶାଶ୍ୱତ ଆତ୍ମାକୁ ନେଇ ପ୍ରକୃତରେ ତ'ଣ କରିବା ? ବୈଗ୍ତ୍ୟପ୍ରଧାନ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଏହାର ଏକ ସମାଧାନ ଦର୍ଶାଇଛୁ ଏବଂ ବଶ୍ୱଜଗତ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିଥିବା ଆତ୍ମପ୍ରତ୍ତିଙ୍କ ଏକ ସାଧନାର ବ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଛୁ । ତାହା ସବୁର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ରହିଥିବା, ସବୁକିଛିକୁ ଦେଢ଼ି ଧରିଥିବା ଓ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସକଳକିଛିକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବା ପରମ ଆତ୍ମପ୍ରତ୍ତିକୁ ବ୍ୟୋମ ଅର୍ଥାତ୍ ଶୂନ୍ୟର ପ୍ରତିରୂପ ଦେଇ ଦେଖିବାର ପରାମର୍ଶ ଦେଇଛୁ । କାରଣ ସେହି ଶୂନ୍ୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସକଳ ରୂପ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ସେହି ଶୂନ୍ୟହିଁ ସକଳ ରୂପ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ ଏବଂ ସେଇଥିରୁହିଁ ସକଳ ରୂପର ନର୍ମାଣ ହୋଇଛୁ । ସେହି ଶୂନ୍ୟ ବା ବ୍ୟୋମମଣ୍ଡଳରେ ବଶ୍ୱପ୍ରାଣ ତଥା ବଶ୍ୱମନ ସକଳ ବସ୍ତୁର ନଃଶ୍ୱାସବାୟୁରୂପେ ବିଚରଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ବାସ୍ତୀୟ ମଣ୍ଡଳରେ ଏକ ବାୟୁସମୁଦ୍ରରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଇଥିରୁହିଁ ଏହିସବୁ ରୂପର ନର୍ମାଣ କରୁଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ସେମାନେ କୌଣସି ସତ୍ତ୍ୱାର ନର୍ମାଣ କରୁ ନାହାନ୍ତି; କେବଳ ନାମର ନର୍ମାଣ କରୁଛନ୍ତି ଓ ରୂପର ନର୍ମାଣ କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଥିବା ଘଟରୂପୀ ଆକାରଟିକୁ କେବଳ ମୃତ୍ତିକାରହିଁ ଏକ ରୂପ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ସେହି ମୃତ୍ତିକା ପଛରେ ଛିତରୂପୀ ଯେଉଁ ମୂଳ ଉପାଦାନଟି ରହିଛୁ, ତାହା ପୁଣି ସେହି ବଶ୍ୱଗତ ପ୍ରାଣୋପାଦାନରେ ମିଳାଇ ଯାଇଛୁ ଓ ବଶ୍ୱଗତ ପ୍ରାଣୋପାଦାନର ଉତ୍ତରଜନ ଶେଷରେ ସେହି ନଶ୍ଚଳ ଓ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ବ୍ୟୋମ ବା ଶୂନ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ବିଶ୍ରାନ୍ତି ଲାଭ କରୁଛୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନଟି ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଅନୁନିବେଶିତ କରି ରଖି ଏବଂ ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିଲ୍ପ ତଥା ବାହ୍ୟରୂପକୁ ବର୍ଜନ କରି ଆମେ ଏହି ସମୁଦାୟ ବ୍ୟାପାରଟିକୁ ନଜେ ବୃହତ୍ତରୂପୀ ବ୍ୟୋମରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ନାମ ଓ ରୂପର ଏକ ମାସ୍ତାରୂପେହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା । ତା'ପରେ ତାହା ଆମ ଆଗରେ ଅସତ୍ତ୍ୟରୂପେ ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇ ରହିବ; ଏବଂ ବଶ୍ୱଜଗତ ଏକ ଅସତ୍ତା ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇଯିବା ଦ୍ୱାରା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନ୍ତର୍ନିହିତଭାର ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ସମସ୍ତ ଅସତ୍ୟ ପ୍ରତିପାଦିତ ହେବ ଏବଂ ସେତେବେଳେ କେବଳ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତାହିଁ ଅବଶିଷ୍ଟ ରହିଯିବେ, ଯାହା ଉପରେ କି ଆମର ମିଥ୍ୟାଗ୍ରସ୍ତ ମନ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ନାମ ଓ ରୂପଟିକୁ ଆରୋପିତ କରି ରଖିଛି ବୋଲି ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେବ । ତେଣୁ ଏହିପରି ଭାବରେ ସେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିଆତ୍ମା ଲଭି ସେହି ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ ସତ୍ତାଟି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ନେଇଯିବାର ଔଚିତ୍ୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଯିବ ।

ମାତ୍ର ତଥାପି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତା ଆପଣା ଅନ୍ତର୍ନିହିତଭାର ସେହି ଅବଜାଣୀ ବସ୍ତୁଦୃଷ୍ଟିକୁ ଧାରଣ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛନ୍ତି; ଦିବ୍ୟ ଆଚ୍ଛାଦନର ଏହି ଅପରବର୍ତ୍ତିମାତ୍ର ବସ୍ତୁଦୃଷ୍ଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦାର୍ଥ ଏବଂ ସକଳ ପଦାର୍ଥରେ ପରିଣତ ହେଉଥିବାର ଆପଣାର ସେହି ଅନୁଷ୍ଠାନ କୌଶଳଟିକୁ ନେଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛନ୍ତି । ସେହି ପରମ ପ୍ରବଞ୍ଚକଟିର ଆବିଷ୍କାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଆପଣାକୁ ଏହିସବୁ ପ୍ରବଞ୍ଚନାରୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେବା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମସତ୍ତା କିଂବା ବିଶ୍ୱଜଗତର ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିରେ ଏତେଟିକିଏ ସମସ୍ୟା କଦାପି ଏପାଖସେପାଖ ହୋଇଯାଇ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମର ସକଳ ଗ୍ରହଣ ତଥା ବର୍ଜନର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଥିବା ଓ ଏସବୁ ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ନହୋଇ ପାରିବା ଭଳି ଅଟଳ ବୃହତ୍ ଏବଂ ଅଟଳ ଚରନ୍ତନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ପରମ ସଦାତ୍ମାଟି ସମ୍ପର୍କରେ ଯେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ହୋଇଥିବ, ଆମ ପକ୍ଷରେ ସେକଥାଟି ଜାଣିବା କ'ଣ ପ୍ରକୃତରେ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ କି ? ଏହି କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ସମସ୍ତ ଅବଶ୍ୟ କୌଣସି ଅଜେୟ ସତ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଯେ ଆମେ ସେଇଟିକୁ ସମସ୍ତ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ଓ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ବୋଲି ଆମ ପାଖରେ ଜିଦ୍ଟି ଦାବି କରିବାକୁ ଆସିବ, ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । କାରଣ, ତା' ନହେଲେ ଏକଥାଟି ନିଶ୍ଚିତ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଯିବ ଯେ ଆମେ ଯାହାକୁ ପ୍ରବଞ୍ଚକ ଓ ଭ୍ରମ ବୋଲି କହୁଥିଲୁ, ତାହା ହେଉଛି ପ୍ରକୃତରେ ଆମର ଜ୍ଞାନ; ପରମେଶ୍ୱର କଦାପି ପ୍ରବଞ୍ଚକ ନୁହନ୍ତି କିଂବା ମାୟା ମଧ୍ୟ ନୁହନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ଯେଉଁ ପରମ ସମ୍ପର୍କଟି ଅନନ୍ତେତ୍ୱ ଓ ସାର୍ବଭୌମ ଭାବରେ ସଦା-ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତାହାର ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବେଶିତ କରି ରଖିବା, ତାହାର ଆବିଷ୍କାର କରିବା ଏବଂ ତାହାକୁ ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟ କରିବା; ସେଉଁ ପରମ ଆତ୍ମା ସକଳ ପ୍ରକୃତିର ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆପଣାର ବିଧାନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯିଏ ବିଶ୍ୱରୂପୀ ଏହି ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ଓ ତାହାକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଛନ୍ତି, କେବଳ ଯାହାର ଇଚ୍ଛାହିଁ ଏହି ବିଶ୍ୱର ବହୁବିଧ ନିୟାମକତାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ କରି ରଖିଛି ଏବଂ ତାହାର ନିୟମର ଚକ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ନିରୂପଣ କରିଦେଇଛି, ଆତ୍ମସତ୍ତାକୁ ଆମେ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା । ଏବଂ ଆମେ ତଥାପି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆପଣାକୁ ଅଭିନବେଶିତ କର ରଖିବା ଏବଂ ଯେଉଁ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଏହି ସବୁକଛୁର ଆତ୍ମାରୂପେ ତଥା ପ୍ରକୃତରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ଏତାଧାରରେ ପୁରୁଷ ତଥା ପ୍ରକୃତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ସକଳ ବସ୍ତୁରୂପ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କର ଦେଇଛନ୍ତି ତଥା ଏହିସବୁ ରୂପାୟନରେ ପରିଣତ ବ ହୋଇ ପାରୁଛନ୍ତି, ଆତ୍ମସତ୍ତାକୁ ଆମେ ସେହି ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପେହିଁ ଅବଧାର ଓ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା । ତା' ନହେଲେ, ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତା ଯାହାକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରୁ ତଦାପି ବହିର୍ଭୂତ କର ରଖି ନାହିଁ, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ବହିର୍ଭୂତ କର ପଳାଇବା, ଅର୍ଥାତ୍ ଅମର ଜ୍ଞାନରେ ଆପଣା ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଏକ ବାଛବସ୍ତର କରିବା ଦୋଷରେ ଦୋଷୀ ହୋଇ ରହିବା ।

ପ୍ରାଚୀନ ବୈଦିକଯୁଗପ୍ରଧାନ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ବସ୍ତୁତତ୍ତ୍ୱର ଏତଦ୍ରୂପ ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲ ଏବଂ ସେହି ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏହିସବୁ ବିଭିନ୍ନ ବିଭବ ଉପରେ ଅଭିନବେଶିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲ, ମାତ୍ର ଏହା ସେଥରେ ଏକ ବାଛବସ୍ତର ଦେଖିଥିଲ ଓ ତାହାକୁ ଉପରଭଲ କର ନଷ୍ଟପ୍ରାୟ କର ଦେଇଥିଲ । ଯେଉଁ ପରମ ଆତ୍ମା ବସ୍ତୁଗତ ଏହିସବୁ ରୂପ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସେ ବସ୍ତୁତଃ ଅର୍ଥାତ୍ ବସ୍ତୁଗତ ଆତ୍ମା ବୋଲି କହିଥିଲ; ଏବଂ ଯେଉଁ ପରମ ଆତ୍ମା ଏହିସବୁ ରୂପର ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିରଣ୍ୟଗର୍ଭ ବୋଲି କହିଥିଲ, ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଏବଂ ସୃଜନଶୀଳ ବୋଧ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ଆତ୍ମା ବୋଲି କହିଥିଲ । ଯେଉଁ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତା ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁକୁ ଆପଣା ଭିତରେ ଧରିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଜ୍ଞା ଅର୍ଥାତ୍ ଚେତନାମୟ ପରମତାରଣ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବମୂଳସ୍ଥ ନିୟମନକାରୀ ଆତ୍ମା ବୋଲି କହିଥିଲ; ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଅଙ୍ଗଭୂତ ହୋଇ ସେହି ନିର୍ବିଶେଷ ପରମ ସତ୍ତା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି କଳ୍ପନା କରୁଥିଲ ସିଏକ ଏହିସବୁ ଅସଭ୍ୟତାର ପ୍ରକାଶ ଲଗି ଅନୁମତ ଦେଇଛନ୍ତି ସତ, ମାତ୍ର ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱତ ଆଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଅସ୍ପୃକ୍ତ ହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି । ଆମକୁ ସେହି ପରମ ନିର୍ବିଶେଷଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁହିଁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ସତ୍ତ୍ୱତ ଆମର ଆଉ କୌଣସି ନିତ୍ୟାବଶ୍ୟତା ବା ସମ୍ପର୍କହିଁ ରହିବ ନାହିଁ; କାରଣ ଜ୍ଞାନ ଜନ୍ମିଲେ ସଂସ୍କାର ଦେବଳ ସେହି ସଂକେତ ପରମଜ୍ଞାନକୁହିଁ ବୁଝାଇବ, ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ଏହିସବୁ ଅଲଙ୍ଘନୀୟ ଯାବତୀୟ ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଅମ ଉପରୁ ଝାଡ଼ି ଝଡ଼ାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ପରମ ଭଲ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଦୂରଇ ଆସିବାକୁ ହେବ । ମାତ୍ର ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଆମେ ଏଗୁଡ଼ାକୁ ଦେବଳ ମନ ଦ୍ୱାରା ବର୍ଜାଇଥିବା ଜେତେଗୁଡ଼ିଏ ବ୍ୟାବହାରିକ ଭେଦବୋଧ ବୋଲିହିଁ କହିବା; କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ କରିବା ପାଇଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଏକ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛ ସତ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକର ଆଦୌ କୌଣସି ତତ୍ତ୍ୱଗତ ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମେ ଯେଉଁଭଳି ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଛୁ, ତାହା ଏକତ୍ୱକୁହିଁ ସଂମୂଳ ଓ ସଂସାର କରି ଗ୍ରହଣ କରୁଛୁ; ସେଇଟି ଅନୁସାରେ ବଶ୍ୱଗତ ଆତ୍ମସତ୍ତା ବୋଧ ଓ ସୃଜନର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥିବା ସତ୍ତ୍ୱଟିଠାରୁ ଆଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ପୃଥକ୍ ନୁହନ୍ତି, ବୋଧସମ୍ପନ୍ନ ସତ୍ତ୍ୱ କାରଣରୂପୀ ସତ୍ତ୍ୱାଠାରୁ ପୃଥକ୍ ନୁହନ୍ତି ଏବଂ କାରଣରୂପୀ ସତ୍ତ୍ୱ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ ସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଦୌ ପୃଥକ୍ ନୁହନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ଏକ ଓ ଅଦ୍ୱୟ ସତ୍ତ୍ୱ, "ସେହି ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଯିଏକ ଏହି ସକଳ ସମ୍ମିଳିତରୂପେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।" ଏବଂ ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱର ଆପଣାକୁ ଏହିସବୁ ବ୍ୟକ୍ତରୂପ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ସେ ତାଙ୍କଠାରୁ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଭିନ୍ନ ନୁହନ୍ତି; ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଯେଉଁ ବ୍ରହ୍ମ ଆମେ ଏଠି ଯାହାସବୁ ଦେଖୁଛୁ, ଅନୁଭବ କରୁଛୁ, ଯାହା ଭିତରେ ବଞ୍ଚିରହିଛୁ ଓ ଯାହାକୁ ମନୋଗତ ଅବଧାରଣା ଦେଇ କଳ୍ପନା କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ, ପ୍ରକୃତରେ ସେଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ବ୍ରହ୍ମଠାରୁ ମଧ୍ୟ କଦାପି କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଭିନ୍ନ ନୁହନ୍ତି । ଆମେ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣିବା, ସେହି ପରମେଶ୍ୱର ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜାଣିବା ଯେପରିକ ଆମେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମ ଏକତ୍ୱଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବା, ତାଙ୍କର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ସକଳ ପଦାର୍ଥ ସହିତ ଆମ ଏକତ୍ୱର ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବା ଏବଂ ସେହି ଏକତ୍ୱବୋଧରେହିଁ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିପାରିବା । କାରଣ ଜ୍ଞାନ ଯେ ସବୁକିଛିକୁ ଗୋଟିଏ ସୂତ୍ରରେ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ କରି ବାନ୍ଧି ରଖିବ, ଜ୍ଞାନଠାରୁ ଆମେ ଏହାହିଁ ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରୁଛୁ; ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞାତବ୍ୟ ଭୁମିଟିକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ଅଲଗା କରିଦେଇଛୁ, ତାହା ହେଉଛୁ ଏକ ଆଂଶିକ ଜ୍ଞାନ ଓ କେତେକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହାର ଅବଶ୍ୟ ଉପଯୋଗିତା ରହିଛୁ । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ସବୁଟିକୁ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ କରିଦେଇ ପାରୁଛୁ, ତାହାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ, ଆମର ଅଭିଲଷିତ ଜ୍ଞାନ ।

ତେଣୁ ଆମର ସମସ୍ତ ଯୋଗ ଏହିସବୁ ବିଭିନ୍ନ ମାର୍ଗ ଓ ଧ୍ୟାନକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିନେବ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ତାହା ଏକ ସୁସମତା ସ୍ଥାପନ କରିବ; ଏବଂ ସମ୍ଭବ ହେଲେ ଏପରି ଗୋଟିଏ ସମନ୍ୱୟ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାଠି ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ କରି ରଖିବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପାରସ୍ପରିକ ବିରୁଦ୍ଧଭାବକୁ ଏକାବେଳକେ ଦୂର କରିଦେଇ ପାରିବ । ଆଉ ସବୁକିଛିକୁ ବର୍ଜନ କରି ରଖି କେବଳ ବିଶୃଙ୍ଖଳାକୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ଆସ୍ପଦ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବା ଯୋଗ ପରି ଆମେ ପରମେଶ୍ୱର ତଥା ପରମ ସଦ୍‌ଗତଙ୍କୁ କେବଳ ସେହି ପରମନିଶ୍ଚଳ ଆତ୍ମା ଅଥବା ସକଳ ଜ୍ଞାନର ଅଗମ୍ୟ ସେହି ପରମ ନିର୍ବିଶେଷତା ମଧ୍ୟରେ ବର୍ଜନ କରି ଆସିବା ପାଇଁହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ନାହିଁ; ଅଥବା ସବୁକିଛିକୁ ବହିଷ୍କୃତ କରି ରଖି କେବଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଥିବା ଅଥବା ଅଇସବୁକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ବଣ୍ଟାଜରେ ଦେବଳ ସେହି ଈଶ୍ୱର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ମାନୁଥିବା ଯୋଗ ପଛ ଆମେ ଦେବଳ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ଅଥବା ଦେବଳ ସେହି ପରମ ପଙ୍ଗେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁହିଁ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଯୋଗର ସାଧକ ଆପଣାକୁ ଆପଣାର ଜ୍ଞବତା ଅଥବା ଆପଣାର ସାଧନା ଭିତରେ କଦାପି ସୀମାବଦ୍ଧ କର ରଖିବ ନାହିଁ, କୌଣସି ବଶେଷ ଧର୍ମବଶ୍ୱାସ ଅଥବା ଜାର୍ଣ୍ଣନକ ସୂକ୍ଷବଶ୍ଳେଷଣ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ସେ କଦାପି କଲ ରଖିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ତିବ୍ଦ୍ୟଗତ ପରମସତ୍ୟଟିକୁ ସେ ତାହାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମି ଉପରେହିଁ ଅନ୍ୱେଷଣ କର ବାହାରିବ । ସେ ପୂର୍ବତନ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ କଦାପି ପରତ୍ୟାଗ କରିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ସବୁଦା ଦୃଢ଼ସଙ୍କଳ ରକ୍ଷା କର ସେ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ନୂତନ ମାର୍ଗସୂଚନାର ବ୍ୟଞ୍ଜନା ଆଣିଦେବ ।

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପରମ ଅସ୍ପସତ୍ତ୍ୱ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି, ଅଥବା ଯିଏ ଏହି ପ୍ରକୃତିର ଅଧୀଶ୍ୱରରୂପେ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି ଅଥବା ପରମ ସଦ୍ଵରୂପ ହୋଇ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଆମେ ଆମର ଭିତରେ ରହିଥିବା ପରମ ଆସ୍ପସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କୁହିଁ ଅଧିକତର ସ୍ପଷ୍ଟରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଯେ ଆମର ଜ୍ଞାନଗତ ସଦ୍ଗପ୍ରମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ, ଆମକୁ ଏହି କଥାଟି ସ୍ପୀକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଲଗି ଦେବଳ ସେଇଟିହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଆବଶ୍ୟକତା, ସେଇଟିହିଁ ସଦ୍ଗପ୍ରମ ଆବଶ୍ୟକତା । ସେ ତା'ର ଅପଣା ସତ୍ତ୍ୱାର ସଦ୍ଗୋଚ ସତ୍ୟରେ ଉପନ୍ତ ହୋଇପାରିବ, ଏଥିରେ ରହିଥିବା ସକଳ କସମ୍ଭାବତା, ସକଳ ଫଶତ୍ୱ ଭଆ ମିଥ୍ୟାପ୍ରେରତ ସକଳ ଏକାଗ୍ରକତାକୁ ସେ ଯଥାର୍ଥରୂପେ ଫଶୋଧିତ କରିଦେଇ ପାରିବ, ଅପଣା ସତ୍ତ୍ୱାଗତ ଯଥାର୍ଥ ଅନ୍ତଜଦେଶ ଓ ବଶୁଦ୍ଧିରେ ଉପନ୍ତ ହୋଇପାରିବ, ତାହାର ପରମ ଇପ୍ସିତସ୍ଥାନଟିକୁ ନାଶି ସେଇଠାକୁ ଆରୋହଣ କର ପାଇପାରିବ । ମାତ୍ର ସେହି ପରମ ଉପ୍ସିତସ୍ଥଳରେ ବସ୍ଥନ ଓ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବାକୁହିଁ ଆମେ ତାହା କରିବା ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଆମର ଏହି ସମୁଦାୟ ଅସ୍ତିବ୍ଦ୍ୟ ଭଆ ଏହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ସୃଜ୍ୟଟିର ସକଳ ଅଙ୍ଗ ଓ ଅଂଶ ଦେଇ ଅପଣା ଅପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଭୂମିଟିକୁ ଖୋଜି ପାଇପାରିବେ, ଆମର ସଦ୍ଗୋଚ ସତ୍ତ୍ୱାସ୍ଥାନକୁ ଆରୋହଣ କର ଜୀବନଧାରଣ କରିପାରିବେ, କେବଳ ସେହି ସଦ୍ଗୋଚ ସତ୍ତ୍ୱାଟି ଲଗିହିଁ ବଞ୍ଚିପାରିବେ ଏବଂ ଦେବଳ ଆମର ସତ୍ତ୍ୱାଗତ ସେହି ସଦ୍ଗୋଚ ଶିଖରଟିକୁ ଯେଉଁ ବଧାନଟି ଉଦ୍ଭାବିତ ହୋଇ ଅସୁଛୁ ଏବଂ ଆମର ମନ ସେହିଟିକୁ ଦୃଢ଼ କର ଅଣିଦେବେଳେ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ମିଥ୍ୟାଗ୍ରସ୍ତ ନହୋଇ ଯାହା ଆମର ପୂର୍ଣ୍ଣଶୋଧିତ ସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁ ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ରହିଛି, ଆଉ କୌଣସି ଅନ୍ୟ ବଧାନକୁ ନମାନି ସେମାନେ ଦେବଳ ସେହି ବଧାନଟିରହିଁ ପାଳନ କରିବେ, ଅମେ ଦେବଳ ସେଇଥିଲଗିହିଁ ତାହା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରିବା । ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଏହି କଥାଟିକୁ କରିପାରିଲେ ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବା ଯେ ଏହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ପରିଚୟ ଲାଭ କରି ଆମେ ସବୁର ଭିତରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିଥିବା ସେହି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କରହିଁ ପରିଚୟ ଲାଭ କରିଛୁ, ଆମ ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ତଥା ସକଳ ପ୍ରକୃତିର ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିଛୁ, ଏହି ବିଶ୍ୱର ପରମ ସତ୍ୟସମ୍ପଦ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମ ନିଜର ମଧ୍ୟ ପରମ ସତ୍ୟସମ୍ପଦଟିକୁ ଜାଣିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇଛୁ । କାରଣ ଆମ ନିଜ ଭିତରେ ଆମେ ଏହି ସେଇ ସମ୍ପଦଟିକୁ ଦେଖିଛୁ, ଆମେ ବସ୍ତୁତଃ ତାହାକୁ ସତ୍ୟରୂପେ ଦେଖିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ ସମର୍ଥ ହେବା, କାରଣ ତାହାହିଁ ହେଉଛି ତାଙ୍କ ଏକତ୍ୱର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟ । ଆମ ଆପଣା ସତ୍ତାର ପରମସତ୍ୟଟିକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରି ଓ ତାହାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଆମର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଭାବାପନ୍ନତା ଓ ନଶ୍ୱର ବିଶ୍ୱଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପ୍ରାଚୀରଟି ଅବଶ୍ୟ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଯିବ, ଅବଶ୍ୟ ନଗ୍ନୀକୃତ ହେବ; ଏବଂ ଆମ ଆପଣା ସତ୍ତାରେ ଆମେ ଯେଉଁ ପରମ ସତ୍ୟଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରୁଛୁ, ତାହା ଆପଣାର ବିଶ୍ୱଗତଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଆମ ଲାଗି ଆପଣାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରିଇବ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ଆମର ଆପଣା ଆତ୍ମସତ୍ତାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ । ବେଦାନ୍ତର 'ସୋଽହଂ' ମନ୍ତ୍ରଟିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଉପଲବ୍ଧି କରି ଆମେ ଆମ ଗୃହପାଖରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏହି ସବୁକଟିକୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲ୍ଲମାତ୍ରକେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଅବସ୍ଥିତ 'ତତ୍ତ୍ୱମସି'ର ତତ୍ତ୍ୱଳ ମନ୍ତ୍ରଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବା । ଏହି ବୃହତ୍ ଏକତ୍ୱବୋଧରେ ସଫଳତାର ସହିତ ଆସି ପହଞ୍ଚି ପାରିବା ସକାଶେ ଆମର ବ୍ୟାବହାରିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାଧନାଟିର କପଟ ଆଚରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଆମକୁ କେବଳ ସେହି କଥାଟିକୁ ବଗ୍ନର ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସପ୍ତମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଦେହର ଅଧୀନତାରୁ ମୁକ୍ତ

ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉଛୁ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରତ୍ୟ ନୁହେଁ; ଆମର ଆତ୍ମା ଆମର ଶସ୍ତ୍ରର ନୁହେଁ, ପ୍ରାଣ ନୁହେଁ କି ମନ ନୁହେଁ, କାରଣ ଏସବୁ ହେଉଛୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରୂପାତ୍ମକ ମାତ୍ର;—ଆମ ବୁଦ୍ଧିର ଭୂମି ଉପରେ ଥରେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଆମର ମନ ସହଜ ପ୍ରାଣ ତଥା ଶସ୍ତ୍ରରଟିର ଯେଉଁ ଦ୍ୟାବାପୃଥିବୀ ସମ୍ବନ୍ଧଟି ରହିଛୁ, ତାହାକୁ ଯଥୋଚିତ ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିବାକୁ ଜ୍ଞାନର ଏହି ପଥରେ ଆମର ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ହୋଇ ରହିବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ମନ ସ୍ୱୟଂ ପରମ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପଟି ସହଜ ଆପଣାର ଯଥୋଚିତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ । ଆମର ପୁଂପରିଚ୍ଛନ୍ନ ଏକ ଉପାୟ ଦ୍ୱାରା ଏହି କଥାଟି ଜଣାଇବା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସହଜ ହେବ, କାରଣ କର୍ମଯୋଗର ଆଲୋଚନା ସମୟରେ ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ପ୍ରଧାନ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା । ଏହି ଉପାୟଟି ହେଉଛୁ ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱାତ୍ମକ ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିବା । ପୁରୁଷ, ଅର୍ଥାତ୍ ସଂଜ୍ଞାତା ଏବଂ ସଂଜ୍ଞାନସ୍ୱରୂପା ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟନିର୍ବାହକାରୀ ତେଜନଶକ୍ତିର ତିନ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବା, ଯାହାଫଳରେ କି ସେହି ପ୍ରକୃତର ଜଡ଼ସ୍ଥ ତିନ୍ୱାଟିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଶସ୍ତ୍ରରଟିକୁ ଆପଣାଠାରୁ ଅଲଗା ବୋଲି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ପଡ଼ିଯାଉଛୁ । ସଂଜ୍ଞାତା ଓ ସଂଜ୍ଞାନସ୍ୱରୂପା ଆତ୍ମା ହୃତ୍ପାଦରେ ତାହାର ଯେଉଁ ସ୍ୱୟମ୍ ପ୍ରକୃତଟି ରହିଛୁ, ସେଇଟି ଶେଷରେ ପୁରୁଷ ଚତୁଷ୍ଟୟ ହୋଇ ରହିଛୁ । ସେ ଆପଣାର ମନ ଓ ଆତ୍ମାକୁ ଶସ୍ତ୍ରରଗତ ତିନ୍ୱା ଓ ବିଧାନଟିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛୁ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛୁ । କେବଳ ଏହି ଶସ୍ତ୍ରର ରୂପଟିଠାରୁ ସିଏ ଯେ ଅଧିକ ବୃହତ୍ ଏବଂ ଆହୁରି ଅନେକ କିଛୁ, ପୁରୁଷ ସେକଥା ଏକାବେଳକେ ଭୁଲିଯାଇଛୁ । ମନ ଯେ ଜଡ଼ଠାରୁ ପ୍ରକୃତରେ ଅଧିକ ବଡ଼ ଓ ତାହାର ପ୍ରତିବନ୍ଧକରୁ ପାଖରେ ମନର ଯେ ନିଜସ୍ୱତା ହୋଇଥିବା ତଦାପି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହେବ ନାହିଁ, ଜଡ଼ର ଯାବତୀୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଏବଂ ନାନା ଓ ଅସାମର୍ଥ୍ୟଗତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜାଳା ଫଟାରକୁ ସ୍ୱୀକାର କଣ୍ଡନେବା କଦାପି ସମୀଚୀନ ହେବ ନାହିଁ, ପୁରୁଷ ସେକଥାଟିକୁ ପାପୋଷ ପକାଇଛନ୍ତି । ପୁରୁଷ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ସିଏ ମନଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ବୃହତ୍ତର ସାମର୍ଥ୍ୟ; ଭାହା ଏପଣ ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଯାହାକ ମନୋମସ୍ତ ସଙ୍କଳ୍ପ ଜାହାର ଆପଣା ଭୂମିଟିରୁ ଆହୁରି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠାଇ ନେଇଯାଇ ପାରବ; ସିଏ ଆପେ ପ୍ରଭୁ ଓ ଜସ୍ୱାମକ ବୋଲି ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି, ବଣ୍ଡାଡାଡ ବୋଲି ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ପ୍ରଭୁ ଯେ ଭାଙ୍କ ଆପଣାର ଜିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ ଓ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବେ, ପରମ ବଣ୍ଡାଡାଡ ଯେ ଭାଙ୍କର ଆପଣା ସଷ୍ଟି ଭିତରେ ଥିବା ଏକ ଅକଞ୍ଚନ ଗୋଟିଏ ରୂପ ମଧ୍ୟରେ ବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବେ, ଏକଥା ଆଦୌ ସମୀଚୀନ ନୁହେଁ । ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତିକୁ ସ୍ମରଣ କର ପୁରୁଷକୁ ଏହିସବୁ ଘାବଡାସ୍ଥ ବସ୍ତୁ ଓ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ଏହି ଶସ୍ତ୍ରର କେବଳ ଏକ ଜିସ୍ୱାସ୍ପଦଭା ମାତ୍ର ଓ ପ୍ରକୃତର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଜିସ୍ୱାସ୍ପଦଭା ମାତ୍ର, ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥାଟିକୁ ସ୍ମରଣ କର ପୁରୁଷ ଆପଣାର ବସ୍ତୁ ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିବ ।

ତା'ପରେ ଆମେ ମନକୁ ଯାଇ କହିବା : "ଏହି ଶସ୍ତ୍ରର ହେଉଛି ପ୍ରକୃତର କେବଳ ଏକ ଜିସ୍ୱା ମାତ୍ର, ଭାହା ତୋର ଯଥାର୍ଥ ସରଚସ୍ୱ ନୁହେଁ କଂବା ମୋର ବ ଯଥାର୍ଥ ସଷ୍ଟଚସ୍ୱ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ତୋତେ ସେହି ଶସ୍ତ୍ରଠାରୁ ଅପସର ଯାଇ ଠିଆହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।" ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଆମେ ମନର ଏହି ଅପସର ଯିବାର ଓ ଅଫଲଗ୍ନ ହୋଇ ରହିବାର ଶକ୍ତି ରହିଛି ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ପାଇବା, ଏବଂ କେବଳ ଆପଣାର ଧାରଣା ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ, ଆପଣାର କର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ଶସ୍ତ୍ରଠାରୁ ଅପସର ରହିବାର ଏବଂ ସଡେଅବା ଶାସ୍ତ୍ରଜ ଭାବରେ ବା ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କହିଲେ ପ୍ରାଣଗତ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଶସ୍ତ୍ରଠାରୁ ଅପସର ରହିବାର ଶକ୍ତି ଏହି ମନ ଭିତରେ ରହିଛି ବୋଲି ଆବଷ୍କାର କରପାରିବା । ଶସ୍ତ୍ରଗତ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଏକପ୍ରକାର ଉଦାସୀନଭାର ଦୃଷ୍ଟି ପୋଷଣ କର ମନର ଏହି ଅନାସକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଆହୁରି ବଳସ୍ଥ କର ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଶସ୍ତ୍ରର ନିନ୍ଦା ବା ଶସ୍ତ୍ରର ଜାଗରଣକୁ, ଭାହାର ଗତଭାଳୀନ ଅବସ୍ଥା ବର୍ତ୍ତମାନକାଳୀନ ଅବସ୍ଥାକୁ, ଏହାର ସୁସ୍ଥତା ଓ ଅସୁସ୍ଥତାକୁ, ଏହାର ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଏବଂ ଅଦସନ୍ନତାକୁ, ଏହାର ସୁବିଧା ବା ଅସୁବିଧାକୁ ଏବଂ ଏହା ଜ'ଣ ଖାଉଛି ବା ଜ'ଣ ପିଉଛି ସେଗୁଡ଼ାକୁ ସଡେଅବା ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ଭାବ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ାକ ବସ୍ତୁତଃ ଏଡେବେଶୀ ଚନ୍ତାଭ ହୋଇ କଦାପି ରହିବା ନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଆମର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଶସ୍ତ୍ରକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ କର ରଖିବା ନାହିଁ; ଆମେ କଦାପି କୌଣସି ଉତ୍କଟ ବୈରାଗ୍ୟଗତ କୁଣ୍ଠା ବା କାଷ୍ଠାର କବଳରେ ଆସି ପଡ଼ିଯିବା ନାହିଁ କଂବା ଏହି ଶସ୍ତ୍ରଜରୁପୀ ଗଠନ ପ୍ରତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନାସ୍ତିଶ୍ରେଣି ଦୌଣସି ଅବହେଳା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ନାହିଁ । ମାନ ଅପର ପକ୍ଷରେ ଆମେ କ୍ଷୁଧା ବା ପିପାସା ବା ଅସୁବିଧା ଜାତା ଅସୁସ୍ଥତା ଦ୍ୱାରା ଆମର ମନକୁ କଦାପି ଆକାନ୍ତ ମଧ୍ୟ କରି ରଖିବା ନାହିଁ ଅଥବା ଦେହ ଜଥା ପ୍ରାଣପ୍ରଧାନ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହସମ୍ପର୍କୀ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଯେତେବେଶୀ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେଇଥାଏ, ଆମେ ତାହା ଉପରେ କଦାପି ସେତେବେଶୀ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେବା ନାହିଁ । ଅଥବା, ଶସ୍ତ୍ରରୁ ଆମେ ବସ୍ତୁତଃ ପ୍ରାପ୍ତ ଏକ ଗୌଣ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେବା; କେବଳ ଏକ ସାଧନ ଭଳି ଯେଉଁକ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେବାର କଥା, ଆମେ ତାହାକୁ ସେଉଁକ ମହତ୍ତ୍ୱଟି ଦେବା । ଏବଂ ଏକ ସାଧନରୂପେ ଦେହ ଉପରେ ଯେଉଁକ ମହତ୍ତ୍ୱ ରଖିବି, ତାହା ଅନୁସାରରେ କଦାପି ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟତା ବା ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକତାରୂପେ ମଧ୍ୟ ପରିଗଣିତ ହେବ ନାହିଁ । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ୱରୂପ, ଆମେ କଦାପି କଳ୍ପନା କରିବା ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସବୁବେଳ ଖାଇବା ଖାଇଛୁ ଓ ପିଇଛୁ, ତାହାରି ଉପରେହିଁ ଆମର ମନୋଗତ ଶୁଦ୍ଧତା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛି । ଅବଶ୍ୟ ଏତଥା ସତ ଯେ ଏକ ବିଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ବା ଅବସ୍ଥାରେ ଆମର ଖାଦ୍ୟ ଓ ପାନୀୟରେ କିଛି କିଛି ନିଷେଧ ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଆମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଗ୍ରଗତି ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଉପଯୋଗୀ ହୋଇଥାଏ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଆମେ ଏଭଳି ଭାବିବାର ଅଭ୍ୟାସଟିକୁ ନାବୁଡ଼ ଧରି ରହିବା ନାହିଁ ଯେ ଖାଦ୍ୟ ଏବଂ ପାନୀୟ ଉପରେ ଆମ ମନର ଏବଂ ଏପରିକ ଆମ ପ୍ରାଣର ନିର୍ଭରଶୀଳତା ମଧ୍ୟ କେବଳ ଏକ ଫପ୍କାର ବା ଅଭ୍ୟସ୍ତତାଠାରୁ ପ୍ରକୃତରେ ଆହୁକିଛି ଅଧିକ ହୋଇପାରେ, ପ୍ରକୃତ ଏହାପରି ଭିତ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରି ରଖିବା ଏକ ଅଭ୍ୟାସଗତ ସମ୍ବନ୍ଧଠାରୁ ପ୍ରକୃତରେ ଆହୁକିଛି ଅଧିକ ହୋଇପାରେ । ପ୍ରକୃତରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟହ ସେଉଁକ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଛୁ, ତାହାକୁ ଏକ ବିପଜ୍ଜନକ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଯଥାସମ୍ଭବ କମ୍ ଖାଇବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏକ ନୂତନ ସମ୍ବନ୍ଧସ୍ଥାପନ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଖାଦ୍ୟର ପରିମାଣକୁ କମ୍ କରି ଦଥାଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ତଦ୍ୱାରା ଆମର ମାନସିକ ଜଥା ପ୍ରାଣଗତ ଶକ୍ତି କୌଣସିପ୍ରକାରେ କଦାପି ଊଣା ହେବ ନାହିଁ । ଏପରିକ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ବଦ୍ଧରଶୀଳ ଜୀବରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ବଳାଶପାଧନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଲାଭ କରିବା ଲାଗି ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଦଥାଯାଇ ପାରିବ; କୌତିକ ଖାଦ୍ୟ ଓ ପାନୀୟ ଅପେକ୍ଷା ମନୋଗତ ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତାର ଗୁପ୍ତ ଭଣ୍ଡାର ବା ଉତ୍ସଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଅଧିକ ନିର୍ଭର କରି ରହିବାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଲାଭ କରିପାରିବେ, କାରଣ ସେହି ଉତ୍ସଗୁଡ଼ିକ ସହଜରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଫଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମ-ସାଧନା ଓ ଆତ୍ମ-ଜୟମନର ଏହି ଦୃଷ୍ଟିର ଅବଶ୍ୟ ଏଠା ଅପେକ୍ଷା ସମଗ୍ର ଯୋଗର ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଯୋଗର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି । ଆମର ଉପସ୍ଥିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ସବାଗ୍ରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କେବଳ ଏଉଳକୁ ଆମେ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା ଯେ ମନ ଆପଣାର ସାବଧାସ୍ୱ ଲୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭବରେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରରକ ବଷସ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ କଦାପି ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଏହିପରି ଭବରେ ଫସମତଲ ହୋଇ ମନ ଜମେ ଶସ୍ତ୍ରର ପ୍ରତି ପୁରୁଷର ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିଟି ପୋଷଣ କରିବାକୁ ଶିକ୍ଷା କରିବ । ପ୍ରଥମତଃ ମନୋମସ୍ୱ ପୁରୁଷକୁ ତାଡ଼ା ଶସ୍ତ୍ରରର ବଧାତା ବୋଲି ଜାଣିବ ଏବଂ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ତାହାକୁ ଶସ୍ତ୍ରର ବୋଲି ଭ୍ରମ କରିବ ନାହିଁ । କାରଣ, ପ୍ରାଣଗତ ଶକ୍ତିର ମାଧ୍ୟମ ଦେଇ ମନ ଦ୍ୱାସ୍ୱ ପୁରୁଷ ଯେଉଁଟିକୁ ବଧୃତ କରି ରଖିଥାଏ, ତାହା ଆମର ଏହି ଭୌତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱମାତ୍ର ନୁହେଁ, ତାହା ହେଉଛି ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ୟ ପଦାର୍ଥ । ଏବଂ ଏହି ଦୃଷ୍ଟିଟି ଜମେ ଏତେ ବେଶୀ ପରମାଣରେ ଆମର ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରରକ ଗଠନଟି ପ୍ରତି ସମସ୍ତ ସସ୍ତ୍ରର ଦୃଷ୍ଟିରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ଯେ ଆମର ଶସ୍ତ୍ରର ଆମ ପାଖରେ ସତେଅବା କୌଣସି ବହିଃସ୍ଥ ପଦାର୍ଥ ବୋଲି ଅନୁଭୂତ ହେବାକୁ ଲଗିବ, ଏବଂ ଆମର ପରିବ୍ୟତ ବସ୍ତୁଟି ପରି ଅଥବା ଆମେ ହାତରେ ଧରି ଯାଉଥିବା କୌଣସି ଅସ୍ତ୍ର ବା ଯନ୍ତ୍ରଟି ପରି ଆମଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବା ଅପସୃତ କରି ବେଶ୍ ରଖାଯାଇ ପାରିବ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ମନେହେବ । ଆମେ ତୁଏତ ଆହୁରି ଆଗକୁ ଯାଇ ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଯେ ଗୋଟାଏ ଅର୍ଥରେ ବସ୍ତୁର କରି ଦେଖିଲେ ଆମ ଶସ୍ତ୍ରରର ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନାହିଁ; ଆମ ପ୍ରାଣିକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଆମ ମନୋଗତ ଭୂମିଟିର ଏକ ଆଂଶିକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟତୀତ ଏହାର ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନାହିଁ । ଏହିସବୁ ଅନୁଭୂତିରୁ ଆମକୁ ଏହି ସଙ୍କେତ ମିଳିବ ଯେ ଆମର ମନ ଶସ୍ତ୍ରର ବଷସ୍ୱରେ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସମତାସମ୍ପନ୍ନ ଦୃଷ୍ଟି ଲାଭ କରି ଆସୁଛି; କେବଳ ଭୌତିକ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱବୋଧ ଦ୍ୱାସ୍ୱ ଅତିରକ୍ତ ଭବରେ ଅଧିକୃତ ଏବଂ ଜଡଲତ ହୋଇ ରହି ମନୋଗତ ଭୂମିରେ ଆଗରୁ ଯେଉଁ ମିଥ୍ୟାଗ୍ରସ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟି ରହି ଆସିଥିଲା, ତାହା ବଦଳରେ ମନ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ବଷସ୍ୱରେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟମୂଳକ ଦୃଷ୍ଟି ଲାଭ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛି ।

ଦ୍ୱିତୀସ୍ୱତଃ, ଶସ୍ତ୍ରରର ସାବଧାସ୍ୱ ଗତ ତଥା ଅନୁଭୂତ ବଷସ୍ୱରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଆମର ମନ ସେହି ଶସ୍ତ୍ରର ଭିତରେ କେବଳ ପୁରୁଷହିଁ ଆସୀନ ହୋଇ ରହିବନ୍ତ ବୋଲି ଜମଶଃ ଜାଣିବାକୁ ପାଇବ । ପ୍ରଥମତଃ ଏହିସବୁ ନାନା ଗତଖଣ୍ଡନର ସାଈ ବା ଅବଲୋକନକାସ୍ତାରୂପେ ଆସୀନ ରହିଛନ୍ତି, ଓ ଦ୍ୱିତୀସ୍ୱତଃ ଏହିସବୁ ଅନୁଭୂତିର ଜ୍ଞାତା ବା ଗ୍ରହୀତାରୂପେ ଆସୀନ ରହିଛନ୍ତି । ଏହିସବୁ ଗତଖଣ୍ଡନ ଏବଂ ଅନୁଭୂତିକୁ ମନ ଆଉ ଆପଣା ଭବନାରେ ଆପଣାର ଭବନା ବୋଲି ଭବିବ ନାହିଁ ଅଥବା ଏହିସବୁ ଅନୁଭୂତିକୁ ସେ ଆପଣାର ବୋଧଭୂମିରେ ଆପଣାର ଅନୁଭୂତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୋଲି ଅନୁଭବ ବି କରିବ ନାହିଁ । ବରଂ ଏସବୁକୁ ସେ ଆଉ ଜାହାଣ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭଳି ଅନୁବୃତ୍ତ ବୋଲି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓ ଅନୁଭବ କରିବ; ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକୃତଗତ ଗୁଣ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଜସ୍ୱର୍ବିତ ହେଇଥିବା ସେହି ପ୍ରକୃତିର ନାନା ଜିନ୍ୟା ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବ, ସେହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ପାରସ୍ପରିକ ପ୍ରତିନିଧି। ବୋଲିହିଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର । ଏହି ଜର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେଲେ ଏପରି ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ବୃତ୍ତିରେ ପରିଣତ ନକଲ ତାହାଠାରୁ ପାରିବ ଓ ଏପରି ଅଧିକ ଦୂରକୁ ବଢ଼ନ କରି ନଥାଇ ପାରିବ ଯେ ତାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ମନ ଆଉ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଯୋଗାଯୋଗପ୍ରକାର ବନ୍ଦ୍ଧନ ଅସି ଉପସ୍ଥିତ ହେବ ଏବଂ ମନ ଆମ ଶାରୀରର ସନ୍ତୁଷ୍ଟିର ସ୍ୱେଦ, ଶୋଷ, ଦନ୍ତ, ଅବସାଦ ଓ ଜ୍ଲାନ୍ତ ପ୍ରଭୃତିକୁ ପରେଥରା କୌଣସି ଜଣେ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ନାନା ଅନୁଭବ ପରି ଜାଣିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ଯାହା ସହଜ ଭାହାର ଏତେବେଳି ପରମାଣୁରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ସମତାବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ସେ ସେହି ଅନ୍ୟଜଣକ ଭିତରେ ଯାହାକିଛି ଘଟୁଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ସିଏ ନଜେ ମଧ୍ୟ ହଜିଯିବାପରି ହୋଇପାରୁଛି । ଆପଣାକୁ ଆପଣାର ସାଧନରେ ପରିଣତ କରିବା ଭିତରେ ଏହି ବନ୍ଦ୍ଧନ ହେଉଛି ଏକ ସ୍ୱର ବଡ଼ ଉପାୟ, ଏକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ପଦକ୍ଷେପ । କାରଣ ପ୍ରଥମତଃ ସେହିସବୁ ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ କରଣିତ ନହୋଇ ମନ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଲୋକନ କରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୁଏ ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଆଘାତ ନହୋଇ ସଜଳ ଶ୍ରସ୍ତତାରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ନର୍ମଳ ବୋଧଶକ୍ତିର ଅଖଣ୍ଡ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସୋହମ୍ମୁକ୍ତତା ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଲୋକନ କରିପାରେ । ଶରୀର ପାଖରେ ପରିବର ହୋଇ ରହିବାରୁ ଏହାକୁ ଆମେ ମନୋମସ୍ୟ ସନ୍ତୁର ଏକ ପ୍ରଥମସ୍ତରସ୍ଥ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବା ବୋଲି କହିପାରିବା । କାରଣ ଅତଃଚ୍ଛତ ସ୍ୱରରେ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନକୁ ଜାର୍ଜାଜାଣ୍ଡ କରିପାରିଲେ ତାହାର ଅନ୍ତରାର୍ଜା ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଏହି ବମୋତଜଟି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ।

ସଂକ୍ଷେପ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ତିରେ ଆମର ମନ ମନୋମସ୍ୟ ଭୂମିରେ ଅଧିସ୍ଥିତ ରହିବା ପୂରୁଷତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରକୃତିର ଜସ୍ୱାମକ ଓ ପରିସ୍ଫଳକ ପ୍ରଭୃତିରୂପେ ଜାଣିବା ଲାଗି ଆରମ୍ଭ କରିଦେବ; ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ ଘଟଣାବଳି ଲାଗି ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକୁହିଁ ଆଦର୍ଶତ ବୋଲି ଜାଣିବ । ସେତେବେଳେ ମନ ଦେଖି ଜାଣିବାକୁ ପାରିବ ଯେ ପ୍ରକୃତିର ସୁନ୍ଦର ସଂସାରଗୁଡ଼ିକର ଷେତ୍ରରୁ ଆପଣାର ମୂଳ ଆଜ୍ଞାସ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ସେହି ଆଦେଶକାର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ସେ ଜାଣିବାକୁ ପାରିବ ଯେ ଜାଲଜମେ ଏହି ସଂସାରଟି ମଧ୍ୟ ଏତାବେଳକେ ଗୁଡ଼ି ହୋଇଯିବ ଅଥବା ସେହି ପୂରୁଷର ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରାହିଁ ନର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଥିବା ଅନୁପାତରେ ତାହା ବଦଳି ବି ଯାଇପାରିବ । ଏକଥାଟି ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ହୋଇଯିବ ନାହିଁ, କାରଣ ପ୍ରକୃତିର ପୁଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କର୍ମର ଫଳପ୍ରସୂ କ୍ଷମ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ପୂର୍ବତନ ଆଜ୍ଞାଟି ଏକ ଅନବାରଣୀୟ ପରିଣାମରୂପେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିଥିବ; ଏବଂ ଫଳପ୍ରଦ ଅଭ୍ୟାସ ବା ଫସ୍କାରଟିରେ ପ୍ରକୃତରେ କେତେ ଶକ୍ତି ରହିଛି ଏବଂ ମନ ପୁଣି ସେଇଟି ଉପରେ ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତାର ଧାରଣାଟିକୁ କେତେବେଶୀ ନ୍ୟସ୍ତ ବା ଆରୋପିତ କରି ରଖିଛି, ତାହା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ବହୁପରି ନର୍ଭର କରୁଥିବ । ମାନ ଯଦି ଏଇଟି ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ସକାଶେ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିଥିବା ମୌଳିକ ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହୋଇ ନଥିବ, ଯଦି ମନ ସେହି ପୂର୍ବତନ ଅଭ୍ୟାସଟିକୁ ପୂର୍ତ୍ତି ଅରେ ନୂଆ କରି ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁ ନଥିବ ଏବଂ ଯଦି ଇଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଧରି ପଡ଼ି ରହିବାର କୌଣସି ପ୍ରବୃତ୍ତି ନଥିବ, ତେବେ ଯଥାସମ୍ଭବରେ ଅବଶ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତିନ ଆସି ପଡ଼ିଥିବ । ଏପରିକ କ୍ଷୁଧା ଓ ତୃଷ୍ଣାର ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଯଥାସମ୍ଭବ କମ୍ କରିଘାଇ ପାରିବ, ଦବାଇ ରଖିଦେଇ ହେବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପୁର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଘାଇ ପାରିବ । ରୁଗ୍ଣ ଓ ଅସୁସ୍ଥ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଯଥାସମ୍ଭବ କମ୍ କରିଦେଇ ହେବ, ଏବଂ ଜନ୍ମଶଃ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରିହେବ ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ଶକ୍ତିର ସଚେତନ ନିୟୋଜନ ଦ୍ୱାରା ହେଉ ଅଥବା ସିଧା ଏହି ମନର ଏକ ଅନୁରୂପ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହେଉ, ଇଚ୍ଛାବଳରେ ଶରୀରଗତ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଓ ବିପଟନଗୁଡ଼ିକୁ ପୂର୍ତ୍ତି ସକାଶଦେଇ ପାରିବା ଲାଗି ମନର ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ମଧ୍ୟ ବିପୁଳ ପରିମାଣରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଥିବ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏକ ପ୍ରକିୟା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ଅଭ୍ୟାସଟି ଦ୍ୱାରା ଆମର ଦେହଗତ ପ୍ରକୃତି ନିୟାମକ ରହିବାର କେତେକ ପ୍ରକାର ଓ ମାତ୍ରାକୁ ସାଧାରଣତଃ କଷ୍ଟକରତା, କ୍ଲାନ୍ତି ଏବଂ ଅସମର୍ଥତା ସହିତ ଏକାଠି ଯୋଡ଼ିକର ରହିଥାଏ, ସେଇଟିର ଆବଶ୍ୟକ ସଂଶୋଧନ ହୋଇଯିବ; ଶକ୍ତିରୂପୀ ଏହି ସାଧନଟି ଦ୍ୱାରା କରିଘାଇ ପାରୁଥିବା ଶାରୀରକ ଅଥବା ମାନସିକ ଉଭୟ ପ୍ରକାରର କାର୍ଯ୍ୟର ଶକ୍ତିମତ୍ତା, ସାବଲ୍ୟଲତା, କ୍ଷିପ୍ରତା ଏବଂ ଫଳଦାୟକତା ଅଦ୍ଭୁତ ପ୍ରକାରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ, ଦୁଇଗୁଣ ହୋଇଯିବ, ତିନଗୁଣ ବା ଦଶଗୁଣ ବି ହୋଇଯିବ ।

ସାଧନାର ଏହି ଦିଗଟିକୁ ଆମେ ଯଥୋପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ତ୍ତିର ଯୋଗର ଏକ ଅଙ୍ଗ ବୋଲି କହିବା । ମାନ ତଥାପି ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତତା ସହିତ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସଂକ୍ଷେପରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ବର୍ତ୍ତନା କରିହେବ; କାରଣ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ଯୋଗର ଏକ ଅଂଶସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ତ୍ତିର ବିଷୟରେ ଆମର ଯାହାକିଛି କହିବାର ଅଛି, ସେଠାରେ ଆମେ ସେଥିଲାଗି ଏକ ଭୂମି ତିଆର କରି ରଖିପାରିବା; ଏବଂ କାରଣ ଜଡ଼ବାଦୀ ବିଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସେଉଁପରି ଭୁଲ୍ ଧାରଣାକୁ ଲୋକାଦୃତ କରି ରଖାଯାଇଛି, ଆମକୁ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ସଂଶୋଧନ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ବିଜ୍ଞାନଟି ଅନୁସାରେ, ଆମର ଜଡ଼ୀୟନୈମିତ୍ତିକ ଓ ସାଧାରଣ ମାନସିକ ତଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମର ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ବର୍ତ୍ତମାନର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ମନ ଓ ଶଙ୍କରର ପାରସ୍ପରିକ ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଆମର ଯଥାର୍ଥ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ଓ ପୁଷ୍ଟ ଅବସ୍ଥା ବୋଲି କହିବା, ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକର ବାହାରେ ଆଉ ଯାହାକିଛି ଉହ୍ୟ ଏବଂ ଯାହାସବୁ ଏଗୁଡ଼ିକର ବିରୋଧୀ ଓ ଦୋଷଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ବ୍ୟାଧିଯୁକ୍ତ ଓ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏକ ଭ୍ରମ ବୋଲି କୁହାଯିବ ଅଥବା କେବଳ ଅସତ୍ୟପ୍ରବଞ୍ଚନା ଏବଂ ଭ୍ରାନ୍ତିଜନକ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ । ଏତଥା କହିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଯେ ପ୍ରକୃତ ଉପରେ ମନୁଷ୍ୟର ଅଧିକାର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ଥାପନ ସକାଶେ ଯେତେବେଳେ ବଙ୍କିମ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ସାହ ଓ ସଫଳତା ସହିତ ଏହି ଜଡ଼ପ୍ରକୃତିର ସାଧାରଣ ନିୟାମକତାର ଭୂମିରେ ଦୈହିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ତଥା ଉନ୍ନତିବିଧାନ ସମ୍ଭବ ନଗଦେଇଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ତା'ର ଏହି ରକ୍ଷଣଶୀଳ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟିର ଉପେକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଚଢ଼ାନ୍ତ ଭାବରେ କେବଳ ଏତିକି କହିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟର ମାନସିକ ତଥା ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ସ୍ଥିତିରେ ଅଥବା ତା'ର ମନ ଓ ଶଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧଟିରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟି ତା' ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଭତା ଏବଂ ସାବଲ୍ୟଲାଭର ବୃଦ୍ଧିସାଧନ କରୁଛି, ତାକୁ ଏକ ନିର୍ମଳ ଆନନ୍ଦ ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଆଣି ଦେଉଛି ଓ ତା'ର ଆପଣା ଉପରେ ତଥା ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ନିୟାମଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ମନର ଶକ୍ତିକୁ ବଢ଼ୁଗୁଣିତ କରିଦେଇ ଯାଉଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ଚୋଟିଏ ତଥାରେ କହିଲେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ତା'ର ଆପଣା ପ୍ରକୃତିଟି ଉପରେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ନିୟନ୍ତ୍ରଣଶକ୍ତି ଆଣି ଦେଉଛି; ସେତେବେଳେ ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ତାହାକୁ କଦାପି ବ୍ୟାଧିଯୁକ୍ତ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଦୈହିକ ଭ୍ରମ କିମ୍ବା ଅସତ୍ୟପ୍ରବଞ୍ଚନା ବୋଲି କହିହେବ ନାହିଁ, କାରଣ ଏଥିରୁ କେବଳ ସତ୍ୟତା ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟପ୍ରଦ ପରିଣାମହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଛି । ବସ୍ତୁତଃ, ଆମେ ଏହାକୁ ବ୍ୟତୀତ ବିବର୍ତ୍ତନ ସାଧନ କରିବାର ମାର୍ଗରେ ପ୍ରକୃତିର କେବଳ ଏକ ପ୍ରେରୟିତା ଅଟେ ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା; ଆମେ ଏହାକୁ ଏପରି ଏକ ବିବର୍ତ୍ତନ ବୋଲି କହିବା ଯାହାକୁ କି ପ୍ରକୃତ ଅବଶ୍ୟ ଅନ୍ତଃସ୍ଥର କରିଦେଇଥିବ, ମାନ ଯେଉଁଥିରେ ଆପଣାର ପ୍ରଧାନ ଚାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ନିମିତ୍ତରୂପେ ସେ ମନୁଷ୍ୟର ଇଚ୍ଛାକୁ ମଧ୍ୟ କାମରେ ଲଗାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛାପୋଷଣ କରିଛନ୍ତି; କାରଣ ସେହି ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ପୁରୁଷକାରହିଁ ସବୋଚ୍ଚମ ନିୟାମକରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଦେବାହିଁ ତା'ର ଅସଲ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ଏହାପରେ ଆମେ କେବଳ ଏତିକି କହିରଖିବା ଯେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ସାଧନାରେ ମନ ଓ ଶଙ୍କରର ସମ୍ପାଦ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ସାଧନ କରିବାକୁ ଆଦୌ ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବ ନାହିଁ ଅଥବା କେବଳ ଚୋଟିଏ ପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହିସାବରେ ତାହାର ଗ୍ରହଣ କରିଥିବ । ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ବା ଯଥାସମ୍ଭବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦୋଷମୁକ୍ତ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞବରେ ଫଳଦାସ୍ୱକ ପଦ୍ଧତିର ଅନୁସରଣ କଣ ପ୍ରକୃତର ସୀମା ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱର ଭୂମିରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରିବା,— ଏଠାରେ ସଂକ୍ଷେପରେ ଆବଶ୍ୟକତା କହିଲେ ଏହାହିଁ ବୁଝାଇବ । ଏବଂ ଏଠାରେ ଆମେ ଯେଉଁ ପଦ୍ଧତିର ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛୁ, ତାହା ଦ୍ରୁତତମ ନହେଲେହେଁ ତାହାକୁହିଁ ଆପଣାର ଫଳଦାସ୍ୱକତାରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପାରଙ୍ଗମତାପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ । ଏବଂ ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ଶାସ୍ତ୍ରର କିସ୍ୱା ବା ନିସ୍ତ୍ରସ୍ୱତାର ପ୍ରଶ୍ନଟିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସାଧାରଣତଃ ଏଭଳି ବସ୍ତୁର କଲ୍ପନା କରିଥାଏ ଯେ ଯୋଗୀ ଆପଣାକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ସକଳ କିସ୍ୱାରୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କର ରଖିବ; ଏବଂ ଅନ୍ତରକୁ କର୍ମଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ବଶେଷ ଜ୍ଞବରେ ଯୋଗୀ ଲଗି ଏକ ବାଧା ବୋଲି ବସ୍ତୁର କଲ୍ପନା କରିଥାଏ, କାରଣ ତାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ାକ ବହିର୍ମୁଖ ହୋଇ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । କେତେକ ପରମାଣରେ ଆମେ ଏହାକୁ ଏକ ସତ୍ୟ ବୋଲି କହିବା, ଏବଂ ଆଗକୁ ଏକଥାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କର ରଖିବା ଯେ ଯେତେବେଳେ ମନୋମସ୍ୱ ପୁରୁଷ କେବଳ ସାକ୍ଷୀ ଭଳି ଅବଲୋକନକାରୀର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ବହନ କର ରହେ, ସେତେବେଳେ ସଶ୍ମି ମଧ୍ୟରେ ମାରବତ୍ତା, ଏକାନ୍ତତା, ଭୌତିକ ନଶ୍ଚଳାବସ୍ଥା ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରର କିସ୍ୱାରହିତତା ଲଗି ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ବକାଶଲାଭ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ । ଏହି ପ୍ରବୃତ୍ତିଟି ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଡ଼ତା, ଅସମର୍ଥତା ଅଥବା କର୍ମବମୁଖତା ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ କଥାରେ କହିଲେ ତମୋଗୁଣର ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏପରି ଦ୍ୱାସ କେବଳ ସୁଫଳହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ନକରିବାର ଶକ୍ତିକୁ ଆମେ ଆଳସ୍ୟ, ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ବା କର୍ମ ପ୍ରତି ଅଶ୍ରଦ୍ଧା ଅଥବା ନଷ୍କର୍ମତା ପ୍ରତି ଆସକ୍ତଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥକ୍ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା; ତାହାକୁ ଆମେ ଏକ ବୃହତ୍ ଶକ୍ତି ଓ ବୃହତ୍ ଜୟୋତ୍ତଶସାମର୍ଥ୍ୟ ରୂପେ ଜାଣିରଖିବା । ଜଣେ ଜ୍ଞାନଯୋଗୀ ଜନ୍ମରୁ ସକଳ ଜ୍ଞବନାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବରତ ହୋଇ ପାରିବାର ଶକ୍ତିଟି ଲଗି ଯେଉଁକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ସକଳ କର୍ମରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ନବୃତ୍ତ ହୋଇ ପାରିବାର ଶକ୍ତିଟି ଲଗି ମଧ୍ୟ ସେତିକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି; ଅନନ୍ତର୍ଦିଷ୍ଟ କାଳ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକାନ୍ତତା ଓ ମାରବତ୍ତାରେ ରହିପାରିବାର ଶକ୍ତିଟି ଲଗି ଏବଂ ଅବଚଳ ସ୍ଥିରତାର ଶକ୍ତିଟି ଲଗି ଯେଉଁକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, କର୍ମନବୃତ୍ତିର ଶକ୍ତିଟି ଲଗି ମଧ୍ୟ ସେତିକ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଏହିପରି ସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଲଗି ଯିଏ ଇଚ୍ଛୁକ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ, ସିଏ ସଙ୍ଗୋଚ ଜ୍ଞାନ ଯାଏ ପଢ଼ିଥିବା ମାର୍ଗଟି ଲଗି ତଥାପି ଉପଯୁକ୍ତ ହୋଇପାରି ନାହିଁ; ଯିଏ ସେପରି ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଲଗି ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଛି, ସେ ସେହି ଜ୍ଞାନଟିର ଅଧିକାସ୍ତ ହେବା ଲଗି ତଥାପି ଅନୁପଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯୁଗପତ୍ ଜ୍ଞବରେ ଆତ୍ମର ଏକାଟି ମଧ୍ୟ କହ୍ନରଖିବା ଉଚିତ ଯେ କେବଳ ଏହି ଶକ୍ତିକୁ ହାସଲ କରବାକ୍ଟି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ; ଶାସ୍ତ୍ରର ସକଳ ନିୟାରୁ ଜନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଆଦୌ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ମାନସିକ ଅଥବା ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ଯେକୌଣସି କର୍ମ ପ୍ରତି ଅଶ୍ରଦ୍ଧା ରଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ କଦାପି ଜାମ୍ୟ ବୋଲ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭାଷ ରଖିଥିବା ସାଧକକୁ କର୍ମଗତ ସକଳ ଆସକ୍ତିରୁ ଯେପରି ମୁକ୍ତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଠିକ୍ ସେହିପରି କର୍ମରହିତଭାର ଆସକ୍ତିରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବିଶେଷତଃ, ମନ, ପ୍ରାଣ କିଂବା ଶରୀରଗତ ଯାବତୀୟ ଜଡ଼ତାକୁ ଓ ସେଥିରୁଟି ସକଳ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଅତିକ୍ରମ କରବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ସେହିପରି ଏକ ଅଭ୍ୟାସ ଆମ ପ୍ରକୃତି ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଥିବାର ପରିଲକ୍ଷିତ ହେବା ମାତ୍ରକେ ପୁରୁଷର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ କାମରେ ଲଗାଇ ତାହାକୁ କହ୍ନଷ୍ଟ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅବଶେଷରେ ଯେମେ ଏପରି ସ୍ଥିତିଏ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ, ଯେତେବେଳେ କି ଆମର ପ୍ରାଣ ଏବଂ ମନ ପୁରୁଷର ଇଚ୍ଛା ପାଖରେ କେବଳ ଏକ ନମିତ୍ତରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବେ, ସେମାନଙ୍କର ସେହ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟରେ କୌଣସିପ୍ରକାର ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ରହିବ ନାହିଁ ବା ଆସକ୍ତ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ; ଆପଣାର ସାଧାରଣ ଜଡ଼ୟେମିତ୍ତିକ କିୟାତ୍ମକରେ ସେମାନେ ସ୍ୱଭାବପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଯେଉଁ ନ୍ୟୁନତର, ଅଳ୍ପସ୍ୱାଦ୍ଧପୀଡ଼ିତ ଏବଂ ଅନେକ ସମୟରେ କ୍ରୁଦ୍ଧୋଗ୍ଧପରୁଲ୍ଲ ଉଦ୍‌ବତ୍ତତା ସହିତ ଆପଣାକୁ ଯେପରି କର୍ମଗ୍ରସ୍ତ କରି ରଖିଥାନ୍ତି, ଏଠାରେ ତାହାର କୌଣସି ଅବସର ରହିବ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ପ୍ରକୃତିଗତ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ପରି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରବାକୁ ଅରମ୍ଭ କରିବେ; ଶାସ୍ତ୍ରର କ୍ଷେତ୍ରଟି ଉପରେ ଉଆପି ଆପଣାର ନିସ୍ୱାର୍ଥ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରପାର ନିମନ୍ତ୍ତ ଶସ୍ତ୍ରରୂପ ମନ ଯେପରି ସ୍ୱଭାବପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯେଉଁସବୁ ଦ୍ୱେଷ, ସନ୍ଧାପଜର୍ଜରତା ଏବଂ ପ୍ରତିହିଂସା ପ୍ରକଟ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେସବୁର ଆଦୌ ଅବତାଣ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସୋପାନଟିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିଲେ ହିଂସା ତଥା ହିଂସାରହିତତା ଉଭୟେ ମହତ୍ତ୍ୱଦ୍ଧନ ହୋଇ ରହିବେ; କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି ଆତ୍ମାର ମୁକ୍ତତା ଉପରେ କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରପାରିବେ ନାହିଁ ଅଥବା ପରମ ଆତ୍ମସଶ୍ରୁଟି ଲଗି ବା ପରମ ଆତ୍ମସଶ୍ରୁରେ ରହିଥିବା ସମତାବସ୍ଥାଟି ଲଗି ତାହାର ଯେଉଁ ଅଦମ୍ୟ ଆକୁଣ୍ଠତି ରହିଛି, ତାକୁ ସେଇଟିରୁ ବିଚ୍ୟୁତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସାଧକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଏହି ସ୍ଥିତିଟି ଯୋଗସାଧନାର ଏକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆସିବ, ଏବଂ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୀତାରେ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ମିତାସ୍ତରର ନିସ୍ପତ୍ତି ଆମ ଲଗି ପରୋକ୍ଷଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ । ତେଣୁ ଅତିରିକ୍ତ ମାନସିକ କିଂବା ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ କର୍ମ କରବାକୁ କଲ୍ୟାଣକର ବୋଲ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେହି ଅତିରିକ୍ତତା ଆମଠାରୁ ଆମର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନେକ ଶକ୍ତି କାଢ଼ି ନେଇଯିବ ଏବଂ ଆମର ଆଧାତ୍ମିକ ସ୍ଥିତିଟି ଉପରେ ତାହାର ଏକ ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିବ; ଅତ କମ୍ କର୍ମ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଳାଶକ୍ତିର କୁହାଯିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହି ଅଲ୍ପତା ଆମ ଭିତରେ କର୍ମ ନକରିବାର ଅଭ୍ୟାସଟିକୁ ଆଣି ପକାଇଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବ, ଏପରିକ ଆମକୁ ଏକ ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ଭିତରେ ନେଇ ପକାଇଦେବ, ଯାହାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଲଗି ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଆମକୁ ଅନେକ ଆୟାସ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତଥାପି, ଫଳପ୍ରସୂ ଭିତରେ ସ୍ଥିର ଓ ନୀରବ ହୋଇଯିବାର ଏବଂ ସକଳ କର୍ମରୁ ଆପଣାକୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ରଖିବାର ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକ ସର୍ବଦା ଅତ୍ୟନ୍ତ କାମ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଯେତେ ବେଶୀ ଅବଧି ଲଗି ସମ୍ଭବ, ସେତେ ବେଶୀ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ; ତାହାଫଳରେ ଆତ୍ମା ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଏକାନ୍ତ ଓ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ରହିବାର ଅଧିକ ସୁଯୋଗ ପାଇବ ଏବଂ ଏହି ସୁଯୋଗମାନ ଜ୍ଞାନର ସିଦ୍ଧି ଲଗି ସର୍ବଦା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

ଆମ ଦେହଟି ବିଷୟରେ ଏହିସବୁ ଆଲୋଚନା କଲାବେଳେ ଆମକୁ ପ୍ରୟୋଜନତଃ ପ୍ରାଣ ବା ପ୍ରାଣଗତ ଶକ୍ତିଟି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଶରୀରଟି ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରାଣଶକ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ଶାରୀରିକ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଏବଂ ଆମର ମାନସିକ ନିୟାମକତାର ଆଧାରରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ମନୋଗତ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟାବହାରିକ ପ୍ରୟୋଜନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମକୁ ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ନିରୂପଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ଆମେ ସବୁବେଳେ ମନୋଗତ ଏବଂ ଶାରୀର ଏହିପରି ଏକ ଦ୍ୱିଧାହୀନ ଜୀବନକୁ ଯାପନ କରୁଥାଉ; ଏବଂ ଆପଣାକୁ ଏଇଟି ଅଥବା ଅନ୍ୟଟି ଲଗି ନିୟୋଜିତ କରି ରଖିଥିବା ସମସ୍ତରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ଓ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବସ୍ତୁର ପରିଚାଳନା କରିଥାଏ । ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ତାହା କ୍ଷୁଧା, ତୃଷ୍ଣା, କ୍ଲାନ୍ତି, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ରୁଗ୍ଣତା ଏବଂ ଶରୀରଗତ ଶକ୍ତିସମୂହ ପ୍ରଭୃତି ପ୍ରତିକ୍ରିୟାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିଥାଏ ଯାହାକୁ କି ଆମେ ଏହି ଶରୀରରୂପୀ ଗଠନଟିର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଣିକ ଅନୁଭୂତି ବୋଲି କହିପାରିବା । କାରଣ ମଣ୍ଡିପର ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର କହିଲେ ଆମେ ପଥର କିଂବା ମାଟି ପରି କୌଣସି ପଦାର୍ଥକୁ ବୁଝିବା ନାହିଁ; ଦୁଇଟି କୋଷର ଏକତ୍ର ସଂଯୋଗରେ ଆମର ଏହି ଶରୀରର ଜନ୍ମ ହୋଇଛି । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ପ୍ରାଣମୟ କୋଷ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ଅନ୍ନମୟ କୋଷ ଏବଂ ଏହି ଦୁଇଟି କୋଷର ପାରସ୍ପରିକ ସଙ୍ଗତ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାକୁହିଁ ଆମେ ଏହି ଶରୀରର ଜୀବନ ବୋଲି କହିପାରିବା । ମାତ୍ର ତଥାପି ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଓ ଆମ ଶରୀରରୂପୀ ସଂଗଠନ ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଦାର୍ଥ, ଏବଂ ଶରୀରର ଜନ୍ମକ୍ରନକାଳ ବୋଧଟି ମଧ୍ୟରୁ ମନ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଆମ ପ୍ରାଣର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱଶୀଳ ହେବାକୁ ଲଗିଥାଉ, ଶରୀରରୂପୀ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜନ୍ମିଉଁ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାଣର ନିସ୍ୱା ବସ୍ତୁରେ ଅଧିକ ସଚେତନ ହେବାକୁ ଲଗୁ, ଏହାକୁ ଅବଲୋକନ କରିପାରୁ ଏବଂ ଏହାର ନିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହାସଲ କରିଥାଉ । ଆପଣାକୁ ଶଙ୍ଖରର ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟରୁ ଅପସରୁଇ ନେଇ ଆମେ କାର୍ଯ୍ୟତଃ ଜଳକୁ ଶଙ୍ଖରଗତ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ଷେତ୍ରରୁ ମଧ୍ୟ ଅପସରୁଇ ନେଇଥାଉ; ଏପରିକ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଦୁଇଟି ପୃଥକ୍ ପଦାର୍ଥ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁଥାଉ ଏବଂ ଶଙ୍ଖରସ୍ଥ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିକୁହିଁ ଏହା ଛୁଆ ଭୌତିକ ଯନ୍ତ୍ରଟାରୁ ଆପଣାର ଅଧିକ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ବୋଲି ଲଗୁଥାଉ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଘଟିଥାଏ । ବସ୍ତୁତଃ ଶଙ୍ଖରଗତ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଉପରେ ବଳସ୍ୱ ହାସଲ କରିପାରିଲେହିଁ ଶଙ୍ଖର ଉପରେ ଫସ୍ପୁର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବଳସ୍ୱୀ ହେବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

ଶଙ୍ଖର ତଥା ଶାସ୍ତ୍ରିକ ନିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ରହସ୍ୟବା ଆପତ୍ତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିପାରିଲେ ସେହି ଶଙ୍ଖର ମଧ୍ୟରେ ରହସ୍ୟବା ପ୍ରାଣଟି ପ୍ରତି ଆପତ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରିହୁଏ । କାରଣ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ଶଙ୍ଖରଟାହିଁ ଆମର ଅସଲ ସ୍ୱରୂପ ନୁହେଁ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରୁ ଏବଂ ତାହାକୁ କେବଳ ଏକ ପଶ୍ଚଦ୍ଦ ବା ସାଧନ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରୁ, ସେତେବେଳେ ଶାସ୍ତ୍ରିକ ମରିଣ ଲଗି ଯେଉଁ ଭୀତ ପ୍ରାଣମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଏଭଳି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ ପ୍ରବଳ ଏକ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହା ନମଣଃ ଅଲ୍ପବଳ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ ଏବଂ ତାହାର ଜଗ୍ ଫିଜି ଦଆଯାଇ ପାରିବ । ଏବଂ ଏହି ଭୀତକୁ ଯେକୌଣସି ମତେ ଫିଜିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଫିଜିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୃତ୍ୟୁ ଲଗି ଏହି ଇସ୍ପ ଏବଂ ଶଙ୍ଖରର ଯେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ବିନାଶ ଘଟିବ, ଏହି ସତ୍ୟଟି ପ୍ରତି ଦୃଣା;—ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର କଲଙ୍କ ବୋଲି କହିବା, ତା'ର ପଶୁ ପୂର୍ବରୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ସାହାକୁ କି ମନୁଷ୍ୟ ଉପରେ ଅବଶେଷରୂପେ ରଖିଦେଇ ଯାଇଛୁ । ସେହି କଲଙ୍କଦାଗଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନଷ୍ଟରୁ ଦୂର କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଷ୍ଟମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ହୃଦୟ ଏବଂ ମନର ଅଧୀନତାରୁ ମୁକ୍ତ

ମାନ କେବଳ ଶରୀରସ୍ଥ ପ୍ରାଣର ସେବକରୁ ନୁହେଁ, ଅଥଚ ଆତ୍ମାକୁ ମନୋଗତ ଭୂମିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ନିୟାରୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣାକୁ ଅଲଗା କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୁରୁଷର ପ୍ରତିନଧି ଦୃସାବରେ ତାହାକୁ ମନର ଭୁଣରେ ଏକଥା କୁହାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ, "ମୁଁ ଏ ପ୍ରାଣ ନୁହେଁ; ପୁରୁଷର ଆତ୍ମସତ୍ତା କହିଲେ ଏହି ପ୍ରାଣକୁ କଦାପି ବୁଝାଇବ ନାହିଁ, ପ୍ରାଣ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତିର ଏକ ନିୟା ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ଅନେକ ନିୟା ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ମାନ ନିୟା ।" ନିୟାତ୍ମକତା ଏବଂ ଗତିଶୀଳନ ହେଉଛି ପ୍ରାଣର ସ୍ୱଭାବଗତ ଲକ୍ଷଣ । ବ୍ୟକ୍ତ ଲଗି ଯାହା ବହୁଂଖ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ଆପଣାର ଏକ ବସ୍ତୁରେ ପରିଣତ କରିବା ଲଗି ପ୍ରାଣ ସତତ ଧାବମାନ ହୋଇ ରହିଛି; ସେ ଯାହାକିଛି ଧରିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହେଉଛି ଅଥବା ଯାହାକିଛି ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସୁଛି ସେଥିରେ ସମ୍ଭୋଗ ଅଥବା ଅସମ୍ଭୋଗ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ଭଙ୍ଗୀକୁ ଆମେ ପ୍ରାଣ ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ଏହି ଭଙ୍ଗୀଟି ଆକର୍ଷଣ ଓ ବିକର୍ଷଣରୂପୀ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ସଙ୍ଘଟନଟି ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ତନୋଟିଯାକ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରକୃତିରେ ସଂଜ୍ଞ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି କାରଣ ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତିରେ ସଂଜ୍ଞ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି । ମାନ ଆମେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ମନୋମୟ ପୁରୁଷ ହୋଇଥିବାରୁ ଆମ ଭିତରେ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଏକ ମନୋଭୂମିଗତ ମୂଲ୍ୟରେ ଆତ୍ମାତ୍ତ କରି ନିଆଯାଇଛି; ଯେଉଁ ମନ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାର ଗ୍ରହଣ କରୁଛି ଏବଂ ଆପଣା ଭିତରକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇଛି, ସେହି ମନଟି ଅନୁସାରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟାୟନ ହେବାରେ ଲଗିଛି । ସେଗୁଡ଼ିକ କର୍ମର ରୂପ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି, ବାସନାର ରୂପ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି; ରୁଚି ଓ ଅରୁଚି ଏବଂ ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖର ଆକାର ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଆମ ଭିତରେ ସଂଜ୍ଞ ଉପସ୍ଥିତ ରହି ପ୍ରାଣ କେବଳ ଆମ ଦେହର ନିୟାଟିକୁହିଁ ଧାରଣ କରି ରଖି ନାହିଁ, ମାନ ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ମନ, ଆମର ଫଟୋଗତ ମନ ତଥା ଆମର ଜୀବନାଗତ ମନର ନିୟାକୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରି ରଖିଛି । ଏବଂ ଏହିସବୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣାର ଧର୍ମଟିକୁ ଆଣି ଇଚ୍ଛି ଜଣଦେବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ଚିତ୍ୱାଟିକୁ ରୋଲମାଲଆ କରି ପକାଇଛୁ, ତାହାକୁ ସାଂଘାତିକ କରି ପକାଇଛୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ନାନା ବିପତ୍ତାଡ଼ତା ମଧ୍ୟରେ ନିକ୍ଷିପ୍ତ କରି ରଖିଛୁ । ଏବଂ ତାହା ଫଳରେ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଟାନଚ୍ୟାଡଜନିତ ନାନା ଅଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ନାନା ଜଟିଳତା ଭିତରେ ଛଦ୍ମ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏପରି ପଦାର୍ଥସମାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ଲଗିଛୁ, ଯାହାକି ଆମ ମନୋଭୂମିରେ ଅସିଦ୍ଧିର ଯାବତୀୟ ଅନର୍ଥରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ । ଏବଂ ସେହି ଫଶସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ନତା ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ରୋଟିଏମାତ୍ର ବିଧାନ, —ବାସନାର ବିଧାନଟିହିଁ ସ୍ୱକୃତ କଲ୍ପନା ଦୋଷ ହେଉଛୁ । ସୃଷ୍ଟିକୁ ଦେଷ୍ଟନ କରି ଧରିଥିବା ଓ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାର ଅଧିକାଂଶ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ବିସ୍ତୃତ ବିଦ୍ୟା ପରମସତ୍ତ୍ୱ ଯେପରି କେବଳ ତାଙ୍କର ବିଦ୍ୟା ଆନନ୍ଦଟିର ପରିତର୍ପଣ ଲଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଗତିଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଉପଭୋଗ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି, ଠିକ୍ ସେହିପରି ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପ୍ରାଣ ପ୍ରଧାନତଃ ବାସନାର ପରିତର୍ପଣ ଲଗିହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ, ଗତିଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଉପଭୋଗ କରୁଛୁ ତଥା ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଭୋଗ କରୁଛୁ । ତେଣୁ ଆମର ମନୋଗତ ଏହି ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି ଆମର ଅନୁଭୂତକ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣାକୁ ଏକପ୍ରକାର ବାସନା-ମନ ରୂପରେ ଉତ୍କୃଷ୍ଟାଇ ଦେବାରେ ଲଗିଛୁ; ଏବଂ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁ ବାଡ଼ୁଡ଼ି ଆସିବା ଯାଏ ଆମର ପ୍ରକୃତ ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଆମକୁ ସେଇଟି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବିଜୟୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଏହି ବାସନାକୁ ଆମେ ଏକାଧାରରେ ଆମର ଯାବତୀୟ ଚିତ୍ୱାର ଉତ୍ପ୍ରେରକ ବୋଲି କହିବା, ଆମ ସକଳ କର୍ମସିଦ୍ଧିର ସ୍ୱପ୍ନୋତ୍ପୋଳକ ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ଆମ ଜୀବନର ବିନାଶକାରଣ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିବା । ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ-ମନ, ଆମ ଫଳେଚ୍ଛୀ ମନ ଓ ସ୍ୱତନାଗତ ମନ ସହ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିର ବଳାତ୍କାରପ୍ରବେଶ ଏବଂ ବିଦ୍ୟାଫଡମଣରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ଚିତ୍ୱା କରିପାରନ୍ତେ, ଆପଣାର ଯୁଆଲକୁ ଆଣି ଆମ ଉପରେ ଲଉଡେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସହ ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ସେମାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ଚିତ୍ୱାଟିର ବୋଲ ମାନ ଚଢ଼ାବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଯାଇ ପାରନ୍ତା, ତେବେ ଏହି ମନୁଷ୍ୟସ୍ଥିତର ଯାବତୀୟ ସମସ୍ୟା ସୌଷମ୍ୟଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଆପଣା ଆପଣାର ସମାଧାନ ଆଡ଼କୁ ଚଢ଼ି ଜଣାପାରନ୍ତେ । ଆମ ଭିତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ବିଦ୍ୟା ଭତ୍ତୁଟି ଯାହା ନର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବ, ତାହାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ହେଉଛୁ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିର ଯଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟ; ସେହି ଅନ୍ତରଧ୍ୱସ୍ଥିତ ପରମ ବିଦ୍ୟାସତ୍ତ୍ୱ ତାହାକୁ ଯେତେବେଳେ ଆଣି ଦେଉଛୁ, ତାହାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ପାରିବା, ତାହାକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ଏବଂ ତେତେବେଳେ ବାସନାର ଅଧୀନ ହୋଇ ନରହିବା ହେଉଛୁ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିର ଜିତିବା । ପ୍ରାଣର ଯାବତୀୟ ସଂସ୍ପର୍ଶ ଲଗି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଓ ଅନୁଭୂତକ ସ୍ୱରରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ବୋଧଗତ ସ୍ପର୍ଶ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟରେ ରହୁଥିବା ରସ ତଥା ଆନନ୍ଦତତ୍ତ୍ୱକୁ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ନିସ୍ପତ୍ତି ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ନେଇଯିବା,—ଏଇଟି ହେଉଛି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ-ମନର ଯଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟ । ମାନ ଶଙ୍ଖରସ୍ଥ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିର ନାନା ଆକର୍ଷଣ ଓ ବିକର୍ଷଣ, ଗ୍ରହଣ ଏବଂ ବର୍ଜନ, ଉପ୍ତି ଓ ଅନୁପ୍ତି ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ଆସି ତାହାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଇନ୍ଦ୍ରିୟ-ମନ ପ୍ରଥମତଃ ଆପଣାର ପରସ୍ପରରେ ବଡ଼ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇପଡ଼ୁଛି ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଏହିସବୁ ସୀମା ଭିତରେ ରହି ଜଡ଼ସ୍ଥ ପ୍ରାଣର ଏହି ଯାବତୀୟ ବସମ୍ବାଦତା ସହିତ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଏବଂ ତାହା ଫଳରେ ଅତିଦ୍ୱଗତ ଆନନ୍ଦର ଏକ ସାଧନ ହୋଇ ରହିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ତାହା ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ ଲାଗି ଏକ ସାଧନ ହୋଇପଡ଼ୁଛି ।

ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆମର ଫଳେରୀ ମନ ମଧ୍ୟ ଏହିସବୁ ବସମ୍ବାଦତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଫଳେଗୀ ପ୍ରତିନିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକ ପାଖରେ ଆପଣାକୁ ଅର୍ଘ୍ୟ କରି ରଖିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛି ଏବଂ ଫଳରେ କେତେକେତେ ଆନନ୍ଦ ଓ ନିରାନନ୍ଦ, ପ୍ରେମ ଓ ଘୃଣା, କ୍ରୋଧ, ଭସ୍ମ, ଫଗ୍ରାମ, ଇଚ୍ଛାକାଙ୍କ୍ଷା, ବରଞ୍ଚ, ରୁଚି ଓ ଅରୁଚି, ଉଦାସୀନତା, ସନ୍ତୋଷ ଓ ଅସନ୍ତୋଷ, ଆଶା ଓ ନିରାଶା, କୃତଜ୍ଞତା ତଥା ପ୍ରତିଶୋଧର ଗୁରୁଗର୍ଜନପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଛି; ଏବଂ ଅନ୍ତ ଇଚ୍ଛାର ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ ବିସ୍ପଟ୍ଟାକୃତ ନର୍ତ୍ତନର ଏକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଯାହାକୁ କି ଆମେ ଏହି ପାର୍ଥିବ ଜୀବନର ନାଟକଟି ବୋଲି କହିପାରିବା । ଏବଂ ଏହି ଅରଣ୍ୟକୁହିଁ ଆମେ ଆମର ଆତ୍ମା ବୋଲି କହିବାରେ ଲାଗିଛୁ । ମାନ ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମାଟି ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଯଥାର୍ଥ ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ଆମେ ଅନେକତଃ ଅତ୍ୟନ୍ତ କୁତ୍ରତ୍ର ଦେଖିପାରୁଛୁ ଏବଂ ଏହି ମନୁଷ୍ୟଲୋକରେ ଫଗ୍ୟାଲଘୁ କେବଳ ଅତି ଜମ୍ଫଗ୍ୟକ ଲୋକହିଁ ସେହି ଆତ୍ମାର ବିକାଶ କରି ପାରିଛନ୍ତି । ସେହି ଆତ୍ମା ହେଉଛି ବିଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମର ଏକ ସାଧନ, ବିଶୁଦ୍ଧ ଆନନ୍ଦର ସାଧନ; ପରମେଶ୍ୱର ପରମ ସତ୍ତା ଏବଂ ଆମର ସହସ୍ରଙ୍ଗ ଅନ୍ୟ ଜୀବମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ଏବଂ ଏକତ୍ରିତ ହେବାର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ପଥରେ ଏକ ସାଧନ । ସେହି ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାଟି ମନୋଭୂମିରେ ଉଜୁଟି ଉଠିଥିବା ପ୍ରାଣ ଅର୍ଥାତ୍ ବାସନା-ମନଟିର ଲାଲାଟି ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦିତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସେହି ବାସନା-ମନକୁହିଁ ଆମେ ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ି ଆମର ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବୁଛୁ । ଆମର ଫଳେରଧାବିତ ମନ ଆମ ଭିତରର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମାଟିକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମ ଦୃଦ୍ଧସ୍ଥ ପରମ ଦିବ୍ୟତାଟିକୁ ଆଦୌ ଉଜୁଟାଇ ପାରୁ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାର ପରିବର୍ତ୍ତରେ କେବଳ ସେହି ବାସନା-ମନଟାକୁହିଁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରି ରଖିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛୁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗତ ମନଟିର ଯଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଅନୁଭବନ କରିବା, ବୁଝିବା, ଜ୍ଞାନରୁ ଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ଏକ ଆନନ୍ଦରହିତ ଆନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତୃପ୍ତ କରାଇବା; ଏବଂ ତାହା ଯାହାକିଛି ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିପାରୁଛି ଓ ଯାହାକିଛି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ତା'ଠାରୁ ଅଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ସାମ ଜନ୍ମଶଃ ଅଜ୍ଞାତ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ସେହିଗୁଡ଼ିକର ଭୂମି ଉପରେ ଜୀଡ଼ା କରିବାରେ ଲଗିଥିବା ନାନା ସନ୍ଦେଶ ତଥା ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଲଗି ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ରଖିବା । ଆମର ଏହି ମନୋଭୂମିର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଆଲୋକମୟତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟୁନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଚତ୍ୟ ପରମସନ୍ଦେଶଟିରୁହିଁ ସେହିପରି ସନ୍ଦେଶ ଓ ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଆମ ଅଗରେ ଆସି ଛିଡ଼ା ହଉଛି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଲଗି ଆମର ସ୍ପଷ୍ଟୋଧ୍ୱସମ୍ପନ୍ନ ମନଟିର ମଧ୍ୟଦେଇ ଅବଗାଢ଼ ହୋଇ ଆସିଲ ପର ବୋଧ ହେଉଛନ୍ତି ଅଥବା ଆମର ଦର୍ଶନସମର୍ଥ ହୃଦୟର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହୋଇ ଆସିବା ପର ମନେ ହେଉଛନ୍ତି । ସାମ ସେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆଦୌ ଯଥାର୍ଥ ଭବରେ ସମ୍ପନ୍ନ କରିପାରୁ ନାହିଁ, କାରଣ ତାହା ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବସ୍ଥିତ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିର ନାନା ସୀମାବଦ୍ଧତା ଦ୍ୱାରା ସତତ ଗୁନ୍ଥାହୋଇ ରହିଛି, ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ତଥା ଫଳେଇର ନାନା ବସ୍ତୁମାନଙ୍କର ସତତ ଗୁନ୍ଥିହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ଏହି ବାସନା-ମନ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ମନୋଗତ ପ୍ରାଣର ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଏହା ଭିତରେ ବୃଦ୍ଧିଗତ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ, ଜଡ଼ତା, ଅବଦମନ ତଥା ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ଉଚ୍ଛା ପ୍ରଭୃତି ଯେତେଯେତେ ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଲଗିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକର ସୀମାବଦ୍ଧତା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଗୁନ୍ଥି ହୋଇ ରହିଛି । ଉପନିଷଦ୍‌ରେ ଯାହା କୁହାଯାଇଛି, ଆମର ସମୁଦାୟ ମନୋଗତ ଚେତନାଟି ଏହି ପ୍ରାଣର ନାନା ଇଚ୍ଛା ଓ ନାନା ପ୍ରବାହ ଦ୍ୱାରା ବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି; ଏହି ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି କେତେ ପ୍ରସ୍ୱାସ କରୁଛି ଓ କେତେପ୍ରକାରେ ସୀମାବଦ୍ଧ କରି ରଖିଛି, କେତେ ଜାବୁଡ଼ି ଧରୁଛି ଓ କେତେ ଫିଙ୍ଗିବାରେ ଲଗିଛି, ବାସନା କରିବାରେ ଲଗିଛି ଓ ଦାଓଦେଇ କରିବାରେ ଲଗିଛି; ଏବଂ କେବଳ ତାହାର ଜଣ୍ଡିଛି ସମ୍ଭବ କରିପାରିଲେ ତାର ଆମେ ଆମ ଯଥାର୍ଥ ତଥା ଚରନ୍ତନ ଅସ୍ପଷ୍ଟଶ୍ରୁତିକୁ ତାଣିବାରେ ସମର୍ଥ ହେବା ଓ ତାହାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବା ।

ଏକଥା ସତ ଯେ ଆମର ଅହଂ-ବୋଧ ହେଉଛି ଏହିସବୁ ଅନର୍ଥର ମୂଳ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ମନ ହେଉଛି ସେହି ଚେତନ ଅହଂ-ବୋଧଟିର ଆନ୍ଦୋଳନ । ସାମ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଚେତନ ସାନସରେ ଯେଉଁ ଅହଂଟି ପୁଂରୁ ସୃଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛି, ବସ୍ତୁତଃ ଆମର ଚେତନ ମନ କେବଳ ସେଇଟିକୁହିଁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରୁଛି; ପ୍ରସ୍ତର ଏବଂ ଉଦ୍‌ଭିଦରେ ରହିଥିବା ଯେଉଁ ଜଡ଼ୀଭୂତ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସକଳ ଶବ୍ଦର ଓ ସକଳ ସ୍ପନ୍ଦନରେ ବନ୍ଦୀସାନ ରହିଛି, କେବଳ ତାହାହିଁ ପରବ୍ରହ୍ମରେ ସବାଦ୍ ଓ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଉଠୁଛୁ; ମାତ୍ର ମୂଳତଃ ସଚେତନ ମନ ତାହାକୁ ଆଦୌ ସୃଷ୍ଟି କରି ନାହିଁ । ଏବଂ ଏହି ଆତ୍ମୋତ୍ସର୍ଗରେ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିହିଁ ଅହଂର ଅଣ୍ଡା ଗର୍ଭରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏପରିକ ଯେତେବେଳେ ଆମର ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ହୃଦୟ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ପ୍ରମାଦର କାରଣଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିଛୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦୂର କରିଦେଲେ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଖୁସୀ ବି ହୋଇପାରିବେ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ବାସନା-ମନ ସେହି ଗଣ୍ଠିଟିକୁ ଦୃଢ଼ଗୁଳା କରିବା ଲାଗି ମଜା କରିଦେଇଛୁ । କାରଣ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ରହିଥିବା ପ୍ରାଣ ପଶୁର ପ୍ରାଣ ହୋଇ ରହିଛୁ ଯିଏକି ତାହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଦ୍ରୋହ କରି ଉଠୁଛୁ, ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜ୍ଞାନଟିକୁ ଧ୍ୱସ୍ତାଇବା ଓ ପ୍ରବଞ୍ଚିତ କରି ରଖିଛୁ ଏବଂ ଆପଣାର ଅପମ୍ଭତ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୁ ବାଧ କରି ରଖିଛୁ ।

ତେଣୁ ମନୋମସ୍ୟ ପୁରୁଷକୁ ଏହି ବାସନା-ମନର ସଂସର୍ଗରୁ ଆପଣାକୁ ଅଲଗା କରି ରଖିବାକୁ ହେବ, ତାହା ସହିତ ଆପଣାକୁ ଏକାତ୍ମ କରି ପକାଇବାରୁ ଆପଣାକୁ ଦୂରରେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାକୁ କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, "ଏହି ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଟି ସଂଗ୍ରାମ କରୁଛୁ ଓ ଦୁଃଖଭୋଗ କରୁଛୁ, ଶୋଚନା କରୁଛୁ ଓ ଦୁର୍ଖ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ, ଭଲ ପାଉଛୁ ଓ ଘୃଣା କରୁଛୁ, ଆଶା କରୁଛୁ ଓ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ହୋଇପଡ଼ୁଛୁ, ସ୍ୱପ୍ନ କରୁଛୁ ଓ ଭସ୍ମ ମଧ୍ୟ କରୁଛୁ, ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଉଠୁଛୁ ଏବଂ ବିଷଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛୁ, ମୁଁ ଆଦୌ ସେହି ବସ୍ତୁ ନୁହେଁ; କେବଳ ପ୍ରାଣଗତ ନାନା ସ୍ୱାମସ୍ୟିକ ସ୍ୱତାନ୍ତ୍ରିକତା ଏବଂ ସଂବେଗଗତ ନାନା ପ୍ରବଳ ବାସନାକୁ ସଂଘଂଘ କରି ଧରିଥିବା ବସ୍ତୁ ମୁଁ ନୁହେଁ । ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛୁ କେବଳ ପ୍ରକୃତିର ଜିନ୍ୟା ଓ ପ୍ରକୃତିର ସଂସ୍କାର; ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଗତ ଓ ସଂବେଗଗତ ମନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ଜିନ୍ୟା ଓ ଏକ ସଂସ୍କାର ।" ତା'ପରେ ମନ ଆପଣାର ସଂବେଗଗୁଡ଼ିକରୁ ଅପସରି ଠିଆହେବ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରିକ ଚଉଷ୍ପଦନ ତଥା ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରଟି ପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କେବଳ ଅବଲୋକନକାଙ୍କ୍ଷି ଓ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ରହିବ । ମାତ୍ର ସେତେବେଳେ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଫାଙ୍କ ରହିଥିବ । ପ୍ରକୃତିର ନାନା ବିଭବଗତ ସଂସ୍କାର ଅନୁସାରେ ଏଣେ ସଂବେଗପ୍ରେରିତ ମନଟି ଭିତରେ ଏହିସବୁ ସ୍ୱାମସ୍ୟିକ ସ୍ୱତାନ୍ତ୍ରିକତା ଏବଂ ପ୍ରବଳ ବାସନାମାନ ଉତ୍ତୁଙ୍ଗ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବ ଏବଂ ତେଣେ ଅବଲୋକନକାଙ୍କ୍ଷି ମନ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିବାରେ ଲାଗିଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିଥିବ ଓ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଥିବ; ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିଥିବ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତାହା ଆପଣାଠାରୁ ଅଭିନ୍ନରୂପେ ନଦେଖି ଏକ ମନୋଗତ ଅଭିନସ୍ୱମଞ୍ଚ ଉପରେ ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ କେତେ ଅଭିନେତାଙ୍କର ସତେଅବା ଏକପ୍ରକାର ଅଦ୍ଭିନସ୍ୱ ଅଥବା ନାଟକରୂପେହିଁ ଦେଖିଥିବ । ପ୍ରଥମେ ଆଗ୍ରହ ସହକାରେ ଦେଖିଥିବ, ସତେଅବା ପଛକୁ ଫେରିଯାଇ ସେଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏକାତ୍ମ ହୋଇ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ଭବ ପଡ଼ି ଯାଇଥିବ; ତା'ପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଶ୍ଚଳ ଓ ଅଙ୍ଗଲଗ୍ନ ହୋଇ ରହିବାର ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଆସିବ, ଏବଂ ସ୍ୱଂଶେଷରେ ଦେହର ନଶ୍ଚଳତାର ଉପଲବ୍ଧି କର ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ସ୍ୱଳ୍ପାସ୍ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟମସ୍ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ନେଇ ଏକ ଅଶୁଭ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରୁଥିବ । ଆପଣାର ଖେଳ ଖେଳୁଥିବା ଏବଂ ସେହି ଖେଳରେ ଆପଣାକୁ ଗୋଟାଏ ଭାବୁଛା ଭାବୁଛି ବସିଥିବା ଏକ ଶିଶୁର ଚାଲ୍ଚଳନ ନାନା ଆନନ୍ଦ ଓ ଦୃଃଖକୁ ଅବଲୋକନ କଲ୍ଲ ପର ସେଗୁଡ଼ିକର ଅବାସ୍ତବତାକୁ ଦେଖି ସେ ହସିତ୍ ହସିବାରେ ଲଗିଥିବ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଆପଣାକୁ ଆଦେଶକାଙ୍ଖୀରୂପେ ଭଲ୍ପନା କର ସେ ସେହି ବସ୍ତୁରେ ଫବ୍ରଭ୍ଫପନ୍ନ ହୋଇ ଛଠୁଥିବ, ଯିଏକ ଆପଣାର ଆଦେଶଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଦ୍ଦାର କରିନେଇ ଏହି ଅଭ୍ୟନସ୍ଥଟିକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରଖିଥିବ । ଏବଂ ଆଦେଶଟି ପ୍ରତ୍ୟାଦ୍ଭତ ହୋଇଯିବା ମାତ୍ରକେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଅତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଟଣା ଘଟିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଲଗିବ; ଫଳରେ ମନ ପ୍ରସ୍ତବକ ଜ୍ୱରରେ ନଶ୍ଚଳ ହୋଇଯିବ, ବଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଏହିସବୁ ପ୍ରଉକ୍ରିୟାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ; ଏବଂ ସେହି ପ୍ରଉକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ ଉଥାପି ଆସି ପଡ଼ୁଛି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେସବୁ କଦାପି ସେହି ଅନ୍ତାର୍ଦ୍ଦେଶରୁ ଉତ୍ପନ୍ତ ହୋଇ ଆସୁ ନଥିବେ, ମାତ୍ର ବାହାରୁ ଆସି ପଡ଼ୁଛି ଥିବା ପ୍ରସ୍ତବଗୁଡ଼ିକ ପର ତା'ର ଉପରେ ଆସି ପଡ଼ୁଥିବା ପର ମନେ ହେଉଥିବେ ଏବଂ ତାହାର ଭନ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଉଥାପି ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ପ୍ରତିଷ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଇବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର ମନେ ହେଉଥିବେ । ମାତ୍ର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନର ଏହି ଅଭ୍ୟାସଟି ଜମେ ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସଚେତନ୍ଦ୍ଧଳତ ମନ ଯଥାସମସ୍ତରେ ଆପେ ବର୍ଜନ କରି ଆସିଥିବା ସାଦଙ୍ଗାସ୍ ବାସନାବ୍ଦଳତାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବ । ଆଶା ଏବଂ ଦ୍ୱାଉ, ଆନନ୍ଦ ଓ ଦୃଃଖ, ରୁଚ ଓ ଅରୁଚ, ଆକର୍ଷଣ ଓ ବିକର୍ଷଣ, ସନ୍ତୋଷ ଓ ଅସନ୍ତୋଷ, ପ୍ରସନ୍ନତା ଓ ବିଷଣ୍ଣତା, ଉତ୍ସ ଓ ବୋଧ ଏବଂ ଶଙ୍କା, ବରକ୍ତ ଓ ଲଜ୍ଜା ତଥା ପ୍ରେମ ଏବଂ ଘୃଣାର ସାଦଙ୍ଗାସ୍ ବୃତ୍ତି ଏହି ମୁକ୍ତ ତୈତ୍ତ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱର ଜଦନ ମଧ୍ୟରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ତଳକୁ ଖସିପଡ଼ିବ ।

ମାତ୍ର ସେସବୁର ସ୍ଥାନରେ ଆଉ କ'ଣ ଉପଲବ୍ଧି ହେବ ? ସବୁ ଆମେ ତାହାହିଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା, ତେବେ ସେସବୁର ସ୍ଥାନରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣାବସ୍ଥିତ ନଶ୍ଚଳତା, ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟ ଏବଂ ଔଦାସୀନ୍ୟ ଆସି ଘଜନ୍ଦ୍ୱ କରିବ । ଅବଶ୍ୟ ଅସ୍ପାକୁ ସାଧାରଣତଃ ଏହିପର ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ମଧ୍ୟଦେଇ ଯିବାକୁ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ଏଡ଼ାକୁହିଁ ସ୍ୱଂଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ କଦାପି ଉପସ୍ଥାପିତ କରି ରଖି ନାହୁଁ । ତେଣୁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୂରୁସହିଁ ସ୍ୱଂଚଳସ୍ଥାନ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିବ ଯିଏକ ଇଚ୍ଛା କରି ପାରୁଥିବ ଏବଂ ତୈତ୍ତ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ୱରରେ ଉପଲବ୍ଧି କରି ସାଦଙ୍ଗାସ୍ ପ୍ରମାଦକୁ ଦୂର କରି ରଖିବାହିଁ ତାହାର ଇଚ୍ଛା ହୋଇ ରହିଥିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ପୁରୁଷ ଯାହା ଇଚ୍ଛା କରିବ, ପ୍ରକୃତ ତାହାକୁହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଥିବ । ଯାହା ପୁଂରୁ ବାସନା ଓ ବାସନାଗୁରୁତାର ଛନ୍ଦୁ-ଛପାଡାନ ହୋଇ ରହିଥିଲା, ତାହା ବଶୁଛି, ସମତାପନ୍ନ ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତପ୍ରଗାଢ଼ ପ୍ରେମ, ଆନନ୍ଦ ତଥା ଏକତ୍ୱରୂପୀ ଏକ ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ । ତା'ପରେ ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମାର ଆବିର୍ଭାବ ହେବ ଏବଂ ତାହା ବାସନା-ମନ ଖାଲି ପକାଇଦେଇ ଯାଇଥିବା ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ରହିବ । ବଶୋଧିତ ଏବଂ ଶୂନ୍ୟ ପାତ୍ରଟି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ତଥା ଦିବ୍ୟାନନ୍ଦର ସୁରସ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ବାସନାଗୁରୁତାର ସେହି ମିଷ୍ଟ ଓ ଉତ୍ତପ୍ତ ବସ୍ତୁଟି ଲାଗି ଅଳ୍ପ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥିବ । ଯାବତ୍ତାସ୍ଥ ବାସନାଗୁରୁତା, ଏପରିକି ଭଲ ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଏକ ଆଗ୍ରହତା ଦିବ୍ୟ ସ୍ୱତ୍ତବଟିର ଏକ ଭୁଲ ପରିଚୟଟିକୁ ଆଣି ଦେଇଥାନ୍ତା । ଶାସ୍ତ୍ରର ବାକ୍ୟର୍ଷଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁଃଖଭୋଗକୁ ସହ୍ୟକାରିତା ଲାଗି ସଂବେଗଗତ ଅସମର୍ଥତାର ଅଶୁଦ୍ଧ ଛପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଧନ କରି ରହିଥିବା କୃପାଳୁତ୍ୱତର ଆଗ୍ରହତାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ବସର୍ଜନ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତାହାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ତ୍ୱତରେ ସେହି ଛଚ୍ଚତର ଦିବ୍ୟ କରୁଣାତ୍ୱତକୁ ଆଣି ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାକି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବୋଝକୁ ଯଥାର୍ଥ ତ୍ୱତରେ ଦେଖି ପାରୁଥିବ, ବୁଝି ପାରୁଥିବ ଓ ତାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଇ ପାରୁଥିବ; ଯାହାକି ଯଥାର୍ଥ ସାହାଯ୍ୟ ଓ ଯଥାର୍ଥ ଉପଶମ କରିପାରିବା ଲାଗି ସବଳ ହୋଇ ରହିଥିବ । କେବଳ ଏକ ଆତ୍ମସୀମାସ୍ୱତ୍ୱ ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଏହି ପୃଥିବୀରେ ରହିଥିବା ଦୁଃଖ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ବରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ବଦ୍ରୋହ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ ଅଥବା ଏହି ଜଗତ୍ତରେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ବଧାନ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ନଦାନସ୍ଥାନ ଉପରେ ଅଜ୍ଞାନପ୍ରେରିତ ତ୍ୱତରେ ଦୋଷାରୋପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା, ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଆବର୍ଭୂତ ହୋଇଥିବା ପରମ ଦିବ୍ୟ ଚତ୍ତୁଷ୍ଟିର ଏକ ସାଧନରୂପେହିଁ ସେ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରୁଥିବ ଓ ଦୁଃଖର ଉପଶମ କରି ପାରୁଥିବ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ବାସନାଜର୍ଜର ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଜାବୁଡ଼ ଧରି ପଡ଼ିଥାଏ, ପୁଖ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍‌ବେଳିତ ହୁଏ ଓ ଦୁଃଖରେ ବତଳିତ ହୋଇଯାଏ, ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ତାହାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ତ୍ୱତରେ ସେହି ସମତାପନ୍ନ ଓ ସଂସ୍ପୀକାରୀ ପ୍ରେମର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ହେବ ଯାହାକି ସେହିସବୁ ବପତ୍ତିରୁ ମୁକ୍ତ ରହିଥିବ, ପରିବେଶ ଓ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ଆଦୌ ନର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହି ନଥିବ ଅଥବା ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଅଥବା ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନର ଅସ୍ତ୍ରବ ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବଦଳି ଯାଇ ନଥିବ । ଆତ୍ମାର ଯାବତ୍ତାସ୍ଥ ଘତିସ୍ପନ୍ଦନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଆପଣାକୁ ଠିକ୍ ଏହିପରି ତ୍ୱତରେହିଁ ପ୍ରେରିତ କରିବା; ମାତ୍ର ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଯୋଗ ବପତ୍ତିରେ ଆଲୋଚନା କଲାବେଳେ ଆମେ ଏହି ବପତ୍ତିର ଆହୁରି ସୂକ୍ଷାନୁସୂକ୍ଷ ତ୍ୱତରେ ବଶ୍ଳେଷଣ କରିବା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଡିସ୍ଥ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ନିସ୍ପାରହିତ ହୋଇ ରହିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେପରି, ସୋଟିଏ ପାଖରେ ଔଦାସୀନ୍ୟ ଓ ଜଡ଼ତା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ପରିସ୍ଥ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ପ୍ରେମର ଏହି ଦ୍ୱିବିଧ ସମ୍ଭାବନାଟିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି । ଔଦାସୀନ୍ୟ ଅସଲ ଜିନ୍ଷି ନୁହେଁ, ସମତା ହେଉଛି ଅସଲ ଜିନ୍ଷି । ସମତ୍ୱକରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବା, ନରସେତ୍ର ଜ୍ୱରରେ ଉଦାସୀନ ରହିପାରିବା, ଏବଂ ଦୁଃଖ ଅଥବା ଆନନ୍ଦରେ ଚୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ନଦେଖାଇ ସ୍ଥିରଭ୍ୱରେ ଆନନ୍ଦ ତଥା ଦୁଃଖର କାରଣଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା;—ଆମେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ସମତାଭ୍ୱରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିବା, ତାହାର ନେଉଟାଚଉ ଜିନ୍ଷିଟି ହୋଇ ରହିବା । ମାତ୍ର ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦର ଜ୍ୱଳାସ୍ପଦ ରୂପଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମତାବସ୍ଥା କଦାପି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବଂ ସେପରିଯି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ-ମନକୁ ସେହି ସଙ୍ଗ-ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟସମ୍ଭୋଗର ସଦାସ୍ପମ ରୂପଟିକୁ ଲାଭ କରିବାକୁ ହେବ, ଦୁଃଖ ସମସ୍ତଙ୍କ ପରାଣେ ସମାନ ପ୍ରେମ ତଥା ଆନନ୍ଦ ଧାରଣ କରି ରହିବ, ଏବଂ ମନୋଭବ ପ୍ରାଣ ଏହି ରସ, ପ୍ରେମ ତଥା ଆନନ୍ଦଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧ କରିପାରିବ । କେବଳ ପୂର୍ଣ୍ଣରମୋଚନ ହୋଇପାରିଲେ ଯାଇ ଏହି ଜ୍ୱଳାସ୍ପଦ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଟି ଆସିପାରିବ; ମାତ୍ର ବାସ୍ତବା-ମନଠାରୁ ବିଲଗ ହୋଇ ରହି ଏବଂ ତାହାର ଆଗ୍ରହଭାଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ବିମୋଚନଟି ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ, ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗରେ ତାହାହିଁ ଆମର ପ୍ରଥମ ଧେସ୍ଥ ହୋଇ ରହିବ ।

ଆମର ବାସ୍ତବା-ମନଟି ମଧ୍ୟ ଜ୍ୱଳନାରୂପୀ ଯନ୍ତ୍ରଟିଠାରୁ ବଳିତ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ପୁରୁଷ ଆପଣାକୁ ସ୍ୱସ୍ଥଂ ଯାଦଯନ୍ତ୍ର ଜ୍ୱଳନା ତଥା ଯାଦଯନ୍ତ୍ର ମଡାମଉରୁ ବିଲଗ କରି ରଖିପାରିଲେ ସେ କଥାଟି ପରୋକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ । ସଶ୍ୱର ସମସ୍ତ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଶୁର୍ଭୀକରଣ କରିଲେ ପ୍ରକୃତରେ ତ'ଣ ବୁଝାଏ, ତାହାର ବସ୍ତୁର ବଲ୍ଲଭେଳେ ଆମେ ଆଗରୁ ସେକଥାଟି କହିସାରିଛୁ । କାରଣ ଆମେ ଏଠାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଥିବା ଜ୍ଞାନର ଯାବଯନ୍ତ୍ର ଗଠନପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ବଶୁର୍ଭୀକରଣ ତଥା ବମୋଚନର ଏକ ମାର୍ଗ ବୋଲି କହିବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ସେହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସଂଶେପ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନଟି ପ୍ରକୃତରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ; ଏବଂ ଏକ ବମୋଚନକୁ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ସ୍ୱସ୍ଥଂ ସେହି ବଶୁର୍ଭୀକରଣ ଏବଂ ବମୋଚନର ସାଧନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସଶ୍ୱର ଅବଶିଷ୍ଟ ଯାବଯନ୍ତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁ ମାର୍ଗଟି ଗ୍ରହଣ କରିଥିବ, ଜ୍ୱଳାପ୍ରେରକ ମନର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଠିକ୍ ସେହି ମାର୍ଗଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା । ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଶରୀର ସହିତ ତଥା ବାସ୍ତବା-ମନ, ଯାବଯନ୍ତ୍ର ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ଓ ଦେହ ସହିତ ରହି ଆସିଥିବା ଏତାତ୍ମକତାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବା ଲଗି ଜ୍ୱଳାପ୍ରେରକ ମନଟିକୁ ବାମରେ ଲଗାଇ ସାରିବା ପରେ ପୁରୁଷ ସ୍ୱସ୍ଥଂ ସେହି ଜ୍ୱଳାପ୍ରେରକ ମନଟିକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ମୁଖରେ ଆଣି ରଖିବ ଓ ତାକୁ କହିବ, "ମୁଁ ଏହି ଭାବନାପ୍ରେରିତ ମନ ବି ନୁହେଁ; ମୁଁ ଭାବନା ନୁହେଁ ବା ଭାବଲାଭାଳୀ ବି ନୁହେଁ । ଏହିସବୁ ଯାହାକିଛି ଧାରଣା, ମତକଳ୍ପନା, ଜଳ୍ପନା, ବୁଦ୍ଧିର ଯାବତୀୟ ପ୍ରସ୍ତାସ, ଏହାର ଯାବତୀୟ ପଶ୍ଚାଦ୍ଭୂ, ଅଗ୍ରରୁଚି, ବଦ୍ଧମୂଳ ବିଶ୍ୱାସ, ଫଶସ୍ଥ ଓ ଆତ୍ମ-ସଂଶୋଧନ ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ାକ ମୁଁ ନୁହେଁ; ଏଗୁଡ଼ାକ ହେଉଛୁ କେବଳ ସେହି ପ୍ରକୃତିର କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଏସବୁ କେବଳ ସେହି ଭାବନାପ୍ରେରିତ ମନର କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ଘଟିବାରେ ଲାଗିଛୁ ।" ଏହିପରି ଭାବରେ ଭାବୁଥିବା ତଥା ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା ମନ ଏବଂ ଅପର ପାଖରେ ଅବଲୋକନ କରୁଥିବା ମନଟି ଭିତରେ ଏକ ବିଚ୍ଛେଦର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପୁରୁଷ କେବଳ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ରହିଥାଏ । ସିଏ କେବଳ ଦେଖିଥାଏ, ଆପଣା ଭାବନାର ପ୍ରତିସୃଷ୍ଟିକୁ ଏବଂ ବିଧାନଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ମାତ୍ର ସେଇଠିଠାରୁ ଆପଣାକୁ ବିଲଗ କରି ରଖିଥାଏ । ଏବଂ ତା'ପରେ ସ୍ୱତଃ ଆଦେଶକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିବଳରେ ସେ ମନୋଗତ ଜନ୍ମପ୍ରବାହ ତଥା ତର୍କାତ୍ମିକ ବୁଦ୍ଧିର ଜାଲପାଶଟି ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାର ମୂଳ ଆଦେଶଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ନେଇଯାଏ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ୍ତ ସେଗୁଡ଼ିକର ଘାତଖାଁ-ଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ନିବୃତ୍ତ କରାଇ ରଖେ । ସିଏ ଆଉ ଭାବନାବଦ୍ଧ ମନର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ, ତାହାର କବଳରୁ ବିମୁକ୍ତ ହୁଏ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃଶବ୍ଦତାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲାଭ କରେ ।

ପୁରୁଷ ପୁନଶ୍ଚ ପ୍ରକୃତିର ନିତ୍ୟାମକ କର୍ତ୍ତାରୂପେ ଆପଣା ସ୍ଥାନରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହିବ ଏବଂ ପୂର୍ବରୁ ରହିଥିବା କେବଳ ସେହି ମନୋଗତ ଜନ୍ମପ୍ରୋତ ଓ ବୁଦ୍ଧିର ସ୍ଥାନରେ ଉପରୁ ଉଦ୍ଭାସିତ କରିଦେଇ ପାରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟଚେତନ ଭାବନାଟିକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବାର ଇଚ୍ଛାଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବ;—ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ଜନ୍ମରେ ଏଇଟିର ମଧ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଛୁ । ମାତ୍ର ନିଃଶବ୍ଦତାଟି ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇ ରହିଥିବ; ଆମର ଭାବନା ଭିତରେ ନୁହେଁ, କେବଳ ସେହି ନିଃଶବ୍ଦତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମେ ପରମ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିବା, ତାହାକୁ କେବଳ ଧାରଣା ମାତ୍ର ନକରି ତାହାର ସଂସ୍ପର୍ଶ ଲାଭ କରିପାରିବା । ଏବଂ ମନୋମୟ ପୁରୁଷର ଆତ୍ମଚେତନାଟିକୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରିଆଣି ଆମେ ସେତେବେଳେ ମନର ଅସଲ ଉତ୍ସସ୍ୱରୂପ ସେହି ପରମସ୍ଥଳରେ ଯାଇ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବା । ମାତ୍ର ଏହି ପ୍ରତ୍ୟାହାରଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସଂଜ୍ଞେଷ୍ଟ ବିମୋଚନ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ, ମନର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ରହିଥିବା ସେହି ଅହଂ-ବୋଧରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନବମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଅହଂର ଅଧୀନତାରୁ ମୁକ୍ତ

ଆପଣାର ନମାନ୍ତରର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ପ୍ରତିସୃଷ୍ଟିରେ ଶଙ୍ଖରବୋଧ ସହଜ ବାଛ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ମନୋମୟ ଓ ପ୍ରାଣଗତ ଅହଂର ଗଠନଟି ବଣ୍ଡଗତ ପରମପ୍ରାଣର ସଙ୍ଗପ୍ରଥମ ବୃହତ୍ ଶ୍ରମସାଧନା ହୋଇ ରହିଥିଲା । କାରଣ ତାହା ଏହାକୁହିଁ ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ଚେତନାସମ୍ପନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତାକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ଏକମାତ୍ର ସାଧନରୂପେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥିଲା । ଏବଂ ସେହି ବଣ୍ଡଗତ ପରମପ୍ରାଣକୁ ଆପଣାର ଦିବ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧତାସ୍ପଷ୍ଟ ଅହଂଟିର ବଲ୍ଲେପସାଧନକୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ପଣ୍ଡି ବା ଆବଶ୍ୟକ ସାଧନରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ । କାରଣ କେବଳ ଏହାରଇ ଜ୍ୱରେହିଁ ଚେତନ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତା ଆପଣାର ବଣ୍ଡାତ୍ମକ ଆତ୍ମସତ୍ତା ଅଥବା ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତିସୃଷ୍ଟିକୁ ଲଭ କରିପାରିବ । ଦୁଇ ପର୍ଯ୍ୟାୟର ଏହି ଉତ୍ତରନ୍ଦନଟିକୁ ସାଧାରଣତଃ ଏକ ପତନ ଓ ଏକ ବମୋଚନ ଅଥବା ଏକ ସୃଜନ ଓ ଏକ ବନାଶନରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଯାଇଥାଏ; ଆଲୋଚିତ ଜୀଲ ତାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣି ନଙ୍ଗାପିତ କରିଦେବା ଅଥବା ପ୍ରଥମେ ସୋଟିଏ ଷ୍ଟ୍ରଭର ଖଣ୍ଡସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଓ ଅସତ୍ୟ ଆତ୍ମସତ୍ତାକୁ ରୂପ ଦେଇ ତାହାର ଭିତରୁ ଆମ ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ଶାଶ୍ୱତ ବଗ୍ଟତା ମଧ୍ୟକୁ ବମୋଚିତ ହୋଇଥିବାରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଯାଇଥାଏ । କାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ଜ୍ୱବନା ଦୁଇ ବପଗ୍ଟତ ସ୍ତାନ୍ତବନ୍ଦୁ ଆଡ଼କୁ ସତେଅବା ଦୁଇଭାଗ ହୋଇ ଗତି କରିଥାଏ : ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛି ତାହାର ଏହି ପୃଥ୍ୱୀଗତ ଜ୍ୱବନା ଓ ବ୍ୟାବହାରିକ ଜ୍ୱବନା; ଏହି ଜ୍ୱବନାଟି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭଥା ସମୂହଗତ ସାମାଜିକ, ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଦେହଗତ ଅହଂ-ବୋଧର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ପରିତର୍ପଣକୁହିଁ ଜୀବନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୋଲି ବୁଝେ ଏବଂ ଏଥିଠାରୁ ଅଧିକ ଦୂରକୁ କେବେହେଲେ ଅଗାଇ ଦେଖେ ନାହିଁ । ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜ୍ୱବନାଟି ହେଉଛି ତା'ର ଅଧ୍ୟାତ୍ମଜ୍ୱବନା, ଦାର୍ଶନିକ ଓ ଧର୍ମଗତ ଜ୍ୱବନା, ଯାହାକି ଆତ୍ମା, ଚିତ୍‌ଗତତା ଅଥବା ପରମ ସ୍ପନ୍ଦ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୋଲ୍ ଯାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ଯାଇଥାଏ, ତାହାର ପକାଶେ ଅହଂ ଉପରେ ବଳବତ୍ତୀ ହେବାକୁହିଁ ସଚ୍ଚୋଟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରୂପେ ବଦ୍ଧର କରୁଥାଏ । ଏପରିକ ଅହଂର ପଷ୍ଠଭିରେ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନପଥଗାମୀ ଦୁଇଟି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସବଦା ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥାଏ, ଯାହାକ ବଶ୍ୱଜଗତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରହିଥିବା ପାର୍ଥିବ ବା ଜଡ଼ବାଦୀ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟିକୁ ଦୁଇଭାଗରେ ବଭକ୍ତ କରିଦିଏ । ଏହି ଖିବନାଟିର ଗୋଟିଏ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମନୋମୟ ଅହଂକୁ ଆମ ମନୋଗତଭାରହିଁ ଏକ ସୃଜନରୂପେ ବଦ୍ଧର କରିଥାଏ, ଯାହାକ ଶସ୍ତ୍ରର ମୁଖ୍ୟ ସହିତ ମନର ବଲ୍ପେପସାଧନ ଘଟିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସ୍ୱୟଂ ମଧ୍ୟ ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏଇଟି ହେଉ କଂବା ସେଇଟି ହେଉ ପଛକେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରକୃତିକୁହିଁ ତାହା ଏକମାତ୍ର ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ସତ୍ୟ ବୋଲ୍ ସ୍ୱୀକାର କରିଥାଏ; ଆମ ଜନର ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଲକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ନୁହେଁ, ସେହି ପ୍ରକୃତିର ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ଅନୁଧାବନ କରିବାକୁ ହେବ ବୋଲ୍ ତାହା ଘୋଷଣା କରିଥାଏ । ସେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅହଂ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସମୂହର ଅହଂ ଅର୍ଥାତ୍ ଜାତର ଜୀବନକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାହିଁ ଜୀବନର ଜୀବାତ୍ମକ ବଧାନ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ବୋଲ୍ କୁହାଯାଏ । ଖିବନାର ଅନ୍ୟ ଧାଗ୍ଦଟି ଆପଣାର ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକରେ ଅଧିକ ପ୍ରାଣପ୍ରଧାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାହା ଚେତନ ଅହଂକୁହିଁ ପ୍ରକୃତିର ସଚ୍ଚୋଟ ସିଦ୍ଧି ବୋଲ୍ ସ୍ୱୀକାର କରେ; ସେଇଟି ଯେଉଁ କ୍ଷଣସ୍ଥାସ୍ୱୀ ହେଲେହେଁ ତାହା ତାକୁ ଜୀବନରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିବାର ସେହି ପରମ ଇଚ୍ଛାର ଏକ ମାନସସ୍ୱ ପ୍ରତିରୂପର ସ୍ତରକୁ ଉନ୍ନୀତ କରି ନେଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ମହାନତା ଏବଂ ପରିତର୍ପଣକୁ ଆମ ଜୀବନର ସଚ୍ଚୋଟ ଧେସ୍ୟରୂପେ ଉପରକୁ ଟେକିଧରେ । କୌଣସି ଏକ ପ୍ରକାରର ଧର୍ମଗତ ଖିବନା କଂବା ଆଧାତ୍ମିକ ସାଧନାକୁ ଭିତ୍ତି କରି ଠିଆ ହୋଇଥିବା ସଂଖ୍ୟାଧିକତର ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ଆମେ ଏକ ଭଲ୍ଲ ଦ୍ୱିବିଧତା ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥାଉ । ବୌଦ୍ଧଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମସନ୍ଧ ଅଥବା ଅହଂର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥାଏ, ଏବଂ ବଶ୍ୱାତ୍ମକ କଂବା ବଶ୍ୱାତ୍ମକ କୌଣସି ପରମସତ୍ତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରେ ନାହିଁ । ଅଦ୍ୱୈତବାଦୀ ଏହି ପ୍ରାତିସ୍ୱିକ ବ୍ୟକ୍ତିଆତ୍ମାକୁ ପରମାତ୍ମା ଓ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ବୋଲ୍ ଘୋଷଣା କରେ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଆତ୍ମାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଏକ ମାସ୍ୟା ବୋଲ୍ କହେ । ତେଣୁ ବ୍ୟକ୍ତି-ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପୀ ଆଭରଣଟିକୁ କାଢ଼ିଦେବାକୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରକୃତ ବମୋଚନ ବୋଲ୍ ମାନେ । ଏହି ମତଟିର ସିଧାସଳଖ ବରୋଧ କରି ଅନ୍ୟ ମାର୍ଗସବୁ ମନୁଷ୍ୟ-ଆତ୍ମାର ଚରନ୍ତନ ସ୍ଥାସ୍ୱିତ୍ୱକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଥାନ୍ତି; ସେମାନେ ତାହାକୁ ପରମ ଏକତ୍ୱର ସତ୍ୟତି ଭିତରେ ବହିର୍ଭୂତ ଚେତନାର ଏକ ଭିତ୍ତି ବୋଲ୍ ମାନନ୍ତି, ଅଥବା ତା' ନହେଲେ ତାକୁ ଏକ ନଶ୍ୱରଶୀଳ ଅଥଚ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସତ୍ତା ବୋଲ୍ ମାନନ୍ତି; ତାହାକୁ ସଦାସ୍ଥାସ୍ୱୀ, ସତ୍ୟ ଓ ଅବିନାଶୀ ବୋଲ୍ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହିସବୁ ବହୁବଧ ଓ ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ନାନା ମତର ଉହ୍ନନ ହେଉରେ ପରମ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କେଉଁଟିକୁ ଅପଣା ଲାଗି ପରମଜ୍ଞାନ ବୋଲି ମାନିବ, ସେକଥା ତାକୁ ସ୍ୱୟଂ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାନ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମୁକ୍ତ ଅବସ୍ଥା ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଯେଉଁ ଆମର ଧ୍ୟେୟ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଅହଂର ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ବେଡ଼ଟିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଦିବାକୁ ଆମ ଲାଗି ଏଥାରୁ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ହୋଇ ପଡ଼ିବ । ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ଅହଂ ଏବଂ ତାହାର ପରିତର୍ପଣରେ ଚୌଦ୍ଦଟି ଜଡ଼ୀ ଚରିତାର୍ଥତା ଓ ଜଡ଼ୀ ମୁକ୍ତି ଜଡାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଏପରକି ନୈତିକତାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଚୌଦ୍ଦସିପ୍ରକାର ଅନ୍ତରାୟ ଏବଂ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱଲନ ଲାଗି ଅହଂର ଅଧୀନତାରୁ ଅନ୍ତତଃ ଚେତେକ ପରମାଣରେ ଅବଶ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶାନ୍ତି, ଅନ୍ତର୍ଗତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆନନ୍ଦ ଲାଗି ଏହାକୁ ଅହଂର ଅଧିକ ଅପସାରଣ ଚୋଇ ମାନିବାକୁ ହେବ । ମାନ ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ସ୍ୱତ୍ୱକୁ ଜଡ଼ୀ ସ୍ୱତ୍ୱର ଯାଏ ଛନ୍ନୀତ କରିନେବା ଯଦି ଆମର ଧ୍ୟେୟ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ କେବଳ ଅହଂର ଅଧୀନତାରୁହିଁ ନୁହେଁ, ମାନ ଅହଂ-ଧାରଣା ଏବଂ ଅହଂ-ବୋଧରୁ ମଧ୍ୟ ଆମର ଅଧିକ ମୌଳିକ ସ୍ତରରେ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମ ଅଭିଜ୍ଞତା ଆମକୁ କହିଦେଇଛି ଯେ ଆମେ ଯେଉଁ ପରମାଣରେ ଆପଣାକୁ ସୀମାବଦ୍ଧ-ଜୀବ ଏହି ମନୋଗତ ଭାବା ସ୍ରାଣିକ ଅହଂରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ, ସେହି ପରମାଣରେ ଆମେ ଏକ ଅଧିକ ଦ୍ୟାପକ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ ହେଉ, ଏକ ବୃହତ୍ତର ଅସ୍ତିତ୍ୱ, ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନା, ଏକ ଅଧିକ ପୂର୍ଣ୍ଣତାସ୍ପୀ ଆତ୍ମସ୍ଥିତି, ଏବଂ ଏପରକି ଏକ ବୃହତ୍ତର ଜ୍ଞାନ, ଶକ୍ତି ଓ ଉତ୍ତରଣଭୂମିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥାଉ । ଏପରକି ବ୍ୟକ୍ତିଜୀବନର ଚରିତାର୍ଥତା, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ପରିତର୍ପଣର ସେଉଁ ଧ୍ୟେୟକୁ ଦୃଢ଼ତର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଉହ୍ନନସ୍ଥ ଦର୍ଶନ ଆପଣାର ସମ୍ମୁଖରେ ରଖିଥାଏ, ସେହି ଅହଂ-ଧାରଣାର ଭୂମିବିଧାନରେ ନୁହେଁ, ମାନ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଚରିତାର ବୃହତ୍ତର ଅଧିଭୂମିରେ ମୁକ୍ତଜୀବ କରାଏ ସେହି ଧ୍ୟେୟଟି ସଙ୍ଗୋଲୁଷ୍ଟ ସ୍ତରରେ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ଶାସ୍ତ୍ରର ଉକ୍ତି ଅନୁସାରେ ଅଲ୍ପତାରେ ସୁଖ ନାହିଁ, ସୁଖ ଭୂମାରେହିଁ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଅହଂକୁ ଆମେ ସ୍ୱତ୍ୱବସିତ ସ୍ତରରେ ଚେତନ ଅଲ୍ପ ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା, ଅହଂ ଚେତନାକୁ ସଙ୍କୁଚିତ କରିଥାଏ, ଏବଂ ସେହି ସଙ୍କୁଚନ ଫଳରେ ଜ୍ଞାନ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହେ, ଆମକୁ ନାନାପ୍ରକାରେ ସୀମାପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରି ରଖିଥିବା ଅଜ୍ଞାନର ଜଡ଼ତ୍ୱ ଦୂର । ଆମର ଶକ୍ତି କମିଯାଇ ରହିଯାଏ, ଶବ୍ଦାଡାର ହୋଇ ରହେ; ଏବଂ ସେହି ଶବ୍ଦତା ହେତୁ ଅସୀମପ୍ରତି ଆସି ପହଞ୍ଚେ, ଶକ୍ତିସ୍ପନତା ଅସେ । ମୂଳଭୂତ ଏତତ୍ତ୍ୱଟି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଜାଟି ହୋଇଯାଏ, ଏବଂ ତାହାଫଳରେ ସୌଷମ୍ୟ ଜ୍ଞିଯାଏ; ସନ୍ତୁଳାନୁଭୂତି, ଭଲ ପାଇବା ଓ ଦୃଢ଼ିବା ସବୁ ବିକଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇପଡ଼େ । ଆନନ୍ଦ ପଥରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇଯାଏ; ଏବଂ ସେଥିରୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏବଂ ଦୁଃଖର ଉଦ୍‌ଗମ ହୁଏ । ଏହିପରି ଭାବରେ ଦ୍ରୁତ ହୋଇ ରହୁଥିବା ସମ୍ପଦର ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଅହଂଗତ ଜଗତଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରାଚୀର ଭିତ୍ତି ବାହାରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଅହଂକୁ ଦୂରସ୍ଥ ଏକ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା ମଧ୍ୟରେ ମିଳାଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଅଥବା ଏକ ବୃହତ୍ତର 'ମୁଁ' ମଧ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଉଁ ବ୍ୟାପ୍ତିର ଓ ବିଶ୍ୱଗତ 'ମୁଁ' ଏହିସବୁ କ୍ଷୁଦ୍ରର ଆତ୍ମସତ୍ତାକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଛି, ଅହଂକୁ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଥବା ସେଉଁ ବିଶ୍ୱାତୀତ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଆଗରେ ଏହି ବିଶ୍ୱ-ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ କେବଳ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରତିରୂପ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମାନ ଏହି ବିଶ୍ୱାତ୍ମା ହେଉଛି ମର୍ମତଃ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ, ତାହାର ସକଳ ଅନୁଭୂତି ହେଉଛି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତି । ଆମେ ବିଶ୍ୱାତ୍ମାକୁ କଦାପି ସାମୂହିକ ଜୀବନ, କୌଣସି ସମୂହ-ଆତ୍ମା କିମ୍ବା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟସମାଜର ଜୀବନ ଏବଂ ଶକ୍ତିର ଅଥବା ଏପରିକ ସମଗ୍ର ମାନବଜାତିର ଜୀବନ ଏବଂ ଶକ୍ତିର ସହିତ ଗୋଳଆମିଶା କରିଦେଇ ତାହାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ପରି କୌଣସି ଗୋଟିଏ ପଦାର୍ଥ ବୋଲି ଭାବିବା ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ପୃଥିବୀର ଭାବନା ଏବଂ ମାନବଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅହଂକୁ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ଅନ୍ତର୍ଗତ ତଥା ପୂର୍ଣସିଦ୍ଧିର ଅଧୀନ କରି ରଖିବାକୁହିଁ ଏକ ନମ୍ରାତ୍ମକ ବସ୍ତୁରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଉଛି । ମାନ ଏହି ଆଦର୍ଶଟି କେବଳ ଏକ ମନୋଗତ ଆଦର୍ଶ, କେବଳ ନୈତିକତାର ଏକ ଆଦର୍ଶ; ଏବଂ କୌଣସି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆଦର୍ଶ ସହିତ ଏହାର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । କାରଣ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଗ୍ରଗତି କଲେ ତାହା କେବଳ ସତ୍ତାକୁ ଲଗି ରହିଥିବା କେତେକ ମନୋମୟ, ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଭୌତିକ ଉତ୍ପାଦାନପଦାନରେହିଁ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି, ଏଥିରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବୋଲି ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଆଦୌ କିଛି ନାହିଁ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ଲଗି ତାହା କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅବସ୍ଥାନଭୂମି ଯୋଗାଇ ଦେଇ ନାହିଁ । ସମୂହଗତ ମାନବସମାଜର ଚେତନାକୁ ଆମେ ବ୍ୟକ୍ତିଚେତନାଗତ ଅହଂଗୁଡ଼ିକର କେବଳ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଓ ବହୁବ୍ୟାପ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ସଂସ୍କରଣ ଅଥବା ଏକ ସମଷ୍ଟି ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା । ବ୍ୟକ୍ତିର ଅହଂଟି ପରି ଠିକ୍ ସେହି ଉପାଦାନରେହିଁ ଗଢ଼ା ହୋଇଥିବାରୁ ଓ ପ୍ରକୃତିର ଠିକ୍ ସେହି ଗ୍ରନ୍ଥିରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବାରୁ, ସମୂହର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବୃହତ୍ତର ଆଲୋକ ଲଗି କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ, ଆପଣା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଶାଶ୍ୱତତର ବୋଧ ନାହିଁ; ଶାନ୍ତି, ଆନନ୍ଦ ଅଥବା ମୁକ୍ତିର କୌଣସି ଅଧିକ ଶୁଦ୍ଧ ଉତ୍ସ ମଧ୍ୟ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇ ନାହିଁ । ବରଂ ବିଲୋଡ଼ନାତ୍ମକ ଭାବରେ ଦେଖିଲେ ଏହା ଅଧିକ ଜଟିଳତର ଓ ସମସ୍ୟାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଛୁ, ଅଧିକ ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟରେ ପାଣ୍ଡୁଳାଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଏବଥାରେ ଚୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଅଧିକ ଅଳଙ୍କୃତ୍ୟଭାପୂର୍ଣ୍ଣ, ଫଣସ୍ପର୍ଶୀଡ଼ଭ ଦୋଇ ରହିଛୁ, ଯାହାଫଳ ଅଗ୍ରଗତି ଲଗି ଅଧିକ ସମୁଖ ଦୋଇ ରହିଛୁ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଆମେ ଗଣ ବା ସମୂହଠାରୁ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚସ୍ଥାନଯ୍ୟ ଦୋଇ କହିପାରିବା ଏବଂ ତେଣୁ ସେ ଆପଣାର ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ଆଲୋକସମ୍ଭାବନାମୟ ଜୀବନକୁ ଏହି ଅଧିକ ଅଚ୍ଛଭାସ୍ଵରତ୍ନ ଉତ୍ତୁଙ୍ଗି ପାଖରେ ଅର୍ପୀନ କରି ରଖି ଦୋଇ ଆମେ ଭଦାପି ଦାବ କରିପାରିବା ନାହିଁ । ଆଲୋକ, ଶାନ୍ତି, ମୁକ୍ତ ଏବଂ ଜୀବନର ଏକ ଉନ୍ନତତର ସ୍ଥିତି,—ଏସବୁ ତେବେ ଅପିଲେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ଚୌଣସି ଏକ ବୃହତ୍ତର ଉତ୍ତୁରୁ ତାହା ଆତ୍ମାର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଅବଶ୍ୟ ଅବତରଣ କରିବ ସତ, ମାତ୍ର ସମୂହଗତ ଅହଂ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ସୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ରରୁହିଁ ତାହାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତତା, ଲୋକହିତୈଷିତା ଓ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ସେବା ପ୍ରଭୃତି ଆଦର୍ଶକୁ କେବଳ ସେମାନଙ୍କର ଆତ୍ମଜନ ମଧ୍ୟରେ ବଦ୍ଧ ରଖିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ମନଃସ୍ତରର ତଥା ପ୍ରାଣଗତ ଆଦର୍ଶ ହୋଇ ରହିଥିବେ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ବିଧାନରୂପେ ଭଦାପି ତାହାଁ ଜଣାପଡ଼ିବେ ନାହିଁ । ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅହଂକୁ ବିସର୍ଜନ ଦେବାକୁ ଅଥବା ମନୁଷ୍ୟସମାଜର କିଂବା ବୃହତ୍ତର ପୃଥିବୀର ସେବା କରିବାକୁ ରହିଥିବା ଆମର ଆଭ୍ୟନ୍ତରିକ ଯନ୍ତ୍ର କେବେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆଦର୍ଶଟିର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଭିତରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରେ, କେବେ ତାହା ଅହଂ ଦ୍ୱାରା ଅଥବା ଗୋଷ୍ଠୀର ସାମୂହିକ ବୋଧ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଭଦାପି ଏପରି ନରେ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ସେସବୁ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ଫଗପ୍ତ ଏବଂ ଅଧିକ ଉତ୍ତାର ଓ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଏକାନ୍ତ ଅଗତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଚୌଣସି ସତ୍ତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ତାହା କରିଥାଏ । ତାରତ ସକଳ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପରମ ଦିବ୍ୟତାବୋଧକୁହିଁ ତାହା ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହା ବ୍ୟକ୍ତିର ଅହଂ ଲଗି ତାର୍ଥ କରେ ନାହିଁ, ସମଷ୍ଟି ବା ଜାତିର ତାମ କରେ ନାହିଁ; ମାତ୍ର କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତତ୍ତ୍ୱଟି ଲଗି ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତ, ଗୋଷ୍ଠୀ ଅଥବା ଗଣରୂପ ମାନବତା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା କେବଳ ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ଲଗିହିଁ ତାର୍ଥ କରୁଥାଏ । ଆମକୁ ଏହି ବିଶ୍ୱାତ୍ତ ପରମ ଦିବ୍ୟଟିଉହିଁ ସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ହେବ, ତାହାର ପରତରରୂପେ ତଅର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଯାହାର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ତୁଳନାରେ ତାତ ବା ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ଏକ ଚୌଣ କଲ୍ପନାହିଁ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆମକୁ ସେହି ବ୍ୟାପ୍ତତର ସତ୍ତା ଓ ବ୍ୟାପ୍ତତର ଚେତନାରହିଁ ସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ହେବ, ତାହାର ସେବା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଅବଶ୍ୟ ଆମର ସେହି ବ୍ୟାକହାଇକ ଅବେଫଟିର ପଛରେ ମଧ୍ୟ ସୋଟିଏ ସତ୍ୟ ନହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଯାହାକୁ କ ଏକ ବହୁଷାରଧର୍ମୀ ଓ ଏକଦେଶୀ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆଧାତ୍ମିକତା ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନଜେବାର, ଅସ୍ୱୀକାର କରି ପକାଇବାର ଅଥବା ତାହାର ମୂଲ୍ୟକୁ ହ୍ରାସ କରି ରଖିବାର ସବଦା ଏକ ଆଶଙ୍କା ରହିଛି । ସେହି ସତ୍ୟଟି ହେଉଛି ଯେ, ଏହି ବ୍ୟକ୍ତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ କେବଳ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଏବଂ ବ୍ୟାପ୍ତତର ପରମସତ୍ତାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବିଭବ ହୋଇଥିବାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ସେହି ସବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ସ୍ଥାନ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ । ସେଗୁଡ଼ିକ ପଛରେ ସେହି ପରମପ୍ରଜ୍ଞା ଏବଂ ପରମଶକ୍ତିରୁ କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ, ସେହି ପରମ ଆନନ୍ଦରୁ କୌଣସି ଶାଶ୍ୱତ ଲକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଥିବ; ସେଗୁଡ଼ିକ କଦାପି ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳରେ ତିଆରି ହୋଇ ନଥିବେ, ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳରେ ତିଆରି ମଧ୍ୟ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । ମାତ୍ର, ବ୍ୟକ୍ତଜୀବନର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ପରିତର୍ପଣ ପର ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଏବଂ ପରିତର୍ପଣଟିର ମଧ୍ୟ କେବଳ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଶାଶ୍ୱତତର ଅଥଚ ଅବଜ୍ଞାତ ସତ୍ତ୍ୟ ତଥା ଅଧିକାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ପରିକଳ୍ପନା ହୋଇପାରିବ, ତାହା କେବଳ ତାହାର ଉପରେହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିପାରିବ । ଏକ ବୃହତ୍ତର ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଗୌଣ ଉତ୍ତରୂପେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଯାହାର ଗୌଣ ଉତ୍ତରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, କେବଳ ତାହାର ପରିତତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ଅଧିକାର ଲାଭ କରିପାରିଲେ ଯାଇ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବେ । ଯେଉଁ ଉପାସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତ-ମନୁଷ୍ୟ ତଥା ସମୂହସ୍ଥ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣା ଅହଂଟିର ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବେ, ଅଜ୍ଞାନ, ଅସମର୍ଥତା, ସୌତ୍ରମ୍ୟଯନ୍ତ୍ରଣା ଅଥବା ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ନରହି ସେମାନେ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚି ପାରିବେ, ସେହି ଉପାସ୍ଥିତି ତାହାର କରିବା ଏବଂ ସେଇଥିଲାଗି କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା,—ତାହାକୁହିଁ ମନୁଷ୍ୟସମାଜର ସବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେବା ବୋଲି କୁହାଯିବ, ତାହାହିଁ ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ଅଗ୍ରଗତିର ନିଶ୍ଚିତତମ ଭିତ୍ତି ହୋଇ ରହିବ, ତାହାର ସୁଖ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ନିଶ୍ଚିତତମ ଭିତ୍ତି ହୋଇ ରହିବ । ପ୍ରକୃତଗତ ସମୂହ-ବିବର୍ତ୍ତନର ଏହି ମନ୍ଥର ଧାରାଟି ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଜୀବନ ଧାରଣ କରି ରହିଥିଲେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର କେବଳ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଅନୁଧାବନ କଲେ ଯାଇ ଆମେ ଆମ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଚାର ତଥା ଆଦର୍ଶବାଦ ଆମର ସମ୍ମୁଖରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରି ରଖିଥିବା ସେହି ବିବର୍ତ୍ତନଗତ, ସାମୂହିକ ତଥା ସବଦ୍ଭତକାଙ୍କ୍ଷି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ସାଧନ ଲାଗି ମଧ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବା । ମାତ୍ର କେବଳ ଏତିକିକୁ ଆମେ କେବଳ ଏକ ଅପ୍ରଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୋଲି କହିବା; ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା, ପରମ ଦିବ୍ୟ ଚେତନା ତଥା ପରମ ଦିବ୍ୟ ସ୍ୱଭାବଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରି ତାହାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବା ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାଟି ସକାଶେହିଁ ଆପଣାର ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା,—ଏହାହିଁ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କେବଳ ସେହି ପଞ୍ଚଭୂତାତ୍ମିକ ଜଡ଼ଦେହ ଆମେ ଆମର ଅଜ୍ଞାତସାରେ ସ୍ନେହରେ କରି ରଖିଥା ।

ତେଣୁ ସେହି ଜଡଚକ୍ଷୁ ଜ୍ଞାନର ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁଥିବା ସାଧକ କେବଳ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସକଳ ଦର୍ଶନ ତଥା ଧର୍ମର ପ୍ରତିପାଦିତ ମାର୍ଗକୁ ଧରି ବାଟ ଗୁଣି ଚାଲିବେ, ଏହି ପୃଥିବୀ ଭିତରେ ସୀମାବଦ୍ଧ କୌଣସି ଜଡ଼ବାଦୀ ଗୁରୁ ବା ମତକୁ ସେ ଆପଣାର ମାର୍ଗ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ । ଆପଣାର ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅତୁଟ କରିରଖିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଏକ ଅଧିକ ବ୍ୟାପକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରତ୍ୟୋଜନକୁ ଅବଲମ୍ବନ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ତାହାହିଁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ଆପଣା ଅହଂର ବଳେ ଏପ୍ରକାର ସାଧନ କରିବାର ପଥରେ ସେ ପ୍ରକୃତରେ କେତେଦୂର ଅଗ୍ରସର ହେବ ? ପ୍ରାଚୀନ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଆମକୁ ଶସ୍ତ୍ରର, ପ୍ରାଣ ତଥା ମନ ସହିତ ବାନ୍ଧ ଦୋଇ ରହିଥିବା ଅହଂ-ବୋଧର ବଳେ ସାଧନ ଯାବ ଗିରା ଲଗି ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଦେଇଥାଏ; ଶସ୍ତ୍ରର, ପ୍ରାଣ ଓ ମନକୁ ଆପଣା ସହିତ ଏକରୂପ ଓ ଅଭିନ୍ନ କରି ଦେଖିଥିବା ଅହଂର ବଲିପ୍ତି ପଡିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଗ୍ରସର ହେବା ଲଗି ଚାହିଁଥାଏ । କର୍ମଯୋଗ ପଛ ଆମେ ଏଠାରେ କେବଳ କର୍ମକର୍ତ୍ତାର 'ମୁଁ' କାରଟାରୁ ମୁକ୍ତଲାଭ କରୁ ନାହିଁ ଏବଂ ସକଳ କର୍ମର ତଥା କର୍ମଦେଶର ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନରୂପେ କେବଳ ସେହି ପରମକର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁହିଁ ଦେଖି ନାହିଁ ଓ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟତାତ୍ମ ପ୍ରକୃତ-ଶକ୍ତି ଅଥବା ତାଙ୍କର ପରମଶକ୍ତିକୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ସାଧନତାତ୍ମ ଓ କର୍ତ୍ତାରୂପେ ଦେଖି ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଅହଂ-ବୋଧ ଆମ ସମସ୍ତର ସାଧନ ହୋଇ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତଗୁଣକୁହିଁ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଓ ଚରିତ୍ରତତା ବୋଲି ଭ୍ରମ କରୁଥାଏ, ଆମେ ସେଇଟିରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ଲାଭ କରୁ । ମାତ୍ର ଏସବୁ କରିସାରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଆଉକିଛି ତଥାପି ବାକୀ ରହିଥାଏ । ଅର୍ଥାତ୍ ଏସବୁର ଏକ ଅଧ୍ୟସ୍ତର ଅବଶେଷ ରହି ଯାଇଥାଏ, ବଚ୍ଛିନ୍ନ 'ମୁଁ'ଟାର ଏକ ସାମାନ୍ୟ ବା ସାଧାରଣ ବୋଧ ରହି ଯାଇଥାଏ । ଏହି ଅଧ୍ୟସ୍ତସତ୍ତ୍ୱ ଅହଂଟି ସରେଅବା କୌଣସି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ପଦାର୍ଥ ପଛ ଦୋହ ରହିଥାଏ, ତାହାର ସଜ୍ଞାନରୂପଣ କରିପାରି ନାହିଁ ଏବଂ ତାହା ଧରି ନଦେଇ ଆମ ପାଖରୁ ସରେଅବା ଖସି ପଳାଇବାକୁ ଘୂରୁଥିବା ପର ମନେ ହେଉଥାଏ । ଆମର ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ପର କୌଣସି ଏକ ନିଗୂଢ଼ ବସସ୍ପର୍ଶି ସହିତ ଆପଣାକୁ ବାନ୍ଧ କରି ରଖି ନଥାଏ, ସେପର ବାନ୍ଧ ରଖିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ନଥାଏ । ସମୁଦାୟତଃ କୌଣସି ବସସ୍ପର୍ଶ ସହିତ ତାହା ଆପଣାକୁ କଦାପି ଏତାସ୍ପଦ କରି ରଖେ ନାହିଁ; ତାହା ସେହି ମନରହିଁ ଏକପ୍ରକାର ଆଧାରଭୂତ ରୂପାସ୍ପନ ଅଥବା ଶାନ୍ତସ୍ପର୍ଶ ପର ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ଯାହାକି ଆମର ମନୋମସ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱଟିକୁ ସମ୍ଭବତଃ କୌଣସି ଦିନ ତତ୍ୟାଗ ପାରୁ ନଥିବା ଅଥଚ ତଥାପି ଏକ ସୀମାବଦ୍ଧ ସତ୍ତ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥିବା ସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ବାଧ କରୁଥାଏ; ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧ ସତ୍ତ୍ୱଟି ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶସ୍ତ୍ରରଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏକ ସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ତଥାପି କେବଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହାର ଅଯୁତକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ପାରୁଥାନ୍ତି । ସେହି ଅନ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଏକ ଗୁଣଯୁକ୍ତ ଅହଂ-ଧାରଣା ତଥା ଅହଂ-ବୋଧ ବୋଲି କହିପାରିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକୃତର ମୂଳା ଉପରେହିଁ ଅବଲମ୍ବିତ କରି ରଖିଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏଇଟି ଏକ ବଶୁଦ୍ଧ ଓ ଆଧାରଭୂତ ଅହଂ-ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ ଯାହାକି ମନୋମୟ ପୁରୁଷର ଚେତନାଟି ଉପରେହିଁ ଆପଣାକୁ ଅବଲମ୍ବିତ କରି ରଖିଥାଏ । ଏବଂ ତାହା ଯାବତ୍ତୀୟ ମୂଳାର ପଛରେ ରହିଥିବା ପରି ଓ ସେହି ମୂଳା ଭିତରେ ନରହିଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଥିବାରୁ, "ମୁଁ ହେଉଛି ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର" ବୋଲି ନକହି ତାହା "ମୁଁ ହେଉଛି ଏପରି ଏକ ସତ୍ତା, ଯାହା ଉପରେ କି ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀରର ସକଳ ନିୟା ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛି" ବୋଲି କହିଥିବାରୁ ଅନେକେ ଏହି ସ୍ଥିତିରେ ପହଞ୍ଚି ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ ବୋଲି ଭ୍ରମ କରିପକାନ୍ତି ଏବଂ ଧରି ନଦେଇଥିବା ଏହି ଅହଂଟାକୁହିଁ ଭୁଲ କରି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟ, ଦିବ୍ୟ ଓ ପ୍ରକୃତ ପୁରୁଷ ବୋଲି ମନେ କରିବାକୁ ଲାଗନ୍ତି ଅଥବା ଅନ୍ତତଃ ସେମାନଙ୍କ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପ୍ରକୃତ ପୁରୁଷଟି ବୋଲି କଳ୍ପନା କରୁଥାନ୍ତି । ଯାହାର ସଜ୍ଞା ନିରୂପଣ କରିହୁଏ ନାହିଁ, ସେମାନେ ତାହାକୁ ପରମ ଅନନ୍ତ ବୋଲି ଜାଣିବାର ଭୁଲ କରିପକାନ୍ତି । ମାତ୍ର ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଆଧାରଗତ ଅହଂ-ବୋଧଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥାଏ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତି କଦାପି ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏବଂ ଏହାକୁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ଧରି, ଆପଣାର ପ୍ରବଳତା ଓ ସଘନତାରେ ଯେତେ ଜାଣା ହୋଇଗଲେ ମଧ୍ୟ ଅହଂଜର୍ଭର ଜୀବନଟି ତଥାପି ବେଶ୍ ଚମତ୍କାର ଜୀବରେ ଗଢ଼ ଜରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ । ଏବଂ ଏକାତ୍ମକତାର କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ପ୍ରମାଦ ରହି ଯାଇଥିଲେ, ଅହଂଗତ ଜୀବନଟି ହୁଏତ ସେହି ଆଳରେ ଏକ ଅତରଞ୍ଜିତ ସ୍ତରଗଢ଼ତା ଏବଂ ପ୍ରବଳତା ବି ଲାଭ କରିପାରେ । ମାତ୍ର ଏପରି କୌଣସି ପ୍ରମାଦ ରହି ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅହଂଗତ ଜୀବନ ହୁଏତ ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ହୋଇପାରେ, ଅଧିକ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ, ଅଧିକ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ; ଏବଂ ମୁକ୍ତିର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ହୁଏତ ସହଜତର ବି ହୋଇପାରେ ଅଥବା ଅଧିକ ଜଳଦବର୍ତ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ; ମାତ୍ର ତଥାପି ଜଡ଼ାତ୍ମ ଜଗତିକ ଜୀବରେ ଆଦୌ କୌଣସି ମୁକ୍ତି ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆଡୁର ଆଗକୁ ଯାଇ ପାରିବାକୁ ହୁଏ, ଯାହା ନିରୂପଣ କରି ନହେଇଥିବା ଏହି ଆଧାରଭୂତ ଅହଂ-ବୋଧରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ଏବଂ ତାହା ଯେଉଁ ପୁରୁଷକୁ ତାହାର ସ୍ତ୍ରାତ୍ମାରୂପ ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିଥାଏ, ତାହାର ପାଖକୁହିଁ ଫେରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼େ । ସେହି ସ୍ତ୍ରାତ୍ମାଟିକୁ ଅପସରି ଦିବାକୁ ହୁଏ ଏବଂ ଏହି ଅପସୃତି ଦ୍ୱାରା ତାହା ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ତାର ମେଘମୁକ୍ତ ସତ୍ତ୍ୟୋପାଦାନଟିକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରି ଦେଇଯାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ଉପାତ୍ତାନଟି ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟର ଅସ୍ତିତ୍ୱର, ଯାହାକୁ କ ଇଣ୍ଟ୍ରୋସ୍ପେକ୍ସନ୍ ବସ୍ତୁରରେ ମୋନାଡ୍ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି; ଜରଥ୍ରସ୍ଟ ଦର୍ଶନ ଏହାକୁ ଜୀବ ବା ଜୀବାତ୍ମା ବୋଲି କହିଛି । ଏହି ଜୀବକୁ ଆମେ ତଦାପି ସେହି ମନୋମସ୍ତ ଅହଂ-ବୋଧ ବୋଲି ଭ୍ରାବତା ନାହିଁ, ଯାହାକୁ କ ପ୍ରକୃତ ତା'ର ଏତ ସ୍ୱାମସ୍ୱିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନ ଲଗି ଫରଚତ କଣ୍ଟ ରଖିଛି । ମନୋମସ୍, ପ୍ରାଣଗତ ଏବଂ ଅନ୍ନମସ୍ ଜନ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁ ବନ୍ଧନଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେଉଁ ପ୍ରକୃତର ଜଂସ୍କାର, ବଧାନ ଏବଂ ପ୍ରବିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ବାନ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଜୀବ ସେଉଁ ଆଦୌ ବାନ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ । ଜୀବ ଏକ ଚନ୍ନସ୍ ସତ୍ତା, ଏକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ; ପ୍ରକୃତର ପ୍ରସ୍ଟିଠାରୁ ତାହା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି । ଏତଥା ସତ ଯେ ପ୍ରକୃତର ସକଳ ବିସ୍ୱାରେ ଜୀବ ଆପଣାର ସମ୍ପର୍କ ଦେଉଛି, ତାହାର ଜ୍ଞଦଗତ ଅବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତଫଳନ ଚଢୁଛି ଏବଂ ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀରର ବିବିଧ ମାଧ୍ୟମଟିକୁ ଧାରଣ କଣ୍ଟ ରଖିଛି ଯାହାର ମଧ୍ୟଦେଇ ପ୍ରକୃତ ଆପଣାର ସେହି ଅବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଅପ୍ରାର ଚେତନା ଜ୍ଞପରେ ଅର୍ପି ନକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଲଗିଛି । ମାନ ତାହା ସ୍ୱଂ ସେହି ବସ୍ତୁଗତ ତତ୍ତା ବସ୍ତୁାତ୍ତତ ପରମ ଚଦ୍ଗତତାର ଏକ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରତବମ୍ବ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାର ଏକ ଅସ୍ତ-ରୂପାସ୍ୱନ ବା ଏକ ଆତ୍ମ-ବସ୍ତୁଷ୍ଟି ହୋଇ ରହିଛି । ସେଇଁ ଅଦ୍ୱସ୍ ପରମ ଚତ୍ତ୍ୱଗତତା ଏହି ବସ୍ତୁନଗତରେ ଓ ଆତ୍ମାରେ ଆପଣା ସତ୍ତ୍ୱର ତେତୋଟି ବଳକକୁ ପ୍ରତଜଳତ କଣ୍ଟ ରଖିଛନ୍ତି, ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ସେଇ ବଡ଼ ହୋଇ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛନ୍ତି । ସେହି ପରମ ଚଦ୍ଗତତାହିଁ ଆମ ଆତ୍ମାର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମା, ଏବଂ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱସ୍ ଓ ସଦୋତ ସତ୍ତାଜ୍ଞହିଁ ଆମକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତାଙ୍କର ଅନନ୍ତ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଆମକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ଏଯାଏ ସକଳ ଗୁରୁ ପରମ୍ପର ସହତ ସମ୍ମତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ଏହାହିଁ ଯେ ଜ୍ଞାନର ଶିଖରତମ ଅଞ୍ଚଳ, ସେତ୍ତସ୍ୱରେ ଏକମତ ହୋଇ ଘାତ୍ତଛନ୍ତି, ତାହାକୁହିଁ ଘାତଜସ୍ୱ ଜର୍ମ ଓ ଜନ୍ମର ପରମପଦ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେଲେ ଏହି ଜୀବକୁ ଯେ ଜନ୍ମଜର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥାତ୍ ମାସ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ତଦଜତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅହଂ-ବୋଧରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କଣ୍ଟ ଅଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେତ୍ତସ୍ୱରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକମତ ରହିଛି । ମାନ ଏହି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅସି ସେମାନେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଘାତ୍ତଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ପ୍ରତ୍ୟେକର ମାର୍ଗରେ ଗତ କରୁଛନ୍ତି । ଏତେଶ୍ୱରବାଦୀ ଆପଣାର ଘାତ୍ତକୁ ନେଇ ଏକ ବହ୍ୱାରଧର୍ମୀ ଜ୍ଞାନ ଜଗତରେ ପ୍ରତଷ୍ଠିତ କଣ୍ଟ ରଖିଛି ଏବଂ ଆମ ଭିତି ସେହି ପରମସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଜୀବର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ, ବସର୍ଜନ, ଲେସ୍ୱନ ଅଥବା ନଦାସନକୁହିଁ ଏକମାନ ଆଦର୍ଶରୂପେ ନର୍ଦ୍ଦାରତ କଣ୍ଟ ଦେଇଛି । ଦ୍ୱୈତବାଦୀ ଅଥବା ବିସିଷ୍ଟାଦ୍ୱୈତବାଦୀ ଉତ୍ତର ମାର୍ଗ ଅଡ଼କୁ ମୁହାଁ ଘାତ୍ତଛି ଏବଂ ଆମକୁ ବସ୍ତୁତଃ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମର ଜନ୍ମର ଅନ୍ତଃସ୍ଥିକୁ ଏବଂ ଭୌତିକ ଜୀବନସ୍ଥିକୁ କାଢ଼ି ଫିଙ୍ଗିଦେବା ଲଗି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛୁ; ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟର ଚିତ୍‌ରତ୍ତା ଲଗି ତା'ର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଜନ୍ମତ୍ତରୂପେ ବୌଦ୍ଧର ଆତ୍ମ-ନିର୍ବାଣ, ଅଦ୍ୱୈତବାଦୀର ଆତ୍ମ-ଜନ୍ମଜ୍ଞାନକୁ ଅଥବା ସ୍ନେହ ପରମ ଏକ ଏହୁ ଅନେକକୁ ଆପଣାର ଗର୍ଭସାତ୍ କରିଦେବାକୁ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସ୍ନେହ ପରମ ଓ ଅଦ୍ୱସ୍ତ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସଂପ୍ରେମମସ୍ଥଙ୍କର ଜୀବନ, ପ୍ରେମ ତଥା ସମ୍ଭୋଗ ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଜୀବନକୁହିଁ ଦେଖିବାରେ ଲଗିଛୁ ।

ସମଗ୍ର ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗର ଜଣେ ଅନୁଗାମୀ ଲଗି ଏହୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି କୁଣ୍ଠା ବା କାର୍ପଣ୍ୟ ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ଜଣେ ଅନ୍ୱେଷକ ଭ୍ୱରେ ସେ କେବଳ ସମଗ୍ର ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନରହିଁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବ ଏବଂ ଅଧବାଃରେ ତା'ର ଚତ୍ତ୍ୱକର୍ଷଣ କରୁଥିବା କୌଣସି ଇଚ୍ଛକସ୍ତ୍ୱଃ ଅନ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟରେ କଦାପି ଅଃକ ରହିବ ନାହିଁ । ସିଏ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶିଃର ଯାଏ ଆରୋହୁଣ କରିବାର ଅଭ୍ୟସ୍ତା ରଖିଥିବ, ମାତ୍ର ତାହା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସଂଗ୍ରାସ୍ତ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତଭାରେ ସମ୍ଭ ଆପଣାକୁ ଆବର୍ତ୍ତିତ ଓ ପ୍ରସାରିତ କରି ରଖିଥିବ । କୌଣସି ଛତ୍ରୁତ୍ତ୍ୱବନାର କଠିନ ଦେହ୍ଦଗଠନ ଭିତରେ ସେ ଆପଣାକୁ କଦାପି ବାନ୍ଧି ରଖିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଆତ୍ମାର ସକଳ ସର୍ବୋଚ୍ଚ, ସର୍ବବୃହତ୍ତ୍ୱ ତଥା ସର୍ବପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅସଙ୍ଖ୍ୟତମ ଅନୁଭୂତିକୁ ସ୍ୱୀକାର ଓ ଧାରଣ କରିପାରିବା ଲଗି ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିଥିବ । ବ୍ୟକ୍ତ ତଥା ବଶ୍ୱକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥିବା ସ୍ନେହ ପରମ ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣତା ସହିତ ଆତ୍ମାର ପରମ ମିଳନହିଁ ଯଦି ସକଳ ଉପଲବ୍ଧିର ପରମ ଶିଃର ଏବଂ ସକଳ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତିର ସର୍ବୋତ୍ତ ଆସ୍ଥାନ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ସ୍ନେହ ପରମ ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣତାକୁହିଁ ଏହି ଦ୍ୱବ୍ୟ ମର୍ମସତ୍ତ୍ୟଟିର ଏହିସବୁ ପ୍ରକାଶଧର୍ମୀ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଦ୍ୱବ୍ୟ ପ୍ରକୃତ ଉଭସ୍ଥଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ଉସ୍ତ୍ର, ଯଥାର୍ଥ ଆଶ୍ରସ୍ୱ, ଯଥାର୍ଥ ଭୂମି ତଥା ତାହାକୁ ପ୍ରେରିତ ଏବଂ ଧାରଣ କରି ରଖିଥିବା ଚିତ୍‌ଚତ୍ତା ଏବଂ ଉପାଦାନରୂପେ ଆବଶ୍ୟକ କରିପାରିଲେହିଁ ସ୍ନେହ ମିଳନଟିକୁ ଆମେ ତାହାର ପ୍ରଶସ୍ତତମ ପରସ୍ପରରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବା । ତାହାର ମାର୍ଗ ସାହା ହୋଇଥାଉ ନା କାହିଁକି, ଏହାହିଁ ତା' ଲଗି ଅଭ୍ରାନ୍ତିତ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ହୋଇ ରହିବ । ପରମ ଓ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କ ସହିତ ଆପଣାର ମର୍ମଗତ ତଥା ସମସ୍ତ ଏକତ୍ୱଟିକୁ ଅନୁଭବ କରିଥିଲ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କର୍ମଯୋଗ ସମ୍ଭ କଦାପି ପୂର୍ଣ୍ଣତାମ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବଜସ୍ୱ ହାସଲ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଆପଣାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ, ସର୍ବାନ୍ତରତମ ଓ ପରବ୍ୟାପ୍ତତମ ସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ଚେତନାର କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଆପଣାର କର୍ମରେ, ଇଚ୍ଛାରେ ଏବଂ କିମ୍ବାତ୍ମକ ହେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ତଥା ଆପଣାର ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଶଜ୍ଜର ମଧ୍ୟରେ ତାକୁ ସ୍ନେହ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାତି ସହିତହିଁ ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଡ଼ିବ । ତା' ନହେଲେ କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କର୍ମବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ମିଳିଯିବ ସିନା, ମାତ୍ର ଆପଣାକୁ ଏକ ଉଚ୍ଚ ସତ୍ତା ଓ ଦିବ୍ୟ ସାଧନ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବାର ମାସ୍ୱାରୁ ସେ କଦାପି ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ଯାହାଳାହୁ କରୁଛୁ, କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ଏକ ଜଙ୍ଗର ଏବଂ ସାଧନ ହସାବରେହିଁ ସବୁ କରୁଛୁ, ମାତ୍ର ସେ ଯାହାର ଜଙ୍ଗର ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଯାହାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛୁ, ତାହାର ନିଜର କେବଳ ଏତାତ୍ମ ହୋଇପାରିଲେହିଁ ସେ ଆପଣାର ସକଳ ସାଧନା, ସାଧନାଗତ ଭୁମି ଏବଂ ସାଧନାଗତ ଅଭିପ୍ରାୟର ଶୀର୍ଷତମ ଚରିତାର୍ଥତାରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବ । ସେତେବେଳେ ପ୍ରେମିକ ଏବଂ ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦ ଏକତ୍ର ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଯିବେ ଏବଂ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଅଭିଭୂତ ଏତାତ୍ମସିଦ୍ଧିରେ ସେତେବେଳେ ସକଳ ଦୂରତା ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଉଭୟଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିବ । ମାତ୍ର ତଥାପି ଏହି ଏତାତ୍ମସିଦ୍ଧିର ଅନୁଭବ। ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ସେହି ପ୍ରେମାସ୍ପଦହିଁ ବଦ୍ଧଜିତ ହୋଇ ରହିଥିବେ, ଅଥଚ ପ୍ରେମିକକୁ ଦୌଣସିପ୍ରକାରେ ଜଡ଼ୀଭୂତ କିମ୍ବା ଜଘନ୍ୟ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଏହି ସଙ୍ଘୋତ ଏକତ୍ୱ-ଉପଲବ୍ଧିହିଁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଅନ୍ତିମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ, ସେହି ପରମ ଏକତ୍ୱରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାର ଆହ୍ୱାନ ଏହାର ପ୍ରେରକ ଆବେଗ ହୋଇ ରହିବ, ଏବଂ ତାହାର ଅନୁଭୂତଭଙ୍ଗିହିଁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଭିପ୍ରକାଶର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଭାଷା ହେବ । ମାତ୍ର ଏହି ସଙ୍ଘୋତ ଏକତ୍ୱ-ଉପଲବ୍ଧିହିଁ ଯଥାସମ୍ଭବ ବୃହତ୍ତମ ବସ୍ତୁଗତ ପରିବ୍ୟାପ୍ତିକୁ ଆପଣା ଭିତରେ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତକ୍ଷେତ୍ରରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରୁଥିବ । ଆମ ନିବିଧ ପ୍ରକୃତି ତଥା ତାହାର ସେହି ମୂଳଭୂତ ଅହଂ-ବୋଧଟିର ବ୍ୟାବହାରିକ ଅହଂଜଡ଼ତାରୁ ବୋଧାନ ପରେ ବୋଧାନ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରିନେବାର ଆବଶ୍ୟକତାଟିକୁ ମାତ୍ର ଆମେ ଅତିଶେଷରେ ସେହି ଚିତ୍ତତତା, ଅସୂତ୍ରଣ୍ଡ ତଥା ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିରୂପ ମାନସୀସୂତ୍ର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତକୁ ସମ୍ଭବ କରିବାବା ଜନ୍ୟମନ ପ୍ରକ୍ରିୟର ଉପଲବ୍ଧିରେ ଅସି ପହଞ୍ଚିବା ସତ, ମାତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଆତ୍ମାକୁ ବସ୍ତୁମୟ ଚନ୍ନସତ୍ତା ସହିତ ଅଭିନ୍ନରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରି ନପାରିଲେ ଏବଂ ସେହି ଉଭୟଙ୍କର ବୃହତ୍ତର ଏକତ୍ୱଟିକୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ସକଳ ପ୍ରକାଶସାମର୍ଥ୍ୟର ଅଙ୍ଗଭୂତ ହୋଇ ରହିପାରିବା ଏବଂ ତଥାପି ଅମ ଜ୍ଞାନସୀମାରୁ କଦାପି ଅନ୍ତର ହୋଇ ରହି ନପାରିବା ସେହି ପରମ ବଣ୍ଡୋଗତତ୍ତ୍ୱ ଅବସ୍ଥାର କରି ନପାରିଲେ ଅମର ଜ୍ଞାନକୁ କଦାପି ସମ୍ୟକ୍ ବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ବୁଝାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆପଣାକୁ ଆପଣାର ଅଧିକାରକୁ ଆଣି ପାରିପାରିବା ଜନ୍ୟକୁ ଆପଣାକୁ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ମଧ୍ୟରୁହିଁ ବହିର୍ଜନ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମନୁଷ୍ୟର ଅସୂତ୍ରଣ୍ଡକୁ ବଂଜଗତରେ ପରମ ଅସୂତ୍ରଣ୍ଡ ସହିତ ଏକୀଭାନ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ନାନା ଅନ୍ତର୍ବର୍ତ୍ତିନ୍ ବ୍ୟକ୍ତି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆତ୍ମସତ୍ତା ଆପଣାକୁ ନେଇ ସୀମାସ୍ଥାନ ଅନୁବର୍ତ୍ତିତ୍ୱତା ମଧ୍ୟରେ ଅଜାଡ଼ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେହି ବର୍ତ୍ତାସ୍ଥ ଚଦ୍‌ଗଚ୍ଛତାକୁ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ କରାଇ ନେଇ ବର୍ତ୍ତୋର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପରମ ଅନନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ କରାଇଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କୌଣସିପ୍ରକାର ସୀଲଣ୍ ନକର ଆମର ଅହଂ-ବୋଧଟିକୁ ତାହାର ଅସଲ ଭୂମି ଓ ଉତ୍ସର ସ୍ଥାନରେ ବିଲୁପ୍ତ କର ନଦେଲେ ସେକଥା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ସାଧକ ଏହି ବିଲୋପସାଧନର ପ୍ରସ୍ତାବଟିଏ କରିଥାଏ; ନେତର ବାଟ ଧର ଅହଂକୁ ଏକ ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ନାସ୍ତି କରିଦେଇ ତାହା କରେ, ଏବଂ ସ୍ୱରୂପସ୍ଥ ପରମ ଏକ ଓ ପରମ ଅନନ୍ତ ତଥା ସର୍ବଜଗଦ୍ୟମାନ ପରମ ଏକ ଓ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର କଲ୍ପନାଟି ଉପରେ ଆପଣାର ଜ୍ଞବନାକୁ ସତତ ଅଭିନିବେଶିତ କର ରଖି ସେ ଜ୍ଞାନାତ୍ମକ ଜ୍ଞବରେ ମଧ୍ୟ ତାହା କରିଥାଏ । ଅନ୍ତତଃ ଓ ଅନ୍ତତଳ ଜ୍ଞବରେ ତାହା କରିପାରିଲେ ତାହା ପରିଶେଷରେ ଆପଣା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଜଗତ୍ସତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସାଧକର ରହିଥିବା ମାନସିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ସେଥିରୁ ଏକପ୍ରକାର ମାନସିକ ଉପଲବ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ମାତ୍ର ତା'ପରେ ମାନାନୁକ୍ରମରେ ଅଥବା ଅତି ପ୍ରଖର ଓ ଦୁର୍ବାର ଜ୍ଞବରେ ଏବଂ ଏକାବେଳକେ ପ୍ରାସ୍ତ ଆରମ୍ଭକାଳରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ମାନସିକ ଉପଲବ୍ଧି ଗଭୀରତର ହୋଇ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତିରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ଲଗେ; ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ ସତ୍ତାର ଉପାଦାନଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ଏକ ଉପଲବ୍ଧି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଉଠେ । ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ମୁହୁର୍ମୁହୁଃ ହୋଇ ଏପରି ନାନା ଅବସ୍ଥାର ଉଦସ୍ତ ହେବାକୁ ଲଗେ, ଯାହାର କି ଫଙ୍କା ନରୁପଣ କରିପାରେ ନାହିଁ ଓ ଯାହାକୁ କୌଣସି ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଧରି ରଖିପାରେ ନାହିଁ; ଏକ ଶାନ୍ତିର ଆବର୍ଭାବ ହୁଏ, ନିଶ୍ଚଳତା ଓ ପ୍ରସନ୍ନତାର ଆବର୍ଭାବ ହୁଏ, ଏକ ଆନନ୍ଦର ଅନୁଭବ ମିଳେ ଯାହାକୁ କି ଆଦୌ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ ନାହିଁ, ପରମ ତଥା ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟାତ୍ମକ ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟର ବୋଧ ଆସି ପହଞ୍ଚେ, ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ଅସ୍ତିତ୍ୱ, ଶୁଦ୍ଧ ଚେତନା ତଥା ସର୍ବଗତ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୁଏ । ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଅଥବା ଆପଣାର ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଗଠନ୍ଥନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଅହଂ ତଥାପି ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥାଏ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱୟଙ୍କର ପ୍ରଶାନ୍ତ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟତର ହୋଇ ରହିବା ପରି ଲାଗୁଥାଏ; ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯାହାକିଛି ରହି ଆସିଥିଲା, ତାହା ଝାଡ଼ି ଝାଡ଼ି ଯାଏ, ଚୂନା ହୋଇଯାଏ, ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ମାତ୍ରାରେ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହେ, ଆପଣାର ସଘନତାରେ କ୍ଷୀଣ ହେବାକୁ ଲଗେ, ଆପଣାର ନିସ୍ତାରେ ବଡ଼ ଅଶକ୍ତ ଓ ସତେଅବା ଯନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଗୃହିତ ହେଉଥିବା ପରି ହୋଇ ରହେ । ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ଚେତନା ଆପଣାକୁ ନେଇ ସେହି ପରମ ସତ୍ତୋଚ୍ଚଙ୍କର ସତ୍ତା ଉପରେ ସତତ ସମର୍ପି ଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ । ଆରମ୍ଭକାଳରେ ଯେତେବେଳେ ଏମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବାହ୍ୟ ପ୍ରକୃତିଟିର ଚଞ୍ଚଳତାମସ୍ୱ ଚରିତ୍ରରୁ ଏବଂ ଅନୁନ୍ନତାପ୍ତ ଅଶୁଦ୍ଧତା ନିର୍ବାଣିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଆମର ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଶାରୀରସ୍ଥ ଅହଂ-ବୋଧ ତଥାପି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଏହି ନୂତନ ମାନସିକ ଦୃଷ୍ଟିଟି ଏବଂ ଏହାସବୁ ଅନୁଭୂତ ଅଭଶସ୍ୱ ପଶ୍ଚାତରେ ଦୃଢ଼ତ ଅସ୍ୱାସ୍ଥତର ବ ବୋଧ ହୋଇପାରନ୍ତୁ; ମାତ୍ର ଆମର ସେହି ନିବିଧ ଅହଂଜତତା ଜରୁଯାଇତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ଓ ଜମେ ମନ ମନ ଅସିଲେ ଏବଂ ପରମ ଚରାସ୍ୱତାର ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର ଯଥାସ୍ଥାନରେ ପ୍ରସ୍ଥାପିତ ହୋଇପାଇଲେ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଗଲେ, ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଶୁଦ୍ଧ, ନିର୍ମଳ, ସ୍ୱଚ୍ଛ ଓ ପ୍ରଶସ୍ତ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଅସି ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇପାରିଲେ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କର ଶୁଦ୍ଧତା, ଅନନ୍ତତା ତଥା ନାଃଶବ୍ଦତା କୌଣସି ସ୍ୱଚ୍ଛ ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର ଉପରେ ପ୍ରତଫଳିତ ଆଭାଶ ପର ଜରୁଣି ଉଠିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ। ସେତେବେଳେ ପ୍ରତଫଳନକାରୀ ଚେତନାଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତଫଳିତ ଚେତନାଟି ସହତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇପାଇବା ଏବଂ ତାହାରି ଅପଣା ଭିତରେ ଗ୍ରହଣ କରନେବା ଜମେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସମ୍ଭବ ହେବାକୁ ଲଗେ, ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଅସନ୍ନ ଓ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ। ସେହି ପଶ୍ଚବର୍ତ୍ତୀନରହତ ସ୍ୱର୍ଲୋକସତ ନୈଃଶ୍ୟତ ବସ୍ତୁଳତା ତଥା ପଶ୍ଚବୀପ୍ତି ଏବଂ ବ୍ୟତ୍ତର ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପୀ ଏହି ଏତତା ଘତଣୀଳ ସୃଷ୍ଟି ଅଥବା ଅସ୍ତଶସ୍ତ ପ୍ରତାହ୍ନି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା କ୍ଷେତ୍ରସତ ବ୍ୟବଧାନଟି ଉପରେ ଗୋଟିଏ ସେରୁ ପତାଇ ଘାରତା ଜଂତା ସେହି ବ୍ୟବଧାନଟିକୁ ଏତାତେଲତେ ଦୂର କରଦେବା ସେତେବେଳେ ଆଉ ଘୋର ଆସ୍ୱାସତର ଏକ ଅସମ୍ଭବତା ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ଏତ ଚରସ୍ଥାସ୍ୱୀ ସ୍ଥିତିରେ ତଥାପି ପରଣତ ହୋଇପାଇ ନପାରେ ମଧ୍ୟ ଦୃଢ଼ତ ଏକ ବଦ୍ଧମୂଳତାରୁ ଅନୁଭୂତ ହୋଇ ରହିପାରେ। କାରଣ, ଅହଂଆତ୍ମସ୍ୱୀ ଦୃଢ଼ସ୍ୱ ତଥା ମନର ରଜ୍ଜୁଗୁଡ଼ିକ ସହତ ସେତେବେଳକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଲଦରେ ଛିଡ଼ି ଛିଡ଼ି ଅସେ ଅଥବା ଢିଲା ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ବଶୁଦ୍ଧୀତରଣ ସମ୍ଭବ ହେବା ସୁଦ୍ଧାରୁ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ବଡ଼ ବତ୍ତଡ଼ଗୁଡ଼ାକୁ ଢୁଠାତ୍ତ ଜାତିପତାଇ ସବ ସେହି ବନ୍ଧନଟି ଉତରୁ ବେଶ୍ ଜାହାଜ ଆସିପାରେ, ମୁକ୍ତପନ୍ଥ ହୋଇ ଆକାଶ ମଧ୍ୟକୁ ଉଡ଼ିଯାଇପାରେ। ତତେଇଟି ପର ଉପରକୁ ଆରୋହଣ କରି ଯାଇପାରେ ଅଥବା ଏକ ବାଧାମୁକ୍ତ ବନ୍ୟାସ୍ରୋତ ପର ସେହି ପରମ ଏକ ଓ ଅନନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ବସ୍ତୁତ ଲଭ କରିପାରେ। ପ୍ରଥମେ ଢୁଠାତ୍ତ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ପର ଏକ ବଶୁଚେତନାର ବୋଧ ଅସି ସମାଜତ ହୁଏ, ଆପଣାକୁ ନେଇ ସେହି ବଶୁସମ୍ବତା ମଧ୍ୟରେ ନକ୍ଷିପ୍ତ କରଦେଲ ପର ମନେହୁଏ; ଏବଂ ସେହି ବଶୁଚତନାର ସ୍ଥିତରୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହନ ସ୍ତରକୁ ପରମ ଚରୋର୍ଦ୍ଧୀସ୍ଥିତା ସ୍ୱର୍ଗି ଅଭିଲାଷ କରିଥାଏ। ଆମର ଚେତନାଟିକୁ ଅଗରୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ରଖିବିବା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କାନ୍ଥଗୁଡ଼ାକ ସଚ୍ଚେଅବା ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚି ଘୁଞ୍ଚି ଯାଏ, ସଚ୍ଚେଅବା ଫାଟିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ଓ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଖସିଁ ପଡ଼ିବାକୁ ଲଗେ । ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ତଥା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ସକଳ ବଚ୍ଛିନ୍ନ ବୋଧ ଅପସୃତ ହୁଏ, ଦେଶ, କାଳ କିଂବା ପ୍ରକୃତିର କୌଣସି ବିଧାନ ଅଥବା ନିୟା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଅବସ୍ଥାପିତ କରି ଉଷିବାର ସଂସ୍କାରଟି ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ସେତେବେଳେ ଗୋଟାଏ ଅହଂ ବୋଲି ଆଉ କିଛି ରହେ ନାହିଁ, ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସଙ୍କା ନରୂପଣ କରିପାରିଲ ଭଳ କୌଣସି ନର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇ କିଛି ରହେ ନାହିଁ; ମାତ୍ର କେବଳ ଚେତନାହିଁ ରହିଥାଏ, ଅସ୍ତିତ୍ୱହିଁ ରହିଥାଏ, କେବଳ ଶାନ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ରହିଥାଏ; ବ୍ୟକ୍ତି ଅମରତ୍ୱ ହୋଇ ସମୁକ୍ତ ହୁଏ, ଚରନ୍ତନ ହୁଏ, ଅନନ୍ତ ହୁଏ । ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି-ଆତ୍ମାର ଅବଶେଷ ଜୀବରେ କେବଳ ଶାନ୍ତି, ବମୁକ୍ତି ତଥା ଆନନ୍ଦର ଏକ ସ୍ତବ ବା ଫର୍ଗାତ ମାତ୍ର ରହିଯାଏ, ଯାହାକି ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତର କ୍ଷେତ୍ରରେ କେଉଁଠି ଏକ ସ୍ଥାନରେ ଗୁଞ୍ଜର ଛଡିବାରେ ଲଗିଥାଏ ।

ଯେତେବେଳେ ମନୋମୟ ସ୍ତରରେ ତଥାପି ଯଥେଷ୍ଟ ଶୁଦ୍ଧତା ଆସି ନଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଏହି ମୁକ୍ତ ପ୍ରଥମେ ବଡ଼ ଆଂଶିକ ଓ ବଡ଼ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ପରି ବୋଧହୁଏ । ଜୀବ ପୁଣିଥରେ ଅହଂଗ୍ରସ୍ତ ଜୀବନକି ମଧ୍ୟକୁ ଖସି ଆସିଲ ପର ଲଗେ ଓ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାକି ମଧ୍ୟ ତା'ଠାରୁ ଅପସର ଗଲ ପର ମନେ ହେଉଥାଏ । ପ୍ରକୃତରେ ଯାହା ଘଟିଥାଏ, ସେଇକି ହେଉଛି ଯେ ସେତେବେଳେ ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାକି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମେଘଖଣ୍ଡ ଅଥବା ଆବରଣ ଅନ୍ତର୍ଘସ୍ଥ ପରି ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରକୃତି ସ୍ୱାମସ୍ଥିକ ସ୍ତରରେ ସେହି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ଅନୁଭୂତିର ଘୂପରେ ପଡ଼ି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ସେହି ପୁରୁଣା ଅଭ୍ୟାସଟିକୁ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କରିଦିଏ ଏବଂ ସେହି ଅନୁଭୂତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଅଥବା ସାକ୍ଷାତ୍ ସ୍ପର୍ଶକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଧରି ଆଉ ସବୁବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ତାହା ଭିତରେ କେବଳ ସେହି ପୂର୍ବତନ ଅହଂର ପ୍ରେତଳା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ, ପ୍ରିକ ସମଗ୍ର ଭୂମିକିରେ ତଥାପି ରହି ଯାଇଥିବା ବଭ୍ରମ ଓ ଅଶୁଦ୍ଧତା ଉପରେ ପୂର୍ବତନ ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଯନ୍ତ୍ରବତ୍ ପୁନରାବୃତ୍ତିକୁହିଁ ଧାରଣ କରି ରହିଥାଏ । ମେଘ ଆସି ପୁଣି ଅପସର ଯାଏ, ସକଳ ଅଶୁଦ୍ଧତା କଟିଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆରୋହଣ ଏବଂ ଅବରୋହଣର ଇଚ୍ଛକି ଆପଣାକୁ ପୁନଃପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗରେ ଏହି ଅଦଳବଦଳର ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ଥିତି ଦୁଏକ ବଡ଼ ସହଜରେ ଦୀର୍ଘସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିପାରେ, କାରଣ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମ୍ଭବାସ୍ଥ ବ୍ୟବସ୍ଥାତିର ସକଳାଙ୍ଗ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାତିକୁ ସବଦା ଏବଂ ସକଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ତଥା ପରିବେଶରେ, ସନ୍ଧିସ୍ଥତା ତଥା ନିୟାରହିତତା ଉଭୟ ସ୍ଥିତିରେ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମପଦ୍ଧତିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାର ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ବହିବାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମର୍ଥ ହେବାକୁ ହୁଏ । କେବଳ ସମାଧିକେଳର ଅନ୍ତର୍ମୁଖ ଅବସ୍ଥାରେହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧିର ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ସାଧକ ପକ୍ଷରେ ଆଦୌ ଉଚେଷ୍ଟ ହୁଏ ନାହିଁ ଅଥବା ଏକ ନିଶ୍ଚଳ ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସ୍ଥିତିକି ଧାରଣ କରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ହୁଏ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ସମାଧି ଅବସ୍ଥାରେ ହେଉ ଅଥବା ବାଉରଣର ଅବସ୍ଥାରେ ହେଉ, ନିସ୍ପାରହୁତ ମନନକାଳରେ ହେଉ ଅଥବା କର୍ମରତ ହୋଇ ରହିବାର ଶକ୍ତିମତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ହେଉ, ତାକୁ ତ୍ରାତୀତ୍ଥିତିର ସତତ ସମାଧି ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହେବାକୁ ହୁଏ ।[1] ମାତ୍ର ଯବ ବା ଯେତେବେଳେ ଆମର ଚେତନ ସତ୍ତା ଯଥେଷ୍ଟ ପରମାଣରେ ବଶୁଭ ଓ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାରେ ଏକ ଦୃଢ଼ ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୁଏ । ପ୍ରକଲପ୍ରକାର ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରୁ ଉମୋଚତ ହୋଇ ଆସିବା ଜୀବ ବଶ୍ୱାପ୍ପା ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ ହୋଇ ଅଥବା ପରମ ବଶ୍ୱୋତୀର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ହୋଇ ଉଦାସୀନ[2] ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ସେହି ପୂର୍ବତନ ନିସ୍ପାପ୍ତତାର ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅବଶେଷ ଭୂମିକି ଉପରେ ଭଯାପି ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହେଉଥାଏ, ସେ ତଳକୁ ଅନାଇ ଅନାହତ ଓ ଅବତଳିତ ଭାବରେ ତାହାକୁହିଁ ଅବଲୋକନ କରୁଥାଏ । ତା'ର ଜନ୍ମତର ସମ୍ପୃକ୍ତିରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ପ୍ରକୃତିଗତ ଚତୋଟି ଗୁଣର ଦୌଣସି ନିସ୍ପାପ୍ତତା ତାକୁ ଅନ୍ୟ ବତଳିତ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଅଥବା ଦୌଣସିପ୍ରକାର ଦୃଃଖ କଂଚା ଯନ୍ତ୍ରଣା-ଭୋଗର ଆକ୍ରମଣ ଦ୍ୱାରା ସେ ଆପଣାର ସେହି ସ୍ଥିତିରୁ ଆଦୌ ବତଳିତ ହୋଇପଡ଼େ ନାହିଁ । ଏବଂ, ନଈରେ ଆଉ ଦୌଣସି ଅବରଣ ନଥିବାରୁ, ପରଶେଷରେ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରଶାନ୍ତହିଁ ଆପଣାର ଶକ୍ତିବଳରେ ନିମ୍ନତର ସ୍ତରର ସତଳ ଦୀଲୁଳତା ଓ ଆଲେଡ଼ନକୁ ଜୟ କରିଦଏ । ପରଣାମରେ ଏକ ଅବତଳ ଶାନ୍ତ-ଅବସ୍ଥାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୁଏ, ଯେଉଁଥିରେ କ ଆତ୍ମା ଉପରେ ଭଯା ଭଳେ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେହିଁ ଆପଣାର ସାଂଭୌମ ଅଧିକାର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହେ ।

ମାତ୍ର ଏହି ଅଧିକାରଲାଭକୁ ପାରମ୍ପରିକ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରେ ନାହିଁ । ବରଂ ଉପରୁ ତଯା ତଳୁ ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧି ମଧ୍ୟରୁ ସତଳ ସଞ୍ଚାର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରମ ନିର୍ବିଶେପଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ତାହାର ଘୂର୍ଣ୍ଣିତାକୁହିଁ ତାହା ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ । ମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯାହା ହେଉ ପଛକେ, ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଆମକୁ ଯୋଟିଏ ପ୍ରଥମ ପରଣାମ ଯାଏଁରେ ଅବଶ୍ୟ ନେଇ ପହଞ୍ଚାଇ

---

[1] ଗୀତା

[2] ଉଦାସୀନ,—ଅଧ୍ୟାତ୍ମିତ 'ଅଦାସତ୍ତତା' ସହି ବ୍ୟବହୃତ ହେଇଥିବା ଶବ୍ଦ, ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁମଙ୍ଗଳର ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କର ସୃଷ୍ଟିରେ ଅନୁଭୂତା ଅସୀମ ଜଜିଷ୍ଣୁ ସାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦେଇଥିବା ଉଚିତ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମକୁ ପରମ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟ ଆଣି ଦେଇଥିବା ଉଚିତ। କାରଣ ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତିର ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣତନ ନିସ୍ତବ୍ଧି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଶାନ୍ତ ନହୋଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସ୍ଥିତି ଅଥବା କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ନିସ୍ପନ୍ଦଭାବକୁ ଦୃଢ଼ଭିତ୍ତି କରି ରଖିପାରିବା ଅସମ୍ଭବ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏକାନ୍ତ ଆସ୍ପୃହଣୀୟ ହୋଇ ରହିଥିବ। ଆମର ପ୍ରକୃତି ସଦାବା ଏକ ଚତୁର୍ବର୍ତ୍ତମର ଭୂମି ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ, ବଡ଼ ଅସ୍ଥିର ଭାବରେ ଯାବତୀୟ କର୍ମରେ କେବଳ ବାଧିହିଁ ହେଉଥାଏ; ମାତ୍ର ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଏକ ଅଗାଧ ପ୍ରଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରୁହିଁ ମୁକ୍ତଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ। ଆମକୁ ସେହି ପ୍ରଶାନ୍ତିର ଗର୍ଭରେହିଁ ଶ୍ୱାସ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରଶାନ୍ତିରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ତେବେଯାଇ ଆମେ ଆତ୍ମାକୁ ଆଜ୍ଞାନ୍ତ କରି ରଖିପାରିବା ଏହି ନମ୍ର ପ୍ରକୃତିର କବଳଟିକୁ ନଷ୍ଟଲ କରିଦେଇ ପାରିବା। ତେଣୁ ଆପଣାକୁ ବଶ୍ୟତାରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ କରାଇ ଜୀବ ପ୍ରଥମେ ସେହି ପରମ ପ୍ରଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟକୁ ଆରୋହଣ କରିଯାଏ; ତାହା ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ନିସ୍ତାରହିତ ହୁଏ। ସେତେବେଳେ ଆମର ଶରୀରରେ, ତା'ର ଇନ୍ଦ୍ରିୟଭୂମିରେ ଯାହା କିଛୁ ନିସ୍ତା ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ସେଉଁଠିହେଲେ ଯାହାକିଛୁ ନିସ୍ପନ୍ଦତା ରହିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜୀବ ଅବଲୋକନ କରେ ସତ, ମାତ୍ର କୌଣସିଟିରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରେ ନାହିଁ, କୌଣସିଟିରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ହବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ତାହା ସହିତ ଆପଣାକୁ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ କରି ରଖେ ନାହିଁ। ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିସ୍ତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ, ମାତ୍ର ସେହି ନିସ୍ତାର କେହି ବ୍ୟକ୍ତ-କର୍ତ୍ତା ନଥାନ୍ତି, କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନଥାଏ, କୌଣସି ଦାୟିତ୍ୱବୋଧ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ। ସେତେବେଳେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତଗତ ନିସ୍ତାର ପ୍ରୟୋଜନ ଘଟିଲେ, ଯାହାକୁ ଅହଂର ରୂପ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ଜୀବକୁ କେବଳ ସେହି ରୂପଟିକୁ ରଖିବାକୁ ହୁଏ ଅଥବା ତାହାର ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହୁଏ; ଏପରି ଏକ 'ମୁଁ'ର ଏକପ୍ରକାର ମାନସିକ ପ୍ରତିରୂପକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହୁଏ, ଯିଏକି ଜ୍ଞାତା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଭକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, କର୍ତ୍ତାର ଅଥବା ସାଧନ ହୋଇ ରହିଥାଏ। ମାତ୍ର ତଥାପି କେବଳ ଏକ ପ୍ରତିରୂପ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏକ ସତ୍ତ୍ୟରୂପେ ଆଦୌ ଅବସ୍ଥାନ କରୁ ନଥାଏ। ଏବଂ ଯାହା ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ନଥାଏ, ତଥାପି ପ୍ରକୃତିର କେବଳ ସେହି ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ କର୍ମ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିପାରେ; ସେଥିଲାଗି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତ-କର୍ତ୍ତାର ଦରକାର ହୁଏ ନାହିଁ, ବସ୍ତୁତଃ କେହି ଜଣେ କର୍ତ୍ତା ସେହି କର୍ମଟିକୁ କରୁଛି ବୋଲି କୌଣସି ବୋଧ ମଧ୍ୟ ଲେଉଡ଼ା ହୁଏ ନାହିଁ। କାରଣ ସେଉଁ ପରମସଷ୍ଟି ମଧ୍ୟକୁ ଜୀବ ଆପଣାର ସଷ୍ଟିକୁ ନିକ୍ଷିପ୍ତ କରି ରଖିଥାଏ, ତାହାକୁ ସଦାବା କେବଳ ଏକ କର୍ମରହିତ ଓ ଅଚଳ ପ୍ରଶାନ୍ତି ବୋଲିହିଁ କୁହାଯିବ। କର୍ମମାର୍ଗ ଆମକୁ ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟକୁ ବାଟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦେଖାଇ ଦେଇଯାଏ; ମାନ ଏଠାରେ ସ୍ନେହ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ । ଏଠାରେ କେବଳ ଆନନ୍ଦ ପରମାତ୍ମସମ୍ପର୍କିତ ବସ୍ତୁର ଉଦ୍ଦୀପକ ଏବଂ ଯେଉଁ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଆମକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କେଇଥାଏ, ତୁଳନାରେ ଆନନ୍ଦଧାରଣ କରି ଉଦ୍ଦୀପନା ଦୌଣସି ଆଦର୍ଶ ଯେପ ନୁହେଁ, ମାନ ସ୍ନେହ ପରମ ଆତ୍ମସମ୍ପର୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଉଦ୍ଦୀପନା କଥା ଭାବାଦ୍ୱାରା ଦୌଣସିପ୍ରକାରେ ବାସ୍ତବ ବା ସତ୍ୟ ବୋଲ ସ୍ୱୀକୃତ ହେଉ ନଥିବା ନାମ ଓ ରୂପଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇଁ ପ୍ରକୃତ ଆପଣାର ଚାର୍ଯ୍ୟ କରି ଗ୍ରହଣାଏ । ଏହି ଛଳନାବୃତ୍ତିର ସୀମାଉତ୍ତମ କରି ଅନ୍ତର ଆଉ ଗିବା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ, ତାହା ଦୁଏତ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱର ଘାତଘସ୍ୱ ଧାରଣାର ଅଥର ପାଖଟିରେ ଅବସ୍ଥିତ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ସ୍ଥିତଯାଏ ଉତ୍ପତ ହୋଇ ଗ୍ରହ ଘାଇପାରେ; ଏଠାରେ ଘାହାକନ୍ତୁ ଉଦ୍ଦୀପନ, ତାହାର ଏତ ପରମ ଶୂନ୍ୟସ୍ଥିତରୁ ଉତ୍ଥେଳତ ହୋଇ ଘାଇପାରେ, ଦୌଣସି ନାମ ଦେଇ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଘାଇ ପାରୁ ନଥିବା ସଂଜ୍ଞାଶୂନ୍ୟ ଓ ସଂଜ୍ଞଦଂପନର ଏକ ଶୂନ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଅନ୍ତେହଣ କରି ଘାଇପାରେ; ସେଠାରେ ସ୍ନେହର ମଧ୍ୟ ଜଦ୍ଦାପନ ଘଟିପାରେ, ଦଂକ୍ରପତ ଅଥବା ଜଣ୍ଡାପ୍ତତ ଦଂକ୍ରତ୍ୱର ଜୈଦଂକ୍ରତ ରୂପିଟି ହୋଇ ଉଦ୍ଦୀପନା ସ୍ନେହ ପରମ ଅସ୍ତିତାଜଜତାର ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଜନସ୍ତ ଘଟିପାରେ । ଅଥବା, ଆତ୍ମା ସ୍ନେହ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସ୍ୱତ୍ତ ଏତ ଅନ୍ତଦଂଜସ୍ୱ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱସ୍ୱରୂପରୂପେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମିଳତ ହୋଇ ଉଦ୍ଦୀପାରେ, ଘାହାଙ୍କ ବସସ୍ୱରେ ତ କନ୍ତୁ କୁହାଘାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; ତାରଣ ଏହି ବଶ୍ଜଗତ ଓ ଏଠି ଆମେ ଘାହାକନ୍ତୁ ଉଦ୍ଦୀପନ ବୋଲ ବନ୍ଦୁନୁ, ସେସବୁ କନ୍ତୁଜ୍ଞେଲେ ସ୍ନେହ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ଉତରେ ନଥାଏ; ମାନ କେତେଜ୍ଞେଲେ ଦୃଷ୍ଟ ଅଥବା କଲ୍ପିତ ହୋଇସିବା ଘାତଘସ୍ୱ ସ୍ପନ୍ଦାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିତ ଅଳତ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନରୂପରେ ତାହା ମନର ସ୍ପର୍ଶରେ ପ୍ରତିଲ୍ପଦିତ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ, ଯେପରତ ତାହାର ସ୍ପର୍ଶଶ୍ରୁତି ଅସତ୍ୟତା ବା ଅଳୀତତାକୁ ପ୍ରତାଶ ତରିବା ସମସ୍ତରେ 'ସ୍ୱପ୍ନ' ଶବ୍ଦଟି ମଧ୍ୟ ଅତ୍ତରକ୍ତ ଜ୍ଞତରେ ସତାତ୍ପ୍ୟତ ବୋଲ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ । ଏହିସବୁ ଅନୁଭୂତତକୁ ଆମେ ସ୍ନେହ ଅଘ୍ୟତ ମାସ୍ୱାବାଦର ଉତ୍ତି ବୋଲ କନ୍ଦୁବା, ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଉତତମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇ ଆପଣାକୁ ଚେଦିଯିବାର ପ୍ରସ୍ତାସ କରୁଥିବା ସମସ୍ତରେ ଘାହା ତାହାକୁ ଏତେ ଦୃଢ଼ତ୍ତାବରେ ଜାବୃତ୍ତ ଧରିଥାଏ ।

ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ଭ୍ରମପ୍ରତ୍ତାତର ଏହିସବୁ ଧାରଣାକୁ ଆମେ ଜଗତର ଏହି ନୂତତ ସ୍ଥିତିଟିରେ ତଥାପି ଜଣିମାନ ରହିଥିବା ଆମର ମନୋମସ୍ୱ ଭୂମିସ୍ଥ କେବଳ କେତୋଟି ପଣ୍ଡାମ ବୋଲଣି କନ୍ଦୁବା ଏବଂ ଜଗତର ପୂର୍ବତତ ମାନସିତ ସଂସ୍କାର, ଜାବନଦୃଷ୍ଟି ତଥା ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତା' ଉପରେ ଯେଉଁ ଦାବସବୁ ତରିବାକୁ ଅସିଥାନ୍ତ, ଜାବ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର ତରୁଥିବାର ପଣ୍ଡାମ ବୋଲଣି କନ୍ଦୁବା । ବସ୍ତୁତଃ ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱପ୍ନ କନ୍ତୁଜ୍ଞେଲେ ତରେ ନାହିଁ ଅଥବା ଆପଣାର ତତ ଉତଯନ୍ତନ ଦ୍ୱାସ କନ୍ତୁ ତରେ ନାହିଁ; କେବଳ ସ୍ନେହ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତାଟି ତା'ର ଜନ୍ମାମକ ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ସିଏ ଯାହାକିଛି କରି ଥାଏ । କାରଣ କେବଳ ସେହି ପରମ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁହିଁ ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ ବିଶ୍ୱ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, ଆମକୁ ସେହିଭଳି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିବା ସେହି ପରମ ଶୂନ୍ୟରୁହିଁ ସତ୍ତେଥିବା ଗ୍ରନ୍ଥିମୁକ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସିଲା ପରି ଅନୁଭୂତିର ଏହିସବୁ ଅନ୍ତଃସ୍ଥାନ ଔଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରସର ଆସିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଆମେ ଏହାପରେ ଯେଉଁ ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା, ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକକୁ ଏହି ଉପଲବ୍ଧିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହୁଏ । ସେ ଯେତେବେଳେ ଏହିପରି ହୃଦୟରେ ପୁନଶ୍ଚାର ଏହି ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ଆପଣାର ଅଧିକାରଟିକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରେ ଏବଂ ଆଉ ଆପଣାକୁ ଏହି ଜଗତରେ ନଦେଖି ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱକୁହିଁ ଆପଣା ଭିତରେ ଦେଖିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଏହି ଜୀବର ସ୍ଥିତି ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ହେବ ଏବଂ ଅହଂ-ବୋଧର ବିଲୋପ ଦ୍ୱାରା ଖାଲି ପଡ଼ିଥିବା ସ୍ଥାନଟିକୁ ତା'ର ଏହି ନୂତନ ଚେତନାର ଭୂମିରେ ଆଉ କ'ଣ ଆସି ପୂରଣ କରି ପାରିବ ? ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି-ମନ ଓ ବ୍ୟକ୍ତି-ଆତ୍ମଚେତନରେ ସମାବିଷ୍ଟ ହୋଇ ଥିବା ବିଶ୍ୱାତ୍ମକ ଚେତନାର ଲୀଳା ଲଗି ହୁଏତ ଏକପ୍ରକାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତା ଉପାଧି ବର୍ତ୍ତିମାନ ରହିବ ସତ, ମାତ୍ର ଅହଂ-ବୋଧ ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥିବ । ଏବଂ ଠିକ୍ ଏହି କାରଣଟି ସକାଶେହିଁ ସେହି ସବୁକିଛି ଏକାନ୍ତ ଅବସ୍ତୁଚ୍ଛ ଜ୍ଞାନରେ କେବଳ ପରମ ଏକ ଓ ଅଦ୍ୱିତୀୟଭାବେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିବ; ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ପୁରୁଷ ତାହାକୁ ଅନେକ ରୂପ ଧାରଣ କରିଥିବା କେବଳ ସେହି ପରମ ଏକରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିବେ; ଅଥବା, ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନରେ କହିଲେ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟଙ୍କରହିଁ ଅନେକ ବିଶ୍ୱବ ଏବଂ ଆତ୍ମାନ ହୋଇ ରହିବେ । ବ୍ରହ୍ମହିଁ ବ୍ରହ୍ମ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବ ଏବଂ ସକଳ ସ୍ଥାନରେ ସେହି ଏକ ନରନାରାୟଣହିଁ* ବର୍ତ୍ତିମାନ ରହିଥିବେ । ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ସେହି ବୃହତ୍ତର ଲୀଳାରେ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମର ନାନା ସମ୍ବନ୍ଧଗତ ଆନନ୍ଦଟି ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେବ ଏବଂ ସେଥିଲଗି ଭଲକୁ ଖସିଯାଇ ଆଉ କୌଣସି ଅହଂ-ବୋଧର ଆଶ୍ରୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ-ପ୍ରେମର ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅବସ୍ଥାକୁ ସେପରି ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦର ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଏକ ଆତ୍ମାର ଅବସ୍ଥିତି ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଯାଇଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି । ଯେଉଁ ଜଗତରେ ଅହଂ-ବୋଧ ଆଜି ଏତେବେଶୀ ସହିସ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ବସ୍ତୁଚସ୍ତର ସତ୍ୟକୁ ଏତେଦୂର ମିଥ୍ୟାଚ୍ଛନ୍ନ କରି ରଖିଛି, ସେହି ଜଗତର ଲୀଳାଟି ଲଗି ଅହଂ-ବୋଧ

---

* ସେତେବେଳେ ନାରାୟଣ ମନୁଷ୍ୟରୂପ ଧାରଣ କରି ନଥ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟତା ସହିତ ଆପଣାକୁ ଏକତ୍ରିତ କରି ରଖନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ନର ସେହି ନାରାୟଣଙ୍କ ସହିତ ଏକ ବା ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହେ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଦୌ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ଯଦି ଜଣେ ଲୋକ ଅମେ ସଦାବା ସ୍ନେହ ପରମ ଏକତ୍ରିତ ଜାଣିବା, ଯିଏକ ଅପଣାକୁ ନେଇ ବିସ୍ମାଶୀଳ ରହିଛନ୍ତି, ଅପଣା ସହିତ ଜୀଡ଼ାରତ ଅଛନ୍ତି, ଅପଣାର ଏକତ୍ରରେ ଅନନ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ତଥା ଅପଣାର ଅନେକତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଅନନ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱାପନ୍ନ ଚେତନା ଜଣ୍ଟାଲାର ସତ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ଜନ୍ମୀତ ହୋଇଥିବ ଓ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରି ରହିବ, ସେତେ-ବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିସ୍ମାସ୍ପଦତାର ସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଏହା ଜନ୍ମତର ସମ୍ପୃକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ବଧିତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଜୀବ ତଥାପି ସ୍ନେହ ପରମ ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ ହୋଇ ରହିବ, ଏବଂ ସେଠାରେ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ଅଥବା ବାଧନା ଲାଗି ଅଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥିବ । ସ୍ନେହ ସ୍ଥିତିରେ ଜୀବ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଅହଂର ସକଳ ପାଶରୁ ବିମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦଶମ ପରିଚ୍ଛେଦ

ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମାର ଉପଲବ୍ଧି

ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହ ଏବଂ ଏହି ସବୁସାକ ପଦାର୍ଥ କହିଲେ ଆମର ସେହି ଚରନ୍ତନ ସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁ ଆଦୌ ବୁଝାଏ ନାହିଁ । ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆପଣାକୁ ଏଗୁଡ଼ାକରୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିଆଣୁ, ସେତେବେଳେ ଅହଂରୂପୀ ମିଥ୍ୟା ଧାରଣାଟିରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆଣିବାହିଁ ଆମର ଅନନ୍ତଯାତ୍ରା ଅବଶ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ଉପସ୍ଥିତ ହୁଏ । ଏହି ଅହଂଟା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ଆପଣାକୁ ନମ୍ବର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ଏକରୂପ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବା ଲାଗି ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେଉଛୁ ଏବଂ ସେହି ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ଆମର ଏହି ପ୍ରାତିଭାସିକ ସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁହିଁ ଏକ ବିନାଶଶୀଳ ଏବଂ ସତତଭଙ୍ଗୁର ଜଗତରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବିନାଶଶୀଳ ଓ ଭଙ୍ଗୁର ପ୍ରାଣୀରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାଉ । ତେଣୁ ଆପଣାକୁ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାରୂପେ ଜାଣିବାକୁ ହୁଏ, ଚିଦ୍‌ଗତତା ଓ ଚରନ୍ତନତାରୂପେ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ହୁଏ । ଆପଣାର ଅସଲ ସତ୍ତ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟରେ ସତେତନ ଜ୍ଞବରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାକୁ ହୁଏ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହାହିଁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଆମର ସ୍ୱଂ-ନମ୍ବନ୍ଧନକାଙ୍କ୍ଷୀ ସ୍ୱଂପ୍ରାଥମିକ ବସ୍ତୁର ଏବଂ ଉଦ୍ୟମ ହୋଇ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ । ମାନ୍ଦି ଆମର ଅସଲ ପରିଚୟରୂପେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତ୍ୱାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା, ଯେତେବେଳେ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଜ୍ଞବରେ ଆମେ ତାହାହିଁ ହୋଇଯିବା, ସେତେବେଳେ ଆମ ଆଗରେ ତଥାପି ଏକ ଦ୍ୱିତୀୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଥିବ; ଆମର ଅସଲ ପରିଚୟରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥିବା ଏହି ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତ୍ୱା ଏବଂ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଯାହାକୁ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱା ଏବଂ ଆମର ଏକମାତ୍ର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସ୍ଥିତି ବୋଲି ଭ୍ରମ କରି ଆସିଥିଲୁ, ସେହି ଭଙ୍ଗୁର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ଭଙ୍ଗୁର ଜଗତ;—ଏହି ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିପାରିବା ସେତେବେଳେ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ ।

ଏକ ପ୍ରକୃତ ସମ୍ବନ୍ଧରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିବାକୁ ହେଲେ ଯେକୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଦୁଇଟି ସତ୍ତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମ୍ବନ୍ଧରୂପେହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୁନଶ୍ଚ ଶାଶ୍ୱତ ପରମସତ୍ତ୍ୱ କହିଲେ କୌଣସି ଏକ ଅତିଦୂରସ୍ଥ କଳ୍ପନା ବୋଲି ବସ୍ତୁର କଦ୍ୱ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯାଉଥଲ; ଯାହାକୁ ଏକ ମାସ୍ଟା କଂଚା ଅବାସ୍ତବତା ବୋଲି ବୁଝାଯାଇ ନଥଲ ପର, ମାନ ଆମର ଜୀବନାରେ ତାହା ଆମର ଏହ ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱଠାରୁ ଅତଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହୁଥଲ । କାରଣ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଯେଉଁପର ଭୂମିରେ ଆମେ ବାସ କରୁଥଲୁ, ସେଥିରେ ଆମେ ଆପଣାକୁ ଜାଲର ପ୍ରବାହରେ ସତତ ପରବର୍ତ୍ତିତ ହେଉଥବା ଏବଂ ଖସି ଗଲ ଯାଉଥବା ଜେବଳ ଏହ ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କନ୍ତୁ ବୋଲ କଲ୍ପନା କରିପାରୁ ନଥଲୁ । ମାନ ଏହ ଜନ୍ମତର ସ୍ଥିତ ମଧ୍ୟରେ ଅବଳ ହୋଇ ରହୁବାର ଦଣାରୁ ଅରେ ବାହାର ଆସିବା ପରେ ଅସଂଖ୍ୟ ଜଣା ବଣ୍ଡଜତ ମଧ୍ୟରେ ରହୁଥବା ଠିକ୍ ସେହ ଭୂମାପୂତ ପମ୍ବନ୍ଧିର ଅନ୍ୟ ପାଖଟିକୁ ଯାଇ ନାରୁଡ଼ ରହୁବାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମର ଏତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୋଇଥାଏ; ସେତେବେଳେ ଆମେ ଯେଉଁ ଶାଣ୍ଡତାରୁପେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରଣତ ହେବାରେ ଲଗିଥାଇ ଏବଂ ଯାହାର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥାଇ, ସେହ ଶାଣ୍ଡତାକୁହିଁ ଏକମାନ ସତ୍ୟ ଓ ବାସ୍ତବତା ବୋଲ ଦେଖିବାରେ ଲଗୁ ଏବଂ ସେହ ଉପରେ ଥାଇ ଜଗତ ଜଣା ମନୁଷ୍ୟକୁ ସତେଅବା ଆମଠାରୁ ବହୁଦୂରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ମାସ୍ଟା ଓ ଅବାସ୍ତବତା ପର ଦେଖିବାକୁ ଅରମ୍ଭ କରିଦେଇ; କାରଣ ଆମର ଏହ ନୂତନ ଭ୍ରାନ୍ତିଟି ଉପରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବେଳେ ଆଉଟିକୁ ଆମେ ଏତଟିର ଠିକ୍ ବପରୀତ ଏକ ସ୍ଥିତ ବୋଲ ଅନୁମାନ କରିଦେଇ । ସେହ ଭୂମିଟିରେହିଁ ଆମ ଚେତନାଟିର ଚେରଗୁଡ଼ିକ ଜେବଳର ରହୁଛ ବୋଲ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଆମେ ଆଉ ସ୍ୱଳ୍ପ ଦ୍ୱେଦ୍ୱ ନାହିଁ, ଆମେ ସେଇଟି ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ତେଳତ ହୋଇ ସ୍ୱଳ୍ପ ଅସିଥାଇ, ସେଠୁ ରୁପାନ୍ତରତ ହୋଇ ଏଠାକୁ ଅସି ଯାଇଥାଇ ଏବଂ ସେଇଟି ରହୁତ ଆମର ଅଇ ଦୌଣସି ଯୋଗସୂତ୍ର ରହୁଛ ବୋଲ ଆମେ ଅଦୌ ବୋଧ କରୁ ନାହିଁ । ଜନ୍ମସ୍ଥ ସେହ ନିବଧତା ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବୃତ କରି ଅଣିଲବେଳେ ଶାଣ୍ଡତ ଓ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଯବ ଆମେ ଜେବଳ ଆମର ପ୍ରାଣମିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟହିଁ ନୁହେଁ, ମାନ ଆମର ଏକମାନ ଓ ଏକାନ୍ତ ଜ୍ଞାନରେ ଜନ୍ମଜନ୍ମାନ୍ତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରୂପେ ଗହଣ କରି ନେଇଥାଇ, ତେବେ ଏପର ଘଟିବାର ଏକ ବଶେଷ ସମ୍ଭାବନା ରହୁଥାଏ । କାରଣ ସେତେବେଳେ ଆମେ ଶୁଦ୍ଧ ମନର ସ୍ତରରୁ ଶୁଦ୍ଧ ଚଦ୍ରଜତାର ସ୍ତରକୁ ଏତାବେଳକେ ସାଧାରଣତଃ ଦୁର୍ଭାବତ ହୋଇ ଯାଇଥାଇ ଏବଂ ଏହ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ଥିତ ଓ ସେହ ଶ୍ରିଷ୍ଟଟି ମଧ୍ୟରେ ରହୁଥବା ସୋପାନଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଉ ପାଦ ଉଠି ଯାଇବାର ଅବସରହିଁ ପାଇ ନାହିଁ; ଆମର ଚେତନାର ଭୂମି ଉପରେ ଆମେ ଦୃଢ଼ଭିତ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଦୀବଧାନର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବୋଧକୁ ଦୃଢ଼ଭବରେ ପ୍ରତଷ୍ଠିତ କରି ରଖି, ଯାହା ଉପରେ ଆମେ ଦୌଣସି ସେତୁ ପତାଇ ପାରୁ ନାହିଁ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ପରତ ଦୀପ୍ତତ ସେପାଖରୁ ଏପାଖକୁ ଫେରି ମଧ୍ୟ ଅସିପାରୁ ନାହିଁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାତ୍ର ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ଓ ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ନିତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ଏବଂ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସଂଯୋଗଟି ରହିଛି; ଏପରି କୌଣସି ମଧ୍ୟବ୍ୟବଧାନ ନାହିଁ ଯେଉଁଟିକୁ କି କେବଳ ଲମ୍ଫପ୍ରଦାନ କରି ପାରହେବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳାବଦ୍ଧ ଏବଂ ଆରୋହଧର୍ମୀ ସୋପାନକ୍ରମରେ ଚିତ୍‌ଜଡତା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉପରେ ଥିବା ସୋପାନ ଏବଂ ଏହା ଭୌତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସବୁଠାରୁ ନମ୍ନରେ ଥିବା ସୋପାନ। ତେଣୁ ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବାସ୍ତବ ସମ୍ବନ୍ଧଟତା ଅବଶ୍ୟ ରହିବ, ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାର ଏକ ତତ୍ତ୍ୱ ଅବଶ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଥିବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ଶାଶ୍ୱତ ପରମବ୍ରହ୍ମ ଏକାଧାରରେ ଶୁଦ୍ଧ ପରମ ଚିତ୍‌ଜଡତା ଏବଂ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ହୋଇ ପାରୁଥିବେ ଏବଂ ତଥାପି ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ବିଶ୍ୱଜଗତଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭାର ଧରିଥିବେ। ଏବଂ ଆତ୍ମା ଲଗି ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେଉଥିବ ଯେ ତାହା ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ସହିତ ଏକରୂପ ଏବଂ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମର ଏହି ପୃଥିବୀରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ଜୀବରେ ନମର୍ଦ୍ଧିତ ହୋଇ ରହିବାର ସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ସମ୍ଭବର ସେହି ସମାନ ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରୁଥିବ। ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାର ଏହି ତତ୍ତ୍ୱଟିକୁ ଆମେ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ଏବଂ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଶାଶ୍ୱତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧତା ବୋଲି ଜାଣିବା; ସଦାମୁକ୍ତ ତଥା ସୀମାତୀତ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଯେପରି ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧତା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଛି, ଠିକ୍ ସେହିପରି ପାଶମୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସେଥିଲଗି ଅବଶ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଆମର ଉପଲବ୍ଧି-ମାର୍ଗରେ ଆମକୁ ଯେଉଁ ବିଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମ-ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ରଖିବାକୁ ହୁଏ, ସେଇଟି ସହିତ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ସେହି ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧତାଟିକୁ ଅର୍ଜନ କରି ପାରିବାକୁ ହେବ। ସମଗ୍ର ଆତ୍ମ-ଅଧିକାରର ଉପଲବ୍ଧି ସକାଶେ ଆମକୁ କେବଳ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ଅଥବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ସମଗ୍ର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏହି ଯେଉଁ ଜଗତଟିରେ ଆମର ପର ଅନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ତଥା ଅନ୍ୟ ଜୀବମାନେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏକ ମିଥ୍ୟାମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଓ ବିଭକ୍ତ ଚେତନାର ସେହି ତତ୍ତ୍ୱ ତଥା ତାହାର ଆନୁସଙ୍ଗିକ ସକଳ ବିରୋଧ, ବିସଙ୍ଗତି ଏବଂ ଦ୍ୱିଚିତ୍ତା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କ ଭୂମି ଉପରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ମିଥ୍ୟା ସ୍ଥିତିରେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକଦା ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ଯେଉଁ ଜଗତର ଜୀବମାନଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ଆଣିଲୁ, ଆମକୁ ତାହାକୁହିଁ ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧଟିରେ ଏବଂ ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ପରମସତ୍ତାର ସମତାସ୍ଥିତିରେ ପୁନର୍ବାର ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ। ସକଳ ବସ୍ତୁ ଓ ସକଳ ସତ୍ତାକୁ ଆମକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ପୁଣି ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ମାତ୍ର ଏକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅହଂଜର୍ଜର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବସ୍ତୁଚେତନା ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଆପଣାକୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଓ ବିଚ୍ଛେଦିତ କରି ରଖି ନୁହେଁ, ସକଳ ସହିତ ଏକତ୍ୱବୋଧରେ ଯୋଇହିଁ ପମସ୍ତଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଅନ୍ୟ ଭାଷାରେ କହିଲେ, ଶୁଦ୍ଧ, ଆଦେ-ମାନବ, ଜୀଲାଞ୍ଚିତ ଏବଂ ଦେଶାଞ୍ଚିତ ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ଅସ୍ତିସତ୍ତାଙ୍କର ଚେତନାଟି ସହିତ ଆମକୁ ଏହି ବିଶ୍ୱରୂପୀ ଚେତନାକୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ବିଶ୍ୱରୂପ ଚେତନାରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଯେଉଁ ପରମ ଅଜନ୍ମସତ୍ତା ଆପଣାକୁ ସକଳ ଜଗତତତ୍ତ୍ୱର ଭୂମି ଓ ଚରଣକ୍ଷେତ୍ରରୂପେ ଗଢ଼ି କରି ରଖିଛନ୍ତି ଓ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆପଣାର ସତ୍ତାକୁ ଆମକୁ ଭାଙ୍ଗିବ ସହିତ ଏକାତ୍ମକ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରାଚୀନ ବେଦାନ୍ତବାଦୀମାନେ ଯେତେବେଳେ ସଂଜ୍ଞାଭୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଏବଂ ଆତ୍ମାକୁ ସଂଜ୍ଞାଭୁକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଦର୍ଶନ କରିବାର କଥାଟି କହିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଠିକ୍ ଏହି ଉପଲବ୍ଧିର କଥାହିଁ କହିଥିଲେ । ଏବଂ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ମୂଳଭୂତ ଅଦ୍ଭୁତଘଟନାଟି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି, ଯାହା ଭିତରେ ଆତ୍ମସତ୍ତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣସତ୍ତା ଜଗତର ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି,* ସେମାନେ ତାହାର ସେହି ସଂଘୋତ ଉପଲବ୍ଧିଟି ବଷୟରେ ମଧ୍ୟ କହିଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଉନୋଟି କଥା ଭିତରେ ମୂଳତଃ ବ୍ୟକ୍ତିଆତ୍ମା ଏବଂ ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସେହି ପଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧଟିକୁହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଯାଇଛି ଯାହାକୁ ଆମେ ନାନା ସୀମା ଭିତରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଥିବା ଆମର ଏହି ଅହଂଟି ଦ୍ୱାରା ପଶ୍ଚାତ୍ପଟ ମିଥ୍ୟାସମ୍ବନ୍ଧଟିର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ହେବାରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା । ଆମକୁ ଅଜସ୍ର ସତ୍ତା ବିଷୟରେ ଏହି ନୂତନ ଦୃଷ୍ଟି ଓ ନୂତନ ବୋଧଟିକୁ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ହେବ, ସହିତ ଓ ସହୃଦ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବାର ସେହି ଭିତ୍ତିଟିକୁହିଁ ଆମକୁ ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

କାରଣ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଅସ୍ତିସତ୍ତା କଥାପି ଏକ ମନୋମୟ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତା ନୁହେଁ; ଏହି ମନୋମୟ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତା ହେଉଛି କେବଳ ଏକ ଚଞ୍ଚଳ ରୂପ, କେବଳ ଏକ ପ୍ରତିଛବି । ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଅସ୍ତିସତ୍ତା ହେଉଛି ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତା, ଏକ ଅଜସ୍ର ସତ୍ତା; ତାହା ସମସ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ସମସ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅଧିତାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି । ଆମର ସହଜସ୍ଥ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେହର ଅନ୍ତସ୍ତଳରେ ଯେଉଁ ଅସ୍ତିସତ୍ତା ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛି, ଆମ ନିଜର ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହର ଅନ୍ତସ୍ତଳରେ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅସ୍ତିସତ୍ତାଠାରୁ ଆମେ

---

* ଯଜ୍ଞ ଉପନିଷଦ୍ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହାକୁ ଅଭିନ୍ନ ବୋଲି ଜାଣିବା । ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସେହି ଆତ୍ମସୃଷ୍ଟିର ଅଧିକାଂଶ ହୋଇପାରିବା, ସେତେବେଳେ ଆମର ସହସ୍ରାଧିକ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ପୁନର୍ବାର ଅବଲୋକନ କରିବା ମାନବକେ ଆମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକ ଜୀବରେ ଆମର ଚେତନାର ସାଧାରଣ ଭୂମିକି ଉପରେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଆପଣାକୁ ଏକାତ୍ମ ବୋଲିହିଁ ଅନୁଭବ କରିବା । ଏକଥା ଏକାନ୍ତ ସତ ଯେ ଆମର ମନ ଏହିପରି କୌଣସି ଏକାତ୍ମ ହେବାର ସବଂଦା ବିରୋଧ କରିଥାଏ; ଏବଂ ଯଦି ଆମର ସେହି ମନକୁ ଆମେ ତାହାର ପୁରାତନ ଅଭ୍ୟସ୍ତତାଗୁଡ଼ାକରେ ପଡ଼ି ରହିବାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବା, ତେବେ ତାହା ସବଂଦା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ବାହ୍ୟରେ ଏହି ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ଦୃଷ୍ଟିକି ଅନୁସାରେ ଆପଣାକୁ ଅନୁରୂପ କରି ଗଢ଼ିବା ଓ ଅନୁକୂଳତ କରି ରଖିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବରଂ ଆମର ନୂତନ ଉପଲବ୍ଧି ତଥା ଅଧିକୃତର ଭୂମିକି ଉପରକୁ ପୁଣିଥରେ ତା' ଆପଣାର ବସ୍ତୁଙ୍ଗତମସ୍ୱ ଆବରଣକିକୁ ଆଣି ମଡ଼ାଇ ଦେବାର ଉଦ୍ୟମ କରିବାରେହିଁ ଲାଗିଥିବ । ମାତ୍ର ପ୍ରଥମତଃ, ଯଦି ଆପଣା ଯୋଗର ପଥରେ ଆମେ ଯଥାର୍ଥ ଜୀବରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଆସିଥାଉ, ତେବେ ଏକ ବଶୁର୍ଦ୍ଧୀକୃତ ମନ ତଥା ହୃଦସ୍ଥର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ଆମେ ଅବଶ୍ୟ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱର ଉପଲବ୍ଧି କରିଥିବୁ ଏବଂ ଏକ ବଶୁର୍ଦ୍ଧୀକୃତ ମନ ସ୍ୱଭାବତଃ ନଷ୍ଟିସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଲାଗି ଆପଣାକୁ ସବଂଦା ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିହିଁ ରଖିଥିବ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ସୀମାବଦ୍ଧ ତଥା ବଭକ୍ତ କରି ରଖିବା ଲାଗି ମନର ରହିଥିବା ପ୍ରବୃତ୍ତିକି ସତ୍ତ୍ୱେ ତାହାକୁ ତଥାପି ସୀମାବଦ୍ଧକାଂଶ ପ୍ରତ୍ୟୁସର ବର୍ତ୍ତିତ ଭୂମିକି ପରିବର୍ତ୍ତେ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧକାଂଶ ପରମସତ୍ତାର ଛନ୍ଦକି ସହିତ ସମଚ୍ଛନ୍ଦ ରହି ଜୀବିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ କରିଯାଇ ପାରିବ । ତେଣୁ ଆମେ ଧ୍ୟାନ ତଥା ଅଭିନିବେଶ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ବସ୍ତୁ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ଓ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଜୀବରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ନଜାଣିବାକୁ ଅଭ୍ୟସ୍ତ କରାଇନେବା ଏବଂ ତାହା ବଦଳରେ ସବଂତ୍ର ସେହି ପରମ ଏକ ବଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଓ ସକଳ ବସ୍ତୁ କେବଳ ସେହି ପରମ ଏକଙ୍କର ରୂପରେହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ସବଂଦା ଜୀବିବା ଲାଗି ତାକୁ ଅଭ୍ୟସ୍ତ କରି ରଖିବା । ଶାବ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ଆଣିବାକୁହିଁ ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜ୍ଞାନର ସବଂପ୍ରଥମ ଆବଶ୍ୟକତା ବୋଲି କହିଥିଲେହେଁ ଏବଂ ସତ୍ତେଅବା ଏହିଟିକୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ଓ ସ୍ୱୟଂସମ୍ପୃର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ଅନୁଧାବନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ବୋଲି ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇଥିଲେହେଁ ତଥାପି ସମ୍ପୃର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗର ସାଧକ ପକ୍ଷରେ ଦୁଇଟିଯାକକୁ ଏକାଠି କରି ଅନୁସ୍ମରଣ କରିବାହିଁ ସବଂଦା ପ୍ରଶସ୍ତତର ହୋଇ ରହିବ । ପ୍ରଥମଟି ଦ୍ୱାରା ସେ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଆତ୍ମାର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିବ ଏବଂ ଆରଟି ଦ୍ୱାରା ଯାହାକିଛି ଆମ ବାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବାର ପ୍ରତୀତ ହେଉଛି, ସେହି ସକଳଟି ଉତ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ସାଧକ ଆପଣାର ସେହି ଆତ୍ମାଟିର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିବ । ପ୍ରଥମେ ଦ୍ୱିତୀୟଟିରୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା ମଧ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜଣେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ; ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଦୃଶ୍ୟମାନ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୋଚର ଜଗତରେ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁର ପରମେଶ୍ୱର, ବ୍ରହ୍ମ ଅଥବା ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସ୍ୱରୂପରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରାଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ତା'ପରେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ପଛରେ ଲୁଚିଥିବା ସକଳ ସମ୍ପଦଟି ପାଖକୁ ଅଣାଯାଇ ହାଇହେବ । ମାତ୍ର ଏପରି ସୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୋଟି ଅସୁବିଧା ସବୁବେଳେ ଲାଗିଥାଏ ଓ ସେହି କାରଣରୁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଲେ ଦୁଇଟିଯାକ ସୃଜଣାକୁ ଏକଜ ସମ୍ମିଳିତ କରିପାରିବା ସଙ୍ଗତ ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ହେବ ।

ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ବ୍ରହ୍ମ ବା ଈଶ୍ୱରରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ଆମେ ଅନେକଟି ଲାଭ ଲାଭକାର ଦେଖିଥିଲୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ସବୁଠାରେ ପୂଂପର ଅନେକଟି ଅନୁଭୂତିରୂପରୂପେ ମଧ୍ୟ ଦେଖି ଲାଭ କରିପାରିବା । ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛି ପରମ ଆତ୍ମସନ୍ତୁଷ୍ଟର ସ୍ତର, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ସକଳ ସନ୍ତୁ ଅବସ୍ଥାନ କରି ରହିଛନ୍ତି । ପରମ ଚିତ୍‌ଘନତା ବା ପରମ ଜଡ଼ତା ସେହି ସ୍ତରରେ ଅପଣାକୁ ଅନନ୍ତ ଆତ୍ମପ୍ରସାରିତ ସତ୍ତାରୂପେ ଅନୁଭବ କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ଆପେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛନ୍ତି, ଶୂନ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଲ ତଥା ଦେଶର ଅଧୀନ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି; ମାତ୍ର ଆପଣା ଚେତନାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରତିରୂପ ଜଗତରେ ସେ ତାଲ ଏବଂ ଦେଶକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି । ସେ ସକଳ ବସ୍ତୁରୁ ସଂଜ୍ଞା ଅଧିକ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆପଣାର ସେହି ଆତ୍ମପ୍ରସାରିତ ସତ୍ତା ଓ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭର ରଖିଛନ୍ତି; ଆପେ ସର୍ଜନା କରୁଥିବା, ଧାରଣ କରି ରଖିଥିବା ଏବଂ ସମ୍ଭୁକ ହେଉଥିବା ଚୌଣସିଟି ଦ୍ୱାରା ସେ କଦାପି ବାଛନ୍ଦୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି । ସେ ସଦାମୁକ୍ତ, ସୀମାଶତ ଏବଂ ସଂଜ୍ଞାନଦମସ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେହି ପୂର୍ବତନ ପ୍ରତିରୂପଟିର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ବହୁତେ ଅନନ୍ତ ଆଭାଶ ଆପଣା ଭିତରେ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଧରି ରଖିପାରି ପରେ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ସାଧକ ଲଭି ଯାହା ପ୍ରଥମେ ଏକ ବସ୍ତୁଚେତ୍ତିନ୍ୟ ଧାରଣା ଦୋଳ ମନେ ହେଉଥାଏ ଓ ତାହାକୁ ସେ ଚୌଣସିପ୍ରକାରେ ଧରିରଖି ନପାରିବା ଭଳି ଲଗିଥାଏ, ତାହାର ଧ୍ୟାନ କରିବାରେ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା ବେଳେ ଏହି ଅଭାଶଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରତିରୂପଟି ସାଧକର ବସ୍ତୁତଃ ଅନେକ ସାହାଯ୍ୟକ ସମ୍ଭାବ୍ୟତା କରିପାରିବ । ଏକ ଭୌତିକ ଉପାଦାନଗତ ଅଭାଶ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସତ୍ତା, ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଚେତନା ଓ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଆନନ୍ଦର ଏକ ପରୋକ୍ଷାସ୍ତ ଅଭାଶର ପ୍ରତିରୂପ ମଧ୍ୟରେ ସାଧକ ତୁଏତ ଏହି ସଂଜ୍ଞାତ ଅନ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆପଣାର ମନ ଦ୍ୱାରା ଦେଖିବାକୁ ଏବଂ ଆପଣାର ମନୋମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାସୀ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ତାହାକୁ ଆପଣା ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅନ୍ତଃସତ୍ତାଟି ସହିତ ଏତାତ୍ମତ କରି ରଖିବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ଯତ୍ନ କରିପାରେ । ଏପରି ଏକ ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ଏଇଣ ଏକ ଅନୁକୂଳ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟକୁ ନେଇଆସିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ସେଠାରେ କ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆବରଣଟି ବନ୍ଦୀଶୁଣ୍ଡ ହୋଇଗଲେ ଅଥବା ଅପସରି ଗଲେ ଅଭିମାନସ ଦୃଷ୍ଟିସମର୍ଥତା ଆସି ମନର ଭୂମିଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାବେ ପ୍ଲାବିତ କରି ଦେଇପାରେ ଏବଂ ଆମର ଯାବତୀୟ ଦେଖିବା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବୃମୂଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟ ଆନୟନ କରିପାରେ । ଏବଂ ଆମର ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଦେଖିବାଟି ଯେତିକ ଯେତିକ ଅଧିକ ଶକ୍ତିମନ୍ତ ଓ ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ହୋଇ ଆମ ଚେତନାର ସମଗ୍ର ଆସ୍ୱତନଟିକୁ ଅଧିକାର କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ, ତାହାର ଭୂମି ଉପରେ ଜମେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାଗତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟ ଆପଣାକୁ ସେତିକ ସେତିକ ଘଟିତ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ତାହାଫଳରେ ଆମେ ଯାହାକୁ ଦେଖିବାରେ ସମର୍ଥ ହେଉ, ଠିକ୍ ତାହାର ରୂପରେ ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉ । ସେତେବେଳେ ଆମ ଆସ୍ତଚେତନାରେ ଆମେ ବଶ୍ୱମସ୍ୱ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ପରମାଣରେ ବଶ୍ୱାପନ୍ତ ହେବାକୁ ଲଗୁ, ଅନନ୍ତ ହୋଇଯାଉ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଯେଉଁ ଅନନ୍ତଭାବରେ ପରିଣତ ହୋଇଥାଉ, ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହ କେବଳ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଉପକରଣ ହୋଇ ରହନ୍ତି; ସେତେବେଳେ ଅସ୍ତିତ୍ୱ କହିଲେ ଆମେ ଆଦୌ ଆଉ କୌଣସି ପାର୍ଥିବ ଜଗତମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁ ନାହିଁ, ଆମେ କେବଳ ଏହି ଚିଦ୍‌ଗତଭାର ଅନନ୍ତତାକୁହିଁ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ଆସ୍ତଚେତନ ସମ୍ପତ୍ତର କେବଳ ତାହାର ଆପଣା ପ୍ରତିରୂପଗୁଡ଼ିକର କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବଶ୍ୱାସ୍ମକ ସୌପମ୍ୟମାନ ବିଚରଣ କରିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି ।

ମାନ ଯେଉଁସବୁ ରୂପାସ୍ୱନ ଏବଂ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ନେଇ ସୌପମ୍ୟଟି ଗଠିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ବୋଲି ଜାଣିବା ? ସେସବୁ କ'ଣ ଆମ ଲଗି କେବଳ ପ୍ରତିରୂପମାନ ହୋଇ ରହିବେ, କୌଣସିପ୍ରକାର ପ୍ରେରକ ସତ୍ତ୍ୟ ନଥିବା କେବଳ ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ନାମରୂପ ହୋଇ ରହିବେ, ବଡ଼ ଦୈନ୍ୟଗ୍ରସ୍ତ ଓ ମୂଲ୍ୟହୀନ କେତୋଟି ବସ୍ତୁ ହୋଇ ରହିବେ ଏବଂ ଆମ ମନର ଆଖି ପାଇଁ ଏକଦା ଯେତେ ଆଡ଼ମ୍ବରମସ୍ୱ, ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ଓ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଦେଖାଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୂଲ୍ୟହୀନ ବୋଲି ଜାଣି କ'ଣ କେବଳ ବର୍ଜନହିଁ କରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ? ପରମ ଆସ୍ତସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଅନନ୍ତତାମାନ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବହିଷ୍କୃତ କରି ରଖି ସଂକାନ୍ତର୍ଗତକାସ୍ତା ତାହାର ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଅଷ୍ଟାବ ପ୍ରଗାଢ଼ ଭାବରେ ନିମଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଦୃଶ୍ୟତ ତାହାହିଁ ପ୍ରଥମ ସ୍ୱାଭାବିକ ପରିଣାମଟିରୂପେ ପରିଦୃଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଲଗିବ, ମାନ ତଥାପି ତାହା ଆଦୌ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ତ୍ୟ ନୁହେଁ । କାରଣ ଏସବୁ ବସ୍ତୁ କଦାପି ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ନୁହନ୍ତି, ଏକ ବଶ୍ୱାସ୍ମକ ପରମ ମନର କଳ୍ପିତ କେବଳ ଅବାସ୍ତବ ନାମ ଓ ରୂପ ନୁହନ୍ତି; ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଛି, ଆପଣାର ସତ୍ତ୍ୟରୂପରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ପରମ ଆସ୍ତସତ୍ତାର ଆସ୍ତଚେତନ ସମ୍ପତ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଆସ୍ତସତ୍ତା ଆମ ଭିତରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପର୍ଦ୍ଦା ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ବର୍ଣ୍ଣରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଗଠନକୁ ଜଟିଳିତ କରୁଛୁ, ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଦୃଷ୍ଟି ଏହିପରି ସମୁଦାୟ ରୂପକୁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା ପର ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବାର ସ୍ଥିତିଟିରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ସେହିପରି ଆନନ୍ଦମୟ ହୋଇ ରହିଛୁ । ସେପରି ଦେଖିବା ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଛୁ ଏବଂ ସ୍ପର୍ଶେନ୍ଦ୍ରିୟ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ସମୁଦାୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ କରି ରଖିଛୁ ଏବଂ ଆପେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବାରେ ଲିପ୍ତ ଅଛୁ । ଦୌଣସି ଦୌଣିକ ଅର୍ଥରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ଚିତ୍ତତ ଅର୍ଥରେ ସେ ତାହାକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଛୁ ଓ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତର୍ବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ୱରରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛୁ । ଆମକୁ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାର ସେହି ଅନ୍ତରଧ୍ୟାନର ସ୍ଥିତିଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ; ଆମକୁ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ସ୍ୱତେଜନାରେ ସ୍ୱୟଂ ତାହାର ରୂପରେଖି ପରିଣତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମର ବୁଦ୍ଧି ତଥା ମନୋଗତ ସକଳ ସଂସ୍କାରର ଘାତପ୍ରତିଘାତ ବୃଥା ପ୍ରତିବେଧକୁ ଏଡ଼ାଦେଇ ଆମକୁ ପରମ ଚୈତନ୍ୟସତ୍ତ୍ୱା ଏହାରି ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ବାସ କରି ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଇ ସେଗୁଡ଼ିକର ଗଭୀର ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ଏବଂ ତେତନାମୟ ଚିତ୍ତତତା ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ତାକୁ ତେତନ ଆମର ବୁଦ୍ଧି ଦେଇ ନୁହେଁ, ଏପରି ଏକ ଆତ୍ମ-ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାକି ଆପଣାର ଚିତ୍ତତର ଅସ୍ତିତନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ମନୋଗତ ତେତନାର ସକଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କର ।

ସେଇ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଟି ସହିତ ଆମେ ଏତଦୂର ହୋଇ ରହିବୁ, ତାହା ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସୀମାତତ୍ତ୍ୱର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଆମର ଆତ୍ମତେତନା ମଧ୍ୟରେ ତାହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଅନୁଭେଦରେ ସେହି ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ଏତଦୂର ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମକୁ ତାକୁ ତେତନ ସହଜାତକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବା ଓ ସହଜ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବା ଏକ ଭଙ୍ଗୀରୂପେ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତାହିଁ, ମାତ୍ର ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ଭାବରେ ସଂରୂପ ହୋଇ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବା ଏକ ଭଙ୍ଗୀରୂପେ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ତେତନ ଅନ୍ତରଧ୍ୟସ୍ଥିତ ଏକ ଚିନ୍ମୟତାରୂପେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ନାମ ତଥା ରୂପରୂପେ, ଚତୁଷ୍ଟୟ ରୂପେ ଓ ଚତୁଷ୍ଟୟର ଅନ୍ତର୍ୟାମୀ ପ୍ରଭୁରୂପେ ତଥା ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହରୂପେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେତନ ଏହି ଚତୁର୍ବିଧ ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ପ୍ରତୀତାବସ୍ଥିନ ଏବଂ ପ୍ରତୀତାହାରର ସେହି ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟଟିରେ ସେଇ ସତ୍ତ୍ୱାର ଅସୀମ ସ୍ୱତ୍ୱ ଲାଭକରି, ବହିର୍ଜାତ ପରମସତ୍ତାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱାର୍ଦ୍ଧ ସ୍ଥିତ ଓ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱାର୍ଦ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନର୍ବାର ସମ୍ପୃକ୍ତରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କର ରଖିପାରିବା । ସେଇ ବ୍ୟକ୍ତି-ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରକୁ ଆମେ ଆପଣାର ଅସଲ ସତ୍ୟଟିଠାରୁ ଭିନ୍ନ ମନେକଲ ତାହାଠାରୁ ଦୂରକୁ ଅପସର ଯାଇଥିଲୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱର ଏକ ସମୁଚ୍ଚରୂପେ ପୁଣି ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା, ମାତ୍ର ତାହାକୁ ଆଉ କେବଳ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିସୀମିତ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବାର ଦଶାରେ ପଡ଼ି ରହିବା ନାହିଁ । ଏଥର ଆମେ ମନକୁ ଏକ ଅତିଅଳ୍ପକ୍ଷଣ ବେଗମତ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଅବରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମନୋଗତତା ବୋଲି ଆଦୌ ଗ୍ରହଣ କରିବା ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତାହାକୁ ବିଶ୍ୱମନର ଏକ ବୃହତ୍ତ୍ ଗତିଶ୍ପନ୍ଦନରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା; ପ୍ରାଣକୁ କେବଳ ପ୍ରାଣଗତତା, ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ଏବଂ ବାସନାର ଏକ ଅହଂଜର୍ଜରିତ ନିସ୍ପାପ୍ତକତାରୂପେ ଗ୍ରହଣ ନକରି ବିଶ୍ୱପ୍ରାଣର ଏକ ବିମୁକ୍ତ ଗତିଶ୍ପନ୍ଦନ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା; ଶରୀର ବା ଭୌତିକ ସତ୍ତ୍ୱକୁ ଏହି ଭୌତିକ ଆତ୍ମତନରେ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାର ଏକ ବହିଃଶାଳା ବୋଲି ଗ୍ରହଣ ନକରି ଏକ ଗୌଣ ସାଧନ ଏବଂ ପରତ୍ୟାଗ କରି ହେଇଥିବା ଏକ ପରଚ୍ଛଦରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା; ଶରୀରକୁ ଆମେ ବିଶ୍ୱଜଡ଼ର ଏକ ଗତିଶ୍ପନ୍ଦନରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା, ବିଶ୍ୱଶରୀରସ୍ଥ ଗୋଟିଏ କୋଷରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା । ଭୂତଜଗତର ସମସ୍ତ ଚେତନାଟିକୁ ଆମେ ଆମ ଶରୀରଚେତନା ସହିତ ଏକରୂପ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବା, ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱସ୍ଥ ବିଶ୍ୱଜୀବନର ସକଳ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତାକୁ ଆମ ନିଜର ଶକ୍ତିସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ଅନୁଭବ କରିବା; ବିଶ୍ୱଟି ବିଶ୍ୱଗତ ଆବେଗ ତଥା ଆଲୋଡ଼ନର ସକଳ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱାତ୍ମକତାକୁ ଆମେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଆନନ୍ଦ ସହିତ ସମଚ୍ଛନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମ ନିଜର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱାତ୍ମକଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା; ବିଶ୍ୱମନର ଯାବତୀୟ ନିସ୍ପା ଆମର ମନୋଭୂମି ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ପରି ଏବଂ ଆମର ଜୀବନାଗତ ଯାବତୀୟ ନିସ୍ପା ସେଇଟି ମଧ୍ୟକୁ ସେହି ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ସାଗରଟି ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହେଇଥିବା ତରଙ୍ଗଟିଏ ପରି ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଯାଉଥିବା ପରି ଅନୁଭବ କରିବା । ଏକ ଅତିମାନସ ସତ୍ୟର ଆଲୋକ ଏବଂ ଏକ ଚିନ୍ମୟ ପରମ ଆନନ୍ଦର ସ୍ପନ୍ଦନ ମଧ୍ୟରେ ସକଳ ମନ, ସକଳ ପ୍ରାଣ ତଥା ସକଳ ଶରୀରକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ଧରିଥିବା ଏହି ଏକତ୍ୱଟିହିଁ ଆମ ନିମନ୍ତେ ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱଚେତନାର ଭୂମି ଉପରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ଅନ୍ତର୍ଜଗତ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତାରୂପେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିବ ।

ମାତ୍ର ସତ୍ତ୍ୱ ଓ ସମୂଚ ଉଭସ୍ଥ ଭୂମି ଉପରେ ଆମକୁ ଏହିସବୁର ଅଧିକାରଲାଭ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ଆମର ଲବ୍ଧ ଜ୍ଞାନଟି ମଧ୍ୟ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ, ସମଗ୍ର ହେବ । କେବଳ ଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଅଥବା ଆତ୍ମଗତତାର ଉପଲବ୍ଧି ସେହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହା କଦାପି ଅଟକ ରହିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଆପଣାର ଯେଉଁପରି ଅଭିଜ୍ଞତା ଉପରେ ପରମ ଚିତ୍ତଗତତା ଆପଣାର ଏହି ବିଶ୍ୱରୂପୀ ଅଭିଜ୍ଞତାଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଛୁ, ବଳଶିତ କରିଛୁ ଏବଂ ଯାହାର ମଧ୍ୟରେ ତାହା ଆପଣାକୁ ନିକ୍ଷେପ କରି ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଜ୍ଞାନ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରହିବ । ତୁମ୍ଭର ସେହି ପ୍ରତ୍ୟାଗ୍ରତଜାତ ଜ୍ଞାନର ଭୂମି ଉପରେ ଅସ୍ତିଜ୍ଞାନ ତଥା ବିଜ୍ଞାନ ପରସ୍ପର ପ୍ରତିଭ କେବଳ ଅଭିନ୍ନହିଁ ହୋଇ ରହିବେ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକାଦଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଆତ୍ମାର ନାନା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି

ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗରେ ଆମେ ଯେଉଁ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି କରୁ, ସିଏ କେବଳ ଆମର ପଛରେ ରହି ଆମ ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱସୃଷ୍ଟିର ସ୍ଥିତି ଓ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବା ଏକ ସତ୍ତ୍ୟ ନୁହନ୍ତି; ତାଙ୍କୁ ଆମେ ସେହି ବିଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ତଥା ବିଶ୍ୱମୟ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା, ଯିଏକି ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ଯାବତୀୟ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଯାବତୀୟ ଭବ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି, ତାଙ୍କର ଯାବତୀୟ ମୌଳିକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରାତିସ୍ୱିକ ଜଗତର ଭବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ରହିଥିବା ତାହାର ଯାବତୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି । ସେହି ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜାଣିଲେ ସବୁକିଛିର ଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ଲାଭ କରିଯାଏ ବୋଲି ଉପନିଷଦ୍‌ରେ ଯାହା କୁହାଯାଇଛି, ସେଥିରୁ ଏହି ଅର୍ଥଟିହିଁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି । [ଯସ୍ମିନ୍ ବିଜ୍ଞାତେ ସର୍ବମ୍ ଇଦଂ ବିଜ୍ଞାତମ୍ : ଶାଣ୍ଡିଲ୍ୟ ଉପନିଷଦ୍] ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବିଶୁଦ୍ଧ ଭବ୍ୟସ୍ଥିରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ଉପନିଷଦ୍‌ର କହିବା ଅନୁସାରେ, ତା'ପରେ ତାଙ୍କର ମନୋପାଦାନଗତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥିବା ଆତ୍ମାଙ୍କି ଲଗି ଜମେ ପରିଷ୍କାର ହୋଇ ଆସିବ । ଦୁଏଚ ଏତଥା ସତ୍ତ ଯେ ଆମେ ଦୁଏଚ ଉପଲବ୍ଧି ପୂର୍ବରୁ ଭବ୍ୟବିଜ୍ଞାନଗତ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ପରମସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ବିଶ୍ୱଜଗତର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପଟିକ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଦେଖିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିପାରୁ ଏବଂ ଏପରିକ ଆମର ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ବୁଝିବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରିପାରୁ; ମାତ୍ର ଭବ୍ୟବିଜ୍ଞାନର ବାଟ ଦେଇ ଏହିସବୁ ବୁଝିବାକୁ କଦାପି ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନଲାଭ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପୁନଶ୍ଚ, ଆମର ଜ୍ଞାନ ତଥା ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଦୁଏଚ ସେହି ଉପଲବ୍ଧିଟିକୁ ଲାଭ କରିପାରୁ; ମାତ୍ର ଆତ୍ମାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଭୂତିଟିର ଉପଲବ୍ଧି ବ୍ୟାପ୍ତ ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ପର୍କିତ ସହିତ ଆମ ସମଗ୍ର ସତ୍ତ୍ୱର ଏକଭୂତବଦ୍ଧ ହୋଇପାରିବା ବ୍ୟାପ୍ତ ସେହି ଉପଲବ୍ଧି କେବଳ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଥିବ ।* ଆମେ ସେହି ପରମ ସତ୍ତୋଷ ସତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣିବା ଏବଂ ସେହି ସତ୍ତୋଷ ପରମସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବା, ସେଯେତବେଳେ ଆମେ ପରମସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ବାସ କରିଯାଇବା ଏବଂ ସେହି ପରମ ସ୍ଥିତିରୁହିଁ ଅପଣାର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯାଇବା; କେବଳ ଆମ ଦେହଜାତ ମର୍ମୋପାଦାନର ବୃଦ୍ଧିରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆମ ସତ୍ତ୍ୱାର ଦେହନ ବିଧାନଟିରେ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନବଶ ହୋଇ ହେଉ ଅଥବା ଆଂଶିକ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନୁଭବ ସହିତ ହେଉ, ସକଳ ବସ୍ତୁ ଓ ସକଳ ଜୀବ ଅପଣାର ନିମ୍ନତର ଜୀବନାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ମାଧ୍ୟମରେ ଅନୁବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ପ୍ରସ୍ତାବ କରୁଥିବା ସେହି ବିଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ପରମ ବିଦ୍ୟାଟିକି ସହିତ ଆମେ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇଯାଇବା । ଏହାକୁ ଆମେ ଯଥାକ୍ରମେ ଯୋଗର ବିଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗର କଳା ବୋଲିହିଁ କହିବା । ସେହି ସତ୍ତୋଷ ପରମ ସତ୍ୟଟିକୁ ଜାଣି ତାହାର ସହିତ ସ୍ୱୌପମ୍ୟଦତ୍ତ ହୋଇ ରହିବା,—ଏହାହିଁ ହେଉଛୁ ଆମ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱର ପ୍ରକୃତ ସତ୍ତୋଷ; ଏବଂ ଆମର ଯାବତୀୟ ପରିଚସ୍ୟ, ଅନୁଭବ ତଥା କର୍ମରେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରତାଶ କରିବା ହେଉଛୁ ଯଥାର୍ଥ ଜୀବନ ବହିବାର ପ୍ରକୃତ ସତ୍ତୋଷ ।

ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ଏକ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱ ହୋଇଥିବାରୁ ସତ୍ତୋଷ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣିବା ଓ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ପ୍ରତାଶ କରିଯାଇବା ତାହା ପଛରେ ଅଦୌ ସହଜ ନୁହେଁ; କାରଣ ସେହି ସତ୍ତୋଷ ସତ୍ୟଟିକୁ ଏବଂ ତେଣୁ ଅତିବ୍ରର ଉଚ୍ଚତମ ଅନୁବର୍ତ୍ତୀଭୂତଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ତଳଲ ସେହି ଅଜ୍ଞମାନସ ସ୍ତରର ତୋଳ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ଆମର ବୁଦ୍ଧି ଓ ମନକୁ ଏବଂ ବଣ୍ଡଜଗତ ବସସ୍ତରେ ଆମର ମନୋଗତ ଅନୁଭବକୁ ଯାହା ଅତିବ୍ରର ଦୂରନ୍ତି ବସସ୍ତତ ସେତୁ ତୋଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତେଣୁ ସେହି ବିରୋଧ ଓ ବସସ୍ତତତା ମଧ୍ୟରେ ତଦାତି ତୌଣସି ମିଳନ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ତୋଲି ମନେ ହୋଇଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକ ତାହାର ଏତକୁ ଉପରେହିଁ ସଂତା ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହିଥାନ୍ତି । ମନ ଓ ବୁଦ୍ଧି ଲଗି ଯାହା ବିରୋଧୀ ଓ ବସସ୍ତତ ତୋଧ ହୁଏ, ଅତମାନସ ଅନୁଭବ ତାହାକୁ ସେହି ତୋଟିଏ ପରମସତ୍ତୀର ଅନୁପୂରକ ଦୂରନ୍ତି ବସ୍ତବରୂପେହିଁ ଦେଖିଥାଏ । ପରମ ଅସ୍ତିସତ୍ତ୍ୱକୁ ଏତାଧାରରେ ଏତ ତଥା ଅନେତ ତୋଳ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତାରେହିଁ ଆମେ ଏତଥାଟିକୁ ପୂଂରୁ ଦେଖିସାଇଛୁ । କାରଣ ଆମକୁ ପ୍ରତ୍ୟେତ ବସ୍ତୁ ତଥା ପ୍ରତ୍ୟେତ ସତ୍ତ୍ୱକୁ ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱରୂପେହିଁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ତୋଇଥାଏ, ସକଳ ସତ୍ୟତ୍ତର ଏତକୁକୁ ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହୁଏ; ସମସ୍ତିଟିର ଏତତା ତଥା

---

* ଗୀତାରେ ସାଂଖ୍ୟ ଏବଂ ଯୋଗ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ପାର୍ଥତ୍ୟକୁ ବର୍ଣ୍ଣାଯାଇଛି । ଏତ ସମସ୍ତ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନର ଏବି ଉଦସ୍ୱିତର ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ରହିଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମର୍ମୋପାଦାନଗତ ଅଦ୍ୱୟତା ଜ୍ଞାନସ୍ୱ ଭୂମିରେହିଁ ସେହିପରି ଜ୍ଞାନଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଦୋଇଥାଏ । ଏବଂ ଏହିସବୁ ଯେଉଁ ଏକତ୍ୱ ତଥା ଅନେକତ୍ୱକୁ ଆମେ ସଂଜ୍ଞ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଦୁଇ ବପଞ୍ଚତ ମେରୁରୂପେ ଏବଂ ତଥାପି ପରସ୍ପରର ସହାବସ୍ଥିତ ଦୁଇ ମେରୁରୂପେ ଦେଖିଥାଉ, ତାହାର ଅନ୍ତତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣରୂପେହିଁ ଆମକୁ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର ଜ୍ଞାନଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ, ଜ୍ଞାନସ୍ଥିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତଟିରେ, ଦେଶସ୍ଥ ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସ୍ଥିତ, ବହିଃଭୂମିସ୍ଥ ନିସ୍ପା ତଥା ସଂଘଟନର ଏକ ଜାଲ୍ ରଚନା କରି ରଖିଥିବା ଓ ତାହାର ମାଧ୍ୟମରେ ଆମକୁ ବ୍ୟକ୍ତର ଏକ ପରିଚୟ ଦେଇ ଯାଇଥିବା ନାନା ପରିବେଶର ପ୍ରକୃତ ପୂଂପରିଚାର ଭୂମିରେ ବ୍ୟକ୍ତସତ୍ତ୍ୱା ଆପଣାକୁ ଯେଉଁ ମନୋଗତ ଏବଂ ଦୈହିକ ରୂପରେ ପ୍ରକାଶିତ କରି ଦେଇଥାଏ, ତାହାର ବହିର୍ଗତ ଯାବତୀୟ ସୀମାବଦ୍ଧତା ସତ୍ତ୍ୱେ ଆମେ ତଥାପି ବ୍ୟକ୍ତସତ୍ତ୍ୱାକୁ କେବଳ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ଓ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ବୋଲିହିଁ କହିବା । ତେଣୁ ଷ୍ଟ୍ରୁ ଅଥବା ବୃହତ୍ତ୍ୱ ସକଳ ସମୂହକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଠିକ୍ ସେହିପରି କେବଳ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା, ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଯାବତୀୟ ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଦେଇଥିବା କେବଳ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତ ବା ସମୂହ ଆପଣାକୁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜ୍ଞାନରେ କେବଳ ଯେଉଁପରି ପ୍ରତୀତ ହେଇଥାଏ କିଂବା ତାହାରୁ ଆମକୁ ଯେଉଳି ପ୍ରତୀତ ହେଇଥାଏ, ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଲି ସେତିକମାତ୍ର ବୋଲି ଜାଣିଲେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ପରିଚୟ କଦାପି ପାଇପାରିବା ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ବୋଲି ଜାଣିବା, ଆପଣା ଉପାଦାନଗତ ବନ୍ଧନ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟିକ ପରିବେଶମାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ଲଗିଥିବା ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ ଜଳର ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ବୋଲି ଜାଣିବା, ସେତିକବେଳେ ଯାଇ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଜାଣିପାରିବା । ସକଳ ଭେଦ ଓ ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ସେହି ପରମ ଏକତତ୍ତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ ସମଞ୍ଜସ କରି ରଖି ପାରୁଥିବା ଏହି ଜ୍ଞାନଟି ଭିତରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିଚରଣ କରିପାରିବା ଭଳି ଆମ ମନୋଗତଭାର ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକ ଅନୁରୂପ ଭାବରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ନଦେଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ପରମସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନଧାରଣ କରି ରହିବୁ ବୋଲି ଆଦୌ କୁହାଯିବ ନାହିଁ; କାରଣ ସେତେବେଳ ଯାଏ ଆମେ ସେହି ଯଥାର୍ଥ ପରମ ଏକତ୍ୱଟିରେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ ଧାରଣ କରିବାକୁ ଆଦୌ ସମର୍ଥ ହୋଇ ନଥିବା । ଯେଉଁ ବୋଧରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ସମଗ୍ରର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶ ପରି ଦେଖାଯାଏ, ଗୋଟିଏ ସମୁଦ୍ରର ନାନା ତରଙ୍ଗ ପରି ଦେଖାଯାଏ, ଆମେ ସେହିଟିକୁ କଦାପି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି ଏକତ୍ୱର ଏକ ବୋଧ ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଯାହା ମଧ୍ୟରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଜଣା ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ପରମପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନରେ ଦେବଳ ସେହି ପରମ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁସେହି ପରମତୃପ୍ତ ହେବାକୁ ଲାଗେ, ଏକ ଅତୀତ ଏତାତ୍ମଜ୍ଞାନ ଭୂମିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତାଃ ଆମର ପରମ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପେହିଁ ପରତୃପ୍ତ ହୁଏ, ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ଆମର ବୋଧଗତ ଯଥାର୍ଥ ଏକତ୍ୱସିଦ୍ଧି ବୋଲି କହିପାରିବା ।

ଏବଂ ତଥାପି, ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ମାୟା ଅତ୍ୟନ୍ତ ନତିଳ ହୋଇଥିବାରୁ, ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଈଶ୍ୱର ଜଗତ୍‌କୁ ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କର ଈଶ୍ୱର ଅଂଶରୂପେ ଦେଖିବା, ଗୋଟିଏ ସମୁଦ୍ରର ଅନେକ ତରଙ୍ଗରୂପେ ଦେଖିବା ଏବଂ ଏସବୁର ଗୋଟାଏ ଅର୍ଥରେ ଈଶ୍ୱର ଈଶ୍ୱର ଜଗତ୍‌ରୂପେ ଦେଖିବାଟା ମଧ୍ୟ ସେହି ସମସ୍ତ ପରମସତ୍ତା ଏବଂ ସେହି ସମଗ୍ର ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନର ଏକ ଆବଶ୍ୟକ ଅଂଶରୂପେ ପରତୃପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ତାଉଣ, ସେହି ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମସତ୍ତା ସବୃଷ୍ଟି ଭିତରେ ସଦା ଅଛନ୍ତି ଓ ଏକ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏଠାରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଛୁ ଯେ ଅନନ୍ତଃ ଜ୍ଞାନାତ୍ମଜଗତର ପ୍ରକାଶଟିକୁ ଜନ୍ମିବ କରିବା ଲଗି ତାହା ଆପଣାକୁ ଅନେକ ଭିତରେ ଆତ୍ମାର ନାନା ରୂପାସ୍ୱନରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେବାରେ ଲଗିଛି ଯାହାକି ତେତେତେତେ ଜଗତ ଓ ତେତେତେତେ ଯୁଗପ୍ରବାହର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ଜନ୍ମସିଦ୍ଧ କରିଦେଇଛୁ । ଆତ୍ମାର ଏହି ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁହିଁ ଆମେ ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ବା ବ୍ୟକ୍ତି ବୋଲି କହିବା ଯାହାକି ଆମେ ଉପରଠାରୁସତ୍ତା ସ୍ୱରେ ଆମର ବୀଜତ୍ୱ ବୋଲି କହିଥିବା ବସ୍ତୁଟିର ଯାବତ୍ସତ୍ତ୍ୱ ଓ ସତତ ଉଚ୍ଚାରଣ ପଛରେ ସଦା ଦଣ୍ଡାସ୍ୱମାନ ହୋଇ ରହିଛୁ । ତାହାକୁ ଆମେ ଚୈତସି ସୀମାତତ ଅହଂ ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ, ସ୍ୱଂ ଅନ୍ତସ୍ଥଜନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବସ୍ତୁ ବୋଲି କହିବା । ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରେ କହିଲେ ସ୍ୱଂ ପରମ ଅନନ୍ତ ସତ୍ତାହିଁ ଏହି ଖେଳରେ ଆପଣା ସତ୍ତାଟିର ଏକ ଭୂମିରେ ଥାଇ ଆପଣାକୁ ଏକ ଅବରତ ଆତ୍ମାନୁଭବରୂପେ ପ୍ରତଫଳିତ କରି ରଖିବାକୁ ସମ୍ମତ ଦେବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ କଣ୍ଠରେ ନାନା ଉଚ୍ଚାରଣକୁ ପ୍ରତଫଳିତ କରି ରଖିବା ଅନେକ ପୂରୁଷଙ୍କର ଯେଉଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ସାଂଖ୍ୟରେ ରହିଛୁ, ତାହା ପଛରେ ଆମେ ଏହି ସତ୍ୟଟିକୁହିଁ କହିତ କହିପାରିବା ଜାଣିବା । ବୌଦ୍ଧ ଶୂନ୍ୟବାଦ ଏବଂ ମାୟାବାଦୀ ଅଦ୍ୱୈତର ତତ୍ତ୍ୱତତ ନାନା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ବହୁତ୍ୱରେ ଏକ ପ୍ରତିବାଦରୂପେ ମସ୍ତିଷ୍କୋନ୍ମେଳନ କରିପାରି ବଶିଷ୍ଠାଦ୍ୱୈତର ସେହି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଈଶ୍ୱର ଦର୍ଶନଟିରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ଟିକେ ଈଶ୍ୱରତରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛୁ । ପ୍ରାଚୀନ ଅର୍ଦ୍ଧ-ବୌଦ୍ଧ ଏବଂ ଅର୍ଦ୍ଧ-ସାଂଖ୍ୟ ଯେଉଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ତେତଳ ସେହି ପରମ ନୈଶ୍ଚତ୍ୟଙ୍କ ବୀଜତ ଅହଂ କହୁଥିଲେ ଦେଖି ନପାରି ଏବଂ ପୃଥିବୀ କହିଲେ ପଞ୍ଚଭୂତ ତଥା ଅତେତନ ଶକ୍ତିର ତମୋଟି ବସ୍ତୁତର ତେତଳ ଏକ ସମ୍ମିଶ୍ରଣ ବୀଜତ ଅହଂ ଅନୀକରୁ ବୁଝି ନପାରି,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେଇଟିକୁ ସଦ୍ଧ ଆମେ ବହୁତର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ଆଦୌ ଗ୍ରହଣ କରିବା ନାହିଁ । ଉକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ଅନୁସାରେ, ସେହି ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ତାହାର ଚେତନା ଦ୍ୱାରାହିଁ ପଞ୍ଚଭୂତ ତଥା ଅଚେତନ ଶରୀର ଭଳି ବସ୍ତୁର ଅପଣାର ମିଥ୍ୟା ନିସ୍ୱାମ୍ବକତାଟିକୁ ଫୁଟାଇତ କରିଦେଇ ପାରୁଥିଲେ । ଆମକୁ କେବଳ ନିତ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ମନୋପାଦାନ, ପ୍ରାଣୋପାଦାନ ଏବଂ ଦେହୋପାଦାନର ଏକ ସମଷ୍ଟି ବୋଲି କଦାପି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯାହାକ ଜନ୍ମରୁ ଜନ୍ମାନ୍ତର ହୋଇ ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେହର ବାହ୍ୟ ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଲଗିଛି, ଯାହାଫଳରେ କ କେତେବେଳେ ହେଲେ ଏହି ସକଳ ନିତ୍ୟଧାବମାନତା ପଛରେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଅଥବା ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଚେତନ କାରଣ ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ; ଅଥବା ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁ ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଅପେକ୍ଷା ରଖି ନଥିବା କେବଳ ସେହି ପରମ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛିହେଲେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ଆମର ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଦେହଗତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଏହି ସତତ ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳତା ପଛରେ ଆମ ସତ୍ତାର ଏକ ପ୍ରକୃତ ଏବଂ ସ୍ଥାୟୀ ସମର୍ଥତା ସର୍ବଦା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି; ଆମେ ଏଇଟିକୁହିଁ ଭଲ କରି ଜାଣି ରଖିବା ଏବଂ ଆପଣା ଭିତରେ ସଂରକ୍ଷିତ କରି ରଖିବା, ଯେପରିକ ଏହାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଯେକୌଣସି ଭୂମିପରିସ୍ଥରରେ ତଥା ଆପଣାର ଶାଶ୍ୱତ ବିଶ୍ୱଗତ ନିସ୍ୱାମ୍ବକତାର ଯେକୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନ ଲଗି ହେଉ ପଛକେ, ପରମ ଅନନ୍ତ ସତ୍ତା ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବେ ।

ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁର ଉତ୍ସସ୍ୱରୂପ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱୟଙ୍କର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସକଳ ଚରିତ୍ରନ ତଥା ଅନନ୍ତ ସମ୍ଭବର ଦୃଷ୍ଟିଭୂମିରୁ ଯଦି ଆମେ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବସ୍ତୁର କଥା ବସିବା, ଏହିସବୁ ଯେଉଁ ଅନେକର ମନୋପାଦାନ ତଥା ଉତ୍ପତ୍ତିସ୍ଥାନ ରୂପେ ସେହି ପରମ ଏକ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଯେଉଁ ଶକ୍ତି, ସମର୍ଥତା ଅଥବା ପ୍ରକୃତିର ମାଧ୍ୟମରେ ପରମ ଏକ ଏବଂ ପରମ ଅନେକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଛି, ଆମେ ଯଦି ତାହାର ଦୃଷ୍ଟିଭୂମି ଉପରେ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବସ୍ତୁର କଥା କହିବାକୁ ଯିବା, ତେବେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ପ୍ରଦର୍ଶନ ସହିତ ସତ୍ତାସକଳର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଏକତ୍ୱଟିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବା ଏବଂ ପରମ ସ୍ରଷ୍ଟା ଓ ତାଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି ଜୀବମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏକ ଅସମାହିତ ବ୍ୟବଧାନ ଠିଆକର ରଖିଥିବା ଦ୍ୱୈତବାଦୀ ଦର୍ଶନ ତଥା ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ସଦ୍ଧ ତଥାପି ଏକ ଔଚିତ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି ବୋଲି ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା । ଏକଥା ସତ ଯେ ଆପଣାର ସ୍ଥୂଳତର ରୂପାୟନଭୂମିରେ ଏହିସବୁ ଧର୍ମ ନିମ୍ନତର ସ୍ୱର୍ଗଲୋକଗୁଡ଼ିକର ଅଳ୍ପଜ୍ଞାନୀ ନାନା ଆନନ୍ଦୋପଭୋଗକୁହିଁ ଆପଣାର ଧ୍ୟେୟ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ତଥାପି ସେଗୁଡ଼ିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ଓ ଅଧିକ ଗଭୀର ଏପରି ଏକ ବୋଧଭୂମି ରହିଛି, ଯେଉଁଠାରୁ ଅବତୋଳନ କରି ଆମେ ଏକ ନର୍ମଳ ଅଥଚ ଶକ୍ତିମତ୍ତ ଚଲ୍ଲତା ଭେତ ପରମ ସହଜ ଆଲଙ୍ଗନଦଲ ଦୋଇ ରହିବାର ଅଭିଜ୍ଞତାମତ୍ତ ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ପ୍ରତ୍ୟୋଗ କରିବା ଲଗି ଆମ୍ଭାର ଦାବଟିକୁ ଘୋଷଣା କରିଥିବା ସେହି ଉଚ୍ଚତରଙ୍କର ତାରୁଣ୍ୟକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବା । ସିଏ ଲେଖିଥିଲେ, "ମୁଁ ଚଳରେ ପଶ୍ଚାତ ହେବାକୁ ଗ୍ରହେ ନାହିଁ, ମୁଁ ଚଳକୁ ସୃଷ୍ଟିକାକୁହିଁ ଗ୍ରହେ ।" ସବଲ ସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ମର୍ମଗତ ଏକାତ୍ମତାର ବୋଧଟି ଉପରେ ଯେତେ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିପାରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେହି କାରୁଣ୍ୟ ବା ଆକୁଳତାକୁ କେବଳ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରତାରିତ ଆଧାତ୍ମିକ ଇଚ୍ଛାସ୍ୱାସ୍ଥତାର ଆଡାଟ୍ଟା ଦୋଇ ବସ୍ତ୍ରବାର ଅଥବା ଏହି ଖେଳରେ ଏକ ଆସକ୍ତ ଓ ଅଜ୍ଞାନଗ୍ରସ୍ତ ଆତ୍ମା ସେହି ସଦୋଚ ପରମସତ୍ତାର ଶୁଭ ଓ ଉଚ୍ଚ ଚଠୋର ସାଧନାଟିକୁ କେବଳ ବର୍ଜନ କରି ପଳାଇଛୁ ଦୋଇ ରହିବାର ଚୌଣସି ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ରହିବ ନାହିଁ । ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଦେଖିଲେ କରଂ ବୁଝାଯିବ ଯେ ଆପଣାର ସ୍ୱତାସ୍ତ୍ୱତ ବୃତ୍ତିଟିରେ ଆତ୍ମା ଏଠାରେ ସବଲ ମାନୁଷୀ ଭାଷାର ପ୍ରତାଖସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଏକ ଚତ୍ତର ଏବଂ ରହସ୍ୟାବୃତ ସତ୍ତାକୁହିଁ ଆପଣାର ଧ୍ୟେୟ କରି ରଖିଛୁ । ସେହି ସତ୍ତାଟି ଚତ୍ତସ୍ତରେ ମଣ୍ଡିତର ବୁଦ୍ଧି ଦେବେଦ୍ଦେଲେ ଚୌଣସି ଯଥେଷ୍ଟ ଚଦରଣ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ, ତେଦଳ ଦୁଦସ୍ତ ଉତରେହିଁ ତାହା ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାର ପ୍ରବାଠି ରହିଛୁ ଏବଂ ଆପଣାର ଶୁଦ୍ଧ ଚଠୋରସାଧନା ଉପରେ ଦମ୍ଭଜର ରହିଥିବା ଜ୍ଞାନଗତ ଆତ୍ମାର ଚୌଣସି ଚଂ ସେହି ସତ୍ତାଟିକୁ କଦାପି ଚନୁପ୍ତ କରିଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ ଚତ୍ତର କରି ଦେଖିଲେ ଉତ୍ତମାର୍ଗତ ଶିଖରଦେଶରେହିଁ ସେହି ସତ୍ତାଟି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ଏବଂ ତାହାର ଅନ୍ୱେଚନା ସମସ୍ତଙ୍କେ ଆମକୁ ପୂର୍ତ୍ତି ଏହି ପ୍ରତ୍ତଙ୍ଗଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଫେରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଏକ ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତ ଯୋଗର ସାଧକ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ଥାରୁଥିବ ଏବଂ ତାହାର ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତ ଉପଲବ୍ଧିର ବାସନା ରହିଥିବ । ଆପଣାର ଶାଶ୍ୱତ ଆତ୍ମ-ଅନୁଚତ୍ତରେ ପରମ ଚଦ୍ୟତାର ମର୍ମତାଃ ଏକାଧିକ ଅନେକ ସ୍ତର ରହିଛୁ, ଆପଣା ସତ୍ତାର ଅନେକ ଭୂମି ଓ ଅନେକ ସ୍ତାନ୍ତ ମଧ୍ୟଦେଇ ସେ ଆପଣାକୁ ଅଧିକାର କରି ରହିଛୁ ଓ ଆପଣାର ଆବଷ୍ଟାର କରୁଛୁ; ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସ୍ତରରେ ଆପଣାର ସ୍ୱଜସ୍ ଅନୁସ୍ତାସ୍ ରହିଛୁ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭୂମି ବା ସ୍ତାନ୍ତରେ ସେହି ପରମ ଏକତ୍ୱର ଶୀର୍ଷ ଚଥା ସଂକୁଚିତ ବସ୍ତୁର ଏହି ଉଚ୍ଚସ୍ ଭୂମିରେ ସ୍ୱଜସ୍ ପରିପୂର୍ତ୍ତତା ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ । ଏଥିରେ ଚୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଦୀର୍ଘର ଆତ୍ମପରିଷ୍ଟିର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟଦେଇଁ ଆମକୁ ପରମ ଅଦ୍ୱୟତାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ିବ, କାରଣ ତାହାଁ ଆମ ଯାବତୀୟ ଅନୁଭୁତର ଭୂମିସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସେହି ପରମ ଏକ ସହିତ ଏକାତ୍ମତାର ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାଇ, କାରଣ ପରମ ଦ୍ୱୈତରୂପ ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଥାପି ଏକ ମର୍ମଗତ ଏକତ୍ୱ ରହିଛୁ ଯାହାର ସାହାଯ୍ୟରେ କି ଆମେ ଆମର ପରମ ଚୂଡ଼ାନ୍ତିସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ରହିଥିବା ଆମର ସକଳ ବନ୍ଧନରୁ ଓ ଏପରିକି ବଶୁତ୍ୱ ସହିତ ରହିଥିବା ସକଳ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବା । ସେହି ଏକାତ୍ମତାର ଅନୁଭୂତିକୁ ଆମେ କେବଳ ଜ୍ଞାନ ଜରିଆରେ ଏକ ଲାଭ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ କିମ୍ବା ବସ୍ତୁଚ୍ଛିନ୍ନ ସତ୍ତାର କେବଳ ସେହି ବଶୁଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାଟି ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଏକ ଲାଭ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ଦେଖିସାରିଛୁ, କର୍ମର ମାର୍ଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଅଥବା ହିଁ ଚେତନାଶକ୍ତି ସହିତ ଏକାତ୍ମକ ହେବାର ମାଧ୍ୟମରେ ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ବିସର୍ଜନ ଦେଇପାରିବାକୁହିଁ ଆମ ଯାବତୀୟ କର୍ମର ଯଥାର୍ଥ ପର୍ଯ୍ୟବସାନ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଆମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦଟି ସହିତ ଅନୁଭୂତିମୟ ଆନନ୍ଦର ସେହି ଏକାତ୍ମକତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ଆନନ୍ଦମୟ ବିସର୍ଜନକୁହିଁ ସେହିପରି ଆମେ ପ୍ରେମର ମଧ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟବସାନ ବୋଲି କହିବା । ମାତ୍ର ତାହା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଏହି ଜଗତରେ ହିଁ ବ୍ୟକର୍ମର ସାଧନ ସକାଶେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱା ଆପଣାକୁ ଏପରି ଏକ ଚେତନା-କେନ୍ଦ୍ରରେ ପରିଣତ କରି ରଖେ, ଯାହା ମଧ୍ୟଦେଇ କି ହିଁ ପରମ ପ୍ରେମ ତଥା ପରମ ଆଲୋକ ସହିତ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଥିବା ହିଁ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଆପଣାକୁ ଏହି ଜଗତର ଅନେକତା ମଧ୍ୟରେ ଆଣି ସମ୍ପୃଷ୍ଟି ଜୀବରେ ଢାଳି ଦେଇ ପାରିବ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ମା ସହିତ ଏକାତ୍ମକତା ଲାଭ କରି ଆମେ ସେହିପରି ଜୀବରେ ଆମର ପରବେଶୀ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇଥାଉ । ଏବଂ ତହିଁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ପ୍ରାକୃତ ନିୟାର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ଆମେ ସେହି ପରମ ଏକର ଆତ୍ମରୂପ ହୋଇ ଏପରି ଏକ ବିଭେଦାବସ୍ଥାକୁ ମଧ୍ୟ ସଂରକ୍ଷିତ କରି ରଖିପାରୁ ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ଆମ ଲାଗି ଅନ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ତଥା ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଅଭେଦ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଭେଦର ନାନା ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ସଂରକ୍ଷିତ କରି ରଖିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । ସମ୍ପୃଷ୍ଟି ଜୀବରେ ଅଜ୍ଞାନମଗ୍ନ ହୋଇ ବାସ କରୁଥିବା ସମସ୍ତରେ ଏବଂ ଏକାତ୍ମକତା କେବଳ ଏକ ନାମ ଅଥବା ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ, ସହି-ଅନୁଭୂତି କିମ୍ବା ବ୍ୟାକୁଳତାର ଏକ ଫଗାମରତ ଆକାଙ୍କ୍ଷାମାତ୍ର ହୋଇ ରହିଥିବା ସମସ୍ତରେ ଆମର ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ, ବର୍ତ୍ତମାନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧସବୁ ମର୍ମତଃ ଓ ଜୀବତଃ ତା'ଠାରୁ ଯେ ଏକାବେଳକେ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ହେବ, ସେଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଏକତ୍ୱହିଁ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ବିଧାନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ରହିଥିବ, ଏବଂ ସେହି ଏକତ୍ୱର ବନ୍ଧନ ଛପଯୋଗ ଓ ଅନୁଭୂତି ଲଭିବାକୁ ଭେଦ ବିଦ୍ୟମାନ ଥିବ । ଅହଂବୋଧର ଭେଦଧର୍ମକୁ ନାମୁଡ଼ ଧରିଥିବା ସେହି ବହୁଜନ-ଭୂମିଷ୍ଠିକୁ ପୂନଶ୍ଚ ସ୍ଥଳଭ ହୋଇ ନଆସି ଏବଂ ପାର୍ଥକ୍ୟର ଦୌଡ଼ରି ଯୁଲା ସହିତ ଆଦୌ ଦୌଡ଼ରି ସମ୍ପର୍କ ରଖିପାରୁ ନଥିବା ଏକ ବଣ୍ଡୁଭ ଏତାତ୍ମତାରୁ ଦୀତାନ୍ତର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ଲୁପ୍ତ ହୋଇ ନରହି ଆମେ ସହିତ ସେହି ଭଇସ୍ ପ୍ରାକ୍ତର ଅଧିତାତ୍ମ ହୋଇପାରିବା ଏବଂ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମ୍ପତ୍ତିପ୍ରତାର ବିଧାନ କରିପାରିବା, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ଜ ଦୁହେଁଯାକ ସେହି ପରମ ସଙ୍ଗୋଚତାର ଅନନ୍ତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ଯାଇଥିବେ ।

ଆତ୍ମସତ୍ତାକୁ, ଏପରିକ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିର ଆତ୍ମସତ୍ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଠାରୁ ପୃଥକ୍ ହୋଇ ରହିବା; ତାହାକୁ ଆମର ମନୋଗତ ଅହଂବୋଧଟିଠାରୁ ଯେପରି ପୃଥକ୍ ହୋଇ ରହିବା, ଠିକ୍ ସେପରି । ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ କେବେହେଲେ ଗୋଟାଏ ଅବସ୍ଥାରେ ନଥାଏ; ତାହା ସବୁବେଳେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଉଥାରେ ଲଭିଥାଏ ଏବଂ କେତେମନ୍ତେ ଯୋଡ଼ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ । ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆମେ ମୂଳରୁ ଦୌଡ଼ି ତେତନା ହୋଇ ରହିବା ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତେତନାଗତ ନାନା ରୂପର ଏକ ବିକାଶ ହୋଇ ରହିବା; ସତ୍ତାର ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସତ୍ତାଗତ ଅଂଶିତ ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ନାନାବିଧ ଜାଁଡ଼ା ହୋଇଛି ରହିବା; ତାହାକୁ ଆମ ଅନ୍ତିତ୍ୱଗତ ଅସ୍ପାନନ୍ଦର ସେବ୍ତା ହୋଇ ରହିଥିବା ନାହିଁ, ନାନା ସମ୍ଭୋଗର ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନମସ୍ୱ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ଆମକୁ ଅଲ୍ପବସ୍ତୁତ ପରମାଣରେ ସେହି ଅନନ୍ତଙ୍କି ଆଣିଦେବା ଲଗି ଚେଷ୍ଟା ରରୁଥିବା ନାନାବିଧ ସ୍ପର୍ଶ ଏବ ସ୍ୱରର ଏକ ଅନୁଭାନ ହୋଇଛି ରହିଯାଇଥିବା । ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷ ଓ ତ୍ରିତ୍ୱ ହୋଇ କୁହାଯିବ; ମାତ୍ର ଇଙ୍ଗୁରଭାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ପୁରୁଷ ହୋଇ କୁହାଯିବ, ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଏକ ପ୍ରତିଚ୍ଛବି ହୋଇ କୁହାଯିବ, ଏହାର ଦୃଢ଼ ସତ୍ତା ହୋଇ ରହିଥିବା କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ରହିଁ ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କର ସମସ୍ତ ସ୍ଥିତି ଓ ଜିତ୍ୱାରେ ଗୀତା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉନୋଟି ପୁରୁଷର ନରୂପଣ କରିଦେଇଛି; ସୋଟିଏ ସେହିସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ପୁରୁଷ, ଦ୍ୱିତୀୟଟି ପରିବର୍ତ୍ତନର ବହିର୍ଭୂତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପୁରୁଷ ଏବଂ ତୃତୀୟଟି ସେହିସବୁ ସଙ୍ଗୋଚ ସଙ୍ଗୋଚମ ପୁରୁଷ ଗିଳିକ ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟିର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛି ଅଥଚ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବେଷ୍ଟନ କରି ରହିଛି । ସେହି ସଙ୍ଗୋଚ ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମକୁ ବାସ କରିବାକୁ ହେବ, ତାହାହିଁ ଆମ ଉପରେ ଓ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଅଧିସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ । ପରିବର୍ତ୍ତନର ବହିର୍ଭୂତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପୁରୁଷ ହେଉଛନ୍ତି ଆନନ୍ଦ ପୁରୁଷ, ସେ ଦୌଡ଼ରି ଜମ୍ମ ଜରୁ ନାହାନ୍ତି, ଉତ୍ପାଦସ୍ଥିତ ଓ ପରିବର୍ତ୍ତନରହିତ ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି; ଏବଂ ନିସ୍ପାଣୀଳ ଅବସ୍ଥାରୁ ନିର୍ଦ୍ଦିସ୍ପତା ମଧ୍ୟକୁ ଅପସରଣ ଆସିଲେ, ଚେତନା, ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଓ ଆନନ୍ଦବାସନାର ସାବଘାସ୍ପ ନୀଡ଼ାରୁ, ସାହାର ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ନେହ ସଦାମୁକ୍ତ, ଦୃଢ଼ପ୍ରତିସ୍ଥ ଏବଂ ପରମନିର୍ଲିପ୍ତ ପରମ ସଦ୍ୟୋଚ ସତ୍ତ୍ୱ ସ୍ନେହ ନୀଡ଼ାଟିକୁ ଅଧିକାର ଓ ଉପଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି, ଚେତନା, ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଭଥା ଆନନ୍ଦର ସ୍ନେହ ଚରନ୍ତନ ଭୂମିଟିକୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ନେଇପାରିଲେହିଁ ଆମେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବା । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ସତତ ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳତା ଓ ସତତ ଧାବମାନତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମର ଏହି ବସ୍ତୁଗତ ଜଗତର ସମସ୍ତଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରୁଛି, ପରିବର୍ତ୍ତନର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ପୁରୁଷ ତାହାର ପ୍ରଦାନ ଏବଂ ତାତ୍କାଳିକ ଅଭିପ୍ରାସ୍ପ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏଇଟି ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ମନୋମସ୍ପ ସତ୍ତ୍ୱ ଏହାର ସତତ ଧାବମାନତା ମଧ୍ୟରେ ଚାପ କରିବାରେ ଲଗିଛି ଏବଂ କୌଣସି ଶାଶ୍ୱତ ଶାନ୍ତି, ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଅଥବା ଆସ୍ପାନନ୍ଦର କଦାପି ଅଧିକାସ୍ପ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ସ୍ୱଳ୍ପ ପରିବର୍ତ୍ତନର ବନ୍ଧିଭୂତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପୁରୁଷ ସନ୍ଧିତ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆସ୍ପା ଏହି ସବୁକିଛିର ଅଧିକାସ୍ପ ହୋଇ ରହିଛି ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଜଗତରେ ତାହା କୌଣସି ନିସ୍ପା କରିପାରୁ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ସଦ୍ୟୋଚ ପୁରୁଷର ଭୂମିରେ ଅଧିସ୍ଥିତ ରହିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଥିବା ଆସ୍ପା ଶାଶ୍ୱତ ଶାନ୍ତି, ଶକ୍ତିମତ୍ତା, ଆନନ୍ଦ ଭଥା ସତ୍ତ୍ୱାଗତ ବ୍ୟାପ୍ତି ସବୁକିଛି ଭୋଗ କରୁଛି, ଆପଣାର ଆସ୍ପଜ୍ଞାନ ଭଥା ଆସ୍ପସାମର୍ଥ୍ୟର ଭୂମିରେ ତାହା ଚରଜ, ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଜଂବା ଏହାର ଶକ୍ତିରୁ ନିସ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା କୌଣସି ରୂପାୟନ ବା ଆପଣା ଚେତନାର କୌଣସି ସଂସ୍କାରରେ କଦାପି ଆବଦ୍ଧ ହୋଇସାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ଭଥାପି ସେହି ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ବୃହତ୍ତ ସାକଲ୍ୟଭା ଏବଂ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତା ସହିତ ଏହି ଜଗତରେ ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ଆସ୍ପପ୍ରକାଶ ଲଗି କାର୍ଯ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଲଗାଇ ପାରୁଛି । ଏବଂ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ଆସ୍ପସତ୍ତାର କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱାଭ ବା ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇବାକୁ ପଡ଼ୁ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ସେହି ପରମ ସଦ୍ୟୋତ୍ତମ ପୁରୁଷଙ୍କର ଚମୁଖ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଆବଦ୍ଧୀଭୂତ କରିଦେଇ ପାରିଲେ ଏବଂ ଆମ ସତ୍ତାର ଦିବ୍ୟ ବିଧାନଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ପାରିଲେ ତାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରୁଛି ।

ଭାରତୀସ୍ପ ଦର୍ଶନ ସଗୁଣ ଏବଂ ନିର୍ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପାର୍ଥକ୍ୟଟି ରହିଥିବାର ଦେଖାଇ ଦେଇଛି, ଏବଂ ଇଉରୋପୀସ୍ପ ବସ୍ତୁରରେ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତ୍ୱାଧୀଶ ଓ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଭେଦଟି ଦର୍ଶାଇ ଦିଆଯାଇଛି, ପରମ ଆସ୍ପସତ୍ତାର ଏଠାରେ ଆଲୋଚିତ ତିନୋଟି ପ୍ରକାଶରୂପ ସହିତ ତାହାର ଏକ ସମ୍ପର୍କ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି । ଉପନିଷଦ୍‌ରେ ଏହି ବୈପରୀତ୍ୟଟିର ଆପେକ୍ଷିକତାଟିକୁ ବଡ଼ ପରିଷ୍କାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସ୍ୱରରେ ଚେଷ୍ଟାଇ ଉଆଘାଇଛୁ, ଜପଉପଦ୍ ଉଦ୍ଘୋଟ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱକୁ 'ଅର୍ଜୁନୋ ଗୁଣୀ' ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛୁ । ଏତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ ଆମେ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମର ଦୂରପ୍ରସାର ମୌଳିକ ଅବସ୍ଥାକୁ, ଦୂରତ୍ୱି ମୌଳିକ ଜଳଦ ବା ଦୂରତ୍ୱି ପ୍ରାପ୍ତ ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପାଇଥାଇ ଏବଂ ଜଣ୍ଟୋଦୀର୍ଣ୍ଣ ଉଦୀ ପରମସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଭୂମିରେ ଏ ଦୂରତ୍ୱିଗାଳ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତୁ । ଦୀବଦ୍ଭାବର ଭୂମିରେ ସେହି ଦୂରତ୍ୱିକୁ ଆମେ ଜର୍ଦ୍ଧ୍ୱି ଓ ସତିସ୍ୱ ଦ୍ରବ୍ୟ ବୋଲିହିଁ କହିବା । କାରଣ ଏହି ଜଣ୍ଟଜଗତରେ ସଂଘଟିତ ସେହିସବୁ ସମୁଦାସ୍ ବିସ୍ୱାତ୍ତିକୁ ଆମେ ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟୁଙ୍କର ଅଗଣିତ ଓ ଅନନ୍ତ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ନାନାବିଧ ଅବସ୍ଥାନ୍ତ ତଥା ରୂପାସ୍ତନ ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା । ଆପଣାର ସତେଜନ ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାସ୍ ସେଇ ଭାଙ୍କର ସତ୍ତ୍ୱହିଁ ଯାବତ୍ତାସ୍ ପ୍ରକାରର ଗୁଣ ଓ ଧର୍ମର ଅଭାର ଧାରଣ କରନ୍ତି, ତେଜନ ସତ୍ତ୍ୱର ଜ୍ଞପାଦାନଟିକୁ ଗଢ଼ିଦଅନ୍ତି, ସତେଅବା ଜଣ୍ଟାଚଣ୍ଡର ସଂସ୍ଥାରଗୁଡ଼ିକୁ ଗଢ଼ି ଥୋଇଦଅନ୍ତି, ଗଉଣୀଳ ଅସ୍ତତେଜଭାର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁଣର ଜଡ଼ତା ଜଣାଦଅନ୍ତି ଏବଂ ଜଣ୍ଟର ସତଳ ଜିଦ୍ୱା ଏହିସବୁର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ତୁଟାଖିତ ହୋଇବାକୁ ମଜେ । ମାନ୍ତ ଏଗୁଡ଼ିକ ଲୌଖସିଟି ଦ୍ୱାସ୍, ଏଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାସ୍ ଅଥବା ଏଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ଭାବ୍ୟତାମ ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତା ଦ୍ୱାସ୍ ମଧ୍ୟ ସେ ସ୍ୱସ୍ଂ ତଦାପି ଅତତ ହୋଇ ରହି ନଥାନ୍ତି, ସେ ଭାଙ୍କର ଯାବତ୍ତାସ୍ ଗୁଣର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏକ ବଶେଷ ସତ୍ତ୍ୱତତ ଭୂମିରେ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାନ୍ତି । ଜର୍ଗୁଣ ତଦାପି ତୌଣସି ସ୍ଥିତରେ ଗୁଣର ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ, ବରଂ ଭୂତ୍ୱାଗିତା ଜ୍ଞତତ ଯେ ଏହି ଜର୍ଗୁଣହିଁ ଆପଣାକୁ ସତ୍ତ୍ୱଣ ବା ଅନନ୍ତଗୁଣରୂପେ ପ୍ରତୀତ କରଥାଏ, କାରଣ ଭାଙ୍କର ଅଶେଷ ତଥା ଅତେତଧ୍ୟ ଆତ୍ମ-ଉଦ୍‌ଘାଟନର ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାସ୍ହିଁ ସେ ଯାବତ୍ତାସ୍ ଗୁଣକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ ତର ରଖିଥାନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତାର୍ଯତାସ୍ତ କରବାର ଅର୍ଥରେ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ମୁକ୍ତ ରହିଛନ୍ତି; ଏବଂ ସେହିଗୁଡ଼ିକରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ନଥିଲେ ବସ୍ତୁତଃ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ କଦାପି ଅନ୍ତର୍ଜନ ହୋଇ ରହି ନଥାନ୍ତା । ସେଇଜ ଅବସ୍ଥାରେ ସ୍ୱସ୍ଂ ପରମେଶ୍ୱର ଭାଙ୍କ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତେ, ଅପଣା ସ୍ୱଭାବ ଦ୍ୱାସ୍ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତେ; ପ୍ରକୃତ ସଂଜ୍ଞସ୍ତନ୍ତା ହୋଇଥାନ୍ତା ଏବଂ ପୂରୁଷ ଭାହାଣ ଏକ ଜଣ୍ଟସ୍ଥି ଓ ପୂର୍ଣଜ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତେ । ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣ ଦ୍ୱାସ୍ ବାଉଦୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି, ଗୁଣର ଅଙ୍ଗଭ ଦ୍ୱାସ୍ ମଧ୍ୟ ବାଉଦୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି; ବସ୍ତୁତଃ ଜଂଚା ଚେତ୍ୟନ୍ତକତା ଭାହାଣ ମଧ୍ୟରେ ବାଉଦୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି । ସିଏ କେବଳ ସ୍ୱସ୍ଂରୂପ ଓ ସ୍ୱତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆତ୍ମ ସ୍ୱଭାସ୍ତିତ ତଥା ଅସ୍ତଭାସ୍ତିତ ଯାବତ୍ତାସ୍ ସତ୍ତାଜରୂପଣର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାତ୍ର ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର କୌଣସି ସଜ୍ଞା ନିରୂପଣ କରିଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ ସିନା, ତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧ ଆପଣାକୁ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ କରିଥାଏ । ଏପରି କୁହାଯାଇଛି ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ରୂପଟି ସମ୍ବନ୍ଧ ଏକାତ୍ମତା ଅର୍ଜନ କରିଯାଇ ପାରିବ ସତ, ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟିରେ ଆପଣାକୁ ପରିଣତ କରିବା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବରେ କେହି କଦାପି ସକଳ ବିଶ୍ୱଜଗତର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, କେବଳ ଏହି ଅର୍ଥରେହିଁ ଆମେ ସେହି ଉକ୍ତିକୁ ଠିକ୍ ବୋଲି କହିବା । ସୃଷ୍ଟି ତଥା ଜିସ୍ୱାରସ୍ୱରୂପ ଉଭୟ ବିଦ୍ୟମାନ ମଧ୍ୟକୁ ଆମେ ଆପଣାକୁ ଜଣିପାରି ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରିଦେଇ ପାରିବା, ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିପାରିବା, ଉଭୟଙ୍କି ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଆମର ସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟକୁ ଫେରିଯାଇ ପାରିବା; ମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକଟିକୁ କେବଳ ତା'ର ସ୍ୱଳ୍ପାଂଶ ଉପାୟରେହିଁ ସମ୍ଭବ କରିପାରିବା । ଆମର ମର୍ମଗତ ସତ୍ତାରେ ନିର୍ଗୁଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ଏକରୂପ ହୋଇପାରିବା ଏବଂ ଆମ ଜିସ୍ୱାତ୍ମକ ସତ୍ତାର ମୁକ୍ତ ଦ୍ୱାର ଅର୍ଥାତ୍ ସାଧର୍ମ୍ୟ-ମୁକ୍ତ ଦ୍ୱାର ସଗୁଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ଏକରୂପ ହୋଇପାରିବା । ଶାଶ୍ୱତ ଶାନ୍ତି, ଶାଶ୍ୱତ ସମଭାବସ୍ଥା ଓ ଶାଶ୍ୱତ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟର ଏକ ଅବସ୍ଥାରୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତା ଆପଣାକୁ ଏକ ସଦାମୁକ୍ତ ତଥା ସୀମାହୀନ ଶାଶ୍ୱତ ଜିସ୍ୱାତ୍ମକତା ମଧ୍ୟକୁହିଁ ଅନାଡ଼ ଦେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି, ପୁଣ୍ଡୁମୁକ୍ତ ରହି ସେ ଆପଣା ସକାଶେ ଆପଣାର ବ୍ୟାକୁଡିଗୁଡ଼ିକୁ ନିର୍ଦ୍ଦାରିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରୁ ଗୁଣର ବିବିଧ ସଂଯୋଜନର ରଚନା କରିବା ଲାଗି ଅନନ୍ତ ଗୁଣର ବିନିଯୋଗ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଆମକୁ ଠିକ୍ ସେହି ଶାନ୍ତି, ସମଭାବସ୍ଥା ଏବଂ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ, ଗୁଣାତ୍ମକ ସାବନ୍ତୀସ୍ୱ ବଳୟରୁ ଜୀବ୍ୟତ୍ୱରେ ମୁକ୍ତ ରହି ତାହାର ମଧ୍ୟରୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ଦିବ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟଟି ସକାଶେ ସେହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକୁ, ଏପରିକ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ସ୍ତରରେ ବରେ୍ଧୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ଗୁଣଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରଧାନ ସ୍ତରରେ ଓ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକତା ସମ୍ବନ୍ଧ ତଥାପି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପରମ ପ୍ରଭୁ ସକଳ ବସ୍ତୁର କେନ୍ଦ୍ରରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ କେବଳ ତାଙ୍କର ପରମ ଇଚ୍ଛା, ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଆତ୍ମଜ୍ଞାନର ବାହ୍ୟରୂପେ ଆମକୁ ଆମ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କେନ୍ଦ୍ରଟିର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା-ରୂପ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ଆମର ମଧ୍ୟରେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପରମ ପ୍ରଭୁ କଦାପି କୌଣସି କଥାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିର ଆତ୍ମା-ରୂପଟି ଆପଣାର ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମସତ୍ତାରହିଁ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛି; ଏବଂ ସେହି ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବାଟି ଯେତିକ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛି, ଆପଣାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତି ତଥା ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ବିସ୍ତାରରେ ବ୍ୟକ୍ତିର ବୋଧ ମଧ୍ୟ ସେତିକ ଅଧିକ ବୃଦ୍ଧିକୁ ହେବାରେ ଲାଗିଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦର୍ଶନରେ ପରମ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାଦ ଏବଂ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଭେଦ ଜଣେ ଦେଖାଇଥାଏ, ଦୁଇଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉପାଦାନତଃ ଠିକ୍ ସେହି ଭେଦଟି ରହିଛି ସତ, ମାତ୍ର ଇଂରାଜୀରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏଥିର ଏତ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଆସି ପଡ଼ିଥା ଯାଇଛି, ଯାହାକି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୁଝିବା ବହୁଳାଂଶରେ ଦୁର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି । ଇଉରୋପୀୟ ଧର୍ମଗୁଡ଼ିକରେ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାଦର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଜଣା ଜଣାଙ୍କରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସାଜସଜ୍ଜାର ଅର୍ଥରେଖି ଚାରୁ ନଜରେ ବ୍ୟକ୍ତ ଯଦି ବଢ଼ିବା କରାଯାଇଛି; ସିଏ ତେଣେ ସଂଶୟାତ୍ମାନ୍ ଓ ସଂଜ୍ଞାତା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ସତ, ମାତ୍ର ଜଣର ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ସୀମା ଭିତରେ ସୀମିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏହାର ଜଣ୍ଟ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ଉପାଦରେ ଆମେ ଶିବ, ବିଷ୍ଣୁ, ବ୍ରହ୍ମା ଅଥବା ପ୍ରମଥଙ୍କର ଦେବୀଜନନୀ ଦୁର୍ଗା ବା ଚାଲିଙ୍କର ସେହି ଈଶ୍ୱର ବିଶେଷ ଦଲ୍ଲୀଗୁଡ଼ିକର ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା । ଶ୍ରଦ୍ଧା ଜଥା ଉପାସନା ଯଦି ସେଇଠି ସେଇଭଳି ଦୃଢ଼ତ୍ୱ ଓ ସ୍ୱଜନା ରହିଛି, ବସ୍ତୁତଃ ସେହି ଅନୁପାତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମ ଉପାସକଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ନେଇ ଆପଣାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଜଲ୍ପନା ଜଳ୍ପ ଗଢ଼ିଛନ୍ତି । ଧର୍ମବାଦୀ ଚାଲିଥିବା ଉପାସକଙ୍କର ଯେଉଁ ଅଭଭସ୍ୱଙ୍କର ଓ କଠୋର ଜଲ୍ପନାଟି ରହିଛନ୍ତି, ସେଇ ଫ୍ରାନସିସ୍ଙ୍କର ଜଲ୍ପିତ ଜୀବ ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧାଶୀଳ ଉପାସକଠାରୁ ଭାହା ଏଥାରୁ ଭିନ୍ନ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅଥଚ ସ୍ୱଜନା ପ୍ରେମମୟୀ ଓ ମଙ୍ଗଳମୟୀ ଯେଉଁ ଭାଳି ସ୍ୱଜାର ଜଳ୍ପନା ସ୍ୱମସ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ଦସ୍ୱାର୍ଦ୍ର । ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ଓ ଆପଣାର ନାଗନ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷଣ କରିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି, ଭାଙ୍କର ଜଲ୍ପନା କୃପାମୟ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଜଲ୍ପନାଠାରୁ ଯେଉଁ ଭିନ୍ନ, ଠିକ୍ ସେହିପରି । ପୁଣି, ଦୈତ୍ୟମୟ ଜୀବର ଦେବତା ଯେଉଁ ଶିବ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଥାନ୍ତି, ସିଏ କୃପା, ପ୍ରେମ ଓ ତ୍ରାଣର ତ୍ରାଣରକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଜୀବନ ଜଥା ସୃଜନ ଯଦି ଜାଣି ଜଲୁଥିବା ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଏଇାବେଳକେ ଏକ ଭିନ୍ନ ସତ୍ତ୍ୱ ହୋଇ ମନେ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏତଥା ସତ ସେ ତେବଳ ଏତ ଅଂଶିତ ଓ ଅପେକ୍ଷିତ ଅର୍ଥରେଖି ଏହିଭଳି ଜଲ୍ପନାଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ଅନନ୍ତ ଓ ସ୍ୱଜଗତ ଈଶ୍ୱରତ୍ତ୍ୱା ଏବଂ ଈଶ୍ୱରତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ଯୋଗିଏ ଯୋଗିଏ ଜଥାର୍ଥ ବର୍ତ୍ତୁନା ହୋଇ ଜୁଡ଼ାଯାଇ ପାରିବ । ଈଶ୍ୱର ଦର୍ଶନତତ୍ତ୍ୱରେ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜଦାପି ଉପେକ୍ଷା ଅଥବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବର୍ତ୍ତୁନା ହୋଇ ଅଦୌ ଯୋପଣା ଜରିପାରି ନାହିଁ । ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବ ଭଳରେ ଜରିସେଇର ପରମେଶ୍ୱର ଆପଣାର ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଜଦାପି ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି ନାହିଁ । ସିଏ ହେଇଛନ୍ତି ଅନନ୍ତଗୁଣ; ତାଙ୍କ ଉପରେ ଅନନ୍ତ ଗୁଣର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ସେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଗତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଭୁରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେହିଁ ତାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି । ଆପଣା ଅନନ୍ତ ଐଶ୍ୱରତ୍ତ୍ୱର ବହୁବିଧ ଦେଡେ ଦେଡେ ନାମ ଓ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରୂପରେ ସେ ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବ ଓ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱଗତ ଅଭିଲାଷ ଓ ପ୍ରୟୋଜନର ପରିପୂରଣ ଲଗି ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି କାରଣରୁହିଁ ସାଧାରଣ ଇଚ୍ଛାଯୋଗୀସ୍ୱ ମନ ଲଗି ଈଶ୍ୱରସ୍ୱ ଧର୍ମକୁ ବେଦାନ୍ତ ଅଥବା ସାଂଖ୍ୟଦର୍ଶନଠାରୁ ଅଲଗା ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବା ସବୁବେଳେ ଏତେ କଷ୍ଟକର ବୋଲି ମନେ ହୋଇଥାଏ; କାରଣ ତାହା ଏକ ଅନନ୍ତଗୁଣବଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱବାପନ୍ନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସହଜରେ କୌଣସି କଳ୍ପନା କରିପାରେ ନାହିଁ; ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱବ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଏପରି ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆଦୌ କଳ୍ପନା କରିପାରେ ନାହିଁ ଯିଏକି ପ୍ରକୃତରେ ଜଣେ ମାତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତ ନୁହନ୍ତି, ଯିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତ ଓ ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱବାପନ୍ନତାର ପରମ ନିଦାନ । ମାତ୍ର କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଦିବ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱବାପନ୍ନତାର ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ ବୋଲି ସବୁବେଳେ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

ଭକ୍ତଯୋଗର ଆଲୋଚନା କଲବେଳେ ଆମେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଆମର ଏହି ସ୍ୱମନ୍ୱସ୍ୱିତି ମଧ୍ୟରେ ଦିବ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱବାପନ୍ନତାର ପ୍ରକୃତ ସ୍ଥାନଟି ନିରୂପଣରେ ସକ୍ଷମ ହେବା ଯେ ଏହାର ଅବଶ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥାନ ରହିଛି, ଏବଂ ମୁକ୍ତଲଭ ହୋଇସିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଫଳପ୍ରସ୍ତି ଯୋଗ ମଧ୍ୟରେ ଏହାର ସେହି ସ୍ଥାନଟି ତଥାପି ଅବ୍ୟାହତ ରହିଥାଏ । ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱବ ଧାରଣ କରିଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସମୀପବର୍ତ୍ତୀ ହେବା ଲଗି ବସ୍ତୁତଃ ଉନୋଟି ସୋପାନ ରହିଛି । ସଦ୍ଦପ୍ରଥମ ସୋପାନଟିରେ ଏକ ବିଶେଷ ରୂପ ଅଥବା ବିଶେଷ ଗୁଣସମଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର କଳ୍ପନା କରି ସାଇଥାଏ; ତାଙ୍କୁ ଆମର ଇଷ୍ଟଦେବତାରୂପେ ଅଭିହିତ ଓ ରୂପାୟିତ କରି ସାଇଥାଏ । ଦ୍ୱିତୀୟ ସୋପାନଟିରେ ତାଙ୍କୁ ଏକମାତ୍ର ଯଥାର୍ଥ ପୁରୁଷ ବୋଲି କୁହାଯାଏ; ସଦ୍ଦ-ପୁରୁଷ ବା ଅନନ୍ତଗୁଣ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଯାଏ । ଏବଂ ତୃତୀୟ ସୋପାନଟିରେ ଆମେ ପଛକୁ ଫେରିଯାଇ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱବାପନ୍ନତାର ସକଳ ଧାରଣା ଓ ସକଳ ସତ୍ୟର ପରମ ଉତ୍ସସ୍ଥାନଟିରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥାଉ, ଯାହାକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ଯାଇ ଉପନିଷଦ୍ ଆଉ କୌଣସି ଗୁଣ ବା ବସ୍ତୁବର ଉଲ୍ଲେଖ କରି ନାହିଁ, ତାଙ୍କୁ କେବଳ ସେଇ ବା 'ସଃ' ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଠିକ୍ ସେହିଠାରେହିଁ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱବାପନ୍ନ ଏବଂ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ପରମ ଦିବ୍ୟତାଙ୍କୁ ନେଇ ଆମର ଦୁଇଟିଯାକ ଉପଲବ୍ଧି ପରସ୍ପର ସହିତ ଆସି ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ପରମ ଈଶ୍ୱରସ୍ଥତା ମଧ୍ୟରେ ଏକରୂପ ହୋଇ ରହିନ୍ତି । କାରଣ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଅର୍ଥରେ ଆମେ କଦାପି ଏକ ବସ୍ତୁବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ, ସତ୍ତାର କେବଳ ଏକ ଭଙ୍ଗି, ଏକ ସ୍ଥିତି, ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅଥବା କେବଳ ଏକ ମାନା ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ; ଆମେ ଆପଣାକୁ ଯେଉଁକ ବସ୍ତୁବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବୋଲି କହୁଛୁ, ତାଙ୍କୁ କଦାପି ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବସ୍ତୁବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବୋଲି କହିଯାଇବା ନାହିଁ । ଆମର ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଏହାକୁ କଳ୍ପନା ଦେଇ ଭାଙ୍ଗି ନାଶିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମର ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ । ସତ୍ତ୍ୱର ତମଃ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ଜଡ଼ ଏବଂ ଚେତନ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥିତଗୁଡ଼ିକର ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମେ ସ୍ତେତିଦା ଦୌଣସି ଜଡାତ୍ମକ ଶୂନ୍ୟଗ୍ରସି ଉତ୍ତରେ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନେଇ ତର୍ଜନ କରି ଅସୁ ନାହିଁ ଅଥବା ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଅନଂତଳସ୍ଥ ସ୍ଥିତରେ ଅସି ଉପଗତ ହେଇ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଆମେ ସେହି ସ୍ୱୟଂ ବଣ୍ଡାଯତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଅସି ପହଞ୍ଚିଯାଇ ଯିବାକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ସକଳ ସଜ୍ଞାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥାନ୍ତୁ, ଏବଂ ତଥାପି ସେଦା ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନଭାର ସତ୍ତାସମର୍ଥରୂପେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାନ୍ତୁ ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସେହି ପରମ 'ଜଡ଼' ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁ ଓ ସତ୍ତ୍ୱା ଧରି ରହୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଜାବୁ ଜା'ର ଦୃଷ୍ଟିଯାଜ ରୂପରେ ଲକ୍ଷ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଇ; ସତ୍ତା ଓ ଚେତନାର ଏକ ପରମ ସ୍ଥିତରେ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନତା ତଥା ଆନନ୍ଦର ଏକ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ଯନ ନୈଙ୍କ୍ୟଭଜଭାରେ ପରମ ନୈଙ୍କ୍ୟଭଜକୁ ଲକ୍ଷ କରୁ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିର ଆତ୍ମାରୂପ ମଧ୍ୟଦେଇ ତାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଶକ୍ତି ସ୍ୱରୂପଟି ଦ୍ୱାରା ତଥା ତାହାର ବଣ୍ଡାଯତ ଓ ବଶ୍ୱଗତ ଅସ୍ପସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ତାହାର ଜଳ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ପତିବା ସମ୍ବନ୍ଧଟି ଦ୍ୱାରା ଆମେ ତାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନଭାର ଅଧିକାସ୍ପ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଉ । ଆମେ ଇଚ୍ଛା ତଲେ ତାଙ୍କର ନାନା ନାମ ଓ ନାନା ରୂପର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଆମର ସମ୍ବନ୍ଧଟିକୁ ଦଳଦଇର ରଖିପାରୁ । ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ, ଆମର ଜନ୍ମ ସତ ମୁଖ୍ୟତଃ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରେରତ ହେଉଥିବା ଏକ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରେମର ପରମାସ୍ପଦ ପ୍ରଭୁରୂପେହିଁ ସେବା କରିପାରୁ ଓ ତାଙ୍କୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରୁ; ମାତ୍ର ତଥାପି ଆମକୁ ଯୁଗପତ୍ ସ୍ୱରରେ ତାଙ୍କର ସକଳ ନାମ, ରୂପ ଓ ଗୁଣରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଜଗତ ଲଗି ରହିଥିବା ଆମର ବଶେଷ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିରେ ତାଙ୍କର ସେହି ବଭିବମୁଖଟି ସଂପ୍ରଧାନ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେଇଟିକୁହିଁ ସମୁଦାସ୍ପ ଅନନ୍ତ ଈଶ୍ୱରସତ୍ତ୍ୱ ହୋଇ ଭ୍ରମ କରି ପଳାଇବାରୁ ସଂପ୍ରଦା ନିବୃତ୍ତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱାଦଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦର ଉପଲବ୍ଧି

ଆମର ପୂର୍ବ ପରିଚ୍ଛେଦଟିରେ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ନାନା ରୂପ ବିଷୟରେ ଆମେ ଯେଉଁ ଆଲୋଚନାଟି କରିଛୁ, ତାହାର ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ତାହା ଆମକୁ ଅତିରକ୍ତ ଜ୍ଞାନରେ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ବୋଲି ମନେ ହୋଇପାରେ; ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରର ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ଯୋଗ୍ୟ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ଦାର୍ଶନିକ ବିଶ୍ଳେଷଣ ଲାଗି ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟ କେବଳ କେତେଟି ବୌଦ୍ଧିକ କଳ୍ପନା ପରି ଅନୁଭୂତ ହୋଇପାରେ । ମାତ୍ର ଏପରି ଏକ ଭେଦ ତାହାର କରିବାକୁ ଆମେ କେବଳ ମିଥ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ବୋଲି କହିପାରିବା ଏବଂ ଆମର ବିଭିନ୍ନ ବୃତ୍ତି-ଗୁଡ଼ିକୁ ବିଭକ୍ତ କରି ରଖିଥିବାରୁଟି ଆମେ ତାହାର ଜାଲ ଭିତରେ ଯାଇ ପଡ଼ିଯାଉଛୁ । ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରଜ୍ଞାର ଏବଂ ବିଶେଷତଃ ଆମ ଆଲୋଚନାଟିକୁ ଆମେ ଯାହାର ଭିତ୍ତି ଉପରେ ଛିଡ଼ାକରି ରଖିଛୁ, ସେହି ପ୍ରାଚ୍ୟ ପ୍ରଜ୍ଞାର ପରମ୍ପରାରେ ଏଇଟି ଅନ୍ତତଃ ଏକ ମୌଳିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ଯେ ଦର୍ଶନ କେବେହେଲେ କେବଳ ଏକ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଜଟି-ଳୀଭାବଲାସ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ତେବଳ ଯୁକ୍ତିମୂଳ ସୂକ୍ଷ୍ମତାର ଏକ ବ୍ୟସନ ହୋଇ ରହିବା ନୁହେଁ ଅଥବା ସେହି ଅନୁଧାବନଜନିତ ଆନନ୍ଦଟିକୁ ଲାଭ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅନୁଧାବିତ ହେଉଥିବା ଏକ ତତ୍ତ୍ୱଗତ ସତ୍ୟର ଅନୁଶୀଳନ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଅପର ପକ୍ଷରେ ଉପଲବ୍ଧି ସକଳ ଯଥାର୍ଥ ସାଧନ ଦ୍ୱାରା ସକଳ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ମୂଳଭୂତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଆବିଷ୍କାରହିଁ ଦର୍ଶନର ଧେୟ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ ଏବଂ ତା'ପରେ ସେହି ଆବିଷ୍କୃତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଆମର ଏହି ଆପଣା ଜୀବନର ମାର୍ଗଦର୍ଶନକାରୀ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ । ସାଂଖ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟର ଶୁଦ୍ଧତାତ୍ତ୍ୱିକ ଓ ବିଶ୍ଳେଷଣାତ୍ମକ ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଆମେ ସମଗ୍ର ଜ୍ଞାନର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଭାଗ ବୋଲି କହିବା; ଆମର ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରେ, ଆମ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସ୍ଥିତ ତଥା ବହିଃସ୍ଥ ଜୀବନରେ ସେହି ମୂର୍ତ୍ତ ଏବଂ ସମନ୍ୱୟାତ୍ମକ ଉପଲବ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗକୁ ଆମେ ସମଗ୍ର ଜ୍ଞାନର ଅନ୍ୟ ପାଖଟି ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା । ଦୁଇଟିଯାକ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାଧନମାତ୍ର ଏବଂ ଦୁଇଟିଯାକର ସାହାଯ୍ୟରେହିଁ ମନୁଷ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନର ଜଡ଼ରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସତ୍ୟରେ ଏବଂ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଅପଣାର ଜୀବନଟିକୁ ଦୃଢ଼ତାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ । ଏବଂ ଏହାହିଁ ତା' ଛଡ଼ ଏକ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟର ସ୍ୱଦୋଷ ଦୀମା ହୋଇଥିବାରୁ ତାହାହିଁ ଜଗତ୍‌ରଚନର୍ଥ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଅବଶ୍ୟ ଧେୟ ହୋଇ ରହିବ; ଅପଣାର ଜୀବନ ଦେଇ ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ରକୁ ଏହି ସ୍ୱଦୋଷ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଅପଣାର ଜୀବନ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁହିଁ ସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଏବଂ ଏହିଠାରେହିଁ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁଥିବା ଜ୍ଞାନଯୋଗର ଏହି ଅଂଶଟିର ସମୃଦ୍ଧାସ୍ପଦ ମହତ୍ତ୍ୱ ଜଣାପଡ଼ି ହୋଇ ରହିଛୁ, ସତ୍ୟ ସତ୍ୟସତ୍ତାର ଅନ୍ତଃ-ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀରେ ଈଶ୍ୱରରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହିସତ୍ତ୍ୱ ଚତୁର୍ଜ୍ଞାନର ଓ ଅନ୍ତଃ-ଅନ୍ତିତ୍ୱର ସେହିସତ୍ତ୍ୱ ମୂଲୋପାଦାନଭତ ରୂପର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜଣାପଡ଼ି ହୋଇ ରହିଛୁ । ତେବଳ ସେଇ ଅନନ୍ତ ଏତଦ୍ଭ ମଧ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସାର, ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ୱେତ, ଜ୍ଞାନ, ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଆନନ୍ଦ ଜଣାପଡ଼ି ହୋଇ ରହିଛୁ, ଯଦ୍ୟ ତାହାହିଁ ଆମ ସତ୍ତ୍ୱର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଆମର ଏହି ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆମେ ଅନ୍ତଃସ୍ଥଳ ଅନେକବିଧ ଉତ୍ତାଉତ୍ତା ନାନା ଅସ୍ତିତ୍ୱର ତେବଳ ଏକ ଜଟ୍ୟାସଘାତରୂପେ ଦେଖିପାରୁଛି ଯଦ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନ, ଅଜ୍ଞାନ, ଦୁଃଖଜତା, ଦୁଃଖ ଓ ସ୍ୱାମାତ୍ତତା ପାଖରେ ଆମର ଯାବତ୍ତାସ୍ପ ପ୍ରତାରେ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବାର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଜନ୍ମଜାତ କରୁଥାଏ, ତେବେ ଏହିରେ ଆଉଁ ଦୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଯେଉଁ ଏହି ଭ୍ରମାତ୍ମିଟି ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବାହାରିଯାଇ ପାରିବା ଏବଂ ସତ୍ତାସ୍ପ ହୋଇ ଜୀବନ ବଞ୍ଚି ଶିଖିବା, ସେଥିଜନ୍ତି ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଉପାସ୍ପ ଖୋଜି ବାହାର କରିବାକୁହିଁ ଆମ ଲକ୍ଷି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବୀତହାତ୍ତତ, ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟ ଓ ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ ଭଳା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ଦର୍ଶନଜନ୍ୟ ପ୍ରକୃତ ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ବୁଝାଯାଇ ପାରିବ । ଏବଂ ଯଦ୍ୟ ସେହି ସତ୍ୟ ଏକ ତତ୍ତ୍ୱରେ ଜାହା ସ୍ୱତ୍ତତା ଆମର ଏହି ମନୋରୁମିର ବରତନା ତତ୍ତ ଉଷିସ୍ପତା ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ଅବତ ବାଁଡ଼ାର ପାଣ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ଅମୋଚନକୁହିଁ ବୁଝାଇବ ଏବଂ ଯଦ୍ୟ ସେହି ବାଁଡ଼ାଟିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବାରୁହିଁ ଆମର ଜ୍ଞାନରୁମି ହୋଇ ରହିସ୍ପତା ଘାତଘାସ୍ପ ସନ୍ତାସ ଓ ଜଞ୍ଜାଳ ଜନ୍ମଜାତ କରୁଥିବ ଏବଂ ଯଦ୍ୟ ତାହାର ସତାଖେହିଁ ଆମେ ଅନ୍ତଃସ୍ଥଳ ସୁଜରେ ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ, ପୁଣ୍ୟ ଓ ପାପ, ତତ୍ତତାର୍ଥତା ଓ ଦୀର୍ଥତା, ଦୁର୍ଗ ଓ ତଥାତ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଦୂର ମେରୁ ଉତରେ ଏପରି ବସ୍ତୁଧାତତ ହୋଇ ରହିବୁ ତୋଇ ବୁଝାଯିବ, ତେବେ ଏତଥା ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥିବ ଯେ ଏହିସବୁ ଦୂରୀଭୂତ ଓ ଅଜ୍ଞତ ହୋଇ ରହିସ୍ପତା ଏକ ସରଳ ଓ ଦୃଢ଼ ଶାନ୍ତିସ୍ଥିତ ମଧ୍ୟରେ ଅପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ତରି ଉଷିତାକୁହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଉପଯୋଗୀ ଏତମାତ୍ର ବାସ୍ତବ ପ୍ରଜ୍ଞା ଓ ଜ୍ଞାନତା ତୋଇ ବୁଝାଯିବ । ଅଶେଷ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରିବର୍ତ୍ତନର ନିତ୍ୟ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଟିରେ ଲିପ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିବା ଦ୍ୱାରାଦ୍ଧି ଯଦି ଆମର ଆତ୍ମଅଜ୍ଞାନ ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଥାଏ ଓ ଆମ ନିଜ ସତ୍ତ୍ୱ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସତ୍ତ୍ୱ ଓ ଆମ ଜୀବନ ସତ୍ତ୍ୱ ଆମର ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ବସମ୍ବାଦ ଓ ବିବାଦର ଭିତ୍ତି ହେଉଥାଏ, ଏବଂ ଯଦି ଏପରି ଏକ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ପରମ ଅଦ୍ୱୟତ୍ତା କେଉଁଠି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ ଯାହା ଭିତରେ କି ଏସବୁ ବସମ୍ବାଦ, ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ବୃଥା ଓ କୋଳାହଳମୟ ଯାବତ ପ୍ରସ୍ୱାସ ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ କାରଣ ତାହା ଆପଣା ସତ୍ତ୍ୱର ଶାଶ୍ୱତ ଏକାତ୍ମକତା ଏବଂ ସୌଷମ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ତେବେ ଆମ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ସେହି ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା ଓ ସନ୍ତୁଳିତ ସେହି ବିକ୍ଷୋଭରହିତ ଏକତ୍ୱରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହେବାକୁହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନରେ ଆମର ଯାବତୀୟ ପ୍ରସ୍ୱାସର ଏକମାତ୍ର ପଥ ଓ ଗନ୍ତବ୍ୟସ୍ଥାନ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଓ ଆମର ବୁଦ୍ଧିଗତ ବସ୍ତୁରଟି ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଏକ ବାସ୍ତବ ମାର୍ଗ ବୋଲି କହିବାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ମତ ହୋଇଯିବ ।

ନାନା-ସଂଘର୍ଷ ଓ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱବେଳନ ମଧ୍ୟଦେଇ ପ୍ରକୃତ ଏହି ମନ ଏବଂ ଶରୀରର ମାଧ୍ୟମରେ ଆପଣାର ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧର ଅସଲ ଗୁହ୍ୟକାଠି ଓ ଅସଲ ରହସ୍ୟଟିକୁ ଆବଷ୍କାର କରିବା ଲଗି ଯେଉଁ ନିତ୍ୟ ସନ୍ଧାନଟି ଲଗାଇ ରଖିଛି, ତାହାର ମଧ୍ୟରୁ ଆମକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଏକ ଏକତ୍ୱସ୍ଥିତ ଅବଶ୍ୟ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି, ଏକ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର କ୍ରୀଡ଼ାବିକ୍ଷୋଭରୁ ବିମୋଚିତ ହୋଇଯିବାର ଏକ ସ୍ଥିତି ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି । ଏବଂ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଉପଲବ୍ଧ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅନୁଭବଟି ଆମକୁ ସୂଚୁଇ ଦେଉଛି ଯେ କେବଳ ସେହି ସ୍ଥିତିରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହେବା ଦ୍ୱାରାଦ୍ଧି, ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣାକୁ କେବଳ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ, ଏକତ୍ୱ, ନିଶ୍ଚଳ, ଆତ୍ମସଙ୍ଗୁପ୍ତତ କରିପାରିଲେ ଓ ମନ ତଥା ପ୍ରାଣର ସ୍ପୋପାନଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଶାଶ୍ୱତ ଭାବରେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଏହି ମନୋମୟ ଓ ପ୍ରାଣିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଭିତରୁ ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ପାରିଲେହିଁ ଏକ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଜ୍ଞ, କାରଣ ଆତ୍ମସ୍ଥ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଅନନ୍ତର୍ଗତ ମୁକ୍ତି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରିବ । ତେଣୁ ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନଯୋଗର ପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷ୍ୟ, ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ଦେଖିଲେ ତାହାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରସିଦ୍ଧ ଏବଂ ଅସଲ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ମାତ୍ର, ଆମେ ଆଗରୁ ଯେପରି ବାରବାର ଘୋଷଣା କରି ଆସିଛୁ, ଏଇଟି ପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ କଦାପି ସମୁଦାୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହେଁ; ଅସଲ ଓ ମର୍ମଗତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ କଦାପି ଫଂପୁଣ୍ଡି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହେଁ । ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜ୍ଞାନଟି ଯଦି ଆମକୁ କେବଳ ନାନା ସମ୍ବନ୍ଧର ପାଶଟି ମଧ୍ୟରୁ ମୁକୁଳି ସମ୍ବନ୍ଧାତୀତ ମଧ୍ୟକୁ ଗୁଲିଯିବାର ବାଟଟିହିଁ ବତାଇ ଦେଉଥାଏ, ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରୁ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା ମଧ୍ୟକୁ ଓ ଅନେକତା ଭିତରୁ ଏକ ଲକ୍ଷଣରହିତ ଏକତା ମଧ୍ୟକୁ ବାହାରି ଯିବାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପାସ୍ୟ ଦେଖାଇ ଦେଇଥାଏ, ତେବେ ସେହି ଜ୍ଞାନକୁ ଆମେ ତତ୍ତ୍ୱାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ । ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଆମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରଟିର ସମ୍ବନ୍ଧଟି ଓ ରହସ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆଣି ଦେଇ ପାରୁଥିବା ଦରକାର; କଣ୍ଟକଟନ ଯାହାର ସନ୍ଧାନ କରିବାରେ ଲଗିଛୁ, ଅନେକଠାରେ ସମସ୍ତ ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ତଥା ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସେହି ସମୁଦାୟ ସଘର୍ଷ ଓ ପ୍ରତିନିସ୍ତାରୁଗୀ ଲୀଳାର ସତ୍ୟରହସ୍ୟଟିକୁ ଜ୍ଞାନୋଚ୍ଚଳ କରଦେଇ ପାରୁଥିବା ଦରକାର । ଏବଂ ଆମର ଜ୍ଞାନ ଯଦି ଆମକୁ ଏହିସବୁର ଦେବଳ ଏକ ଧାରଣାମାତ୍ର ଦେଇଥିବ ଅଥଚ ଆମର ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସତ୍ତାପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିପାରୁ ନଥିବ, ତେବେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଜ୍ଞାନକୁ ତତ୍ତ୍ୱାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଠିକ୍ ସେହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରଟିର ସନ୍ଧାନ କରୁଛୁ, ସେହି ସତ୍ୟରହସ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କରୁଛୁ, ଯେଉଁଠାକୁ ତାହାର ସତ୍ତାଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆମେ ଜୀବନର ଏହି ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଭୂମିଟିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିପାରିବା, ତାହାର ଯାବତୀୟ ବିସମ୍ବାଦକୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ପଛରେ ଲୁଚାଇଦିଏ ରହିବା ସମ୍ଭବତଃ ଓ ସମନ୍ୱୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ଦ୍ୱାରା ନିରାକୃତ କରିଦେଇ ପାରିବା ଏବଂ ତେଜେସ୍ତରାରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତେଜେସ୍ତରାରେ ଚଳିନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇପାରିବା ଏହି ଜଗତସ୍ୱାସ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରି ସେହି ଜଗତକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଣି ଦେଇପାରିବା ଏବଂ ସୌଷମ୍ୟ-କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବା । ଏହି ଜଗତର ଦୁଃଖ ଆଜ ଦେବଳ ଶାନ୍ତର ସନ୍ଧାନ କରୁ ନାହିଁ, ତାହା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସନ୍ଧାନ କରୁଛୁ; ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱରେ ତାର୍ଥସାଧକ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଏହି ଜଗତକୁ ଦେବଳ ଶାନ୍ତ ଆଣିଦେବ ନାହିଁ, ତାହା ତାହାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଣିଦେବ । ସେହି ଅତ୍ୟ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲଗି ଶାନ୍ତ ଦେବଳ ଏକ ଚରନ୍ତନ ପନ୍ଥାସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ଏକ ଅନ୍ତସ୍ଥନ ଅନୁକୂଳ ପରିବେଶ ପର ତାର୍ଥ କରିପାରିବ, ସେଥିଲଗି ଏକ ସ୍ୱଳ୍ପତନ ତାତାବରଣ ହୋଇ ରହିପାରିବ ।

ପୁନଶ୍ଚ, ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଅନେକତା, ବ୍ୟକ୍ତିତାପନ୍ନତା, ଗୁଣ ତଥା ସମ୍ବନ୍ଧଗତ ଯାବତୀୟ ବାଁଡ଼ାର ଯଥାର୍ଥ ରହସ୍ୟଟିର ପରିଚୟ ପାଇନଥିବ, ତାହାକୁ ସତଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରେ ସେହି ନୈବ୍ୟକ୍ତିକ ଅର୍ଘ୍ୟ ଉତ୍ସର୍ଗ ଏବଂ ଅପଣାକୁ ନାନା ଗୁଣର ମଧ୍ୟଦେଇ ପ୍ରକାଶ କରି ଦେଇଥିବା ସେହି ପରମ ସମ୍ପଦ ମଧ୍ୟରେ ତଥା ଅନ୍ତିତ୍ୱର ସେହି ପରମ ଏକତ୍ୱ ଏବଂ ତାହାର ବହୁଲକ୍ଷଣଯୁକ୍ତ ଅନେକତା ମଧ୍ୟରେ ରହିପାରିବା ଦୌଡ଼ଟି ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ପର୍କସ୍ୱରୂପ ଏକତା ଏବଂ ସତ୍ତାଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଅବୈତକୁ ଦେଖାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବ୍ୟବଧାନ ରଖିଦେଇ ଥିବ, ଆମର ବଶ୍ଳେଷଣବୁଦ୍ଧି ଲଗି ଯେତେ ନୀଚ୍ଚବୁଦ୍ଧିସଙ୍ଗତ ମନେ ହେଉଥିଲେ ଓ ଅପଣାକୁ ନାନାପ୍ରକାରେ ଚର୍ଚ୍ଚିତ କରି ପରାଜୟ କରିବା ଲଗି ଯେତେ ସଯୋକ୍ତିକତାସ୍ୱତ ଦୋଷ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତଥାପି ଯଥାର୍ଥ ପରମ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସକଳ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଆମକୁ ଏପରି ଏକ ଏକତା ପାଖରେ ନେଇ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇ ପାରୁଥିବ, ଯାହାକ ବସ୍ତୁଚସ୍ତର ସମଗ୍ରତାଟିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ତାହାକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବ; ମାତ୍ର ସେଇଁ ଏକତା ଏଥିଲଗି ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥିବ ଅଥବା ଏହାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରୁଥିବ, ତାହା କଦାପି ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ସ୍ୱୟଂ ପରମ ସତ୍ତାସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଅଥବା ଯେକୌଣସି ବଣ୍ଟାପ୍ତାତ ପରମ ଏକତ୍ୱ ଏବଂ ସଂରୂପୀ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱୈତଭାର ଏପରି କୌଣସି ଆଧାରଭୂତ ବ୍ୟବଧାନ କଦାପି ରହିବ ନାହିଁ ଯାହାକୁ କ ଏକ ସେତୁ ଦ୍ୱାରା ଏକାଠି ବାନ୍ଧିପାରିବା ଏକାନ୍ତ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏବଂ ଜ୍ଞାନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେପରି, ଅନୁଭବ ତଥା ଆତ୍ମ-ପରିପୁଷ୍ଟିତାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି । ଯେଉଁ ଅନୁଭବ ସକଳ ବସ୍ତୁର ଶିଖରଦେଶରେ କେବଳ ଦୁଇଟି ବିପରୀତ ଭଙ୍ଗୁର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମୂଳଭୂତ ଅଲଙ୍ଘନୀୟ ବ୍ୟବଧାନରହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଥାଏ ଏବଂ ଯେପରିକ ତାହା ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରୁ ଏଠି ଅଥବା ସେଠି କେବଳ ଗୋଟିକରେହିଁ ଅବସ୍ଥାନ କରିପାରିବ, ସେଥିଲଗି ଖୁବ୍ ବେଶୀଦୂରେ କେବଳ ଏଠୁ ସେଠାକୁ ଡେଇଁପଡ଼ିବା ଲଗିହିଁ ସମର୍ଥ ହେଉଥାଏ, ମାତ୍ର ଦୁଇଟିକୁ କଦାପି ଏକାଠି ଧାରଣ କରି ରଖିପାରେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ସମ୍ମିଳନ ଘଟାଇ ପାରେ ନାହିଁ, ତାହାକୁ କଦାପି ଏକ ପରମ ଅନୁଭବ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଜୀବନ ଦ୍ୱାରା ଜାଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଉ ଅଥବା ଜୀବନାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ରହିଥିବା ଜ୍ଞାନଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଜ୍ଞାନୋପଲବ୍ଧିର ପଦ୍ଧତାଷ୍ଟାରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ଜନ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରିପୁଷ୍ଟି ଆତ୍ମ-ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା ଜାଣିବା ଲଗି ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେଉ ପଛକେ, ଆମକୁ ନ୍ୟାସ୍ତତଃ ସେହି ସଂ-ସନ୍ଯୋପଦାସ୍ଥୀ ଏକତ୍ୱଟିକୁ ଜ୍ଞାତ ପାଇବାକୁ ହେବ, ଦେଖି ପାଇବାକୁ ହେବ, ଅନୁଭବ କରି ପାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରି ପାଇବାକୁ ହେବ । ପରମ ଅନେକ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଦେବା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ପରମ ଏକର ଏକତ୍ୱ ଅପିଚ କିମ୍ବା ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ, ସଂବଦ୍ଧ ଗୁଣରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯିବ ତଥାପି ଅନନ୍ତ ଗୃହରେ ଅଧିସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସଂବଦ୍ଧ ସମ୍ବନ୍ଧ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତଥାପି ଯିବ ସଂବଦା ପରମସ୍ଥିତିରେହିଁ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାନ୍ତି, ଯିବକ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ବିଦ୍ୟମାନ ନଥାନ୍ତି ଏବଂ ତଥାପି ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, କାରଣ ସେ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ତା ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ଓ ଏକମାତ୍ର ଚେତନ ପରମସତ୍ତା ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, ସେହି ପରମ ଏକଙ୍କ ଆପଣାର ବୋଧ, ଦୃଷ୍ଟିଭୂମି ଏବଂ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜଣେ ଜଣାଇଲେଇ ଆମେ ତାହା ଅବଶ୍ୟ ଜଣାଇବୁ ଯଦି ହୋଇଥାଉ। ବ୍ୟକ୍ତିଗତଭାବରେ ଯେଉଁ ଦେବତାଙ୍କୁ ଆମେ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାନୁଯାୟୀ ହୋଇ ଅନୁଭବ କରିଥାଉ, ସେଉଁଟି ସେତେବେଳେ ଆପଣାର ଚେତନାରେ ସେହି ପରମ ଭାବନା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବ ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାର ପ୍ରଜର୍ଜନ ଘଟାଇବ, ସେତେବେଳେ ତାହାକୁହିଁ ଆମେ ଆମ ଅନ୍ତରରେ ଉତ୍ସବିତା ସେହି ଭୂତ ଓ ଅତୀତମୟୀର ଏକ ଜଡ଼ାପି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରୂପରେ ବୁଦ୍ଧିଗ୍ରହଣିତ ଏବଂ ସ୍ୱଦୋଷଣ ସ୍ୱରୂପରେ ବାଗ୍ଦୀପ୍ତାଧିକ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ନୋଜନପ୍ରେରକ ଲକ୍ଷ୍ୟର ସିଦ୍ଧି ହୋଇ ଜଣିବା ଜଣାପାରିବା। ତାହାହିଁ ଆମ ଅହଂ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ହୋଇ ରହିବ ତଥା ଆମ ଜଣ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ମଧ୍ୟ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ହୋଇ ରହିବ, ବ୍ୟକ୍ତର ସ୍ୱଭେଦରେ ତାହାର ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ହୋଇ ରହିବ ତଥା ବଶ୍ୱସତ୍ତ୍ୱ ପରମ ଅନେକ ରହିବ ତାହାର ସମ୍ମୁଖସ୍ଥିତ ଜ୍ଞେୟରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ହୋଇ ରହିବ। ଏହି ଦୂଇଟି ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ ଦୌଡ଼ାସି ସମାଧାନାଙ୍କର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଠିଆହୋଇ ରହି ନାହିଁ; ବରଂ ଅପର ପକ୍ଷରେ ଆମ ଆପଣାର ଆତ୍ମା ତଥା ଏହି ବଶ୍ୱର ଆତ୍ମାକୁ ଆମେ ମୂଳତଃ ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ଅବଶ୍ୟ ଜଣିପାରୁ ସେହି ଦୂର ସ୍ଥିତ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଏକତ୍ୱ ଅନୁଭବ ହୃଦ୍ୟମାନ ରହିପାରେ।

ବସ୍ତୁତଃ, ଏହିସବୁ ବିରୋଧୀ ସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ସେହି ପରମ ବୈରୋଧୀଶୁନ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଚେତନ ସତ୍ତାର ଅନୁଭୂତ ଭଙ୍ଗି ଚେତନ ଚେତୋଦ୍ଭୂତ ଯାମାନୀ ପଦ୍ଧତିରେ ହୋଇ ଜାଣିବା, ଗ୍ରିଏକ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଚେତନ ସେହି ଅନ୍ତର୍ଜଗତରେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଜାଣିପାରୁ, ମାନ ତାହାରକୁ ଯେତେ ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ଓ ବିପରୀତ ପରି ପ୍ରତୀତ ହେଉପଛେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପଦ୍ଧତିରେ ମଧ୍ୟରେ ବଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି। ଏବଂ ସେହି ଘାବତ୍ତୀୟ ପଦ୍ଧତିକୁ ଗ୍ରିଏ ସେଗୁଡ଼ିକର ମୌଳିକ ଚଦ୍ଗତ ଜ୍ଞାପାଦାନରୂପେ ଏତତ୍ଦ୍ୱତ୍ତ ରହି ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଏକମାନ ଜ୍ଞାପାଦାନଗତ ଭୂମି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆମ ଜ୍ଞଦନାର ପୁରଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାହାକୁ ସ୍ରତିଦାନନରୂପୀ ଶବ୍ଦୀ ହୋଇ ବର୍ଣ୍ଣନା ଜପ୍ତାଯାଇଛୁ। ସତ୍ତ, ରଜ ଓ ଅଜଡ଼;—ଏଗୁଡ଼ିକ ସଂଜ୍ଞ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଏତାନ୍ତ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ଉତୋଟି ହବା ଭୂମିରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି। ଆମର ଏହି ମନ ଏବଂ ମନୋଗତ ଅନୁଭୂତ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଜରୂରୀ ଜଣାପାରୁଛୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା ଜଣିପାରିବା ସତ୍ତ, ମାନ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଦୌଣସିଟି ଦୌଣସିପ୍ରକାରେ ପ୍ରକୃତରେ ଅଲଗା ହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି। ମନ ଅବଶ୍ୟ "ମୁଁ ସତ୍ତ, ମାନ ଅତେଚନ ହୋଇ ରହିଥାଏ" ବୋଲି ଜଣାପାରିବ, ତାରଣ "ମୁଁ ଅଜ୍ଞ, ମାନ ଅଚେତନ ହୋଇ ରହିଛୁ" ବୋଲି ଦୌଣସି ସମୟ ଚେତେତ୍ତେଳେ ଜଣାପାରିବ ନାହିଁ। "ମୁଁ ଅଜ୍ଞ, ମାନ ବଡ଼ ଦୂଃଖଜନକ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଛୁ ଓ ଏହି ଅସ୍ତିତ୍ୱରୁ ମୁଁ କୌଣସି ସୁଖ ଲାଭ କରିପାରୁ ନାହିଁ,"—ସମସ୍ତ ଏକଥାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ପାରିବ ଓ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ । ମାତ୍ର ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେପରି ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ଆମେ ଯଥାର୍ଥରେ ଯେଉଁ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ବହନ କରି ରହିଛୁ ଏବଂ ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ "ଏହା ଅଛି" ବୋଲି କଦାପି ସଙ୍କୋଚର ସହିତ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ତାହା କେଉଁଠାରେ ହେଲେ ବା କଦାପି ଅଚେତନ ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଯାହାକୁ ଆମେ ଅଚେତନତା ବୋଲି କହୁଛୁ, ତାହା ହେଉଛି କେବଳ ଏକ ଅନ୍ୟ-ଚେତନତା; ବହିଃସ୍ଥ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମନୋଗତ ଜ୍ଞାନରେ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିବାର ଏହି ଉପରଜ୍ଞାନୀୟ ଭରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରୁ ଅପସରି ଯାଇ ଆମର ଅଧିମାନସ ଆତ୍ମ-ଚେତନତା ଏବଂ ଏଇଟି ବ୍ୟାପ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆହୁରି ଅନ୍ୟ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଅବଚେତନତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁହିଁ ଆମେ ଏହି ଅନ୍ୟ-ଚେତନତା ବୋଲି କହିପାରିବା । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସୁପ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛୁ, ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, କୌଣସି ବଳପ୍ରୟୋଗ କିଂବା ମାଦକଦ୍ରବ୍ୟର ସେବନ ଦ୍ୱାରା ସଚେତନ ହୁଏଇ ବସୁଛୁ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ 'ମୃତ' ଅବସ୍ଥାରେ କିଂବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆମର ଏହି ଭୌତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ଆମର ସକଳ ପରିବେଶକୁ ଭୁଲିଯାଇ ଆପଣାର ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ଞାନାନ୍ଧମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିବା ତୁଳନାରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଗୁଣରେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଅଚେତନ ହୋଇ ରହୁ ନାହୁଁ । ଯୋଗମାର୍ଗରେ ମାତ୍ର କିଞ୍ଚିତ୍ ଦୂର ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ପାରିଥିବା ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଏହାକୁ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅତିସାଧାରଣ କଥା ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିବ ଏବଂ ଅନୁଭୂତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତି ପଦରେ ଏହାର ପ୍ରମାଣ ମିଳି ଯାଉଥିବାରୁ ସେ ଏହାକୁ ଜ୍ଞାନପାରିବା ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି କଷ୍ଟ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ବୋଲି କେବେହେଲେ କହିବ ନାହିଁ । ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଏବଂ ଅସ୍ତିତ୍ୱଗତ ଜ୍ଞାନନ୍ଦ ଯେ କଦାପି ଏକାସାଙ୍ଗରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ, ସେକଥାଟି ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଲାଗି ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର ଅନୁଭୂତି ହେବ । କାରଣ ଆମେ ଯାହାକୁ ଜଡ଼ଶ, ଶୋକ, ଦୁଃଖ ଓ ଆନନ୍ଦର ଅଭାବ ବୋଲି କହିଥାଉ, ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ଅସ୍ତିତ୍ୱଗତ ସଦାନନ୍ଦରହିଁ କେବଳ ଉପରଜ୍ଞାସ୍ଥ ଏକ ଭରଙ୍ଗ ମାତ୍ର, ଯାହାକି ଏହି ଆପାତ ବିପଞ୍ଜତ ବର୍ଣ୍ଣାବେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଆମ ମନୋଗତ ଭୂମିର ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟକୁହିଁ ବହନ କରିନେବାରେ ଲାଗିଛି, କାରଣ ଆମର ଜଡ଼ଭୂ ସାଧାରଣ ଭୂମିରେ ପ୍ରମାଦପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଧଗ୍ରହଣର ଏକ ବିଶେଷ କୌଶଳ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଛି । ସେହି ଭରଙ୍ଗକୁହିଁ ଆମେ କଦାପି ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଆମେ ଆମ ଆତ୍ମଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅନନ୍ତ ସମୁଦ୍ର ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍‌ବେଳିତ ଓ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଚେତନା-ଶକ୍ତିର କେବଳ ଏକ ଖଣ୍ଡ-ରୂପାସ୍ୱନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଥବା ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ରଙ୍ଗଟିକୁ ଦେଖାଇ ଦେଇଥିବା ଏବଂ ଫେରୋଦ୍‌ଘାର ଦୋଳ ଜନ୍ମଯାଇଥିବା । ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ଅନୁଭବ କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଏହି ଉପଲବ୍ଧିଗତ ସ୍ପନ୍ଦାନଗୁଡ଼ାକର ଜନ୍ମନ ଭିତରୁ ତାହାର ଘୂର୍ଣ୍ଣିଯାକୁ ହେବ, ଆମ ମନୋମସ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱର ଏହିସବୁ ଷ୍ଟ୍ରଦ୍ର ଚୌଶଳମସ୍ତତା ଭିତରୁ ତାହାର ଥିଯାକୁ ହେବ; —ଏବଂ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ତାହାର ଅନ୍ତର୍ଲଲକୁ ଘୂର୍ଣ୍ଣାଇ ପାରିବା, ସେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ାକ ଯେ ପ୍ରକୃତରେ କେତେ ଘଲ୍ଲଇତ'ଶୂନ୍ୟ, ତମତଳକୁ ମଧ୍ୟ ଭେଦ କରିପାରୁ ନଥିବା ଦଡ଼ ଦ୍ୱାସ୍ୟାସ୍ପଦ ଜଡରେ ଦୃଢ଼ଳ ହୋଇ ରହିଥିବା କେବଳ କେତେଟା ଜଣାଫୋଡ଼ିବା ବ୍ୟାପାର ଯେ ସେଗୁଡ଼ାକ ଆଉ କଣ୍ଟ୍ରହେଲେ ନୁହନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାହା ଉପଲବ୍ଧି କରି ପ୍ରକୃତରେ ବର୍ତ୍ତି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମକୁ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ, ଯଥାର୍ଥ ଚେତନାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ; ସେହି ସତ୍, ଚିତ୍ ଓ ଆନନ୍ଦର ଯଥାର୍ଥ ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଚିତ୍, ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ବିଶ୍ୱ ପରମ ଚେତନାକୁ ଆମେ କେବଳ ଏକ ମନୋଗତ ଆମୂଳଚରତ୍ୱସମ୍ପନ୍ନତା ବୋଲି ଆଦୌ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଏହି ଚରତ୍ୱସମ୍ପନ୍ନତା ହେଉଛି ତାହାର କେବଳ ଗୋଟିଏ ରୂପ, ତାହାର ଏକ ଜନ୍ମତର ଅଥବା ସୀମାତଭ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବା ଘଟଣାଜନ । ଆମ ଭିତରେ ତଥା ସମଲେ ବସ୍ତୁ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଅସ୍ପାଟି ଆଡ଼କୁ ଆମେ ଯେତିକ ଯେତିକ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବା ଏବଂ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ନାସ୍ତତ ହୋଇପାରିବା, ଆମେ ସେତିକ ଅଧିକ ପ୍ରତ୍ୟଷ ଭାବରେ ଚିତ୍‌ଚିତ୍, ଧାତୁ, ଅଣୁ, ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଶକ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଭୌତିକ ପ୍ରକୃତିର ଘାତପ୍ରତ୍ୟ ପଦାର୍ଥରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଚେତନା ଦର୍ଶନାନ ରହିଛି ବୋଲି ଜଣ୍ଟସ୍ୱ ଅନୁଭବ କରିବା । ଏହି ଭୂମିକି ଯେ ଆମର ମନୋଗତ ଭୂମିକି ତୁଳନାରେ ଚୌଶସି ଗୁଣରେ ଜନ୍ମତର ନୁହେଁ ବା ଚୌଶସି ଗୁଣରେ ଏକ ସୀମାତଭ ରୂପାତ୍ମନ ନୁହେଁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ସେହି ସତ୍ୟଟିର ଆଦଷ୍ଟାର କରିପାରିବା । ବରଂ ଏତାଧିକ 'ଘଚନସ୍ପନ' ରୂପାକୃତ ମଧ୍ୟରେ ତାହା ଉପଲବ୍ଧିର ଆଡ଼କୁ ଜସ୍ ବଦଖିତ ହୋଇସାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ଅଧିକ ସଘନ, ଅଧିକ ଦେରବ୍ରଖିଷ୍ଟ ଓ ଅଧିକ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ହୋଇ ରହିଛି ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ପାଇବା । ମାତ୍ର ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ଜଡ଼ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଚେତନାକୁ ଚିତ୍‌ର ତୁଳନାରେ ତଥାପି ଏକ ଜନ୍ମତର ସ୍ତରର ଏବଂ ସେହି ଦାଇଣରୁ ଏକ ସୀମାତଭ ରୂପାତ୍ମନ, ସଚ୍ଚେତ୍ତାଶ ଓ ଘଟଣାଜନ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ସେହି ଗୋଟିଏ ଅତ୍ତଜନ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଚେତନାର ଏହି ଜନ୍ମତର ସଚ୍ଚେତ୍ତାଶଗୁଡ଼ିକ ଜନ୍ମତର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକର ଚେତନୋପାଦାନରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି । ଆମ ଅପଣା ଭିତରେ ଆମର ଅବଚେତନ ସତ୍ତ୍ୱର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଏପର ଏକ ନିମ୍ନା ବର୍ତ୍ତମାନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହୁଛୁ ଯାହାକୁ କ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି 'ଜୀବନସ୍ପନ' ଜଡ଼ପ୍ରକୃତର ଜିସ୍ୱା ବୋଲ୍ କୁହାଯାଇ ପାରବ ଏବଂ ସେହି ଜଡ଼ପ୍ରକୃତରୁହିଁ ଆମର ଏହି ଜଡ଼ଗତ ସୃଷ୍ଟିର ନର୍ମାଣ ହୋଇଛୁ । ଆମ ଅବଚେତନ ସତ୍ତାରେ ଆଉଗୋଟିଏ ଏପର ଜିସ୍ୱା ରହୁଛୁ ଯାହାକୁ କ ଜ୍ଞଦ୍ଇଡ-ଜୀବନର ଜିସ୍ୱା ବୋଲ୍ କୁହାଯାଇ ପାରବ, ଏବଂ ପୁଣି ଆଉଗୋଟିଏ ଜିସ୍ୱା ମଧ୍ୟ ରହୁଛୁ, ଯାହାକୁ ଆମର ଘୃରପାଖରେ ରହୁଥିବା ନମ୍ନତର ପ୍ରାଣୀସୃଷ୍ଟିର ଜିସ୍ୱା ବୋଲ୍ କୁହାଯାଇ ପାରବ । ଏହି ଯାବତୀସ୍ୱ ଜିସ୍ୱା ଆମ ଭିତରେ ରହୁଥିବା ଆମର ଜ୍ଞବନା ଓ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାସ୍ର ପ୍ରେରତ ଚେତନ-ସୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାସ୍ର ଏପର ଜ୍ଞବରେ ପ୍ରାଦୁର୍ଭୁତ ଏବଂ ପ୍ରସ୍ପରିତ ହୋଇ ରହୁଛୁ ଯେ ଏହି ନମ୍ନତର ଭୂମିଗୁଡ଼ତ ବଷସ୍ୱରେ ଆମର ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ ସହତ୍ସମ୍ପର୍କ୍ତା ରହିବା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହେଉ ନାହିଁ । ଆମ ଭିତରେ ରହୁଥିବା ଏହି ଜ୍ଞଗଗୁଡ଼ତ ପ୍ରକୃତରେ କେଉଁ କାର୍ଯମାନ ସାଧନ କରୁଛନ୍ତ, ସେହିଗୁଡ଼ତକର ଆପଣା ରୂପରେ ସେଗୁଡ଼ତକୁ ବୋଧ କରପାରିବା ଲ୍ଗି ଆମର କୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାହିଁ, ଏବଂ ସେଥିଲ୍ଗି ଆମେ ସେଗୁଡ଼ତକୁ କେବଳ ଆମର ଏହି ଜ୍ଞବନା ଓ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାସ୍ର ପରଗୃଲତ ମତଟିର ରୂପ ଏବଂ ମୂଲ୍ୟାସ୍ନ ଦ୍ୱାସ୍ର ବଡ଼ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞବରେହିଁ ଗ୍ରହଣ କରବାରେ ଲ୍ଗିଛୁ । ତଥାପି ଆମେ ଏକଥା ଯପେଷ୍ଟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜ୍ଞବରେ ଜାଣିଛୁ ଯେ ଆମ ଭିତରେ ଏକ ପଶୁ ବା ଇତରପ୍ରାଣୀ ରହୁଛୁ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟସ୍ୱଜ୍ଞବବଶିଷ୍ଟ ଏକ ପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହୁଛୁ । ଆମ ମଧ୍ୟରେ ଏପର ଚେତନ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଓ ଆବେଗମାନ ରହୁଛୁ ଯାହାକ ଜ୍ଞବନା କଂବା ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାସ୍ର ପରଗୃଲତ ହେଉ ନାହିଁ; ପୁଣି ଏପର ଏକ ଜୀବ ବଦ୍ୟମାନ ରହୁଛୁ ଯାହାକ ଆପଣାର ଜ୍ଞବନା ଓ ଇଚ୍ଛାର କ୍ଷେତରେ ଆପଣାର ଅନୁଭୂତ ଉପରକୁ ଅବତରଣ କରପାରୁଛୁ, ଏକ ଉତତର ଭୂମିର ଆଲ୍ଲେକ ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାସ୍ର ଉପରୁ ତାହାର ସମ୍ପୃକ୍ତୀନ ହେଉଛୁ ଏବଂ କେତେକ ପରମାଣରେ ସେହି ଅନୁଭୂତକୁ ନସ୍ପନ୍ନ କରୁଛୁ, କାମରେ ଲଗାଉଛୁ ଏବଂ ସେଥିରେ ପରବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟ ଘଟାଇ ପାରୁଛୁ । ସାନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଇତରପ୍ରାଣୀଟି କେବଳ ଆମ ଅବମାନବାସ୍ୱ ସତ୍ତାର ମୂଖ୍ୟ ବା ସ୍ଥଳକ ହୋଇ ରହୁଛୁ; ଏବଂ ତାହାର ଆଡୁର ନମ୍ନସ୍ତରରେ ଆଡୁର ଅନେକ ଅଂଶ ଇତରପ୍ରାଣୀର ସ୍ତରଟିଠାରୁ ଆଡୁର ନମ୍ନ ହୋଇ ରହୁଛୁ, କେବଳ ପ୍ରାଣ ଦ୍ୱାସ୍ର ପ୍ରେରତ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ତାହା ଅଧିକାଂଶତଃ ଏପର ଏକ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ବା ଆବେଗ ଦ୍ୱାସ୍ର କାର୍ଯ କରୁଛୁ, ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ କ ସେହି ସ୍ତରରେ ରହିଥିବା ଚେତନା ଉପରସ୍ଥଗର ଅନ୍ତସ୍ଥଳରେହିଁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ଇତରପ୍ରାଣୀର ସ୍ତରଠାରୁ ନମ୍ନତର ଏହି ସ୍ତରଟି ଭଲେ ଆଉଗୋଟିଏ ଅବପ୍ରାଣିକ ସ୍ତର ମଧ୍ୟ ରହୁଛୁ । ଯୋଗଲ୍ବ୍ୟ ସେହି ନତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ସ୍ୱଜ୍ଞବର ଅତୀତ ଆସ୍ପଜ୍ଞାନ ତଥା ଅନୁଭବକୁ ଧର ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବାବେଳେ ଆମେ ଏହି ଶସ୍ତରର ମଧ୍ୟ ଏକ ସ୍ୱକାସ୍ୱ ଚେତନା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହୁଛୁ ଦୋଲ୍ ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଉ । ଏହି ଶବ୍ଦରର ନାନାଭାବ ସଂସ୍କାର ରହୁଛୁ, ସଦ୍ଭାନ ଅଦେଉ ଓ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାନ ରହୁଛୁ; ଏହାର ଏପର ଏକ ଜଡ଼ସ୍ପର୍ଶ ଅଥଚ ଜାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ଲହୁ। ମଧ୍ୟ ରହୁଛୁ, ଯାହାକୁ ନ ଅମ ସ୍ୱଜ୍ଞର ଅବଶିଷ୍ଟ ଯାବତ୍ସତ୍ୱ ଅଂଶର ଇଚ୍ଛାଠାରୁ ଏକ ପୃଥକ୍ ପ୍ରଭାବର ଦୋଲ୍ କୁହାଯାଇ ପାରିବ, ଯାହାକ ଏହି ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶଟିର ପ୍ରଉତ୍ସେଧ କରି ପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଛୁ, ତାହାର ପ୍ରଜ୍ଞବଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରସୀମିତ କରିଦେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରଖିଛୁ । ଅମ ସୃଷ୍ଟି ଏହିପର ସ୍ୱତରେ ଏକ ନାନାମିଶ୍ରିତ ସ୍ୱଜ୍ଞବର ଦୋଲ୍ ରହିଥିବାକୁ ଏବଂ ଏହିସବୁ ନାନାଭାବ ଓ ନାନାଧର୍ମୀ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ସହିତ ବିସ୍ଫାରୁତଭିସ୍ୱାରେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁହିଁ ଅମ ସତ୍ତାର ଅଧିକାଂଶ ସଂଗ୍ରାମ ଓ ସଂଘର୍ଷର ଜନ୍ମ ଦେଇଛୁ । କାରଣ ଏକ ଜଟିଳଭାବର ପଛଣାମରୁପେହିଁ ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛୁ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଡ଼ତତ ଏବଂ ଅବସ୍ଥାଣିତ ଚେତନସତ୍ତ୍ୱାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏହି ଉପରତ୍ସଗତିରେ ତାହାକୁ ମନୁଷ୍ୟର ପଶ୍ଚତସ୍ୱ ଦେଇ ରଖିଥିବା ମନୋମସ୍ ପ୍ରାଣୀଙ୍କି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଜଟିଳତର ସମୁଦାସ୍ୱ ଧାସ୍ତିକୁ ସେ ଅପଣା ଭିତରେ ଧାରଣ କରି ରହୁଛୁ ।

ମାନ ଏହି ଜଟିଳତିକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଅତ୍ୟତ୍ତମ ଦୋଳ୍ହି କୁହାଯିବ; ଏବଂ ଅମ ଭିତରେ ଯେପରି ଅମର ଅବସ୍ତ୍ୱବତ ଅସ୍ତସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ଅଦମାନତ ସୋପାନଗୁଡ଼ିତ ରହୁଛୁ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ସେଇ ଅମର ଭିତରେ ଅମ ମନୋମସ୍ ସତ୍ତ୍ୱଟିର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅତସ୍ତ୍ୱବତ ଜଥା ଅତମାନତ ସୋପାନଗୁଡ଼ିତ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ସେଠାରେ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବହୁତତ ଚେତନ-ଉପାଦାନ ରୂପେ ଜାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଏହି ଚତୁ ଅନ୍ୟ ନାନା ସମ୍ଭାବସ୍ତାକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଛୁ, ଅନ୍ୟ ନାନା ସ୍ତରରେ ଗତି କରୁଛୁ, ଅନ୍ୟ ନାନା ଭତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ଓ ବିସ୍ଫାରତତାର ଅନ୍ୟ ନାନା ବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପରସ୍ପରତ ହୋଇ ଗତ କରୁଛୁ । ପ୍ରାର୍ତାନ ଦୈତତ ବୃତ୍ତିମାନେ ସେଉର ଅବସ୍ଥାର କରି ଯାଇଛନ୍ତି, ଏହି ମନୋସ୍ତରର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଏକ ସତ୍ୟସ୍ତରେତ ରହୁଛୁ, ଅପଣାର ଜ୍ୟୋତରେ ଅପେ ଉଦ୍ଭାସିତ ହୋଇ ଉଠିଥିବା ଓ ଅପଣାକୁ ଅପେ ଫଳପ୍ରଦ କରି ରଖିଥିବା ଏକ ପରମ ବଜ୍ଞନର ସ୍ତରେତ ରହୁଛୁ ଯାହାକୁ ତ ତା'ର ସ୍ୱଜ୍ଞସ୍ୱ ଅସ୍ତ୍ରେତ ଜଥା ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ସହତ ଅମର ଏହି ମନ, ବୁଦ୍ଧି, ସ୍ୱବତ୍ତ୍ୱି, ଅବେଗ ଓ ଇନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱବୋଧର ଖେଳଟି ଉପରେ ସ୍ଥାସତତ କରି ରଖିଯାଇ ପାରିବ; ଏବଂ ଅମର ଇନ୍ଦ୍ର ସ୍ୱାନୁଭବ ଜଥା ଅତର ପ୍ରାର୍ତାଗତ ପ୍ରକୃତକୁ ଅମର ବୁଦ୍ଧିସ୍ତ୍ରେତ ଓ ନୈତତ ବୋଧଗୁଡ଼ିତ ଅନୁସାରେ ତାମରେ ଲଗାଇ ପାରିବାକୁ ଓ ଜସ୍ୱର୍ଦ୍ଧିତ କରି ରଖିବାକୁ ଅମେ ସେଗୁଡ଼ିତ ଉପରେ ସେଉର ଅମର ମନୋଗତ ବୃତ୍ତିଶ୍ରେ ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଇଚ୍ଛାକୁ ଆଣି ସଞ୍ଚାଳିତ କରିପାରୁଛୁ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତା ଅନୁସାରେ ଆମର ମନ, ବୁଦ୍ଧି ଓ ଆବେଗ ଇତ୍ୟାଦିକୁ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଯାଇ ପାରିବ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରି ରଖାଯାଇ ପାରିବ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଉ କୌଣସି ଅନୀପ୍ସା ରହିବ ନାହିଁ, ବରଂ ଏକ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅଧିକୃତିହିଁ ରହିଥିବ; ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି, ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଏବଂ ଆବେଗ, ବାସନା ଏବଂ ଅନୁଭୂତି ତଥା ଭାବନା ଏବଂ ବାସ୍ତବତା ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ କିଂବା ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ରହିବ ନାହିଁ; ମାନ ସବୁକିଛି ସୌଷମ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବ, ପରସ୍ପରର ସହଗାମୀ ହୋଇ ରହିଥିବ, ପରସ୍ପରକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଥିବ । ଏହି ସବୁଯାକ ଆପଣାର ଆଧାରକ୍ଷେତ୍ରରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିଥିବେ, ଆପଣାର ବିକାଶକ୍ଷେତ୍ରରେ ଓ ଆପଣାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ସହିତ ଏକତ୍ରବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବେ । ମାନ ଏହି ଭୂମିକିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଏହି ଭୂମିକିର ମଧ୍ୟଦେଇ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇ ଥାରୁଥିବା ଆଉରେ ଅନେକ ଭୂମି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ସେଉଁଠାରେ କି ସ୍ୱୟଂ ଚିତ୍ ଆପଣାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେବ । ଏହିସବୁ ସେଉଁ ନାନା ବୈଚିତ୍ର୍ୟମୟ ଚେତନା ଏହି ଭୂମିକିରେ ନାନା ବିଚିତ୍ର ରୂପାୟନ ଏବଂ ଅନୁଭୂତି ଲାଗି ବ୍ୟବହୃତ ହେବାରେ ଲଗିଛି, ତାହାର ଉପାଦାନଗତ ମୂଳ ଏବଂ ଆଧାରସ୍ଥ ପୂର୍ଣ୍ଣତାରୂପେ ଚିତ୍ ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେବ । ସେଠାରେ ଇଚ୍ଛା, ଜ୍ଞାନ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ଏବଂ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ବୃତ୍ତି, ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଅନୁଭବସମୂହର ସାବତୀୟ ସବୁକିଛି କେବଳ ସୌଷମ୍ୟବଦ୍ଧ, ପରସ୍ପରର ଅନୁଗାମୀ ଓ ଏକତ୍ରବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ମାନ ଚେତନା ତଥା ଚେତନା-ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅଭିନ୍ନ ସତ୍ତାରୂପେ ପରିଣତ ହେବ । ସତ୍ୟଲୋକରେ ଅତିମାନସରୂପେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇପାରିବା ଲାଗି ଏହି ଚିତ୍ତାହିଁ ଆପଣାକୁ ଅନୁରୂପ ଭାବରେ ଗଠିତ କରିଥାଏ; ମନର ଭୂମିରେ ମନୋଗତ ବୁଦ୍ଧି, ଇଚ୍ଛା, ସଂବେଗ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧରୂପେ ଏବଂ ନିମ୍ନତର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଭୌତିକ ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି, ଆବେଗ ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧିରେ ଆପେ ଆପଣାକୁ ଅଧିକାର କରି ରହିବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ ହୋଇ ନଥିବା ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶକ୍ତିସନ୍ତାର ନାନା ସଂସ୍କାରରୂପେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ କରି ପାରିବାକୁ ସେହି ଚିତ୍ ଆପଣାକୁ ଅନୁରୂପ ପ୍ରକାରେ ଗଠିତ କରି ରଖିଥାଏ । ସବୁକିଛି କେବଳ ସେହି ପରମ ଚିତ୍ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ, କାରଣ ସବୁକିଛି କେବଳ ପରମ ସତ୍ତା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ଯାହାକିଛି ରହିଛି, ସବୁକିଛିକୁ ଆମେ କେବଳ ସେହି ମୂଳଭୂତ ଚେତନାରହିଁ ନାନାବିଧ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ବୋଲି ଜାଣିବା, କାରଣ ସବୁକିଛି ଆପଣାକୁ କେବଳ ସେହି ମୂଳଭୂତ ପରମସତ୍ତାର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରୂପେହିଁ ପ୍ରକଟ କରି ରଖିଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପରମ ଚତୁର ପଣ୍ଡତଙ୍କୁ ପାଉ, ତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଓ ଶ୍ରବଣ କରୁ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ସମ୍ପୋପାଙ୍ଗକୁ ପରମ ଆନନ୍ଦ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଆବଷ୍କାର କରିଥାଉ । ଆତ୍ମଗୁରୁର ଅଧିକାର ଲଭ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମ-ଆନନ୍ଦର ମଧ୍ୟ ଅଧିକାର ଲଭ କରିବା ଏବଂ ଆତ୍ମଗୁରୁର ଅଧିକାର ଲଭ କରିବା ସେଇଟି ଅଲ୍ପବହୁତ ଏକ ଅନ୍ତରାର ଭିତରେ ସେହି ଆନନ୍ଦର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବାରେ ଲଗିଥିବା । ପରମ ଚତୁ ଶାଶ୍ୱତ ଜ୍ଞାନରେ ଆପଣା ଆତ୍ମ-ଆନନ୍ଦର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏହି ବଶ୍ୱସତ୍ୱ ଆନନ୍ଦର ପ୍ରଭୁ ହୋଇ ବସିଥାଏ । ଆପଣାକୁ ସଗୁଣ ବା ସଂଗୁଣରୂପେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରୁଥାଇ ଅଥବା ନିର୍ଗୁଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁଣରହିତ ହୋଇ ରହିଥାଇ ପାରେ, ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଇ ଅଥବା ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ହୋଇ ରହିଥାଇ ପାରେ, ପରମ ଅନେକକୁ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବା ପରମ ଏକ ରୂପରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଇ କିମ୍ବା ଆପଣାର ସମ୍ପୋପାଙ୍ଗରେ ଅନେକରୂପରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଦେଇଥିବା ପରମ ଏକରୂପେ ରହିଥାଇ ପାରେ, ପରମ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଚରମ୍ତ୍ତ୍ୱରେ ଆତ୍ମ-ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ସଂ-ଆନନ୍ଦର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ, କାରଣ ତାଙ୍କୁ। ସଂପଦା ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ରୂପରେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ । ଆମେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ସମ୍ପଦରେ ଭଗା ବଶ୍ୱଗତ ଆତ୍ମାଙ୍ଗି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମାଙ୍କିକୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଏବଂ ତାହାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିଲେ ସତ୍ତ୍ୱଗତ ସେହି ସମ୍ପଦ ଓ ବଶ୍ୱଗତ ଆନନ୍ଦଟିର ଆବଷ୍କାର କରିପାରିବା, ଆତ୍ମ-ଆନନ୍ଦ ଓ ସଂ-ଆନନ୍ଦର ଆବଷ୍କାର କରିପାରିବା । କାରଣ ଆମେ ଯାହାକୁ ବଶ୍ୱଗତ ସତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି କହୁଛୁ, ତାହା କେବଳ ସେହି ସମ୍ପଦଗତ ସତ୍ତ୍ୱ, ଚତୁ ଓ ଆନନ୍ଦରହିଁ ଆପଣାକୁ ଅଭାଡ଼ିଦେବା ବ୍ୟଷ୍ଟତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ; ଏବଂ ସେଇ ସ୍ଥାନରେ ଅଥବା ସେଖରୂପରେ ତାହା ଆପଣାକୁ ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରୁଥାଇ ପାରେ, ସେଠାରେ ସମ୍ପଦଗତ ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବ ଏବଂ ସେହି ଜାଣିରୁ ଏକ ସମ୍ପଦଗତ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବ ।

ବ୍ୟକ୍ତର ଆତ୍ମା ଆପଣାର ଏହି ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତିଟିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରି ନାହିଁ ଅଥବା ତାହାର ଅନୁଭବଗତ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତିଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରି ନାହିଁ, କାରଣ ତାହା ଆପଣାକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ବଶ୍ୱସତ୍ତ୍ୱ ଉଭୟଙ୍କଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ରଖିଛି ଏବଂ ପରସ୍ପରବିଚ୍ଛିନ୍ନ କେତେଟା ଆଭିମୁକତା ସହିତହିଁ ଆପଣାକୁ ଏକାତ୍ମକ କରି ରଖିଛି; ଅପାର ନାନା ରୂପ ଓ ସ୍ୱରୂପ ସହିତ ଏବଂ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବସ୍ତୁର ଭଗା ସାଧାରଣଟି ସହିତ ଆପଣାକୁ ଏକାତ୍ମକ କରି ରଖିଛି । ଏହିପରି ଜ୍ଞାନରେ ସ୍ତ୍ରେବଦ ହୋଇ ତାହା ଆପଣାର ମନ, ଶରୀର ଏବଂ ପ୍ରାଣପ୍ରବାହଟାକୁ ଆପଣାର ସମ୍ପଦଗତ ସତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି ଭ୍ରମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଏବଂ ସେହିଗୁଡ଼ିକର ନାନା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ କରିବା ଲଗି ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବଶ୍ୱସଷ୍ଟି ବରୁଦ୍ଧରେ ଓ ବଶ୍ୱସଷ୍ଟ୍ର ଏଠାରେ ଯାହାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହାର ବରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବାର ସତତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ । ବଶ୍ୱସଷ୍ଟ୍ରାଠାରୁ ବୃହତ୍ତର ଓ ବଶ୍ୱସଷ୍ଟ୍ରର ଅତୀତ କୌଣସି ଏକ ସମ୍ପଦର ଉପଲବ୍ଧି ଲଗି ଯେତେବେଳେ ସେ ଏହି ବଶ୍ୱସଷ୍ଟ୍ରର ଭୂମିରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଠିକ୍ ନାର୍ଯ୍ୟ କରେ; ମାତ୍ର ବଶ୍ୱସଷ୍ଟ୍ରର ବରୁଦ୍ଧରେ ଏବଂ ବଶ୍ୱସଷ୍ଟ୍ରର କୌଣସି ଏକ ଖଣ୍ଡବସ୍ତୁତର ବୋଲ୍ ମାନ ଯେତେବେଳେ ସେ ଏଭଳି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ କେବଳ ଭୁଲ୍ଟିହିଁ କରିବସେ । ଏହି ଖଣ୍ଡବସ୍ତୁବଟିକୁ ଅଥବା ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କହିଲେ ଖଣ୍ଡିତ ନାନା ଅନୁଭବର ଏକ ସମଷ୍ଟିକୁ ତାହା ମାନସିକ ଅନୁଭୂତ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୋଗତ ଅହଂର ଏକ କୃତ୍ରିମ କେନ୍ଦ୍ରର ଚତୁଷ୍ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଆଣି ଯୋଡ଼ିକର ରଖିବାରେ ଲଗିଥାଏ, ସେଇଟାକୁହିଁ ଆପଣା ବୋଲ୍ କହେ, ସେହି ଅହଂର ପରକର ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ତାହାର ଲଗିହିଁ ବଞ୍ଚି ରହିଥାଏ । ଯେଉଁ ପରମ ଲଭ୍ୟବସ୍ତୁଟି ତା'ର ଏହି ଭୂମିଠାରୁ ବୃହତ୍ତର ଓ ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁବ, ଏପରିକ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ଓ ଅଧିକ ସାଧାରଣ ବସ୍ତୁବଗୁଡ଼ିକୁ ଯାହାର କେବଳ ଆଂଶିକ ପ୍ରକାଶ ବୋଲିହିଁ କହିବାକୁ ହେବ, ତାହା ଲଗି ବଞ୍ଚି ରହିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେ ସେହି ଅହଂଟା ଲଗିହିଁ ବଞ୍ଚି ରହିଥାଏ । ଏହାକୁ କେବଳ ଏକ ଭ୍ରମାତ୍ମକ ଆତ୍ମଜଡ଼ତତା ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା ବୋଲ୍ କୁହାଯିବ, ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାର ଭୂମିରେ ବଞ୍ଚିବା ବୋଲ୍ କଦାପି କୁହାଯିବ ନାହିଁ; ଅହଂର ବୋଲ୍ ମାନ ବଞ୍ଚିବା ବୋଲ୍ କୁହାଯିବ ଏବଂ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟଟା ଲଗି ଏବଂ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟଟାର ବୋଲ୍ ମାନ ବଞ୍ଚିବା ବୋଲ୍ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ପଉନଟି କାପର ଘଟିଲ୍ ଏବଂ କେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିର ସାଧନ ଲଗି ଏହା ହେଲ, ସେଇଟି ଯୋଗର ପ୍ରଶ୍ନ ନୁହେଁ; ସେଇଟି ହେଉଛୁ ସାଂଖ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରର ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ । ମାତ୍ର ଆମକୁ ପ୍ରକୃତ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ଘଟୁଥିବା ଏହି କଥାଟିକୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ସେ ଆତ୍ମ-ସୀମାବଦ୍ଧତାର ଯେଉଁ କାରଣଟିରୁ ଆମେ ଆମ ସତ୍ତ୍ୱା ଭିତ୍ତା ଅନୁଭୂତିର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତିଟିର ଅଧିକାଗ୍ଧ ହେବାରେ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ତେଣୁ ଆପଣାର ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେହର ଭୂମିରେ ଅଜ୍ଞାନ, ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ କଷ୍ଟଯନ୍ତ୍ରଣାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହା କେବଳ ଏହିଭଳି ଏକ ଆତ୍ମ-ବଞ୍ଚନାରୁହିଁ ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଛୁ । ଆମେ ସେହି ଏକତ୍ୱର ଅଧିକାଗ୍ଧ ହୋଇପାରି ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାହିଁ ହେଉଛି ଆମର ଏହି ପଉନର ସଂମୂଳ କାରଣ । ଏବଂ ସେହି ଏକତ୍ୱଟିକୁ ଫେରିପାଇବା ହେଉଛୁ ଏହି କ୍ଷେତରେ ଆମର ସଂଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଧନ; ବଶ୍ୱସଷ୍ଟ୍ରି ସହିତ ଏବଂ ତାହାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଭିଳଷିତ ଦକ୍ଷତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏଠାରେ ବହୁସଂଖ୍ୟକ ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି, ତାହାର ସହିତ ଆମର ଏଜୁକେସନ୍ ଗେମ୍‌ଗୁଡିକ ଦେଇଛୁ ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଆସ୍ପାର ଉପଲବ୍ଧି ଦକ୍ଷତାକୁ ପଢ଼ିବ, ସେଥିର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଆସ୍ପାର ଉପଲବ୍ଧି ଦକ୍ଷତାକୁ ଦେବ; ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଆସ୍ପାର ଉପଲବ୍ଧି ଦକ୍ଷତାକୁନିଜ ସ୍ୱଦକ୍ଷତା ସେହି ଫଟିଦାଦନଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱାଦଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ମନୋମୟ ସତ୍ତାର ଅସୁବିଧା

ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଆମର ଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମସତ୍ତା ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଉପଲବ୍ଧି କୁହିଁ ଜ୍ଞାନଯୋଗର ପ୍ରଥମ ଧେସ୍ୱରୁପେ ଘୋଷଣା କର ଆମେ ଏହି ଯୋଗର ଆଲୋଚନା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ ଏବଂ ସେହି ମାର୍ଗଟିର ବିକାଶକ୍ରମରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହିଠାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲୁ । ମାନ କେବଳ ସେଉକ ଯେ କଦାପି ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଏବଂ ଆମକୁ ଯେ ପରମାତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଭାଙ୍କର ମର୍ମୋଦ୍ଘାଟନଗତ ରୂପଗୁଡ଼ିକରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ମୂଳତଃ ଭାଙ୍କି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଜୀବ୍ୟୀ ସତ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ, ଏଠାରେ ଆମେ ସେହି କଥାଟିକୁ ବି ଘୋଷଣା କରୁଛୁ । କେବଳ ଶୁଦ୍ଧ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନୁହେଁ, ମାନ ଶୁଦ୍ଧ ଚେତନା ଓ ଭାବ୍ୟର ସତ୍ତ୍ୱଗତ ତଥା ଚେତନାଗତ ଆନନ୍ଦକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ସତ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିଛୁ, ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ମର୍ମସତ୍ୟ ବୋଲି ଆବଷ୍କାର କରିଛୁ ।

ପୁନଶ୍ଚ, ପରମ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଇଟି ପ୍ରକାର ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ସେହି ନୀରବ, ନିଷ୍ଟିୟ, ନିଶ୍ଚଳ, ଆତ୍ମମଗ୍ନ ଓ ଆତ୍ମପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତ, ଚତ୍ତ ଓ ଆନନ୍ଦର ଉପଲବ୍ଧି; ସେହି ଅଦ୍ୱୟ, ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ, ଗୁଣାତୀତାରହିତ, ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାନ ପ୍ରତିଭାସ ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ରଖିଥିବା ଅଥବା ବିଶ୍ୱଜଗତର ନିମ୍ନାରେ କୌଣସିପ୍ରକାର ଅଂଶଗ୍ରହଣ ନକରି କେବଳ ଉଦାସୀନ ରହି ଛାହା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରୁଥିବା ସେହି ପରମ ପରାତ୍ପରଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି । ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟଟି ମଧ୍ୟ ସେହି ଅଭିନ୍ନ ସତ୍ତ, ଚତ୍ତ ତଥା ଆନନ୍ଦର ଉପଲବ୍ଧି; ସାଂଘଭୌମ ତଥା ପୁର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ଜୀବରେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଭୁରୂପେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବା ଭାଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି, ଯିଏକ ଏକ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ପ୍ରଶାନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ରହି ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଆତ୍ମ-ଅଭିନିବେଶର ସ୍ଥିତିରୁ ଆପଣାକୁ ଅନନ୍ତ ବିସ୍ତାରକତା ଓ ଗୁଣମସ୍ୟତା ମଧ୍ୟକୁ ଅଜାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏକ ବହୁବ୍ୟାପ୍ତ ଅଥଚ ସମତାଯୁକ୍ତ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ସଙ୍କୋଚ ପରମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପୂରୁଷଟି ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ବୀଜରୂପରେ ଏହି ଯାବତ୍ପଦାର୍ଥ ସୂକ୍ଷ୍ମରୂପରେ ଧାରଣ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ତୌଣସିପ୍ରକାରେ ଜଗତ ହୋଇ ନପଡ଼ି ଅଥଚ ତୌଣସି. ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରକୃତି ଉଦାସୀନତା ନଥାଇ ସେ ଏହି ବଦ୍ଧଜଗତର ଅନନ୍ତ ପ୍ରାଣପ୍ରସିଦ୍ଧତାକୁ ଅଧିକାର କରି ରହିଛନ୍ତି । ସେ ତାହାର ହବ୍ୟ ନଦ୍ୟାମତରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଶାଶ୍ୱତ ଓ ଜ୍ୟୋତର୍ମୟ ଅହଂ-ଆତ୍ମାର ଅସୂମାନ କରଣକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିଛନ୍ତି । ଏତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତରୂପେ ସେ ଏହି ବଦ୍ଧଜଗତକୁ ଧରି ରଖିଛନ୍ତି, ମାନ ଅପେ ତା' ଭିତରେ ଆଦୌ ଧରି ହେଉ ନାହାନ୍ତି; ଏହି ବଦ୍ଧଜଗତକୁ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣମୁ ରହି ଶାସନ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ଅପେ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି । ଏହି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କ ଆମେ ଧର୍ମେନ୍ଦ୍ର ବୀରରୂପଧାରୀ ଭଗବାନଙ୍କର ସମରୂପ ବୋଲି ପଚାରିବା ନାହିଁ, କାରଣ ଆର୍ଯ୍ୟଜନମାନଙ୍କର ଅନୁଶ ବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିବା ନାହିଁ; ମାନ ତାଙ୍କୁ ଏପରି ଏକ ପରମ ଅଶରୀରରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବା, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ବୀଜଗତ ଭଥା ନୈଙ୍କର୍ମ୍ୟତ, ଏବଂ ଗୁଣ ଭଥା ନିର୍ଗୁଣ ସବୁକଛ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମଞ୍ଜସ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏତ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱୋର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ସେ ଆପଣାର ସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଜଗତ୍ସୃଷ୍ଟିକୁ ଅଧିକାର କରି ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଜଗତ୍ସକୁ ଆପଣାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତରେ ଦୃଢ଼ସ୍ଥିତି ସ୍ୱରୂପେ ବଳଯୁକ୍ତ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାହାକୁହିଁ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗର ସାଧନ ଲଭି ଜଗଜ୍ଜୀବର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଧର୍ତ୍ତାରତ କରି ରଖିବା ।

ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମେ ଏକଥାଟି ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ବୋଝିବାକୁ ପାରିବା ଯେ ମନ, ପ୍ରାଣ ଭଥା ଶରୀରର ଭୂମିରୁ ଅପସର ଯାଇ ଆମେ ଯେଉଁ ଦିବ୍ୟାପତ ଅତିମାନସିକ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାଉ, ତାହାକୁ ଆମେ ଏହି ବୃହତ୍ତର ଉପଲବ୍ଧି ଲଭି ତେବଳ ଆମର ଏତ ଅବଶ୍ୟକ ଭୂମିର ଅଧିକାର ଲଭ କରିବା ପୋଇ କହିଥାଉବା । ତେଣୁ ତେବଳ ସେତକମାତ୍ର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଆମର ଯୋଗଟି ସବାଙ୍ଗେ ଜବାପି ଘଟେଣ୍ଟ ନୁହେଁ । ଏହ ସେଥିପାଇଁ ଅଧିକ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଓ ଅଧିକ ସ୍ୱବାସ୍ଥ୍ୟକ ଅନୁଭବ କରୁ ଦରକାର । ଆମର ଏହି ସ୍ରାତସ୍ୱସିକ ଅସ୍ୱାଷ୍ଟିର ଅସ୍ୱଜନ ଭଥା ତାହାର ଜଡ଼ରତ୍ତେରୁମି ହୋଇ ରହିସବା ଏହି ଜଗତରୂପୀ ପ୍ରତିସ୍ୱସ୍ଥିରୁ ଆମେ ଯେଉଁ ଅପଣାକୁ ଅପସର୍ପଣ କେଇଗଲୁ ଏବଂ ସେହି ଆପେ-ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଅସ୍ପତେତନ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲୁ, ଠିକ୍ ସେହିପର ଆମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରହିଁ ସତଳସ୍ପାପ ଅସ୍ପ-ଅସ୍ତିତ୍ୱ, ଅସ୍ପ-ତେତନା ଏବଂ ଅସ୍ପ-ଆନନ୍ଦଟିର ସାହାଯ୍ୟରେ ପୁନଦାର ଆମର ମନ, ପ୍ରାଣ ଭଥା ଶରୀରର ଅଧିକାର ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ବଦ୍ଧଜୀବକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଭାବ ହୋଇ ରହିସବା କେବଳ ତୌଣସି ଶୁଦ୍ଧ ଅସ୍ପ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ନୁହେଁ, ମାନ ଆମକୁ ଏତ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଅଧିକାର ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାଳ ଭଥା କେତତ ସତଳ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଶ୍ଚବର୍ତ୍ତିନର ଅଙ୍ଗୀଭୂତ ହୋଇ ରହିଥିବା କେବଳ ଏକ ଅନନ୍ତ ଓ ଅହଂମୁକ୍ତ ଚେତନାରୂପେହିଁ ଆପଣାକୁ ଜାଣିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଆମକୁ ଜୀବ ଓ ଦେଶର ଭୂମି ଉପରେ ଘଟିତ ହେଉଥିବା ଚେତନାଗତ ସକଳ କ୍ରିୟାପ୍ରତିକ୍ରିୟା ତଥା ସେହି ଚେତନାର ସୃଜନସାମର୍ଥ୍ୟଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ଏକାତ୍ମତା ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବଳ ଏକ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ଶାନ୍ତି ତଥା କର୍ମରହିତତା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ, ଆମକୁ ଏହି ବିଶ୍ୱଗତ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ସମତା ତଥା ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଅଥବା ବ୍ରହ୍ମ କହିଲେ ସଙ୍ଗୀତା ତାହାକୁହିଁ ବୁଝାଏ, କେବଳ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ଶାନ୍ତସତ୍ତ୍ୱ ସ୍ଥିତିକୁ ବୁଝାଏ ନାହିଁ ।

ଆପଣାକୁ ସେହି ଅତୀତମାନସ ଭୂମିକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେଇ, ସେଠାରେ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଷ୍ଠ ରହି ସେହି ଦିବ୍ୟ ଅତୀତମାନସ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ତାହାର ସ୍ପନ୍ଦରେ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱାର, ଚେତନାର ଏବଂ ଜିସ୍ମାର ତଥା ଚେତନ ଅନୁଭୂତିର ଯାବତୀୟ ବହିର୍ଗମନ ଓ ଅନ୍ତଃପ୍ରବେଶର ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବା ସତ୍ତ ପ୍ରକୃତରେ ସମ୍ଭବସମ୍ଭବ ହୋଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ଆମର ଏହି ଉପଲବ୍ଧିଟି ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ଆଦୌ କଷ୍ଟକର ଲାଗନ୍ତା ନାହିଁ । ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଅତୀତମାନସ ସତ୍ତ୍ୱାରେ ପରିଣତ ହୋଇ ନାହିଁ, ସେ ଏକ ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱାର ଭୂମିରେହିଁ ବାସ କରୁଛି । ତେଣୁ କେବଳ ଏହି ମନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାକୁ ଜ୍ଞାନ ଆଡ଼କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଆପଣା ସତ୍ତ୍ୱାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ସେହି ଅତୀତମାନସ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରୁ ସେ ଯାହାକିଛି ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପଲବ୍ଧି ଆମର ଏହି ସତ୍ତ୍ୱାସୃଷ୍ଟିର ବିଶେଷ ପ୍ରକୃତି ଓ ସେହି କାରଣରୁ ଆମ ଯୋଗର ବିଶେଷ ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟ ଆମ ଉପରେ ଏପରି କେତେଗୁଡ଼ିଏ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଓ କେତେକ ପ୍ରାଥମିକ ଅସୁବିଧା ଆଣି ଲଦି ଦେଇଥାଏ, ଯାହାକୁ କି କେବଳ ଦିବ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଅଥବା ଏକ ଅତିକଠୋର ସାଧନା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ବସ୍ତୁତଃ କେବଳ ଦୁଇଟିଯାକ ସହାୟର ଏକତ୍ରସଯୋଗ ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା ସମ୍ଭବ ହେବ । ମାତ୍ର ଏହି ଆଲୋଚନାରେ ଆମର ଅଗ୍ରସର ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆମକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ତଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ଭୂତର ମାର୍ଗରେ ରହିଥିବା ଏହିସବୁ ନାନା ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟତ୍ୱରେ ଦେଖାଇଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏହି ସଯୋଜନକ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପଲବ୍ଧି ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱା ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧି ଅଧ୍ୟାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାକୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭୂମି ବୋଲି ଜାଣି ରଖିବା; ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍থ ଭୂମି, ଏକ ଦିବ୍ୟ ଭୂମି; ଓ ଅନ୍ୟଟି ଏକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅମୁସ୍ତ ଭୂମି, ଏକ ମାନସସ୍ ଭୂମି । ପ୍ରଥମଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନନ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱ, ଅନନ୍ତ ଚେତନା ଓ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଅତୀତର ଅନନ୍ତ-ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଓ ଅଗେ ଆପଣାକୁ ଚାର୍ଯ୍ୟଚାପ୍ତ ଜଡ଼ତ୍ୱବତା ଜ୍ଞାନ, ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁରୁତ୍ୱେଟି ବତ୍ୟ ଚଳ୍ଲ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭୂମିରେ ମନୋମସ୍ ସତ୍ତ୍ୱ ରହିଛନ୍ତି, ପ୍ରାଣମସ୍ ସତ୍ତ୍ୱ ରହିଛନ୍ତି ଓ ଅନ୍ନମସ୍ ସତ୍ତ୍ୱ ରହିଛନ୍ତି; ଅର୍ଥାତ୍ ମାନସସ୍ ଚେତନାଟି ଚଳ୍ଲ ରହିଛନ୍ତି । ଆପଣା ବହ୍ୟାସ୍ତକୃତର ଷେତ୍ରରେ ଦୂର ଭୂମି ସବୁଠାରେ ବଦ୍ଧେଧୀ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତୁ, ଗୋଟିଏ ଆରଟିର ଠିକ୍ ଓଲଟା ପାଖ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ବତ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱ ଦେଇଛି ଅନନ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱ, ସବୁଆଡ଼ତ ସତ୍ତ୍ୱ; ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ଜ୍ଞାନଟି ସ୍ୱବତା ଚାଲ, ବତରଙ୍ଗଭୂମି ଏବଂ ରୂପାସ୍ୱନରେ ନାନା ସୀମା ଦ୍ୱାରା ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ତାହାର ଏହି ଷେତ୍ରରେ ସବୁଠାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛତା ଜ୍ଞାନର ଅସଚ୍ଚତ୍ର ସ୍ପର୍ଶ ଆଉ ଏକ ଜ୍ଞାନର ଲଭ ଚଳତା ଲଗି ପ୍ରସ୍ତାବୀ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ବତ୍ୟ ଭୂମିଟି ଏକ ଅନନ୍ତ ଚେତନାର ଭୂମି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଅଭ୍ୟନ୍ତ ଚଳ ଉପିସ୍ୱତା ସବୁକଛିକୁ ତାହା ଆବେଷ୍ଟିତ ଚଳ ଧରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ଅଜ୍ଞାତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମିଟି ଅଚେତନାର ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଅପିସ୍ୱତା ଏକ ଚେତନାରନ୍ଧି ଭୂମି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆପେ ତାମରେ ଲଘାଭ୍ୟତା ସୀଧନଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏହି ଶସ୍ତ୍ରର ତଥା ଅହଂର ସୀମା ଭତରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏବଂ ସ୍ୱବାସ୍ତର ସ୍ୱବରେ ସମ୍ମିଳନତାସ୍ତ ସମ୍ପର୍ଶ ଏବଂ ସହାନୁଭୂତ ପ୍ରଭୃତ ନାନାବଧ ଉପାସ୍ତ ଓ ଅସ୍ୱବାସ୍ତର ସ୍ୱବରେ ଶତ୍ରୁତାସ୍ତୁର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପର୍ଶ ଏବଂ ଘୃଣା ପ୍ରଭୃତ ଆନ୍ତର ନାନାବଧ ଉପାସ୍ତରେ ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଚେତନା, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଶସ୍ତ୍ରର ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଅହଂ ସହତ ଆପଣାର ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ଆବଷ୍କାର କରବାରେ ତତ୍ପର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ବତ୍ୟତାର ଭୂମି ହେଉଛନ୍ତି ଏକ ଅବଚ୍ଛେଦୀ ଅସ୍ମି-ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଅବ୍ୟାହତ ସଂ-ଆନନ୍ଦର ଭୂମିଃ ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମି ଆପଣାର ମାନସିକ ଅବବୋଧ ଏବଂ ଶସ୍ତ୍ରଦୃଷ୍ଟିର ସାହାଯ୍ୟରେ ଆନନ୍ଦର ଅନ୍ୱେଷଣ ଚଳ ଭୁଲୁସ୍ୱବା ସାଙ୍ଗ ଚେତନ ସୃଷ୍ଟ, ଔଦାସୀନ୍ୟ ତଥା ଦୂରତ୍ୱ ଲଭ ଚରୁସ୍ୱବାର ଏକ ଭୂମି । ବତ୍ୟ ଭୂମିଟି ହେଉଛନ୍ତି ଅତମାନସ ଜ୍ଞାନର ଏକ ଭୂମି ଯାହାକ ସବୁକଛିକୁ ଆପଣାର ବୋଧ ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ ଚର ରଖିଛି, ଏକ ଅତମାନସ ଜଡ଼ାର ଭୂମି ଯାହାକ ସବୁକଛିକୁ ଚାର୍ଯ୍ୟଚାପ୍ତ ଚର ରଖିଛି । ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମି ହେଉଛନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନର ଭୂମିଃ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଖଣ୍ଡ ଏବଂ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକୁ ବଡ଼ ଅବନ୍ୟସ୍ତ ସ୍ୱବରେ ଏଡାଠି ଚର ଗୋଡ଼ ଏବଂ ତାହାର ମାଧ୍ୟମରେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ଚର ସେହି ଅଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞାନ ଅଭିମୁଖରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏବଂ ତାହା ଆପଣା ଜ୍ଞାନର ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗ୍ରାହ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଆପଣା ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗ୍ରାହ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଶତ୍ରୁମସ୍ତ୍ର ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଇଚ୍ଛାର ଅଧିକାରୀ ହେବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ଏକ ଅସମର୍ଥଭାବ୍ରେ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ପୁନଶ୍ଚ, ଆପଣା ଜ୍ଞାନର କେବଳ ଏକ ଆଂଶିକ ତଥା ଖଣ୍ଡିତ ପଦ୍ଧତିର ଅନୁସରଣ କରିବ୍ରି ଆପଣା ଇଚ୍ଛାକୁ ଆଂଶିକ ତଥା ଖଣ୍ଡିତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଇ ତାହା ସେହ୍ନ ଫଳପ୍ରସାରଣକୁ ସମ୍ଭବ କରିପାରୁଛୁ । ଦ୍ରବ୍ୟତା ଏକତ୍ୱ ଉପରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କର ରଖିଛୁ, ଏବଂ ବସ୍ତୁଚୟର ସକଳ ବୈଶ୍ୱାଦ୍ଧୀର୍ଣ୍ଣତା ତଥା ସମଗ୍ରତାର ପ୍ରତିତ୍ୱ ହୋଇ ରହୁଛୁ; ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟତା କେବଳ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅନେକତା ଉପରେବ୍ରି ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କର ରଖିଛୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ବିଶ୍ଳେଷଣ ଓ ଖଣ୍ଡୀକରଣର କର୍ତ୍ତା ହୋଇ ତଥା ସେଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ କଷ୍ଟକର ସଂଯୋଜନ ଏବଂ ଏକତ୍ରୀକରଣର ମାଲିକ ହୋଇ ରହିଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ମନୁଷ୍ୟ ଲାଗି ଉଭୟ ଭୂମି ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥତେଅବା ଗୋଟାଏ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦକ ପର୍ଦ୍ଦା ଟଣାହୋଇ ରହୁଛୁ, ଏପଣ ଏକ ଚାଙ୍କୁଣୀ ପଡ଼ିରହୁଛୁ ଯାହାକ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସେହ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟତାକୁ କେବଳ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାରୁ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେହ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟତାକୁ ଜାଣିବାରୁ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିତ କର ରଖିଛୁ ।

ତେଣୁ ଆମର ମନୋମୟ ସତ୍ତା ଯେତେବେଳେ ଦ୍ରବ୍ୟଜ୍ଞାନର ଅନ୍ୱେଷଣ କରି ବାହାରିବ, ସେହ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ସେଇଥିରେ ପରିଣତ ହେବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କରିବ, ସେତେବେଳେ ତାକୁ ପ୍ରଥମେ ଏହ୍ନ ଚାଙ୍କୁଣୀଟିକୁ ଉଠାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏହ୍ନ ପର୍ଦ୍ଦାଟିକୁ ଅପସୃତ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ଆପଣାର ଏହ୍ନ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ଥାସ୍ଥଟିରେ ସଫଳ ହୋଇ ତାହା ଦ୍ରବ୍ୟତାକୁ ଆପଣାର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଆପଣାଠାରୁ ଦୂରରେ ଓ ଉଚ୍ଚରେ ଥିବା ଏକ ସମ୍ପଦରୂପେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ; ତାହାର ବର୍ଣ୍ଣର ଓ କଳ୍ପନାର ବାହାରେ, ତାହାର ପ୍ରାଣଗତ ଏବଂ ଏପରକି ଶରୀରଗତ ଆସ୍ତଭନଟିର ବାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପର ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ । ଆପଣାର ନମ୍ରନମ୍ର ସ୍ଥିତିଟିରେ ରହି ତାହା କେବଳ ସେଇଟି ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିପାରୁଥିବ ଏବଂ ସତ୍ତା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ତେବେ ତାକୁ ସେଇଟି ଆଡ଼କୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଅଥବା, ତାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ନପାରିଲେ, ତାହାକୁ ଆବାହନ କରି ଆପଣାର ଭୂମିଆଡ଼ ତଳକୁ ନେଇ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତାହାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ତାହାର ଆରାଧନା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହ୍ନ ମନୋମୟ ସତ୍ତା ଦ୍ରବ୍ୟ ସତ୍ତାକୁ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପର ଦେଖି-ଥାଏ, ଏବଂ ତା'ପରେ ତାହାକୁ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ପରମ ଭୂମିରୂପେ ଅନୁଭବ କରେ, ତାହାକୁ ଏକ ସ୍ୱର୍ଗ ବୋଲି ଜ୍ଞାନେ, ଏବଂ ଆପଣା କଳ୍ପନା ବା ଉପଲବ୍ଧିର ବିଶେଷ ପ୍ରକୃତିଟି ଅନୁସାରେ ତାହାକୁ ଏକ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱ ବା ଜ୍ଞାନାଣ ଜ୍ଞାନେ ଅବଲୋକନ କରିଥାଏ । ଅଥବା, ସେ ତାହାକୁ ଆପଣାଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏକ ପରମ ସତ୍ତାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସ୍ୱପ୍ନ ସ୍ୱରରେ ଦେଖେ, ତା ଅନୁଭୂତି ଆପଣାର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ଅସ୍ତିତ୍ୱଠାରୁ ଛନ୍ନ ହୋଇ ଦେଖେ ଏବଂ ତା'ପରେ ସେଇଟି ନା ସେଇଟି ତାଙ୍କରେ ସେ ତାହାକୁ ଉପଭୋଗ ହୋଇ ଜହ୍ନେ ଏବଂ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆପଣାର ସ୍ୱପ୍ନସ୍ୱ ଚଳନା ବା ଉପଲବ୍ଧି ଅନୁସାରେ ଏବଂ ସେହି ପରମ ସ୍ୱପ୍ନର ସେଇଟି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉପ ଅଥବା ବସ୍ତୁବଟି ସମ୍ମୁଖରେ ତାହାର ଉନ୍ମୁଖତା ଦୃଷ୍ଟି କଂବା ସୋଧଟି ଅନୁସାରେ ସେ ତାହାକୁ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱାପନ୍ନ ଅଥବା ନୈଟଂକ୍ତ ହୋଇ ଦେଖେ, ସଗୁଣ ଅଥବା ନିର୍ଗୁଣ ହୋଇ ଦେଖେ, କଂବା ଜଗତ୍ତଳ ଓ ଜଡାସ୍ପାନ ଏକ ପରମ ସ୍ୱାମର୍ଶ ଅଥବା ଚିତ୍ସାର୍ଣ୍ଣାଳ ହୋଇ ଉନ୍ମୁଖତା ନଳେ ପରମ ପ୍ରଭୁ ଭଥା ପରମ ସ୍ୱତାସ୍ୱତ ସ୍ୱରରେ ଦେଖିବାକୁ ଲଗେ । ଅଥବା, ସେ ତାକୁ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟୋତ ପରମ ସତ୍ୟରୂପେ ମଧ୍ୟ ଦେଖେ, ଆପଣାର ଏହି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱପ୍ନଟିକୁ ସେ ତାହାର ଏତ ପ୍ରତଦମ୍ବ ହୋଇ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ ଏବଂ ତାହାଠାରୁ ସେ ଚୌଣସି ତାରତରୁ ବଚ୍ଚିନ୍ନ ହୋଇ ପଡ଼ୁ ହୋଇ ଜହୁଥାଏ; ଏବଂ ତା'ପରେ ତାହାକୁ ସେ ପରମାତ୍ମା କଂବା ବ୍ରହ୍ମ ହୋଇ ଅନୁଭବ କରେ ଏବଂ ସ୍ୱଦ୍ଦା ଜେବଳ ଆପଣାର ଜଲ୍ପନା ଅଥବା ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେଇଟ ହୋଇ ତାହାକୁ ପରମ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ, ପରମ ଅସ୍ତତ୍ୱ, ଭାଓ, ପରମ ଶୂନ୍ୟ, ପରମଶକ୍ତ ଓ ପରମ ଅବଚ୍ଛେତ୍ସ ପ୍ରଭୃତ ନାନା ଉପଧା ଦେଇ ବର୍ଣ୍ଣନା ଜରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ଜରୁଥାଏ ।

ତେଣୁ ମନୋମସ୍ୱ ସ୍ୱପ୍ନସ୍ଥି ଦେଇ ଆମେ ଯହ ସୃଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି ଜରିବାକୁ ବାହାରୁ, ତେବେ ସେହି ଷ୍ଟେତ୍ରରେ ଏହି ପ୍ରଥମ ଅସୁବିଧାଟି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ଏକ ସମ୍ଭାବନା ଉନ୍ମୁଖତ; ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ତାକୁ ଅମର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଉନ୍ମୁଖତା, ଅମର ଅଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଉନ୍ମୁଖତା ଏବଂ ଏପରକ ଏକ ଅର୍ଥରେ ଅମର ଚତୁଷ୍ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଉନ୍ମୁଖତା ଚୌଣସି ଏକ ସମ୍ପଦ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ ଜରିବା;—ମାନ ତାଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ଆମ ସ୍ୱପ୍ନ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱଦ୍ଦା ଏକ ଖାଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉନ୍ମୁଖତ, ସେଇରେ ଚୌଣସିପ୍ରକାର ସେବୁ ନଥିବା କଂବା ଏପରକ ଚୌଣସିପ୍ରକାର ସେବୁ ଦ୍ୱାରା ତଦାପି ବାନ୍ଧ ହୋଇ ପାରୁ ନଥିବା ଏକ ବ୍ୟବଧାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉନ୍ମୁଖତ । ଅନନ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉନ୍ମୁଖତ ପଭ, ମାନ ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥରେ ସବଦ୍ଦାସଂନ୍ନ ହୋଇ ପାରୁଥିବା ଏହ ମନୋମସ୍ୱ ସ୍ୱପ୍ନସ୍ଥିଠାରୁ ତାହା ଏଜାତେଳତେ ଛନ୍ନ ହୋଇ ଉନ୍ମୁଖତ; ଏବଂ ଆପଣାକୁ ତାଙ୍କଯାଏ ଉତ୍କ୍ଷେଳତ ଜରନେବା ଲଗି ଓ ସେଇଥରେ ପରଣତ ହୋଇପାରିବା ଲଗି ଅଥବା ସେପରକ ଅମର ସ୍ୱପ୍ନ ଭଥା ଏହ ବସ୍ତୁସ୍ୱପ୍ନ ଉପସ୍ଥରେ ଅମର ଅନୁଭୂତ ତାହାର ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ଆନନ୍ଦସ୍ୱରୂପ ଅନୁଭୂତରେ ପରଣତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବ, ସେସବୁଗି ତାକୁ ଏଠାକୁ ଅମର ମଧ୍ୟକୁ ଓଦ୍ଲାଇଅଣି ପାରିବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ଅମର ଜେବେଦ୍ଦେଜେ ଚୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ନଥିବ । ଏହ ବୃକ୍ଷକୁ, ସାଁମାସ୍ତତ ଓ ଅପ୍ରସାମିତ ଚେତନା ଏବଂ ଶକ୍ତିମସ୍ୱ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉନ୍ମୁଖତ ପଭ, ମାନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମର ଚେତନା ଏବଂ ଶରୀର ସେଇଟିଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ରହିଥିବ; ଏବଂ ତାହାର ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ବଡ଼ ସୀମାବଦ୍ଧ, କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ନିରୁତ୍ସାହିତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଆପଣା ପ୍ରତି ତଥା ବିଶ୍ୱଜଗତ ପ୍ରତି ବିରକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ଆପଣାର ପରିତୃପ୍ତ ସେହି ଭିତରର ବସ୍ତୁଟିର ଷ୍ଟେନରେ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରୁ ନଥିବ । ଏହି ଅପରିସୀମ ଓ ଅମଳ ଆନନ୍ଦ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଆମର ଆପଣା ସତ୍ତାଟି ସେହି ଦିବ୍ୟ ଆନନ୍ଦଟି ଲଗି ଏକାନ୍ତ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ସୁଖ, ଦୁଃଖ ତଥା ନିରପେକ୍ଷ ମାରସ ବୋଧର କେବଳ ଏକ ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିରହିତ ନିର୍ଜୀବକ୍ଷେତ୍ର ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମ ଜ୍ଞାନ ଓ ପରମ ଇଚ୍ଛା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଆମର ଆପଣା ଜ୍ଞାନଟି ସର୍ବଦା ମାନସିକ ବକ୍ରତା ଦ୍ୱାରା କେବଳ ବକ୍ରତାହିତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ପଙ୍ଗୁ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ତାହା ଭଗବତ୍ ପ୍ରକୃତି ସହିତ କେବେହେଲେ ସମଚ୍ଛନ୍ଦ ହୋଇ ରହିପାରୁ ନଥିବ ଅଥବା ସେଥିରେ କୌଣସି ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରୁ ନଥିବ । ଅଥବା, ଆମେ ଯେତେବେଳଯାଏ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୁ ବହନ କରି ଏକ ବିଶୁଦ୍ଧ ଓ ଅଭିଭୂତ ଜୀବନାନ୍ତମୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବୁ, ସେତେବେଳଯାଏ ଆମେ ଆପଣାଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବୁ; ମାତ୍ର ଆପଣାର ଚେତନାଟିକୁ ପୁଣି ଆପଣାର ଏହି ସତ୍ତାଟି ଆଡ଼କୁ ବୁଲାଇଦେବା ମାତ୍ରକେ ଆମେ ସେଥିରୁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସ୍ଖଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବୁ ଏବଂ ଫଳରେ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିଟି ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇ ଯାଇଥିବ, ଆମ ଲଗି ଦୂର ହୋଇ ରହିଥିବ ଓ ଆଉ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଧରା ଦେଇ ନଥିବ । ସେତେବେଳେ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଆମକୁ ଛାଡ଼ି ଗଲଯିବ, ସେହି ପରମ ଦୃଷ୍ଟିଟି କୁଆଡ଼େ ଉଭେଇଯିବ ଏବଂ ଆମେ ପୁଣି ଆମର ଏହି ମର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଦ୍ୱୈତା ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ି ରହିବାକୁହିଁ ବାଧ୍ୟ ହେଇଥିବୁ ।

ଯେକୌଣସି ମତେ ଏକ ସେତୁ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବ୍ୟବଧାନଟିକୁ ଦୂର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମ ମନୋମୟ ସତ୍ତାଟି ଲଗି ଦୁଇଟି ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ସମ୍ଭାବନା ହେଉଛି ଯେ ସେ ଏକ ବୃହତ୍, ପ୍ରଶସ୍ତିତ, ଏକାତ୍ମନବସ୍ଥ ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ବସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ପ୍ରସ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ଆପଣା ମଧ୍ୟରୁ ବାହାର ସେହି ସଂକୋଚ ପରମଟି ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ମାତ୍ର ଏହି ପ୍ରସ୍ୱାସଟି କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ମନକୁ ଆପଣା ଚେତନାର ଆସ୍ପୃହନକୁ ଛାଡ଼ି ଯିବାକୁ ହେବ, ଆଉ ଏକ ଅନ୍ୟ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବିଲୁପ୍ତ ନହୋଇ ପାରିଲେ ମଧ୍ୟ ଅସ୍ଥାୟୀ ଅଥବା ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ହରାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାକୁ ସମାଧିର ମଗ୍ନ ଅବସ୍ଥା ଭିତରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି କାରଣରୁ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଯୋଗ ସମାଧି ଅର୍ଥାତ୍

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସୋଗାବସ୍ଥତ ଅଛନ୍ତୁତ ଉପରେ ଏତ ସ୍ପଂଧ୍ୟତ ମନ୍ତ୍ରଣ୍ଣ ଦେଇଥାନ୍ତୁ । ଏହି ଅବସ୍ଥାଟିରେ ଆମର ମନ ଯେ ଦେବଳ ଅପଣାର ଜଡ଼ଦେହିମଣ୍ଡିତ ଅନ୍ତହ ଏବଂ ତତ୍ପରଭାଗସ୍ଥିତ ମଧ୍ୟରୁ ଅପଣାକୁ ପୃଥୀଦ୍ରୁତ ଜଣଏ ତା' ନୁହେଁ, ମାନ ପ୍ରଥମେ ବହୀଭୂମିସ୍ଥ ଘାବଜସ୍ ଜିସ୍ୱାସ୍ତତ୍ତା ଏବଂ ତୋଷ ଓ ସନ୍ତୁର ଦେଉନାରୁ ଏବଂ ତା'ପରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ମନୋମସ୍ ଘାବଜସ୍ ଜିସ୍ୱାସ୍ତତ୍ତାର ଦେଉନାରୁ ମଧ୍ୟ ଅପଣାକୁ ଅପସ୍ତତ୍ତ କେଇଥାଏ । ଅନ୍ତର୍ଗତ ସ୍ୱଦରେ ଅପଣାକୁ ସ୍ପତ୍ତୁତ ଜଣ ଉପିବ୍ରା ଅପଣାର ଏହ ସ୍ଥିତଟିରେ ମନୋମସ୍ ସନ୍ତୁ ସେହ ସ୍ପଦୋତ ପରମ ସନ୍ତୁତ୍ତ ଭାଙ୍ଗର ସ୍ୱରୂପସିବ ଖେଳରେ, ଅଥବା ଭାଙ୍ଗର ବହ୍ନ ବହ୍ନଦରେ ତା ବହ୍ନ ସ୍ତରରେ ଉତ୍ପାଇନ୍ତରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି ଜଣବାକୁ ସ୍ପମର୍ଥ ହୁଏ ସତ, ମାନ ସେହ ମନଃଗଢ଼ି ଜଦଳରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ମୁକ୍ତଲାଭ ଜରବା ଏବଂ ମନୋଗତ ଉପଲବ୍ଧିର ସୀମାଉପମ ଜଣ ମନ ଉଥା ଏହ ଉତ୍ପତ୍ତର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଘାବଜସ୍ ଅଦେଖରୁ ଉଦ୍ଧିତ୍ତ ଜେ ଦେଇସବା ସେହ ପରମ ସମ୍ପଦଟାରେ ପ୍ରବେଶ ଜରବାଡ଼ି ଉଥାପି ଅଦର୍ଶ ହୋଇ ରହୁଥାଏ । ମାନ ଖୁବ୍ ଅଲ୍ପସଂଖ୍ୟକ ବ୍ୟକ୍ତ ଚେତନାର ଏହ ସ୍ଥିତରେ ଘାଇ ପହ୍ନ ଘାରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେଉଁମାନେ ସେଠାରେ ପହ୍ନଞ୍ଚନ୍ତୁ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ସେହ ସ୍ଥିତରୁ ପୁଣି ଫେର ଅସିପାରନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ମନଶ୍ଚେତନାଟି ମନୋମସ୍ ସନ୍ତୁର ଏତମାନ ଜାତ୍ତତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇସ୍ତବାରୁ, ଏତଥା ବଡ଼ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥାଇନ୍ତୁ ଯେ ଆମର ସମସ୍ତ ଜାତ୍ତତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଅନୁଭୂତଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟରେ ପଛରେ ଗୁଡ଼ୁ ସ୍ୱଳ୍ପ ନଗିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ୍ଭ ସାଧାରଣତଃ ଅନ୍ୟ ଏକ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ଯଥାର୍ଥରୂପେ ପ୍ରବେଶ ଜରସାଇବ ନାହିଁ । ଯୋଗସ୍ଥ ସମାଧିକେଳେ ଠିକ୍ ଆହାଡ଼ି ଏତ ଅଦଶ୍ୟଚାରୂପେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ । ମାନ ବ୍ୟକ୍ତ ପଛରେ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ସ୍ୱଦରେ ସମାଧିସ୍ଥ ହୋଇ ରହିବା ଅଦୌ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ; ଏପରକ ଏତ ଘାର୍ଘ ଅବଧି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମାଧିସ୍ଥ ହୋଇ ରହିସାରନ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଆହା ଆମର ଦେହଗତ ଜୀବନର ଯେତୌଣସି ଜଣସ୍ତ ଅଥବା ଅବାରତ ଅଦ୍ଦାନ ଦ୍ୱାରା ଅଟାନ୍ତୁ ହୋଇ ପଡ଼ିବାର ସମ୍ଭବେଳେ ଏତ ଅଣ୍ଟୋ ରହୁଥାଏ । ଏତ ମନୋମସ୍ ଚେତନାଟିକୁ ଲେଇଟି ଅସିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ପୁଣି ଆମର ଉତ୍ପତ୍ତର ସନ୍ତୁଟି ମଧ୍ୟକୁ ଫେର ଅସିବାକୁ ହୁଏ । ତେଣୁ ଏତଥାଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ବୁଝାଘାଇଥାଏ ଯେ ଏହ ଦେହ ଉଥା ଦେହଗତ ଜୀବନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜସର୍ଜନ ନଦଟିଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନ.ନଦନ୍ତୁରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତଲାଭ ଜରବା ଏବଂ ମନୋମସ୍ ସନ୍ତୁର ଜୀବନସ୍ତରଟିକୁ ଘାର ହୋଇ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଘାଇପାରବା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସଚଇ ବାସନା ତ୍ୟାଗ ଜରବାକୁ ପଡ଼ବ, ମାନବଜୀବନର ସ୍ପଂଜମ୍ଭ ଆଜାତ୍ତ୍ୱାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଗୁଡ଼ି ଅସିବାକୁ ପଡ଼ବ, ମନୋମସ୍ ଜୀବନର ଘବହାର ଜରବାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଡ଼ିବ, ଆପଣାକୁ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ବନ୍ଧନରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ମୁକ୍ତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ମୁହୁର୍ମୁହୁଃ ତଥା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଗଭୀର ସ୍ତରରେ ସର୍ବାଧିକ ପରିମାଣରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରାଇ ରଖିଥିବା ସମାଧି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ଶେଷରେ ସଶ୍ୱର ସେହି ଅନ୍ତଃସଂଶ୍ଲିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରି ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରରଟିକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେପରିକ ଆମର ସଶ୍ୱର ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ କରିପାରିବ;—ଏହି ମାର୍ଗଟିର ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଯୋଗୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ଏହାକୁହିଁ ଆଦର୍ଶରୂପେ ଧରି ରଖାଯାଇଥାଏ । ଆପାତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମନ ଏବଂ ପରମ ଚିଦ୍‌ଗତତାକୁ ଏହିପରି ସ୍ତରରେ ପରସ୍ପରର କହିଁଚି କରି ଦେଖୁଥିବାରୁହିଁ ଏକାଧିକ ଧର୍ମ ଓ ସାଧନାମାର୍ଗ ଏହି ଫାଙ୍କାରକୁ ରୁଚ୍ଛ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି, ଏହି ଫାଙ୍କାରର ବାହାରେ ଥିବା କୌଣସି ଏକ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଜ୍ୟୋତିରେହିଁ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନିବଦ୍ଧ କରି ରଖିଛନ୍ତି ଅଥବା ଏକ ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ନିର୍ବାଣସ୍ଥିତି ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲୟଶରୀରସ୍ଥ ସ୍ତରରେ ଆପଣାର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ନେଇ ଉପଲବ୍ଧ କରାଇ ଦେବାକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଧେୟ ବୋଲି ବ୍ରହ୍ମଣ କରିଛନ୍ତି ।

ମାନ ଏହିସବୁ ପରସ୍ଥିତିରେ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ମନ ଆପଣାର ଜାଗ୍ରତ ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରକୃତରେ ଆଉ କ'ଣ କରିପାରିବ ? କାରଣ ତାହାର ଏହି ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଯଦି ମରଣଶୀଳ ମନୋଗତତାର ଯାବତୀୟ ଅସାମର୍ଥ୍ୟର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକ ଦୁଃଖ, ଭୟ, କ୍ରୋଧ, କାମନା, କ୍ଷୁଧା, ଲୋଭ ଏବଂ ବାସନାର ଆକ୍ରମଣ ଲଗି ଏପରି ସ୍ତରରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ଏଭଳି ଅନୁମାନ କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଯୌକ୍ତିକ ହୋଇ ରହିବ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରରକୁ ଅପସ୍ତରରେ ନେଇଥିବାର କୌଣସି ବିଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏକ ଯୋଗସ୍ଥ ସମାଧି ମଧ୍ୟରେ ମନୋମସ୍ୱ ସଶ୍ୱର କେବଳ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆତ୍ମା ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଲଗି ନିଷ୍ଟସ୍ୱ ସମର୍ଥ ହୋଇପିବ ଓ ତାକୁ ଆଉ ସେହି ସ୍ଥିତିରୁ କଦାପି ଲେଉଟି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । କାରଣ ମନୁଷ୍ୟର ସଚ୍ଚେତନ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ସାଧାରଣ ଚେତନା ତଥାପି ବୌଦ୍ଧମାନଙ୍କର କଳ୍ପିତ ସେହି କର୍ମଶୃଙ୍ଖଳ ଅଥବା କର୍ମପ୍ରବାହର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବ; ସେହି ଚେତନା ତଥାପି ଏଭଳି ନାନା ଶକ୍ତିମସ୍ୱକୁ ଜନ୍ମ ଦେବାରେ ଲଗିଥିବ ଯାହାକୁ କି ଅନବଚ୍ଛିନ୍ନ ରହି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ମନୋମସ୍ୱ ସଶ୍ୱର ଏକ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଜୀବନଭୂମିରେ ନିଷ୍ଟସ୍ୱ ଆପଣାର ପ୍ରଭାବ ପକାଇବାରେ ଲଗିଥିବେ । ଅଥବା, ଆଉଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହି କଥାଟିର ବିଚାର କଲେ, ତେଚନାହିଁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିତ୍ୟମକ ସତ୍ତ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରର ତାହାର କେବଳ ଏକ ପରିଣାମ ହୋଇଥିବାରୁ ଆମେ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରରକ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ କଦାପି ଚେତନା ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ; ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମନୁଷ୍ୟକୁ ତଥାପି ସାଧାରଣତଃ ତାହାର ଏହି ମାନୁଷୀ ଜିଜ୍ଞାସ୍ତତାର ତା ଅନ୍ତରୁ ମନୋଗତ ଜିଜ୍ଞାସ୍ତତାର ଏତ ଅଧିକ ଦୋଳ ଦେଇଥାଏ ଦେବ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଏହି ସ୍ଥିତିକୁ ତଥାପି ଶୀଘ୍ର ହଆଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଅର୍ଥାତ୍ ମରଣଶୀଳ ଦେହରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପରେହିଁ ମରଣଶୀଳ ମନରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ଅତି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ପୁନଶ୍ଚ, ଅହଙ୍କାର ପ୍ରତ ଏତ ବଳବତ୍ତା ବା ବୈପରୀତ୍ୟରେହିଁ ସ୍ୱଂପ୍ରଧାନ ସ୍ୱରୂପେ ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିଥିବା କାରଣ ଅମର ଏହି ଔଚିତ୍ୟ ଅତିବୃଦ୍ଧି ପ୍ରତ ହେବଳ ଏତ ସ୍ୱାଗତଦ୍ୱେଷୀ ଔଦାସୀନ୍ୟ ଅଥବା ଘୃଣାସ୍ପଦ ଘୋଷଣା ତଳେ ମଧ୍ୟ ତାହା ତଦାପି ଅପେକ୍ଷ ହେବ ନାହିଁ । ତାହାର ଏହିସବୁ ତଥା ଅନୁତେଜନ ସେହି ଅମ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନୋଗତ ସ୍ଥିତ ଓ ଜିଜ୍ଞାସ୍ତତାରହିଁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଅହା ପରମୁହୂର୍ତ୍ତ ବମୁକ୍ତ ଲାଭ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁକ୍ତର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଯେଉଁ ଏହାର ମନୋମସ୍ ଘାତଘାସ୍ ଅନୁଧଜିତତାକୁ ମଧ୍ୟ ଯେ ପଦତ୍ୟାଗ କରି ଦୂରେଇଦିବାକୁ ହେବ, ସାଧନାର ଅଙ୍ଗ ରୂପରେ ଏହାହିଁ ସଦୋତ ଶିକ୍ଷା । ତେଣୁ କେବଳ ଦେବେତ ଅନ୍ତଲ୍ଲବତ ଓ ଅସାଧାରଣ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେ ଅମର ମନକୁ ଅଯଥା ମଧ୍ୟରୁ ଏତ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳ ହୋଇଯିବାର ସମର୍ଥ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତାହାର ନାଚ୍ଚତ ଅବସ୍ଥାତାଳୀନ ମନୋଚତରଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିତତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସଂପୂର୍ତ୍ତିରୂପେ ପ୍ରେରତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଏଥିରୁ ଆମେ ମନୋମସ୍ ସତ୍ତା ଲଭି ଉନ୍ନୋତତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଦ୍ୱିତୀସ୍ ସମ୍ଭାବନାଟିର ଷେତ୍ରରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗିବା; ତାହାର, ଅଯଥା ମଧ୍ୟରୁ ସତ୍ତାର ଏତ ଉଚ୍ଚ ଅତମାନସ୍ ଭୂମିକୁ ଉତ୍ତୋଳ ହୋଇଯିବା ଯଦି ତାହାର ପ୍ରଥମ ସମ୍ଭାବନା ହୁଏ, ତେବେ ସେହି ଉଚ୍ଚ ପ୍ରେରଣାକୁ ଉପରୁ ଆଯଥା ମଧ୍ୟକୁ ଆଣିବାକୁ ଏହାର ଦ୍ୱିତୀସ୍ ସମ୍ଭାବନା ହୋଇ ରହିଯିବ । ଏଭଳି ଫଳରେ ମନର ମନୋଗତତା ସେହି ଉଚ୍ଚତାର ଏତ ପ୍ରତରୂପରେହିଁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବ, ଉଚ୍ଚତାପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଏବଂ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିତତା ଦ୍ୱାରା ସଂପ୍ରେରତ ହୋଇ ରହିବ । ଆଯଥାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜ୍ଞାନକୁ ନେଇ ମନନ କରିବାର, ଆଯଥା ଅନୁଭୂତ ସତ୍ତାକୁ ନେଇ ସମ୍ଭୁତତ କରିଦେବାର ଏବଂ ସ୍ୱରନାମସ୍ ହୋଇ ରହିବାର ସେହି ସ୍ୱାସମର୍ଥ୍ୟଟି ମନ ସାଙ୍ଗରେ ରହିଥିବ, ଦ୍ୱିତୀସ୍ ସମ୍ଭାବନାଟି ତାହାର ଦ୍ୱାରା ତାର୍ଯ୍ୟତାସ୍ତ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ପ୍ରଥମତଃ ତାହାକୁ କେବଳ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାର୍ଯ୍ୟତାସ୍ତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାହାର ମନ କେବଳ ପ୍ରତଫଳନ କରିବ, କେବଳ ଏତ ମାଧ୍ୟମରୂପେ ତାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାବ ଏବଂ ମନର ଦୌଣସି ଚେଷ୍ଟିବ ହେଲେ ଜିଜ୍ଞା ସେହି ମନ ଉତରୁ ଉତ୍ତୀର୍ତ୍ତିତର ତଉନ୍ତ ନାହିଁ, ସ୍ୱସଂସ୍ଥିତ ହୋଇ ତଦାପି ରହି ଯାଇନ୍ତ । ମନ ସାଧାରଣତଃ ଏହି ମରଣଶୀଳ ପ୍ରକୃତତିର ସ୍ଥିତ ବସସ୍ୱରେ ମନନ କରେ, ଏହି ଦୌଚିତ ଜଗତର ନାନା ପଦବେଶ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟରେ ରହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପରମା ଶକ୍ତିର ନିସ୍ୱାମୂଳକତାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମନନ କରେ । ମାନ ସେହିସବୁ ନିସ୍ୱାମୂଳକତା ଏବଂ ମାନସିକ ପ୍ରକୃତିର ସ୍ଥଲକ୍ଷଣସିଦ୍ଧ ଯାବତୀୟ ଧାରଣା ଓ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କଲେ ଆମର ମନ ଯଦି ସ୍ୱଚ୍ଛ, ନିସ୍ୱାରହିତ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ତେବେ ସତେଅବା ଏକ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଦର୍ପଣ ଉପରେ ଅଥବା ବାୟୁପ୍ରବାହ ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବକ୍ଷବ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନଥିବା ନସ୍ତରଙ୍ଗ ଜଳ ଉପରେ ଆକାଶର ପ୍ରତିଫଳନ ଘଟିବା ପରି ତା' ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟତା ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଦେଇ ପାରିବ । ତା'ପରେ ମଧ୍ୟ ମନ ତଥାପି ଦ୍ରବ୍ୟତାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ବା ଦ୍ରବ୍ୟତାରେ ପରିଣତ ହୁଏ ନାହିଁ, ମାନ ସେତେବେଳେ ତାହା ଦ୍ରବ୍ୟତା ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଶୁଦ୍ଧ ନିସ୍ୱା-ରହିତତାର ଅବସ୍ଥାରେ ବର୍ତ୍ତି ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟତାର ଏକ ଉଦ୍‌ଘୋଷିତ ମନନ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାନ ତା'ପରେ ପୁଣି ନିସ୍ୱାଶୀଳ ହେବା ମାନକେ ତାହା ମର ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ ଉଦ୍‌ବେଳନ ମଧ୍ୟକୁ ପୁନଃବାର ସ୍ଖଳିତ ହୋଇଆସେ, ତାହାର ମନନ ଭିତରେ ବାନ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଆଉ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ମନନ କରିପାରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି କାରଣରୁହିଁ ଏକାନ୍ତ ନଶ୍ଚଳତା ଏବଂ ପ୍ରଥମେ ଆମର ସକଳ ବହିଃନିସ୍ୱା ଓ ତା'ପରେ ଯାବତୀୟ ଅନ୍ତର୍ଗତ ରତ୍ତସ୍ପନ୍ଦନର ବିଲୋପସାଧନକୁହିଁ ସାଧାରଣତଃ ଆମର ଆଦର୍ଶରୂପେ ବାଢ଼ି ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଅନୁଗାମୀ ଲାଗି ଏକପ୍ରକାର ଜାଗ୍ରତ ସମାଧି ଅବଶ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ । କେବଳ ଯେଉଁକ ନିସ୍ୱା ନକଲେ ନଚଳିବ, ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ଗ୍ରହଣେନ୍ଦ୍ରିୟ ତଥା ଗତିପ୍ରେରକତାଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ଉପଲବ୍ଧିଗୀସ୍ୱ ନିସ୍ୱାମୂଳକତାହିଁ ଅବଶିଷ୍ଟ ରହିଥିବ ଓ ନିସ୍ୱାରହିତ ମନ ସେଥିରେ ପରିଶେଷରେ କୌଣସି ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେଥିରୁ କୌଣସି ଫଳ ବା ଲାଭର ଆଶା ମଧ୍ୟ ରଖିବ ନାହିଁ ।

ମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗ ସକାଶେ ତାହା ତଥାପି ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ, ଆମର ଏହି ଜାଗ୍ରତ ମନୋଭୂମିଟିରେ ଏକ ଜ୍ୱବାମୂଳକ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ଅଜ୍ୱବାମୂଳକ ନିସ୍ୱାରହିତତାରେ ଆଦୌ କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଏଭଳି ଏକ ରୂପାନ୍ତର ଘଟାଇବା ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ, କାରଣ ଦ୍ରବ୍ୟ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ମନଶ୍ଚେତନାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରକୃତିରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ସାଧାରଣତଃ ଆମର ମନୋଭୂମିଟିକୁ ସମାଧି ମଧ୍ୟରେ ମ୍ଳାନ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ତଥାପି ସେହି ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱରେହିଁ ଏପର ଦ୍ରବ୍ୟ ଭୂମିସବୁ ରହିଛନ୍ତି, ଯାହାକି ଆମର ଏହି ନଶ୍ଚନୈମିତ୍ତିକ ମନୋଗତତାର ସ୍ତରଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ଭୂମିସବୁ ପ୍ରକୃତ ଦ୍ରବ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭୂମିଟିର ପରଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଏଠାରେ ଜଳୁଟାର ଦେଇ ଘାରୁଛନ୍ତି; ଅବଶ୍ୟ ଏଥିରୁ ସତ ଯେ ସେହି ପରଦେଶଗୁଡ଼ିକର ସବଜା ଏଠାରେ ସବାଧିକ ପ୍ରକାଶଠାରୁ ହୋଇ ରହିଥିବା ମନୋରଞ୍ଜ ପରଦେଶଗୁଡ଼ିକର ଦ୍ୱାର ନାନାରୂପେ ପରଦର୍ଶିତ ହୋଇ ଘାଇଛନ୍ତି। ସେହି ସବୁ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ସବୁ ଅନୁଭୂତର ଘାବଘାସ୍ ସ୍ପର୍ଶ ଦେଇ ଧରାଦେଇ ଘାରୁଛନ୍ତି, ମାନ ତେବଳ ମନୋମସ୍ ସ୍ତରରେ ଏବଂ ମନୋମସ୍ ଏହ ରୂପରେ ଧରା ଦେଇଛନ୍ତି। ଏହ ପୂରବର୍ତ୍ତିତ ମନୁଷ୍ୟପଣ୍ଡ ଲଭି ଅପଣାର ଜାତର ଅବସ୍ଥାରେ ସବୁ ମନୋଘରଜାର ଏହସବୁ ଭୂମିକୁ ଉପ୍ଲେଜନ ହୋଇଥିବା ହେତୁ ସମ୍ଭବ ହେବ; ଅଥବା ତା' ସ୍ତରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଏଉଣ ନାନା ପ୍ରକାର ଭଲା ଅନୁଭୂତର ଏକ ପ୍ରକାର ଅନୁଭଣ ଜରି ଅଣିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଘାଇବ, ଘାହାର ସେହ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ଲଭି ତା'ର ସମୁଦାସ୍ ଜାତର ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ଉନ୍ନୋତତ ଜରିବେ ପାଇବ ଏବଂ ତାହାକୁ ସେହଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତର ଅନୁରୂପ ଜରି ରୂପାନ୍ତରତ ଜରିବେ ପାଇବ। ଏହସବୁ ଉତରର ମନୋସ୍ଥିତଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ତା'ର ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲଭି ଏହ ଉପରିତ ଭୂମିରେ ଲବ୍ଧ ହୋଇ ଘାରୁଥିବା ଉଚ୍ଚଗୁଡ଼ିକ ହୋଇ ଜହ୍ନାଉଥିବା, ତାହାର ବୃହତ୍ ତାତ୍ତବ ସାଧନଜସ୍ ଭଲା ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଗୃହ ବା ଭୂମି* ହୋଇ ଜହ୍ନାଇବା।

ମାନ ଏହସବୁ ଭୂମିରେ ଘାଇ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଜେଲେ ଅଥବା ସେମାନଙ୍କୁ ତାହାର ଅସିଉଜେଲେ ଆମର ମନୋଭୂମିକର ସ୍ତୀମାଜଦ୍ଧତାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆମ ସ୍ତରରେ ଗୋଡ଼ାଇଦାରେ ଲଗିଥାନ୍ତ। ପ୍ରଥମତଃ ମନର ଧର୍ମ ସେହନ୍ତୁ ଘାହା ଅନନ୍ତଜ, ତାହାକୁ ସେଟୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସ୍ତର ସ୍ତର ଜରି ସଜାଇବା, ଏବଂ ବଡ଼ ଅନଜସ୍ତୁ ସ୍ତରରେ ସେ ତାହା ଜହ୍ନାରେ ଲଗିଥାଏ; ଏବଂ ତେବଳ ଟୌଣସି ଘୋଟିଏ ବସସ୍ତୁକୁ ଅଜର ଲଗି ଅନ୍ୟ ଘାବତସ୍ ବସସ୍ତୁକୁ ଅଣଣା ମଧ୍ୟରୁ ବହୁତ ଜରି ଉଣିବା ଅଥବା ଘୋଟିଚ ସ୍ତରରେ ଅଜଜନ୍ତ ଘୋର୍ ଦେଇ ଅନ୍ୟସବୁକୁ ତାହାର ଘୌଣ ଜରି ଉଣିବାହିଁ ତାହାର ସମୁଦାସ୍ ପ୍ରକୃତ ହୋଇ ରହିଥାଏ। ଏହସବୁ ସ୍ତରରେ ସ୍ତଟିଜାନଜଙ୍କର ଜର୍ମାସଜଣ୍ଡୀ ହେଉଜେଲେ ତାହା ଦୃଜତ ଭାଙ୍ଗର ସହରୂପୀ ଜହ୍ନଜଟିକୁ ସ୍ତରୁଜନ୍ତ ହୋଇ ସ୍ତହଣ ଜରନେଜ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଚତୁ ଓଁ ଅଜନ୍ତ ଆପଣାକୁ ହୃତ୍ତର ବସିବାକୁ ଅଥବା ଶୁର ଓଁ ଅନନ୍ତ ସତ୍ ସ୍ତରରେ ଜଣ୍ଡଳ ଓଁ ଜଣ୍ଡିସ୍ ହୋଇ ପଡ଼ ରହିବାକୁ ବାଧ ସେଉଥିବେ; ଏବଂ ଏହା ଫଳରେ ତେବଳ ଜଣ୍ଡଳତା ସେଉଁଥିବା ଏତେଶ୍ୱରବାଦୀର ଉପଲବ୍ଧିଟିହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ

---

* ତେବରେ ଏହାକୁ ଉତର ଜାମ ତେଇ ସତସ୍, ସ୍ୱର୍ଗ ବା ଖାସ୍, ଧାମ, ପରମ୍, ବ୍ରହ୍ମ ଓ ଖିତ ହୋଇ ବୁଝାଘାଇଛ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଥିବ । ଅଥବା, କେବଳ ଚତୁରୂପୀ ବସ୍ତୁବଟିକୁ ନେଇ ତାହା ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରେ ବ୍ୟାପ୍ତ କରି ରଖିବ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସତ୍ତ ଓ ଆନନ୍ଦ ଏକ ଅନନ୍ତ ତଥା ବଶ୍ୱାତୀତ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଓ ପରମ ଚେତନ-ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅନୁଭୂତି ଉପରେହିଁ ନର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିବ; ଏବଂ ଏହା ଫଳରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗୀ ଶକ୍ତଉପାସକର ଉପଲବ୍ଧିହିଁ ଏକମାତ୍ର ପରଣାମ ହୋଇ ରହିଥିବ । କିଂବା, ତାହା କେବଳ ଆନନ୍ଦରୂପୀ ବସ୍ତୁବଟିକୁହିଁ ସବୁକଛୁ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିବ ଏବଂ ସେତେ-ବେଳେ ସତ୍ତ ଏବଂ ଚତ୍ତ ଆତ୍ମଅଧିକୃତ କୌଣସି ଫବତ୍ତସମ୍ପନ୍ନତା ବା ରୂପାୟିତ ସତ୍ତାର କୌଣସି ଭୂମିର ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ କେବଳ ଏକ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ପରି ମନେ ହେଇଥିବେ; ଏବଂ ତାହା ଫଳରେ କେବଳ ବୌଦ୍ଧମାର୍ଗୀ ନବାଣକାମୀର ଉପଲବ୍ଧିହିଁ ଆମର ହସ୍ତଗତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଅଥବା ତାହା ଅତିମାନସ ଜ୍ଞାନ, ଅତିମାନସ ଇଚ୍ଛା ଅଥବା ଅତିମାନସ ପ୍ରେମର ଭୂମିରୁ ଆସି ଆମର ମନୋଭୂମିରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିବା ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର କୌଣସି ବଶେଷ ବସ୍ତୁକୁ ସ୍ୱତଃସ୍ପତ୍ତ ବୋଲି ଆଦରଣେବ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ମୂର୍ତ୍ତିରୂପେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହିଥିବା ଈଶ୍ୱରସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ସେହି ନୈତ୍ୟଭୁକ ଅନନ୍ତ ବସ୍ତୁବଟି ପ୍ରାପ୍ତ ଅଥବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରେ କୁଆଡ଼େ ବଲୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ; ଏବଂ ତାହା ଫଳରେ ବଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ନାନାବଧ ଉପଲବ୍ଧିଗୁଡ଼ିକହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ଆପଣାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମନୁଷ୍ୟର ଆସ୍ଥା ଲଗି କୌଣସି ସ୍ୱର୍ଗ ଲେକ କିଂବା ଦବ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତିର ଅଧିକାରଲଭହିଁ ନର୍ଣ୍ଣୀତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏବଂ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତର ଅତ୍ରିଭୂ ଭିତରୁ ଆଉ କୁଆଡ଼କୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପଳାଇଯିବାହିଁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଧେସ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ, ସେମାନଙ୍କ ସକାଶେ ଏଭଳ ଉପଲବ୍ଧି ନଶ୍ଚସ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ, କାରଣ ଏହି ଭତ୍ତ ବା ବସ୍ତୁବଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିକ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ରହି ଅଥବା କୌଣସି ଗୋଟିକୁ ଅଧିକାର କରି ସେମାନେ ଆପଣା ମନୋଗତଭାର ଦବ୍ୟ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ଏକ ଆସ୍ଥାନ ଲାଭ କରି ଅଥବା ଆପଣାର ଜାସ୍ତବ ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ସେହି ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ କରାଇ ରଖି ଏହି କାମ୍ୟ ଅତିମସଣଟିକୁ ଫଳବତ୍ତା କରାଇବାରେ ଅବଶ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବେ ।

ମାତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକକୁ ଏହି ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିଏ ସମଞ୍ଜସତା ମଧ୍ୟରେ ଧରି ରଖିପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯେପରିକ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ଭୂମିରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସମତାବଶିଷ୍ଟ ଏକତ୍ୱର ଅଭିବ୍ୟଞ୍ଜକ ହୋଇ ରହିପାରିବେ । ଏବଂ ଏହି ସ୍ଥାନକୁ ଆସି ସେ ମନୋଗତ ଶେଷ ଅସୁବଧା ବା ବାଧାଟିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବ; ଅର୍ଥାତ୍ ଏକାଧାରରେ ଏକତ୍ୱ ତଥା ଅନେକତ୍ୱକୁ ଧାରଣ କରି ଅବସ୍ଥିତ ରହିବା ଲଗି ମନ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆତ୍ମଜ୍ଞରୂପୀ ଚେତନା ଓ ଚେତନାରୂପୀ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟର ଏତ ଶୁଭ, ଅନନ୍ତ ବା ଏପରିକ ଯୁଗପତ୍ ହୃଦୟରେ ଏତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବିସ୍ମୟ ଅନୁଭୂତିରେ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇପାରିବା ଏବଂ ସେଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ଅତୀତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟରେ କଷ୍ଟକର ହେବ ନାହିଁ । ମନ ଏହି ଏତଦ୍ବୃତ୍ତିର ଅନୁଭୂତିକୁ ଦୃଢ଼ଏକ ଅତେତନ୍ତର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ନେଇଯାଇପାରେ ଏବଂ ସେଇଠାରୁ ତାହାକୁ ଏହି ବିଶ୍ୱ-ଜଗତରେ ଅନୁନିହିତ ହୋଇ ରହିପାରେ ଏବଂ ଏହି ଜଗତର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉଚ୍ଚାବଚ ମଧ୍ୟରେ ରହିପାରିବା ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ; ଅଥଚ, ଯୁଗପତ୍ ହୃଦୟରେ ଏହି ପରମ ସତ୍-ଚିତ୍-ଆନନ୍ଦଟି ଏହି ବିଶ୍ୱ-ଜଗତର ଆଧାର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ତାହାର ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଆବୃତ କରି ରହିଛନ୍ତି ଓ ତାହାର ସକଳ ଉଚ୍ଚାବଚତାର ଭିତର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ । ମାନ ଏହିସବୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅନୁଭବକୁ ଏକତ୍ରିତ କରିବା ଓ ପଥାର୍ଥ ହୃଦୟରେ ଗୋଟିଏ ସୌଷମ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଦେଖିପାରିବାଟି ବସ୍ତୁତଃ ମନ ଯେଉଁ ବଡ଼ କଷ୍ଟକର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାନ ତଥାପି ସେ ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଏତାଧାରରେ ସୃଷ୍ଟି ଭିତରେ ଅନୁନିହିତ ହୋଇ ରହିପାରିବା ଓ ସୃଷ୍ଟିର ଆଧାର ହୋଇ ରହିପାରିବା ନିଶ୍ଚୟ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବ । ମାନ ଏହି ଅନୁଭୂତିଟି ସହିତ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ବୋଲି ଜାଣିବାର ସେହି ସ୍ୱଂଶେଷ ଅନୁଭୂତିକୁ ଏତାଠି ଗୁନ୍ଥି ବସି ପାରିବା ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁ, ସକଳ ଉଚ୍ଚାବଚତାର, ଶୁଭମନ୍ତ୍ର ତଥା ରୂପାତ୍ମକତାକୁ ଦେବଳ ଭାଙ୍ଗର ଦୀପ୍ତିର ଅଳ୍ପ ଜହ୍ନ ତଦାପି ନୁହେଁ ବୋଲି ଜାଣିବା ଓ ସେହି ଜ୍ଞାତୃତିର ଅଧିବାସୀ ହୋଇ ରହିବା,—ଏହାଟି ମନର ବଡ଼ ଅସୁବିଧା ହୋଇ ରହିପାରିବ । ଏହିସବୁ ଅନୁଭୂତିକୁ ସେ ଅଲଗା ଅଲଗା ହୃଦୟରେ ଦେଖି ହୃଦ ଜଣାପାରିବ; ମନ ଯନ୍ତ୍ରା ଜଳେ ଗୋଟିତରୁ ଅନ୍ୟଗୋଟିକୁ ଦେଖି ବିଚରଣ କରି ଯାଇପାରିବ, ଅବଶ୍ୟ ପଦ୍ଧତି ଏଇଟିକୁ ବର୍ଜନ କରି ଏବଂ ଏଇଟିକୁ ଜନ୍ମତର ଅଥବା ସେଇଟିକୁ ଅପଣାର ଜ୍ଞାତର ଅନୁଭବ ବୋଲି ଚନ୍ଦ ମନ ସେତଥା ଉଦ୍ଗୀତ କରିପାରିବ । ମାନ ଚୈତନ୍ୟଟିକୁ ନଦ୍ଧତ୍ୱର ଭଥାପି ସୃଷ୍ଟିଗୁଡ଼ିକୁ ଏତନ୍ତ କରି ଧରିବା, ଚୈତନ୍ୟଟିକୁ ବର୍ଜନ କରି ସୃଷ୍ଟିକୁ ସମସ୍ତ କରି ଧରିପାରିବା,—ଏହାକୁହିଁ ମନର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଅସମର୍ଥତା ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚତୁର୍ଦଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ନିୟାରହ୍ତ ଓ ନିୟାଶୀଲ ବ୍ରହ୍ମ

ସତ୍ତ୍ୟସନ୍ତ୍ୱ ଭଥା ବଶ୍ୱସନ୍ତ୍ୱର ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ରେ ଆସି ଉପନୀତ ହେବା ଲଗି ମନୋମସ୍ ସନ୍ତ୍ୱକୁ ଯେଉଁସବୁ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ଥାଏ, ଆପଣା ଆସ୍ୱବକାଶର ଦୁଇ ବଭିନ୍ନ ଧାତ୍ୱ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିକର ଅନୁସରଣ କରିବା ଦ୍ୱାତ୍ୱ ଦୁଏଚ ଭାହାର ଏକ ପ୍ରଭକାର ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ମନୋମସ୍ ସନ୍ତ୍ୱ ଆପଣାକୁ ଆପଣା ସନ୍ତ୍ୱର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟଦେଇ ଦୁଏଚ ବବର୍ତ୍ତିଚ କରି ଆଣିପାରେ ଓ ପୂଂଘର ଭ୍ୱବରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଭୂମିରେ ବଶ୍ୱଜଗତ ଏବଂ ସ୍ୱଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କ ସହିତ ଆପଣାର ଏକତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଇପାରେ । ଉଭସ୍ୱଟିକୁ ଭାହା ସମ୍ପୃକ୍ତ ଭୂମିଟିରେ ପୂରୁସ ଓ ପ୍ରକୃତି ଭଥା ଚେତନ ଆସ୍ୱା ଓ ପ୍ରକୃତିଗତ ଆସ୍ୱାରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରେ, ଏବଂ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ସୋପାନକୁ ଆରୋହଣ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ନମ୍ନତର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକର ନିୟାସ୍ଟିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇ ପାରେ । ଅର୍ଥାତ୍, ଆସ୍ୱପ୍ରସାରଣ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରର ଏକପ୍ରକାର ଏକ ସଂଗାନ୍ତର୍ଗତକାସ୍ୱ ପ୍ରବିସ୍ୱା ଦ୍ୱାତ୍ୱ ସେହି ମନ ଜଡ଼ସ୍ଥ ମନୁସ୍ୟର ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଥବା ଆଧାସ୍ୱିକ ମନୁସ୍ୟରୂପେ ବବର୍ତ୍ତିଚ ହୋଇଯିବାକୁ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ୱ କରି ଦେଇପାରେ । ଋଗ୍ୱେଦ ଓ କେଭେକ ଉପନିସଦ୍‌ରେ, ବଶେସଭଃ ଭୈତ୍ତିରୀସ୍ୱ ଉପନିସଦ୍‌ରେ ଆମେ ଯାହାର ଏକ ଆଭସ ପାଇଥାଉ, ଏହାହିଁ ସେହି ପ୍ରାଚୀନତମ ଋସିମାନଙ୍କର ଆଚରିତ ପନ୍ଥା ହୋଇ ରହିଥିଲା ବୋଲି ଅନୁମାନ କରିଯାଇ ପାରିବ । ଅନ୍ୟ ପଥଟିରେ ଯାଇ ମନ ମନୋମସ୍ ସନ୍ତ୍ୱର ସଙ୍କୋଚ ଭୂମିଟିରେ ଶୁଦ୍ଧ ଆସ୍ୱ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର ଆପଣାର ଧେସ୍ୟ କରି ରଖିପାରେ ଏବଂ ସେହି ସୂପ୍ରତିସ୍ଥ ସ୍ଥିତିରୁ ଆପଣା ମନୋମସ୍ତାର ପରିବେଶଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆସ୍ୱ-ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ପରିଣତ ହେବାର ପ୍ରବିସ୍ୱାଟିର ଏକ ଆଧାସ୍ୱିକ ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟ କରିପାରେ ଏବଂ ସେଥିସଯି ଭାହାକୁ ଅଜ୍ଞାନସ୍ଥ ବବର୍ତ୍ତନର ଏକ ପରିବେଶ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଆସ୍ୱବଜ୍ଞ ଅହଂବୋଧୀ ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଆଦୌ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିବାକୁ ବ ପଡ଼ି ନପାରେ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହିପରି ସ୍ତରରେ ଏତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମପ୍ରେମିକ ମନୋନସ୍କ ସ୍ୱଚ୍ଛରୂପେ ସେହି ବହ୍ମତତ୍ତ୍ୱ ଅସ୍ତି-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମିରେ ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ୱରୂପ ଏତାଦୃଶତା ଲାଭ କରି ମନ ଅତୀତ ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ଶୁଦ୍ଧ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ଭୂମିଷ୍ଠିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଯାଏ । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ସାଧକ ଯଦି ଅନେକ ଜନ୍ମମାନ ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ ଧାତୁଟିର ବଇନ୍ନା ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ନଣ୍ଡୁଁଚି ଜଣ ଦେଖାଇଦେବା ପାଇଁ ଏତ ପ୍ରୟାସ ଚଳିଥା ।

ଅପଣାର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଅହଂ, ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀର ସହିତ ଏତାଦୃଶ ଜଣି ରଖିବାର ଭ୍ରମ ଯୋଗକୁ ଅପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ଅତିବାର ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ସାଧକ ଜ୍ଞାନର ପଥ ଅନୁସରଣ କରି ଏତ ଶୁଦ୍ଧ, ଅଚଳ ତଥା ଅସ୍ତିତ୍ୱଚୈତନ୍ୟର ସ୍ୱରୂପରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାଏ; ସେହି ଏତ, ଅଦ୍ୱୈତ, ଶାନ୍ତମସ୍ତ, ଜିଜ୍ଞାସୁସ୍ତର ଓ ତତ୍ତ୍ୱଜିଜ୍ଞାସା ଦ୍ୱାରା ପୌରୁଷିପ୍ରତାରେ ବକ୍ଷୁତ୍ୱ ହୋଇପଡ଼ୁ ନଥିବା ସ୍ୱରୂପର ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାଏ । ସେତେବେଳେ ସେହି ପରମ ଅସ୍ତାର ଏହି ବହ୍ମଜଗତ ସହିତ ଦେବଳ ଏତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତାର ସାକ୍ଷାତ୍କାରହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏତ ଅପଣାର ପୌରୁଷିପ୍ରତାର ଜିଜ୍ଞାସୁତତା ମଧ୍ୟରେ ଅଦୌ ଦୃଷ୍ଟିଷ୍ଟ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ, ତାହାର ପ୍ରବେତ ବା ଏପରତ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପୌରୁଷିପ୍ରତାରେ ଅଦୌ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ । ତେତନାର ଏହି ସ୍ଥିତଟିକୁ ଅନ୍ତର ଅନ୍ତତର ତତ୍ତ୍ୱ ଦେଇଥାଉନେ ଏପରି ଏତ ଅସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ସତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକ ବହ୍ମ-ଅସ୍ତିତ୍ୱଠାରୁ ଅନ୍ତର ଅଧିତ ଦୂରତର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେତେବେଳେ ଜଗତରେ ଯାହାକିଛୁ ଥାଏ, ତାହା ଏତ ଅର୍ଥରେ ସେହି ପରମ ଅସ୍ତସ୍ତୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତଥାପି ଯୁଗପତ୍ ସ୍ତରରେ ତା'ର ତେତନାର ତାହାରେ ଥାଏ, ତା'ର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ନଥାଏ; ଏତତ୍ତୁତାର ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ମନ ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏତ ସ୍ପୃ ଓ ଏତ ଭ୍ରମ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି ଅଙ୍ଗଭୂତ ଓ ଜଡ଼ୋତୀର୍ଣ୍ଣ ପରମ ସତ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଅପଣା ସ୍ୱରୂପର ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି ତଇପା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ; ଅଥତା ଅସ୍ତସ୍ତୃଷ୍ଟ ଏବଂ ଅପଣା ନଜ ସ୍ୱରୂପର ଧାରଣାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ସମସ୍ତ ଅତ୍ମାର ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟକୁ ଜଡ଼ିପ୍ତ ତଇ ରଖିଯାଇ ପାରେ, ଯେପରକ ତାହା ନଜ ସ୍ତରାଗେ ତେତନ ଏତ ଅଜ୍ଞେୟ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିପାରେ, ଅମର ଏହ ମନୋନସ୍କ ତେତନାଟି ଲଘି ଏବଂ ବହ୍ମ-ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ସମ୍ଭାବୀ ପୌରୁଷିପ୍ରତାରର ତାତ୍ତ୍ୱିକ ସମ୍ପର୍କ ଅଥତା ଯୋଗ ଦୀପ୍ତତ ତାହା ତେତନ ଅତଜ୍ଞେୟତ୍ୱି ହୋଇ ରହିପାରେ । ମନୋନସ୍କ ସ୍ତରୁ ତାହାକୁ ବହ୍ମସ୍ତ ସତଳ ବିଶ୍ୱସ୍ତର ଏତ ପରମ ତାନ୍ତ୍ରି, ଅସ୍ତତ୍ୱ ଅଥତା ଶୂନ୍ୟ ତୋଇ ଅଥତ ତେତନ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ତାରୂପେ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ତଇପାରେ । ଅପଣାର ସ୍ତରୁଟିକୁ ତାହାର ଉପରେ ଅଭିନିବେଶିତ ତଇ ରହି ଅନ୍ତର ଅଙ୍ଗରୁ ସେହି ପରମ ଜଡ଼ୋତୀର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ଅନ୍ତରୁ ଅନ୍ତତର ହୋଇକୁ ବସିଲେ ପରବେଶରେ ମନୋନସ୍କ ସ୍ଥିତ ତଥା ବହ୍ମସ୍ତିତ୍ୱକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟ ହଜିଯାଇ ବସିବାକୁ ହୁଏ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ଅବଜେକ୍ଟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟାପୁରା ନିକ୍ଷିପ୍ତ କରିଦେବାକୁ ହୁଏ ।

ଅପର ପକ୍ଷରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନର ଯୋଗ ଏହି ବସ୍ତୁରୂପୀ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଉପରକୁ ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନର ଦାବି କରିଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପରୂପେ ତାହାକୁ 'ସ୍ୱଂ ବ୍ରହ୍ମ'ର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରଥମତଃ, ପରମାତ୍ମରୂପ ସତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରିଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ଚେତନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବା ଏହି ଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ବସ୍ତୁତତ୍ତ୍ୱର ଏକ ପ୍ରତିରୂପରୂପେହିଁ ଆମକୁ ସେହି ମନ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗତ ସକଳ ଜ୍ଞାନର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମାର ଏହି ଦୃଷ୍ଟିଟି ଆମ ମନୋଗତ ବୋଧ ଓ ମନୋଗତ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗ୍ରାହ୍ୟତା ଲଗି ଏପରି ଏକ ଅନନ୍ତ ପରମସତ୍ୟରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହେବାକୁ ଲାଗେ, ଯାହା ଭିତରେ କି ସବୁକିଛି କେବଳ ନାମ ଓ ରୂପରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ; ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଅସତ୍ୟ ବୋଲି କହିହେବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏକ ବିଭ୍ରମ ବା ସ୍ୱପ୍ନ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିହେବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତଥାପି ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ଚେତନାରହିଁ ଏକ ବସ୍ତୁସୃଷ୍ଟିରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ଅବବୋଧ୍ୟ ଏବଂ ସ୍ୱତଃବୋଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ମାତ୍ର ସେହି ପରମାଣରେ ଏକ ଉପାଦାନରେ ଆଦୌ ପରିଣତ ହୋଇ ନଥାଏ । ଚେତନାର ଏହି ଅବସ୍ଥିତିରେ ସବୁକିଛି ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ହଜେଇବା କାହାର ଏକ ଉପସ୍ଥାପନା ପରି ବୋଧ ହେଉଥାଏ; ସେହି ସ୍ଥିର, ଚେତନଯୁକ୍ତ, ପ୍ରଶାନ୍ତ ଓ ଅନାସକ୍ତ ଆତ୍ମାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ଏକ ପୁଲ୍‌ଲନାତ୍ମ୍ୟ ପରି ମନେ ହେଉଥାଏ । ଆମର ପ୍ରାତିଭାସିକ ଅନ୍ତିତ୍ୱଟି ଏହି ଅବବୋଧଗତ ଗତିଶୀଳନରହିଁ ଏକ ଅଂଶ ପରି ମନେହୁଏ, ଅନ୍ୟ ସକଳ ରୂପାୟନ ମଧ୍ୟରେ ମନ ଓ ଶରୀରର ଏତ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ରୂପାୟନ ପରି ମନେହୁଏ ଏବଂ ଆମ ନଜରକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ସକଳ ନାମ ଭିତରେ ସଶ୍ୱର କେବଳ ଏକ ନାମ ବୋଲି ମନେହୁଏ; ସକଳଗ୍ରାହ୍ୟ ଓ ପରମନିଶ୍ଚଳ ଆତ୍ମ-ଚେତନାବିଶିଷ୍ଟ ଏହି ପରମ ଆତ୍ମାଟି ଭିତରେ ତାହା ହଜେଇବା ଯନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ପରିଗ୍ଲଳିତ ହେଉଥିବା ପରି ମନେହୁଏ । ଆମ ଉପଲବ୍ଧିର ଏହି ସ୍ଥିତିରେ ବସ୍ତୁଜଗତର କୌଣସି ସତ୍ତାସ୍ୱ ଚେତନା ଉପସ୍ଥିତ ନଥାଏ, କାରଣ ଆମ ଭିତରେ ସକଳ ଭାବନା ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଚେଣ୍ଟୁ ଆମର ଆପଣା ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟ ପୁର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ଶାନ୍ତ ଓ ନିସ୍ପାରହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଯାହାକିଛି କରୁ, ତାହା ହଜେଇବା ଯନ୍ତ୍ରଗ୍ଲଳିତ ଭାବରେ କରୁଥିବା ପରି ମନେହୁଏ, ଆମର ନିସ୍ପାଶୀଳ ଇଚ୍ଛା ଓ ଚେତନା ସତେଜ ଭାବରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜନ୍ମଦେବା ଲଗି ସେଠାରେ ଆଦୌ ଉପସ୍ଥିତ ନଥାନ୍ତି । ଅଥବା, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଦି କୌଣସି ଭାବନା ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ତେବେ ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପରି ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ କରିଏ; ଅର୍ଥାତ୍

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମ ଶରୀରଟି ଗୁଣତ ଦେଇଥିବା ପରି ଏବଂ ଜଲିବା ଓ ଉପାଦାନ ଦ୍ୱାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଜାଳି ଭଳରେ, ସେହିପରି ପ୍ରକୃତର ଅଦୃଶ୍ୟ ଜେରୋଷ୍ଟେପ୍ଟୁରିଡ୍ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ଚୌଦିଗି ଜିଦ୍ୱାଶୀଳ ଉତ୍ତା ଦ୍ୱାରା ଭାହା ଆଦୌ ସୃଷ୍ଟ ହୋଇ ନଥାଏ। କାରଣ ଏହି ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତଦାଦି ତଳୀନ ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ ଅନେ ଅନୁମତ ଦେଇଥିବା ଚୌଦିଗି ଜିଦ୍ୱାରୁ ଭାହା ଜନ୍ମ ହୁଏ ନାହିଁ ଚଂଚା ସେଥିରେ ଚୌଦିଗିପ୍ରଭାର ଅଂଶଗ୍ରହଣ ଜରେ ନାହିଁ। ଏହି ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତ ଓ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଉତ୍ତ ଏବଂ ତେବଳ ସେହି ଅର୍ଥରେ ଆମେ ଭାହାଙ୍କୁ ପରମ ସଂଯୁକ୍ତ ବୋଲି କହିଥାଉଁ। ଏବଂ ସେହି ଅନନ୍ତ ଉତ୍ତ ଆମେ ଅପଇବର୍ତ୍ତିନସ୍ୱ ଇହ ସକଳ ନାମ ଭଆ ବୁଝିବୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଧଇ ରଖିଛନ୍ତି।

ଜୀବାତ୍ମାଜ ହୃଦରେ ଶୁଭ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସଚୋଟତ ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ ତେତେବେଳେ ଏହି ସ୍ଥିତଟିର ଉତ୍ପିତ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ। ଏହି ସ୍ଥିତରେ ତେତନା ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହେ, ଜିଦ୍ୱାଦହିତ ହୋଇ ରହେ, ସତ୍ତ୍ୱର ଶୁଭ ଅସ୍ତିତେତନା ମଧ୍ୟରେ ଦୀପତ ହୃଦରେ ଅଭ୍ୟନ୍ତର ହୋଇ ରହେ; ସେତେବେଳେ ଭାହା ଚୌଦିଗି ଗମ୍ଭୀରତ୍ୱ ଦାର୍ଶନିକାଙ୍କ ଜତ୍ତ୍ୱଠୁ ନାହିଁ ଅଥବା ଜନ୍ମ ହୁଏ ନାହିଁ। ଏତ ଅତ୍ତେତ ଉଦାସୀନଭାର ତେତନା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଏହାର ଶ୍ରୀଜତ ଜତ୍ତ୍ୱଟି ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ। ଅପଇବର୍ତ୍ତିନସ୍ୱ ଅବତଳତାର ତେତନା ମଧ୍ୟରେ ଭାହାର ଶକ୍ତିସତ୍ତ୍ୱ ଓ ଉତ୍ତା ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି। ମାନ ତଥାପି ଭାହା ନାମ ଓ ରୂପଗତ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଉତ୍ତାନ୍ତଜ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ଥାଏ; ମାନ ସେହି ଉତ୍ତାନ୍ତଜ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରୁ ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଆସିଛୁ ବୋଲି ମନେହୁଏ ନାହିଁ, ମାନ ଭାହା ଭା' ଆପଣାର ଚୌଦିଗି ଅନୁଚିନ୍ତିତ ଶକ୍ତିରୁହିଁ ଉଦ୍ଭୂତ ହୋଇ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ତେତନ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇ ଜଠିଲ ପରି ମନେ ହେଇଥାଏ। ଅର୍ଥାତ୍, ଅନ୍ୟ ଭାଷାରେ କହିଲେ, ଔପାନ୍ତିତ ଅନ୍ତଃଦେଶ ଦ୍ୱାରାଘଂରେ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱ ତେତନାର ଉତ୍ତଶୀଳ ବହ୍ନଦ୍ଦିରୁ ଅପଣା ଉତ୍ତରୁ ବହ୍ନଦ୍ଦିତ ଉତ୍ତ ରଶ୍ମି ଦେଇଥାଏ, ତେତୋର ସ୍ଥିତଶୀଳ ବହ୍ନଦ୍ଦିରେହିଁ ଅଣୁସ୍ୱ ସ୍ପନ୍ଦଣ ଉତ୍ତାଏ ଏବଂ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅତ୍ତେଦ୍ୟ ପ୍ରାଚୀର ଠିଆ ଉତ୍ତ ରହିଥାଏ। ଜିଦ୍ୱାରହିତ ଦ୍ରବ୍ଦୁ ଏବଂ ଜିଦ୍ୱାଶୀଳ ଦ୍ରବ୍ଦୁଙ ମଧ୍ୟରେ ଚତ୍ୱାତ୍ ଏକ ବ୍ୟବଧାନ ସୃଷ୍ଟ ହୋଇ ରହେ, ଏବଂ ଦୁହେଁ ଏହି ଧାରଣିର ଦୂର ପାନ୍ତରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି। ସୋଟିକୁ ଆଉଟି ଦେଖି ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଇଥାଏ, ମାନ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚୌଦିଗି ଘାତସ୍ପର୍ଶ ନଥାଏ, ଚୌଦିଗି ସଂଦେଦନାର୍ଶୀଳ ସ୍ପର୍ଶ ନଥାଏ, ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚୌଦିଗି ଏତାତୋଧ ନଥାଏ। ତେଣୁ ଜିଦ୍ୱାରହିତ ଅସ୍ତାତ୍ମ ସକଳ ତେତନ ସତ୍ତ୍ୱ ସ୍ପନ୍ଦନିତ ହୃଦରେ ଜିଦ୍ୱାରହିତ ତୋଟିହିଁ ମନେହୁଅନ୍ତି,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସକଳ ନିସ୍ୱାସ୍ପକତା ଆପଣାର ଭୂମିରେ ଚେତନାସ୍ପାନ ପର ପ୍ରଗତ ହେଉଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରେ ଜଡ଼ପ୍ରାସ୍ପ ମନେ ହେଉଥାଏ । ଏହି ସ୍ଥିତିର ଉପଲବ୍ଧି ରୁହିଁ ପ୍ରାଚୀନ ସାଂଖ୍ୟ ଦର୍ଶନ ଆପଣାର ଭାଷିରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା; ସାଂଖ୍ୟ ପୁରୁଷ ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ପରମ ଚେତନ-ଆସ୍ପାକୁ ଏକ ନିର୍ଷ୍କିସ୍ପ, ନିସ୍ୱାରହିତ ଓ ପରିବର୍ତ୍ତନରହିତ ଚିତ୍ତ୍ର ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିଲା ଏବଂ ମନ ତଥା ବୋଧଶକ୍ତି ସମେତ ପ୍ରକୃତି ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରକୃତିଗତ ଆସ୍ପାକୁ ସନିସ୍ପ, ପରିବର୍ତ୍ତନଯୁକ୍ତ ଓ ସତ୍ତ୍ୱବତ୍ ପରିଗୃଲିତ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିଲା । ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତିକୁ ତାହା ସେହି ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଫଲିତ ହୋଇ ରହିଥିବାର କଲ୍ପନା କରିଥିଲା; ଏବଂ ପୁରୁଷ ତା'ର ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଫଲିତ ହେଉଥିବା ସକଳ ବସ୍ତୁସ୍ପ ସହିତ ଆପଣାକୁ ଏକାସ୍ପକ କରି ରଖିଛି ଓ ସ୍ୱଳ୍ପାସ୍ପ ଚେତନାରୂପ ଆଲୋକଟିକୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ଭିତରକୁ ପ୍ରବାହିତ କରିଦେଇଛି ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିଲା । ଏପରି ସ୍ତରରେ ଆପଣାକୁ ଏତାସ୍ପକ କରି ନପକାଇବାକୁ ପୁରୁଷ ଯେତେବେଳେ ଶିଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନର ଆପଣା ଆବେଗଟିରୁ ସ୍ଖଳିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସ୍ଥିର ସମଭାବସ୍ଥା ତଥା ନିଶ୍ଚଳଭାର ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟକୁ ଫେରିଆସେ । ଏହି ସ୍ଥିତି ବସ୍ତୁସ୍ତରେ ରହିଥିବା ବେଦାନ୍ତମତରୁହିଁ ନିର୍ଷ୍କିସ୍ପ ଆସ୍ପା ଅଥବା ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁହିଁ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଦର୍ଶନଟିର ଉଦ୍ଭବ ହୋଇଥିଲା; ଆଉ ସବୁକିଛିକୁ ତାହା ମନୋମସ୍ପ ଭ୍ରମର ଏକ ମିଥ୍ୟା ନିସ୍ୱାରଚନା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଉପରେ ଆଣି ଲଦି ଦିଆଯାଇଥିବା କେବଳ ନାମ ଓ ରୂପ ବୋଲିହିଁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲା ଏବଂ ସେହି ପରିବର୍ତ୍ତନରହିତ ଆସ୍ପାର ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନଲାଭ ଏବଂ ସକଳ ଅଧ୍ୟାତ୍ମେପର ଅସ୍ୱୀକାର ଦ୍ୱାରା ସେହି ଭ୍ରମର ଅପସାରଣ କରିଇବାକୁ ହେବ ବୋଲି ବତାଇ ଦେଇଥିଲା । ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ମତ ଭିତରେ କେବଳ ଆସ୍ପାରେ ଓ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେହିଁ ଯାହାକିଛି ପ୍ରଭେଦ ରହିଛି; ମାତ୍ର ମୂଳ ଉପାଦାନଟିର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବଘୁର କଲେ ଦୁହେଁଯାକ ସେହି ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତିରୁ ବୁଦ୍ଧିର ବାଟ ଦେଇ ସେହି ଗୋଟିଏ ସାମାନ୍ୟସ୍ପିତାନ୍ତରେ ଆସି ଉପନୀତ ହେଉଛନ୍ତି ।

ଏହି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସି ଅଟକି ରହିଲେ ପୃଥିବୀ ବସ୍ତୁସ୍ତରେ କେବଳ ଦୁଇଟି ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ଏହି ବଶ୍ୱରୂପୀ ଳୀଳା ସମକ୍ଷରେ କେବଳ ଏକ ନିର୍ଷ୍କିସ୍ପ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ, ଅଥବା ଆମର ଚେତନ ଆସ୍ପସତ୍ତ୍ୱିକୁ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ସନିସ୍ପ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ନଦେଇ ଏବଂ କେବଳ ବୋଧେନ୍ଦ୍ରିସ୍ପ ଏବଂ ନିସ୍ୱାବୃତ୍ତିର ଳୀଳାରଚନା ଦ୍ୱାରା* ଏହି ଜଗତରେ ସତ୍ତ୍ୱବତ୍ ଆପଣାର

* କେବଲୈଃ ଇନ୍ଦ୍ରିୟୈଃ—ଗୀତା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶାବଶ୍ୟ ଆଖି ଦେଇପାରୁ ଥରେ । ପ୍ରଥମଟିରୁ ଚତୁର୍ଥ ଦେ ଦେଇଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କେ ଆମେ ସେହ ଜିହ୍ୱାସ୍ତ ଏବଂ ଜଗତ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଜିଦ୍ୱାରମ୍ଭକର୍ତ୍ତା ଅବତାର ଯଥାସମ୍ଭବ ସରଳଭାବରେ ଅନୁସର ଦେବାର ଅସିବାର ଦେଖି ଦେଇଥାରୁ । ଆମେ ଆମର ମନଃପାରୁ ଚାହିଁ ଦେଇଦେଇ, ସ୍ୱଦାରର ସମସ୍ତ ଜିହ୍ୱା ଏବଂ ଦୁଃସହ୍ୱର ସମସ୍ତ ଦୋଷରୁ ଶାନ୍ତ ଦେଇଦେଇ ଏବଂ ସରଳଭାବରେ ଏତ ଅନ୍ତର୍ତ୍ତତ ଶାନ୍ତସ୍ଥିତ ଓ ଜଦାସ୍ୱୀନଭାବରେ ଅସି ଉପସ୍ଥତ ହେଉ । ତା'ପରେ ଆମର ସ୍ତାଣ ଭଳା ଶ୍ରବଣର ଘାବଶ୍ୟ ଜଡ଼ଜିହ୍ୱାରୁ ଶାନ୍ତ ଦେଇ ଉଷିବାରୁ ଜଦଂଶ ଦେଉ; ସେହ ଜିହ୍ୱାରୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅତୀତ ଦେଇ ଉଷିବାରୁ ଚେଷ୍ଟା ଦେଉ, ସେସତେ ତାହା ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଦାରେ ଓ ସମ୍ଭବତ ସତାଗେ ଦଳ ହୋଇପାର ପାରତ । ସତତରୁ ଶ୍ରୀତାର ଜହୁ ଜସ୍ୱତା ଚୈତ୍ରଙ୍ଗଲୋପ ଏହାକୁହିଁ ଦଲ୍ଲ ଧେସ୍ୱରୂପେ ମାନଥାଏ, ଏବଂ ଏଥରେ ଆଦୌ ଚୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ସେ ଏଇଟି ଆଦୌ ଆମର ଧେସ୍ୱ ନୁହେଁ । ଅତଏ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀଟିରୁ ବ୍ରହ୍ମଣ ଦଲେ ଆମେ ଏସବୁ ଏତ ଜିହ୍ୱାସ୍ତତାର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ସ୍ୱଳ୍ପ ଜସ୍ୱତା ସାହାଜ ପାହାରୁ ଦେଖିସୁଦେଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯହିପାର, ଏବଂ ତେଣେ ଏତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ତର୍ତ୍ତତ ଜିହ୍ୱିସ୍ତତା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଳ୍ପ ଦର ସାହାପାର; ଏତ ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥା, ମନୋଜତ ଗାସ୍ତଜତା, ଜିଜିପ୍ରତା ସ୍ୱଳ୍ପ ଜହିପାର; ସତେସତତ ଦୋଷରୁ ମୁକ୍ତସ୍ୱର ଜହିପାର ଓ ଯନ୍ମାର ସ୍ତେଶରେ ସେତେବେଳେ ଆର ଚୌଣସି ସମସ୍ତ ସବିସ୍ୱ ରୁତ ଆଦୌ ଚାଜିତାସ୍ତ ହେଇ ନାହିଁ ।

ସ୍ୱାଧାରଣ ମନରୁ ଏତଥା ସମ୍ଭବ ସହ ମନେହୁଏ ନାହିଁ । ଚାରଣ, ସତେସତର ସ୍ତେଶରେ ଜସ୍ୱର ଦଲେ, ଚୌଣସି ଚାହାତା ଅସତା ସତେସତତ ରୁତ ଓ ଅରୁତ ପ୍ରତାଶ ନତହ ଚୌଣସି ଚାଜି ଜହିତା ସେତେ ସମ୍ଭବ ହେବ ସୋହୁ ସ୍ୱାଧାରଣ ମନ ସ୍ୱହ ଗାରେ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ସେହିପର ବୁଜିର ସ୍ତେଶରେ ଚୌଣସି ସ୍ୱଦାଗତ ଦୋଧ, ତେତନ ଅନୁସ୍ତାସ୍ତ ଏବଂ ଉତ୍ତାର ଜନ୍ମପ୍ରସ୍ତ ହେତା ନଂସତ ତାହା ଚୌଣସି ଜିହ୍ୱାସ୍ତତାର ତତ୍ତତା ମଧ୍ୟ ଜହିପାରେ ନାହିଁ । ମାନ ବସ୍ତୁତଃ ଆମ ଭଳ ଜିହ୍ୱାର ଏତ ବୃହତ୍ ଂଶ ତଥା ଅନୈତ ଏବଂ ତେତନ ଚୈତ ସ୍ତାରର ସମୁଦାସ୍ତ ଜିହ୍ୱା ଏତ ସମ୍ଭବତ ଅତେସ ଓ ଏହାସ୍ତ ଯଥାତାତ ସମ୍ପୂ ଂ ଆଦୌ ଜିହ୍ୱାର୍ଣ୍ଣର ହୋଇ ଯହ ନସ୍ତା ବା ଅନ୍ତତଃ ପ୍ରତାଂଶ ସ୍ୱଦାରେ ଜିହ୍ୱାର୍ଣ୍ଣର ହୋଇ ଯହ ନସ୍ତା ଏତ ଚତୁଷ୍ପଦ ଦ୍ୱାସ୍ତହି ଜଗତିତ ହେଇସ୍ତାର ଆମସ୍ତ ସମ୍ପୂ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଇଥାଏ । ଏସବୁ ଦୃଏତ ଦୂରାଗାତ ସାରେ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚୌତତ ତଥା ପ୍ରାପ୍ତିତ ଜିହ୍ୱାର ସ୍ତେଶରେହିଁ ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତଥା ଚହ୍ନତା, ଲେସିତା ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟଜନ୍ମରର ସାବଶ୍ୟ ବୁଜିଜ୍ୟନ୍ମ ଚାର୍ଜିର ସ୍ତେଶରେ, ସେଠାରେ ଚ ସ୍ୱାଧାରଣତଃ ଦୋଧ ତଥା ଉତ୍ତାର୍ଣ୍ଣର ମନରୁ ଚାର୍ଜିତାସ୍ତ ହେତା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପରେ ନର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ, ସେହିସବୁ ଉତ୍ତଖ୍ଖନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ମାନ ଏଇଟି ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ ନୁହେଁ; ଏବଂ ଆମ ମନୋଗତ ପ୍ରକୃତିର ଅତ୍ୟାସଗତ ଇଥା ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରତିସ୍ପାଦିର ପଛକୁ ଯାଇ ପାରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଲେ ଆମେ ତାହା ଆବିଷ୍କାର କରିଥାଉ । ଏବେ କଗ୍ସାଇଥିବା ଭେତ୍ତେଳ ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରସ୍ପୋଗରୁ ପ୍ରମାଣ ମିଳିଛି ଯେ ବାହାରକୁ ଦେଖାଯାଉଥିବା କର୍ତ୍ତାର ଭାବନା ଓ ଇଚ୍ଛା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ତେତ୍ତନ ଭାବରେ ଜନ୍ମଲଭ କରି ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହିସବୁ କିସ୍ପାସ୍ମକତା ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ; ବତନେନ୍ଦ୍ରିୟ ସମେତ ତା'ର ବୋଧେନ୍ଦ୍ରିୟ ଓ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ତା'ର ନିଜର ଭାବନା ଓ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି କୁହାଯାଇ ନଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ ଭାବନା ଓ ଇଚ୍ଛା ଜନିତ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସାଧନରୂପେ ବେଶ୍ ପରିଣତ ହୋଇପାରନ୍ତେ ।

ଏକଥା ଅବଶ୍ୟ ସତ୍ତ ଯେ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ସକଳ କର୍ମ ପଛରେ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ଏକ ଇଚ୍ଛା ନିଶ୍ଚିତ ରହିବ; ମାନ ତାହା ଯେ କର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସ୍ତେତ୍ତନ ମନରହିଁ ବୁଦ୍ଧି ଅଥବା ଇଚ୍ଛା ହୋଇ ରହିବ, ସେକଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ । ଆଗରୁ ମୁଁ ଯେଉଁ ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି, ତାହା ମଧ୍ୟରୁ ଅତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅନ୍ତଃତଃ କେତ୍ତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଓ ବୁଦ୍ଧିହିଁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକୁ କାମରେ ଲଗାଉଥାଏ; ଏବଂ ଅନ୍ୟସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ୟ ସଞ୍ଚାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଏଠାରେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ଆସି ପଡ଼ୁଛି, ସେହିମାନେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟଟି କରୁଛନ୍ତି ଅଥବା ସେଠାରେ ଏକ ଅବଚେତନ, ଅବମାନସ ମନର ଆବର୍ଭାବ ଘଟିଛି କିମ୍ବା ଦୁଇଟିଯାକ ଉତ୍ତା ଏକତ୍ର ମିଶ୍ରିତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ସବୁବେଳେ ସନ୍ଦେହ ରହିଥାଏ । ମାନ 'କେବଲୋଃ ଇନ୍ଦ୍ରିୟୈଃ'ର ଏହି ଯୋଗଗତ କିସ୍ପାସ୍ଥିତିରେ ଶୁଦ୍ଧବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରକୃତର ଇଚ୍ଛାହିଁ ଅତଚେତନ ଇଥା ଅବଚେତନ କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି କିସ୍ପା କରୁଥାଏ; ଜଦ୍ଜଦ-ଜୀବନର ସଚେତନ ଯନ୍ତ୍ରଗୁଳିଭବତ୍ ଅଭିପ୍ରାସ୍ପସମ୍ପନ୍ନ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଥବା ଜୀବନ ନଥିବା ଭୌତିକ ରୂପାସ୍ପନଗୁଡ଼ିକରେ ତାହା ଯେପରି କିସ୍ପା କରେ, ଠିକ୍ ସେହିପରି; ମାନ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ତାହା ଏକ ଜୀବନ୍ତ ସାଧନକୁ ନେଇ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ପ୍ରିଏକ କାର୍ଯ୍ୟଟିର ଏବଂ ତାହାକୁ ସାଧନ କରିବାର ଏକ ଚେତନାବଶିଷ୍ଟ ସାକ୍ଷୀରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ । ଏକଥାଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଏହିଭଳି ଏକ ସ୍ଥିତିରେ ଯେଉଁସବୁ କଥା କୁହାଯାଏ, ସାହାସବୁ ଲେଖି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରୂପେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ କରିଥାଏ, ତାହା ଭିତରେ ଭାବନାର ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥତା ହୁଏତ ନେଣ୍ଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିପାରେ; ସେହି ଭାବନା ଜ୍ଞାନଦୀପ୍ତ ହୋଇପାରେ, ଯୋଗମୁକ୍ତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦୋଇଘାରେ, ନୀଷ୍ଦ୍ରଜଳ ଓ ଅନୁଗ୍ରାଣିତ ମଧ୍ୟ ଦୋଇଘାରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଦ୍ଭୁଣ ଜ୍ଦରେ ଗ୍ରାଧଳଗୁଡ଼ିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଅନୁଗ୍ରାରେ ଅନୁଦ୍ଭବ ଦଇ ଉଷିଦାରେ ଓ ଜ୍ଞର୍ଦ୍ଦ ଦୋଇଘାରେ । ସେହି ଦ୍ୟୁ ଦା'ର ସେହି ଘଉଦ୍ଦ ଅଜ୍ୟାଘ୍ରଦ ନଳ, ଇଦ୍ଦା ଏକ ଘ୍ରମର୍ଥଦାର ଏଦ ସ୍ଥିଦରେ ଦୁଏଦ ଯେଉଦ ଦଇ ଘାଉଘାନ୍ତା, ଏହା ଦାଢ଼ାର ସ୍ତୀଘାକୁ ଦଦୁ ଘଉମାଣରେ ଅଉଉମ ଦଉଘାଏ; ମାଣ ଜ୍ଞମୁଦାସ୍ୱ ଜ୍ରିଜ୍ୱାଣିରେ ଦା' ମଧ୍ୟକୁ ଉଦ୍ଦଉ ଦୋଇ ଅମୁଗ୍ରଦା ଜ୍ଞଦଦାଣିକୁ ସେ ଦେଣ୍ ଅନୁଭଦ ଦଉଘାରେ, ଜଦୁ ଅଘଣାର ଅଦଦୋଧ ଜୁଦରେ ସେଉଣିକୁ ଅଦୌ ଧଉଘାରେ ଦାଢ଼ି; ଦା' ମଧ୍ୟରେ ଦାର୍ଘଦାସ୍ୱ ଦେଜ୍ଉଗ୍ରଦା ଇଦ୍ଦାଣିକୁ ଅଦଉଉ ଦାର୍ଘଣି ମଧ୍ୟରେ ଦେଣ୍ ଅଦସ୍ରେଦଦ ଦଉଘାରେ, ମାଣ ସେହି ଇଦ୍ଦାକୁ ସେ ଅଘଣା ଜୁଦରକୁ ଜ୍ଞଜ୍ଞଣ ଦଇ ଦେଲ ଘାରେ ନାଢ଼ି ଚଂଦା ସେଉଣିକୁ ଦାମରେ ଜଘାଇ ଘାରେ ନାଢ଼ି; ଜ୍ଞଦେଅଦା ଏତ ଇଦ୍ଦାଉଦ୍ଦଉ ମାଧ୍ୟମ ଘଇ ଦା' ମଧ୍ୟରେ ସେଉଁସବୁ ଗ୍ରାମର୍ଥ୍ୟ ଏହି ଜଗତ ଜୁଜରେ ଅଘଣାକୁ ଗ୍ରଜ୍ଞାଦଉ ଦଉଦାରେ ଜଗିଥାନ୍ତୁ, ସେ ସେଜ୍ଉଗ୍ରକୁ ଘାର୍ତ୍ତାବୁଘେ ଦେଣ୍ ଦେଖିଘାରେ, ମାଣ ଉଉର ଦୋଇ ଅଦୌ ଦାଦ ଦଉଘାରେ ନାଢ଼ି । ମାଣ ଏହି ଜ୍ଞଘଃଜକୁ ଅମେ ପ୍ରକୃତରେ ଜ୍ଞଜ୍ଞଦଜ୍ଞର୍ବ୍ବଳ ଅଅଦା ଦସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଗ୍ରାଧାରଣ ବ୍ୟାକର ଦଜ୍ରୋଧୀ ଦୋଇ ଦଦାପି ଦଜ୍ଦା ନାଢ଼ି । ଦାରଣ ଲୌଦିକ ପ୍ରକୃତିର ଅଘାତ ଜଡ଼ ଜିଦ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଦଜ୍ଜଦନ୍ତା ଉଥା ଦଜ୍ଜୁଦି ଜ୍ଞଦଃସ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ଦୋଇ ଏତ ଜିଦ୍ୱା ଦଉଘାରେ ଜଗିଛି ଦୋଇ ଚ'ଣ ଅମେ ଅଦୌ ଦେଖିଘାରୁ ନାଢ଼ିଁ ? ଏକ ସେଇି ସ୍ଥିଦଦଇ, ଜ୍ଞଦାଗୀନ ଓ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜ୍ଞଦରେ ଜ୍ଞଦଦ ଦୋଇ ଘାଇଥିଦା ଘୋଗୀ ସେହି ଦଜ୍ଜୁଦି ଓ ଦଜ୍ଜଦନ୍ତାର ଦାର୍ଘଦାସ୍ୱ ଦେଦାରେ ଅଘଣାର ସ୍ତୀମାଦଉ, ଅଜ୍ଞାନଜଡ଼ିତ ଏବ ଦ୍ୟକ୍ତିଗତ ବୁଦ୍ଧି ଓ ଇଚ୍ଛାକୁ ଦେଦେଦ୍ଧରେ ଏତ ପ୍ରଗଦଜ୍ଞଦରୂପେ ଅଣି ଠିଆ ଦଇଥିବ ନାଢ଼ି, ଦାହାର ମଧ୍ୟଦେଇି ଦଜ୍ଜୁଦ୍ଧି ଓ ଦଜ୍ଜଦନ୍ତା ଦାର୍ଘ ଦଉଘାରେ ଜଗିଥାଏ । ସେ ଅଘଣାର ଜଦେ ଅସ୍ୱାଣି ଜୁଦରେଦ୍ଧି ଅଦସ୍ଥାନ ଦରୁଥାଏ, ଜିଦ୍ୱାଗୀଳ ଦ୍ରୁଦ୍ଭୁଦ୍ଭ ଦା'ର ସ୍ପଜ୍ଞଦ ସ୍ରାଧନପୁଞ୍ଜରେ ମାଧ୍ୟମରେ ଦାର୍ଘ ଦଉଦା ଜ୍ଞଜି ଦାଃ ଜ୍ଞଣ୍ଡ ଦେଇଥାଏ ଏବ ଜ୍ଞଦଘେଷ ଜ୍ଞଦରେ, ଦୌଣସି ସ୍ଥିଦିସ୍ୱ ଅଂଜ୍ଞଦ୍ରୁଜ୍ଞ ଦଦଦ ଦାହାର ଦଜ୍ଜୁଗାମର୍ଥ୍ୟ ଉଥା ଦଜ୍ଜୁଜ୍ଞଦର ଦୂଘାସ୍ୱଦଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ତୀଦାର ଦଇ ଦେଇଥାଏ ।

ଦେଖେ ଜୁଦର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜିଦ୍ୱାଘଡ଼ିତ ଦଜ୍ଜୁଦ ଓ ଏଣେ ଦାହାରଃ। ଜିଦ୍ୱାଗୀଳ ଦୋଇ ଦଜ୍ଜୁଦ ଏବ ଦେହ ଦାହାର ଜୁଦରେ ଅଦୌ ଜର୍ଦ୍ଦଗୀଳ ଦୋଇ ଦଇ ଦଜ୍ଜଦେ,—ଏହି ସ୍ଥିଦଟିକୁ ଅମେ ଜଜ୍ଜୁର୍ଣ୍ଣ ଚଦ୍ଦଦ ଘଉଦ୍ଦ୍ୱ ଏତ ସ୍ଥିତ ଦୋଇ ଦଇବା । ଗୀତାରେ ଯେଉଣ କୁହାଘାଇଛୁ, ଘୋଗୀ ଦର୍ମ ଦଜ୍ଜଦେଳେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ଦୌଣସି ଦର୍ମ ଦରେ ନାଢ଼ି; ଦାରଣ ତା' ଜୁଦରେ ପ୍ରକୃତରେ ସିଦ ଜହୁ ଦରୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନଥାଏ, ମାତ୍ର ସକଳ ପ୍ରକୃତିର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇ ବିଶ୍ୱପ୍ରକୃତିକୁ ଯାତ୍ରାକରନ୍ତୁ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ସିଏ ତାହାର କର୍ମରେ ଜଡାପି ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ, ସେହି କର୍ମଗୁଡ଼ିକ ତା'ର ମନ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବାବଶେଷ ଅଥବା ପରିଣାମ ରଖିଦେଇ ଜଡାପି ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ କିମ୍ବା ତା'ର ଆତ୍ମା ଉପରେ କୌଣସି ଚିହ୍ନ ମଧ୍ୟ ରଖି ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । (ନ କର୍ମ ଲିପ୍ୟତେ ନରେ —ଈଶ ଉପନିଷଦ୍) କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବାର ପ୍ରବିସ୍ଥାତିରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବିଲୁପ୍ତି ଲଭନ୍ତି (ପ୍ରବୃତ୍ତାସ୍ତନ୍ତ୍ରେ କର୍ମାଣି—ଗୀତା) ଏବଂ ସଦାବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମସତ୍ତା ଆଗରୁ ଯେଉଁଭଳି ଥିଲା, ତାହାକୁ ସେହିଭଳି ରଖିଯାଆନ୍ତି; ଆତ୍ମା ଯେପରି ଥିଲା, ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ରଖିଯାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ଗୀତା ଯେପରି କହୁଛି, କୌଣସି କର୍ମରେ ଲିପ୍ତ, ଆବଦ୍ଧ ଅଥବା ଅଜ୍ଞାନାହତ ନହୋଇ ପ୍ରବୁଦ୍ଧ ବା ଉନ୍ମେଳିତ ଆତ୍ମା ଯହ୍ନ ଜଗଦସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ମାନସାତ୍ମ ନିସ୍ୱାସ୍ପତ୍ତା ସହିତ ଆଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାର ସମ୍ବନ୍ଧମାନ ରଖିବାକୁ ଘୃହେ, ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅତଳ ନିସ୍ତବ୍ଧତା, ନିଶ୍ଚଳତା ତଥା ନିସ୍ତ୍ରୈସ୍ୱତାରେ ଆସୀନ ରହି ତାହାରେ ଯଥାର୍ଥ ତୃପ୍ତି ସେହି ବିଶ୍ୱଇଚ୍ଛା ଏବଂ ବିଶ୍ୱପ୍ରଜ୍ଞାର ନର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ସେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଘୃହେ, ତେବେ ତାହାକୁ ଏହିପରି ଏକ ସ୍ଥିତି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଯୋଗୀକୁ ଠିକ୍ ଏହିପରି ଏକ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିସ୍ୱାରହିତତା ଉପରେହିଁ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିସ୍ୱାସ୍ପତ୍ତା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିବ;—କର୍ମଯୋଗର ପ୍ରକରଣଟିରେ ଆମେ ଏକଥାଟିର ଆଲୋଚନା କରିସାରିଛୁ । ମାତ୍ର ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସି ଉପନ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମଜ୍ଞାନର ଏହି ସ୍ଥିତିଟିରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଏକ ଅଭାବ ରହିଯାଇଛନ୍ତି, କାରଣ ଏଠାରେ ଜଥାପି ନିସ୍ୱାରହିତ ବ୍ରହ୍ମ ଏବଂ ନିସ୍ୱାଣୀଳ ବ୍ରହ୍ମ ମଧ୍ୟରେ ରୋଷାଏ ଖାଇ ରହିଯାଇଛନ୍ତି, ଏକ ଅନୁପଲବ୍ଧି ଏକତା ରହିଯାଇଛନ୍ତି, ତେଉଁଠାରେ ରୋଷିଏ ବ୍ୟବଧାନ ରହିଯାଇଛନ୍ତି । ସେହି ନିଃଶେଷ ପରମାତ୍ମସତ୍ତାର ଅଧିକାରକୁ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଛୁଇଁ ନବସି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଚେତନ ଭାବରେ ନିସ୍ୱାଣୀଳ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଅଧିକାର ଲାଭ କରି ରହିବା ଜଥାପି ବାଙ୍କା ରହିଯାଇଛନ୍ତି । ଆମକୁ ସେହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟ, ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥା ଓ ନିସ୍ତ୍ରୈସ୍ୱତାକୁ ଭୂମିରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ, ମାତ୍ର ତେଣେ ନିସ୍ୱାଣୀଳ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଯାବତୀୟ କର୍ମ ଲଗି ଏକ ବହିର୍ମୁଖଧର୍ମୀ ଉଦାସୀନତ୍ୱର ଘୋଷଣା କରିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆମକୁ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ସମତାପନ୍ନ ଓ ସମପକ୍ଷ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିବାର ସମର୍ଥ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାଳେ ଆମର ଉପଲବ୍ଧି ମୁକ୍ତ ଓ ଶାନ୍ତ ଆତ୍ମାଠାରୁ ଚ୍ୟୁତ ହଲାଇବ, ସେଥିଲଗି ସେହିସବୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆମକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଚେତନ ଭାବରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶିବାର୍ଚ୍ଚାର ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞର ଅଧ୍ୟାରୋପର ଯତି ସ୍ଥା ସ୍ପର୍ଶ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାରପ ସେହି ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞର ଅସ୍ତିତ୍ୱସ୍ଥାନାପନ ଆନନ୍ଦ ଦଣ୍ଡାପି ତାଙ୍କର ସଦ୍ଗୁ ଶାନ୍ତକୁ ଦାନ୍ତ ଦଣ୍ଡେନ୍ତେ ନାହିଁ, ସଜଳ ଶିବାସ୍ପଦତା ଉପରେ ସେ ଅର୍ଘୀଶ୍ୱର ଦୋଇ ଉଚ୍ଚଳନ୍ତ ଦୋଇ ସ୍ପଜ୍ଞ ଜର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ସେହି ପ୍ରଶାନ୍ତ ସ୍ୱଚ୍ଚତାଟି ଦେଦେଦ୍ୟେ ଶ୍ରୁତ ଦୋଇଥାଇ ନାହିଁ ।

ମନୋମସ୍ ସଙ୍କର ଶୂଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମିରେ ଦେଦନା ଶିବାରାଧନରୁ ଅବସ୍ଥାନ ଦଣ୍ଡୁଛ ଏବ ଅସ୍ତିତ୍ୱସ୍ଥାନାପନ ଆନନ୍ଦ ଅସ୍ତିତ୍ୱଜ୍ଞ ପ୍ରଜ୍ଞାନ୍ତ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅବସ୍ଥାନ ଦଣ୍ଡୁଛ । ଏବ ସେହି ଭୂମିଟା ଉପରେ ଆପଣାକୁ ବୌଦ୍ଧାନ୍ତିକ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କଲ ଭଳି ଦେଖିଥିବାରୁହିଁ ମନର ଅସୂୟଧାଟି ସୃଷ୍ଟ ଦେଇଛୁ । ଅସ୍ତିତ୍ୱଜ୍ଞ ସେହି ଦେଦନାସାମର୍ଥ୍ୟର ଷେତ୍ରରେ ଦେଦନା ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରାରୂପେ ଏବ ଆନନ୍ଦ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଦର୍ଶରୂପେ ପ୍ରତିସ୍ପ ଦୋଇ ଉଚ୍ଚଳନ୍ତ, ମନୋମସ୍ ସଙ୍କରୁ ଆପଣାର ସେହି ଭୂମିଟିର ଏ ଅଧ୍ୟାସ୍ପ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଷେତ୍ରରେ ଏହି ଅଭ୍ୟ ଅସୂୟଧାଟି ଉଚ୍ଚଳୁ ସେ ସେହି ସ୍ପାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଶୁଦ୍ଧର ଦେଦନାମସ୍ଭାବକୁ ଆପଣାର ଅଧ୍ୟାରରେ ରଖିବା ପଦ୍ଧଦଣ୍ଡି ମନ ଆପଣାକୁ ଯୋଡ଼ାସ୍ପଭା ଭାହାର ସ୍ଥାନକୁ ଶୀଘ୍ର ଦଣ୍ଡିଦେବ । ସ୍ପାଧାରଣ ଭୂମିରେ ବାସ୍ତ ଦରୁଥିବା ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଆପଣାର ଦେଦ୍ୟତ ଉଷ୍ମ ସ୍ପାଣତ ଶିବାସ୍ପଦତା ଏବ ସେହିସ୍ପୁତ ଉପରେ ଦର୍ଭର ଦଣ୍ଡ ଉଚ୍ଚସ୍ପିବା ମନୋଭୂମିତ ଗଚ୍ଛସ୍ଥନଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ସ୍ପମୁଦାସ୍ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଦୋଇ ଚଳିଚ ଦଣ୍ଡଚ ଏବ ଆସ୍ପାର ପ୍ରାଦଧ୍ୟସ୍ ଚିତ୍ତି ସ୍ପଭାକୁ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଷେତ୍ରଟିରୁ ବଳ୍ପଂତ ଦୋଇଯିବା ଏବ ଏତ ଶୂନ୍ୟତା ଆଡ଼କୁ ଅଚ୍ଚସର ଦେବା ଦୋଇ ବସ୍ତୁସ୍ପାଏ, ସେତେବେଳେ ଭାହାକୁହିଁ ଆପଣାକୁ ଅତଚ୍ଚନ୍ତ ସ୍ପଦ୍ଭତ ମଧ୍ୟରେ ଚଦ୍ଭେଳିତ ଦଣ୍ଡ ରଖିଥିବାର ଏତ ମନୋମସ୍ ସ୍ଥିତ ଦୋଇ ଭୂମାସ୍ପାଇ ସ୍ପାଦତ । ସେତେବେଳେ ସେ ସ୍ପତିସ୍ପ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞର ଦେବଳ ଉପଚ୍ଚର୍ଗାସ୍ପ ଷେତ୍ରଟିରେହିଁ ବାସ ଦଣ୍ଡିବାରେ ରଖିଥିବ, ଏବ ସ୍ପାଭାନ୍ତର ସ୍ପରେ ଆପଣାକୁ ଦେବଳ ଶିବାସ୍ପଦତ ଅସ୍ପଚ୍ଚନ୍ଧ ମଧ୍ୟରେ ଅଚ୍ଚଚ୍ଚେସିତ ଦଣ୍ଡ ରଖିଥିବା ମଧ୍ୟଚଣ୍ଡରେ ଆସ୍ପା ସ୍ପାଦସ୍ପତ୍ ଶିବାସ୍ପଦତାକୁ ଦେବଳ ନାମ ଓ ରୂପ ସହ ଦେଖିଥିବାଦେତେବେଳେ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦେବଳ ଏତମାତ୍ର ଜଡ଼ୀ ଦୋଇହିଁ ଅନୁଭବ ଦରୁଥିବ ଏବ ଦେଣେ ଆସ୍ପଚ୍ଚସ୍ପୁତହିଁ ଦେବଳ ଏତ ନାମ ଦୋଇ ବସ୍ତୁସ୍ପବ । ସୋଡ଼ିତ ଉତରେ ଶିବାସ୍ପ ତତ୍ତ୍ୱ ସ୍ପତିସ୍ପ ତତ୍ତ୍ୱଠାରୁ ବଳ ଦୋଇ ଉଚ୍ଚସ୍ପବ ଏବ ଭାହାର ଦେଦନାରେ ଆଦୌ ଦୌଣସି ଅଂଶଚ୍ଚହଣ ଦରୁ ନସ୍ପବ, ଅନୀଟି ଉତରେ ସ୍ପତିସ୍ପ ତତ୍ତ୍ୱ ଶିବାସ୍ପ ତତ୍ତ୍ୱଠାରୁ ବଳ ଦୋଇ ଉଚ୍ଚସ୍ପବ ଏବ ଭାହାର ଦେଦନାରେ ଆଦୌ ଦୌଣସି ଅଂଶଚ୍ଚହଣ ଦରୁ ନସ୍ପବ ଜଂଦା ଆପଣାର ଦେଦନାଟିକୁ ସ୍ପା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ପରେ ଧାରଣ ଦଇ ଉଚ୍ଚ ନସ୍ପବ । ଏହପଚ୍ଚ ଏତ ତତ୍ତ୍ୱାରଧର୍ମିତା ମଧ୍ୟରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯୋଟିଏ ଆରଟି ସକାଶେ ସ୍ଥିତର ଏକ ଜାଡ୍ୟାବସ୍ଥା ହୋଇ ରହିଥିବ ଅଥବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞବରେ ଏକ ଅସତ୍ତ୍ୟ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱବତ୍ ଜିସ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ଆକାନ୍ତ ଅନଧିକୃତରହିଁ ଏକ ଜାଡ୍ୟାବସ୍ଥା ହେ'ଇ ରହିଥିବ । ମାନ ଯେଉଁ ସାଧକ ଥରେ ଦୃଢ଼ଜ୍ଞବରେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ମର୍ମଟିକୁ ଦେଖିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇଛୁ ଏବଂ ଶଦ୍ଧାପାଚ ଆତ୍ମସଞ୍ଜୀବର ଶାନ୍ତିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ୱାଦନ ଲଭ କରିଛୁ, ସିବ ଯେ ଅସ୍ଥଜ୍ଞାନକୁ ଦୂରଇ ବସୁଥିବା ଅଥବା ଆତ୍ମାର ଶାନ୍ତିକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିବା କୌଣସିପ୍ରକାର ସ୍ଥିତରେ ପ୍ରକୃତରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ତାହା ଅଦୌ ସେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ବୋଲ ଲଗୁ ନାହିଁ । ସିବ ତଥାପି ପୂଣିଥରେ ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହର ସେହ ଗୁଚ୍ଛା ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଗଠନ୍ତନଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ନକ୍ଷିପ୍ତ କରିଦେବାକୁ ଥିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେହ ଷେତ୍ରର ଅଜ୍ଞାନ, କଷଣ ଓ ବକ୍ଷୋଭକୁ ତଥାପି ଆଦର ନେବ ନାହିଁ । ଯାହାକୁ ସେ ଆସ୍ଥଜ୍ଞାନ, ଆତ୍ମ-ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ଅଧିକୃତ ଲାଗି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲ ଜାଣିପାରିଛୁ, ସିବ ସେଉଁଭଳ ଏକ ନୂତନ ସ୍ଥିତ ଲଭ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଲ୍ ପଛକେ, ଯାହା କେବଳ ତାହାର ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଥିବ ଓ ତାହାକୁହିଁ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଗତ କରି ରଖି ପାରୁଥିବ, କେବଳ ସେହଭଳ ଏକ ସ୍ଥିତହିଁ ତାହାର ପ୍ରକୃତ ସନ୍ତୋଷପ୍ରଦାନ କରିପାରିବ ।

ସାଧକ ପୁନଶ୍ଚାର ଆପଣାକୁ ବଶ୍ୱଜଗତର ଜିସ୍ୱାସ୍ପଦତା ସହିତ ଯୁକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲବେଳେ ଆଂଶିକ ଜ୍ଞବରେ, ଉପରଜ୍ଞଗରେ ଓ ସାମ୍ବିକ ଜ୍ଞବରେ ସେହ ପୂର୍ବତନ ମନୋଗତ ଗଠନ୍ତନଟି ମଧ୍ୟରେ ପୂଣି ବାନ୍ଧ ହୋଇ ପଡ଼ିବାର ଭଆପି ଏକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଥିବ । ଏହି ପୁନର୍ସମ୍ଭାବନାଟିକୁ ନବୁଦ୍ଧ କରି ରଖିବା ଲାଗି ଅଥବା ସେଇଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ମାନକେ ତାହାର ପ୍ରତିବଧାନ ଓ ଅଗ୍ର-ଭରଣ କରିପାରିବା ଲାଗି ସାଧକକୁ ଅବଚଳ ଓ ଦୃଢ଼ଜ୍ଞବରେ ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦରୂପୀ ସତ୍ୟଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ପରମ ଅଦ୍ୱସ୍ୱଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଅନନ୍ତ ଅନେକତା ମଧ୍ୟକୁ ସପ୍ରସାରିତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ତାକୁ ସେହ ଅଦ୍ୱିତାସ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଉପରେହିଁ ସତ୍ତ୍ୱାର ତେତନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭଥା ତେତନ ସତ୍ତ୍ୱର ଶୁଦ୍ଧ ସବନ୍ତସମ୍ପନ୍ନତା, ଏହି ଦ୍ୱଇସ୍ୱରୂପେ ଅଭିନବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେହ ଦ୍ୱଇସ୍ୱ ରୂପରେ ତାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାକୁ ସେ ପରମ ସଂସତ୍ତ୍ୱାରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବ; କେବଳ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଅନନ୍ୟ ମର୍ମସାର ରୂପେ ନୁହେଁ, ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଅନେକଭୁକ୍ତ ରୂପାସ୍ୱନରେ ମଧ୍ୟ ସେ ତାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବ; କେବଳ ଏକ ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ତେତନା ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ତ୍ୱାକୁ ବା ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଅନ୍ତର୍ଗତରୂପେ ଧରି ରଖିଥିବା ଏକ ଭବ୍ୟ ରୂପରେ ନୁହେଁ, ମାନ ଏକ ରୂପାସ୍ୱନକାରୀ ତେତନା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ତ୍ୱାରୂପେ ସମ୍ଭୂତ ହୋଇ ପାରୁଥିବା ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରୂପରେହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆଜିର ଦୁଇଜଣ ଜଣଙ୍କୁ ଯଦି;—ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥଟାର ସହ ଜଣାଶୁଣା ହେଲେ ସାଧାରଣକୁ ଏହା ସହଜରେ ବୁଝାଇ ହେବ ଯେ ଅନ୍ତରର ହେଉଛି ଅନ୍ତର ଓ ବାହାର ହେଉଛି ବାହାର । ଏହା ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଭିତରେ ଯେତେବେଳେ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ି ଉଠିବ, ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଭାବନାର ଆଦାନପ୍ରଦାନ ହେବ, ତାହା ଅନୁଭୂତିର ଗଭୀରତାରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ ଯାଇଥିବ । ସେଇ ଅନୁଭୂତିଜନିତ ଅନୁପ୍ରେରଣା ସ୍ୱତଃ ନାମ ଓ ରୂପକୁ ଜନ୍ମ ଦେବ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସୃଷ୍ଟି ହେଇଥିବା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱାତ୍ମକ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁପାତରେ ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ଯାଇଥିବ । ସେହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଅନୁଭୂତି ସ୍ୱତଃ ନାମ ଓ ରୂପକୁ ଜନ୍ମ ଦେବା ସହ ଏହି ନାମ ଓ ରୂପକୁ ଜୀବନ୍ତ ଧାରଣ କରି ରହିବ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସଂଘଟିତ ହେଇଥିବା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱାତ୍ମକ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ୍ତ ଧାରଣ କରିବ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜୀବନ୍ତ ଧାରଣ କରିବା ଅବସ୍ଥିତ ରହିବ, ତାହାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ହେବାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅସୁବିଧାର ଏପରି ଏକ ଜେରା ଆସି ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ହେବ, ଯାହାକି ମନୀଷାର ହେବାରେ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ରହିଥିବ, ଆପଣାର ମୂଳରୂପ ସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରକୃତରେ ଜୀବନ୍ତ ବା ଦୀପ୍ତିମନ୍ତ ଘଟି ନଥିବ, ମାତ୍ର ଯିଏକି ଆପଣାର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ନାମ ଓ ରୂପ ଦୋହଲି ନରହି ଦାନ୍ତ ଉଖୁଡ଼ିବା ଏହି ସହଜ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବ ଓ ଏହି ସହଜ ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଇଥିବ । ସେତେବେଳେ ଏହି ସନ ଜଣା ଦେହର ଯାବତୀୟ ରୂପାତ୍ମକକୁ ଚେତନ ସୂତ୍ରେ ଉପରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେଇଥିବା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗମାନ ଦୋହଲି ବୁଡ଼ାଯିବ ନାହିଁ; ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗୀରୂପାତ୍ମକ ଦୋହଲି ବୁଡ଼ାଯିବ, ଚେତନ ସେହି ଦ୍ରଷ୍ଟା, ଅସ୍ତା ବା ଚେତନ ପରମସତ୍ତାଟି ଯାହାର ଉପାଦାନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରୂପରେ ଚିତ୍ରିତ କରି ରଖିଥିବା ଯଥାର୍ଥ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ରୂପ ସହିତ ଜଳସ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ନାମ ଏହି ମନର ଚେତନ ଏତ ଚଲ୍ଚଳା ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ନାମଟିକୁ ବହନ କରୁଥିବା ଚୌଦ୍ଦପି ଯଥାର୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ତାହାର ଏ ଚୌଦ୍ଦପି ସାଦୃଶ୍ୟ ବା ଅନୁରୂପତା ନଥିବ; ମାତ୍ର ସେଇଟି ପଛରେ ଚେତନ ସତ୍ତ୍ୱର ଏକ ଯଥାର୍ଥ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବ, ତୁଦ୍ଭର ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଅନୁ-ଅନୁଭବ ହୋଇ ରହିଥିବ ଓ ତାହାକୁ ସେ ଆପଣାର ନୈୟଣ୍ଟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅବଂଭ ସମ୍ଭାବନାରୂପେ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବେ, ସେହିପରି ଏକ ପଦାର୍ଥର ଅନୁରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବ । ମାତ୍ର ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ରୂପାତ୍ମକ ଓ ଦୀପ୍ତିମନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ତୁଦ୍ଭ ଚେତନ ଆପଣାର ସେହି ଅଦ୍ୱୟ ରୂପରେଖି ଉପଲବ୍ଧି ହେବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଉପରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ବସ୍ତୁତ ସତ୍ତା ରୂପରେଖି ଉପଲବ୍ଧି ହେବ । ଯାହାକୁ ଏକ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମସତ୍ତା ବୋଲି ଚହ୍ନ ଯାହାର ଉପରେ ଆଜି ସକଳ ନାମ ଓ ରୂପକୁ ଆରୋପିତ କରି ଉପଯୋଗକରୁଛୁ, ସେଇଟି ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣାକୁ ଅନନ୍ତ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଲୀନ କରି ରଖିଥିବା ଶାଶ୍ୱତ ପରମସତ୍ତାଙ୍କରହି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇପାରିବ । ସୋଽହଁ ଆପଣାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚେତନାରେ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ କେବଳ ସେହି ଆତ୍ମାରୂପି ଅନେକ ରୂପାତ୍ମକ ବୋଲି ଜାଣିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ଆତ୍ମସତ୍ତାର କେବଳ ମନୋଧାରଣାଗତ ରୂପ ବୋଲି ଜାଣିବ ନାହିଁ; ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ଆପଣା ଆତ୍ମାର ରୂପ ବୋଲି ଜାଣିବ, ଆପଣା ସହିତ ଏକାତ୍ମ ବୋଲି ଜାଣିବ, ତା'ର ବିଶ୍ୱଗତ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ବିଧୃତ ହୋଇ ରହିଥିବାର ଜାଣିବ। ଆତ୍ମାର ଜୀବନଗତ, ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଭୌତିକ ଯାହାକିଛି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଯେଉଁଠି ରହିଛି, ଚରନ୍ତନ ଗ୍ରହରେ ସେହି ଏକ ଓ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଏକ ଓ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଗତି ଓ ଶିଖାରୂପେ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଭବ କରିବ। ପରିବର୍ତ୍ତନରହିତ ସ୍ଥିତିଶୀଳତା ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତନମୟ ଗତିଶୀଳତା, —ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଏହି ଦ୍ୱିବିଧ ବିଚ୍ଛେଦରେ ତାଙ୍କୁ ସଂଗତ ଓ ସୃଷ୍ଟି ରୂପରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ତାହାହିଁ ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ସତ୍ୟ ବୋଲି ପରିଦୃଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଲଗିବ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଞ୍ଚଦଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଈଶ୍ୱରଚେତନା

ଜିଜ୍ଞାସୀଳ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି ଜରତା ଓ ଚାଙ୍ଗ ସ୍ୱରେ ଅପଣାକୁ ଦେଉ ସମ୍ପିଳତ ଜଣଦେବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛୁ ବ୍ୟକ୍ତଚେତନାର ଦଲରେ ଈଶ୍ୱରଚେତନାର ଅଧିକାର ଲାଭ କରିବା; ଏହି ଖେତ୍ରରେ ସମ୍ପିଳତ ହେବାକି ଯେତେକ ଅଂଶିତ ଅଞ୍ଚଳ। ଯେତେକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବ, ଆମର ଏହି ଅଧିକାରଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟ ସେତେକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଞ୍ଚଳ। ସେତେକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନରେ ସମାହୃତ ହୋଇପାରିବ । ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ଏହି ଭୂମିଗତ ସାଧାରଣ ସ୍ତରରେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନଟି ଅତିବାହିତ କରୁଥାଏ, ତାହାକୁ ଆମେ ଦେବଭ ଏତ ବ୍ୟକ୍ତଚେତନାମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ, ତାହା ହେଉଛୁ ଏତ ଅହଂଜଡ଼ିତ ଓ ଅହଂକମୁଗ୍ଧ ଚେତନାର ଜ୍ଞାନ । ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଭୂମିରେ ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମା ବା ଜୀବାତ୍ମା ଈଶ୍ୱରପ୍ରକୃତିର ଗତିଶୁନ୍ଦନ ମଧ୍ୟରେ ଦେବଲ ତାହାର ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିତ ତଥା ଭୌତିତ ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିତର ଗୁଡ଼ିଟିଏ ସ୍ୱତ୍ତ ଜଗତ୍ ଏତାତ୍ମତ ତତ୍ତ୍ୱ ରଖି ଦେଇଥାଏ; ମନ ଦ୍ୱାରା ଗଢ଼ା ହୋଇଥିବା ତା'ର ଅହଂଜ୍ଞା ସ୍ୱତ୍ତ ଏତାତ୍ମତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଅପେଖାକୃତ ଜମ୍ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ହୃଦୟରେ ଅନୁଭୂତି-ଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱତ୍ତନ୍ତ୍ର କରୁଥିବା ଅପଣାର ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀରଜ୍ଞା ସ୍ୱତ୍ତ ଏତାତ୍ମତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତାରଣ, ଏହିଗୁଡ଼ିତର ତଥା ଜହିଥିବେଳେ ସେ "ମୋର ମନ, ମୋର ପ୍ରାଣ ଓ ମୋ ଶରୀର" ବୋଲି କହିପାରେ, ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଅପଣା ବୋଲି ଦେଖେ; ଏବଂ ତଥାପି ଏଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ଅଂଶିତ ହୃଦୟରେ ଅପଣାଠାରୁ ଭିନ୍ନ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଦେଖେ, ସେ ଅଧିକାର କରି ରହିଥିବା ଓ ତାମରେ ଲଗାଇଥିବା ଭୌଣସି ଯୋଡ଼ିଏ ସାଧନ ପରି ଦେଖେ । ମାତ୍ର ଅହଂ ଚେତ୍ତନ୍ତରେ କହିଲା ବେଳକୁ ସେ "ଏଇଟାହିଁ ମୁଁ" ବୋଲି କହିପାରେ । ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀର ସ୍ୱତ୍ତ ଏହି ସାଦଗାସ୍ତ ଏତାତ୍ମଯୋଧଟିରୁ ଅପଣାକୁ ଅଳଗା କରି ଦେଇ ସେ ଅପଣାର ଅହଂଜ୍ଞାତା ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ତା' ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରର ସ୍ୱତ୍ତନ୍ତ୍ର ଅଧିକାରୀ ଜୀବାତ୍ମା ମଧ୍ୟରୁ ଦେଖି ଦେବା ଅସିଧାରେ । ତା'ର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତତ୍ୱଟିକି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯାହାର ଏକ ଘଡ଼ଜନ୍ୟ ତଥା ସଚେତନ ରୂପ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତ-ସତ୍ତାରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ତାହାର ଆଡ଼କୁ ଫେରି ଅନାଇ ପାରିଲେ ସେ ଶୁଭ ଆତ୍ମସତ୍ତାର ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟକୁ ଲେଉଟି ଆସିପାରେ, ପରମ ସତ୍ତ ଅଥବା ପରମ ଅସତ୍ତ ମଧ୍ୟକୁ ଫେରି ଆସିପାରେ; ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ସତ୍ୟଙ୍କର ତନୋଟିଯାକ ଅଧିଷ୍ଠାନକୁ ସେ ଫେରି ଆସିପାରେ । ମାନ ବଶ୍ୱପ୍ରକୃତର ଗତସ୍ପନ୍ଦନ ଏବଂ ଏହି ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ଅସ୍ତିତ୍ୱ, ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଜର ଅଧିକାସ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟିର ବଶ୍ୱମସ୍ତ ଆତ୍ମସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରେ ବଶ୍ୱଚେତନା ମଧ୍ୟ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ; ସକଳ ପ୍ରକୃତ ସାହାଙ୍କର ସନ୍ଧିସ୍ଥ ଓ ସଚେତନ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ସେହି ବଶ୍ୱପୁରୁଷ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାନ୍ତି । ଆମର ଗୃହ ପାଖରେ ଠିଆହୋଇ ରହିଥିବା ଅହଂର ପ୍ରାଚୀରଗୁଡ଼ିକୁ ଲଙ୍ଘିଦେଇ ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ପରମ ଏକର ଭୂମିରେ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ଆପଣାକୁ ଏକାତ୍ମ କରି ରଖି ଅଥବା ଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମସତ୍ତା ବା ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ତାହାର ବହିରଙ୍ଗସ୍ଥ, ଅନ୍ତର୍ନିହିତ, ସକଳସ୍ତାସ୍ତ ଓ ସକଳ ରୂପାସ୍ୱନକାସ୍ତ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଆତ୍ମସୃଜନକାସ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଭୂମିରେ ଉପଲବ୍ଧି କରି, ସତେଅବା ଉଡ଼ାଡ଼ି ତଥା ଉପରଆଡ଼ୁ ଉଭୟ ପ୍ରକାରେ ଆମେ ସେହି ବଶ୍ୱପୁରୁଷଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବା ଏବଂ ସେହି ବଶ୍ୱପୁରୁଷରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରିବା ।

ସେହି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନାଶଇ ଆତ୍ମସତ୍ତାରୂପେଥିଂ ମନ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସହଜ ଭାବରେ ଏହି ବଶ୍ୱଚେତନାର ଭିତ୍ତିଟିକୁ ପ୍ରତିସ୍ଥିତ କରି ଉଠିପାରିବ, ବଶ୍ୱଚେତନାକୁ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତା ଏପରି ଏକ ବିଶୁଦ୍ଧ ତଥା ସଂଗତ ପରମସାକ୍ଷୀରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିପାରିବ, ଯିଏକ ସମଗ୍ର ବଶ୍ୱର ପରମଚେତନ ଆତ୍ମାରୂପେ ଜଗତର ସାବତ୍ତସ୍ୱ ବିସ୍ତାସ୍ତତାକୁ ଅବଲୋକନ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି; ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିପାରିବ, ଯାହାଙ୍କର ଆନନ୍ଦବଧାନ ଲଗିହିଁ ବଶ୍ୱପ୍ରକୃତ ଆପଣାର ସାବତ୍ତସ୍ୱ ଜରିଆରେ ଏହି ଚରନ୍ତନ ସମାରୋହଯାତାକିକୁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରି ରଖିଛୁ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆମ ନିଜ ଭିତରେ ତଥା ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଏକ ଅକ୍ଷତ ଆନନ୍ଦ, ଏକ ବିଶୁଦ୍ଧ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଏବଂ ଏକ ଅନନ୍ତ ତଥା ଆତ୍ମସ୍ଥ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବାର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା, ଯାହାକି ବସ୍ତୁଗତ ସାବତ୍ତସ୍ୱ ବସ୍ତୁଜନ ଦ୍ୱାସ୍ତ ଦୌଣସିପ୍ରକାରେ ବସ୍ତୁଜତ ହୋଇ ନଥିବ, ବଶ୍ୱ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ସାବତ୍ତସ୍ୱ ସନ୍ତାପ ଓ ପ୍ରକ୍ରାମ ଦ୍ୱାସ୍ତ ଆଦୌ ବିଚ୍ଛୁରିତ ହେଉ ନଥିବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ସକଳ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବ ଅଥଚ ସେଗୁଡ଼ିକର ସକଳଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ହୋଇ ରହିଥିବ । ତାହାର ସତାଶେଷି ଏଠାରେ ଏସବୁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ, ମାନ ଏସବୁ ଉପରେ ତାହାର ଅବସ୍ଥାନ ଆଦୌ ଦୌଣସିପ୍ରକାରେ ନିର୍ଭର କରୁ ନାହିଁ; କାଳ ଓ ଦେଶସ୍ଥ ଏହି ଗତସ୍ପନ୍ଦନଟିରେ ତାହା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ ଓ ତାହାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଧାରରୂପେ ଚାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ ସତ, ମାତ୍ର ସ୍ୱରୂପତଃ ତାହା କଦାପି ସେଇଟି ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ଏହାପରି ଏକ ଉପଲବ୍ଧି ଯେଉଁ ଜଣ ଉପାସକଙ୍କର ଅମେ ଏହି ସମସ୍ତ ବଣ୍ଟକୁ ମଧ୍ୟ ଅମର ସତ୍ତା ଭିତରେ ସେହି ଚତୀ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଦୃଢ଼ ଅଚଳଭାବରେ ଧାରଣ କର ଉପିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଉ । ଅମେ ଏଠି ସେହି ଭୂମିଟି ଉପରେ ବାସ କରୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆଉ ସେଇଟି ଦ୍ୱାରା ଚୌଣସିଭାବରେ ସ୍ୱୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ, ଚୌଣସିଭାବରେ କଣଟୋଇ ରହିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡ଼େ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ଠିକ୍ ସେହି ପରମ ଚତୀସ୍ୱରୂପଟି ପଛ ସେଇ ପ୍ରକୃତଟି ମଧ୍ୟରେ ଚତରଣ କରିବା ଲଗି ଅମେ ସ୍ୱପ୍ନନ ଦେଉଛୁ, ତାହାକୁହିଁ ଗତଶୀଳ କର ଉପିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅମେ ସେହି ସ୍ୱଚଳ ବସ୍ତୁଟିକୁ ଅପଣା ଭିତରେ ଧାରଣ କର ରହିପାରୁ । ଅମେ ମନ ନୋହୁ, ପ୍ରାଣ ନୋହୁ ଜଂବା ଶରୀର ମଧ୍ୟ ନୋହୁ; ଅମେ ସେଉଁ ସେହି ଅସ୍ତିତ୍ୱ, ଶାନ୍ତ ଓ ଚରନ୍ତନ ଆତ୍ମା, ସିଏକ ସ୍ୱରୂପତଃ ପ୍ରେରଣ କର ଉପିଛୁ, ସ୍ୱରୂପତଃ ଜ୍ଞନ ଦେଇ ଉପିଛୁ ଓ ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଶରୀରକୁ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଅଧିଚାର କର ରହିଛୁ । ଏହି ଆତ୍ମାକୁହିଁ ଅମେ ସ୍ୱଂଚ ପ୍ରତ୍ୟଷ ଚରିବାରେ ଲାଗୁ, ତାହାକୁ ସ୍ୱକଳ ମନ, ସ୍ୱକଳ ପ୍ରାଣ ତଥା ସ୍ୱକଳ ଶରୀରକୁ ଜ୍ଞନ ଦେଇ, ପ୍ରେରତ କର ଓ ଅଧିଚାର କର ଉପିବାର ପ୍ରତ୍ୟଷ କରୁ ଏବଂ ତାହାକୁ ଆଉ ଚେତନ ଅମର ଭିତରେ ଚହିବା ଏକ ଚଦ୍ଭିନ୍ନ ଓ ବ୍ୟକ୍ତଗତ ସତ୍ତାରୂପେ ଚେଖି ନାହିଁ । ସେହି ଆତ୍ମାଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଏକରୁ ଜଟଞ୍ଚଳତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ଜିତ୍ୟା କରୁଥାଏ, ଏହି ସ୍ୱରୂପଟି ମଧ୍ୟରେ ସେଇ ସଦାତ୍ମାସ୍ୱୀ ଓ ସଦାସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହାର ଅଧିଚାର ଲଭ କର ଅମେ ଅପଣାର ଚହରତ୍ତନ ଚେତନାମସ୍ୱତା ତଥା ଅନନ୍ତର ଭୂମିରେ ଚତ୍ତଜତ ରହିବା ଅମର ଚହରତ୍ତନ ଅସ୍ତି-ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ମଧ୍ୟ ଅଧିକାସ୍ତ ହୋଇଥାଉ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ପୋଧାନରେ ଅମକୁ ଏହି ଜାଣନ ଅପ୍ରସ୍ତୁତିକୁ ବଣ୍ଟୁତତ୍ତ୍ୱ ଘାତଙ୍ଗସ୍ୱ ଜିସ୍ୱାର ପରମ ଅର୍ୀଶ୍ୱରରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି ଚରିବାକୁ ହିବ, ଅପଣା ଶାଶ୍ୱତ ଚେତନାର ସ୍ୱତନାସ୍ୱତ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ଅପଣାକୁ ପ୍ରତୀତ କର ଚେତ୍ତିବା ସେହି ଏକ ପରମାସ୍ୱ-ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି ଚରିବାକୁ ହିବ । ଏହି ଘାତଙ୍ଗସ୍ୱ ଜିସ୍ୱାକୁ ସେତେବେଳେ ଚେତନ ଜାଙ୍କର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ, ଜାଙ୍କର ଜ୍ଞନ ଓ ଜାଙ୍କର ଅସ୍ୱାନନ୍ଦରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି ଚରିପାରିଥାଏ, ଘାହାର ଜାଙ୍କର ଅନନ୍ତ ସ୍ୱତ୍ତାରେ ଜାଙ୍କର ପରମ ପ୍ରଜ୍ଞା ତଥା ପରମ ଇଚ୍ଛାର ଘାତଙ୍ଗସ୍ୱ ଜାର୍ଯ୍ୟକୁ ସ୍ୱମନ୍ୱ ଚରିବା ଲଗି ଚରୂର୍ଦ୍ଦିଗରେ ପ୍ରବଂଚ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ । ସେହି ପରମ ଚତୀତା ଅର୍ଥାତ୍ ସମୂଦାସ୍ୱ ସ୍ୱରୂପତ୍ତିର ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ଅସ୍ୱସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଅମେ ପ୍ରଥମେ ସ୍ୱକଳ ଜିସ୍ୱାସ୍ୱତତା ତଥା ଜିସ୍ୱାଚେତ୍ତତା, ସ୍ୱକଳ ଜ୍ଞନ ତଥା ଅଜ୍ଞନ, ସ୍ୱକଳ ଅନନ୍ତ ତଥା ଚନ୍ତଶାସ୍ୱେତ, ସ୍ୱକଳ ଚଳ ଓ ମନ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସୃଷ୍ଟିତା ଓ ଅସୃଷ୍ଟିତା ଏବଂ ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ରୂପାତ୍ମକର ଉତ୍ସରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରୁ, ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଚୈତନ୍ୟରୁ ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ ଉତ୍ସରଣ ତଥା ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ଅଭିମୁଖରେ ପ୍ରକୃତିର ଯାବତୀୟ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନର ଉତ୍ସରୂପେ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରୁ । ତା'ପରେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ପରମ ଜ୍ଞାନର ଭୂମିରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ବଚ୍ଛୁରିତ ହୋଇଯିବା ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି କରୁ, କାରଣ ତାଙ୍କର ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଜ୍ଞାନକୁ ଆମେ ସବଂଦା ତାଙ୍କଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ବୋଲାହିଁ କହିବା; କେବଳ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଜ୍ଞାନର ନିସ୍ତାଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ସରୂପେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେହି ନିସ୍ତାଗୁଡ଼ିକର ସ୍ରଷ୍ଟା ଏବଂ କର୍ତ୍ତାରୂପେ ଏବଂ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ତତ୍ତ୍ୱରୂପେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାଉ । କାରଣ ଏହି ବିଶ୍ୱରୂପୀ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥିବା ସକଳ ଆତ୍ମା କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ଅନେକ ଆକୃତି ବା ଅନେକ ମୁଖ; ଏହିସବୁ ଅନେକ ମନ, ଅନେକ ପ୍ରାଣ ଓ ଅନେକ ଶରୀର କେବଳ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ମୁଖାବରଣ ଓ ବେଶ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛୁନୁହେଲେ ନୁହନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁକୁ ଆମେ କେବଳ ସେହି ବିଶ୍ୱରୂପୀ ନାଟ୍ୟସ୍ୱାମୀ ଆମକ୍ଷ ଲଗି ଉପସ୍ଥାପିତ କରିଥିବା ଅନେକ ମୁଖରୂପେହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବାକୁ ଲାଗୁ; ଆମେ ତାହାର ଭିତରେ ଆପଣାକୁ କୁଆଡ଼େ ହଜାଇଦେଉ ଏବଂ ଆମ ଭିତର ଏହି ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେହକୁ କେବଳ ସେହି ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱରହିଁ ଗୋଟିଏ ଉପସ୍ଥାପିତ ରୂପ ପରି ଦେଖିବାକୁ ପାଉ ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଅନ୍ୟମାନେ ବୋଲି ଅନୁଭବ କରି ଆସିଥିଲୁ, ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ଚେତନା ଲଗି କେବଳ ଅନ୍ୟ ମନ, ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଣ ତଥା ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବା ଆମର ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେବାକୁ ଲାଗନ୍ତି । ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତର ସକଳ ଶକ୍ତିମତ୍ତା, ସକଳ ଧାରଣା, ଘଟଣା ତଥା ରୂପାତ୍ମକ କେବଳ ଏହି ପରମାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କରହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ନାନା ମାନାରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହୁଅନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଆପଣାର ଶାଶ୍ୱତ ଆତ୍ମରୂପାତ୍ମନରେ ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତାରହିଁ ନାନା ମୂଲ୍ୟରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହେବାକୁ ଲଗନ୍ତି । ବସ୍ତୁ ତଥା ସତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ଏହିପରି ଜ୍ଞାନରେ ଦେଖିବା ବେଳେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିଅବା ତାଙ୍କର ବହୁଜନ ସତ୍ତ୍ୱର ଅଂଶ ଓ ଂଶରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିପାରୁ; ମାତ୍ର ଗୁଣାତ୍ମକତା, ଦେଶାତ୍ମକତା ଏବଂ ବହୁଜନର ସକଳ ଧାରଣାର ସୀମାଉତ୍ତମ କରି ସବଂତ୍ର କେବଳ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତକୁହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଏହି ଜଗତ ତଥା ଜଗତସ୍ଥ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ କେବଳ ତାଙ୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱ, ତାଙ୍କର ସ୍ପନ୍ଦନ ଚେତନା, ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବନ୍ତି ବୋଲି ଦେଖି ନପାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ତାହାର ରୂପାକୃତିଟି ଆମର ମନ ଲଗି କେବଳ ଏକ ଆଂଶିକ ପ୍ରକାଶ ବୋଲି ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକାଶ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ସେହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅବସ୍ଥାଟି ପରମ ଉଦ୍ଦୀପ୍ତାବସ୍ଥା ତାହାର ଏହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାରୂପେ ପ୍ରତୀୟମାନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଚୈତନ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଓ ଚୈତନ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୋଷଶୂନ୍ୟ ନାହିଁ । ଏହାପରେ ସ୍ୱତଃରେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ପରମ ଦିବ୍ୟଚୈତନ୍ୟକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଙ୍ଗମ ରୂପ ଅବସ୍ଥିତ ଉଦ୍ଭବିବା ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମସ୍ରାଷ୍ଟାରୂପେ, ବିଶ୍ୱାତୀତ ପୁରୁଷ ଅଧୀଶ୍ୱରରୂପେ ଓ ଏହି ସୃଜନକର୍ତ୍ତୃ ରୂପ ଦେଇଥିବା ସେହି ପରମ ସତ୍ତ୍ୱରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାରୁ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଏହିସବୁ ବିଭବ ମଧ୍ୟରେ ଚୈତନ୍ୟପ୍ରଭାବ ବିଜ୍ଞାନର ଅନ୍ୱେଷ କରିବାରୁ ଅପଣାକୁ ଶିକ୍ଷିତ କରି ରଖିଥାରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଯଥାର୍ଥରେ ତାଙ୍କ ତାଙ୍କର ସମୁଦାୟ ବ୍ରହ୍ମରୂପରେହିଁ ଲକ୍ଷ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଇ, ବ୍ରହ୍ମଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ଓ ବ୍ରହ୍ମଗତ ଚେତନାକୁ ଅପଣାର ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ କରି ରଖିଥାରୁ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମଚେତନାର ଭୂମିରେ ତାଙ୍କୁ ହୋଇଥିବୁ ।

ଆମର ଉପଲବ୍ଧି ଏହି ବ୍ରହ୍ମଚେତନାଟି ସ୍ୱତଃ ଆମ ବ୍ୟକ୍ତ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପ୍ରକୃତରେ କଉଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିବା ଉଚିତ ? ତାହାର ବର୍ତ୍ତମାନର ଘୋଷାଜଟିରେ ମଧ୍ୟ ଆମ ଭିତରେ ତଥାପି ଏତ ମନ, ଏତ ଈଶ୍ୱର ଓ ଏତ ମାନସିକ ଗଠନ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବାରୁ ଆମର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବ୍ୟକ୍ତଚେତନାଟି ଆପଣାର ସୀମାରୁ ଉତ୍କ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଘାଇପଲେ ମଧ୍ୟ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ତଥାପି ବଦାମାନ ରହିଥାଏ । ଆମ୍ଭା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଜଡ଼ରୂପ ନଦୋଇ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମଚେତନାକୁ ସେଇ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରେ; ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ୍ଭା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏତାଦୃଶତା ଅର୍ଜନ ନକଲେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମଚେତନାର ଦର୍ଶନ ଲଭ କରିପାରେ, ଅନୁଭବ କରିପାରେ, ତାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିପାରେ ଓ ତାହାଙ୍କ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସମ୍ପନ୍ନିତ ହେବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ଅର୍ଥାତ୍, ସୋଽିଏ ତଥାରେ ବହୁରେ ବ୍ରହ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଆମ୍ଭାର ବ୍ରହ୍ମଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଜାତାମ୍ଭାର ବ୍ୟକ୍ତଚେତନାଟିକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିପାରେ ପାରେ । ଆମେ ଯନ୍ତ୍ରାକଳେ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତଥାପି ଏତ ସେତର ଅବଶେଷ ରହିଥାରୁ ଏବଂ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ସେଇ ଉପସ୍ଥେସ ମଧ୍ୟ ଚଳାଇଥାରୁ; ଏତ ବ୍ୟକ୍ତଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ବ୍ରହ୍ମସତ୍ତ୍ୱର ଆନନ୍ଦ ଓ ଅନନ୍ତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସଂଶ୍ଲେଷଣ କରିପାରୁ, ଅଥବା ସୋଽିକୁ ବୃହତ୍ତର ଓ ଅରଣିକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତର ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପେ ଅନୁଭବ କର ଦୃଢ଼ଦିଗାଚକୁ ଧାରଣ କର ରହିପାରୁ । ସୋଽିଏ ଅପଣାକୁ ବଦ୍ଧ ଚେତନା ଓ ବଦ୍ଧ ଶକ୍ତିସତ୍ତ୍ୱର ଏହ ବ୍ରହ୍ମଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ଅତାଡ଼ ଦେଇଥିବାର ଅନୁଭବ କରିପାରୁ ଏବଂ ଅରଣିକୁ ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଈଶ୍ୱରର ଏତ ବ୍ୟକ୍ତମାତ୍ରାକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆମ ବ୍ୟକ୍ତସତ୍ତାର ଏହି ଦେହ ତଥା ରୂପାତ୍ମଜଟିର ମାଧ୍ୟମରେ ସେହି ଏତ ବ୍ରହ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ସଚ୍ଚମସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ବାର୍ତ୍ତାରୂପେ ସ୍ପର୍ଶନ କରିପାରୁ । ମାତ୍ର, ସ୍ୱତଃ ବ୍ୟକ୍ତଚେତନାଗତଭାବୁ ସେଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବଶ୍ୱସତ୍ୱ ପତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ବଲ୍ଲନ କରଦେବା, ବ୍ୟକ୍ତଚେତନାକୁ ବଶ୍ୱଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ନେଇ ବସର୍ଜନ କରଦେବା, ଆତ୍ମାରୂପୀ ରୂପାସ୍ୱନଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଦେବଳ ସେହି ପରମ ଚଦ୍‌ଗଚ୍ଚତାର ଏଭଳା ଏବଂ ବଶ୍ୱଗତତା ମଧ୍ୟକୁ ବମୋଚନ କରଦେବା,—ସ୍ୱଟଦା ଏଡ଼ାକୁହିଁ ଆମେ ଜ୍ଞାନୋପଲବ୍ଧିର ଉଚ୍ଚତମ ଶିଖର ଦୋଲ୍ ଚଢ଼ପାରିବା । ଏହି ଲସ୍ୟ ଓ ଏହି ମୋକ୍ଷକୁହିଁ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦୋଲ୍ ଘୋଷଣା ଚଇଛି । ପରମ୍ପରାଗତ ଯୋଗରେ ଯେପର କୁହାଯାଇଛି, ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ନଃଶେଚ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରର ଚଲସ୍ୱ ଘଟାଇବା ଦୋଲ୍ ଦୃଏଚ୍ଚ କୁହା ଯାଇପାରେ; ମାତ୍ର ପରମ ଅନନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଚଲସ୍ୱନକୁହିଁ ସେହି ବମୋଚନର ଅସଲ୍ ମର୍ମ ଦୋଲ୍ ଚହିବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ଯୋଗୀ ଆପଣାକୁ କେବଳ ଏକ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ କଂବା ମନ ଦ୍ୱାରା ସୀମାବଦ୍ଧ ଏକ ଚେତନା ଦୋଲ୍ ଆଉ ଅନୁଭବ ନକରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ଏବଂ ବଶ୍ୱଜନର ସାଦଗାସ୍ୱ ଦୋଧକୁ ଏକ ଅନନ୍ତ ଚେତନାର ସୀମାଘ୍ନତା ମଧ୍ୟରେ ହଜାଇ ଦେଇପାରେ, ସେତେବେଳେ ସାଇ ସାହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ସ୍ଥାପନା କର ସେ ଆପଣାର ସାଧାରତ୍ମ କରଥିଲା, ସେଇଟି ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ତା'ପରେ ସେ ଆପଣାର ମନୁଷ୍ୟଜନ୍ମଟିକୁ ଧାରଣ କର ରହିବ ବା ନରହିବ, ତାହାର ଆଉ କୌଣସି ଅସଲ ମହତ୍ତ୍ୱ ନଥାଏ; କାରଣ ସକଳ ରୂପର ଅତୀତ କେବଳ ସେହି ପରମ ଏକହିଁ ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହର ଆପଣାର ଅନେକତ୍ୱର ରୂପାସ୍ୱନର ମଧ୍ୟଦେଇ ସତ୍ତଦା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ଆମେ ତାଙ୍କ ଅନେକ ଅବସ୍ଥାନସ୍ଥଳ ମଧ୍ୟରୁ ସିଏ ବାଛି ନେଇଥିବା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥଳ ଦୋଲ୍ ଚହିପାରିବା, ସେଉଁଠାରେ ବଶ୍ୱଜତ ରହି ସେ ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଲୀଲାଟିକୁ ଅବଲୋକନ କରୁଥାନ୍ତି, ଉପଭୋଗ କରୁଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେଇଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରିଉଥାନ୍ତି ।

ବଶ୍ୱଚେତନାର ସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ଆପଣାକୁ ସେହି ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ନମଜ୍ଜିତ କର ଦେଇଥାଉ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ସେହି ଅଦ୍ୱସ୍ୱ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯାଉ, ସେତେବେଳେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଚେତନାହିଁ ଆମ ଭିତରେ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆପଣାର ଜିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଲୋକନ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ସେହି ଗୋଟିଏ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଚେତନାର ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ଆପଣାକୁ ଅନନ୍ତ କରଣୀ ମଧ୍ୟରେ ଲୀଳାୟିତ କର ଉଡିଥାଏ, ସେହି ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଆନନ୍ଦ ଆପଣାର ଆନନ୍ଦ ତଥା ଅପଣାର ସକଳ ଜିସ୍ୱାର ଆନନ୍ଦର ଅଧିକାସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତାହା ସ୍ୱସ୍ଥଂ ସ୍ଥିର, ଅଚଳ, ଦେଶ ଓ କାଳର ଅତୀତ ଓ ପରମପଦରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ; ଏବଂ ତଥାପି ଆପଣାର ସାଦଗାସ୍ୱ କରଣୀର ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅବସ୍ଥିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଥାଏ, ଅଥଚ ସେଇ ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ସବୁ ଅନୁଭବରୁ ଉହ୍ୟ ରହିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନେକତା ଦ୍ୱାରା ତାହାକି ଖଣ୍ଡିତ ହୁଏ ନାହିଁ, ତାଳ ତଥା ତେଣୁରେ ଫଟିତ ହେଉଥିବା ସେଗୁଡ଼ିକର ନିଆଁର ଓ ଇଟା ଦ୍ୱାରା ତୌଳିପ୍ରତାର ବୃଦ୍ଧି ବା ଶ୍ରଦ୍ଧାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଥାତ ବସ୍ତୁଧାରାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ତୌଳିପ୍ରତାରେ ବଣ୍ଡା ହୋଇଥାଏ ନାହିଁ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକର ଉଦ୍ଦାଟନାବୃତ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଦ୍ୱାରା ତେତେହେଲେ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ । ସେହି ଖଡିଆଳଟି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ସକଳ ବସ୍ତୁର ବହୁମୁଖିତା ମଧ୍ୟରେ ଏକତ୍ରୁପେ ଅଧିସ୍ଥିତ ରହିଥାନ୍ତୁ, ସେମାନଙ୍କର ସକଳ ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ତଥା ବସ୍ତୁଧ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଶାଣ୍ଡତ ସୌଷମ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତୁ; ସେଗୁଡ଼ିକର ସୀମାବଦ୍ଧତାର ଔଚତ୍ୟଟିକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ ତଥ ଦେଇଥିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଲାବଣ୍ୟତ୍ୱ ଅସୁଣ୍ଡତାର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦିତ ରହିଥିବା ଅଜସ୍ର ପୁଣ୍ଡତାରୂପେ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଥାନ୍ତୁ ।

ଏଥିରେ ଆଦୌ ସୌଣ୍ଡି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଜଣ୍ଡଜଗତସ୍ଥ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁରେ ଆମର ସକଳ ଅନୁଭବ ତଥା ମୂଲ୍ୟବୋଧରେ ଏତ ବହୁମୂଲ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଫଟିତ ହୋଇଯିବ । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟକ୍ତିସ୍ୱତ୍ୱ ଅନ୍ତଃରୂପେ ଆମେ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତୁ ଏବଂ ଜଗତ ତେତଳ ଏତ ଶ୍ରେତ, ପ୍ରଥମାବସ୍ଥାରୁ ଓ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମାନବଣ୍ଡରେହିଁ ସବୁ ତଥାର ବସ୍ତୁର କରୁ । ଏତ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ତେତଳା ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଶୁଦ୍ଧ ଅନୁପାତେହିଁ ଆମେ ସବୁକିଛି ଅନୁଭବ କରୁଥାନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ତାରତରୁ ତୌଳିପ୍ରତାର ବଦ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠନ ଜଥାଜତାରେ ଅଥବା ବଥାନୁଭବର ତୌଳିସି ଅଂଶଦ୍ୱେରେ ଉଥାର୍ଥ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ତରତାରେ ଏତାନ୍ତ ଅକ୍ଷମ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତୁ । ଆମେ ଆଥାତ୍ୱ ସୀମାବଦ୍ଧ ବୋଧ କରୁ, ଦୂଳଳ ବୋଧ କରୁ; ଅଥଚ ଉତରେ ଏତ ଅଜ୍ଞମର୍ଥତା, ଦୂଃଖ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରୁ, ସ୍ତତେଥବା ତୌଳିସି ସ୍ତମ୍ଭାନ ମଧ୍ୟରେ ତତ ବସ୍ତୁସତା ପର ଅନୁଭବ କରୁ; ଏବଂ ଏହାର ବସ୍ତୁଧୀ ସ୍ତତେଜସ୍ତୁତ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହିସବୁର ବସ୍ତୁତ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ଏତ ଶାଣ୍ଡତ ବସ୍ତୁଧତା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସୋଟିଏ ସୋଟିଏ ବୈଚିତ୍ର୍ୟତା ପର ଅନୁଭବ ତରିଥାନ୍ତୁ । ମାନ ଏତ ପରମ ସ୍ଥିର ଓ ପରମ ସୁତର ଶାଣ୍ଡତ ଭୂମି ଉପରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତେତେହେଲେ ଅନୁଭବ ତରିପାରୁ ନାହିଁ । ତେତେତେଲେ ଅନୁଭୂତର ମାନ ତେତୋଟି ଓଣ୍ଡୁତ୍ୱହିଁ ଉମୁଳ ତର ଯହି ଆମକୁ ବହିବାକୁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତେତଳ ଆମର ଔଣ୍ଡତ ମୂଲ୍ୟବୋଧଗୁଡ଼ିତ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେତ ପଦାର୍ଥର ତଥା ସମୁଦାୟସ୍ଥିତ ବସ୍ତୁର ତରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଏବଂ ତରମ ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ଉପଜ୍ଞତ ହେବାର ତେଷ୍ଟା ତରିତେଲେ ଆମେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତେତଳ ଏତ ଆଂଶିତ ବୃଦ୍ଧିତୋଣ୍ଡୁହିଁ ଉପରକୁ ଉଠାର ନେଇ ହଦ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କୁଠଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏକ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧିରୂପେ ବସାଇ ଦେଇଥାନ୍ତୁ; ଆମେ ଉଗ୍ରାଂଶଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ ଏବଂ ଆମର ଏହି ଏକଦେଶୀ ଦୃଷ୍ଟିଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ଦିବ୍ୟ ସକଳ-ଦୃଷ୍ଟିର ଉଦାରତା ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ନୀତ କରିଦେବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତୁ ।

ସାନ୍ତ ବିଶ୍ୱଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ଆମେ ସେହି ସକଳ-ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଯଥାର୍ଥରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରୁ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତ ଓ ପରମ ଅଦ୍ୱୟଙ୍କର ମୂଲ୍ୟାତ୍ମନଭୂମିରେହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟର ଅବଲୋକନ କରୁ । ସେତେବେଳେ ଆମ ଲାଗି ସ୍ୱୟଂ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଓ ଅଜ୍ଞାନ ପ୍ରଭୃତି ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ସଦ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବଦଳିଯାଏ । ଅଜ୍ଞାନ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଏକ ବିଶେଷ ନିସ୍ୱାରୂପେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଏ, ବଳ, ଦୁର୍ବଳତା ଓ ଅସମର୍ଥତା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସାମର୍ଥ୍ୟର ବିବଧ ନିସ୍ୱାର ଏକ ବିମୁକ୍ତ ଉପସ୍ଥାପନ ଏବଂ ଅପସାରଣରୂପେ ବଦଳିଯାଏ; ଆନନ୍ଦ ଓ ନିରାନନ୍ଦ ତଥା ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ କେବଳ ଦିବ୍ୟ ଆନନ୍ଦର ଭଙ୍ଗୀରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବା ଏବଂ ଦୁଃଖ ଲାଗି ଅନୁମତି ଦେବାରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଏ । ଫଳତଃ ତହିଁରେ ସେତେବେଳେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ସୌଷମ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ମୂଲ୍ୟର ଏକ ସ୍ୱରସାମ୍ୟରକ୍ଷାକୁ ବୁଝାଏ । ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ଆଉ ଆମ ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରର ଦୌର୍ବଲ୍ୟ ସୀମିତତା ହେରୁ ଦୌର୍ବଲ୍ୟ ଜଷ୍ଟିଫେଇ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ; କାରଣ ଆମେ ସେତେବେଳେ ଏଗୁଡ଼ିକର ସୀମାତ୍ମଜନ ଭିତରେ ଆଦୌ ପଡ଼ି ରହି ନଥାନ୍ତି, ଆମେ ସେହି ପରମ ଶ୍ରଦ୍ଧାଭକ୍ତିର ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରୁଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଶରୀରକୁ ଆମେ ବିଶ୍ୱାତ୍ମଦିବ୍ୟତ୍ୱର ଭୂମି ଉପରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ମୂଲ୍ୟ, ଯଥାର୍ଥ ସ୍ଥାନ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଦେଇ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ । ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାକୁ ଫେରିତ କରି ରଖିଥିବା ଓ ବିଶ୍ୱାତ୍ମଜନରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ଦେଉଥିବା ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କରହିଁ ପରମ ସତ୍ତା, ପରମ ଚେତନାଶକ୍ତି ତଥା ପରମ ଆନନ୍ଦର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସୋପାନରୂପେ ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ । ସେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ତଥା ବିଭିନ୍ନ ବସ୍ତୁକୁ ଆମେ ସେମାନଙ୍କର ବହିରଙ୍ଗ ରୂପରୁ ବର୍ଜନ କରୁ ନାହିଁ ଏବଂ ପରସ୍ପରଦ୍ୱେଷୀ ଓ ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ବର୍ଜନ ଓ ଫଳେଗଗୁଡ଼ିକର କବଳରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାପୁ । କାରଣ ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆତ୍ମାକୁହିଁ ଦେଖୁ; ଆମେ ପରମ ଦିବ୍ୟଭାବହିଁ ସନ୍ଧାନ କରୁ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରୁ । ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ଯାବତ୍ସ୍ୱ ବିଷୟର ଆମ ଲାଗି କେବଳ ଏକ ଦ୍ୱିତୀୟସ୍ତ୍ରୀସ୍ୱ ମୂଲ୍ୟହିଁ ରହିଥାଏ; ଯେଉଁପରି ସମ୍ମୁଖ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଲାଗି କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାର ଅନୁଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରୂପେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାନ୍ତୁ, ତାହାର ଏକ ଯୋଜନା ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ତାହାଙ୍କ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମୁକ୍ତ ରହିଥାଏ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ସେତେବେଳେ ଚୌଦିଗି ପଦାର୍ଥ ଅମନ୍ତ ବିରାଜ କରିଥାଏ ଜାହିଁ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅସୂର୍ଯ୍ୟ ଭଳା ଦୁଇଜାତିର ଓ ଗୁଡାଜାତିର ପଦାର୍ଥମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ବିଭେଦଟିର ଅମ ଘାଟରେ ଆଉ ଚୌଦିଗି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ନଥାଏ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଜାହାଙ୍କୁ ଜାଣି ଅପଣାର ହତ୍ୟା ମୃତ୍ୟୁସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ହତ୍ୟା ଦୁଃଖୋତ୍ପାଦକର ଭୂମି ଉପରେ ଦେଖିପାଇବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ । ଏହିପରି ଜ୍ଞାନରେ ଅମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବମୁକ୍ତ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ସମତାବସ୍ଥାର ଏକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଉ । ଏହି ପରମ ଉପଲବ୍ଧିର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ଘାଇ ଉପନିଷଦ୍‌ରେ କୁହାଘାଇଛି : "ଜେଉଁ ଦୀପ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଅତ୍ମାନ୍ଧି ଜଂଜ୍ଞକରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି, ତା' ଭଳି ଆଉ କୋଉ କୁଅଡ଼ୁ ଅସିବ ? ତାହାର ସତ୍ତଳ ବସ୍ତୁରେ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା* ଦେବଳ ଏକତ୍ରଭାବି ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଥିବ ।"

ମାନବ ଜଣ୍ଡେଚେତନାର ଭୂମିରେ ଦେବଳ ଖଣ୍ଡପୂର୍ଣ୍ଣତା ଭର ଦେଇ ଆମର ଏତଥା ସମ୍ଭବ ହୁଏ; ଏବଂ ଏହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାଭାବର ମନୋମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚାଟି ଭଳି ବଡ଼ ବସ୍ତୁଟର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ପରମ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱତା ବା ପରମ ଜଡୀତାର ଚଇନା ଚଳ ଦେଇକୁ ବଂଚା ତାହାର ଉପଲବ୍ଧିଭିତରେ ଅସି ପରିସ୍ଫୁଟ ଦେଇକୁ ମନୋଭୂମି ଅତିକ୍ରମ କ୍ଷାଧାରଣତଃ ପରମ୍ପରର ବିପରୀତ ଦୁଇଟି ଅଧରେ ବଉଚ୍ଚ ତଇ ଉଠିଦେଖାକୁ ଏତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖାଇଥାଏ । ସୋଡିଏ ଅଧକୁ ଜ୍ଞମ୍ଭତର ଚହେ ଓ ଅଉଡିକୁ ଜ୍ଞଚତର ଅତିକ୍ରମ ଦୋଇ ଚହେ । ସୋଡିଏ ଘାଟରେ ସେ ପରମ ଅନନ୍ତ, ଅଚାଦ୍ଗତ, ନିର୍ବିଶେଷ, ବୃହତ୍ତ୍ ଓ ବଣ୍ଡଜଗତର ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଥାଏ, ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱୟ, ଶାନ୍ତ, ଅଜନ୍ମ, ଜଦୋଗତ ଏବଂ ଜ୍ଞଣ୍ଡଜଗତ ଦେଖିଥାଏ; ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଘାଟରେ ଅନନ୍ତବିଶିଷ୍ଟକୁ ଦେଖେ, ରୂପାତ୍ମନସ୍ତ୍ୱ ଜଗତକୁ ଦେଖେ, ଜଚଂଚ୍ଚଯତ ଏହି ଅନେକତାକୁ ଦେଖେ, ସଂଘାମ, ଦୁଃଖକ୍ଲେଶ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଦେଖେ, ଅବାସ୍ତବ ଶୂନ୍ୟ ଓ ଜାଲାକୁ ଦେଖେ, ଘହଙ୍କାସ୍ପଦଭୂତ ସ୍ୱତଳ ଜିଜ୍ଞାସୁତତା ଏବଂ ବୃଥା ସ୍ୱଚ୍ଛଳତାକୁ ଦେଖେ, ଜ୍ଞାବଶ୍ୟକ ଅନ୍ତେଷିତତା, ସ୍ତ୍ରୀମାବଦ୍ଧତା, ଦୀର୍ଘତା ଏବଂ ବୃଥାତାକୁ ଦେଖିଥାଏ । ସେହିମାନେ ଏହି ବସ୍ତୁତା ଏବଂ ଅପଯୁକ୍ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟତାକୁ ଦେଖିବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି, ସେମାନେ ଦେବଳ ସେହି ପରମ ଏକଙ୍କର ଶାନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ ଜନ୍ମର ହୋଇଥାଇବ ବୋଲି

---

* ତତାବତା,—ଏଖିତ ବସ୍ତୁରେ ସେହି ପରମ ଏତ ତଥା ପରମ ଅତେତନର ଅତିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏଥାଏ, ଯାହାତାହା ତ ପରମ ଅତେତ ସେହି ପରମ ଏତର ଅସ୍ତଃପୁରିରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛୁ ହୁଏ, ତଦ୍ୟା ଉଭିନ୍ନର ସେହି ଅତନ୍ତ ଓ ଏତତ୍ତ୍ୱଧାନତାବ ପରମ ସତ୍ତା, ଏତ ଓ ବୃହତ୍ ମଧ୍ୟରେହିଁ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବସ୍ତୁର କରନ୍ତି, ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଲକ୍ଷଣରହିତତା ଓ ପରମ ନିଷ୍ଫଳଙ୍କର ଅସମ୍ଭୂତିକୁହିଁ ସେମାନେ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ବୋଲି ଦେଖନ୍ତି ଓ ମୁକ୍ତ ହୋଇଲେ କେବଳ ତାହାର ଉପଲବ୍ଧି ବୋଲି ବୁଝିଥାନ୍ତି । ମୁକ୍ତଜୀବ କରିବାକୁ ହେଲେ ସକଳ ସୂକ୍ଷ୍ମକଳ୍ପନାକୁ ବିନଷ୍ଟ କରିଦେବାକୁ ହେବ; ସକଳ ସୀମାବଦ୍ଧତାକୁ କେବଳ ଅତିକ୍ରମ କଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାବେଳକେ ବିଲୁପ୍ତ କରିଦେବାକୁ ହେବ ବୋଲି ସେମାନେ ବସ୍ତୁରୁଥାନ୍ତି । ଉଦ୍ଦ୍ୱାଗ ସେମାନେ ଦ୍ରବ୍ୟ ବିଶ୍ରାନ୍ତିର ମୋକ୍ଷ ବା ମୁକ୍ତିକୁ ଲାଭ କରନ୍ତି ସତ, ମାତ୍ର ଦ୍ରବ୍ୟ ଦିସ୍ଥାର ସ୍ୱଭଦ୍ୱ୍ୟଷ୍ଟିକୁ ପାଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ; ପରମ ବଶ୍ୱାଡ଼ାତର ଶାନ୍ତିକୁ ଉପଭୋଗ କରନ୍ତି ସତ, ମାତ୍ର ସେହି ପରମ ବଶ୍ୱୋଶ୍ୱରଙ୍କର ଏହି ଭୁବନମସ୍ଥ ଆନନ୍ଦଟିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ବଶ୍ୱଗତ ଯାବତୀୟ ଗତି ଓ ସ୍ପନ୍ଦନରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହିବାରେହିଁ ସେମାନଙ୍କର ମୁକ୍ତି ନିର୍ଭର କରୁଥାଏ, ମାତ୍ର ତାହା କେବେହେଲେ ଏହି ବଶ୍ୱରୂପ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆପଣାର ପ୍ରକ୍ଷିପ ବା ଅଧିକାର ମଧ୍ୟକୁ ଆଣିପାରେ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ବଶ୍ୱୋଶ୍ୱରଙ୍କ ଶାନ୍ତି ପରି ଏହି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଶାନ୍ତିଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଓ ସେଥିରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସପାଶେ ସମ୍ଭବେଳେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତଥାପି ଏହି ବସ୍ତୁଜନତିରୁ ଉଦ୍ଧାର ମିଳେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଯେଉଁ ମୁକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୁଅନ୍ତି, ତାହା କେବଳ ସେହି ନିର୍ବିଶ୍ୱ ଓ ନିଷ୍ଫଳ ପରମସାକ୍ଷୀର ମୁକ୍ତିରେ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ମାତ୍ର ଯେଉଁ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରତିଭୁତେତନା ସକଳ ବସ୍ତୁର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପତନ, କ୍ଷତ, ବନ୍ଧନ ଅଥବା ଜଳଙ୍କର କୌଣସି ଭୟ ନଥାଇ ଯିଏ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଯାବତୀୟ ରୂପାନ୍ତରରେ ଆପଣାକୁ ଜଜ୍ଞେପିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ତାହାର ମୁକ୍ତିକୁ କଦାପି ପାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଚିନ୍ମସ୍ୱତାର ସକଳ ସମର୍ଥତା ସେତେବେଳଯାଏ ମଧ୍ୟ ଅଧିକାରକୁ ଆସି ନଥାଏ; ତଥାପି ଏକ ଅସ୍ୱୀକୃତ ରହିଥାଏ, ଏକ ସୀମାବଦ୍ଧତା ରହିଥାଏ ଏବଂ ସଙ୍ଗ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସମୁଷ୍ଟି ଏକଦୃଷ୍ଟିରୁ ତଥାପି ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ରଖା ଯାଇଥାଏ । ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଦେହର ଯାବତୀୟ ନିସ୍ପାନ୍ଦତାକୁ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱର ସେହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମଭୁମିଗୁଡ଼ିକର ନିଷ୍ଫଳତା ଓ ଶାନ୍ତିର ଭୁମିଗୁଡ଼ିକରୁ ଅବଲୋକନ କରି ଯାଇଥାଏ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକ ତଥାପି ସକଳ-ପ୍ରଭୁ ସେହି ପରମ ଚିତ୍‌ଗତତା ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ହୋଇ ନଥାଏ, ତାହାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ ।

ଯେତେବେଳେ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱ ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଭୁମିଟିରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସତ୍ତ୍ୱ, ଚିତ୍ତ ତଥା ଆନନ୍ଦର ମାନସିକ ଭୁମିଗୁଡ଼ିକରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାଏ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଆଲୋକ ଏବଂ ଆନନ୍ଦକୁ ସେହି ଉପରୁ ଥାଇ ନିମ୍ନସ୍ଥ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଉପରେ ଅନେକେ ତର୍କଦ୍ୱାରେ ଲଢ଼ିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଏହାର ପଟେ । ମାତ୍ର ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଏତନ୍ତ୍ରାର ଈଶ୍ୱରତତ୍ତ୍ୱାରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଦୋଇଯାଇବା ଲଗି ପ୍ରସ୍ତାବ ତର୍କଦା ଉଥାପି ଈଶ୍ୱର ଦୂର; ଆମେ ଆଉରୁ ଯେପର ତହିଁରୁ, ସେମୁଡ଼ିକର ଶାଁଖାତରତାଗୁଡ଼ିକୁ ତଡ଼ିଆଣୁ ଲଗି ଡାକୁଦା ଈଶ୍ୱର ଦୂର, ଏବଂ ସେମୁଡ଼ିକର ଭୂମିକୁ ସେହି ଉପରର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅସ୍ୱେତ ତଥା ଦୃଢ଼ୀକୃତ୍ୱ ଅଦାହରନ ତର୍ଦ୍ଦ ଅଣିଦା ଉଥାପି ଈଶ୍ୱର ଦୂର । ତେବଳ ଈଶ୍ୱରତତ୍ତ୍ୱା ସେ ଈଶ୍ୱରତା ଏତ ଓ ଅଭାବ ଦୋଇ ରହିଛୁ, ତା' ନୁହେଁ; ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଜଡ଼ ମଧ୍ୟ ଅଧାରୁଣ ଏତ ଓ ଅଭାବ ଦୋଇ ରହିଛନ୍ତୁ । ସୋଟିଏ ଈଶ୍ୱରନ ରହିଛୁ, ସୋଟିଏ ଈଶ୍ୱରାଣ ରହିଛୁ ଓ ସୋଟିଏ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ । ଈଶ୍ୱରତ ଫତେତତର୍ଶାଲିତା, ଈଶ୍ୱର ଈଶ୍ୱ ଲଗି ଅଭ୍ରସ୍ତେତ ପ୍ରେମ ଏବଂ ଅତୀ ଅସ୍ତିତ୍ୱଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଭୂତା ଈଶ୍ୱରରେ ଏତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୋଧ ତଥା ଜ୍ଞାନ ଲଭ ତର୍ଦ୍ଦା ଲଗି ମନୁଷ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଦେଖା ତର ଅସିନୁ, ତତ୍ପାସ୍ତ ସେ ତେବଳ ଆପଣା ଅନ୍ତଂର ସ୍ତାତୀଉଗୁଡ଼ାକୁ ତା'ର ପ୍ରଥାଉଣ୍ଡାଲ ମନ ଓ ଦୃଦସ୍ପର ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଈମେ ଛତ୍ୱିତ ତର ଅଣିଦାକୁ, ସେଥରେ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ତର୍ଦ୍ଦାକୁ ଏବଂ ଉଉଶ୍ରେପରେ ତାଡ଼ାକୁ ଏତାତେତେ ଲଜିତେତାକୁଦି ଦେଖା ତର ଅସିନୁ । ଏବଂ ମନ ଓ ଦୃଦସ୍ପର ସାହାଯ୍ୟରେ ଯତ ଆମେ ଉତ୍ତମ ଈଶ୍ୱରତାର ସ୍ପର୍ଶ ଲଭ ତର ପାଇବା, ଆମର ଏହି ଈଶ୍ୱର ମାତଦତ୍ତ୍ୱମିଟିକୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଭରା ହୃଦୟରେ ଖାତଦାତ ଦୋଇ ଅସୁଥିବା ସେହି ଉତ୍ତମ ଈଶ୍ୱରତାର ସ୍ପାଦନକୁ ଗ୍ରହଣ ତର୍ଦ୍ଦାପାରିବା ଏବଂ ପ୍ରେମ, ଈଶ୍ୱରସ୍ପ ଆନନ୍ଦ ତଥା ଈଶ୍ୱର ପ୍ରକୃତ ଓ ଈଶ୍ୱର ଉଚ୍ଚ ଦହିତ ମନର ଏତାତ୍ତତା ଦ୍ୱାରା ଆମର ସ୍ୱରତଟିକୁ ସେହି ତଦା ସ୍ୱରର ଏତ ଗୁତଫଳନରୂପେ ତତ୍ତାର ଦେଇପାରିବା, ତେବେ ଆମେ ଅତଳା ସେହି ସ୍ତାତୀଉଗୁଡ଼ାକୁ ଲଜିପେର ପାରିବା । ଆମର ଏହି ଈଶ୍ୱରଗୁଡ଼ାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ସୋଟିଏ ସୋଟିଏ ଦହିତ ତଲ୍ଲ ଦୋଇ ତହିଁପାରିବା ତାହିଁ, ଏବଂ ତେଣୁ ଆମର ଏହି ସୌତିତ ତେତନା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ-ମାନଙ୍କର ତଥା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସୌତିତ ତେତନାଟି ସହିତ ଏତାତ୍ତତ ଦୋଇପାରିବା ଲଗି ଈଶ୍ୱର ସ୍ପର୍ଶ ଦୋଇପାରିବ । ସୋତୀ ଅଥଣ୍ଡାର ଈଶ୍ୱରକୁ ସତଲ ଈଶ୍ୱର ସହିତ ଏତରୂପ ଦୋଇ ଅନୁଭବ ତରିଥାଏ, ସେହିପରି ଈଶ୍ୱରର ସାତଉଣ୍ଡ ସ୍ୱତାମିତା ତତ୍ତ୍ୱରେ ସେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାକୁ ଦୋଇପାରେ, ସେମୁଡ଼ିକରେ ଟଂଣ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ତରିପାରେ । ସତଲ ଜଡ଼ର ଏତତ୍ୱକୁ ସେ ଅନୁଭବ ତରିପାରେ ଏବଂ ଏହି ଉଂଗଡ଼ର ତତ୍ତ୍ୱଗନ* ମଧ୍ୟରେ ଅପଣାର ଶାଶ୍ୱତ ଈଶ୍ୱରୀୟ ତେତନ ଏତ ଅନ୍ୟତମ ତତ୍ତ୍ୱଗନରୂପେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରେ । ଏତାତ୍ତ ଅନୁଭୂତି ତଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

---

* ତରତ୍ୟଂ ତରନ୍ତୁ—ଏକ ଉତ୍ତମକର୍ତ୍ତା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରକୃତକ ଜ୍ଞାନରେ ଅନନ୍ତ ପ୍ରାଣର ଏହି ସମୁଦାୟ ସମୁଦ୍‌ଷ୍ଟିକୁ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରାଣସତ୍ତା ବୋଲି ଜାଣିବା ଭା' ପକ୍ଷରେ ଆତ୍ମର ଅଧିକ ପକ୍ଷମାଣରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରେ ଏବଂ ଆପଣାର ପ୍ରାଣମସ୍ତ ସତ୍ତାଟିକୁ ସେ ସେହି ଅନ୍ତାସ୍ଥନ ଜ୍ଞାନ୍ତ୍ରାସ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଏକ ଭରଙ୍ଗରୂପେ ଅନୁଭବ କରପାରେ । ଏବଂ ତଥାପି ଆତ୍ମର ଅଧିକ ସହଜରେ ସେ ନଜର ମନ ତଥା ହୃଦସ୍ତର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣାକୁ ନେଇ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ କର ଦେଇପାରେ, ସେମାନଙ୍କର ଯାବତ୍ତସ୍ତ ବାସନା, ସନ୍ତାପ, ସୁଖ, ଦୁଃଖ, ଜ୍ଞବନା ତଥା ସବେଗକୁ ଜାଣିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରେ; ସୋଽହିଏ ଅର୍ଥରେ ଦେଖିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସଭେଅଦା ଆପଣାର ବାସନା, ସନ୍ତାପ ଓ ସୁଖ ଇତ୍ୟାଦ ପର ଅନୁଭବ କରପାରେ, ଅଥବା ଅନ୍ତତଃ ସେଗୁଡ଼ିକ ଜାହାର ବୃହତ୍ତର ଆତ୍ମସ୍ରଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ସଙ୍ଗଠିତ ହେଉଥିବା ପର ଅନୁଭବ କରପାରେ; ଆପଣାର ମନ ଓ ହୃଦସ୍ତରେ ଫଳାତ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ପର ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପର ଅଥବା ସ୍ରାସ୍ତ ସେହିପର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଓ ଜବଡ଼ ଜ୍ଞବରେ ଅନୁଭବ କର ପାରେ । ଏଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେହି ବଶ୍ୱଚେତନାରହିଁ ଏକ ଜ୍ଞପଲବ୍ଧି ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା ।

ଏହି ଜ୍ଞପଲବ୍ଧିଟି ଆମକୁ ସଭେଅଦା ବୃହତ୍ତମ ଏକତ୍ୱର ଜ୍ଞପଲବ୍ଧି ପର ମନେହେବାକୁ ଲଗିବ; କାରଣ ମନ ଦ୍ୱାସ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ଜଗତଟିରେ ଯାହାକିଛୁ ଆମର ବୋଧକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରପାରୁଛୁ, ଏହି ଜ୍ଞପଲବ୍ଧି ସେହି ସତ୍ତାଟିକୁ ଆମ ନଜର ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରନେଇ ପାରୁଛୁ । ସମସ୍ତ ସମସ୍ତରେ ଏହାକୁ ଆମର ସଙ୍ଗୋଚ ସ୍ରିତି ବୋଲି ମଧ୍ୟ ବୁଝାସିବାର ଦେଖାଯାଏ । ଏହା ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ବୃହତ୍ତ ଜ୍ଞପଲବ୍ଧି, ସେଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହା ଆତ୍ମର ଏକ ବୃହତ୍ତର ଜ୍ଞପଲବ୍ଧି ଲଗି ପଥରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରଥାଏ । ଦୁଃଖରେ ହେଉ ଅଥବା ସୁଖରେ ହେଉ, ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଆପଣା ସତ୍ତାର ଅଭ୍ରନ୍ତରରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରନେବାକୁ ଚତ୍ତଥଲବେଳେ ଗୀତା ଆମକୁ ଠିକ୍ ଏହି ଜ୍ଞପଲବ୍ଧିର କଥାହିଁ କହୁଛି । ସବେଦନାପ୍ରେରିତ ଏକାସ୍ପବୋଧ ଓ ଅନନ୍ତ କରୁଣାବଶତଃ ଦ୍ୱାସ୍ତ ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମଚଲସ୍ପୀ ଯେତେବେଳେ ଭା'ର ନଦାଣରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛୁ, ସେତେବେଳେ ସେ ଠିକ୍ ଏହି ବାଟ ଦେଇ ଆସୁଛୁ । ତଥାପି ସୋପାନ ଓ ମାନାର ଅବଶ୍ୟ ଏକ ଭେଦ ରହିଛି । ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାସ୍ତସ୍ରିରେ ଆତ୍ମା ତଥାପି ଯାବତ୍ତସ୍ତ ଦ୍ୱୈତଭାର ପ୍ରତିନିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଭେଣ୍ଡ ତଥାପି ନମ୍ରତର ପ୍ରକୃତିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ବଶ୍ୱର ଦୁଃଖ ଏବଂ ବେଦନାରେ ସେ ନଜେ ମଧ୍ୟ ବିପନ୍ନ ହୋଇପଡ଼େ, ସ୍ପଷ୍ଟ ଆଘାତ ପାଇଥାଏ; ପୁଣି ବଶ୍ୱର ଆନନ୍ଦରେ ନଜେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍‌ଫୁଲ୍ଲ ହୋଇଉଠେ । ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଆନନ୍ଦଟିକୁ ଅନୁଭବ କରୁ, ସେମାନଙ୍କର ଦୁଃଖକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତରୁ ଏବଂ ଏହି ଏତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ ଅଙ୍ଗରେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଅଙ୍ଗ ଥାଏ ଯାହାକି ଜୀବଟି ଜୀବନ ଧାରଣ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଯେପରି ଜଳଜନ୍ତୁ ମାନଙ୍କର ଶ୍ୱାସକ୍ରିୟା ପାଇଁ ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍ ନଥାଏ । ସେମାନେ ଜଳରେ ଦ୍ରବୀଭୂତ ଅମ୍ଳଜାନକୁ ଶୋଷିବା ପାଇଁ ଚର୍ମ ଉପରେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଅଙ୍ଗ ଥାଏ । ଯେପରି ମାଛମାନଙ୍କର ଶ୍ୱାସକ୍ରିୟା ପାଇଁ ଫୁଲକା ଥାଏ । ଏହି ଫୁଲକା ଜଳରେ ଦ୍ରବୀଭୂତ ଅମ୍ଳଜାନକୁ ଶୋଷିବା ପାଇଁ ସାହାଯ୍ୟ କରି

ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱର ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱ ଏବଂ ଏହାସବୁ ଜନ୍ମତର ଭୂମିର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଦଯୋଜକ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପ୍ରାଚୀନ ବୈଦିକ ପରମ୍ପରାରେ ବିଜ୍ଞାନ ବୋଲ୍ କୁହାଯାଇଛି । ଏହାକିକୁ ଆମେ ସତ୍ୟର ଭୂମି ବୋଲ୍ କହିପାରିବା; ଅଥବା ଆଦର୍ଶ ମାନସ ବା ଅତିମାନସର ଭୂମି ବୋଲ୍ କହିପାରିବା ସେଉଁଠାରେ କି ପରମ ଏବ ପରମ ଅନେକଙ୍କ ସହିତ ଆସି ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଆମର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତ୍ୱଟି ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ୟର ଜ୍ୱଦ୍ଘାଟନକାଳୀ ଆଲୋକ ତଥା ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଓ ପରମଜ୍ଞାନର ପ୍ରେରଣାଟି ଲାଗି ଅବାଧ ସ୍ରବରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଓ ଆମ ଭିତରେ ଆମର ଏହି ଜଡ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବୃଦ୍ଧିଗତ, ସଂବେଗପ୍ରେରିତ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ମନର ସେଇ ପ୍ରାଚୀଗ୍ୱବରଣଟିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିଛି, ସେଇଟିକୁ ଏକାବେଳକେ ଛିଙ୍ଗି ତଳେ ପକାଇଦେଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ଆମେ ଆମର ସତ୍ୟ-ମନଟି ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମର ସକଳ ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ଭୌତିକ ଅନୁଭୂତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱତା ପାଖରେ ନେଇ ନିବେଦନ କରିଦେଇ ପାରିବା । ପ୍ରାଚୀନ ବୈଦିକ 'ଯଜ୍ଞ' ଶବ୍ଦଟି ଦ୍ୱାରା ଠିକ୍ ଏହି ଭଉତ୍ସବୋଧଗତ ଜନ୍ମଭାର୍ପଣଟିକୁ ପ୍ରକାଶ କରି ଯାଇଥିଲା । ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱତାର ଭୂମିକୁ ଆସି ସେଗୁଡ଼ିକ ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟର ଅଭିବ୍ୟଞ୍ଜନାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ, ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ଓ ଦିବ୍ୟ ଆନନ୍ଦରୂପେ ଆମେ ଅନନ୍ତ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱଙ୍କର ଶକ୍ତିସମୂହ ତଥା ହୃଦ୍ସ୍ପନ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବା । ସେହି ଜ୍ଞାନ, ଇଚ୍ଛା ତଥା ଆନନ୍ଦ ଆମର ମନୋଭୂମି, ପ୍ରାଣଭୂମି ତଥା ଶରୀରଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଉପରକୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସିବ ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ଏହି ଜନ୍ମସ୍ଥ ଭୂମିଟି ଉଚ୍ଚତର ଭୂମିର ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣୋପଯୁକ୍ତ ପାତ୍ରରୂପେ ରୂପାନ୍ତର ଲାଭ କରିବ । ଦେବତାମାନେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ମନୁଷ୍ୟପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମଲାଭ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ, ଦିବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଦିବ୍ୟ ଆନନ୍ଦର ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ସଂଗ୍ରାମ କରି ଦେବତ୍ୱ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଯାବତୀୟ ମନୁଷ୍ୟଶକ୍ତି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱର ସେହି ଭୂମିଟିକୁ ଆରୋହଣ କରିଯାଆନ୍ତୁ ବୋଲ୍ ବେଦର ବର୍ଣ୍ଣିତ ଦ୍ୱିବିଧ ଗତିଜନ୍ମଟିରେ ଠିକ୍ ତାହାହିଁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ତାହାର ଫଳରେହିଁ ପରମ ଏକ ତଥା ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ସେହି ଆଶୀର୍ବାଦମୟ ଜୀବନର ଅଧିକାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ, ପରମେଶ୍ୱର ତଥା ଅମୃତତ୍ୱ ସହିତ ସମ୍ମିଳନ ଘଟେ । ଏହି ଆଦର୍ଶ ଭୂମିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ଆମେ ଜନ୍ମସ୍ଥ ତଥା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଦୁଇ ଭୂମି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ବିରୋଧଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଛିଙ୍ଗିପକାଇ; ସାନ୍ତ ଓ ପରମ ଅନନ୍ତ, ପରମେଶ୍ୱର ଓ ସୃଜିତ ତଥା ପରମ ଏବ ଓ ପରମ ଅନେକ ମଧ୍ୟରେ ଅଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ପରିସୃଷ୍ଟ ସେହି ମିଥ୍ୟାବ୍ୟବଧାନଟି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏତାବେଳକୁ ଜଗତ୍‌କୁ ଦୋଇଯାଏ । ପରମ ଉଦ୍‌ଭବର ସକଳ ଦୋରଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୋଚିତ ଦୋଇଯାଏ, ବ୍ରହ୍ମଚେତନାର ସମ୍ପୃକ୍ତି ସୌଷମ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତ ପରମପୁରୁଷ ଦୃଢ଼ ଏବଂ ବହୁରୂପୀ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ସେହି ପରମ ପ୍ରତିଭାନଙ୍କର ଅପ୍ରତିଭାଗ ଉପଲବ୍ଧି ଦୋଇଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଷୋଡ଼ଶ ଅଧ୍ୟାୟ

ଏକତ୍ୱ

ଚେଣ୍ଟ, ମନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଦେହ ସହିତ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିବାରୁ ଆପଣାର ଚେତନାଚେତନ୍ୟକୁ ଅପସାରିତ କରିନେଇ ଯେତେବେଳେ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପର ଆବିଷ୍କାର ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସାଧକ ଆପଣାର ସ୍ୱେହ ଆତ୍ମାକୁ ଶୁଦ୍ଧ, ନିର୍ମଳ ଓ ସକଳ ପରିବର୍ତ୍ତନରହିତ ପରମବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସହିତ ଅଭେଦ ଓ ଏକ ବୋଲି ଜାଣିଥାଏ, ସେହି ସଦାନିତ୍ୟ ଓ ଅକ୍ଷର ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଏକ ସମ୍ପର୍କର ଆବିଷ୍କାର କରିଥାଏ ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ସେ ଆପଣାର ଏହି ବହିର୍ମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଗୁପ୍ତ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟକର ଗୁହ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ପ୍ରଥମ ପଥଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଜ୍ଞାନଯୋଗର ପାରମ୍ପରିକ ଲକ୍ଷ୍ୟସିଦ୍ଧି ପକ୍ଷରେ ଏହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ଆବଶ୍ୟକତା; ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ପୁଞ୍ଜୀଭୂତ ହୋଇ ରହିବା ଲାଗି, ବିଶ୍ୱଜଗତରୂପୀ ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଜଡଳରୁ ନିଷ୍କୃତି ପାଇବା ଲାଗି ଏବଂ ବିଶ୍ୱାତୀତକ ସକଳ ସତ୍ତ୍ୱାକୁ ଅତିକ୍ରମି ରହିଥିବା ସେହି ନିର୍ବିଶେଷ ଓ ଅନନ୍ତଚୈତନ୍ୟସ୍ୱ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବା ଲାଗି କେବଳ ଏତକରହିଁ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ । ଏହି ପରମ ନିଷ୍କୃତିର ସାଧକ ଯଦି କଲ୍ପା ଜାଣି ତାଁର ସାଧନାମାର୍ଗରେ ଆହୁରି ଅନ୍ୟ କେତେକ ଉପଲବ୍ଧିକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ କରିପାରିବ, ଏହି ବିଶ୍ୱଧାମର ପରମ ଅଧୀଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାରେ ଲାଗିଥିବା ସେହି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବ, ବିଶ୍ୱ-ଚେତନାରେ ଆସି ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବ, ସକଳ ସତ୍ତ୍ୱା ସହିତ ଆପଣାକୁ ଏକ ବୋଲି ଜାଣିବ ଓ ସେହି ଏକତ୍ୱଟିକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ । ମାତ୍ର ତାଁର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାଧନାପଥଟିରେ ଆମେ ଏସବୁକୁ ଚେଇଁ ଏକାଟୋଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଅଥବା ପରବେଶ ବୋଲିହିଁ କହିପାରିବା; ସେହି ଅନନ୍ତଚୈତନ୍ୟ ପରମ ଆତ୍ମଦର ନମଣଃ ନିରହଙ୍କାରୀ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ତାଁର ଆତ୍ମାଟି ମଧ୍ୟ ନମୋନ୍ନୋତ ହେଇ ଯାଇଥିବାର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପରିଣାମ ବୋଲି କହିବା । ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନ୍ତଃକରଣ ଦ୍ୱାରାଯିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଏବଂ ଅପର ପକ୍ଷରେ, ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ଅଲକ୍ଷିତ ମୁକ୍ତ, ଅନ୍ତରତା ଏବଂ ଶାନ୍ତରେ ଉପଗତ ହୋଇ ବସ୍ତୁତେଜନାର ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ବସ୍ୱାଶ୍ରୀଳ ଜଥା ହିସ୍ୱାବନ୍ତତ ବୃତ୍ତୁଙ୍କର ପୂନରଧ୍ୱତାର ଲଭ କରୁ ଏବଂ ସେହି ଉତୀ ବମୁକ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାସ୍ତୀ ସ୍ୱରେ ବାସ କରିବା ଜଥା ତାହାରୁଢ଼ି ଅବଲମ୍ବନ କରି ରହିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ସେହି ମାର୍ଗର ଦ୍ୱିତ୍ତସ୍ ପର୍ଜାସ୍ୱଷ୍ଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରିବ ଏବଂ ଆମର ବମୋତତ ଆତ୍ମା ଜଦ୍ୟାପି ଅସ୍ତଜ୍ଜଗତ ସେହି ସମସ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ ।

ଏହିପରି ସ୍ୱରେ ଆପଣା ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ସକଳ ଭୂମିର ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ଆତ୍ମା ସେହି ସ୍ତତିଜାନନ୍ଦଙ୍କର ଏତତ୍ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ଅଧିବାସ ହୋଇ ରହେ । ସ୍ପର୍ଶଶୂନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ସତିଜାନନ୍ଦରେହିଁ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଏତତ୍ତତ କରି ରଖେ,—ଏହାକୁଢ଼ି ଆମେ ସେହି ସ୍ପର୍ଶଶୂନ୍ତ ଜ୍ଞାନର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱତତ ଲକ୍ଷଣ କୋହି ତତ୍ତ୍ୱାଇବା; ତାହାର ପରମ ସତ୍ତ୍ୱ ଯେ କେବଳ ଆପଣା ଭିତରେହିଁ ଏତ କୋହି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାନ୍ତୁ ତା' ନୁହେଁ, ସେ ସ୍ୱଂୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣାର ସକଳ ଅବସ୍ଥାରେ ଜଥା ବସ୍ତୁରେ ମଧ୍ୟ ଏତ କୋହି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାନ୍ତୁ; ଅନେତତ୍ତର ତତ୍ତମତ ସ୍ତତିସ୍ୱରେ ଜଥା ଏତତ୍ତର ମଧ୍ୟ ତତ୍ତମତ ସ୍ତତିସ୍ୱରେ ସେ ଏତ କୋହି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାନ୍ତୁ । ସତ୍ତମଗୁତତ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱତଃ ଠିକ୍ ଏହି ସ୍ତତୀତିକୁ ସ୍ପୀତାର ତରେ ସ୍ପତ, ମାନ ସ୍ତତେଥରା ସେହି ଏତତ୍ତତି ସ୍ୱଂୟ ସମସ୍ତତରେ ସ୍ତତିଷ୍ଠିତ କୋହି ରହି ନାହିଁ ଅଥରା ସ୍ତତଲ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ତାହାକୁ ତଦାପି ସ୍ତମାତ ସ୍ୱରେ ଉପଲବ୍ଧି ତରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ସେଉଗୁଡ଼ାକୁ ନେଇ ତାହା ତାର୍ଯ୍ୟତଃ ତର୍ତ୍ତ କରିବାରେ ଲଗିଯାଏ । ଅନନ୍ତତ୍ତ ପରମ ନିର୍ଦ୍ଦେଶଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାହା ସେହି ଏତତ୍ତତିକୁ ଦେଖି ଅବଧାର କରିପାରେ, ମାନ ଅନନ୍ତତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ତାହାକୁ ସେତେଦୂର ଅଦୌ ଅବଧାର କରିପାରେ ନାହିଁ; ପରମ ବ୍ୟତ୍ତିତ୍ୱତାପନ୍ନତା ଅପେକ୍ଷା ପରମ ନୈର୍ବ୍ୟତ୍ତିତତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେ ତାହାକୁ ଅଧିତ ଜନ୍ତତ ସ୍ୱରେ ଅବଧାର କରିପାରେ । ଜର୍ଜୁନ ମଧ୍ୟରେ ପରମପୁରୁଷ ସ୍ୱରେ ଅବଧାର କରିଥାଏ ସତ, ମାନ ସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସେତେଦୂର ପରମପୁରୁଷ ସ୍ୱରେ ଅଦୌ ଅବଧାର କରିପାରେ ନାହିଁ; ଜଡ଼ର ଏବଂ ଜଡ଼ିତ୍ୱ ତ୍ରତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ତାହାକୁ ସ୍ତତ୍ତୋପଜନତ ସ୍ୱରେ ବଣ୍ଟିମାନ ରହିପାରା ଦେଖିଥାଏ, ମାନ ସ୍ତତିତ୍ୱ ତ୍ରତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ସେତେଦୂର ସ୍ତତ୍ତୋପଜନତ ସ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିପାରା ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ । ସେଣ୍ଠ ପରମ ନିର୍ଦ୍ଦେଶଙ୍କର ଏହିକୁ ଦେଖି ଭୂମିସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ସେ ଅସ୍ତେଷ୍ଟର ସୋପାନରେ ସେସ୍ତତ୍ତର ପସ୍ତତସ୍ତତ୍ତର ସ୍ପର୍ଶଃରେହିଁ ନେଇ ରଖିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ତତେଥରା ପରମପୁରୁଷ ସ୍ୱରୂପକୁ ସହି ତାହା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକାନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ପଣ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱଳ୍ପଶେଷରେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ବୋଲି ଜିଦ୍ କରୁଥାଏ । ମାତ୍ର ସମସ୍ତ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ନାହିଁ; ଆପଣାର ଏକତ୍ୱଦୃଷ୍ଟିରେ ତାହା ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ନିର୍ବିଶେଷତାରେ ଆସି ଉପଜାତ ହୋଇଥାଏ । ଅନଭିବ୍ୟକ୍ତ ତଥା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଉଭୟସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ସେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଏକତ୍ୱର ଆବିଷ୍କାର କରେ; ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକତା ତଥା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ମଧ୍ୟରେ, ନିର୍ଗୁଣ ତଥା ସଗୁଣ ଉଭୟତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ଆବିଷ୍କାର କରେ । ବିଶ୍ୱନିଷ୍ପନ୍ନତାର ଅନନ୍ତ ଗମ୍ଭୀର ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ବିଶ୍ୱଚିତ୍ତାର ଅନନ୍ତ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଏକତ୍ୱର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିଥାଏ । ତାହା ପୁରୁଷ ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ଉଭୟତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଏକ ନିର୍ବିଶେଷ ଏକତ୍ୱଟିକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଏ, ସେହି ଦ୍ୱିତ୍ୟ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ତଥା ସେହି ଦ୍ୱିତ୍ୟ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ପରମଜ୍ଞାନର ସକଳ କରଣି ମଧ୍ୟରେ ତାହା କେବଳ ସେହି ଏକତ୍ୱଟିକୁହିଁ ଦେଖେ । ସେହି ଅଦ୍ୱୟ ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କର ଶାଶ୍ୱତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସେଇ ଏକତ୍ୱର ଆବିଷ୍କାର କରେ, ଅନେକ ପୁରୁଷଙ୍କର ସତତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ବି ତାହାର ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ । ଆପଣାର ଅନେତାତ୍ମିକ ଏକତ୍ୱଟିକୁ ଆପଣା ଲାଗି ସତତ ଏକ ସତ୍ୟରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିଥିବା ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଏକତ୍ୱରେ ତଥା ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀରର ସେଇ ଆପାତ ବହୁଜନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଏକତ୍ୱ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଭାବରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ସତତ ଏକ ସତ୍ୟରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଓ ଉପଲବ୍ଧି ହେବା ଲାଗି ସତତ ମାର୍ଗାନ୍ୱେଷଣ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି, ସେହି ବହୁଜନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ସେହି ଏକତ୍ୱର ଆବିଷ୍କାର କରିପାରେ । ଯାବତୀୟ ଏକତ୍ୱକୁ ତାହା ପ୍ରଗାଢ଼, ବିଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାଏ ଏବଂ ଯାବତୀୟ ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଏକ ଦ୍ୱିତ୍ୟ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଏକ ବିପୁଳ, ବୈଶ୍ୱଯମସ୍ୱ ଏବଂ ସୀମାଘ୍ନାନ ତତ୍ତ୍ୱତାର୍ଥତାରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାଏ ।

ତେଣୁ ଏକତ୍ୱର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧିକୁହିଁ ଆମେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗର ମୂଳସାରରୂପେ ଜାଣିରଖିବା । ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କ ତାଙ୍କ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ତଥା ତାଙ୍କର ସମୁଦାୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଏକ ବୋଲି ଜାଣିବା, —ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ଯଥାର୍ଥ ଭିତ୍ତି । ସଚ୍ଚିତ ଏକତ୍ୱର ଏହି ଦୃଷ୍ଟିଟି ଯେତେବେଳେ ସ୍ଥିତିଗତ ତଥା ନିତ୍ୟଶୀଳ ଉଭୟତ୍ୱ ଭେତରେ ଏକ ସତ୍ୟରୂପେ ପରିଣତ ହୋଇପାରିବ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେହି ପରମ ସତ୍ତା ଓ ସକଳ ସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବୋଧରେ ଆପଣାର ସ୍ୱତତ୍ୱ ବ୍ୟକ୍ତିବୋଧଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିଲୀନ କରିଦେବା ଦ୍ୱାରା ସେତଥା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ତାହାକୁହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜ୍ଞାନଯୋଗର ଯଥାର୍ଥ ସିଦ୍ଧି ହୋଇ ରହିଯାଇଥିବା । ସେହି ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଜୀବନ ବହୁଥିବା, ତାହାରି ବୋଧ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ହେଇଥିବା ଆମେ ଯାହାକୁ ଜାଣିବା, ଅନୁଭବ କରିବା, ଇଚ୍ଛା କରିବା ଅଥବା ନିଜସ୍ୱ କରିବା,—ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଓ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ଏହାକୁହିଁ ଜ୍ଞାନଯୋଗର ଯଥାର୍ଥ ସିଦ୍ଧି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି ଏକତ୍ୱଦୃଷ୍ଟିର ଉପଲବ୍ଧି ଏବଂ ଯାବତ୍ପାପ୍ତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ତଥାପି ସେହି ଏକତ୍ୱରହିଁ ଅନୁଶୀଳନ,—ଯୋଗର ସମସ୍ତ ଭୂମିକି ତେଜଳ ତାହାର ପରିପୂରକ ହୋଇ ରହିବ ।

ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସେତୌଣସି ସ୍ଥିତ ଓ ସେତୌଣସି ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ପରମ ଦଳିଦାଜନ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି । ତେଣୁ, ତେତନାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ହେଉ ଅଥବା ସାମର୍ଥ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ ହେଉ, ଜ୍ଞାନ, ଇଚ୍ଛା ଅଥବା ଅନନ୍ତ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହେଉ ପଛତେ, ସେହି ଏକତ୍ୱକୁହିଁ ଆମକୁ ଆମର ସକଳ ସିଦ୍ଧିର ଭିତ୍ତି କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆରୁ ସେଥର ଅନ୍ୱେଷଣ ହୋଇସାରିଛୁ, ଆମକୁ ସେହି ବହ୍ୱୋବୀର୍ଣ୍ଣ ପରମ ଅନିର୍ଦ୍ଦେଶ୍ୟଙ୍କର ତେତନାରେ ଯେଥର ବତରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାବତ୍ପାପ୍ତ ନାନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠ କରି ରଖିଥିବା ପରମ ଅନିର୍ଦ୍ଦେଶ୍ୟଙ୍କ ତେତନାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ବତରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ଅନିର୍ଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତଥା ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ପ୍ରତୀୟମାନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅନିର୍ଦ୍ଦେଶ୍ୟଙ୍କ ତେତନା ମଧ୍ୟରେ ବତରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସକଳ ଘୁରର ଅତୀତ ତଥା ସକଳ ଗତିଶୀଳତା ଦ୍ୱାରା ଅନନ୍ତ ହରରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅନିର୍ଦ୍ଦେଶ୍ୟଙ୍କ ତେତନା ମଧ୍ୟରେ ବତରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେଉଁ ଶାଶ୍ୱତ ମାରିବା ମଧ୍ୟରୁ ଶାଶ୍ୱତ ଅଜ ଏହି ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱ ପ୍ରଶାନ୍ତି ଓ ଜ୍ଞାନତା ଆପଣାକୁ ଅନ୍ତର୍ଧାନ ଆନନ୍ଦ ତଥା ବିସ୍ମାଶୀଳତା ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ କରି ରଖିଛି, ଉଭୟ ରୂପରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ପରମ ଅନିର୍ଦ୍ଦେଶ୍ୟଙ୍କ ତେତନା ମଧ୍ୟରେ ବତରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଇ ପୁରୁଷ ବିଶ୍ୱାତରେ ସେ ସବୁ ଜାଣୁଛନ୍ତି, ସବୁଟି ଲଜି ସମ୍ଭବ ହେଇଛନ୍ତି, ସବୁଟିକୁ ଶାସନ କରୁଛନ୍ତି, ଧାରଣ କରି ରହିଛନ୍ତି, ଉତ୍ତୋଳନ ଓ ପ୍ରେରଣ କରି ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି; ପୁଣି ଯୁଗପତ୍ ଭରରେ ପ୍ରକୃତରୂପେ ସକଳ ଜ୍ଞାନ, ସକଳ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ସକଳ ରୂପାସ୍ୱଜକୁ ସେଇ ବିସ୍ମାଶୀଳ ଜଣ ରହିଛନ୍ତି; ଏବଂ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ସେହି ଉଭୟ ରୂପରେହିଁ ଜାଣିବା । ତାଙ୍କୁ ଆମେ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ୟତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଏକ ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଓ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱା ହୋଇ ଜାଣିବା, ଏବଂ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠ କରି ରଖିଥିବା ପରମ ସତ୍ତ୍ୱା ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା; ଅପର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକତ୍ୱଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ତେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ଏତୈତ ତେତନା ହୋଇ ଜାଣିବା ଏବଂ ବହୁତ୍ୱଭୂତ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ସତ୍ତ୍ୱାବତ ବହୁତେର ଅଗଣିତ ସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ଅନେତ ତେନ୍ଦ୍ରରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ତେତନାଟି ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜାଣିବା । ଆତ୍ମଦର୍ଶୀଙ୍କ ଚେତନାର ଆପଣା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ସ୍ଥିତଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲ୍ ଜାଣିବା ଏବଂ ସପ୍ରସାରିତ ଚେତନାର ଆପଣା ନିସ୍ୱାରେ ଗତଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲ୍ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା । ଆମେ ଭାଟ୍ଟ ପ୍ରସନ୍ନ ସ୍ୱରରେ ଆପଣାର ଲକ୍ଷଣରହିତ ଅନନ୍ତତା ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ସଦଭ୍ରସପନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରମ ଆନନ୍ଦରୂପେ ଜାଣିବା ଏବଂ ସକଳ ଲକ୍ଷଣ, ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ସକଳ ରୂପାସ୍ୱନକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ସ୍ୱରରେ କେବଳ ଆପଣା ବୋଲ୍ ସଦଭ୍ରସପନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆନନ୍ଦ ବୋଲ୍ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା । ତାକୁ ଆମେ ସେହି ଏକ ସୃଜନଶୀଳ ଜ୍ଞାନ ଓ ସଂଜ୍ଞାତ୍ମକ ପରମ ଇଚ୍ଛାରୂପେ ଜାଣିବା, ସକଳ ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିବା ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଜନ୍ମଦାତା ହରୁଥିବା ସେହି ଅତୀନପ ଭରୁରୂପେହିଁ ଜାଣିବା । ମନୋମୟ ସକଳ ସତ୍ତାକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ କରି ରଖିଥିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ମନୋଗତ ନିସ୍ୱାଶୀଳତାକୁ ରୂପ ଦେଇଥିବା ସେହି ଏକ ପରମ ମନ ବୋଲ୍ ଜାଣିବା, ଜୀବନଧାତ୍ରୀ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଭିତରେ ନିସ୍ୱାଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣଗତ ସମସ୍ତ ନିସ୍ୱାକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିବା ସେହି ଏକ ପରମ ପ୍ରାଣ ବୋଲ୍ ଜାଣିବା । ସେହି ଦୃଶ୍ୟମାନ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗ୍ରାହ୍ୟ ରୂପାସ୍ୱନ ନିସ୍ୱାବରେ ସକଳ ରୂପ ତଥା ବସ୍ତୁକୁ ରୂପାସ୍ୱିତ କରି ରଖିଥିବା ସେହି ଏକ ମୂଲୋପାଦାନ ବୋଲ୍ ଜାଣିବା, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ମନ ତଥା ପ୍ରାଣ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ବ୍ୟୋମଟି ମଧ୍ୟରେ ସେଇ ଏକ ବଶୁଦ୍ଧ ସତ୍ତ୍ୱରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ସେହି ବ୍ୟୋମରେହିଁ ଚୈତନ୍ୟଶକ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ଏକରୂପ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆପଣାକୁ ବହୁଧରୂପେ ଆବିଷ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । କାରଣ ଏହିଗୁଡ଼ିକହିଁ ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱର ସାଭୋତ୍ତି ଭରୁରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି ।

ଜ୍ଞାନର ଏହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗଟିକୁ ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଦ୍ୱିବିଧ ପ୍ରକୃତଟିକୁ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ; କାରଣ ଆପଣାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱର ପ୍ରକୃତରେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ପ୍ରଭାଶିତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ମନ, ପ୍ରାଣ ତଥା ଶରୀରର ନିମ୍ନସ୍ଥ ପ୍ରକୃତଟିରେ ସେ ଆବୃତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ଆପଣାର ଉଦ୍ଭାସିତ ଉପଲବ୍ଧିର ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମଞ୍ଜସତା ଘଟାଇବ ଏବଂ ଦୁଇଟିଯାକକୁ ପରିଣତ କରିନେବ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେହିପରି ଅଲଗା ଅଲଗା ଛାଡ଼ିଦେଇ ଗଲେ ଆଦୌ କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ; ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗାଦି ପ୍ରକାରର ଦ୍ୱିବିଧ ବା ଦ୍ୱିସ୍ତରୀୟ ଜୀବନ ବହିବାରେ ଲଗିଥିଲେ ଆଦୌ କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଆମ ଭିତରେ ବା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଆମେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ଆମର ନିସ୍ୱାଶୀଳ ଓ ପୃଥିବୀସ୍ଥ ଜୀବନରେ ମନୋଗତ ଓ ଭୌତିକ ହୋଇ ରହିଥିବା,—ଏଥର ଆଦୌ ଚଳିବ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନାହିଁ । ଆମକୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମେଇବା ଦ୍ୱାରା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେବ, ଏବଂ ସେହି ଭଗ୍ନ ଭଗ୍ନ ସତ୍ୟର ଅନ୍ୱେଷ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଆନନ୍ଦ ଅନୁସାରେ ଏହି ଜଗତ ସମସ୍ତ ଶ୍ରେଣୀକୁ ନୂତନ ଢଙ୍ଗରେ ଗଢ଼ିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଜଡ଼କୁ ସେହି ପରମ ଚିତ୍ସ୍ୱରୂପଙ୍କର ଏକ ଇର୍ଦ୍ଧ୍ୱ-ସ୍ପୃଷ୍ଟ ଶକ୍ତିରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ, ପାର୍ଥିବ ସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ଜିସ୍ୱାର୍ଶାଲିତାର ସଙ୍କୋଚ ସକଳ ପଦ୍ଧତିରେ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଅନ୍ୱେଷ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଆନନ୍ଦର ସକଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଏକ ବାହ୍ୟରୂପେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ । ଅମେ ପ୍ରାଣକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅନନ୍ତ ଓ ଉଦ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭରି ଏକ ପ୍ରବାହପଥରୂପେ ଦେଖିବା ଏବଂ ସେଇଟି ଭିତରୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ତଥା ମନ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତଃ ଏବଂ ଦୂରସ୍ଥ ଏବଂ ବ୍ୟବଧାନର ପ୍ରତିବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଏଡାଇଦେଇ ଭରି ଦେବାକୁ, ସେଇଥିରେ ସେହି ଉଦ୍ୟ ପରମ ଶକ୍ତିକୁ ଅମର ପ୍ରାଣତତ୍ତ୍ୱର ଜିସ୍ୱାସ୍ପନ୍ଦନରୂପେ ଅଧିକାର କରିନେଇ ପାରିବ, ତାଙ୍କ ଦେଖାଇ ପାରିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇ ପାରିବ; ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ଅମର ଏହି ରୂପାନ୍ତରିତ ପ୍ରାଣମୟୀ ଅର୍ଦ୍ଧ ଚଣ୍ଚିମାନ ଅମ ମନ ଓ ଶରୀରର ଅବଲମ୍ବନ ହୋଇ ରହିପାରିବା ଏବଂ ସୀମାବଦ୍ଧ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ ଓ ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ସଦାନନ୍ଦମୟୀ ଚେତନାଶକ୍ତିର ଏକ ବଳବତ୍ତରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରି ପାରିବ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜଗତରେ ଅମକୁ ଅମର ଏହି ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଗତ ଏବଂ ସଦେଜଗତ ମନୋଭୂମିକିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଉଦ୍ୟ ପ୍ରେମ ଓ ଚିତ୍ସ୍ୱଗତ ଆନନ୍ଦର ଏକ ପ୍ରଭାବରୂପେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ଜଞ୍ଚୋସ୍ପନ୍ଦ ଅମର ବୁଦ୍ଧି ଓ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଉଦ୍ୟ ଓ ପରମ ଜ୍ଞାନ-ଦୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ୱେଷ ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚେତନ ଜ୍ଞାନରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଥିରେ ପରିଶେଷରେ ତାହା ସେହି ଉତ୍ତର ଓ ଉଦାତ୍ତ ଜିସ୍ୱାସ୍ପନ୍ଦରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇପାରି ପାରିବ ।

ମାନ୍ତ ସତ୍ୟମାନସ ଜାତିର ଜନ୍ମହୋଇଥାଏ ଏହି ରୂପାନ୍ତରଟି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଅଥବା ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ସାଧିତ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମନୋମୟ ସ୍ତରର ଶେଷରେ ଅମେ ଅତିମାନସତ୍ୱକୁହିଁ ସତ୍ୟମାନସର ଜଣ୍ଡାରୂପେ ଦେଖିବା ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟରେ ମନୋଗତ ହୃଦୟରେ ସେହି ରୂପାନ୍ତରଟିର ଉଦ୍ଘୋଷକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଉହିତ ହୋଇ ରହିବ । ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଅବାଧ ହୃଦୟରେ ବମୋତତ ହୋଇ ଜଗତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚଳାସ୍ପନ୍ଦଭୂମି ଓ ମନୋଭୂମି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବଦ୍ଧେଷ ଭରି ରହିପାରିବ ଏବଂ ତାହା ଫଳରେ ଅମର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଓ ଭଗ୍ନ ପ୍ରକୃତ ପୂର୍ବେ ପରଖିରଠାରୁ ବଳବତ୍ତର ହୋଇ ରହିପାରେ; ଏବଂ ତୌଣସି ଏକ ପ୍ରକାରର ଉଦ୍ଘୋଷିତ ଅଥବା ଅଜ୍ଞାତମୟ ମଧ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ଭଗ୍ନ ପ୍ରକୃତି ସହିତ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପ୍ରକୃତର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ତୌଣସି ସୋଗସୂତ୍ର ରହିପାରେ ମଧ୍ୟ, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପ୍ରକୃତ ଶକ୍ତି ଭଗ୍ନଟିରେ ନାହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅଥବା ଜନ୍ମନ୍ତି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱଯାଏ ଧାବନ୍ତ ହୋଇ ପାରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଜନ୍ମସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତର ଘଟିବା କେବେହେଲେ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ଆମେ ଦୃଶ୍ୟତ ଆମ ଫକେଗୀ ମନଟି ଦ୍ୱାରା ନାନା ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ସହିତ ଜଡ଼ ତଥା ଜଡ଼ର ସକଳ ରୂପାସ୍ୱନ ମଧ୍ୟରେ ଚନ୍ମସ୍ୱତା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବାର ଅନୁଭବ କରି ପାରୁଥିବା, ଇନ୍ଦ୍ରିୟମନ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଏକ ବୋଧ ଲାଭ କରି ପାରୁଥିବା ଏବଂ ଆମର ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ମନ ଦ୍ୱାରା ସକଳ ଫକେଗ ତଥା ସକଳ ବୋଧ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଅବସ୍ଥିତିକୁ ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ସକଳ ଜିଯ୍ୱାସ୍ପୃକତା ପଛରେ ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମସାମର୍ଥ୍ୟର ଅବସ୍ଥିତିକୁ ବୋଧ ବା ଅବବୋଧରେ ଧରି ପାରୁଥିବା; ମାତ୍ର ଆମର ଜନ୍ମସ୍ଥ ପ୍ରକୃତି ତଥାପି ଆପଣାର ସ୍ୱଭାବଟିକୁ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ରଖିଥିବ ଏବଂ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଆସୁଥିବା ପ୍ରସ୍ତବଟିର ଜିଯ୍ୱାଟିକୁ ନାନାପ୍ରକାରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ଓ ବଭକ୍ତ କରି ଦେଉଥିବ ଏବଂ ତାହାର ସ୍ପର୍ଶଟିରେ ମଧ୍ୟ ନାନା ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇବାରେ ଲଗିଥିବ । ଏପରିକ ସେହି ପ୍ରସ୍ତବ ଆପଣାର ସଙ୍କୋଚ, ସ୍ୱବଦ୍ୟାପକ ଓ ପ୍ରଗାଢ଼ତମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ତ ହେଉଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ଜିଯ୍ୱାକ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ବଡ଼ ଅନସ୍ମିତ ଓ ବଶୃଙ୍ଖଳ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ କେବଳ ସ୍ଥିର ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରେହିଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇ ପାରୁଥିବ । ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ତାହା ଅଙ୍ଗ ଜକଟରୁ ଅପସାରିତ ହୋଇ ଯାଉଥିବ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ନାନା ପ୍ରତିକିୟା ତଥା ଆଚ୍ଛନ୍ନ ଅବସ୍ଥାର କବଳରେ ଆସି ପଡ଼ି ଯାଉଥିବୁ । ସାଧାରଣ ଜୀବନର ଜଞ୍ଜାଳ ଭିତରେ ଓ ବହିଃସମ୍ପର୍କଗୁଡ଼ିକରେ ତଥା ଜୀବନଗତ ନାନା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଓ ଦ୍ୱୈତତା ଦ୍ୱାରା ଅବରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଆମେ ଦୃଶ୍ୟତ ସେହି ପ୍ରସ୍ତବଟିକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖାଉଥିବୁ; ଏବଂ କେବଳ ଆପଣା ସହିତ ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ଏକାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିଲାବେଳେ ଅଥବା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱାସ୍ଥିତ ଅଭିଭୂତତା ଓ ଉଦ୍ଗଳତାର ଅବସ୍ଥା କିମ୍ବା ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକରେହିଁ ସେହି ପ୍ରସ୍ତବଟିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆବେଶ ମଧ୍ୟରେ ରହି ପାରୁଥିବୁ । କାରଣ ଆମର ଏହି ମନୋଭୂମିଟି କେବଳ ଏକ ଅତି ସୀମିତଶକ୍ତ ସାଧନମାତ୍ର, କେବଳ ଏକ ଅଭସୀମିତ କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ତାହା ବତରଣ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ଖଣ୍ଡ ଓ ଅଂଶ ଦେଇହିଁ ତାହା ଯାବତ୍ସତ୍ୱ ବସ୍ତୁରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରେ; ତେଣୁ ତାହା ସ୍ୱଭାବତଃ ସଦାଚଞ୍ଚଳ ଓ ସଦାଧାବନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସତତ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଆପଣା ଜିଯ୍ୱାର କ୍ଷେତ୍ରଟିକୁ କେବଳ ଏତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧିରଖିହିଁ ମନ ଆପଣାକୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁରେ ସ୍ଥିର କରି ରଖିପାରେ, ଆପଣାର ଧାବନକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ବଶ୍ରାନ୍ତ ଲାଭକଲେ ଯାଇ ତାହା ନଶ୍ଚଳ ହୋଇ ରହିପାରେ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାନ ଅପର ପକ୍ଷରେ ଅମର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସତ୍ତାକୁ ଭୁଲିଯଉଛନ୍ତ ଦେବଳ ସେହି ଅଭମାନସ୍ତରୁହିଁ ଅସିଥାଏ । ସେହି ଅଭମାନସ୍ତକୁ ଅମେ ଚାଞ୍ଚିବାର ସ୍ପାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥିବା ଏକ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଆପଣାର ଚାର୍ପଂଷ୍ଟିକୁ ସାଧନ ଚଇ ସାରୁଥିବା ଏକ ଜ୍ଞାନ ବୋଇ ଚଦ୍ଘାଣ୍ଟିବା । ଏହି ଅଭମାନସ୍ତହିଁ ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରୁ ଏହ ଚଣ୍ଡଦୀଚଣ୍ଡାକୁ ସର୍ଜନା କଣଥାଏ । ବେଦରେ କୁହାଯାଇଛ ଯେ ଅଭମାନସ୍ତର ସ୍ତମିସ୍ର ଗହ୍ୱରେ ନାଗ୍ନତ ହୋଇଉଠିବା ଦ୍ୱାର୍ ସ୍ପର୍ଗ୍ଗଦ୍ୟୁତ୍ୟରୁ ଅବାଚତ ବୃଷ୍ଟିଜଳ ଅଜାଡ଼ ହୋଇଅସେ; ଅନ୍ୱେଚ, ସ୍ପାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ଏକ ଉଚ୍ଚ୍ଚଳିତ ସମୁଦ୍ରରୁ ସପ୍ତସ୍ତରତ ପୂର୍ଣ୍ଣତାଜ୍ଞାନ ଦେବାକୁ ଆରମ୍ଭ ଚରନ୍ତ । ଅମ ମନୋରୁମିର ଚଷିପ୍ତ ଏବଂ ଅଚଚୟନ୍ତ ସାବଧାସ୍ ଇଙ୍ଗିତ ପଛରୁ ଚାହା ପରମ ସତ୍ତାକୁ ଚଦ୍ଘାଟିତ ଚର ଦେଇଅସେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତ୍ୟେକକୁ ସେହି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପରମସ୍ତତ୍ୟର ଏତତ୍ତ୍ୱରୂପିରେ ଆପଣାର ଯଥାସ୍ଥାନରେ ନେଇ ରଖିବ । ତେଣୁ ଅମ ମନଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଚ୍ଚାଦେବଗୁଡ଼ିକୁ ଏତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆନ୍ୱେଚସମସ୍ତତାରେ ରୂପାସ୍ତରିତ ଚଇଦେବାର ସ୍ପାମର୍ଥ୍ୟ ସେହି ଅଭମାନସ୍ତରହିଁ ରହିଥାଏ । ଅମର ମନୋଗତ ଇଚ୍ଛା, ସଦେଗତ ଚାମନା ଏବଂ ଜ୍ଞାସଗତ ହୃଦ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଭ୍ରାନ୍ତ ଓ ଅଭ୍ୟନ୍ତ ଦୋଷଯୁକ୍ତ ହୃଦୟରେ ଜସ୍ମଗ୍ରହଚ ହୋଇ ରହିଥିବା ସାବଧାସ୍ ଚେଷ୍ଟାର ପଛରେ ଚାହା ସେହି ପରମ ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ଅଜି ହୃଦ୍ଘାଟିତ ଚରିବ ଏବଂ ସେହି ହୃଦ୍ସ୍ଥିତ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଇଚ୍ଛାଟିର ଏତତ୍ତ୍ୱରୂପିରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକକୁ ଆପଣାର ଯଥାସ୍ଥାନରେ ନେଇ ରଖିବ । ଏହିପର ହୃଦୟରେ ଅଭମାନସ ଅମ ଜ୍ଞଚନର ଅର୍ଚ୍ଚ-ଅଜ୍ଞସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଓ ଜ୍ଞଜ୍ଞର୍ଚ୍ଚଟିକୁ ସୂଚ୍ଚସ୍ତ ସ୍ପାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ସମସ୍ତତାରେ ରୂପାସ୍ତରିତ ଚଇଦେବାର ସ୍ପାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥାଏ । ସେଇ ଆନନ୍ଦର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାଲି ଲଗି ଅମର ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ତଗତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବୋଧ ଓ ସଦେଗ ଦୀପ୍ତିରେ ହୋଇ ପତ୍ର ଖୋଜି ବୁଲୁଥାଏ, ଏବଂ ଚେବଳ ଅଂଶିତ ହୃଦୟରେ ସହ ଚଦ୍ଘାଉଥିବା ତୃପ୍ତି ଅଥବା ଅତୃପ୍ତି, ଦୁଃଖ, ଶୋଚ ବା ଚୁଦାସୀନତାର ଚତ୍ତନ୍ତନତ୍ୱପେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେଇ ଆନନ୍ଦଟିରୁ ବଚ୍ୟତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତ, ଅଭମାନସ ସେହି ଆନନ୍ଦଟିକୁ ଚଦ୍ଘାଟିତ ଚର ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ପଛରେ ରହିଥିବା ସେହି ଚଣ୍ଡତ ଆନନ୍ଦର ଏତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକକୁ ଆପଣାର ଯଥାସ୍ଥାନରେ ନେଇ ରଖିବ । ଏହିପର ହୃଦୟରେ ଅଭମାନସ ଅମର ଦ୍ୱୈତଚ୍ଛନ୍ନ ସଦେଗ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାପ୍ରବୋଧଗୁଡ଼ିକର ସଘାତଟିକୁ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଆଣତ ଚଶ୍ୱର ଓ ଶନ୍ତମନ୍ତ ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମସ୍ତତାରେ ରୂପାସ୍ତରିତ ଚଇଦେବାର ସ୍ପାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥାଏ । ପ୍ରକୃତ, ଚଣ୍ଡଜିସ୍ୱାର ହୃଦ୍ଘାଟନ ଚଇଯଇଲେ ଅଭମାନସ ସ୍ୱତ୍ତର ସେହି ସତ୍ତାଟିକୁ ଅମ ଅଚରେ ପ୍ରତାଷିତ ଚଇଥାଏ, ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ କ ଏହାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚତ୍ତନ୍ତନ ହରୁଥିବ ହୋଇ ଅସୁଚନ୍ତ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚତ୍ତନ୍ତନ ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ ଅସନ୍ତର ହୋଇ ଯାଇଚନ୍ତ;

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କାର୍ଯ୍ୟସାଧନ କରିବାର ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିଥିବ, ଯାହାକୁ କ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଗଣ୍ଠନ୍ତିଜନ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ବହନ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ତାହା ଆମ ଅନ୍ତରେ ସଚ୍ଚିର ସେହି ଆନନ୍ଦଟିକୁ ଆଣି ପ୍ରକାଶିତ କରିଥିବ ଯାହା ସକାଶେ ଏବଂ ଯାହାଠାରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଜନ୍ମଲାଭ କରିଥାନ୍ତି, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକଟିକୁ ନେଇ ତାହା ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ବିଶ୍ୱପଶ୍ଚି, ବିଶ୍ୱଚେତନା, ବିଶ୍ୱଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ଆନନ୍ଦ ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ କରି ଦେଖାଇଥିବ । ଏହିପରି ଭାବରେ ତାହା ଆମ ଜୀବନର ସକଳ ବିରୋଧ, ସକଳ ବିଭକ୍ତତା ଓ ସକଳ ଦ୍ୱୈପଘ୍ୟକୁ ଏକ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଆଣି ସମାହିତ କରି ଦେଇଯାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆମକୁ ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ତଥା ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ପରିଚୟସିଦ୍ଧି ଆଣିଥିବ । ଏହି ଅଭିମାନସ ଆନ୍ଦୋଳନ-ସୋପାନକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇ ଦୁଃଖ, ସୁଖ ତଥା ଉଦାସୀନତା ସେହି ଏକ ଓ ଆପେ-ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମ ଆନନ୍ଦର ତୁର୍ଯ୍ୟରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଏ, ବଳଶାଳତା ଓ ଦୁର୍ବଳତା ତଥା ସଫଳତା ଓ ବିଫଳତା ଆପଣାକୁ ଆପେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରୁଥିବା ସେହି ଏକ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାର ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଏ; ସତ୍ୟ ଓ ଭ୍ରମାତ୍ମକ, ଜ୍ଞାନ ଓ ଅଜ୍ଞାନ ସେହି ଏକ ଅନନ୍ତ ଆତ୍ମସଚ୍ଚିତ୍-ସମ୍ପନ୍ନତା ଏବଂ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଏ; ସଚ୍ଚିର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ସଚ୍ଚିର ହ୍ରାସ, ସୀମାବଦ୍ଧତା ଏବଂ ସେହି ସୀମାବଦ୍ଧତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଆପଣାରଠି ଉପଲବ୍ଧି କରୁଥିବା ସେହି ଏକ ଚେତନ ସଚ୍ଚିର ନାନା ତରଙ୍ଗରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଏ । ଆମର ସମୁଦାୟ ଜୀବନ ତଥା ମର୍ମଗତ ସମୁଦାୟ ସଚ୍ଚିଟି ସେହି ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଅଧିକୃତରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଏ ।

ଏହି ସମଗ୍ର ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗଟି ଦେଇ ଆମେ ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ତଥା କର୍ମରୂପୀ ତିନୋଟିଯାକ ପଥ ଆପଣାର ସମ୍ମୁଖରେ ରଖିଥିବା ତରମ ଲକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଏକତାରେ ଆସି ଉପନୀତ ହୋଇଥାଉ । ଜ୍ଞାନ ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମ-ଅନୁଭବର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଆପଣାର ତରମ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ, କର୍ମ ସକଳ କର୍ମର ପ୍ରକୃତ ଉତ୍ସାମକରୂପେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ସେହି ଦିବ୍ୟ ଚେତନ-ଇଚ୍ଛାର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଆପଣାର ତରମ ଧେୟ କରି ରଖିଥାଏ ଓ ଭକ୍ତି ପରମ ପ୍ରେମିକରୂପେ ସକଳ ସତ୍ତା ଓ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱକି ଉପଭୋଗ କରୁଥିବା ସେହି ପରମ ଆନନ୍ଦର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ମାନିଥାଏ । ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ତ, ଚିତ୍-ତପସ୍ ଓ ଆନନ୍ଦକୁ ଏମାନେ ଯଥାକ୍ରମେ ଆପଣାର ଧେୟ କରି ରଖିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ତିନୋଟିଯାକ ଦିବ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ମଧ୍ୟରୁ ଏଇଟି ବା ସେଇଟିର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ତାଙ୍କର ଅଧିକାର ଲାଭ କରିବାକୁ ଧେୟ କରି ରଖିଥାନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗ ଦେଇ ଆମେ ସଦ୍ବସ୍ତୁ ଆମର ସେହି ଯଥାର୍ଥ, ଶାଶ୍ୱତ ଓ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ସଚ୍ଚିଟି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଘାଞ୍ଚରେ ଅଟି ଉଡ଼ୁଛୁ, ଏବଂ ଉଣ୍ଡଉଡର ପ୍ରତୀକ 'ମୁଁ' ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦ୍ୱାରରେ ଚେଜଲ ସେହି ପଞ୍ଚଡିଜଟି ପ୍ରତିଛୁ ଦୋଲ ରହିଥାଏ। ଦୋଃଦ୍ଧଂରୁର୍ଣ୍ଣ ଅଳ୍ପାଳ ଉପଲବ୍ଧି ଟିରେ ଉଡ଼ୁଛୁ ଆମେ ଦ୍ୱଳ ପାର୍ଥଂକୁ ଅସିଲ ଚଲ୍ଲଚେଲ, ଏବଂ ଚଟି ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମେ ଅଜୀ ଦ୍ୱଳ ପ୍ରଶ୍ନ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଆମର ଏତାତ୍ପତ୍ତାରେ ଉପଗତ ହୋଇଥାଉ।

ଗମ୍ଭୀର ଜ୍ଞାନର ଉପଲବ୍ଧି ଆମକୁ ତାହା ସହିତ ସେହି ଅନନ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱକୁ ସେହି ଚେତନ-ଶକ୍ତିରୂପେ ଜାଣିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଣି ଦେଇଥାଏ, ଯାହାକ ଏହିସବୁ ବଣ୍ଡଚଉଚକୁ ସୃଷ୍ଟି ଚଣ୍ଡୁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଚରୁଛୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ନାନା ଦିସ୍ୱାରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଚରଦେଇଛୁ। ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆମକୁ ସେହି ପରମ ସତ୍ତ୍ୱ-ସତ୍ତକୁ ତାଙ୍କର ବଣ୍ଡଚଉ ଚେତନ-ଉଚ୍ଚାଟିର ଭୂମି ଉପରେ ଉଣ୍ଡରରୂପେ ଉତ୍ଘାଟିତ ଚରଦେଇ ଥାଉଛୁ। ଏହା ଆମକୁ ଆପଣାର ଉଚ୍ଚାକୁ ତାଙ୍କର ପରମ ଉଚ୍ଚାଟି ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ଚରି ରଖିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅଣିଦିଏ, ଯାହାଯୋଗୁ ଏତଲ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏତଲ ଶକ୍ତିପ୍ରବାଶରେ ଚେତନ ତାଙ୍କର ଉଚ୍ଚାଟିକୁ ଉପଲବ୍ଧି ଚରବାକୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଏହି ଶକ୍ତିପ୍ରବାଶଚଉ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବୁ ଆମ ଜଚର ବଣ୍ଡଚଉ ଆତ୍ମ-ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାର ଅଙ୍ଗରୂପେ ଅନୁଭବ ଚରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅଣିଦିଏ। ଏହିସବୁ ଦ୍ୱାରରେ ତାହା ସଂପର୍ଶ, ଚଲ୍ଲଚନ ଓ ଚତ୍ୱେଧର ଆଚଉସ୍ ବାସ୍ତବତାକୁ ଚତୃଛୁ ଚରିଚେ ଏବଂ ଚେତନ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଅଚଶେଷ ଉଣିଦେଇଥାଏ। ତେଣୁ ସେହି ଜ୍ଞାନଟି ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏତ ବଡ଼ ଦିସ୍ୱାସ୍ତତାର ସମ୍ଭାବନାରେ ମଧ୍ୟ ଅସି ଉପଗତ ହୋଇଥାଉ; ଏଉଣ ଏତ ଦିସ୍ୱାସ୍ତତାରେ ଅସି ଉଡ଼ୁଛୁ, ଯାହାକ ଆମର ସ୍ୱଳ୍ପତଟି ଲଗି ଏତ ବଂଚୁତ ଦିସ୍ୱା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ମାନ ଆମ ପ୍ରଶ୍ନ ଲଗି ଚୈଂଚୁତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାଉଣ ତାହା ସେହି ପରମ ଚତ୍ତୁଟିକୁ ଉଣ୍ଡରକ ହୋଇ ଆସୁଥାଏ ଯାହାକ ଆମ ଅହଂର ଅଞ୍ଚଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଚେତନ ଆପଣାର ବଣ୍ଡଚଉ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରାଟି ଯାହାକୁ ଚରୁଥାଏ। ତେଣୁ ଜ୍ଞାନର ଏତ ଏବ ଉଚ୍ଚରେ ଆମେ ଆମର ଯାତ୍ରାପଥ୍ ଚାର୍ଗରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯାଉ, ସେହିସବୁ ଚର୍ମ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଜଳ ସହିତ ତୌଣସିପ୍ରକାରେ ଚାଉହୋଇ ରହୁ ନାହିଁ, ପରମ ସଦ୍ୟୋଜଟ ସହିତ ମିଳିତ ହୋଇ ରହିଥାଉ, ବଣ୍ଡଚଉ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ରହିଥାଉ। ଆମର ଚାର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ସଚ୍ଚଲପ୍ରକାର ସ୍ୱଚ୍ଚ ଚାଦ୍ୱିକୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଉ ଏବଂ ତେଣୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯାତ୍ରାପଥ୍ ପ୍ରତିନିୟା ଆମକୁ ଅଦୌ ଖ୍ରର୍ଶ ଚରିପାରେ ନାହିଁ। ଏଣୁସବୁ ଆମେ ଯାହାକୁ ଚର୍ମମାର୍ଗର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାରୂପେ ଜାଣିବାକୁ ଯାଉଛୁ, ଏଠାରେ ତାହାହିଁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଏବ ଫଲୋଚତ ସ୍ୱଚ୍ଚ ଏବଂ ପରିଣାମ ହୋଇ ଉଚ୍ଚେ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ସେହିପରି ଆମ ଆଗରେ ପରମ ସ୍ୱୟଂ-ସତ୍ତ୍ୱକୁ ସେହି ପରମ ସଚ୍ଚୀଦାନନ୍ଦସ୍ୱରୂପେ ମଧ୍ୟ ପରିଚିତ କରାଇଥିବ ଯିଏକି ଏହି ଜଗତର ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଘଟାଇଥିବା ଓ ସକଳ ସତ୍ତ୍ୱାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ କରି ଦେଇଥିବା ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ରୂପରେ ସେହି ସତ୍ତ୍ୱାମାନଙ୍କର ଭକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଆକାଙ୍କ୍ଷାଗତ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏବଂ ଜ୍ଞାନଗତ ସକଳ ଅନ୍ୱେଷଣକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ପରେ ସେ ସେମାନଙ୍କର ଭକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କ ସେମାନଙ୍କ ଉପରକୁ ଅନନ୍ତ ହୋଇ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଆପଣା ଅଙ୍ଗକୁ ଟାଣିନେଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆପଣା ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱାର ଆନନ୍ଦଟି ମଧ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନଅନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଆମର ପରମ ଦିବ୍ୟାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱାରୂପେ ଜାଣି ଆମେ ତାଙ୍କର ସହଜ ଏକରୂପ ହୋଇ ରହୁ, ପ୍ରେମିକ ଓ ପ୍ରେମାସ୍ପଦ ପରସ୍ପର ସହଜ ଏକରୂପ ହୋଇଯିବା ପର ସେହି ପରମାଳିଙ୍ଗନର ଅଭିଭୂତ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକାତ୍ମ ହୋଇଯାଉ । ତାଙ୍କୁ ସକଳ ସତ୍ତ୍ୱା ମଧ୍ୟରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇ, ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦଙ୍କର ମହିମା, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଆନନ୍ଦକୁ ସଙ୍ଗତରୂପେ ଅନୁଭବ କରି ଆମେ ଆପଣାର ଆତ୍ମାକୁ ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ଆନନ୍ଦର ଏକ ଆକୁଳତାରେ ତଥା ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ପ୍ରେମର ଏକ ପରିବ୍ୟାପ୍ତତା ଓ ପୂଲକରୂପେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଉ । ଏହାହିଁ ଯେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶିଖରରୂପେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ, ଆମେ ଯଥାସ୍ଥାନରେ ତାହା ଜାଣିବାକୁ ପାଇବା; ଏବଂ ଏଇଟି ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଏକ ସଂଯୋଜିତ ସଦନ ତଥା ପରିଣାମ ହୋଇ ରହେ ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନର ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ସେହି ପରମ ଏକଦୃଷ୍ଟି ଭିତରେ ଏକତ୍ରିତ କରି ରଖୁ । ସେହି ଗୋଟିଏ ବିଶ୍ୱସଙ୍ଗୀତର ସବୁଯାକ ତନ୍ତ୍ରୀକୁ, ମଧୁର ଅଥବା କର୍କଶ, ଆପଣାର ଇଚ୍ଛିତରେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ତ ଅଥବା ଅସ୍ପଷ୍ଟତାଚ୍ଛନ୍ନ, ଶକ୍ତିମନ୍ତ ଅଥବା କ୍ଷୀଣ, ଶ୍ରୁତ ଅଥବା ଅବଦମିତ ସବୁଯାକ ମୂର୍ଚ୍ଛନାକୁ ଏକତ୍ର ଗ୍ରହଣ କରିନେଉ; ଏବଂ ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ସେହି ଅନନ୍ତଜ୍ୟୋତିଷ୍ମାନ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଯାକ ରୂପାନ୍ତରିତ ଓ ସମଞ୍ଜସଭାବରେ ହୋଇ ରହିଥିବାର ଆବିଷ୍କାର କରୁ । ପରମ ଜ୍ଞାନର ଉପଲବ୍ଧି ସହିତ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ, ପରମ ଆନନ୍ଦର ବି ଉପଲବ୍ଧି ହୁଏ । "ତତ୍ର କୋ ମୋହଃ କଃ ଶୋକ ଏକତ୍ୱମନୁପଶ୍ୟତଃ ?"

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଷୋଡ଼ଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରକୃତି

ମୋଟାମୋଟି ଏହାହିଁ ହେଉଛି ପୂର୍ଣ୍ଣଜ୍ଞାନର ପରିଚୟ । ଆମ ସହିତ ବିଶ୍ୱଭିତ୍ତି ସମ୍ପର୍କରେ ସେହି ବିଶ୍ୱଗତ ଏକତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏତାଠି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ହେଉଛି ତାହାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ । ପରମ ଭଗବାନ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ ଯେପରି ହୃଦୟରେ ଅଧିକାର କରି ରହିଛନ୍ତି, ଆମର ଭଗବତ୍‌ପ୍ରେରିତ ଏହି ନୂତନ ଚେତନାଟିରେ ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟରେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅଧିକାର କରି ରହିବାକୁ ହେବେ ଆମକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁକୁ ତା'ର ଚରିତ୍ରିଗତଭାର ପରମ ଭୂମିରେହିଁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରତ୍ୟେକଟିର ମଧ୍ୟରେହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ; ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ତାହାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଖିବାରୁ ସମଗ୍ରଟି ସହିତ ତାହାର ଏକତାର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ତାହାର ଠିକ୍ ଏହାପରି ପ୍ରତ୍ୟେକରେହିଁ ପରମ ଭଗବତ୍ ସତ୍ତା ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତରେ ଅପରାର ସୃଷ୍ଟିକୁ ପ୍ରତିରୂପ ଦେଇ ରହିଛନ୍ତି ଓ ତାହାକୁ ଠିକ୍ ସେହିପରି ହୃଦୟରେ ଦେଖିଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କେବଳ ଅଂଶରୂପେହିଁ ଦେଖୁ ବା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟାପାରରୂପେ ଦେଖୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଏକ ଅମ୍ଭରର ଉଦ୍ଘେଷଣାତ୍ମକ ଜ୍ଞାନର ଭୂମିରେ ବିଚରଣ କରୁଥାଉ । ପରମ ଭିତ୍ତିଭେଷ ସ୍ୱରୂପଠାରେ ଅଛନ୍ତି; ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱରୂପଠାରେହିଁ ଖୋଜି ପାହାର କରିବାକୁ ହେବ, ସ୍ୱରୂପଠାରେ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାନ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ ଆମେ ମୂଲତଃ କେବଳ ଅନନ୍ତ ବୋଲି ଜାଣିବା; କେଣ୍ଟ ଆମେ ତାହାକୁ ତାହାର ଉପରକ୍ଷସ୍ଥ ସାନ୍ତ ରୂପାବ୍ୱନ୍ତିରେ ଯେପରି ଜାଣିବା, ତାହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅନନ୍ତତାରେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ସେହିପରି ଜାଣିବା ଓ ସେହିପରି ଦେଖିବା । ମାନ ବିଶ୍ୱଜଗତକୁ ଏହିପରି ହୃଦୟରେ ଜାଣିବାକୁ ହେବେ, ତାହାକୁ ସେହିପରି ହୃଦୟରେ ଦେଖି ସେହିପରି ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେବେ, ତାହା ଠିକ୍ ଏହିପରି ବୋଲି କେବଳ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଗୋଟାଏ ଧାରଣା ବା ଚଳନା ଚଳେ ଅଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । ସେପରିଟି ଏକ ବଳ ବୁଦ୍ଧି, ବଳ ବୋଧ ଏବଂ ବଳ ଅନୁଭୂତି ଦରକାର ହେବେ; ଆମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚେତନାସ୍ଥ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ସହ୍ତ ଆମ ନିଜକୁ ଏକତ୍ରବଦ୍ଧ କରି ରଖିବାର ଏକ ଅନୁଭୂତ ରହ୍ସ୍ୟବା ଦରକାର ହେବ । ସେହି ଅନୁଭୂତିଟି ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଯାହା ପରମ ବଶ୍ୱାସୀତ ହୋଇ ରହ୍ଛୁ, ତାହାହିଁ ନୁହେଁ, ମାନ ଏଠାରେ ଏହି ବଶ୍ୱରେ ସଧ ଯାହାକିଛୁ ରହ୍ଛୁ, କେବଳ ସେହି ସମଗ୍ରତାଟି ନୁହେଁ ଅଥବା ଏକ ସମ୍ମିଳିତ ପିଣ୍ଡରୂପେ ସେହି ପରମ ସକଳତା ନୁହେଁ, ମାନ ସକଳ ସଧରେ ଅବସ୍ଥିତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁହିଁ ଆମ ଲଗି ଆମର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହେବ; ଈଶ୍ୱରରୂପେ, ପରମ ନର୍ବଶେଷ ଓ ଅନନ୍ତରୂପେ ଏବଂ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦରୂପେହିଁ ଅନୁଭୂତ ହେବ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଏହି ଜଗତରେ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦ ଲ୍ଭ କରିବା, ମନ, ହୃଦସ୍ ତଥା ଇଚ୍ଛାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ତୋଷ ଲ୍ଭ କରିବା ଏବଂ ଆପଣାର ଚେତନା ଲଗି ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ ଲ୍ଭ କରିବାର ଏହାହିଁ ଗୂପ୍ତ ରହ୍ସ୍ୟ । କଳା ଓ କାବ୍ୟ, ଆଶସ୍ୱ ଏବଂ ବଶ୍ୱସ୍ତର ଜ୍ଞାନଲ୍ଭ କରିବା ଲଗି ଆମର ଯାବତୀସ୍ୱ ବଧ ପ୍ରସ୍ୱାସ ଏବଂ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାର ତଥା ଉପଭୋଗ କରିବା ଲଗି ଯାବତୀସ୍ୱ ବାସନା ଓ ଯାବତୀସ୍ୱ ଚେଷ୍ଟା,—ଅଧିକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ବା କମ୍ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଯେପରି ହ୍ଉନ୍ତୁ ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ପରମ ଅନୁଭୂତିଟିରେ ଯାଇ ପହ୍ଞ୍ଚିବା ଲଗିହିଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ରୂପ, ଧର୍ମ ତଥା ଗୁଣ ବଶ୍ୱସ୍ତରେ ସକଳ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିବା ଲଗି ସେମାନେ ଯେଉଁ ପ୍ରସ୍ୱାସମାନ କରୁଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଥଟିରେ କେବଳ ଏକ ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ବୋଲି କହିବା । ମାନ ସେଗୁଡ଼ିକର ତାତ୍ପର୍ଯଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥା ନର୍ବିଶେଷ ଭବରେ ବୁଝି, ସେମାନେ ଯାହାର କେବଳ ବହ୍ଃପ୍ରତୀକ ହୋଇ ରହ୍ଛନ୍ତି ସେହି ଅନନ୍ତ ସତ୍ତାବସ୍ତୁର ବୋଧ ଲ୍ଭ କରି ନପାରିବା ପର୍ଯନ୍ତ କେବଳ ସେଉଁକ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ କଦାପି ଈଶ୍ୱରତମ ସନ୍ତୋଷ ମିଳି ପାରିବ ନାହିଁ । ବୃଦ୍ଧିଅଧିକୃତ ମନ ତଥା ସାଧାରଣ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱାନୁଭୂତିକୁ ଏଇଟା ଦୂଏତ କେବଳ ଏକ କବଳଲ୍ପନା ପରି ମନେହେବ, ଅଥବା ଭଉରହସ୍ୟପ୍ତ ଭ୍ରମବଚରଣା ପରି ଲଗିବ; ମାନ ଏଥିରୁ ଏବଂ କେବଳ ଏହାହିଁରୁ ଆମକୁ ସେହି ପରମ ସନ୍ତୋଷ ତଥା ହୃଦ୍ଗ୍ରସ୍ତିତ ବୋଧ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରିବ, ତାହାହିଁ ବସ୍ତୁତଃ ତାହାର ବୃହତ୍ତର ଔଚତ୍ୟଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭବରେ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିଦେବ । ତଦ୍ୱାସ୍ତ ଆମେ ସେହି ଉତ୍ତର ଚେତନାର ଭୂମିରୁ ଏକ ଜରଣରେଖାର ସମ୍ପାତ ଲ୍ଭ କରିବା ଓ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ବୋଧ ଲ୍ଭ କରିବା; ଏବଂ ଯତ ଆମେ ସେଇଟି ଲଗି ଚେତନ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେଇ ପାରିବା, ଆମର ଏହି ଅଶସ୍ୱତ ସତ୍ତ୍ୱଟି ପରଶେଷରେ କେବଳ ସେହି ବୋଧରେହିଁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବା ଲଗି ଅତ୍ପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛୁ ।

ପରମ ଦବ୍ୟସ୍ୱର୍ଗର ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଠିକ୍ ଏହିଗୁଡ଼ିକ ସମାନ ଭବରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ବୋଲି ଆମେ ଆଗରୁ ଦେଖିସାରିଛୁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମର ଉପାସ୍ୟଧର୍ମୀ ମନ ଭେଦଜ୍ଞ ସତ୍ତଳ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀର ଅଜ୍ଞାତ ହୋଇ ରହିପାରେ ନାହିଁ ପରମ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତେଣୁ ସେହି ରୂପାତୀତ ପରମ ଈଶ୍ୱରାକାରୁଟି ଅନନ୍ତ ହୋଇ ରହେ, ତେଣୁ ସେହି ଜାଲାପ୍ରତ, ଦେଶାତୀତ, ପରବର୍ତ୍ତିନରହିତ ଓ ସଦାଅତଳ ପରମାତ୍ମସ୍ୱରୂପର ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ଥିତଭୂମି ପରମ ଓ ଚରିତ୍ରେଷ ସତ୍ତା ହୋଇ ମାନଥାଏ । ଏବଂ ଯଦି ଆମେ ତେଣୁ ଏହି ଚଲ୍ଲନାଟିକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଏବଂ ଆପଣାର ପ୍ରତେଷ୍ଟାରେ ତେଣୁ ସେଉଟି ଦ୍ୱାରାଇଁ ଈଶ୍ୱରିତ ହେଇପାରା, ତେବେ ଆମେ ତେଣୁ ଆଶସ୍ୱାତ ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁରୂପଟିରେ ଲାଭ ଉପଜତ ହେବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜାବଜାତ୍ମ ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ତେଣୁ ମିଥ୍ୟାଟି ବୋଧ ହେବ ଅଥବା ତେଣୁ ଅପେଷ୍ଟିତ ଜ୍ୱରରେ ସତ୍ତା ହୋଇ ପ୍ରଥିତ ହେବ । ମାନ ଯଦି ଆମେ ଅନ୍ୟ ଦୃଶ୍ୟର ଚଲ୍ଲନାଟିରୁ ଆମର ଅନୁସନ୍ଧାନ ଆରମ୍ଭ କରିବା, ତେବେ ଏତ ପ୍ରସ୍ପୁର୍ଣ୍ଣତର ସତ୍ତା ଏବଂ ଏତ ଅଧିକ ବୀଥିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁରୂପ ଆମ ଜ୍ଞାନି ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିବେ । ତାଲାପ୍ରତ ଓ ଦେଶାତୀତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଜଡାଅଡଳତାକୁ ଆମେ ଏତ ପରମ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଚଲ୍ଲନରୂପେ ଜାଣିପାରୁ ସତ, ମାନ ଆପଣାର ଜାବଜାତ୍ମ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଜାବଜାତ୍ମ ଦୃଶ୍ୟ ଏବଂ ଜାବଜାତ୍ମ ଅସ୍ତିତ୍ୱଜଡଳକୁ ଈଶ୍ୱରରୂପେ ଅନାଡ଼ ହେଇପାରାଯି ଆପଣାର ଏହି ସଦାନନ୍ଦମସ୍ୱ ଅଧିକାରର ଭୂମିଟି ଉପରେ ସେହି ସତ୍ତା ପରମପୁରୁଷ ତେଣୁ-ଶକ୍ତି ତଥା ସ୍ୱତିସ୍ୱ ଆନନ୍ଦଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏତ ପରମ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଚଲ୍ଲନରୂପେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁନୁ । ବସ୍ତୁତଃ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗରେ ଆମେ ସେହି ଏତ ଓ ଅନନ୍ତ ପରମ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଚଲ୍ଲନରୂପେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁନୁ । ସେହି ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଚଲ୍ଲନର ଅନୁରୂପ ଆମ ଜ୍ଞାନି ଏପରି ଅନନ୍ତ ହୋଇ ରହିନୁ ଯେ ଆମେ ଏତାନ୍ତ ଯୁକ୍ତିରେ ଓ ସମାଜ ଜ୍ୱରରେ ସେହି ସତ୍ତା ଜାଲାପ୍ରତ ଶାନ୍ତ ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତ ତଥା ଜାବଜାତ୍ମ ବିଶ୍ୱାତ୍ମତାର ସେହି ସତ୍ତା ଜାଲାଧିତାତ୍ମ ଆନନ୍ଦଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଓ ଉପଲବ୍ଧ କରିପାରୁନୁ । ଆମେ ମୁକ୍ତ ଓ ଅନନ୍ତ ଜ୍ୱରରେ ଜାହା କରିପାରୁନୁ, ଚୌଶସ୍ତିତାର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧହୋଇ ନଥିଲ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଜାତତା ମଧ୍ୟରେ ଚୌଶସ୍ତିତାରେ ପୂରାପୋତ ନହୋଇ ସେତେବା କରିପାରୁନୁ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜ୍ୱରରେ, ଏହି ବିଶ୍ୱାତ୍ମତାର ଚେତିବାରୁ ଚଲ୍ଲ ସେହି ପରମ ପରବର୍ତ୍ତିନରହିତ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଧ୍ୟତ ହୋଇ ରହିନୁ, ଏବଂ ଯୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ପୂରନ ହୋଇ ରହିନୁ, ଈଶ୍ୱରରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ସେବାରେ ଜାତିନୁ ତଥା ଆପଣାର ଅନନ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଜାବଜାତ୍ମ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାରେ ଜାତିନୁ, ସେହି ସ୍ୱତୁଜାତ ଚଲ୍ଲ ଜ୍ୱରରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁରୂପଟି ଜାଣି ପାରୁନୁ ।

ପୂରୁଷ ପ୍ରକୃତି ଜ୍ୱରେ ତଳେ ପୂରୁଷ ଓ ପ୍ରକୃତିର ଦ୍ୱୈତତାକୁ ଆମେ ଏହିପରି ଚଲ୍ଲନରୂପେ ଜଡଜ୍ଞାନ ଚଲ୍ଲ ହୋଇ ରହିଥା । ଏହି ଦ୍ୱୈତତା ଆପଣାକୁ ଏତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସମାହିତ କରି ଦେଇଥାଏ । କର୍ମଯୋଗର ପ୍ରକରଣଟିରେ ଆମେ ଏହି ତତ୍ତ୍ୱଟିର ଆଲୋଚନା କରିସାରିଛୁ ସତ, ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନଯୋଗରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ସମାନ ମହତ୍ତ୍ୱ ଭଲା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ପ୍ରାଚୀନ ଜ୍ଞରଷ୍ଟସ୍ ଦର୍ଶନଗୁଡ଼ିକରେ ଏହି ଭେଦଟିକୁ ଅତି ପଶ୍ଚାତ୍ କ୍ଷରରେ ଦର୍ଶାଇ ହୋଇଯାଇଛି; ମାତ୍ର ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଏତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଦ୍ୱୈତଭାର ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ୟଟିକୁହିଁ ସେହି ତତ୍ତ୍ୱ ଉଚ୍ଚି କରି ରହିଛି ଏବଂ ତାହାର ଉପରେହିଁ ଏହି ବଶ୍ୱ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଦଣ୍ଡାସ୍ୱମାନ ରହିଛି । ବଶ୍ୱଜଗତକୁ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଯେପରି ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଛୁ, ସେହି ଅନୁସାରେ ସେଇଟିକୁ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ନାମରେ ଅଭିହିତ ମଧ୍ୟ କରିଯାଇଛୁ । ବେଦାନ୍ତବାଦୀମାନେ ପରମାତ୍ମା ଓ ମାସ୍ୱାର ଆଲୋଚନା କରିଛନ୍ତି; ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱକାସ୍ୱ ରୁଚିଟି ଅନୁସାରେ ସେମାନେ ଆତ୍ମା କହିଲେ ସକଳ ପରିବର୍ତ୍ତନରହିତ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝିଛନ୍ତି ଏବଂ ବଶ୍ୱରୂପୀ ମାସ୍ୱାକୁ ଆପଣା ଉପରେ ଆଣି ଲଦିଦେବା ଲଗି ସେହି ଆତ୍ମାର ସାମର୍ଥ୍ୟକୁହିଁ ମାସ୍ୱା ବୋଲି ବୁଝିଛନ୍ତି । ଅଥବା ଆତ୍ମା କହିଲେ ସେମାନେ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱାକୁ ବୁଝିଛନ୍ତି ଏବଂ ମାସ୍ୱା କହିଲେ ସେହି ଚେତନ-ସତ୍ତ୍ୱା ଭଲା ଚେତନ-ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଟିକୁ ବୁଝିଛନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସତ୍ତ୍ୱା ଆପଣାକୁ ସକଳ ଆତ୍ମାରୂପ ଭଲା ବହୁ-ଗୁଡ଼ିକର ରୂପରେ ରୂପାସ୍ୱିତ କରି ରଖିଛି । ଅନ୍ୟମାନେ ସେହି ତତ୍ତ୍ୱଟିକୁ ଈଶ୍ୱର ଏବଂ ଶକ୍ତି ବୋଲି କହିଛନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱର ଏବଂ ତାଙ୍କର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବଶ୍ୱସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ସାଂଖ୍ୟମତଗୁଡ଼ିକର ବଶ୍ଳେଷଣଧର୍ମୀ ଦର୍ଶନ ସେମାନଙ୍କର ତରନ୍ତନ ଦ୍ୱୈତଭାକୁ ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ଏକତ୍ୱ ଲଗି ଆଦୌ ଚୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ କେବଳ ମିଳିତ ହେବାର ଏବଂ ବଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଯିବାର ଏକ ସମ୍ଭବରହିତ ନିରୂପଣ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଯାହାକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ପ୍ରକୃତର ବଶ୍ୱନିସ୍ୱାଟି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଜମାଉସର ହେଉଛି ଅଥବା ପୁରୁଷ ଲଗି ଯାହାର ଅବସାନ ହୋଇଯାଉଛି । କାରଣ ପୁରୁଷ ହେଉଛି ଏକ ନିସ୍ୱାରହିତ ଚେତନ ଅସ୍ତିତ୍ୱ; ଏକ ଆତ୍ମା ସ୍ୱଭାବରେ ତାହା ଅପଣା ମଧ୍ୟରେ ସଦ୍ଦା ଅବଚଳ ଓ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ରହିଛି । ପ୍ରକୃତ ହେଉଛି ସେହି ନିସ୍ୱାସ୍ପତ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଯାହାକ ଆପଣାର କେଉଁ ଦ୍ୱାସ୍ୱ ବଶ୍ୱରୂପୀ ଏହି ପ୍ରତଷ୍ଟସ୍ପଟିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ଓ ତାହାକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଛି ଏବଂ ଆପଣାର ବଶ୍ରାମଲାଭ କରିବା ଦ୍ୱାସ୍ୱ ତାହାର ବଲୋପ ମଧ୍ୟ ଘଟାଇଛି । ଏହିସବୁ ଦର୍ଶନଗତ ଭେଦକୁ ଚୁଡ଼ି ଆମେ ଯଦି ସେହି ଭେଦମାନ ପ୍ରକୃତରେ ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଥିବା ମୂଳ ମନୋଗତ ଅନୁଭବର ଭୂମିକୁ ଫେରିଆସିବା, ତେବେ ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇବା ଯେ ଜୀବନଧାସ୍ତ୍ର ସତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସଦ୍ଦା ଦୁଇଟି ଉପାଦାନ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ସମୁଦାସ୍ୱ ବଶ୍ୱଜଗତରେ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତତଃ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି; ସେଠାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବ ଦ୍ୱୈତଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହନ୍ତୁ, ପ୍ରକୃତ ଅବସ୍ଥିତ ରହନ୍ତୁ ଏବ ଆତ୍ମା ଅବସ୍ଥିତ ରହନ୍ତୁ ।

ଏହି ଦ୍ୱୈତତାତ୍ତି ଆପଣାକୁ ଆପେ ମୁକ୍ତ ଜଣାଇଥାନ୍ତୁ । ସେଇଟିର ଏବ ଫଳ ଖୋଜ ତାହାର ଜହତା ଲଗି ମୂଣ୍ଡ ଖେଲାଇବାକୁ ଦୂରେ ରହନ୍ତୁ ଏବ ଆଦୌ ଦୌଡିସି ଦର୍ଶନର ଶରଣାପନ୍ନ ନଯେଇ କେବଳ ଆମ ଆପଣା ଅନୁଭୂତିଟି ବଳରେହିଁ ଆମେ ସେହି ଦ୍ୱୈତତାକୁ ଅଖଣ୍ଡ ଅନୁଭବ କରିପାରିବା । ଏପରିକ ସେଇ ବଣ୍ଡତତ୍ତ୍ୱ ଜଡ଼ବାଦ ଆତ୍ମାର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଅସ୍ୀକାର ଜରେ ଅଥବା ତାହାକୁ ଆମେ ଆମର ଚେତନା ବା ମନ ବୋଲି କହୁଥିବା ସେହି ଶାସ୍ତ୍ରର ମସ୍ତିଷ୍କଟି ଦ୍ୱାରା ଯୁକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୱଳରେ ବୁଝାଇଥିବା ଦୌଡିସି ଆପାତଦୃଷ୍ଟିରୁ ଜଣି ତାର୍ଥ କରୁଥିବା ପ୍ରକୃତଜ୍ଞ ପ୍ରତଜ୍ଞରେ ଏତ ଅଲ୍ପକଥାର ବ୍ୟାଖ୍ୟାରେ ସନ୍ତୋଷ ବୋଲି କହୁଥାଏ, ଏବ ତାହାକୁ ସେ ବସ୍ତୁତଃ କେବଳ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ନାଡା ପ୍ରକୃତନର ଏତପ୍ରତାର ଜଟିଳତା ବଂଶାନ୍ତ ଅନ୍ତ ଅନଂକନ୍ତ ବୋଲଥିବ ବୋଲି ଆଦୌ ବଶ୍ୱାସ ଜରେ ନାହିଁ, ସେହି ଜଡ଼ବାଦ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦ୍ୱୈତତାର ବ୍ୟାଖ୍ୟାରେ ସନ୍ତୋଷିକୁ ଜଦାପି ଏଡ଼େଇ ଯାଇବ ନାହିଁ । ଏହି ଦ୍ୱୈତତା କଥନ ଓ କେଣିଠାରୁ ଜନ୍ମଲଭ କଲ, ସେସ୍ୱରେ ଆଦୌ କହୁ ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ମାନ ଜାହା ଯେ କେବଳ ପ୍ରକୃତରେ ରହନ୍ତୁ ତାହା ନୁହେଁ, ତାହା ଆମର ସମୁଦାୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁହିଁ ଅଧିବାର କରିଛନ୍ତୁ । ସେଇ ମନୁଷ୍ୟଜନ୍ମ ଦ୍ୱାରରେ ଆମର ଏତ ଉନ୍ନତ ରହନ୍ତୁ, ଏତ ବୃଦ୍ଧି ରହନ୍ତୁ ଏବ ଆମର ଯାବତ୍ତୀୟ ପୂଜା ଓ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଜମ୍ଭବ କରି ପାରୁଥିବା ଏତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ରହନ୍ତୁ, ତାହାର ସତାଜେହିଁ ଏହି ଦ୍ୱୈତତାକୁ ଆମେ ଆମ ବୁଦ୍ଧି ଅତୀତ ମଳଜୁପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି କହିବା । ଆଚ୍ଛନ୍ତ ପ୍ରମୁଖାତ୍ମ ଜ୍ଞମଜ୍ଞାତି ଆପଣାକୁ ଦୃଢ଼ତ ବେଦଲ ଏହି ପ୍ରୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନରେହିଁ ଅଭ୍ରଦୀନ୍ତ ଜରଦେଇ ପାରବ,—"ଆମର ଜୀବନରେ ଏହି ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରକୃତ ପରସ୍ପରର ମୁହାଁମୁହିଁ ହୋଇ ଜଣ୍ଡାୟମାନ ରହିଛନ୍ତି, ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ କେଉ ପ୍ରକୃତରେ ତା'ଣ ଜରିବା ? ଏହି ପ୍ରକୃତ, ଅର୍ଥାତ୍ ଦୀପ୍ତତତ ତତା ବଶ୍ୱତତ ଜିସ୍ୱାସ୍ପତତାର ଏହି ଷେତ୍ରଟି ଆତ୍ମା ଉପରେ ଆପଣାର ପ୍ରଭାବ ବସ୍ତାର ଜରିବାକୁ ପ୍ରଂଚା ଚେଷ୍ଟା ଜରିବାରେ ଲଗିଛି, ତାହାକୁ ଅଧିକାର ଜରିବାକୁ, ଆପଣାର ଜ୍ୱଳନ୍ତଣରେ ରଖିବାକୁ ଏବ ତାହାର ପରସ୍ପରତ ହୋଇ ରହିବା ଲଗି ଜ୍ୱତ ଚେଷ୍ଟା ଜରୁଛି; ଏବ ଏହି ଆତ୍ମା ସତତ ଅନୁଭବ ଜରୁଛି ସେ ଦୌଡିସି ନା ଦୌଡିସି ଯନ୍ତ୍ରସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତରରେ ତାହାର ଅବଶ୍ୟ ଏତ ସତର୍କତା ରହନ୍ତୁ, ଆପଣା ଉପରେ ତା'ର ଏତ ଜ୍ୱଳନ୍ତଣ ମଧ୍ୟ ରହନ୍ତୁ; ସେ ଯାହାକଛି ହୋଇ ରହନ୍ତୁ ଜଂବା ଯାହାକଛି ଜରୁନ୍ତୁ, ସେ ଜଥସ୍ୱରେ ତାହାର ଏତ ଦାସ୍ତିତ୍ୱ ରହନ୍ତୁ । ଏବ ସେସ୍ୱରୂପି ତାହା ସ୍ୱଂ ପ୍ରକୃତ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ବସ୍ତାର ଜରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ଜରୁଛି,

ଆପଣାର ଭଥା ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତର ପ୍ରକୃତ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ବସ୍ତାର କରବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ; ତାକୁ ଆପଣାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଏବଂ ଅଧିକାରରେ ରଖିବାକୁ ଗୃହୁଛ, ତାକୁ ଭୋଗ କରବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ ଏବଂ ଦୁଏଚ ଏପରିକ ତାହାକୁ ବର୍ଜନ କରବାକୁ ଓ ତାହାର କବଳରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରବାକୁ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ । ଏହି ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରକୃତିକୁ ନେଇ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ କରବା ?" ଏହି ଆତ୍ମା ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ କରପାରତ, ଆପଣାକୁ ଭଥା ଏହି ପ୍ରକୃତ ଭଥା ଜଗତକୁ ନେଇ ସେ କ'ଣସବୁ କରପାରତ, ଏହ ପ୍ରଶ୍ନଟିର ଜବାବ ଦେଇ ପାରବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ସେ ବିଷୟରେ ସବୁ କଥାଟିକୁ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ବ । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟିର ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ତର ଦେଇପାରବା ପାଇଁ ଏବଂ ଆମ ଜ୍ଞାନର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଯଥାସମ୍ଭବ ସନ୍ତୋଷଜନକ ଭାବରେ ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ-ରୂପୀ ସମସ୍ୟାଟିର ସମାଧାନ କରପାରବା ପାଇଁ ପ୍ରକୃତ ଓ ଆବଶ୍ୟକ ଭଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଆବଷ୍କାର କରବାର ଚେଷ୍ଟା କରବାକୁହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଦର୍ଶନ, ଧର୍ମ ଓ ବଜ୍ଞାନକୁ ଉଆଣ କରଛ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରବ ।

ଆଧୁନିକ ଧର୍ମ ଓ ଦର୍ଶନ ଆମ ଆତ୍ମାର ଦୁଇଟି ଆସ୍ଥାନ ରହିଛୁ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରଛୁ ଏବଂ ଆଧୁନିକ ବଜ୍ଞାନ ସେଇଟିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରବାର ଚେଷ୍ଟା କରି ଆସିଛୁ । ଏହି ଦୁଇଟି ଆସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ନିମ୍ନରେ ରହିଛୁ, ବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ହୋଇ ରହିଛୁ, ପରମ ସ୍ଥାନରେ ରହିଛୁ, ସକଳ ବକ୍ଷୋଭରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସାଂଘାତିକ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଗୋଟିଏ ଏହି ମନୋଭୂମିର ଆସ୍ୱାଦନ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ପନ୍ଦନାକୁଳ ହୋଇ ରହିଛୁ ଓ ଅନ୍ୟଟି ପରମ ଚନ୍ଦସ୍ୱତ୍ତାର ଭୂମିରେ ପ୍ରଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦୁଇ ଆସ୍ଥାନକୁ ଗୋଟିକଠାରୁ ଆରଟିକୁ ଉନ୍ନ ହୋଇ ଅନୁଭବ କରବା, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଆମର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ଫଗାଡ଼ ଏବଂ ଜଞ୍ଜାଳ ମଧ୍ୟରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱାବରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଗୁଲିଯିବାକୁ ଆଶା ପୋଷଣ କରବା, ଆମର ଏହି ନିମ୍ନସ୍ଥ ଭଥା ବଷ୍ଟ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବାରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିସ୍କୃତି ଲାଭ କରବା ଲଗି ଆଶା କରପାରବା । ଏବଂ ଯାହାକୁ କି କେତେକ ଧର୍ମ ଓ ଦର୍ଶନ ସ୍ୱୀକାର କରଛନ୍ତି ଓ ଅନ୍ୟ କେତେକ ଅସ୍ୱୀକାର ମଧ୍ୟ କରଛନ୍ତି, ଆମେ ତାହାର ମାର୍ଗରେ ଗୃହିତ ହୋଇ ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଦ୍ୱୈତ ଏକତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ନିମ୍ନସ୍ଥ ମାନୁଷୀ ସ୍ଥିତି ଓ ଆଉ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଦିବ୍ୟ ସ୍ଥିତି ରହିଛୁ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରନେବା, ସେତେବେଳେ କେବଳ ଏକ ନିସ୍କୃତିଲାଭର ଆଶା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ତୋଷପ୍ରଧାନକାଶ୍ଚ ବଜସ୍ୱୀ ସମାଧାନର ଆଶା ମଧ୍ୟ ଆମ ଆଗରେ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥିବ । ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଦିବ୍ୟ ସ୍ଥିତିଟିରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଦ୍ମଟି ଦ୍ୱୈତଭାବ ଏହି ପତ୍ରଦେଖଗୁଡ଼ିକ ଠିକ୍ ଓଲଟା ହୋଇଯିବ; ଆତ୍ମା ବର୍ତ୍ତିମାନ ଯାହା ହୋଇ ଯାଇବାର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ରଖିଛି ଏବଂ ସେଥିରେ ତେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେହିଁ ଲଗିଛି, ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଠିକ୍ ତାହାହିଁ ହୋଇଯାଇବ; ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ଅପେ ଆପଣା ପ୍ରକୃତର ପ୍ରଭୁ ହୋଇଯାଇବ, ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଇବ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ତତ୍ୟଭାର ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ବସ୍ତୁପ୍ରକୃତର ମଧ୍ୟ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ହୋଇଯାଇବ। ଏହିସବୁ ସମ୍ଭାବନା ବିଷୟରେ ଆମ ଭିତରେ ଉହ୍ୟତା ଧାରଣା ଅନୁଯାୟୀହିଁ ଆମେ ଉପଗତ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ସମାଧାନଟି ଈର୍ଶ୍ୱୀତ ହୋଇଯାଇବ।

ଏହି ଆତ୍ମା ମନ ଭିତରେ ସଂକୁଚିତ ହୋଇ ରହିଛି, ସଂଜୋଡିତ ଜ୍ଞାନ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ, ସଂବେଗ, ଜଗତର ଯାବତୀୟ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଭଷା ବୌଦ୍ଧିକ ଅନୁଯାତ ଓ ପ୍ରକୃତପୁରୁଷର ଗୁହ୍ୟଶ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ଅନ୍ତର୍ବର୍ତ୍ତୀ ଅନୁଭୂତ ପ୍ରତିବିମ୍ବାକ୍ଷପନ ପ୍ରଭୃତି ଜଟିଳ ମିଶ୍ରିତ ଘଟଣା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଅବୃତ ହୋଇ ରହିଛି; ଏବଂ ସେହିସବୁ ଯାଉଥିରୁ ଆତ୍ମା ପ୍ରକୃତର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛି। ଏତେବେଳେ ସେହି ଆତ୍ମାର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ତାହାର ସଂଜୋଡିତ ପ୍ରକୃତଟି ଦ୍ୱାରା ଈରୂପିତ ହେବାରେ ଲଗିଛି; ପୂର୍ଣ୍ଣି ବସ୍ତୁର ମନ ଭିତରେ ପ୍ରତୀୟମାନ ଓ ସ୍ୱୟଂ ଭିତରେ ତାର୍ଜ୍ଜ କରୁଥିବା ଓ ତାହାକୁ ଆପଣାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଜଳ ନେଇଥିବା ତା'ର ପଦ୍ଧତିଗତ ସଂଜୋଡିତ ପ୍ରକୃତ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଆତ୍ମା ଅଦ୍ଭୁତ ଅଧିତ ପଦ୍ଧତିରେ ଈର୍ଦ୍ଧିତ ଓ ଈରୂପିତ ହେବାରେ ଲଗିଛି। ସେଇ ଆପଣାର ଅନୁଭୂତ ଏବଂ ବିସ୍ତାରୁ ଈର୍ଦ୍ଧମଳକ ଓ ଆପଣା ଦ୍ୱାରା ଈର୍ଦ୍ଧିତ ଓ ଈରୂପିତ ଜଳ ରଖିବା ଲଗି ସେ ସେତେବେଳେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି, ତାହା ମଧ୍ୟରେ ସଂଦତା ଏତ ଉମର ଉପାଦାନ ଉହ୍ୟାଉଛି; ତାରଣ ସେତେବେଳେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଚୌଣସି ତାର୍ଯ୍ୟଟି କରୁଛି ବୋଲି ଜ୍ଞାନୁଛି, ସେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତଟି ସେହି ତାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛି ଏବଂ ଆତ୍ମାର ଗାଢଗତ୍ୱ ସଂଦତା, ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ବିସ୍ତାକୁ ଈରୂପଣ କରିଦେଇଛି। ଆତ୍ମା ଉହ୍ୟଛି, ଏତ ସ୍ୱୟଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି, ଈଶ୍ୱର ଭଷା ପ୍ରାଣଠାରୁ ଈର୍ଦ୍ଧ ଆଉ ଚୌଣସି ଉଚ୍ଚରୂପେ ତାହା ବସ୍ତୁଗତ ଅନୁଭୂତଟିକୁ ଦୂରତ ଈରୂପଣ କରୁ ନଥିରେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ସଂଦତା ଅବଶ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଲଗିଛି,—ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ଏହିଭଳି ଏତ ସତତ ଜ୍ଞାନ ସହତ ହୋଇ ରହି ନଥିରେ ତାହା ଅବଶେଷରେ ସେହି ପ୍ରକୃତଟିହିଁ ଉହ୍ୟଛି ଅନୁମାନ କରି ନେଇଥାଏ। ଏବଂ ଆତ୍ମାକୁ ତେବଳ ଦୋଷାବ ଉମ ବୋଲି ଜ୍ଞାଇଥାଏ। ଅଧିକତ ଜଡ଼ତାଦ ଠିକ୍ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟିରହିଁ ଘୋଷଣା କରିଛି ଏବଂ ଶୂନ୍ୟବାଦୀ ବୌଦ୍ଧଧର୍ମ ମଧ୍ୟ ଭତେ ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଅସି ପହଞ୍ଚିଥିଲା। ଏହି ଷେତ୍ରଟିରେ ଉହ୍ୟତା ଦ୍ୱିଧାଗତ ସଂଜ୍ଞାଟିକୁ ବୁଦ୍ଧିଗାହ୍ୟ ସାଂଜ୍ଞାନଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ତେବଳ ପ୍ରକୃତର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକରହିଁ ପ୍ରତଫଳିତ ଜଳଦେଇଛି ଓ ଅସେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କଦାପି କୌଣସି ବ୍ୟାକୃତ ସୃଷ୍ଟି କରୁ ନାହିଁ ବୋଲି ଘୋଷଣା କଣ୍ଠ ତାହାର ଏକ ସମାଧାନ ବାହାର କଣ୍ଠଥିଲେ । ସେହି ମତଟିରେ ଆତ୍ମା ପ୍ରକୃତରେ ଅଧୀଶ୍ୱର ନୁହେଁ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛୁ; ମାତ୍ର ସେହି ବ୍ୟାକୃତଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତଫଳନ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଣ୍ଠ ତାହା ଶାଶ୍ୱତ ନଶ୍ଚଳତା ଏବଂ ପ୍ରଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ବଲସ୍ୱ ଲଭ୍ କରିବ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଯାଇଛୁ । ଏଭଦ୍ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଅନ୍ୟ କେତୋଟି ସମାଧାନ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଏହି ବ୍ୟାବହାରିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟିରେ ଆସି ଉପନୀତ ହୋଇଛନ୍ତି, ମାତ୍ର ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତଟିରୁ ଆସି ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ପ୍ରକୃତକୁ ଏକ ଭ୍ରମ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଛୁ, ଅଥବା ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରକୃତ ଉଭୟକୁ ଅନତ୍ୟ ବୋଲି ମାନିଛୁ ଏବଂ ଆମକୁ ଏହି ଦୁଇଟିର ଅତୀତ ଆଉ ଏକ ସ୍ଥିତର ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇଛୁ ଯେଉଁଠାରେ କ ସେମାନଙ୍କର ଏହି ଦ୍ୱୈତଭାବଟି ଲୁପ୍ତ ଆଦୌ କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ । ଅନତ୍ୟ ଏବଂ ଅନଙ୍ଗଚମାତ୍ର କୌଣସି ଏକ ପରମସ୍ଥିତରେ ଦୁଇଟିଯାକଙ୍କୁ ନେଇ ବଜ୍ଞାନ କରିଦେଲେ ଅଥବା ଅନ୍ତତଃ ସତ୍ତିସ୍ୱ ଚତୁଷ୍ଟିକୁ ତାହା ମଧ୍ୟରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବହିର୍ଭୂତ କଣ୍ଠ ରଖିଲେ ସେହି ସ୍ଥିତ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ବୋଲି ସେମାନେ ସୂଚତ କରିଛନ୍ତି । ଏହିସବୁ ସମାଧାନ ବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ସେହି ବୃହତ୍ତର ଆଶା, ଗଭୀରତ୍ତ ଆବେଗ ତଥା ଆକାଙ୍କ୍ଷାଟିକି ପରିତର୍ପଣ କରୁ ନାହାନ୍ତି ସତ, ମାତ୍ର ଆପଣା ଆପଣାର ପରିସରଟି ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ ତଥାପି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । କାରଣ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏକ ସ୍ୱସଂସ୍ଥିତ ଓ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ ସତ୍ତା ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚୁଛନ୍ତି ଅଥବା ଆତ୍ମାରୂପୀ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନିର୍ବିଶେଷ ସତ୍ତା ପାଖରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇ ପାରୁଛନ୍ତି; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ଆପଣାର ଦିବ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମିରେ ପ୍ରକୃତ ଉପରେ ଆତ୍ମାର ଯଥାର୍ଥ ଅଧିକାରଲାଭ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ତରଜ୍ଞନ ସାଧକ ସେହି ପରମ ନିର୍ବିଶେଷଙ୍କର ଯେଉଁସବୁ ଅନେକ ପୂଲକାତ୍ମକ ଅନନ୍ତତାକୁ ଅଧିକାର କରିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତା, ସେହିସବୁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନ କର ଦିଏ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ପରମ ଚନ୍ନସ୍ୱତା ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇ ଆତ୍ମା ଆଉ ପ୍ରକୃତର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଏହି ମନୋରତ ନିସ୍ତାସ୍ତତାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାଏ । ଦୁଏତ ଅନାସକ୍ତ ଓ ଉଦାସୀନ ରହି ଆତ୍ମା ତାହାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଯାଇ ରହିପାରେ, ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବରେ ସେହି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେହିଁ ଆସୀନ ରହିପାରେ ଅଥବା ଐକାନ୍ତିକ ଅନୁନତତ୍ତା ଦ୍ୱାରା ଲବ୍ଧ ଆପଣାର ଚତ୍ତିନ୍ନତାଇତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭବର ନମସ୍କାରକାଙ୍କ୍ଷୀ ଶାନ୍ତ ଓ ଆନନ୍ଦମସ୍ୱତା ଦ୍ୱାରା ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇ ତାହା ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ବୁଜାଇ ଦେଇପାରେ । ମାତ୍ର ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ପ୍ରକୃତ ଓ ବଶ୍ୱରୂପୀ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟରେ ବର୍ଜନ କରିବି ସେହି ଇନ୍ଦ୍ରୀୟୁଡା ଜଗତ କରିବାକୁ ହେବ, ଏଠାରେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସାଂସାରିକ ଅଧିକାରଗୁଡ଼ିକର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତ ଉପରେ ଚଳପ୍ରଚଳ କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ପରମ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱତା ଓ ପରମ ସତ୍ୟତା ପ୍ରକୃତର କେବଳ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ, ତାହା ଏହି ପ୍ରକୃତ ଜଗତ ଚଳପ୍ରଚଳାଦିର ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃ ଓ ଅସ୍ତାନଳ ହୋଇ ରହିଛି । କେଣ୍ଟ୍ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟତାଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯଥାର୍ଥରୂପେ ଏତତ୍ଦ୍ୱାରା ହୋଇ ସେହି ଅଧିଷ୍ଠିତ ସ୍ଥିତ ମଧ୍ୟକୁ ଉଦ୍ଘେଳିତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତତଃ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବଳ ଏତ ସ୍ତବ୍ଧତାରୁ ପ୍ରଣାନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ ଅଥବା ଆପଣାର ପ୍ରକୃତକୁ ଧରି ହୋଇଯିବା ଲାଗି ବାଧ୍ୟ କରି ନୁହେଁ, ଆପଣାର ଲୀଳା ଓ ସାଙ୍ଗସ୍ପ ଦିଗ୍ୱାପ୍ତଜତା ଉପରେ ଏତ ସାଂସାରିକ ଅସ୍ତ୍ୱଳଣକୁ ହାସଲ କରିବି ଆତ୍ମାକୁ ଆପଣା ପ୍ରକୃତକୁ ଆପଣା ଅର୍ଥାତରେ ଉଷିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ସ୍ଥିତଟିରେ ଏତଥାଟି ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା କେବଳ ମନର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବ; ଏବଂ ଜଣ୍ଡଳତ ସେହି ପ୍ରକୃତର ମଧ୍ୟରେ ଜଡ଼ ଜ୍ଞାନ ଓ ଜଡ଼ ପରମ ଇଚ୍ଛା ଏହି ଜଣ୍ଡଳତରେ ଆପଣାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଛନ୍ତି, ମନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତ୍ୱୋତ୍ତର ସତ୍ତ୍ୱତ ତାହାର ସାଙ୍ଗରେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ରହି ଅଥବା ଆପଣାର ସ୍ୱତଲ ଅଳ୍ପରୁ ଓ ପ୍ରତ୍ୟବେଧ ସତ୍ତ୍ୱେ ତାହାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ସଦ୍ଦା କେବଳ ଦୀପ୍ତତତ ଓ ଶକ୍ତିତ ହୃଦୟରେହିଁ ଆପଣାର ସାହାଯ୍ୟେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ । ମାତ୍ର ସତ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱତା ସେହି ଜ୍ଞାନ ଓ ସେହି ଇଚ୍ଛାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଛି, ସିଏ ତାହାର ଉତ୍ସମୂଳ ହୋଇ ରହିଛି ଓ କାରଣ ହୋଇ ରହିଛି; ତାହାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ । ସେଣ୍ଟ୍ ଅମର ଆତ୍ମା ସେହି ଅନୁଯାତରେ ଆପଣାର ଜଡ଼ ଅର୍ଥାତ୍ ଜଣ୍ଡଳତ ସତ୍ତ୍ୱିକୁ ଗଢ଼ିତ କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ, ତାହା ସେହି ଅନୁଯାତରେ ଆପଣା ପ୍ରକୃତର ଯାବତୀୟ ଯନ୍ତ୍ରଗଣ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ଉତ୍ସୁଳ କଳ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଇଥିବ । ପ୍ରାତୀନ ପଦ୍ଧତିରେ ଚଳିଲେ ଆତ୍ମା ସ୍ୱତ୍ୱଃ ହେବ, ଆପଣା ଜ୍ଞାନ ଓ ସତ୍ତ୍ୱର ଦୃଜନଟି ଉପରେ ଆପେ ସମ୍ରାଟ୍ ହୋଇ ବସିଯାଇବ । ମାତ୍ର ଚଳି ସ୍ୱଳେସ୍ୱଳେ ଆପଣାର ପଦକେଣ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣାର ଜଗତଟି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଉତ୍ସୁଳ ଦୃଜି ପାଇବାରେ ଲାଗିଥିବ । ଆପଣାକୁ ଜଣ୍ଡଳତ ଓ ଜଣ୍ଡଳ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆତ୍ମା ସେତେବେଳେ କରିପାରିବ; କାରଣ ସେତେବେଳେ ତାକୁ ଏହି ଜଗତ ଉପରେ ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଦିଗ୍ୱାପ୍ତଜତାରେ କେବଳ ସେହି ଜଡ଼ ଓ ଜଣ୍ଡଳତ ଜଣ୍ଡଳାକୁହିଁ ପ୍ରତାଶ କରି ପାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରଥମେ ଆପଣାର କେତନାରେ ସ୍ପର୍ଶାନୁଭବ ପାଇଁ ତାକୁ ଆପଣା ଭିତରେ ସମସ୍ତ ଜଣ୍ଡଳତକୁ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେହି ସ୍ପର୍ଶ ଓ ନାନାବିଧ ଦଂଶ୍ରବଦତିର ଜଡ଼ସ୍ପର୍ଶ, ପ୍ରାଣିତ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଗତ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିଗାସିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟି ଦ୍ୱାରା ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ମନର ସାବଜ୍ଞାସ୍ୱ ଧର୍ମକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଆପଣାର ସୀମାଙ୍କିତ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରସୂତ ବତ୍ସର, ବାସନା, ପ୍ରସ୍ୱାସ, ଅଗ୍ରରୁଚ, ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱ, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଆଦା ଆବେଗଗୁଡ଼ିକୁ ଜାମୁଡ଼ି ରହିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ତାହାକୁ ସାବଜ୍ଞାସ୍ୱ ବଶ୍ୱ-ସତ୍ତ୍ୟ, ବଶ୍ୱ-ସାମର୍ଥ୍ୟ, ବଶ୍ୱ-ପ୍ରବୃତ୍ତି ଏବଂ ବଶ୍ୱଗତ ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱକୁ ଆପଣାର ସମ୍ପଦରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ତା'ର ଆପଣାର ବତ୍ସର ଓ ବାସନା ଇତ୍ୟାଦି ଯଦି ଜଥାପି ଉସ୍ଥି ରହିନ୍ତୁ, ତେବେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବଶ୍ୱ-ଗତତା ସହିତ ସୌଷମ୍ୟଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା'ପରେ ଆପଣାର ଜ୍ଞାନ ଓ ଇଚ୍ଛାକୁ ନେଇ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ସୃତ୍ତିସ୍ଥଳରେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଜ୍ଞାନ ଓ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଇଚ୍ଛା ପାଖରେ ନେଇ ସମର୍ପଣ କରିଦେବ ଏବଂ ଏହି ଅସ୍ପ-ସମର୍ପଣର ମଧ୍ୟଦେଇ ଓ ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତ-ଆଲୋକଟିକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମାଲୋକରେ ଏବଂ ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତଗତ କର୍ମେଚ୍ଛାକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ କର୍ମେଚ୍ଛା ମଧ୍ୟରେ ଡୁବାଇ ଦେଇ ସେ ଆପଣାର ସେହି ପରମ ଜନ୍ମଗୃହାରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରିବ । ପ୍ରଥମେ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ସହିତ ଆପଣାକୁ ସୌଷମ୍ୟବଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ତା'ପରେ ସେହି ଅନନ୍ତ ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଦ୍ୱାରା ଚାସ୍ପ୍ତ ହେବାକୁ ହେବ;—ଅପାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତି ଓ ଜଟିଦ୍ୱଲଭ ପାଇଁ ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ତା'ର ସର୍ତ୍ତରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବା । ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତ ତତ୍ତ୍ୱଲେ ସଦା ଠିକ୍ ଏହି କଥାକୁହିଁ ବୁଝାଇବ ।

ଗୀତାରେ ପୁରୁଷ ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଭେଦଟି ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଇଛି, ତାହା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଓ ସ୍ୱତ୍ୱଜ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣାର ଅନ୍ତରସ୍ଥ ହେବା ପଥରେ ଆମ୍ଭା ପ୍ରକୃତ ପ୍ରତି ଯେଉଁପରି ଉତ୍ସାହନ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବ, ସେବିଷୟରେ ଆମକୁ ଏକ ସହାସ୍ୱକ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇ ଯାଇଥାଏ । ଗୀତା ପୁରୁଷକୁ ସାକ୍ଷୀ ବୋଲି କହେ, ମାଲା ସଦ୍ଧରେ ରହିଥିବା ଆଜ୍ଞା ବା ସମ୍ମତିର ଧାରଣକାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଉସ୍ତ୍ର ବୋଲି କହେ; ତାହା ପୁରୁଷକୁ ଜ୍ଞାତା, ଭୋକ୍ତା ବୋଲି କହିଥାଏ । ପ୍ରକୃତ ସେହି ଆଜ୍ଞାଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ତ୍ର କରେ, ନିସ୍ୱାଣୀଳ ଉତ୍ତୃଟିରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ ଏବଂ ପୁରୁଷର ଇଚ୍ଛା ଓ ଦୃଷ୍ଟିଅନୁରୂପ ଏକ ନିସ୍ୱାର ସାଧନ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମ୍ଭା ଇଚ୍ଛା କଲେ ଏହି କ୍ଷେତରେ ସାକ୍ଷୀରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିପାରେ, ଆପେ ଅପରର ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଦୌଣସି ଏକ ବସ୍ତୁ ପର ତାହା ପ୍ରକୃତର ସକଳ ନିସ୍ୱାକୁ ଅବଲୋକନ କରିପାରେ; ସେତେବେଳେ ତାହା ସହି ଦେଖିଥାଏ ପରି, ମାନ ସେଥିରେ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ଦୌଣସି ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନଭାବାପନ୍ନ ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ମହତ୍ତ୍ୱଟି ବିଷୟରେ ଆମେ ସଂକ୍ଷୁ ଆଲୋଚନା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦେଉଛୁ; ଅମେ ଏହାକୁ ଦେହ ପ୍ରତୀତାଭାଉସିଭିତ୍ତି ଏବ ଜ୍ଞାନି ଦୋଷ ବହୁଥାଉଁଥା, ଘାଡ଼ାଡ଼ାଘ୍ର ପ୍ରେରତ ଦୋଇ ଜ ଅମେ ଦେହ, ପ୍ରାଣ, ମନୋରତ ହିନ୍ଦ୍ରା, ବୁଦ୍ଧତା, ଇତ ସ୍ୱଦୋଧ ଜଥା ଅଦେତ ସ୍ୱତଳ ଦେତ୍ତ୍ୱରେ ଏତଥା ଦେଇ ବହୁଥାଉଁଥା,— "ଏହା ଦେଉଛୁ ଦେବଳ ମୁକ୍ତତ, ଘାଡ଼ାଳ ପ୍ରାଣ, ମନ ଓ ଦେହ ମଧ୍ୟରେ ଅଥାଘାକୁ ଚାର୍ଜିଜାଘ୍ର ଦଇ ଜ୍ଞସିଛୁ; ଏବଜୁ ତଥାପି 'ମୁଁ' ନୁହନ୍ତୁ, ଏଉଡ଼ତ ମୋର ମଧ୍ୟ ନୁହନ୍ତୁ !" ଏବ ଏହିଉଡ଼ ଜ୍ଞାନରେ ଅମେ ଏହିଜୁଡ଼ ବସ୍ତୁକୁ ଅହଂଥା ଦଇ ଦେଇଘାଉଁଥା ଏବ ଏଘୁଡ଼ାକୁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାଡ଼ଳ ବହୁଦେଇ ଘାଉଁଥା । ଦେଇ ଅମେ ଏହାକୁ ଚିତ୍ତସ୍ୱଭୀଘ ବା ଅନ୍ତରାଘ ସ୍ୱତଳ ଚିତ୍ତସ୍ୱରୁ ଚିଛ୍ନ ବହୁଥାର ଏବ ଦୁଃଖି ଦୋଇ ବହୁଘାଉଁଥା; ଏବ ଜାନ୍ତରିତ ସ୍ଥିତରେ ଦହ ମୁକ୍ତତର ଏହିଜୁଡ଼ ହିନ୍ଦ୍ରା ଦେତେତେତେ-ଘାବ ସ୍ୱଉଛୁ, ଦେଉର୍ଜିକ୍ତ ଚାରୁ ଜ୍ଞଦାର୍ଘୀନ ଏବ ଜ୍ଞତେତଥା ଜର୍ଜୀତ ଜ୍ଞତରେ ଜ୍ଞହନ ବହୁଦେଇ ଘାଉଁଥା; ଅଥବା ଜ୍ଞନସିତ ଜ୍ଞତ ଦ୍ୱାର ପ୍ରେରତ ଦୋଇ ଦେଜ୍ଞତ ଏବ ଜ୍ଞଉଚ୍ଚ ଓ ପ୍ରଶ୍ନା ପ୍ରତାଶ ବହୁଘାଉଁଥା ବା ଚାହା ଘାଡ଼ରୁ ଜ୍ଞସୁଶ ଦୋଇ ଘଲାଇ ଅସିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ବହୁଥା; ଅଥବା ସ୍ୱାଜ୍ଞିତ ସ୍ତରରେ ଅହାକୁ ଦେଜୁଡ଼ାରୁ ବଚ୍ଛିନ୍ନ ବଇ ଜ୍ଞସିବାକୁ ଏବ ଅନ୍ତେତତ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାର ଜ୍ଞଦାର୍ଘୀନତା ଚଥା ଜ୍ଞନ୍ତାଜୁକୁ ଜ୍ଞପନକୁ, ଶାନ୍ତ ଓ ଅନନ୍ତଘିକୁ ଅନୁଜ୍ଞବ ବରୁଥିବା । ମାନ ଜ୍ଞତେଥିବା ଦୌଜସି ଚାଃତ ଦେଜ୍ଞଥିବା ଜ୍ଞଟେ ଦର୍ଶତର ଦୁଷ୍ଟି ପଇ ଚାହା ମଧ୍ୟରେ ଏବ ଜ୍ଞମଚାରୁ ଓ ନୈଂଷ୍କତ ଅତନ୍ତ ମଧ୍ୟ ବତ୍ତ୍ୟମାନ ବହୁଘାଏ; ଦେହ ଦୁଃଖରେ ମୁକ୍ତତ୍ୱର ଅନୁଜ୍ଞବ ବହୁଘାଏ, ମାନ ତଥାପି ଜ୍ଞମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞନିର୍ମ୍ମୁ ଦୋଇ ବହୁଘାଏ ଓ ଘେଦୌଜସି ମୂଳୁ ଜ୍ଞିରେ ଦେଠାକୁ ଜ୍ଞତି ଠିବ୍ ଦେହଥିବ ମୁକ୍ତତ୍ୱର ସ୍ୱତଳ ଦେଠାକୁ ସ୍ୱତ୍ ଅସିବା ଇତି ମଧ୍ୟ ମୁସ୍ତୁତ ଦୋଇ ବହୁଘାଏ । ବହୁପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅଥାତ-ସ୍ତତ୍ୱୀତି ମଧ୍ୟରେ ଦୌଜସିସ୍ତରାରେ ଫଣ୍ଟି ଷ୍ଟ ବା ଫ୍ୟାଁ ଦୋଇ ବଥାବାର ଏବ ତରମ୍ପୁରୁଷ ଜ୍ଞନିର୍ଦ୍ଦ୍ରତା ଓ ସ୍ପର୍ଧାତାଭାକୁଜି ଅମେ ଏହି ସାର୍ତ୍ତାକୁଜିର ଜ୍ଞଦୋଚ ସ୍ଥିତ ଦୋଇ ଚାଣିବା ।

ଅଥଚାକୁ ଦେହ ବହୁତ ପରମସାର୍ତ୍ତାରୁପେ ଜ୍ଞପନକୁ ବଇ ଅହଂ ମୁକ୍ତତର ବଈା ବା ଘୋଷତାଭାଘ ଦୋଇ ବହୁଥାକୁ ଅସୀତାର ତରେ । ଅଉ ଅନ୍ୟ ଜ୍ଞଟେ, —ଈଶ୍ୱର, ପରମା ଶକ୍ତ ଅଥବା ମାସ୍ୱା,—ଦେତେତେତେ ବଈା ଦୋଇ ଜ୍ଞନ୍ତେ; ମାନ ଅହଂ ଅଉ ବଈା ଦୋଇ ଜ୍ଞନ୍ତେ ଚାହିଁ, ଅଥଚାତ ଅତେତତତାଘ ଦେତେତା ବ୍ୟତରେ ଦେ ମୁକ୍ତତର ଜ୍ଞାତସ୍ତ୍ୱ ହିନ୍ଦ୍ରାର ଦେବଳ ମୁତଜ୍ଞନତିକୁଜି ସ୍ପାତାର ବଇ ଦେହଥାଏ; ମାନ ଦେଜୁଡ଼ାକୁ ସ୍ଥାସ୍ତୀ ବା ଜ୍ଞନବଚ୍ଛିନ୍ନ ବଇ ଜ୍ଞସିବା ଇତି ଚାହା ଦୌଜସି ଚାସ୍ତିତ୍ୱ ମୁକ୍ତତ୍ୱ ତରେ ଚାହିଁ । ଦେ ତଥାପି "ଏହାକୁ ମୋର ଜ୍ଞତରେ ବହୁଜନ୍ତୁ, ମୋର ଦ୍ୱାର ପ୍ରତତ ଦେଜ୍ଞଜନ୍ତୁ, ମୋର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱର ଏବ ହିନ୍ଦ୍ରାସ୍ତରୂପ ଦୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହୁଛନ୍ତି ।" ବୋଲି କହେ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଖୁବ୍ ଦେଖା ହେଲେ "ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣି ମୋ ଉପରେ ଲଦି ଦିଆଯାଇଛି, ମାତ୍ର ବସ୍ତୁତଃ ଏସବୁ ମୋ ବାହାରେହିଁ ରହୁଛି ।" ବୋଲି କହିଥାଏ । ଦ୍ୱୈତଭା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପରପୁର୍ଣ୍ଣ ଓ ବାସ୍ତବ ରୂପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ନଥିଲେ ଏହାକୁ କଦାପି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରର ସମୁଦାୟ ସତ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; କାରଣ ଆତ୍ମାକୁ ଭର୍ତ୍ତାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ, ସ୍ୱପ୍ନସ୍ତ୍ରା ମଧ୍ୟରେ ତାହା ସେହି ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଅଥବା ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଧାରଣ କରି ରହିଥାଏ ଯାହାକି ବିଶ୍ୱରୂପୀ ଏହି ପରିଦୃଶ୍ୟମାନତାକୁ ବିବୃତ ବା ବିଦ୍ଘାଟିତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଯାହାକି ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ପରିଗ୍ରଳନ ମଧ୍ୟ କରୁଥାଏ । ଭର୍ତ୍ତାରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବାର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କଲ୍‌ବେଳେ ପୁରୁଷ ତଥାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିସ୍ତାରିହିଁ ଓ ନିର୍ଲିପ୍ତଭାବରେ ତାହା କରିପାରେ; ତାହା କେବଳ ଶକ୍ତିରହିଁ ସଞ୍ଚାର କରିଦେଉଛି, ମାତ୍ର ସେହି ଶକ୍ତିର କୌଣସିପ୍ରକାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କିଂବା ନିରୂପଣ କଦାପି କରୁ ନାହିଁ ବୋଲି ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ନିୟନ୍ତ୍ରଣର କାର୍ଯ୍ୟଟି ଅନ୍ୟ କାହାଣ,—ଈଶ୍ୱର, ପରମା ଶକ୍ତି ଅଥବା ସ୍ୱୟଂ ମାୟାର ପ୍ରକୃତିହିଁ ସମ୍ପାଦନ କରୁଛି ଏବଂ ଯେତେବେଳଯାଏ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ଆତ୍ମା କେବଳ ସେତେକବେଳଯାଏ ଉଦାସୀନ ଭାବରେ ତାହାର ଭର୍ତ୍ତା ହୋଇ ରହିଛି ବୋଲି ଅନୁଭବ କରିପାରେ; ସେହି ଶକ୍ତିଟି ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ସୁକ୍ଷ୍ମ ଆଜ୍ଞା ବା ସ୍ପାର୍ଥଟିର ପ୍ରବେଶଟି ଯେତେବେଳପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଛି ଓ ନିଃଶେଷିତ ହୋଇଯିବାକୁ ଗ୍ରହି ନାହିଁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମା ସେହିପରି ଅନୁଭବ କରିପାରେ । ମାତ୍ର ଭର୍ତ୍ତା ହୋଇ ରହିବାର ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିକୁ ଯଦି ଗ୍ରହଣ କରି ନଆଯାଏ, ତେବେ ତଦ୍ୱାରା ନିସ୍ୱାର୍ଥଶୀଳ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହିତ ଏକାତ୍ମକତା ଅର୍ଜନ କରିବା ଦିଗରେ ଏକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦକ୍ଷେପ ନଆଯାଏ ତଥା ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ସହିତ ଆନନ୍ଦଟି ସହିତ ଏକାତ୍ମ ହୋଇ ରହିବା ଦିଗରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଏକ ପଦକ୍ଷେପ ନଆଯାଏ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁରୁଷଟି ସନ୍ଦିସ୍ଥ ଆଜ୍ଞାକାଙ୍କ୍ଷୀରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାଏ ।

ବିଶ୍ୱର ସାକ୍ଷିତ୍ୱର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟିରେ ମଧ୍ୟ ଏଜପ୍ରକାର ଆଜ୍ଞା ବା ସ୍ପନ୍ଦନ ରହିଥାଏ, ମାତ୍ର ତାହା ନିର୍ଦ୍ଦିସ୍ୱ ଓ ଜଡ଼ପ୍ରାସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେଥିରେ କୌଣସିପ୍ରକାର ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବିତା ମଧ୍ୟ ନଥାଏ । ମାତ୍ର ସେ ଯଦି ଭର୍ତ୍ତା ହୋଇ ରହିବାକୁ ଆପଣାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମତି ଦିଏ, ତେବେ ସେହି ଆଜ୍ଞାଟି ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦିସ୍ୱ ହିଁ ଏବଂ କେବଳ ପ୍ରତିଫଳିତ କରି ରଖିବା ବ୍ୟତୀତ ଆତ୍ମା ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଲାଗି ଆପଣାର ସମ୍ମତି ନଦେଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ସନ୍ଦିସ୍ୱ ହିଁ ଏବଂ; ଭର୍ତ୍ତାରୂପେ ପ୍ରକୃତିର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି ରଖିବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଅନ୍ୟ କିଛି ଲାଗି ସମ୍ମତି ନଦେଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ସନ୍ଦିସ୍ୱ ହିଁ ଏବଂ । ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା କୌଣସି ନିରୂପଣ ବା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚାର୍ଜ ଉରେ ନାହିଁ, ତୌଣସି ଈଦାଚନ ଉରେ ନାହିଁ, ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ, ସ୍ୱଂ ପରମା ଶ୍ରେ ଅଥବା ତୌଣସି ପରମ ଜ୍ଞାନ-ଯନ୍ତ୍ରାଦି ସ୍ୱତଲ ଈରୂପଣ ଓ ସ୍ୱତଲ ଈଦାଚନ ଚରୁଥ୍ର ଦୋନ୍ ଦଣ୍ଡାସ୍ପ ଚରୁଥାଏ; ଅତ୍ମା ଦେବଲ ଜଣେ ସାକ୍ଷୀ ଓ ଜଣ୍ଟା ଦୋଇ ଉନ୍ନଥାଏ ଏବଂ ଭେଣ୍ଟ ଅନୁମନ୍ତା ଦୋଇ ଉନ୍ନଥାଏ, ମାନ୍ନ 'ଜ୍ଞାତା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ' ଦୋଇ ଉନ୍ନ ନଥାଏ । ମାନ୍ନ ଭାହା ସ୍ୱନ୍ନଙ୍କରେ ଅଣି ଈଦେଚତ ଚନ୍ଦ ଈଅଜାନ୍ଦ୍ୱତା ଦଣ୍ଡସ୍ୱରୂପ ଅଜ୍ୟନ୍ତ ଦୁଦରେ ଈଦାଚନ ଚଥା ଦର୍ଚନ ଚରେ ଭାହା ଜମେ ଅସ୍ୱତ୍ମା ଓ ଈରୂପଣଚଣ୍ଡାରୂପେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତୀସ୍ୱିତ ଦୁଏ; ଅତରୁ ଅଚେଷ୍ଟିତ ଦୁଦରେ ଈଶ୍ୱିତ୍ୱ ଉନ୍ନ ଅସିସ୍ୱତା ଅନୁଜ୍ଞ ଜମେ ଏତ ସମ୍ପୃଶ୍ଟି ସ୍ୱତିସ୍ୱ ଅନୁଜ୍ଞରେ ପଦ୍ଧତେ ଦୋଇପାଏ ଏବଂ ସ୍ୱତିସ୍ୱ ଜସ୍ୱଦ୍ଧଣ ଦ୍ୱତରେ ଅନ୍ତଥର ଦେଇଥାଏ ।

ସେତେବେଳେ ଅତ୍ମା ପ୍ରକୃତର ଜ୍ଞାତା, ଜଣ୍ଟା ଏବଂ ସେ୍ରାରୂପେ ଅସଣାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚାର୍ଜଟିକୁ ସ୍ପହଣ ଚରନ୍ତିଏ, ସେତେବେଳେ ଭାହା ଏସ୍ତରେ ପଦ୍ଧତେ ଦୁଏ । ଜ୍ଞାତା ଦ୍ୱପାଦରେ ଭାହା ସ୍ୱତଲ ଜର୍ମ ଚଥା ସ୍ୱତଲ ଈରୂପଣ ଚରୁଥିବା ଶ୍ରେନ୍ଦ୍ରଣ୍ଟି ଚଞ୍ଚସ୍ୱରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନର ଅସ୍ୱଚାସ୍ପ ଦୁଏ, ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରୂପେ ଅସଣାକୁ ସ୍ୱପନ୍ଦ୍ୱ ଚରୁଥିବା ସ୍ୱନ୍ଦ୍ରଗତ ସ୍ୱତଲ ମୂଲ୍ୟକୁ ଭାହା ଦେସିବା ଲଗି ସ୍ପର୍ଶ ଦୁଏ, ଭାହା ପରମ ଈସ୍ୱତର ଈନ୍ନସ୍ୟଣ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ଚରସାରେ । ମାନ୍ନ ସେଇ ଜ୍ଞାନଟି ଶ୍ରେନ୍ଦ୍ରନ୍ତର ଈନ୍ନସ୍ଥାନ ଚଥା ଈଦାନ ଦୋଇ ଦେଇଥାଏ, ଭାହାର ସ୍ୱତଲ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କରୁ ମାନଟିକୁ ଈର୍ଦ୍ଧାଣ୍ଡତ ଚରି ଦେଇଥାଏ ଓ ସେହି ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଫଲଦାସ୍ୱରୂପେ ପ୍ରକୃତରେ ଚାର୍ଜଟାସ୍ପ ଚରିଥାଏ, ସେହି ଜ୍ଞାନଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଏହି ଶ୍ରେନ୍ଦ୍ରନ୍ତ ସ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଈରୂପିତ ସେ୍ରାରେ ଜରିଥାଏ । ସେଣ୍ଟ ଅତ୍ମା ସେଇ ଅନୁଘାତରେ ପୂଜାର ଜ୍ଞାତାରୂପେ ପ୍ରତୀସ୍ୱିତ ଦେଇଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହି ପରମାଣୁରେହିଁ ଭାହା ଚିସ୍ୱାଟିର ଈସ୍ୱାନ୍ତ ସେ୍ରାରେ ମଧ୍ୟ ଜରିଥାଏ । ମାନ୍ନ ସ୍ୱତିସ୍ୱ ସେ୍ରାର ଜନ୍ତେତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅତ୍ମା ଏହି ଚାର୍ଜଟି ଚଦାପି ଚଲ ଘାରେ ନାହିଁ । ଈମ୍ପନ୍ନ ସ୍ୱନ୍ଧଟିରେ ଘାତଜାସ୍ପ ସେ୍ରାରୁ ସ୍ୱଚାସ୍ପତ ଚଥା ଅସ୍ୱଚାସ୍ପତ ଦୂର ପ୍ରଚାରର ଦୋଇ ଉନ୍ନଥାଏ, ଜ୍ଞାନୀଚ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତାରୋଧର ଚର୍ଦ୍ଦୀଭୂସ୍ପାନ୍ତରାରୁ ଦ୍ୱାସ୍ପ ଅସଣାକୁ ସ୍ପର୍ଶ ଓ ଦୂରରେ ପଦ୍ଧତେ ଚରନ୍ତିବ । ମାନ୍ନ ଇଚ୍ଛୁ ସ୍ୱତଟିରେ ଭାହା ଅସ୍ପ-ଅନ୍ତଦ୍ୟନ୍ତ ଦୋଇ ଉନ୍ନସ୍ଥଚା ସେହି ଜଚା ଅନନ୍ତର ସ୍ୱତିସ୍ୱ ଓ ସ୍ୱନ୍ଧଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ସେ୍ରାରୂପରେହିଁ ପର୍ଯ୍ୟଚସିତ ଦୋଇ ଉନ୍ନଥାଏ । ସେହି ଦୋଘାଚଟିରେ ଅସଣାର ସ୍ୱତ୍ତାରୂପୀ ଚୌଣସିମତେ ଜୁସ୍ୱଲଚାରୂ ପଡ଼େ ନାହିଁ, ଚୌଣସିପ୍ରଚାର ଅଜ୍ଞାନଚନ୍ତ ଅଜ୍ଞ ମଧ୍ୟରୂ ଜସି ଅସିଚାରୂ ପଡ଼େ ନାହିଁ । ଅସଣା ଅହାର ସେ୍ରାଟିରେ ଜମୁକ୍ତ ଦୋଇ ଉନ୍ନଥିବା ଦଂକ୍ତ ପ୍ରକୃତର ଜ୍ଞାନଘତ୍ତ୍ୱ ଜିସ୍ୱା ଦୁଦରେ ସେତେବେଳ ସେହି ଘମେ ଚଦ୍ୟଚାଡ଼ି ଅଧୀଶ୍ୱର ଦୋଇ ଉନ୍ନନ୍ତୁ ଦୋଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଘତେଚନ ଜାଏ, ସାସ୍ତାରୂ ସେ ସେତେବେଳ ସ୍ପରୁଚନ୍ତୁରୂ ଈରୂପିତ ଚରି ଦେଇଥିବା ଓ ଚାର୍ଜଚାସ୍ପ ଚରାଇଥିବା ଭାଙ୍କର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମ ଜ୍ଞାନ ଓ ପରମ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି ଜାଣିଥାଏ; ଶକ୍ତିମଣ୍ଡଳ ବହୁଲେ ଏହି ଦ୍ୱିରୂପ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟସାମର୍ଥ୍ୟର ଇଚ୍ଛାର ଦ୍ରଷ୍ଟିକୁ ଜାଣିଥାଏ ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ଜ୍ଞାନ ସଦାଚଣ୍ଡୀମାନ ଓ ସଦାକାର୍ଯ୍ୟକାଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେହି ବ୍ୟକ୍ତ ଆପଣା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ଏତତ୍-ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏପରକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତ ହୃସାବରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଗୋଟିଏ କେନ୍ଦ୍ର ହୃସାବରେ, ବା ଗୀତାର ଭାଷାରେ କହିଲେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଏକ ଅଂଶ ହୃସାବରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥାଏ । ପ୍ରକୃତର ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସେ ଅବଲୋକନ କରୁଥାଏ, ଯାହାର ଭର୍ତ୍ତା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହା ଲଗି ଅନୁମତି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଯାହାର ଭୋକ୍ତା ଓ ଜ୍ଞାତା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେ ଆପଣା ଜ୍ଞାନର ନସ୍ୱଗ୍ଧଣଭାସ୍ତ ଶକ୍ତିଟି ଦ୍ୱାରା ତାହାର ନସ୍ୱଗ୍ଧଣ ବ କରୁଥାଏ । ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ ଆପଣାକୁ ବଶ୍ୱତ୍ତରକୁ ଉନ୍ନୀତ କରି ଆଣେ, ସେତେବେଳେ ତାହାର ଜ୍ଞାନ କେବଳ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜ୍ଞାନରହିଁ ପ୍ରତଫଳନ କରିବାକୁ ଲାଗେ, ତାହାର ଇଚ୍ଛା କେବଳ ଦ୍ରବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାଟିକୁହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକାଣ୍ଡ କରେ; ସେ କେବଳ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆନନ୍ଦଟିରହିଁ ଉପଭୋଗ କରୁଥାଏ ଏବଂ କୌଣସି ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତ-ସମ୍ପ୍ରୋଗ ଭିତରେ ପଡ଼ି ରହି ନଥାଏ । ଏହିପରି ଭିତରେ ପୁରୁଷ ଆପଣାର ଅଧିକୃତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାଟିକୁ ଫରଷିତ କରି ରଖେ, କେବଳ ଏକ ନମିତ୍ତ ବା ପ୍ରତନଧିରୂପେ ବଶ୍ୱସଣ୍ଡିର ଉପଭୋଗ ଏବଂ ଆନନ୍ଦଲାଭ କରୁଥିବା ସମସ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ସେ ସୀମାଗ୍ରସ୍ତ ସକଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ପରହାର କରି ରହିଥାଏ । ଏକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଭୂମିରେ ସେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଯଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥାଏ ।

ଆପଣାର ସମ୍ମିଳିତ ଇଚ୍ଛା ଓ ଦ୍ୱୈତ ଇଚ୍ଛା ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁରୁଷ ଏବଂ ପ୍ରକୃତ କେବଳ ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ସତ୍ତାରହିଁ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଆତ୍ମଚେତନାମସ୍ୱ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁହିଁ ଆମେ ପରମ ସତ୍ତାର ଅସଲ ସ୍ୱତ୍ତଦ୍ରଷ୍ଟି ବୋଲି କହିବା; ତାହାହିଁ ସତ୍ତ, ତାହାହିଁ ପୁରୁଷ । ଏବଂ ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବୃତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଇ ଅଥବା ଆପଣାର ଚେତନା ଓ ଶକ୍ତିମଣ୍ଡଳର ନିସ୍ୱାମସ୍ୱ ଭୂମିଟିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଇ ପଛକେ, ତାହାର ଜ୍ଞାନ ଓ ଇଚ୍ଛାର, ଅର୍ଥାତ୍ ଚତ୍ତ ଓ ତପସ୍ ଏବଂ ଚତ୍ତ ଓ ତାହାର ଶକ୍ତର ନିସ୍ୱାମସ୍ୱ ଭୂମିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଇ ପଛକେ, ଆତ୍ମଦ୍ରବ୍ୟସମ୍ପନ୍ନ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସେହି ଶକ୍ତିମସ୍ୱଭାକୁହିଁ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ବୋଲି କହିବା । ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ନମସ୍ଥ ହୋଇ ରହିଥାଇ ଅଥବା ଆପଣାର ଉଭୟ ବହ୍ମତର ଅବସ୍ଥାର ଦ୍ୱୈତତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ନିସ୍ୱାର୍ଣୀଳ ଭାବରେ ନଦ୍ୟାଜତ କରି ରଖିଥାଇ ପଛକେ, ଆନନ୍ଦଭୂମି ଏହି ଚେତନାମସ୍ୱ ସତ୍ତା ତାହାର ଚେତନ ଶକ୍ତିମଣ୍ଡଳର ସମ୍ମିଳନଜନତ ସତ୍ତା ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଏହି ଆନନ୍ଦହିଁ ଜଗତ ପରେ ଜଗତକୁ ପ୍ରଜନ୍ମ ଦଇଚ ଦେଇଛି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଲୋକନ କରିବାରେ ଲାଗିଛି, ସେହିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହି କାର୍ଯ୍ୟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜନ୍ମୁ, ଚାର୍ଜିଂରେ ଭଣ୍ଡା ହୋଇ ଜନ୍ମୁ, ଚାର୍ଜିଜୁଡ଼ରେ ଜ୍ୟାଜନ ଜନ୍ମୁ, ଏବଂ ଯେଉଁ ଅନୁମତିଟି ନଥରେ ଗୁରୁତର ଜନ୍ତୁ ଅବୋଧ ତୌଣସି ଚାର୍ଜି ଜନ୍ମୋରୁ ଜଥାଉ, ତାହାକୁ ସେହି ଅନୁମତିଟି ଦେବାରେ ଲଘେନ୍ତୁ । ସେହି ଅଜଣା ଜ୍ଞାନ ଓ ଜନ୍ତୁାର ଜଣ୍ଡା ଓ ଜ୍ୟୁଜ୍ଞା ହୋଇ ଜନ୍ମୁ; ଜ୍ଞାନ ଓ ଜନ୍ତୁାଗତ ସ୍ୱତଜ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟର ବ୍ୟାକୁଳ-ଗୁଡ଼ିକୁ ଚାଣ୍ଟୁ ଏବଂ ଜ୍ୟୁଜ୍ଞଣ ଜନ୍ମୁ, ସ୍ୱତଜ ଜ୍ଞସ୍ୱେଜକୁ ଅଣ୍ଡି ଯୋଗାଉ ସେହିନ୍ତୁ ଓ ସ୍ୱଂ ଜ୍ଞସ୍ୱେଜ ଜନ୍ମୁ; ଅଥାର ଅଧ୍ୟଚାଣ୍ଟ ହୋଇ ଜନ୍ମୁ, ଗୁରୁତର ତୁଣ୍ଡା, ଜ୍ଞତା ଏବଂ ଅଧ୍ୟୟାତା ହୋଇ ଜନ୍ମୁ । ଏବଂ ସେହି ଗୁରୁତ ସଜ୍ଜୁ ଅନୁଦୀନ୍ତ ଜନ୍ତଦେନ୍ତୁ, ତାହାର ଜନ୍ତାଣ୍ଟିକୁ ଚାର୍ଜିଚାଣ୍ଟ ଜନ୍ମୁ, ଅନ୍ତଜ୍ଞତର ପ୍ରଜେର୍ଶ ଘଃାନ୍ତୁ, ଅଥଗଜ୍ଞର ଅଜଣ ଲଗି ସ୍ୱାଧନ ଅଣ୍ଡି ଯୋଗାଉ ଦେଇନ୍ତୁ । ଏହିଠାରେହିଁ ସ୍ୱଂ ସଜ୍ଜୁର ସ୍ୱଜଦଣ୍ଡି ଜ୍ଞସରେ ଗୁଡସ୍ଥିତ ଜନ୍ତ ଗୁରୁତ ଏବଂ ସ୍ୱରୂପ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱଜ ପରମ ଚଥା ଜନ୍ତ୍ରଜତ ସ୍ୱମ୍ବନ୍ଧଟି ଜଦ୍ଦୀଜାତ ଜନ୍ତନ୍ତୁ । ଆଉଜ୍ଞା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅଥାର ସେହି ପରମ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ତାହାକୁ ଜ୍ଞାପ୍ତି ଜର ଗୁରୁତ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅଥାର ଉଭୟ ଆନନ୍ଦ;—ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ସେହି ସ୍ୱମ୍ବନ୍ଧିର ଜଜ୍ୟ ସଜ୍ଜୁର୍ଣ୍ଣତା ବୋଲି ଚାଣ୍ଡିଜ୍ଞିବା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଷ୍ଟାଦଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଆତ୍ମା ଓ ଆତ୍ମାର ମୁକ୍ତି

ପୁରୁଷ ଓ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ଏହିପରି ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଲେ ଆମକୁ କିଛିଲ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିମାନ ମିଳିଥାଏ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଦଣ୍ଡେ ଅଟକି ରହି ସେହି କଥାଟିର ବିଚାର କରିବା । କାରଣ ଏଥିରୁ ଜଣାଯାଉଛୁ ଯେ ଆମେ ଯେଉଁ ଯୋଗପଥଟିର ଅନୁଶୀଳନ କରୁଛୁ, ତାହା ଏହି ମନୁଷ୍ୟଜୀବନତରର ଚୌଦ୍ଦପି ଜଟ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଆଦୌ ଆପଣାର ଧେୟ କରି ରଖି ନାହିଁ । ଆମର ଏହି ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁପରି ହୋଇ ରହିଛି, ଏହା ସେଇଟିକୁ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେ କଦାପି ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ନାହିଁ; ଅପର ପକ୍ଷରେ କୌଣସିପ୍ରକାର ନୈତିକ ପୂର୍ଣ୍ଣତାରଙ୍ଗମତା କିଂବା ଧର୍ମଗତ ଜନ୍ମଜନ୍ମନରେ ମଧ୍ୟ ତାହା କଦାପି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ, ଏହି ପୃଥିବୀ ତାହାରେ ରହିଥିବା କୌଣସି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଥବା ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏହି ଅସ୍ତିତ୍ୱରୁପୀ ଜଞ୍ଜାଳ କବଳରୁ ସନ୍ତୋଷଜନକ ଭାବେ ନଷ୍ଟ ଓ ଲଭ କରିପାଇ ଯାଇବ, ସେଥିଲଗି ସ୍ରଷ୍ଟାର କୌଣସିପ୍ରକାର ବଳପ୍ରିୟାଧନରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଭର୍ପଣ ଆଦୌ ଆସୁ ନାହିଁ । ଏସବୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଆଉ ଅନ୍ୟ ଏକ ବସ୍ତୁହିଁ ଆମର ଧେୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଆମର ଧେୟ ହେଇଛି ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଓ ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରି ରହିବା, ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଜୀବନ ବହିବା; କୌଣସିପ୍ରକାର ଚୁଚ୍ଛା ଅହଂଗତତା ଏବଂ କାଳାଧୀନତା ମଧ୍ୟରେ ଇତସ୍ତୋଭି ନରହି ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଜୀବନ ବହିବା, ମାତ୍ର ତେଣେ ତାହା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ପ୍ରକୃତିଠାରୁ, ଆମର ପହ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଏବଂ ଏହି ପୃଥିବୀ ଭଳି ପାର୍ଥିବ ଜୀବନଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଚୌଦ୍ଦପିଟେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ନରହିବା; ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ଯେପରି ଆମଠାରୁ ଏବଂ ଜଗତଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଓ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏସବୁଠାରୁ ଆଦୌ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ନରହିବା । ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ଏହି ଜଗତ, ଏହି ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଏହି ସକଳ ସତ୍ତା ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୃକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି, ମାତ୍ର ଏକ ପରମ ଏବଂ ଅବଚ୍ଛେଦ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ସ୍ୱାଭନ୍ତ୍ର୍ୟ ଏବଂ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସହଜ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ । ଏହି ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଅବସ୍ଥା, ଏହାର ଓ ଶ୍ରୁତ୍ୟୁତ୍ତରକାଳୁ ଅନୁଭବ ଦେବାରୁ ସେହି ଏକମା ସାମର୍ଥ୍ୟ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଏବଂ ଅସୀମତା ସହିତ ଏହି ପୃଥିବୀ ଓ ପ୍ରକୃତିଙ୍କି ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତଯୁକ୍ତ ଜୀବରେ ଜୀବତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଜଡ଼ର ଧାରଣ ଦେବାକୁହିଁ ଅନେ ଅମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଦେବା । ଜାଣେ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତର ଅଧିବାସୀ ହୋଇ ରହେ, ସେତେବେଳେ ଜାହା ଆଉ ଅତୀତାତ୍ମକ ହୋଇ ରହେ 'ଜାହିଁ ଅଥବା ଆପଣା ପ୍ରକୃତର ବଶ ହୋଇ ରହେ ଜାହିଁ, ମାନ ଆପଣାର ଅଜ୍ଞାତ ଅଜ୍ଞାତିକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସ୍ୱରେ ଜାଣେ, ଜାହାର ଅଗତ ହୋଇ ରହିପାରେ ଏବଂ ଜାହାର ସେବା ଜଥା ଅନୁରକ୍ତା ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ବୃଥାସ୍ୱଜନୁଭୂତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୀପ୍ତି ଜଥା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀର ସହିତ ଜରୁଷିତ ହ ଚଳି ଦେଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଅମେ ଜାହାକୁହିଁ ଏହ ଅତ୍ରିଦୃଷ୍ଟି ସହିତ ଅସ୍ୱାର ସଦୋତ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ରହିବା ।

ସେହ ଆପଣାର ଜାତା ଦ୍ୱୈତଭାର ଦୈତଜୀ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଏତନ୍ତ୍ରୁ;—ଏହାହିଁ ହେଉଛୁ ଆପଣାର ବଣ୍ଡିତ ଜଜ୍ଞାନ ଜଥା ସମ୍ଭୂତର ଭୂମିରେ ପ୍ରକୃତ ସହିତ ଅସ୍ୱାର ସମ୍ପର୍କାସ୍ୱ ଗଲା । ଏତ ଏକ ଅଦ୍ୱସ୍ୱ ସ୍ଥିତିଜାତ, ଯିଏକ ସଂଜ୍ଞ ଜଜ୍ଞାନାତ ରହିଛନ୍ତୁ, ଅପେ-ଜଜ୍ଞାନାତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତୁ, ଅର୍ଦ୍ଧାଂଶ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତୁ ଏବଂ ଆପଣା ଦୈତଜୀର ଜରଂଶ ଅତରୁତା ଦ୍ୱାରା ସଧ୍ୟ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଏତତ୍ତ୍ୱରୂପତା ଜଦାପି ଜନନ୍ତ ହୋଇଯାଇ ନାହିଁ,—ସମ୍ଭବତ ସେହ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଜଦାପି ଜମର ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ୱେଷଣ ଜବଜାରେ ରହିଛୁ ଏବଂ ଅମର ଏହ ଅଜ୍ଞାତ ଅତ୍ରିତ୍ୱ ଯଜ୍ଞଶେଷରେ ସେହଠାରେହିଁ ଘାଇ ହୋଇପାର ସେହନ୍ତୁ । ସେଉଥରୁହିଁ ଅମର ସ୍ୱତଃ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଛନ୍ତୁ, ଜାହାକୁହିଁ ଉଚ୍ଚି ଜଜ୍ଞାନ୍ତୁ, ମୁତ୍ତୋଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଦେବଳ ଜାହାର ଦ୍ୱାରହିଁ ସମ୍ଭବ ହେଉଛନ୍ତୁ ଏବଂ ଜାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାକୁ ଜଥା ପରସ୍ପରକୁ ଜାଣୁଛନ୍ତୁ, ଜାହାର ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ସହଜ ସମ୍ପର୍କ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତୁ, ପ୍ରୌଢ଼ମନ୍ତଜ ହେଉଛନ୍ତୁ ଏବଂ ଆପଣା ଆପଣାର ଔଜଜ୍ଞାକୁ ସିଜ କରୁଛନ୍ତୁ । ଜଗତରେ ଯେତେଯେତେ ସମ୍ଭବ ରହିଛୁ, ଏସବୁର ଏହ ଜଗତରେ ଜାହାଙ୍କଠୁ ଉଚ୍ଚତାରୁ ଜଡ଼ ଓ ଜଚ୍ଚତାରୁ ଅଧିକ ଉତ୍ତାରୁତ୍ତରତାରୁ ଜଜ୍ଞାତକୁଡ଼େ ଅନୁଭୂତ ହେଉଛୁ, ସେଉଡ଼କୁ ଅମେ ଏହାର ଜଣ୍ଡଜ ଅତ୍ରିତ୍ୱର ଭୂମିରେ ଏହା ଜସି ଜରନ୍ତନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଦୌଣସି ଏତ ଜଜ୍ଞାତରହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଥାଉବା । ଅମେ ସେଉଡ଼କୁ ଜଦାପି ଦୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଅଥବା ଦୌଣସି ଜାଇରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଅଦୌ ଦୌଣସି ଯୋଗ ନଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେଗୁଡ଼ଜର ଦେବଳ ଏତ ସଜାଜ ହୋଇ ରହିଥାଉବା ନାହିଁ ଜାହାସବୁ ଚ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜଜ୍ଞାତ ଜବରେ ବା ଜଣ୍ଡ-ଅତ୍ରିତ୍ୱର ଦୌଣସି ଜାବିତ ଅନ୍ତଜାର୍ଯ୍ୟତା ଦ୍ୱାରା ବାଧ ହୋଇହିଁ ପରସ୍ପରକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆସି ଦାବୁଡ଼ ଯାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏକତ୍ୱର ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରୁ ଫେରିଯିବାକୁହିଁ ଆମେ ଆମ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନର ସବୁଠାରୁ ଅସଲ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହିବା । ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିପାରିବାହିଁ ଆମ ସତ୍ତା ଉପରେ ଆମର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଧିକାରଲବ୍ଧର ଏକମାତ୍ର ଫଳଦାୟକ ଚଉ୍ଚ ହୋଇ ରହିବ, ବଶ୍ୱଜଗତ ସହିତ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଓ ଆଦର୍ଶ ଯାବତୀୟ ସମ୍ପର୍କ ହୋଇ ରହିବ । ସେହି କାରଣରୁହିଁ ଆମକୁ ପ୍ରଥମେ ଓ ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷରେ ଆମ ଜ୍ଞାନଯୋଗର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ଦେଖିଲେ ତାହାର ଏକମାତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରୂପେ ସେହି ଏକତ୍ୱ ଉପରେହିଁ ଏତେବେଶୀ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ କହିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ମାତ୍ର ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଭଲ ଭୂମିରେ ଦ୍ୱୈତଭାର ଏକ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ବା ବ୍ୟାବହାରିକ ସତ୍ତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଏକତ୍ୱ ଆପଣାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରୁଛି । ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତାକୁ ଆମେ ସେହି ଏକ ଅନନ୍ତ ଓ ଚେତନାମୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବା ପୁରୁଷ ବୋଲି କହିବା; ତାହାକୁ ନଶ୍ଚେତନତା କିଂବା ଯନ୍ତ୍ରଗୁଳତାର କୌଣସି ଗୁଣ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପୁରୁଷ ଶାଶ୍ୱତରୂପେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି, ଆପଣା ଚେତନାମୟ ସତ୍ତାର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟଗତ ଆନନ୍ଦରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି, ଏବଂ ଏକତ୍ୱର ଏକ ସମଭାବସ୍ଥା ଉପରେହିଁ ତାହା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛି । ମାତ୍ର ଠିକ୍ ସେହିପରି ଲବ୍ଧରେ ଆପଣା ଚେତନାମୟ ସତ୍ତାର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟଗତ ସେହି ଅନ୍ୟତମ ଶାଶ୍ୱତ ଆନନ୍ଦଟିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଯାହାକି ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତରେ ବିବିଧ ସୃଜନାତ୍ମକ ଆତ୍ମ-ଅନୁଭବ ସହିତ ସତତ କ୍ରୀଡ଼ାରତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଯେପରି ଆମେ ନିଜେ ଆମେ ଆତ୍ମା ବୋଲି କହିଥିବା ଏକ ଜାଲାଘତ, ନାମର ଅଘାତ ଓ ଚରିତ୍ରନ ଏକ ସମ୍ପଦ ସହିତ ଏକରୂପ ହୋଇ ରହିଛୁ ଓ ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମର ସର୍ବବିଧ ସକଳ ପରିତତ୍ତ୍ୱକୁ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ କରି ରଖିଛୁ, ଏବଂ ତଥାପି ଯୁଗପତ୍ ଲବ୍ଧରେ, ଆମେ ଯାହାକିଛି କରୁଛୁ, ଖାଉଛୁ, ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ, ସୃଷ୍ଟି କରୁଛୁ ଏବଂ ହେଉାରେ ଲଭିଛୁ, ଆମ ଭିତରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ବିବିଧ ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏହି ପରମ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ବଶ୍ୱଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମଫଳତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତିରେ ଆମେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସୀମାବଦ୍ଧ ଓ ଅହଂଆତ୍ମକ ମନୋମୟ ବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ଆମେ ସାଧାରଣତଃ କେବଳ ଅଜ୍ଞାନ ଭିତରେହିଁ ଏହି ଅନୁଭୂତିଟି ଲଭ କରିବାକୁ ବାଧ ହେଉଛୁ; ଆମେ ଆତ୍ମସ୍ଥ ହୋଇ ଜୀବନ ଦଅିପାରୁ ନାହୁଁ, ମାତ୍ର କେବଳ ସମସ୍ତ ସମସ୍ତରେହିଁ ଏହି ଆତ୍ମା ଆଡ଼କୁ ପଛକୁ ଘୂହିଁ ଅନାଇ ଦେଉଛୁ ଅଥବା ଆତ୍ମା ଭିତରକୁ ଅପସରି ଆସୁଛୁ; ଏବଂ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତା ଆପଣାର ଅନନ୍ତ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଭିତରେହିଁ ଏହି ଅନୁଭୂତିଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଛନ୍ତି, ସେ ଚରିତ୍ରନ ସ୍ୱରୂପ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦେଇଛୁ ଏବଂ ଏହି ଅନୁରୂପତାର ଉତ୍ସୁକ୍ତତା ସ୍ୱାଭାବିକ ଏହି ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁ-ଅନୁଭବ ଅନୁଭବ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଉଥାଉଛୁ । ମନର ଶ୍ରେଣୀରେ ଦାଉହୋରା ଦେଇଥିବା ଅଳ୍ପ ବର୍ତ୍ତୀମାନଙ୍କ ଉତ୍ତ ସେ ଅପଶାର ଉଚ୍ଚରୁ ଅନୁ-ଅନୁଭବର ଏତତ୍ତୁଲାର ଅଟିଟିଲ୍ଲ ଘଟଣାମ ଓ ଉମ୍ମଣ୍ଡି ଅଥବା ଏତ ତରମ ଉଦ୍ଦେଶ ଦୋଇ ଅତୀତ ତଲ୍ଲଜା ତରୁ ନାହିଁ । ଶାଶ୍ୱତ ଅନୁଷ୍ଠାନର ସେହ ଭୂମିରେ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଉତ୍ପତ ସ୍ୱାରେ ଦେଇ ଅବିଥିବା ସେହ ପ୍ରାଚୀନ ଦର୍ଶନରେ ବୋଦଙ୍କି ଲଭି ଅତୀତ ଚୌଣସି ଉତ୍ସାହନା ନାହିଁ ।

ଅମ ଭଳ ଉତରେ ତଥା ଏହି ତରତ ସ୍ୱାରେ ଭୁକ୍ତ ତନ୍ତ୍ରରେ ଅଗେ ତେତନଶକ୍ତିର ଏତ ବିସ୍ୱାଶୀଳ ପ୍ରାମର୍ଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଉ । ସେହ ପ୍ରାମର୍ଥ୍ୟ ଅପଶାକୁ ଅପଶାର ଅନୁ-ଅନୁଭୂତ, ଜ୍ଞାନ, ଇଚ୍ଛା, ଅନୁ-ଅନନ ଓ ଅନୁଭୂତାତ୍ମନର ପ୍ରାତଳକୁ ଉତ୍ପର୍ଥତା ସ୍ୱାରେହିଁ ଉତ୍ପାଦନ୍ତି ତରଥାଏ; ଏବରେ ତେତେତେତେ ତେତନତା ଓ ତୈତସ୍ୱତତ୍ତ୍ୱାନ ଉତ୍ପଥାଏ, ଉତ୍ତମଭୂତ ତେତେତେତେ ଫଉଛ, ଉତ୍ପତଣ୍ଟିନ ଓ ଏସବଳ ତନ୍ତୁତମାନ ସ୍ୱା ଉତ୍ପଥାଏ । ମାନ ତୈତସ୍ୱର ଏହ ପ୍ରାତଳକୁ ଉତ୍ପର୍ଥତା ଫଳରେ ସେହ ଏତ ପ୍ରାମର୍ଥ୍ୟଟି ଅପଶାର ଶାଶ୍ୱତ ଉତ୍ପତାତ୍ମାରେ ତଦ୍ଦ୍ୟାତ ଉତ୍ପଥାଏ, ତାହା ଏସେ ଏତ ଉତ୍ପାତତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଏତତ୍ ସ୍ୱାରେ ତଦ୍ଦ୍ୟାତ ଉତ୍ପଥାଏ, ସାହାକ ତୈତସ୍ୱଟିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତସେଷ୍ଟ ସ୍ୱତରେ ଧାରଣ ତରି ପାରୁଥାଏ, ସେପୁଡିକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ତରି ଅତିତ୍ୱତା ଉତ୍ପ ସେପୁଡିକୁ ଉତ୍ପତ୍ତିତ ତ ତରୁଥାଏ ଏବ ପ୍ରୁଷ ତା ପରମଥଣ୍ଟ ଅପଶାର ତେତନାରେ ସେପୁଡିତର ଅସ୍ତାତନ୍ତତ ସେତିକିକୁ ଉତ୍ତେଶ୍ୟସାଧତର ତନ୍ତ୍ରତା ତଉଥାଏ ଓ ଅପଶାର ଇଚ୍ଛା ତଥା ତେତନାସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସେପୁଡିକୁ ଯେଉଁ ସ୍ୱରେ ଉତ୍ପୁତିତ ତରି ରଖିଥାଏ, ସେହ ଉତ୍ତେଶ୍ୟସାଧତ ତରରେ ତାହା ସେପୁଡିକୁ ଉତ୍ପତ୍ତିତ ତରି ତେଉଥାଏ । ଅନୁଷ୍ଠାତର ଯୋଗ ସେତ ଅମକୁ ସେହ ତଦ୍ୟ ଉତସ ଉତ୍ପତ୍ତିର ଏତତ୍ତୁଟି ସ୍ୱାରୁ ସେଉଥିବାକୁ ଉଚ୍ଚତ । ଅମକୁ ପ୍ରୁଷ ସେଥାକୁ ଉଚ୍ଚତ, ଉତିତାନନ ସେଥାକୁ ଉଚ୍ଚତ, ତାହାର ଭୁକ୍ତତର ଏତ ତଦ୍ୟତାତ୍ତ୍ରତତ ଅଧ୍ୟାତତ୍ମତ୍ତରେ ଆତନ ଅନୁଭବ ତରିବାକୁ ଉଚ୍ଚତ ଏବ ସେତେତେତେ ଅମେ ଅହ ଅପଶାର ଅନ୍ତଃତରଣ ଭୁକ୍ତତିର ଅର୍ଥାତ ସୋଉ ତନ୍ତ୍ରତା ତେତନ ଏତ ମତୋମସ୍ ଉଚ୍ଚ ସୋଉ ତରାପି ତନ୍ତ୍ରତା ନାହିଁ । ତାହାର ପ୍ରୁତ ମନ୍ତୁଷ୍ୟ ତନ୍ତ୍ରରେ ଅମେ ତୀତ୍ରର ସେହ ଉତ୍ତୋଚ ଓ ଉମ୍ମଣ ଅନୁଉଣ୍ଟିକୁହିଁ ବୁଝିବା; ଅଳ୍ପ ତନ୍ତ୍ରରେ ଅମେ ଅମର ତେତନ ଏତ ସ୍ତାମାତ୍ତ ଓ ଅଂଶିତ ଅତୀତୀତ୍ରକୁହିଁ ବୁଝିବା ସ୍ୱାଭାବ ସ୍ୱାରେହ ତ ତେତନ ଏତ ଅଟିଟିଲ୍ଲ ଉତ୍ପାଣର ସ୍ତାମାତ୍ତ ଓ ପ୍ରୁତତାଭାଜିତ ଅନୁଭୂତହିଁ ଉତ୍ପତ ସୋଉପାରୁଛୁ ଏବ ମାନ ତେତେ ଉତ୍ପତ୍ତ ସ୍ୱତିହିଁ ସେହ ଅନୁଭୂତ ଲଭି ସ୍ଥାତ ତରତେଥାକୁ ଉଚ୍ଚତ୍ତୁ । ମାନ ଅମ ଉତ୍ପତ୍ତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସତ୍ତ୍ୱର ଏହି ସାମଷ୍ଟିକ କ୍ଷେପଣକୁହିଁ କଦାପି ଆମର ସମୁଦାୟ ସମ୍ଭାବନା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ, କେବଳ ଏହି ଏକମାତ୍ର ଅଥବା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଭୂତିଟି ସକାଶେହିଁ ଆମେ ଏହି ଭୌତିକ ଜଗତରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟରୂପେ ଆଦୌ ବାସ କରି ରହି ନାହୁଁ ।

ଆମର ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତ୍ୱଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆତ୍ମଚେତନାମସ୍ୱ ମନୋଭୂମିରେ ଅଜ୍ଞାନ ସମ୍ଭବ ହେଉଛୁ; ମାତ୍ର ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତ୍ୱଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁ ଆମର ମୁକ୍ତଲାଭ କରିବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ, ତଦ୍ୟ ଅମରତ୍ୱର ଉପଲବ୍ଧେଯ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେବ । ଆପଣାର ବଣ୍ଟୋଦ୍ଭାଣ୍ଡି ଭୂମିରେ ଅଥବା ଆପଣାର ବଣ୍ଟୁତ ସତ୍ତ୍ୱରେ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତ୍ୱ ଏହି ଅମରତ୍ୱ ଲାଭ କରିବାକୁ ଏଠାରେ ଆସି ଉପଗତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ; ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁହିଁ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନର ଆତ୍ମଭଜନଟି ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଳିତ ହୋଇଯିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେହି ଅମରତ୍ୱକୁ ଲାଭ କରିଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା ଫଳପ୍ରଦ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ, ମାନସିକ ବା ଜଡ଼ଗତ ସକଳ ଜୀବନକୁ ଆମେ ଆପଣାର ବ୍ୟବଧ ସମ୍ଭାବନାକୁ ନେଇ କେବଳ ସେହି ଆତ୍ମାରହିଁ ଲୀଳା ବୋଲି କହିବା; କାରଣ ଏହି ଲୀଳାଟି ବ୍ୟାପ୍ତ ଭୌତିକ ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ, ଆପେକ୍ଷିକ ଭୌତିକ ଆତ୍ମ-ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ତଥାପି, ସକଳ ଓ ସମୁଦାୟକୁ ଆମର ବୃହତ୍ତର ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି ଉପଲବ୍ଧି କରିବାରେ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ତଥା ଅନ୍ୟ ସକଳ ସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ସହିତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭାବରେ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଲୀଳା ଅବଶ୍ୟ ରହିପାରିବ ଓ ରହିବହିଁ ରହିବ । ଅବଶ୍ୟ ଯଦି ଆମେ ଯାବତୀୟ ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ କଳ ରଖିବା ଲାଗି ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା ଓ କେବଳ ଏକ ଆତ୍ମମଗ୍ନ ଓ ସମାଧିସ୍ଥ ଆତ୍ମ-ଅନୁଭବ ସକାଶେହିଁ ଅଭିଲାଷ ରଖିଥିବା, ତେବେ ତାହା ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ହେବ । ମାତ୍ର ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଏହି ସମାଧି ଅଥବା ଏହି ପରମୁକ୍ତ ଲୀଳାଲାଭଟି ଉପଲବ୍ଧି ହେବ; ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧତାର କେବଳ ଅନୁଭୂତିଟି ମଧ୍ୟରେ ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱର ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିମଜ୍ଜନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ସମାଧି ଉପଲବ୍ଧି ହେବ ଏବଂ ପରମୁକ୍ତ ଉପଲବ୍ଧି ତଥା ଏକତ୍ୱବୋଧଜନିତ ଆନନ୍ଦଟି ଲାଭ ତା'ର ମନୋଭୂମିରୁ ଅଧ୍ୟାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ କରିନେଲେ ତାହାକୁହିଁ ସେହି ପରମୁକ୍ତ ଲୀଳାଲୀଳା ବୋଲି କୁହାଯିବ । କାରଣ ଆପଣାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବସିଦ୍ଧ ଭାବରେ ତଦ୍ୟ ଅନ୍ତିତ୍ୱ ସର୍ବଦା ଆପଣା ଏକତ୍ୱସ୍ଥିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଏକ ଅନ୍ତ୍ୟସ୍ଥାନ ଅନୁଭୂତିର ଭୂମି ଉପରେହିଁ ତାହାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବ, ଅର୍ଥାତ୍ ଅନେକ ଅସ୍ଥାନ ଓ ଅନେକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଅନେକ ସୋପାନରେ ଏବଂ ଆପଣାର ଅନେକ ତେତନ ସମର୍ପତା ଅର୍ଥାତ୍ ଅନେକ ଅତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟଦେଇ ସେ ତାହାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବ । ଅମର ସୀମାବଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧିର କ୍ଷମା ଦେଇ କହିଲେ ସେହି ଏକ ଚେତନାମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱର ଅନେକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଦେଇ ଚାଲିବାର ଅଧିକାର ହୋଇ ରହିବ । ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଏହିପରି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରେ ଜଣେ ଜଣେ ପ୍ରତିନିଧି ହୋଇ ରହିବୁ । ଅପରାର ସ୍ୱୀକାରରେ ଅଙ୍ଗ ଓ ସ୍ୱୀକାରରେ ମନଃଶକ୍ତି ଧଣ୍ଡ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଦୂର ହୋଇଯିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆମ ଅପରାଠାରୁ ସଖ ଦୂର ହୋଇ ରହିବା, ଆମ ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତ୍ୱାଟିର ଅଧିକାର ହୋଇ ନଯାଇବା; ତାହାରୁ ବେଶିବା ଲୁଚି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଳ ଜଣଙ୍କରେ ସଖ ଉପାସି ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତି ହେବାକୁ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିବା । ଏହି ସମର୍ଥତାଟିକୁ ହେଲେ ଆମ ଅଞ୍ଚଳରୁଟି ସମର୍ଥତା ହୋଇ ବୁଝାଯିବ । ହଦା ପରମବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସଖରେ ପ୍ରବଷ୍ଟ ହେବା ଏବଂ ଆମର ଚରିତ୍ର, ଅନନ୍ତ ଭଥା ଚରିତ୍ରର ତେଜରାକୁ ଆମେ ଚଣ୍ଡିମାନ ସଖ ଜ୍ୟୋତିଃ ସଖରେ ଗଚ୍ଛନଧାରଣ ଚର ରହିବୁ, ଠିକ୍ ସେହି ତେଜରା ହୋଇ ଚାଲିବା,—ତାହାର ଦ୍ୱାରୁଟି ଆମେ ଆମର ସ୍ୱଦୋଚ ଏବଂ ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟିର ଅଧିକାର ହେବା, ଆପରାର ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତିସତ୍ତ୍ୱାର ଅଧିକାର ହେବା; ଏହି ଚାହାଡ଼ି ଆପ୍ତକାମ ଲୁଚି ଆମର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ ।

ଶାସ୍ତ୍ରର ଆପ୍ତପ୍ରାକାରର ଏହି ଚରୋଟିଆଚ ସମର୍ଥତା,—ଇଶ୍ୱର, ପ୍ରକୃତ ଓ ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମା,—ସେ ଚରନ୍ତନ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରରେ ସରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ଓ ଏତାଚାଚ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଚରସ୍ପର ସ୍ୱଚାଗେ ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସମ୍ପୋଚନ ସଖ ସ୍ୱଦ୍ଦା ଚଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ, ଏହି ସତ୍ୟଟିକୁ ଜାଣି ଆମେ ପ୍ରକୃତ ଅନ୍ତିତ୍ୱର ରହସ୍ୟଭେଦ ଚରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଉ ଏବଂ ଏହି ଚରିଚରର ଆଚରଣ୍ଟ ପ୍ରଚଳନ ସଖରେ ରହିଥିବା ଆମ୍ଭାମାନଙ୍କ ଅଞ୍ଚର ଅଞ୍ଚଳକୁ ବିମୁଗ୍ଧାତ୍ମ ଚର ରଖିଛୁ, ତାହାକୁ ସଖ ଚୂଚିବାର ଶକ୍ତ ଅର୍ଜନ ଚରୁ । ଆମର ଆପ୍ତଜନ ଏଭଳଚରୁ ଦୌଚସ୍ପିତିକୁ ଜଲୁପ୍ତ ଚରିବାର ଦାବି; ଏହା ତେବଳ ଆମ ଅଞ୍ଚଳଟିକୁ ଚରୁପ୍ତ ଚରିବ ଏବଂ ଅଞ୍ଚଳକୁ ସୁଦ୍ଧାଇଲ ରଚ ସେତିକିକୁ ସହଜରେ ଆମକୁ ଆମ ସ୍ୱରୂପର ଅନ୍ତଃଚ ଦୀକୃତପ୍ରକ୍ରିୟାର ସହଚ ଚାଳ ରଖିଥିବେ ଏବଂ ଆମକୁ ସେମ୍ପୂର୍ଚ୍ଚଚର ଅଧୀନ ଚର ରଖିଥିବେ, ଆପ୍ତଜନ ସେମ୍ପୂର୍ଚ୍ଚକୁ ସଖ ଜଲୁପ୍ତ ଚରିବେଲ ଯାଏ । ଆମେ ଆପରାର ଯଥାର୍ଥ ସୃଷ୍ଟିଟି ଯାଏକୁ ଚାଡ଼ୁର୍ଚ୍ଚ ଅସିବେ ଆମର ଅନ୍ତଃଚ ଆମକୁ ପ୍ରକୃତ ଚରିବାକୁ ଏସିପରେ ଏବଂ ଆମର ସ୍ୱଦୋଚ ଓ ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟିଟି ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତି-ସତ୍ତାଟିକୁ ଅସି ଚାହାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର ଚରେ । ଏହି ସ୍ୱଦୋଚ ଆପ୍ତପ୍ରାକାରରେ ଏହା ଆପରାକୁ ସ୍ୱତଃ ସୃଷ୍ଟି ଏତଦ୍ଦ୍ୱତ ଚର ରଖେ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଚରିତ୍ରତେ ଭଥା ପ୍ରକୃତିକୁ ଆପରାର ସ୍ୱଚ୍ଚନ୍ତ୍ର ଅନନ୍ତତା ସଖରେ ଚେଷିବାକୁ ଅଚନ୍ତ ଚରେ । ଅର୍ଥାତ୍, ଏହ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହୃଦାଚରେ ଆମର ସ୍ୱତଃ ସୋଧ ଚୌଚସ୍ପି ସ୍ୱୀକାର ସଖରେ ଅତତ ଚର ରଖିବେର ଚସ୍ତତା ଏବ ଅବସ୍ଥାନ ଓ ଅନନ୍ତ ସତ୍ତାର ତେଜରା ସଖରେ ଚମ୍ପୂର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଯାଏ । ଏହ ସେହ ତେଜରାରେ ପ୍ରକୃତ ହୋଇ ଆମେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ଜନ୍ମ ତଥା ପରଣତ୍ତିର ନାମ, ରୂପ ଏବଂ ତାହାର ଶିଷ୍ଟ ମନୋଗତ ଏବଂ ଜଡ଼ଗତ ବ୍ୟାକୃତଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଥିବା ପରି ଆଦୌ ଅନୁଭବ କରୁ ନାହିଁ ଏବଂ ଜଗତ୍ତର କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ଅଥବା ବ୍ୟକ୍ତଠାରୁ ଆଉ ଅଫଲଗ୍ନ ହୋଇ ରହୁ ନାହିଁ । ପ୍ରାଚୀନ ଦାର୍ଶନିକମାନେ ଏହି ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ଜନ୍ମରହିତତା, ଜନ୍ମର ବିନାଶ ଅଥବା ନିବାଣ ବୋଲି କହିଥିଲେ । ଏହି ଅବସ୍ଥାଟିକୁ ଲାଭ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତ ହିସାବରେ ଆମର ଜନ୍ମ ତଥା ପରଣତ ମଧ୍ୟରେ ବି ତଥାପି ବାସ କରୁଥାଉ ଓ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତ ହିସାବରେ ଆମର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଉ; ମାତ୍ର ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରର ଏକ ଅନୁଭୂତ ସହିତ ଏସବୁ କରୁଥାଉ । ଏବଂ ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ, ମାତ୍ର ତାହାକୁ ଆମେ ଆମ ତାହାରେ ରହିଥିବା ଆମଠାରୁ ଭିନ୍ନ କୌଣସି ପଦାର୍ଥରୂପେ ନଦେଖି ଆମ ଆପଣାର ସତ୍ତା ଭିତରେହିଁ ଦେଖିଥାଉ । ଆମ ଯଥାର୍ଥ ତଥା ସମସ୍ତ ସତ୍ତାର ଏହି ନୂତନ ଚେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିପାରିବା,—ଏହାକୁହିଁ ମୁକ୍ତର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଓ ଅମରତ୍ୱ ଲାଭ କରିବା ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ଆମର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ କେବଳ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଲୋକରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଭୂମିରେ ଯାଇ ଅମରତ୍ୱଲାଭ ସମ୍ଭବ ହେବ, ଅଥବା ମୁକ୍ତି ପାଇବା ମାନବକେ ମାନସିକ ତଥା ଶାସ୍ତ୍ରର ଜୀବନଧାରଣର ସକଳ ସମ୍ଭାବନାକୁ ଏକାବେଳକେ ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏକ ନୈଃଶବ୍ଦ୍ୟକର ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତରୂପ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଧ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ,—ଏଠାରେ ସେହି ବଶ୍ୱସୃଷ୍ଟିର ଜଟିଳ ପ୍ରଶ୍ନଟି ଆମ ଆଗରେ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହେଉଛି । ଆମ ଅନୁଭୂତରୁ ମିଳୁଥିବା କେତେକ ପ୍ରମାଣରୁ ତଥା ମନ ଓ ଜଡ଼ର ବଳାତ୍କାରଜାତ ବନ୍ଧନଗୁଡ଼ିକୁ ଛିଡ଼ାଇଦେବା ପରେ ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିବା ଏକ ପ୍ରତ୍ୟୋଜନା ବା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଲୋକର ଆକର୍ଷଣରୁ ସେହିସବୁ ବଶ୍ୱର ଆସି ଠିଆହେବାର ବଳ ପାଇଥାନ୍ତି । ଆମର ଏହି ପୃଥିବୀଗତ ଜୀବନ ଏବଂ ମନୋଗତ ଯାବତୀୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱଠାରୁ ଏହିସବୁ ବନ୍ଧନକୁ କଦାପି ବଚ୍ଛିନ୍ନ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ସାଧାରଣତଃ ବଶ୍ୱର କରିଯାଇଥାଏ । ମୃତ୍ୟୁହିଁ ଏହି ଜଡ଼ଜଗତର ଗୁଜା ବୋଲି ମାନି ନିଆଯାଏ, କାରଣ ମୃତ୍ୟୁ ପାଖରେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ଓ ଅବରତ ଆପଣାକୁ ସେହି ମୃତ୍ୟୁର କରତଳ କରିଦେଇ ଏଠି ଜୀବନକୁ ବହିବାକୁ ହୋଇଥାଏ ବୋଲି ମନେ କରିଯାଏ । ଏଠାରେ ଅନେକ ଜଷ୍ଟିବାଦୀର ଦ୍ୱାରା ଅମରତ୍ୱଟିକୁ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ଏବଂ ସ୍ୱଭାବତଃ ତାହା ଆମକୁ ସକଳ ମରଣର ଏକ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ବୋଲି ମନେ ହୋଇଥାଏ ଓ ସେହି କାରଣରୁ ଏହି ଜଡ଼ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ସକଳ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ମନେ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ନ୍ୟାସ୍ୟତଃ ଅମରତ୍ୱଲାଭର ଷ୍ପେଶ କହିଲେ ସ୍ୱଦା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନଡ଼ାଞ୍ଚର ଅନ୍ୟ ଦୌଣସି କୁମିକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ବୁଝାଇବ, ଏଥର ଦୌଣସି ଏବ ସ୍ୱର୍ଗଦେବକୁ ବୁଝାଇବ ସେଇଠାରେ ଦୁଇଜ ଅମର ଏହା ଶୁଣିବା ଦେବେଦେବେ ରହି ନଥିବ, ଅଥବା ତାହା ଦେଠାରେ ଦୌଣସି ଏବ ଉନ୍ନତ୍ତରେ ଅବସ୍ଥାନ ବରୁଥିବ ଓ ଦେବଲ ଆତ୍ମାଉଁ ଏବ ଅଦୀକୃତ ଦୋଇ ରହିଥିବ ଅଥବା ତାହାକୁ ଏବ ଦୌଣ ଗତ୍ତଦେଶ ଦୋଇ ଯାଇଥିବ । ଏବ ଅନ୍ୟ ପଟରେ ଅମରତ୍ୱର ଦୃଢ଼ସଙ୍କଳ୍ପ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଘୁରିଯିବାର ଦୃଷ୍ଟା ଦେଖିବା ଅନ୍ୟମାନେ ବହିଥାନ୍ତ ସେ ଦ୍ରବଲ କୁମି ଓ ଦ୍ରବଲ ଦୃର୍ଗ ଦେବଲ ଏହି ଅନ୍ତରଣିଷ୍ଟ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟାକହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବରି ଦେଉଥିବା ବଂଗତ ଅଥବା ବଦାପି ଜନ୍ମ ନୁହନ୍ତ ଏବ ଅନନ୍ତ ସ୍ୱପ୍ନ ବହିଥିବେ ସେମାନେ ଏଉଭୟର ଅଞ୍ଚଳ ଦୌଣସି ଏବ ଶୂନ୍ୟବାଚବତାକୁହିଁ ବୁଝିଥାନ୍ତ । ସେହି ଦୈଂଶ୍ୱତ ଓ ଅନନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ବଥନ ଦୋଇଯିବା ଭଳି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏବ ପ୍ରଦ୍ୱୋଜନ ଦ୍ରବଳା ଅତି ପ୍ରବଳ ଦୋଇ ରହିଥାଏ ଏବ ସେମାନେ ଦୈଂଶ୍ୱତର ସ୍ୱଳ୍ପର ଅନନ୍ତ ସହିତ ସ୍ୱମ୍ପୃତ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମା ଭଳି ବରୁଥିବା ଅନନ୍ତଟିକୁହିଁ ଦୌଣସି ମତେ ସ୍ୱମର୍ଥନ ବରିଥାନ୍ତ ନାହିଁ, ଏହି ଦୃଇଟିଯାକ ଅନନ୍ତ ପରସ୍ପରଠାରୁ ପ୍ରକୃତରେ ଅଲଗା ଦୋଇ ଆଦୌ ବଳ୍ପନା ବରିପାରନ୍ତ ନାହିଁ । ଅମର ବୁଦ୍ଧି ଅଗରେ ଏହି ଦ୍ୱୋଇ ଓ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଦୋଇଯିବାର ପ୍ରଦ୍ୱୋଜନକୁ ବ୍ରହ୍ମ ଓ ଜ୍ଞାର୍ଣ୍ଣ ଦୋଇ ପ୍ରମାଣ ବରିବା ଭଳି ତେତେ ତେତେ ଦର୍ଶନର ଉଦ୍ଭବନ ବରିଥାଇନ୍ତ ସତ; ମାନ୍ତ ଏତ ସତ୍ତ୍ୱେ ଜଗତ୍ପ୍ରପଞ୍ଚର ଅଦ୍ୱୀତ ଅଥାତ୍ ପ୍ରଦ୍ୱୋଜନ ଏବ ଏହି ଶ୍ରେଣୀରେ ଯୋଡ଼ାଏ ପ୍ରଭାବର ଦୈଂଶ୍ୱତ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନନ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ଦେବାରେ ଆତ୍ମାର ଅନନ୍ତତ୍ୱ ବ୍ରବଳା ପ୍ରକୃତରେ ନଶ୍ୱରପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ମାଂସାଶ୍ରିତ ବ୍ରବରେ ତାହାଁ ବଣ୍ଡ ଅସିନ୍ଥି । ତାରଣ ଏଠାରେ ପୂରୁଷର ସେହି ଦ୍ରତଜଦ୍ୱୋଦ୍ଭଣତାରୁ ଅନନ୍ତତ୍ୱ ମାଂସାଶ୍ରିତ ଦୋଇ ରହିଛି; ଅଥଚାର ପ୍ରକୃତ ସତ୍ତ୍ୱ ସେଇ ସ୍ୱମୁଚ୍ଚତିତ୍ୱ ସ୍ଥାପିତ ବଣ୍ଡ ଉସିବା ଭଳି ଉଚ୍ଚା ବରୁନ୍ଥ ଏବ ଅଥଚା ପ୍ରକୃତର ଜ୍ଞାବଜତ୍ୱ ବ୍ରବଧ ଜ୍ଞାନବଳା ମଧ୍ୟରୁ ଅଥଚାର ବଂଗତ ଅନୁଭୂତର ତତାଙ୍କରେ ସେ ଅନୁଦରଣ ବଣ୍ଡ ଅସିଥିବା ଧାତ୍ପତିର ପଶ୍ଚାଦ୍ଭୂତ ସେ ସେଇ ଅନୁଭୂତଟିରେ ଅସି ପହଞ୍ଚିଥାନ୍ତ, ଏଠାରେ ତାହାଁ ମାଂସାଶ୍ରତରୂପେ ତାଣି ବରୁନ୍ଥ । ଅମ ଜଳ ବଦ୍ୱଦଖଣ୍ଡଟି ପାଖରେ ସେହି ଅନୁଭୂତଟିର ଏବ ବଦବଣ ଅଣିଦେବା ଭଳିହିଁ ଅମର ଘାତ୍ରାଜନ୍ତ ବୁଜିଯାଇ ଔତଦାତ୍ମ୍ୟରେ ଘାତ୍ରାଜା ଦୋଇଯାଇ ପଡ଼ନ୍ତ ଏବ ଏହିପରି ଉପାସ୍ ଦ୍ୱାରା ଅମେ ଅମର ନଜରୁ ଅମର ଅତ୍ମା ସେଇ ଦରରେ ପଡ଼ି ପଡ଼ନ୍ତ, ସେଥରେ ଅଥଚାର ଦ୍ରବଳ ଜ୍ଞାନଚାରେହିଁ ସହାସ୍ୱତା ଦେବାରେ ଲଗିନ୍ତ ।

ଅମର ଦର୍ଶନାଚ ଅନୁଭୂତଟି ଅମକୁ ତାହା ପଢ଼ିବା ଭଳି ସେତେ ପ୍ରବଣ୍ଡିତା ଦେଇଥରେ ମଧ୍ୟ ଏତାଟି ସତ ଦ୍ରହ୍ମ ଦ୍ରବରେ ତାଣି ଉସିବାକୁ ସେହ ସେ ଅଙ୍ଗ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରକୃତରେ ଆମ ବଶ୍-ଅସ୍ତିତ୍ୱର କାରଣ ନୁହେଁ । କାରଣ ଆମର ଅହଂ ହେଉଛି ଆମ ବଶ୍-ଅସ୍ତିତ୍ୱଗତ ସୃଷ୍ଟିରହିଁ ଏକ ପରଣାମ ବା ପଣ୍ଡବେଶ ମାତ୍ର । ଅନେକ-ଆତ୍ମାବଶିଷ୍ଟ କେବଳ ସେହି ପୁରୁସହିଁ ବ୍ୟକ୍ତରୂପ ଧାରଣ କରିଥିବା ବଉନ୍ନ ମନ ତଥା ଶଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ଅହଂରୂପୀ ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧଟିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିଛି; ଏହି ବଶ୍ୱଜଗତରେ ବସ୍ତୁମାନେ ପରସ୍ପର ଉପରେ ଯେଉଁ ନାନାଭାବେ ନର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେହି ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ନର୍ଭରଶୀଳତା ମଧ୍ୟରେ ତଥାପି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମନୋଭତ ତଥା ଶାସ୍ତ୍ରର ଅନୁଭୂତିର ଏକ ସମ୍ଭାବନାକୁ ବଜାସ୍ଥ ରଖିବା ଲଗିହିଁ ପୁରୁଷ ଆତ୍ମରକ୍ଷା, ପାରସ୍ପରିକ ବନ୍ଦ୍ୱଷ୍ଟ୍ଟ ଏବଂ ପାରସ୍ପରିକ ଆଦମଣର ଏହି ଅହଂରୂପୀ ସମ୍ବନ୍ଧଟିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛୁ । ମାତ୍ର ଏହିସବୁ ଭୁମିରେ କୌଣସି ନରଙ୍କୁଶ ଅନଧୀନତା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମନୋଗତ ତଥା ଭୌତିକ ସକଳ ସମ୍ଭୂତକୁ ସମ୍ପୃଣ୍ଡରୂପେ ବର୍ଜନ କରି ରଖିବା ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ନୈଃସ୍ୱଜନତା ଲଗି ପରଶେଷରେ କେବଳ ଏହିପର ଏକ ବନ୍ଦ୍ୱାରଧର୍ମୀ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନରେ ଆସି ପନ୍ଦ୍ୱହୁଁବାରହିଁ ସମ୍ଭାବନା ରହିଛୁ । କେବଳ ଏହିପର ସ୍ତରେହିଁ ଏକ ସମ୍ପୃଣ୍ଡ ଅନଧୀନ ଆତ୍ମ-ଅନୁଭୂତି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରିବ । ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ପୁଣ୍ଡି ନରଙ୍କୁଶ ସ୍ତରରେ କେବଳ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଏକ ଅନଧୀନ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଥିବା ପର ବୋଧ ହେବ । ସ୍ତରଗତସ୍ୱ 'ସ୍ୱାଧୀନ' ଶବ୍ଦଟିର ଅର୍ଥରେହିଁ ତାହା ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇ ରହିବ, ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ସ୍ୱ-ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବ; ସେତେବେଳେ ତାହା ଈଶ୍ୱର କିଂବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସତ୍ତା ଉପରେ ଆଦୌ ନର୍ଭର କରୁ ନଥିବ । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ଏକ ଅନୁଭୂତିରେ ଈଶ୍ୱର, ବ୍ୟକ୍ତର ଆତ୍ମସତ୍ତା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସତ୍ତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼େ, ଅଜ୍ଞାନର ଭେଦସର୍ଜନାରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଢୋପାଡ଼ି ଦେବାକୁ ପଡ଼େ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅହଂ ଆପଣାର ସ୍ୱକୀସ୍ୱ ଅସମର୍ଥତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନଏ, ଆପଣାକୁ ତଥା ଆପଣାର ସାବଙ୍ଗସ୍ୱ ବସସ୍ତୁତଭାଗୁଡ଼ିକୁ ବଲୁପ୍ତ କରିଦଏ ଏବଂ ତାହାର ଦ୍ୱାରା ଆପଣାର ପୁଣ୍ଡିମୁକ୍ତ ଆତ୍ମ-ଅନୁଭୂତିର ଅସଲ ମୂଳପ୍ରବୃତ୍ତିଟିକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଏ । କାରଣ ତାହା ଆବଷ୍କାର କରିବାକୁ ଲଗେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଅଥବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ରହି' ସେଇଟିକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରିବା ଲଗି ତାହାର ସମସ୍ତ ଚେଷ୍ଟା ମୂଳରୁ ଶେଷଯାଏ କେବଳ ବଭ୍ରମ, ବୃଥାଦମ୍ଭ ଓ ଅସମର୍ଥତାର ଏକ ଦଣ୍ଡବଧାନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଦୁର୍ଗତଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ବ ବିଏ ନାହିଁ, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଦେବା ଦ୍ୱାରା ସେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇପଡ଼େ; ଆପଣାର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ବିଏ ନାହିଁ, କାରଣ ଆପଣାର ଆତ୍ମସତ୍ତାର ବନ୍ଦ୍ୱର୍ଭୁତ ବୋଲି ଜ୍ଞାନ, ଅର୍ଥାତ୍ ତା' ତାହାରେ ସତା ବଶ୍ୱଜଗତ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସତ୍ତାଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜ୍ଞାନ ସେ ସେଉଁଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାଠାରୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବାହାରେ ରଖିବାକୁ ଅତଦରଉ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ, ଅହଂର ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଦୋଇ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସେହିଗୁଡ଼ାକୁଡ଼ି ପ୍ରତି ଉତରକୁ ବାଧ ଗ୍ରହଣେବାକୁ ପଡ଼େ । ମନୋମୟ ପଞ୍ଜର ଘାବଖାଏ କଲ୍ପନାକୁ ଶ୍ୟାମୁଣ୍ଡି ଭଦରେ ବହନ କରି ରଖିବାରୁ ତୌଳ ଅସ୍ତଚଳୁପ୍ତିର କଲ୍ପନାଟିରେ ଜଡିତ ଦୋଇ ରହିଥାଏ । ଅଦ୍ୱୈତବାଦ ଅପଣା ପରମସତ୍ତାଟି ଉତରେ ଆପଣାକୁ ନେଇ ବର୍ଜନ କରିବାର ଚେଷ୍ଟା ବସ୍ତୁର ରଖିଥାଏ, ତଦ୍ୱାରା ସେ ଟିକେ ଉନ୍ନତରରେ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହି ଧେସ୍ୱଟିରୁଡ଼ି କଲ୍ପନା କରିଥାଏ । ଦୂରଟିଗାକୁ ଅମେ ଅସ୍ତାର ପ୍ରକୃତଠାରୁ ତାହାର ବୈତାନ୍ତିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବସ୍ତୁରେ ତେବଳ ଏକ ପରମ ଅସ୍ତଘୋଷଣା ବୋଲ୍ଡି କରିଥାଉ ।

ମୁଦ୍ଦେରର ଯେଉଁ ଏତସ୍ତାର ଶୀଘ୍ର ସୃଷ୍ଟାଟିକୁ ଅମେ ସ୍ତତ୍ୟାହାରର ଗର୍ଜ ବୋଲ୍ କଣ୍ଠିତା କରୁଁ, ତଦ୍ୱାରା ଅମେ ସ୍ତଅମେ ଯେଉଁ ଅନୁଭୂତରେ ଘାଇ ପହଞ୍ଚି, ତାହାଡ଼ି ଏହି ପ୍ରତୁତ୍ତିଟି ଯଦି ସହାସ୍ୱତ ଦୋଇଥାଏ । ତାରଣ ସେହି ଅନୁଭୂତଟି ଦେଇନ୍ଥ ଅହଂର ବାଡ଼ଗୁଡ଼ାକ ଭଜିପିବାର ଅନୁଭୂତ, ଏବଂ କଣ୍ଠିମାନ ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ଅମ ଭତରେ ରହିଥିବା ମନୋଗତ ଅସ୍ୟୁତାସ୍ତୁଡ଼କୁ ବର୍ଜନ କରି ଅସିବାର ଅନୁଭୂତ । ତାରଣ ଅମର ଏହି କଣ୍ଠିମାନ ମନୋଗତତାଟି ଜଡ଼ ତଥା ଜଡେନ୍ଦ୍ରି-ସ୍ତୁଡ଼ତର ଅଧୀନ ଦୋଇ ରହିନ୍ଥ ଏବଂ ତେବଳ ରୂପ, ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁ, ବହ୍ୟସ୍ଥ ସ୍ତତତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ସେହି ରୂପସ୍ତୁଡ଼ତରେ ଅମେ ରହିଁଠାରୁ ରଙ୍ଗସ୍ତବା ନାମରୁଡେଇ ଘାତଘାତ ପତାର୍ଥର କଲ୍ପନା ତରଘାଉନ୍ଥ । ତେବଳ ଅମ ଜତତ ସହତ ରୂତତା ତର ସେସ୍ତୁଡ଼କୁ ଜାଣିବା ବାସ୍ତତ ଅମେ ଅନ୍ୟ ଘାତଘାତ ସ୍ତଜ୍ଞର ମୀଣ୍ଡସ୍ତଯତ ଜତତଟି ତତସ୍ତରେ ସ୍ତତ୍ୟକ୍ଷ ଭତରେ ଅଉ ତନ୍ତୁସେଳେ ଜାଣିଘାରୁ ଜାହିଁ । ଅତତା, ତଥା ତନ୍ତ୍ରା ଓ ଚୌଣସି ଜାଣି ତରବା ସ୍ତସ୍ତୁତ ଜାନା ବାହ୍ୟ ଘଟେତକୁ ଧରି ତର ଅମେ ସ୍ତେମାତଙ୍କ ତତସ୍ତରେ ଘାତାଳନ୍ତୁ ଅନୁମାନ ତରୁ ତା ଉପେକ୍ଷ ତୋଧ ଜର ତରଘାଉ, ତେବଳ ସେତେବ ବାସ୍ତତ ଅଉ କନ୍ତୁ ଜାଣିଘାରୁ ଜାହିଁ । ସେହିସବୁ ଘଟେତକୁ ଅମର ମନ ଅମର ଅପଣା ଅଜସ୍ୱଗତତାର ଦ୍ୱାରାରେ ତେବଳ ଜନ୍ମୁଁାଇ ତେବାରେହିଁ ରତିନ୍ଥ । ସେତେବେଳେ ଅହଂ ତଥା ଜଡ଼ମନର ବାଡ଼ ଛାଡି ଅମେ ତନ୍ମସ୍ତତାର ଅନନ୍ତ ଭୂମିରେ ସ୍ତତନ୍ତ୍ର ସେହ, ସେତେବେଳେ ସେସ୍ତୁଡ଼କୁ ସେଇଁଭଳ ଦ୍ୱାରେ ତେଓିବା ଯାଇ ଅମର ମନ ଅମକୁ ଅସ୍ୟନ୍ତ ତର ରଖିନ୍ଥ, ତଉତକୁ ଓ ଅନ୍ୟମାତଙ୍କୁ ଅମେ ତଥାପି ଠିକ୍ ସେହିଭଳ ଦ୍ୱାରେ ତେଓିଥାଉ; ଅର୍ଥାତ୍ ସେସ୍ତୁଡ଼କୁ ଅମେ ତେବଳ ନାମ ଓ ରୂପ ବୋଲ୍ଡି ତେଓିଥାଉ । ତେବଳ ଚଳସ୍ତତାର ସେହି ସ୍ତତଂଶ ଓ ଉର୍ଦ୍ଧତର ସ୍ତତଂର ଅମ ନୂତନ ଅନୁଭୂତରେ ଅସି ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ଘାଇ ସେସ୍ତୁଡ଼ତ ଅପଣାର ସ୍ତତଂଶ ତସ୍ତତଘତ ସ୍ତତଂତନ୍ତ୍ରଟିକୁ ଧରିଥିବା ବସ୍ତୁ ଏବଂ ମନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଲଗି ସେଗୁଡ଼ିକର ଆପଣାର ସେହି ଯେଉଁ ପରେଷ୍ଟ ଆଶସ୍ୱଗତ ସତ୍ତ୍ୟଭାଟି ରହିଥିଲା, ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ହୁଗୁଇ ବସନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଯେଉଁ ପଦାର୍ଥଟର ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥାଇ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଭାହାର ସ୍ୱତେଅବା ଠିକ୍ ଉପସ୍ଥତ ପଦ୍ଧ ବୋଧ ହୁଅନ୍ତି । ଆମର ମନୋଭୁମିଟି ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳକୁ ଜଶ୍ଚଳ ଓ ଉଦାସୀନ ହୋଇ ଆସିଥାଏ, ଏବଂ ଯେଉଁ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଭୁମିଗୁଡ଼ିକ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଭଥା ଆମ ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକର ଜ୍ଞାନ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱ ଆସ୍ପସ୍ତ୍ତ ଭଥା ଏହି ଜଗତର ବସ୍ତୁସ୍ୱଗତ ପ୍ରତ୍ତସ୍ପଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ବ୍ୟବଧାନଟି ଉପରେ ଏକ ସେତୁ ହୋଇ ରହି ପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖିଥାଏ, ଆମର ମନ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିବା ଲଗି ବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲଗି ଆଉ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା କରେ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଏକ ଜଶୁଦ୍ଧ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ସେହି ଅନ୍ତସ୍ଥାନ ନୈଙ୍ଗ୍ୟକଭାକୁ ନେଇହିଁ ବେଶ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଯାଇ ଏବଂ ସେଉଁକ ବ୍ୟତ୍ତାତ ଆଉ ଅନ୍ୟ କିଛୁ ଅଥବା ଅନ୍ୟ କେହି ଆମ ଲଗି ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ମତ୍ତତ୍ତ୍ୱ ରଖନ୍ତ ନାହିଁ । ଆମର ଜଡ଼େନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଯାହାକିଛୁ ଆଣି ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତ ଏବଂ ଆମର ମନ ସେଗୁଡ଼ିକ ବସ୍ତସ୍ୱରେ ଯାହାକିଛୁ ବୋଧ ଭଥା ଅବବୋଧର ସମର୍ଥ ହେଉଥାଏ ଓ ଏଡ଼େ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଭବରେ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ମଜ୍ଜି ରହିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ାକ ଆମ ଲଗି ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ଅସତ୍ତ୍ୟ ଓ ମୂଲ୍ୟହୀନ ବୋଲ ମନେହୁଏ । ସତ୍ତ୍ୱଗତ ଯେଉଁସବୁ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସତ୍ତ୍ୟର ମାଧ୍ୟମରେ ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱ ଏହିସବୁ ପଦାର୍ଥର ସ୍ରେକ୍ତା ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତ, ଆମେ ଆଉ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାସ୍ତ ହୋଇ ରହୁ ନାହିଁ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାସ୍ତ ହେବା ଲଗି କୌଣସି ଅପେକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ରଖୁ ନାହିଁ । ସେହି ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀସ୍ୱଟର ସତ୍ତ୍ୱ ଓ ଆନନ୍ଦଗତ ସେହି ଯେଉଁ ମୂଳସ୍ଥିତ ବଶ୍ୱଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଭାଙ୍ଗି ଲଗି ଏଡ଼େ ସୁନ୍ଦର କରି ରଖିଥାଏ ଓ ଅଭବ୍ୟତ୍ତର ଯୋଗ୍ୟ କରି ରଖିଥାଏ ବୋଲି ଆମେ କହିପାରିବା, ସେହି ମୂଳସ୍ଥିକୁ ଆମେ ଆଉ ଭାଙ୍ଗରି ଏକ ଜମିତ୍ୱ ହୋଇ ଧାରଣ କରି ରଖୁ ନାହିଁ । ପୃଥସ୍ୱୀରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଆନନ୍ଦଲୀଲାରେ ଆମେ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଅଂଶୀଦାର ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ; ଓଲଟି ଆମକୁ ଏପରି ପ୍ରଗତ ହେବାକୁ ଲାଗେ ଯେ ଆପଣା ସତ୍ତ୍ୱର ପରମ ଜଶୁଦ୍ଧତା ମଧ୍ୟରେ ଜଗତ୍ତ ଜଡ଼ର ସ୍ଥୂଳ ସ୍ୱଭବଟାକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଲଗି ଅନୁମତ ଦେଇ ପରମ ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ତ୍ୱ ସ୍ୱତେଅବା ଆପଣାକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲକୁ ଖସାଇ ଆଣିଛନ୍ତି ଅଥବା ବୃଥା ଗୁଡ଼ାଏ ନାମ ଓ ଅସତ୍ତ୍ୟ ଗୁଡ଼ାଏ ରୂପର କଲ୍ପନା କରି ସେ ଆପଣାର ସତ୍ତ୍ୱଗତ ସତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ମିଥ୍ୟାରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରି ପକାଇଛନ୍ତି । ଅଥବା, ସେହି ଆନନ୍ଦର ଆଦୌ କୌଣସି କଲ୍ପନା କହିପାରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏପରି ଏକ ଅନେକଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ଜଳିପ୍ତତା ଦ୍ୱାରା ତାହା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦେହ ଯାତ୍ରାକୁ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଜଗତର ଅତୀତ ତୌଳିବା ପାଇଁ ସେହି ଦେହ ଅନନ୍ତରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଆମକୁ ଏତାବେଳକୁ ସକ୍ଷମ କରି ରଖେ । ଅଥଚ, ଏତ ସୁଶୃଙ୍ଖଳିତ ଓ ବହୁକାର୍ଯ୍ୟଧର୍ମୀ ଅନ୍ତ-ଅନୁକୂଳତର ଜଟିଳତର ଅନନ୍ତଟି ଆମକୁ ଏତେଦୂର ଅଜସ୍ର ଓ ଦେଇଥାଏ ଯେ ତାହା ଆମକୁ ଏହିକୁ ଜଗତ ଭୂମିରେ ଅଧିକ ତାଳ ସଡ଼ ରହିବାକୁ ଆଉ ତୌଳିବି ଅନୁମତ ହୁଏ ନାହିଁ; ଆମର ଏହି ଜଡ଼ସ୍ଥ ଜଗତ ଏବଂ ଜଗତର ଉଷାପି ଜଟାମାନ ରହିବା ଲୋଡୁଁ ଆମକୁ ସେହିକୁ ଭୂମିରେ ରହିବା ଭଳି ଯେଉଁଠ ବାଧ ହେବାକୁ ପଡ଼େ, ସେଠାରେ ଆମେ ସେବଳ ସେତେବେଳକୁ ରହିଥାଉ ।

ମାନ, ଆମର ଯୋଗମାର୍ଗରେ ଯତ ଜରୁ ଜରୁ ଅଗତା ଆମ ଭିତରକୁ ଆତ୍ମାର ଏହି ଜଗତ ଭିତରକୁ ମୁକ୍ତ ପ୍ରତୀତଜଣ୍ଡିନ ଜଗତାର ଅନ୍ତଃଆତ୍ମରୂପ ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ପୁରୁଷ ଅଧିଶାର ସ୍ତରକୁ ପୂରଣଧିକୃତ ଜଗତେତା ଉପରେ ଯବ ଆମେ ଅନ୍ତଃମାନଙ୍କର ତେବଳ ଶାସ୍ତ୍ରିଭୂତ ଓ ବହୁର୍ଗାସ୍ତ ଅନ୍ତ-ଅନ୍ତଃସ୍ତ ପଦ୍ଧତିରେ ନୁହେଁ, ମାନ ସତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଜଗତେ ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଛୁ, ସେମାନଙ୍କର ମନ, ସେମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଜଗତ୍ସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଖଣ୍ଡନ ଦୋଇଥାବୁ ବହିବା ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଗତ ସେହି ଖଣ୍ଡଟି ଉପରୁରେ ସ୍ଥା ତେତନାଶୀଳ ହୋଇଥାବୁ, ତେବେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖଣ୍ଡାର୍ଥ ଜଗତ୍ସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ଲଭ କରୁ ଏବ ତେବଳ ସେତେତାଟି ନାମ ବା ରୂପରୂପେ ଜତେଟି ସେମାନଙ୍କୁ ଆମର ଅନ୍ତଃସ୍ଥରେ ନାନା ଆତ୍ମାରୂପେ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ । ସେମାନେ ଆମ ପରି ପରମ ଖାଦ୍ୟଙ୍କର ଯୋଟିଏ ଯୋଟିଏ ଜଡ଼ାଦ୍ଭୁତେ ପ୍ରତଭାତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଆମର ମନ ଆଉ ସେହି ଜଗତେନ୍ଦ୍ରିୟଗ୍ରାହ୍ୟ ଅଖାତାର ଜରୁମ ଅଗତା ଅନ୍ତରୀର ଜରାନ୍ତୁ ସାଉରେ ଅତୀତ ଅଖିତ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ । ଏହି ଜଡ଼ତତ ଜଗତଟିର ଅତରୁ ଆମ ପରି ସେଉଣ ଏତ ବମୁଦ୍ରଧାସ୍ତ ମୂଲ୍ୟ ରହିଥାଏ, ଦର୍ଶନାଳ ତାହା ବସ୍ତୁତଃ ଅନ୍ତର୍ଭୁତ ହୋଇ ରହେ; ମାନ ଜତୀ ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କ ପରି ସେହି ଜଗତର ସେଇଁ ବୃହତ୍ତର ମୂଲ୍ୟଟି ରହିଛୁ, ସେହି ମୂଲ୍ୟଟିର ସାଷାତ୍ତାର ଲଭ ତତେ। ତେବଳ ସେହି ଜଡ଼ ଜଗତସ୍ତରଟିକୁ ଆମ ଜୀବନ ଓ ଜଗତର ଏତମାନ ଭୂମିରୂପେ ଆଉ ଗ୍ରହଣକୁ ହୁଏ ନାହିଁ; ମାନ ମନ ତଥା ତତ୍ତ୍ୱପାର ଜତର ଭୂମିରୂଢ଼ତର ଭୂତାରେ ଏତ ଜୀବନର ବା ସୌଣ ମୂଲ୍ୟ ବହନ ସେହିବାର ଦୃଷ୍ଟିଗୋତର ହୁଏ । ମାନ ଏହାଛଡ଼ ଜ୍ଞାତାକୃତ ସେତା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ପୂଜ ମୂଲ୍ୟରେ ତୌଳିବି ଦ୍ୱାରା ଘଟଃ ନାହିଁ, ବଂ ତାହା ଅନ୍ତରୁତି ଲଭ ସେଉଁଥାଏ । ଆମେ ସେତେବେଳେ ଆମର ସତ୍ତା, ଆମର ଜଗତ ତଥା ଆମ ଜୀବନର ଉପର ଜୀବନର ଜୀବନଭୂମିରେ ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କର ତେବଳ ଯୋଟିଏ ଶ୍ରିତ ସୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜାଣିବାକୁ ପାଇ; ଏବଂ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱତଃସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ପଦାର୍ଥରୂପେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକର ଅବଲମ୍ବନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଉତ୍ତର ସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଜଡ଼ତ୍ୱରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖି ପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଲାଭ କଲେ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତଥା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟକୁ ହୃଦସ୍ପଙ୍ଗମ କରିପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ସେହି ସତ୍ୟଟିର ଆବିଷ୍କାର କରୁ । କାରଣ ସେହି ଉଚ୍ଚସୋପାନସ୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକରୁହିଁ ସେମାନେ ଆପଣାର ପ୍ରକୃତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆହରଣ କରୁଥାନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁହିଁ ସ୍ୱତେତନ ଜଗତରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସହଜ ଆପଣାର ସମ୍ମିଳନ ଘଟାଇବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେମାନେ ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଜୀବନର ଔଚତ୍ୟଟି ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଉଠେ ଏବଂ ବସ୍ତୁତଃ ଅସ୍ପଷ୍ଟତାର ଅନ୍ଧକାରଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଆଉ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ପରାହତ ହୋଇପଡ଼େ ନାହିଁ ।

ଏହି ବୃହତ୍ତର ସମଗ୍ର ଜ୍ଞାନ ଓ ସମଗ୍ର ମୁକ୍ତ ଅବଶେଷରେ ଆମର ମୁକ୍ତବିଧାନ କରିବ ଏବଂ ଆମର ସମୁଦାୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରେ । ଆମର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଈଶ୍ୱର, ଆମେ ଓ ଏହି ଜଗତ,—ଏହି ତିନୋଟି ଭୂମି ମଧ୍ୟରେ ନାହିଁକ ଆଡଯାତ ହେବାରେ ଲାଗିଛୁ, ସେହି ଜ୍ଞାନ ଓ ମୁକ୍ତର ଅଧିକାଗ୍ର ହୋଇ ଆମେ ସେତଥାଟି ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକରୁ କୌଣସିଟିକୁ ଆମେ ଆଉ ପରସ୍ପରର ବିରୋଧୀ ରୂପେ ଦେଖି ନାହିଁ, ପରସ୍ପର ସହିତ ବିସଙ୍ଗତିପୂର୍ଣ୍ଣ ବା ଅସଙ୍ଗତରୂପେ ମଧ୍ୟ ଦେଖି ନାହିଁ; ଅଥବା ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଆମ ଅଜ୍ଞାନର ସେପର କୌଣସି ଭୂମିରୂପେ ବି ଦେଖି ନାହିଁ ଯେଉଁମାନେ କି ଅବଶେଷରେ ଏକ ବିଶୁଦ୍ଧ ତୈତ୍ୟତତ ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆମେ ଆମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ବିଭିନ୍ନ ଭୂମିରୂପେହିଁ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗୁ, ଯେଉଁମାନେ କି ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ମୂଲ୍ୟଟିକୁ ସଂରକ୍ଷିତ କରି ରଖିଥାନ୍ତି ବା, ଅଥବା ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କହିଲେ କେବଳ ସେତକତେଲେହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ମୂଲ୍ୟଟିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି । ସେହି ଅନ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ରହିଥିବା ଆମର ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଜଗତ ବିସ୍ତାରରେ ଆମର ଅନୁଭବଟିକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପ ଦେଇ ରଖିଥାନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଜୀବନର ଅନୁଭୂତିଟାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଆଉ ବାହାରେ ରହିଥିବାର ଆଦୌ ଅନୁଭବ କରୁ ନାହିଁ; ଆମର ଏହି ନୂତନ ତେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସବୁଠାତ ଆମର ଭିତରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ଓ ଆମେ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଭୂତ ହୋଇ ରହିଥାଉ । ସେଗୁଡ଼ିକ ଏବଂ ଆମେ ଏଣିକି ଆଉ ପରସ୍ପରର ବହିର୍ଭୂତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏତେଗୁଡ଼ିଏ ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ରହୁ ନାହିଁ, ପ୍ରତ୍ୟେକେ ପ୍ରତ୍ୟେକର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ବା ଅଙ୍ଗ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅତଏବ ଅନେକଙ୍କ ଦର ବୁଲୁ ନାହିଁ ଓ ବଦଳେଇବେ ଆଉ ଅନ୍ୟ ଉଦ୍ଭିଦରେ ଯେପରି ଦଶ ଦିନ ନଖରା ସୋଡିଏ ସୋଡିଏ ଅଳ୍ପ ଦୋଇ ଅବସ୍ଥାନ କରୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସେତେବେଳେ ଜନ୍ତୁରେ ସେହି ଗରମ ଶାଣ୍ଟଟିଏ ଦୋଇ ଦେଇଥିବା ଏକ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବା ଅନୁଜୀବୀଟି ଆଉଥରେ ଜନ୍ତୁଟିକୁ ଆକ୍ରମଣ ଦଇ ଧରିଥାଏ ଏବଂ ଜଉନ୍ତୁ ଉତ୍ତାପରେ ଆଉଥରେ ଏତନ୍ତୁର ସେହି ଉଦ୍ଭିଦର ସତୀଘିକୁ ଆଉଥାର ଏହା ସୃଷ୍ଟିତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମିରେ ପ୍ରତ୍ୟାଶ ଓ ଜଳଜନ୍ତୁର ଉତ୍ତାପ ଦେଇ ଜଦ୍ୟତ ଦୋଇ ଉଠିଥାଏ । ଉତ୍ତାପରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରୁ ଦଳୁର୍ଦ୍ଦ ଦଇ ଉଠିଥା ନୁହେଁ, ମାନ ପରସ୍ପରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଅନୁର୍ଦ୍ଦ ଦଇ ଉଠିଥା,—ଅର୍ଥେ ଏତ୍ତାକୁହି ଆମ ଦାନ୍ତଉଚ୍ଚତ୍ୱର ଦଳ ସତୀରୁପେ ଜାଣିଥା; ଏତ ସ୍ତରେ ଓ ଅବସ୍ଥାମାନଙ୍କର ପରସ୍ପୁର୍ଣ୍ଣତା ନୁହେଁ, ମାନ ସେମାନଙ୍କୁହି ତା'ର ଉଚ୍ଚତର ଉଥାନରୁପେ ଜାଣିଉଥିବା ।

ଆମର ଜନ୍ତୁର ଉତ୍ତାରୁପେ ଅବସ୍ଥିତ ଉତ୍ତାପ ପ୍ରତ୍ୟୁତ ଶବ୍ଦଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦୋଇ ଉତ୍ତାଏ, ଜନ୍ତୁଟିର ଜନ୍ତୁ ଦୋଇ ଉତ୍ତାଏ ଏବ ସେହି ଶବ୍ଦଟାରେ ଘାଉ ଉପଯୋଗ ଦୋଇ ଥାଉଥାଉଁ ଆମେ ଲଥାର୍ଥରେ ଥାଉଥାଉ ଉତ୍ତାପ ଦଇଥାରେ ଜଡିବୁ । ସେହି ଉପଜଉଁ ଶବ୍ଦଟାକୁହି ଆମର ଏହା ଅନୁଭବ ଥାଉଥାଉ ଉତ୍ତାପରେ ପ୍ରତ୍ୟୋଜନ ଉତ୍ତାନ୍ତୁ, ଅନୁର ଥାଉଥାଉ ଆମ-ଅଭଉନ୍ତରର ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟୋଜନ ଉତ୍ତାନ୍ତୁ । ମାନ ଏତ ସ୍ତରୁ ଅସ୍ତିତ୍ୱରୁପେ ଅବସ୍ଥିତ ଉତ୍ତାପ ଜଡି ଅନୁର ଘାଟିବୁ ଏତ ଉତ୍ତାନ ମାତ ଦା ଉତ୍ତାନ ଉତ୍ତାରୁପେ ପ୍ରତିସ୍ପିତ ଦଇ ଉଠିଥାରୁ ଦାନ୍ତାଉଚ୍ଚରେ ଏତ୍ତାର ଥାଉଥାଉ ପରସ୍ପୁର୍ଣ୍ଣତା ଆଦୌ ଜ୍ଞାନ ସେତ ନାହିଁ, ମାନ ପ୍ରତ୍ୟୁତ ଉତ୍ତାନ ଆଉଥାର ଅମ୍ଭଉନ୍ତୁମିରେ ପ୍ରତ୍ୟୁପର ଏହା ଅନ୍ୟ ଉଦ୍ଦୋଳ ସ୍ଥିତିରେ ଥାଉ ଉତ୍ତାନ୍ତୁ ଦାନ୍ତାଉଚ୍ଚରେ ତାହା ଜ୍ଞାନ ସେତ । ସେହି ସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରତ୍ୟୁତର ଥାଉଥାଉ ଶାଂଶ ଉତ୍ତାର୍ଣ୍ଣ ଦୋଇଥାଏ ତତ, ମାନ ସେତାରେ ପ୍ରତ୍ୟୁତର ଅଧ୍ୟାତ୍ମଉନ୍ତର ମଧ୍ୟ ଜଡିତ ଦୁଏ; ଆମର ଏହ ଦାନ୍ତରୁପ ଉତ୍ତାନ୍ତୁଟିର ପୁର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତାପ୍ତୁର୍ଣ୍ଣତା ଘଟେ ତତ, ମାନ ତତ ତାହା ଅନ୍ୟାନ୍ୟଙ୍କ ଉତ୍ତାନ ଆମର ଥାଉଥାଉ ଜ୍ଞାନ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ପୁର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତାପ୍ତୁର୍ଣ୍ଣତା ଜ୍ଞାନ ଦୋଇଥାଏ । ତେଣୁ, ଏହ ପ୍ରଶ୍ନର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଦୌ ତୌଣସି ପୁର୍ଣ୍ଣ ଜରୁରି ଦାନ୍ତାରେ ଅଟ୍ଟିତ ଅନ୍ତ ତେରିଥାରୁ ଉର୍ଦ୍ଦରେ ଏତ ଦାନ୍ତରତ ମୃତ୍ୟୁର ଦ୍ୱାରନ ଉତ୍ତାପ୍ତରତା ତତାପି ଆମର ଉଦ୍ଦୋଳ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହେଁ; ମାନ ଅନ୍ୟାନ୍ୟଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟଙ୍କର ଅନ୍ତ-ଉତ୍ତାପ୍ତୁର୍ଣ୍ଣତା,—ଏମୁତ୍ତତ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହି ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ତାନ୍ତରେ ଆମର ଜତ ତାସ, ଆମର ଆଉଥା ମୃତ୍ୟୁଟି ଉତ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞତରେ ତାସ୍ତ । ଆମେ ଏଯାଏଁ ଆମର ଦଳ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧ ଦୋଇ ମଧ୍ୟ ଦୁଏତ ଜ୍ଞତ୍ତ୍ୱ ଉତ୍ତାପ୍ତୁତା । ଏଯାଏଁ ଥାଏ ଉତ୍ତାପ୍ତୁତା ଉର୍ଦ୍ଦରୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟଙ୍କ ଉତ୍ତତ ଏତତାତତ ଦୋଇ ଉତ୍ତାପାର ଜରୁରରେ ଆଦୌ ତୌଣସି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଫଳପ୍ରଦ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଅହଂଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସକଳ ପ୍ରଲେଭନ ଉପରେ ବଜସ୍ୱଲାଭ କରିବା,—ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ଆମ ଜନ ଉପରେ ଆମର ପ୍ରଥମ ବଜସ୍ୱ ବୋଲ୍ କହିବା । ଏହି ପୃଥିବୀ ବାହାରେ କୌଣସି ଲୋକାନ୍ତରରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ୱର୍ଗସମ୍ଭୋଗର ସକଳ ପ୍ରଲେଭନ ଉପରେ ବଜସ୍ୱଲାଭ କରିବା,—ଏଇଟି ହେଉଛି ଆମର ଦ୍ୱିତୀୟ ବଜସ୍ୱ; ଏବଂ ଜୀବନର ଭୁମିଟି ଉପରୁ ପଳାୟନ କରି ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ଅନନ୍ତତାର ଏକ ଆତ୍ମ-ନମଜ୍ଜିତ ଆନନ୍ଦର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବାର ସେହି ସଙ୍କୋଚ ପ୍ରଲେଭନଟି ଉପରେ ବଜସ୍ୱଲାଭ କରିବା ହେଉଛି ଆମର ସର୍ବଶେଷ ବଜସ୍ୱ ଏବଂ ସର୍ବଚରମ ବଜସ୍ୱ । କାରଣ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଆମେ ସର୍ବବଧ ବ୍ୟକ୍ତିବାଦୀ ବହିଷ୍କାରଧର୍ମିତାରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇ ବାହାର ଆସିପାରିବା ଏବଂ ଆମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମୁକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବା ।

ବମୁକ୍ତ ଆତ୍ମାର ସ୍ଥିତି ହେଉଛି ସଦାମୁକ୍ତ ପୁରୁଷର ସ୍ଥିତି । ଏହାର ଚେତନା ହେଉଛି ଏକ ଅଖଣ୍ଡାତ୍ମ ଚେତନା ଏବଂ ସର୍ବସମାବେଶକାରୀ ଏକତାର ଚେତନା । ଏହାର ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନର ସକଳ ଭୁମିରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ନେଇ କଥାଏ, ମାତ୍ର ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ସେହି ପରମେଶ୍ୱର ଭଳା ଦିବ୍ୟ ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଏକତାବଦ୍ଧ ଓ ସମଞ୍ଜସ କରି ରଖିଦିଏ । ସେଇଁ ଔକାନ୍ତିକ ଧର୍ମୀଭୂତ କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣେ ଓ ଆମ ଜନକୁହିଁ ଜାଣେ ଏବଂ ଆଉ ସବୁକଛିକୁ ଆପଣାଠାରୁ ବାହାରେ କଳ ରଖିଦିଏ, ଏହି ସ୍ଥିତ ସେଇଟିକୁ କେବଳ ଏହିପରି ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଅନୁଭୂତି ବୋଲ୍ ଜାଣେ ଯାହାକ ଏହାକୁ ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଆପଣା ଭିତରେ ପରବେଷ୍ଟିତ କରି ଧରିଥିବା ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମ ଭଳା ପରମ ଆନନ୍ଦର ସମାବଷ୍ଟତାରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁହିଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଦିଏ । ସେଇଁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଆନନ୍ଦ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଆମ ଜନକୁ ଓ ପ୍ରସାଦ ଲାଭ କରିଥିବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର ସମ୍ମିଳିତ କରି ଧରେ ମାତ୍ର ପ୍ରସାଦ ଲାଭ କରି ନଥିବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଦୁଃଖକ୍ଲେଶକୁ କେବଳ ଦୂରସ୍ଥ ଏକ ଉଦାସୀନତା ଦ୍ୱାରା ଦେଖିବା ଲଗିହିଁ ଆମକୁ ସମର୍ଥ କରି ରଖିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମା ଲଗି ସେଇଟି ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ଏହି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେ କେବଳ ଆପଣାରହିଁ ସଜ୍ଞା ବୋଲ୍ ଦେଖୁଥିବ; ତେଣୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୂପରେ ସକଳ ଦୁଃଖକ୍ଲେଶ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ଲାଭ କରି ତାହାକୁ ଅତୀତ ସ୍ୱାତ୍ମବକ ଭବରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ମୁକ୍ତିର ମଧ୍ୟକୁ ଟାଣି ନେଇଆସିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ପରମେଶ୍ୱର ଏବଂ ପରମ ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣତାକୁ ବହିଶ୍ଚତ କରି ରଖି କେବଳ ଜଗତ ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଆପଣାର ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ନମଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିଯିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମା ଲଗି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିବ, ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ସେ ଏହି ପୃଥିବୀର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚତୁର୍ଥୀମା ମଧ୍ୟରେ ତଥାପି ଅତଲ ଦୋଇ ରହୁଥାଇବ ପାରି, ତା ଏଥେଇ ମଣିଷ ସହଜ ମଣିଷର ରହସ୍ୟତା ସ୍ତବୋଧ ଭଳା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ସମ୍ବୁଦ୍ଧଜନ୍ତୁଙ୍କ ଦ୍ୱାର ମଧ୍ୟ ଅତଳ ଦୋଇ ରହୁଥାଇବ ପାରି । ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଯୁଗି ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ଜଲ୍ପ୍ତ ତତ୍ତତେତା ଓ ଜ୍ଞପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃତରେ ଅସ୍ୱୀକୃତ ତତ୍ତ ରଖିବାକୁହି ଅମେ ତାହାର ପ୍ରକୃତ ଜିଜ୍ଞା ବା ଜିଜ୍ଞାଭତ ପ୍ରକୃତ ତତ୍ତତାର୍ଥତା ଦୋଇ ତଥାପି ତତ୍ତତା ପାରି । ମାନ ଦଶ୍ୱଦ୍ୱଧ୍ୟକାରଜନ୍ତୁ, ମୁକ୍ତ ଓ ତତ୍ତ ଆତନ ମଧ୍ୟରେହି ସେ ଅଭାଜାକୁ ଉତ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣ ତତ୍ତତ ଏବଂ ତାହାର ଏହ ଉତ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ଭଳା ଉତ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦ୍ୱାରହି ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସେପରେ ଉତ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୋଇପାରତେ, ଏକାହି ତା'ର ପ୍ରକୃତ ଜିଜ୍ଞା ଓ ଜିଜ୍ଞାଭତ ତତ୍ତତାର୍ଥତା ଦୋଇ ରହୁପତ । ତାରଣ ସେତେବେଳ ସେହ ଉତ୍ତମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହି, ଅର୍ଥାତ୍ ସେତେବେଳ ସେହ ଘନ୍ତମ ଈତ୍ୟାତ୍ମାର ଅଧ୍ୟାତ୍ମରହସ୍ୟର ଦ୍ୱାରହି ଅତତତ ଆତଜ୍ଞାନ୍ ବସ୍ତ୍ୱାଦ ଓ ବସ୍ତଜ୍ଞତ ଦ୍ରମାକୃତ ଦୋଇଥାଇତ; ଏବଂ ସେହ ତାରଣରୁହି ସେହ ଘନ୍ତମ ଈତ୍ୟାତା ଅନ୍ତମୁଖରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ୍ତେତତ ତତ୍ତ ସେଇଥିପାଇଁହି ଅତତେତରେ ମନୁଷ୍ୟଦ୍ରମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଧୀନ ତତ୍ତତାରୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଫଳପ୍ରଦ ଘନ୍ତ ଦୋଇ ବୁଝାଯାଇ ପାରତ । ଅମ ଅନ୍ତ-ଅନୁଭତର ଅତୀ ସତଜ ଜିଜ୍ଞାସ୍ତତତା ଏବ ଜ୍ଞପଲବ୍ଧିର ସ୍ତଯତ୍ନ ପ୍ରତ୍ତୋଜନ ଓ ସ୍ତଯତ୍ନ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଅତଣା ରହୁଛ ସତ, ମାନ ଏହ ଜନ୍ତମମାଜମମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାର୍ଥିଘ ଅଥତା ଏହ ଏତାର ଘନ୍ତମୁକ୍ତରୁ ଅତତେତରେ ମୁକ୍ତିଲାଭ କ୍ରିବାସହି ସେହ ଅନ୍ତରସ୍ଥିତ ଜ୍ଞମନ ଘନ୍ତଶିର ବାଣ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ଞାଶିତ ଦୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପାତାର ଅତଲମ୍ଫନ ତତ୍ତ ତ ମୁକ୍ତ ଅତା ସ୍ତତ୍ତତ୍ତରୁ ଅତତନ ତତ୍ତତାର ପାବତ, ସ୍ତତ୍ତଜନ୍ତୁକୁ ଅଭଜା ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ଞମାତ୍ତ ତତ୍ତ ଧନ୍ତତାତତ ଏବଂ ଦ୍ରେମାତତାର ସଞ୍ଜୀବୂର୍ଗା ସେହ ତତ୍ତ ଅନ୍ତତାନ୍ତତି ମଧ୍ୟରେ ସ୍ତତ୍ତଜନ୍ତୁକୁ ଉତ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣତା ସେଇ ପାତତାର ପ୍ରତତ୍ତ୍ତ ଓ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟକୁ ତତ୍ତତ ତତ୍ତ ଅଜିତ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜ୍ଞାନବିଂଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ନାନା ଭୂମି

ଆପଣାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମସୃଷ୍ଟି ସହିତ ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱର ପରମ ପୁରୁଷ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଯଦି ଆମର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପୁରୁଷକୁ ଏହିପରି ଭାବରେ ଜ୍ଞାତା, ପ୍ରଭୁ ଏବଂ ଆପଣା ପ୍ରକୃତିର ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ଭୋକ୍ତାରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବାକୁ ପଡ଼େ, ତେବେ ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟ କଥା ଯେ ଆମ ସତ୍ତାର ଏହି ଭୂମିକିରେ ପଡ଼ିରହି ତାହା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ଏହି ଭୂମିକି ହେଉଛି ଏକ ଜଡ଼ଗତ ଭୂମି ଏବଂ ଏଠାରେ ପ୍ରକୃତିର ସୃଜନସୃଷ୍ଟିହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ସେଠାରେ ଈଶ୍ୱର ପରମ ପୁରୁଷ ପ୍ରକୃତିଗତ ସାବଧାସ୍ୱ ବିସ୍ମାସ୍ପଦତାର ଅନ୍ତୋଚ୍ଛ୍ୱାସ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଲୁକ୍କାୟିତ ରହିଛନ୍ତି, ପ୍ରକୃତିର ଜଡ଼ଗିଣ୍ଡୁଡର ସେହି ସ୍ଥୂଳ ଆଡ଼ମ୍ବରସମ୍ବତା ମଧ୍ୟରେ ଲୁପ୍ତ ରହିଛନ୍ତି । ଏବଂ ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ସଂବୃତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆପଣା ଚୈତସ୍ୱତାର ସ୍ତରରୁ ଉତ୍ତରଭୁତ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମା ଏଠାରେ ଆପଣାର ସାବଧାସ୍ୱ ବିସ୍ମାରେ ସେହି ଜଡ଼ଗତ ତଥା ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ସାଧନଗୁଡ଼ିକରେହିଁ ଛନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ତାହାର ଅଧୀନ ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଛୁ; ତେଣୁ ଈଶ୍ୱର ମୁକ୍ତର ଅନୁଭୂତିଲଭ ପାଇଁ ଅକ୍ଷମ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଯାହାକୁ ଏହା ଆପଣାର ସ୍ୱାଭତ୍ୱ ଓ ସ୍ୱମିତ୍ୱ ବୋଲି ଭାବୁଛୁ, ତାହାକୁ ଯଥାର୍ଥରେ ପ୍ରକୃତ ଯାଗରେ ମନର ଏତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଧୀନତା ବୋଲିହିଁ କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଭିତର ପ୍ରାଣୀ, ଇଭିଦ ଓ ଧାତୁଗୁଡ଼ିକର ଖେତରେ ପ୍ରାଣିତ ଏବଂ ଜଡ଼ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଯେପରି ସ୍ଥୂଳ ଭାବରେ ଅଧୀନସ୍ଥ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ତାହା ତୁଳନାରେ ମନର ଏହି ଅଧୀନତାକୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ କିଳଏ ହାଲୁକା ବୋଲି କୁହାଯିବ ଓ ମୁକ୍ତ ତଥା ବିଧାନର ସମ୍ଭାବନାରୁ ଅଧିକ ଜଳଜଡ଼ୀ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ସତ, ମାତ୍ର ତଥାପି ତାକୁ ଯଥାର୍ଥ ମୁକ୍ତ ଓ ଯଥାର୍ଥ ଅଧିକାରଲଭ ବୋଲି ଆଦୌ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମକୁ ତେଭନାର ବଭନ୍ନ ଭୂମି ଓ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଚଦ୍ରତ ସୋପାନ ବିଷୟରେ ଏଠାରେ ଅବଶ୍ୟ କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ଯଦି ଏହିସବୁ ବଭନ୍ନ ଭୂମି ଓ ସୋପାନ ପ୍ରକୃତରେ ଅବସ୍ଥିତ ନଥାନ୍ତେ, ତେବେ ଏହି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଶଶ୍ୱରଧାସ୍ୱ ସତ୍ତାର ମୁକ୍ତଲଭ ପ୍ରକୃତରେ ଅସମ୍ଭବ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦୋଇ ଉଡ଼ାଉଥିଲା । ସେଇଠି ଏତ ସ୍ଥିରରେ ଥାଇ ସୌଖିରି ଅଳ ସେତେବେଳେ ଆହାର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା ଲାଗି ସେତେବେଳେ ଅଳେଖାଁଟି ଚଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏଠାରେ ଦୂରଦେଶୀ ସେତେବେଳେ ସେହି ଅନ୍ୱେଷଣଟି ଲାଗି ଅଳେଖାକୁ ସେତେବେଳେ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁଥିଲା । ଅଳର ଚଞ୍ଚିଳାଳ ଶୁଣ୍ଡଟିର ଲୁଚକାରେ ଚଢ଼ାଉଥିବାବେଳେ ଅଳେଖା ଅତ୍ୟନ୍ତଟି ମଧ୍ୟରେ ଝିଅର ଚମ୍ ଶରୀର ଉପରେ ଜଲଦୋଗ ଉଡ଼ୁଥିବା ଅନୁ ଅଳା ସୌଖିସିଟାଉର ସୌଖିକ ଅଳା ଚଢ଼ିବା ଶବ୍ଦସ୍ୱାରଣର ଲୁମିରେଇ ସେହି ଅନ୍ୱେଷଣଟି ଚଢ଼ିବା ଲାଗି ସେତେବେଳେ ଅଳେଖା ଚଢ଼ାଉଥିବା ଉଡ଼ୁଥିବା ଏବଂ ଏଠାରେ ଦୂରଦେଶୀ ସେତେବେଳେ ଅଳେଖାକୁ ସେହିଭଳି ସେତେବେଳେ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁଥିବା ।

ଆଜଣୋଉର ସ୍ୱାଧୀନତା ପା ଲୁଚାଇବା ଯାତ୍ରାଟିରେ ଅଳ ସେତେବେଳେ ସେତେବେଳେ ଦୂରଦିଗନ୍ତର ଲୁମିକୁ ଖୋଜିବା ଚଢ଼ିବା ଅଟକାଳେ ସୋଇଥାଏ, ସୋଟିଏ ସେହିଠାରେ ଅଖାଦ୍ୟିତ ପା ଚଢ଼ାଇବା ଲୁମି ଏବଂ ଅଳାଟି ଚଢ଼ାଇବାର ଅଟୋଲୁମି । ଅଳର ଶୁଭ ଲୁଚି ଓ ଚଢ଼ାଇଥିବାଟି ଏହା ଲୁଚ ଲୁମି ମଧ୍ୟରେ ଠିଆହୋଇ ଚଢ଼ିଥାଏ, ଚୁଣ୍ଡିଳ ଉପରେ ଚୁଣ୍ଡିଥାଇ ଚଢ଼ୁଥାଏ, ଖୁାଚଢ଼ାଇବା ଚଟାଇ ଚଢ଼ାଇଥାଏ, ଚଢ଼ାଇବାର ଅଟୋଲୁମିକୁ ଅଟକଳ ଚଢ଼ାଇ ଏବଂ ଅଖାଦ୍ୟିତ ଉଟାର ଚଢ଼ାଇ ଲୁଚ ଚଢ଼ାଇ । ଏବଂ ତା'ପରେ ଅଳର ଏହା ସ୍ଥିତିଟି ଚଢ଼ାଇ ଅଟକାକୁ ଖୁାଚିଥାଇ · ତାଇ ଏହି ଚାଟୁଚଢ଼ାଇବାର ଲୁମି । ଚଢ଼ାଇ ଲୁମିକୁ ଅଟକାଥାଇ ତାଇ ଅଳ ଲୁମିଟି ମଧ୍ୟକୁ ଖୁାଚାଚଢ଼ାଇ ଦୋଇଥାଏ, ସେଇଠି ଅଟୁାଳ ଚଢ଼ାଇବାକୁ ଚୁଟେ, ନଳ ଅଳ ଚଢ଼ାଇବା ଲୁଚ ଦ୍ୱାଚଅଟେ, ଖୁାଚକୁ ମଧ୍ୟ ଅଟକା ଚଢ଼ାଇ ଖୁାଚାଇବାଏ ଏବଂ ଅଟକାକୁ ଖୁାଚଳ ଚୁଚୁଚାଇ ମଧ୍ୟରେ ସେଇ ଅଳ ଚଢ଼ାଇଏ ଏବଂ ଚଟାଇ ଏହା ଚାଟୁଚଢ଼ାଇବାକୁ ଅଖାଦ୍ୟିତ ଚଢ଼ାଇ ଖାଏ । ଏହିଟିରି ଅଳ ଚଢ଼ାଇର ଖୁାଚାକୁ ଖୁାଚା ଚୁଟେଁ ସୋଇ ସେ ଉଚ୍ଚ ଚଢ଼ାଇ ଖାଇଥାଏ, ଖୁାଚାକୁ ଖୁାଚାଟି ଏହାଠାରୁ ଅଖାଚ ଖାଇଲ ଓ ଚଢ଼ାଚୁର୍ଣ୍ଣା ସୋଇ ଖାଇଥାଏ । ଏଚାଖୁାଚ ଲୁମିର ଅଟଖାଇତ ଚଢ଼ାଚୁରେ ମଧ୍ୟ ଝିଅ ଖୁାଚୁଁଚୁଁ ଅଟକାଇ ଖାଏ, ମାଣ ସେଚୁଚୁକୁ ଚୁଟଳ ଏଚୁଟେଇ ଅଟେ ଅଳା ସେଚୁଚୁଟ ଚୁଚ ଖୁାଚୁ ସୌଖିରି ଖାଳ ଚଳ ଖାଏ, ଖାଇଲ ଏହା ଖୁାଚଟି ଚଢ଼ାଟେ ସେହିକୁ ଅଟକାଇ ଅଳାଚଳାଳ ଚୁଅନ୍ତି ଖାଏ । ଚଟୁଚ ସେଚୁଚୁଟ ଏହାକୁ ଅଟରେ ଖାଖା ଚୁଚୁଣ ଦୋଇ ଚଢ଼ାଚୁ; ଖାଇଲ ସେଚୁଚୁଟରେ ଅଟୁାଳ ଚଢ଼ାଳ ଚ୍ୱାସ୍ ଚୁଟଳ ସେଟେ ସେଟେ ଅଳାଚର୍ତ୍ତ ଅନ୍ତର୍ନିଚଟ ଅନୁଚୁତ, ଅନ୍ତର୍ନିଚଟ ଚଢ଼ାଟୋଳ ଓ ଅନ୍ତର୍ନିଚଟ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଚୁଅଚକୁ ସେଚାକୁ ଅଟକୁ ଚଟେ; ଖୁାଚଟିଚ ଅଳର ଏଟ ଚୁଚଳ ଖଟେ ଅଟଖାକୁ ଅଖି ଚୁଅଖୁାଚିତ ଚଢ଼ାଚଏ ଅଖୁାଚଳ ଅନୁଖାଚଳ ଚଢ଼ାଚା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ସେହି ଏଟାଳ ଚଳାଟିର ଖୁାଚୁଟିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଚୁଚୁ ମଧ୍ୟରେ ଅଖୁାଚ ସୋଚୁଟିଥାର ମର୍ଟରେ ସେତେବେଳ ତାଳା ଖୁାଚଟାଚଚଟିଚ ଖୁାଚି ସୋଚୁଖାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚିବା ବାଟଟିରେ ତାହା ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ପଥପାର୍ଶ୍ୱରେ ଅଗଣିତ ପ୍ରଲୁବ୍ଧକମାନ ଆଣି ଯୋଇଦେବାରେ ଲଗିଥାଏ । ମାନେ ଆମେ ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଜଗଦତିତ୍ୱକୁ ଏକ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଛୁ, ଯାବତୀୟ ବଣ୍ଟାତିତ୍ୱକୁ କେବଳ ସେହି ବ୍ରହ୍ମରୂପେହିଁ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବାର ଜାଣୁଛୁ, ଏହିସବୁ ପଦାର୍ଥ ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଉସ୍ୱର ସଞ୍ଚାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ପଥଚ୍ୟୁତର ଯେତେଯେତେ ବିପଦ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଲଙ୍ଘିଯିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଜଗତ ଓ ଆମ ଆପଣାର ଅନ୍ତିତ୍ୱଟି ପ୍ରକୃତରେ ଏପରି ଜଟିଳ ଓ ଅନେକମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ତେଣୁ ଆମକୁ ସେହି ଜଟିଳତା ତଥା ଅନେକମୁଖିତାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଅଧିଗମି ପାରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ହେବ, ଯେପରିକି ଆମର ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଓ ଆପଣାର ପ୍ରକୃତିଟି ସହିତ ପୂରୁପର ସକଳ ସମ୍ବନ୍ଧତତା ତଥା ଜିଯ୍ୱାଟି ବସ୍ତୁରେ ଆମର ଜ୍ଞାନ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ । ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ଏକାଧିକ ବା ଅନେକ ଭୂମି ରହିଥାଏ, ତେବେ ସେହି ପରମ ତତ୍ୱତାଟି ଲାଗି ଆମକୁ ସେହି ସବୁଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାରୀଜନ କରିବାକୁ ହେବ; ଯେପରି ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହର ଏହି ସାଧାରଣ ସ୍ଥିତିକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବରେ ଅଧିକାର କରି ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେବାର ଅଭିଳାଷ ରଖିଛୁ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆମକୁ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆମ ସମ୍ମୁଖର ନାନା ଗୁପ୍ତ ସତ୍ୟର ଆବିଷ୍କାରରେ ସବୁ ଦେଶର ପ୍ରାଚୀନ ଜ୍ଞାନ ସଦାବା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିଲା ଏବଂ ତାହାଫଳରେ ପ୍ରଯୋଗ ତଥା ଅନୁସନ୍ଧାନର ଯେଉଁ ବିଶାଳ କ୍ଷେତ୍ରଟିର ସୃଷ୍ଟି ହେଲା, ଇଉରୋପରେ ତାହାକୁ 'ଗୁପ୍ତବିଦ୍ୟା' ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଆମ ପ୍ରାଚ୍ୟ ଜଗତରେ ଆମେ ଠିକ୍ ସେହିପରି କୌଣସି ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରୁ ନାହିଁ, କାରଣ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମନ ଲାଗି ସେସବୁ କଥା ଯେପରି ଅତ୍ୟନ୍ତ ରହସ୍ୟମୟ ଓ ଅସ୍ୱାଭାବିକ ବୋଲି ବୋଧହୁଏ, ଆମକୁ ସେପରି କେବେହେଲେ ବୋଧ ହୁଏ ନାହିଁ, ଏସବୁ ଆମଠାରୁ କେଉଁଠି ସତେଅବା କେତେଦୂରରେ ଯାଇ ରହିଥିବା ପରି ଆଦୌ ବୋଧ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଲାଗି ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଆମର ଜଡ଼ୟନୈମିତ୍ତିକ ସାଧାରଣ ଜୀବନ ଓ ଏହି ବୃହତ୍ତର ଜୀବନଟି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଆବରଣଟି ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ କୃଶ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଭାରତବର୍ଷରେ (ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ, ଭାରତର ତନ୍ତ୍ରମାର୍ଗରେ), ମିଶର, ଗ୍ରୀକ୍‌ଦେଶ, ଚୀନ୍, ଜାପାନ୍ ଏବଂ ସେଲ୍‌ଟିକ୍ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଭିନ୍ନ ଯୋଗମାର୍ଗ ଓ ସାଧନାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଂଶରେଖେ ଦୋଇ ରହୁ ଅଛିସରେ, ସେହୁସବୁ ମାର୍ଗରୁ ଏତେବା ଶୁକୁଠାରେ ଏତ ଶୁକ୍ରଖାରୀ ପ୍ରକ୍ରତ ରହୁସଙ୍କ; ମାନ ଅଧୁରତ ନଳ ଉତାରେ ସେହୁରୁ ତେତେଲ ଅନ୍ତରଦ୍ୱାସ ଓ ରହୁସ୍ୟାତାତତା ଦୋଇ ଅନୁରୂତ ଦୋଇଅଛିନ୍ତୁ । ମାନ ଏତେଖା ସ୍ୱରଣ ରଖିତା ଉଚତ ଯେ ସେଇସବୁ ସ୍ତତା ଓ ଅନୁରୂତରୁତତ ଉପରେ ସେମାନେ ଉତ୍ତି ତର ରହୁଛନ୍ତୁ, ସେହୁରୁ ଅମ ଦୌତତ ଜତତର ସ୍ତତା ଓ ଅନୁରୂତ ଖାଇ ଅପଣା ଅପଣା ସେଖରେ ସୋଡିଏ ସୋଡିଏ ସତାରୁସେ ପ୍ରତସ୍ୱିତ ଅଛନ୍ତୁ ଏବ ଅପଣାର ସ୍ୱଳସ୍ୱ ଓ ସୋଧଗମ୍ୟ ଉଖାତରୁତତ ଦ୍ୱାରୁ ଅନୁଖାଦିତ ଦୋଇ ରହୁଛନ୍ତୁ । ଅନ୍ତର୍ନିଜତତ ଖ୍ରାନର ଏହ ବୃହତ୍ ଏବ ଦୂର୍ଗମ ସେଖଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତେଖ ତରିବା ଲତି ଏଠାରେ ଆମର ଅତୌ ସୌଖାସି ଅନୁସ୍ତାସ୍ ନାହିଁ ।* ମାନ ତଥାସି ତାହାରୁ ଏତ ସ୍ତମସ୍ତ ଘଟନାରୂସ ଦେଇ ରଖିସିବା ସୋଃାସୋଃି ସେତେତ ସ୍ତତା ଓ ତତ୍ତ୍ୱ ତଖସ୍ୱରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜ୍ଞାନୁ ଅନ୍ୱେତନା ତରିବା ଲତି ଅତଖା ଏତ ପ୍ରସ୍ତୋତନ ରହୁଛୁ, ତାହଖା ସେହୁରୁ ଦଂଖାତ ଆମର ଖ୍ରାନଖୋଖ ସେତେସେତରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୋଇପାତ୍ତତ ନାହିଁ । ଆମେ ସେଣ୍ ସେସିପାତ୍ତିତା ଯେ ତତ୍ତ୍ୱ ମାର୍ଗସୁତ୍ତତରେ ସ୍ୱଦତା ସେହ ସ୍ତମାନ ସ୍ତତ୍ୱସୁତ୍ତତରହିଁ ତର୍ତ୍ତା ତତ୍ତ୍ୱାଇଛୁ, ମାନ ତଥାସି ସେସରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତତତ ଏବ ପ୍ରସ୍ତୋଖତତ ସ୍ତଖୋତନାରେ ଅତେତ ଖାର୍ତ୍ତନୀ ଉହୁଛୁ ଏବ ଏଉଖ ତଖାନ ଓ ଦୂର୍ଗମ ଏତ ତସ୍ତସ୍ୱର ତସ୍ତ୍ରେଖଣ ତତ୍ତ୍ୱସେତେ ଏହ ଖାର୍ତ୍ତନୀଟି ଯେ ଅତଖା ରହୁତ, ତାହା ଅତୀତ୍ତ ସ୍ତକ୍ରତତ ଓ ଅସହ୍ୟାର୍ଜି । ସେଣ୍ ଏସରେ ସେତେପ୍ରତ୍ତତ ତଖାକୁ ସ୍ତମ୍ୟୁଣ୍ଟି ନାତ୍ ତତ୍ତ୍ୱାଇଛୁ ତ ସେସରେ ସ୍ତକୁଠାରୁ ଅଧୁତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୋଇ ତର୍ଶାଖାଇଛୁ; ଏଠାରେ ଖାହା ଉପରେ ତମ୍ ପ୍ରକୁତ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱାଇଛୁ, ସେଠାରେ ତାହାର ଉପରେ ଅତତ୍ତ ପ୍ରକୁତ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱାଇଛୁ । ଅନୁରୂତର ସେତେତ ସେସକୁ ସୋଡିଏ ମାର୍ଗରେ ସେତେତ ସୌଣ ସେସ ଦୋଇ ତସ୍ତ୍ୱର ତତ୍ତ୍ୱାଇଛୁ ଏବ ଠିତ୍ ସେହୁସୁତ୍ତତରହିଁ ଅତଖାତ ମାର୍ଗରେ ଉତେତ୍ତା ସୋଃାତ ସୋଃାତ ସ୍ତତତ୍ତ୍ୱ ସ୍ୱାମାତ୍ୟୀର ଉସ୍ତାତ ତତ୍ତ୍ୱାଇଛୁ । ମାନ ଏଠାରେ ମୁଁ ଅତତ୍ୟତ ଉପରେ ସେତେତ ସେତ ଓ ସୋତାତ୍ତର ସ୍ତଖୋତନାତିତ୍ୱ ଅନୁସ୍ତରଣ ତରିବ ଏବ ଉସନଖତ୍ତେହିଁ ଆମେ ତାହାର ମହାନ୍ ସଂସ୍ତସୁତ୍ତତକୁ ସେସିପାତ୍ତି ପାତ୍ତପାତ୍ତୁ । ତାହାର ପ୍ରସମ ତାହଣ ହେତୁ ଯେ ସେହୁସୁତ୍ତତରହିଁ ମୋତେ

---

* ଏତ ତତ୍ତ୍ୱତର୍ତ୍ତୀ ତତ୍ତ୍ୱସ୍ତରେ ଏତାର ଅନ୍ୱେତନା ତରିବା ଲତି ଆମର ତତଣା ଖାଖା ରହୁଛ; ମାନ ଅଖାର୍ଗିତ ଏବ ତାର୍ତତ ସ୍ତତଂସୁତ୍ତତର ଅନ୍ୱେତନା 'ଅଜି'ର ସତଂସ୍ତସ୍ତ ତାଜି ଦୋଇ ରହୁଥା ଉଚତ । ତାହଣ ଅତ ଏହୁସୁତ୍ତତ୍ ତ୍ରଖାର୍ତ ସ୍ତତ୍ତତ୍ତ ଦୁଇଖାତ୍ତତ୍ତେହିଁ ଅତ୍ତର୍ଜତର ବ୍ୟିଜି ଅତ୍ତତ୍ ଅସ୍ତ୍ରତର ତେତା ଅନ୍ତତ୍ତ୍ୱଂ ଓ ସ୍ତ୍ର ଦୋଇଯାଇ ଖାତ୍ତତ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକାଧାରରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସରଳ ତଥା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପରମାଣ୍ୱେ ଦାର୍ଶନିକ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସମୃଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ପଣ ମନେହେଉଛୁ; ଏବଂ ଆଉଗୋଟିଏ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କାରଣ ହେଉଛୁ ଯେ ସେଥିରେ ଏହି ଫଯୋଜନାଟିକୁ ମୂଳରୁ ଆମ ମୁକ୍ତାତ୍ମାଭର ସଙ୍କୋଚ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ପକାଶେ ଏହିସବୁ ନନାବିଧ ସୋପାନର ପ୍ରୟୋଜନୀୟତା ଦୃଷ୍ଟିରୁହିଁ ବସ୍ତୁର କରାଯାଇଛୁ । ଏହା ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ସଜ୍ଞାର ଉନୋଟିଯାକ ତତ୍ତ୍ୱ,—ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଜଡ଼,—କୁ ଆପଣାର ମୂଳଦୁଆରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରଛୁ, ସତ୍ତ୍ୱ, ଚତ୍ତ୍ୱ ଓ ଆନନ୍ଦର ଆଧାତ୍ମିକ ଜୀବ୍ୱୀ-ଭଉଟିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରଛୁ ଏବଂ ଦୁର୍ଦ୍ଦିକୁ ବଜ୍ଞାନ, ଅତିମାନସ, ମୁକ୍ତ ଅଥବା ଆଧାତ୍ମିକ ବୁଦ୍ଧିର ସେତୁ-ଭଉଟି ଦ୍ୱାରା ଏକାଠି ଆଣି ଯୋଡ଼ିଦେଇଛୁ; ଏବଂ ଏହିପରି ଜ୍ଞବରେ ଆମ ସଜ୍ଞାର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସକଳ ବୃତ୍ତତ୍ତ୍ୱ ସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକୁ ସାତୋଟି ଭୂମିର ଏକ ସୋପାନକ୍ରମରେ ଫଯୋଜିତ କରି ରଖିଦେଇଛୁ । ଏହି କ୍ରମଟିରେ ବେଳେବେଳେ ପାଞ୍ଚୋଟି ସୋପାନର କଳ୍ପନା ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଛୁ, କାରଣ କେବଳ କ୍ରମସ୍ଥ ପାଞ୍ଚୋଟି ସୋପାନହିଁ ଆମ ଲଗି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞବରେ ଅଧିଗମ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏବଂ ଏହିସବୁ ସୋପାନ ଦେଇହିଁ ଆମର ବଜ୍ଞାଶମାନ ସଜ୍ଞା ଆପଣାର ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟକୁ ଆରୋହଣ କରଯାଇ ପାରିବ ।

ମାନ ଚେତନାର ବଉନ୍ନ ଭୂମି ଓ ଅତିତ୍ୱର ବଉନ୍ନ ଭୂମି କହିଲେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ କହିବାକୁ ଘୃଣ୍ଟୁଛୁ, ସେହି କଥାଟି ପ୍ରଥମେ ବୁଝିରଖିବା ଉଚତ । ଏଠାରେ ଭୂମି କହିଲେ ଆମେ ପୁରୁଷ ଓ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକର ଏକ ସାମାନ୍ୟ ସ୍ଥିତର ଅବସ୍ଥା ବା ଜଗତ୍-ଭୂମିକୁହିଁ ବୁଝୁଛୁ । କାରଣ, ଏକ ବଶ୍ୱତତ ଅତିତ୍ୱ ଆପଣା ଭିତରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣାର ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ୟ ବା ଶକ୍ତିସମୂହ ସମ୍ଭାବନା ଏବଂ ଆପଣା ସମୂତର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ଯେଉଁ ସାଧାରଣ ସମ୍ବନ୍ଧତତ୍ତ୍ୱକୁ ସୃଷ୍ଟି କରି ବା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖିଛୁ, ତାହାର ଏକ ଜାଯିକାଙ୍କ ରୂପକୁହିଁ ଆମେ ନତତ ବୋଲି କହିବା । ସେହି ସମୂତ ସହିତ ରହିଥିବା ଆପଣା ସମ୍ବନ୍ଧଟିର ଭୂମି ଉପରେ ତଥା ସେହି ସମୂତ ବିଷୟରେ ଆପଣା ଅନୁଭୂତର ଭୂମି ଉପରେ ସେହି ଅତିତ୍ୱକୁହିଁ ଆମେ ଆତ୍ମା ବା ପୁରୁଷ ବୋଲି କହିବା; ସେହି ଆତ୍ମା ବ୍ୟକ୍ତ ଭିତରେ ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହିଛୁ ଓ ବଶ୍ୱରେ ବଶ୍ୱତତ ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏବଂ ସେହି ସମୂତର ତତ୍ତ୍ୱ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ବୋଲି କହିବା । ମାନ ସଜ୍ଞା, ଚତ୍ତ୍ୱ-ଶକ୍ତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦହିଁ ସବଦା ଅତିତ୍ୱର ଉନୋଟି ଅବସ୍ଥାନ ଭୂମି ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ, ପ୍ରକୃତ ଯେଉଁଭଳି ଜ୍ଞବରେ ଏହି ଉନୋଟିଯାକ ମୂଳବସ୍ତୁ ସହିତ ଆପଣାକୁ ସମ୍ବନତ କର ରଖିବା ଲଗି ପ୍ରେରତ ହେଉଛୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଯେଉଁଭଳି ରୂପାତ୍ମିତ କରିବା ଲଗି ଅନୁମତ ପାଉଛୁ, ସେକୌଣସି ନତତର ପ୍ରକୃତ କତ୍ତୁତଃ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ନର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେବାରେ ଲାଗିଛୁ । କାରଣ ସ୍ୱୟଂ ଅତିତ୍ୱହିଁ ସବଦା ଆପଣା ସମୂତର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭ୍ରଷାଚାଳରୁପେ ଦୀଳଦୁଳ ହେଉଛୁ ଏବ ହେଉଥିଲ ଦୀଳଦୁଳ ହେଚାକୁ ପାଏ ହେଉଛୁ । ଶୁଭକୁ ସେହି ଭ୍ରଷାଚାଳଟିକୁ ଚେଲ ଚାଲି ଚଢ଼ାକୁ ଉଚ୍ଚୁଛୁ, ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱତ୍ୱେଖରେ ଚେଚଳ ସେହ ଭ୍ରଷାଚାଳଟିରେ ଉଚ୍ଚଳତ ହୋଇଥାଉଛୁ । ପୁଣି ଶତ୍ରୁଟି ସେହ ଭ୍ରଷାଚାଳକୁ ଚାଲିଚାଲି ଚଢ଼ାଚାର ଦ୍ୱାମର୍ଶକୁଡ଼େ ଅଚଲ୍ଲୁ ହେଚାକୁ ଚଢ଼ୁଛୁ ଏବ ଚାହାକୁ ସେ ଚୌଚଥି ବା ଚୌଚଥି ଭୁଚେଶ୍ୱର ସ୍ୱାଧନ ଭୂମି ଚାଲିଚାଲି ଚଢ଼ୁଛୁ । ଏହ ଶୁଭକୁ ଅମେ ସ୍ୱାଧାଭ୍ରତଃ ଭୁଚୁତ ହୋଇ ଚଢ଼ୁଥାଉ । ଏବ ସ୍ୱଚଳ ଅଟ୍ଟିକୁ, ସ୍ୱଚଳ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଚ ସେଭୁଚ୍ଚଚଳ ଶ୍ରୀଚଳ୍ଲୁ ଚାଲିଚାଲିଚାଳା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଚେଚଳା ଅଭ୍ରଟିଚ୍ଚତ ହୋଇ ଉଚ୍ଚୁଛୁ, ଚାହାର ଦ୍ୱାବ୍ଦି ଚଚଚଭୁଚ୍ଚଚଳ ସୃଷ୍ଟି ଉଚ୍ଚରେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱଳା ଲଜ୍ଜା ବା ଭୁଚେଶ୍ୱଟି ଚଣ୍ଡୀତ ହେଚାରେ ଭୁଟିଛୁ ଚ ଏହ ଚଚଚରେ ଅଥଚାର ଅଧ୍ୟାସ୍ଥ ହୋଇ ଉଚ୍ଚଳା ଚ ଅଥଚା ଅଚଚଟିର ଅଧ୍ୟାସ୍ଥ ହୋଇ ଉଚ୍ଚଳାଟି ସ୍ୱଚଳା ସେହ ଲଜ୍ଜାରୁପେ ଅଚସ୍ଥାଟିତ ହୋଇ ଉଚ୍ଚୁଛୁ । ସେତୌଚଥି ଚଚଚଚ୍ଚିର ଶ୍ରୀଚଚଶ୍ୱ ଚଚ୍ଚରେଖ ଚ ଶ୍ରୀଚଚଶ୍ୱ ଲଜ୍ଜାକୁ ସ୍ୱଚଳା ସେହ ଚଚମ ଲଜ୍ଜାଟିରହି ଅନୁଭବ ଚଳା ଅନୁଭାସ୍ଥ ହୋଇ ଉଚ୍ଚଳାକୁ ଚାଚ୍ଚ । ସ୍ୱଚଳ ଚଚଚଚ୍ଚିର୍ଦ୍ଦ ଅମେ ସେଚଳ ଅଥଚାର ଚଚ୍ଚଚଳ ଭୂମିଟିକୁ ଚଚଣିତ ଚଚ୍ଚଳ ସେଚ୍ଚସ୍ୱଳା ଏବ ଅଟ୍ଟିକୁ ହୋଇ ଚାଣିଚା, ଅଥଚା ଚଚ୍ଚରୁ ଶ୍ରୀମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ଚ ସେଚଳାମଚ୍ଚ ଅଚଚଚକୁ ଚଚଣିତ ଚଚ୍ଚଳ ସେଚ୍ଚସ୍ୱଳା ଏବ ଅଟ୍ଟିକୁ ହୋଇ ଚାଣିଚା; ଶ୍ରଚ ଏଚ୍ଚୁଚ୍ଚତ ଚଥାସ୍ଥି ସ୍ୱଚ୍ଚଳ ଅଚସ୍ଥାରେ ଉଚ୍ଚୁଛୁ, ସେଚେ ସେଭୁଚ୍ଚଚକୁ ଚଚ୍ଚଳ ଚା ଚଚଣିତ ଚଚ୍ଚ ଅଣିଚା ହୋଇ ଚାଣିଚା; ଶ୍ରଚ ସେଭୁଚ୍ଚଚ ଚୌଚଥି ଅଚଚଚ୍ଚ ଚଚେ ଭୁଚ୍ଚଚ୍ଚ ହୋଇ ଉଚ୍ଚଚ୍ଚନ୍ତୁ, ସେଚେ ସେଭୁଚ୍ଚଚର ଅଚ୍ଚ-ଚ୍ଚଚ୍ଚଘାତିତ ହେଚାକୁଟି ଅମେ ସେହ ଚଚଚଚ୍ଚିକୁ ହୋଇ ଚାଣିଚା ।

ଏଠାରେ ଅପ୍ତା ଏବ ଚଚ୍ଚଚ୍ଚ ଚଚଚରେ ଚାଚ ଚଚ୍ଚୁଛୁ ଏବ ସେଚଳ ସେହ ଚଚ ଚଚଚଚି ଚଚ୍ଚସ୍ୱଚେଟି ଭୁଚ୍ଚଚ୍ଚ ଶ୍ରଚରେ ଶ୍ରଚେଚଳ ଉଚ୍ଚୁଛୁ । ସେହ ଚଚଚଚି ମଧ୍ୟରେ ଅଥଚାର ଅଭ୍ରଟିଚ୍ଚତ ସ୍ୱଚଳ ଗ୍ଭୀଚଚାର ଚ୍ଚଚେଚ୍ଚଟି ଚାହାର ଚ୍ଚଚଭୁଥାନ ଶ୍ରୀମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ଉଚ୍ଚୁଛୁ । ସାଚ ଚଚ ଚଚ୍ଚୁଚେ ଅମେ ଅଚ୍ଚଭୁଭ୍ତ ଶ୍ରୀମର୍ଥ୍ୟ ଏବ ଭ୍ରଷାଚାଚର ସେହ ଅଚ୍ଚଚ୍ଚଭ୍ରଚଚାସ୍ଥ ଏବ ଅଥଚାକୁ ଅଚଚ୍ଚ ଚାଚା ଶ୍ଚୁଚ୍ଚଚରେ ଚଚ୍ଚୁଛୁ ଚଚ ଚଚଚଚା ଏବ ଚୂଚର ଅଧାର ଭୁଚରେ ସେହ ଚେଚଳାମଚ୍ଚ ଅଚଚଚଚ୍ଚଚ୍ଚଟି ଫଚୁଚଚ୍ଚ ଚୂଟିଚା । ଚେଣ୍ଟ, ଚାହା ସ୍ୱଚଳ ହୋଇ ଉଚ୍ଚୁଛୁ, ଚାହାକୁ ଚଚଣିତ ଚଚ୍ଚ ଅଣିଚା ଏବ ଚାହା ଅଚଚଣିତ ଉଚ୍ଚୁଛୁ, ଚାହାର ଚଚାଣ ଘଃଘଚାଚାଟି ଏବ ଚଚ୍ଚଚଚ ଚଚଚଚର ଶ୍ରୁଚୁଚାସ୍ଥ ଚଚ୍ଚୁ ଚଳା ଭୁସ୍ୱାସ ହୋଇ ଚଚ୍ଚଚଟି ଉଚ୍ଚଚ । ଏଠାରେ ଭୁଚେଶ ଚଚ୍ଚୁ ଅଚଚ୍ଚଚୁଟି ଶ୍ରଚ ଶ୍ରଚ୍ଚୁଚଚରେ ଚାଣିଚାସ୍ଥ ଉଚ୍ଚାର ଉଚ୍ଚସ୍ୱଚା ସେହ ଚଚ୍ଚଚ୍ଚଚ୍ଚର ଅଚେଚଚ ଶ୍ରଚା ମଧ୍ୟରେ ଚଳାଚ୍ଚୋଳ ଉଚ୍ଚୁଛୁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତେଣୁ ସେହି ଅଚେତନତା ମଧ୍ୟରୁ ଚେତନାକୁ ଜାଗୃତ କରାଇ ଅଣିବାକୁ ଯେଉଁଣସି ଜଡ଼-ସମ୍ପୃକ୍ତର ସମୁଦାୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ । ଜଡ଼ର ଆବରଣଟିକୁ ଅପସାରିତ କରିନେବା ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତି ଜଗତରେ ଆତ୍ମଚେତନ ରହିଥିବା ପରମ ସତ୍ତାକୁ ସମ୍ପୃକ୍ତଗତ ତା'ର ଆପଣାର ଅବରୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମାଙ୍କି ସମ୍ମୁଖରେ ଆଲୋକମୟ କରି ଉନ୍ମୋଚିତ କରାଇ ଦେବା ହେଉଛୁ ଯେଉଁଣସି ଜଡ଼-ସମ୍ପୃକ୍ତର ସମୁଦାୟ ତତ୍ପରତାର୍ଥତା । ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ଠିକ୍ ଏହିପରି ଏକ ଅବରୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମା ହୋଇଥିବାରୁ ଏହି ଆଲୋକମୟ ବମୋଚନ ତଥା ଆତ୍ମଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରବେଶହିଁ ଅବଶ୍ୟ ତା'ର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଧେୟ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ତା' ପରପୁରୁଷତାର ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତି ହୋଇ ରହିବ ।

ମାତ୍ର ଏକ ଜଡ଼ମୟ ଜଗତରେ ସାଧାରଣତଃ ଯେଉଁପରି ସୀମାବଦ୍ଧତା ରହିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକ ତଥାପି ଏପରି ଅନନ୍ତାର୍ଥ ଜ୍ଞାନରେ ଏକ ଜଡ଼ ଶସ୍ତ୍ରର ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ଏକ ମନୋମୟ ସତ୍ତାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମଦ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିର ଯଥାର୍ଥ ପୂର୍ତ୍ତିରେ ବାଧକ ଓ ବୈରଭାବାପନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରି ବୋଧ ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ସତ୍ତ ଆପଣାକୁ ମୂଳତଃ ଓ ପ୍ରଥମତଃ ଜଡ଼ରୂପେହିଁ ରୂପାୟିତ କରି ରଖିଛୁ । ଜଡ଼ ଏଠାରେ ଏକ ବସ୍ତୁସତ୍ତା ବା ବସ୍ତୁରେ ପରିଣତ ହୋଇଛୁ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ହୋଇଛୁ ଏବଂ ଆତ୍ମବଞ୍ଚନକାରୀ ଜଡ଼ୋପାଦାନ ଭାବରେ ଏହା ଆପଣାର ଆତ୍ମ-ଅନୁଭୂତିସମର୍ଥ ଚେତନାଶକ୍ତି ଲାଗି ମୂର୍ତ୍ତିରୂପ ଧାରଣ କରିଛୁ; ଏବଂ ଏହି ଜଡ଼ର ସମସ୍ତୀକରଣ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଲାଗି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଓ ବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ତଥା ପ୍ରକିୟାଟିର ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଯେପରି କହିଥାଉ, ଅଚେତନ ଜଡ଼ ପ୍ରକୃତର ବିଧାନଗୁଡ଼ିକର କେତୋଟି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ସ୍ଥାୟୀ ଅଭ୍ୟାସର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଭୌତିକ ଶସ୍ତ୍ରରୂ ଗଢ଼ି ତୋଳି ଦେଇଛୁ । ତା'ର ସତ୍ତାଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥାତ୍ ଜଡ଼ରେ ଭାବିଁ କରୁଥିବା ସେହି ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କହିବା, ଯାହାକି ନଶ୍ଚେତନା ମଧ୍ୟରୁ ଅତି ଧୀରଭାବରେ ପ୍ରାଣରୂପେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଉଠିଛୁ ଏବଂ ସ୍ପନ୍ଦନୀ ରୂପାୟନଟି ଦ୍ୱାରା ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଶସ୍ତ୍ରର ଉପରେ ସ୍ପନ୍ଦନୀ ନର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଏହି ଶସ୍ତ୍ରଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅବଶିଷ୍ଟ ପ୍ରାଣଭୂମି ତଥା ପ୍ରାଣଧାତ୍ୱ ଅନ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ନଶ୍ଚେତନତାର ସାବଧାତ୍ୱ ବିଧାନ ଏବଂ ଏକ ଶସ୍ତ୍ରରୂପେ ଜୀବନଧାରଣ କରିବାର ସାବଧାତ୍ୱ ସୀମିତତା ଦ୍ୱାରା ଆପଣାର ବିକାଶ, ସ୍ଥାୟିତ୍ୱ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ପରପୁରୁଷତାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ପନ୍ଦନୀ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ପୁଣି, ତାହାର ଚେତନାକୁ ଆମେ ସମାଜ ଭାବରେ ଏକ ଶସ୍ତ୍ରର ମଧ୍ୟରେ ଓ ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱାପନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ଉନ୍ମେଷ ଲାଭ କରୁଥିବା ଏକ ମନୋମୟତା ହୋଇ ବି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚଢ଼ାଉଚାଳା; ଏବଂ ସେଥିରେ ଚାଳା ଅଞ୍ଚଳର ବିସ୍ୱାସ୍ରେ ଅଳ୍ପ ସ୍ପର୍ଶାତ୍ମରେ ବହୁ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ, ଖୁବ୍ ସେଣ୍ଟୀ ଦଖିଣା ଅର୍ଜନ କରି ନଥିବା ଶାସ୍ତ୍ରର ଅବସ୍ଥାବଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଜର୍ଜର ଜଜମାନ୍ କାୟ ହେଉନ୍ତୁ, ଏମାନେ ଅଟ୍ଟ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରାଣଘାତ ସ୍ପାସ୍ପର୍ଶ୍ୟ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଜର୍ଜରଣୀଳ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ । ଚାହାନ୍ତି ଏହି ମନୋରୁମିତି ଚଣ୍ଡାଳର ଅବଶିଷ୍ଟ ସେବଷ୍ଟିଠାରୁ ବଳିଷ୍ଠ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ, ଅଳ୍ପ ମନୋମସ୍ୱ ଉଚ୍ଚାଙ୍ଗର ଜ୍ୱଳନାଗ୍ରେଜରୁ ଚାହାନ୍ତି ହୋଇ ରହନ୍ତୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଘାବଜସ୍ୱ ଜିସ୍ୱାସ୍ତତା ମନୁଷ୍ୟର ଦୌତତ ମନଟି ଜିସି ଜ୍ୱତେଜନା ଗୋଟିଏ ମୂଳା ବହୁ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ; ତେବଳ ଅଞ୍ଚଳା ମନୋରୁମିତିର ଏକ ବୃଜ୍ଜରୂପେ ବସ୍ତୁର ଜଳ ଓ ସେମାନଙ୍କର ଅତ ଅଟ୍ଟଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାନେତ ଓ ଅସ୍ତ୍ରପ୍ରଚାଗଗୁଡ଼ିତ ଦ୍ୱାସ୍ତ୍ରି ସେ ସେମାନଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରରେ ଚାହାନ୍ତୁ ଚାଞ୍ଜିବାକୁ ଜ୍ଞାର୍ଥ ହୋଇଘାରୁନ୍ତୁ । ଚା' ତେବଳାର ଏକ ବୃହତ୍ ଅଂଶ ସ୍ପଦା ଜ୍ଞଟ୍ଟେତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଜଡ଼ତ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ ଏବଂ ତେଣୁ ଚାହା ସ୍ପଦା ଚାହାର ମଧ୍ୟହିଁ ସ୍ଥଳତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତୁ । ଚା'ର ଜ୍ଞବଳ ଜ୍ଞତେତା ମୃଗ୍ୟ ଅଳ୍ପକୁ ସ୍ଥଳତ ହୋଇ ଘାରନ୍ତୁ, ଚାହାର ଦୌତତ ସଞ୍ଜରେ ଓଞ୍ଜ ଓଞ୍ଜ ହୋଇ ଜଡ଼ତାର ଏବ ଜ୍ଞବୃଦ୍ଧି ସ୍ପଦା ଦର୍ଶ୍ଶାଳ ରହନ୍ତୁ । ଦୌତତ ଦୋଧାରୁଘାତ ଏବଂ ଉତ୍ତ୍ରିଦ୍ୱମନ ଉପରେ ଜ୍ଞାସି ଜର ଠିଆ ହୋଇପଡ଼ା ଅଞ୍ଚଳାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତ୍ରୀତ ଏହି ଅସୁର୍ଣ୍ଣ ତେତାର ସମ୍ମୁଜ୍ଜଗୁଡ଼ିତ ଉପରେହିଁ ତା' ଜ୍ଞବନର ସ୍ପବ ଅଟ୍ଟନ ଜର୍ଜରଣୀଳ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ, ଅଥବା ଏପରି ଏକ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ମନ ଉପରେ ଜର୍ଜର ଜଣ ରହନ୍ତୁ ଯିଏହି ଅପଣା ଜ୍ଞସି ଚାହାଁ ଓ ବଳାତ୍କୃ ହୋଇ ରହନ୍ତୁବା ଏବ ଜଗତକୁ ଏବ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଦୌହ୍ୟତା, ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସ୍ତ୍ରାଣିତ ଶକ୍ତ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଅଟ୍ଟସ୍ତାଧାରଣଗୁଡ଼ିତ ସ୍ତାହାଙ୍କରେ ସେଟୌଣସି ଉପାରେ ଚୂହିଁଚାକୁ ଚେଷ୍ଟା ଜଜଚାରେ ଜ୍ଞସିନ୍ତୁ । ତେଣୁ ଅଧାରଜ୍ଞର ଜ୍ଞସି ଏହାର ଶକ୍ତ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ, ଅଟ୍ଟର ଜ୍ଞସି ଏହାର ସ୍ପାସ୍ପର୍ଶ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ; ଏବ ଚାହାର ସ୍ପାସ୍ପର୍ଶ୍ୟକୁ ଜଜ ଘାରନ୍ତୁବା, ଚାହାର ସ୍ପାସ୍ପର୍ଶ୍ୟ ବସ୍ତୁର ବା ସ୍ତ୍ରୁଳ ଜଜ ଜଘାରନ୍ତୁବା, ଧନ୍ତୁଘାରୁ ଜଜବା, ଅଞ୍ଚଳା ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ତୁଣ ଜଜଘାରୁ ଜଜବା ଓ ଅଧାରର ଜଜଘାରୁ ଜଜବା ଜଗତର ପ୍ରତ୍ୟେତ ସ୍ପର୍ଶ୍ୟ ଅନ୍ତଜାତାରୁ ଉତ୍ତ ଅନ୍ତ ଅଟ୍ଟ ଦୌଣସି ଏବ ବସ୍ତୁରେହିଁ ଉତ୍ତତତ ହୋଇଘାରନ୍ତୁ; ଦ୍ୱାଗ, ଅସ୍ତ୍ରି ଏବଂ ଲୋତରେ ଉତ୍ତତତ ହୋଇଘାରନ୍ତୁ । ଅଥବା ଚାହାର ସ୍ପାସ୍ପର୍ଶ୍ୟ ଚାହାକୁ ଅଦୌ ଉତ୍ତଣ ଜଜଘାରୁ ଚାହିଁ, ଚାହାକୁ ଦୋଷ ଓ ଜଜଘାରୁ ଚାହିଁ; ଚଂବା ଉତ୍ତଣ ଜଜଘାରନ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଚାହାକୁ ତେବଳ ଏତ ଜ୍ଞଘାସୀତତା ଦ୍ୱାସ୍ତ୍ରି ଜ୍ଞପ୍ତେଜିତ ଜଜ ରହନ୍ତୁ । ପୁଜଶ୍ଚ, ଚାହା ଅଟ୍ଟତତ ସେତେତ ଅଞ୍ଚଳର ଅଧାରସ୍ଥ ହୋଇ ରହନ୍ତୁଘାରନ୍ତୁ, ଚାହା ଉତ୍ତମ ସ୍ପତିବାଚତଙ୍କର ଅନ୍ତ-ଅଟ୍ଟର ଉତ୍ତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କେବେହେଲେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ବା ସ୍ଥାସ୍ଥ୍ୟୀ ଜୀବରେ ଅଧିକୃତ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ; ମାତ୍ର କେବଳ କାଳର ଅଧୀନ ଜୀବରେହିଁ ଅନୁଭୂତ ଏବଂ ଅଧିକୃତ ହେଉଛୁ ଏବଂ ସେଥିଲଗି କେବଳ ଅନୁଭୂତର ପୁନରାବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହାକୁ ଧରି ରଖିହେଉଛୁ ବା ପ୍ରତିମ୍ବିତ କରିପାରିବା ସମ୍ଭବ ହେଉଛୁ ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକରଃ ବଡ଼ ଅଳ୍ପସ୍ଥିତ ଓ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହୁଛୁ ।

ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛୁ ଯେ ଆପଣା ଜିସ୍ନାସୂଚକତାଗୁଡ଼ିକର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ତେତନ ସତ୍ତାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନମଜ୍ଜନ, ତେଣୁ ପୁରୁଷର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମ-ବସ୍ତୁତ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ଅଜ୍ଞାନ ଓ ପ୍ରକୃତର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭବବସ୍ତାର ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ପାଖରେ ଆତ୍ମାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବା,—ଜଡ଼ସ୍ଥ ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଏହାକୁହିଁ ପ୍ରକୃତ ସହଜ ପୁରୁଷର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ସମ୍ବନ୍ଧ ବୋଲ୍ କୁହାଯିବ । ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ; ଏବଂ ଯଦି ତାହା କରୁଥିଲେ ଜାଣେ, ତେବେ କେବଳ ପ୍ରକୃତର ଜିସ୍ନା-ଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଜାଣିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମଚେତନ ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମାର ଆବର୍ଭାବ ଆପଣାଠାରୁ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ଅଧୀନତାର ଏହିସବୁ ପ୍ରାଥମିକ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ କଦାପି ବଲୁପ କରିବାର ନାହିଁ । କାରଣ ଏହି ଆତ୍ମାଟି ସେତେବେଳେ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଜଡ଼ତତ ଭୂମିରେ ବାସ କରୁଥାଏ, ପ୍ରକୃତର ଏପରି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥିତିରେ ବାସ କରୁଥାଏ ଯେଉଁଠାରେ ଜଡ଼ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସହଜ ତା'ର ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକର ମୁଖ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ତେତନା ସେହି ଜଡ଼ ଦ୍ୱାରା ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ତାହା କଦାପି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ଏକ ଆତ୍ମ-ଅଧିକାରସମର୍ଥ ତେତନା ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ । ଜଡ଼ସ୍ଥ ସୃଜିତ ଦ୍ୱାରା ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଥିବେ ବଶୁଗତ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ କଦାପି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ଆପଣାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିପାରୁ ନଥାନ୍ତା । ଏବଂ ଶରୀରଗତ, ପ୍ରାଣିକ ତଥା ମନୋଗତ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଓ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତ-ଆତ୍ମା ଲଗି ଅବଶିଷ୍ଟ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଆପଣାର ବାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ବସ୍ତୁଭଳି ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଓ ଯିଏକି ଆପଣାର ଜୀବନ, ଆପଣାର ଆନନ୍ଦ ଓ ଆପଣାର ଜ୍ଞାନ ଲଗି ସେହି ସୀମାବଦ୍ଧତା ଓ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ଉପରେହିଁ ତଥାପି ନର୍ଭର କରୁଥାଏ, ଆପଣାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବା ତ ତାହା ଲଗି ଅତ୍ୟନ୍ତ କମ୍ ସାଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିବଣି ରହିବ । ତା'ର ଆପଣା ସାମର୍ଥ୍ୟରେ, ଜ୍ଞାନରେ, ଜୀବନରେ ଓ ଜୀବନଗତ ଆନନ୍ଦରେ ଏହି ଯେଉଁସବୁ ସୀମାବଦ୍ଧତା ରହିଛୁ, ତାହାହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ଆପଣାକୁ ନେଇ ତଥା ଏହି ବଶୁଜଗତକୁ ନେଇ ରହିଥିବା ସାବଧାସ୍ଥ ଅସନ୍ତୋଷର ସମୁଦାସ୍ଥ କାରଣରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ । ଏବଂ ଯଦି ଜଡ଼ଭୂମିସ୍ଥ ଏହି ଜଗତଟାହିଁ ସବୁକିଛୁ ହୋଇଥାନ୍ତା ଏବଂ ଜଡ଼ର ସୋପାନଟା ମନୁଷ୍ୟଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ସୋପାନ ହୋଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ନ୍ୟକ୍ତପୁରୁଷରୂପୀ ମନୁଷ୍ୟ କଦାପି କୌଣସି ପୂର୍ଣ୍ଣତା କିମ୍ବା ଆତ୍ମ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଘାଇ ଅଦୌ ଉଚ୍ଚୁ ଘାଉରା ଚାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏହା ଘାଘାଉଣ ଘୁର୍ଣ୍ଣାତ୍ତରର ଅବନତ। ବଂଶର ଅନ୍ତ ଅନଂତୌଣସି ଅବନର ଅଧୋଗତ ହୋଇଘାଉରା ଚାହିଁ। ଜୁଏତ ଏପର ଅନ୍ୟ ଦେଦେତ ଦ୍ରେତ ଅବଣ୍ଟା ଉଚ୍ଚୁ ସେଇଁଠାରେ ତ ମନୁଷ୍ୟ ଜୁକୁତ ଉଚ୍ଚୁତ ପୂରୁଷର ଏହୁପରୁ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅଜ୍ଞତ୍ରୋଘଜନତ ଜ୍ଞାନରୁ ମୁକୁତର ତଉଘାଉତ; ଅଥଚା ତା'ର ଆପଣା ଜ୍ଞାନ୍ତେଉଁ ଏପର ଅନ୍ୟାଜୀ ଭୂମି ତା ଦୋଘାତ ଉଚ୍ଚୁ, ସେଇଁପୁରୁ ଅପ୍ରେଚ୍ଚଣ ତଉ ସେ ଦେଚ୍ଚପରୁ ଜ୍ଞାନରୁ ଅତଉମ ତଉଘାଉ ଘାଉତ। ଂଂତା ଅନ୍ତତା ଏପର ଅନ୍ୟାଜୀ ଭୂମି, ଦ୍ରେତ ଉଚ୍ଚୁ ତା ଏପର ଜୁତତର ଜ୍ଞାନ୍ୟାତ ଉଚ୍ଚୁଉନ୍ତ, ସେଇଁଠାରୁ ତ ସେ ଅନ୍ୟଥା ତା' ଜୁସି ତଣ୍ଟିମାତ ଅଜନ୍ମତ ହୋଇ ଉଚ୍ଚୁଥତା ଶ୍ଚତ, ଘାନର୍ଥ୍ୟ, ଅଜନ ଓ ଅଘଉାର ଉଚ୍ଚୁତତ ଅଜୁତୁତିଟିକୁ ଜୁଇ ତଉଘାଉତ ଅଥଚା ସେପୁଡ଼ିକୁ ଜୁଇ ତଉଚାରେ ଘାଘାଙ୍କା ଘାଉଘାଉତ। ଏହୁ ଅନ୍ୟ ଦ୍ରେତ, ଜୁତତର ଭୂମି ଅତଣ୍ଟା ଅତସ୍ଥିତ ଉଚ୍ଚୁତ ଦୋଇ ଘ୍ରାର୍ତାତ ଶ୍ଚତ ଘୋଘଣା ତଉ ଅସିଚ୍ଚୁ; ଏହୁପରୁ ଜଘୋଅସ୍ଥାଘନର ଜ୍ଞାନତା ଅବଣ୍ଟା ଉଚ୍ଚୁତ, ତା'ର ତଣ୍ଟିମାତ ଜୁଘଉରୁ ଏହୁ ଜୁତତିରେ ସେଇଁସି ମନୁଷ୍ୟ ଜୁସି ଜୁର୍ବ୍ୟ ହୋଇ ଉଚ୍ଚୁତ, ତାହାର ଜ୍ଞାର୍ଶ ଏବ ଜୁତ୍ତବ ଜୁଇ ତଉ ଅଘଉାର ଅଜୁତୁବି ଘ୍ରାଧତ ତଉଘାରୁ ଏବ ସେଇଁସି ମଧ୍ୟରୁ ଅପ୍ରେଚ୍ଚଣ ତଉଥିବାରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ୍ତତା ଉଚ୍ଚୁତ।

ଜୁତୁତ ଉଚ୍ଚୁତ ପୂରୁପର ଜ୍ଞାନ୍ତତତ ଏତ ସ୍ଥିତରେ ସେପେଣ୍ଟ ତତ୍ତ ଜୁଅଘ ଉର୍ଣ୍ଣାତ୍ମତ ହୋଇ ଉଚ୍ଚୁତ, ସେପେଣ ସେଠାରେ ତତ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏତ ପୃଚ୍ଚଘ ଅତସ୍ଥିତ ଉଚ୍ଚୁତ, ସେଚ୍ଚପେଣ ଠିତ୍ ସେଚ୍ଚ ଭୂମିଟିତ ଜୁପରକୁ ଅଣ ଗୋଟିଏ ପୃଚ୍ଚଘ ଉଚ୍ଚୁତ ସେଇଁଠାରେ ତ ତତ୍ତତ୍ତି ଜ୍ଞତଉତ୍ତ୍ୱାନତ ହୋଇ ଉଚ୍ଚୁ ଚାହିଁ, ମାନ ସେଇଁଠି ତାହା ସ୍ଥାନରେ ଘ୍ରାଣେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଥମ ଉତ୍ପାନତ ହୋଇ ଉଚ୍ଚୁତାର ଭୂମିତା ଜୁଚ୍ଚୁତ ତଉଥାଏ। ଏହୁ ପୃଚ୍ଚଘଟିରେ ଜୁପଘୁତ୍ତତ ଘ୍ରାଣର ସଚ୍ଚେଣ୍ଟଟିକୁ ଉଦ୍ଭତିତ ତରୁ ଚାହିଁ, ମାନ ଘ୍ରାଣଟି ଜୁପର ଉରୁପଣ ତରୁଛୁ; ଏବ ସେଚ୍ଚ ଚାଉଣରୁ ସେଠାରେ ଜୁପଘୁତ୍ତତ ଘୌତତ ତତତଟିର ଜୁତତାରେ ଅଧତ ମୁତ୍ତ ଓ ଅଧତ ସ୍ଥିତ୍ୟାତତ ହୋଇ ଉଚ୍ଚୁତ୍ତି ଏବ ତଣ୍ଟାତ୍ତର ଜ୍ଞଦରେ ଓ ଅମର ତଉତା ଜୁସି ଅଧତ ତତ୍ତ୍ୱତ୍ତର ଜ୍ଞଦରେ ଉଚ୍ଚୁତଣ୍ଟିତ-ଜ୍ଞମର୍ଶ ଓ ସଂତିତ୍ରଜ୍ଞପୁତ୍ତ ହୋଇ ଉଚ୍ଚୁତ୍ତି। ଏହ ଘ୍ରାଣେନ୍ଦ୍ରକୁ ଅମେ ତଉାସି ଅତେତନ ଉତ୍ତତ୍ତ ହୋଇ ତଉଘାଉତା ଚାହିଁ, ତେତେ ତାହାର ଜ୍ଞନ୍ତତ ତତ୍ୟାତ୍ତତାର ଭୂମିଟିକୁ ଭୁତ୍ତତେତେ ତାକୁ ଅମେ ଏତ ଉଘାତାତତ ଅତେତେତ ଶତ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ତଉଘାଉତା ଚାହିଁ; ତାହାକୁ ଅମେ ଉଚ୍ଚୁର ଏତ ତେତେତାମକୁ ଶତ ହୋଇ ତଉତା ଘାହାତ ଭୂସେଚ୍ଚଣ ତଉତାର ଜୁତ୍ତାସ ଅବଣ୍ଟା ତରୁଛୁ ଶ୍ଚତ, ମାନ ତା'ଠାରୁ ଅଧତ ନମିତ ହୃତରେ ଜ୍ଞତ୍ୟୋଘ ଓ ଅଘତାତତ୍ତରର ଜୁତ୍ତାସ ତଉତାରେ ଜୁସିଚ୍ଚୁ, ଅଘଥା ତତ୍ତର୍ଣ୍ଣତ ଅତେତନ୍ତିର ଜ୍ଞତ୍ୟୋଘଧ୍ୟାନ ହତାରେ ଅଧତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପର ରହୁଛୁ । ତେଣୁ ଜଗତ୍‌ର ପ୍ରାଣମୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏହି ଜଗତସ୍ତରଟିରେ ବାସନା ଏବଂ ଆବେଗର ପରିତର୍ପଣହିଁ ପ୍ରଥମ ବିଧାନ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ପୁରୁଷ ଓ ଏହାର ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ବନ୍ଧଗତ ଏହି ସ୍ଥିତିରେ ଆମ ଜଡ଼ଗତ ଜୀବନସ୍ତରଟିର ଚାଲନାରେ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି ଅନେକ ଅଧିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟ ସହିତ ସମ୍ମାନିତ ହେବାରେ ଲଗିଛୁ । ଏହି ଜଗତଟିକୁ ଆମେ ବାସନା-ଜଗତ ବୋଲି କହିପାରିବା, କାରଣ ବାସନାହିଁ ଏହି ଜଗତର ସଂଘପ୍ରଧାନ ସୃଷ୍ଟିବିଧର୍ମ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ପୃଣି, ଜଡ଼ଗତ ଜୀବନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେପରି ସାଧାରଣତଃ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ, ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ପରିବର୍ତ୍ତନସମର୍ଥ କେବଳ ଗୋଟିଏ କଠିନ ଓ ଅନମନୀୟ ସ୍ତରରେ କେବେହେଲେ ବାଧ୍ୟହୋଇ ରହି ନଥାଏ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ଯେକୌଣସି ସ୍ଥିତିରେ ତାହାର ନାନା ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ଲଗି ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏକାଧିକ ଅନେକ ଭୂପଭୂମିକୁ ତାହା ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଇପାରେ । ଯେଉଁସବୁ ଭୂପଭୂମି ଜଡ଼ଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କଲ୍ପପରି ରହିଥାନ୍ତି ଓ ସତେଅବା ତାହାର ମଧ୍ୟକୁ ମିଳେଇ ଯାଇଥାନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରଦେଶରେ ଯେଉଁସବୁ ଭୂପଭୂମି ଶୁଦ୍ଧ ମନୋମୟ ଏବଂ ଚୈତ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କଲ୍ପପରି ରହିଥାନ୍ତି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ମିଳାଇ ଯାଇଥାନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକାଧିକ ଭୂପଭୂମିକୁ ତାହା ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଇପାରେ । କାରଣ ସବୁର ଅନନ୍ତ ସ୍ତରପରମ୍ପରାରେ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସିଠାରେ ସେପରି କୌଣସି ପ୍ରଶସ୍ତ ବ୍ୟବଧାନ ଆଦୌ ନଥାଏ, ସେପରି କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ହୋଇ ରହିଥିବା ଗଣ୍ଡି ବା ଖାଇ ନଥାଏ, ଯାହାକୁ କି ଲମ୍ଫ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହୁଏ; ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ତର ଆଉ ଗୋଟିଏ ସ୍ତର ମଧ୍ୟକୁ ସତେଅବା ନମେ ମିଳାଇ ଯାଇଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ତର ସ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ସବୁଦା ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ଅବଚ୍ଛିନ୍ନତା ମଧ୍ୟରୁହିଁ ଆପଣାର ପାର୍ଥକ୍ୟଧର୍ମୀ ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତ ଏହି ସ୍ତରବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରେ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟାପ୍ତି ବା ପରସ୍ପରଠାରୁ ବାଧ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ସୋପାନଗୁଡ଼ିକୁ ଗଢ଼ିବାରେ ସମର୍ଥ ହୁଏ ଏବଂ ସେହି ସୋପାନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆତ୍ମା ବିଶ୍ୱ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆପଣା ସମ୍ଭାବନାଗୁଡ଼ିକୁ ବିବିଧ ପ୍ରକାରେ ଜାଣେ ଓ ବିବିଧ ପ୍ରକାରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାରଲାଭ କରେ । ପୃଣି, କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସମ୍ମୋହନହିଁ ବାସନାର ସମୁଦାୟ ଧେର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ ବାସନା-ଜଗତ କେବଳ ସେହି ଆଡ଼କୁହିଁ ଧାବିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ବାସନାଧୀନ ଆତ୍ମା କଦାପି ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ; ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ଆତ୍ମା ମୁକ୍ତ ନଥାଏ, ସେଠାରେ ତାହାର ସକଳ ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରେ ସବୁଦା ବିବାଦ ଓ ଅସ୍ୱସ୍ତିକର ଏକପ୍ରକାର ଦ୍ୱିବିଧ ଭାବ ରହିବା ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବାରୁ ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜଗତଟିରେ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଭୌତିକ ସଜଟି ଯେଉଁ ପ୍ରାସ୍ତ ଅତୁଳନୀୟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଦେଖିଲେ ସେ ବୁଝିହୁଏ, ପ୍ରଜାତି ବା ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଉନ୍ମୋଷ ଓ ଉପଭୋଗର ଉନ୍ମାଦନା ସଦାନନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଛି ତା' ଭୂଦେହି, ଠିକ୍ ସେହିପରି ହୃଦୟରେ ଅପରିମିତ ଦୂରତ୍ୱବୋଧର ଉନ୍ମାଦନା ସଦା ରହିଛି । ଏବଂ ସେଇଥରୁଟି ଏହି ଭୂମିରେହିଁ ଜନ୍ମରୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଭଳା ଯାଚଥାଏ ସ୍ୱତଃ ଚରତ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି ଏବଂ ଅବଶ୍ୟମାନ ଜାତରୁ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ସେହିପ୍ରକାରର ପରମ୍ପର ଏବଂ ଚରୁଳାରୁ ଦେଇ ପ୍ରକୃତି ଭଳା ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ହୋଇ ସଦା ରହି ଆସିଛି । ଭୌଣସି ସ୍ୱତଃ ଚଂଚା ଭୌଣସି ଜାତିର ଉନ୍ମାଦନାରୁ ସେହି ଜାତିଟି ମନୁଷ୍ୟ ଯାହାଠାରୁ ଚରୁଳା ଚାହୁଁ; ଅବଶ୍ୟ ଏତଥା ସତ ଯେ ସେହିପରି ଚରୁଳା ଅଚଭୌତିକ ସ୍ୱତଂସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅପରକ ହୃଦୟରେ ପ୍ରତାଶ ଚହଯାଇ ନାହିଁ, ଅଥବା ସେସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଅଚଳରୁ ଭୌତିକସ୍ୱଭଂସ୍ଫୂ ନାନା ପ୍ରତିରୂପ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ ଚର ହୋଇଛି ଏବଂ ସେଇ ସେସ୍ଫୂର୍ତ୍ତପର ସ୍ୱତଂସ୍ଫୂ ଯଥାର୍ଥ ହୃଦୟରେ ପ୍ରତାଶ ଚହଯାଇବା ଭୂମି ଅଗୋଚର ହୋଇ ରହିଛି ।

ଅସମ୍ଭତ ନାନା ପ୍ରତିସ୍ପର ଭୌଣସି ଏତ ସତ୍ତ୍ୱ ଚହୋଇ ଏତ ବନ୍ଦୁମୁଖିନ ଏତନ୍ତ ହୋଇସ୍ପାରୁ ଏହି ଜଡ଼ପ୍ରଭୂଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଭଳା ପ୍ରାଣିତ ଅର୍ଥାତ୍ ବାସ୍ତବାନସ୍ୱ ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତରେ ଅଦୌ ଏଇ ଭୌଣସି ଚାଦଧାତ ନାହିଁ, ଖାଦ୍ୟା ହୃଦରେ ଏ ଭୌଣସି ସେହି ବାଛ ବସ୍ତିବା ଚଚାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ସେସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଅମେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଭଷ୍ଟି ଚହଉଛୁ ବୋଲ ଭଣ୍ଡସ୍ ଚହଯାଇବା, ଏବଂ ଅନ୍ତତଃ ତେତେବ ପରମାଣରେ ପରସ୍ପର ହୃଦରେ ଚର୍ଜର ଚହ ରହିଛୁ ବୋଲ ମଧ୍ୟ ଚହଯାଇବା । ଜଡ଼ପ୍ରଭୂ ଜଗତକୁ ଅମେ ପ୍ରାଚୀତ ଭୂମିରୁ ଚସ୍ତୁତଃ ଏତନ୍ତପ୍ରାୟ ପ୍ରଚେଯଣ ବୋଲ ଚହଯାଇବା । ଅଯଥାର ପଚଚେଣ୍ଟିଠାରୁ ଭିନ୍ନଧର୍ମୀ ଅଚ୍ଚେତେତ ପଚଚେଣରେ ଏବଂ ତଥାପି ଅଯଥାର ସମ୍ଭବ୍ ଭୌତତତ୍ତ୍ୱ ବାସ୍ତବାନୁଭୂତର ନୀସ୍ୱତଃ ଏତ ପଚଣାସ୍ପରୂପ ଅଯଥାର ତେତେସ୍ଫୂତ୍ୱ ବାସ୍ତବାରୁ ଏତ ମୂଲିରୂପ ଦେବାରୁ ଏବଂ ସେସ୍ଫୂର୍ତ୍ତରୁ ଚହତାର୍ଥ ଚହତାରୁହିଁ ପ୍ରାଚୀତ ଭୂମି ଏହି ଭୌତତ ଜଗତଟିରୁ ଅଯଥାଠାରୁ ଚଚିନ୍ନ ଚହ ବାହାରସ୍ପ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଚହ ରହିଛି । ଜଡ଼ପ୍ରଭୂ ଜଗତର ଭୌତତ ଏବଂ ଅଚେତତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ପ୍ରକୃତରେ ପରସ୍ପର ଏହି ପ୍ରାଣସ୍ପ ଜଗତର ସୃଷ୍ଟି ଜଉରେହିଁ ପୃଥପ୍ତରେ ଜଦନ ଉନ୍ମଦ ହେଉଛୁ ବୋଲ ଦେଖି ବୁଝାଯାଇ ପାଚବ । ଅମର ଏହି ଅନ୍ତଦୀନ୍ତ ପ୍ରାଣସ୍ପ ଅନ୍ତିତ୍ୱକୁ ସଦା ଅମେ ଏତ ବୃହତ୍ତର ଏବଂ ପରସ୍ପରତର ପ୍ରାଣସ୍ପ ସ୍ପନ୍ଦନ ଏତ ଜଗତ୍ପରମ୍ପାସ୍ ଚହଯୋଗ ବୋଲ ଚହବା; ପ୍ରାଚୀର ଭୂମିରେହିଁ ସେହି ବୃହତ୍ତର ପ୍ରାଣସ୍ପ ଅନ୍ତିତ୍ୱର ପ୍ରକୃତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ରହିଛୁ ଏବଂ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ପ୍ରାଣମୟ ଜଗତଟି ସହଜ ଫଟୁଫୁଟା ହୋଇ ରହିଛୁ । ପୁନଶ୍ଚ, ସେହି ପ୍ରାଣମୟ ଜଗତ ଆମ ଉପରେ ସତତ ତାର୍ଥ କରିବାରେ ଲାଗିଛି ଏବଂ ଜଡ଼ଗଠିତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁଠି ଯାହାକୁ ରହିଛୁ, ତାହା ପଛରେ ପ୍ରାଣଜଗତର ଯଥୋପଯୁକ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟମାନ ମଧ୍ୟ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏପରିକ ଆମେ ଯାହାକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସ୍ଥୂଳ ଓ ଉପାଦାନତ୍ମକ ହୋଇ କହୁଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ପଛରେ ମଧ୍ୟ ଉପାଦାନତ୍ମକ ପ୍ରାଣସାମର୍ଥ୍ୟମାନ ଅବଶ୍ୟ ରହିଛୁ, ଏପରି ଉପାଦାନତ୍ମକ ସତ୍ତା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ ଯାହା ବା ଯିଏକି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆଶ୍ରୟରୂପେ ଧାରଣ କରି ରଖିଛି । ପ୍ରାଣଜଗତର ପ୍ରକ୍ତାବଗୁଡ଼ିକ ସବଂଦା ଏହି ଜଡ଼ଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଉପରେ ଆସି ଅଜାଡ଼ ହୋଇ ପଡ଼ିଛୁ ଏବଂ ସେଠାରେ ଆପଣାର ଏପରି ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ପରିଣାମମାନ ନିଷ୍ପନ୍ନ କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ ଯାହାକି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାଣଜଗତକୁ ଲେଇଯିଆଇ ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ବଦ୍ଧମୂଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ । ଆମ ଭିତରର ପ୍ରାଣଗତ ଜ୍ଞଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ବାସନାଗତ ଜ୍ଞଗତି ସବଂଦା ତାହାର ସ୍ପର୍ଶ ଲାଭ କରୁଛୁ ଏବଂ ତାହାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେଉଛୁ । ଏବଂ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଶୁଭ ବାସନା ତଥା ଅଶୁଭ ବାସନାର ଉପକାଷ୍ଠ ତଥା ଅପକାରଜ ଉଭୟ ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟ ମହଜୁଦ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ ଅଜ୍ଞାନାଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବା ସମୟରେ ଓ ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସମ୍ପୃକ୍ତ ରଖିଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକ ତଥାପି ଆପଣାକୁ ଆମ ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କଦାପି କେବଳ କେତୋଟି ପ୍ରବୃତ୍ତି ହୋଇ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ନାହିଁ, କେତୋଟି ଅଚେତନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ କହିପାରିବା ନାହିଁ; ଏବଂ ଜଡ଼ର ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାନ୍ତବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଥିବା କେତୋଟିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅଚେତନ ହୋଇ ବି କହିପାରିବା ନାହିଁ; ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଚେତନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ କହିବା, ଚେତନ ସତ୍ତା ହୋଇ କହିବା, ଜୀବନ୍ତ ନାନା ପ୍ରଭାବ ହୋଇହିଁ କହିବା । ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ଜାଗୃତ ହୋଇଉଠିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଆମର ବନ୍ଧୁ ଅଥବା ଏହି ସ୍ତରରେ ଜାଣିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ; ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଆପଣା ଅଧିକାରରେ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାନ୍ତି ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ଆୟତ୍ତକୁ ଅଣିବା ଲଗି ଆମର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆମେ ବଳପ୍ରୟୋଗ କରିପାରୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଚାଲି ଯାଇପାରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପଛରେ ପକାଇ ଦେଇ ଯାଇପାରୁ । ପ୍ରାଣଜଗତଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ସମ୍ପାଦ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧଟିହିଁ ଇନ୍ଦ୍ରୋପନିଷଦ୍ ଗୁପ୍ତବିଦ୍ୟାରେ ଏତେ ଅତ୍ୟଧିକ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି ରହିଥିଲା, ବିଶେଷତଃ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟଯୁଗରେହିଁ ତାହା ଘଟିଥିଲା; ପ୍ରାଚ୍ୟ ଯାଦୁବିଦ୍ୟା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ପ୍ରେତଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖେତ ଆତ୍ମାରୁହେ ସଦ୍ୟ ଜାତ ଶିଶୁଟିଏ ପରି ଦିଶନ୍ତି । ଅତଏବ ସେହି "ଅନନ୍ତଯାତ୍ରା"ଟି ଯଦି ସତ୍ୟରେ,—ଏବଂରେ ଅବୋଧ ଦୌଡ଼ିଥି ଯୁକ୍ତିହୀନ ନାହିଁ ଯେ ଅନ୍ତତଃରେ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଅତେତ ଅନନ୍ତଯାତ୍ରା ରହିଥିବ, ଅର୍ଥାତ୍ ଅନନ୍ତକାଳରେ ଅଜ୍ଞାନପ୍ରେରିତ ଓ ବହୁତ ଜନ୍ମମାନ ରହିଥିବ; ଜଡ଼ଦେହ ଧାରଣପୂର୍ବରୁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଚଣ୍ଡେଷଣ କରି ଯାଇଥିବ ଏବଂ ବଡ଼ ଅଳ୍ପ ଏବଂ ଅତଦୀର୍ଘ ସ୍ୱରରେ ସେତେ ସେମ୍ପୁଡ଼ିରର ଅସ୍ପୃଷ୍ଟୀନ ସଦ୍ୟ ଦେଇଥିବେ;—ତଥାପି ସେମ୍ପୁଡ଼ିର ଗର୍ଭରେ ଏହାର ନାନା ସତ୍ତା ପ୍ରତ୍ୟୁନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିବ, ତେବଳ ଏହି ଜଡ଼ସ୍ଥ ସୌତିକ ଜଗତଟା ସଦ୍ଧରେନ୍ତି ଅପଣାର ଯାବତ୍ତୀୟ ଜଞ୍ଜପାରୁ ଅତଳ ତଳ ଉଖିଡାର ବଣ୍ଟିମାନ ଉପାଣ୍ଡିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଅସିରେ ଜଡ଼ଜଗତର ଏତ ବଞ୍ଚାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାରେ ତଳ୍ପା ଲଭି ଦୁଏତ ସ୍ପର୍ଶ ହୋଇପାରିବ । ତାଦ୍ଧଣ ଏହି ଜଡ଼ଚଟିର ଜଗତରେ ସଲୋମସ୍ୱ ପଞ୍ଚମାନଙ୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତେତେ ସତ୍ୟ, ଅତେତୌତତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିରୁ ସଦ୍ୟ ଠିକ୍ ସେତତ ସତ୍ୟ ତୋହ ଜଣ୍ଡସ୍ୱ ବୁଝାପାରେ ପାଇବ ।

ମାନ୍ତ ସେତେତେତେ ଏତେଥରୁ ପ୍ରଭବ ଏବଂ ପ୍ରାମର୍ଶ ଆମ ଘରରେ ରହିଛୁ ଓ ଆମ ଜ୍ୱରରେ ପ୍ରଶ ତଥାଇତାରେ ଜଡ଼ିଛୁ, ତେତେ ଆମର ସାଧାରଣ ଜଡଜଗତରେ ଆମେ ସେମ୍ପୁଡ଼ିର ଜଞ୍ଚସ୍ୱରେ କହୁ ଜାଣିପାରୁ ନାହୁଁ ତାହିଁକ ? ଆମ ଜଡର ସେହେ ଏତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନ ରହିଛୁ, ଆମର ପ୍ରତେତେଶୀର ସଦ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନ ରହିଛୁ ଏବଂ ଅତଟିନ୍ନ ସ୍ୱରରେ ଆମ ଜ୍ୱରରେ ଏତ ପ୍ରବଳ ପ୍ରଭାବ ପଡାଇତାରେ ଜଡ଼ିଛୁ; ମାନ୍ତ ସେଇଟି ଜଞ୍ଚସ୍ୱରେ ସେଖର ଆମେ ଦୌଡ଼ିଥି ସତ୍ତର ଜ୍ୱର ତହିପାରୁ ନାହୁଁ, ଏହି ସେଖରେ ସଦ୍ୟ ସେହିପର ଦୌଡ଼ିଥି ସତ୍ତର ଜ୍ୱର ତହିପାରୁ ନାହୁଁ । ଆମ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ତଥା ଅନୁଭୂତର ଏତ ବୃହତ୍ ଜ୍ୱର ତାହାରୁହିଁ ଆମ ଜ୍ୱତରସ୍ୱ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ, ଆମର ଜ୍ୱତସ୍ୱପ୍ନ ଅତଏ ମଣିଷଙ୍କଠାରୁ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ; ଦୀନ୍ତୁମାନଙ୍କଠାରୁ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ ତଥା ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱମାନର ଜ୍ୟୁଷ୍ଟିତ ମାତ୍ତଜ୍ଞୁମିରୁ ସଦ୍ୟ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ । ଆମ ଅଖଣ୍ଡ ସତ୍ତ୍ୱର ସେଇ ଜ୍ୱଟି ଆମର ଚାରିତ ମନଟି ଜଡି ଅତେତେତ ଓ ଅତମାତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଜ୍ୱତତା ଆମ ଜ୍ୱପଜ୍ୱତରସ୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଜ୍ୱରେ ପ୍ରଭବ ପଡାଇଛୁ ଏବଂ ସ୍ୱପ୍ନ ସ୍ୱରରେ ସେଇଟିର ଜଣ୍ଡାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମେ ସେହିପର ସେଇଟିର ଏତ ବୃହତ୍ ଜ୍ୱର ତଥାସ୍ୱରେ ସଦ୍ୟ ଦୌଡ଼ିଥି ସତ୍ତର ଉଖିପାରୁ ନାହୁଁ । ତାହାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ସେହିଛୁ ଯେ ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଆମର ସେହସ୍ଥ ଯନ୍ତ୍ରସ୍ୱରୂପଟିଏ ତାମରେ ଜଗାଇଛୁ, ପ୍ରାସ୍ୱ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୱରରେ ସେହ ସେହ ସଦ୍ଧରେ, ସେହିପର ପ୍ରାଣେସ୍ୱରୀ ସଦ୍ଧରେ ଓ ଦୌଡ଼ିଥି ମନଟି ଜ୍ୱରରେ ତାସ୍ତତ୍ତ ରହିଛୁ ଏବଂ ସିଧା ଏହସ୍ୱରରେ ସାକ୍ଷାତ୍ତରେ ପ୍ରାଣେପଜଟି ସେତେସ୍ୱେରେ ଆମ ଜ୍ୱରର ଜ୍ୟୁଷ୍ଟର ସେବାକୁ ଅସୁ ତାହିଁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମ ସଶ୍ରର ଅନ୍ୟ କୋଷଗୁଡ଼ିକର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ତାହା ଘଟିତ ହେଉଛି; ଉପନଷଦ୍‌ରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କୋଷ ବୋଲିହିଁ କୁହାଯାଇଛି ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳର ଏକ ପରିଭାଷାରେ ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦର ବୋଲ୍ କୁହାଯାଇଛି । ମନୋମସ୍ କୋଷ ବା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀରରେ ଆମର ଯଥାର୍ଥ ମନୋମସ୍ ସତ୍ତ୍ୱଟି ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛି ଏବଂ ପ୍ରାଣମସ୍ କୋଷ ବା ପ୍ରାଣମସ୍ ଶରୀରଟି ଅଧିକ ବାହ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ତରରେ ଭୌତିକ ବା ଅନ୍ନମସ୍ କୋଷଟି ସହିତ ଘନୀଭୂତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ତାହାର ସହିତ ଏକାଠି ମିଶି ଆମ ଜଟିଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରଟିକୁ ଗଢ଼ିବାର ରହିଛି । ଏହିସବୁ କୋଷ ବା ଶରୀରରେ ସୁଜାସ୍ତ ଶକ୍ତି, ବୋଧ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟମାନ ରହିଛି, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଜ ଆମ ଭିତରେ ସତତ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଆମ ଭୌତିକ ଜୀବନ ଓ ଭୌତିକ ମନୋଭୂମିର ଭୌତିକ ଅବସ୍ଥାର ଏବଂ ଗ୍ରନ୍ଥିଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଘାତ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମବଳାଶ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସବୁ ଅବଶ୍ୟ ଲାଭ କରିପାରିବା, ସେହିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ଧାରଣ କରିପାରିବା, ସେଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟଦେଇ ପ୍ରାଣଜଗତ ତଥା ଅନ୍ୟ ନାନା ଜଗତ ସହିତ ସଚେତନ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବା ଏବଂ ଏହି ଭୌତିକ ଜଗତର ନାନା ସତ୍ୟ, ବାସ୍ତବତା ବା ଘଟଣା ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଅନୁଭବ ଅର୍ଜନ କରିବା ତଥା ଏକ ଜଟିଳତର ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିବା ଦ୍ୱାରରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟବହାର ବ କରିପାରିବା । ଆମର ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ କେବଳ ଜଡ଼ଗତ ଭୂମିଟି ଆମ ଲଗି ସଂସ୍ପର୍ଶ ହୋଇ ରହିଛି ସତ, ମାତ୍ର ଏହି ଆତ୍ମବଳାଶ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସେଇଟି ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଅଲ୍ପବହୁତ ବାସ କରିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବା ।

ପ୍ରାଣଜଗତଟି ବିଷୟରେ ଏଠାରେ ଯାହାସବୁ କୁହାଗଲା, ଆବଶ୍ୟକ ପାର୍ଥକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ବଶ୍ୱଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଉଦ୍‌ଘେଷା ଉଚ୍ଚତର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ସମାନ ଭାବରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । କାରଣ ପ୍ରାଣଜଗତର ସେପାଖକୁ ଏକ ମନୋଜଗତ ରହିଛି; ମନୋଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଜଗତ ରହିଛି, ସେଇଠି ପ୍ରାଣ ନୁହେଁ କିଂବା ଜଡ଼ ନୁହେଁ, ମନହିଁ ପ୍ରଥମ ଜୀବାତ୍ମକ ଓ ଜୀବ୍ୟତ ହୋଇ ରହିଛି । ସେହି ଭୂମିରେ ମନ ଭୌତିକ ପରବେଶଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଅଦୌ ଜୀବ୍ୟତ ହେଉ ନାହିଁ, ବା ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଜୀବ୍ୟତ ହେଉ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ତାହା ସ୍ୱୟଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଜୀବ୍ୟତ୍ୱ କରୁଛି ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାବଧାନ ଲଗି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର କାମରେ ଲଗାଇଛି । ସେଠାରେ ଏହି ମନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତର୍ମନୋଗତ ତଥା ବୁଦ୍ଧିସ୍ଥ ହିଁ ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି, ଅତଏବ ଏସବୁ ଏକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସ୍ତରରେ ଅସଖ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମାଣୁଖଣ୍ଡ ଚଳଚାଲ ଓ ଅସଖ୍ୟ ଉଦ୍ଭିଦୁଣ୍ଡି ଚଳନା ଜୁଡି ମୁଡ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଆମର ଏହି ଦେହଟର ଏବଂ ପ୍ରାଣଟର ମାଟିଟରୁ। ପ୍ରାଣର ଏ ଦୃଶ୍ୟରୁ ଚୌଣ୍ଡି ଚଲ୍ଲନା ଚଳସାରଟ। ତାରଣ ସେଠାରେ ସୂରୁଯ ସେହି ଶୁଟ ସନୋମସ୍ ସ୍ପଶ୍ଚ ହୋଇ ଅବସ୍ଥାନ ଚରୁଛୁ ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ସହତ ତାହାର ପ୍ରାଚୁଯ ସମ୍ପର୍କ ସେହି ଶୁଟ୍ଟର ସନୋଗଟନା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଈର୍ଦ୍ଧୀତ ସେଠାରେ ଘଟିଛୁ। ସେଠାରେ ପ୍ରକୃତ ସଯ ପ୍ରାଣଜଗତ ଏବଂ ସୌତିତ ହୋଇ ରହିବା ସହଟେହିଁ ବଙ୍ଗ ସନୋକୂମିଗତ ହୋଇ ରହିଛୁ। ପ୍ରାଣଜଗତ ଏବଂ ଅଟ୍ରେଷ୍ଟ ସ୍ତରରେ ଜଡ଼ଜଗତ ଭରସ୍ତେ ତେବଳ ତାହାର ଏତ ପ୍ରଭେଷଣ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତୁ, ଆସଖ୍ୟାର ପ୍ରଯୋଗଟ ଏତ ସ୍ତେଟ, ସହଟେଣ ଓ ସୌଟ୍ଟମ୍ପଦ୍ଧୂଣ୍ଡରର ଏତ ସଯୋଜନା ସେଇଁସବୁ ସେହି ସନୋମସ୍ ସ୍ପଶ୍ଚର ତେଯୋଟି ପ୍ରକୃତିଜନିତ ସହଯୋଗ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତୁ। ଏବଂ, ସେହି ଭୂମିଟି ପ୍ରଥମେ ପ୍ରାଣଜଗତ ଭରସ୍ତେ ଓ ତା'ପରେ ଜଡ଼ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ରହିସବା ଜଟନ ଭରସ୍ତେ ସେଇ ସ୍ୱପ ଆଣି ସଯାଇଛୁ, ଏହି ଜଗତରେ ଜ୍ଞସ୍ତ ସନୋମସ୍ ଦ୍ୟାସାରଟିକୁ ଆମେ ସେହି ସ୍ୱପଟିକୁ ଏତ ସହଯୋଗ ତୋଳି ଦେଇ ଚଳସାରଟା। ପ୍ରାଣଜଗତରେ ଆସଖ୍ୟାକୁ ଥିଥାଚଣୀତ ଭରସ୍ତେ ସହତେହିଁତ ଚରତେଇ ଏହା ଆମ ଭିତରେ ତାସ୍ତନା-ମନର ସୃଷ୍ଟି ଚରୁଛୁ, ଅସଖ୍ୟାର ଜ୍ଞସ୍ତ ତାବରେ ଏହା ଆମ ଭିତରେ ଆମ ଅନ୍ତର୍ମଟୋଜନ ଓ ବୃତ୍ତିଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଚଳଚାଲର ସ୍ତାମର୍ଥ୍ୟସୁଦ୍ଧା ତାରୁଡ ଭରସେଇଛୁ। ମାନ୍ର ଆମର ଏହି ଭରସ୍ତସ୍ତ୍ରସ୍ତ ମନକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଦେବଳ ଏତ ବୃହତ୍ତର ଅବମାନସ୍ତ ସନୋଗଟତାର ଏତ ଚୌଣ୍ଡ ସହଯୋଗ ତୋଳି ଚଳସାରଟା, ସନୋମସ୍ ଭୂମିସେହିଁ ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ଅସ୍ତାନଟି ଈର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇ ରହିଛୁ। ସନୋମସ୍ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏହି ଜଗତଟି ସଯ ଆମ ଭିତରେ ଓ ଆମର ସହାରଟି ଭିତରେ ସତତ ଜିସ୍ୱା ଚରୁଛୁ, ତାହାର ଆସଖ୍ୟାର ସ୍ତାମର୍ଥ୍ୟମାନ ରହିଛୁ ତଥା ସଚ୍ଚମାନ ଚ ରହିଛୁ ଏବଂ ଆମର ସନୋଗତ ଶକ୍ତିସଟିର ମାଧ୍ୟମରେ ତାହା ଆମ ସ୍ତରର ସମ୍ପଦ୍ଭୂତ ହୋଇ ରହିଛୁ। ସେହଠାରେହିଁ ଆମେ ସେଇ ଅନ୍ତର୍ମଟୋଜନ ଓ ମାନସିତ ଈର୍ଦ୍ଦୃତ୍ତଜଗତ ଜର୍ଶନ ଭର ଚରୁ, ଏହି ସୌତିତ ଶକ୍ତିସଟିକୁ ତ୍ୟାଗ ଚରବା ସରେ ସୂରୁଯ ସେହିଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅସେହିତାକୁ ଚଳସ୍ଥିତାକୁ ସ୍ପର୍ଶ ଭିତ ଏବଂ ସ୍ତାସିତ ଜଡଜଗତ ଅସେତ ତାକୁ ପୂଣି ଭଳ ଅଚ୍ଚକୁ ଟାଣିବାପାଇଁ ସେ ସେହଠାରେହିଁ ବଚରଣ ମଧ୍ୟ ଚରସାରେ। ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଭୂମି ଦୂଇଟି ରହିଛୁ; ଜ୍ଞସ୍ତଜଗତି ଭରେ ଚରା ସ୍ପସସ୍ତାଗୁଡ଼ିତ ଇସରକୁ ସ୍ତେଜସ୍ତା ଜୁଟି ଅସିସାଏ ଓ ସେହିଗୁଡ଼ିତ ମଧ୍ୟକୁ ମିଳାଇ ସାଇସାଏ; ଏବଂ ଭିତଜଗତି ମନୋସ୍ତାମର୍ଥ୍ୟର ଭିତ ସିଜରଗୁଡ଼ିତରେ ସାଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିସାଏ ଏବଂ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ଚରୁସ୍ତ ଏବ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସେତଗୁଡ଼ିତ ମଧ୍ୟକୁ ମିଳାଇ ସାଇସାଏ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ଉଚ୍ଚତମ ଲୋକଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ତେଣୁ ଅତିମାନସ ବୋଲି ଜାଣିବା; ସେସବୁ ହେଉଛି ଅତିମାନସ ଚିତ୍ତର ସମ୍ପଦ, ବିଜ୍ଞାନର* ସମ୍ପଦ ଏବଂ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦର ସେହି ଜ୍ୟୋତୀ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚିତ୍ତର ସମ୍ପଦ। ପୁରୁଷର ଏକପ୍ରକାର ସ୍ଥଳନ ଦ୍ୱାରା ସେହିସବୁ ଲୋକରୁ ନିମ୍ନତର ଲୋକଗୁଡ଼ିକ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରକୃତିକୁ ନେଇ ପୁରୁଷର ଲୀଳାର କେତେକ ବିଶେଷ ବା ଫଳାଶ୍ରୁତି ପରିବେଶ ମଧ୍ୟକୁ ଉଦ୍‌ଭୂତ ହୋଇ ଆସନ୍ତି। ମାତ୍ର ସେହିସବୁ ଲୋକ ସମ୍ପର୍କିତ ଆମର ଯେଉଁ ବ୍ୟବଧାନ ରହିଛି, ତାହା ଉପରେ ଯେ କୌଣସିପ୍ରକାର ସେତୁ ପକାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ସେକଥା ଅବଶ୍ୟ ନୁହେଁ। ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଉପରେ ବିଜ୍ଞାନମୟ ତଥା ଆନନ୍ଦମୟ କୋଷର ମଧ୍ୟଦେଇ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାନ୍ତି, ଜାରଣଶକ୍ତିର ଅର୍ଥାତ୍ ଚିନ୍ମୟଶକ୍ତିର ମଧ୍ୟଦେଇ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାନ୍ତି; ଏବଂ ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ଅପଘୋଷ ଭାବରେ ମନୋମୟ ଦେହର ମଧ୍ୟଦେଇ ପ୍ରଭାବ ପକାନ୍ତି। ପ୍ରାଣମୟ ଏବଂ ଭୌତିକ ଜୀବନର ନିମ୍ନାସ୍ତରଗୁଡ଼ିକରୁ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସାମର୍ଥ୍ୟମାନ କଦାପି ଅନୁପସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ। ପ୍ରାଣ ତଥା ଶକ୍ତିରସ୍ଥ ମନୋମୟ ସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ଏହିସବୁ ଉଚ୍ଚତମ ଲୋକର ସ୍ପର୍ଶ ପଡ଼ିବା ଫଳରେ ଆମ ଭିତରେ ଆମର ଚେତନାମୟ ଅଧ୍ୟାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ଫଟୋଧ୍ୱର୍ଶୀଳ ମନ ଜାଗ୍ରତ ହୁଅନ୍ତି। ମାତ୍ର ଆମେ ଯାହାକୁ ଜାରଣଶକ୍ତିର ବୋଲି କହୁଛୁ, ଅଧିକାଂଶ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଭିତରେ ସେଇଟି ଅତ୍ୟଳ୍প ପରିମାଣରେ ବିକଶିତ ହୋଇଥାଏ। ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱର ଅନୁରୂପ ଉପଭୂମିଗୁଡ଼ିକରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥକ୍ ଏହି ଜାରଣଶକ୍ତିରରେ ବାସ କରିବା ବା ଅତିମାନସ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକୁ ଆରୋହଣ କରିଯିବା ଏବଂ ଆହୁରି ଉପରକୁ ଯାଇ ସେସବୁଥିରେ ସଚେତନ ଭାବରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା,—ମନୁଷ୍ୟସତ୍ତ୍ୱ ପକ୍ଷେ ଏହା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟକର। ସମାଧିସ୍ଥ ଅଭିଭୂତ ଅବସ୍ଥାରେ ଏଇଟି ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ ସତ, ମାତ୍ର ତାହା ବ୍ୟଞ୍ଜିତ ବ୍ୟକ୍ତିପୁରୁଷର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ନୂତନ ଭବଙ୍ଗିନ ସଂଘଟିତ କରାଇ ଯାଇ ତାହା ସମ୍ଭବ ହେବ; ଏବଂ ଅତି ଅଳ୍ପସଂଖ୍ୟକ ବ୍ୟକ୍ତି ସେଇଟିର କଳ୍ପନା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତେ। ତଥାପି ଆମେ କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଚେତନାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତି ବୋଲି କହିପାରିବା ଏବଂ କେବଳ ତାହାର ଦ୍ୱାରାହିଁ ପୁରୁଷ ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସଚେତନ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ। କାରଣ ସେଠାରେ ମନର ମଧ୍ୟ କୌଣସି

---

* ଏହାକୁ ବିଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ, କୁର୍ବି ବ କୁହାଯାଏ; ଏଥିରୁ କେତେ ପରିମାଣରେ ଏକ ବୁଝି ହୁଏତ ମଧ୍ୟ ଉପୁଜପାରେ। କାରଣ କୁର୍ବି ଜଡ଼ରେ ମନୋଭାବ କୁର୍ବିକୁ ମଧ୍ୟ ହୁଏ ଏବଂ ସେଇ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ବିଜ୍ଞାନକୁ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥିବା ତାହାର ଏକ ନିମ୍ନରେ ଜଡ଼କୁ ମଧ୍ୟ ହୁଏ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅସ୍ତ୍ରଶାସ୍ତ୍ରାଦିର ଜହ୍ନ, ମାନ ଦେବଲ ପରମ ଦେବୁଭାଇ ଅମ୍ମୁ ସେଦେବୁଁପରୋଷ୍ଟ ଚଲ୍ଲଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ଅନ୍ତିମର ଅନୁଧାନ ମାତା ଭୂମିରୁପେ ମୂ ତ୍ର ଜହରେ ଦାଦାହାର ଚରୁଥଟ; ଏବ ସେହ ଅମ୍ମୁ ଚଲ୍ଲଗୁଡ଼ିକ ଜଚଚର ଚଲ୍ଲଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାର ପରେ୍ଷଣ ଓ ଶାସିତ ହୋଇ ସେଗୁଡ଼ିକ ସାହାଙ୍ଗରେ ସେମାନଙ୍କର ଆପଣାର ପରେ୍ଷଣ ଶାସ୍ତ୍ରାଦିକୁ ଜଲ ଜଳ ଘାରୁଥରେ । ଦେବଲ ଭାହାକୁଁ ଅନୁତ ଅବସ୍ଥାଟିର ପରମ ଓ ପରେ୍ଷଣ ଚଦଣ୍ଡିନ ଦୋଳ କୁହାଯିବ, ଅଦଓଟିତ ଅଚସ୍ଥାଟିର ପରେ୍ଷଣ ଜଚାଣ ଦୋଳ କୁହାଯିବ । ଭାହାର ଲଘିଟି, ସଜେଥରା ଆପଣା ସୁତ୍ତର ଦୌଣସି ଦାଳ ଜଷିଟିର ପର ଏହ ଭୌତଚ ଚଣ୍ଡଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ପରମ ପୁରୁଷ ଶଦୋତ ଅସ୍ତ୍ରାବର ପଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ଲଘି ଅଦୋର ଦେଇଛନ୍ତ୍ର ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବିଂଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ନମ୍ନସ୍ଥ ଜୀବୀ ପୁରୁଷ

ତେବେ ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଏହି ବିଶ୍ୱ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବହୁବିଧ ଜଗତତତ୍ତ୍ୱର ତଥା ଆମ ସମ୍ମୁଖର ଏକାଧିକ ଅନେକ ଭୂମିର ନର୍ମାଣକାରୀ ଭତ୍ତ୍ୱ; ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ତରେସେପର ଗୋଟିଏ ଶିଡ଼ ଜଡ଼ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରି ରହିଛି, ଓ ସମ୍ଭବତଃ ଜଡ଼ର ଚଳକୁ ମଧ୍ୟ ଭେଦ କରି ରହିଛି; ଏବଂ ଏଣେ ପରମ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ତାର ଶିଖରଗୁଡ଼ିକ ଯାଏ ଲମ୍ବି କରି ରହିଛି, ଏପଣକ ସମ୍ଭବତଃ ସେହି ବିଦ୍ୟୁତିଯାଏ ମଧ୍ୟ ଲମ୍ବି ରହିଛି ଯେଉଁଠାରେ କି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଶ୍ୱସତ୍ତ୍ୱା ଭିତରୁ ବାହାରଯାଇ ଏକ ବିଶ୍ୱାତୀତ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷଙ୍କ ଭୂମି ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଛି;—ଅନ୍ତତଃ ବୌଦ୍ଧମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱ-ବ୍ୟବସ୍ଥାଗତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ମଧ୍ୟରେ ସେହି କଥାଟିର ଘୋଷଣା କରି ଯାଇଥାଏ । ମାନ ଜଡ଼ମସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ଚେତନାରେ ଏସବୁର ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ବା ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନଥାଏ; କାରଣ, ଏହି ଜଡ଼ ଜଗତର ଏକ ଅତିକ୍ଷୁଦ୍ର କଣରେ ଆମ ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ସହିତ ତଥା ଏହି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ମାନ ଶରୀରରେ ଆମର ଜୀବନ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା କାଳର ଏହି ଅକଳନ ଚେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତର କ୍ଷୁଦ୍ର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆମେ ଅତିକ୍ରମ ମାନାରେ ବାନ୍ଧ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ହେରୁ ଏହା ଆମ ଲାଗି ଲୁଚ୍‌କାଯିବ ଓ ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି । ଆମ ସାଧାରଣ ଚେତନାଟି ଜଗତ କହିଲେ ଜଡ଼ ବସ୍ତୁ ତଥା ଜଡ଼ ସାମର୍ଥ୍ୟର କେବଳ ଏକ ସମଷ୍ଟୀଭୂତ ପିଣ୍ଡକୁହିଁ ବୁଝୁଛୁ, ଯାହାକୁ କି କୌଣସି ଏକ ପ୍ରକାରର ଆକାର ମଧ୍ୟକୁ ନକ୍ଷିପ୍ତ କରି ରଖାଯାଇଛି ଏବଂ ଆମେ ମାନିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଥିବା କେତୋଟି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ୱୟଂଭବ ବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ନିୟମବଦ୍ଧ ଘଟଣାବଳୀର ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥାରୂପେ ଏଠାଠି ଗୁଡ଼ାହୋଇ ରହିଛୁ; ଆମେସବୁ ସେହି ବିଧାନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଶାସିତ ହେଉଛୁ, ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆସ୍ତରଣ ଭିତରେ ବିଚରଣ କରିପାରୁଛୁ; ଏବଂ ଜନ୍ମରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁରେହିଁ ଶେଷ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟଥର ଲାଗି ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହେଇ ନଥିବା ଏହି ଗୋଟିଏ ମାନ ଅଳ୍ପକ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଜୀବନରୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ଲାଭ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ରଚାର ପାଣ୍ଡବା ଲଗି ଅମ୍ବୁ ସେହ୍ନ ଧ୍ୟାନଯୁକ୍ତଚରହି ଅଗାଣ୍ଡ ଅଧ୍ୟ ଛତ ଦ୍ୱାରା ଚରବାକୁ ଗଡ଼ୁଛୁ । ସେତେବେଳେ ଅମ ଚରର ଶବ୍ଦଟି ମଧ୍ୟ ତେବଳ ଯୋଗୀଏ ଚୌଣସି ଅତର୍ଦ୍ଧି ଚରା ଦୋଇ ପ୍ରତୀତ ହେଉଛୁ, ବା ଚରର ଚଳ୍ପଦ୍ ଚରତରେ ଅନ୍ତରା ଏବ ଅତ ଶ୍ୱ ଓ ଚୌଣ ଉଚ୍ଚେଶ ଦୋଇ ଉଛୁଛୁ, ଚଚ୍ଚତ ଶୁଚର ଚିଦ୍ୱାଦ୍ୱଚଚାଣ୍ଟିର ଚରନ୍ତନ ଅଚ୍ଚିନ୍ତ୍ୟଚାରେ ଏବ ଶ୍ୱ ଓ ଚୌଣ ଉଚ୍ଚେଶ ଦୋଇ ଉଛୁଛୁ । ଚୌଣସି ବା ଚୌଣସି ପ୍ରତାରେ ଏବ ଶ୍ୱର ମଧ୍ୟରେ ଏବ ଅସ୍ତା ଅଚଚା ମନ ଅସି ଉଚସ୍ୱ ଦୋଇଛୁ ଏବ ଏହାକୁ ଏପଚଚରୁ ବସ୍ତୁ ଓ ଶବ୍ଦଯୁଚ୍ଚ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱଦି ପଡ଼ ବାଃ ଉନ୍ଦାକୁ ପଡ଼ୁଛୁ, ଯାହାକୁ ଚ ଚାହା ଜୁଚ୍ ଚେଶୀ ବୁଦି ମଧ୍ୟ ଯାକୁ ନାହି । ଏବ ଚପଚଶଦ୍ଧଚୁଳ ଏବ ପ୍ରଧାନତଃ ଶବ୍ଦମସ୍ ଫ୍ୱାରରେ ଚଣ୍ଡି ଉଚ୍ଚ ଯାଉଚାର ଅସ୍ୱାଦ୍ୱଚଚାଣ୍ଟିକୁ ଚେର ଚାକୁ ପ୍ରଥମେ ଜ୍ଞର ଦୀକ୍ଷ ଉଚ୍ଚାକୁ ପଡ଼ୁଛୁ, ଏବ ଚା'ପରେ ଜ୍ଞଚନ ଉଚ୍ଚାସ୍ୱଚାଯାଏ ଚାହାକୁ ଯାଚାଯନ୍ତ୍ରଚ ଶବ୍ଦଜସ୍ ଓ ପୂଚ୍ଚଚର ଚଚ୍ଚଯାଉଚା ଲଗି, ସେହ ଫ୍ୱାରଟିର ଧ୍ୟାନଯୁକ୍ତକୁ ବୁଦିଚା ଲଗି ଚଚା ଚାର୍ଯରେ ଲଯାଇଚା ଲଗି ନାଚା ପ୍ରସ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ ଚଚ୍ଚାକୁ ପଡ଼ୁଛୁ । ଏହ ଫ୍ୱଦ୍ୟସ୍ ଚଚ୍ଚଚଚା ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୟକ୍ତ-ଅବ୍ୟକ୍ତ ମନର ଏହ୍ୱଇ ଏବ ଚୌଣ ଯଚଚ୍ଚନ ଦ୍ୟଚ୍ଚ ଜ୍ଞର ଅମେ ଚୁକ୍ତରେ ଅଇ ଉଚ୍ଚୁଚ୍ଚେଲେ ଅଧ୍ୟ ଦୋଇ ନଯାନ୍ତୁ, ଚେବେ ଏହ ଅନ୍ତିଚ୍ଚର ମଧ୍ୟ ଅମ୍ବୁ ଅଇ ଉଚ୍ଚୁଚ୍ଚେଲେ ଚେଚାକୁ ନଯାନ୍ତୁ; ଏହାର ଫ୍ଟୋଚ୍ଚଣ୍ଟ ଜ୍ଞଟି ଜୁଚ୍ ଚେଶୀ ଚ୍ଚେଚେ ଏବ ଅଲ୍ଲାସୁ ବୁଚି ଓ ଉଚ୍ଚାର ଯଚଚ ଫ୍ୱାସଚରେଚ୍ଚି ଯଉଯାଚ ଦୋଇ ଉଚ୍ଚୁଯାନ୍ତୁ, ଶାଣ୍ଡଚ ମଚ୍ଚାଜଚ୍ ଯଚ୍ଚଚ ଏହ ଫ୍ୱାସ ଜ୍ଞଟି ଉଚ୍ଚୁଯାନ୍ତୁ। ଏବ ପ୍ରାଚ୍ଚଚ ସାଚଯଜ୍ଞସ୍ ଅସ୍ୱାସର ଯଉପୁରଚଚୁପେ ଚଲ୍ଲନାର ଏବ ବଳାସ ଚଯା ଧର୍ମ, ଚଲା ଓ ମନୁଷ୍ୟର ଚନ୍ତ୍ୟାଗ୍ରସ୍ତ ମନ ଓ ଅନ୍ତିର ଚଲ୍ଲନାପ୍ରବଣତା ଯେଉଁଥିରୁ ସାଚଯଜ୍ଞସ୍ ବସ୍ତୁସ୍ୱର ଦୃଗ୍ଦ ଚେଷିଚାରେ ଜ୍ଞଗିଯାଏ, ତାହା ଅମ୍ବୁ ଅଖି ଯୋଗାଇ ଚେଇପଚା ସ୍ୱାଚ୍ଚ୍ୟାନାଚାସ୍ୱଚ ଚଲ୍ଲନାମସ୍ୱଚା ଦ୍ୱାସ୍ ସେହ ଅସ୍ୱାଯର ଚଶ୍ୱସ୍ ଜ୍ଞଚଚ ଚଚ୍ଚଚା ଜ୍ଞଟି ଏବ ଚେଷ୍ଟା ଚ ଜୁଚ୍ଚଯାନ୍ତୁ ।

ମାନ ମଣିଷ ଚ୍ଚେଜୁଛୁ ଏବ ଅସ୍ତା, ସିଏ ଚେଚଳ ପ୍ରାଣଧାସ୍ୱ ଯୋଟିଏ ଶବ୍ଦର ନୁଚ୍ଚେଁ; ଏବ ସେହ ଚ୍ଚେଜୁରୁ ସେ ଚଚାପି ଅଧ୍ୟ ଶବ୍ଦସ୍ ଜ୍ଞଟି ଚେଚଳ ଏତଚରେ ଶବ୍ଦୁଷ୍ଟ ଦୋଇ ଉଚ୍ଚପାଚ୍ଚଚ ନାହି । ତା'ଉ ଅନ୍ତିଚ୍ଚ ଶବ୍ଦୁଚରେ ଏହ ଯେଉଁ ପ୍ରଥମ ଓ ଏବମାତ୍ର ଚୃଷ୍ଟିଚୋଣ୍ଟିର ଔଚତ୍ୟଟି ଜ୍ଞଚନର ଚାହ୍ନୀ ଚଯା ଚପସ୍ୱଚଚ ଚ୍ୟାଖାଉ-ଗୁଡ଼ଚ ଦ୍ୱାସ୍ ପ୍ରମାଣିତ ଦୋଚାରେ ଜ୍ଞଟିଛୁ, ଏହାକାରୁଚ୍ଚି ପ୍ରକୃତ ଶକ୍ତୀ ବା ଶବ୍ଦୁଚାସ୍ୱ ଜ୍ଞନ ଦୋଇ ଉଚ୍ଚଣ ଚରଚେଲ ସେ ଚଚାପି ଶବ୍ଦୁଷ୍ଟ ଦୋଇ ଉଚ୍ଚଚ ନାହି । ତାଚ୍ଚଣ ତା'ର ଅଜସ୍ୱସ୍ୱ ଶବ୍ଦୁଟି ଏହ ସୀମାଟିର ଅଞ୍ଚଚ ନାଚା ଜ୍ଞଟିଚ ଏବ ଅସ୍ୱସ୍ୱ ଦ୍ୱାସ୍ ଶଚଚ ପଚସ୍ୱୁଷ୍ଟି ଦୋଇ ଉଚ୍ଚୁଛୁ, ଅଚଚ୍ଚତା ଏବ ଅମଚ୍ଚଚ୍ଚର ଚୋଧଟି ଜ୍ଞଟି ତାହା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ଆମ୍ଭର ଅନେକ ଲୋକ, ସତ୍ତ୍ୱର ନାନା ଉଚ୍ଚତର ସମ୍ଭାବନା ଏବଂ ଆତ୍ମା ଲାଗି ଅନୁଭୂତିର ନାନା ବୃହତ୍ତର କ୍ଷେତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତା'ର ଏକ ସହଜ ପ୍ରତ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ । ବଜ୍ଞାନ ଆମ ଲାଗି ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବସ୍ତୁସତ୍ୟ ସତ୍ତା ଏବଂ ଆମର ଭୌତିକ ତଥା ପ୍ରାଣିକ ସତ୍ତ୍ୱର କେବଳ ଏକ ଉପରତ୍ତ୍ୱର୍ଗୀୟ ଜ୍ଞାନ ଅଣି ଦେଇଛୁ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟତ୍ତ୍ୱରେ ଅନୁଭବ କରପାରୁଛୁ ଯେ ଏହି ସକଳ ସୀମାର ସେପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଆମ୍ଭର କେତେକେତେ ସତ୍ତ୍ୟ ରହିଛୁ ଏବଂ ସମ୍ଭବତଃ ଆମ ଆଶସ୍ୱଗତ ସତ୍ତ୍ୱଟିର ଅନୁଶୀଳନ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ତାହାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବୃହତ୍ତର ପ୍ରସାର ଦେଇ ଆମେ ସେହିସବୁ ସତ୍ତ୍ୟ ଲାଗି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇପାଇ ପାରିବା । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଜଗତର ଜ୍ଞାନଟି ଆମର ଅଧିକାର ଭିତରକୁ ଆସିବାକୁ ଲଗେ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ସତେଅବା ଅପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେଧ୍ୟ ଜ୍ୱତରେ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅନ୍ତତ୍ତ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ବସ୍ତୁସତ୍ୱରେ ଜ୍ଞାନଲାଭର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ପ୍ରେରିତ ହୋଇଯାଇ; ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁହିଁ ଉତ୍କଟ ଜଡ଼ବାଦ ଏବଂ ଅଶସ୍ୱବାଦର କୌଣସି ଯୁଗ ପରେ ସଦ୍ଦା ଗୁପ୍ତବିଦ୍ୟାର ଏକ ଯୁଗର ଆଗମନ ହୋଇଥାଏ, ରହସ୍ୟଭତ୍ତ୍ୱର ଅନୁସନ୍ଧାନ ଲାଗି କେତେ ନୂଆ ମାର୍ଗ ବାହାରେ, ନୂଆ ଧର୍ମ ଜନ୍ମଲାଭ କରେ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତତା ଓ ପରମ ଦିବ୍ୟତା ଲାଗି ଗଭୀରତର ଆଲୋଡ଼ନମାନ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ। ଆମର ଏହି ଉପରତ୍ତ୍ୱସସ୍ଥ ମନୋଭୂମି ବସ୍ତୁସତ୍ୱରେ ତଥା ଆମ ଶତ୍ତ୍ୱଗତ ଜୀବନର ବିଧାନଗୁଡ଼ିକ ବସ୍ତୁସତ୍ୱରେ ଆମେ ଯେଉଁସବୁ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରୁଛୁ, ତାହା ଆଦୌ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ; ଆମର ଏହିସବୁ ଯାବତ୍ତାସ୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଆମକୁ ସଦ୍ଦା ଏହାର ତଳେ ତଥା ଅନ୍ତରାଳରେ ରହିଥିବା ଆଶସ୍ୱଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସେହି ସକଳ ରହସ୍ୟମସ୍ଥ ଏବଂ ଲୁକ୍କାସ୍ଥିତ ଗଭୀରଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରେରିତ କରି ନେଇଆସେ । ଆମ ଉପରତ୍ତ୍ୱସସ୍ଥ ଚେତନାଟି କେବଳ ସେହି ଗଭୀରତାଗୁଡ଼ିକର ଏକ ବହିଃସୀମା ବା ବହିଃପ୍ରାଙ୍ଗଣରୁସେହିି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ ଯେ ଆମ ଜଡ଼େନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱଗୁଡ଼ିକର ସମକ୍ଷରେ ଉତ୍କୁଟି ଉଠୁଥିବା ଭୂମିଟି ବଶ୍ୱ-ଅସ୍ତିତ୍ୱର କେବଳ ଏକ ବହିର୍ଗତରଣ ବ୍ୟାପତ ଆଉ କିଛୁହେଲେ ନୁହେଁ, ଏବଂ ଆମର ବହିର୍ଭାସସ୍ଥ ମନପତ୍ତଟି ଉପରେ ଯାହାକିଛୁ ଏଡ଼େ ସ୍ପଷ୍ଟତ୍ତ୍ୱରେ ପ୍ରତିତ୍ତ୍ୱସିତ ହୋଇଉଠୁଛି, ତାହା ତଥାପି ଅନାବସ୍ଥତ ତ୍ତ୍ୱରେ ପଛରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବା ବପୁଳ ଭୂମିବିସ୍ତାରଟିର କେବଳ ଏକ ପ୍ରାନ୍ତରେଖା ବ୍ୟାପତ ଆଉ କିଛୁ ନୁହେଁ । ଜଡ଼ ବଜ୍ଞାନ ବା କେବଳ ଉପରତ୍ତ୍ୱଗତାକୁହିଁ ଉଦ୍ଘାଟନ କରିଥିବା କୌଣସି ମନୋବଜ୍ଞାନ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜଦ୍ଦାପି ଆବସ୍ଥାର କରପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିଲାଗି ଆଉ ଏକ ଭିନ୍ନ ଜ୍ଞାନ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ।

ଆପଣାର ଧର୍ମ ଦେଇହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ତା'ର ଆପଣା ସୀମାଗୁଡ଼ିକୁ ଭେଦି ଅଜ୍ଞତ ଆଗକୁ ଦେଖିବାର ପ୍ରଥମ ପ୍ରସ୍ତାବ କରିଛୁ, ଆପଣା ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏହି ବାହ୍ୟସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଜଡ଼

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭୂମିରେ ଭଗବାନଙ୍କର ସେବାରେ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ହୋଇ ଯିବା ପ୍ରକୃତ ପ୍ରସ୍ତାବ ହେଉଛି । ଏହା ପରମ ଅନନ୍ତଶକ୍ତି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ସେହି ଅନନ୍ୟତା ସୋଧ ହେଉଛି, ତାହାର ଜଡ଼ତ୍ୱ ତଥା ମନୋଗତ ଦୁଷ୍ପୃତି ଯାହାକୁ ଜର୍ଜର କରି ରଖିଥିଲା ସେ ଅନୁତପ୍ତ ହୃଦୟ ଏବଂ ଏହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଯିହି ଏହାର ସ୍ୱାଭିମ୍ୟ ଓ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସି ତାଙ୍କର ଅସ୍ତ୍ରାରେ ସେବି ଅବାତ୍ତ୍ୱା ହେଉଛନ୍ତି, ସେଇଟିକୁହିଁ ଦୃଢ଼ଭକ୍ତିପ୍ରତି ଚରଣ ଏବଂ ତା' ସାଙ୍ଗରେ ସେଇଟିକୁହିଁ ଏତ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତରୂପେ ଅନୁକୂଳ ହୋଇଥିବା ହେଉଛି ଧର୍ମର ପ୍ରଥମ ଚାମ, ଧର୍ମର ଅଙ୍ଗଳ ଚାମ । ସେହି ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସେ ଚରଚାଳ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖି ଅସିଛୁ, ମାନ ତାହାର ସାଧାରଣ ଏହ ଗ୍ରନ୍ଥଟି ଯାହା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତାକୁ ଅଦୌ ଦୌଣସି ଜଣ୍ଡିତ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇପାରୁ ନାହିଁ, ଅପଣାର ସ୍ୱୀମାବଦ୍ଧକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଓ ଶ୍ରେଷ୍ଠତର ଜୀବନ ତଥା ମରଣଶୀଳତା ମଧ୍ୟରୁ ବରଣିତ ହୋଇ ଅମର ଜୀବନ ଏବଂ ଚିନ୍ମୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ପାରିବାର ସେହ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମନୁଷ୍ୟର ଜର୍ଜର ପ୍ରବୀତ୍ୱ ଚିନ୍ମୟ ପାଇବା ହେଉଛି ଧର୍ମର ଚାଜି । ସେହି ଭୂମିରେ ବଣ୍ଡିମାନ ତା'ର ଅଦୃଷ୍ଟରେ ଜଡ଼ତ ହୋଇ ରହିଛି, ସେଇଟି ଦୀପ୍ତତ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଜଗତ ଓ ଭୂମିସବୁ ରହିଛୁ, ଏବ ସେହିସବୁ ଜଗତରେ ସେ ଏହ ମରଣଶୀଳତା, ଅସ୍ଥିତ ଓ ଦୁଃଖସେବର ଅଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅମରତ୍ୱର ଆନନ୍ଦହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତ ସ୍ଥିତ ଓ ଚରନ୍ତନ ପରଦେଶ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଏହ ବୋଧଟିକୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟୀ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚୁର ଜରଦେବା ହେଉଛୁ ଧର୍ମର ଚାଜି । ପ୍ରସଙ୍ଗତଃ, ଧର୍ମ ମନୁଷ୍ୟୀ ଲାଗି ଏହ ମରଣଶୀଳ ଜୀବନର ଏତ ଅତରଙ୍ଗତ୍ୱ ଅଣି ଦେଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜ ସେ ଅପଣାକୁ ଅମରତ୍ୱ ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ଜରବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ମନୁଷ୍ୟୀ ହେଉଛୁ ଏତ ଆତ୍ମା, ସିଏ ଏତ ଶ୍ରଷ୍ଟାରମାନ ବୁଦେଁ; ଏବ ତାହାର ଏହ ଜାତତ ଜୀବନଟିକୁ ସାଧନରୂପେ ବୀବହାର ଜରି ସେ ଅପଣା ଅଧ୍ୟାତ୍ମଜ୍ଞାନ ଉଦଘାଟନ ପରଦେଶଟିକୁ ଜରୂପଣ ଜରେ । ପୃଥିବୀର ପ୍ରତ୍ୟେତ ଧର୍ମରେ ସାମାନ୍ୟତଃ ଏହସବୁ ତଥା କୁହାଯାଇଛୁ, ମାନ ଏସବୁକୁ ଗ୍ରହଣକେଲେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଆହ ଦୌଣସି ଜଣ୍ଡିତ ଜର୍ଜର ପାଇପାରୁ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱରରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭେଦ ରହିଥାଏ; ତେତେବ ଧର୍ମରେ କୁହା ଯାଇଥାଏ ସେ ଏହ ଜଗତରେ ଆମକୁ ତେବଳ ଯୋଡିଏ ଜୀବନଯହିଁ ଅଧିକାର ବା ସୁଯୋଗ ମିଳେ ଏବ ସେହ ଯୋଡିଏ ଜୀବନ ଉତରେହିଁ ଆମକୁ ଆମ ଜଜ୍ଞାତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ଜରୂପଣ ତରବାକୁ ହୁଏ, ଆତ୍ମାର ଅଙ୍ଗତ ଅମରତ୍ୱକୁ ଅହାତାର ତରି ତେତଳ ତାହାର ଉତଜ୍ଞାତ ଅମରତ୍ୱଟିକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ତରବାକୁ ହୁଏ । ସେଇମାନେ ଧର୍ମର ପଥରୁ ବଚ୍ୟୁତ ହୋଇ ରହନ୍ତି, ସେମାନେ ସେ ଉତଜ୍ଞାତରେ ଅନନ୍ତ ତାଳ ଘାଇଁ ଦୂରେ ଫେଲିଦାକୁ ବାଧ ହେତେ, ଏହପର ଏତ ଅଦ୍ୱୈତ୍ୱା ଦୃଢ଼ବଧାନ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କୁ ଭସ୍ମ ଦେଖାଇବାକୁ ହୁଏ । ଏସବୁତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଉଦାର ଓ ବୁଦ୍ଧିସମ୍ମତ ଦୃଷ୍ଟି ପୋଷଣ କରୁଥିବା ଅନ୍ୟ କେତେକ ଧର୍ମ ପରସ୍ପରର ପରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହୁଥିବା ଏକାଧିକ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ ବା ଜୀବନର ଘୋଷଣା କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ଆତ୍ମା ନମଣଃ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟକୁ ବଢାଣ ଲଭ କରିପାରେ; ସବୁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସେଥିରେ ଏହିପରି ଭବରେ ଅବଶେଷରେ ତରମ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାର ଓ ପରପୁର୍ଣ୍ଣତା ଲଭ କରିବାର ପୁର୍ଣ୍ଣ ଆଶ୍ୱାସନା ଦିଆଯାଇଥାଏ । କେତେକ ଧର୍ମରେ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କୁ ଆମଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଗୋଟିଏ ସତ୍ତାରୂପେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବୁ ବୋଲି କୁହା ଯାଇଥାଏ; ଆଉ କେତେକ ଧର୍ମରେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ନୈର୍ବ୍ୟକ୍ତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱରୂପେ କଳ୍ପନା କରିଯାଏ, ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କ ଆମର ଏହି ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ସତ୍ତାଟିକୁ ଲୀନ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼େ । ତେଣୁ କେତେକ ଧର୍ମରେ ଏହିପରି କେତେକ ଲୋକକୁ ଆମର ଅନ୍ତିମ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ସ୍ଥାପିତ କରି ଯାଇଥାଏ, ଯେଉଁଠାରେ କ ଆମେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଯାଇ ବାସ କରିପାରିବା, ଆଉ କେତେକ ଧର୍ମ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଇ ଈଶ୍ୱର-ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ଏକ ଅବସ୍ଥାନ ଘଟାଇବାର ମଧ୍ୟ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଅଧିକାଂଶ ଧର୍ମ ଆମକୁ ଆମର ଏହି ପାର୍ଥିବ ଜନ୍ମକୁ ଏକ ପରୀକ୍ଷା, ଏକ ଅସ୍ଥାୟୀ ବ୍ୟାଧି ପରି ସହ୍ୟକରିବାକୁ କହିଥାନ୍ତି ଅଥବା ଏତ ବୃଥାଦମ୍ଭ ବୋଲି ମଣି ତାହାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଆମର ଆଶାକୁ ଏହିପରି ସୀମାର ବାହାରେ ଥିବା କେଉଁଠି ଯାଇ ଜବତ କରି ରଖିବାକୁ କହିଥାନ୍ତି । କେତେକ ଧର୍ମରେ ଆମକୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ପରମ ଚରିତାର୍ଥତାଟି ଜସ୍ତଲଭ କରିବ ବୋଲି ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସୂଚନା ଦିଆ ଯାଇଥାଏ, ଏହି ପାର୍ଥିବ ଶରୀରରେ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ସମଷ୍ଟିଗତ ଜୀବନରେ ଶେଷରେ ତାଙ୍କର ବିଜୟ ହେବ ବୋଲି ଅଳ୍ପସ ଦିଆ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ତା' ଫଳରେ କେବଳ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ଆଶା ଓ ଆକାଙ୍କ୍ଷାର ନୁହେଁ, ମାନ ମନୁଷ୍ୟସମୂହର ସମ୍ମିଳିତ ଓ ସଂବେଦନାବଦ୍ଧ ଆଶା ଓ ଆକାଙ୍କ୍ଷାର ଔଚତ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିପାଦିତ କରି ଯାଇଥାଏ । ଧର୍ମ ବସ୍ତୁତଃ ଏକ ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ, ଏହା ହେଉଛି ଏକ ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଏକ ଆକାଙ୍କ୍ଷା; ବୃହତ୍ତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା କେତେ ସତ୍ୟର ଏକ ଅନିଶ୍ଚିତ ସଂବୋଧଗତ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ତଥା ସାଧାରଣ ଜୀବନ-ସ୍ତରର ସୀମାରୁ ଉପରକୁ ଉଠି ଯାଇଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆଶାସ୍ୱରୂପ ଅନୁଭୂତି ଦ୍ୱାରାହିଁ ବସ୍ତୁତଃ ଧର୍ମର ଔଚତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥାଏ । ମାନ ଆପଣା ଆତ୍ମଚେତନାର ମଧ୍ୟରେ ତାହା ଆମକୁ କେବଳ ଏକ ଆଶା ଓ ଏକ ବିଶ୍ୱାସହିଁ ଦେଇଯାଏ ଏବଂ ଆମେ ସେହି ଆଶା ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ପରମ ଚରିତାର୍ଥତାର ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱାର ପଥ ଓ ବୃହତ୍ତର ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଅଧିକାରଲାଭର ଆକାଙ୍କ୍ଷା ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି । କୌଣସି ଧର୍ମର କୌଣସି ବିଶେଷ ସତ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରଣାଳୀ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଥବା ତାହାର ଅର୍ଥ ଏ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ସ୍ୱଳ୍ପ ଚେଷ୍ଟା ଦେଖାଇ ଓ ଅଳସୁଆ ହେଲେଣି ଅଳ୍ପ ସ୍ୱଳ୍ପରେ ହେଉ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଉଛେ, ସେଥିରେ ଏହାହିଁ ସ୍ପଷ୍ଟ। ମିଳୁଛୁ ଯେ ଆତ୍ମାଗ୍ଭଳର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଦେବଳ ଖ୍ରିଷ୍ଟଙ୍କୁ ଦେଖି ରହିବୁ ଏବଂ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ବଞ୍ଚିବାକି ଘାଣ୍ଟରୁ ତଥାପି ଅନେକ ଦୂରରେ ଅଛି ପଡ଼ିବୁ।

ତଥାପି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବଡ଼ ବଡ଼ ଧର୍ମର ପଛରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ତାହାର ବାସ୍ତବ, ଅଶା, ପ୍ରଗତ, ବହିପ୍ତ ତାରା ସ୍ୱତୀ ଏବଂ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱଚଚଚାସ୍ତ ଅନ୍ତଃସ୍ୱତ୍ତ୍ୱଚଚର ସେହ ବାହ୍ୟ ଚଚଟି ପଛରେ ସଂଜ୍ଞ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆତ୍ମାନ୍ୱାଧନା ଓ ଆତ୍ମାସ୍ତିତ ଅନ୍ୱେଚଚର ଏକ ଅନ୍ତର ଚ୍ଚତ ସଧ୍ୟ ରହିଥାଏ, ଯାହାର ସାହାଙ୍କରେ କ ଆମେ ଗୁପ୍ତ ସ୍ୱତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଚାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ, ସେହ ସ୍ୱତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଚାର୍ଜିଚାସ୍ତ ଚହିଥାରୁ ଓ ସେଗୁଡ଼ିଚର ଅଧ୍ୟାସ୍ତ ହୋଇଥାରୁ। ତାହାଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମଙ୍କ ପଛରେ ସଂଜ୍ଞ ଏକ ଅନ୍ତ୍ୟାନ୍ୱେଚଚର ଯୋଗ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ; ଏକ ସ୍ୱବୋଧ୍ୟତ ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ, ଯାହା ଲୁଚି ଚ ବଣ୍ଟାସ୍ତ ପ୍ରଥମ ଘଚ୍ଚେଷରୂପେ ଚାର୍ଯ୍ୟ ଚରେ; ପ୍ରତାଚର ଅଙ୍ଗତ ଏଲଣ ସ୍ୱତ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ, ସେହ ଧର୍ମର ପ୍ରଗ୍ଭଚଗୁଡ଼ିଚ ଯାହାର ବୁଯାସ୍ୱିତ ଅନ୍ତର୍ଜୀବ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ତାହାର ବହିପ୍ତ ସ୍ୱତ୍ୟଗୁଡ଼ିଚର ଏକ ଉତ୍ସୁଚଚର ଦୋଧ ଚଚ୍ଚନ ଚର ଅଣୁଥାଏ; ଚ୍ଚଚର ଅସ୍ତିତ୍ୱଭୂମିର ଚେଚେଚେତେ ରହିଥା ଚ୍ଚଚ୍ଚ ରହିଥାଏ, ସେହ ଧର୍ମର ଚଚୋର ସ୍ୱୂଳ ଏବଂ ଅଳବଣ୍ଟାସ୍ତଗୁଡ଼ିଚ ସଧ୍ୟ ଯାହାର ସ୍ଥୂଳ ଅଙ୍ଗସ୍ତ ଓ ଉଚ୍ଚିତ ଦେଇ ଯାଇଥାନ୍ତି। ପ୍ରଥମ ଦୋଧର ପ୍ରତସ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ଚଲଣିଗୁଡ଼ିଚ ସ୍ଥାନରେ ଚଞ୍ଚନ ଭୌତିଚ ଚଚ୍ଚତର ବୃହତ୍ତ୍ୱ ସ୍ରାକୃତିଚ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିଚର ପ୍ରତ୍ନତ୍ୱ ନାନା ସ୍ୱତ୍ୟ ଏବଂ ତଥାପି ସଗ୍ଭୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସ୍ନାସଯଂଗୁଡ଼ିକୁ ଅଙ୍ଗି ଉପସ୍ଥାପିତ ଚରିଚ ଏବଂ ଆମର ସନ ଉପରେ ନାନା ବଣ୍ଟାସ୍ତ ଏବଂ ସତଗୁଡ଼ିଚ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରସ୍ତୋଭ ଦ୍ୱାସ୍ତ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ଅନୁରୂତ ଏବଂ ଏକ ଉତ୍ସରଚର ଦୋଧକୁ ଅଣି ପ୍ରତଷ୍ଠିତ ଚରିଥାଏ। ଭୌତିଚ ଚଚତ ବସ୍ତୁରେ ଆମ ଜ୍ଞାନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ବଞ୍ଚନ ଯାହା ଚରେ, ଯାହାସ୍ତ୍ୱ ଧର୍ମର ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଘୋଷିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମ ସମ୍ମୁଖ ସେହ ଚ୍ଚଚର ଭୂମି, ଚ୍ଚଚର ସ୍ୱେତ ଏବଂ ଚ୍ଚଚର ସ୍ପନ୍ଦନାଗୁଡ଼ିଚର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଘୋଷ ଚିତ୍ ତାହାହିଁ ଚରିଥାଏ। ତେଣୁ, ଅନୁଭବ ନାନା ଦ୍ୱାରର ପଶ୍ଚାଦ୍ଦେଶରେ ଘୋପାଚ ଘୋପାଚ ହୋଇ ଏହିସବୁ ସେଇ ଅନୁଭୂତସ୍ତ୍ୱ ଜମାହୋଇ ରହିଛୁ, ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ତେତନା ଚଲ୍ଲା ଚଲେ ସେଇଠି ପହଞ୍ଚିବାର ପୂର୍ବତାଠି ଅବଶ୍ୟ ପାଇପାଇବ, ସେଇଥିକୁ ଆମେ ଏକ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନଘୋଷର କ୍ଷେତ୍ର ସଧ୍ୟରେ ଚସ୍ତୁସ୍ତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚର ଦେଖିପାରିବା। ସାଃ, ତେବଳ ଏକ ପରମ ଚର୍ବଂଶେଷ ସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଅନୁଭବାଚରେ, ତେବଳ ସେହ ପରମ ଚଦ୍ୟସତ୍ତ୍ୱର ଜ୍ଞାନରୂପ ଲୁଚି ଏକ ଅନ୍ୱେଷଣା ସଧ୍ୟରେ ଅଥବା ବ୍ୟକ୍ତଗତ ସ୍ୱଚରେ ତୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ଅସ୍ତା ସହତ ତେବଳ ସତତ୍ୱ ଓ ବହିର୍ଜ ସମ୍ବନ୍ଧମାନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରଖିଥିବା ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ଯେ ଆପଣାକୁ ସୀମାବଦ୍ଧ କରି ରଖିବ, ସେକଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ । ଏକଥା ସତ ଯେ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷଙ୍କର ଚେତନା ଲାଭ କରିବା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନଯୋଗର ସଙ୍କୋଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ପରମ ଦିବ୍ୟଚ୍ଛାର ବୋଧ ହେଉଛି ଏହାର ସଂପ୍ରସାର ଲକ୍ଷ୍ୟ, ସଂବୃଦ୍ଧିର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଉତ୍ସାହପ୍ରଦାୟକ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏବଂ ଜନ୍ମତର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜ୍ଞାନର ମୋହରେ ପଡ଼ି ଏଇଟିର ଅବହେଳା କରିବସିଲେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆମର ଯୋଗ କେବଳ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନତା ଦ୍ୱାରାଦ୍ଧି ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିବ, ଜଟୋଧ ଅଲ୍ପସଂଖ୍ୟତା ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ୱାତ୍ମବ୍ଧକ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିରୁ ବିଚ୍ୟୁତ ଅଥବା ନିପତିତ ହୋଇ ରହିବ । ମାତ୍ର ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ପରତତ୍ୱ ଲାଭ କରିବା, ସେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ବଉନ୍ନ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ଅମ ସହିତ ଏବଂ ଜଗତ ସହିତ ଆପଣାର ସମ୍ବନ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟଚ୍ଛାର ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ । ସେହି ବଣୁଚ୍ଚ ପରମାତ୍ମସତ୍ତାର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆପଣାକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେଇ ତାହାକୁଦ୍ଧି ଆମ ଆଶସ୍ୱଗତ ଆତ୍ମ-ଉତ୍ତୋଳନର ଶିଖରରୂପେ ଧରି ରଖିପାରିଲେ ଆମେ ସେହି ଉଚ୍ଚତାରେ ଥାଇ ଆମର ଭୌତିକ ଆତ୍ମାଟିଯାଏ ସକଳ ଜନ୍ମତର ଆତ୍ମାର ଉଚ୍ଚା ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତିର ମଧ୍ୟ ଅଧିକାଶ୍ୱ ହୋଇପାରିବା ।

ଦୁଇଟି ଦିଗରୁ ଆମେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଅନୁଧାବନ କରିପାରୁ; ଗୋଟିଏ ପୁରୁଷ ଦିଗରୁ ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକୃତିର ଦିଗରୁ । ଏବଂ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟଚ୍ଛାର ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ପୁରୁଷ ଓ ପ୍ରକୃତିର ବିବିଧ ସମ୍ବନ୍ଧର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଲାଭ ସକାଶେ ଆମେ ଦୁଇଟିଯାକ ଏକତ୍ର ସଂଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ କରି ରଖିପାରୁ । ଉପନିଷଦ୍‌ର କହିବା ଅନୁସାରେ ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ଜଗତରେ ଅର୍ଥାତ୍ ପିଣ୍ଡ ଓ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଏହ ପଞ୍ଚଧା ଆତ୍ମା ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ । ଭୌତିକ ଆତ୍ମା ବା ପୁରୁଷଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେହିଁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ସ୍ୱଂପ୍ରଥମେ ସଚେତନ ହୋଇଥାଉ; କେବଳ ଦେହଟିକୁ ଛୁଇଁଦେଲେ ଏହି ଆତ୍ମାର ଆଉ କୁଚତ୍ର କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଶଙ୍ଖରଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ କୌଣସି ପ୍ରାଣିକ ଓ ଏପରକ ମନୋଗତ ଜିନ୍ଦା ମଧ୍ୟ ନଥାଏ । ଜଡ଼ଭୌତିକ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଭୌତିକ ଆତ୍ମା ସଂଜ୍ଞ ବଦ୍ଧ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ; ତାହା ଶଙ୍ଖର ମଧ୍ୟରେ ଚର ରହିଥାଏ, ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଭାବରେ ତାହାର ସକଳ ଘଟଣାଜନକୁ ଜାଗିକାଶ୍ୱ ରୂପ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତିକ ଯାତନାସ୍ୱ ଅନୁଭବର ଇତ୍ତି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତାହା ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ପ୍ରେରତ କରି ରଖିଥାଏ, ଏପରକ କୌଣସି ମାନସିକ ଚେତନା ନଥିବା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରେରତ କରି ରଖିଥାଏ । ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଏହି ଭୌତିକ ସତ୍ତା ପ୍ରାଣ ଓ ମନ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସଞ୍ଚାରିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏହା ପ୍ରାଣଗତ ଉଚ୍ଚା ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତା ଓ ସ୍ୱତ୍ତାବର ବିଧାନ ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉଚ୍ଚ ଅଂଶ ଅଗଣା ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତପ୍ତ ଜଳ ଦେଇଥାଏ । ମାନ ଦେହୁଡ଼ଦର ଅଧିକାର ଜଳ ଉତ୍ତେଜକ ଭାବରେ ମୂଳ ପ୍ରକୃତିଟି ଉପରେ ବାହାରୁ ଅସି ଜଳାଦ୍ୱୋଇ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଭୌତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଓ ବାହାର ସ୍ୱାଧଜନୁଡ଼ଦର ବଧ୍ୟରେ ଓ ଜିତ୍ୱାର ଅର୍ଥଜସ୍ତ ଜ୍ୱଜରେହି ବାହ୍ୟ ବାର୍ଜିଜାସ୍ତ ହେଇଥାଏ । ଅମର ମନୋମସ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରାଣଘତ ଜବଜାଂଶ ଉପରେ ଅମର ଶସ୍ତ୍ରର ଜଳା ଜଡ଼ଜତ ପ୍ରକୃତିଟିର ଏହା ଯେଉଁ ପ୍ରାଦୂର୍ଭାବ ଉତ୍ପନ୍ନ, ବାହାହି ପ୍ରକାର ଦୁସ୍ତିପାଚରେ ଜଡ଼ଜାଙ୍ଗମାଜଙ୍କର ସିଜାତ୍ମକିତ୍ୱ ଔଚିତ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୋଇ ଦେଖାଯୁଦେଜା ପର୍ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ, ମନ ଜଳା ପ୍ରାଣ ଦେଉଛନ୍ତି ଦେହ ଅଦ୍ଭତ ବା ଭୌତିକ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟର ଦେଜ ଯୋଡ଼ିଏ ଯୋଡ଼ିଏ ପରଦେଶ ବା ପଜଖାନ ମାନ, ଏବଂ ପ୍ରାଣୀର ଶସ୍ତ୍ରର ମଧ୍ୟରେ ଦେହ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଜିତ୍ୱାତ୍ତଜା ଦ୍ୱାର୍ ଅମେ ମନ ଓ ପ୍ରାଣର ସ୍ୱାଜଜସ୍ୱ ବାର୍ଜର ଜଜ୍ଞେପଣ ଜଜ୍ଜେର ପାଜ୍ଜା ବୋର୍ ଜଡ଼ଜାଙ୍ଗମାଜେ ଯେଉଁ ସିଜାତ୍ମକି ବାଡ଼ିଥାନ୍ତୁ, ଦେଉଟିକୁ ଠିକ୍ ବୋର୍ ପ୍ରମାଣିତ ଜଜ୍ଜେଜା ପର୍ ମନେ ହୋଇଥାଏ । ଜତ୍ତୁତଃ, ମନ ଓ ପ୍ରାଣ ଶସ୍ତ୍ରତନ୍ତ୍ରତାର ଗମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ଅଧୀନ ହୋଇ ଜଜ୍ଜାକୁ ଅମେ ଏତ ଅତଜଣିତ ମନୁଜ୍ୟ-ଜଜନର ପଜ୍ଜ୍ୱତ୍ତ୍ୱଜ ବୋର୍ ଦେଖି ଜଜ୍ଜପାଜ୍ଜଜା; ଅଦ୍ଭୁତ ଅଥଚ ପଜ୍ଜମାଣରେ ଏହା ମନୁଷ୍ୟେତର ଜନ୍ତୁତୋଷ୍ଟୀର ପ୍ରାଣୀଜଗତର ଯେଉଜ ପଜ୍ଜତ୍ତ୍ୱତ, ଠିକ୍ ସେହିପଜ୍ଜ । ପୂଜର୍ଜନ୍ମର ସିଜାତ୍ମକି ଅନୁସାରେ, ଯେଉଁମାନେ ଅଘଜାର ଘାର୍ତ୍ତିଜ ଜଜତରେ ଦେଜର ଏତଜଣାଏ ଲାଭ ଅର୍ ଅଜର୍ ଗିଜାକୁ ଅସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତୁ, ସେମାନେ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମନୋମସ୍ତ ଅଥଜା ଜଡ଼ଜର ପ୍ରାଣଘତ ସେଜୁଡ଼ଦର ମଧ୍ୟରୁ ଅତୀତ ପ୍ରକୃତିରେ ଜନ୍ମଲାଭ କରିପାରନ୍ତୁ ନାହିଁ, ମାନ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଘାର୍ତ୍ତିଜ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିରେ ଅଘଜାର ବଜାଜରେ ଜମ୍ଭୁତ୍ତ ଅଜୁଜୁବି ସ୍ୱାଧନ କର ପାରିବାକୁ ସେମାନେ ଜମାଜ୍ପରେ ଏତାଧିକ ଭୌତିକ ଭୂମିର ଅବଜୁଦ୍ଧତା ମଧ୍ୟରୁ ବେଛିନ୍ଥି ଅସିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଇଥାନ୍ତୁ । ତାରଣ ଅବଜଣିତ ଭୌତିକ ଅଞ୍ଚା ଗମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୌତିକ ପ୍ରକୃତ ତଥା ତାହାର ତାତା ପ୍ରବଜନହି ବଣ ହୋଇ ଜଜ୍ଜଥାଏ ଏବଂ ସସ୍ତ୍ରର ସ୍ତରଜମରେ ଉପରକୁ ଉଠି ଘାଇପାରିବା ଲଗି ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଅଧିକ ଉପାଦେସ୍ୱ ଜ୍ୱଜରେ ଚାମରେ ଲଭିବା ବଣ ବାର୍ଜିଜାସ୍ତ ଜଜ୍ଜବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ପଜ୍ଜମାଣରେ ଜଜାଶକ୍ତିର ଜଜ୍ଜିବା ଅମର ମନୁଷ୍ୟତା ଅମକୁ ଅମ ସସ୍ତ୍ରର ପ୍ରାଣଘତ ଓ ମନୋମସ୍ତ ଭୂମିଗୁଡ଼ଦରୁ ଅଦ୍ଭୁତ ଜଳ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଅନୁଭୂତକୁ ଅଧିକ ଉପାଦେସ୍ୱ ଓ ଉପଯୁକ୍ତ ଜ୍ୱଜରେ ଚାମରେ ଜଜାଇବାର ଅବତାର ଦେଇଥାଏ । ଏହିସବୁ ଉନ୍ନତ ଭୂମିଗୁଡ଼ଦ ଉପରେ ଅଧିକ ପଜ୍ଜମାଣରେ ଅବଜ୍ଜୟନ ଜଜ୍ଜ ଜେଜାର ଓ ଭୌତିକ ଭୂମିଟି ଦ୍ୱାର୍ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଜମ୍ ଅବଜ୍ଜୁତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ରହିବାର ଅବକାଶ ଆଣି ଦିଏ, ବାସନା-ଜଗତରୁ ଆହୁତ ବୃହତ୍ତର ପ୍ରାପ୍ତିର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ମନୋଗତ ତଥା ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରୁ ଆହୁତ ବୃହତ୍ତର ଏବଂ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ମନୋଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଦ୍ୱାରା ଆମ ଅନ୍ନମୟ ସତ୍ତ୍ୱିର ମୂଳ ପ୍ରକୃତିକୁ ନମ୍ରୀଭୂତ କରି ରଖିବାର ଓ ସେଥିରେ ଆବଶ୍ୟକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇବାର ଅଧିକ ଅବକାଶ ଆଣି ଯୋଗାଇ ଦେଇଥାଏ । ଏହି ବିକାଶଟି ଦ୍ୱାରା ଆମେ ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ କାଳ ଉତ୍ତର ସୋପାନକୁ ଆରୋହଣ କରିଯିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଉ ଏବଂ ତା'ଠାରୁ ତଥାପି ଉତ୍ତର ମାନସିକ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିକାଶ ଲାଗି ପୁନର୍ଜନ୍ମର ଏକ ଉନ୍ନତତର ଓ କ୍ଷିପ୍ରତର ବିନ୍ୟାସୋଗ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଉ । ମାତ୍ର ତଥାପି ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଭୌତିକ ସତ୍ତ୍ୱାଟି ଆମ ଜାଗ୍ରତ ଜୀବନର ବୃହତ୍ତର ଅଂଶଟିକୁ ନମ୍ରୀଭୂତ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ଭୌତିକ ସତ୍ତ୍ୱାର ସେହି ଭୂମିଟିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବାବେଳେ ଆମ ସକଳ ନିସ୍ୱାସ୍ପନ୍ଦତାର ଉତ୍ସସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବା ଜଡ଼ତା ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଚେତନା ନଥାଏ । ଅନ୍ନମୟ ସତ୍ତ୍ୱାର ପ୍ରାଣଭୂମି ଓ ମନୋଭୂମିଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମର ସଚେତନ ରହିଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତ ପ୍ରାଣଭୂମି ଓ ମନୋଭୂମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ସଚେତନ ନଥାଏ; ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଏହି ନଶ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ସାଧାରଣ ଚେତନାଟିର ଅନ୍ତର୍ଗତରେ ରହିଥିବା ସେହି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ତଥା ବୃହତ୍ତର ପ୍ରାଣମୟ ଓ ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱାଟି ବସ୍ତୁତଃ କୌଣସି ସଚେତନ ନଥାଏ । ବିକାଶର କେବଳ ଏକ ଉତ୍ତର ପର୍ଯ୍ୟାୟରେହିଁ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସଚେତନ ଲାଭ କରିଥାଉ; ଏବଂ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣତଃ କେବଳ ଆମ ମନଃପ୍ରେରିତ ଭୌତିକ ପ୍ରକୃତିର ପଶ୍ଚାତ୍ଦେଶରେହିଁ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସଚେତନ ଲାଭ କରିଥାଉ । ଆମେ ସେତେବେଳେ ସେହିସବୁ ଭୂମିରେ ଆଦୌ ବାସ କରୁ ନଥାଉ; କାରଣ ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ସେପରି ହୋଇ ପାରୁଥାନ୍ତା, ତେବେ ଆମେ ଅନ୍ତରେ ପ୍ରାଣଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତିର ନମ୍ରୀଭୂତରେ ଆସି ଉପଗତ ହୋଇ ପାରୁଥାନ୍ତୁ ଏବଂ ସାଂଭୌମ ମନଟି ଦ୍ୱାରା ଉଭୟର ନମ୍ରୀଭୂତରେ ମଧ୍ୟ ଆସି ପହଞ୍ଚି ପାରୁଥାନ୍ତୁ । ସେତେବେଳେ ସ୍ୱୟଂ ଆପଣା ସତ୍ତ୍ୱାର ନମ୍ରୀମକରୂପେ ଏବଂ ଶକ୍ତିର ତଥା ପ୍ରାଣ ଉପରେ ମନର ଏକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ନିୟା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆମ ଇଚ୍ଛା ଓ ଜ୍ଞାନ ସାହାଯ୍ୟରେ ଅନେକ ପରମାଣରେ ଆମର ଭୌତିକ ତଥା ମନୋମୟ ଜୀବନର ନରୂପଣ ଓ ନମ୍ରୀଭୂତ କରି ପାରୁଥାନ୍ତୁ । ତେବଳ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଏକ ଉତ୍ତୋଳିତ ଓ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମ-ଚେତନା ଏବଂ ଆତ୍ମ-ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ସାହାଯ୍ୟରେ ଅନ୍ନମୟ ଅହାଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଉତ୍ତର ଆତ୍ମାଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାରଲାଭ କରିବା ଅଲ୍ପ ବା ଦୀର୍ଘ ପରମାଣରେ ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜଡ଼ଅସ୍ତ୍ୱାଙ୍ଗି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣାକୁ ଅପବ୍ୟବହାର ନେଇ ଓ ଜଡ଼ବସ୍ତୁକୁ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣାକୁ ଅଳ୍ପ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ଦେଇଥି ଏବଂ ଧ୍ୟାନ ଓ ପ୍ରବନ୍ଧ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନସ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ତା'ପରେ ମନୋମସ୍ତ୍ୱ ଅସ୍ତ୍ୱାଙ୍ଗି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣାକୁ ଉତ୍କୃଷ୍ଟରେ ଦେଇଦେଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପ ପରିଣତ ହେବା ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ। ଏହାର ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆପଣାକୁ ଜ୍ଞାନସ୍ତ୍ୱ ସ୍ୱରୂପରେ ପରିଣତ କେଉଁଠାରେ ପାଇବା ଏବଂ ଅନ୍ତଃସ୍ତ୍ୱ ଅସ୍ତ୍ୱାଙ୍ଗିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ନୂତନ ଚେତନାଙ୍ଗି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅନ୍ତର୍ଭିତ ଦେଇ ନେଇଯାଇ ପାରିବା, ସେଯେଉଁଠି ଆମେ ଈଶ୍ୱର, ଶଙ୍କରର ସ୍ୱରୂପ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦିସ୍ତ୍ୱାକୁ ଆମେ ଦର୍ଶିମାତ୍ର ସେଇ ଜ୍ଞାନ-ଅସ୍ତ୍ୱାରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଉଠିବୁ, ତେବେ ତାହାର ତେଜୋଙ୍ଗି ଦୌଳି ପରମେଶ୍ୱରୂପେ ଜାଣିବାକୁ ଅଧିକ ଦେବା, ଏହି ଜଡ଼ସ୍ତ୍ୱ ଜଗତଙ୍କି ସ୍ୱରୂପ ଆପଣାର ନାନାବିଧ ଅନୁଭବରେ ଜ୍ଞାନ-ଅସ୍ତ୍ୱା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦୀପ୍ତିଦ୍ୱାର ପରିବାରେ ସହିଛି ହୋଇ ଅନୁଭବ ପରିବା। ଅନ୍ତଃସ୍ତ୍ୱ ସ୍ୱରୂପଠାରୁ ପ୍ରଥମେ ଆପଣାର ଏକ ପୃଥକ୍‌ତ୍ୱିତା ଅନୁଭବ ହେବ ଓ ତା'ପରେ ସେଇଠାରୁ ଆପଣାକୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ହୋଇ ପରିବ, ଅତୀତ ଜ୍ଞାନସ୍ତ୍ୱରେ ଈଶ୍ୱରକୁ ଦେଖିଲ ଏକ ଭମିର ଅଥବା ପରମ୍ପରଣ ହୋଇ ହୋଇ ହେବ ଯାହାକୁ ଏ ଅତ ସ୍ୱରୂପରେ ଆପଣା ଉପରୁ ଦ୍ୱୋର ଉଆଇର ପାଇବ; ଆମର ଅନ୍ତଃସ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କି ଉପରେ ଆମର ବାସ୍ତବାଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଅସାଧାରଣ ବାର୍ଜିସାଧନତା ବଜାସ୍ତ ରହିବ; ଆମର ପ୍ରାଣ-ସ୍ପାନର୍ଶଙ୍କି ସ୍ପର୍ଶରେ ଆମେ ବଡ଼ ସ୍ପଷ୍ଟତ୍ୱରେ ଘରେଇନ ହୋଇପାରିବା ଏବଂ ସେଇଠିର ବାସ୍ତବୋଧ ଭଳା ପରମେଶ୍ୱରଣ ଦରିବା ସ୍ପର୍ଶରେ ଆମର ଶରୀରସ୍ତ୍ୱ ଓ ସ୍ୱାଦସ୍ଥାନତାର ଏକ ମହାନ୍ ବୋଧ ଉପରୁ ହେଇଥିବ, ତାରଣ ଏହାର ଦିସ୍ତ୍ୱାଙ୍ଗି ଆମ ଦ୍ୱାରା ଈର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ମୂର୍ତ୍ତିତ୍ୱରେ ଅନୁଭବ ହୋଇ ପାରୁଥିବ, ଶଙ୍କରର ସ୍ପର୍ଶରେଖରେ ତାହା ସୂକ୍ଷ୍ମଦୌତ ହୋଇ ରହିବ, ମନ ଦ୍ୱାରା ଦୀବନ୍ତ ହେଇଥିବା ଏକ ପ୍ରାନର୍ଶୀରୂପେ ଏତତ୍ତାର ସୂକ୍ଷ୍ମ ପ୍ରଗାଢ଼ତା ମଧ୍ୟରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବ; ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରାଣଗତ ଭୂମିତିକୁ ଆମେ ଆମର ଅନୁଗତ ଭୂମିତିର ଉପରେହି ଅନୁଭବ କରୁଥିବା, ବାସ୍ତବା-ଜଗତର ସତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ଚକ୍ଷୁରେ ଆମର ଜ୍ଞାତ ରହିଥିବ, ସେମାନଙ୍କ ସ୍ପର୍ଶ ମଧ୍ୟ ରହିଥିବ; ସାଧାରଣତଃ ଯାହାକୁ ସ୍ପୃତ୍ତକଦାଗତ ସ୍ପାନର୍ଶ ବା ସିଭି ହୋଇ କୁହା ଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେହି ନୂତନ ସ୍ପାନର୍ଶଗୁଡ଼ିକ ବାର୍ଜିତାସ୍ତ୍ୱ ହେବାକୁ ରହିବ; ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପ୍ରାଣ-ଅସ୍ତ୍ୱାଙ୍ଗିର ଏକ ଜଡ଼ ବୋଧ ଉପରୁ ହେବ ଓ ତାହା ସ୍ପର୍ଶର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଫଟେଦନା ମଧ୍ୟ ଉପରେ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଫଟେଦ, ବାସ୍ତବା ଭଳା ପ୍ରାଣଗତ ଅଟେତଗୁଡ଼ିକ ବସ୍ତୁରେ ଜ୍ଞାତରେ ସ୍ପନ୍ଦିତ ହେବ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରେ ପାଇବ;—ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଆମେ ଯୋଗୋପାଲ୍ଲ ଏହି ନୂତନ ଚେତନାର ଚେତୋଙ୍ଗି ସଙ୍ଗେତ ହୋଇ କହିପାରିବା।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାତ୍ର ଏସବୁ ହେଉଛନ୍ତି ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଅନୁଭବର କେବଳ ସେହି ନିମ୍ନତର ସୋପାନଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାପାର, ଏବଂ ଅନ୍ନମୟ ଭୂମିର ଅତ୍ରିଦୃଷ୍ଟିଠାରୁ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକୃତରେ କୁଚ୍ଛ ଅଧିକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ତେଣୁ ଏହି ସ୍ତରରେ ଆମକୁ ଆଦୌ ଛଡ଼ିକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ମନୋମୟ ଆତ୍ମାଟି ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରନେବାକୁ ହେବ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆପଣାକୁ ଏକ ମନୋମୟ ଆତ୍ମାରେ ପରିଣତ କରିଦେଇ ପାରିବା, ଅନ୍ନମୟ ତଥା ପ୍ରାଣମୟ ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ତା' ମଧ୍ୟକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଆଣି ପାରିବା, ଯେପରିକ ପ୍ରାଣ, ଦେହ ତଥା ସେଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ନିୟାମକ ଭଳି ଆମ ଲଗି ଜମେ ଆମ ସତ୍ତାର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୌଣ ପରିବେଶ ହୋଇ ରହିବେ; ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଯେଉଁ ମାନସ-ଆତ୍ମାରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିବୁ, ଅନ୍ନମୟ ଅତ୍ରିଗତ ତାହାର ନିମ୍ନତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ସେହି ମାନସ-ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରାହିଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବେ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରାଣ ଓ ଦେହଠାରୁ ଏକ ଦୂରବର୍ତ୍ତିତା ଅର୍ଜନ କରିଥାଉ ଏବଂ ଆମର ପ୍ରକୃତ ଜୀବନଟି ସେତେବେଳେ ଅନ୍ନଗତ ମନୁଷ୍ୟର ଭୂମିଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓ ଉନ୍ନ ଆଉ ଏକ ଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଥାଏ, ପାର୍ଥିବ ଅତ୍ରିତ୍ୱର ଚୁଲନାରେ ଏକ ଅଧିକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅତ୍ରିତ୍ୱ ଏବଂ ଜ୍ଞାନଗତ ଏକ ବୃହତ୍ତର ଆଲୋକର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ରହିଥାଏ, ତାହା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅତ୍ୟମାତ୍ରାରେ ବରଳ ଅଥଚ ଅଧିକ ସ୍ୱାଂଭୌମତ୍ୱଯୁକ୍ତ ଶକ୍ତିସମୂହ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ଏଠାରେ ଆମେ ବସ୍ତୁତଃ ମନୋମୟ ଭୂମିଟିର ସ୍ପର୍ଶଲାଭ କରିଥାଉ, ମନୋମୟ ନାନା ଜଗତ ଉପସ୍ତରେ ସଂବଦ୍ଧସଂପନ୍ନ ହେଉ ଏବଂ ସେହି ଭୂମିଟିର ନାନା ସତ୍ତା ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟ ସହିତ ସଂଯୋଗସ୍ଥାପନ କରିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଉ । ସେହି ଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ବାସ୍ତବ-ଜଗତ ତଥା ଅନ୍ନମୟ ଅତ୍ରିତ୍ୱକୁ ଆମେ ସତେଅବା ଆମର ନିମ୍ନଦେଶରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ପରି ଦେଖିବାକୁ ପାଉ, ସେଇଟିକୁ ଆମେ ଏପରି ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁର ଏକ ସମାହାରରୂପେ ଦେଖୁ, ଯାହାକୁ କି ଆମେ ଇଚ୍ଛା କରିବା ମାତ୍ରକେ ଆମଠାରୁ କାଢ଼ି ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ପାରିବୁ ଏବଂ ଶଶ୍ୱତ୍‌କୁ ତ୍ୟାଗ କରିଥିବା ସମୟରେ ବସ୍ତୁତଃ ଅତ ସହଜରେ ବର୍ଜନ କରି ଯାଇପାରିବୁ ଏବଂ ମାନସ ତଥା ଅନ୍ତଃମାନସ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକଗୁଡ଼ିକରେ ବାସ କରିବା ଲଗି ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଯାଇପାରିବୁ । ମାତ୍ର ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଏହିପରି ଜଗତରେ ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ହେବା ଓ ଅସଲଗ୍ନ ହୋଇ ରହିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ପ୍ରାଣ, ଦେହ ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ଭୌତିକ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ହୋଇ ରହିପାରିବା ଏବଂ ଆମ ସତ୍ତା ଦ୍ୱାରା ଉପଲବ୍ଧି ଏହି ନୂତନ ଉଚ୍ଚତାଟିରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଡ଼ିତ୍ୱର ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆପଣାର ନିୟା ମଧ୍ୟ କରିପାରିବା । ସେତେବେଳେ ଏହି ଦେହଗତ ତଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରାଣିତ ଶରୀରଗୁଡ଼ାକରୁ ଉନ୍ନତ ଅଙ୍ଗ ଏତଦ୍ଭାବ ଉତ୍ପାଦନ ପ୍ରେରଣାଟି ଆମ ଜିହ୍ୱାର ସ୍ୱାଧାରଣ ଭୂମିସ୍ୱାରେ ପରଣତ ହେବାକୁ ଲଗିଚି; ଏହାକୁ ଆମେ ଦୁଏତ ଶବ୍ଦ ମାନଙ୍କରେ ଓ ଅହାର ଶବ୍ଦ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଉଁ। ବଣ୍ଡିତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଏହି ଶବ୍ଦକୁ ଚାମ୍ବରେ ଲଗାଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା, ମାତ୍ର ତେଣେ ଘରେଖ ଏବଂ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରରେ ତାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଉଁ; ମାତ୍ର ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତରେ ଆମେ ତାକୁ ନମ୍ର ସ୍ୱରରେ ଓ ଜ୍ଞାନପ୍ରଦୀପ୍ତ ସ୍ୱରରେହିଁ ଚାମ୍ବରେ ଲଗାଇ ପାରିବା। ଏହି ସ୍ଥିତରେ ଆମର ଚାହିଦା-ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଭୌତିକ ଜିହ୍ୱାସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ତେଜଲ ଏକ ଅପ୍ରଧାନ ଓ ଗୌଣ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ପଛରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଏହି ନୂତନ ଶବ୍ଦଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଓ ତାହାର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟିତ ପ୍ରତାଶପଥରୁଘେହିଁ ଦୀବନ୍ତ ହେବ। ଏଠାରେ ଆମେ ବର୍ଣ୍ଣତ ମନଟିର ବ ସ୍ପର୍ଶରହ ବର୍ଣ୍ଣାଇବା, ତାହାର ସହତ ସଦେବନାଙ୍ଗପର ହୋଇପାରିବା, ସେଇଟି ବଷୟରେ ସତେତନ ହେବା ଏବଂ ସେହିସବୁ ଜାବଜନ୍ତୁ ଘଟଣାର ପଛରେ ରହିଥିବା ସୂକ୍ଷ୍ମ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସତଲ ଅନୁସ୍ଥାପ୍, ବର୍ତ୍ତମର୍ଦ୍ଦେଶନା, ସ୍ୱବନା-ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସ୍ୱତ୍ତାମର୍ଥ୍ୟାଲତା ବଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସଚେତନ ହେବା ଦରକାର, ତାହା ବଷୟରେ କ ସ୍ୱାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ତେଜଲ ଅଜ୍ଞତନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ବା ତେଜଲ ନଡ଼ଭୁମିର ନାନା ଘଟଣାରୁ ସେ ଯାହା ବଷୟରେ ଜଣିବାକୁ ଅନୁମାନମାତ୍ରହିଁ ବର୍ଣ୍ଣାଇପାରିଛନ୍ତି; ମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ସୋପାନକୁ ଆସି ସେଗୁଡ଼ିକର ଜିହ୍ୱାସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବଷୟରେ ଚୌଣସି ଭୌତିକ ସଙ୍କେତ ଅଥବା ପ୍ରାଣିତ ଅନ୍ତିତ୍ୱ ପାଇବା ଅଗରୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସ୍ୱରରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ଓ ଅନୁଭବ ବ ବର୍ଣ୍ଣାଇବା। ଏଠାରେ ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର,—ସେମାନେ ନଡ଼ର ଭୂମିରେ ରହିଥାନ୍ତୁ ବା ତାହାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ଅନ୍ୟ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ଅବସ୍ଥିତ ଥାଆନ୍ତୁ ପଛରେ, ସେମାନଙ୍କର ମାନସିକ୍ୱାର ଜ୍ଞାନ ତଥା ବୋଧଜନ୍ୟର ସ୍ପର୍ଶ ହେବା; ଏବଂ ମନୋମସ୍ୱ ସ୍ୱତ୍ତର ଉତତର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ, ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁପ୍ତବଦ୍ୟାତତ ଶବ୍ଦ ଓ ସିଦ୍ଧିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାଣଭୂମିର ସିଦ୍ଧିଗୁଡ଼ିକ ବୁଲଜାରେ ଅନେକ ପଶ୍ଚାଶରେ ଅଧିକ ବଳ ଓ ସୂକ୍ଷ୍ମ ରୂପରେ ଅତ ସ୍ୱଳ୍ପବତ ସ୍ୱରରେ ଆମ ଚେତନାରେ ଅସି ଜାରୁତ ହୋଇ ଉଠିବ।

ଏବଂବୁ ହେଉଛି ଆମ ସ୍ୱତ୍ତର ତେଜଲ ସେହି ଜନ୍ମୁଉତ୍ତର ତନୋଟିଆତ ଉତତର ପରଦେଶ ମାତ୍ର; ପ୍ରାଚୀନ ଋଷିମାନେ ଏହାକୁହିଁ ସେଜେଦୀ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନ୍ତି। ଏହି ସ୍ଥିତରେ ଆମର ସ୍ୱଳ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଆମର ତେତନା ସେତେ ଅଧିକ ଦୂରକୁ ବସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥାଉ ପଛତେ, ତଥାପି ଏହାସ୍ୱରୁ ଜଗତରେ ବାସ କରୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ତେଜଲ ଜଣ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ଉର୍ତ୍ତାବତ ସ୍ତୀମାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରୁଥିବା, ପୁରୁଷ ରୂପରେ ପ୍ରକୃତରେ ପୁରୁଷର ଅର୍ଥାତ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବାସ କରୁଥିବା; ଅବଶ୍ୟ ଆମର ସେଇ ଅଧୀନତାକୁ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ଏତ ଅଧିକ ସୂକ୍ଷ୍ମ, ଅଧିକ ସହଜ ଓ ଅଧିକ ବିଶୋଧିତ ଅଧୀନତା ବୋଲି ନିଶ୍ଚୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ। ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ମୁକ୍ତି ଓ ଯଥାର୍ଥ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଲାଭ କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଆମ ସତ୍ତ୍ୱାର ବହୁ-ଅଧିଷ୍ୟକାଯୁକ୍ତ ପଞ୍ଚଭୂତିରେ ତଥାପି ଆହୁରି ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନଯାଏ ଆରୋହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକବିଂଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଆତ୍ମ-ଅନୁଭବର ଶିଖର

ଆମର ଚେତନା ଓ ତାହାର ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ପାର୍ଶଟି ତଥା ପଦାର୍ଥମାନଙ୍କ ସାଧାରଣତଃ ଏହି ଜଗତ୍ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅନୁଭୂତି ଏବଂ ଏହି ଜଗତ୍ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଜଡତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ପୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛୁ; ମାତ୍ର ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲାରେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନନ୍ତତାର ଏପରି ଏକ ପ୍ରୋପାରଜଗତ ଦୃଶ୍ୟୀଭୂତ ହେବାକୁ ଅଛି ଯେଉଁଠାରେ, ଅପଣାର ଉଚ୍ଚତମ ତଥା ଦୀପ୍ତତମ ରୂପ ସାଦରରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ସାଧାରଣ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ସବାଗ୍ରେ ଯାହା ତଥାପି ଅସମ୍ଭବଳ ଓ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଦୈବତ ଦୃଷ୍ଟିମାତ୍ରେ ଏହି ଅତଜଗତ୍ତର ସ୍ପର୍ଶ ତଥା ମଣ୍ଡୀଭୂତ ଦୃଢ଼ଦୃଷ୍ଟିଯୋଗ ଅତୀତରୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ସ୍ୱଚ୍ଛଦିତା ବା ସେପ୍ତଚ୍ଛତର ସ୍ପୀମାକୁ ଛାଡି ଅଦ୍ଭୁତ ଅପରୂ ବାହାରିଯିବା ପୋଇ ପଣ୍ଡିତ ବଦ୍ଧଳନ୍ତି । ସେହି ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣତାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଯାଇବା, ଏପରିକ ଏହି ପ୍ରୋପାରଜଗତ୍ର ସ୍ପଦ୍ଭୂତ ପ୍ରୋପାରଦୃଷ୍ଟିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଲଭି ସଦ୍ଦା ଅସ୍ୱାସ୍ପଦାଧ ହୋଇ ରହିଛୁ । ମର୍ମଗତୀର ଭୂମିରେ ଯେତେ ଅଗତ ହୋଇପଲେ ମଧ୍ୟ ବାସ୍ତବ ସ୍ପେଷ୍ଟିରେ ବଡ଼ ଜଦ୍ ସ୍ୱରରେ ରହିଥିବା ଏତ ବଳିଦ୍ଭତା ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ପମସ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱାଟିକୁ ବସ୍ତୁତଃ ଜର ରଖିଛୁ, ବସ୍-ସତ୍ତ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ବସ୍ତୁତଃ ଜର ରଖିଛୁ; ଅର୍ଥାତ୍ ପିଣ୍ଡ ତଥା ଦ୍ରବ୍ୟାଣ୍ଡ ଉଭୟଙ୍କୁ ବସ୍ତୁତଃ ଜର ରଖିଛୁ । ଉଭୟଙ୍କିରେ ଏତ ଉପର ମଣ୍ଡଳ ରହିଛୁ, ଏତ ତଳ ମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ; ପ୍ରାଚୀନ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞମାନେ ଏହାକୁ ପର୍ବ୍ୱ ଓ ଅପର୍ବ୍ୱ ବୋଇ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଉପର ମଣ୍ଡଳଟିରେ ପରମ ଚତ୍-ଉତତାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଚରନ୍ତନ ଉତ୍ତତ୍ ସ୍ୱରୂପ; ତାଉଣ ସେଠାରେ ତାହା ଅର୍ଜ୍ଜନ୍ନ ଓ ଅଖଣ୍ଡ ସ୍ୱରରେ ଅପଣାର ଅନନ୍ତତାଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତାଶିତ ଜର ରଖିଛୁ । ସେଠାରେହିଁ ତାହା ଅପଣାର ଅମାପ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅନନ୍ତଗୁଣିତ ଗୌରବପୁଞ୍ଜକୁ ପ୍ରସାରିତ ଜରଦେଇଛୁ; ଅପଣାର ଅମାପ ଚେତନା ତଥା ଅମାପ ଜ୍ଞାନର, ଅମାପ ଶକ୍ତି ଓ ସ୍ପାର୍ଶଟିର ତଥା ଅମାପ ଅନନ୍ତସ୍ୱତାର ସାଦଗ୍ରସ୍ତ ଗୌରବକୁ ମେଲଜ ରଖିଛୁ । ଜଗତ୍ସ ମଣ୍ଡଳଟି ମଧ୍ୟ ସେହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରମ ଚଦ୍‌ଗତଚ୍ଚାରଦ୍ଧି ସମ୍ପଦ ହୋଇ ରହୁଛୁ; ମାନ ଏହୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ଆବରଣ ତଳେ ଅବସ୍ଥିତ ରହୁଛୁ, ଅତ ସ୍ୱଘନ ତଥା ବହୁଳ ଜ୍ୱରରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ମନ, ଅବରୁଦ୍ଧ ପ୍ରାଣ ଏବଂ ବଜ୍ଞାନକ ଶଙ୍ଖରରୂପୀ ଆପଣାର ଅଧସ୍ତନ ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଆବରଣଟି ତଳେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ତଳ ମଣ୍ଡଳଟିରେ ଆତ୍ମା ନାମ ତଥା ରୂପ ଦ୍ୱାରା ଆବୃତ ହୋଇ ରହୁଛୁ; ଆନ୍ତର ତଥା ବାହ୍ୟ ଦୁହିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସଂଘଟିତ ହୋଇଥିବା ବଜ୍ଞାନନଟି ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଚେତନାଟି ବଭକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛୁ, ବ୍ୟକ୍ତରୂପ ଓ ବଶ୍ୱରୂପଗତ ବଜ୍ଞାନନଟି ଦ୍ୱାରା ବଭକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ଏହାର ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ବୋଧ ବହୁମୁଁଖ ହୋଇ ରହୁଛୁ, ସ୍ୱଚେତନାଗତ ବଜ୍ଞାନନ ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଚେତନା ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହୁଛୁ ଓ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଜ୍ୱରରେ ଆଦୌ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ଏହୁ ବଜ୍ଞାନନଟି ଦ୍ୱାରା ବଭକ୍ତ ହୋଇ ଏବଂ ଏହୁ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଦ୍ୱାରା ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ଏହାର ଜ୍ଞାନ, ଇଚ୍ଛା, ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଆନନ୍ଦ ସେଗୁଡ଼ିକର ବଗ୍ରେଧୀ ଅଥବା ବକୃତ ରୂପାସ୍ୱନଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଭୂତି ଲାଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛୁ, ଅଜ୍ଞାନ, ଦୌବଲ୍ୟ ଏବଂ ଦୁଃଖଗ୍ରେଗ ଲାଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ଆମର ଏହୁ ବୋଧ ଏବଂ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଁଖ କରିଦ୍ଦି ଆମେ ବସ୍ତୁତଃ ଆମର ଭିତରେ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଚଦ୍‌ଗତଚ୍ଚାରି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିପାରିବା । ନାମ ଓ ରୂପର ଆବରଣ ତାରି ଭିତରକୁ ସ୍ୱକଳ ନାମ ଓ ରୂପରେ ବାସ କରୁଥିବା ବା ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତର୍ଗଲରେ ଠିଆହୋଇ ରହିଥିବା ସେହୁ ପରମ ସମ୍ପଦଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କର ଆମେ ଏହୁ ବଜ୍ଞାନଶ୍ୱ ତଥା ତାହାର ଯାବତୀୟ ପ୍ରତତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ସେହୁ ଆତ୍ମା ବା ପରମ ଚଦ୍‌ଗତଚ୍ଚାଙ୍କୁ ଆବଷ୍କାର ତ କରିପାରିବା । ଏହୁ ଅନ୍ତରବଲ୍ଲେକନର ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମର ଏହୁ ନତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଚେତନାଟି ପ୍ରତଫଳନ ଦ୍ୱାରା ପରମ ଆତ୍ମାର ଅନନ୍ତ ସତ୍ତା, ଅନନ୍ତ ଚେତନା ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦର ମଧ୍ୟ ସଂବନ୍ଧ ଲାଭ କରିପାରିବ ଏବଂ ଏହୁସବୁ ବସ୍ତୁରେ ନନ୍ଦିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ତାହାର ନିସ୍ୱାରଦ୍ଧିତ ବା ସ୍ଥିତଶୀଳ ଅନନ୍ତତାରେ ଅଂଶ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ । ମାନ ତଦ୍ୱାରା ଆମେ କେବଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୀମାବଦ୍ଧ ପରମାଣୁରେଦ୍ଧି ତାହାର ଜ୍ଞାନ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଆନନ୍ଦଗତ ଗତଶୀଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ପ୍ରକୃତରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା । ସାଧାରଣତଃ ଏକ ଦୀର୍ଘକାଳବ୍ୟାପୀ ଓ ଆତ୍ମାସହାଧ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରତଫଳନ ଦ୍ୱାରା ଏହୁ ସ୍ଥିତଶୀଳ ଏକାତ୍ମକତାଟି ମଧ୍ୟ ଫଳପ୍ରଦ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଦ୍ରୁତତ ଏକ ଜନ୍ମାନ୍ତର ଆତ୍ମ-ବବର୍ତ୍ତନରେ ଅନେକ ଜ୍ଞାବନ ଦେଇ ଗତ କରିବା ପରେ ଯାଇ ତାହା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । କାରଣ ଆମର ଏହୁ ବର୍ତ୍ତମାନସ୍ୱଜ୍ଞାବଗତ ଚେତନାଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୃଢ଼ଜ୍ଞାବରେ ଆପଣା ସତ୍ତାର ଏହୁ ତଳମଣ୍ଡଳଟିର ବଧାନ ସହୁତ ବାନ୍ଧ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ଏସବୁକୁ ଅତକ୍ରମ କରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବ୍ୟବସ୍ଥିତାର ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ଅଥାର୍ତ ଜଗତରେ ବୁଦ୍ଧିଗ୍ରାହ୍ୟତା ଯୁକ୍ତି ଅଟନ୍ତୁ ଏବ ପ୍ରାପ୍ତୋତିତ ସ୍ୱଭାବରେ ଦୂରଦ୍ରିଗ୍ରାତ ମନ୍ତ୍ରର ଦ୍ୱାରା ଅଧିକ ଦୋଲ ଉତ୍ପନ୍ନତା ଦୂର ଜଗତର ଗାତ୍ରସ୍ଥତ ଅମ୍ଳଜନ୍ତୁତ୍ତର ପୂଜାଚର୍ଚାରେ ଉତ୍ତେଜୀତ ପଡ଼ନ ।

ଅନୁଜନ୍ତୁ ଦେବଳ ସେହି ସତ୍ୟ ଚତ୍ରଗତା ଦ୍ୱାରାଟି ଜନ୍ମୁଥିତ ଓ ଜର୍ଣ୍ଣୀତ ଦେଇନ୍ତୁ; ତାରଣ ସୂତ୍ରତ୍ତମ ଅନ୍ତିନ୍ଦ୍ରଠାରୁ ଅଧନ୍ତ ତନ୍ତ ସୂତ୍ରତ୍ତମ ଜଡ଼ ଗର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁଜନ୍ତୁ ଦେବଳ ସେହି ସତ୍ୟ ଚତ୍ରଗତାର ଅନୁଜଂଜନ୍ତୁସେହି ଦର୍ଶାଯାଇ ପନ୍ଥାନ୍ତୁ । ସତ୍ୟ ଅସ୍ତା ବା ସତ୍ୟ ସ୍ୱଳ୍ପ ଲେରି ଜଗତଟିରେ ବାସ ତନ୍ତୁଳନ୍ତୁ, ସେ ସ୍ୱଂ ସେହି ଜଗତଟିକୁ ଜର୍ଣ୍ଣନ୍ତୁ ତନ୍ତୁଳନ୍ତୁ; ଏବ ଅତେତ ଜ୍ଞାନାଦ୍ଧ ସ୍ଥିତ ସ୍ୟୁ ପୁନ୍ତୁଷ ଓ ପ୍ରକୃତଙ୍କ ସ୍ୟରେ ଜନ୍ତୁସତା ସ୍ତମ୍ଭନ୍ତୁତ୍ତର ତୌଳସି ଯୋଡିଏ ସ୍ଥିତ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଜଗତସ୍ଥ ଅସଖ୍ୟା ଚେତନା, ଜ୍ଞାନର୍ଥ ତଥା ଅଚନ୍ତର ଅନୁଜନ୍ତୁତ୍ତନ୍ତୁ ସ୍ୟ ଜର୍ଣ୍ଣୀତ ଓ ଜନ୍ତୁଥିତ ତନ୍ତ ଦେଇନ୍ତୁ, ଅସଖ୍ୟାର ସ୍ୱଳ୍ପ ତନ୍ତୁଜନ୍ତୁର ତୌଳସି ବା ତୌଳସି ମୂଳନ୍ତୁତ ସ୍ଥିତ ଦ୍ୱାରା ସେ ଏସୁତ୍ତର ଜର୍ଣ୍ଣନ୍ତୁ ତନ୍ତ ଦେଇନ୍ତୁ । ଜଡ଼ର ସ୍ଥିତରେ ଅତସ୍ଥାନ ତନ୍ତୁସତାଦେଲେ ସିଏ ଏତ ଜଡ଼ପ୍ରକୃତ୍ତର ସ୍ତନ୍ତୁ ସ୍ୟରେ ଏତ ଜଡ଼ମସ୍ତୁ ଜଗତର ଜଡ଼-ଅସ୍ତାରେ ଗଢ଼ଣତ ଦୋଲ ଉନ୍ତୁଳନ୍ତୁ; ସେହି ଅତସ୍ଥାରେ ସତ୍ୟ ଚନ୍ତୁସ୍ତା ଅସଖ୍ୟାର ଜଡ଼ତତ ଅନୁଜନ୍ତୁତ ସ୍ୟରେ ଙ୍ଗତ୍ତତ ଦୋଲ ଉନ୍ତୁଳ, ଜଡ଼ ଅନ୍ତିନ୍ଦ୍ରର ତନ୍ତୁ୍ଲ୍ଲ ତାମ୍ରୀତ ଶୁକ୍ରର ଅଞ୍ଚତ ତଥା ଜଡ଼ତା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଦର୍ଶାନ୍ତୁତ ଦୋଲ ଉନ୍ତୁଳ । ଦୀକ୍ଷ ସ୍ୟରେ ତାହା ଅନ୍ତମସ୍ତ୍ ପୂନ୍ତୁଷ ଦୋଲ ଉନ୍ତୁଳ, ତାହାର ପ୍ରାଣ ଓ ମନ ସେହି ଜଡ଼ ତନ୍ତୁଙ୍ଗିର ଅଞ୍ଚତ ଏବ ଜଡ଼ତା ସ୍ୟରୁ ତଦୀତ ଦୋଲ ଅସିଛନ୍ତୁ ଏବ ସେହିପ୍ରକୃତ୍ତର ମୂଳନ୍ତୁତ ସ୍ତୀମାତତାପ୍ରକୃତ୍ତର ଅଧୀନ ଦୋଲ ଉନ୍ତୁଳନ୍ତୁ । ତାରଣ ଜଡ଼ସ୍ଥ ପ୍ରାଣ ସେବଳ ଶୁକ୍ରର ଉପରେ ଜର୍ଦ୍ଧବର୍ତ୍ତୀଳ ଉନ୍ତୁଳି ପ୍ରାଡ଼ାଚନ୍ତୁ ତନ୍ତୁଥାଏ, ପ୍ରାଣସ୍ତ୍ ଓ ସ୍ପାସ୍ତ୍ତତ ସ୍ୱଳ୍ପ ଉପରେ ଜର୍ଦ୍ଧବର୍ତ୍ତୀଳ ଉନ୍ତୁ ପ୍ରାଡ଼ାଚନ୍ତୁ ତନ୍ତୁଥାଏ । ଜଡ଼ର ଅସ୍ତ୍ତଜନ୍ତି ସ୍ୟରେ ସ୍ୱଂ ଚନ୍ତୁସ୍ତା ସ୍ୟ ଏହ ଜଡ଼ଥାସିତ ଏବ ପ୍ରାଣସ୍ତୁଳତ ମନର ନାନା ସ୍ତୀମାତତା ତଥା ଉତ୍ତୁତା ଦ୍ୱାରା ଅସଖ୍ୟାର ଅନ୍ତ-ସ୍ତମ୍ଭନ୍ତରେ ଓ ଅସଖ୍ୟାର ପ୍ରାତଙ୍ଗସ୍ତ୍ ପ୍ରାଣର୍ଥ୍ୟରେ ସ୍ତୀମାତତ ଓ ସେହି ଦୋଲ ଉନ୍ତୁଥାଏ । ଜଡ଼ ସ୍ୟରେ ଜଡ଼ତ ଦୋଲ ଉନ୍ତୁସତା ଏହ ଅସ୍ତା ଜଡ଼ ଶୋର ଓ ଏହାର ଅତ ଅଲ୍ଲାସ୍ତ୍ତନ ଉପଜ୍ଞତ୍ତନ୍ତୁ ତାହ୍ୟ ତେତନାଟି ପ୍ରନ୍ତୁତନ୍ତି ତନ୍ତଜନ୍ତୁ ଦୋଲ ତାସ ତନ୍ତୁଥାଏ ଏବ ସ୍ୱାଧାଜତତା ସେହି ଶସ୍ତ୍ତତତ ଅଙ୍ଗ, ଶସ୍ତ୍ତସେନ୍ଦ୍ରସ୍ତ୍ ଏବ ଜଡ଼ ପ୍ରନ୍ତୁତ ତାନ୍ତ ଦୋଲ ଉନ୍ତୁସତା ତାହାର ପ୍ରାଣ ଓ ମନର ଅନୁଜନ୍ତୁତ୍ତନ୍ତୁତ୍ତନ୍ତୁ ଅନ୍ତିନ୍ଦ୍ରର ସ୍ତମସ୍ତ ସ୍ପତ୍ତୀନ୍ତୁସେ ପ୍ରନ୍ତୁଣ ତନ୍ତ ଦେନ୍ତୁଥାଏ; ଧୂର୍ ଦେର୍ଶୀ ଦୋନ୍ତେ ଅତୀନ୍ତୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସୀମାବଦ୍ଧ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମାତ୍ର କେତୋଟି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବଚିତ୍ର ଉପସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଯେ ଏକ ଚିନ୍ମୟ ବସ୍ତୁ ସେଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ସିଏ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଚିନ୍ମୟ ବସ୍ତୁ ଯାହାକି ଜଡ଼ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱରୂପେହିଁ ବାସ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଆପଣାର ଚେତନା ଲାଗି ସେ ଏକ ଜଡ଼ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏକ ମନରୂପେ ପ୍ରତୀତ ହୋଇଥାଏ । ମାତ୍ର ପ୍ରଥମେ ସେ ଏକ ଜଡ଼ୀଭୂତ ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱା ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ନମୟ ପୁରୁଷକୁହିଁ ଆପଣାର ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥାଏ । ଉପନିଷଦ୍‌ରେ ଯେଉଁ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି, ସେ ଜଡ଼କୁହିଁ ବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ବାଧ ହୁଏ; କାରଣ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ ଜଡ଼କୁହିଁ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁର ଜନକ ବୋଲି ଦେଖିଥାଏ, ଜଡ଼ରେ ସବୁକିଛି ଜୀବନଧାରଣ କରି ରହିଛି ଏବଂ ଏଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ ସବୁକିଛି ସେହି ଜଡ଼ ମଧ୍ୟକୁହିଁ ଲେଉଟିଯିବ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିଥାଏ । ପରମ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନର ସନ୍ଧାନ କଲ୍ପନା କରିବାକୁ ଯାଇ ସେ ସ୍ୱଭାବତଃ ତାହାକୁ ଏକ ପରମ ଅନନ୍ତଚୈତନ୍ୟରୂପେହିଁ କଲ୍ପନା କରିଥାଏ, ଅଥବା ଅଂଶତଃ ତାହାକୁ ଏକ ନିଷ୍ଟେତନ ଅନନ୍ତଚୈତନ୍ୟରୂପେ କଲ୍ପନା କରିଥାଏ, ଯିଏକି ଜଡ଼ଜଗତଟିକୁହିଁ ଅତିକ୍ରମ କରିଛନ୍ତି ବା ଏଥିରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି (ଏହା ଜଡ଼ଜଗତଟିକୁହିଁ ସେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣିଥାଏ ;), ଏବଂ ଆପଣା ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ଆପଣା ଗୁରୁପାଖରେ ଏହାସବୁ ଯାବତୀୟ ରୂପକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଆପଣା ହୃଦୟରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ କଲ୍ପନା କରିବାକୁ ଯାଇ ସେ ସ୍ୱଭାବତଃ ନିଜକୁ ବଡ଼ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କଳ୍ପିତ ଏକ ଆତ୍ମା ବା ଚିନ୍ମୟ ବସ୍ତୁରୂପେ କଲ୍ପନା କରିଥାଏ; ଏହି ଆତ୍ମା କେବଳ ଭୌତିକ ଜୀବନର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଭୌତିକ ପ୍ରକୃତିଟି ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ବଳସ୍ୱ ଘଟିବା ପରେ ଏକ ଯତ୍ନବତ୍ ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତାଙ୍କରହିଁ ବୃତ୍ତ ଅବ୍ୟାକୃତ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହେବାକୁ ବାଧ ହୋଇଥାଏ । ମାତ୍ର ତା' ଭିତରେ ଆପଣାର ବିଭାଣପାଧନ କରିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥିବାରୁ ସେ ଇଚ୍ଛା କଲେ ଆପଣାକୁ ଅନ୍ନମୟ ଆତ୍ମାର ଏହିସବୁ ସ୍ୱପ୍ନଜୀବନଶ୍ରୀଙ୍କ କଲ୍ପନାର ସୀମାଭଙ୍ଗ କରି ତାହାର ମଧ୍ୟ ଯାଇପାରେ, ଅତିଭୌତିକ ନାନା ଭୂମି ଓ ଜଗତରୁ ଆହୃତ ଏକ ପରୋକ୍ଷ ଅନୁଭୂତିକୁ ସେ ସେହି କଲ୍ପନାଗୁଡ଼ିକର ପରପୁରକରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିପାରେ । ଆପଣାର ମନରେ ଅଭିନବସ୍ଥ ରହି ସେ ଆପଣା ସୃଷ୍ଟିର ମନୋମୟ ଅଂଶଟିର ବିଭାଣପାଧନ କରିପାରେ; ଆପଣାର ପ୍ରାଣଗତ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରିକ ଜୀବନର ପରିପୁର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଖଣ୍ଡି କରି ସେ ସାଧାରଣତଃ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରିପାରେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କଲରେ ଅବଶେଷରେ ତାହାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନଚେତ୍ ଅନୁଚାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୋଷ ପ୍ରତିସ୍ପର୍ଦ୍ଧୀ ଦୋଇଯାରେ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ସ୍ୱୀକାରକରେ ଜଣ ଅନ୍ତଶାରୁ ଦୂରୋଚର ଜଣ ଦେଇଯାରେ । ଅନ୍ତଶାରୁ ଜନ୍ମରେ ଦମୋଚର ଜଣ ଦେଇଥିବା ମନଃଶିରୁ ଦେଇ ସେ ଉତ୍ତମ ଚରିତ୍ରଚାରେ ଅନୁଚରଣ ଜଣ ରହିଯାରେ । ଏହି ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାଟିରେ ସେ ସ୍ୱାଧୀନେଚ୍ଛା ଅପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାନସିକ ଏବଂ ଶାରୀରିକ ଶକ୍ତିଚାରୁ ଜନ୍ମରୁ ଅଧିକ ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ଦୋଇ ପଡ଼ି ଯାଇଥାଏ । ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମସିଦ୍ଧ ତା'ର ଦୌତିକ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ତାକୁ ଯେଉଁ ଦେଶୀ ଅନୁଭବ ଦେଇଥାଏ, ସେ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ମନ ଓ ଶରୀରକୁ ସୀମା ଭିତରେ ତାଲ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ, ସେଇଥିକୁ ଜନ୍ମୁଣ୍ଡାଇଚ କରୁଥାଏ । ଏହିପରି ଭିତରେ ଅନ୍ତଶେଷରେ ତା'ର ଚଦ୍ଦଚ ତା ଅଧ୍ୟାତ୍ମିତ ଜୀବନଟି ଅନୁଚାରୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୋଇ ପ୍ରତିସ୍ପର୍ଦ୍ଧୀ ହୁଏ, ଏହି ଜଗତଟି ଅନ୍ତରୁ ଜନ୍ମସିଦ୍ଧ ତା'ର ପ୍ରକୃତିଟିକୁ ବଳୟ ଜନ୍ମଚ ଏବଂ ତାହାର ବଳତ ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥିଚତା-ଗୁଡ଼ିକୁ ଚୁଣ୍ଡାଇ ପକାଏ । ଚଦ୍ଦଚତା ମଧ୍ୟରେ ଅପଣାକୁ ଜନ୍ମଚ ଜଣ ଦେଖି ସେ ଅପଣାର ପ୍ରକୃତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଏହି ଜଗତଟିର ତାହାରେ ଅଜ୍ୟାଚ ଜଗତରେ ନେଇ ପ୍ରସ୍ଥାପିତ ଜଣ ରଖେ, ପ୍ରାଣତ ଓ ମନୋମସ୍ କୁମିର ଦେଦେଦେଚେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ନେଇ ପ୍ରସ୍ଥାପିତ ଜଣ ରଖେ; ଏହି ଜଗତସ୍ଥ ଶବଦକୁ ସେ ଏଉଚ ଏତ ଅସ୍ୱାଣାସ୍ପଦ ବା ଅନ୍ତାପସ୍ପଦ ଏତ ଘଟଣା ବା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଥରୂପେ ଅନୁଭବ ଜରିବାକୁ ଅଜସ୍ର ଜରେ, ଯେଉଁଠାରେ ଜ ସେ ତାଙ୍କି ଅପଣା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଜର୍ଣ ଅତ୍ମାଟିର ଅର୍ଥାତ୍ ଅପଣାର ଅଧ୍ୟାତ୍ମିତ ସାରସ୍ୱତ୍ୟର ଦୌଣସି ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଭବରେ ଉପଜ୍ଜତ ଦୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପୁନଶ୍ଚ, ଏହି ଅତ୍ମା ବା ପରମ ଚଦ୍ଦଚତା ଦଣ୍ଡସ୍ୱରେ ସେ ଯେଉଁ ସ୍ୱଦୋଚ ଜଲ୍ପନାଟି ଜରିଥାଏ, ତାହା ଅଲ୍ପଜ୍ଞତ ଏତ ପରମ ଶାନ୍ତ ବା ଜନ୍ଦଲତାର ଜଲ୍ପନା ଦୋଇ ରହିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ରଖିଥାଏ; ତାରଣ ଅମେ ଅଜରୁ ଯେପର ଆସ୍ୱେଚନା ଜରିଥାଉଁ, ତେଚଳ ଏହି ପରମସ୍ଥିତିଶୀଳ ଅନ୍ତରାତ୍ମାଟିଚ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରରେ ଅପଣାର ଅନୁଭୂତ ସ୍ୱରରେ ଧଚ ରହିପାରେ, ପ୍ରକୃତ ଦ୍ୱାର୍ ଦୌଣସିପ୍ରକାରେ ସ୍ୱୀକାରତ ଦୋଇପଡ଼ି ନଥିବା ଏବଂ ପ୍ରକୃତଠାରୁ ଅପଣାକୁ ଜନ୍ୟ ଜଣ ରହିଥିବା ପୂରୁସ୍ତର ଜନ୍ଦଳ ଜମୁଭୂତିଟି ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରରେ ଅନୁଭବ ଜରିପାରେ । ଅବଶ୍ୟ ବାସ୍ତବ ଷେତ୍ରରେ ତା' ସ୍ୱରରେ ଦୌଣସି ବା ଦୌଣସି ଉତ୍ତମ ଜନ୍ୟାତ୍ମିତ ଅନୁଜନ୍ତ ମଧ୍ୟ ସ୍ପର୍ଦ୍ଧିତ ଦୋଇପାରେ ସତ, ମାତ୍ର ସେହି ଅନୁଜନ୍ତ ଦେଦେଦ୍ଦେଚେ ଏହି ଦୌତିତ ପ୍ରକୃତର ଅତଗୂଢ଼ ସ୍ୱୀକାରଚଚାରିତ ମଧ୍ୟରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ମୁକ୍ତ ଦୋଇପାରେ ନାହିଁ । ଜନ୍ମଲ ଓ ଜନ୍ଦ୍ରିୟ ଅତ୍ମାର ପ୍ରଗାନ୍ତସ୍ଥିତି ଅପେଷାକୃତ ଅଧିକ ସ୍ୱଚ୍ଛତରେ ଉପଲବ୍ଧ ଦୋଇଥାଏ, ଏବଂ ସେ ଏହି ପ୍ରଗାନ୍ତସ୍ଥିତିଟିକୁ ଅଧିକ ସ୍ୱଚ୍ଛତ ଏବଂ ଅଧିକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରରେ ଧାରଣ ଜରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିପାରେ । ମାନ ଏକ ଅନନ୍ତ ନିସ୍ୱାର୍ଶୀଳତାର ଆନନ୍ଦ ତଥା ଏକ ଅପରମେସ୍ୱ ପରମ ସମର୍ଥତାର ଅଶେଷ ଗତଶୀଳତା ତା' ଲଗି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆସ୍ୱାସକର ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତା'ର ସାଧାରାତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ମାନ ଜଡ଼ରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆତ୍ମା ପ୍ରାଣର ଉତ୍ସୃଷ୍ଟିରେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ରହିପାରେ । ଏହିପର ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଆତ୍ମା ଏକ ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ଜଗତର ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ଆତ୍ମାରେ ପରିଣତ ହୁଏ ଅର୍ଥାତ୍ ସଚେତନ ସ୍ତରରେ ଗତଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପ୍ରାଣ-ସାମର୍ଥ୍ୟର ପ୍ରାଣ-ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହେ । ଏକ ଚେତନାମସ୍ୱ ଜୀବନର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଜୀଡ଼ାର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ରହି ଏହା ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ଜୀବନର ଉଦ୍ଭୂତ ସ୍ୱଜନିକ ଉତ୍ସୃଷ୍ଟିର ବାସନା, ନିସ୍ୱା ଓ ଆବେଗ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଦୁର୍ଭୂତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଏହା ଏକ ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ପୁରୁଷର ରୂପ ଧାରଣ କରେ, ଯାହାଙ୍କ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବରେ କି ପ୍ରାଣତତ୍ତ୍ୱ ସାବତୀସ୍ୱ ଶକ୍ତି ମନୋମସ୍ୱ ତଥା ଅନ୍ନମସ୍ୱ ଉତ୍ସୃଷ୍ଟିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଏକ ଉର୍ଦ୍ଧାଡ଼ିକ ପର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏକ ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ଜଗତସ୍ଥ ଭୌତିକ ଉପାଦାନ ବାସନା ତଥା ବାସନାଗତ ସାବତୀସ୍ୱ ଜଲ୍ପନାକୁ ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ଜଣାଇ ବଡ଼ ଚମତ୍କାର ସ୍ତରରେ ଆପଣାର ନିସ୍ୱାସ୍ୱିକତା ଓ ରୂପାସ୍ୱନଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣି ମନ୍ତ୍ରମୁଦ୍ଧ କରି ଉଷି ଦେଇଥାଏ, ତାହା ପ୍ରାଣ ଏବଂ ପ୍ରାଣଗତ ସକଳ ରୂପାସ୍ୱନରନ୍ଧ୍ରି ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରୁଥାଏ ଓ ତାହାର ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକର ପାଳନ କରୁଥାଏ; ଏବଂ ଆମର ଏହି ପୃଥିବୀରେ ଯେଉଁଠାରେ ଏ ପ୍ରାଣସ୍ପନ ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ କେବଳ ଏକ ଅନିଶ୍ଚିତ ବ୍ୟାପାରମାନ ହୋଇ ରହିଛି, ସେଠିକା ପର ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭୌଣସିପ୍ରକାରେ ଖଣ୍ଡ କିଂବା ସୀମାବଦ୍ଧ କରି ପକାଇ ନଥାଏ । ମନୋମସ୍ୱ ଉପାଦାନଟି ମଧ୍ୟ ସେହି ପ୍ରାଣଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ଅନୁରୂପ ସ୍ତରରେ ଆକୃତ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ ଓ ତାହାର ସୀମା ଭିତରେ ରହିଥାଏ, ତାହାର ବୋଲ ମାନୁଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ତାହାର ସାବତୀସ୍ୱ ବାସନାର ଉଦ୍‌ବେଲନଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ତାହାର ନାନା ଆବେଗର ଶକ୍ତିମତ୍ତ୍ୱିକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ, ତାହାକୁନ୍ଧି ପରିପୂର୍ତ୍ତି କରୁଥାଏ । ଏହି ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ଆତ୍ମା ଏକ ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ଶସ୍ତ୍ରର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥାଏ; ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ଶସ୍ତ୍ରର ଭୌତିକ ଜଡ଼ଠାରୁ ଅଧିକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଏକ ଉପାଦାନରେ ଗଠିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏହି ଉପାଦାନଟିରେ ଚେତନାଶୀଳ ଶକ୍ତି ଆପଣାକୁ ଫପ୍ରେରତ କରି ଉଷିଥାଏ; ପାର୍ଥିବ ଜଡ଼ର ଏହି ସ୍ଥୂଳ ଅଣୁମସ୍ୱ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକର ତୁଳନାରେ ସେଥିରେ ଅନେକ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଫପନ୍ନ ବୋଧ, ପାରଙ୍ଗମତା ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ୱିନିସ୍ୱାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ତା'ର ଶାସ୍ତ୍ରର ସୃଷ୍ଟିର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ଏହି ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ଆତ୍ମାଟି, ଏହି ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ପ୍ରକୃତି ଓ ଏହି ପ୍ରାଣମସ୍ୱ ଶସ୍ତ୍ରରଟି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି; ତାହା ଅତିକ୍ରମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇ ରହନ୍ତୁ, ଅନୁଳା ଓ ଅଣ୍ଡର ହୋଇ ରହନ୍ତୁ; ମାନ ଉଚ୍ଚାରି ଶବ୍ଦର ଶେଷରେ ଅତୀତ ଜଡ଼ତାଦ୍ଧୀ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ, ଏବଂ ସେଉଁଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ତା'ର ଅଗ୍ରିବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ୱରଠାରୁ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟତର ସ୍ୱରରେ ସ୍ପଷ୍ଟିତ୍ୱ ହୋଇ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ରହିଛି । ସ୍ପାଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଚାପ୍ତାର ଜଗତଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ସମସ୍ତ ସ୍ପାଣସ୍ୱ ଭୂମି ଅଂଶ ଉପରେ ଭୂତ୍ତାତ୍ୱିତ ହୋଇ ରହନ୍ତୁ, ଏବଂ ସ୍ପୁଟତ୍ୱ ତେଜୀରୂପୀ ସେହ ଭୂମିରେ ସ୍ପାଣ ଓ ଚାପ୍ତାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମନ୍ୱୟ ସ୍ୱରରେ ଅପଣାର ଜୀଳା ଜହାରେ ଲଘିଛନ୍ତୁ, ଅତ ସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱରରେ ଅପଣାକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ତହି ଦେଇଛନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହଠାରୁହି ଅଂଶ ବହିର୍ତ୍ତିତର ଶେଷଟି ଉପରେ ଅପଣାର ପ୍ରଭାବ ଭଳା ରୂପାତ୍ମକଗୁଡ଼ିକୁ ଜଣିପ୍ତ ତହିବାରେ ଲଘିଛନ୍ତୁ ।

ଏହି ସ୍ପାଣସ୍ୱ ଭୂମିର ସ୍ପାମର୍ଥ୍ୟଟି ଯେଉଁ ଅନୁପାତରେ ଅପଣାକୁ ଚାହାଣ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତାଶ ତହିଥାଏ ଓ ତା'ର ଜଡ଼ପଞ୍ଜିତ୍ୱ ଅଧିକାର ତହି ଦେଇଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହ ଅନୁପାତରେହିଁ ଧରଣୀର ଏହ ସନ୍ତାନ ଅପଣାକୁ ସ୍ପାଣରେ ଏକ ବାହ୍ୟରୂପେ ପ୍ରକଶତ ତହିଥାଏ, ଅପଣାର ଚାପ୍ତାବ୍ଦୁଡ଼ରେ ଶକ୍ତିମନ୍ତ ହୋଇ ରହେ, ଅପଣାର ଅଦେଶ ଓ ଫଦେଶରେ ଶକ୍ତିମନ୍ତ ହୋଇ ରହେ, ଅପଣାର ବାର୍ଥିଂରେ ସ୍ପଦନ ସ୍ୱରରେ ତରଙ୍ଗୀଳ ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ଅଧିକନ୍ତୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଜଣେ ସ୍ୱଭାବିତ ଦୀକ୍ଷ ହେବାରେ ଲଘିଥାଏ । ତହିଁସାଜ ତା' ସହି ଅପଣାର ତେଜନାରେ ସ୍ପାଣସ୍ୱ ଭୂମିରେ ନାଚ୍ଚତ ହୋଇଉଠିବା ଏବଂ ଅପଣାକୁ ଏକ ସ୍ପାଣସ୍ୱ ପୁରୁଷରୂପେ ପ୍ରକଶତ ତହି ରଖିବା ଦେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । ସେ ଅପଣା ଦେହରେ ସ୍ପାଣସ୍ୱ ସ୍ୱଳ୍ପତଟିକୁହିଁ ଧାରଣ ତହିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ପୁଟନ ସ୍ପାଣସ୍ୱ ଭଳା ଦୃଶ୍ୟମାନ ଜୌତିକ ଶକ୍ତିରଟି ମଧ୍ୟରେ ବାସ ତହିବାକୁ ଲକ୍ଷେ । ସ୍ପାଧାରଣତଃ ଏହପର ଏକ ବ୍ୟାପାର ତେତେ ତେତେ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଓ ସ୍ପୁର୍ଣ୍ଣାବସ୍ୱବ ସ୍ପାମାତତତା ମଧ୍ୟରେ ଅଥବା ଜୀବନରକ୍ଷାତାସ୍ତ୍ର ନାନା ବହୁମୁଖିତା ବା ଜଟିଳତା ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିଥାଏ ସତ; ମାନ ସେ ଜୌତିସ୍ପିପ୍ରକାର ସ୍ପୁର୍ଣ୍ଣତା ବା ଏକାଗ୍ରତା ସ୍ପହତ ଏହ ପରବର୍ତ୍ତନଟିକୁ ସମ୍ଭବ ତହିଥାରେ, ଏପରୁ ବସ୍ତୁକୁ ଅତଃମ ତହିଥାଇବା ଭଳ ଜୌତିସି ଭୂର୍ତ୍ତ୍ୱିକୁ ନଚ୍ଚତି କଂବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭାମରେ ଲଘାଇ ପାରିବା ଭଳ ଓ ତଥୋଧ୍ୟତ ବା ଜ୍ଞେଶତ ତହିଥାଇବା ଭଳ ଜୌତିସି ଅତପ୍ରାଣିତ ଶିଳ୍ପରୁ ଅନ୍ୱେଷଣ ତରବା ପତ ସେ ଏହସବୁ ପରବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇପାରେ, ତେବେ ଅପଣାର ସ୍ପନ୍ଦନରେ ସିଏ ଏକ ଜଟିଳ ପ୍ରଭାବର ଅସୁର ବା ସ୍ପଷ୍ଟରେ ପ୍ରକଶତ ହୋଇଥାଏ; ତେବଳ ଶକ୍ତିମନ୍ତ ଓ ପ୍ରାଣସ୍ପାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ଅସ୍ପାରେ ପ୍ରକଶତ ହୁଏ, ତେବଳ ଅନୁପ୍ରାଣନା ଓ ଆବେଗର ପ୍ରବଳ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତୀଚ୍ଚତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏକ ବିସ୍ପାଦପ୍ରସ୍ତ ସମର୍ଥତା ଏବଂ ବଳାଳତାସ୍ୱ ସ୍ୱଭାବିତ ଅଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ବଳ ଓ ଧାରତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ; ମାତ୍ର ଅଧିକ ଜୀବନଯାନ ଏହି ସାଧାରଣ ପାର୍ଥିବ ପ୍ରକୃତିର ସ୍ତରରେ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟଠାରେ ଯେଉଁକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବା ଶକ୍ତି ରହିଥାଏ, ତାହା ମଧ୍ୟରେ ତାହାଠାରୁ ଅନେକଗୁଣ ଅଧିକ ଏବଂ ଅନେକ ପରିମାଣରେ ବହୁଧ ସାମର୍ଥ୍ୟମାନ ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ । ଏପରିକ ଯଦି ସେ ଏହି ପ୍ରାଣମୟ ଭୂମିକି ଉପରେ ଆପଣାର ମନଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପରିମାଣରେ ବିକଶିତ କରାଇ ଆଣେ, ଏବଂ ଆପଣାର ଗଠନଶୀଳ ଶକ୍ତିକୁ ଆତ୍ମା-ସଯମ ତଥା ଆତ୍ମ-ତର୍ପଣ ଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇପାରେ, ତେବେ ତାହାର ତପସ୍ୟାକୁ କେବଳ ଏକ ଆସୁରିକ ତପସ୍ୟା ବୋଲିହିଁ କୁହାଯିବ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ତପସ୍ୟା ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ସ୍ୱାଳପିକ ଅଳ୍ପର ଏକ ଅଧିକ ଅନୁଶାସିତ ପରିତର୍ପଣ ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ ।

ମାତ୍ର, ଅନ୍ନମୟ ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ଘଟିଥାଏ, ପ୍ରାଣମୟ ଭୂମିରେ ବି ସେହିପରି ଆପଣା ଆସ୍ୱଜନିଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଚିତ୍ତଚିତ୍ତ ବୃହତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇଯିବା ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ବାସନା-ଆତ୍ମା ତଥା ବାସନା-ଭୂମିର ସ୍ୱାତ୍ମବଳ କଳ୍ପନା ଓ ସମର୍ଥତାଗୁଡ଼ିକର ସୀମାଟିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବା ଲାଗି ପ୍ରାଣମୟ ମନୁଷ୍ୟ ଲାଗି ସବଦା କୌଣସି ନା କୌଣସି ପନ୍ଥା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସେ ଆପଣା ଲାଗି ଏକ ଉଚ୍ଚତର ମନୋଭୂମିର ବିକାଶ ଘଟାଇପାରେ, ଏବଂ ପ୍ରାଣମୟ ସତ୍ତାର ସକଳ ପରିବେଶରେ ରହି ମଧ୍ୟ ତାହାର ରୂପାୟନ ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ପଛରେ ବା ସୀମା ସେପାଖରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ ଚିନ୍ମୟତ୍ତା ବା ଆତ୍ମାର କୌଣସି ଏକ ଉପଲବ୍ଧି ଉପରେ ଆପଣାକୁ ବେଶ୍ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିପାରେ । ଏହି ଚିନ୍ମୟ ଉପଲବ୍ଧିରେ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ରହିବାର ପ୍ରସ୍ତୋଜନଟି ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ପ୍ରବଳ ହୋଇଥାଏ, କାରଣ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଆନନ୍ଦ ଓ ଶକ୍ତିସମ୍ଭାର ଏକ ସନ୍ତିସ୍ୱ ଫଲପ୍ରଦତ୍ତା ଲାଗି ଏକ ବୃହତ୍ତର ସମ୍ଭାବନା ରହିଥାଏ, ସେହି ଗତ୍ୟାତ୍ମକ ପରମ ଅନନ୍ତତାର ଅଧିକ ଆତ୍ମତୁଷ୍ଟି ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଓ ଅଧିକ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟଶାଳୀ ବିକାଶସାଧନ ଲାଗି ବୃହତ୍ତର ସମ୍ଭାବନା ରହିଥାଏ । ତଥାପି ସେହି ଫଲପ୍ରଦତ୍ତା କଦାପି ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଓ ସମଗ୍ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଆଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସିପାରେ ନାହିଁ; କାରଣ ଜଡ଼ଗତ ଜଗତ ପରି ବାସନା-ଜଗତର ପରିବେଶଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ବିକାଶ ଲାଗି ଅନୁପଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏହି ନିମ୍ନତର ମଣ୍ଡଳଟିରେ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣତା, ନିସ୍ୱାସ୍ୱକତ୍ତା ଏବଂ ସମର୍ଥତାକୁ ଖୁଣ୍ଟ କରି ପ୍ରାଣମୟ ସତ୍ତାକୁ ଚିତ୍ତଚିତ୍ତତ୍ତାର ବିକାଶସାଧନ କରିବାକୁ ପଡ଼େ, ଏବଂ ଅବଶେଷରେ ପ୍ରାଣମୟ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଟୁଟ୍ଟ ପଳାଇବାକୁ ପଡ଼େ, ଜୀବନର କ୍ଷେତ୍ରଟିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ପରମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜଳଜାତ ଅଥବା ଆପଣାର ଅଙ୍ଗତ ଦୋଷ ଉଦ୍ଭବିବା ଏବଂ ଅଜଦଙ୍ଗଜ୍ୟ ଶତ୍ରୁମାନ ମଧ୍ୟରୁ ପଳାଇଯିବାକୁ ପଡ଼େ । ଶରୀରର ଷ୍ଟେଜରୁ ଜଳରୁ ଅପସାରିତ ହେଲ ଜଳରେ ତାହାକୁ ଏହି ଶରୀର ଭିତରେଥିବା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦୋଷ ଉଦ୍ଭାବିବା ପଡ଼େ, ତାହାରି ଜଗତ ଦେବଲ ଆପଣାର ଶକ୍ତିମତ୍ତାରୁ ଦ୍ୱାରା ଭଲା ତା'ର ପ୍ରକୃତିର ଦ୍ୱାରା ତାକୁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱା ଭଲକୁ ଟାଣିଦାରେ ଲଗିଥିବାରୁ ସେ ଆପଣାର ଅନ୍ତଃପ୍ରକୃତିଭାରେ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ସୀମାଦଳ ଦୋଇ ରହେ । ତେଣୁ ପ୍ରାଣମୟ ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ପରମପୁରୁଷଙ୍କ ସଦ୍ଦା ଅପ୍ରାପ୍ତ ଓ ପରାହତ ଦୋଇ ରହେ; ସେଇ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟି ଦେବଲ ଏହି ଯର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅସି ଅଟକଯାଏ, ଏବ ବୃଦ୍ଧିର ଅନୁଭୂତ ଲଗି, ଏବ ଭଚତର ଅନୁଭବାଶ ଲଗି ଏବ ଯନ୍ତ୍ରମ ଚନ୍ଦ୍ରାତ୍ମା ଅନ୍ତରୁ ଅନ୍ତର ଅଧିବ ଅପରେକ୍ଷ ଦ୍ୱାରେ ଅନ୍ୱେଷଣ ଜଣାଯାଏ। ଲଗି ତାହାକୁ ସ୍ୱଜଦାର ଦୌଡିବ ଶରୀରର ଦୋଯାଜଟିକୁ ବାଡ଼ୁଡ଼ ଅସିବାକୁହିଁ ପଡ଼େ ।

ଜଡ଼ ଓ ପ୍ରାଣର ଉପରକୁ ମନର ଚଞ୍ଚୁଟି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ବସ୍ତୁର ଫଗୁପ୍ତ ଉଷ୍ଣମଣ୍ଡଳଟିର ଅଧିବ ଜଟଟଳୀ ଦୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ । ମନୋଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥାନ ଜରୁଥିବା ସତ୍ତ୍ୱମ ଚତ୍ତ୍ୱଭତା ଏବ ମନୋମସ୍ ଜଗତର ମନୋମସ୍ ଅସ୍ପାରେ ପଲ୍ଲବିତ ଦୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେହିଠାରେ ଆପଣାର ସ୍ୱଜସ୍ ଶ୍ୱତ ଭଲା ଅନ୍ୟେକ ମନୋମସ୍ ପ୍ରକୃତିର ଶାସନାଧୀନ ଦ୍ୱାରେ ଅବସ୍ଥାନ ଜରୁଥାଏ । ସେଠାରେ ଏହା ଚଣ୍ଡ-ବୃଦ୍ଧିର ଦ୍ୱଘନ ଚମୋଚତ ଅବସ୍ଥାଟି ମଧ୍ୟରେ ରହି ତାର୍ଯ୍ୟ ଜରୁଥାଏ, ଏବ ଭୈତ୍ୟ-ମନୋଗତ ଏବ ଏବ ଭଚତର ଫଦେଶଗତ ମନୋସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପୃଷ୍ଟ ଦେବାରେ ଲଗିଥାଏ ଏବଂ ମନୋଭୂମିଗତ ଅନ୍ତିହ୍ୱର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଦ୍ଧିତ ଚଞ୍ଚୁଟିର ସ୍ପଟ୍ଟତା ଭଲା ସ୍ପଟ୍ଟତଭତା ଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟଦ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ, ଅନ୍ୟେକ ଦୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥାନ ଜରୁଥିବା ଚନ୍ଦ୍ରାତ୍ମା ବ୍ୟକ୍ତର ଭୂମିକୁ ଅସି ଏବ ମନୋମସ୍ ପୁରୁଷର ରୂପ ଧାରଣ ଜରେ ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ମନର ସ୍ପଟ୍ଟତା ଭଲା ଅନ୍ୟେକତାସ୍ୱ ଶକ୍ତିଟି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରେ ଏବଂ ପ୍ରାଣମସ୍ ଅଥବା ଦେହିତ ସାଦଙ୍ଗସ୍ ସାଧନର ଦୌଣସି ସୀମାଦଳତା ବା ଉତ୍ପାଦନରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ତାର୍ଯ୍ୟ ଜରିଥାନ୍ତି । ସେହି ମନୋମସ୍ ପୁରୁଷହିଁ ବ୍ୟକ୍ତର ଈଶ୍ୱର ଓ ତା' ଜଦନର ସାଦଙ୍ଗସ୍ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଷଂଶ୍ଲୁଣ୍ଟି ଦ୍ୱାରେ ଅନୁଶାସିତ ଏବ ଚତ୍ତ୍ୱବିତ ଜରି ରଖିଥାଏ । ଜାରଣ ଆପଣାର ଭୂମିଟିରେ ମନ ପ୍ରାଣ ଦ୍ୱାରା ଦୌଣସିପ୍ରଜାରେ ସୀମାଦଳ ଦୋଇ ରହି ନଥାଏ ଏବଂ ଏଠି ଏହି ସାର୍ଥିବ ପ୍ରକିସ୍ୱାଟିର ଭୂମିରେ ଯେପରି ଘଟୁନ୍ତୁ, ତାହା ଜଡ଼ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଦୌଣସିପ୍ରଜାରେ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ଦେବ ନଥାଏ । ଏହି ମନୋମସ୍ ଅସ୍ପା ସେଇ ମନୋମସ୍ ବା ସ୍ପଷ୍ଟ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶଙ୍ଖୁରଟି ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥାଏ, ତାହା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସବୁ ସହ୍ୟ ଜ୍ଞାନ, ବୋଧ, ସଂବେଦନଶୀଳତା ଏବଂ ଅନ୍ତଃପ୍ରବେଶର ଏଭଳି ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହାର କ ଆମେ ଦୁଏତ କ୍ୱଚିତ୍ କଲ୍ପନା କରିପାରିବା । ତାହା ଏପରି ଏକ ମୁକ୍ତ, କୋମଳ ଓ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ମନଃପ୍ରେରିତ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହାକି ପ୍ରାଣ-ପ୍ରକୃତି କିଂବା ଜଡ଼-ପ୍ରକୃତିର କୌଣସି ସ୍ଥୂଳତର ପରିବେଶ ଦ୍ୱାରା ଆଦୌ ସୀମାବଦ୍ଧ ନଥାଏ ।

ମନୁଷ୍ୟର ଆପଣା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ତା'ର ଜାଗ୍ରତ ଚେତନା ଏବଂ ଦୃଶ୍ୟମାନ ଦେହଗ୍ରାମଟି ପଛରେ ଅବଚେତନ, ଅଜ୍ଞାତ, ଅଦୃଶ୍ୟ ଓ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସ୍ତରରେ ଏହି ମନୋମୟ ଆତ୍ମା, ମନୋମୟ ପ୍ରକୃତି ତଥା ମନୋମୟ ଶଙ୍ଖୁରଟି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି; ଜଡ଼ରେ ପରିଣତ ହୋଇ ନଥିବା ଏକ ମନୋମୟ ଭୂମି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ଯେଉଁଠାରେ କ ମନର ଭଙ୍ଗୁରିଟି ସ୍ୱପ୍ନଦନସ୍ଥ ହୋଇ ରହିଛି; ଏଠାରେ ଯେପରି ତାହା ଏକ ବଳାଘାତମୟ ପୃଥିବୀ ସହ୍ୟ ନାନା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଓ ସଂଘାତ ଦ୍ୱାରା ବକ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାର ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦତା ଏଠାରେ ଯେପରି ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ତାହାର ଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଯେପରି ନାନାପ୍ରକାରେ ଦୂଷିତ ହୋଇପଡ଼ିଛି, ସେଠାରେ ସେପରି ଆଦୌ ହେଉ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟର ଭିତରେ ରହିଥିବା ଏହି ମନୋମୟ ଭୂମିଟି ତା' ଉପରେ ଯେତିକ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଗୁପ ଦେବାରେ ଲଗିଛି, ମନୁଷ୍ୟର ସକଳ ଭିତରର ବୃତ୍ତି, ତା'ର ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ଏବଂ ଚୈତ୍ୟ-ମାନସିକ ସତ୍ତ୍ୱ ଓ ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ତାହାର ଭିତରର ସଂବେଗଗତ ଜୀବନଟି ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁପାତରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଜାଗୃତ ଏବଂ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ହେବାରେ ଲଗିଛି । କାରଣ ତାହା ଆପଣାକୁ ଯେତିକ ବେଶୀ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରୁଛି, ଜଡ଼ଗତ ଜୀବନାଂଶଗୁଡ଼ିକୁ ତାହା ସେତିକ ବେଶୀ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଛି, ଶଙ୍ଖୁରସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିର ସଂପୃକ୍ତ ମନୋମୟ ଭୂମିଟିକୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ସେତିକ ବେଶୀ ବଳବତ୍ତରମନ୍ୱ ଓ ଉତ୍ସେଳିତ କରିପାରୁଛି । ଆପଣାର ଅଭିବୃଦ୍ଧିଶୀଳ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱର ଗୋଟିଏ ପର୍ଯ୍ୟାୟକୁ ଆସି ତାହା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ମନୁଷ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ପରିଣତ କରିଦେଇ ପାରୁଛି; ମନୁଷ୍ୟ ସେଠାରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ଆଉ କେବଳ ଏକ ଜୀବନୀସମର୍ଥ ପଶୁ ହୋଇ ଆଦୌ ପଡ଼ି ରହି ନାହିଁ । କାରଣ ସେତେବେଳେ ତାହା ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱଟିକୁ ଆପଣାର ସ୍ୱଭାବଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଆଣିଦେଇ ପାରୁଛି; ଆପଣା ମନୋଭୂମିଗତ ଉଚ୍ଚତର ଅନ୍ତଃଜନସ୍ପନ୍ଦକାରୀ ସମ୍ପୋପାଦାନରେ ଆମର ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଛି ସତ, ମାତ୍ର ତାହା ତଥାପି ଅଭିମାତ୍ରାରେ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏହି ଉଚ୍ଚତର ମନୋମସ୍ କୋଷମାନଙ୍କ ଅଗ୍ରଭାଗ ଚାପୁଡ଼ ବହୁକୋଣ ସନ୍ଧୁକ୍ତା ଗଣ୍ଠରେ ଅବଶ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରି, ଅଗ୍ରଭାଗ ଏହି ମନୋମସ୍ ଗ୍ରନ୍ଥରେ* ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ ଅବଶ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରି ଏବଂ ଏହି ମନୋମସ୍ ଗ୍ରନ୍ଥଟିରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ। ତେଣୁ ଏହି ମନୋମସ୍ ଗ୍ରନ୍ଥଟିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ସମୟରେ ଏହି ମନୋମସ୍ କୋଷଗୁଡ଼ିକ ଚାପୁଡ଼ ଖାଇ ଚାପୁଡ଼ ଖାଇ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଆକାର ଧାରଣ କରିଥାଏ। ଏହି ଆକାର ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥଟିରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ସମୟ ଅବଶ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରେ। ଯେଉଁ ଆକାର ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥଟିରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ସମୟରେ ଏକ ପରସ୍ପରାଗତ ଭାବରେ ଅନେକ ଗ୍ରନ୍ଥଟି

ସେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱର ଜ୍ୱରରେ ସେହି ଅତ୍ତମାନସ ପରମାତ୍ମେକର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ତାରସ୍ପନ୍ଦନ ପ୍ରେରଣା ତଥା ପ୍ରତବୋଧଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରପାରନ୍ତା ଏବଂ ସେହି ବ୍ୟାପ୍ତତ୍ୱର ମହିମାର ଆତ୍ମତନ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣତାତ୍ମକ ମନୋଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଗଠନ କରନେଇ ପାରନ୍ତା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତକ ସମ୍ଭବ ହେଇଛୁ, ସେତେବେଳେ ତାହାଠାରୁ ଏକ ଅଧିକ ବୃହତ୍ତ୍ୱ, ଅଧିକ ଆଲୋକତ ଏବଂ ଅଧିକ ନବଜ ପ୍ରଗାଢ଼ତା ସହତ ସେ ସେହି ପରମ ଚତ୍‌ଗତତାର ମଧ୍ୟ ତ୍ପଲବ୍ଧି କରପାରନ୍ତା; ଆପଣା ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପୂର୍ଣ୍ଣତ୍ୱତ୍ପନ୍ନ ସୌତ୍ପମ୍ୟର ଭୂମିରେ ଆପଣା ନିସ୍ୱାର୍ଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଆନନ୍ଦର ଏକ ବୃହତ୍ତର ଲୀଳାମସ୍ୱତା ସହତ ସେ ତାହାର ତ୍ପଲବ୍ଧି କରପାରନ୍ତା ।

ଏବଂ ଆମର ସାଧାରଣ ଧାରଣାକୁ ଏଇଟି ତ୍ପବତ ଏକ ସଂଶେପ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ବା ତରତାର୍ଥତା ବୋଲି ମନେ ହୋଇପାରେ, ଆପଣା ଆଦର୍ଶର ସତୋତ ଅନୁଧାବନରେ ମନୁଷ୍ୟ ତ୍ପବତ ଏତ୍‌ପର କଟ୍ଟର ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରପାରିବ ବୋଲି ମନେ ହୋଇପାରେ। ଏଥିରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଆପଣାର ସ୍ୱତ୍ପବଗତ ଆତ୍ମତନଟି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ବିଶୁଦ୍ଧ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ପଷ୍ଟି ଲଗି ଏହାକୁହିଁ ଏକ ଯଥେଷ୍ଟ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ବୋଲି ନଷ୍ଟସ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କର ନଆସିବ; ମାତ୍ର ତଥାପି ଅଧ୍ୟାତ୍ମସ୍ୱତ୍ପବର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ବୃହତ୍ତର ସମ୍ଭାବନାମାନ ରହିଛୁ, ତାହା ସେଗୁଡ଼ିକର କେତେ ନା କେତେ ପଛରେ ପଡ଼ରହିବ । କାରଣ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଆମର ଚତ୍‌ଗତ ତ୍ପଲବ୍ଧି ମନୋଗତ ନାନା ସୀମାବଦ୍ଧତାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ମନ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପ୍ରତବନ୍ଧିତ, ମିଶ୍ରିତ ଓ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଅଥବା ବଡ଼ ଫାଙ୍କାଗୁଁ ଜ୍ୱରରେ ସଘନ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆଲୋକର ସ୍ୱତ୍ପବ ନେଇ ଅବସ୍ଥିତ ଥିବ, ଚତ୍‌ଗତତାର ସେହି ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ସଂସମାବେଶୀ ଆପେ-ବର୍ତ୍ତମାନ ଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ୱତା ଓ ଆନନ୍ଦରେ ଆଦୌ ପରତତ ହୋଇ ନଥିବ । ସେହି ବ୍ୟାପ୍ତତ୍ୱର ଆଲୋକ ଏବଂ ସେହି ଗଭୀରତର ଆନନ୍ଦଟି ମନର ପଦ୍ଧତିଠାରୁ ଅତତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ବସ୍ତୁତଃ ମନ କଦାପି ପରମ ଚତ୍‌ଗତତାର ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ନିତ୍ୟ ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରପାରିବ ନାହିଁ; ମନୋଗତ ଗତତ୍ପନ୍ଦନର ଆତ୍ମତନ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପରମ ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ, କାରଣ ବଚ୍ଛିନ୍ନ କରଦେବା, ତ୍ପତ ତ୍ପତ ଜିନିଷ ରଖିବା ଏବଂ ନାନା ସୀମା ଭିତରେ ବାନ୍ଧ ରଖିବାହିଁ ମନର ସ୍ୱାଭାବିକ ଲକ୍ଷଣ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏପରକ ଯଦି ମନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜ୍ୱରରେ ସକଳପ୍ରକାର ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ପ୍ରମାଦରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କର ରଖିପାରେ, ଯଦି ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ପ୍ରମାଦଶୂନ୍ୟ ଜ୍ୱରରେ କେବଳ ସତ୍ୟବୋଧ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରେରତ ହୋଇ ରହିପାରେ, ତେବେସୁଦ୍ଧା ତାହା କେବଳ କେତୋଟି ଅର୍ଦ୍ଧସତ୍ୟ ଅଥବା ପରସ୍ପରବଚ୍ଛିନ୍ନ ସତ୍ୟର ତ୍ପସ୍ଥାପନା ବା ତରତାଡି କରପାରିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆପଣାର ସ୍ୱାଭାବିକ ଗଡ଼ଣରେ ତ୍ପସ୍ଥାପିତ ନହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏତ ଏତଡ଼ୀକୁତ ଜମ୍ବ ଜଂଦା ଗ୍ରୁଘାକୁତ ଉଦ୍‌ଗଡିଏ ଅଣି ଜୋର ଘାଣ୍ଡାକୁ ଏତାଠି ଅଣି ଉଘାଘାଉଥିଲା ଦେବଲ ଦେଦୋଡି ଅଦ୍ଦେଉତ ପ୍ରଉଖ୍ୟୁଜତ ବୁଘାସ୍‌ଜଦେଇଁ ଉଘସ୍ଥାପିତ ଜୋଇଘାଉଦେ । ଦେଖି ଅଘଣାକୁ ଘଉପୁଣ୍ଡି ଦଣ୍ଡାଦେ ଉଘିସ୍‌ଥା ମଦୋମସ୍ ଘଣ୍ଡକୁ ଏହ ଖେଉଦେ ଅଘଣାର ଜମ୍ବୁ ଅଘ୍ରିଦ୍‌ଗିକୁ ଉଘର୍ଜନ ଜର ଦୁଏତ ଜଣ୍ଡଉ ଜଦ୍‌ଘଡାଥା ଅଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ଥାନ ଜଉଦାକୁ ଘଉଡ ଅଉଥା ଅଘଣା ଉଜଦେ ଅମ୍ବର ମଦୋଘଉ ଉଥା ଅଭ୍ୟର୍ଥନୋଘଉ ପ୍ରକୃତଦେ ଏଘର୍ଜନ ଘଣ୍ଡକୁ ଜୋଇ ଜଥିଥା ଏତ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟର ଜଠାଣ୍ଡାଧାଜନ ଜଉଥା ଜୁମି ଜାକୁ ଜୌତିଉ ଘଠଜଉ ବୁମି ଉଘଉକୁ ପୁଣି ଜେଉ ଅସିଦାକୁ ଘଉଡ । ଠିକ୍ ଏହ ଉଥାଣ୍ଟିକୁ ଜଉଥା ଜୁମି ଉଘଉଘଡ୍‌ଦେ ବୁଦ୍ଧାଘାଇଛୁ ଯେ ମଦୋମସ୍ ପୁରୁଷ ଜେଉଁକୁ ସ୍ପର୍ଜେଉଜ ଉଘଉକୁ ଜଉଥାଏ, ସେଠାକୁ ସେ ସ୍ପର୍ଦ୍ଧର ଜଉଣ୍ଡୁଉତ ଦ୍ୱାସ୍ ଉଖ୍ଖେଉ ଜୋଇଘାଏ, ଅଉମାନସ୍ ଉତ-ଉତ୍ତର ଜଛିସ୍ତ, ଜଥିନ୍ନ ଅଥଚ ପ୍ରଘାଢ଼ ଉର୍ଣ୍ଣ୍ଣାତ ଦ୍ୱାସ୍ ସେ ସେଠାକୁ ଉଖ୍ଖେଉ ଜୋଇଘାଏ ଏବଂ ସେଉଁକୁ ସେଠାକୁ ଜାକୁ ପୁଣି ଏହ ଘାର୍ଥିତ ଅଘ୍ରିଦ୍‌ଗି ମଧ୍ୟକୁ ଜେଉ ଅସିଦାକୁ ଘଉଡ଼େ । ମାଣ ଘାର୍ଥିତ ଘଉଜଣ୍ଡିକୁ ଘଉଦାଘାଣ ଜଉ ସେଉଁ ସେଘାଉର୍ମସ୍ ପୁରୁଷମାନେ ସ୍ପର୍ଦ୍ଧାର ଜୋଉଘଯେ ସେଉ ଅଣ୍ଡୁଉ ସେଘାଓକୁ ପୁଣ୍ଡ୍ରାଅଣ୍ଡୁ, ସେମାନେ ଅଉ ସେଠାକୁ ସେଉଁଠି ଅଘଣ୍ଡୁ ଜାଣ୍ଡି । ଅଘଣାର ମଣ୍ଡ୍ରଜଣ୍ଡିକୁ ଅଉଜମ ଜଉଘାଉଥିଲା ମଦୋମସ୍ ଘଣ୍ଡୁ ମଧ୍ୟ ସେଉଁଠି ଅସେ ଜାଣ୍ଡି; ଜାଉଣ ସେଉ ଅଉଜମଣ ଦ୍ୱାସ୍ ସେ ଅଥ୍ରିଦ୍‌ର ଏଘଣ ଏତ ଘଉଉର ମଧ୍ୟରେ ଘାର ପ୍ରଦେଶ ଜରେ ଘାଦାକୁ ତ ସେଉ ଉଘର ମଣ୍ଡ୍ରଜଉଁଣ ଏତ ଉଘେଶ ଘାଜ ଦୋଉ ବୁଦ୍ଧାଘାଇ ଘାଉଜ । ଅଘଣାର ବୁଦ୍ଧିର ଅଧ୍ୟା ପ୍ରକୃତିକୁ ସେ ଏହ ଜମ୍ବୁ ଜସ୍ଥାସ୍ଥିତ ମଧ୍ୟକୁ ଜଉଜ ଜର ଅଣ୍ଡିଘାରେ ଜାଣ୍ଡି; ଜାଉଣ ଏଠାରେ ମଦୋମସ୍ ଉଣ୍ଡୁଉଁ ଅଦ୍ଦାର ଉଦୋଚ ଅଉଦୀକ୍ଷ ଦୋଇ ଉଉଥାଏ । ଏଠାରେ ମଦୋମସ୍, ଘାର୍ଥିତ ଜଥା ଜୌତିଉ ଜସ୍ଥାଁଣ୍ଡାଉଁ ଅମ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟର ସ୍ପାସ୍ ଜମ୍ବୁଜାସ୍ ଜ୍ଞାନଜାଣ୍ଡିକୁ ଘୋଘାଇ ଉଣ୍ଡିଘାଏ ଏବଂ ସେଣ୍ଡୁ ସେଉ ଉଜଜଉ ଜେଜଜାଣ୍ଡି ଜୁମି ଅଜୌ ଉଖେଣ୍ଡୁ ଦୋଇଘାରେ ଜାଣ୍ଡି । ଏତ ବୁଦ୍ଧଉର ଜେଜଉକୁ ଧଣ୍ଡ ଉଣ୍ଡିଘାଉଜାକୁ ଅଉଥା ଏହ ଅଉମାନସ୍ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଶ୍ରୁଜର ସ୍ୱଜଣ ମଣ୍ଡ୍ରମାକୁ ଏତ ଅଜାସ ଘୋଘାଇଜାକୁ ସେଠାରେ ଘାଣ୍ଡି ଉପଯୁକ୍ତ ଦୋଇ ଅଜୌ ଉଅଉ ଦୋଇ ଜଥାଏ ।

ଜେଜଣ ମଦୋଘଉ ମାସ୍ୱାର ସୀମାଘୁଣ୍ଡଉ ଉଉରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣ୍ଡଦୋଇ ଉଦ୍‌ସଜାଘାଏଁଡି ଏହ ସୀମାଜଜଜା ଉଜ୍ଞା ଦୋଇ ଉଉଥଜ । ମାଣ ଅଘଣାର ଉଦ୍ଦୋଚ ମଦୋଘଉ ଅସ୍ତ୍ରଜଣ୍ଡିକୁ ଅଉଜମ ଜଉ ଉଉ ମନୁଷ୍ୟ ଶ୍ରୁଜ-ଅସ୍ତ୍ରାର ଖେଉଣ୍ଡିକୁ ଉଉର୍ଜ୍ଜୁ ଦୋଇ ଘାଉଘାରେ, ଉଉ ସେ ସ୍ୱଦ୍ଦ ଶ୍ରୁଜ-ଅସ୍ତ୍ରାରେ ଉଉଥଉ ଦୋଇଘାରେ ଅଣ୍ଡାକୁ ଜଣ୍ଡୁଜମସ୍ ପୁରୁଷରେ ଉଉଥଉ ଦୋଇ ଅଘଣାର ଅଜଜ୍ଞ ଉଜ୍ଞା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତଥା ଅନନ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ସ୍ୱଲ୍ପବଳିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରେ, ଯଦ୍ଦ୍ୱ ସେ ବଳ୍ଜ୍ଞାନମସ୍ କୋଷ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ କାରଣଶରୀରରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିପାରେ ଏବଂ ଯୁଗପତ୍ ଜ୍ୱବରେ ଏହିସବୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ମନୋଗତ ଓ ପରସ୍ପରସଂଯୋଗକାଙ୍କ୍ଷୀ ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ସ୍ଥୂଳତର ଭୌତିକ କୋଷ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ବାସ କରିପାରେ, ତେବେ ଏବଂ କେବଳ ତେବେଯାଇ ସେ ସେହି ଅନନ୍ତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଚେତନାର ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୱବରେ ଆପଣାର ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟକୁ ଆକର୍ଷିତ କରି ଆଣିପାରିବ। କେବଳ ସେତିକବେଳେ ଯାଇ ସେ ଆପଣାର ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିକୁ ଓ ଏପରିକି ଆପଣାର ସମୁଦାୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି, ଶରୀରସ୍ଥ ପ୍ରକାଶଧର୍ମୀ ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅଧ୍ୟାତ୍ମଜନ୍ୟକୁ ରୂପାୟିତ କରି ନେଇଯାଇ ପାରିବ। ମାତ୍ର ଏଇଟି କରିପାରିବା ଅନୁମାନାରେ ଆତ୍ମାବସ୍ଥାଧ ହେବ; କାରଣ କାରଣଶରୀରଟି ଅକୁଣ୍ଠିତ ଜ୍ୱବରେ ଆପଣାକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକର ଚେତନା ଓ ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିବ ଏବଂ ସ୍ୱଭାବତଃ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସେହି ଉଚ୍ଚତର ମଣ୍ଡଳଟିର ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହେ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ତାହା ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଖୁବଏତ ଆଦୌ ବିକାଶ ଲାଭ କରି ନଥାଏ ଅଥବା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ କେବଳ ବଡ଼ ଅଳୋଧ୍ୟତ ଜ୍ୱବରେ ବିକଶିତ ହୋଇଥାଏ, ଅଳୋଧ୍ୟତ ଜ୍ୱବରେ ଗଠିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଆମ ଭିତରେ ଅବଚେତନ ହୋଇ ରହିଥିବା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ନାନା ଦ୍ୱାରର ଅନ୍ତରାଳରେ ଆବରଣ ଭିତରେ ରହିଥାଏ। କାରଣଶରୀର ସତ୍ୟଜ୍ଞାନର ଭୂମିରୁ ଏବଂ ସେହି ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦର ଭୂମିରୁଦ୍ଦି ଆପଣାର ଉପାଦାନକୁ ଆହରଣ କରୁଥାଏ ଏବଂ ଏସବୁ ତଥାପି ଏକ ଅନଧିଗମ୍ୟ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱର ମଣ୍ଡଳର ସମ୍ପଦ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି। ଏହି ଜନ୍ମସ୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ଉପରେ ଆପଣାର ସତ୍ତା, ଆଲୋକ ଏବଂ ଆନନ୍ଦକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଦେଇ ସେମାନେ ଆମେ ଯାହାକିଛି ବସ୍ତୁ ବା ବସ୍ତୁକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଓ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତା ବୋଲି କହିଥାଉ, ତାହାର ଉପାଦାନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି। ମାତ୍ର କେବଳ ଅତି ବହଳ ନାନା ଆଚ୍ଛାଦନ ଓ ଆବରଣର ମଧ୍ୟଦେଇ ଏହି ପ୍ରତିଫଳନ ବା ଅନୁପ୍ରବେଶ ସମ୍ଭବ ହେଉଥାଏ; ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭେଦ କରି ଆସିବା ବେଳକୁ ସେମାନେ ଏପରି ମିଶ୍ରିତ ଓ ଦୁର୍ବଳ ରୂପରେ ଆସି ପହଞ୍ଚନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଆମ ଭୌତିକ ବୋଧଗୁଡ଼ିକର ଜଡ଼ଗତତା ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ୱବରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି, ଆମର ପ୍ରାଣିକ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥୂଳ ଜ୍ୱବରେ ବିରୂପ ଓ ବିକୃତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି; ଏବଂ ଠିକ୍ ଏମ୍ ସ୍ଥୂଳ ଜ୍ୱବରେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆମର ବସ୍ତୁଜ୍ଞାନଗତ ଯାବତୀୟ ଅନୁପଲବ୍ଧିରେ ବି ବିକୃତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି, ଆମ ମନୋମୟ ପ୍ରକୃତିର ବଦ୍ଧୋଚ୍ଚ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୋଧ୍ୟତ ବସ୍ତୁର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଭୁଲଧାରଣା ବଶୁଭତା ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସେହିସବୁ ପ୍ରତିଫଳନ ତଥାପି ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି। ଅତଏବ ଆମ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ରହିଥାଏ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସୂତରଂ ଜଡ଼ତ୍ୱତା ସମ୍ଭବେ ଏ ତାହା ଅବସ୍ଥାତ ଜଡ଼ୁଥାଏ, ଅଥଚାର ସୁନ୍ଦର ଶ୍ରୀମଣ୍ଡିତ ଓ ବଧାତ ଦ୍ୱାରା ତାହା ଉତ୍ପନ୍ନ ଜଗତ୍ସୁନ୍ଦର ସଜ୍ଜିତ ଓ ଅନୁପାଣିତ ହଇ ରହିଥାଏ; ମାନ ସେହି ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଅଥଚାରୁ ଅବତରଣ ଜରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅଳ୍ପ ଜଡ଼, ସ୍ତାଡିତ ଓ ମଚୋମସ୍ତ୍ୱ ସୁନ୍ଦରର ସୂତ୍ରରର ଉତ୍ପନ୍ତିର ବଉଜନ୍ତୁ ତାହା ଶ୍ରୀମାଜରତା ଓ ଉଚ୍ଚ ଜଡ଼ ଉତାଜ୍ଜତା ତାହା ଜଡ଼ରର ସମ୍ଭରେ ସେହି ଜଧାତଟି ଅଦୃଶ୍ୟ ଜ୍ଜରେ ତାର୍ଯ୍ୟ ଜଡୁଥାଏ । ମାନ ଜରଜ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ଭରେ ଏତ ଏତତା ଜରସ୍ତତଂଶିତ ଜଜ୍ଜତାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ବୁଦ୍ଧାତ୍ୱଜସୁନ୍ଦରର ବୁମିରେ ସମ୍ଭ ତାହାର ଉତ୍ସରତାପ୍ତ ଜଉଛିତ ଅଳରୁ ଉତ୍ପରେଜ ଏହ ଜଣ୍ଡାଶ ସେଉଥାଏ ଯେ ସେଉଁଜର ତାମୃତ ସେତାର ସମ୍ଭ ଏତ ଉତ୍ସାତତା ଜଜ୍ଜନ୍ତୁ, ଏହ ଜଗତର ଜରଜ ଅଛିତ, ଅଳର ଅଥାତ ଜରଜ ଅତ୍ୟମର୍ଥତା ତଥା ଅଳ ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀରର ଜରଜ ଅଜ୍ଞନତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞନ୍ତୁତତା ଉତ୍ପେ ଏହିଠାରେହିଁ ସେଉଁଜର ଉତ୍ପତ୍ତିର ଅନୁଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅନ୍ଦ୍ୟତ୍ତ ଲୁଚି ସମ୍ଭ ଏତ ଉତ୍ସାତତା ଅବଜ୍ଞା ଜଜ୍ଜନ୍ତୁ । ଏବ ଥାଡ଼ା ଉତ୍ପନ୍ତ, ତାହା ଜତେ ତା ଜତେ ସୁନ୍ଦରରେ ଜଜ୍ଜତ୍ୱ ଘଟିତ; ତାରଣ ତାହାହିଁ ଉତ୍ପତ୍ତ୍ୟାତ୍ ସେହି ପରମ ଜଦ୍ଗତତାର ବଧାତରୂପେ ପ୍ରତସ୍ତିତ ଜଜ୍ଜନ୍ତୁ ।

ଅସ୍ତାର ଏହପରି ଜତତର ସ୍ଥିତ ଏବଂ ଅଥାପ୍ତସୁନ୍ଦରତତ ସେଉଁଜର ବୃହତ୍ତର ଜଗତସୁନ୍ଦରର ଶ୍ରଜ୍ଜତ୍ୱିକୁ ପ୍ରତାଶ ଜଜ୍ଜଥାଜ୍ଜତା ତାର୍ଯ୍ୟତା ତତ୍ତ ଅସ୍ୱାସ୍ତ୍ୟାମ ହୋଇ ଜଜ୍ଜନ୍ତୁ । ଏପରତ ଜ୍ଜଥାଜ୍ଜତତ୍ ଓ ସେତରେ ସମ୍ଭ ବୁଥାଜ୍ଜତା, ଉଚିତ ଏବ ପ୍ରଥାସସୁନ୍ଦର ସାହାଯ୍ୟରେ ସେଉଁଜର ଜୁସ୍ୱାଜ୍ଜତମାନ ଜଥାଜ୍ଜାଇପାରେ । ମାନ ଦୂଇଟି ସନ୍ତ୍ରଜଥାଜର ସ୍ତାନ୍ତ୍ରସ୍ତୀମାରେ ଅତସ୍ତିତ ଜଜ୍ଜନ୍ତୁତା ମତ ସେଉଁଜରୁ ସେତେତ ଅଧିମ ପାଜତ, ସେଉଁଜର ତତ୍ତ୍ୱ ଓ ତାର୍ଯ୍ୟତାସ୍ତ୍ୱ ଉଜ୍ଜଥାମ ଜଜ୍ଜସ୍ତ୍ୱରେ ତତନୁରୂପ ଜ୍ଜାତ୍ ଜଜ୍ଜଥା ସେତାର ସେଷ୍ଟା ଜଜ୍ଜତା ଲୁଚି ତଥାପି ଏତ ଜୁସ୍ୱୋତନ ଜଜ୍ଜନ୍ତୁ । ସେହ ସ୍ତାନ୍ତ୍ରସ୍ତୀମାନ୍ତିକୁ ସାର ହୋଇ ବୃଜ୍ଜସ୍ତିତାକୁହିଁ ଅମେ ଅନ୍ନ-ଜ୍ଞନ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ନ-ଅଭେଦଙ୍କ ଜଜ୍ଜତାର ଏହ ଥୋତର ପରମ ଜଜ୍ଜତାର୍ଥତା ବା ଉତ୍ପତ୍ତ୍ୟୁତ୍ତା ସୋଇ ଜଜ୍ଜତା । ଜ୍ଜପଜ୍ଜତ୍ରରେ ବୁଝାଯାଇନ୍ତୁ ଯେ ଉତ୍ପତ୍ତ୍ୟୁତ୍ତା ଲୁଚି ଅତାତ୍ତ୍ୱୀ ହୋଇ ଜଜ୍ଜନ୍ତୁତା ଅସ୍ତା ଅନ୍ତମସ୍ତ୍ୱ ପୁରୁଷରୁ ସ୍ତାତ୍ତମସ୍ତ୍ୱ ପୁରୁଷ ସମ୍ଭକୁ ଅଥାତ୍ତାରୁ ତତ୍ତୀତ୍ତତ ତଥା ଉତ୍ପ୍ରେତତ ତଜ୍ଜ ଜେଉଥାଏ, ସ୍ତାତ୍ତମସ୍ତ୍ୱ ପୁରୁଷରୁ ମଚୋମସ୍ତ୍ୱ ପୁରୁଷ ସମ୍ଭକୁ ତତ୍ତୀତ୍ତତ ତଥା ଉତ୍ପ୍ରେତତ ଜଜ୍ଜନ୍ତ;—ମଚୋମସ୍ତ୍ୱ ପୁରୁ ଜଥ୍ୟାମସ୍ତ୍ୱ ଅସ୍ତାତ ପୁରୁକୁ ଏବଂ ସେହ ଜଥ୍ୟାମସ୍ତ୍ୱ ପୁରୁ ଅତନମସ୍ତ୍ୱ ପୁର ବା ଅତନମସ୍ତ୍ୱ ପୁରୁଷ ସମ୍ଭକୁ ଅଥାତ୍ତାରୁ ପୁତାତ୍ତତ ବା ଉତ୍ପ୍ରେତତ ଜଜ୍ଜ ଜେଉଥାଏ । ଏହ ଅତନମସ୍ତ୍ୱ ଅସ୍ତାହିଁ ଉତ୍ପତ୍ତ୍ୟୁତ୍ତା ସତିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ସ୍ତତେତତ ବୁମି ହୋଇ ଜଜ୍ଜଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ସମ୍ଭକୁ ଅତେତନ ଜଜ୍ଜସିବା ଦ୍ୱାରା ଅସ୍ତାର ଅଜ୍ଞେଜ୍ଞଜାତାହିଁ ପୂର୍ତ୍ତତା ଲାଭ ଜରେ । ଜେଣେ ଜସ୍ତ୍ୟଃସ୍ତ୍ୱ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚେତନାର ଏହି ମୀମାଂସକ ରୂପାନ୍ତରଟିର ଓ ଆମର ସଦାକାଙ୍କ୍ଷୀ ପ୍ରକୃତର ଏହି ଈଶ୍ୱର ନବରୂପଗ୍ରହଣ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ଅତିକ୍ରମଣର କେତେକ ପଣ୍ଡମାଣରେ ଆପଣାକୁ ଏକ ବରଣୀ ଦେଇପାରିବା ପାଇଁ ମନକୁ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଏକଥା ସତ ଯେ ମନ ଏହାର ଯେଉଁ ବର୍ତ୍ତମାନରେ ଆସି ଉପନୀତ ହେବ, ତାହା କଦାପି ପ୍ରକୃତ ବସ୍ତୁଟି ବିଷୟରେ ସଯେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ ସତ, ମାତ୍ର ତାହା ହୁଏତ ଅନ୍ତତଃ ତାହାର ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇ ଯାଇପାରିବ। କୌଣସି ଗୁପ୍ତାଶ୍ୱର ଆଡ଼କୁ ବାଟ ଦେଖାଇଦେଇ ପାରିବ, ଅଥବା ସମ୍ଭବତଃ କୌଣସି ଅର୍ଦ୍ଧଶ୍ୱର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରାଇ ଆଣିବ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦାଦଂଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ବିଜ୍ଞାନ

ଅତୀତର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧ-ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସ୍ୱୀକୃତ ବହୁ ଆମେ ଆମ ମନୋଭାବ ତେତନଶକ୍ତିର ଅଜ୍ଞାନ ବା ଅର୍ଦ୍ଧାଲୋକରୁ ବାହାରଯାଇ ଏକାଣ୍ଠ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତା ଏବ ବୃହତ୍ତର ବିଜ୍ଞାନ-ଆତ୍ମା ଓ ସତ୍ୟ-ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରୁ, ସେଠାରେ ଏକ ଜଟିଳ ଜ୍ଞାନର ଅବାନ୍ତର ଅନ୍ଧେରରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ଛଡ଼ି ଆମେ ସେଠାକୁ ଆଦୌ ଯାଇପାରୁ ନଥାଉ । ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଯେଉଁ ମନୋମୟ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଉ, ସେତେବେଳେ ତାହା ବିଜ୍ଞାନମୟ ଆତ୍ମାକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଥାଏ, ବିଜ୍ଞାନମୟ ପୁରୁଷରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଥାଏ । ଆମ ଆତ୍ମୋନ୍ନତି-ପଦ୍ଧତିର ସେହି ଗୁରୁତ୍ୱରେ ଆମେ ଦୀର୍ଘ ହୋଇ ଆମେ ବସ୍ତୁଜଗତ ଚତୁଷ୍ପାର୍ଶ୍ୱର ଏହି ଜଡ଼ତତ୍ତ୍ୱ, ଏହି ପ୍ରାଣିକ ଏବ ଏହି ମନୋମୟ ସ୍ଥିତିଟିକୁ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଭୂମିରେ ଥାଇ ଅବସ୍ଥାନ କରୁ ଏବ ଏହି ପ୍ରତିଫଳିତ ଘଟିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମର ଆତ୍ମାଜତ ଜ୍ଞାନ ଏବ ଆମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଅବସ୍ଥିତ ଜଗତଟି ବସ୍ତୁତଃ ଆମର ସ୍ୱତନ ଦୃଷ୍ଟି ଓ ସ୍ୱତନ ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ଆତ୍ମାର ଏକ ନୂତନ ସ୍ଥିତିରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଏବ ଏକ ନୂତନ ସ୍ୱଜତ ପ୍ରତିଫଳଣ କରୁ; ତାହାର ଆତ୍ମାର ସ୍ଥିତ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରକୃତିର ସ୍ଥିତ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୂପ ଭାବରେ ବଦଳି ଯାଇଥାଏ । ଜଡ଼ରୁ ପ୍ରାଣକୁ, ପ୍ରାଣରୁ ମନକୁ ଏବ ବଳତନ୍ତ୍ର ମନରୁ କମ୍ପୁତ ବୁଦ୍ଧିର ସୋପାନକୁ,—ବିଜ୍ଞାନେତ୍ତର ଏହି ପ୍ରତୀତଟି ପ୍ରତିଫଳିତ ଘଟିବା ସମୟରେ ଜଡ଼ତ, ଅର୍ଦ୍ଧ-ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ବା ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ଭଳ ବହୁ ସାଧାରଣ ଆତ୍ମା ଯଦ୍ଦୁଁ ଯଦ୍ଦୁଁ ସତ୍ତ୍ୱର ସୋପାନଗୁଡ଼ିକରେ ଜତରୁ ଜତତର ଭୂମିକୁ କଠିଯିବାରେ ଲଗିଥାଏ, ଏଣେ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟ ସେତ୍ତଗତ ଏବ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱର ବାର୍ତ୍ତାବାହକ, ଏବ ଦୀପ୍ତତର ତେତନା, ଏବ ଅଧିକ ପ୍ରସାରଯୁକ୍ତ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଏବ ଅନ୍ତିର୍ଦ୍ଦୃଷ୍ଟି ଏବ ପ୍ରସାରତର ଓ ବୃହତ୍ତର ପ୍ରଜ୍ଞାନ ଏବ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟକୁ ଉନ୍ମେଷିତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ସାଧ୍ୟ ମନୋମୟ ଆତ୍ମାର ସୋପାନରୁ ବିଜ୍ଞାନ-ଆତ୍ମାର ସୋପାନକୁ ଉତ୍ତରଣକାଳ ଚଢ଼ିଯାଇବାକୁହିଁ ଆମେ ଯୋଗମାର୍ଗର ବୃହତ୍ତର ତଥା ମୌଳିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉତ୍ତମଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିବା । ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆମ ଉପରେ ରହିଥିବା ଦେହ-ଅଜ୍ଞାନର ସଂଶ୍ଳେଷ କବଳଟିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାପୁ, ଏବଂ ଏକ ଅନନ୍ତ ଚେତନା ଅର୍ଥାତ୍ ଅସ୍ପଷ୍ଟତା, ମିଥ୍ୟା, ଦୁଃଖ ବା ପ୍ରମାଦର ବଶ ହେବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ଚେତନାରେ ଆମେ ସକଳ ବସ୍ତୁଗତ ପରମସତ୍ୟରେ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାଉ ।

ଏହି ପ୍ରଥମ ଶିଖରଟିଟି ଦ୍ରବ୍ୟ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକର ସାଧର୍ମ୍ୟ ଓ ସାଦୃଶ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କାରଣ ଆହୁରୁ ଶିଖର ଏହି ଶିଖରଟି ଆଡ଼କୁ ଚେଷ୍ଟା ଅନାଇ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ମହିମାର ଜେତୋଟି କରଣରେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରୁଥାନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନର କଶ୍ମଳ ପ୍ରଶମନଯୁକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରାଞ୍ଚଳରେହିଁ ମନ ତଥା ଅଧ୍ୟାତ୍ମର ଉଚ୍ଚତମ ଉଚ୍ଚତାଗୁଡ଼ିକ ଆସି ସ୍ଥିର ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅନ୍ୱେଷଣର ଏକ ପ୍ରତିଫଳନ କରୁଥାନ୍ତି ସତ୍ୟ, ମାତ୍ର ତାହାକୁ ତାହାର ଅରୁଟ ଓ ଦ୍ରାବ୍ୟର ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ଆମର ଏହି ନମ୍ବର ଜୀବନାଂଶଗୁଡ଼ିକସାକ ବହନ କରି ଆଣିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କାରଣ, ଆମେ ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀରର ଏହି ଦୃଶ୍ୟ ସୋପାନସ୍ଥିତରେ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ମନୋଭୂମିସ୍ଥ ଆତ୍ମା ଜ୍ଞାନର କଶ୍ମଳାଂଶର ଅଧିକାରଭୁକ୍ତ ହେ ପାରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମର ଜିଜ୍ଞାସୀଳ ପ୍ରକୃତିଟି ସେହି ଅଜ୍ଞାନରହିଁ ଶରୀରଟି ମଧ୍ୟରେ ବାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଏବଂ, ଯଦି ଆପଣାର ଏହି ମନୋରଚ ଚେତନାର ଭୂମିଟିରେ ଆତ୍ମା ପକ୍ଷରେ ଜ୍ଞାନର ଯାବତୀୟ ବୃହତ୍ତ୍ରୁଟିକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବା ଅଥବା ତାହାର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିପାରିବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୁଅନ୍ତା, ତେବେ ସୁଦ୍ଧା ତାହା ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ରୂପରେ ଆପଣାର ଜିଜ୍ଞାସିତ ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭିତରେ ଆଣି କଦାପି ଲଗାଇ ପାରନ୍ତା ନାହିଁ । ତାହାର କର୍ମରେ ସତ୍ୟର ପରମାଣୁଟି ହୁଏତ ଅନେକଗୁଣ ବୃଦ୍ଧି ପାଆନ୍ତା, ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହା ପଛରେ ଏକ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତା ଏବଂ ତାହା ଏପରି ଏକ ବଉକ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ବର୍ଜିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା ଯାହାକି ତାହା ସେହି ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରିବାକୁ ନବୃତ୍ତ କରି ରଖିଥାନ୍ତା । ଆମ ସାଧାରଣ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଭୁଲଜାରେ ଦ୍ରବ୍ୟଭାବରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ପାରିଥିବା ଏକ ମନର ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ବପ୍ରଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ, ମାତ୍ର ତାହା ତଥାପି ଅସମର୍ଥତାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ଇଚ୍ଛାର ଶକ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ଫଳପ୍ରଦ କରି ରଖିବା ସତ୍ୟଧାରଣାଟିର ଆଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସମଞ୍ଜସତା ରହିବା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ସେହି ଅନନ୍ତ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ହୁଏତ ଆପଣାର ସ୍ଥିତିଶୀଳ ଅବସ୍ଥାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବେ, ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତଗତ ଯାବତୀୟ ଜିଜ୍ଞାସାର ଗତ୍ୟାତ୍ମକତା ତଥାପି ସେହି ନମ୍ବର ପ୍ରକୃତର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥିବ, ତାହାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜିମ୍ବାବଓ ଜିତିଥିବା ଅନୁରୂପ ଦଳମାନଙ୍କ ବାଦ ଦେଇଥିବା ଏହି ଆଠଟି ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମତା ନିରୂପଣ ଏକ ଅନୁରୂପ ଆଧାର ଦେଖାରେ ଶ୍ରେଣୀ ଆଖ୍ୟା ଦେଇ ପାରିବା । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଆମେ ଫଇନାଲ ଚତୁଷ୍କୋଣ ଆଖ୍ୟା ବା ପାର୍ଥିକ୍ୟାଧାର ଚତୁଷ୍କୋଣର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଦୋଇ ପାରିଥାଉ, ଅର୍ଥାତ୍ ଫାଇନାଲ ଏବଂ ପାର୍ଥିକ୍ୟାଧାର ଫାଇନାଲି ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମତାଜ୍ଞାପକ ଅନୁରୂପ ବା ତୀବ୍ରଧାରଣାରେ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଦୋଇ ପାରିବା, ଅଥଚ୍ଚା ମଧ୍ୟରେ ଫାଇନାଲ ଦୋଇ ଉତ୍ତମତା ଜ୍ଞାପି ନଥ ଥିଲା ଫାଇନାଲ ଦେଖି ଅଭାଜ୍ଞା ଉତ୍ପନ୍ନ, ତାହାର ବିଚାର ଅନୁଧାବନ ଦରୁଣରା ଆମର ଅନୁଚ୍ଚର ତେତନାଟି ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ସେଇ ଦ୍ୱିତୀୟଟିକୁ ଅନୁରୂପ ଦଳଗାରୁରୁ, ତାହାକୁଁ ଏକ ଛଦ୍ମ ଆଦାର ଏବଂ ଜିମ୍ବାପ୍ରତିରା ଦ୍ୱାରା ତାର୍ଥିକ୍ୟାସ୍ତ ଚତୁର ଆଖ୍ୟା ଜ୍ଞାପି ଆମର ଶ୍ରେଣୀ ବିଚାର ଅନ୍ତର୍ମର୍ଥାଚାରିତ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଦୋଇ ପାରିଥାଉ । ମାନ୍ତ ଫାଇନାଲ ଦେଖିଲ ଏକ ଉତ୍ତମ କୁଦ୍ଦେଁ, ତାହାକୁ ଆମେ ଏକ ଉତ୍ତମତ୍ତ୍ୱ ଦୋଇ ମାନ୍ତ ପାରିବା; ଅଥଚ୍ଚ ଏକ ଉତ୍ତମ ପ୍ରତିଦର ପାର୍ଥିକ୍ୟାସ୍ତ ଦେଖାକୁଁ ଆମେ ଫାଇନାଲ ଦୋଇ ପାରିବା । ଏବ ଫଉଣ୍ଟ୍ରୁଁ, ଜୋଡମର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅଜବାର୍ଜି ଅନ୍ତ-ଶ୍ରେଣୁର୍ଣ୍ଣତାର ଫାଇନାଲି ଓ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ ଫାଇନାଲି ଫାଇନାଲ ଏତଦୂର ଓ ଅନୁରୂ ଦୋଇ ପାରିଥିବା ସେହି ଉତ୍ତମ ଫାଇନାଲିକୁଁ ଆମେ ଫାଇନାଲ ଦୋଇ ମାନ୍ତିବା । ତେବେ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ସେହିଠାରେ ଯେ, ଏହି ଫାଇନାଲ ଦ୍ୱାରାଁ ଆମେ ଆମର ମନୁଷ୍ୟପ୍ରକୃତିଟିକୁ ଏକ ଉତ୍ତମ ପ୍ରକୃତିରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ପରିବେଶର ଧାରଣା ।

ତେଣୁ ଏହି ଫାଇନାଲ ପରିବେଶ ପ୍ରକୃତରେ ତ'ଣ ବୁଝାଏ, ଏକ ଅର୍ଥରେ ସମସ୍ତେ ଆମେ ତାହାର ଏକ ଯଥାର୍ଥ ବର୍ଣ୍ଣନା ଦେଇପାରିବା ? ସେମାନଙ୍କି ଆମକୁ ପ୍ରଥମତଃ ଦୂରଟି ଉପଯୁକ୍ତ ଅଦ୍ଭୁତ ବା ପ୍ରମାଦକୁ ଏହି ଦଳ ଅତିକାକୁ ଯାଇବା; ଫାଇନାଲ ଦ୍ୱିତୀୟର ଦୂର ଉପଯୁକ୍ତ ଯାଉକୁ ଦଳର ଦେଖିବା ଦୂରଟି ଉତ୍ପାଦନକାକୁ ଏହି ଅତିକାକୁ ଯାଇବ । ଦୂରିର ଜାର ଥରେ ଅଥଚ୍ଚାକୁ ଯୋଗୁଥିବା ଚାଳ ଚଳି ବସିଥିବା ଦମ୍ବଳମାନେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରମାଦଟି ଦ୍ୱାରା ଫାଇନାଲକୁ ପ୍ରବେଶ୍ କଲା ଏବ 'ଦୂରି'ର ସମ୍ପାଦୀୟରେ ଉତ୍ତମ ଦଳ ଦେଇଥାନ୍ତୁ ଏବ ଦୂରି ଦଳରେ ଦୋଗେ ଦମ୍ବଳାର ଶବ୍ଦ, ଅର୍ଥାତ୍ ଦେଳଦୂରଥରୋସ୍ତ ଦୂରି ବା ଜୀବ୍ୟପ୍ରକୃତର ଦୂରିଦୂରି ଦୂରିଥାନ୍ତୁ । ଫାଇନାଲକୁ ଏହ ଅର୍ଥରେ ଉତ୍ତମ ପରୁଷତା ଦମ୍ବଳକୁ ଅତେତନା ଶୁଦ୍ଧ ଦୂରିର ଦୂମିକୁ ଏଥାଦେଇତେ ଶୁଦ୍ଧ ଚତ୍ରଚତାର ଦୂମିକୁ ପ୍ରଦର୍ଶିତାର ଉତ୍ତାଳ ଦେଖାଇଥାନ୍ତୁ । ଦୂରଟିର ମଦିରେ ତୌଣସି ମଧ୍ୟଶ୍ରୀ ଥରେ ଅନ୍ତ ତୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଉତ୍ତମ ଦୋଇ ସେମାନେ ସ୍ୱୀକାର ପରନ୍ତୁ ନାହିଁ, ଶୁଦ୍ଧ ଦମ୍ବଳଥାଠାରୁ ଅନ୍ତ ତୌଣସି ଅଧିକ ଉତ୍ତମ ଜିମ୍ବା ଉତ୍ତମ ଦୋଇ ସେମାନେ ଅତୌ ଉତ୍ତମ ପରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଉତ୍ତମର ଉତ୍ତମତ୍ତ୍ୱୀକ ସେବା ଲଭି ମନୁଷ୍ୟ ଥାରରେ ସେଇ ସ୍ୱୀକାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାଧନଟି ରହିଛି, ତାହାକୁହିଁ ସେମାନେ ଚେତନାର ଉଚ୍ଚତମ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଉତ୍ତ୍ୟୁତ୍ତମ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିନଅନ୍ତି, ତାହାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣନ ବୋଲି ଧରିନଅନ୍ତି । ଏକ ବିପଜ୍ଜନକ ପ୍ରମାଦ ଓ ଭ୍ରମଧାରଣାରେ ପଡ଼ି ଉତ୍ତୁମ୍ଭଶାସ୍ତ୍ର ସାଧକମାନେ ବଜ୍ଞାନକୁହିଁ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ସକଳ ଧାରଣାରୁ ରହିତ ଚେତନାର ଏକାତ୍ମକ ବୋଲି ଜ୍ଞାବିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି ଅଥବା ଜ୍ଞାବନାର ଗୋଟିଏ ମର୍ମ ଭିତ୍ତରେ ଏକମ ଭାବିଁ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏବଂ ପରମ ଅଦ୍ୱିତୀସ୍ୱଙ୍କର ଏକ ଭଥା ଅପରବର୍ତ୍ତିସ୍ୱ ଧାରଣାଟି ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ ସକଳ ଉତ୍ତ୍ୟାତ୍ମକତା ଏବଂ ନିସ୍ପା ଲାଗି ପରିତ୍ତତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଧାରଣା ବୋଲି ଧରିନଅନ୍ତି । ଏହି କଲ୍ପନାଟିକୁ ଉପନିଷଦ୍‌ରେ ଚୈତନ୍ୟଘନ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି ଏବଂ ଏଇଟି ହେଉଛି ବଜ୍ଞାନର ଚରମ ଗୋଟିଏମାତ୍ର ଉତ୍ତତ୍ତ୍ୱନ୍ତନ ଅର୍ଥାତ୍, ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାବରେ କହିଲେ ବଜ୍ଞାନର ଅନେକ-ବସ୍ତ୍ୱବଯୁକ୍ତ ଉତ୍ତତ୍ତ୍ୱନ୍ତନ ମଧ୍ୟରେ ଏହା ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ସୂଚ୍ଚ ବା ଗୋଟିଏ ଧାତ୍ୱ । ବଜ୍ଞାନକୁ ଆମେ ଅନନ୍ତ ପରମ ମର୍ମଗତତାର କେବଳ ଏହି ଐକାନ୍ତିକ ଜ୍ଞାବରେ ଅଭିନବସ୍ଥ ହୋଇଥିବା ଗୋଟିଏମାତ୍ର ଚେତନା ବୋଲି କଦାପି କହିବା ନାହିଁ; ବଜ୍ଞାନକୁ ଆମେ ଯୁଗପତ୍ ଜ୍ଞାବରେ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଏହି ଅଶେଷ ଲୀଳାର ଏତ ଅନନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା । ବଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ସକଳ ଧାରଣା (ମାନସିତ ଧାରଣା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଅତିମାନସ ଧାରଣା) ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି, ମାତ୍ର ତାହା କୌଣସିପ୍ରକାର ଧାରଣାତ୍ମକତା ଦ୍ୱାରା କଦାପି ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ, କାରଣ ଧାରଣାଗତ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଉତ୍ତତ୍ତ୍ୱନ୍ତନକୁ ଦୂରଦୂରନ୍ତ ତାହା ଅତିକ୍ରମ କରି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି । ବଜ୍ଞାନଗତ ଧାରଣାକୁ ଆମେ ତାହାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଗତ ଭୂମିରେ ବୌଦ୍ଧିକ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରସୂତ ଜ୍ଞାବନା ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାବିବା ନାହିଁ; ଯାହାକୁ ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ବୁଦ୍ଧିଗତ ବସ୍ତୁରଣା ବୋଲି କହିଥାଉ, ତାହାକୁ କଦାପି ବଜ୍ଞାନର ସମତୁଲ କରି ବସ୍ତୁର କରିପାରିବା ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଏକ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ବୁଦ୍ଧି ବୋଲି ବି କହିବା ନାହିଁ । କାରଣ ବୁଦ୍ଧି ଆପଣାର ଗୁରଣାସ୍ତ୍ତରେ ସ୍ୱଦା କେବଳ ମନର ସୃଜି ମଧ୍ୟରେହିଁ ରହିଥାଏ, ଆପଣାର ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଅର୍ଜନରେ ମଧ୍ୟ ମନଃସ୍ତ୍ତାସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଆପଣାର ଭୂମିରେ ମନଃସ୍ତ୍ତାସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ମାତ୍ର ବଜ୍ଞାନର ଧାରଣାଗତ ସୃତ୍ତି ସ୍ୱଦା ଆତ୍ମ-ଉଦ୍‌ଭାସିତ ଓ ଅତିମାନସ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏହାର ଜ୍ଞାବନାଲୋକର ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଉତ୍ପାଦନ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ କୌଣସିପ୍ରକାର ପ୍ରତ୍ୟୋଜନପ୍ରେରିତ ଅଧିକାରଜାତ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଉତ୍ତ ଜ୍ଞାବାସ୍ୱ ପଡ଼େ ନାହିଁ, ତାହାର ଜ୍ଞାବନାଗତ ଭୂମିଟି ସଚେତନ ନାନା ଏକାତ୍ମତାର ଏକ କ୍ଷେତ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଏ, କେବଳ ପରୋକ୍ଷ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଜ୍ଞାତ ହୋଇଥିବା ଅବବୋଧ-ଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଅନୁବାଦ ମାତ୍ର ହୋଇ ରହି ନଥାଏ । ଏହି ଜ୍ଞାତସ୍ୱ ପ୍ରଜାରର ଜ୍ଞାବନା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟରେ ଏତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଏପରିକି ଘୋଡିଏ ଚଢାଉର ଉପରୁ ଏତାଦୃଶତା ମଧ୍ୟ ଉଡ଼ଥାଏ, ତାଉଣି ସେସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘୋଡିଏ ପୁରୁଣା ଦ୍ୱରରେ ଅଳଙ୍କିଟୁଟି ଉଡ଼ୁଥିବା ଦେଖାଯାଏ । ମନର ଅଞ୍ଚଳ ଦୋଉ ଉଡ଼ୁଥିବା ଏତ ଚଞ୍ଚଳଟି ମନର ଉପ୍ତ ଦୋଇଛୁ । ସାଥ ସେମାନେ ଉପ୍ତ ଉପ୍ତ ଭୂମିରେ ତାର୍ଥଚାଷ୍ଟ ଦୋଇ ଉଡ଼ୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିଦ୍ୱାନ୍ ଓଜଃ। ଦେଉଚେଚାରେ ଲୁଚିଛନ୍ତି ।

ଶୁଚତମ ଚୂଚି ଅର୍ଥାତ୍ ଶବ୍ଦାଧ୍ୟ ଉପମାଙ୍କରେ ଅନ୍ତେତ୍ତାସ୍ତ ଚୂଚିଗୁଡ଼ାକ ମନ୍ତିଷ୍ଟଗତଭାବୁ ସ୍ଥା ଅମେ ଉଚ୍ଚାର ଦୋଇ ଚଚାରି ଦଉଚା ପାଇଁ । ଚୂଚି ବା ଚୂଚିଚତ ଚଦ୍ୱଚଣାବୁ ଅମେ ଚେଚଚ ଅନ୍ତଚର 'ଚୂଚି' ଦୋଇ ଚାଣିଚା; ଅଥଚାର ଚାର୍ଗି ଚୂଚି ଚାହା ଶବ୍ଦଚା ଚଉ୍ର-ମନର ଦୋଧସ୍ତୁଚ୍ଚ ଉପରେ ଚର୍ଚ୍ଚଚର୍ଣ୍ଣାଳ ଦୋଇ ଉଡ଼ଥାଏ, ମଦୋଚତ ଚୂଚିର ଅନଦୋଧସ୍ତୁଚ୍ଚ ଉପରେ ଚର୍ଚ୍ଚଚର୍ଣ୍ଣାଳ ଦୋଇ ଉଡ଼ଥାଏ । ଚାହା ଉଚ୍ଚାର ଉଚ୍ଚ ଅଚ୍ଚ-ଚୁଚ୍ଚଚ୍ଚଚିତ ଓ ଚୁଚ୍ଚାଚ୍ଚାଚିତ ଦୋଇ ଉଚ୍ଚ ଚଥାଏ, ଅଥଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚତ ଉପଚ୍ଚୁ ଏତାଚ୍ଚତ ତଚ୍ଚ ଚେଚିତା ଚୂଚି ଚେଚଚେ ଚୌଚଚି ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଚଥାଏ । ଅତଣା ଚେଚ୍ଚ ଚୂଚିର ଏତ ଚୁତତର ଚୁତଚ୍ଚଣ ଏ ଉଚ୍ଚୁ ସ୍ୱାହାବୁ ତ ଅମେ ଚୁଚୋଧ୍ୟତ ନତ ଅଥଚା ଚୁଚୁତ ଚଦ୍ୱଚଣ୍ଟୁ ଦୋଇ ଚଢ଼ଥାଉତା; ଏବଂ ଏଯିଁ ଅଥଚାର ଚୁଚୁତତା, ଅଥଚାର ଅନ୍ତଃଚ୍ଚୁଚଣ, ଅଥଚାର ଚୁ ତ ଚୁତ୍ୟାଃତତାପ୍ତ ଚୂଚି ଏବଂ ଅଥଚାର ସ୍ପାଚ୍ଚେତତ ଅନ୍ତାଚୂଚି ଏବଂ ଚେଚଚଚୂଚଣର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାବୁ ଏତ ଚୁତତର ଶୁତ୍ୟଣ୍ଟୁ ଉଚ୍ଚୁ ଚେଚ୍ଚ ଚୂଚିର ଚାର୍ଗିଚିବୁ ସ୍ପାଚ୍ଚ ତଚ୍ଚାର ଶୁତତା ଚୁଚିଥାଏ; ଏତ ଚୁ ତତର ଚିଚ୍ୱାଚୁତତା ଏବଂ ଏତ ଚୂଚୁଚ୍ଚର ତଥା ସ୍ପତାନ୍ଟୁ ଣ୍ଟି ଚଚ୍ଚଚ୍ଚଚା ଉଚ୍ଚୁ ଚାହା ଚୂଚିର ଚାର୍ଗିଚିବୁ ସ୍ପାଚ୍ଚ ତଚ୍ଚାଏ । ଚାହା ସ୍ପତୀତ ଏଥିର ଏତ ଅନ୍ୟାଚେତ ମଧ୍ୟରେ ଉଚ୍ଚୁ ଚାର୍ଗି ତଚୁଥାଏ, ସାହାଚ ଉଚ୍ଚ-ମନର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟିତ ଅନ୍ତେତତ ଏବଂ ଚାହାର ସ୍ୱାମାତତ ଅନ୍ତାଚିତ ଦୋଧସ୍ତୁଚ୍ଚ ଉପରେ ଅତୌ ଚର୍ଚ୍ଚର ତଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚୁ ଚଥାଏ । ଚେଚେଚେତେ ଚାହା ଚୂଚିଗୁଚ୍ଚିତ ଅନଦୋଧ ଦ୍ୱାବୁ ଅନ୍ତଚର ତଚ୍ଚୋଇ ଚୁଚ୍ଚିସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟତତ ଅନଦୋଧ ଦ୍ୱାବୁ ଅନ୍ତଚର ଚେଚ୍ଚଚଥାଏ; ଏତଚ୍ଚାବୁ ସ୍ପତ୍ୟ-ତର୍ଚ୍ଚତ, ସ୍ପତ୍ୟ-ଶୁତଣ, ସ୍ପତ୍ୟ-ଚୁଚଣ ଓ ଅନ୍ତଚେଣ ସ୍ପତ୍ୟ-ଚୁଚେତତ ତଚ୍ଚ ଚାହା ଚାର୍ଗି ତଚେ । ଅମର ସେହି ସ୍ୱାଥଚଣ ମଦୋଚୂଚିବୁ ତଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚତ ଚୁତଚେ ଅନ୍ତଚ ଚୁଚୋଧ ଦୋଇ ଚୁଣ ଚଚ୍ଚଥାଏ, ତା'ଚ ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟଚିବୁ ଅମେ ଏଚ୍ଚ ଉଥାର୍ଚ ଓ ଚୁଚୁତ ଚୁଚୋଧ୍ୟତାବୁ ଉପ୍ତ ଦୋଇ ଚାଣି ଚସିବାକୁ ଶୁତର୍ଚ୍ଚ ଚେଚା; ଚୁଚୁତ ଚୁଚୋଧ ଏତାଚେତତେ ଚେଚ୍ଚଚ୍ଚତା ତଚ୍ଚ ଅଥଚାର ଚିତାଚୁଚେ ସ୍ପାଚ୍ଚ ଚଚ୍ଚଚ୍ଚଥାଏ ଏବଂ ଚେଚେଚଚି ଚାବୁ ନୀଚୁଚୂଚିତତ ମନର ଚଚ୍ଚତଚ୍ଚତ ଚାଃଚେ ସ୍ପାତ ଚସି ଅତୌ ଚିତାକୁ ଚୁଏ ଚାଚି । ନୀଚୁଚୂଚିତତ ମନ ଘୋଡିଏ ଚଚେ ଘୋଡିଏ ତଚ୍ଚ ସ୍ପାତ ଚଚାଇ ଅନ୍ତଚ୍ଚ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯାଉଥାଏ; ଏକ ଆପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମି ଉପରେ ଗଡ଼ୁଥିବା ଓ ଆପଣା ଆଖି ଆଗରେ ଯେ ଯେଉଁକ ଭୁଇଁ ଦେଖିପାରୁଛୁ, ଆପଣା ପାଦର କୁଣ୍ଠିତ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ସେଉଁକ ବୁଦ୍ଧି ପାଦ-ପାଦ କରି ପଛୁଆ କରି ଦେଖୁଥିବା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପରି ନ୍ୟାସ୍ୱବୁଦ୍ଧି ଆପଣାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପର ନଶ୍ଚିତତାକୁ ପଛୁଆ କରି ଦେଖିଥାଏ। ମାନ ନ୍ୟାସ୍ୱବୁଦ୍ଧିର ଅପାଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିଥିବା ବଗ୍ୱରଣାର ଏହି ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିସ୍ୱାଟି ଏକ ଦ୍ରୁତ ଅନ୍ତଃଦୃଷ୍ଟି ବା କ୍ଷିପ୍ର ସତ୍ୟ-ବବେଚନା ସହିତ ଆଗକୁ ଯାଇପାରେ, ବଡ଼ ବଡ଼ ଖୋଜ ପକାଇ ବା ଏକାବେଲକେ ଡେଇଁପଡ଼ି ଭାହା ଅଗ୍ରସର ହୋଇପାରେ; ସୂଚନ୍ତି ଏହି ଭୁଇଁଟିରୁ ସୂଚନ୍ତି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଭୁଇଁଟିକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ୁଥିବା ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ପରି ଭାହା ଅଗ୍ରସର ହୁଏ, ବା ଅନ୍ତତଃ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଭୁଇଁଟିକୁ ସେ ଏକାନ୍ତ ନଶ୍ଚିତ ବୋଲି ବଗ୍ୱର କରି ପାରୁଥାଏ। ଆପଣା ଅଭିଜ୍ଞତା କରିବାର ଏହି ଭୁଇଁଟିକୁ ସେ ଖୋଟିଏ ଝଲକରେ ଦେଖି ପାରୁଥାଏ; ମାନ ଚକ୍ଷୁ ଦ୍ୱାରା ଅଥବା ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ସେ ସେହି ଭୁଇଁରେ ପ୍ରକୃତରେ ଭାହା ପରେ କ'ଣ ଅଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ କପର ଲକ୍ଷଣ ସହିତ କଭଳ ପରବେଶରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ସେକଥାକୁ ଭନ୍ନ ଭନ୍ନ କରି ଦେଖିବାକୁ ଯାଏ ନାହିଁ କିଂବା ମାପିବାକୁ ବି ଯାଏ ନାହିଁ। ଏହିପରି ଏକ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଫବୋଧଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟବୋଧର କିଛି ନା କିଛି ନହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଭାହାର ବେଗରୁ କଶ୍ମିତ୍ ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ଥାଏ, ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଭାହାର ଆଲୋକ ଓ ଭାହାର ନଶ୍ଚିତତାର କଶ୍ମିତ୍ ପରଚସ୍ପ ମିଳୁଥାଏ; ଏବଂ ଆମେ ଏଇଟିକୁ ଅନେକ ସମସ୍ତରେ ପ୍ରକୃତ ଫବୋଧ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ମନ ବଳାଇଥାଉ। ମାନ ଏହି ଅନୁମାନଟି ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରମାଦ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏବଂ ସେହି ବଶ୍ୱାସଟିର ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ିଗଲେ ଭାହା ଆମକୁ ନେଇ ଯୁଏତ କେତେ ନା କେତେ ଦାରୁଣ ପ୍ରମାଦ ଭିତରେ ପକାଇ ଦେଇପାରେ।

ଏପରିକ ବୁଦ୍ଧିବାଦୀମାନେ ଏହି କ୍ଷିପ୍ର ପ୍ରତିସ୍ୱାଟିକୁହିଁ ଫବୋଧ ବୋଲି ଜବଥାନ୍ତି; ସେମାନେ ଜବନ୍ତି ସେ ଏହି କ୍ଷିପ୍ର ପ୍ରତିସ୍ୱାଟିରେ ଆମ ନ୍ୟାସ୍ୱବୁଦ୍ଧିଗତ ମନର ସମୁଦାୟ ଜିସ୍ୱାଟି ବଡ଼ କ୍ଷିପ୍ରଜ୍ୱବରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ଅଥବା ସମ୍ଭବତଃ ଅର୍ଦ୍ଧଚେତନ କିଂବା ଅବଚେତନ ଜ୍ୱବରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ଆପଣାର ବୁଦ୍ଧିଯୁକ୍ତ ପଦ୍ଧତିଟି ଦ୍ୱାରା ଇଚ୍ଛାକୃତ ଜ୍ୱବରେ ଆଦୌ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ନାହିଁ। ମାନ ଏଭଳି ଏକ ଘୂରଣା ଆପଣାର ସ୍ୱଭ୍ୱବରେ ଫବୋଧଠାରୁ ବେଶ୍ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଏହାକୁ ଆମେ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଜ୍ୱବରେ କଦାପି ଏକ ସତ୍ୟ-ଘୂରଣା ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ। ଏକାବେଲକେ ଡେଇଁକରି ନାଶିବାର ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଯୁଏତ ଅବଶେଷରେ ଟ୍ରଣ୍ଡିରେ ପଡ଼ି ଯାଇପାରେ, ଏହାର କ୍ଷିପ୍ରତା ଯୁଏତ ଆମକୁ ବିଫଳ କରି ଦେଇପାରେ, ଏହାର ନଶ୍ଚିତତାଟି ମଧ୍ୟ ଅଧିକାଂଶ ସମସ୍ତରେ ଏକ ଭ୍ରମବଶ୍ୱାସଯୁକ୍ତ ପ୍ରମାଦରେହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅର୍ଥାତ୍‌ ଦୋଷଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ତାହାର ସିରାଗୁଡ଼ିରେ ରକ୍ତରେ ଦେହେତୁର ଉତ୍ତାପ ବଢ଼ୁଛି ବା କମୁଛି, ତାହାକୁ ଜ୍ୱରଟା ଏତ ଉତ୍ତରୋତ୍ତରି ଅନୁଭବ ହେଉଛି ଅର୍ଥବା କଣ ଉତ୍ତାପକୁ ଗ୍ରହଣ, ଉତ୍ସର୍ଜନ ଦୋଷର ପ୍ରଭାବରୁ ତାହାକୁ ଏତ ଦୁର୍ବଳ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ସିରୁଦ୍ରବ ଅଥବା ବୃଦ୍ଧିଯୁକ୍ତ ଅତୀତାବସ୍ଥାରୁତ ବୃଦ୍ଧିମାନ୍ତ ବହୁତ ପରୀକ୍ଷାଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଏହି ଷ୍ଟେଥରେ ତାହାକୁ ତା'ର ଅଭ୍ୟାସ ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତାପାବୃତ୍ତକୁ ପରୀକ୍ଷାର ଦେଇ ବୃଦ୍ଧାଉଥିବେ ସାରୁଥିବେ । ଏହା ଜ୍ୱରରେ ଅତ୍ୟେକଟି ରୁଗଣ ବସୁଥିବା ଅବସ୍ଥାରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣସ୍ୱସ୍ଥ ସ୍ୱରରେ ପ୍ରକୃତ ଫଟୋଗ୍ରାଫ ଏବ ସିନ୍ତୁରେ ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର ଦେଇଥିବ ଏବ ତା'ପରେ ଏବ ଜ୍ୱର-ଫଟୋଗ୍ରାଫ ଅଥବା ଅର୍ଦ୍ଧ-ଫଟୋଗ୍ରାଫରେ ମଧ୍ୟରୁ ଅବଲୋକନ କରିବା ଅସୁବିଧା, ଅଭ୍ୟାସ ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତାପର ଉତ୍ତାପାବୃତ୍ତକୁ ଦ୍ୱାରା ତାହା ଅଳ୍ପ ଅନେକ ଖାଣ୍ଡାରେ ବୁଝାଯାଇ ନଥ ବୁଝାଯାଇ ଦୁଇଟାର ଦେଇଥିବ ଏବ ବଡ଼ ଜ୍ୱରର ଜ୍ୱରରେ ଅଳ୍ପ-ବୃଦ୍ଧିଯୁକ୍ତ ତାହା ସିଲ୍ଲ ଜ୍ୱରଗୁଡ଼ା ଦ୍ୱାରା ଏବ ଚୁତର ପୂର୍ଣ୍ଣତାଦେଖିବା ଦୃଷ୍ଟି ବହୁ ଦେଇଥିବ । ଅତ ଘଣରେ ରୋଗଟି ଫଟୋଗ୍ରାଫ ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟରେଟି ଅଭ୍ୟାସର ବତ-ଉତ୍ତାପଟିକୁ ବହୁତ ବଢ଼ ବୁଝାଯାଏ, ଅଭ୍ୟାସର ସୀମାଟି ମଧ୍ୟରେ ଏହା ଜ୍ୱରଟା ଅଧିକ ଏବ ପ୍ରାତଃକାଳରେ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏବ ଉତ୍ତର ଫଟୋଗ୍ରାଫ ହୋଇ ରହିଥିବାଯାଏ ଏବ ଉତ୍ତାପ-ବୃଦ୍ଧି ତଥା ବୃଦ୍ଧିଯୁକ୍ତ ଧାରଣାର ଚୌଦିଟି ଜିନିଷକୁ ଅଭ୍ୟାସ ରୁପରେ ଅଟି ପ୍ରକାରେ ବହନାର ଅନୁମାନ ନରେନ୍ଦ୍ରବାଯାଏ, ତାହା ତାପ୍ତର ଅନୁମାନ ଦ୍ୱାରା ସଦା ଅଜାଣା ହୋଇଥାଏ ନାହିଁ । ଏବ ଉତ୍ତରଟି ଉତ୍ତାପରେ ଏହା ଫଟୋଗ୍ରାଫ ପ୍ରାମାଣ୍ୟକୁ ବୁଝିଯିବ ଚତୁରତା ଅଥବା ଉତ୍ତ ଜ୍ୱରର ଦୋଷ ଦ୍ୱାରା ଅଭ୍ୟାସ ଏହି ଦେଖା ଯାଇପାରେ ଜର, ମାନ ଦେହ ଅଭ୍ୟାସ ଓ ଚତୁରତା ଜ୍ୱରରେ ଫଟୋଗ୍ରାଫ ଅଟୀଟି ଦେଦେହରେ ଅର୍ଦ୍ଧର ଏହ ରହ ଥାଏ ଏବ ଏବ ଉତ୍ତ୍ୱଂଗିତ ଅନ୍ତ-ଉତ୍ତାପର ଦ୍ୱାରାଟି ଅଳ୍ପ ତାହାର ଅଟୀଟି ଅଟି ଜ୍ୱରରୁ ଦୋଷ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ଅଭ୍ୟାସର ଅନୁଯାୟୀରୁତ ଜ୍ୱରରେ ଅର୍ଦ୍ଧର ଏହ ଅଳ୍ପ ଚୁତର ଉତ୍ତର ଜ୍ୱର ଦେହ ଚୁତରର ଅଦେଦଟିର ଜ୍ୱରେଖା ପ୍ରାୟ ଓଏ, ତେବେ ଅଧ୍ୟତନ ଅଜ୍ୟରେତନ ଦ୍ୱାରା ଅଭ୍ୟା ଉତ୍ତରେରରେ ଏତଥା ଅବଲ ଚାହିଁବାକୁ ଜ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଦେଖା ଦେ ଅଳ୍ପ ଫଟୋଗ୍ରାଫର ସିରାଗୁଡ଼ିଟି ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରାମାଣ୍ୟକୁ ରହିଥିବ ଏବ ଅଧିକ ଅଭ୍ୟାସ ଓ ଚତୁର ଦୋଷ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ୱର ଚୁତି ଓ ଅନୁମାନର ସିରାଗୁଡ଼ି ପ୍ରକୃତରେ ଏବ ଚୁତ ସିରାଗୁଡ଼ି ଥିବ । ତାହାର ଅଭ୍ୟାସ ଫଟୋଗ୍ରାଫ ଚତୁର୍ଥରର ଜ୍ୱର୍ଣ୍ଣିତ ଅଟୀଟି ଅଭ୍ୟାସକୁ ଜ୍ୱରେହର ତାହା ଅଭିଜ୍ଞାଏ; ସେହ ଜ୍ୱର୍ଣ୍ଣିତ ଅଟୀର ତାହା ଚୁମିଟି ତାହା ତାର ଘାଉ ରହିଥାଏ ଏବ ଶ୍ରୀରରେ ରକ୍ତର ଦେହାର ଚୌଦିଟି ଅରେଖ, ଅଟୀଟାଦ୍ୱାରେ ଅଥବା ଅର୍ଦ୍ଧରର୍ଣ୍ଣର ଉତରକୁ ରହିଥା ତାହା ରହି ଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମାତ୍ର ଏହି ଫଟୋଧିମୂଳ ବୁଦ୍ଧି ଓ ବସ୍ତୁରଣାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ବୁଝି ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ; ଆମେ ଏହାକୁ ସେହି ଅନ୍ତଃମାନସସ୍ଥ ଆଲୋକର ତେଜ ଏକ ଧାର ବୋଲି କହିପାରିବା ଯାହାକି ଇନ୍ଦ୍ରିୟର କେତୋଟି ଝଲକ ମଧ୍ୟରେ ଆମର ମନୋଭୂମିରେ ପହଞ୍ଚିବା ଲଗି ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଆସୁଥାଏ; ଅଳ୍ପସ୍ଥ ସ୍ଥଳରେ ଆଲୋକଚ୍ଛନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରମାନଙ୍କରେ ବଦ୍ୟୁତ୍ତର ଝଲକ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିଦେଲେ ସେପରି ହୁଏ, ଠିକ୍ ସେମିତି । ଏହାର ସାବସ୍ତୁ ପ୍ରେରଣା, ସାବସ୍ତୁ ଇନ୍ଦ୍ରାଙ୍କନ, ସାବସ୍ତୁ ଅପରୋକ୍ଷ ବୋଧ ଓ ଆତ୍ମ-ଆଲୋକତ ବଚେତନ ଏବ ଉଚ୍ଚତର ଜ୍ଞାନଭୂମିରୁହିଁ ସ୍ୱଦେଶରୂପେ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆସୁଥାଏ ଏବଂ ସେହିସବୁ ସନ୍ଦେଶ ସୁଅବସରକ୍ରମେ ଆମ ଚେତନାର ଜନ୍ମତର ସୃରଷ୍ଟିରେ ଅପି ପ୍ରବେଶ କରୁଥାଏ । ଫଟୋଧିମୂଳ ମନର ସ୍ୱଭାବଗତ ଜଜସ୍ୱ ଲକ୍ଷଣଟିହିଁ ଆପଣାର ଜିସ୍ୱା ଭଳି ସେହି ଆତ୍ମବଧିତ ବଜ୍ଞାନର ଜିସ୍ୱାଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବସ୍ତୁତଃ ପାର୍ଥକ୍ୟର ବ୍ୟବଧାନ ସୃଷ୍ଟି କର ରଖେ । ପ୍ରଥମତଃ ତାହା କେବଳ ପରସ୍ପରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଓ ସୀମାବଦ୍ଧ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ-ଗୁଡ଼ିକର ମାଧ୍ୟମରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ ଏବଂ ଏହାର ସୃଷ୍ଟି କେବଳ ଗୋଟିଏ ବଦ୍ୟୁତ୍ତ-ଝଲକ ଦ୍ୱାରା ଆଲୋକତ ଜ୍ଞାନର ସାଧାରଣତଃ ସେହି ଫଙ୍କାଣ୍ଡ ପ୍ରସାରକ୍ଷେତ୍ର ବା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅଲ୍ପକ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ପରସ୍ପରବନ୍ଦୁ ମଧ୍ୟରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ଗୋଟିଏ ଝଲକରେହିଁ ସୃଷ୍ଟୀର ପ୍ରସରଣ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଓ ସେହି ଗୋଟିକରେହିଁ ତାହା ଶେଷ ହୋଇଯାଏ । ଇତରପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି ଆମେ ଏହି ମୂଳପ୍ରବୃତ୍ତିର ଜିସ୍ୱାଟିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥାଉ; ସେହି ପ୍ରାଣଗତ ବା ଇନ୍ଦ୍ରିୟ-ମନରେ ତାହା ଏକ ସ୍ୱସଂଘଟିତ ଫଟୁଦ୍ଧତାରୂପେ ପ୍ରକଟ ହେଉଥାଏ ଏବଂ ଇତରପ୍ରାଣୀ ଆପଣାର ସଙ୍ଗୋଚ ଓ ନଶ୍ଚିତଭାବ ସ୍ୱାଧନ ଦ୍ୱାରାବରେ ଠିକ୍ ସେଇଟି ଉପରେହିଁ ନର୍ଭର କରି ରହିଥାଏ । କାରଣ ତା' ପାଖରେ ମନୁଷ୍ୟ ପରି ବୁଦ୍ଧିଗତ ବସ୍ତୁରଣାର ସେହି ଆଲୋକଟି ସଦ୍ଭାଜୁତ ନଥାଏ, କେବଳ ଏକ ଅଧିକ ଅଶୋଧିତ ଓ ତଥାପି ଇଚ୍ଚତ ଆକାର ଲଭ କରି ନଥିବା ବୁଦ୍ଧିଟି ଉପସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ । ଏବଂ ଆମେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜଷ୍ଟସ୍ୱ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରିବା ଯେ ଏହି ମୂଳପ୍ରବୃତ୍ତିରୁପୀ ଅଭ୍ୟୁତସାମର୍ଥ୍ୟଯୁକ୍ତ ଯେଉଁ ସତ୍ତ୍ୱଟି ମନୁଷ୍ୟର ବୁଦ୍ଧିଗତ ବସ୍ତୁରଠାରୁ ଏତେବେଶୀ ଅଭ୍ରାନ୍ତ ବୋଲି ବୋଧ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ପକ୍ଷୀ, ପଶୁ ଓ ପତଙ୍ଗର ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କେତୋଟି ଜର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ବଶେଷ ପ୍ରୟୋଜନର ପରପୂରଣରେହିଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥାଏ। ଇତରପ୍ରାଣୀର ପ୍ରାଣାଧୀନ ମନ ଯେତେବେଳେ ସେହି ଜର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମାରିର ବାହାରକୁ ଯାଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ସେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟଗତ ବୁଦ୍ଧି ଓ ବସ୍ତୁବର ତୁଳନାରେ ତାହା ଅଧିକ ଅନ୍ଧ ଭ୍ରବରେ ପ୍ରମାଦଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇପଡ଼େ ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଅନୁଭବର ଏକ ଜମାନୁବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅତି କଷ୍ଟରେ ତାହା ଯାହାକିଛି ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟର ଦେହ ଜଠରର ଅଗ୍ନୀୟରସ ସ୍ୱତୋମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ନ ଏବ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଓ ବୃଦ୍ଧିମୂଳ ସ୍ୱତୋମୟ ଧାତୁ ବହନ କରି, ତାହାକୁ ଦେଇ ଯନ୍ତ୍ର ସ୍ୱତ୍ତ ଏବ ସ୍ୱତୋମୟ ଧାତୁ ଜଗାଡି ବହୁଗାଇବା ଚାହିଁ; ତାରପ ଅଗ୍ନୀୟ ଅନ୍ନରେ ଦ୍ୱାରା ତାହା ମନୁଷ୍ୟର ଯନ୍ତ୍ର ସ୍ୱ-ସଦୃଶ କୁହେଁ, ମାନ ତା'ର କୁଦିକୁଦି ଅନ୍ନରେ ଦେଇଥାଏ; ତାହା ସ୍ୱଦ୍ୟା ଅନ୍ନଦେଦନାଦ୍ୱାରା ଓ ଦୋଦଦୁଦ୍ଧିତ ଦୋଇ ବହୁଥାଏ, ଏବ ଅର୍ଦ୍ଧ-ଅଦଦେଦନ ଅନ୍ନ ଅନ୍ନେଦନ୍ନରେ ଜଗାଡି ଅନ୍ନର୍ଦ୍ଦ ଦ୍ରବ ଦାଦି । ଏହା ସ୍ଥୂଣ୍ଡବମୂତ୍ର ବହୁ ଅନ୍ନେ ଅଗ୍ନୀୟ ଦିସ୍ୱାର୍ଣାଳ ଦଇ ବହିଯାଏ, ସ୍ୱଦେଦନା ଦୌଣସି ଉଦ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱଜଦ ଦେଦ୍ୱ ଘଦ ସ୍ୱସ୍ୱ-ଦିସ୍ୱ ଦୋଇ ବହୁ ଜଗାଏ । ମାନ ଜାଣି, ଅନୁଜଦ୍ଧଖର୍ମୀ ଛଦ୍-ସ୍ୱଦୃଜଦା ଦ୍ୱାରା ଦୌଣସିପ୍ରକାରେ ଦୀଦ୍ଧଦ ଦୋଇ ବହୁ ନସ୍ୱଦ୍ୟଦେଦେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ଦେଦରେ ତାହା ଯଦସ୍ପ୍ରାର୍ଣାର ସୂଜ୍ଜସ୍ପନ୍ଦିଦି ଅନ୍ନ ବଡ଼ ଶୀମାବଦ ଦୋଇ ବହୁଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଦୌଣସି ଏବ ଦଦେଦ ଯନ୍ତ୍ରା ବା ଶ୍ରାଜଜଦ ଉଦେଶ୍ୟର ସଜ୍ଜସ୍ପୂରଣ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଶୀମିବ ଦୋଇ ବହୁଥାଏ; ଯଦସ୍ପ୍ରାର୍ଣାର ମୂଳ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଦେଣ ସ୍ୱଦ୍ୟା ଦୌଣସି ଏବ ଦଦେଦ ସ୍ପାଜିବ ସ୍ପୁଦ୍ୱୋଜନ ଅଥବା ସ୍ପୁବୃତ୍ତ-ଉଦେଶ୍ୟର ସଜ୍ଜସ୍ପୂରଣ ମଧ୍ୟରେ ଶୀମିବ ବହୁଥାଏ, ଠିବ୍ ଦେଦ୍ୱପର । ଏବ ଅନ୍ନଥାର ସ୍ପାଦ୍ୱ ଅନ୍ନଦଦ୍ଧିଜ୍ୟ ଦେଦ୍ୱ ଅଜ୍ୟାଦଡିବ ଦଜଦର୍ଦ୍ଧୀ ଦୋଇ ଦେଦେଦେଦେ ବୁଝି ତାହାକୁ ଦୌଣସି ଦାର୍ଜରେ ବଯାଦଦାକୁ, ତାହାର ସ୍ପୁଦ୍ୱୋଜ ବହୁଦାକୁ ଦ୍ଦଦା ଦେଦରେ ଦୌଣସି ଦଥା ଦୋଡ଼ଦାକୁ ଦେଦ୍ୟା ଦରେ, ଦେଦେଦେଦେ ଅନ୍ନଥାର ସ୍ପଜ୍ୟ ସ୍ପଜ୍ଜସ୍ପଦରେ ତାହା ସ୍ୱତୋମୟର ଦେଦ୍ୱ ମୂଦଦେନ୍ଦ୍ରିବ ବୃଦ୍ଧିଯୋଦରେ ଦଦଂଶିଙ୍ଗାର ଏବ ସିନ୍ଧ୍ରିତ ସ୍ପାଦ୍ୱାରକୁ ଦଦଦା ଦଇ ଦୋଇବଏ । ଏବ, ଅନ୍ୟଦଦ ଦେଦରେ, ସ୍ୱତୋମୟର ଜୀବ୍ ମଧ୍ୟେଯାଦାଦଡି ମଧ୍ୟରେ ଯନ୍ତ୍ର ସ୍ୱ-ସ୍ପାଜ ତାହା ଅଦତୋମଜଦ ପ୍ରମାଦର ଏବ ଦ୍ରଯାଦାଜକୁ ଜହି ଦଇଦେଦ ଅଥବା ମଦୋମଦୀ ନାଜା ସ୍ୱଯୋଜନ ଓ ଦଦ୍ୱଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଅନ୍ନଦ ଦଇ ଜହି ତାହା ଦେ ଦେଦ୍ୱ ସ୍ୱତୋମୟର ସ୍ପଜ୍ଜସ୍ପିକୁ ଦେଦଜ ଦଯାର ଦେଦ ଅନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ ପୂହାଁଯଦଏ ଯା' କୁହେଁ, ମାନ ତାହାକୁ ବନ୍ଦୁଦ ଦଇଦଏ ଏବ ତାହାକୁ ଏବ ଅନ୍ନଜରେ ଜ ଅନ୍ନଜଦ ଦଇଦଏ । ଦେଦ୍ୱ ଦଦ୍ ଦେଦୀ ଦେଦେ ଏହ ସ୍ୱତୋମ୍ୟ ଅନ୍ନକୁ ଏବ ସ୍ପଦର ଅନ୍ନେଦ ଅଜି ଦେଦ୍ୱରେ ମଧ୍ୟ ଦେଦଜ ଏବ ଶୀମାବଦ ଅନ୍ନେଦ ଦେଦାକୁହିଁ ଜ୍ଞାର୍ଣ ଦୋଇଥାଏ; ଏବ ସ୍ପୁଦାକୁ ଅଧିବ ଅନ୍ତ ଦଇଦା ଜ୍ଞାନ୍ତରେ ତାହା ଅନ୍ନେ ଏହାର ଅନ୍ତନିହିତ ଦଇଦା ଦେଦୁ ଅନ୍ନଦା ତାହାର ଅନ୍ନଥାର୍ଥ ଅନୁଦଦଣ ଦନ୍ଦୁଦଦା ଦେଦୁ ଅନ୍ନକୁ ଦ୍ରବ ଏଥଜନ୍ୟକୁ ସ୍ପଯତ୍ନଦଦା ଓ ଦମ୍ପୁତା ମଧ୍ୟକୁ ଦୋଡ଼ ଅନ୍ନାର ଦେଦଥାଏ ତାହାକୁ ଚ ଅନ୍ନେଯାଦ୍ଦ ଦନ୍ ମନ୍ତ୍ରାଦାଦଣ୍ଡା ଜହିଦଦା ଅନ୍ନର ବୁଝି ଅନ୍ନଥାର ସ୍ପଜ୍ଜସ୍ପ ଜନ୍ଦୁଦଦ ଓ ଅନ୍ୟାକୁ ଦ୍ର ଜଦଦଡି ମଧ୍ୟରେ ଦେଦ୍ୱ ସ୍ପୁଦ୍ଦ ଦୋଇ ବହୁ ଏହ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ । ସେହି ପଦ୍ଧତିଟି ବୁଦ୍ଧିର ନିମ୍ନସ୍ତରସ୍ଥ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ବେଶ୍ ନଗ୍ନପଦ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦିତ ହୁଏ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତର୍ଗତ ସତ୍ୟଟି ଆଡ଼କୁ ବାଟ କାଢ଼ି ନେଇ ପାରୁଥିବା ଏହ ସନ୍ଦୋଷଜନକ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ହିସାବରେ କେବେହେଲେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ ।

ଆମର ଏହି ତର୍କବିତର୍କଶୀଳ ବୁଦ୍ଧିଟି ଉପରେ ଆମେ ଯେତିକ ସେତିକ ନିମ୍ନ ପ୍ରତିପତ୍ତିଶୀଳ ସ୍ତରରେ ବଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଶିଖୁଥିବା, ଆମ ପକ୍ଷରେ ଆମ ଫରୋଧିତ ମନଟିକୁ ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବାର ସମ୍ଭାବନାଟି ସେତିକ ପରିମାଣରେ ସାଧ୍ୟ ଓ ପ୍ରଶସ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଥିବ । ଆମର ମନୋଗତ ବୃତ୍ତିଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି କରିବାରେ ଲଗିଛୁ, ଆପଣାର ସ୍ୱାଭାବିକ ନିମ୍ନସ୍ତରସ୍ଥ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସାଧନ ସକାଶେ ତାହା ଯେପରି ଫରୋଧିତ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ପରସ୍ପରବିଚ୍ଛିନ୍ନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଟୁଲକୁ ଯାଇ ମାଡ଼ି ବସିବାର ପ୍ରସ୍ତାବ ନକରେ, ଆମେ ଯିଏତ ଆମର ମନକୁ ସେଥିଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ତାଲିମ ଦେଇପାରିବା; ଆମର ଜୀବନାକୁ ନେଇ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟଭାବେ ମୁଣ୍ଡି ଏକ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରଣୋଦିତ ଚିନ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଫଳତ କରାଇ ନଦେବାକୁ ଆମେ ତାହାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିବା । ନିମତ୍ତ ତଥା ପରସ୍ପରଫଳଗ୍ନ ଘଟଣାଚୟର ଏକ ପ୍ରବାହରେ ଜୀବନଯାପନ କରିବା ଲାଗି ଆମେ ଆମ ମନକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିବା, ଏକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଓ ବଳସ୍ୱଯୁକ୍ତ ନିମରେ ଆଲୋକ ଉପରେ ଆଲୋକକୁ ଆଣି ଅଜାଡ଼ି ଦେବା ଲାଗି ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିବା । ମଝିରେ ଆସି ଠିଆହୋଇ ରହିବାକୁ ଘୃଣା କରୁଥିବା ଆମର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆମେ ଯେତିକ ସେତିକ ବଶୁଦ୍ଧ କରି ଆଣୁଥିବା, ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁପାତରେହିଁ ଆମେ ଏହ କଷ୍ଟକର ପରିବର୍ତ୍ତନଟିରେ ସଫଳତା ଲାଭ କରୁଥିବା । ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ବସ୍ତୁଗତ ବାହ୍ୟ ପ୍ରତିଚ୍ଛବିଗୁଡ଼ିକର ଦାସତ୍ୱପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଜଡ଼ଗତ ଜୀବନାର ଉପାଦାନଟିକୁ ଆମେ ଯଦି ନିମଶଃ ହ୍ରାସ କରାଇ ଆଣିପାରିବା, ନିମ୍ନସ୍ଥ ପ୍ରକୃତିର ନାନା ଇଚ୍ଛା, ବାସନା ତଥା ଆବେଗ ପାଖରେ ଦାସ ହୋଇ ରହିଥିବା ପ୍ରାଣଗତ ଜୀବନାର ଉପାଦାନଟିକୁ, ଆମକୁ ଅଧିକ ଭଲ ଲାଗୁଥିବା ଓ ଆମ ଭିତରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଦ୍ଧମୂଳ ହୋଇ ରହି ଯାଇଥିବା ବା ଆମ ମନକୁ ପାଇଥିବା ନାନା ଧାରଣା, ଅବବୋଧ, ମତ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଯାବତୀୟ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଚିନ୍ତାପ୍ରକାରର ଦାସ ହୋଇ ରହିଥିବା ବୌଦ୍ଧିକ ଜୀବନାର ଉପାଦାନଟିକୁ ଆମେ ଯଦି ନିମଶଃ ହ୍ରାସ କରିବା ଆଣିପାରିବା, ଏବଂ ଏହିସବୁ ଉପାଦାନକୁ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସର୍ବନିମ୍ନସ୍ତରକୁ ହ୍ରାସ କରି ଆଣି ଯଦି ଆମେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଏକ ଫରୋଧିମସ୍ଥ ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ଫରୋଧିମସ୍ଥ ବୋଧକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଜୀବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିପାରିବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିତ୍ତସ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଫରୋଧିମସ୍ଥ ଅନ୍ତଃଦୃଷ୍ଟି ଅର୍ଜନ କରିପାରିବା, ଏକ ଫରୁଚ ଇଚ୍ଛା ଓ ଫରୁଚ ଧାରଣାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିପାରିବା, ତେବେଯାଇ ଆମେ ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅସ୍ତ୍ରାଘାତରୁ ଉତ୍ପନ୍ନଶିଖାଟିରେ ପ୍ରକାଶିତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଇଥିଲା । ସତୋଗୁଣୀ, ରାଜସଗୁଣୀ ଭଳା ତୈତ୍ତିରୀୟର ଶିବ୍ଦ୍ରୂପ ଦକ୍ଷଟିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଗ୍ନିରୂପ ଅସ୍ତ୍ରଟିରୁ ଅଜ୍ଞାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ଉତ୍ପନ୍ନତା ଦାଉଛୋଇ ଉତ୍ପନ୍ନତା ଅଳର ଏହା ତେତ୍ତୋଟି ଶ୍ରୁତାରେ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଏତ ଜଟିଳ ଚାଣ୍ଡି । ଏହ ଶିବ୍ଦ୍ରୂପ ଦକ୍ଷଜଙ୍କୁ ଅସ୍ତ୍ରାର ଶୃଙ୍ଗଭରେ ଦୋଇ ଉତ୍ପନ୍ନାର ସେହ ତୈତିତ ଜଙ୍ଗଲାଞ୍ଚିରେ ଜ୍ଞାନଦେଶ ଭୂତରେ, ମହିରେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚେ ଉତ୍ପନ୍ନତା ଚତୋଟି ଉତ୍ପ୍ତ ଦୋଇ ଦଣ୍ଡିତା ଚତ୍ପାରିଛନ୍ତି; ଦକ୍ଷୁଯେତ ସିଣ୍ଡିତ ଶ୍ରତା ଓ ଅଙ୍ଗତାର ଏହ ଚତୋଟି ଉତ୍ପ୍ତ ଦ୍ୱାରାଟି ଶ୍ରୁତାଦେଶ ଜ୍ଞାନେଦ୍ରୟର ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡାଦୋଇ ଉତ୍ପନ୍ନଛନ୍ତ ।

ସାଙ୍ଗ ସେତେବେଳେ ଏହ ଅସ୍ତ୍ରାଘାତରେ ଜଜ୍ଜରିତ ଉତ୍ପନ୍ନୁଟି ଉତ୍ପନ୍ନୁର୍ଣ୍ଣ ଦକ୍ଷରେ ଗ୍ରାସ ଦୋଇଯିବ, ତତ୍ପାପି ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଅଳର ଶ୍ରତୋମ୍ବୁ ଦଣ୍ଡାର ଦୋଇ ଜୁହାଗିବ ଚାହିଁ । ସେତେବେଳେ ତାହାକୁ ମଳର ସେହ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ପାରର ଏହ ଅତଦ୍ଭୁତ ପ୍ରଜନ୍ମନ ଦୋଇଟି ଜୁହାଗିବ ଅଥବା ପ୍ରଳୟ ପ୍ରତେଶ୍ୱରୀଙ୍କର ଏହାର ତେତ୍ତଳ ଏତ ଉତ୍ପ୍ତ ଧାର ଦୋଇ ଜୁହାଗିବ । ଏହ ସେତ୍ତରେ ଉତ୍ପନ୍ନୁଦ୍ଧା ପାର୍ଥିବୀକୁ ତେତ୍ତଳ ପ୍ରଥମଜୁତ୍ପର ସାହାଜ୍ୟ ବାଞ୍ଚତ ତତ୍ପାପି ବର୍ତ୍ତାଇ ଉତ୍ପାରର ପାରିବ ନାହିଁ; ତୈତିତ ଉତ୍ପନ୍ନତାରେ ସେଇଠି ସୂର୍ଣ୍ଣିତ ଦକ୍ଷଟି* ଦୋଇ ତତ୍ପାପି ତତ୍ପାପିତ୍ତ, ଏବଂ ମହାଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ, ଅନୁଭୂତ ଏବଂ ଯତ୍ପାପୁତ୍ପର ଜ୍ଞାନରେ ମଧ୍ୟୁଜ୍ଞ ଉତ୍ପା ତତ୍ପାପର ମତୋଗୁଣି, ରାଜସୁଣି ଓ ତେତ୍ପପୁଣିପୁତ୍ପେ ସୂପ୍ତର ଉତ୍ପ୍ତାପିତ୍ତ, ସେହ ସେହ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ତଟି ଦ୍ୱାରାଟି ଉତ୍ପ୍ତ ପାର୍ଥିବୀଟିକୁ ଦୃଢ଼ତ ବଣ୍ଡିତା ତତ୍ପ ତତ୍ପାପିତ୍ତ । ଏହ ଧରଣୀ ଦ୍ୱାରେ ସ୍ଥତ ଧାରଣ ତତ୍ପ, ଅନୁଭୂତ୍ପ ଅତେତ୍ପ୍ତ ତତ୍ପ ଏବଂ ଏଥ୍ପାରେ ମହାଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱାରେ ଉତ୍ପ୍ତ ମଧ୍ୟ ମତୋମ୍ବୁ ପୁରୁଷ ତତ୍ପାପି ସେହ ସୂର୍ଣ୍ଣିତ ତତ୍ପରେ ମଧ୍ୟରେଟି ଉତ୍ପତ୍ପ ଏବଂ ତାହାର ଅଙ୍ଗତ୍ପ ଅତେତ୍ପରେ ଦାର ବର୍ତ୍ତାଇ ତତ୍ପାପି ସ୍ଥାର୍ଥ ସେତ୍ପ ଚାହିଁ । ଏବ ସେହ ତତ୍ପାପିତ୍ପୁତ୍ପ ମଧ୍ୟରେ ସେ ପ୍ରତ୍ପାପିତ୍ପ ସେତ୍ପୁତ୍ପରେ ଜ୍ଞାନୁଦ୍ଧରେ ତତ୍ପାପି ସେତିତାକୁ ସ୍ଥାର୍ଥ ସେତ୍ପ ଚାହିଁ ଯାଏ ସେତ୍ପୁତ୍ପ ତାହାର ବର୍ତ୍ତମେତ୍ପ ସୂପ୍ତି ଉତ୍ପରେ ସେହ ଉତ୍ପରେ ଜ୍ଞାନଶକ୍ତି ସେତ୍ପଦ୍ୱତ, ସେତ୍ପୁତ୍ପ ସେତ୍ପଦ୍ୱତ ଉତ୍ପରେ ସେତିତାକୁ ଅଥବ, ପ୍ରତ୍ପାପିତ୍ପ ସିଦ୍ଧ ଅଙ୍ଗତ୍ପର ତୋତ୍ପପୁତ୍ପ ଦ୍ୱାରା ସେତ୍ପତ ତତ୍ପ ତାତ୍ପାପ୍ତ୍ପ ଓ ଅଙ୍ଗତ୍ପର ଶ୍ରୀତିତ୍ପ ପୂତ୍ପ ଦ୍ୱାରା ସେତ୍ପୁତ୍ପତ ଜ୍ଞାନଶକ୍ତି ଗ୍ରାସ ଶ୍ରୀମତ ତତ୍ପ ତାତ୍ପାପ୍ତ୍ପ । ଗ୍ରାସ ତତ୍ପାପିତ୍ପ ପୁରୁଷ ସେତ୍ପ ସୂର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟରେଟି ତତ୍ପ ତତ୍ପ ଉତ୍ପନ୍ନାଏ, ସେତ୍ପ ଜ୍ଞାନଶକ୍ତିରୂପ ଅଙ୍ଗର ତତ୍ପା ଉତ୍ପନ୍ନଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେଟି ତତ୍ପ ତତ୍ପନ୍ନାଏ । ଏହ ଅତେତ୍ପ୍ତଟି ସେ

---

* ଏହ ଅର୍ତ୍ତେତ୍ପ ସେତ୍ପରେ ସୂର୍ଣ୍ଣିତ୍ପ 'ଉତ୍ପ୍' ଶତ୍ପୋଟ ଜ୍ଞାନ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ପାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆପଣାର ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ସତ୍ତା ବୋଲି ଜାଣିଥାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମସ୍ଥ ଜଡ଼ୀସତ୍ତାର ତଥା ତାହା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁର ସମଗ୍ର ସତ୍ତାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । କୌଣସି ମନୋଗତ ଦର୍ଶନେନ୍ଦ୍ରିୟରେ ପ୍ରତଫଳନ ଦ୍ୱାରା ସେ ଏହାକୁ ଦେଖେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ବଜ୍ଞାନର ସେହି ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ଆପଣାର ଚକ୍ଷୁରେହିଁ ପରୀକ୍ଷଣ କରି ସେ ଏହାକୁ ଦେଖିଥାଏ । କାରଣ ସୂର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ,—ଏକଥା ବେଦରେ ଉକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । ମନୋଗତ ସତ୍ତା, ଏପରିକ ସବୁଉଚ୍ଚ ମନରେ ବାସ କରୁଥିବା ସତ୍ତା ମଧ୍ୟ କେବଳ ଏକ ଅତିମାତ୍ରାର ପ୍ରତଫଳନ ବା ସୀମାବଦ୍ଧ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସତ୍ୟର କୌଣସି ବୋଧ ଲାଭ କରିଥାଏ, ମନୋମୟ ଦୃଷ୍ଟିର ସକଳ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଓ ଜନ୍ମସ୍ତମ୍ଭୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଅଧୀନସ୍ଥ ରହି ସେ ଏହି ବୋଧ ଲାଭ କରିଥାଏ । ମାତ୍ର ଅତିମାନସ ସତ୍ତା ସତ୍ୟକୁ ବଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଦେଖେ, ସତ୍ୟର କେନ୍ଦ୍ର ତଥା ବହିଃପ୍ରବହମାନ ଉତ୍ସରୁ, ତାହାର ପ୍ରକୃତ ରୂପରେ ଏବଂ ତାହାର ସ୍ୱୟଂସ୍ଥ ସତ୍ତାଃଶ୍ଚିତ୍ ଏବଂ ଆତ୍ମୋଦ୍ଭାସ୍ୱରତାସ୍ଥ ପ୍ରକିୟାଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେ ସତ୍ୟକୁ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । କାରଣ ବଜ୍ଞାନ ହେଉଛନ୍ତି ଏକ ଅପରୋକ୍ଷ ଜ୍ଞାନ ଓ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ; ଏବଂ ଅପର ପକ୍ଷରେ ମନୁଷ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହେଉଛନ୍ତି କେବଳ ଏକ ପରୋକ୍ଷ ଜ୍ଞାନ ।

ବୁଦ୍ଧିର ସ୍ୱଭାବ ସହିତ ବଜ୍ଞାନର ପାର୍ଥକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖାଇ ଦେଇହିଁ ବୁଦ୍ଧି ଆଗରେ ବଜ୍ଞାନର ସ୍ୱଭାବଟିକୁ ସୂଚିତ କରି ଦିଆଯାଇ ପାରେ । ଏବଂ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଯେଉଁ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ କେତେକ ପରିମାଣର ବାସ୍ତବ ଅନୁଭବ ବ୍ୟତୀତ କଦାପି ଆଲୋଚନାର ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ପ୍ରକୃତରେ ବୁଦ୍ଧିଗଢ଼ା କୌଣ ଭାଷା ବୁଦ୍ଧିର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ତତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେବ ? ଦୁଇଟିଯାକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ମୂଳତଃ ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟଟି ରହିଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା : ଅନେକ ଆସ୍ଫାଳନ ସ୍ୱୀକାର କରି ମନୋଗତ ବୁଦ୍ଧି ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରୁ ସତ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଯିବା ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ; ମାତ୍ର ବଜ୍ଞାନ ଭିତରେହିଁ ଅପରୋକ୍ଷ ସଂସ୍ପର୍ଶ ଓ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟ ନିହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ବଡ଼ ସହଜ ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବଜ୍ଞାନ ସତ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆଉ କୌଣସି ଯନ୍ତ୍ରା ଲେଉଡ଼ା ଲାଗି ତା'ର ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନଥାଏ । ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରତିସ୍ପର୍ଦ୍ଧୀଗୁଡ଼ିକରୁହିଁ ଆପଣାର ଆସ୍ଫାଳଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରେ, ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନର୍ଭର କରି ରହିବାରୁ ଜେତେବେଳେ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ, ଅଥବା କ୍ୱଚିତ୍ ମୁକ୍ତ ହୁଏ ବା ଅନ୍ତଃ ଅଂଶିକ ଭାବରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ସତତ ନର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ସେହିପରି ଭାବରେହିଁ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ପଛରେ ରହିଥିବା ସତ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରୁଥାଏ । ସେହି ପ୍ରତୀତ୍ୟସମୁତ୍ପାଦଗୁଡ଼ିକର ଆଲୋକରେହିଁ ତାହା ସତ୍ୟଟିକୁ ଦେଖାଇ ଦେଇଥାଏ । ବିଜ୍ଞାନ ସତ୍ୟରୁହିଁ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ ଏବଂ ସତ୍ୟର ଆଲୋକରେହିଁ ପ୍ରତୀତ୍ୟସମୁତ୍ପାଦଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଚାଳିତ କରାଇଥାଏ । ତାହା ସ୍ୱୟଂ ସତ୍ୟର ଶସ୍ତ୍ରର ଓ ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହିଥାଏ । ବୁଦ୍ଧି ଅନୁମାନକୁ ଆଶ୍ରା କରି ଅଗ୍ରସର ହୁଏ, ଏବଂ ତା'ପରେ କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଆସି ପହଞ୍ଚେ; ମାତ୍ର ତାଦାତ୍ମ୍ୟ ବା ଦୃଷ୍ଟିସମର୍ଥତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ବିଜ୍ଞାନ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ, ତାହା ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ, ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ, ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ଆମର ଏହି ଜଡ଼ଦୃଷ୍ଟି ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜଗତରେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତୀତ୍ୟସମୁତ୍ପାଦକୁ ଦେଖେ ଓ ବୁଝେ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଓ ତା'ଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜଗତରେ ବିଜ୍ଞାନ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସତ୍ୟକୁ ଦେଖିଥାଏ ଓ ଜାଣିଥାଏ । ମାତ୍ର ଆମର ଜଡ଼େନ୍ଦ୍ରିୟ କେବଳ ଏକ ଆବରଣଯୁକ୍ତ ସଂସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରାହିଁ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ସହିତ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ ଓ ଏକ ଆବରଣଯୁକ୍ତ ଏକତ୍ୱ ଦ୍ୱାରାହିଁ ବିଜ୍ଞାନ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ତଦାତ୍ମକତା ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ । ତେଣୁ, ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ହୃଦୟରେ ଆମେ ଆମର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଯେପରି ଜାଣିପାରୁଛୁ, ବିଜ୍ଞାନ ଠିକ୍ ସେହିପରି ସରଳ ଭାବରେ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷର ସହିତ ଓ ଅପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । କେବଳ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକହିଁ ଯାହାକିଛୁ ଜ୍ଞାନ ଆଣି ଦେଇଥାନ୍ତି, ବୁଦ୍ଧି ଲଗି କେବଳ ସେଉଁକିମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ଅବଶିଷ୍ଟ ସକଳ ସତ୍ତା ସହିତ କେବଳ ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ପରିଚିତ ହେବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନଥାଏ । ମାତ୍ର ବିଜ୍ଞାନ ଲଗି ତାହାର ସକଳ ସତ୍ତା କେବଳ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜ୍ଞାନହିଁ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଉପାର୍ଜିତ ସତ୍ୟକୁ ଆମେ ଏପରି ଏକ ଅର୍ଜନ ବୋଲି କହିବା ଯାହା ଉପରେ କି ଫଶସ୍ଥର ଏକ ଗ୍ରସ୍ତା ଆଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ବସ୍ତାର ରହିଥାଏ, ଯାହାର ଗୁଣ ପାଖରେ ରହି, ଅଜ୍ଞାନ ବା ଅର୍ଦ୍ଧଜ୍ଞାନର ଏକ ଗ୍ରସ୍ତାମସ୍ତତା ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅଧିକତର ଜ୍ଞାନଲାଭ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଜ୍ଞାନଟି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଅଥବା ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବାର ଏକ ସମ୍ଭାବନା ସଦା ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର ବିଜ୍ଞାନର ସତ୍ତା ସର୍ବଦା ଫଶସ୍ଥମୁକ୍ତ ଥାଏ, ଆପ୍ତପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ ସ୍ୱପ୍ରତିଷ୍ଠ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଅବିସାଦିତ ଓ ପରମ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଆପଣାର ପ୍ରଥମ ସାଧନରୂପେ ବୁଦ୍ଧି ସାଧାରଣ ଈକ୍ଷଣ, ବିଶ୍ଳେଷଣାତ୍ମକ ଈକ୍ଷଣ ଏବଂ ସମନ୍ୱୟାତ୍ମକ ଈକ୍ଷଣର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇଥାଏ । ସାଦୃଶ୍ୟ ତଥା ଅସାଦୃଶ୍ୟର ନିରୂପଣ ଏବଂ ଉଦାହରଣ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଆପଣାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ; ଅବରୋହ ତଥା ଆରୋହ ଯୁକ୍ତି ଏବଂ ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାରର ଅନୁମାନର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନାନା ନ୍ୟାସ୍ୱରଚିତ ପ୍ରତିସ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଅନୁଭବର ଭୂମିରୁ ପରୋକ୍ଷ ଜ୍ଞାନର ଭୂମିକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ । ବୁଦ୍ଧି ସୃଷ୍ଟ ଉପରେ ନର୍ଭର କରୁଥାଏ, କଲ୍ପନାରେ ବସି ଆପଣାର ସୀମା ସେପାଖକୁ ଉଡ଼ି ଯାଉଥାଏ ଏବଂ ବସ୍ତୁରଣା ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖୁଥାଏ । ଏହି ସମସ୍ତ ପ୍ରତିସ୍ୱାଟି କେବଳ ଅନ୍ଧାରରେ ହାତ ବୁଲାଇ ଖୋଜିବା ପରି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ବଜ୍ଞାନକୁ କଦାଚିତ୍ କେଳେ ଖୋଜ ବୁଲିବାକୁ ଦୁଏ ନାହିଁ, ବଜ୍ଞାନ ଅଧିକାଶ୍ର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ବଜ୍ଞାନ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ନରେ, ଆଲୋକତ କରେ । ବୁଦ୍ଧିରୁ ବଜ୍ଞାନରେ ରୂପାନ୍ତରତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଏକ ଚେତନାରେ ସତ୍ୟ-ଫପ୍ରେରଣା ସକଳ କଲ୍ପନାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିବ, ଏକ ଆସ୍ପଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ୱ ବବେଚନସାମର୍ଥ୍ୟ ସକଳ ମନୋରତ ବସ୍ତୁରଣାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିବ । ଉର୍କଣାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଉର୍ଦ୍ଧସ୍ୱ ସାବ ସେହି ଅତ୍ତର୍ଧୀର ଓ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଦିତପାଦ ନ୍ୟାସ୍ୱବୁଦ୍ଧିଗତ ସମସ୍ତ ପ୍ରତିସ୍ୱାଟି ଏକ ଦ୍ରୁତ ଫବୋଧ୍ୟୁକ୍ତ ପଥସ୍ମରଣାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବ । ସେତେବେଳେ ଉର୍ଦ୍ଧସ୍ୱ ବା ବସ୍ତୁସତ୍ତ୍ୟ କୌଣସି ଅନ୍ୟ ସାଧନର ଅପେକ୍ଷା କରିଁ କେବଳ ଆପଣାର ଅଧିକାର ବଳରେହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେବାକୁ ଲଗିବ; ଆପଣାର ସ୍ପଙ୍କସ୍ୱ ଆସ୍ପଫସ୍ପୁର୍ତ୍ତି ସାକ୍ଷିତ୍ୱ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇପାରିବ । ଏବଂ ଯେଉଁସବୁ ପ୍ରମାଣ ମଧ୍ୟଦେଇ ଆମେ ସେଥିରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହେଉଥିବା, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସାଧନର ଅପେକ୍ଷା କରିଁ ପରଦୃଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବେ, ତାହାର ସହଜତହିଁ ସେହି ଗୋଟିଏ ସଂବଂସମାବେଶକ ବୋଧରୂପଟି ଉତରେ ପରଦୃଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବେ; ତାହାର ପ୍ରମାଣରୂପେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତାହାର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ପରବେଶ ରୂପେ, ତାହାର ଫଯୋଜନ ଓ ସମୃଦ୍ଧରୂପେ, ତାହାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ନାନା ଅଂଶରୂପେ ଅଥବା ତାହାର ସମଗ୍ର ଭୂମିରିର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ୱରୂପେ ପରଦୃଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରିବେ । ସେତେବେଳେ ମନୋରତ ତଥା ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗତ ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ଲକ୍ଷଣ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟରେ ପରବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବ, ସେହି ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟ ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ସ୍ମରଣାର ପଥରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିବ ଏବଂ ଯେପରି ଜଡ଼ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ବନା ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ମନ ଅନ୍ଧ ଓ ବଧିର ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ, ତାହା ସେହି ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ କଦାପି ସେପରି ନର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବଂ ଏହି ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟ କେବଳ ବସ୍ତୁଟିକୁହିଁ ଦେଖି ନଥିବ, ମାତ୍ର ବସ୍ତୁର ସକଳ ସତ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖି ପାରୁଥିବ; ସେହି ବସ୍ତୁଟି ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଶକ୍ତିମତ୍ତା ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତଭାଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖି ପାରୁଥିବ । ସେତେବେଳେ ଆମର ଏହି ଅନନ୍ତସ୍ୱଜାପୁର୍ତ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କୁଆଡ଼େ ଚଲକୁ ଖସିପଡ଼ିବ, ଏବଂ ଏକ ଜ୍ୟୋତିର୍ମସ୍ୱ ଜ୍ଞାନାଧିକୃତ ଆସି ତାହାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିବ; ଏକ ଦିବ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ତାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଲଗିବ, ଯାହାକୁ କି କଦାପି ଅର୍ଜନଗତ ଏକ ଉଣ୍ଡାର ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେହି ସୃଷ୍ଟି ଚେତନାସ୍ଥ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପରେ ସଦାବା ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଧରି ରଖିଥିବ, ଏକାଧାରରେ ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ରହିଥିବ।

କାରଣ ମନୋଗତ ବୁଦ୍ଧି ସମସ୍ତର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଉପରେ ଖୋଜ ଦେଇ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥାଏ, ଓ ଜଳାଇ ପକାଇ ପୁଣି ପାଉଥାଏ ଏବଂ ପୁଣି ଜଳାଇ ଦେଉଥାଏ ଓ ପୁଣି ପାଉଥାଏ। ମାତ୍ର ଅପର ପକ୍ଷରେ ବିଜ୍ଞାନ ଅଖଣ୍ଡିତ ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ସମସ୍ତକୁ ଅଧିକାର କରି ରହିଥାଏ, ଚରନ୍ତନ ଶକ୍ତିମତ୍ତାରେହିଁ ସମସ୍ତ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତଥା ଭବିଷ୍ୟତକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଫଳଶ୍ରୁତିରେ ଫଳଯୁକ୍ତ କରି ରଖିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପରର ପାର୍ଶ୍ୱବର୍ତ୍ତୀ ଭାବରେ ଜ୍ଞାନର ଏକ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ମାନଚିତ୍ର ଉପରେହିଁ ସଂଯୋଜିତ କରି ରଖିଥାଏ। ଆପେ ଅପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଅଧିକାର କରି ରହିଥିବା ସମସ୍ତଟାକିରୁହିଁ ବିଜ୍ଞାନ ସଦାବା ଅଗ୍ରସର ହେଉଥାଏ; କେବଳ ସେହି ସମସ୍ତଟାର ସମସ୍ତ ଭୂମିଟିଏ ଉପରେ ତାହା ଅଂଶଗୁଡ଼ିକୁ, ଏକକ ଗୋଷ୍ଠୀଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ଟିକନିଟି ସବୁକଟିକୁ ଅବଲୋକନ କରୁଥାଏ, ସେହି ସମସ୍ତଟା ସହିତ ଏକଦୃଷ୍ଟି ହୋଇ ସବୁକଟିକୁ ଦେଖୁଥାଏ। ମାତ୍ର ମନୋଗତ ଅବଲୋକନ ପାତ୍ରରେ ସମସ୍ତଟାଟିକୁ ଦେଖିବା ପଟାଗେ ବସ୍ତୁତଃ କୌଣସି ସମର୍ଥତା ନଥାଏ; କେବଳ ଅଂଶ ଏବଂ ପୁଞ୍ଜ ଅଥବା ଟିକନିଟିଗୁଡ଼ାକର ବିଶ୍ଳେଷଣ ଓ ସମନ୍ୱୟସାଧନରୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ମନ କୌଣସି ସମଗ୍ରକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଜାଣିବା ଲଗି କୌଣସି ବାଟ ପାଏ ନାହିଁ। ତା' ନହେଲେ ମନର ସମସ୍ତ ଚେଷ୍ଟାକେବଳ ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁମାନ ବା ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବବୋଧ ବା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବା ନାନା ଲକ୍ଷଣର କେବଳ ଏକ ଅବନ୍ୟସ୍ତ ସମଷ୍ଟୀକରଣରେହିଁ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ। ମନୋଗତ ବୁଦ୍ଧି ଖାଲି ଅଂଶଗତ ଖଣ୍ଡ, ପ୍ରତିସ୍ପା ଏବଂ ଧର୍ମ ବା ଲକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ କାରବାର କରୁଥାଏ ଏବଂ ସେହିଗୁଡ଼ିକର ସାହାଯ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତ ଓ ଯଥାର୍ଥ ବସ୍ତୁଟିର, ତାହାର ସତ୍ତା ତଥା ମର୍ମର କୌଣସି ଏକ ଧାରଣା କରିବାର ବୃଥା ଚେଷ୍ଟା କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ। ମାତ୍ର ବିଜ୍ଞାନ ପ୍ରଥମେ ଯଥାର୍ଥ ବସ୍ତୁଟିକୁହିଁ ଦେଖେ, ତାହାର ମୂଳଭୂତ ଏବଂ ଚରନ୍ତନ ସ୍ୱତ୍ୱବଟି ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବେଶ କରେ ଏବଂ ବସ୍ତୁତଃ ପ୍ରକୃତିର କେବଳ ଏକ ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରୂପେହିଁ ତାହା ବସ୍ତୁଟିର ସାବଯବସ୍ୱ ପ୍ରତିସ୍ପା ଓ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପରସମ୍ବନ୍ଧିତ କରି ରଖେ। ବୁଦ୍ଧି କେବଳ ବସ୍ତୁବଧ ଅନେକତା ଭିତରେ ଭ୍ରମୁଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ତାହା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଭିନ୍ନ କରିଦେଇ ସେଗୁଡ଼ିକର ବର୍ଗୀକରଣ କରେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁକୁ ସଜେଇବା ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବସ୍ତୁ ପରି କାରବାର କରୁଥାଏ; କାଳର ଅଂଶ ତଥା ଦେଶର ବିଭାଗଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ତାହା ଯେପରି ଆପଣାର ସାବଯବସ୍ୱ କାରବାର କରିଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି। ଏକତ୍ୱ କହିଲେ ତାହା କେବଳ ସମଷ୍ଟିକୁହିଁ ଦେଖିଥାଏ, ବହୁବଧତାକୁ

ନଷ୍ଟାଶିତ କରଦେଇ ତାହା ତାହାକୁହିଁ ଏକତ୍ୱ ବୋଲ୍ କହେ; ଅଥବା ଏକତ୍ୱ କହୁଲେ କେବଳ ଏକ ସାଧାରଣ ସାମାନ୍ୟକଲ୍ପନା ଓ ଏକ ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ଅବଧାରଣା ବୋଲ୍ ବୁଝାଏ । ମାତ୍ର ବଜ୍ଞାନ ସଦ୍ଦା ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାଏ, ଏବଂ ସେହି ଏକତ୍ୱ ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା ବହୁତ୍ୱବଧତାଗୁଡ଼ିକର ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ପ୍ରକୃତିକୁ ଜାଣୁଥାଏ; ତାହା ଏକତ୍ୱରୁହିଁ ଆପଣାର ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଗୁରଣା ଆରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ବହୁତ୍ୱବଧତାଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ଏକ ଏକତ୍ୱରହିଁ ବହୁତ୍ୱବଧତାରୂପେ ଦେଖୁଥାଏ । ଏକାଠି ମିଶି କୌଣସି ଏକତ୍ୱର ଗଠନ କରିଥିବା ବହୁତ୍ୱବଧତାରୂପେ ଦେଖେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ଅନେକତାକୁହିଁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ଭାର ଧରିଥିବା ଏକତ୍ୱରୂପେ ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ବଜ୍ଞାନଲବ୍ଧ ଜ୍ଞାନ ବା ବଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ବୋଧ କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ବସ୍ତୁଜନକୁ କେବେହେଲେ ସ୍ୱୀକାର କରେ ନାହିଁ; ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତ ଓ ମୂଳଭୂତ ଏକତ୍ୱଦୃଷ୍ଟିରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓ ବଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲ୍ ଭ୍ରମ କରି ବଜ୍ଞାନ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଓ ବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ କଦାପି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଯାଏ ନାହିଁ । ମନୋଗତ ବୁଦ୍ଧି କେବଳ ଅନ୍ୟବଶିଷ୍ଟତାକୁ ନେଇ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ କାରବାର କରୁଥାଏ ଏବଂ ଅନନ୍ୟର ସମ୍ପର୍କକୁ ଆସିଲେ ଆପଣାକୁ ବଡ଼ ଅସହାସ୍ୱ ବୋଲ୍ ଭାବେ । ଅନନ୍ୟତା କହୁଲେ ସିଏ ହୁଏତ ଏକ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରସାରଣାରହିଁ କଲ୍ପନା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ଯାହା ଭିତରେ କ ଅନ୍ୟବଶିଷ୍ଟତା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ; ମାତ୍ର ସ୍ୱୟଂ ଅନନ୍ୟତାର କଲ୍ପନା କରିବାକୁ ଯାଇ ମନୋବୁଦ୍ଧି ବଡ଼ ଗୋଲମାଲରେ ପଡ଼ିଯାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ କୌଣସିମତେ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ତାହା ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ ପ୍ରବେଶ କରିପାରେ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ବଜ୍ଞାନ ଅନନ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ, ଅନନ୍ୟକୁହିଁ ଦେଖେ ଓ ଅନନ୍ୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରି ରହିଥାଏ । ତାହା ସଦ୍ଦା ସେହି ଅନନ୍ୟତାରୁହିଁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେହି ଅନନ୍ୟତାର ବୋଧଭୂମି ଉପରେ ଓ ସେହି ଅନନ୍ୟତା ସହିତ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଯେଉଁଭଳି ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି, ଅନ୍ୟବଶିଷ୍ଟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ସେ କେବଳ ସେହିପରି ଭାବରେହିଁ ଜାଣେ ।

ଆମର ନଜ ମନ ଓ ବୁଦ୍ଧିଠାରୁ ବଜ୍ଞାନ ଯେପରି ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି, କେବଳ ତାହାକୁ ଭିତ୍ତି କରି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆପଣାର ସତନ୍ତ୍ର-କ୍ଷେତ୍ରରେ ବଜ୍ଞାନ ପ୍ରକୃତରେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି, ସଦ୍ଦ ବଜ୍ଞାନକୁ ଆମେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭାବରେହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ବାହାରିବା, ତେବେ କେବଳ ଚଳଚଳ୍ପ ଓ ପ୍ରତାରକ ସାହାଯ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ତାହା କରିପାରିବା ଆମ ପକ୍ଷରେ କୁଚିତ୍ ସମ୍ଭବ ହେବ । ଏବଂ ଆମକୁ ସ୍ୱଂପ୍ରଥମେ ସ୍ମରଣ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ମହତ୍ତ୍ୱ ବା ବଜ୍ଞାନର ସୋପାନଟି ଆମ ତେତନାର ଆଦୌ ସଦ୍ଦୋଚ ସୋପାନ ନୁହେଁ, ଏହା ହେଉଛି ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସୋପାନ, ଏକ ସଯୋଗତାସ୍ୱ ସୋପାନ । ପରମ ଓ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରପୁର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରଚ୍ଚାର ସେହ୍ନ ଜସ୍ୱୀ ମହ୍ନମା ଅର୍ଥାତ୍ ସେହ୍ନ ପରମ ଶାଶ୍ୱତସ୍ତ୍ରଙ୍କର ଅନନ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱ, ଅନନ୍ତ ଚତ୍ତ୍ୱ ଓ ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଏଠି ଆମର ଏହ୍ନ ଜନ୍ମସ୍ଥ ଜସ୍ୱୀ ସଜ୍ଞ ଓ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହ୍ନ ବଜ୍ଞାନ ସ୍ୱତେଅବା ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଫସୋଗସ୍ଥାପନକାସ୍ତ୍ର, ସୃଜନତତ୍ତ୍ୱ, ଫଗଠନକାସ୍ତ୍ର ଓ ସୃଜନଶୀଳ ପ୍ରଜ୍ଞା, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭଥା ଆନନ୍ଦରୂପେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହ୍ନଛ । ବଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସ୍ୱତିଦାନନ୍ଦ ଆପଣା ଅନବଦୋଧ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆଲୋକଟିକୁ ଏକଜ କର ଆଣନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଆକାର ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ତାହାକୁ ଆପ୍ତା ଉପରେ ଅଜାଡ଼ ଦେବାକୁ ଲଗନ୍ତ୍ର, ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ଓ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆନନ୍ଦର ଆକାର ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ଆଣି ଅଜାଡ଼ ଦେଇଥାନ୍ତ୍ର । ମନେଦ୍ଧ ଏ, ସ୍ୱତେଅବା ଅନନ୍ତ ଆଲୋକ ସୃର୍ଜନର ଏହ୍ନ ଠୁଳ ମଣ୍ଡଳଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଏକଜ କର ଆଣୁଛ ଏବଂ ଏକ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳଭାରେ ସେହ୍ନ ସୃର୍ଜନ ଉପରେ ନର୍ଭର କର ରହ୍ନଥିବା ସକଳ ବସ୍ତୁ ଉପରେ ପରମ ଔଦାର୍ଜନର ସହ୍ନତ ତାହାକୁ ଅଜାଡ଼ ଦେବାରେ ଲଗିଛ୍ନ । ମାନ ବଜ୍ଞାନ କେବଳ ଆଲୋକମାନ ନୁହେଁ, ବଜ୍ଞାନକୁ ଆମେ ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲ୍ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା । ବଜ୍ଞାନ ହେଉଛ୍ନ ସୃଜନଶୀଳ ଜ୍ଞାନ, ଏହା ହେଉଛ୍ନ ସେହ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମଧାରଣାର ଆପଣାକୁ ଆପେ ଉତ୍କୃଷ୍ଟାଇ ଦେଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୟ । ବଜ୍ଞାନର ଏହ୍ନ ଧାରଣାଟିକୁ ଆମେ ସୃଜନାସ୍ମକ କଲ୍ପନାମାନ ବୋଲ୍ କହ୍ନିବା ନାହିଁ, କେବଳ ଶୂନ୍ୟ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଯାହାକଛ୍ନ ରଚନା କରୁଥିବା କୌଣସି ଭଉ୍ଡ ବୋଲ୍ କହ୍ନିବା ନାହିଁ; ତାହାକୁ ଆମେ ସେହ୍ନ ଶାଶ୍ୱତ ପରମସମ୍ପଦରହିଁ ଆଲୋକ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲ୍ କହ୍ନିବା, ସତ୍ୟ-ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ପରପୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହ୍ନଥିବା ସତ୍ୟ-ଆଲୋକ ବୋଲ୍ କହ୍ନିବା । ସଜ୍ଞ ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ଅନ୍ତର୍ନିହ୍ନତ ହୋଇ ରହ୍ନଛ, ବଜ୍ଞାନ ତାହାକୁହିଁ ପ୍ରକାଶିତ କର ଆଣିଥାଏ; ଯାହା କେତେବେଳେ ସଜ୍ଞ ମଧ୍ୟରେ ବଦ୍ୟମାନ ନଥିଲ୍ଲ, ବଜ୍ଞାନ ସେପର କୌଣସି କଲ୍ପିତଭାର କେବେହେଲେ ସୃଷ୍ଟି କରେ ନାହିଁ । ବଜ୍ଞାନର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଧାରଣାଟିକୁ ଆମେ ସେହ୍ନ ଶାଶ୍ୱତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଚେତନା ମଧ୍ୟରୁ ବଜ୍ଞାର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ଆଲୋକମସ୍ୱ ଉପାଦାନ ବୋଲ୍ ଜାଣିବା; ସେଠାରେ ଆଲୋକର ପ୍ରତ୍ୟେକ ରେଖା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସତ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହ୍ନଛ । ବଜ୍ଞାନସ୍ଥ ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଶାଶ୍ୱତ ଜ୍ଞାନର ଏକ ଚେତନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲ୍ ଜାଣିବା; ସେହ୍ନ ଇଚ୍ଛା ସଜ୍ଞର ଚେତନା ଭଥା ଉପାଦାନକୁ ସତ୍ୟ-ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅଭ୍ରାନ୍ତ ରୂପାସ୍ୱନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ନକ୍ଷିପ୍ତ କରିବାରେ ଲଗିଛ୍ନ, ସେହ୍ନ ରୂପାସ୍ୱନଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଧାରଣାଟିକୁ ବହ୍ନନ କର ରହ୍ନଛନ୍ତ୍ର ଏବଂ ତାହାକୁ ଦୋଷଶୂନ୍ୟ ଜ୍ଞବରେ ଫଳପ୍ରଦ କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତ୍ର । ଏବଂ ସେହ୍ନ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ୟ-ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସତ୍ୟ-ରୂପାସ୍ୱନକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଆପଣା ଆପଣାର ସ୍ୱଜ୍ଞତ ଅନୁସାରେ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୁର୍ତ୍ତ ଓ ସଯାର୍ଥ ଜ୍ଞବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ତ୍ର କରିବାରେ ଲଗିଛ୍ନ । କାରଣ ତାହା ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେହି ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଧାରଣାରୂପୀ ସୃଜନାତ୍ମକ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ବହନ କରୁଛି, ବଜ୍ଞାନର ପ୍ରତୀକରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ସ୍ପର୍ଶ ଓ ଜସ୍ମାମକ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସୃଜନାତ୍ମକ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ବହନ କରିବାରେ ଲଗିଛି । ଏହାକୁହିଁ ବେଦରେ ସକଳ ବସ୍ତୁର ଜନକ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରମାତ୍ମେକ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଯାଇଛି, ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ସମ୍ଭବ କରୁଥିବା ଓ ପ୍ରକାଶିତ କଣ ଦେଉଥିବା ସେହି ସ୍ପର୍ଶ-ସାରହୀ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଦ୍ରବ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହେବାରେ ଲଗିଛି, ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଆନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରେରିତ ହେଉଛି; ଆପଣାର ସତ୍ତା ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ଆନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଏହା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଛି, ଆନନ୍ଦରେହିଁ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି, ସେହି ଆନନ୍ଦରୁ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ଏବଂ ଆନନ୍ଦରହିଁ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ଲଗିଛି । ତେଣୁ ବଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଭମାନସ ଜଗତ୍ତକୁହିଁ ଆମେ ସତ୍ୟମସ୍ତ ଓ ପୁରୁଷପୁର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ବୋଲି ଜାଣିବା, ତାହାକୁ ଋତମ୍, ଭଦ୍ରମ୍ ବୋଲି ଜାଣିବା; କାରଣ ସେଥିରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସକଳ ବସ୍ତୁ ଆପଣା ନର୍ମାଣକାଗ୍ଧର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଲଗିଛି । ଅବଚ୍ୟୁତ ଜ୍ଞାନର ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରଭାସ୍ୱରତ୍ତା, ଅଭ୍ୟନ୍ତ ଇଚ୍ଛାର ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଅବ୍ୟାହତ ଆନନ୍ଦର ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଶ୍ୱସ୍ତିମସ୍ୱତ୍ତା,— ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଆମେ ଅଭମାନସ ଅର୍ଥାତ୍ ବଜ୍ଞାନରେ ଅବସ୍ଥିତ ଆତ୍ମାର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରକୃତ ବୋଲି ଜାଣିବା । ଏଠାରେ ଆମର ଏହି ଭୂମିକିରେ ଯାହାକିଛୁ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଆପେକ୍ଷିକ ହୋଇ ରହିଛି, ସେହିଗୁଡ଼ିକର ପରମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକରଣଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ବଜ୍ଞାନମସ୍ତ ବା ଅଭମାନସ ଭୂମିର ଉପାଦାନଟି ଗଢ଼ାହୋଇଛୁ; ଏଠାରେ ଆମକୁ ଯାହାସବୁ କେବଳ ପରସ୍ପରର ବିପରୀତ ଓ ବିରୋଧୀ ବୋଲି ମନେହେଉଛି, ବଜ୍ଞାନମସ୍ତ ବା ଅଭମାନସ ଭୂମିର ଗଠନପ୍ରଣାଳୀରେ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର-ସମଞ୍ଜସ ଭାବରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଗୁନ୍ଥାହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ପୁରୁଷମାକାରସ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । କାରଣ ଏହିସବୁ ବିପରୀତତ୍ତା ଓ ବିରୋଧର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା ପଛରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ସତ୍ୟ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ଭୂମିର ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ସହିତ ଆଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି । ଆମ ମନ ତଥା ପ୍ରାଣର ବିରୋଧିତାସବୁ ଅଭମାନସ ସ୍ତରରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ୱକୀୟ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟରେହିଁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଓ ପରସ୍ପର ସହିତ ଏକତ୍ର ସଂଯୋଜିତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାନ୍ତି, ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ସତ୍ୟ ତଥା ତରନ୍ତନ ପରମ ଆନନ୍ଦର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ୱର ଓ ବର୍ଣ୍ଣାବେଶରୂପେ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୁଅନ୍ତି । ଅଭମାନସ ବା ବଜ୍ଞାନହିଁ ପରମ ସତ୍ୟ; ସେଇ ପରମ ଭାବନା, ପରମ ଶବ୍ଦ, ପରମ ଆଲୋକ ଓ ପରମ ଇଚ୍ଛାଗତ ବୋଧ । ତାହାକୁହିଁ ଆମେ ସେହି ଦେଶାତ୍ତୀତ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଗତ ତଥା ବାହ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ବୋଲି ଜାଣିବା, କାଲାତ୍ତୀତ ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ସକଳ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଥିବା ପରମ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି ଜାଣିବା ଏବଂ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ସକଳ ନିର୍ବିଶେଷର ଦ୍ରବ୍ୟ ସୌଷମ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିବା ।

ଯଥାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିସମର୍ଥ ମନ ଲଗି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନର ଉନୋଟି ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି । ଏହାର ସବୋଚ୍ଚ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଅନନ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ, ଅନନ୍ତ ଚେତନା ଏବଂ ଆନନ୍ଦକୁ ଜାଣିଥାଏ ଓ ସେଠାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଗ୍ରହଣ ବା କରୁଥାଏ; ଆପଣାର ସବୋଚ୍ଚ ଅବସ୍ଥାନକ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ଶାଶ୍ୱତ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ପରମ ଜ୍ଞାନ ଓ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନର ଦ୍ୱିତୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କୁ ଏକ ଚୈତନ୍ୟଘନ ବା ଚିଦ୍‌ଘନ ରୂପରେ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ କରିଆଣେ, ତାଙ୍କୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଚେତନାର ଏପରି ଏକ ସାଜାବସ୍ଥାକୁ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ କରିଆଣେ, ଯେଉଁଠାରେ କି ଦ୍ରବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱର ପରିବର୍ତ୍ତନରହିତ ସକଳ ଭବ୍ୟ ଏବଂ ଦ୍ରବ୍ୟ ଚେତନ-ଜ୍ଞାନ ତଥା ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରକୃତିର ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଅଲଂଘ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟ ଜୀବନ୍ତ ଓ ମୂର୍ତ୍ତି ରୂପରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ଧାରଣା, ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ପ୍ରାଣାଶ୍ୟକ୍ତ ସକଳ ଭଦାସ୍ୱକତା ଦ୍ୱାରା, ଦ୍ରବ୍ୟ ଇଚ୍ଛା-ଶକ୍ତିର ଗଠନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ଆନନ୍ଦଘନତାର ସ୍ପନ୍ଦନ ଦ୍ୱାରା ସେହିସବୁ ବସ୍ତୁକୁ ଏକ ବଶ୍ୱସୌଷମ୍ୟ, ଏକ ସୀମାସ୍ପନ ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ରୂପାସ୍ପନ ତଥା ଜୀବନ୍ତ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ପରିଣାମର ପରମ୍ପରାସ୍ପାର ଏକ ଅନେକବଧ ଛନ୍ଦରୂପେ ପ୍ରକାଶିତ ବା ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନସ୍ୱ ସୋପାନଟିକୁ ଆରୋହଣ କରି ଯାଇଥିବା ମନୋମସ୍ୱ ପୁରୁଷକୁ ଏହି ଉନୋଟିଯାକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଅବଶ୍ୟ ଆରୋହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଆପଣାର ଗଠନ୍ତନଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନସ୍ୱ ଗଠନ୍ତନରେ ପରିଣତ କରିଦେଇ ତାହାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ହୁଏ, ଆପଣାର ମନୋଗତ ବୋଧ, ଧାରଣା, ଇଚ୍ଛା ଓ ପୂଖାନୁଭବକୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଜ୍ୟୋତିରୁଡାରେ ପରିଣତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼େ, ଦ୍ରବ୍ୟ ଇଚ୍ଛା-ଶକ୍ତିର ପ୍ରାଣସ୍ପନରେ ପରିଣତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼େ, ଦ୍ରବ୍ୟ ଆନନ୍ଦ-ସାଗରଗୁଡ଼ିକର ଊର୍ମିମାଳା ଏବଂ ପ୍ଲାବନରେ ପରିଣତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼େ; ଆପଣା ମନୋଗତ ପ୍ରକୃତିର ଚେତନ ରୂପାଦାନଟିକୁ ଚିଦ୍‌ଘନରୂପେ ପରିଣତ କରିଦେବାକୁ ପଡ଼େ । ଚେତନ ମନୋପାଦାନଟିକୁ ଏକ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନସ୍ୱ ଆତ୍ମସତ୍ତ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନନ୍ତ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ପରମ ସତ୍ତ୍ୟାତ୍ମସତ୍ତ୍ୱରେ ପରିଣତ କରିଦେବାକୁ ହୁଏ । ଉପୋପ-ନିଷଦ୍‌ରେ ଏହି ଉନୋଟିଯାକ ଆରୋହଣର ବର୍ତ୍ତୁନା ଦିଆଯାଇଛି; ପ୍ରଥମଟିକୁ 'ବ୍ୟୁହ' ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟଚେତନାର ବିଧାନଟି ଅନୁସାରେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନରୂପୀ ସୃଷ୍ଟିର କରଣଗୁଡ଼ିକୁ ସଜ୍ଜିତ କରି ରଖିବାକୁ କୁହାଯାଇଛି; ଦ୍ୱିତୀୟଟିକୁ 'ସମ୍ୟୁହ' ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ଅର୍ଥାତ୍ କରଣଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନରୂପୀ ସୃଷ୍ଟିର ଶସ୍ତର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟକୁ ଏକତ୍ର ଫଗ୍ରସ୍ତ କଣ୍ ଆଣିବା ବୋଲ୍ କୁହାଯାଇଛୁ । ଏବଂ ତା'ପରେ ଉତ୍ପତ୍ତିକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ କଲ୍ୟାଣତମ ରୂପଟିର ଦୃଷ୍ଟିଲାଭ କରିବା ବୋଲ୍ କୁହାଯାଇଛୁ, ଯେଉଁ ସ୍ଥିତିରେ କ ଆତ୍ମା ଅନ୍ତରଙ୍ଗତମ ଭାବରେ ସେହି ଅନନ୍ତ ପରମପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିପାରୁଛୁ ।* ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱ ଯିଏକ ତା'ର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ତାହାଣ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ବେଷ୍ଟନ କଣ୍ ରହିଛନ୍ତି ଓ ସର୍ବତ୍ର ରହିଛନ୍ତି; ଏବଂ ସେଉଁ ଆତ୍ମା ସେହି ପରମ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ପରମ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱର ଅନନ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସତ୍ତ୍ୟ ତା' ଆପଣାର କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ଓ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଆତ୍ମାର ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ହୋଇ ରହିଛୁ;—ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ, ଇଚ୍ଛା ଓ ଆନନ୍ଦର ଏକ ଜ୍ୟୋତିସ୍ମୟର ନିତ୍ୟାତ୍ମକତା ପ୍ରକୃତିର ସୁଜ୍ଞବଗତ ନିତ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ;—ଏହାକୁହିଁ ଆମେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଜ୍ଞାନମସ୍ୱତାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ, ପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତ ଏବଂ ଅତିକ୍ରମଣଯୁକ୍ତ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱର ମୂଳଭୂତ ଅନୁଭୂତି ବୋଲ୍ କହିବା ।

---

* ସୂର୍ଯ୍ୟ, ତ୍ୱଂ ପୂଷନ୍ ଯମ୍ମମ, ତେଜୋ ଯତ୍ ତେ ରୂପଂ କଲ୍ୟାଣତମଂ ତତ୍ ତେ ପଶ୍ୟାମି, ଯୋଽସାବସୌ ପୁରୁଷଃ ସୋଽହମସ୍ମି । ବେଦ ବିଜ୍ଞାନକୁ ଉତ୍ତଂ, ସତ୍ୟଂ ଓ ବୃହତ୍ ବୋଲ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଭାବ ପରତ୍ତାରେ ସେହି ଏକ ଭୂମା ଚତୁଷ୍ଟିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଦେଇଛ । ପରମ ସତ୍ୟ-ଚେତନାର ଲାଳାକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ବର୍ତ୍ତୀ ବୋଲ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ, ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ଓ ଦିବ୍ୟ ଆନନ୍ଦର ନିତ୍ୟାତ୍ମକତାକୁହିଁ ଉତ୍ତ ବୋଲ କୁହାଯାଇଛି; ଏହିରୂପ ବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିବା ସତ୍ତ୍ୱର ସତ୍ୟକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ସତ୍ୟ-ଚେତନାର ପରଶୀଳ ମନୋଧାତାକୁ ସତ୍ୟ ବୋଲ କୁହାଯାଇଛ । ବୃହତ୍ ଚତ୍ତାରେ ପରମ ସତ୍ତେତାଜଙ୍କର ସେହି ଅବସ୍ଥାକୁ ବୁଝାଉଛ ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ ଜ ଅନ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିଯାତ ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଯାହାକୁ ଅଧାର କରି ସେମାନେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଛନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱାତ୍ରିଂଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ବଜ୍ଞାନୋପଲବ୍ଧିର ସର୍ତ୍ତ

ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ବଜ୍ଞାନର ସଂପ୍ରଥମ ଭତ୍ତ୍ୱ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର କେବଳ ଜ୍ଞାନ ତାହାର ଏକମାତ୍ର ସାମର୍ଥ୍ୟ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭୂମିଟି ପରି ପରମ ସତ୍ତ୍ୟ-ଚେତନା ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବତଃ ତାହାର ସାବଷ୍ଟାସ୍ଥ ଗତବେଗର ଗୁବକାଠି ପରି ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ବଶେଷ ଭତ୍ତ୍ୱଟି ଉପରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତଷ୍ଠିତ କର ରଖିଛି । ମାତ୍ର ଏଇଟି ଦ୍ୱାରା ତାହା କଦାପି ସୀମାବଦ୍ଧ ରହି ନାହିଁ, ତାହା ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତିତ୍ୱର ଅନ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଗତ କର ରଖିଛି । ଏହିସବୁ ଅନ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବ ଓ କିସ୍ୱାସ୍ଥକତା କେବଳ ଯାହା ସେହି ଭୂମିର ମୌଳିକ ଓ ସଂଗାଧିକ ପ୍ରତ୍ତ୍ୱବଶାଳୀ ବଧାନଟି ଅନୁସାରେ କାସ୍ତବ ପରବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛି ଓ ସେହି ବଧାନଟିର ଅନୁସରଣ କରିପାରିବା ଲଗି ଆପଣାକୁ ତଦନୁରୂପ ତଆର କର ରଖୁଛି, ଆମକୁ ସେତକ ମାତ୍ର ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧି, ପ୍ରାଣ, ଦେହ, ଇଚ୍ଛା, ଚେତନା ଓ ଆନନ୍ଦ ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ସେହି ଦବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଆଲୋକତ, ଜାସ୍ତତ ଓ ଫପ୍ରେରତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ବସ୍ତୁତଃ ଏହାହିଁ ସଂଜ୍ଞ ପୁରୁଷ-ପ୍ରକୃତର ପ୍ରକିସ୍ୱା ହୋଇ ରହିଛି; ଅତିବ୍ୟକ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସକଳ ସୋପାନକ୍ରମ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରଷ୍ଟାକୃତ ସୌଧସମ୍ଭାରଗୁଡ଼ିକରେ ଏହାହିଁ ସଂମୂଳ ପ୍ରେରକ ଗତସ୍ପନ୍ଦନରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ।

ମନୋମସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱରେ ମନୋମସ୍ଥ ବୋଧ ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧି ସଂମୂଳ ଭଥା ସଂଗାଧିକ ପ୍ରତ୍ତ୍ୱବଶାଳୀ ଭତ୍ତ୍ୱ ହୋଇ ରହିଛି । ଆପେ ବାସିଦା ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ମନୋମସ୍ଥ ଜଗତ୍ତଟିରେ ମନୋମସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱା ଆପଣାର କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ଏବଂ ନସ୍ୱାମକ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବରେ ବୁଦ୍ଧିରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି । ମନୋମସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱା ବୁଦ୍ଧିର ଗୋଟିଏ କେନ୍ଦ୍ର ହୋଇ ରହିଛି, ବୁଦ୍ଧିର ଏକ ସ୍ପଞ୍ଜିତ ଗତସ୍ପନ୍ଦନରୂପେ ସଞ୍ଚର ରହିଛି ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ରହିଁ ଏକ ଗ୍ରହଣଶୀଳ ଓ ଵକରଣକାସ୍ତ କିସ୍ୱାସ୍ଥକତା ହୋଇ ରହିଛି । ଆପଣାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବଷୟରେ ମନୋମସ୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱାର ବୁଦ୍ଧିପ୍ରସ୍ନ ବୋଧଟି ରହିଛି, ଆପଣା ବ୍ୟତାତ ଅନ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବଷୟରେ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରସ୍ନ ବୋଧ ରହିଛି, ଆପଣାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବ ଭଥା କିସ୍ୱା ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଜିହ୍ୱାଟି ବସ୍ତୁରେ ବୁଦ୍ଧିସମ୍ପନ୍ନ ବୋଧ ରହୁଛୁ, ବସ୍ତୁ ତଥା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ଏବଂ ତା' ନଜ ସହିତ ଓ ପରସ୍ପର ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ଯାବତୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ବସ୍ତୁରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିସମ୍ପନ୍ନ ବୋଧ ରହୁଛୁ । ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତା'ର ଅନୁଭୂତି କହିଲେ ଆମେ ଏହାଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବା । ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତା'ର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅନୁଭୂତି ନାହିଁ; ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଜଡ଼ ତା'ର ମନୋଗତ ବୁଦ୍ଧିକି ଲଗି ଯେତିକ ବୋଧଗମ୍ୟ ହୋଇ ପାରୁଛନ୍ତି ଓ ସେହି ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ବଧିତ ହୋଇ ପାରିବାକୁ ଯେତିକ ସମର୍ଥ ହେଉଛନ୍ତି, କେବଳ ସେତିକ ବ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରାଣ ଓ ଜଡ଼ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତା'ର ଆଜି କହୁଛେଲେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ସିଏ ଯାହାକୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଧରପାରୁ ନାହିଁ ଓ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ଅବବୋଧ କରପାରୁ ନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ତା' ଲଗି କାର୍ଯତଃ କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ନାହାନ୍ତି, କିମ୍ବା ଅନ୍ତତଃ ତା' ଜଗତ ଏବଂ ତା'ର ସ୍ୱଭାବଟିର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ବହିର୍ଭୂତ ଓ ବଜାତୀୟ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି ।

ଆପଣାର ଉତ୍ତରଗତ ଭୂମିରେ ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛୁ ଗୋଟିଏ ମନୋମୟ ସତ୍ତା; ମାତ୍ର ତା'ର ଏହି ସତ୍ତାଟି ଏକ ମନୋମୟ ଜଗତରେ ବାସ କରୁ ନଥାଏ, ତାହା ସର୍ବାଧିକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଯୁକ୍ତ ଭବରେ ଏକ ଜଡ଼ଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ ଓ ବିଚରଣ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ତାକୁ ଆମେ ଏଭଳି ଏକ ମନ ବୋଲି କହିବା, ଯାହାକି ଜଡ଼ର ଆବରଣ ମଧ୍ୟରେ ମୁଦାହୋଇ ରହୁଛୁ, ଜଡ଼ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିମିତ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ତେଣୁ ତାକୁ ଜଡ଼ସଂସ୍ପର୍ଶର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତା'ର ଯାବତୀୟ ସଞ୍ଚରଣପଥ ହୋଇ ରହିଥିବା ଜଡ଼େନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆପଣାର ସକଳ ଜିହ୍ୱାସ୍ପର୍ଶକତାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପଡ଼େ; ମନୋଗତ ବୋଧରୁ ସେ ଆପଣାର ବିଚରଣ ଆରମ୍ଭ କରିପାରେ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ତଥାପି, ଏହି ଜଡ଼େନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ବହୁତ କଣ ଆଣିଥିବା ସବୁକିଛି ବସ୍ତୁଟି ତା'ର ମନୋଗତ ବୋଧ ଆପଣାର ଅନ୍ତରାତ୍ମାକୁ ଆଣି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତା'ର ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ସତ୍ତାର ଉପାଦାନ ଓ ମୂଲ୍ୟରୂପେ ପରିଣତ କରି ନଦେବା ପର୍ଯନ୍ତ ମନୋମୟ ସତ୍ତା ସେମାନଙ୍କୁ ବସ୍ତୁଟିକୁ ମୁକ୍ତ ଭବରେ ନିଜର କାମରେ କେବେହେଲେ ଲଗାଏ ନାହିଁ, ଲଗାଇ ପାରେ ନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ ତା'ର ସେହି ଜନ୍ମସ୍ଥ ଅବମାନବିକ ତଥା ଅବମାନସ ଜଗତଟିରେ ଯାହାକିଛୁ ଏକ ପ୍ରାଣିକ, ସ୍ନାୟୁଗତ ଏବଂ ଗତିଶୀଳ ଜିହ୍ୱା ଓ ପ୍ରତିଜିହ୍ୱାରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ, ମନୋଗତ କୌଣସି ପରିସ୍ଥାରେ ନଉନ୍ମିଟି ଏବଂ ମନ ଦ୍ୱାରା ଆଦୌ ଶାସିତ ନହୋଇ ମଧ୍ୟ ଯାହା ବେଶ୍ କାର୍ଯକାରୀ ହେ ଇ ରହି ପାରୁଥାଏ, ସେଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ତା' ଭିତରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାର ଏକ ବୁଦ୍ଧିର ସ୍ତରକୁ ଉଠାଇ ଆଣିବାକୁ ହୁଏ ଓ ସେହି ବୁଦ୍ଧିଟି ପାଖରେ ନବେଦିତ କରି ଚଳିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ସ୍ୱଭାବତଃ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟରୂପେ ଜ୍ଞାନ ବହିବା ସକାଶେ ମନୋମୟ ସତ୍ତାକୁ ପ୍ରଥମେ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ବାସନା ଓ ଇଚ୍ଛାର ଏକ ବୋଧରେ ପରିଣତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହେବାକୁ ପଡ଼େ, ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ଇଚ୍ଛା-ଶିସ୍ତା ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟ-ଶିସ୍ତାର ଏକ ସନୋରତ ସ୍ତରରେ ସଚେତନ ବୋଧରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ପଡ଼େ । ତା'ର ଉତ୍ତର ସ୍ତରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଆନନ୍ଦଟି ଆପଣାକୁ ସନୋରତ ଅଥବା ଆପଣାକୁ ଏକ ସନୋମସ୍ତାରେ ପରିଣତ କରି ଦେଇଥିବା ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଭୌତିକ ସୁଖସ୍ପର୍ଶର ଏକ ବୋଧରେ ଉତ୍କୃଷ୍ଟାଇ ଦେବାକୁ ଲଗେ, ଏବଂ ତା'ର ବିକୃତରୂପ ଦୁଃଖାନୁଭୂତିରେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍କୃଷ୍ଟାଇ ଦେଇଥାଏ; ଅଥବା ରୁଚି ଓ ଅରୁଚିର ଏକ ସନୋରତ ଅଥବା ଆପଣାକୁ ଏକ ସନୋମସ୍ତାରେ ପରିଣତ କରି ଦେଇଥିବା ଫଳପ୍ରଦଧର୍ମୀ ଇଚ୍ଛାସ୍ପବୋଧରେ ପରିଣତ କରିବାର ଜଂବା ଆନନ୍ଦ ଅଥବା ନିରାନନ୍ଦର ଏକ ବୁଦ୍ଧିଗତ ବୋଧରେ ମଧ୍ୟ ପରିଣତ କରି ଦେଇଥାଏ; ଏଗୁଡ଼ିକୁ ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ବୁଦ୍ଧିଗତ ମାନସବୋଧର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟାପାର ବୋଲ୍ଯି କହିପାରିବା । ଠିକ୍ ସେହିପରି, ସାହା ତା'ର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଛି, ସାହା ତାକୁ ବେଷ୍ଟନ କରି ରହିଛି ଏବଂ ସେସ୍ଥିତି ଭିତରେ ସେ ବାସ କରୁଛି,—ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱର, ବିଶ୍ୱଗତ ସତ୍ତା ଏବଂ ବିଶ୍ୱରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସାବତୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ,—ଏଗୁଡ଼ାକ ସତ୍ତା ତା' ଲଗି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅନସ୍ତିତ୍ୱ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ସେପର୍ଯନ୍ତ ତା'ର ମନ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ନଉଠୁଛି, ସେପର୍ଯନ୍ତ କେବଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ତାହାର ଏହି ଜାଗ୍ରତ ସମସ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ସେ ତଥାପି ସେଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ସତ୍ୟକୁ ଲାଭ କରୁ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର କମ୍ପନ ଧାରଣାମାତ୍ର ଲାଭ କରିପାରୁଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଡ଼କୁ କମ୍ପନ ପରମାଣରେ ଆନାଇ ପାରୁଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମାତ୍ର କମ୍ପନ ଅନୁମାନ ବା କଲ୍ପନା କରିପାରୁଛି; ପରମ ଅନନ୍ତସତ୍ତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କମ୍ପନ ମାନସିକ ବୋଧ ଲାଭ କରୁଛି, ତା'ର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥିବା ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ରହିଥିବା ପରମ-ଆତ୍ମାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କେତେକ ପରିମାଣରେ ଏକ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ଅର୍ଥକାଷ୍ଠ ଚେତନା ଲାଭ କରିପାରୁଛି ।

ମନୋଭୂମିରୁ ବଜ୍ଞାନର ଭୂମିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଗଲେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସଂଘଟିତ ହୋଇପାରିବ; କାରଣ ସେଠାରେ ଏକ ଅପରୋକ୍ଷ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଜ୍ଞାନହିଁ ସଂଜ୍ଞାନସ୍ୱାମକ ଭିତ୍ତିରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି । ବଜ୍ଞାନମସ୍ତ ସତ୍ତାକୁ ଆମେ ତା'ର ଆପଣା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରଦୃଷ୍ଟି ଅନୁସାରେ ଏକ ସତ୍ୟ-ଚେତନା ବୋଲ କହିବା, ବସ୍ତୁଗତ ସତ୍ୟ-ଦୃଷ୍ଟିର ଏକ କେନ୍ଦ୍ର ଓ ପରିଧି ବୋଲ କହିବା, ବଜ୍ଞାନର ଏକ ପୁଞ୍ଜୀଭୂତ ଅର୍ଥାତ୍ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶବ୍ଦର ବୋଲ କହିପାରିବା । ତାହାର ଶିସ୍ତା ହେଉଛି ବସ୍ତୁଗତ ସେହି ସତ୍ୟ-ସାମର୍ଥ୍ୟରହିଁ ଆତ୍ମପରିପୂର୍ତ୍ତିକାଷ୍ଠ ଓ ସ୍ୱୟର ଶିସ୍ତା ଏବଂ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତମରତମ ଓ ସତ୍ୟତମ ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରକୃତିର ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିଧାନଟି ଅନୁସାରେ ସେହି ଶିସ୍ତା ଲଗି ରହିଥାଏ । ବଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆମକୁ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସତ୍ୟଟିରେହିଁ ଉପଗତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, କାରଣ ବଜ୍ଞାନମୟ ଭୂମିରେ କେବଳ ସେଇଥିରେହିଁ ସବୁକଛ ବଗ୍ଧଜତ ରହିଛ ଓ ସେଇଥିରୁହିଁ ସବୁକଛର ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଛ; ସେହି ବସ୍ତୁଗତ ସତ୍ୟ ହେଉଛ ସଂପ୍ରଥମେ ଏକଭାର ଏକ ସତ୍ୟ, ଏକତ୍ୱର ଏକ ସତ୍ୟ; ମାତ୍ର ସେହି ଏକଭାରୁହିଁ ଯାବତୀୟ ଅନେକତା ନିଷ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରୁଛ, ସେହି ଏକତା ଅନେକତା ମଧ୍ୟରେ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଛ, ତଥାପି ନରନ୍ତର ଏକତାହିଁ ହୋଇ ରହିଛ । ସେହି ଏକତ୍ୱ ଏକ ଅନପନେୟ ଏକତ୍ୱରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛ । ସମସ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ଆପଣାକୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଓ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭାବରେ ତଦାତ୍ମକ କରି ନପାରିଲେ, ସମସ୍ତ ବଶ୍ୱରେ ପରବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ନରହିଲେ, ଆପଣାର ବୋଧକୁ ଏକ ବଶ୍ୱବୋଧରେ ପରିଣତ କରି ନପାରିଲେ ଏବଂ ସମୁଦାୟ ବଶ୍ୱକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ କରି ନରଖିଲେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ଅର୍ଥରେ ସଂସ୍ଥ-ସଂଗମୟ ନହେଲେ ଏହି ବଜ୍ଞାନସ୍ଥିତ ଅର୍ଥାତ୍ ବଜ୍ଞାନମୟ ସତ୍ତ୍ୱର ଏହି ଉପଲବ୍ଧିଟି କେବେହେଲେ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ବଜ୍ଞାନମୟ ପୁରୁଷ ସାଧାରଣତଃ ଆପଣା ବିଷୟରେ ତାହାର ଚେତନାକୁ ଏକ ଅନନ୍ତ ଚେତନାରୂପେ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ, ଆପଣା ଭିତରେହିଁ ସମସ୍ତ ଜଗତକୁ ଧରି ରଖିଥିବା ପରି ଏବଂ ତଥାପି ସେହି ଜଗତରୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରି ଅନୁଭବ କରିଥାଏ । ଆମର ଯେଉଁ ଖଣ୍ଡିତ ମନୋମୟ ସତ୍ତ୍ୱା ସାଧାରଣତଃ ଆପଣାକୁ ଏହି ଜଗତର ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରି ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଏକ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ଆପଣାକୁ ଏହି ଜଗତରହିଁ ଏକ ଅଂଶରୂପେ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ, ବଜ୍ଞାନମୟ ସତ୍ତ୍ୱାକୁ ଆମେ ତାଡ଼ାତାଡ଼ି ଏକାନ୍ତ ଭିନ୍ନ ବୋଲି ଜାଣିବା । ଏଥିରୁ ବଡ଼ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛ ଯେ ବଜ୍ଞାନମୟ ସତ୍ତ୍ୱା ଆଡ଼କୁ ଗତି କରିବାକୁ ହେଲେ ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧକାତ୍ମା ଓ କାତ୍ମବୁଦ୍ଧକାତ୍ମା ଅହଂର କବଳ ମଧ୍ୟରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବମୋଚିତ ହୋଇ ଆସିବାକୁହିଁ ଆମେ ପ୍ରଥମ ଓ ସଂମୂଳ ପଦକ୍ଷେପ ବୋଲି ଜାଣିବା; କାରଣ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ସେହି ଅହଂଟା ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରିବାକୁ ଲଗିଥିବା, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଉଚ୍ଚତର ସତ୍ୟ, ଏହି ପରବ୍ୟାପ୍ତ ଆତ୍ମଚେତନା ତଥା ଏହି ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନର ଉପଲବ୍ଧି ଲାଗି ଆମର ଯାବତୀୟ ଆଶା କେବଳ ଏକ ଅଲସ ସ୍ୱପନ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏବଂ ଯେତେ କମ୍ ପରମାଣରେ ହେଉ ପଛକେ, ଅହଂ-ଭାବନା, ଅହଂଗତ ଜିଦ୍ୱା ଓ ଅହଂପରସ୍ପଲତ ଇଚ୍ଛାଟି ମଧ୍ୟକୁ ପୁଣି ବାହୁଡ଼ି ଆସିବା ମାତ୍ରକେ ଆମର ଚେତନା ଆଗରୁ ସେହି ବଭକ୍ତ ମନୋମୟ ପ୍ରକୃତିର ମିଥ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁକ ବଜ୍ଞାନମୟ ସତ୍ତ୍ୟ ସଞ୍ଚସ୍ୱ କରି ରଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥିବ, ସେଇଟି ଭିତରୁ ସେହି ଚେତନା ପୁଣି ସ୍ଖଳିତ ହୋଇ ବାହାର ଆସିବ । ତେଣୁ ସଶ୍ୱର ଏକ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଷ୍ଠ ବଶ୍ୱାତ୍ମଚେତନାକୁହିଁ ଆମେ ଏହି ଆଲୋକମୟ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନାର ଏକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଭିତ୍ତି ବୋଲି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜାଣି ରଖିବା । ଅନମନୀୟ ସାବଧାନ ବଚ୍ଛିନ୍ନତାକୁ ପରଚ୍ୟାତ ଜର (ମାନ ଚତୁଷ୍ପରବର୍ତ୍ତରେ ଏକ ବଣ୍ଟୋଦ୍ଭୀର୍ଣ୍ଣ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥଦୃଷ୍ଟି ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ପାଇଣ୍ଟର ଅଧିକାସ୍ପ ହୋଇ) ଆମକୁ ସକଳ ବସ୍ତୁ ତଥା ସକଳ ସତ୍ତା ସହିତ ଏକାତ୍ମ ହୋଇ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ତାଦାତ୍ମ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ହେବ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେମାନଙ୍କର ସତ୍ତାକୁ ଆମ ନିଜ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହୋଇ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେବ, ସେମାନଙ୍କ ଚେତନାକୁ ସ୍ୱଚେତନାର ଏକ ଅଂଶରୂପେ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବାକୁ ହେବ, ଠିକ୍ ଆପଣାର ଶକ୍ତିମତ୍ତା ପରି ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଜୀବରେ ସେମାନଙ୍କ ଶକ୍ତିମତ୍ତାର ସମ୍ପର୍ଶରେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସମୁଦାୟ ସହିତ ସେହି ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହିବାକୁ ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବଳ ସେହି ଏକତ୍ୱର ଅନୁଭବଟି ହୋଇଗଲେ ଯେ ସବୁକିଛି ହୋଇଯିବ, ସେକଥା ଆଦୌ କୁହାଯାଉ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏଇଟି ସଂପ୍ରଥମେ ହାସଲ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏଇଟି ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ବଜ୍ଞାନମସ୍ୱତା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ।

ମାତ୍ର ଆମେ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣାକୁ ଠିକ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ପଣ କେବଳ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି-ମନ, ବ୍ୟକ୍ତି-ପ୍ରାଣ ଓ ବ୍ୟକ୍ତି-ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏକ ଚେତନାରୂପେ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ବଶ୍ୱାତ୍ମଚେତାର ଉପଲବ୍ଧି କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ସେଥିଲାଗି ପୁରୁଷକୁ ଏହି ଭୌତିକ ଏବଂ ଏପରକ ମନୋମସ୍ୱ ଶରୀରଟି ଭିତରୁ ତାହାର ବଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଶରୀର ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେତେବେଳେ ଆମର ମସ୍ତିଷ୍କ ଅଥବା ତାହାର ସମବାୟୀ ମନୋମସ୍ୱ ଚଳନଟି ଆଉ ଆମ ଜୀବନାର କେନ୍ଦ୍ର ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ଆମର ହୃଦସ୍ୱ ଅଥବା ତାହାର ସମବାୟୀ ଚଳନଟି ଆଉ ଆମ ସଂବେଗ ଅଥବା ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱବୋଧର ଉତ୍ସକେନ୍ଦ୍ର ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ । ଆମ ସତ୍ତା, ଆମର ଜୀବନା, ଆମ ଇଚ୍ଛା ଓ ଜିସ୍ୱା ଏବଂ ଏପରକ ଆମର ସକଳ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱବୋଧ ଏବଂ ସଂବେଗର ମୂଳ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଚେତନ କେନ୍ଦ୍ରଟି ସେତେବେଳେ ଶରୀର ତଥା ମନର ସୋପାନରୁ ଉପରକୁ ଉଠି ଯାଇଯିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଆପଣାର ଏକ ମୁକ୍ତ ଆସ୍ଥାନ ଉପରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବ । ସେତେବେଳେ ଆମେ କେବଳ ଏହି ଶରୀରଟା ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରୁଛୁ ବୋଲି ଆମର ଆଉ କୌଣସି ବୋଧ ରହିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଆମେ ସେତେବେଳେ ଶରୀରର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ଥ ଭୂମିରେ ଶରୀରର ନସ୍ୱାମକ ହୋଇହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବା; ଆମେ ଶରୀରର ଈଶ୍ୱରରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିବା ଏବଂ ଯୁଗପତ୍ ଜୀବରେ ଏହି କାସ୍ୱବରୁଦ୍ଧ ଭୌତିକ ବୋଧର ଚେତନାଠାରୁ ଅଧିକ ପରବ୍ୟାପ୍ତ ଏକ ଚେତନା ଦ୍ୱାସ୍ୱ ତାହାକୁ ପରବେଷ୍ଟିତ କରି ରହିଥିବା । ଆତ୍ମାହିଁ ଶରୀରକୁ ବହନ କରି ରହିବ ବୋଲି ଆମର ଋଷିମାନେ ଯାହା କହିଥିଲେ ଅଥବା ଆତ୍ମା ଶରୀର ଭିତରେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଶରୀର ଆତ୍ମା ଭିତରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଛୁ ବୋଲି ସେତେବେଳେ ସେମାନେ କହିଥିଲେ, ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥିତ ଥିବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବନ୍ତ ଜୀବରେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସତ୍ୟବୋଧର ଏକ ଅତି ଜୀବନମୟ ବଳିଷ୍ଠତା ସହିତ ତାହାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଟିକୁହିଁ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରିବା । ସେତେବେଳେ ଆମ ମସ୍ତିଷ୍କ ଭିତରୁ ଆମେ କଣ୍ଠେଇଲେ ଜୀବିବା ନାହିଁ ବା କଣ୍ଠ ଇଚ୍ଛା କରିବା ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଶଙ୍ଖର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିହିଁ ସେକଥା କରିପାରିବା । ଆମର ଯାବତୀୟ ମସ୍ତିଷ୍କଶକ୍ତି ସେତେବେଳେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଆସୁଥିବା ଜୀବନ-ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଇଚ୍ଛା-ସାମର୍ଥ୍ୟର ଅଭ୍ୟାଗତି ଲଗି ଆମ ଶଙ୍ଖରଯନ୍ତ୍ରଟିର କେବଳ ଏକ ପ୍ରତ୍ୟଭ୍ୟାତ ଏବଂ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ହୋଇ ରହିଥିବ । ସେତେବେଳେ ସବୁକଛି ସେହି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁହିଁ ନିସ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଆସିବ; ବଜ୍ଞାନର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନର ମନୋମୟ ନିସ୍ପାଦକତାର ଯାହାକିଛୁ ସଜାଗୀୟ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେତେବେଳେ ସବୁଯାକ ସେହି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁହିଁ ଫଟଟିଚ ହେବାରେ ଲଗିବ । ସବୁଗୁଡ଼ିକ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ, ବଜ୍ଞାନମୟ ପରବର୍ତ୍ତନର ଏହିସବୁ ସ୍ଥିତିରୁ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ସ୍ଥିତି ଆମେ ବଜ୍ଞାନର ସୋପାନରେ ଯାଇ ପ୍ରକୃତରେ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁହିଁ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରିବ, ଏବଂ ବସ୍ତୁତଃ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁହିଁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ଏକଥା ସତ୍ତ ଯେ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ସତ୍ତେଇବା ଏକ ପ୍ରତିଫଳନ ଦ୍ୱାରା ସେସବୁ ଉପଲବ୍ଧି କରୁଥିବା ପରି କେବଳ ଅତି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ତାହା ହୋଇପାରିବ । ଉଚ୍ଚତର ମନର ସୋପାନଟିରେ ଏବଂ ମନ ଏବଂ ବଜ୍ଞାନର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେଇ ସୋପାନଟିକୁ ଆମେ ଏକ ଅଧିମାନସ ଚେତନାର ସୋପାନ ବୋଲି କହିପାରିବା, ସେଠାରେ ସବୁ ଏହିସବୁ ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ଭବ ହେବ ।

ମାତ୍ର ଏହି କେନ୍ଦ୍ରଟିକୁ ଓ ଏହି ନିସ୍ପାଟିକୁ ଆମେ ସ୍ୱଦାମୁକ୍ତ ବୋଲି ଜାଣିବା; ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଦୌ କୌଣସି ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି, ଏହି ଶଙ୍ଖର-ଯନ୍ତ୍ରଟି ଉପରେ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି, କୌଣସି ଫଙ୍କଣ୍ଠି ଅହଂବୋଧ ମଧ୍ୟରେ ଜାବୁଡ଼ିହୋଇ ରହି ନାହାନ୍ତି । ତାହା ଶଙ୍ଖର ସହିତ ଲପ୍ତ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ, ତାହାର ବଣ୍ଟନଗତ ସହିତ କେବଳ ବଡ଼ ଅକୁଶଳ ଜୀବରେ କେତେଟା ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ ଲେଉଥିବା ବା ଆପଣାର ଗଣ୍ଠିରଭର ଚଦ୍ଦରଭଳିଟି ଲଗି ଉଭର ଆଡ଼କୁ ଅଣ୍ଡାଳ ହେଇଥିବା ଏକ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ଏହା କଦାପି କଲହୋଇ ରହି ନାହିଁ । କାରଣ ଏହି ସନ୍ଧାନ୍ ରୂପାନ୍ତରଟି ଫଟଟିଚ ହେଲେ ଆମେ ଯେଉଁ ଏକ ଚେତନାର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ ଯାହାକି ଶକ୍ତି-ଉତ୍ପାଦନକାରୀ କୌଣସି ବାକ୍ସ ଉଭରେ ମୁଦା ହୋଇ ରହି ନଥାଏ, ମାତ୍ର ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ଜୀବରେ ବଙ୍କାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆପେ-ବର୍ତ୍ତମାନ ହୋଇ ଆପଣାକୁ ସଦ୍ୟଜ ପ୍ରକାଶତ କରି ଦେଇଥାଏ । ତାହାର ଦୃଶ୍ୟତ ଏକ କେନ୍ଦ୍ର ରହିଥାଏ ଅଥବା ଥାଇପାରେ, ମାତ୍ର କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବାର ସୁବିଧା ସକାଶେ ତାହା ରହିଥାଏ;

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେଥିରେ କୌଣସି ଅନମ୍ଭସ୍ତା ନଥାଏ, କୌଣସି ଆତ୍ମତନ୍ତ୍ରିତ୍ତା ନଥାଏ କିଂବା କୌଣସି ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ନଥାଏ। ଆମ ଚେତନ ଯାବତୀୟ ବିସ୍ୱାର ସ୍ତ୍ତବଟି ମଧ୍ୟ ଏହୁଠାରୁ ବଶ୍ୱଗତ ହୋଇଯାଏ; ତାହା ବଶ୍ୱମସ୍ତ ସତ୍ତ୍ତାର ନିସ୍ୱାସ୍ତକତାଗୁଡ଼ିକ ସହତ ଏକରୂପ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ବଶ୍ୱଗତ ସ୍ଥିତିଟି ମଧ୍ୟରୁହିଁ ଏକ ସହନ ଓ ସ୍ଥିତସ୍ଥାପକତାଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ତ୍ୱବାପନ୍ନତା ମଧ୍ୟକୁ ସଞ୍ଚାରିତ ହୋଇ ଆସେ। ତାହା ଏଭଳି ଏକ ଅନନ୍ତ ସତ୍ତ୍ତାଙ୍କର ସବତ୍ତ୍ତସମ୍ପନ୍ନତାରେ ପରଣତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏକି ଏକ ବଶ୍ୱଗତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିହିଁ ସବଦା ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତି; ଅବଶ୍ୟ ସେତେବେଳେ ସେ ଆପଣା ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ତ୍ୱବାପନ୍ନ ରୂପାସ୍ତନ ଉପରେ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥାନ୍ତି। ମାତ୍ର ଏହି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାରେ ଏକ ସ୍ତୋକଗତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଥାଏ ସତ, କିନ୍ତୁ ଆଦୌ କୌଣସି ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ନଥାଏ; ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତତ୍ତ୍ୱବାପନ୍ନତା କହିଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଯାହା ବୁଝୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ସେହି ରୂପାସ୍ତନ ଆଦ୍ଦ ଆଦୌ ତାହା ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ। ସେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତ ଆଦ୍ଦ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ସୀମିତ ତ୍ତ୍ୱରେ ବରଚତ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ ଯିଏକି ଆପଣା ଅସ୍ତିତ୍ୱସମ୍ଭର ବଧାନଟା ଭିତରେହିଁ ବନ୍ଦହୋଇ ରହିଥାଏ। ଆମ ସତ୍ତ୍ତାର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥତିଟି ଲଗି ତେତନାର ଏହି ସ୍ଥିତିଟି ପ୍ରକୃତରେ ଏତେ ଅସାଧାରଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଯେ ଏହାର ଅର୍ଥକାସ୍ତ ହୋଇ ନଥିବା ବୁଦ୍ଧିପରଚ୍ଛନ୍ନ ମନୁଷ୍ୟ ଆଖିରେ ଏହା ଠିକ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ଲଗିଯାରେ, ଏକ ଅନ୍ୟକାସ୍ତସ୍ଥତାର ସ୍ଥିତ ହୋଇ ମନେ ହୋଇପାରେ; କିନ୍ତୁ ଥରେ ସେଇଟି ଅଧିକାରକୁ ଆସିଗଲେ ତାହା ଆପଣାର ବୃଦ୍ଧତ୍ତର ପ୍ରଶାନ୍ତି, ବମୁକ୍ତ, ଆଲୋକମସ୍ତତା, ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଇଚ୍ଛାଗତ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକତା ଭଳି ସ୍ତ୍ତବନା ଓ ଅନୁଭବର ପ୍ରତ୍ତପାଦନସମର୍ଥ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ମନୋଗତ ବୁଦ୍ଧି ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଦୃଢ଼ପ୍ରିକ୍ଷ ଓ ପ୍ରତର୍ଷ୍ଠିତ କରି ରଖିପାରେ। କାରଣ ବମୁକ୍ତ ମନର ଉଚ୍ଚତର ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସ୍ଥିତିଟିର ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ତାହା ମନୋଗତ ବୁଦ୍ଧିଟି ଦ୍ୱାରା ଆଂଶିକ ତ୍ତ୍ୱବରେ ଅନୁଭୂତ ଭଳି ବୋଧ ବି ହୋଇପାରେ; ସେତେବେଳେ ଏହି ବୁଦ୍ଧି ମନୋମସ୍ତ ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକୁ ପଛରେ ପକାଇଦେଇ ଆଗକୁ ଗଡ଼ିଆସେ, କେବଳ ସେତକବେଳେହିଁ ତାହା ସମ୍ଭବ ହୁଏ। ମାତ୍ର କେବଳ ଅତିମାନସ ବିଜ୍ଞାନର ଭୂମିରେ ଯାଇ ତାହା ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମ-ଅଧିକୃତର ସୋପାନକୁ ଆପଣାକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୁଏ।

ତେତନାର ଏହି ସ୍ଥିତିରେ ଅନନ୍ତହିଁ ଆମ ଲଗି ସ୍ୱୟମୂଳ ଓ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହେ, ତାହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ଅପରୋକ୍ଷ ତଥା ବୋଧଗମ୍ୟ ସତ୍ୟ ହୋଇ ରହେ। ଅନନ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ମୂଳଭୂତ ବୋଧଟିରୁ ବଚ୍ଛିନ୍ନ ତ୍ତ୍ୱବରେ ଯାବତୀୟ ଅନ୍ୟବିଶିଷ୍ଟତା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଅଥବା ତାହାକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ଆମ ପକ୍ଷେ ଏକାନ୍ତ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇପଡ଼େ; କାରଣ ସେହି ଅନନ୍ତ ମଧ୍ୟରେହିଁ ସାନ୍ତର ଆବାସ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ, ସାନ୍ତ ଆପଣାକୁ ରୂପାୟିତ କରିପାରେ, ଆପଣା ପକ୍ଷେ କୌଣସି ସତ୍ତ୍ୟ ବା ସ୍ଥାୟିତ୍ୱ ସମ୍ଭବ କରିପାରେ । ଯେତେବେଳଯାଏ ଏହି ସୀମାବଦ୍ଧ ମନ ଓ ଶବ୍ଦର ଆମର ଚେତନାଟି ପକ୍ଷେ ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପ୍ରଥମ ସତ୍ତ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିବେ ଓ ଆମର ଯାବତୀୟ ଜ୍ଞାନ, ଅନୁଭବ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାର ଆଧାର ହୋଇ ରହିଥିବେ, ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମାବଦ୍ଧ ଓ ଅନ୍ତର୍ବଶିଷ୍ଟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକହିଁ ଆମର ଯାବତୀୟ ଚିନ୍ତା ଓ ସ୍ୱପ୍ନବଗତ ବାସ୍ତବତା ହୋଇ ରହିଥିବେ ଏବଂ ଆମେ କେବଳ ସମସ୍ତ ସମସ୍ତରେ ଅଥବା ଅଧିକାଂଶ ସମସ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଉଠିଯାଇ ଅନନ୍ତର ଏକ ଧାରଣା ଓ ବୋଧ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରୁଥିବା, ସେତେବେଳଯାଏ ଆମେ ବଜ୍ଞାନଠାରୁ ଛଅପାଦ ବହୁଦୂରରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବା । ବଜ୍ଞାନର ଭୂମିରେ ସେହି ଅନନ୍ତହିଁ ଏକାଧାରରେ ଆମ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଯାଧାରଣ ଚେତନା ହୋଇ ରହିବ, ତାହାର ପ୍ରଥମ ସତ୍ତ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ ଓ ଆମର ବୋଧଗମ୍ୟ ଉପାଦାନଟି ହୋଇ ରହିବ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତଭାବରେ ତାହା ସେଠାରେ ଆମ ପକ୍ଷେ ସେହି ଉଦ୍ଭିତି ହୋଇ ରହିଥିବ, ଯେଉଁଠାରୁ କି ଅନ୍ତର୍ବଶିଷ୍ଟ ଯାବତୀୟ ପଦାର୍ଥ ଆପଣାକୁ ଗଠିତ କରି ଆଣିଥିବେ; ଏବଂ ତାହାର ସୀମାହୀନ ଓ ଅଗଣିତ ଶକ୍ତିସମୂହଗୁଡ଼ିକହିଁ ଆମର ସକଳ ଚିନ୍ତା, ସକଳ ଇଚ୍ଛା ତଥା ସକଳ ଆନନ୍ଦକୁ ଜନ୍ମଦେବାରେ ଲଗିଥିବେ । ମାତ୍ର ଏହି ଅନନ୍ତତାକୁ ଆମେ କେବଳ ବ୍ୟାପ୍ତି ଅଥବା କେବଳ ଫପ୍ରସାରଣରହିଁ ଏକ ଅନନ୍ତତା ବୋଲି କଦାପି କହିବା ନାହିଁ ଯାହା ଭିତରେ କି ସବୁକିଛି ରୂପାୟିତ ଓ ଫଘଟିତ ହେଉଥିବ । ସେହି ଅମିତ ଓ ଜଳନାତ୍ତତ ଫପ୍ରସାରଣ ପଛରେ ବଜ୍ଞାନମସ୍ତ ଚେତନା ନିରନ୍ତର ଏକ ଦେଶାତ୍ତତ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅନନ୍ତତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଚ୍ଚେତନ ହୋଇ ରହିଥିବ । ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଅନନ୍ତତାର ମଧ୍ୟଦେଇହିଁ ଆମେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ସର୍ମଗତ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ଉପନ୍ତତ ହୋଇପାରିବା, ଆମ ନିଜ ସ୍ୱଚ୍ଛ ସଙ୍କୋଚ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଆମ ବିଶ୍ୱସ୍ଥ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସମଗ୍ରତା ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ଉପନ୍ତତ ହୋଇପାରିବା । ସେତେବେଳେ ଆମ ଆଗରେ ସକଳ ସୀମାର ଅତ୍ତତ ଏକ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଯିବାକୁ ଲଗିବ, ତାହାକୁ ଆମେ ଆମ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଥିବା ଏପରି ଏକ ଅନନ୍ତତାରୂପେ ଅନୁଭବ କରିବା ଯାହା ମଧ୍ୟକୁ ଆମେ ଉତ୍ତୋଳିତ ହୋଇଯିବା ପକ୍ଷେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା; ଏବଂ ଆମର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଆମକୁ ବେଷ୍ଟନ କରି ରହିଥିବା ଏପରି ଏକ ଅନନ୍ତତାରୂପେ ଅନୁଭବ କରିବା ଯାହା ଭିତରକୁ କି ଆମେ ଆମର ଏହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ମ୍ଳାନ କରିଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା । ଏବଂ ତା'ପରେ ଆମେ ଜମପ୍ରସାରିତ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହାର ଉତ୍ତରେ ମନ ହୋଇଯିବା ଓ ଜମୋତ୍କ୍ରେଲିତ ହୋଇ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବା, ଆପଣା ଅହଂଟିର ଦେଷ୍ଟିନାକୁ ଜଳିଦେଇ ଆମେ ତାହାର ବୃହତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଏବଂ ସ୍ୱରୂପତଃ ଲଘି ତାହାହିଁ ହୋଇ ରହିବା। ଯଦି ଏହି ଜମୋଚନଟି ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଇ ପାରେ, ତେବେ ଆମେ ଇଚ୍ଛା କଲେ ତାହାର ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଆମର ଏହି ଜମସ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଯିବ। ଏପରକ ଆମର ଜମସ୍ତତମ ଏବଂ ବିକୃତତମ ଜିତ୍ୱାତ୍ମକତାଗୁଡ଼ିକ ସେହି ବିଜ୍ଞାନର ସତ୍ତ୍ୟରୂପେ ପୁନଃରୁପାସ୍ଥିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆମର ଜମସ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱଟିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଯିବ।

ଅନନ୍ତର ଏହି ବୋଧ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଧିକୃତ ହୋଇ ରହିବା; —ଏହାକୁ ଆମେ ଭୁମି ବୋଲି ଜାଣିଛିବା; ଏବଂ ଏଇଟି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇସାରିବା ପରେ ଯାଇ ଆମେ ଅଭମାନସ ଧାରଣା, ଅଭମାନସ ବୋଧ, ଅଭମାନସ ଏକାତ୍ମକତା ତଥା ଅଭମାନସ ଜବଭୁତପନ୍ନତାର କୌଣସି ସାଜ୍ଜବକତା ମଧ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯାଇ ପାରିବା। କାରଣ ଏହି ଅନନ୍ତତାର ବୋଧକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ କେବଳ ଏକ ପ୍ରଥମ ଛିଣ୍ଡି ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା, ଏବଂ ଆମର ଚେତନା ଗତିଶୀଳ ଜବରେ ଏକ ବିଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଚେତନାରେ ପରିଣତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆମକୁ ତାହାଠାରୁ ଆହୁର ଅନେକ ଅଧିକ ସାଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। କାରଣ ଅଭମାନସ ଜ୍ଞାନ ଏକ ଅଭମାନସ ଆଲୋକରହିଁ ଲୀଳା ବ୍ୟାପ୍ତ ଆଉ କିଛୁ ନୁହେଁ; ଏଇଟି ବ୍ୟାପ୍ତ ଆହୁର ଅନେକ ଆଲୋକ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ। ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ମନଟି ଅପେକ୍ଷା ଉଚ୍ଚତର ଆହୁର ଅନେକ ଜ୍ଞାନସ୍ତର ରହିଛୁ, ଏବଂ ଆମେ ବିଜ୍ଞାନର ସୋପାନଟି ଯାଏ ଉଲ୍ଲେଖିତ ହୋଇ ଯାଇପାରିବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ସେହିସବୁ ସ୍ତର ଆମ ଭିତରେ ସେହି ଆଲୋକମସ୍ୱତାକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରିଦେଇ ପାରିବ, ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ ଓ ତାହାର କସ୍ୱଦଂଶକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ ବି କରିଦେଇ ପାରିବ। ମାତ୍ର ତାହାକୁ ଆପଣାର ଆସ୍ୱତ୍ତ କରିବାକୁ ହେଲେ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେଇଟିର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଲାଭ କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ପ୍ରଥମେ ପରମ ଆଲୋକର ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସେଇଥିରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଆମର ଚେତନାଟିକୁ ତାହାର ଚେତନାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତାଦାତ୍ମ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମ-ଜବଭୁତସମ୍ପନ୍ନତା ଓ ସର୍ବ-ଜବଭୁତସମ୍ପନ୍ନତା ଲଘି ତାହାର ଭିତ୍ତି ତଥା ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଉପାଦାନରେହିଁ ପରିଣତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। କାରଣ ଯାବତୀୟ ଜ୍ଞାନ ଓ ଜିତ୍ୱା ସକାଶେ ଆମର ସାଧନ ଏବଂ ମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ସର୍ବଦା ଆମ ଚେତନାଟିର ସ୍ୱତ୍ତବ ଦ୍ୱାରାହିଁ ନିର୍ଣ୍ଣୀତ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ; ଏବଂ କେବଳ ସମସ୍ତ ସମସ୍ତରେ ଜ୍ଞାନର ସେହି ଉଚ୍ଚତର ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ସ୍ପର୍ଶ ଲାଭ କରିବା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତାହାକୁ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାରରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରଖିବାକୁ ହେଲେ ଏହା ଚେତନାରେହିଁ ଏକ ମୂଳଭୂତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାନ ଏହା କୌଣସିପ୍ରକାର ଦ୍ରବ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିର ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଜୀବନ। ଅଥବା ନିସ୍ପୃହକତାରେହିଁ କଦାପି ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ । ଆମ ଜ୍ଞାନର ଯାବତୀୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସାଧନକୁ ତାହା ଅତିକ୍ରମ କରିପାରିବ ଜୀବରେ ସମ୍ପାରିତ କରିବାର; ସେହି ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟାହତ, ଚକ୍ଷୁସ୍ପନ ଏବଂ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତାହା ସନିସ୍ଥ ଏବଂ ଫଳପ୍ରଦ କରିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବଜ୍ଞାନର ଏକ ଉଚ୍ଚ ତଥା ସ୍ୱଘନ ବୋଧଯୁକ୍ତ ନିସ୍ପୃହକତାରେ ପରିଣତ କରାଇବ । ଏହିପରି ଜୀବରେ ତାହା ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ୱଗତ ନିସ୍ପୃହିକୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବ ଓ ତାହାର ନତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ମଧ୍ୟ ସେଇଟିକୁ ଆଲୋକିତ କରି ରଖେ, ଯାହାଫଳରେ କି ଆମେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଯଥାର୍ଥ ବୋଧ ଲାଭ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରୁ । ମାନ ତାହା ମନୋଗତ ବୋଧଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାର ତଥା ତାହ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷର ଏକ ଅପରୋକ୍ଷ ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ କରିବ, ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ ଓ ଅନୁଭବ କରି ପାରିବାର ସମର୍ଥ କରିବ; ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁଟି ଆଡ଼କୁ ସେତେବେଳେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହାର ଯାବତୀୟ ଜୀବନ। ଅନୁଭୂତି, ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ୱବୋଧ ଓ ସ୍ୱାସ୍ୱବିକ ପ୍ରତିନିସ୍ପାଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ପାରିବାର ସମର୍ଥ କରିବ ।* ତାହା ଆମର ସୂକ୍ଷ୍ମ ତଥା ଭୌତିକ ଉଭୟ ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ଜାମରେ ଲଗାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରମାଦଗ୍ରସ୍ତତାରୁ ବଞ୍ଚାଇରଖେ । ଯେଉଁ ଭୌତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମିକିରେ ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ମନୋଗତତା ଅଜ୍ଞାନବଶ ଜୀବରେ ଲିପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହା ଆମକୁ ସେଇଟି ବ୍ୟତୀତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଅନ୍ୟ ନାନା ଭୂମିର ମଧ୍ୟ ଅନୁଭୂତି ଆଣିଦିଏ ଏବଂ ଆମ ଲାଗି ଏହି ଜଗତର ଆସ୍ୱତନକୁ ଅନେକ ଗୁଣରେ ପ୍ରସାରିତ କରିଦିଏ । ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ୱାନୁଭବଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ସେହିପରି ଜୀବରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦିଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଘନତା ଦେଇଯାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧାରଣଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦେଇଯାଏ । କାରଣ ଆମ ମନୋଗତତାର ସାଧାରଣ ସ୍ତରଟିରେ ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଘନତା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ; କାରଣ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମାର ସେପାଖକୁ ତାହାର ଆଉ କୌଣସି ଧାରଣଶକ୍ତି ନଥାଏ ଏବଂ ସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଥାପୀ କରି ରଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ

---

* ପାତଞ୍ଜଳିଙ୍କ ଦର୍ଶନ। ଅନୁସାରେ କୌଣସି ଏକ ବସ୍ତୁ ଉପରେ 'ସଂଯମ' ଦ୍ୱାରା ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅସିଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି କେବଳ ସେହି ମନୋଭୂମିର ଏକ ବ୍ୟାପାର, କାରଣ ବଜ୍ଞାନର ଭୂମିରେ ସଂଯମ ସତ୍ତ୍ୱେ ଅଦୌ କୌଣସି ଅବଶ୍ୟତା ନଥାଏ । କାରଣ ଏହିପ୍ରକାରର ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ୱବୋଧ ସେତେବେଳେ ବଜ୍ଞାନର ଏକ ସ୍ୱାଭାବିକ କ୍ରିୟା ହୋଇ ରହେ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହାର କୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ନଥାଏ । ଏବଂ ସେହି ଅଭ୍ୟାସ ବା ପ୍ରଲମ୍ବିତ ବ୍ୟପ୍ତି ଭଳେ ମନ ତଥା ଶରୀର ଉଭୟେ ଏକାବେଳକେ ଛାଡି ପଡ଼ିବାର ଆଶଙ୍କା ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଆମ ଅନୁଭବ ଏବଂ ଫଳେଉଗୁଡ଼ିକର ଷ୍ଟେଜକୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ଜ୍ଞାନର ଏହି ଉପାଦାନଟିକୁ ବହନ କରି ନେଇଯାଏ; କାରଣ ଆମର ସାବଧାସ୍ ଅନୁଭବ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ତଥା ଆପଣାକୁ ଫଳପ୍ରଦ କରିବାର ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକୁ କି ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଚିହ୍ନିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ ନାହୁଁ ଏବଂ ଯେଉଁଟିକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ତରରେ ଆଦୌ ବିକଶିତ କରିଇ ପାରୁ ନାହୁଁ । ଆମ ଅନୁଭବ ଓ ଫଳେଉଗୁଡ଼ିକୁ ତାହା ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱଳ୍ପସ୍ ସକଳ ସୀମାବଦ୍ଧତାରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥାଏ, ସେଗୁଡ଼ିକର ସାବଧାସ୍ ପ୍ରମାଦଗ୍ରସ୍ତତା ତଥା ବିକୃତ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥାଏ । କାରଣ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ କେବଳ ବଜ୍ଞାନହିଁ ପରମ ସତ୍ୟ, ପରମ ଋତ ଓ ପରମ ବିଧାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ; 'ଦେବାନାମ୍ ଅଦବ୍ଧାନ ବ୍ରତାନି' ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ପରମ ଜ୍ଞାନ ଓ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଇଚ୍ଛାକୁ,—କାରଣ ଚେତନାଯୁକ୍ତ ସାବଧାସ୍ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଆମେ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି କହିପାରିବା,— ଚେତନାଗତ ବିସ୍ମାସ୍ମକତାର ଯୋଡ଼ଏ ଭଗା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ । ଆମର ଏହି ମନୋଭୂମିରେ ଦୁଇଁଯାକ ପରଶ୍ପରଠାରୁ ବିଭକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଆମର ଏହି ଷ୍ଟେଜରେ ପ୍ରଥମେ ଧାରଣାର ଆବର୍ଭାବ ହେଉଛି ଏବଂ ତା'ପରେ ଦୃଷ୍ଟିପଡ଼ି ଆମର ଇଚ୍ଛା ତାହାର ଅନୁସରଣ କରୁଛି ବା ତାହା ବରୁଦ୍ଧରେ ବିଦ୍ରୋହ କରୁଛି, ଅଥବା ତାହାର ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ସାଧନରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ କେତୋଟି ପରିଣାମର ସୂତ୍ରପାତ କରୁଛି । ଅଥବା, ଆପଣା ଭିତରେ କୌଣସି ଏକ ଅନ୍ଧ ବା ଅର୍ଦ୍ଧ-ଦୃଷ୍ଟିସମର୍ଥ ଧାରଣାକୁ ବହନ କରି ପ୍ରଥମେ ଇଚ୍ଛାହିଁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରେରିତ କରୁଛି, ବିମୂଢ଼ ସ୍ତରରେ କିଛି ଗୋଟାଏ କରିପକାଉଛି ଏବଂ ତାହାର ଅନେକ ପରେ ଯାଇ ଆମେ ସେଇଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ତରରେ ବୁଝିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହେଉଛୁ । ଆମ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଏହି ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଏକତା ନାହିଁ, କୌଣସି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପାରସ୍ପରିକ ବୋଧ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ; ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାକୁ ଫଳପ୍ରଦ କରିବାକୁ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି ପାରସ୍ପରିକ ସଙ୍ଗତି ନାହିଁ । ବ୍ୟକ୍ତିର ଇଚ୍ଛା ବଶ୍-ଇଚ୍ଛା ସହିତ ଆପଣାକୁ ସୌସମ୍ୟବଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ କରି ନାହିଁ; ଏହା ତା'ଠାରୁ ଆହୁରି ଆଗକୁ ବଳଯିବ ବୋଲି ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି, ବା ସେପଫିନ୍ର ଯାଇ ନପାରି ଅଧରୁ ଅଟକି ଯାଇଛି ଅଥବା ତାହାର ମାର୍ଗରୁ ବିଚ୍ୟୁତ ହୋଇ ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରସ୍ଥାସ କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ପରମ ସତ୍ୟର ଭାଲ ଓ ଦର୍ଥାସ୍ଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଭ ଦ୍ର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ତ ଦ୍ୱାର ମାନ୍ଦା ବା ପରମାପକଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଏହି ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ବଜ୍ଞାନ ଆପଣା ଭାଇରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଗ୍ରହଣ କର ନେଇଥାଏ, ତାହାକୁ ପ୍ରଥମେ ଅଭ୍ୟାନସ୍ତ ଜ୍ଞାନର ସତ୍ତ୍ୟଟି ସହ୍ତ ସୌଷମ୍ୟଦ୍ଧ କର ରଖେ ଏବଂ ତା'ପରେ ସେଇଟି ସହ୍ତ ଏକତ୍ୱଦ୍ଧ କର ରଖେ। ଏହ୍ ଜ୍ଞାନର ଭୁମିରେ ବ୍ୟକ୍ତର ଯାବତ୍ତାସ୍ ଧାରଣା ବଶ୍ୱର ଯାବତ୍ତାସ୍ ଧାରଣା ସହ୍ତ ଏକରୂପ ହୋଇ ରହ୍ଥାଏ, କାରଣ ସେତେବେଳେ ଦୁହେଁଯାକ ସେହ୍ ପରମ ଜ୍ଞାନ ଓ ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ପରମ ଇଚ୍ଛାଟି ମଧ୍ୟକୁ ଆମାଚ ହୋଇ ଆସନ୍ତ। ବଜ୍ଞାନ କେବଳ ଯେ ଆମର ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରତ ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତଏ ତାହା ନୁହେଁ, ମାନ ଆମର ସକଳ ଇଚ୍ଛା, ବାସନା, ଏବଂ ଏପରକ ଯାହାକୁ ଆମେ ଆମର ନମ୍ନତର ବାସନା, ମୂଳ ପ୍ରବୃତ୍ତି, ଆବେଗ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ବଚରଣ ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧ ବୋଲ୍ କହ୍ଥାଉ, ସେଗୁଡ଼କୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କର ନେଇଥାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼କୁ ରୂପାନ୍ତରତ କରଦଏ। ତା'ପରେ ସେସବୁ ଆଉ ଇଚ୍ଛା ବା ବାସନା ହୋଇ ରହ୍ନ୍ତ ନାହିଁ, କାରଣ ପ୍ରଥମତଃ ସେଗୁଡ଼କ ଆଉ ବ୍ୟକ୍ତଗତ ହୋଇ ରହ୍ନ୍ତ ନାହିଁ ଓ ତା'ପରେ ଅଲବ୍ଧକୁ ଲଭ୍ କରବାର ଯେଉଁ ଫଗ୍ରାମ ଓ ସନ୍ନ୍ୟସ୍ତତାକୁ ଆମେ ଆକୁଲତା ଓ ବାସନା ବୋଲ୍ କହ୍ଥାଉ, ସେଗୁଡ଼କ ତାହା ମଧ୍ୟ ହୋଇ ରହ୍ନ୍ତ ନାହିଁ। ସେଗୁଡ଼କ ସେତେବେଳେ ଆଉ ସହ୍ଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତିଗତ ଅଥବା ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରତ ମନୋଭୁମିର ଅଙ୍ଗ ଅଥବା ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ନାନା ଆକୁଲ ଧାବନ ହୋଇ ଜଦାପି ରହ୍ନ୍ତ ନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼କ ପରମ ସତ୍ୟରୂପୀ ଇଚ୍ଛାର ଏକ ବହୁବଚନ ନିସ୍ୱାସ୍ୱତାରେ ରୂପାନ୍ତରତ ହୋଇ-ଯାନ୍ତ; ଏବଂ ସେହ୍ ଇଚ୍ଛାହିଁ ଆପଣାର ସ୍ୱତ୍ତିସ୍ୱାକୃତ ନିସ୍ୱାର ଯଥାର୍ଥ ଯାବତ୍ତାସ୍ ମାନାର ଏକ ଅନ୍ତର୍ନିହ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ନିସ୍ୱା କରବାରେ ଲଗିଥାଏ, ଏବଂ ତେଣୁ ଆମ ମନୋଗତ ଇଚ୍ଛା ଲଗି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞାତ ହୋଇ ରହ୍ଥିବା ଏକ ଫଳପ୍ରଦତା ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ। ଏବଂ ଠିକ୍ ସେହ୍ କାରଣରୁ ମଧ୍ୟ ବଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଇଚ୍ଛାର ନିସ୍ୱାସ୍ୱତାରେ ପାପ ଲଗି ଆଦୌ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥାଏ; କାରଣ ପାପ ମାନବକେ କେବଳ ଇଚ୍ଛାଗତ ଏକ ପ୍ରମାଦକୁହିଁ ବୁଝାଏ, ଅଜ୍ଞାନରହିଁ ଏକ ବାସନା ଓ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବୁଝାଏ।

ଯେତେବେଳେ ବାସନା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପ୍ରଶମତ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଦୁଃଖ ଓ ଯାବତ୍ତାସ୍ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦୁଃଖବୋଧ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଶମତ ହୋଇଯାଏ। ବଜ୍ଞାନ ଯେ କେବଳ ଆମ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାର ଅଂଶଗୁଡ଼କୁ ଆପଣା ଭତରୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତଏ ତା' ନୁହେଁ, ଆମର ସ୍ନେହ ଓ ଆନନ୍ଦକୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କର ନେଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଦବ୍ୟ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଏକ ନିସ୍ୱାରେ ପରବର୍ତ୍ତତ କରଦଏ। କାରଣ ଯଦ ଜ୍ଞାନ ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଚେତନାଗତ ନିସ୍ୱାର ଦୁଇଟି ପାଖ ବା ଦୁଇଟି ସମର୍ଥତା ପର ହୋଇ ରହ୍ଥାଏ, ତେବେ ଆନନ୍ଦକୁ,—ଏବଂ ଆମେ ଯାହାକୁ ସୁଖାନୁଭବ ବୋଲ୍ କହ୍ଥାଉ, ଆନନ୍ଦ ତାହାଠାରୁ ଏକ ଉତ୍ତର ପଦାର୍ଥ,—ଆମେ ଚେତନାର ଖାସ୍ ଉପାଦାନଟି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୋଲିହିଁ ଜଣାବା ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଓ ଇଚ୍ଛାର ଭଳି ଶବ୍ଦମଣ୍ଡ ଓ ଅସଂଖ୍ୟବଚ୍ଛିନ୍ନସଂଜ୍ଞାର ସାହାଯ୍ୟରେ ନିସ୍ତାରହିଁ ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମବଳ ପରଣାମ ବୋଲି ଜଣାଯାଇବା । ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ, ହର୍ଷ ଓ ବିଷାଦ,—ଆମେ ଏସବୁକୁ ଆମର ଚେତନା ଏବଂ ସେହି ଚେତନା ପ୍ରସୋଜ କରୁଥିବା ଶବ୍ଦମଣ୍ଡଳି ଭିତରେ ଓ ଆମର ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଇଚ୍ଛା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସୌଖମ୍ୟଟି ବ୍ୟାହତ ହୋଇପଡ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ଜ୍ୱପୁଜୁଥିବା ସୋଟିଏ ସୋଟିଏ ବକୃତ ବୋଲିହିଁ ଜଣାବା । ଯେଉଁ ନମ୍ନଭର ଭୂମିରେ ସେମାନେ ସୀମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆପଣା ଭିତରେ ବଭକ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି, ଆପଣାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଳି ଯଥାର୍ଥ ନିସ୍ତାସ୍ତକ-ଭାରୁ ନଷିଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ-ଶବ୍ଦମଣ୍ଡ, ଅନ୍ୟ-ଚେତନା, ଅନ୍ୟ-ଜ୍ଞାନ ଭଳି ଅନ୍ୟ-ଇଚ୍ଛା ସହିତ ସଘାତରତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେହି ନମ୍ନଭର ଭୂମିଟି ଉପରକୁ ସ୍ଥଳତ ହୋଇ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ଯେତେବେଳେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରର ଏକତ୍ୱଟି ଭଗ୍ନ ହୋଇପଡ଼ୁଛି, ସୁଖ, ଦୁଃଖ ଓ ହର୍ଷ, ବିଷାଦକୁ ଆମେ ସେଇଥିରୁ ଜ୍ୱପୁଜୁଥିବା ସୋଟିଏ ସୋଟିଏ ବକୃତ ହୋଇ ଜଣାବା । ଆପଣା ସତ୍ତାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଏକତ୍ୱ ଭଳି ସୌଖମ୍ୟର ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁନଃପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦ୍ୱାରା, ପରମ ଋତ ଭଳି ପରମ ସଙ୍ଗୋଚ ବଧାନଟିର ପୁନଃପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦ୍ୱାରା ବଜ୍ଞାନ ଏହାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞବରେ ବ୍ୟବସ୍ଥାବଦ୍ଧ କଣ ଉଶିବ୍ଦଏ । ଆମର ସକଳ ସଚେତକୁ ଗ୍ରହଣ କଣନେଇ ବଜ୍ଞାନ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରେମ ଓ ଆନନ୍ଦର ବବଧ ରୂପରେ ପରବର୍ତ୍ତିତ କରଦଏ; ଏପରକ ଆମର ସାବଗାସ୍ଥ ଘୃଣା, ବମୁଖତା ଓ କଷ୍ଟକ୍ଲେଶର ସାବଗାସ୍ଥ କାରଣକୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ସେହିପରି ଜ୍ଞବରେ ପରବର୍ତ୍ତିତ କରଦଏ । ସେମାନେ ଯେଉଁ ଯଥାର୍ଥ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ହଗ୍ରଇ ବସିଥିଲେ ଓ ହଗ୍ରଇ ବସିବା ଦ୍ୱାରା ସେହି ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଏହି ବକୃତରେହିଁ ପର୍ଯବସିତ ହୋଇଥିଲ, ବଜ୍ଞାନ ସେହି ତାତ୍ପର୍ଯଗୁଡ଼ିକୁ ଆବଷ୍କାର କରିଣେ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ହୃଦ୍‌ଘାଟିତ କଗ୍ରଇଦଏ, ଆମର ସମସ୍ତ ପ୍ରକୃତଟିକୁ ନେଇ ତାହା ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ଭଳି ପରମ ଶିବ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ କଣ ରଖେ । ଆମର ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱବୋଧ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱସଂସ୍ପର୍ଶଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ମଧ୍ୟ ବଜ୍ଞାନ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆଚରଣ କରିଥାଏ, ସେମାନେ ଖୋଜ ବୁଲୁଥିବା ସକଳ ଆନନ୍ଦକୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଉନ୍ମୋଚତ କରଦଏ; ମାତ୍ର ଆନନ୍ଦର ସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ତାହାକୁ ଉନ୍ମୋଚତ କରଦଏ, କୌଣସି ବକୃତ, ବକାରସ୍ପସ୍ତ ଅନ୍ୱେଷଣ କଂବା ବକାରସ୍ପସ୍ତ ଗ୍ରହଣରେ ତାହାକୁ କଦାପି ଉନ୍ମୋଚତ କରେ ନାହିଁ । ଏପରକ ଆମର ନମ୍ନସ୍ତସ୍ଥ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁସବୁ ଆପାତ ସତ୍ୟ ଓ ପ୍ରତଷ୍ଠସ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇବାରେ ଲଗିଥାନ୍ତି, ସେଥିରେ ନହିତ ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟତା ଭଳି ପରମ ଅନନ୍ତତାକୁ ଧରି ପାରିବାକୁ ତାହା ସେହି ନମ୍ନସ୍ତସ୍ଥ ଆବେଗଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାଇ ଉପଗତ ହୁଏ । ଏସବୁ ସେହି ନମ୍ନତର ସଜ୍ଞାର ମୂଲ୍ୟାସ୍ପନଭୂମିରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୁଏ ନାହିଁ, ମାତ୍ର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଆମର ମନୋଗତ, ସ୍ତ୍ରୀଳିକ ତଥା ଭୌତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ସ୍ନେହ ଏକ ଅଥଚ ଅନେକ ଦବ୍ୟ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଅବଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଶୃଙ୍ଖଳା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବର୍କ ପ୍ରଗାଢ଼ତା ଏବଂ ଅଖଣ୍ଡ ଅଭିଭୂତତା ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ସେଳିତ କରନେବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା ସଂଘଟିତ ହୋଇଥାଏ ।

ଏହିପର ସ୍ତରରେ ଆପଣାର ସକଳ ନିସ୍ୱାରେ ବଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ-ଶକ୍ତ, ଇଚ୍ଛା-ଶକ୍ତ ତଥା ଆନନ୍ଦ-ଶକ୍ତରହିଁ ଏକ ଲୀଳା ହୋଇ ରହିଥାଏ; ମନୋଗତ, ସ୍ତ୍ରୀଳିକ ଏବଂ ଭୌତିକ ସୋପାନଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଆହୁର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉତ୍ସେଳିତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଏହିସବୁ ଶକ୍ତର ଏକ ଲୀଳା ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏକ ସଂବଦ୍ୟାପ୍ତ, ବଶ୍ୱଗତ ଏବଂ ଅହଂଗ୍ରସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱବାପନ୍ନତାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବମୁକ୍ତ ଏହି ଲୀଳା ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଆସ୍ପସତ୍ତା, ଉଚ୍ଚତର ଚେତନା ଓ ଚେଣ୍ଟ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତସତ୍ତା ଏବଂ ଉଚ୍ଚତର ଆନନ୍ଦର ଲୀଳା ହୋଇ ରହିଥାଏ । ବଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ବା ଦବ୍ୟ ପ୍ରକୃତର ବଶୁଦ୍ଧତା, ଯଥାର୍ଥତା ଏବଂ ସତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଯୋଗର ପ୍ରତଳିତ ପରଭାଷାରେ ଯାହାକୁ ସିଦ୍ଧି ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ଇଉରୋପୀୟମାନେ ଯାହାକୁ ଫଗୁପ୍ତବଦ୍ୟାର ନାନା ଶବ୍ଦ ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି, ଭକ୍ତ ଓ ଅନେକ ଯୋଗୀ ଯାହାକୁ ଏକ ଜାଲ, ମାର୍ଗ ଉପରର ପଥର ତଥା ସଥାର୍ଥ ଭଗବତ୍ ଅନେ୍ୱଷଣର ପଥରୁ ବଚ୍ୟୁତ ବୋଲି କହି ଗୁଚ୍ଛ ମଣିଥାନ୍ତି ବା ପ୍ରମାଦ ପଦ୍ଧ ଭସ୍ୱ ବ କରିଥାନ୍ତି, ବଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତସବୁ ଅନେକ ସମସ୍ୱରେ ଦ୍ରୁତ ସେହି-ଗୁଡ଼ିକ ପର ବୋଧ ହୋଇପାରେ । ମାନ କେବଳ ନମ୍ନତର ସତ୍ତ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିହିଁ ଯେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଧାବନ କରିଯାଏ ଏବଂ ବଡ଼ ଅପ୍ତତ୍ତ୍ୱବକ ସ୍ତରରେ ଯେତେବେଳେ କେବଳ ଏକ ଅହଂଗ୍ରସ୍ତ ଆସ୍ପଚର୍ପଣ ଲଗିହିଁ ଅହଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଧାବନ କରୁଥାଏ, ସେତକବେଳେହିଁ ସେସବୁ ସେଭଳି ଆକାର ଧାରଣ କରନ୍ତି ଓ ଚେଣ୍ଟ ବପଜ୍ଞନକ ପ୍ରତପାଦ୍ୟତ ହୁଅନ୍ତି । ବଜ୍ଞାନର ଭୂମିରେ ସେସବୁ ଗୁପ୍ତବଦ୍ୟା ହୋଇ ରହି ନଥାନ୍ତି କିଂବା ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସିଦ୍ଧି ହୋଇ ବ ରହି ନଥାନ୍ତି; ମାନ ତାହାର ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମୁକ୍ତ, ସାବଲୀଳ ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବକ ଲୀଳା ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଆପଣାର ଦବ୍ୟ ଭାବାତ୍ମ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ଦବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାର ସତ୍ୟ-ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ସତ୍ୟ-ନିସ୍ୱାକୁହିଁ ଆମେ ବଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିପାରିବା; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏହି ବଜ୍ଞାନ ବଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଭୂମିକୁ ଉତ୍ସେଳିତ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟଦେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରବାକୁ ଲଗେ, ସେତେବେଳେ ତାହା ଅବକୃତ ସ୍ତରରେ ଆପଣାକୁ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ କରପାରେ ଏବଂ ଏହି ପରପୂର୍ଣ୍ଣ କରବାରେ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରମାଦ କିଂବା ଅହଂଗତ ପ୍ରତବନ୍ଧିସ୍ୱା ନଥାଏ, ସେହି ପରମ ଦବ୍ୟସତ୍ୟର ଅଧିକାରତ୍ୱ ମଧ୍ୟରୁ ଆଉ କୌଣସି ବଚ୍ୟୁତ ନଥାଏ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଆଉ କୌଣସି ଅହଂତ୍ୱ ନଥାଏ; ମାନ ସେ ଯେଉଁ ଉଚ୍ଚତର ଦବ୍ୟ ସ୍ପତ୍ତବଟିର ଏକ ଅଂଶରୂପେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବଚରଣ କରୁଥାଏ, ମୁକ୍ତ ଜୀବ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଗୃଢ଼ଭାବେ ରହେ, 'ପର୍ବ ପ୍ରକୃତଃ ଜୀବଭୂତା' ହୋଇ ରହନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ପରମ ଏବଂ ବଶ୍ୱଗତ ଆତ୍ମାର ସତ୍ତ୍ୱବଟି ଏହି ଅନେକଭୂତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଲୀଳା ମଧ୍ୟରେ ଆସି ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେବାକୁ ଲାଗେ; ସାଜ ସେଠାରେ ଅଜ୍ଞାନର ସେହି ଆବରଣଟି ନଥାଏ, କେବଳ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନଟି ରହିଥାଏ, ତାହା ଆପଣାର ଅନେକଭୂତ ଏକତ୍ୱରେ ବଦ୍ୱଜତ ଥାଏ, ଆପଣା ଦବ୍ୟା ଶକ୍ତର ସତ୍ତ୍ୟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଥାଏ ।

ସେହି ବଜ୍ଞାନମସ୍ଥ ସ୍ଥିତରେହିଁ ପୁରୁଷ ଓ ପ୍ରକୃତର ସଥାର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧ ଭଥା ସଥାର୍ଥ କିସ୍ମା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ; କାରଣ ସେଠାରେ ପୁରୁଷ ଓ ପ୍ରକୃତ ପରସ୍ପର ସହିତ ଏକତ୍ୱବଜ୍ଞ ହୋଇ ରହନ୍ତି ଏବଂ ପରମ ଦବ୍ୟଭତ୍ତ୍ୱଟି ଆଜ୍ଞ ମାସ୍ମା ଦ୍ୱାର୍ ଆଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ । ସବୁକଛ କେବଳ ସେହି ଦବ୍ୟଭାରହିଁ କିସ୍ମା ହୋଇ ରହେ । ସେତେବେଳେ ଜୀବ ଆଜ୍ଞ "ମୁଁ ଜ୍ଞବୁଜ୍ଞ, ମୁଁ କିସ୍ମା କରୁଜ୍ଞ, ମୋର ବାସନା ରହିଜ୍ଞ ଓ ଅନୁଭବମାନ ରହିଜ୍ଞ" ବୋଲ୍ କହେ ନାହିଁ; "ତ୍ୱସ୍ମା ଦୁଷ୍ଟୀକେଶ ହୃଦ ସ୍ଥିତେନ ସଥା ନିଯୁକ୍ତୋଽସ୍ମି ତଥା କରୋମି",—ଏକତ୍ୱର ସ୍ୱାଧନା କରୁଥିବା ଏବଂ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାର ଉପଲବ୍ଧିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ନଥିବା ସାଧକ ପକ୍ଷେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହେ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ମନୋମସ୍ଥ ଚେତନାର କେନ୍ଦ୍ରଟିହିଁ ହୃଦସ୍ଥ ଲାଗି ଆଜ୍ଞ ନିଶ୍ଚନ୍ନ ହେବାର କେନ୍ଦ୍ର ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ, ତାହା କେବଳ ଏକ ଆନନ୍ଦସିକ୍ତ ମାର୍ଗହିଁ ହୋଇ ରହେ । ହୃଦସ୍ଥ ସେତେବେଳେ ପରମ ଦବ୍ୟତାକୁ ଚେବଳ ତା' ମଧ୍ୟରେ ଅଧିସ୍ଥିତ ରହିଥିବାରହିଁ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ ଭଥା ତାହାର ମଧ୍ୟରେହିଁ କିସ୍ମା କରୁଥିବାର ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ । ଏବଂ ଆପେ ସେହି ଉଚ୍ଚତର ସତ୍ତ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି ଅର୍ଥାତ୍ 'ପର୍ଯ୍ୟର୍ଦ୍ଦେ, ପରମସ୍ୟାଂ ପର୍ଯ୍ୟବତ' ହୋଇ ସେ ସେତେବେଳେ ସଥାର୍ଥ ତ୍ତ୍ୱରେ ଏବଂ ସାଦ୍ଧସର ସହିତ ଏକଥା ଅବଶ୍ୟ କହିପାରେ : "ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଓ ତାହାର ସକଳ ରୂପାସ୍ଥନ ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ୱସ୍ଥଂ ପରମେଶ୍ୱର କେବଳ ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ଦ୍ୱାର୍ହିଁ ସବୁକଛ ଜାଣୁଛନ୍ତି, ସବୁକଛ କରୁଛନ୍ତି; ସେଇ ଭଲ ପାଉଛନ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି; ଏବଂ ସେହିଠାରେହିଁ ଉଚ୍ଚତର ଭଥା ଦବ୍ୟ ତ୍ତ୍ୱରେ ଆପଣାର ବଚଳ ଲୀଳାଟିକୁ ପରିପୂର୍ତ୍ତି କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି । ଶାଶ୍ୱତ କାଳ ଲଗି ତାଙ୍କୁହିଁ ଧାରଣ କରି ରହିଥିବା ବଶ୍ୱଗତତାର ଭୂମି ଉପରେ ପରମ ଅନନ୍ତ ଶାଶ୍ୱତ ତ୍ତ୍ୱରେ ଲଗାଇ ରଖିଥିବା ଲୀଳାଟିକୁହିଁ ପରିପୂର୍ତ୍ତି କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି ।"

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଚତୁର୍ବିଂଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ବଜ୍ଞାନ ଓ ଆନନ୍ଦ

ବଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରୁ ଏହି ଆରୋହଣ ଏବଂ ସେହି ବଜ୍ଞାନମୟ ତେତନାର ତେତେକ ଅଂଶର ଅଧିକାରଭୁକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମାକୁ ଜଣ୍ଟସ୍ଥ ତାହାର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ତରରୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ନେଇଯିବ ଏବଂ ଜଗତସ୍ଥ ତା'ର ଜୀବନକୁ ଆଲୋକ, ଶକ୍ତିମତ୍ତା, ଆନନ୍ଦ ଓ ଅନନ୍ତତାର ଏକ ଗୌରବ ମଧ୍ୟକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିତେବ ଏବଂ ଏହି ରୂପାନ୍ତର ଓ ଉତ୍ତୋଳନ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୋଗତ ଏବଂ ଭୌତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ଏହି ପଙ୍ଗୁପ୍ରାସ୍ତ ସତଳ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସୀମାବଦ୍ଧ ଉପଲବ୍ଧି ଗୁଡ଼ିକର ତୁଳନାରେ ଏକ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଓ ପରମ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରହିଁ ସ୍ଥିତ ତଥା ଗତ୍ୟାତ୍ମକଭାବରୂପେ ଅନୁଭୂତ ହୋଇପାରିବ । ଏବଂ ଏହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ହେଉଛି ଏକ ସାର୍ଥକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା, ଓ ତଦ୍‌ଗତ ପଥର ଆରୋହଣରେ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଆଉ କିଛି ହେଲେ ଆମକୁ ଏହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଅନୁଭୂତି ଦେବା ଲାଗି କଦାପି ସମର୍ଥ ହୋଇ ନଥାଏ । କାରଣ ମନର ଭୂମିରେ ସମ୍ଭବ ହେଉଥିବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ତଦ୍‌ଗତ ଉପଲବ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ସତେଅବା କିଛି ଗୋଟାଏ ଉପର୍ଗରୁ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏକପାଖିଆ ଓ ବହିଷ୍କାରଧର୍ମୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏପରିକ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଶସ୍ତ ମନୋଗତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ପ୍ରଶସ୍ତ ହୋଇ ନଥାଏ ଏବଂ ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣାର ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରେ ଅଙ୍ଗପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିପନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାନ ତଥାପି ଏହାର ଆଡ଼ର ସେପାଖକୁ ଆଉ ଯେଉଁସବୁ ସମ୍ପଦ ନଥିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାହାର ତୁଳନାରେ ଏହି ପ୍ରଥମସ୍ତୁସ୍ଥ ବଜ୍ଞାନଲବ୍ଧ ଔଜ୍ଜ୍ୱଲ୍ୟକୁ ଆମେ ଏକ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁହିଁ କେବଳ ଏକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତାବଶିଷ୍ଟ ପଥ ବୋଲିହିଁ କହି ପାରିବା । ଏହାକୁ ଆମେ ସେହିଭଳି ଗୋଟିଏ ସୁଦୃଢ଼ ଏବଂ ଦୀପ୍ତିମୟ ପଦକ୍ଷେପ ବୋଲି କହିପାରିବା, ଯେଉଁଟିରୁ କି ଆମେ ପ୍ରସନ୍ନ ସ୍ୱତରେ ଆହୁରି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଆରୋହଣ କରିଯାଇ ପାରିବା ଏବଂ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭୁ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବା ପରମ ତଦ୍‌ଗତତାର ପରମ ଉଚ୍ଚ ତଥା ପରମ ମୂଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ପରମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନନ୍ତତାଗୁଡ଼ିକ ଅଡ଼କୁ ଗତ କରପାରବା । ଏହି ଅଡ଼ର ଅନ୍ୱେଷଣଟି ଦ୍ୱାରା ବିଜ୍ଞାନ କଦାପି ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ବରଂ ତାହା ଆପଣାର ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଆଲୋକରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିପାରିବ, ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ କ ମନ ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଓ ପରମ ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଯୋଗସୂତ୍ର ସ୍ଥାପନ କରିବା ଲାଗି ତାହା ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଆସିଛି ।

ଉପନିଷଦ୍‌ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ମନୋମୟ ଆତ୍ମାର ଉପରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ବିଜ୍ଞାନମୟ ଆତ୍ମାଟିର ଅଧିକାରଭୁକ୍ତ କରି ନମ୍ନସ୍ଥ ଅନ୍ୟ ସକଳ ଆତ୍ମାକୁ ତାହାର ମଧ୍ୟକୁ ଆକର୍ଷିତ କରନେଇ ପାରିଲେ ଆମ ଲାଗି ତଥାପି ସର୍ବଶେଷ ଆଉଗୋଟିଏ ସୋପାନ ବାକୀ ରହିଥାଏ, ସେଇଠାରେ କ ଆମର ବିଜ୍ଞାନମୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିକୁ ଆନନ୍ଦମୟ ଆତ୍ମାଟି ମଧ୍ୟକୁ ଗ୍ରସ୍ତ କରନେବାକୁ ହୁଏ ଏବଂ ସେହିଠାରେହିଁ ଦ୍ୱୟ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଚିଦ୍‌ଘନ ଆତ୍ମ-ଆବଷ୍କାରର ପ୍ରତିସୃଷ୍ଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନେବାକୁ ହୁଏ । ଏହି ସୋପାନଟି କ'ଣ ପ୍ରକୃତରେ ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ତରରେ ସର୍ବଶେଷ ସୋପାନ, ଅଥବା ଆମେ ବାସ୍ତବତଃ ଯେଉଁକ କଳ୍ପନା କରପାରୁଛୁ, ତାହା ହେଉଛି ତାହାର ସର୍ବଶେଷ ସୋପାନ ବା ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟାୟସୃଷ୍ଟିରେ କେବଳ ଯେଉଁକ ଲାଗି ଆମର ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ରହିଛୁ, ତାହାର ସର୍ବଶେଷ ସୋପାନ ? —ଜଣେ ଏପର ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟ କେଣ୍ ପଚାରିପାରିବ । ଆନନ୍ଦ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ପରମ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ଆନନ୍ଦ ଆପଣାର ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱରେ ମନୁଷ୍ୟର ସର୍ବୋଚ୍ଚସ୍ତସ୍ଥ ଦୁର୍ଲାନୁଭୂତ ଭଥା ପୁଖାନୁଭୂତଠାରୁ ଅନେକ ଉନ୍ନ ଓ ଅନେକ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ; ଏହି ଆନନ୍ଦ ହେଉଛି ଚିଦ୍‌ଘତତାର ମର୍ମଗତ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ, ତାହାର ମୂଳଭୂତ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ । ଆନନ୍ଦରେହିଁ ଆମର ଚିଦ୍‌ଘତତା ଆପଣାର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମାକୁ ଲାଭ କରପାରିବ, ଆପଣାର ମର୍ମଗତ ଚେତନାକୁ ଲାଭ କରପାରିବ, ଆପଣା ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପରମ ଶକ୍ତିମତ୍ତାଟିକୁ ଲାଭ କରପାରିବ । ଶାଶ୍ୱତସ୍ଥ ଆତ୍ମା ଚିଦ୍‌ଘତତାର ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମପଦ ଅର୍ଥାତ୍ ସୀମାତ୍ମାନ ଓ ଅବ୍ୟାକୃତ ଆନନ୍ଦମୟତାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠ ହୋଇ ପାରିଲେ ଆମେ ତାହାକୁହିଁ ଅନନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମ ଓ ଅନନ୍ତ ପରପୁର୍ଣ୍ଣତା ବୋଲି କହିପାରିବା । ଏକଥା ସତ ଯେ ପ୍ରତିଫଳନ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏହି ଆନନ୍ଦର କମ୍ପଦଂଶକୁ ନଶ୍ୱର ଭୋଗ କରବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା; ଆପଣାର ବ୍ୟାକୃତ ଓ ଗୁଣଯୁକ୍ତ ପ୍ରକୃତିକୁ ନେଇ ପୁରୁଷ ଜୀଡ଼ା କରୁଥିବା ସେହି ନମ୍ନତର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଏକ ସଗୁଣ ଅବତରଣ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ତାହାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଭୋଗ କରପାରିବା । ଏହି ଜଡ଼ର ଭୂମିରେ ଏକ ଚନ୍ମସ୍ୱ ଓ ସୀମାତ୍ମାନ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଅନୁଭୂତି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ, ପ୍ରାଣର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ, ମନୋମୟ ଭୂମିରେ ସମ୍ଭବ ହେବ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ବିଜ୍ଞାନମୟ ସତ୍ୟ-ଭୂମିରେ ତଥା ତାହାର ଆହୁରି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅନୁଭୂତି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ଏବଂ ସେଇ ଯୋଗୀ ଏହିସବୁ ନମ୍ନତର ଉପଲବ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରବେଶ କରିବ, ସିଏ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦୂରକୁ ଏଇଲ ସମ୍ପୃକ୍ତି ଓ ଏଇଲ ପ୍ରସ୍ତବଶାଲୀ ବୋଲି ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ସେ ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ବୃହତ୍ କଛୁ ରହିଛୁ ବୋଲି ଓ ଏହାର ସେପାଖକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଆଉରି କଛୁ ଅଛୁ ବୋଲି ସେ ଆଦୌ କଳ୍ପନା କରିପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଦ୍ରବ୍ୟତାର ଏହି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆମ ସତ୍ତାର ଅନ୍ୟ ଛଅଟିଯାକ ସ୍ୱାଧୀନର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସମ୍ଭାବନାଟି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ; ପ୍ରକୃତଗତ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଭୂମି ମଧ୍ୟ ଆପଣା ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେ ଏହିସବୁ ସ୍ୱାଧୀନର ଏକ ସ୍ୱକୀୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅବଶ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିପାରିବ । ମାତ୍ର ସେହି ସଙ୍କୋଚ ପ୍ରୋପାନଟି ମଧ୍ୟକୁ ସଂଜ୍ଞାନଟିର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାରୋହଣ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ସବୁକିଛୁ ସେହି ଅନନ୍ତ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ପରମସତ୍ତାର ଅଚଳପ୍ରତିଷ୍ଠତା ତଥା ଭରଳ ସମୁଦ୍ରୋପାଦାନରେ ଏକାଧାରରେ ଏକରୂପ ହୋଇଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ସଙ୍କୋଚ ଭଙ୍ଗୁରିର ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ସ୍ତରରେ ଅବଗାହି ହୋଇ ଆସିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯାଇ ସମଗ୍ର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ସମ୍ଭବ ହେବ ।

ଏହି ସଙ୍କୋଚ ଆରୋହଣ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଅବତରଣ ବିନା ଅନ୍ତଃସ୍ଥ ପୁରୁଷ ତଥାପି ସେହି ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଆତ୍ମାଟିରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିପାରିବ ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବ । ଜଡ଼ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ପରମ ଆତ୍ମାଟି ମଧ୍ୟରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ରହି ସେ ଏକଥା କରିପାରିବ; ସେଇଁ ଆନନ୍ଦ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଅନନ୍ତତା ଏଠାରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ, ସେଇଥିରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ରହି ସେ ତାହା କରିପାରିବ । ଅଥବା ଅନ୍ତରସ୍ଥ କିଂବା ବାହ୍ୟସ୍ଥ ପରମ ଆତ୍ମସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାର ଉପାଦାନଗତ ଓ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସକଳ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟବୋଧକୁ ଲୀନ କରିଦେଇ ମଧ୍ୟ ସେ ତାହା ସମ୍ଭବ କରିଦେବ । ଏହା ଫଳରେ ଜଡ଼-ମନ ଏକ ମହତ୍ତମସ୍ତ୍ୱ ନିଦ୍ରାମଗ୍ନତାର ଅଧିକାଂଶ ହୋଇ ରହିବ, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କି ଜଡ଼ ସତ୍ତ୍ୱ ଏକପ୍ରକାର ଚେତନାଯୁକ୍ତ ନିଦ୍ରାଣ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣା ସମ୍ଭବରେ ବସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିବ ଅଥବା ପ୍ରକୃତର ଦ୍ରବ୍ୟରେ କେବଳ ଜଡ଼ବତ୍ତ୍ୱ ବିତରଣ କରିବାରେ ଲଗିଥିବ, ପବନ ମଧ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଥିବ; କିଂବା ବାଲୁକତ୍ତ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ବାଲୁତପଣରେ ନିସ୍ୱାସ୍ୱତତାର ଏକ ଶୁଦ୍ଧ, ପ୍ରସନ୍ନ ଓ ମୁକ୍ତ ଦାର୍ଢ଼ିତ୍ୟନତାର ଅବସ୍ଥାରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବ । ମାତ୍ର ସେହି ସ୍ଥିତିରେ ଏକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ସ୍ତରରେ ଜ୍ଞାନ ଓ ଆନନ୍ଦର ସେଇଁ ଉତ୍ତରୀୟ ଔଣ୍ଢର୍ଯମାନ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରନ୍ତା, ଏହି ଅନୁଭୂତିଟି ମଧ୍ୟରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ବହୁର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଆମେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଏକ ଜଡ଼ ଉପଲବ୍ଧି ବୋଲି କହିବା ସେଇଠାରେ କି ପୁରୁଷ ପ୍ରକୃତିକୁ ଆପଣାର ଅଧିକାରକୁ ଆଣିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇ ନଥାଏ କିଂବା ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟ ତା'ର ଆପଣାର ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ଆଦୌ ଉନ୍ମେଳିତ ହୋଇ ନଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରକୃତିର ଅନନ୍ତ ମହିମା ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରି ନଥାଏ । ମାତ୍ର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତଥାପି ଏହା ଅଧିକାରଲାଭ ଏବଂ ଏହା ଉତ୍ତରଣ ଦୁଇଟିଯାକରୁହିଁ ପରସ୍ପରଭିନ୍ନତର ଦୁଇ ତୋରଣଦ୍ୱାର ତୋଳ କୁହାଯାଇ ପାରିବ, ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ଗୌରବମୟ ଦୁଇଟି ଦ୍ୱାର ତୋଳ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜୀବରେ ପ୍ରାଣମୟ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଅସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିନବରୂପେ ଜଣ ଉପିପାରିବ ଓ ସେଥିରେ ପ୍ରବେଶ ଜଣପାରିବ । ବଶ୍ୱଗତ ପ୍ରାଣରେ ଆତ୍ମାର ଏକ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ, ଗୌରବାନ୍ୱିତ ଏବଂ ଆନନ୍ଦମୟ ଅଭିନବେଶ ଦ୍ୱାରା ଅଥବା ଆପଣାର ଭିତରେ ଥିବା ବାହାରେ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କି ମଧ୍ୟରେ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଆପଣାର ସ୍ୱାଭାବ୍ୟ-ବୋଧଟିକୁ ବିସର୍ଜନ ଜଣଦେଇ ସେ ତାହା ଜଣପାରିବ । ଏହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଚଣ୍ଡୁଳ ଆତ୍ମବସ୍ତୁ ଉପର ଏକ ଗଭୀରତାଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତି ଉପଲବ୍ଧି ହେବ ଅଥବା ତା' ନହେଲେ ସମସ୍ତ ବାସିନ୍ଦୁମୁକ୍ତ ଜୀବରେ ପ୍ରାଣଗତ ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛନ୍ନ ଏକ ଜର୍ମ ବା ସେହି ବୃତ୍ତନ୍ତ ବଶ୍ୱଶକ୍ତିସମୂହର ପ୍ରାଣମୟ ନଭ୍ୟଙ୍କି ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତୀବ ଉଚ୍ଚାଦର ସହିତ ଆପଣାକୁ ଗୋଟାପୁରା ନେଇ ସମର୍ପି ଦେବାର ଏକ ସ୍ଥିତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ । ସେତେବେଳେ ବାହ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ଏକ ଉଶ୍ୱତ୍ୱାଧିକୃତ ଉନ୍ନତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଉନ୍ନତ୍ତତର ଆପଣାକୁ ଭିତା ଜଗତକୁ ବସ୍ତୁତ ରହିଥିବ, ଅଥବା ମନୁଷ୍ୟସୁଲଭ ନିସ୍ୱାସ୍ତଜଭାର ପରମ୍ପରା ଏବଂ ଶାଳୀନତା ପ୍ରତି ଏବଂ କୌଣସି ବୃତ୍ତତ୍ତର ସତ୍ୟର ସୌଷମ୍ୟ ଭିତା ଛନ୍ଦୋମୟତାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି କୌଣସି ଦୃଷ୍ଟି ନଦେଇ ବାସ ଜଣବାରେ ଲଗିଥିବ । ସେତେବେଳେ ତାହା ଘାତଙ୍କମୟ ବନ୍ଧନକୁ ଛିଣ୍ଡାଇ ପକାଇଥିବା ଏକ ପ୍ରାଣମୟ ସତ୍ତା ପର ପିଶାଚତନ୍ତ୍ର ବାସ କରୁଥିବ, ଏବଂ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଉନ୍ମାଦନ୍ତସ୍ତ ଅଥବା ଏକ ଦିବ୍ୟ ଦୈତ୍ୟ ପର ବାସ କରୁଥିବ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତ ଉପରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଅଧିକାରଲାଭ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ, ପ୍ରକୃତର ପରମ ଉତ୍ତୋଳନ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଆମ ଅନ୍ତରବସ୍ଥିତ ଆତ୍ମାର ପ୍ରକୃତ ଉପରେ କେବଳ ଏକ ପ୍ରଲକ୍ତ ସ୍ଥିତିଶୀଳ ଅଧିକାର ରହିଥିବ ଏବଂ ଆମ ବାହାରେ ରହିଥିବା ଭୌତିକ ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରକୃତର ତାହା ଉପରେ କେବଳ ଏକ ଅନସ୍ତନ୍ଦିତ ଓ ଉତ୍ତଧର୍ମୀ ଅଧିକାରହିଁ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ମନୋମୟ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜୀବରେ ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଭିନବସ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରିବ ଓ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ଜଣପାରିବ । ଆପଣାକୁ ଆଲୋକତ, ପ୍ରାଚୀରମୁକ୍ତ, ପ୍ରସନ୍ନ, ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକ, ସୀମାସ୍ପର୍ଶ ଓ ଶୁଦ୍ଧ ବଶ୍ୱଗତ ମନର ସ୍ୱଚ୍ଛବତି ଉପରେ ପ୍ରତିଫଳତ ଜଣ ରହିଥିବା ଆତ୍ମା ଉପରେ ଅଭିନବସ୍ତ ରହି ଅଥବା ଆପଣା ଭିତରେ ତଥା ବାହାରେ ରହିଥିବା ସେହି ପରମବସ୍ତୁାରଯୁକ୍ତ, ବନ୍ଧୁକ୍ତ, ଅବ୍ୟାକୃତ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରସ୍ଥନ ଆତ୍ମସତ୍ତାଙ୍କି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ମ୍ଳାନ କରଦେଇ ସେ ଭାବ୍ଦା କରପାରବ । ଭାବ୍ଦାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ସକଳ ମନୋଗତଭାବ୍ଦା ଏକାବେଳକେ ଜଣ୍ଟଳ ଜ୍ୱରରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ଅଥବା କେବଳ ଏକ ବାସନାମୁକ୍ତ ଓ ବନ୍ଧନସ୍ଥାନ ନିସ୍ପାନ୍ଦଭାବ୍ଦା ରହିଥିବ, ଯାହାକୁ କ ସେଥିରେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଅଂଶଗ୍ରହଣ ନକରୁଥିବା ଅନ୍ତର୍ଗତ ସାକ୍ଷୀସ୍ୱରୂପହିଁ ଅବଲେକନ କରିବାରେ ଲଗିଥିବେ । ସେତେବେଳେ କେବଳ ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱହିଁ ଏହି ଫମ୍ପାରରେ ଏକମାତ୍ର ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ମାନବଜ୍ଞାବନଗତ ସକଳ ବନ୍ଧନ ଅଥବା ଏକ ଅଭିଭୂତମସ୍ୱ ଇଶ୍ୱରନୈବେଦ୍ୟ ବା ପ୍ରସନ୍ନ ଭଦାସ୍ୱଭାବ୍ଦା ମଧ୍ୟରେ ବା ସକଳ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରୀତି ଏବଂ ପ୍ରେମାଭିଭୂତର ଏକ ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବାସ କରୁଥିବା ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଆତ୍ମାଟି ବସ୍ତୁସ୍ୱରେ ଭାହାର ଆଦୌ କୌଣସି ଚନ୍ତାହିଁ ନଥିବ । ଏହି ମନୋମସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୱ ଏକଦ ଉନୋଟିଆଜ ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ବେଶ୍ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିବ । ସେତେବେଳେ ଭାବ୍ଦା ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ କର, ଗୋଟିକ ପରବର୍ତ୍ତୀରେ ଗୋଟିଏ କର ଅଥବା ଏକାଧାରରେ ଏହି ସକଳ ପଦାର୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱତ ଏକରୂପ ହୋଇପାରିବ । ଅଥବା ଜମ୍ନତର ସ୍ତରର ରୂପାସ୍ପନଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ଇଚ୍ଛତର ସ୍ଥିତର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ରୂପାନ୍ତରତ ବ କରଦେଇ ପାରିବ; ମୁକ୍ତ ଜଡ଼ଗତ ମନର ବାଲସୁଲଭତା ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଜଡ଼ ଦାସ୍ୱିତ୍ୱରହିତତାକୁ କଂବା ମୁକ୍ତ ପ୍ରାଣଗତ ମନର ସେହି ଦବ୍ୟ ଜନ୍ମଭତା ଓ ଯାବପାସ୍ୱ ଜସ୍ୱମ, ଶାଲୀନତା ତଥା ସୌଷମ୍ୟ ବସ୍ତୁସ୍ୱରେ ଭାହାର ଜଣ୍ଟିନ୍ତାକୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରନେଇ ପାରିବ ଏବଂ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାସ୍ ସନ୍ତୁଳାବନର ଅଭିଭୂତ ଦୃଷ୍ଟି ଓ ପରବ୍ରଜଜାସ୍ପ ଘରର ଏକାକା ମୁରକୁ ଉଜ୍ଜିତ କର ବା ଏକ ଛିଦ୍ରାବେଶ ପିନ୍ଧାଇ ମଧ୍ୟ ରଖିପାରିବ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଜଗତସ୍ଥ ଆତ୍ମା ଜଗି ପ୍ରକୃତ ଉପରେ କୌଣସି ଅଧିକାରଲଭ ବା ପ୍ରକୃତର କୌଣସି ଉତ୍ତୋଳନ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏକାବେଳକେ ଏକ ଦ୍ୱିବିଧ ଅଧିକୃତହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ । ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତର ଭିତରେ ସେହି ମନୋଗତ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୱ ଅନନ୍ତଭାର ମୁକ୍ତ ଓ ଆନନ୍ଦମସ୍ୱଭା ଉତ୍ତୀଜମାନ କରୁଥିବ, ଏବଂ ବାହାରେ ମନଃ-ପ୍ରକୃତର ସେହି ପ୍ରସନ୍ନ, ସ୍ୱଚ୍ଛତାଧୀନ ଓ ଅନସ୍ୱିତ ଜୀଡ଼ାଟିହିଁ ବଳବତ୍ତର ରହିଥିବ । ମାତ୍ର ବଜ୍ଞାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରପାରିବା ଜଗି ମନୋଗତ ଆତ୍ମା ପାଖରେ ଏପର ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛୁ ଯାହାକ ପ୍ରାଣ-ଆତ୍ମା ବା ଜଡ଼-ଆତ୍ମା ଭାହାର ପାଖରେ ନାହିଁ; କାରଣ ସଦ୍ଦା କେବଳ ଏକ ମନୋମସ୍ୱ ପ୍ରତିଷ୍ଠନର ସୀମାବଦ୍ଧ ଜ୍ଞାନଟି ଦ୍ୱାସ୍ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଜ୍ଞାନର ସତ୍ତ୍ୱତ ବଜ୍ଞାନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରନେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମନୋଗତ ଆତ୍ମାର ରହିଛୁ, ଏବଂ ସେହି ହେଉରୁ ମନ କେତେକ ପରମାଣରେ ଆପଣାର ବାହ୍ୟ ନିସ୍ପାନ୍ଦିକୁ ମଧ୍ୟ ଭାହାର ଦ୍ୱାସ୍ ଶାସିତ କର ରଖିପାରୁଛୁ, କଂବା, ସେପର ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତତଃ ଆପଣାର ଭଜ୍ଞା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତଥା ଜୀବନାଗୁଡ଼ିକୁ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଅବତାହତ ଓ ଶୁଦ୍ଧ କରିଇ ଆଣିପାରୁଛୁ । ମାତ୍ର ଆମର ମନ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଅନନ୍ତସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ଆମ ତାହାରେ ରହିଥିବା ଏହି ଅନ୍ତରତିଷ୍ଠ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଭେଦଜ ଯୋଗାଏ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ କରିପାରୁଛୁ; ପୁଣ୍ଡିତାର ବୌଣସି ବୋଧ ସହିତ ତାହା ଅନ୍ତର୍ଗତ ସତ୍ତ୍ୱର ଜ୍ଞାନ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଆନନ୍ଦରତ ଅନନ୍ତତାକୁ ଆପଣାର ବାହ୍ୟଜୀବନସ୍ଥ କିସ୍ମାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ନେଇ ଆଦୌ ଅଜାଡ଼ ଦେଇପାରୁ ନାହିଁ ଏବଂ ଭେଣ୍ଡ ସେହି କିସ୍ମା ସଦାତା ଭେଦଜ ଅଯଥେଷ୍ଟ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତଥାପି ତାହା ପରିତୃପ୍ତ ଓ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, କାରଣ, ଯଥେଷ୍ଟ ହେଉ ବା ଅଯଥେଷ୍ଟ ହେଉ, ଅନ୍ତରସ୍ଥ ସେହି ପରମ ପ୍ରଭାବି କୃତ ସକଳ କିସ୍ମାର ଦାସିତ୍ୱଟିକୁ ଆପେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ବାହ୍ୟ ଦେଖାଇବାର ଦାସିତ୍ୱଟି ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥାନ୍ତି ଓ ତାହାର ପରିଣାମଟିର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ।

ମାତ୍ର, ଭେଦଜ ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ବମୁକ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ସାଂଭୌମତ୍ୱରେ ପ୍ରଥମେ ବିଜ୍ଞାନମସ୍ତ ପୁରୁଷହିଁ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରୁଛୁ । କାରଣ ବିଜ୍ଞାନମସ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱହିଁ ସେହି ପରମ ଦବ୍ୟମୂର୍ତ୍ତିତାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁଛୁ, ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ବୌଣସି ବୋଧ ଲାଗି ସମର୍ଥ ହେଇଥାନ୍ତି; ବିଜ୍ଞାନମସ୍ତ ପୁରୁଷ ପରମ ଅନନ୍ତସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ସେହି ପୁର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ, ମହାମସ୍ତ ଘନ-ଅଭିଯାନଟିରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରୁଛୁ, ସେହି ଅଧାରସ୍ଥ ଜ୍ଞାନ, ଶୁଦ୍ଧ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଅବାଶ୍ରତ ଆନନ୍ଦ ଲାଗି ଏକ ଗ୍ରହଣପାତ୍ର ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସକଳ ଜୀବନକୁ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଆଲୋକ, ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ଅଗ୍ନି ଏବଂ ଅମୃତରୂପୀ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ରସରେ ପରିଣତ କରିଦେଇ ପାରୁଛୁ । ତାହାର ଭିତରେ ପରମ ଆତ୍ମାର ଅନନ୍ତତା ରହିଥାନ୍ତି, ପ୍ରତି ପ୍ରକୃତିର ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତି । ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତର ଆତ୍ମାସ୍ଥି ମଧ୍ୟରେ ବିଜ୍ଞାନମସ୍ତ ପୁରୁଷ ଆପଣାର ଆତ୍ମାକୁ ଦୃଗ୍ଭାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ବୋଲି ନଜର ଆପଣାର ପ୍ରକୃତିଗତ ଆତ୍ମାକୁ ସେଠାରେ ଆବିଷ୍କାର କରିଥାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଫେରି ପାଇଥାନ୍ତି ବୋଲି ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଇ ପାରିବ । ମନୋମସ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱର ସହଜତର ପ୍ରବେଶସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥିବା ଅନ୍ୟ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣା ଭିତରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭିତରେ ଆପଣାକୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି । ସେ ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱତାମୂଳକତା ତଥା ଆପଣାର ପ୍ରକୃତିରେ ଦବ୍ୟ ହୋଇପାରିବା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ଆପଣାର ମର୍ମଗତଭାବରେହିଁ ଦବ୍ୟ ହୋଇପାରୁଛୁ । ବିଜ୍ଞାନମସ୍ତ ଭୂମିରେ, ଏବଂ ଏପରିକ ମନୋଗତତା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭାବିତ ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞାନର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଦବ୍ୟ ପରମ ଶାଶ୍ୱତହିଁ ଏହି ମନୁଷ୍ୟରୂପୀ ପ୍ରଜାତିକୁ ଅଧିକାର କରି ରହିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଓ ତାହା ଉପରେ ଆପଣାର ମୋହରଟିକୁ ନେଇ ବସାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି; ବୀଜ ଏବଂ ପ୍ରକୃତିକୁ ସେ ଆକ୍ରାନ୍ତନ କରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଓ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରୁଛନ୍ତି । ମାନ ମନୋମସ୍ୱ ସ୍ୱଳ୍ପ ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ସେହି ସତ୍ୟମସ୍ୱ, ଦିବ୍ୟ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ସମ୍ପଦଟିକୁ କେବଳ ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁଛି ଅଥବା ତାହାର ପ୍ରତିଫଳନ କରି ପାରୁଛି । ଅପର ପକ୍ଷରେ ବଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଆତ୍ମା ଏକ ଯଥାର୍ଥ ତଦାତ୍ମକତାରେ ଉପନୀତ ହୋଇପାରୁଛି, ସେହି ସତ୍ୟ-ପ୍ରକୃତିର ଯଥାର୍ଥ ଭାବ ଓ ଯଥାର୍ଥ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଅଧିକାରଲାଭ କରିପାରୁଛି । ବଜ୍ଞାନର ଭୂମିକୁ ଆସି ପୁରୁଷ ଓ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଦ୍ୱୈତଭାବଟି ଲୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଇଛି; ଆମର ଏହି ପ୍ରକୃତିଗତ ଜୀବନଟିର ବ୍ୟାବହାରିକ ସତ୍ୟକୁ ଭିତ୍ତି କରି ସାଂଖ୍ୟ ପୁରୁଷ ଓ ପ୍ରକୃତିକୁ ପରସ୍ପରର ଅନୁପୂରକଭାବେ ଭାଯିଁ କରୁଥିବା ଦୁଇଟି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କହି ଯେଉଁ ବୃହତ୍ ସତ୍ୟଟିର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲ, ସେଇଟି ସେମାନଙ୍କର ଦ୍ୱିବଲ୍ଲବବିଶିଷ୍ଟ ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଲୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଇଛି, ସେହି ସଗୁପ୍ତ ପରମ ସତ୍ୟର ଉଦ୍ଗାତୀ ରହସ୍ୟପ୍ରମତ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଲୁଆଡ଼େ ଉଭେଇ ଯାଇଛି । ଜ୍ଞରଥୁସ୍ତ୍ର ପ୍ରତିମାକଲ୍ପନାର ପ୍ରତୀକ ଅନୁସାରେ ଏହି ପରମ ସତ୍ୟ-ସତ୍ତାକୁ ଆମେ ହୁର-ଚୌଖ୍ତ* ବୋଲି କହିବା; ଏହାକୁ ଆମେ ସେହି ନର-ନାଗ୍ନରୂପ ଦ୍ୱିବିଧ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କହିବା ଯାହାକ କେବଳ ସେହି ସଦ୍ୱୋଚ ସତ୍ତାର ପରମ ଶକ୍ତିରୂପେ ଉଦ୍ଭାସିତ ହୋଇଆସିଛି ଏବଂ ତାହାର ଦ୍ୱାର ବିଧୃତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ତେଣୁ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ-ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ଏକ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନତା ମଧ୍ୟରେ ଜଡାଅି ଦେଇଛି ଦେଖି ନାହିଁ । ତାହାର ନିଆ ମଧ୍ୟରେ ଚୈତଣ୍ୟି ଅନସ୍ୱମିତତା ନଥାଏ, ଏକ ଅନନ୍ତ ମୁକ୍ତସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ତାହା ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନସ୍ୱଭଣଶକ୍ତିରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ । ନମ୍ନତର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ଆତ୍ମା ସ୍ୱଭାବତଃ ପ୍ରକୃତିର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ନସ୍ୱାମକ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ସାଇ ସେହି ନମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିର ସ୍ତରରେହିଁ ରହିଥାଏ । ସାନ୍ତତାର ସକଳ ବିଧାନ ପାଖରେ ଏକାନ୍ତ ବାଧ୍ୟ ଓ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବା ଉପରେହିଁ ସେଠାରେ ସାବଶ୍ୟସ୍ୱ ନସ୍ୱମଭଦ୍ଭତା ନିର୍ଭର କରୁଥାଏ । ଏହିସବୁ ଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥିତ ଆତ୍ମା ଯଦି ସେହି ବିଧାନଟିକୁ ଆପଣାକୁ ଅନନ୍ତର ବିମୁକ୍ତ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିନଏ, ତେବେ ତାହା ଆପଣାର ସ୍ୱାଭାବିକ କେନ୍ଦ୍ରଟିକୁ ହଜାଇବସେ ଏବଂ ଏକ ବିଶୃଙ୍ଖଳ ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଜେନ୍ସନ ହୋଇ ରହେ; ତାହାର ବାହ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ସେତେବେଳଯାଏ ଯେଉଁ ଜୀବନ୍ତ ଓ ସୌନ୍ଦମ୍ୟଯୁକ୍ତ ଭଙ୍ଗୀଟି ଦ୍ୱାରା ନସ୍ୱଦ୍ଧିତ ହୋଇ ରହିଥିଲ, ସେତେବେଳେ ସେ

---

* ଅସ୍ତର ଏବଂ ଅଭଙ୍କର ଦିବ୍ୟରୂପ ସାଙ୍ଗର ବୋଲିବା; ଉତ୍ତରଣ ଅର୍ଦ୍ଧଟି ପୁରୁଷରୂପ, ଏବଂ ତାମ ଅର୍ଦ୍ଧଟି ସ୍ତ୍ରୀରୂପ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେଇଟିକୁ ହସ୍ତଇବସେ ଏବଂ ସେଇଟି ସ୍ଥାନରେ ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜଡ଼ର ସନ୍ଧାନ ପାଇ ନଥାଏ । ବ୍ୟକ୍ତଗତ ପ୍ରକୃତ, ଅଥବା ତାହାର ଯାହାକିଛୁ ଅବଶିଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ତାହା ଆଉଣ କିଛୁ ସମସ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ଭାବରେ ଆପଣାର ଅଙ୍ଗତ ଗଠନ୍ତନଗୁଡ଼ିକୁ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିଥାଏ; ଅଥବା ବ୍ୟକ୍ତର ଜୀବନଷେଇଟିରେ ତାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପଛବର୍ତ୍ତିରେ ତାହାର ଜୀବନଷେଇ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତିସମୂହର କ୍ଷିପ୍ରପ୍ରବାହ ଏବଂ ସଂପତନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ନଡ଼ୁଆ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ । ଅଥବା, ଏକ ବାସ୍ତିତ୍ୱଯୁକ୍ତ ଅଭିଭୂତମସ୍ତାର ଗଭୀର ପଦଷେପମାନ ପକାଇ ତାହା କୁଆଡ଼େ ମନ କୁଆଡ଼େ ଦୂର ଘୁଲିଯାଏ; କିଂବା କେବଳ ଜଡ଼ ହୋଇ ପଡ଼ରହେ ଏବଂ ତା' ଭିତରେ ଯେଉଁ ପରମ ଚିଦ୍‌ଘଡାଟି ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିଲା, ତାହାର ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ପରିତ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହେ । ମାନ, ଯଦ୍ୱ ଅପର ପକ୍ଷରେ ଆତ୍ମା ଆପଣା ମୁକ୍ତର ଆବେଗରେ ଯାହାର ମଧ୍ୟଦେଇ ସେହ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କି ସଚେତନ ଭାବରେ ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଫଟିତ ହେଉଥିବା ଆପଣାର କିସ୍ମାଟିକୁ ନସ୍ୱର୍ତ୍ତିତ କରି ରଖିପାରିବେ, ସେହଭଳି ଏକ ଅନ୍ୟ ଓ ବଦ୍ୟ ନସ୍ୱର୍ତ୍ତଣକେନ୍ଦ୍ରର ଆବଶ୍ୟକ ଆଡ଼କୁ ଗତି କରିବାରେ ଲଗେ, ତେବେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେ କେବଳ ସେହ ବଞ୍ଚନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରେରିତ କରି ନେଇଥାଏ, ଯେଉଁଠାରେ କ ସେହ କେନ୍ଦ୍ରଟି ଆଗରୁହିଁ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ, ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ସୌଷମ୍ୟ ଓ ଶୃଙ୍ଖଳାର ସେହ କେନ୍ଦ୍ରଟି ପୁଙ୍କରୁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ । ମନ ଓ ପ୍ରାଣର ଅସ୍ଥାୟୀ ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକରୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ବଞ୍ଚାନର ଭୂମିକୁ ଆରୋହଣ କରିଗଲେ ପୂରୁଷ ଆପଣା ପ୍ରକୃତର ପ୍ରଭୁରୂପେହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୁଏ, କାରଣ ସେତେବେଳେ ସେ କେବଳ ପରା ପ୍ରକୃତରହିଁ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହେ । କାରଣ ସେହ ଷେତ୍ରରେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବା ଇଚ୍ଛା କେବଳ ବଦ୍ୟ ଜ୍ଞାନରହିଁ ଅନୁପୂରକ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ତାହାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଗତ୍ୟାତ୍ମକତାରୂପେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ । ଏବଂ ସେହ ଜ୍ଞାନକୁ ଆମେ ପରମ ସାକ୍ଷୀପୁରୁଷଙ୍କର କେବଳ ଚକ୍ଷୁ ବୋଲିହିଁ କହିବା ନାହିଁ, ଆମେ ତାହାକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଅନ୍ତଃପ୍ରେରିତ ଓ ବଧାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟି ବୋଲି କହିପାରିବା । ତାହାର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ନସ୍ୱାମଜଶକ୍ତିକୁ କଦାପି ବାଡ଼ ଦେଇ ରଖାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ ଅଥବା ତାହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ; ଏବଂ ସେହ ଶକ୍ତିହିଁ ସକଳ କିସ୍ମା ଉପରେ ଆପଣାର ଆତ୍ମ-ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିମୂଳକ ଶକ୍ତିସଞ୍ଚାରକୁ ଆଣି ଲଦ୍ଦ ଦେଇଥାଏ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଘଟଣ୍ଟନ ତଥା ଆବେଗକୁ ସତ୍ୟରୂପ ଦିଏ, ତାହାକୁ ଦୀପ୍ତିମନ୍ତ କରେ, ପ୍ରାମାଣ୍ୟଯୁକ୍ତ ଓ ଅନନ୍ତାର୍ଥ କରି ରଖେ ।

ଜନ୍ମତର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକର ଉପଲବ୍ଧିଗୁଡ଼ିକୁ ବଞ୍ଚାନ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବର୍ଜନ କରି ପକାଏ ନାହିଁ; କାରଣ ଏହି ଷେତ୍ରରେ ଯାହା ଘଟେ, ଆମେ ତାହାକୁ ଏକ ବିନାଶ ବା ବଲୁପ୍ତି ବୋଲି କଦାପି କହିବା ନାହିଁ, ଏକ ଜଙ୍ଗାଣ ବୋଲି ବି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜଡ଼ପାଣ୍ଡବା ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏହାକୁ ଆମେ ଆମ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରକୃତିଟିର ଏକ ଉତ୍ଲେଖିତ ପରପୂର୍ତ୍ତିତା ବୋଲିହିଁ ଜଡ଼ବା । ବଜ୍ଞାନ ପ୍ରଥମେ ସେହି ଉପଲବ୍ଧିଗୁଡ଼ିକୁ ଆବଶ୍ୟକ ଜ୍ଞବରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ ସମସ୍ତଦ୍ୟଦ୍ୟାର ଉପାଦାନରୂପେ ପରିଣତ କରି ରଖେ ଓ ତା'ପରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅଧିକାର କରି ରହେ । ବଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଆତ୍ମାକୁ ଆମେ ଏକ ଶିଶୁ ବୋଲିହିଁ ଜଡ଼ବା ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ସେ ହେଉଛୁ ଏକ ଦିବ୍ୟ-ଶିଶୁ*; ଏହି ଶିଶୁର ଶୈଶବକୁ ଆମେ କେବଳ ଏକ ଦିବ୍ୟ-ଶିଶୁ ଓ ଶାଶ୍ୱତ-ଶିଶୁର ଶୈଶବ ବୋଲିହିଁ ଜଡ଼ପାଣ୍ଡବା ନିଏକ ଏହି ଜଗତଗୁଡ଼ିକୁ ଖେଳନାରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରି ଆପଣାର ଖେଳ ଖେଳିବାରେ ଲଗିଛୁ ଏବଂ ସକଳ ବଶ୍ୱପ୍ରକୃତିହିଁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ୍ତସ୍ଥନ ଜୀଡ଼ାର କ୍ରୀଡ଼କୋଦ୍ୟାନରୂପେ ବସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ବଜ୍ଞାନ ସେହି ଦିବ୍ୟ ଜଡ଼ତାବସ୍ଥାଟିକୁ ଆପଣାର ଅବସ୍ଥାରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିନଏ; ମାତ୍ର ଜଗଦଧୀଶ୍ୱରଙ୍କର ନିଃଶ୍ୱାସ ଆଗରେ ପ୍ରକୃତିତାଡ଼ିତ ଏକ ସ୍ଥଲିତ ପତଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉଡ଼ି ଯାଇଥିବା ସେହି ପରାଧୀନ ଆତ୍ମାର ଜଡ଼ତା ସହିତ ଆମେ ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳତାକୁ ଆଉ ସମତୁଲ କରିପାରିବା ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଆମେ ସେହି ପ୍ରସନ୍ନତାମସ୍ୱ ନିସ୍ୱାରହିତତା ବୋଲ ଜଡ଼ବା ଯାହାକ ପ୍ରକୃତି-ଆତ୍ମାର ନିସ୍ୱା ଓ ଆନନ୍ଦର ଏକ ଅକଲଙ୍କୀସ୍ୱ ସଘନତାକୁ ଆପଣା ଭିତରେ ବହନ କରି ଘୂରୁଛୁ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରକୃତି-ଆତ୍ମା ଏକାଧାରରେ ପ୍ରଭୁରୂପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପରମ ପୁରୁଷର ଆନନ୍ଦମସ୍ୱତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଧାରିତ ହେବାରେ ଲଗିଛୁ ଏବଂ ସେହି ପୁରୁଷ ଉପରେ ଓ ତାହାର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ ଶକ୍ତିରୂପେହିଁ ଆପଣାକୁ ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଛୁ ଓ ତାହାକୁହିଁ ଆନନ୍ଦପ୍ରେରିତ ଜ୍ଞବରେ ଶାଶ୍ୱତକାଳ ଲଗି ବଶ୍ୱ ଉପରେ ବହନ କରି ଘୂରୁଛୁ । ପୁରୁଷ-ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଦ୍ୱି-ସତ୍ତାକୁ ଆମେ ସଚେତନ ଏକ ଜ୍ୟୋତିରୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ସୃଷ୍ଟି ଓ ଦିବ୍ୟ ପରମ ଅଜ୍ଞେୟର ଏକ ଶବ୍ଦାରରୂପେ କଳ୍ପନା କରିପାରିବା ଯାହାକ ବଶ୍ୱସତ୍ତା ଭଳି ସେହି ପରମ ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣତା ସହିତ ଏକରୂପ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚେତନା ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆପଣାର ଜଷ୍ଟି ଉପରେ ଆପେ ଆପେ ବାହିତ ହୋଇ ଗତି କରିବାରେ ଲଗିଛୁ । ଏହାର ସତ୍ତାକୁ ଆମେ ପରମ ଆନନ୍ଦର ଏକ ପ୍ରଜ୍ଞାମସ୍ୱ ସତ୍ତା ବୋଲ ଜଡ଼ବା, ଆପଣାର ଦିବ୍ୟ ଜୀବନ-ସ୍ପନ୍ଦନରେ ପ୍ରମୁକ୍ତତା ଓ ପ୍ରଗାଢ଼ତାର ଏକ ଅନନ୍ତ ବୋଧ ଦ୍ୱାରା ସ୍ପନ୍ଦିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ପରମ ଚେତନା ଏବଂ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟରହିଁ ସେହି ଜଳନାପ୍ରାପ୍ତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତମସ୍ୱତା ବୋଲ ଜଡ଼ବା । ଏହାର ଚାର୍ମ ହେଉଛୁ ଏକ

---

* ଠିକ୍ ଏହିପରି ଏକ ଅର୍ଥରେ ବେସବର୍ଥ୍ ଏସ୍ "ଏହି ସତ୍ତା ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ତା" ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୁଦ୍ଧି-ଅଗତ ସୋପାନର ଚାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସେହି ଚାରଣରୁ ଉଥାର୍ଥ ଦ୍ୱାରଟିକୁ ଉନ୍ମୋଚନ କର ଜାଣି ନଥିବା ବୁଦ୍ଧିଅଧୀନ ମନଟି ଯଦି ସେହି ଚାର୍ଯ୍ୟ ସଡେଅବା ଏକ ପ୍ରଚାଣ୍ଡ ମହତ୍ତା ବୋଲ୍ଯି ପ୍ରଗତ ହେଉଥାଏ । ମାନ ଏଠାରେ ଘାହା ମହତ୍ତା ବୋଲ୍ ପ୍ରଗତ ହୁଏ, ଚାହାକୁ ଯଥାର୍ଥରେ ଏକ ନିସ୍ୱାର୍ଥୀନ ପ୍ରଜ୍ଞା ବୋଲ୍ଯି ଜହ୍ନବାକୁ ହେବ ଘାହାକ ଆପଣା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସବଳ ସମ୍ପଦର ବମ୍ଭୁଭତା ଓ ଔଣ୍ଡର୍ଯଶାଳତା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଆପଣା ସଭ୍ୟାସୂଜତାଗୁଡ଼ିକର ମୂଳଭୁତ ସହଜତା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସେହି ଅନନ୍ତ ଅନେକମୁଖିତା ଦ୍ୱାରା ମନକୁ କେବଳ ବମୁଢ଼ଯି କରିପଜାଏ; ଏହି ପଦ୍ଧତିଯି ପରମ ଜଗଦଧୀଶ୍ୱରଙ୍କର ପଦ୍ଧତି,—ବୁଦ୍ଧିଦତ୍ତ ଦୌଣସି ଦ୍ୟାଖ୍ୟା ଚାହାର ଉଥାର୍ଥ ମର୍ମଟିକୁ ଅଧିଗମି ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଆମେ ଏକ ନୃତ୍ୟ ବୋଲ୍ ବ କହିପାରିବା, କେତେ କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପାମର୍ଥ୍ୟର ଏକ ମହାସମ୍ମିଶ୍ରଣ ବୋଲ୍ ଜହ୍ନପାରିବା; ମାନ ଏହି ନୃତ୍ୟରେ ନୃତ୍ୟର ପରମଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ଆପଣା ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକର ହାତକୁ ଆପଣା ହାତରେ ଧରି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ଛନ୍ଦଗତ ଶୃଙ୍ଖଳାଟି ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ କରି ଧରିଛନ୍ତି, ଆପଣାର ସେହି ପରମ ଗୁପ୍ତ-ଗାଳାର ଅସୂ-ରେଖାଙ୍କିତ ସୌଷମ୍ୟ-ବୃତ୍ତ-ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ କରି ଧରିଛନ୍ତି । ଦବ୍ୟପ୍ରେରଣାଯୁକ୍ତ ପିଶାଚ ନତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ମାନବଜୀବନର ରୁଢ଼ି ଏବଂ ଗୁଣଧର୍ମଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁକ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଅଥବା, ଯେଉଁ ଫଳାଶ୍ରୁ ବିଧାନଗୁଡ଼ିକ ମାଧ୍ୟମରେ ସେ ନିଜର ପ୍ରକୃତିର ବମୁଢ଼ାପ୍ତି ଦ୍ୱୈତଭାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆପଣାକୁ ଖାପ ଖୁଆଇ ଚଲିବାକୁ କଟ୍ଟ ନା କଟ୍ଟ ସାଲ୍ଯଶ୍ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ ଓ ଚଦ୍ଦ୍ୱାରା ଜଗତର ଆପାତ ଯାଦଗାସ୍ୱ ବରୋଧ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ, ଏବଂ ପଥର ଅଗଣିତ ପ୍ରତବନ୍ଧକକୁ ଆପଣା ଆଗରୁ ଏଡ଼ାଇ ଚଲି ଆପଣାର ନାନା ବପଦ ଓ ଘାତ୍ତଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପର୍କରେ ସତର୍କ ଜାବଧାନତା ସହିତ ପାଦ ପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ, ସେହି ବଧାନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଯେଉଁକ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଥାଏ, ବଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଅସ୍ମା ସେଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଚା'ଠାରୁ ଆଦୌ ଅଧିକ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହି ନଥାଏ । ବଜ୍ଞାନସ୍ଥ ଅଭମାନସ ମାନବ ଆମକୁ ଜଣସ୍ୱ ସ୍ୱଭବବଦ୍ଧର୍ତ୍ତିତ ପର ଲଗିବ, କାରଣ ଆମର ଏହି ଆସ୍ୱାଟି ଉସ୍ୱଚଳିତ ଓ ଏପରକ ଆନମଣ୍ଟେମୂଳକ ଭବରେ ପ୍ରକୃତିର ସମ୍ପର୍କୀନ ହେଲବେଳେ ଚାହା ଯେଉଁସବୁ ସାଜୁସିକ ସହନଶୀଲତା ଏବଂ ସ୍ପର୍ଦ୍ଧାମସ୍ୱ ପୂଲକର ଅନୁଭୁତି ଲଭ କରିପାରୁନ୍ଥ, ବଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ମାନବ ସେଥିରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାନ ତଥାପି ଚାହାକୁ ଅଜସ୍ରଭାବ ଭୂମିରେ ଚେବଳ ଏତମାନ ସ୍ୱାସ୍ଥବତା ବୋଲ୍ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେହି ଭୂମିରେ ସବୁକଟ୍ଟ ଆପତୋର ଅଭ୍ରାନ୍ତ ଓ ପ୍ରମାଦରହିତ ପ୍ରତିସ୍ପାଟିରେ ସେହି ପରମସତ୍ତାର ବଧାନଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅନୁଶାସିତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଚାହା ଏକ ଅଗଣିତ ଅନେକତ୍ୱକ ପରମ ଏକତ୍ୱର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଭୂମି ଉପରେ ଏକ ଆତ୍ମ-ଅଧିକାରଯୁକ୍ତ ପରମ ଜ୍ଞାନ, ପରମ ପ୍ରେମ ତଥା ପରମ ଆନନ୍ଦର ବିଧାନର ଅନୁବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏହା ଆମକୁ ଅସ୍ୱାସ୍ତ୍ୱକର ବା ସ୍ୱସ୍ତ୍ୱନବହିର୍ଭୂତ ବୋଲି ମନେ ହେଉଛୁ, କାରଣ ଏହାର ଗଢଇଦାକୁ ମାପି ପାରିବା ଲାଗି ମନର ଭ୍ରାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଳ୍ପଘାତଗୁଡ଼ିକର ଆଦୌ କୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହା ଏକ ଅଚ୍ଚଚମତ୍କାର ଓ ଆମ ବୋଧର ଅତୀତ ପରିମାପନର ଛନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲାଗିଛୁ ।

ଏବଂ ଆହୁର ଉଇଇର ଏକ ପଦକ୍ଷେପ ଲାଗି ପ୍ରକୃତରେ କ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛୁ ଓ ବଜ୍ଞାନସ୍ଥିତ ଆତ୍ମା ତଥା ଆନନ୍ଦସ୍ଥିତ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତରେ କ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛୁ ? ମର୍ମତଃ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତଥାପି ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛୁ; କାରଣ ଏଠାରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଚେତନାକୁ ଏକ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ବା ଉତ୍ତୋଳନ ଘଟିଛୁ,—ଏବଂ ସ୍ମରଣ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଜଡ଼ଠାରୁ ସବୋଚ୍ଚ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମିଟି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆରୋହଣ କରିବାର କ୍ରମରେ ସଂଜ୍ଞ ଚେତନାର ପରବର୍ତ୍ତୀନ ମଧ୍ୟ ଘଟି ଘଟି ଯାଇଛୁ । ଆତ୍ମା କେବେହେଲେ ତା'ର ଆପଣାର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା କୌଣସି ଅନୁପଲବ୍ଧ ପଦାର୍ଥକୁ ଅନାଇ ରହି ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଆତ୍ମା ତାହାର ଭିତରେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛୁ ଓ ସେହି ସ୍ଥିତିରୁ ସେ ଅଭିନମି ଆସିଥିବା ସମୁଦ୍ର ସକଳ ସ୍ଥିତି ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ । ବସ୍ତୁତଃ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଭୂମିରେହିଁ ଆନନ୍ଦର ଆବଶ୍ୟକ କରିପାରିବା; କାରଣ ତାହା ସଂଜ୍ଞ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛୁ ଏବଂ ସେହି ସମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଛୁ । ଏପରକ ଚେତନାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ନମ୍ନସ୍ତର ଭୂମିରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଆନନ୍ଦରହିଁ ଏକ ପୁନଗ୍ୱବୃତ୍ତି ଘଟିବାରେ ଲାଗିଛୁ । ମାତ୍ର ନମ୍ନସ୍ଥ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ବଣୁଛ ମନ, ପ୍ରାଣିକ ବୋଧ ଅଥବା ଭୌତିକ ସଜ୍ଞାନତାକୁ ସେହି ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ଏକପ୍ରକାର କେବଳ ବଜ୍ଞାନ କରିଦେବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଯେ ତାହା ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରୁଛୁ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସେହି ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟ ସତେଯେପଣ ବଲସ୍ୱପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥିବା ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଜଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱୟଂ ବିମିଶ୍ରିତ ହୋଇପଡ଼ୁଛୁ, ବିମିଶ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେହିଁ ବଧିତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଏପର ଏକ ଘାନତାଯୁକ୍ତ କୁଣତାରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଯାହାକ ନମ୍ନତର ଚେତନାଟିକୁ ଅତୀତ ଚମତ୍କାର ବୋଲି ମନେହେଉଛୁ, ମାତ୍ର ତାହାର ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରଗାଢ଼ତାଟି ସହିତ ଯାହାର କ କୌଣସି ତୁଳନାହିଁ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଅପର ପକ୍ଷରେ ବଜ୍ଞାନର ଭୂମିରେ ତଦ୍ଦ୍ଧନ ଆଲୋକଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଛୁ, ଯାହାକ ସେହି ପରମ ଆନନ୍ଦର ପ୍ରଗାଢ଼ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରି ରଖିଛୁ । ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ବଜ୍ଞାନର ରୂପାସ୍ୱନଟି ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ବଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଇଛି, ସେତେବେଳେ ତାହା ଏତାବେଳକେ ବଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଇ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ତାହା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକ ସ୍ପନ୍ଦନଶୀଳ ପରିବର୍ତ୍ତନର ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତି କରୁଛୁ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜଡ଼ ଆତ୍ମା ଆପଣାର ଅନ୍ତିମ ଗତି ପରମ ମୁକ୍ତିର ଆସ୍ୱାଦନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇପାରୁଛୁ । କାରଣ ତାହା ଆପଣାକୁ ନେଇ ଚଦ୍‌ଗତଭାବ ସେହି ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ନିକ୍ଷିପ୍ତ କରିଦେଇଛୁ ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ୱଳ୍ପାତ୍ମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆପେ-ଜଣିମାନ ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ କେତେକେତେ ଅନନ୍ତତା ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯାଇ ପାରୁଛୁ । ବିଜ୍ଞାନ ସେହି ଅନନ୍ତତ୍ୱ ଓ ପରମତ୍ୱକୁହିଁ ଆପଣାର ସକଳ ନିସ୍ୱାସ୍ୱକତାର ତେତନ ହେତୁମୂଳ, ଅନୁପ୍ରଭିକତା, ପରିବେଶ, ମାନଦଣ୍ଡ, କ୍ଷେତ୍ର ଏବଂ ବାତାବରଣରୂପେ ଲାଭ କରି ରହିଛୁ; ତାହାକୁହିଁ ସେ ଆପଣାର ଭୂମି, ଉତ୍ପତ୍ତିସ୍ଥାନ, ଗଠନକାସ୍ତ ଉପାଦାନ ତଥା ଅନ୍ତରଧ୍ୱନିତ ଓ ପ୍ରେରଣକାସ୍ତ ପରମ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରୂପେ ଅଧିକାର କରି ରହିଛୁ । ମାନ ଆପଣାର ନିସ୍ୱାରେ ତାହା ଆପଣାଠାରୁ ଆପଣାର ନିସ୍ୱାସ୍ୱକତା, ଆପଣାର ସାବଯବସ୍ୱ କାର୍ଯ୍ୟର ଏକ ଛନୋଦତ୍ତ ନିସ୍ୱାସସ୍ୱତା, ସେହି ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କର ଏକ ଦତ୍ତ ମାସ୍ୱା* ଅଥବା ପ୍ରଜ୍ଞାସ୍ୱକ ରଚନାରୂପେ ବାରହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲ ପରି ପ୍ରତୀତ ହେଉଛୁ । ବିଜ୍ଞାନ ହେଉଛୁ ସେହି ଦତ୍ତ ତେତନା-ସାମର୍ଥ୍ୟରହିଁ ସେହି ଦତ୍ତ ପରମ ଜ୍ଞାନ-ଇଚ୍ଛା; ଆମେ ତାହାକୁ ପ୍ରକୃତ-ପୁରୁଷର ସେହି ସୌମ୍ୟସମ୍ପନ୍ନ ତେତନା ତଥା ନିସ୍ୱା ବୋଲହିଁ ଜାଣିବା, ଦତ୍ତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତେତନା ଓ ନିସ୍ୱା ବୋଲ ଜାଣିଉଣିବା । ଆନନ୍ଦର ଭୂମିରେ ଜ୍ଞାନ ଏହିପରି ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱଲକ୍ଷ୍ୟ ସୌମ୍ୟସମ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ; ସକଳ ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱ ବା ଇଚ୍ଛା ଏଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଶୁଦ୍ଧ ସୀମାତିତ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ବିଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଦୁହେଁଯାକ ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣଶୁଦ୍ଧ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଗୃସ୍ୱତ ହୋଇ ରହିଛୁ । ସେହି ପରମ ଆନନ୍ଦର ଆତ୍ମ-ଉପାଦାନ ଓ ଆତ୍ମ-ରୂପାସ୍ୱନକୁହିଁ ଆମେ ବିଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମି ବୋଲ ଜାଣିବା ।

ଏକ ଆଗ୍ରେହ୍ୱଣଉମରେହିଁ ଏହି ଉପଲବ୍ଧି ଘଟିଥାଏ, କାରଣ ସେହି ଆଗ୍ରେହ୍ୱଣ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରମ ଏକତ୍ୱରୂପେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବାର ପ୍ରତିସ୍ପର୍ଦ୍ଧି ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତିତା ଲାଭ କରିଥାଏ; ଏହି ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତିତା ଲାଭ କରିବା ଉଉରେ ବିଜ୍ଞାନ ହେଉଛୁ ଏକ ମୌମାଂସ୍ୱକ ପଦକ୍ଷେପ, ମାନ ତାହାର ଚରମ ଅବସ୍ଥାନଭୂମି କଦାପି ନୁହେଁ । ବିଜ୍ଞାନର ଭୂମିରେ ଆତ୍ମା ଆପଣାର ଅନନ୍ତତାଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିଥାଏ, ତଥାପି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କର

---

* ଏଠାରେ 'ରୂପ' ଅର୍ଥରେ ମାସ୍ୱାର ବ୍ୟବହାର ହୋଇ ନାହିଁ; ଶବ୍ଦଟିର ମୂଳ ବୈଦିକ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟରେହିଁ ତାହାର ବ୍ୟବହାର କରସାଇଛୁ । ବିଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଭୂମିରେ ସହଜାତ ସତ୍ତା, ତଦ୍‌ଗତ ସ୍ୱରରେ ସର୍ବତ୍ୱର, ଏବଂ ଶାସ୍ୱତ ସ୍ୱରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାସମ୍ପନ୍ନ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ଏକ ସହିସ୍ନୁ କେନ୍ଦ୍ରରେ ସଦ୍ଧ ବାସ କରୁଥାଏ । ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ବଞ୍ଚିବା ଆପଣାର ଭଦ୍ରାତ୍ମକତା ଅର୍ଜନ କରେ ସତ୍ତ, ମାତ୍ର ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟସ୍ପାନ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଭଥାପି ବଜାୟ ରଖିଥାଏ ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ଏକ ବଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିତା ସହିତ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆପଣାର ଫଷ୍ଟର୍ଶଟି ରଖିବା ଲଗି ସଦ୍ଧ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ । ଫଷ୍ଟର୍ଶଜନତ ଆନନ୍ଦ ଲଗିଥିଲେ ଏହି ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟଟିକୁ ରଖିବାକୁ ହୁଏ; ସେହି ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ମନର ଭୂମି ଉପରେ କେବଳ ଯେ ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟରେ ପରଣତ ହୁଏ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତାହାର ସ୍ୱ-ଅନୁଭବରେ ତାହା ଆମର ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ବଚ୍ଛନ୍ନତ ହୋଇ ରହିବାରେ ସଦ୍ଧ ପରଣତ ହୁଏ । ତା'ର ଚଦ୍ଗତ ସତ୍ତାରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସଦ୍ଧରେ ଆମର ସହିତ ଏକ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମସତ୍ତୃଟିକୁ ସତେଥିବା ଦୃଘ୍ନ ପକାଇଥିବାର ଏକ ବୋଧରୂପେ ପରଣତ ହୁଏ ଏବଂ ଆପେ ଦୃଘ୍ନ ବସିଥିବା ଆନନ୍ଦମସ୍ତୁତାର ଏକ ଅନ୍ୟେଷଣରେ ପରଣତ ହୁଏ; ଏବଂ ପ୍ରାଣର ଭୂମି ଉପରେ ଅହଂପ୍ରେରତ ଆତ୍ମନମଜ୍ଜନ ଏବଂ ଦୃତ ଏକତ୍ୱଟି ଲଗି ଏକ ଅନ୍ଧ ଅନ୍ୟେଷଣ ସଦ୍ଧରେ ଏକ ସାଲ୍ଗଶ୍ରରେ ପରଣତ ହୋଇଯାଏ । ଆପଣାର ଅନନ୍ତ ଚେତନାର ଭୂମିରେ ବଚ୍ଛନମସ୍ୱ ସତ୍ତା ଆପଣାର ସ୍ୱକୀୟ ପ୍ରଜ୍ଞାଗତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନରେ ଏକପ୍ରକାର ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ସୀମାବଦ୍ଧତା ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିଥାଏ, ଆପଣା ବଚରଣର ଭୂମିଟିରେ ତାହାର ସତ୍ତାଗତ ଏକ ବଶିଷ୍ଟ ପ୍ରତ୍ନମଣ୍ଡଳ ସଦ୍ଧ ରହିଥାଏ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ୍ତ ଯେ ସେ ତାହାର ସେପାଖରେ ରହିଥିବା ଯାବତ୍ତୀୟ ବସ୍ତୁ ସଦ୍ଧରେ ବ ପ୍ରବେଶ କରୁଥାଏ ଏବଂ ସକଳ ସତ୍ତା ତଥା ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ଆପଣାକୁ ଏକାତ୍ମକ ବ କରି ପାରୁଥାଏ । ଆନନ୍ଦର ଭୂମିରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ସବୁ ବନ୍ଦଲଯାଏ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରଟି କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ସଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ପ୍ରକୃତ ସଦ୍ଧରେ କେଉଁଠି ହେଲେ କୌଣସି କେନ୍ଦ୍ର ନଥାଏ, ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଅଥବା ବାହାରୁ ଲଦ ଦିଆଯାଇଥିବା କୌଣସି ପରଧି ସଦ୍ଧ ନଥାଏ; ମାତ୍ର ସବୁଟି ସମଗ୍ର ଭିତରେ ବଦ୍ୟମାନ ଥାଏ, ସବୁକିଛି ଏକ ଅଭିନ୍ନ ସତ୍ତା ଓ ଏକ ଅଭିନ୍ନ ଚନ୍ନସ୍ୱଭାବରୂପେ ବଦ୍ୟମାନ ରହିଥାନ୍ତି । ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ସର୍ବତ୍ର ଦେଖିପାରେ, ସର୍ବତ୍ର ଅନୁଭବ କରିପାରେ; ତାହାର କୌଣସି ଆପଣା ଭବନ ନଥାଏ, ତାହା ସର୍ବଦା ଅନନ୍ତେତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁଟିକୁ ସେ ଆପଣାର ସଦନ ଓ ଭବନରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥାଏ; ଅଥବା ତାହାର ଅନେକ ଭବନ ମଧ୍ୟରେ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମହଜୁଦ ରହିଥାଏ ଓ ସେହି ଭବନଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ଗିଳି ସର୍ବଦା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଅନ୍ୟ ସକଳ ଆତ୍ମା ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତିରୂପେ ତାହାର ଆପଣା ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି; କିମ୍ବା ତତ ତଥା ମର୍ମଗତ ଉଦ୍ଭସ୍ୱ ସ୍ତରେ ତାହାର ଆପଣା ଆତ୍ମା ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ବହୁମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏକତ୍ୱ ସହିତ ସଂସ୍ପର୍ଶଜନତ ଆନନ୍ଦଟି ଏଠାରେ ଅର୍ଜିତ ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହଥିବା ପରମ ଚାରାସ୍ପଦନତ ଆନନ୍ଦରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ । ଏଠାରେ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆଉ ଜ୍ଞାନର ପରସ୍ପରରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭଳ ରହିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ରହେ ନାହିଁ; କାରଣ ଜ୍ଞାତ, ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଜ୍ଞାତା ଏଠାକୁ ଆସି ସେହି ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାରେହିଁ ପରିଣତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏବଂ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତମ ଅନ୍ତରଙ୍ଗତାଠାରୁ ଅଧିକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସ୍ତରରେ ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଧିକାଂଶ ହୋଇ ରହିଥିବାରୁ, ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଯାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିଥାଉ, ଏଠାରେ ତାହାର ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ନଥାଏ । ଏଠାରେ ସକଳ ଚେତନା କେବଳ ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କରହିଁ ଆନନ୍ଦମୟ ଚେତନା ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ସେହି ତାଙ୍କର ଆନନ୍ଦରହିଁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସକଳ ରୂପାୟନ ଏବଂ ନିର୍ଯ୍ୟାସକତା ତାଙ୍କର ଆନନ୍ଦରହିଁ ନାନା ରୂପାୟନ ଏବଂ ନିର୍ଯ୍ୟାସକତା ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆପଣା ସତ୍ତାର ଏହି ପରମ ସତ୍ୟରେହିଁ ଆନନ୍ଦର ଶାଶ୍ୱତ ଆତ୍ମାଟି ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାଏ; ବୁଦ୍ଧିଧାତ୍ମକ ପ୍ରତିଫଳନ ଦ୍ୱାରା ଏଠାରେ ତାହା ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ ଏବଂ ସେଠାରେ ଆପଣାର ସତ୍ତାରେ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଆତ୍ମା ଅବସ୍ଥିତ ରହେ : ଏହା କଲ୍ପନା ମାତ୍ର ନାହିଁ, ଏକ ଲକ୍ଷଣରହିତ ଅନିର୍ଦ୍ଦେଶ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମା ଆପଣାକୁ ହଜାଇ ଦିଏ ନାହିଁ । କାରଣ ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭୂମିରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଜଡ଼ୁଳି ଜାତିୟତାସ୍ପ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି; ଆତ୍ମ-ନମଜ୍ଜନର ଏକ ଅଭିଭୂତ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମା ଦୁଏତ ନିଦ୍ରାମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିପାରେ, ଉଣ୍ମଗ୍ନିକୃତର ଏକ ଅଳଂତଙ୍ଗୀସ୍ପ ପ୍ରଗାଢ଼ତା ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିପାରେ ଅଥବା ସ୍ୱରଜାସ୍ପ ବନ୍ଧନ ମତ ଅନୁସାରେ ବର୍ତ୍ତିତ ଆନନ୍ଦଲୋକ, ବ୍ରହ୍ମଲୋକ, ବୈକୁଣ୍ଠ ବା ଗୋଲୋକ ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାର ସ୍ୱଜାସ୍ପ ଲୋକଟିର ସବୋଚ୍ଚ ସହମାରେ ବାସ କରିପାରେ; ଏବଂ ଏସବୁକ ନମ୍ନତର ଜଗତଗୁଡ଼ିକ ଅଡ଼କୁ ଆନତ ହୋଇଆସି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ଆଲୋକ, ଆପଣାର ସମର୍ଥତା ଓ ଆପଣାର ପ୍ରସାଦ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଇପାରେ । ଶାଶ୍ୱତ ସକଳ ଜିନିଷରେ ଏବଂ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ମନଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ଜଗତଗୁଡ଼ିକରେ ଏହିସବୁ ସ୍ଥିତି ପରସ୍ପରର ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାନ୍ତି । କାରଣ ସେଠାରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଦୌ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହି ନଥାନ୍ତି, କେବଳ ସମ୍ଭାବସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି; ପରମ ନିର୍ଦ୍ଦେଶଙ୍କର ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ଯୁଗପତ୍ ନାନା ସାମର୍ଥ୍ୟରୂପେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାନ୍ତି । ଆନନ୍ଦମୟ ଭୂମିର ପରମ ଦିବ୍ୟସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଜଗତ୍ ଲୀଳା ସମ୍ଭବ କରିବା ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଅସମର୍ଥତା ନଥାଏ ବା ଆପଣାର ମହମାଗୁଡ଼ିକୁ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାରୁ ତାହା ଆପଣାକୁ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ବଞ୍ଚିତ କରି ରଖି ନଥାଏ । ମାତ୍ର ଅପର ପକ୍ଷରେ, ଉପନିଷଦ୍‌ରେ ଯେପରି ଦୃଢ଼ ସ୍ୱରରେ କୁହାଯାଇଛି, ଆନନ୍ଦହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସଦ୍ଦା ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱଜନାତ୍ମକ ଜଡ଼ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କାରଣ ଏହି ଜଡ଼ ପରମ ଆନନ୍ଦରୁହିଁ* ସବୁ ଜନ୍ମନ୍ତ ହୋଇଆସେ, ସବୁକଛ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ନିର୍ବିଶେଷ ସତ୍ତ୍ୟରୂପେ ସେହି ଆନନ୍ଦରେହିଁ ପୁଙ୍କରୁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ; ଏବଂ ବଜ୍ଞାନହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକାଶରୂପ ଦେଇ ତାହାରକୁ ଆଣେ, ପରମ ଧାରଣା ଓ ତାହାର ବିଧାନଟି ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ପେଚ୍ଛାଗୃହୀତ ସୀମାଙ୍କନ ମଧ୍ୟରେ ଅଧୀନ କଣ ରଖେ । ଆନନ୍ଦର ଭୂମିରେ ସକଳ ବିଧାନର ଚଳସ୍ୱ ଘଟେ ଏବଂ ସେଠାରେ ବସ୍ତୁଜଡ ରହିଥିବା ପରମ ବମୁକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ବା କୌଣସି ସୀମାଙ୍କନର ଲେଶମାତ୍ର ନଥାଏ । ଆନନ୍ଦକୁ ଆମେ ଅନ୍ୟ ସକଳ ଜଡ଼ୁରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ବୋଲି ଜାଣିବା ଏବଂ ସେହି ଏକ ଓ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ସତ୍ୟାତ୍ମକତାରେ ସକଳ ଜଡ଼ୁର ସ୍ରଷ୍ଟା ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା । ଆନନ୍ଦ ସକଳ ଗୁଣରୁ ବମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ଅନନ୍ତ ଗୁଣର ସ୍ରଷ୍ଟା ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ତାହା ସକଳ ରୂପାକୃତର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ଆପଣାର ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ଆତ୍ମ-ରୂପାତ୍ମକ ଓ ଆକୃତର ଜନ୍ମୀତା ତଥା ସ୍ରଷ୍ଟା ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଚଦ୍‌ଘନତାକୁ ଆମେ ଏହି ଅଜଲ୍ପମାସ୍ୱ ସଂପୁର୍ଣ୍ଣତା ବୋଲିହିଁ ଜାଣିବା, ତାହାକୁ ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଜାଣିବା ଓ ବଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ବୋଲି ଜାଣିବା; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଆନନ୍ଦର ଭୂମିରେ ସେହି ବଶ୍ୱୋତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ତଥା ବଶ୍ୱବ୍ୟାପ୍ତ ଚଦ୍‌ଘନତତ୍ତା ସହିତ ଏକତ୍ୱ ଅର୍ଜନ କରେ, ସେତେବେଳେ ତାହା ସେଇଥିରେହିଁ ପରିଣତ ହୁଏ, ତା'ଠାରୁ ଆଦୌ କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଉଣା ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ । ଏବଂ ଏହି ଭୂମିରେ ପରମ ନିର୍ବିଶେଷ ଏବଂ ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ନିର୍ବିଶେଷତାର ଲୀଳା ଦୁଇଟିଯାକ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିବାରୁ ପ୍ରସ୍ପୋଜନତଃ ଆମ ମନର କୌଣସିପ୍ରକାର କଳ୍ପନା ବା ଅବବୋଧ ଲବି ତାହା ଅନଙ୍ଗଚମାସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଆମ ବୁଦ୍ଧିର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ମନୋଗତ ଅବବୋଧଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଚନ୍ତଳ୍ପନାରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିବା ପ୍ରାତିସ୍ୱିକ ଅଥବା ଶୁଦ୍ଧ ଜ୍ଞବନାଗତ ସତ୍ତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସାବତ୍ତାସ୍ୱ ସଙ୍କେତ ଲବି ମଧ୍ୟ ତାହା ଅନଙ୍ଗଚମାସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି ସତ୍ତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱସ୍ୱଂ ସେହି ଅନଙ୍ଗଚମାସ୍ୱ ନିର୍ବିଶେଷଗୁଡ଼ିକରହିଁ ଆପେକ୍ଷିକ ନାନା ପ୍ରତୀକ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରତୀକ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞବଦ୍ୟକ୍ତାସ୍ୱ ସତ୍ତ୍ୟଟି ଆମକୁ ଦୁଏତ ଅସଲ ବସ୍ତୁଟିର ଏକ ଧାରଣା, ଆଜ୍ଞସ, ବୋଧ, ଦୃଷ୍ଟି ବା ଏପରକ ଏକ ସ୍ପର୍ଶ ଆଣିଦେବାରେ ବ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରେ, ମାତ୍ର ଅବଶେଷରେ ଆମକୁ ସୀମାତ୍ତମ ଜଣ ଘୁଲିଯିବାକୁ ହୁଏ ଓ ସେହି ପ୍ରତୀକ ଯାହାର ଏକ ଆତ୍ମସିକ ପରିଚସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେହି ଅସଲ ବସ୍ତୁଟି

---

* ସେଥିପାଇଁ ଜନନ ଓ ଅନନ୍ଦ ଶବ୍ଦସ୍ୱ ଅର୍ଥରେ ଅନନ୍ଦର ସେବଂଶିକୁ ଜନ୍ମସେବ ହୋଇ ବୁଝାଯାଇଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହୁଏ । ବୋଧ, ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ସ୍ପର୍ଶର ସୀମାଭୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହୁଏ, ଶୁଭ ଜ୍ଞାନର ଅସ୍ପଷ୍ଟତାକୁ ଦୂର କର ବାହାର ସିଡାକୁ ହୁଏ, ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଭୂମିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହୁଏ; ସେହି ଚିଦାତ୍ମକ, ସଚ୍ଚୋଟ, ଜାଜ୍ୱଲ୍ୟମାନ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ଏବଂ ଅନନ୍ତସ୍ଥାନ ଜ୍ଞାନରେ ଅନନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ଉପନୀତ ହେବାକୁ ହୁଏ ।

ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁକ ହୋଇ ରହିଛୁ ବା ଯେଉଁକ ନାଣିଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଜାହାର ଅଙ୍ଗୀଭୂତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ସମ୍ପଦ ବସ୍ତୁରେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜ୍ଞାନରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇଉଠୁ ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଜ୍ଞାନରେ ତାହାର ଆକର୍ଷଣ ଆକୃଷ୍ଟ ହେବାରେ ଲାଗୁ, ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ଏଭାବେଳକେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିପାରିଥିବା ଏକ ପ୍ରଥମ ଉଦ୍ଦୀପନା ଦ୍ୱାରରେ ଆମେ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ବାସ୍ତବତାଟି ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରିଯାଇ ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ସେହି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱର ସତ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ଲାଗି ଏକ ଆବେଗ ଅନୁଭବ କରିଥାଉ । ପରମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଓ ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦ ଲାଗି ଏହି ଆକର୍ଷଣର ଏକ ଅତ୍ୟଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆମେ ଏହି ଜନ୍ମ ଭୂମିରେ ଅନ୍ୟବଶିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁକୁ କେବଳ ଏକ ମାୟା ବୋଲି କହି ଜନା କରିବାରେ ଲାଗୁ ଓ ଏସବୁର ସୀମାଡ଼ଜନ କରି ଏକ ନିର୍ବାଣପ୍ରାପ୍ତିର ଆକାଙ୍କ୍ଷାରେ ବଳବତ୍ତର ହୋଇ ଉଠୁ । ଆପଣାକୁ ବିଲୁପ୍ତ କରିଦେବାର, ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଚିଦ୍‌ଘନତାରେ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଆପଣାକୁ ବିସର୍ଜନ ଦେଇ ନିଃଶ୍ୱାସିତ ହୋଇଯିବାର ଏକ ଆବେଗ ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରବଳ ହୋଇ ଦେଖାଦିଏ । ମାତ୍ର ଏହି ଜନ୍ମ ଭୂମିର ସେଇପରି ସ୍ୱତ୍ତାଗତ ତତ୍ତ୍ୱ ଆମକୁ ଏଠାରେ ପାଶବଦ୍ଧ କରି ରଖିଛି, ତାହାର ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରିଆଣି ସେହି ପରମ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତରର ବୃହତ୍ତର ସୃଷ୍ଟିରେହିଁ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀବନମସ୍ତ ପରମସତ୍ତାଟିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜୀବନଧାରୀ ପ୍ରଜାଜଣଟିର ସତେଜନ ଅଧିକାରଜାତକୁହିଁ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ବିଲୁପ୍ତି ବା ଯଥାର୍ଥ ନିର୍ବାଣ ବୋଲି କହିପାରିବା । ସେହି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ପରମସତ୍ତା ଯେ ଅବଶିଷ୍ଟ ସକଳ ବସ୍ତୁର କାରଣ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, କେବଳ ସେଇ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଆବୋରି ଧରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛନ୍ତି,—ଅବଶେଷରେ ଆମେ ଯେ କେବଳ ଏହି ସତ୍ୟଟିର ଆବଷ୍କାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆମର ଅଧିକାରଜାତ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସମୃଦ୍ଧ ହେଉଥିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମ ଆତ୍ମାର ଅନୁଭୂତକ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ଅବଶିଷ୍ଟ ସକଳ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ମୂଲ୍ୟସମୃଦ୍ଧିରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେହି ପରମସତ୍ତାକୁ ଅଧିକ ବୈଭବଯୁକ୍ତ ଜ୍ଞାନରେ ଅନୁଭବ କରିବାରେ, ସେହି ପରମ ଅନନ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଆମକୁ ଅଧିକ ବହୁସୀମାଯୁକ୍ତ ଜ୍ଞାନରେ ସମ୍ମିଳିତ କରିବା ପାଇବାରେ ଏବଂ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମଦୃଷ୍ଟିରେ ପହଞ୍ଚିବା ଲାଗି ଏକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବୃଦ୍ଧତ୍ୱର ଆଗ୍ରେଦ୍ଗମର ସମର୍ଥ ଦେବାରେ ସାଧନ ପଣ୍ଡ ଜାଫି କଣ୍ଡାଲ୍ଲ ଲଗେ । ଶେଷରେ ଆମେ ପରମ ଜର୍ଦିଶେଷର ଅଖିଳ ଜଲଙ୍ଚଲ୍ଲୀ ଦୋଇଆସୁ, ଏବଂ ଯାବତ୍ତୀୟ ବସ୍ତୁର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଜର୍ଦିଶେଷରୂପେ ଜାଫି ଜରୁଥିବା ଜାଜାର ଉଚ୍ଚତର ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ଜଳଙ୍ଚଲ ଦୋଇଆସୁ । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆମକୁ ଏସର୍ଫନ୍ତ ଆମର ଉପସ୍ଥିତ ଭୂମିରେ ସଜିଥ୍ୱ ଓ ପ୍ରେରଣ କର ଉଶିଥିବା ମୁମୁକ୍ଷୁତ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ଜମେ ଦ୍ୱରାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁ, କାରଣ ଯାହା ସ୍ୱତାମୁକ୍ତ ଉନ୍ନ ଆମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଶବଦ୍ଧ କର ଉଶିଥିବା ବନ୍ଧନଗୁଡ଼ାକ ମଧ୍ୟକୁ ଦେବେଦ୍ଗଲେ ଆଜର୍ପିତ ଦୋଇଆସେ ନାଦ୍ଦି ଜଂବା ଆମକୁ ଯାହା ବନ୍ଧନ ବୋଲ୍ଲ ମନେ ଦେଉଛୁ ତାହାଦ୍ୱାଗ୍ ବଦାପି ଖ୍ରୀତ ଦୋଇପଡ଼େ ନାଦ୍ଦି, ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସ୍ୱବରେ ତାହାର ସମ୍ପିକଟ ଦୋଇ ରହିଥାଉ । ଆପଣାର ମୁଭ୍ଲଭ ଘାଇଁ ପାଶବଦ୍ଧ ଆତ୍ମାର ଯେଉଁ ଏକାନ୍ତ, ପ୍ରବଳାକାଙ୍ଖାଟି ରହିଥାଏ, କେବଳ ସେଇଟିକୁ ଚୁଡ଼ି ଆସିପାଶ୍ଲେ ଯାଇ ଆମ ପ୍ରକୃତର ଏକ ପରିପୁଷ୍ଟି ମୂକ୍ତ ସମ୍ଭବ ଦୋଇପାଶ୍ଲର । ପରମ ଜବ୍ୟସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ବନ୍ଧନ ଆକର୍ଷଣ ଓ ପ୍ରଲ୍ଭେଭନ ଦ୍ୱାଗ୍ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆତ୍ମାକୁ ଆପଣା ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ; ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ଆନନ୍ଦ ବସ୍ତୁରେ ଯେଉଁ ସ୍ୱଲ୍ପସ୍ୱ ଆପେକ୍ଷିକ ଓ ଅସମ୍ପୃଷ୍ଟିଭାସ୍ୱକ୍ତ କଲ୍ଭନାମାନ ରହିଥାଏ, ସେହି ଆକର୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ସେଇଥିରୁଦ୍ଦି ସଜାତ ଦୋଇଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ସବୁଗୁଡ଼ିକୁଦ୍ଦି ଆମେ ଆନନ୍ଦକୁ ଲେଉଡ଼ିବା ଲଗି ଆତ୍ମାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମାର୍ଗ ବୋଲ୍ ଜନ୍ଧୁବା; ମାତ୍ର ସେହିସବୁ ମାର୍ଗକୁ ଶେଷପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକାନ୍ତ ସ୍ୱବରେ ଜାବୁଡ଼ି କର ଧରିଲେ ସେହିସବୁ ସୀମାବ୍ଦାଡ଼ ପ୍ରସାଦର ସକଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଅତାତ ସତ୍ୟଟିକୁ କେବଳ ଦ୍ୱରାଇବସିବାଦ୍ଦି ସାର ଦୋଇଥାଏ । ପର୍ଯାସ୍ୱନମରେ ଏକ ପାର୍ଥିବ ଫଳ ବା ପୁରସ୍କାରଲଭକୁ ଆମେ ପ୍ରଥମ ଆକର୍ଷଣ ବୋଲ୍ ଜନ୍ଧୁବା; ଏଥିରେ ଏହି ପୃଥିବୀସ୍ଥ ମନ ଜଥା ଶସ୍ତ୍ରଗୃଦସ୍ଥାନରେ ଭୌତିକ, ଦୌଦ୍ଧିକ, ନୈତିକ ଜଂବା ଅନ୍ୟକୌଣସି ଆନନ୍ଦଲଭର ଏକ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ପୋଷଣ କର ଯାଇଥାଏ । ଦ୍ୱିତୀସ୍ୱ ଆକର୍ଷଣଟି ଏହିସବୁ ପାର୍ଥିବ ପୁରସ୍କୃତଠାରୁ ଆହୁର ଜେତେଜେତେ ଦୂରକୁ ଲମ୍ବି ଯାଇଥାଏ ସତ, ମାତ୍ର ତଥାପି ତାହା ସେହି ଫଳାକାଙ୍କ୍ଷାସ୍ୱକ୍ତ ପ୍ରମାଦର ଏକ ଦୂରତର ଓ ବୃହତ୍ତର ସଂସ୍କରଣଦ୍ଦି ଦୋଇ ରହିଥାଏ; ଏଥିରେ କୌଣସି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଯାଇ ସ୍ୱର୍ଗୀସ୍ୱ ଆନନ୍ଦ ଲଭ କରିବାର ଆଶାଟି ପୋଷଣ କର ଯାଇଥାଏ । ଉଚ୍ଚତା ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧତାରେ ଏହି ସ୍ୱର୍ଗର ଭଲ୍ପନା ଜମଶଃ ଉଚ୍ଚତର ଦୋଇ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଅବଶେଷରେ ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଶାଶ୍ୱତ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଅଥବା ପରମ ଶାଶ୍ୱତଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସମ୍ମିଳନର ଶୁଭ ଭଲ୍ପନାର ଭୂମିରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ଦୋଇଥାଏ । ଏହିପର ସ୍ୱରରେ ଆମେ ଶେଷରେ ସକଳ ପ୍ରଲ୍ଭେଭନ ବା ଆକର୍ଷଣ ମଧ୍ୟରୁ ସେହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରମ ପ୍ରଭାବଟିରେ ଆସି ପହିଞ୍ଚୁ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯେଉଁଥିରେ ଜ ଏହିସବୁ ଯାଦିଜ ଅଥବା ଯାରହିତ ସ୍ୱରର ଅନନ୍ତସ୍ରୋତରୁ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରୁ ଜନ୍ମ ଯାଇଥାଏ; ସକଳ ଦୃଶ୍ୟ ଭଥା ଜଗତରୁ, ସକଳ ଅସ୍ୱାସ ଏବଂ ପ୍ରସ୍ୱାସରୁ ଏବଂ ସ୍ପାର୍ଶଯିତ ସକଳ ଜଗତରୁ ଏକ ଈମୁର୍ତ୍ତର ନାମରୁ ଜନ୍ମ ଯାଇଥାଏ; ଏକ ଈଦ୍ୟାଣ, ଯେଉଁ ପରମ ଈର୍ବିଶେଷ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଆତ୍ମ-ଈମର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବଲ୍ଗତି ଲଈଯାଇ ଓ ଅନଙ୍ଗଭସ୍ମୀ ଶାନ୍ତ ଲଭ ଜଈଯାଇ ଏକ ଆନନ୍ଦର ନାମରୁ ଜନ୍ମ ଯାଇଥାଏ । ମାନ ଯଶଗେପରେ ମନର ଉଡ଼ା ଏହିସବୁ ଯାଦଯସ୍ତ ଖେଳନାକୁ ପଛରେ ଯକାଇ ଦୂଲ ଆସିବାକୁ ପଡ଼େ । ଜନ୍ମର ଭସ୍ୱ ଏବଂ ଜନ୍ମଦଣ୍ଡରୁ ଈଷ୍ଟ୍ରଲଭ ଜଈଯାଇ ବାସ୍ତବାକୁ ଆପଣାଠାରୁ ସ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରେ ଖସାଇ ଯକାଇଦାକୁ ପଡ଼େ । କାରଣ, ପୂନଙ୍କାର ସେହି ପ୍ରାଚୀନ ଘରସ୍ତାରେ ଜହିବାକୁ ଗଲେ, ଏଜହିର ଉପଲବଧି ଜଈଥିବା ଆତ୍ମାର ଶୋଭ ନାହିଁ ଜ ଜୁଗପତ୍ସା ନାହିଁ; ପରମ ଈଦ୍ଗତଜାର ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ରବଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ଈଦ୍ଗତଜା ଲଗି ନାଡ଼ୀଷ୍ଠାରୁ ବା କୌଣସିଠାରୁ ଭସ୍ୱ ଜଈଯାଇ ନାହିଁ । ଭସ୍ୱ, କାମନା ଓ ଦୃଶ୍ୟ,—ଏହିସବୁ ଦେହରୁ ଦେଜଳ ସେହି ମନରହିଁ ଖୋଟିଏ ଖୋଟିଏ ବ୍ୟାଧି; ଆମ ମନ ଭିତରେ ଜଈଯାଇଥିବା ଓ ସାଁମାବଦ୍ଧତା ଜଗତ୍ୱରେ ଯେଉଁ ହୋଧଟି ଜଈଛନ୍ତି, ସେଇଥିପାଇଁ ଏସବୁ ବ୍ୟାଧିର ଜନ୍ମ ହୁଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ାକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିବା ମିଥ୍ୟାର ଈଲେପଧାରଣ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସେଗୁଡ଼ାକର ମଧ୍ୟ ଜଲୁପ୍ତି ଘଟେ । ପରମ ଆନନ୍ଦ ଏହିସବୁ ବ୍ୟାଧିରୁ ସ୍ୱଂତଂ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଏହି ଆନନ୍ଦ କେବଳ ଫସ୍ପାରବଗ୍ରଗୀ କୈବଗୀରହିଁ ଏକଗ୍ଟିଆ ଧନ ନୁହେଁ, ଫସ୍ପାର ବା ଜଦନ ପ୍ରତ କୈବଗ୍ୟରୁହିଁ ଏହି ଆନନ୍ଦର ଜ୍ଞାତ ହୋଇ ନଥାଏ ।

ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ଆତ୍ମା ଜନ୍ମ ବା ଜନ୍ମଗ୍ରହଣଜା ଜାହାର ସାଶରେ ବାଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନଥାଏ । ଜାହା ଜ୍ଞାନର ବାସନା ଦ୍ୱାରା କେବେହେଲେ ଧାବିତ ହୁଏ ନାହିଁ କିଂବା ଅଜ୍ଞାନର ଭସ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ କଦାପି ସନ୍ତ୍ରସ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । ପରମ ଆନନ୍ଦାତ୍ମା ପୁଂରୁହିଁ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ସକଳ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଅତକମ କରି ରହିଥାଏ । ଆପଣାର ଚେତନାଭୁମିରେ ରୂପ ଓ ଜିୟା ଦ୍ୱାରା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ସାଁମାବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହି ନଥିବାରୁ ଅଜ୍ଞାନ ସହିତ ଜଡ଼ତ ହୋଇ ନଥିବା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଜେଇ ଖାଁଡ଼ା କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏହା ଭିତରେ ରହିଥାଏ । ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥାଇ ଜାହା ପୁଂରୁହିଁ ଏକ ଶାଶ୍ୱତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ରହସ୍ୟଲୋକରେ ସଂଶ୍ରତ୍ରଣ କରିବାରେ ଲଗିଛି, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ଆସି ପଡ଼ନ୍ତୁତ, ସେତେବେଳେ ଜାହା କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଅଜ୍ଞାନର ଦାସ ହୋଇ ଜଗତ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ଅବତରଣ କରିଥାଏତ; ସ୍ରକୃତିଚକ୍ରର ସ୍ପର୍ଶରେ ସହିତ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଅବଦ୍ଧ ହୋଇ ଜଗତ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ଅବତରଣ କରିଥାଏତ । କାରଣ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶଶ୍ୱତସ୍ଥ ଆତ୍ମା ଯେ ସୋପାନ ପରେ ସୋପାନ ଆରୋହଣ କରି ଉତ୍ତ କରବାରେ ଲଗିଥିବ ଓ ସ୍ୱଂଜନ୍ମ ଜଡ଼ଷେଣଟି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଂଦ୍ଧା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଲ୍ଲାକାର ବ୍ଧାନଟିକୁ ଜନ୍ମତର ଜୀଡ଼ାର ବ୍ଧାନଟିର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଜ୍ଞବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରୁଥିବ, ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ଆତ୍ମା ତାହାକୁହିଁ ଜନ୍ମନ୍ତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ବ୍ଧାନ ବୋଲ୍ ଜାଣିଛୁ । ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥାଇ ସେଇ ଆରୋହଣର ସହାୟକ ହେବାକୁ ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ଆତ୍ମା ଆଦୌ ଅସମ୍ମାନଜନକ ବୋଲ୍ ଜ୍ଞବେ ନାହିଁ ଜଂବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସୋପାନଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଉରଣ କରି ଜଡ଼ସ୍ଥ ଜନ୍ମକୁ ଓଲ୍ଲାଇ ଆସିବା ଲ୍ଗି ଏବଂ ସେଠାରେ ଦ୍ରବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱାକର୍ଷଣରେ ଆପଣା ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ପ୍ରକୃତର ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଅବଦାନ କରି ପାରିବାକୁ ତାହା କେବେହେଲେ କୌଣସି ଭସ୍ୱ କରେ ନାହିଁ । ବବର୍ତ୍ତଣଶୀଳ କାଳାତ୍ମାର ସେହି ତମଳାଛତାପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସି ଉପସ୍ଥତ ହୋଇ ନାହିଁ । ସାଧାରଣତଃ ମନୁଷ୍ୟ ସେହି ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟକୁ ତଥାପି ଆରୋହଣ କରି ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ; ତାକୁ ପ୍ରଥମେ ଆପଣାକୁ ଉଚ୍ଚତର ମନୋମସ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟିଗୁଡ଼ିକରେ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଷ୍ଠ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ବଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟକୁ ଉଠିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସକଳ ଆନନ୍ଦ-ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଏହି ପାର୍ଥିବ ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟକୁ ଅବତରଣ କରାଇ ଆଣିବାକୁ ମନୁଷ୍ୟର ଆହୁର କମ୍ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛୁ । କାରଣ, ତାକୁ ସ୍ୱଂପ୍ରଥମେ ଆପଣାର ମନୋମସ୍ୱ ପରିଚସ୍ୱଟିକୁ ଆପଣା ଉପରୁ ଖସାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଅତିମାନୁସିକ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଆପଣାର ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଅଳ୍ପ ବା ବହୁତ ଯେଉଁ ପରମାଣରେ ହେଉ ପଛକେ, ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟର କଥୁଚ୍ଚ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବ; ଏକ ଜନ୍ମତର ଚେତନାର ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଷୀଣଶକ୍ତ ଫଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱାରା ଯେତକ ପାରିବ, ସେତକ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର କେବଳ ସେତକ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଏକ ପରମୋଲ୍ଲାସର ବୋଧ ଆଣିଦେବ ଓ ତା' ଲ୍ଗି ଏକ ଅପାର ଦ୍ରବ୍ୟାନନ୍ଦ ବହନ କରି ଆଣିବ ।

ମାତ୍ର ଏକ ନୂତନ ଅତିମାନବଗୋଷ୍ଠୀ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶଲ୍ଭ କଲ୍ଵେଳେ ଏହି ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରକୃତରେ କଭଳ ଜ୍ଞବରେ ପ୍ରକଟ ହେବ ? ସେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣବବର୍ତ୍ତିତ ଆତ୍ମା ଏକ ସଘନ ଓ ସୀମାସ୍ଥାନ ଆନନ୍ଦ-ଚେତନାର ସ୍ଥିତ ଓ ଉତ୍ତର୍ଣୀଳ ଯାବତ୍ତାସ୍ୱ ପରିଣାମରେ ସତଲ ସତ୍ତ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ସହତ ଏକରୂପ ହୋଇ ରହିବ । ଏବଂ ପ୍ରେମହିଁ ଆନନ୍ଦସ୍ଥ ଏକତ୍ୱର ଜାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଆତ୍ମାଗତ ପ୍ରଜ୍ଞତ ହୋଇଥିବାରୁ ସେ ବଶ୍ୱପ୍ରେମର ତୋରଣ ଦେଇହିଁ ଏହି ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ; ପ୍ରଥମେ ଏହି ପ୍ରେମ ମନୁଷ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଉଦ୍ବେଳିତ ହେବ ଏବଂ ତା'ପରେ ଦ୍ରବ୍ୟପ୍ରେମରେ ପରିଣତ ହେବ; ଏବଂ ଆପଣାର ଶିଖରଗୁଡ଼ିକରେ ପହଞ୍ଚି ତାହା ଅମ ଲ୍ଗି ବର୍ତ୍ତମାନ କଲ୍ପନାର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମହାମାନ୍ଦିଭାର ଏକ ବସ୍ତୁ ହୋଇ ରହିବ। ସେ ଆପଣାର ଆନନ୍ଦ-ଚେତନାର ଭୂମିରେ ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱ-ଲୀଳା, ତାହାର ଯାବତୀୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଭଲା ସଘଟନଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏକାତ୍ମ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଆମର ଏହି ଅଚ୍ଛଦାନ, ଭସସାବୃତ ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣିକ ଭଲା ଜଡ଼ ଅତ୍ତିତ୍ୱର ଏହି ଦୁଃଖ ଓ ଜସ୍ୱ, କ୍ଷୁଧା ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂରଯଦ୍ଧହିତ ହୋଇ ରହିବ। ସେତେବେଳେ ସେ ଆନନ୍ଦମୂ ଭର ସେହି ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ଅଧିକାସ୍ତ ହେବ, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ଆମ ସତ୍ତାର ପରସ୍ପରବିରୋଧୀ ସକଳ ଜଡ଼ୁ ସେମାନଙ୍କର ପରମ ମୂଲ୍ୟାସ୍ୱନର ଭୂମିରେ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବେ। ସକଳ ଅଶିବ ସେତେବେଳେ ଶିବରୂପେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବ, ସେହି ପରମ ସଙ୍ଗ-ସୌନର୍ଯ୍ୟମସ୍ୱଙ୍କର ବିଶ୍ୱମସ୍ୱ ସୌନର୍ଯ୍ୟ ଆପଣାର ଅଧଃପତିତ ଗର୍ଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ପୁନରଧ୍ୱକାର ଲାଭ କରିବ; ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନ୍ଧକାର ଆଲୋକର ଏକ ସମ୍ଭାବନାମସ୍ୱ ଗୌରବରୁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଆମର ମନ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷରେ ସତ୍ୟ ଓ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଶିବ ଭଲା ସୁନ୍ଦର ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷରେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ପ୍ରେମ ଭଲା ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁସବୁ ବିବାଦ ଓ ବିସମ୍ବାଦ ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିଛି, ସେହି ଶିଖରଦେଶରେ ତାହା ଏକାବେଳକେ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ; ସେଉଁ ଅନନ୍ତ ପ୍ରସାରଣଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସଦାବା ଏକ ହୋଇ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛନ୍ତି, ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ।

ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶସ୍ତ୍ରର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପୁରୁଷ ପ୍ରକୃତଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି, ପ୍ରକୃତ ସହିତ ନିତ୍ୟସଂଘାତରେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଛି। ଆପଣାର ପୁରୁଷସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସେ ପ୍ରକୃତର ଯାହାକିଛିକୁ ରୂପ ଦେଇ ପାରୁଛି, ତାହାକୁ ଆପଣା ନିସ୍ୱନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିବାକୁ ଓ ଆପଣାର ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ଅନୁସାରେ ବାଧ୍ୟ କରି ରଖିବାକୁ କେତେ ଆସ୍ଥାସଶ୍ରମ କରିବାରେ ଲଗିଛି; ଏବଂ ତଥାପି ତାହାର ସନ୍ତାପଦାସ୍ଥୀ ଦ୍ୱୈତଭାଗୁଡ଼ିକର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ବସ୍ତୁତଃ ଉପରୁ ଚଳଯାଏ ଏବଂ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷଯାଏ ତାହାର ହାତରେ କ୍ରୀଡ଼ନକପ୍ରାସ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି। ବଜ୍ଞାନର ଭୂମିରେ ପୁରୁଷ ସହିତ ଏକ ସତ୍ତବସ୍ତୁରୂପେ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି, ଆପଣା ପ୍ରକୃତର ନିସ୍ୱାମକରୂପେ ସେହି ଦ୍ୱୈତଭାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଏକ ସମଞ୍ଜସତା ଓ ସୌଷମ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିପାରୁଛି; ଆପଣାର ନିସ୍ୱାମକତ୍ୱ ଓ ଯାବତୀସ୍ୱ ସତ୍ତବଭାର ସତ୍ତିସ୍ୱରୂପ ତାହାର ସାଂଭୌମ ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରକୃତର ଭୂମିରେ ସେହି ପରମ ସଦ୍ୱୋତ-ସତ୍ତ୍ୱର ଏକ ଅନ୍ତସ୍ଥାନ ଓ ଆନନ୍ଦସିକ୍ତ ଅଧୀନତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଇସ୍ଥଲେହେଁ ସେହି ଦ୍ୱୈତଭାଗୁଡ଼ିକର ମର୍ମଗତ ଏକତ୍ୱ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେ ଏହି ସୌଷମ୍ୟଟିକୁ ସ୍ଥାପନ କରିପାରୁଛି। ବଜ୍ଞାନର ସଦ୍ୱୋର୍ଦ୍ଧ୍ୱ କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ତଥା ଆନନ୍ଦର ଭୂମିରେ ସେ ପ୍ରକୃତ ସହିତ ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ସେତେବେଳେ ତାକୁ ଆଉ ତାହାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କେବଳ ଏକ ସତ୍ତ୍ୱବସ୍ତୁର ଦୋଇ ରହୁବାକୁ ପଡ଼ୁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଆତ୍ମାକୁ ନେଇ ପ୍ରକୃତ ଅଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ଆଉ କୌଣସି ପଦାର୍ଥଟକାସ୍ତ ନାଁଡ଼ା ଆଦୌ ଖେଳ ପାରୁ ନାହିଁ; ଯାବତ୍ତାସ୍ତୁ ବସ୍ତୁସ୍ତୁ ଏଠାରେ ଆତ୍ମାର ଆପଣା ସତ୍ତ୍ୱଟ କେବଳ ଏକ ଚେତନାମସ୍ତୁ ନାଁଡ଼ାଟିଁ ଦୋଇ ରହୁଛୁ, ଆପଣାର ସକଳ ଆତ୍ମଗତତା ସତ୍ତ୍ୱଟ, ସତ୍ପୂର ଭତ୍ତୁଟି ସତ୍ତ୍ୱଟ ଓ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମଶତ୍ତୁ ସତ୍ତ୍ୱଟ ଆପଣାର ସ୍ପଙ୍କାସ୍ତୁ ଓ ଅନନ୍ତ୍ୟ ଆନନ୍ଦମସ୍ତୁ ପ୍ରକୃତର ଭୂମିରେ ଏକ ଚେତନାମସ୍ତୁ ନାଁଡ଼ା ଦୋଇ ରହୁଛୁ । ଏହାଟିଁ ହେଉଛୁ ସେହୁ ପରମ ରହସ୍ୟ, ଏହାଟିଁ ପଦୋଟ ରହସ୍ୟ; ଏବଂ ଆମର ମନୋଗତ କଲ୍ପନାଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ଚଥା ଆପଣା ସୀମା ବାହାରେ ଅବସ୍ଥିତ ବସ୍ତୁସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆମ ସୀମାବଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧିଟିର ଯାବତ୍ତାସ୍ତୁ ପ୍ରସ୍ତାସ ଲଗି ଏହା ଯେତେବେଶୀ ଆତ୍ମାସସାଧ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆମର ଅନୁଭୂତ ସକାଶେ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହଜ । ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଆତ୍ମ-ଆନନ୍ଦର ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ଆନନ୍ତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପରମ ଶିଶୁଟିର ଏକ ଅନବରତ ଲୀଳା ଲଗିରହୁଛୁ, ଅନନ୍ତ ପରମ ପ୍ରେମିକର ଏକ ଘୃତ ଲୀଳା ଲଗିରହୁଛୁ ଏବଂ ଏକ କାଳସ୍ପାନ ଶାଶ୍ୱତତା ମଧ୍ୟରେ ତାହାର ରହସ୍ୟ-ଔଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟମସ୍ତୁ ଆତ୍ମା-ପ୍ରତୀକଗୁଡ଼ିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ନାନା ସଙ୍କେତରେ ତଥା ଆନନ୍ଦର ନାନା ସଞ୍ଚରଣ ଏବଂ ସୌଷମ୍ୟରେ ଆପଣାର ପୁନଶ୍ଚତ୍ତ୍ୱି କରିବାରେ ଲଗିଛନ୍ତି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପଞ୍ଚବିଂଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଉଚ୍ଚତର ଓ ନିମ୍ନତର ଜ୍ଞାନ

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ବିଷୟରେ ଆମର ଆଲୋଚନାକିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଆଣିଛୁ ଏବଂ ଏଥିରୁ ଆମକୁ କେଉଁଉଳି ଏକ ଉପଲବ୍ଧିକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଯାଏ, ସେକଥା ବିଚାର କରି ଦେଖିସାରିଛୁ । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଉଛୁ ଯେ ଏଶ୍ୱରଧିକାରଲଭୁଛି ଆମେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଧେୟ ବୋଲି ଜାଣିବା; ଏଶ୍ୱରଧିକାର-ଲଭର ଅର୍ଥ ହେଉଛୁ ତେଜନାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଏଶ୍ୱରତ୍ୱ ଅଧିକାର କରିବା ଓ ଏଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ହୋଇ ରହିବା, ତାଦାତ୍ମ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ତଦ୍ୟ ପରମ ସତ୍ୟ ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଅନୁଭବିତ କରି ଚିର ସେହି ଅଧିକାର ଲାଭ କରିବା । ମାନ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିଠାରୁ ଦୂରକୁ ପଳାଇଯାଇ କେବଳ ଚୌଣସି ବସ୍ତୁବହିନ ବାସ୍ତବତା ମଧ୍ୟରେ ନୁହେଁ, ଏଠାରେ ଆମର ଏହି ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସେହି ଅଧିକାରଟିକୁ ଲାଭ କରିବା । ଅର୍ଥାତ୍ ତଦ୍ୟତାକୁ କେବଳ ସେହି ତଦ୍ୟତା ଭିତରେହିଁ ନୁହେଁ, ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ତଦ୍ୟତାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବା, ଅପଣା ଭିତରେ ତଥା ସକଳ ବସ୍ତୁ ଏବଂ ସକଳ ପଶୁ ମଧ୍ୟରେ ତଦ୍ୟତାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବା । ଏଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବାର ଅଧିକାର ଲାଭ କରିବା, ଓ ତାହାର ମଧ୍ୟଦେଇ ବିଶ୍ୱଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ବିଶ୍ୱଜଗତ ଏବଂ ସକଳ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସହିତ ଏକତ୍ୱବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବାର ଅଧିକାର ଲାଭ କରିବା । ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଜଗତର ଅନନ୍ତ ବୈଚିତ୍ର୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଏକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣ କରି ରହିବା; ମାନ ଚୌଣସି ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବା ବିଭକ୍ତତାର ଭୂମି ଉପରେ ନୁହେଁ, କେବଳ ଏକତ୍ୱର ଭୂମି ଉପରେହିଁ ତାହାକୁ ଧାରଣ କରି ରହିବା । ଅର୍ଥାତ୍ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭାଙ୍କର ଦିବ୍ୟତ୍ୱରେ ଏବଂ ଭାଙ୍କର ନୈଙ୍କ୍ୟତାରେ ଧାରଣ କରି ରହିବା, ସକଳ ଗୁଣରୁ ମୁକ୍ତ ରହିଥିବା ଭାଙ୍କର ଶୂନ୍ୟତାରେ ଏବଂ ଭାଙ୍କର ଅନନ୍ତ ଅନେକ ଗୁଣ ମଧ୍ୟରେ ଭାଙ୍କୁ ଧାରଣ କରି ରହିବା; ଭାଙ୍କୁ ଜାଣ ମଧ୍ୟରେ ଓ ଜାଣାତିତ ରୂପରେ ଧାରଣ କରିବା, ଭାଙ୍କର ନିତ୍ୟ। ତଥା ନିତ୍ୟାବହିତତା ଉଭୟ ମଧ୍ୟରେ ଭାଙ୍କୁ ଧାରଣ କରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରହିବା, ସକଳ ଅନୁବର୍ତ୍ତିତା ମଧ୍ୟରେ ଛଡା ଅନନ୍ୟତାରେ ତାଙ୍କର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବା । କେବଳ ତାଙ୍କର ଶୁଦ୍ଧାତ୍ମସତ୍ତାରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର-ସକଳ ଆତ୍ମାରେ ତାଙ୍କର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବା; କେବଳ ଆତ୍ମାର ଭୂମିରେ ନୁହେଁ, ପ୍ରକୃତର ଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବା; କେବଳ ଚିଦ୍‌ଗତତାରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଅଭିମାନସ, ମନ, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀରରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିବା । ଆପଣାର ଚିଦ୍‌ଗତତା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ଧାରଣ କରିବା, ଆପଣା ମନ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ଧାରଣ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ଓ ଶାରୀର ଚେତନା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଧାରଣ କରିବା; ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏହିସବୁ ସ୍ଥିତିରେ ଓ ଭୂମିରେ ତାଙ୍କର ଦ୍ୱାରା ବଧିତ ଓ ଅଧିକୃତ ହୋଇ ରହିବା, ଯେପରିକ ଆମର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତାଟି ତାଙ୍କର ସହିତ ଏକାତ୍ମ ହୋଇ ରହିଥିବ, ତାଙ୍କର ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଦ୍ୱାରାହିଁ ଅନୁଶାସିତ ଓ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ପରମେଶ୍ୱର କହିଲେ କେବଳ ସେହି ଏକତ୍ୱକୁହିଁ ବୁଝାଇଥିବାରୁ ଏହି ଅଧିକାରଲାଭରେ ଆମେ ଆମର ଶାରୀର ଚେତନାରେ ଏହି ଶରୀରଧାରୀ ବିଶ୍ୱଜଗତର ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରକୃତିଟି ସହିତ ମଧ୍ୟ ଏକ ହୋଇ ରହିବା, ଆମର ପ୍ରାଣଗତ ଭୂମିରେ ସକଳ ପ୍ରାଣ ସହିତ ଏକ ହୋଇ ରହିବା, ଆମର ମନୋଗତ ଭୂମିରେ ବିଶ୍ୱ-ମନ ସହିତ ଏକ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ଆମର ଚିଦ୍‌ଗତ ଭୂମିରେ ବିଶ୍ୱମସ୍ତ ଚିଦ୍‌ଗତତା ସହିତ ଏକ ହୋଇ ରହିବା । ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଭୂମିରେ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମିଳିତ ଓ ନିମଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ସକଳ ସମ୍ବନ୍ଧତତା ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିବା ।

ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଏହି ଅଧିକାରଲାଭର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ଓ ଦିବ୍ୟ ସ୍ୱଭାବକୁ ପରିଧାନ କରି ରହିବା । ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ହୋଇଥିବାରୁ, ଆପଣାର ସତ୍ତାକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବା, ଆମର ଚେତନାକୁ ଦିବ୍ୟ ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବା, ଆମ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଦିବ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବା ଓ ଆମର ଆନନ୍ଦକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ନେଇଯିବା । ଏବଂ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଆପଣାକୁ କେବଳ ଏହି ଉଚ୍ଚତର ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେବା ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଆମର ସମୁଦାୟ ଅସ୍ତିତ୍ୱର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ତାହାକୁ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯିବା; କାରଣ ସେହି ଚେତନାକୁ ଆମ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସକଳ ଭୂମିରେହିଁ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ହେବ ଓ ଆମର ଯାବତୀୟ ଜୀବନାଙ୍ଗରେ ତାହାକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ହେବ, ଯେପରିକ ଆମର ମନୋଗତ, ପ୍ରାଣଗତ ତଥା ଦେହଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଜମେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ସ୍ୱଭାବରେହିଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଉଠିବ । ଆମର ଏହି ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ମନୋଭୂମିକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ-ଇଚ୍ଛାର ଏକ ଲୀଳାରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମନୋମୟ ଆତ୍ମାର ଜୀବନଟିକୁ ସେହି ଉଚ୍ଚ ପ୍ରେମ ଓ ଉଚ୍ଚ ଆନନ୍ଦର ଏକ ସ୍ତରରେ ପହଞ୍ଚତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆମର ପ୍ରାଣଭୂମିକୁ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରାଣିତତାର ଏକ ସ୍ତରରେ ପହଞ୍ଚତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଆମର ଏହି ଶକ୍ତିରୂପ ସତ୍ତାଟିକୁ ଉଚ୍ଚ ଜ୍ୟୋତିଦାନର ଏକ ଗଠନରେ ପହଞ୍ଚତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆପଣାକୁ ଉଚ୍ଚ ବିଜ୍ଞାନମୟତା ତଥା ଉଚ୍ଚ ଆନନ୍ଦର ଭୂମି ଲଭି ଜ୍ୟୋତିତ କରିଦେଇଛି ଆମ ଭିତରେ ଏହି ଈଶ୍ୱର-ଶିଖାର ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେହି ବିଜ୍ଞାନ ତଥା ଆନନ୍ଦ ଭିତରକୁ ଆରୋହଣ କରିଯାଇ ଏବଂ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ସେଠାରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିଛି ସେହି ଉପଲବ୍ଧିକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ହେବ । କାରଣ, ଆପଣାର ଶକ୍ତିରୂପରେ ଆମେ ଏହି ଜଡ଼ର ଭୂମିରେ ବାସ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଓ ଆମର ଉଚ୍ଚତନୈମିତ୍ତିକ ବହିର୍ମୁଖୀ ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମର ମନ ଓ ଆତ୍ମା ତେବଳ ଏହି ଭୌତିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମ ସତ୍ତାର ଏହି ବାହ୍ୟଭାଟିକୁ ଆମେ ତଦାପି ଏକ ବନ୍ଧନମୟ ସୀମାବଦ୍ଧତା ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଆମ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଚେତନାକୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ତାର ପୂରୁଷର ସମ୍ବନ୍ଧର ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ଭୂମିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ନେଇଯାଇ ପାରିବା ଏବଂ ଆମର ମନୋମୟ ସତ୍ତାଟିକୁ ଭୌତିକ ଆତ୍ମା ଓ ଭୌତିକ ସ୍ୱଭାବର ଜଡ଼ଲଗ୍ନ କରି ଉଖିଡା ପଦାର୍ଥରେ ଆମେ ଆପଣାକୁ ସେହି ବିଜ୍ଞାନମୟ ସତ୍ତା ଅଥବା ଆନନ୍ଦମୟ ଆତ୍ମାରେ ଅବଶ୍ୟ ପରିଣତ କରିପାରିବା ଏବଂ ସେହି ବିଜ୍ଞାନମୟ ଅଥବା ଆନନ୍ଦମୟ ସ୍ୱଭାବଟିକୁ ଗ୍ରହଣ ବା କରିପାରିବା । ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜୀବନକୁ ଏହିପରି ସ୍ତରରେ ଉତ୍ତୋଳିତ କରିନେଇ ଆମେ ଆମର ଏହି ବହିର୍ମୁଖୀ ସମଗ୍ର ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିରେ ଏକ ରୂପାନ୍ତର ସମ୍ଭବ କରିପାରିବା; ଜଡ଼ ଦ୍ୱାରା ତରଳିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ଜୀବନର ପରିବର୍ତ୍ତରେ ସେତେବେଳେ ଆମେ ଚିତ୍‌ଶକ୍ତିର ଦ୍ୱାରା ଅନୁପ୍ରେରିତ ଏକ ଜୀବନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବା, ସେତେ-ବେଳେ ଆମ ଜୀବନର ଘାବତୀୟ ପରିବେଶ ସତ୍ତାଗତ ସେହି ଶୁଦ୍ଧତା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଗଠିତ ଓ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେବାକୁ ଲଗିବ, ଏହି ସୀମା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଆମର ଚେତନା ଅସୀମ ହୋଇ ରହିବ; ସେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ଶବ୍ଦମନ୍ତ୍ର, ଉଚ୍ଚ ପୂଜକ ଓ ଚିତ୍‌ଶକ୍ତିର ଆନନ୍ଦହିଁ ଆମ ଜୀବନର ବିଧାସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ରହିବ ।

ଏଇଟି ହେଉଛୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ; ଏବଂ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବା ଲଗି ଆମର ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ ଉପାସ୍ୟଗୁଡ଼ିକ କପର ହେବ, ସେତେଥାଟି ମଧ୍ୟ ଆମେ ବସ୍ତୁର କରି ଦେଖିସାରିଛୁ । ମାତ୍ର ଏଠାରେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଅତି ସଂକ୍ଷେପରେ ଏହି ଉପାସ୍ୟରୂପୀ ପ୍ରଶ୍ନଟିର ଗୋଟିଏ ଉତ୍ତର ବସ୍ତୁର କରି ଦେଖିବା, ଯାହାକୁ ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନାଲୋଚିତ ସ୍ୱରୂପେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିଛୁ । ଏକ ସମସ୍ତ ଯୋଗର ସାଧନାରେ ସମସ୍ତ ଜୀବନକୁ ଯୋଗର ଏକ ଅଂଶରୂପେ ବସ୍ତୁର କରିବାହିଁ ଆମର ମୂଳଗତ ହୋଇ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉଦ୍ଭବ । ମାତ୍ର ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଆସିଛୁ, ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିଥାଉ, ତାହା ତାହାର ଜ୍ଞାନ ବୋଲି ଆଦୌ ବୋଧ ହେଉ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସେହି ଜ୍ଞାନର ପଛରେ ରହିଥିବା ଆଉ କଣ୍ଟର ଜ୍ଞାନ ବୋଲିହିଁ ବୋଧ ହେଉଛି । ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଦୁଇ ପ୍ରକାର; ଗୋଟିଏ ଜ୍ଞାନ ବାଦ୍ୟ ଜଗତରେ ଅନ୍ତିତ୍ୱର ଆପାତ ବ୍ୟାପାର ବା ପ୍ରପଞ୍ଚସମୂହକୁ ବୁଝିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ, ତାହା ବାହାରୁ ଥାଇ ବୁଦ୍ଧିର ସାଧନ ଦ୍ୱାରା ବୁଝିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ । ଏଇଟି ହେଉଛି ନିମ୍ନସ୍ତର ଭୂମିର ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରାତିସ୍ୱିକ ଜଗତର ଜ୍ଞାନ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଜ୍ଞାନଟି ସେହି ଉଚ୍ଚତରୁହିଁ ଅନ୍ତିତ୍ୱର ସତ୍ୟଟିକୁ ଜାଣିବା ଲଗି ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ, ତାହାର ଉତ୍ସ ତଥା ସତ୍ୟରୂପଟିକୁ ଜାଣିବାର ଚେଷ୍ଟା କରେ; ଏବଂ ଚିତ୍ତର ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେ ତାହା କରେ । ଏହି ଦ୍ୱିବିଧ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣତଃ ଗୋଟିଏ ଷଷ୍ଠଣ ବଲ୍ଲଜନରେଖା ଟାଣି ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଅନୁମାନ କରିଯାଇଥାଏ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଉଚ୍ଚତର ଜ୍ଞାନଟିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱରଜ୍ଞାନରେ ଆସି ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବା, ସେତେବେଳେ ଚିତ୍ତବ୍ୟତୀତ ଆଉସବୁ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱଜ୍ଞାନର ଆମ ଲଗି ଆଉ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ବାସ୍ତବତଃ ଦୁଇଟିଯାକ ଜ୍ଞାନକୁ ଆମେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଅନ୍ୱେଷଣରହିଁ ଦୁଇଟି ଖାଗ ବୋଲି ଜାଣିବା । ପରିଶେଷତଃ ଯାବତୀୟ ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ସେହି ଈଶ୍ୱରଜ୍ଞାନହିଁ ଜ୍ଞାନ, ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟଦେଇ ଅର୍ଜନ କରିଯାଉଥିବା ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରକୃତ ଓ ତାହାର ଯାବତୀୟ କରଣୀ ମଧ୍ୟଦେଇ ଅର୍ଜନ କରିଯାଉଥିବା ଜ୍ଞାନ । ଆପଣାର ବାହ୍ୟ ଜୀବନଟିର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ମନୁଷ୍ୟସମାଜକୁ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଜ୍ଞାନର ସନ୍ଧାନ ଜଣାଇବାକୁ ହେବ; କାରଣ ତା'ର ମନୋରମ କ୍ଷେତ୍ରଟି ସମ୍ପେକ୍ଷ ପରମାଣରେ ବଳିଷ୍ଠ ହୋଇ ନଯାଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଜ୍ଞାନ ଯଥାର୍ଥରେ କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଏବଂ ଠିକ୍ ସେଇ ଅନୁପାତରେ ତାହା ବିକଶିତ ହେଉଥିବ, ଅଧ୍ୟାତ୍ମଜ୍ଞାନର ସମ୍ବାଦନାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅନୁପାତରେ ଅଧିକ ସମୃଦ୍ଧ ଓ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାରେ ଲାଗିଥିବ ।

ବିଜ୍ଞାନ, କଳା, ଦର୍ଶନ, ନୀତିଶାସ୍ତ୍ର, ମନୋବିଜ୍ଞାନ, ନୃବିଜ୍ଞାନ, ଇତିହାସ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ;—ଏହିସବୁ ସାଧନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ତଥା ଜୀବନର ମାଧ୍ୟମରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଥିବା ଈଶ୍ୱରୀୟ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟର ଜ୍ଞାନରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇଥାଉ । ପ୍ରଥମେ ଏହି ଜୀବନକ୍ଷେତ୍ରର ଯାବତୀୟ ବିସ୍ତାରଳାପ ଏବଂ ପ୍ରକୃତର ଯାବତୀୟ ରୂପାୟନକୁ ନେଇହିଁ ଆମେ ଆପଣାର ଜ୍ଞାନାର୍ଜନରେ ବ୍ୟାପୃତ ହୋଇ ରହିଥାଉ; ମାତ୍ର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣକୁ ଯାଇ ପାରୁଥିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଓ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟି ତଥା ଅନୁଭୂତିରେ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରୁଥିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଏହି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଜ୍ଞାନଧାରା ଆମକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରକୃତିଗତ ଜଗତର ଅଣୁସନ୍ଧିତ । ଆପଣାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସୀମାଗୁଡ଼ିକରେ ପହଞ୍ଚି ବିଜ୍ଞାନ ଓ ଏପରିକି ଦୈନିକ ବିଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦୈନିକ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ପରିଶେଷରେ ଦେହ ଅନନ୍ତତା ଓ ବସ୍ତୁଗତତାର ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଦେହ ଚିତ୍‌ଗତତାକୁ ଦେଖିଥାଏ, ଜଡ଼ୀ ବୁଦ୍ଧି ଓ ଜଡ଼ୀ ଇଚ୍ଛାର ପରିତତ୍ତ୍ୱ ପାଇଥାଏ । ଏବଂ ମନୋଷେଧର ଯେଉଁ ବିଜ୍ଞାନସବୁ ଅଧିକ ଜଟିଳ ତଥା ଅଧିକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକର ନାନା ପ୍ରତିସ୍ପର୍ଦ୍ଧା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଲୋଚନା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଆମ ଦୈନିକ ଉଦ୍ଦ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଲଘି ଅବୋଧ ହୋଇ ରହିଥିବା ଓ କେବଳ ସୂକ୍ଷ୍ମ ମନ ଓ ସୂକ୍ଷ୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଅଧିଗମ୍ୟ ହୋଇ ପାରୁଥିବା ଦେହ ଅଦୃଶ୍ୟ ଓ ଅଭ୍ରାନ୍ତଲକ୍ଷ ଜଗତଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ ଓ ବ୍ୟାପାରର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଥାନ୍ତି, ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ସହଜରେ ଦେହର ଜୈବ ଜ୍ଞାନାନୁସନ୍ଧାନ ଶେଷରେ ଏହିପରି ଏକ ପରିତତ୍ତ୍ୱାନ୍ତରରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ ବାଧ୍ୟ ହେବେ । କଳାର ଅନୁଧାବନ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଠିକ୍ ଦେହ ଧେର୍ଯ୍ୟରି ଗାଖରୁ ବାଙ୍କ ଦେଖାଇ ନେଇଯାଏ; ଆପଣାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟବୋଧଗତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମାଧ୍ୟମରେ ଜଡ଼ ଜଗତରେ ପ୍ରକୃତର ଦର୍ଶନ କରୁଥିବା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକାମୀ ମନୁଷ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଅବଶେଷରେ ଦେହ ଅଧ୍ୟାତ୍ମଗତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼େ । ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ କେବଳ ଅନନ୍ତ ଜୀବନରହିଁ ପରିତତ୍ତ୍ୱ ପାଏ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତ ଭାବରେ ସେ ଦେହ ଅନନ୍ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ବି ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଆପଣାକୁ ବ୍ୟାପୃତ କରି ରଖି ତାକୁ ଅବଶେଷରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ-ସମାଜ ମଧ୍ୟରେ ଜଡ଼ୀଭୂତ, ବସ୍ତୁଗତତା ଓ ଚିତ୍‌ଗତତାର ସମନ୍ୱୟ କରିବାକୁ ହୁଏ । ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ବିଧାତ୍ମକ ଭଙ୍ଗୁରତାକୁ ନେଇ ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁଥିବା ଦର୍ଶନକୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଭଙ୍ଗୁର ମୂଳଭୂତ ଅସଲ ଜଡ଼ୃଷ୍ଟିରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହୁଏ, ତାହାର ସ୍ୱତଃ, ବସ୍ତୁତଃ ତଥା ମର୍ମନିହିତାଗୁଡ଼ିକର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ହୁଏ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜଗତରେ ସକଳ ଜଡ଼ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ପରିଶେଷରେ ଏହି ସତ୍ୟଟିକୁ ନିରୂପଣ କରିବାକୁ ହୁଏ ଯେ ଶିବତତ୍ତ୍ୱର ଯେଉଁ ବିଧାନଟିର ସିଏ ସନ୍ଧାନ କରି ପାଇଛନ୍ତି, ତାହା ଯଥାର୍ଥରେ ସେହି ଏଶ୍ୱରଙ୍କରହିଁ ବିଧାନ ଦୀପ୍ତତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ ଏବଂ ସକଳ ବିଧାନର ସେହି ପରମକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ସତ୍ତ୍ୱ ତଥା ସତ୍ତ୍ୱାବ ଉପରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ଭର କରି ରହିଛନ୍ତି । ଜୀବନଧାତ୍ରୀ ସତ୍ତ୍ୱାମାନଙ୍କର ମନ ଓ ଆତ୍ମାରୁ ଆପଣାର ଅଧ୍ୟୟନ ଆରମ୍ଭ କରି ମନୋରଞ୍ଜନ ସକଳ ସତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଅବସ୍ଥିତ ସେହି ଏକ ଆତ୍ମାରହିଁ ବୋଧ ଲାଭ କରିଥାଏ । ପ୍ରକୃତର ଇତିହାସ ଏବଂ ପ୍ରକୃତର ଅଧ୍ୟୟନ ପରି ମନୁଷ୍ୟର ଇତିହାସ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ଅଧ୍ୟୟନ ଆମକୁ ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ଓ ବସ୍ତୁମସ୍ତ ପରମ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସତ୍ତ୍ୱାଙ୍କର ବୋଧ ଲଭରକୁ ପଥ ଦେଖାଇ ନେଇଯାଏ, ଯାହାଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ଯାହାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାହିଁ ବସ୍ତୁଗତ ତଥା ମନୁଷ୍ୟଗତ ଯାବତୀୟ ବିବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଆମର ସାବଧାସ୍ତ କର୍ମ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ଆମକୁ ସେହି ଉଦ୍ଦ୍ୟ ପରମ ସମର୍ପଣର ସଙ୍ଗର୍ଶରେ ଆସିବା ଲଗି ବାଧ୍ୟ କରିଆଣେ ଯାହାକି ଆମର ସକଳ ନିସ୍ୱାର ମଧ୍ୟଦେଇ ସ୍ୱସଂ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଗ୍ଲଛୁ, ଆମର ସକଳ ନିସ୍ୱାକୁ ସ୍ୱସଂ ଭାମରେ ଲଗାଉଛୁ ଏବଂ ଆମର ସକଳ ନିସ୍ୱାକୁ ଆପଣାର ବୃହତ୍ତର ଶକ୍ତିମଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ନରର୍ପକ ବ କରିଦେଉଛୁ । ଆମର ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଜମେ ସେହି ପରମ ଉଦ୍ଦ୍ୟତାକୁ ଦେଖିପାରିବା ଲଗି ଓ ବୁଝିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୁଏ, ଆମର ସଂବେଗଗୁଡ଼ିକ ତାହାକୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ, ତାହାର ଅଭିଲାଷ ରଖିବାକୁ ଏବଂ ତାହାର ଶ୍ରଦ୍ଧା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଅନ୍ତି, ଆମର ଇଚ୍ଛାଟି ମଧ୍ୟ ତାହାର ସେବାରେ ଆପଣାକୁ ନସ୍ୱୋଜିତ କରି ରଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଆସେ ଏବଂ ଉପଲବ୍ଧି କରେ ଯେ ତାହାର ଇଚ୍ଛା ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରକୃତ ଅଥବା ମନୁଷ୍ୟର ଆଦୌ କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱହିଁ ରହିବ ନାହିଁ ଏବଂ କେବଳ ତାହାର ଏକ ଚେତନାମସ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ଆମର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସମ୍ଭାବନାଗୁଡ଼ିକରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୋଇପାରିବା ।

ଏହିଠାରେହିଁ ଯୋଗର ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ଆସି ପହଞ୍ଚେ । ପରମ ଉଦ୍ଦ୍ୟତାର ଅଧିକାରଲାଭ ନମନ୍ତେ ଜ୍ଞାନ, ସଂବେଗ ତଥା କର୍ମକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବାରୁହିଁ ଯୋଗ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । କାରଣ ଯୋଗ କହିଲେ ସବଦା ସେହି ପରମ ଉଦ୍ଦ୍ୟତାଟି ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହେବାର ସଚେତନ ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁସନ୍ଧାନକୁହିଁ ବୁଝାଇବ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଏଥିପୂର୍ବରୁ ଆଉ ଯାହାକିଛୁ ଖୋଜିବା ଏବଂ ଲେଉଡ଼ିବା ସବୁଥିରୁ ତାହା କେବଳ ବଡ଼ ଅଜ୍ଞାନବଶ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିତରେହିଁ ସୀମାବଦ୍ଧ । ତେଣୁ ଯୋଗ ପ୍ରଥମେ ଆପଣାକୁ ସେହି ନମ୍ନତର ଜ୍ଞାନର ନିସ୍ୱା ଓ ସୃଷ୍ଟିଠାରୁ ଅଲଗା କରିନଏ । ଏହି ନମ୍ନତର ଜ୍ଞାନ ବାହାରୁହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଗ୍ରେଷ ଭିତରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କେତେବେଳେ ଚାଙ୍କର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଅଧିଷ୍ଠାନଟିରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୁଏ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଯୋଗ ଆମକୁ ଅନ୍ତର ଭିତରକୁ ଡାକ ନେଇଯାଏ ଏବଂ ଅପଗ୍ରେଷ ଭିତରେ ସେହି ଉଦ୍ଦ୍ୟତାର ସର୍ମାପବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥାଏ । ନମ୍ନତର ଜ୍ଞାନ ଆପଣାର ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଚାଙ୍କୁ ଖୋଜିବାରେ ଲଗିଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ଆବରଣର ପଛରେହିଁ ଚାଙ୍କ ବିଷୟରେ କୌଣସି ସଚେତନତା ଲାଭ କରିଥାଏ । ଯୋଗ ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଲାଭ କରିବାର ସାଧନା କରେ, ଆବରଣଟିକୁ ଅପସାରିତ କରିଦିଏ ଓ ଚାଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରେ । ନମ୍ନତର ଜ୍ଞାନଟି ଚାଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଓ ପ୍ରଭାବଟିର କେବଳ ଅନୁଭୂତି ମାତ୍ର ପାଇଥାଏ, ମାତ୍ର ଯୋଗ ସ୍ୱସଂ ସେହି ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରଭାବଟି ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦିଏ । ନମ୍ନତର ଜ୍ଞାନ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟର ନିସ୍ୱା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେବଳ ଏକ ଧାରଣାହିଁ ଲାଭ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମାଧ୍ୟମରେ ତାହାର କହିଲୁ ଆତ୍ମସ୍ପର୍ଶ ମାତ୍ର ପାଇଥାଏ; ମାତ୍ର ଯୋଗ ଆମର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନ୍ତର୍ଗତ ସଶ୍ରଷ୍ଟିକୁ ନେଇ ସେହି ପରମ ସତ୍ତା ସହିତ ଏକାତ୍ମକ ଜଣାଉଥିବା ଏବଂ ସେହି ଏକାତ୍ମତା ମଧ୍ୟରୁହିଁ ଭାଙ୍କର ଯାବତୀୟ ଜିଜ୍ଞାସାର ପ୍ରତୀକ୍ଷ କରେ । ତେଣୁ ଯୋଗର ସାଧନ ଓ ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକ ଜନ୍ମର ଜ୍ଞାନର ସାଧନଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ସର୍ବଦା ଅତୀତ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଆମର ଚକ୍ଷୁକୁ ଭିତର ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇଦେବାହିଁ ଜ୍ଞାନଯୋଗର ସ୍ତର ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ; ଏବଂ ଯେତେଦୂରଯାଏ ଏହି ଚକ୍ଷୁ ଦେବଳ ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ଅଡ଼େ ଅନାଇ ରହିଥାଏ, ଉପରକ୍ତଚକ୍ଷୁ ପ୍ରତିଛବିଗୁଡ଼ିକୁ ଭେଦ କରି ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ସେହି ଏକ ଚରିତ୍ରକୁ ସତ୍ୟରେ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇପାରିବାହିଁ ଅବଶ୍ୟ ଏହି ଯୋଗର ସାଧନ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ । ଜନ୍ମର ଜ୍ଞାନହିଁ ସର୍ବଦା କେବଳ ପ୍ରତିଛବି ଏବଂ ବାହ୍ୟ ଜିଜ୍ଞାସାଗୁଡ଼ିକରେହିଁ ଛନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ତେଣୁ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ବାହାରଯାଇ ସେମାନେ ଯେଉଁ ସତ୍ୟଟିର ପ୍ରତିରୂପ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେହି ପରମ ସତ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ଓ ତେତନ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଯେଉଁ ପରମ ସତ୍ତା ଏବଂ ସାମର୍ଥ୍ୟରହିଁ ସେମାନେ ବରତନାରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ସେହି ସତ୍ତା ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବା ହେଉଛି ଉତ୍ତର ଜ୍ଞାନର ସର୍ବପ୍ରଥମ ଆବଶ୍ୟକତା । ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ପ୍ରସ୍ପୋଜଙ୍ଗସ୍ ହୋଇ ରହିଥିବା ତନୋଟି ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତର ଜ୍ଞାନ ସେଇଟିକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି ସମ୍ପୂର୍ତ୍ତତା ଲାଭ କରିଥାଏ । ଏହି ତନୋଟି ହେଲ : ବଶୁଦ୍ଧି, ଅନୁଭବେଶ ଏବଂ ତଦାତ୍ମକତା । ବଶୁଦ୍ଧିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ସମସ୍ତ ମନୋମସ୍ ସତ୍ତ୍ୱଟିକୁ ଏପରି ଏକ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଦର୍ପଣରେ ପରିଣତ କରି ରଖିବା ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ତତ୍ତ୍ୱାତୀତ ପ୍ରତଫଳନ କରିଯାଇ ପାରିବ, ଏପରି ଏକ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଆଧାର ଏବଂ ପ୍ରତରୋଧସ୍ପନ୍ଦନ ପ୍ରତାଦ୍ଦପଥରେ ପରିଣତ କରି ରଖିବା ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ ଓ ଯାହାର ମଧ୍ୟଦେଇ ତତ୍ତ୍ୱା ପ୍ରସ୍ତବଟିକୁ ଅନାୟାସରେ ଆସିଯାଇ ପାରିବ; ତାକୁ ଏପରି ଏକ ସ୍ଥୂଳୀଭୂତ ଉପାଦାନରେ ପରିଣତ କରି ରଖିବା ଯାହାକୁ କ ତତ୍ତ୍ୱା ପ୍ରକୃତ ଆପଣା ହାତରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବ, ତାହାକୁ ନୂତନ ଆକାର ଦେଇପାରିବ ଏବଂ ତତ୍ତ୍ୱା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ସାଧନ ଲାଗି ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବ । କାରଣ କେବଳ ମନ ଓ ଶବ୍ଦର ଦେଇ ନଯନକୁ ଦେଖିବା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁପରି ବମୂଢ଼ତାର ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି, ମନୋଜତ ସତ୍ତ୍ୱା ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ପ୍ରତଫଳିତ କରି ରଖିଛି; ମନୋମସ୍ ସତ୍ତ୍ୱା କେବଳ ସେହି ଅଜ୍ଞାନପରିପୂର୍ଣ୍ଣତ ଜନ୍ମର ଜ୍ଞାନର ବଶୃଙ୍ଖଳାଗୁଡ଼ିକ ଲଘିହିଁ ଏକ ସମ୍ଭାରପଥ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ଏପରିପରି ବଦ୍ଧ ଏବଂ ଅଶୃଙ୍ଖଳା ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ଯାହାକି ଉତ୍ତର ଜ୍ଞାନଟିକୁ ତୌଣସିପ୍ରକାର ନିସ୍ୱା କରିବାରୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ରଖିଛି । ଏବଂ ସେଇସମସ୍ତଙ୍କି ଅମ ସତ୍ତ୍ୱର ସମୁଦାସ୍ ଗଠନଟି ବଡ଼ ବକୃତ ଏବଂ ଅପୂର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି, ଉତ୍ତମ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପ୍ରଜ୍ଞାବଗୁଡ଼ିକ ଲଗି ଏପରି ଅବାଧ ହୋଇ ରହୁଛି ଏବଂ ଆପଣାର ବିସ୍ମାବୁମିରେ କେବଳ ଅଜ୍ଞାନମୟ ଓ ନମ୍ରସ୍ତ୍ରୀମୟ ପ୍ରସ୍ତୋଜନଗୁଡ଼ାକ ଲଗି ଏପରି ଉତ୍ସୁକ ହୋଇ ରହୁଛ । ଏହା ଜଗତଟାକୁ ମଧ୍ୟ ଭାହା ଭୁଲ ଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରତଫଳିତ କରି ରଖିଛି, ପରମ ତତ୍ତ୍ୱାର ପ୍ରତଫଳନ କରାଇବାରେ ଏକାନ୍ତ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହୁଛି ।

ଆମର ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛା ଓ ମନକୁ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱଭାବଗତ ନାନା ବକ୍ଷେପକାଶ୍ଚ ପଥଚ୍ୟୁତରୁ ଛାଡ଼ି କରି ରଖିବାକୁ, ଜୀବନାର ନାନା ବିକ୍ଷିପ୍ତ ପଥରେ ଗତି କରିବାରୁ, ଏକାବେଳକେ ଅନେକ ଶାଖା ଓ ପ୍ରଶାଖାଯୁକ୍ତ ନାନା ବାସନାର ଅନୁଧାବନ କରିବାରୁ ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିର ପ୍ରଦର୍ଶିତ ନାନା ବାଟରେ ଦୌଡ଼ୁଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ଓ ପ୍ରତଭାସଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ମନୋଗତ ବାହ୍ୟ ପ୍ରତଫଳନ ଜଣାଇବାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ି କରିବାକୁ ଏକାଗ୍ରତା ବା ଅଭିନିବେଶର ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ରହୁଛି । ସକଳ ବସ୍ତୁର ପଛରେ ଯେଉଁ ଶାଶ୍ୱତ ତଥା ସତ୍ୟମୟ ସତ୍ତା ଅବସ୍ଥିତ ରହୁଛି, ଆପଣାର ଇଚ୍ଛା ଓ ଜୀବନାକୁ ନେଇ ଆମକୁ ତାହାର ଉପରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ଏଥିଲଗି ଅନେକ ପ୍ରସ୍ୟାସ ଓ ଅଧ୍ୟବସାୟର ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ରହୁଛି, ଏକାଗ୍ର ଧାନାବସ୍ଥାର ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ରହୁଛି । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ମନୋଭୂମି ଆମ ଆଖି ସତ୍ୟ ଉପରେ ଯେଉଁ ପରଦାଟିକୁ ଠିଆ କରି ରଖିଛି, ସେଇଟିକୁ ଅପସାରିତ ଦେବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ଅଭିନିବେଶର ପ୍ରସ୍ତୋଜନ ରହୁଛି । କାରଣ ସେପରି ଜୀବନରେ ବାହ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଆହରଣ ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ, ସାଧାରଣ ମନୋଯୋଗ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିର ଦ୍ୱାରା ତାହା ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ; ମାନ ମନକୁ ତା'ର ଧେୟବସ୍ତୁଟି ଉପରେ ଏକାନ୍ତ ଜୀବନରେ ନିବଦ୍ଧ କରି ରଖିପାରିଲେ, ସେହି ବସ୍ତୁଟିକୁ ଲାଭ କରିବା ଲଗି ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ଅବିଚଳ ଜୀବନରେ ଏକୋଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିପାରିଲେ ଏବଂ ସେଇଟି ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଯିବା ପରେ ତାହାକୁ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଜୀବନରେ ଧାରଣ କରି ରଖିପାରିଲେ ଏବଂ ତାହା ସହିତ ଆପଣାକୁ ଦୃଢ଼ସମ୍ମିଳିତ କରିଦେଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ସେହି ଅନ୍ତର୍ଗତ, ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ଉଚ୍ଚତର ସତ୍ତାର ଉପଲବ୍ଧି ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । କାରଣ ତଦାତ୍ମକତା ଅର୍ଜନ କରିବା ହେଉଛି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାରଲାଭର ସର୍ବପ୍ରଧାନ ସର୍ତ୍ତ, ତାହା ହେଉଛି ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଜୀବନରେ ସେହି ସତ୍ୟର ଶୁଦ୍ଧ ମନନ ଓ ତାହା ଉପରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିନିବେଶର ସଘନ ପରିଣାମ । ସକଳ ଅଭ୍ୟାସଠାରୁ ବର୍ଜିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆମର ଏହି ଅଜ୍ଞାନଜଳ ମନୋଭୂମିର ଏକ ସ୍ୱଭାବଗତ ସ୍ଥିତିରୂପେ ଆମେ ଯେପରି ତତ୍ତ୍ୱ ପରମ ସତ୍ତା ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ପରମ ସତ୍ୟରୁ ବଞ୍ଚିତ ଏବଂ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଭଙ୍ଗିଦେବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ଏହି ଏକାଗ୍ରତାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛୁ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜ୍ଞାନର ଶ୍ରେଣୀ ଓ ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଏଗୁଡ଼ିକରୁ ପୌଣଃପୁନିକ ସାଧିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ଅବଶ୍ୟ ସତ ଯେ ଏହି ଭୂମିଷ୍ଠିରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଏକ ପ୍ରସ୍ଥାପନମୂଳକ ଜିଜ୍ଞାସା ସବୁବେଳେ ରହିଛି, ମାତ୍ର କେବଳ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମାଯାଏ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାତ୍ରାର ସଫଳତାଯାଏହିଁ ତାହା ରହିଛି; ଏବଂ ସେଇଠାରେ ସେମାନଙ୍କର ଜିଜ୍ଞାସ୍ତି ସରିଯାଏ, ଠିକ୍ ସେହିଠାରୁହିଁ ଯୋଗ ଆସି ପରମ ସତ୍ୟତା ମଧ୍ୟକୁ ଆମକୁ ବଳଷ୍ଟିତ କରିନେବାର ଚାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଆପଣା ହାତରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେଇଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବା ଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ସାଧନଗୁଡ଼ିକୁ ଅଣି ଯୋଗାଇଥାଏ । ଅତଏବ ସ୍ୱତଃ ଜଗତଲବ୍ଧ ହୋଇ ରହିବାର ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ପଡ଼ି ନଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ଯାବତୀୟ ଅନୁଧାବନ ସମ୍ଭାକୁ ବଶୋଧିତ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖିଥାଏ, ତାହାକୁ ଉତ୍ତୋଳିତ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖିଥାଏ । ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରମାଣୁରେ ମନୋମସ୍ତ ହେବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମେ ଆମ ସମସ୍ତ ପ୍ରକୃତିର ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ଜିଜ୍ଞାସ୍ତଳତାର ସମର୍ଥ ହେବାକୁ ଲଗୁ, ଯାହାକ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱଚନାଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱବାକୁ ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅଧିକ ପ୍ରବୃତ୍ତିଶୀଳ ହୁଏ, ଏକ ଶୁଦ୍ଧତର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ସମର୍ଥ ହୁଏ, ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଜମ୍ ପୌଢତ ଏକ ସତ୍ୟ ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୁଏ, ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ପ୍ରଜ୍ଞତ ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୁଏ । ନୈତିକ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସ୍ୱବନା ଓ ଇଚ୍ଛାର ନୈତିକ ସଂସ୍କାରଟିର ଯେ ଶୁଦ୍ଧ କରିଦେବାର ଏକ ଶକ୍ତି ରହିଛି, ତାହା ଅନସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ । ଦର୍ଶନ ଯେ କେବଳ ଆମର ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ବସ୍ତୁରଟିକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିଥାଏ ଓ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ବସ୍ତୁଗତତା ଓ ଅନନ୍ତତାର ସଂସ୍ପର୍ଶ ଲଭ ଲାଗି ଏକ ପ୍ରବଣତା ଆଣିଥାଏ, ତାହା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତାହା ଆମର ପ୍ରକୃତଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଦୃଢ଼ମୂଳ କରି ରଖିବାର ଆନୁକୂଲ୍ୟ ରଖିଥାଏ, ଆମ ଭିତରେ ମୂଳସୂତ୍ରର ପ୍ରଣାଳୀ ଆଣିଦେବାରେ ଆନୁକୂଲ୍ୟ ରଖିଥାଏ; ଏବଂ ଏହି ପ୍ରଣାଳୀ ହେଉଛି ଉଦ୍ଦ୍ୱେଗର ବୃତ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମ-ଅଧିକୃତ ଓ ବସ୍ତୁଜଗତର ଏକ ସଙ୍କେତ । ଆପଣାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ-ବୋଧଗତ ସୀମାବଦ୍ଧ ଆତ୍ମଜଳଟିରେ ମଧ୍ୟ ବସ୍ତୁଗତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରେରିତ କରି ରଖିଲେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଆପଣାର ପ୍ରକୃତଟିକୁ ମଧ୍ୟ ବଶୋଧିତ ଓ ଉତ୍ତୋଳିତ କରି ରଖିବା ସକାଶେ ଏକ ସଘନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ; ଏବଂ ଆପଣାର ଉଚ୍ଚତମ ବିଚରଣଭୂମିରେ ତାହା ଶୁଦ୍ଧ କରିଦେବାର ଏକ ବଳଷ୍ଟ ଶକ୍ତି ସବୁ ତାହାଁ କରିଥାଏ । ଏପରିକ ମନର ବିଜ୍ଞାନ-ଅନୁଗତ ଅଭ୍ୟାସ ଓ ସ୍ପର୍ଶମୁକ୍ତ ସ୍ୱବରେ ବସ୍ତୁର ଯାବତୀୟ ବିଧାନ ଏବଂ ସତ୍ତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣାକୁ ସଦାରତ କରି ରଖିବା ଦ୍ୱାରା କେବଳ ଯେ ଆମର ବସ୍ତୁରଣାବୃତ୍ତି ଓ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣର ବୃତ୍ତିଟି ବଶୋଧିତ ହୋଇଯାଏ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର, ଅନ୍ୟ ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ନହେଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ତାହାର ଆମ ମନ ଏବଂ ଜ୍ଞାତଗତ ସତ୍ତ୍ୱର ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଦୃଢ଼ତା ଅଣି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦେଇଥିବାର, ଉତ୍ସୋଳିତ କରି ଦେଇଥିବାର ତଥା ଶୁଦ୍ଧ କରି ଦେଇଥିବାର ଏକ ପ୍ରଭାବ ଆସି ପଡ଼ିଥାଏ । ଏହି ବିଷୟଟି ଉପରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଯଥେଷ୍ଟ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ି ନାହିଁ ।

ସତ୍ତ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା ଦିଗରେ ଏବଂ ସେହି ସତ୍ତ୍ୟରେ ଜୀବନ ଧାରଣ କରିପାରିବା ଦିଗରେ ମନର ଏକାଗ୍ରତା ଓ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ,— ଏଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏହିସବୁ ଅନୁଧାବନର ଏକ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ପରିଣାମ ବୋଲି ଜାଣିବା, ଏକ ଚିରନ୍ତନ ଆବଶ୍ୟକତା ବୋଲି ଜାଣିବା । ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ୱଘନତାର ସ୍ଥିତିରେ ସେମାନେ ଆମକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମ ସତ୍ତ୍ୟର ପ୍ରଥମେ ଏକ ବୁଦ୍ଧିପ୍ରେରିତ ଏବଂ ତା'ପରେ ଏକ ମନନପ୍ରେରିତ ଅବବୋଧ ଆଡ଼କୁ ମଧ୍ୟ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଇଯାଇ ପାରନ୍ତି ଅଥବା ଅବଶ୍ୟ ନେଇଯାନ୍ତି ଏବଂ ଏହାଫଳରେ ତାହା ସହଜ ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତଯୁଗ୍ମସ୍ୱ ଏକାତ୍ମବୋଧ ମଧ୍ୟ ବିକଶିତ ହୋଇ ଉଠିପାରେ । ମାତ୍ର ଏସବୁ କେବଳ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମାଯାଏଁ ଯାଇପାରନ୍ତି । ମାତ୍ର ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାର ବିଶୁଦ୍ଧୀକରଣ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସମଗ୍ର ମନନ ଓ ପ୍ରତିଫଳନର ସମର୍ଥ ହେବାକୁ ହେଲେ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୟକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ପାରିବାକୁ ହେଲେ ତାହା କେବଳ ଯୋଗର ବିଶେଷ ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରାଏଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଠି ନମ୍ରତର ଜ୍ଞାନର କେବଳ ଏକ ବିକ୍ଷେପଯୁକ୍ତ ଅଭିନବେଶ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ଯୋଗର ସମ୍ପୃକ୍ତି ଅଭିନବେଶ ଆସି ତାହାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିବ । ଆମର ନମ୍ରତର ଜ୍ଞାନଟି ଆମକୁ କେବଳ ସେଇଁ ଅତ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ଅସ୍ଥଳ ଚିଦାତ୍ମକତାଟିକୁ ଆଣିଦେବାରେ ସମର୍ଥ ହେଉଛି, ତାହାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ଭାବରେ ଆମକୁ ଯୋଗର ସମ୍ପୃକ୍ତି, ଅନ୍ତରଙ୍ଗ, ଅନନ୍ୟାଗ୍ରତ୍ୱୀ ଏବଂ ଜୀବନସତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ମିଳନର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମାତ୍ର ତଥାପି ଆପଣାର ସାଧନାମାର୍ଗରେ କିଂବା ଆପଣାର ସିଦ୍ଧିରେ ଯୋଗ କେବେଦେଲେ ନମ୍ରତର ଜ୍ଞାନର ରୂପାତ୍ମକଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣା ମଧ୍ୟରୁ ବହିଷ୍କୃତ କରି ରଖେ ନାହିଁ ଅଥବା ତାଡ଼ି ଫୋପାଡ଼ି ଦିଏ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ତାହା ଏକ ଅତିଶୟତାତ୍ମକ ବୈରାଗ୍ୟ କିଂବା ବିଶ୍ୱରହସ୍ୟରୂପୀ ଏହି ଅନ୍ୟ ରହସ୍ୟସୃଷ୍ଟି ବିଷୟରେ ଏକାନ୍ତ ଅସହିଷ୍ଣୁ ହୋଇପଡ଼ିଥିବା ଏକ ରହସ୍ୟାଗ୍ରହର ଆକାର ଗ୍ରହଣ କରେ, ସେତିକିବେଳେ ଯାଇ ଯୋଗ ନମ୍ରତର ଜ୍ଞାନକୁ ବହିଷ୍କୃତ ଭଳି ରଖିବା ଲଗି ମନ ବଳାଇଥାଏ । ଆପଣା ଲକ୍ଷ୍ୟର ପ୍ରଗାଢ଼ତା, ବୃହତ୍ତ୍ୱ ଓ ଉତ୍ତଜା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଆପଣାକୁ ସେହି ରୂପାତ୍ମକଗୁଡ଼ିକରୁ ଅଲଗା କରି ରଖେ, ଆପଣା ଲକ୍ଷ୍ୟସାଧନରେ ଉପଯୁକ୍ତ ହେଲଭଳି ଆପଣା ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକର ବିଶେଷ ଅନୁଶୀଳନ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ଅଲଗା କରି ରଖେ; ମାତ୍ର ତାହା ସେ ସେହିଗୁଡ଼ିକରୁହିଁ ଆପଣାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଯାହା ଆରମ୍ଭ କରେ, କେବଳ ସେଉଳ ନୁହେଁ, ମାନ ମାର୍ଗର କେତେକାଂଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ସହାୟକରୂପେ ତାମରେ ମଧ୍ୟ ଲଗାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ଯେ ଜଡଗତ ଭକ୍ତନା ଓ ନୈତିକ ଆଚରଣ,—ଏଠାରେ ବାହ୍ୟ ଆଚରଣ ଅପେକ୍ଷା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆଚରଣଟି କଥା ଅଧିକ କୁହାଯାଇଛି,—ଯୋଗର ପ୍ରସ୍ତୁତିକାଳୀନ ପଦ୍ଧତିଟି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବୃହତ୍ତାୟତନ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି ରହିଥାଏ, ତା'ର ଶୁଦ୍ଧତାର୍ଜନର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଅନେକ ପରମାଣରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ପୁନଶ୍ଚ, ଯୋଗର ସମୁଦାୟ ପଦ୍ଧତିଟି ହେଉଛି ଏକ ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ପଦ୍ଧତି; ଆମେ ତାହାକୁ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱଗତ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାପ୍ତି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣତତ୍ତ୍ୱାର୍ଥ ସାଧନା ହୋଇ ଦୃଢ଼ତା କହିପାରିବା । ଦର୍ଶନର ତଥ୍ୟଭିତ୍ତିଭୂମି ଅବଲମ୍ବନରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରି ଯୋଗ ଇଶ୍ୱରସ୍ୱ ସତ୍ତାର ଜଡ଼ୁଗୁଡ଼ିକର ମାଧ୍ୟମରେ ଇଶ୍ୱରୋପଲବ୍ଧିର ମାର୍ଗରେ ଯାହା କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ । ଦର୍ଶନ ତାହାକୁ କେବଳ ଏକ ବୁଦ୍ଧିସମ୍ମତ ବୋଧର ଅଧିକାରୀ କରାଇଥାଏ, ଏବଂ ସେହି ବୋଧକୁ ଯୋଗ ଏପରି ଏକ ପ୍ରଗାଢ଼ତା ଆଣିଦିଏ, ଯାହାକି ତାକୁ ଜୀବନର ସୀମାନ୍ତରଙ୍ଗ କରାଇ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟର ଭୂମିକୁ ବହୁଳ କରି ନେଇଯାଏ ଏବଂ ବୋଧର ସୀମାନ୍ତରଙ୍ଗ କରାଇ ଉପଲବ୍ଧି ଓ ଅଧିକୃତ ମଧ୍ୟକୁ ବହୁଳ କରି ନେଇଯାଏ । ଦର୍ଶନ ଯାହାକୁ କେବଳ ବସ୍ତୁବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଓ ଦୂରପ୍ରସାରିତ ଜ୍ଞିବରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇଯାଏ, ଯୋଗ ତାକୁ ଏକ ଜୀବନମସ୍ତ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଓ ଏକ ଚିତ୍ତଗତ ସୃଷ୍ଟିଭା ମଧ୍ୟକୁ ନେଇ ଆସିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ଆମର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକାମୀ ଓ ଫଳେଗୀ ମନ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟବୋଧଗତ ରୂପାତ୍ମନଗୁଡ଼ିକୁ ଯୋଗ ଜ୍ଞାନଯୋଗରେ ମଧ୍ୟ ଏକାନ୍ତ ହେବାର ଏକ ସହାୟକ ଅବଲମ୍ବନରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ; ସେହି ରୂପାତ୍ମନଗୁଡ଼ିକହିଁ ଭକ୍ତ୍ୟେଲଭ ହୋଇ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି ଆନନ୍ଦଯୋଗର ସମୁଦାୟ ସାଧନରେ ପରିଣତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଓ ବିଶ୍ୱାତ୍ମକଭାରୂପେ ଆପଣାର ଭକ୍ତ୍ୟେଲଭ ପ୍ରକରଣରେ କର୍ମଯୋଗର ସମୁଦାୟ ସାଧନରେ ମଧ୍ୟ ପରିଣତ ହୁଅନ୍ତି । ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ମନନ, ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ, ତଥା ଅଖିଳ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତସ୍ଥ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ପୃଥିବୀର ଜୀବନରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ମନନ ଓ ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ସେବା,—ଆମେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଉପାଦାନ ହୋଇ କହିବା, ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ଆପଣାର ଇଶ୍ୱରୋପଲବ୍ଧିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାରେ ଯାହାକୁ କ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ଅବଶ୍ୟ ତାମରେ ଲଗାଇ ପାରିବ । କେବଳ ସାରକଥା ହେଉଛି ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଲାଗିହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଅର୍ଥାତ୍ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଡ଼କୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ସେହି ଦତ୍ତ, ଅନନ୍ତ ତଥା ଇଶ୍ୱରତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଧାରଣା ଦ୍ୱାରାହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିବ, ଯେପରିକ ଆମ ନମ୍ନତର ଜ୍ଞାନର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସକଳ ବହ୍ମର୍ଂଶୀ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟପ୍ରବଣ ଓ ପ୍ରସ୍ପୋଜନଗତ ଅବଲପ୍ତଭାର ସ୍ଥାନରେ ସେହି ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଚଦ୍ରଗତଭାର ପ୍ରତିସ୍ଥା ହୋଇ ପାରୁଥିବ । ସିଦ୍ଧିଲଭ ପରେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ସେହି ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱବଟି ଅପରବର୍ତ୍ତିତ ରହିବ । ସକଳ ଅନ୍ତରଶିଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗୀ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜାଣିବାରେ ଓ ଦେଖିବାରେ ଲଗିଥିବ ଏବଂ ଏହି ଜଗତରେ ଇଶ୍ୱର-ଚେତନା ଓ ଇଶ୍ୱର-ନିସ୍ଥା ଲଗି ଏକ ଆଧାର ହୋଇ ରହିଥିବ । ତେଣୁ ଏହି ଜଗତର ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଜୀବନର କ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସାବଯାସ୍ୱ ବସ୍ତୁର ପ୍ରସାରଣ ଓ ଉତ୍କ୍ରୋଳନ ଯୋଗୀର ଜୀବନପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ । କେବଳ, ସକଳ ବସ୍ତୁରେ ସେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁହିଁ ଦେଖିଥିବ, ସେହି ପରମ ସତ୍ୟରହିଁ ଦର୍ଶନ ଲଭ କରୁଥିବ ଏବଂ ଇଶ୍ୱରଜ୍ଞାନ ତଥା ପରମ ସତ୍ୟର ଅଧିକାରଲଭ ଉଦ୍ଦରେ ମନୁଷ୍ୟସମାଜକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାହିଁ ତାହାର ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଭିପ୍ରାସ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥିବ । ବଜ୍ଞାନର ତଥ୍ୟ ଓ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିପାରିବ, ଦର୍ଶନର ସାବଯାସ୍ୱ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମଧ୍ୟଦେଇ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିବ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଶିବର ସାବଯାସ୍ୱ ରୂପାସ୍ୱନରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିବ, ଜୀବନର ସକଳ ନିସ୍ୱାସ୍ପଳତାରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିବ, ଜଗତର ଅପାତ ଓ ତାହାର ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକରେ, ଜଗତର ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ତାହାର ପ୍ରବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକରେ ତଥା ଜଗତର ଭବିଷ୍ୟତ ଓ ତାହାର ମହାନ୍ ପ୍ରଗତିଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବ । ଏଗୁଡ଼ିକରୁ ଯେକୌଣସିଟି ମଧ୍ୟରୁ କିଂବା ଦୁଇଟି ସବୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ସେ ଆପଣାର ଆଲୋକୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକ୍ତ ଚଦ୍ରତ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ବହନ କରି ଆଣିପାରିବ । ନିମ୍ନତର ଜ୍ଞାନର ସାବଚ୍ଛିନ୍ନତାହିଁ ସେ ଏହି ଉଚ୍ଚତର ଜ୍ଞାନକୁ ଉତ୍କ୍ରୋଳିତ ହୋଇ ଆସିଛି; ଉଚ୍ଚତର ଜ୍ଞାନର ଜ୍ୟୋତି ତା' ଲଗି ସେହି ନିମ୍ନତର ସାବଚ୍ଛିନ୍ନକୁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ କରିଦେଇ ପାରିଛି ଏବଂ ତାହାକୁ ଆପଣାର ଏକ ଅଂଶରେହିଁ ପରିଣତ କରି ରଖିଛି; ଅବଶ୍ୟ ଏତଥା ସତ ସେ ସେଇଟିକୁ ସେ ଆପଣାର କେବଳ ଏକ ନିମ୍ନତର ପ୍ରାନ୍ତଭୂମିରେହିଁ ପରିଣତ କରି ରଖିଛି ଓ ଆପଣାର ବାହ୍ୟତମ ଆଲୋକବିକରଣର ଏକ ଭୂମି କରି ରଖିଛି ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଷଡ଼ଙ୍ଗଂଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ସମାଧି

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ସାଧାରଣ ଅନୁଭୂତିରୂପେ ପରିଣତ ହୋଇ ନଥିବା ଏତ ଉଚ୍ଚତର ବା ଉଚ୍ଚ ଚେତନା ମଧ୍ୟକୁ ବଡାଇଥିବା ଦରକାର, ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା କଂଚା ତାହାର ମଧ୍ୟକୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ନେଇଥିବା,—ସବଂଚା ଏହାକୁହିଁ ଜ୍ଞାନଯୋଗର ଧ୍ୟେୟ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବଂ ଯୋଗାରୂଢ଼ର ଅବସ୍ଥାର ଅନୁରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ ସମାଧି ଉପରେ ଏହାରେ ଯେଉଁ ମହତ୍ତ୍ୱଟି ଦିଆଯାଇଥାଏ, ଜ୍ଞାନଯୋଗର ଧ୍ୟେୟଟି ସହଜ ତାହାର ଏକ ଅତି ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛୁ । ଅନୁମାନ କରିଯାଇଥାଏ ଯେ ସତ୍ତ୍ୱର ଚେତୋଟି ସ୍ଥିତ ବା ଅନୁରୂପ ରହିଛୁ, ଯାହାକୁ ଜ ଚେତନ ଅନୁରୂପର ଅବସ୍ଥାରେହିଁ ଉପଲବ୍ଧି କରିଯାଇପାରେ; ଏବଂ ଯେଉଁ ସ୍ଥିତିଟିରେ ସତ୍ତ୍ୱଜତାର ସତଜ ନିସ୍ତା ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଚେତନ ସେହି ଅତଜ, ତାଳାପ୍ରାପ୍ତ ଓ ଅନନ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଜଣ୍ଡିତ ଅଭିମାନଶୂନ୍ୟ ଜୟଜନ ଦିପ୍ତାତ ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଚେତନାହିଁ ରହେ ନାହିଁ, ଆମକୁ ଜଗେପ ହୃଦୟରେ ସେହିଭଳି ଏକ ସ୍ଥିରତର ଦାସନା ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଅନୁରୂପ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ିଯାଇ ଆତ୍ମା ସବଂଚାତ ଜଂଶାରେ ଜ୍ଞସ୍ତୁତା ମଧ୍ୟକୁ ଅଉଜମ କରିଯାଏ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଅସ୍ତିତ୍ୱର କୌଣସିପ୍ରକାର ଭ୍ରମନ୍ତୁ ଅଥବା ଜ୍ଞନ୍ତର ସ୍ଥିରତ୍ୱ ଫେରିଆସିବା ଲଗି ମଧ୍ୟ ଆଉ କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ନଥାଏ । ଉକ୍ତଯୋଗରେ ସମାଧିକୁ ଏରୂପ ଏକ ସବଂ-ମହତ୍ତ୍ୱ ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ ସତ, ମାତ୍ର ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଲଗି ଏକ ସ୍ଥାନ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ; ଏହାକୁ ସତ୍ତ୍ୱର ଏକ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ଅବସ୍ଥା ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ଯାହା ଉତରେ ଜ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରେମର ପରମୋନ୍ମାଦମସ୍ତ ଉଲ୍ଲେଳନ ଆତ୍ମାକୁ ନେଇ ଜଷ୍ଟିସ୍ତ କରି ରଖିଥାଏ । ସମାଧିରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁହିଁ ଜ୍ଞନଯୋଗ ତଥା ହଠଯୋଗର ସାଧନାପିଛିରେ ସବଂଚାତ ଯାବତ୍ଚରୂପେ ଘୋଷଣା କରିଯାଇଛୁ । ତେବେ ଏହି ସମାଧିର ପ୍ରକୃତ ସତ୍ତ୍ୱବତି କ'ଣ, ଏବଂ ଏତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗରେ ସମାଧିଗତ ଅନୁରୂପ ସତାଶେ ପ୍ରକୃତରେ କ ପ୍ରସ୍ତୋଜସ୍ୱତା ରହିଛୁ ? ଏତଥା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛୁ ଯେ, ଯେଉଁଠି ଜୀବନରେ ପରମ ଉଦ୍ଦୀପ୍ତର ଅଧିକାରୀଲଭକୁ ଆମ ଧେୟର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖାଯାଇଛୁ, ସେଠାରେ ଜୀବନକୁ ଜଟାପିତ କରି ରଖିବାର ଅବସ୍ଥାଟିକୁ କଦାପି ସଙ୍କଶେପ ଓ ସଙ୍କଚରତାର୍ଥକାଶ୍ର ସୋପାନ ଅଥବା ସଙ୍କୋଚ କାମ୍ୟାବସ୍ଥା ବୋଲ୍ ଆଦୌ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏକାଧିକ ଯୋଗମାର୍ଗରେ ଯାହା ହୋଇଛୁ, ଯୋଗାଭ୍ୟୁଦ୍ଧକୁ କଦାପି ଏକ ଧେୟ୍ୱ ବୋଲ୍ ଆଦୌ ଗ୍ରହଣ କରିଯିବ ନାହିଁ; ତାହା କେବଳ ଏକ ସାଧନ ହୋଇ ରହିବ । ମାନ ଜାଗ୍ରତ ଜୀବନର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଖସି ପଳାଇଯିବା ପାଇଁ ତାହା ଏକ ସାଧନ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ; ଆମର ସମଗ୍ର ଦର୍ଶନସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ଆମ ଜୀବନ ଏବଂ ନିସ୍ପାଗତ ସମସ୍ତ ଚେତନାଟିକୁ ଅଧିକ ପ୍ରସାରପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଉତ୍ସେଲିତ କରି ରଖିବାରହିଁ ଏକ ସାଧନ ହୋଇ ରହିବ ।

ସମାଧିର ମହତ୍ତ୍ୱଟି ଆପଣାକୁ ଯେଉଁ ସତ୍ୟର ଭୂମି ଉପରେ ଠିଆକରି ରଖିଛୁ, ଆଧୁନିକ ଜ୍ଞାନ ଏବେ ତାହାର ପୁନଗ୍ରବଷ୍କାର କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲଣି; ମାନ ଜ୍ଞରଙ୍ଗସ୍ଥ ମନୋବିଦ୍ୟାରୁ ତାହା କେବେହେଲେ ଦୂର ହୋଇଯାଇ ନାହିଁ । ସେହି ସତ୍ୟଟି ହେଉଛୁ ଯେ ବଶ୍ୱ-ସଶ୍ରୀ ଅଥବା ଆମ ନିଜ ସଶ୍ରୀର କେବଳ ଏକ ଅତିକ୍ଷ୍ଦ୍ର ଅଂଶହିଁ ଆମର ଜ୍ଞାନପରିସର ବା ଆମର କର୍ମପରିସର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରୁଛୁ । ସଶ୍ରୀର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅନେକାଂଶଟି ତାହାର ଅବମାନସ ବସ୍ତୁଉଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ରହିଛୁ; ସେହି ଅବମାନସ ବସ୍ତୁଉଗୁଡ଼ିକ ଅତଚେତନର ଉଚ୍ଚତମ ପ୍ରଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଅତଚରଣ କରୁଛନ୍ତି ଅଥବା ଅତଚେତନର ସଙ୍କୋଚ ଶୃଙ୍ଖଳଗୁଡ଼ିକୁ ଆତ୍ମେଦ୍ଗଣ କରି ଯାଇଛନ୍ତି; ଅଥବା ଏକ ବୃହତ୍ତ ପରଚେତନ ଚେତନା ଦ୍ୱାର ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଜାଗ୍ରତ ଆତ୍ମାର କ୍ଷୁଦ୍ର କ୍ଷେତ୍ରଟିକୁ ବେଷ୍ଟନ କରି ରହିଛନ୍ତି, ଆମର ମନ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିସ୍ୱଗତ ବୋଧଶକ୍ତି ଯାହାର କେବଳ ଅଲ୍ପସଙ୍ଖ୍ୟକ ଚେତୋଟିମାନ ଇଙ୍ଗିତ ପାଇବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଛନ୍ତି । ଚେତନାକୁ ଜାଗ୍ରତ, ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ସୁଷୁପ୍ତି,— ଏହି ତିନୋଟି ଉପପ୍ରଦେଶରେ ବିଭକ୍ତ କରି ପ୍ରାଚୀନ ଜ୍ଞରଙ୍ଗସ୍ଥ ମନୋବିଦ୍ୟା ଏହି ସତ୍ୟଟିକୁହିଁ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲ୍; ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ତାହା ଏକ ଜାଗ୍ରତ ଆତ୍ମା, ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ-ଆତ୍ମା ଓ ଏକ ସୁଷୁପ୍ତି-ଆତ୍ମାର କଲ୍ପନା କରିଥିଲ୍ ଏବଂ ସଶ୍ରୀର ସେହି ପରମ ଓ ନିର୍ବିଶେପ ଆତ୍ମାକୁ ଏକ ତରୁର୍ଥ, ଗୁଣସ୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଥମ ତିନୋଟି ଭୂମିର ଅତୀତ ଏକ ଆତ୍ମା ବୋଲ୍ କଲ୍ପନା କରିଥିଲ୍, ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ କ ସେହି ତିନୋଟିଯାକ ଜନ୍ମନ୍ନ ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି, ଏହି ଜଗତରେ ଆପେକ୍ଷିକ ଅନୁଭବର ସମ୍ଭୋଗ ଲଗି ଜନ୍ମନ୍ନ ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରାଚୀନ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ଶବ୍ଦପ୍ରସ୍ଥୋଗକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିଲେ ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା ଯେ ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥା ହେଉଛୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ଭୌତିକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନଉଚରହି ଚେତନା; ଆମର ଏହ ଶାସ୍ତର ଅନ୍ତିମରେ ଆମେ ସେହ ଚେତନାଟିକୁହି ଧାରଣ କଇ ରହିଥାଇ ଏବଂ ଏଠାରେ ଭୌତିକ ମନ ସଂଖ୍ୟାଧିକ ପ୍ରଜ୍ଞବଶାଳୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସୃଷ୍ଟାବସ୍ଥାକୁ ଆମେ ସୃଷ୍ଟିରର ପ୍ରାଣଭୂମି ଓ ତା' ପଛକୁ ରହିଥିବା ମନୋଭୂମିର ଅନୁରୂପ ଏକ ଚେତନାରୂପେ କଲ୍ପନା କରିପାରିବା ଏବଂ ସେହ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରୁ ନାନା ସଜେଶ ପାଇବାରେ ଲଗିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଜଡ଼ ଅନ୍ତିମକ୍ଷେତ୍ରର ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ପର ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ସେତେଦୂର ମୂଲ୍ଲିଦରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟ ବୋଲ୍ ଜେତେବେଳେ ବୋଧ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ସୃଷ୍ଟିର ଅବସ୍ଥା ହେଉଛୁ ଅଜ୍ଞାନମସ୍ ଭୂମିର ଅନୁରୂପ ଏକ ଚେତନା, ତାହା ହେଉଛୁ ବଜ୍ଞାନମସ୍ ଭୂମିର ଅନୁରୂପ ଗୋଟିଏ ଚେତନା ଏବଂ ତାହା ଆମ ସାଧାରଣ ଅନୁଭବସୀମାର ଅତୀତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; କାରଣ ବଜ୍ଞାନମସ୍ ଅହାଦନରୂପେ ତାର୍ଜି ଜରୁରିବା କାରଣଶକ୍ତିରଟି ଆମ ଭିତରେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇପାର ନାହିଁ, ତାହାର ବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଭିତରେ ସଜିସ୍ ହୋଇପାର ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ସେଥିଲାଗି ଏକ ସ୍ୱପ୍ନସ୍ଥାନ ସୃଷ୍ଟିର ଅବସ୍ଥାରେହିଁ ଆମେ ସେହ ଭୂମି ସହିତ ଯାହାକୁଛୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନ କରିପାରୁଛୁ । ଏହ ଚେତନାଟିର ସେପାଖରେ ସବା ବୃଷ୍ଟସ୍ ଚେତନା ହେଉଛୁ ଆମର ଶୁଭ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଚେତନା ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ନର୍ଦ୍ଦିଶେଷ ସତ୍ତ୍ୱଟିର ଚେତନା, ଯାହା ସହିତ ଜ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମ୍ବନ୍ଧଚେତା ନାହିଁ; ଆମର ସ୍ୱପ୍ନ ଜଂତା ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ, ଏବଂ ଏପରକ ଅପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତିତ ଜ୍ୱରରେ ଆମର ସୃଷ୍ଟି-ଚେତନାରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଯାହାକୁଛୁ ମନୋଗତ ପ୍ରତଫଳନ ଲଭ କରୁ ପଛକେ, ତଥାପି ବୃଷ୍ଟସ୍ ଚେତନା ସହିତ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନଥାଏ । ସତ୍ତାର ସେଇ ସୋପାନଦମଟି ଆରୋହଣ କର ଆମେ ସେହ ନର୍ଦ୍ଦିଶେଷ ଦବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ଫେରଯିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ, ଏହ ଚତୁର୍ବିଧ ଅବସ୍ଥାଦମର ଭାହାର ସହିତ ଏକ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ରହିଛୁ । ତେଣୁ ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରୁ ପ୍ରତ୍ୟାବୃତ୍ତ ହୋଇ ନଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସେଇଟିରୁ ବାହାରଯାଇ ଅନ୍ତଃପ୍ରବେଶ ନକରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ଭୌତିକ ଜଗତଟି ସହିତ ଆମର ସକଳ ସ୍ପର୍ଶ ଛିନ୍ନ ନହୋଇଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଜଡ଼ମନ ମଧ୍ୟରୁ ସେହ ଉଚ୍ଚତର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଚେତନାର ସୋପାନଗୁଡ଼ିକୁ ଯିବା ଲଗି କଦାପି ସମର୍ଥ ହେବା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ଏହପରି ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନର ଅନୁଭୂତି ଲଭ କରିବାର ବାସନା ରଖିଥାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଲଗି ଅଭ୍ୟୁତ୍ତର ଅବସ୍ଥା ଏକ କାମ୍ୟ ବସ୍ତୁ ହୋଇ ରହେ, ଜଡ଼ମନ ତଥା ଜଡ଼ପ୍ରକୃତର ସକଳ ସୀମିତତା ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ଲଭ କରିବାର ଏକ ସାଧନ ହୋଇ ରହେ ।

ସମାଧି ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗସ୍ଥ ଅଭ୍ୟୁତ ଆମର ଏହ ସାଧାରଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାଟିରୁ ଯେତକ ଦୂରକୁ ଦୂରକୁ ଅପସରଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଜାଗ୍ରତ ମନ ଲଗି ଅଧିକରୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଧିକ ଅନଧିଗମ୍ୟ ହୋଇ ରହୁଥିବା ଚେତନାର ସେହିସବୁ ସୋପାନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହେଉଥାଏ, ଜାଗ୍ରତ ଜଗତରୁ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବା ସନ୍ଦେଶ ପାଇବାକୁ ସେତେକ ସେତେକ ଅକ୍ଷମ ଓ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ପଡ଼ୁଥାଏ, ତାହା। ସେତେକ ସେତେକ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଗଭୀର ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଏହିପର ସ୍ତରରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଗଲେ ଅଭିଭୂତିର ସେହି ଅବସ୍ଥା ଏକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ ପରିଣତ ହୁଏ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସେହିସବୁ ଗଭୀରତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟାବୃତ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ପୁଣି ଜାଗୃତ ଭୂମିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ଡାକିନେଇ ଆସିବା ପ୍ରାୟ ବା ବେଶ୍ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇପଡ଼େ । ସେତେବେଳେ କେବଳ ଆପଣା ଇଚ୍ଛାରେହିଁ ତାହା ଫେର ଆସିପାରେ, ଅଥବା ଖୁବ୍ ବେଶୀ ହେଲେ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନର ଏହି ହଠାତ୍ ହଦ୍‌ବେଳନଟିକୁ ହେରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିକୁ ବିପନ୍ନ କରି ପକାଇଥିବା ଜଡ଼ଗତ ନିବେଦନଟିର ଏକ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅଭିଘାତ ହେରୁ ମଧ୍ୟ ଫେର ଆସିପାରେ । ସମାଧିର ଏପରସବୁ ପରମ ସ୍ଥିତି ରହିଛୁ ବୋଲି କୁହା ଯାଇଥାଏ, ଯେଉଁଥିରେ କି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୀର୍ଘସମସ୍ତ ଲାଗି ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ଫଳରେ ଆତ୍ମା ଆଦୌ ଫେର ଆସିପାରେ ନାହିଁ; କାରଣ ସେଉଁ ରନ୍ଧ୍ରଟି ତାକୁ ଜୀବନର ଚେତନା ସହିତ ବାନ୍ଧି ରଖିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସେଇଟି ତାହା ହାତରୁ ଏକାବେଳକେ ଖସିଯାଇ ଏବଂ ଶରୀର ତାହାର ନଶ୍ୱରୀତ ଆସ୍ଥାନଟିରେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ଓ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କୌଣସିପ୍ରକାର ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯିବା ଦ୍ୱାରା ତାହା ମରିଯାଏ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଏକଦା ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ବାସକରି ଆସିଥିବା ଆତ୍ମାବଶିଷ୍ଟ ଜୀବନଟିକୁ ଫେର ପାଇବାରେ ଏକାନ୍ତ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହେ । ଏବଂ ଅବଶେଷରେ ଆପଣା ଭିତରର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୋପାନକୁ ଆସି ଯୋଗୀ ସାଧାରଣ ମୁଖୁର କୌଣସି ଘଟଣ ବ୍ୟତୀତ ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛାପି ପୁନଶ୍ଚିତ ସ୍ତରରେ ଆପଣାର ଶରୀରଟିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରେ; ଏକ ଇଚ୍ଛା-ମୁଖୁର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରେ; ଅଥବା ଜ୍ଞାନ-ବାୟୁର ଦ୍ୱାର ମଧ୍ୟଦେଇ ଏବଂ ମସ୍ତକସ୍ଥ ସେହି ରହସ୍ୟଗୁପ୍ତ ବ୍ରହ୍ମରନ୍ଧ୍ରରେ ତାହା ଲାଗି ଗୋଟିଏ ପଥ ମୁକ୍ତ କରିଦେଇ ପ୍ରାଣିକ ଜୀବନଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେବାର ଏକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାହା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ । ସମାଧି-ଅବସ୍ଥାରେ ଜୀବନର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କରି ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଜଗତରେ ଆପଣାର ଆକାଙ୍କ୍ଷିତ ଉଚ୍ଚତମ ସର୍ତ୍ତସ୍ଥିତିଟିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।

ଖାସ୍ ସମାଧିଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ କେତେ କେତେ ଗଭୀରତାର ଏକ ଅନନ୍ତ କ୍ରମ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ; ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ଗଭୀରତାଗୁଡ଼ିକରୁ ବାହୁଡ଼ି ଆସିବା ସହଜ ହୁଏ ଏବଂ ଜଡ଼େନ୍ଦ୍ରିୟଗତ ଜଗତଟି ଦୁଆର ପାଖରେ ମହଜୁଦ ରହିଥାଏ, ଅଥଚ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ସକାଶେ ଦୁଆରଗୁଡ଼ିକ ବନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଅପେକ୍ଷାକୃତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଧିକ ଉତ୍କୃଷ୍ଟତାଗୁଡ଼ିକରୁ ସେହି ଜଗତ ସ୍ପଷ୍ଟତା ଦୂରସ୍ଥ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜ୍ଞାନଗ୍ରହୀତି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବା ଲାଗି ତାହାର ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଜ୍ଞାନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆସେ ଏବଂ ମନ ଅଭ୍ୟନ୍ତର ନାନା ଦୃଢ଼ସ୍ଥାପିତ ଉତ୍କୃଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସମାଧି ଓ ସାଧାରଣ ନିଦ୍ରାବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି, ଯୋଗସ୍ଥ ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥା ଏବଂ ସ୍ୱପ୍ନର ଭୌତିକ ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ବି ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି । ସ୍ୱପ୍ନର ଭୌତିକ ସ୍ଥିତି ହେଉଛି ଭୌତିକ ମନର ଏକ ବ୍ୟାପାର; ଏବଂ ଅନ୍ୟଟିରେ ଆମର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଓ ପ୍ରକୃତ ମନଟିହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଆମର ଏହି ଭୌତିକ ମନୋଭୂମିର ଅପମିଶ୍ରଣଟିଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଜଡ଼ମନର ସ୍ୱପ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ନାନା ଅସଙ୍ଗତପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ଘୋଳଅମିଶା ବ୍ୟାପାର ବୋଲି କୁହାଯିବ; ଜଡ଼ଜଗତଟିରୁ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ନାନା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ପର୍ଶର ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରାହିଁ ସେଗୁଡ଼ି ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଗଠିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଓ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଅଫଲପ୍ରସୂ ହୋଇ ରହିଥିବା ନିମ୍ନତର ମନଃସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଗଠନପ୍ରଣାଳୀଗୁଡ଼ିକର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭୂମିକାରେ ଲାଗିଥିବା ଏକ ଜାଲ୍ପନ୍ଦତାର ଜାଲ ବୁଣିକରି ରଖିଥାନ୍ତି । ସେହି ଜାଲ୍ପନ୍ଦତାଗୁଡ଼ିକୁ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ମସ୍ତିଷ୍କ-ସ୍ନାୟୁର ଅବନୀତ ନାନା ଧାରଣାସୂତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ମନୋଗତ ଭୂମିରେ ଗତ କରୁଥିବା ଅସ୍ପାର ପ୍ରତିଫଳନ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ । ଏହି ପ୍ରତିଫଳନଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣତଃ ଦୌଡ଼ିସି ବୁଦ୍ଧି ବା ପରସ୍ପରସମ୍ପର୍କତା ନଥାଇ ଗୁମ୍ଫିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଗୁମ୍ଫିତ ହେବା ସମୟରେ ଅତିରକ୍ତ ପରିମାଣରେ ବିକୃତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସ୍ପନ୍ଦୋତାଦାନଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ବଡ଼ ଘୋଳଅ ଭାବରେ ମିଶିମାଶି ଯାଆନ୍ତି, ମସ୍ତିଷ୍କ-ସ୍ନାୟୁଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏବଂ ଜଡ଼ଜଗତରୁ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଯେଉଁଠାରେ ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ପର୍ଶର ଅତିକାଲ୍ପନିକ ନାନା ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ସହିତ ମିଶିମାଶି ଯାଆନ୍ତି । ମାତ୍ର ଅପର ପକ୍ଷରେ, ଯୋଗର ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ମନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଭାବରେ ଆପଣାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ଅବଶ୍ୟ ଜଡ଼ଜଗତଟି ଉପରେ ତାହାର ଦୌଡ଼ିସି ଅଧିକାର ନଥାଏ । ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ମନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଜାଗର ସହିତ ଅପଣାର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ ଏବଂ ଏକ ଅଭିନବତ୍ୱ ଶକ୍ତିମତ୍ତା ସହିତ ଅପଣାର ସାଧାରଣ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଓ ବୁଦ୍ଧିକୁ କାମରେ ଲଗାଇ ପାରୁଥାଏ ଅଥବା ମନୋଗତ ଅଧିକ ଉତ୍କୃଷ୍ଟତର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକର ଉଚ୍ଚତର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ତଥା ବୁଦ୍ଧିକୁ ମଧ୍ୟ କାମରେ ଲଗାଇ ପାରୁଥାଏ । ବହିଃସ୍ଥ ଜଗତର ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରୁ ତାହା ଅପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରିଥାଏ, ଜଡ଼ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଏବଂ ଜଡ଼ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ସଂଯୋଗଦ୍ୱାର ଉପରେ ତାହା ଅପଣାର ଆଦେଶଟିକୁ ଅଙ୍କିତ କରି ରଖିଥାଏ । ମାତ୍ର ତାହାର ଭୂମିର ଯଥୋପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଚେତନା, ବସ୍ତୁରଣା, ମନନ ଓ ଦୃଷ୍ଟିସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ତାହା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଧିକତର ଉଶୁଦ୍ଧ ସ୍ତରରେ ଏବଂ ସାଂଘଭୌମ ଅଭିଜ୍ଞତାର ସମର୍ଥତା ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି ପାରୁଥାଏ ଏବଂ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜାଗ୍ରତ ମନର ସକଳ ବିଷୟ ଓ ସକଳ ଗୁଞ୍ଜଲ୍ଲ ଦୂରୀଭୂତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ତାହା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇପାରେ ଏବଂ ଆପଣା ଉପରେ ତଥା ଆପଣାର ପରିବେଶଟି ଉପରେ କେତେକେତେ ମନୋଗତ, ନୈତିକ ଓ ଏପରିକ ଭୌତିକ ପରିଣାମକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ କରିଦେଇ ପାରେ; ଏହି ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ଦୃଢ଼ତର ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ରହିପାରନ୍ତି ଏବଂ ସମାଧିର ଅବସ୍ଥାଟି କଟିଯିବାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥା ଉପରେ ଆପଣାର ପରବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ସ୍ତ୍ରକଗୁଡ଼ିକୁ ପକାଇ ପାରନ୍ତି ।

ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥା ସମସ୍ତର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଅଧିକାର କରି ପାରିବାକୁ ହେଲେ ଜଡ଼େନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବହିର୍ଜଗତର ଦୃଶ୍ୟ ଓ ଶବ୍ଦ ପ୍ରଭୃତିର ଆକ୍ରମଣକୁ ବନ୍ଦ ଭିତ୍ତି କରି ରଖିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ସ୍ୱପ୍ନାଭିଭୂତର ଅବସ୍ଥାରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀରର ସୂକ୍ଷ୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ସାହାଯ୍ୟରେ ବହିଃସ୍ଥ ଭୌତିକ ଜଗତ ବିଷୟରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇପାରିବା ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ବହିର୍ଜଗତ ବିଷୟରେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଯେତେ ସଜ୍ଞାନ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବା, ଆମେ ସେତେବେଳେ ବେଶ୍ ସେତେ ପରିମାଣରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇପାରିବା ଏବଂ ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାଟିର ତୁଳନାରେ ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତତର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇପାରିବା । କାରଣ ବୋଧପଦ୍ଧତିର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ଥୂଳ ଜଡ଼େନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ତୁଳନାରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ଅନେକ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ରହିଛି ଏବଂ ସେହି ପରିସରଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟତଃ ସୀମାମୁକ୍ତ ସ୍ତରରେ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ ବି କରି ହିଆଯାଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର ସୂକ୍ଷ୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ସାହାଯ୍ୟରେ ଜଡ଼ଜଗତ ବିଷୟରେ ଯେଉଁ ସଜ୍ଞାନତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ଜଡ଼େନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ସାହାଯ୍ୟରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଥିବା ଆମର ସାଧାରଣ ସଜ୍ଞାନତାଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥକ୍ । ଜଡ଼େନ୍ଦ୍ରିୟଲବ୍ଧ ସଜ୍ଞାନତା ସହିତ ଅଭିଭୂତର ସ୍ଥାସ୍ଥୀ ଅବସ୍ଥାଟିର ଆଦୌ କୌଣସି ମେଳ ନାହିଁ, ସେଇଟି ଥିବାଯାଏ ଏଇଟି କେବେହେଲେ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ; କାରଣ ଜଡ଼ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ରୂପ ସମାଧିକୁ କେବଳ ଜଡ଼ିଦିଏ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ଯେଉଁ ସାଧାରଣ କ୍ଷେତ୍ରଟିରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ନା କୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ସେହି ରୂପ ମନକୁ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ବିଚରଣ କରିବା ଲାଗିଦିଏ ଡାକ ନେଇ ଆସିଥାଏ । ମାତ୍ର ସୂକ୍ଷ୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ଆପଣାର ନିଜ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଯେପରି ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି, ଜଡ଼ଜଗତ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି; ଅବଶ୍ୟ ଏତିକା ସତ ଯେ ଆପଣା ସମ୍ମୁଖର ଜଗତଟି ତୁଳନାରେ ଜଡ଼ଜଗତ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ରହିଛି । ଜଡ଼େନ୍ଦ୍ରିୟର ଦାରଗତ୍ତିକ ବନ୍ଦ କରି ରଖିବାକୁ ଯୋଉରେ ଅନେକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉପାସ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ କରି ଯାଇଥାଏ, ଯେଉଁକ କେତେବ ଜଡ଼ ବା ଭୌତିକ ଉପାସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ କରି ଯାଇଥାଏ । ମାତ୍ର ଏକମାତ୍ର ଅସ୍ପଶ୍ଚୈତନ୍ୟ ଉପାସ୍ୟ ଦ୍ୱୟଦରେ ଅଭ୍ୟନ୍ତରେଶର ଏକ ଶବ୍ଦର ପ୍ରସ୍ଫୋଟ କରି ଯାଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ମନକୁ ଉଚ୍ଚର ଅଡ଼କୁ ଏପର ରଶ୍ମିରଡାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ଆକର୍ଷିତ କରି ନଆଯାଏ, ସେଇଠାରେ କ ଜଡ଼ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଅବେଦନ ଆଉ ଅଦୌ ସହଜରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରିପାରେ ନାହିଁ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଡ଼ ବା ଭୌତିକ କ୍ଷେତ୍ରର ନଦ୍ରା ଯେପର ଦୌଣସି ବାଧା ହୋଇ ଠିଆ ନଉଏ, ତାହାର ଘଥାର୍ଥ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ହେଉଛୁ ଏକ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବଶ୍ୟକତା । ଜଡ଼ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସଂସ୍ପର୍ଶରୁ ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ସ୍ଥଳ ଯାଇଥିବା ବେଳେ ମନ ଆପଣାର ସାଧାରଣ ଅଭ୍ୟସ୍ତତାରେ ଆପଣା ନଦ୍ରା ବା ସ୍ୱପ୍ନର ଏକ ନର୍ଭୀବ ଅବସ୍ଥାରେ ଯାଇ ପଡ଼ରହେ; ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ତାହାକୁ ସମାଧି ଲଗି ଡାକ ଆଣିବାକୁ ଘନ୍ତୁଥାଉ, ସେତେବେଳେ ତାହା ପୂର୍ବପୂର୍ବ ଆପଣାର ସେହି ଅଭ୍ୟସ୍ତତାରେ ପଡ଼ ପ୍ରଥମେ ତା'ଠାରୁ ପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତରଟିକୁ ଆଦୌ ଦଏ ନାହିଁ ଅଥବା ଦେବାକୁ ମନ ବଳାଏ ନାହିଁ; ସେତେବେଳେ ମନ ଆପଣାର ଅଭ୍ୟସ୍ତତା ବଳରେ କେବଳ ଶୋଇ ପଡ଼ିବାକୁହିଁ ଇଚ୍ଛା କରେ । ମନର ଏହି ଅଭ୍ୟସ୍ତତାଟିକୁ ନଦ୍ରାକୃତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ମନ ଯେପର ତଥାପି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ରହେ ଏବଂ ଆପଣାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରହେ, ମନକୁ ସେତଣା ଶିଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏକ ବହୁର୍ମୁଖ ଜାଗ୍ରତରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀନ ଜାଗ୍ରତ ମଧ୍ୟରେ ରହି ଶିଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଇଥିରେ କ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମନ ଆପଣାର ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ପାରୁଥିବ ।

ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ଆମକୁ ଅନନ୍ତ ନାନାବିଧ ପ୍ରକାରର ଅନୁଭୂତିମାନ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । କାରଣ ସେହି ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥାର ଯେ ବସ୍ତୁରଣା, ଭେଦବଦେତନ, ଇଚ୍ଛା ଓ କଲ୍ପନା ପ୍ରଭୃତି ସାଧାରଣ ମନୋଗତ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ କେବଳ ଏକ ସାଂଘଭୌମ ଅଧିକାର ରହିଥାଏ ତା' ନୁହେଁ ଏବଂ ତାହା ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ସେଭୌଣସି ସ୍ତରରେ, ସେଭୌଣସି ବିଷୟ ଉପରେ ଓ ସେଭୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନ ଲଗି ଭାସରେ ଲଗାଇ ପାରୁଥାଏ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏହି ଭୌତିକ ଜଗତଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଉଚ୍ଚତର ମନୋଗତ ଜଗତଗୁଡ଼ିକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଇଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ତାହାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତ ପ୍ରବେଶ ରହିଛୁ ତଥା ସେଇଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ତାହା ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ, ସେହି ସକଳ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ସମର୍ଥ ହେଇଥାଏ । ଜଡ଼ଭୂମିର ବହୁର୍ମୁଖୀ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ସକଳ ସୀମା-ବଦ୍ଧତାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଏହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ମନଟିର ସୂକ୍ଷ୍ମତା, ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପକତା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏବଂ ବ୍ୟାପ୍ତିଯୁକ୍ତ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନଟି ଲଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ନାନାବିଧ ସାଧନକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥା ଏହା କରିଥାଏ । ଏହି ଜଡ଼ଜଗତର ଦେହ ଅଥବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭୂମିର ଦେହ, ଆପଣାର ବୋଧରେ ଛକୁଟାଇ ପାରୁଥିବା ପ୍ରତିରୂପ-ଗୁଡ଼ିକର ସାହାଯ୍ୟରେ ତାହା ପ୍ରଥମେ ସକଳ ବସ୍ତୁକୁ ଜାଣିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୋଇ-ଥାଏ; କେବଳ ଦୃଶ୍ୟମାନ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିରୂପ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଶବ୍ଦ, ସ୍ପର୍ଶ, ଗନ୍ଧ, ସ୍ୱାଦ, ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ଓ ଜିହ୍ୱା ପ୍ରଭୃତି ଯେତେ ଯାହା ମନ ଓ ତାହାର ଇନ୍ଦ୍ରିୟଦ୍ୱାର-ଗୁଡ଼ିକ ପାଖରେ ବୋଧ କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ହୁଏ, ତାହା ସବୁଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିରୂପ ସାହାଯ୍ୟରେ ସେହି ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । କାରଣ, ସମସ୍ତ ସମସ୍କରେ ତଦାକାଶ ବୋଲି କୁହା ଯାଇଥିବା ଏହି ଅନନ୍ତବ୍ୟାପ୍ତିର ଖେଳ ମଧ୍ୟକୁ ସମାଧିସ୍ଥ ମନର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରବେଶ ରହିଥାଏ; ଜଡ଼ଜଗତରୂପୀ ଏହି ଭୌତିକ ବ୍ୟୋମ ଦ୍ୱାରା ଭୌତିକ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୋଧଠାରୁ ଅତି ବହୁଳ ଆବରଣ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତରାଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବ୍ୟୋମ ମଧ୍ୟକୁ ଏହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରବେଶ ରହିଥାଏ । ଏବଂ ଏହି ଜଡ଼ଜଗତର ଦେହ କିଂବା ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ଜଗତର ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ବୋଧ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ ପୂର୍ବନିର୍ମାଣକାଳୀ ଆପଣାର ନାନା ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି; ବୋଧ ପ୍ରତିଧ୍ୱନି, ପ୍ରତିକୃତି ଓ ବାରବାର ଆବର୍ତ୍ତିତ ହେଉଥିବା ନାନା ପ୍ରତିରୂପର ବି ସୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦନ ତଥା ପ୍ରତିରୂପଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ସୂକ୍ଷ୍ମ ବ୍ୟୋମ ଗ୍ରହଣ ଓ ଧାରଣ କରିବାରେ ଲଗିଥାଏ ।

ଏହି ପ୍ରକିୟାଟିରୁହିଁ ଆମକୁ ଦୂରଦର୍ଶନ ଓ ଦୂରଶ୍ରବଣ ପ୍ରଭୃତି ବ୍ୟାପାର-ଗୁଡ଼ିକର ଏକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ମିଳିଯାଏ; କାରଣ, ଆମେ ଯାହାକୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବ୍ୟୋମର ପ୍ରତିରୂପଗତ ସୃଷ୍ଟି ବୋଲି କହିପାରିବା, ତାହାର ବସ୍ତୁରେ ଏକ ସୀମାବଦ୍ଧ ଗ୍ରହଣଶୀଳତା ମଧ୍ୟକୁ ଜାଗ୍ରତ ମନଃସାମର୍ଥ୍ୟର କେବଳ ଏକ ବିଶେଷ ଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ ପ୍ରବେଶକୁହିଁ ଆମେ ଏହିସବୁ ବ୍ୟାପାର ବୋଲି କହିବା । ଏହାଦ୍ୱାରା କେବଳ ଅତୀତ ଓ ବର୍ତ୍ତମାନସ୍ଥ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ ନୁହେଁ, ଭବିଷ୍ୟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସଙ୍କେତଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଧରିପାରିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ; କାରଣ ଏହି ଭବିଷ୍ୟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମନୋରାଜ୍ୟ ଉତ୍ତରର ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ସୂକ୍ଷ୍ମରୂପି ଜ୍ଞାନ ଓ ଦୃଷ୍ଟି ଲଗି ସିଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିରୂପମାନ ବର୍ତ୍ତମାନସ୍ଥ ମନଟି ଉପରେ ବି ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇପାରନ୍ତି । ଏହିସବୁ ବସ୍ତୁ ଜାଗ୍ରତ ମନର ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଭୂମିଟିର ବାହାରେ ରହିଥାଏ, ତାହା ଲଗି ଆସ୍ୱାସ-ସାଧ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ବିଶେଷ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରାଲ କରିପାରିଲେ ଯାଇ ସେଗୁଡ଼ିକ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ ଅଥବା ଅବଚେତନ ସ୍ତ୍ରାସ ଓ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ; ମାତ୍ର ଅବଚେତନ ମନର ପାଶମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସମାଧି-କାଳୀନ ଚେତନାର ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ଏଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ ସହଜରେ ସ୍ୱତଃ ଉପଲବ୍ଧି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ହୋଇଥାଏ । ଏକ ଦେବଳ ଦେହ ଉଦ୍ଭିଦୋଷ ପ୍ରତିରୂପଗୁଡ଼ିକର ସାହାଙ୍ଗରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତେତନାର ସେହି ପ୍ରତରଣ୍ଟିକୁ ଅଧିକତ ମନୋବଳୀ ଓ ଦକ୍ଷତରେ ଟେଇପାଏ ବା ଦୂରଞ୍ଜନ ହୋଇ ବୁଝାଯାଇଛୁ, ତାହାର ସ୍ୱଧର୍ମୀ ଜୀବନୀ-ତୋଷ ଅଥବା ଜୀବନୀ-ଗ୍ରହଣ ଓ ଜୀବନାଗତ ପ୍ରକୃତପ୍ରସ୍ତାବର ଏକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସଧ୍ୟ ମନ ବଇନ୍ଦ୍ର ଭୂମିରେ ରହୁଥିବା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ବଷୟରେ ଜ୍ଞାନତା ଜର ଜରଯାବେ । ମାତ୍ର ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥାର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅମେ ଏତକରେ ସବଗତ ହୋଇ ଅଦୌ ଜହୁ ପାରିବା ନାହିଁ । ଅମକୁ ଯୋଟାଏ ପ୍ରକାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟିତ ଜର ଉଷି ମନୋମସ୍ୱ ଅଥବା ପ୍ରାଣିତ ଶସ୍ତ୍ରଚଷ୍ଟତାର ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ରୂପରେ ଏହି ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥା ଅନୀଳୀ ଭୂମି ତଥା ଜଗତ ସଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ସଧ୍ୟ ଜରଯାଇବ ଅଥବା ଏହି ଜଗତର ଅତଦୂର ନାନା ସ୍ଥାନ ଓ ଷେତ୍ର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ ଜରଯାଇବ, ଏତପ୍ରକାର ଶାସ୍ତ୍ରର ଉପସ୍ଥିତ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକରେ ଭ୍ରମଣ ଜରଯାଇବ ଏବଂ ମୋଜଜର ଷେତ୍ର, ସତ୍ତା ତଥା ସଘଟ୍ଟନଗୁଡ଼ିକ ବଷୟରେ କେତେ କେତେ ପ୍ରତୀଷ ଅନୁଭୂତିକୁ ସଧ୍ୟ ବହନ ଜରି ନେଇଆସି ପାରିବ । ଠିକ୍ ସେହି ଅନୁପ୍ରାପ୍ତି ଉଷି ଏହା ମନୋମସ୍ୱ ଜଂବା ପ୍ରାଣିତ ଶସ୍ତ୍ରଚଷ୍ଟିକୁ ସଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରଚେଷ୍ଟିତ ଜରି ଉଷିପାରିବ ଏବଂ ସେଷ୍ଟରେ ବତରଣ ଜରଯାଇବ ଏବଂ ସେତେବେଳେ, ଅର୍ଥାତ୍ ପୁନଢାର ବାହୁଡ଼ି ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରୌଦିତ ଶସ୍ତ୍ରଚଷ୍ଟିକୁ ଜ୍ଞବନର ଦୌଣସି ସଙ୍କେତ ନଥିବା ଏକ ଅତୀନ୍ତ ଗଭୀର ଅଚ୍ଚେତାବସ୍ଥାରେ ଲୁଚି ରହି ଯାଇଥିବ ।

ସମାଧିକାଳୀନ ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥାର ସବୋଭ୍ରମ ମୂଳସ୍ଥିତି ଅବଶ୍ୟ ଏହିପରି ଅଧିକତର ପରମାଣରେ ବାହ୍ୟ ବ୍ୟାପାରଗୁଡ଼ିକରେ ରହି ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଜୀବନା, ଜ୍ଞାନେତ ତଥା ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ସେତେସେତେ ଉଚ୍ଚତର ଭୂମିକୁ ଆମ ଅଜାରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ଜରଦେବାରେହିଁ ତାହା ନିହିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କ ଅସ୍ପା ଆପଣାର ଭତତା, ଆପଣାର ଷେତ୍ର ଓ ଆପଣାର ଅସ୍ପ-ନସ୍ୱାମତ୍ୱର ଭୂମିରେ ଅଧିକ ପରମାଣରେ ଚଳଣିତ ଓ ଅଭ୍ୟବ୍ତିଶୀଳ ହୋଇପାରିବ । ଜ୍ଞେଷତଃ, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥାର ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଜ୍ଞେଷଣ ସଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ ଜରିଥିଲେ ତାହା ଏତାଦୃଜନ୍ତ ଅସ୍ପ-ଅପସ୍ତାରଣର ଏକ ପରମୁହୂର୍ତ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ଜ୍ଞବତ୍ରେତ୍ତର ଅଧିକ ଉତ୍କ୍ରାନ୍ତତା ଜର ଜରୁଥିବା ଏକ ଦୃଷ୍ଟି ଓ ତତାତ୍ତତା ଦ୍ୱାରା ଆପଣାକୁ ସେହି ପରମ ତତୀତା, ପରମ ଅସ୍ପତତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ବଶ୍ୱାତ୍ତ ପରମସତ୍ୟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠ ହେବା ଲଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ସଧ୍ୟ ଜରଯାଇବ; ସେହି ପରମସତ୍ୟର ଚତୁରତ ଭୂମିରେ, ତାହାର ଘାତଅସ୍ପ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ପରପ୍ରଜାଣରେ ଏବଂ ତାହାର ସ୍ପନ୍ଦୋତ ଓ ମୂଳଭୂତ ପରମ ସତ୍ତାରେ ସଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶ ଜରିବା ଲଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ଜରଯାଇବ । ଜଂବା ଅସ୍ପାର ସ୍ପତେଅବା ଏତ ଜ୍ଞନ ଓ ବଜ୍ଞାନ ପ୍ରତୋଷ୍ଟ ସଧ୍ୟରେ ଏତ ଜ୍ଞନର୍ବଚିତ ଅତ୍ତରସ୍ଥ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ସ୍ପତେଜସ୍ୱିତା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଦ୍ୱାରା ତାହା ଆପଣାକୁ ସେହି ଭବ୍ୟ ପରମ ପ୍ରେମାସ୍ପଦ, ସକଳ ଉଲ୍ଲାସ, ସକଳ ପ୍ରସନ୍ନତା ଓ ସକଳ ଆନନ୍ଦମସ୍ୱରୂପର ସେହି ପରମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଯିବାର ବପୁଳ ପୁଲକଟି ଲଗି ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିବ ।

ସମଗ୍ର ଯୋଗ ଲଗି ସମାଧିର ଏହି ପଦ୍ଧତିଟିର ଦୁଇଟି ଏକ ଅସୁବିଧା ରହିଥିବା ପରି ମନେହେବ; ଅର୍ଥାତ୍ ସମାଧିର ଅବସ୍ଥାଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ହୋଇଯିବା ସାନ୍ତକେ ଖିଅଟି ମଧ୍ୟ ଛିଡ଼ି ଯାଇଥିବ ଏବଂ ତାହା ଫଳରେ ଆତ୍ମାକୁ ପୁନର୍ବାର ଏହି ବାହ୍ୟ ଜୀବନଭୂମିର ନାନା ବକ୍ଷେପ ଓ ଅସମ୍ପୃକ୍ତତା ମଧ୍ୟକୁ ଫେରି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଥିବ । ଏହିସବୁ ଚଞ୍ଚଳତର ଅନୁଭବର ସାଧାରଣ ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍କ୍ଷେପଜନକ ଯେଉଁକ ପ୍ରଭାବ ସଞ୍ଚାର କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଇଥିବ, ବାହ୍ୟ ଜୀବନଟି ଉପରେ ତାହାର କେବଳ ସେଉଁକମାନ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଥିବ । ସାନ୍ତ ଏହି ଖାଇ ବା ଏହି ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାକୁ ଆମେ କଦାପି ଅନାବର୍ଶ ବୋଲ କହିପାରିବା ନାହିଁ । କାରଣ, ପ୍ରଥମତଃ, କେବଳ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ତରରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ ହୋଇ ନଥିବା ମନଃସଞ୍ଚୃଷ୍ଟି କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ଏହି ଅଭିଜ୍ଞତାକାଳୀନ ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକ ଜାଗ୍ରତ ମନ ସକାଶେ ଶୂନ୍ୟପ୍ରାସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ । ସାନ୍ତ ମନ ଆପଣାର ସମାଧି ଉପରେ ଯେଉଁକ ଯେଉଁକ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଅର୍ଜନ କରିଥିବ, ତାହା ଭୌତିସି ଖାଇ କିଂବା ବସ୍ତୁଗତ ବ୍ୟବଧାନ ନରଖି ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଜାଗୃତର କ୍ଷେତ୍ରରୁ ସେଉଁକ ସେଉଁକ ବାହ୍ୟ ଜାଗ୍ରତାବସ୍ଥାର କ୍ଷେତ୍ରଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରି ପାରିଥିବ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଯରେ ଏକଥା ସମ୍ଭବ ହୋଇଗଲେ, ଅନ୍ତର୍ଗତ ସୋପାନଟିରେ ସାହାଜକୁ ଉପଲବ୍ଧି ହେଇଥିବ, ଆମର ଜାଗ୍ରତାବସ୍ଥାର ଚେତନା ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ କ୍ରମଶଃ ଅଧିକ ସହଜ ସ୍ତରରେ ଜଜସ୍ତ କରି ରଖି ପାରିଥିବ; ତାକୁ ସେଉଁକ ସହଜ ସ୍ତରରେ ଜାଗ୍ରତ ଜୀବନଭୂମିର ସାଧାରଣ ଅନୁଭବ, ସାଧାରଣ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ମନୋଗତ ବିଚରଣକ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପରିଣତ କରି ଦେଇଥିବ । ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ଭୂମିରେ ଜଡ଼ସ୍ତ ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରଭାବ ଦ୍ୱାରା ସୂକ୍ଷ୍ମ ମନ ପ୍ରାପ୍ତ ଅନୁଗ୍ରଲ ଓ ଅସମର୍ଥ ହୋଇ ରହିଯାଇଛୁ; ମାନ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମଶଃ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଛଠିବ, ଏବଂ ଅବଶେଷରେ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ବୃଦ୍ଧତ୍ତ ପରିସରଯୁକ୍ତ ହେଇଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣାର ଜଡ଼ଗତ ଶବ୍ଦର ପରି ଆପଣାର ଏକାଧିକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶବ୍ଦରରେ ମଧ୍ୟ ବାସ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକରେ ସଜ୍ଞାନ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ସକଳ ଗ୍ରହଣେନ୍ଦ୍ରିୟ, ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ସକଳ ଶକ୍ତିକୁ ଜାମରେ ଲଗାଇ ପାରିବ, ଏବଂ ଜଡ଼ାତ୍ତତ ସତ୍ୟ, ଜଡ଼ାତ୍ତତ ଚେତନା ତଥା ଜଡ଼ାତ୍ତତ ଅନୁଭୂତିର ଅଧିକାରଭୂମିରେ ସାଇ ବାସ କରିପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପୃଥିବୀର ଅବସ୍ଥା ସତ୍ତ୍ୱର ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସାମର୍ଥ୍ୟଭୂମିରେ ଅରୂଢ଼ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ସ୍ୱଦଳାର ଭୂମିରୁ ତାହା ଶୁଭ ତେଜନା ମଧ୍ୟରେ ଅରୂଢ଼ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସ୍ୱକେଗ ମଧ୍ୟରୁ ଶୁଭ ଆନନ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ଅରୂଢ଼ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଉଚ୍ଚାଭ ଭୂମିରୁ ଅତନମ ତତ୍ତ୍ୱ ଶୁଭ ଅଧିତାଭତ୍ତ୍ୱରେ ଅରୂଢ଼ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହି ଉଚ୍ଚତର ଘାତଜସ୍ୱ ଜିସ୍ୱାସ୍ପଦତା ଘାତ୍ରାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ, ସେହି ସତିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ପରମ ସ୍ଥିତି ସହଜ ସନ୍ନିକଟ ହୋଇଯାଇବା ଲଗି ଏହା ତୋରଣଦ୍ୱାର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ମାନ ଏଠାରେ ଦେବଲ ପ୍ରଥମଦାତାଁ ଏକ ଜ୍ଞାନରେ ରହିସାରା ପ୍ରମାଦଗୁଡ଼ିକୁ ଏଡ଼ିଯାଇବା ଲଗି ଆମକୁ ଅବଶ୍ୟ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହିସବୁ ଉଚ୍ଚତର ଅବସ୍ଥାର ବର୍ଣ୍ଣନା ବରବାକୁ ଯାଇ ଏଠାରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ଜଡ଼ା ସୁଲ୍ଲଭ ଶବ୍ଦର ଯେଉଁ ବ୍ୟବହାର ବରିଯାଇଛୁ, ଆମେ ତାହାକୁ ତେଜଲ ଯୋଡ଼ିଏ ଯୋଡ଼ିଏ ପ୍ରତିରୂପରୂପେହିଁ ବ୍ୟବହାର ବରିବା, ଏକ ଆପଣାର ଅନନ୍ତ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆମର ଏହି ଜଡ଼ୀନେମ୍ରିତ ଜଡ଼ସ୍ଥ ମନଟିର ଯେଉଁ ଅନୁଭୂତିଟି ରହିଥାଏ, ସେଇସବୁହିଁ ଏହିସବୁ ପ୍ରତିରୂପର ଅବରଣ ବରିଯାଇଛୁ । ଏତଥାଟି ଅଥୌ ସତ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ପୃଥିବୀର ଭୂତସ୍ୱ ଅବସ୍ଥାଟିରେ ରହିସାରିବା ଆମ୍ଭା ଉଚ୍ଚତରେ ଏକ ଜଡ଼ିତାବସ୍ଥାରେ ରହିଥାଏ । ମାନ ସେହି ପୃଥିବୀ-ଆମ୍ଭାକୁ ଓଲଟି ପୁଣି ଦୋହି ବର୍ଣ୍ଣନା ବରିଯାଇଛୁ, ଯଥାର୍ଥ ଈଶ୍ୱର ଓ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନର ଅଧିତାସ୍ତ ଦୋହି କୁହାଯାଇଛୁ, ବଞ୍ଚିତମସ୍ତ ଆମ୍ଭା ଦୋହି କୁହାଯାଇଛୁ ଓ ଦଣ୍ଡର ଦୋହି କୁହାଯାଇଛୁ । ଜଡ଼ସ୍ଥ ମନ ଲଗି ତାହା ଏକ ସୃଷ୍ଟି ପର ଲଗୁଥିରେ ମଧ୍ୟ ଆମର ବୀଯୁତର ଓ ସୂକ୍ଷ୍ମତର ତେଜନାକୁ ତାହା ଏକ ବୃହତ୍ତର ଜାଗରଣର ଅବସ୍ଥା ହୋଇ ରହିଛୁ । ଘାତ୍ରାକଛୁ ଆମ ସାଧାରଣ ମନର ଅଧୀସ୍ତ ଅନୁଭୂତଗୁଡ଼ିକର ସୀମା ତାହାରେ ରହିଛୁ, ଅଥଚ ତାହାର ଉତରଣଭୂମି ଉତରେ ଅସି ଦେଖାଦେଇଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣ ମନ ଲଗି ତେଜଲ ସ୍ୱପ୍ନପ୍ରାସ୍ୱ ବୋଧ ହେଉଛୁ । ମାନ ଘାତ୍ରାସବୁ ତାହାର ପଶ୍ଚତରଟିର ସମ୍ପୃଷ୍ଟି ବହୁର୍ଲଭ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ସ୍ୱପ୍ନତେଜେ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଯେଉଁଭଳି ପ୍ରତୀତ ହୋଇଥାଏ, ସେପର ଜ୍ଞତରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖି ପାରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉ ନାହିଁ; ସେତେବେଳେ ତାହା ତେଜଲ ପୃଥିବୀର ଏକ ଶୂନ୍ୟ ବୋଧଶୂନ୍ୟତା ଏବଂ ଗ୍ରହଣରହିତତା ମଧ୍ୟକୁହିଁ ଅପସର ପାଇଛୁ । ବ୍ୟକ୍ତର ତେଜନାରେ ଜ୍ରିତୁତରେ ତେତେଦୂର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛୁ ଓ ଏହାର ଅନ୍ୱେଷନ ଓ ଜାଗରଣ ଜ୍ରିତୁତରେ ତେତେ ମାନାରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇଛୁ ଓ ତେତେ ଉତରୁ ଉଠିଯାଇଛୁ, ତାକାଣ୍ଡ ଉଉରେହିଁ ଏହ ପରସର-ସୀମାଟି ସମ୍ପୃଷ୍ଟି ଜଣ୍ଡର ବଢ଼ିଥାଏ । ଏହ ସୀମା ବା ରେଖାଟିକୁ ଅଧତରୁ ଅଧିକ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ନେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାସ ବରୁଥିଲେ ତାହା ନୂଆକ ସମ୍ପୃଷ୍ଟି ମନୋଭୂମିର ସୀମାଟିକୁ ବ ଅତନମ ଜଣ୍ଡିଯାଇ ପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସାଧାରଣତଃ, ସମାଧିଜନିତ ଅନ୍ତରସ୍ଥ ଜାଗରଣ ଫଳରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ବସ୍ତୁତଃ ଅତିମାନସ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ଆଦୌ ଜାଗୃତ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏହା ଅତିମର୍ତ୍ତ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇ ପାରିବ । ଏହିସବୁ ଭୂମିରେ ଜାଗୃତ ହୋଇ ଉଠିଥିବା ଆତ୍ମା ବିଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ସ୍ତବନା, ବିଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଇଚ୍ଛା ତଥା ବିଜ୍ଞାନମସ୍ୱ ଆନନ୍ଦର ବିସ୍ତାରଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଲାଭ କରିଥାଏ, ଏବଂ ଆପଣାର ସମାଧିସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାଟିରେ ଏଇଟିକୁ ସାଧ୍ୟ କରିପାରିଲେ ତାହା ଆପଣା ଅନୁଭବର ସୃଷ୍ଟିକୁ ଓ ଅନୁଭବର ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାଟି ମଧ୍ୟକୁ ଦୁଏତ ବହନ କରି ନେଇଆସି ପାରିବ । ଏବଂ ଏହାର ଉପରେ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ସୋପାନଟି ଆମ ଲାଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ଆତ୍ମା ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜୀବରେ ଆପଣାର ଅଭିନବିଷ୍ଟତା· ଏବଂ ଆପଣାର ବିଶ୍ୱବୋଧ ଉଭୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଦୁଏତ ସେହି ଆନନ୍ଦମସ୍ୱ ଆତ୍ମାଟିର ବି ଅଧିକାର ଲାଭ କରିପାରିବ । ମାତ୍ର ତଥାପି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱସ୍ତରରେ ଏଭଳି ଭୂମିସବୁ ବି ଅବସ୍ଥିତ ରହିପାରେ, ଯେଉଁଠାରୁ କି "କିପରି ମୁଁ ବର୍ତ୍ତୁନା କରି କହିପାରିବି ନାହିଁ, ମାତ୍ର ମୁଁ ଆନନ୍ଦମସ୍ୱତା ମଧ୍ୟରେହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିଲି"—ଏତିକିମାତ୍ର କହି ପାରୁଥିବା ଏକ ସୂତ୍ର ବ୍ୟତୀତ ତାହା ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସୂତ୍ର ବହନ କରି ଆଣିପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ଆନନ୍ଦମସ୍ୱତାକୁ ଆମେ ଏକ ଅସୁସୀମିତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆନନ୍ଦମସ୍ୱତା ବୋଲି କହିପାରିବା, ଯାହାକି ସତ୍ତାର ସ୍ତବନାଗତ ପ୍ରକାଶ ତଥା ସ୍ୱରୂପ ଅଥବା ଲକ୍ଷଣଗତ ବର୍ତ୍ତୁନାର ସକଳ ସମ୍ଭାବନାର ଅଙ୍ଗୀଭୂତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏପରିକ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସାଦୃଶ୍ୟ ବୋଧ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଏକ ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଇପାରେ ଯାହା ଭିତରେ କି ବିଶ୍ୱଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ସକଳ ସଜ୍ଞାନତା କୁଆଡ଼େ ଦୂତ ହୋଇ ରହିଯାଏ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ଜଟାଣୁପୁର୍ଣ୍ଣା ଚୈତନ୍ୟ ପ୍ରତାଟିରହିଁ ସାଙ୍ଗଭୌମ ଔଚତ୍ୟ ରହିଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଇଥାଏ । ଜାଗରଣର ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ଯେତେ ଉପରକୁ ଚଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ତାହାର ସେପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଭୂମି ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ, ଯେଉଁଠାରେ କି ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରତିରୂପଟି ତଥାପି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇ ପାରୁଥାଏ ।

ଏହାହିଁ ହେଉଛୁ ଯୋଗସ୍ଥ ଅଭିଭୂତ ଅର୍ଥାତ୍ ସମାଧିର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ,—ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଏହି ଜଟିଳ ବିଷୟଟି ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଲାଗି ଆଦୌ ମନ କରିବା ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଯୋଗର ସାଧନାରେ ଏହାର କିପରି ଏକ ଦ୍ୱିବିଧ ପ୍ରୟୋଜନୀୟତା ରହିଛୁ, ଆମେ କେବଳ ସେଇଟିକୁହିଁ ସ୍ମରଣ ରଖିବା । ଏତିକା ସତ ଯେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ତର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସମାଧି ଆମକୁ ଯେଉଁପରି ସମ୍ପଦର ଅଧିକାରୀ କରିଥାଏ, ସମାଧିରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ସମ୍ପଦକୁ ଅର୍ଜନ କରିପାରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପାଇବ । ଅବଶ୍ୟ ସେହି ଗୁରୁ ବା ସ୍ୱୀକୃତିକୁ ଚିହ୍ନିବା ତାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ଯିଏ ତାହାର ଏକ ସତ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିବା ଆଦୌ ସହଜ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ତଥାପି ଚଢ଼ଉତ ଏବଂ ଚୈତ୍ୟ ଅନୁଭୂତିର ଏପରି ଦେଦେତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ତିତର ରହିଛି, ଯାହାର ଦେବଳ ଏକ ପ୍ରତିଫଳନକ୍ଷମତା ଅନୁଭୂତି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏକ ଅସତ୍ୟେଷ ଅନୁଭୂତିର ଉତ୍ସର ତଥା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ଦେବଳ ଯୋଗସମାଧି ଦ୍ୱାରାହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ । ଏବଂ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ୟ ଉପାୟରେ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇପାରିବ, ସେଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗସମାଧି ଏକ ସମର୍ଥ ସାଧନ ଅଟି ଯୋଗାଇଦେବ, ଯାହାକି ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱାସ୍ଥିତ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଅନୁଭୂତିର ଅଡାଡ଼ୁଆ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ଜନ୍ମଗତ ଭାବରେ ଓ ଅଧିକ ଆତ୍ମାସହାୟ ହେଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେସତ୍ତ୍ୱେ ଅସହାର୍ଯ୍ୟ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଧିକ ସହାୟକ ହୋଇପାରିବ । ଏବଂ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଥରେ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଗଲେ ତାହାକୁ ଯଥାଯଥଭାବ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଚେତନା ଉପରକୁ ଟାଣି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାରପର ସେଇ ଯୋଗରେ ଗଭୀରତର ଅନୁଭୂତିସବୁ କ୍ଷେତ୍ରଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେଥିରେ ସେହିଠି ସମାଧିରୁ ଫେରିଟି ମନୁଷ୍ୟ ଉପରେ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜାଗରଣ ସତାରେ ଏକ ସମ୍ଭବତ ଅଧିକାରଭାବ ଏବଂ ଅନୁଭୂତିରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରିବ, ତେବଳ ସେହିଠାରେହିଁ ସମାଧିର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଚରିତ୍ରୋପ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସପ୍ତବିଂଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ହଠଯୋଗ

ଯୋଗରେ ଯେପରି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମାର୍ଗ ରହିଛି, ସେହିପରି ସମାଧିରେ ଉପନୀତ ହେବା ଲାଗି ପ୍ରାପ୍ତି ଠିକ୍ ସେତକିଟି ବାଟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ମାତ୍ର ଯୋଗର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସାଧନା ଉପରେ ବେଳେବେଳେ ଏତେବେଶୀ ମନ୍ତବ୍ଯ ଆରୋପିତ କରି ଦିଆଯାଏ ଏବଂ କେବଳ ସେତକୋଇ ଚେତନାରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବା ଲାଗି ଏକ ସେତକୋତ୍ତମ ସାଧନରୂପେ ନିରୂପିତ, ମାତ୍ର ଖାସ୍ ସେହି ସେତକୋଇ ଚେତନାରହିଁ ଏକମାତ୍ର ପରିବେଶ ଓ ଅବସ୍ଥାରୂପେ ତାହାକୁ ଏତେ ମନ୍ତବ୍ଯପୁର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଏ ଏବଂ କେବଳ ଏହି ସାଧନାଟି ଦ୍ୱାରାହିଁ ଆମେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଧାରଣ କରି ରହିଥିବା ସମସ୍ତରେ ସେହି ଚେତନାଟିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଅଧିକାର ଓ ଅନୁଭବ କରିହେବ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ ଯେ ସେଥିରୁ ସତେଅବା କେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକହିଁ ସମାଧିର ଉପଲବ୍ଧି ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ସାଧନ ବୋଲି ମନେ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଗ ଆପଣାର ସ୍ୱତ୍ୱାସ୍ୱରେ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ୱଲାଭ କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ ଓ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ; ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ପରମ ସତ୍ତ୍ୱ, ତାଙ୍କର ଚେତନା ଓ ତାଙ୍କର ଆନନ୍ଦଟି ସହିତ ଏକତ୍ୱଲାଭର ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ । କିମ୍ବା, ଯଦି ଆମେ ସେପରି ଏକ ପରମ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଅସମ୍ମତ ହେଉ, ତେବେ ତାଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଏକତ୍ୱଲାଭର ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ । ଏହି ଏକତ୍ୱସ୍ଥିତି ଏକ ସାଲୋକ୍ୟ-ସ୍ଥିତି ହେଉ ଅଥବା ସାମୀପ୍ୟ-ସ୍ଥିତି ହେଉ, ସେଥିଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ । ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ମନୋଭୂମିଟି ହେଉଁ ଚେତନାସ୍ତରରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛି, ତାହାଠାରୁ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ତର ଓ ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରଗାଢ଼ତାକୁ ଉଲ୍ଲେଖିତ ହୋଇଥିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ଏହି ଏକତ୍ୱଲାଭ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ । ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ଆଲୋଚନା କରି ଦେଖିଛୁ ସମାଧିହିଁ ଆମକୁ ଏହିପରି ଏକ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ତର ଓ ବୃହତ୍ତର ପ୍ରଗାଢ଼ତାର ଏକ ସ୍ୱତ୍ୱବକ ସ୍ଥିତି ଆଣି ଯୋଗାଇ ଦେଇଥାଏ । ଅତ ସ୍ୱତ୍ୱବକ ସ୍ତରରେ ଜ୍ଞାନଯୋଗରେ ସମାଧି ଉପରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମନ୍ତବ୍ଯ ଦିଆଯାଇଥାଏ, କାରଣ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜ୍ଞାନଯୋଗର ସାଧନା ମଧ୍ୟରେ ତାହା ଅପେକ୍ଷା ଉଚ୍ଚତର ଅନୁଭୂତି ଗଭୀର ହୋଇ ରହିଥାଏ। ମନୋରୁମିର ଚେତନାକୁ ଏତ ସ୍ଥୂଳତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞତାସ୍ଥ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍କ୍ଷେପଣ କରିନେଇ ତତ୍ତ୍ୱାକୁ ତାହାକୁ ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ତ୍ୱଟି ଦୃଷ୍ଟିରେ ସ୍ୱଚେତନ କରିଦେବା, ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଚେତନାକୁ ବସ୍ତୁତ ଓ ଏକାସ୍ତର ତତ୍ତ୍ୱ ରଖିଦାକୁ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ଆପଣାର ଯୋଜି ଧେସ୍ତ୍ରି ରଖିଥାଏ, ସମାଧିକୁ ଅମେ ତାହାର ସ୍ୱଂପ୍ରଧାନ ତତ୍ତ୍ୱ ବୋଲ କହିପାରିବା। ମାତ୍ର ଏଉଟିକୁ ପ୍ରାପ୍ତକରେଲେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତତଃ ଦୁଇଟି ବୃତ୍ତତ୍ତ୍ୱ ସାଧନାମାର୍ଗ ରହିଛୁ ଯେଉଁଥିରେ ଜ ସମାଧିକୁ ତାହାଠାରୁ ଅନ୍ତତଃ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲ ସ୍ତ୍ରକାର କରିପାରି। ଏହି ଦୁଇଟି ମାର୍ଗ ହେଉଛନ୍ତି ରାଜଯୋଗ ଓ ହଠଯୋଗର ମାର୍ଗ, ଏବଂ ଅମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏଗୁଡ଼ିକର କିଛିକୁ ଅନ୍ୱେଷଣ। ମଧ୍ୟ କରିପାରିବା। ତାରଣ ଜ୍ଞାନଯୋଗଠାରୁ ଆପଣାର ମାର୍ଗ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅନେକ ଉନ୍ନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ସ୍ତ୍ରତେ୍ୟକେ ଏହି ଯୋଟିଏ ତତ୍ତ୍ୱକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ସମାଧିକୁ ଆପଣାର ସ୍ୱଂଶ୍ରେଷ ଔଚିତ୍ୟ ବୋଲ ସ୍ତ୍ରହଣ କରନ୍ତି। ମାତ୍ର ଏତଥା ମଧ୍ୟ ମନେରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ପ୍ରସଙ୍ଗକ୍ରମେ ସେମାନଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱର ଯୋଗାନ୍ତ ମୀମାଂସାକୁ ତେବଳ ଅତ୍ୟନ୍ତେନ କରିଥିବା ବଂଗତ ଅମେ ଆହୁ ଅଧିକ ତତ୍ତ୍ୱ ତତ୍ତ୍ୱାରିବା ନାହିଁ। ତାରଣ ଏକ ସ୍ୱମନ୍ୱାସ୍ତ୍ରକ ତଥା ସମସ୍ତ ଯୋଗ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ତେବଳ ଏକ ଦ୍ୱିଗସ୍ତ୍ରନ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ର ସନ୍ଦର୍ଭଟିଏ ରହିଛୁ। ଏଥରେ ସୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସମସ୍ତ ଯୋଗରେ ସେମାନଙ୍କର ଧେସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଜ୍ଞାସ୍ତ୍ର ଅନୁଭୂତି ଲସ୍ତ୍ରାଇ ପାରନ୍ତି; ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଣାଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଢତ ଏତାବେଳକେ ନାଦ୍ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଅଥବା ତେବଳ ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ବା ତା' ନହେଲେ ସାମଯିକ ସହାସ୍ୱରତା ସ୍ୱରୂପେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବାମରେ ଲଗାଯାଇ ପାରନ୍ତି।

ହଠଯୋଗ ହେଉଛୁ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସାଧନା, ମାତ୍ର ଏହା ଏକ ଦୀର୍ଘତର ଓ ଅସ୍ୱାସ୍ୱସ୍ୱାସ୍ୟ ସାଧନା ଏବଂ ଏହାର ନିସ୍ୱାଗତ ସମୂହାସ୍ୱ ତତ୍ତ୍ୱଟି ଶରୀର ତଥା ଅସ୍ୱା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସମ୍ବନ୍ଧକୁହିଁ ଉପି ତତ୍ତ୍ୱ ରହିଛୁ। ଏହି ଶରୀର ହେଉଛୁ ତତ୍ତ୍ୱନ ଏବଂ ମୃତ୍ତ୍ୟୁର ମୂଳ ତାରଣ, ତତ୍ତ୍ୱନ ଓ ମୃତ୍ତ୍ୟୁର ମୂଳ ରହିଥିଲା; ପ୍ରାଣୀଜତ ଦୁଂଖଜତା ଏବଂ ଦେତୋତତ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରର ମୂଳ ତାରଣ ଓ ମୂଳ ରହିଥିଲା, ମନ ଏବଂ ଅସ୍ୱାର ଆନ୍ତନ୍ନାତସ୍ଥା ତଥା ଅନ୍ୱେଷଣର ମୂଳ ତାରଣ ଓ ମୂଳ ରହିଥିଲା। ସକଳ ଦୁଃଖାଧୀନତା, ସୀମାତତ୍ତା ତଥା ଅସ୍ୱ-ଅଧିକାରଜନିତ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ତଥା ଅମରତ୍ୱର ମୂଳ ତାରଣ ଓ ମୂଳ ରହିଥିଲା। ଶରୀର ତତ୍ତ୍ୱରେ ହଠଯୋଗୀ ତେବଳ ଜେବ ଜଡ଼ମନ୍ତ୍ତାର ଏକ ପିଣ୍ଡକୁହିଁ ଦୃଢ଼େ ନାହିଁ, ସେ ଶରୀରକୁ ଅଧ୍ୟାସ୍ତ୍ରଶକ୍ତି ତଥା ଭୌତତ ସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ରହି ଦୁହିଁକୁ ସଂଯୁକ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ ରଖିଥିବା ଏକ ପରମ ରହସ୍ୟମସ୍ତ୍ର ସେତୁ ପତ୍ତ ଅନୁଭତ କରେ। ହଠଯୋଗ-ସାଧନାର ନାମ ତତ୍ତୁର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ବ୍ୟାଖ୍ୟାକାର ବେଦାନ୍ତର ଓଁ ପ୍ରପାଳକିକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ପରମ ରହସ୍ୟମୟ ମନୁଷ୍ୟ-ଶରୀରରହିଁ ଏକ ପ୍ରତିରୂପ ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖଣ କରିଥିବାର ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି । ମାନ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସତ ଯେ, ହଠଯୋଗୀ ସଦାଦା ଏହି ଜଡ଼ଶରୀର ବିଷୟରେହିଁ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଓ ଶରୀରକୁହିଁ ଆପଣା ସାଦଫାସ୍ୱ ସାଧନାର ଭିତ୍ତିରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଶରୀରକୁ କଦାପି କଣେ ଶସ୍ତ୍ରରଗଠନ ବା ଶାସ୍ତ୍ରବଳ ଜିସ୍ୱାର ବଜ୍ରମୀର ଆଖିରେ ଦେଖେ ନାହିଁ, ମାନ ଏପର ଏକ ସ୍ୱପ୍ନାରେ ସେ ଶରୀରର ବର୍ଣ୍ଣନା ଓ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥାଏ ଯାହା ମଧ୍ୟରେ କ ଜଡ଼ଶାସ୍ତ୍ରବଳ ଗଠନଟି ପଛରେ ରହିଥିବା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀରର ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ବ୍ୟଞ୍ଜନା ନହିଁତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ହଠଯୋଗୀର ସମସ୍ତ ଧେସ୍ୱଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ ଆମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟାଖ୍ୟାଟି ଦେବା, ସ୍ୱୟଂ ହଠଯୋଗୀ ହୁଏତ ଠିକ୍ ସେହି ସ୍ୱପ୍ନାରେ ତାହାକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ଲଗି ଇଚ୍ଛା କରିବ ନାହିଁ; ମାନ ଫକ୍ଷେପରେ କହିଲେ ଆମେ ତାହାକୁ ଜଡ଼ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ତାହାର ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର, ଆଲୋକ, ଉଶୁକ୍ତତା, ଉତ୍ମୁକ୍ତତା ଏବଂ ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ଅନୁଭବର ଆରୋହ ସୋପାନଗୁଡ଼ିକ ଆଣି ଦେଇପାରିବା ଲଗି ଦୈଳିକ ପ୍ରତିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ନର୍ଦ୍ଦାରିତ ଏକ ପ୍ରସ୍ୱାସ ବୋଲି କହିପାରିବା । ହଠଯୋଗୀର ମତରେ, ଯଦି ଆତ୍ମା ଏଠାରେ ଏହି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀରରେ ଏବଂ ପୁରତଣିଜ କାରଣ-ଶରୀରରେ ପ୍ରକୃତରେ ବାସ କରୁଥାଏ, ତେବେ ସେହିସବୁ ସମ୍ପଦ ତା' ଲଗି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହଜ ଭାବରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

ବଜ୍ଞାନ କହିଲେ ଯେଉଁମାନେ ଜଡ଼ଜଗତର କେବଳ ଉପରସ୍ତରସ୍ଥ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ାକୁହିଁ ବୁଝନ୍ତି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ପଶ୍ଚାଦ୍ଭୂତରେ ଥିବା ସକଳ ସମ୍ପଦକୁ ସେଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା କରି ରଖିଥାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଏଠାରେ ହଠଯୋଗର ପ୍ରତିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକୁ ବୈଜ୍ଞାନିକ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବା ଶୁଣି ହୁଏତ ବଡ଼ ବରଟ ବୋଲି ମନେହେବ । ମାନ ସେହି ପ୍ରତିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଉପରସ୍ତରସ୍ଥ ସକଳ ବସ୍ତୁ ପରି ଜେତେଜେତେ ବଧାନ ଓ ବଧାନଗତ ନିସ୍ୱାର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅନୁଭୂତ ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଶୀଳନ କରିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଆପଣାର ସୁପରିକ୍ଷିତ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣି ଉପସ୍ଥାପିତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି । ବସ୍ତୁତଃ, ହଠଯୋଗକୁ ତା'ର ଆପଣା ସ୍ୱରୂପରେ ଆମେ ଏକ ସୁନିବଦ୍ଧ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି ଅବଶ୍ୟ କହିପାରିବା । ମାନ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନଯୋଗକୁ ଆମେ ଅଧ୍ୟାତ୍ମସାଧନାରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୱସମ୍ବନ୍ଧୀ ଏକ ଦର୍ଶନ ଅର୍ଥାତ୍ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏକ ନର୍ଦ୍ଦାରିତ ମାର୍ଗ ବୋଲି କହିଲେ ହଠଯୋଗକୁ ସତ୍ତ୍ୱସମ୍ବନ୍ଧୀ ଏକ ବଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିପାରିବା, ଏକ ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ-ଶାସ୍ତ୍ରବଳ ନର୍ଦ୍ଦାରିତ ମାର୍ଗ ବୋଲି କହିପାରିବା । ଉଭୟ ମାର୍ଗରହିଁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅପରାହ୍ନ ମଧ୍ୟାହ୍ନ, ତୈତ୍ତିରୀୟ ଓ ଅଥର୍ବବେଦୀୟ ଉପାସନାମାନ ରହିଛି; ସାମ ଉପାସନା ସେହି ଯୋଗିବର ସ୍ୱତଃସିଦ୍ଧ ଉଦ୍ଗୀଥ ରୂପ ମେରୁ ଉପରେ ଉଦ୍ଗୀତସ୍ୱରମାନ ରହିଥିବାରୁ ଯୋଗିଜନ ଲକ୍ଷିତ ମନୋରମିତ-ଶାସ୍ତ୍ରବତ ପ୍ରଣାଳୀଗୁଡ଼ିକର ଅତି ଅଲ୍ପ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ କେବଳ ଶୁଭ ତୈତ୍ତିରୀୟ ଓ ଅଥର୍ବବେଦୀୟ ପ୍ରଣାଳୀଗୁଡ଼ିକରହିଁ ଆଦୃତ ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି; ଏବଂ ଏପରିକ ଶୁଭ ତୈତ୍ତିରୀୟ ପ୍ରଣାଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ସକଳ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଅଧିଗତ ଜଣ ଉଦ୍‌ଗାତା ଅଥର୍ବବେଦୀୟ ପ୍ରଣାଳୀଗୁଡ଼ିକରହିଁ କେବଳ ଅନୁପଯୋଗିତ ପ୍ରଣାଳୀ ଦୋଷ ବର୍ଜ୍ଜନ କରିଥାଇଛନ୍ତି । ଏବଂ ଅନନ୍ତରେ ଶାସ୍ତ୍ରବତ ଉପଦିଷ୍ଟ ଅଭିବନ୍ଦ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରାଇଛନ୍ତି, ତୈତ୍ତିରୀୟ ଉପଦିଷ୍ଟ ଏବ ବୃହତ୍ ଲକ୍ଷ ଦୋଷ ବର୍ଜ୍ଜନ କରିଥାଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ଅଥର୍ବବେଦୀୟ ଉପଦିଷ୍ଟ ସଙ୍ଗୋପ ଓ ସଂଶେଷ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦେଇଥିବା ପ୍ରଣାଳୀ ଦୋଷ ବୃହାରାଇଛନ୍ତି ସତ, ସାମ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଲକ୍ଷି ତାହାକୁ ଏବ ଦୂର-ଅପସାରିତ ଓ ଦୂରସ୍ଥ ପଦାର୍ଥ ଦୋଷ ମନେ କରିଥାଇଛନ୍ତି, କାରଣ ଏହା ସେଥରେ ଈଶ୍ୱର ଉପରେହିଁ ଏତେ ଅଭିରକ୍ତ ଓ ଏଡ଼େ ଅମରୁ ସ୍ୱରରେ ଦୃଷ୍ଟି ଜଡିତ ଜଣ ରଖାଯାଇଛି । ଅବଶ୍ୟ ଏତଥାଟି କଥାଟି ଘାତୋଦ୍ଗିଥା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ସଙ୍ଗୋପରେ କେବଳ ସେହି ଯୋଗିବର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଘାଇ ପହଞ୍ଚିଥାଆନ୍ତି । କଠୋପନିଷଦ ମଧ୍ୟ ସେହି ସଂଯୋଗ ପରମସଞ୍ଜିଙ୍କ ଘାଙ୍କରେ ଘାଇ ପହଞ୍ଚିବାର ଯୋଗିବର ମାର୍ଗ; ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଏକ ଅତିସାର୍ଘ ମାର୍ଗ, ଏକ ଅସ୍ତ୍ରାସ୍ତ୍ରାମ—ଦୀର୍ଘସ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ରସ୍—ମାର୍ଗ, କିନ୍ତୁଣ୍ଡି ତେତେ ନା ତେତେ ଶୃଙ୍ଖଳା ଉପରେ ଅତିସାବଧାନ ଘୁରୁଛି ତେଣୁସିବାର ଏକ ମାର୍ଗ ।

ଅପରାର ପ୍ରଣାଳୀରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୋଗ ସାଧନାର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଉଚ୍ଚତର ଅନୁସରଣ କରିଥାନ୍ତି । ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛି ଦକ୍ଷତି; ଅର୍ଥାତ୍ ସକଳ ବଦ୍ୟତ, ଦକ୍ଷଶୃଙ୍ଖଳା ଏବ ବାଧାର ଦୂରୀକରଣ; ଅମର ଶାସ୍ତ୍ରବତ, ନୈତିକ ଏବ ମନୋଗତ ବିଘ୍ନାର ସେଥରେ ସଞ୍ଜିତ ସାମର୍ଥ୍ୟର ଏବ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ଅନୁସ୍ତିତ ବିଘ୍ନା ଦୂରୀକରଣ ପଦ୍ଧତିସବା ସାଧନସ୍ୱ ବାଧାର ଦୂରୀକରଣ । ଦ୍ୱିତୀୟଟି ହେଉଛି ଏକାଗ୍ରତା; ଅର୍ଥାତ୍ ଅମ ଉପରେ ବାର୍ଯ୍ୟ କରୁସିବା ସଞ୍ଜିତ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଏବ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲକ୍ଷ୍ୟର ପରିପୂରଣ ସପାଶେ ତାହାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରୟୋଜନାର ସ୍ତରକୁ ଅଣି ତାହାର ବର୍ତ୍ତିବ୍ୟକୁ ଓ ଅନୁଦର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଉଦ୍ଯୋଗ । ତୃତୀୟଟି ହେଉଛି ଧ୍ୟାନ; ଅର୍ଥାତ୍ ଅମର ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେପରି ଅମର ବଧାନ ହୋଇ ରହିଛି, ସେହି ମିଥ୍ୟାଜ୍ଞ ଓ ତାଳା ସୀମା ଦ୍ୱାରା ସଙ୍କୁଚିତ ଗୁଣାଦି ଉଚ୍ଚରେ ପଡ଼ି ରହିସବା ଦାରୁଣଦରେ ସାମର୍ଥ୍ୟଟିର ସଜାଗ୍ରତି ଏବ ଦୃଃଖର ଉତ୍ତିଗୁଡ଼ିକରୁ ଅମ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱର ଉନ୍ମୋଚନ । ଏବ, ସଂଯୋଗ ପରମ ସତ୍ତ୍ୱ ସହିତ ଅମକୁ ଏକତ୍ରିତ ବା ସମ୍ମିଳିତ ବର ଦେଇସିବା ଅମର ସେହି ଉନ୍ମୋଚନ ସତ୍ତ୍ୱଟିର ଉପରେଇ,—ତାହାହିଁ ହେଉଛି ଏହାର ଚତୁର୍ଥ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତତ୍ତ୍ୱାର୍ଥତା । ଏବଂ ସେହି ତତ୍ତ୍ୱାର୍ଥଟି ଲଗିଛି ଯୋଗର ଅଭ୍ୟାସ କରିଥାଏ । ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନେକ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ପଦକ୍ଷେପ ରହିଛି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛା, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ପ୍ରୋପାନଟି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆରୋହଣ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏବଂ ଆପଣାର ସାଧନାସ୍ୱ ସାଧନାରେ ହଠଯୋଗ ଏହି ସବୁଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣାର ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ନବଦ୍ଧ କରି ରଖିଛି ।

ହଠଯୋଗର କାସ୍ୱ-ସାଧନାରେ ଦୁଇଟି ପ୍ରଧାନ ଅଙ୍ଗ ରହିଛି, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଦୁଇଟିର କେବଳ ଆନୁସଙ୍ଗିକ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି ଆସନ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଶରୀରକୁ କେତୋଟି ବିଶେଷ ସ୍ଥିତିସ୍ଥାପରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ କରି ରଖିବା, ଏବଂ ପ୍ରାଣାୟାମ, ଅର୍ଥାତ୍ ନିଶ୍ୱାସପ୍ରଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ଆମ ଶରୀରସ୍ଥ ପ୍ରାଣସ୍ରୋତକୁ ଏକ ନିୟମିତ ଢଙ୍ଗରେ ପରିଚାଳିତ ଓ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରି ରଖିବା । ଆମର ଶରୀର ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ଯନ୍ତ୍ର, ମାତ୍ର ତାହା ଭୌତିକ ଓ ପ୍ରାଣିକ ଦୁଇଟି ଉପାଦାନରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଦୃଶ୍ୟମାନ ଯନ୍ତ୍ର ଓ ଭୂମିଟି ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଶରୀରଟିକୁ ଆମେ ଭୌତିକ ଉପାଦାନ ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ପ୍ରାଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତି ଓ ପ୍ରକୃତ ଯନ୍ତ୍ରଟିକୁ ପ୍ରାଣିକ ଉପାଦାନ ବୋଲି କହିବା । ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତିରେ ଦୁହେଁଯାକ ଆମ ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ହୋଇ ବସିଛନ୍ତି । ଆମେ ଶରୀରର ଦାସ ହୋଇ ରହିଛୁ, ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ବି ଦାସ ହୋଇ ରହିଛୁ । ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ଏବଂ ମନୋଗତ ସତ୍ତ୍ୱା ହୋଇଥିଲେହେଁ କେବଳ ଏକ ଅଭାବୀମାତ୍ରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ଆମେ ଆପଣାକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ଅଧିଷ୍ଠିତ କରିପାରିବା । ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୈନ୍ୟଗ୍ରସ୍ତ ଓ ସୀମିତଶକ୍ତି ଜଡ଼ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏକାବେଳକେ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଛୁ, ଏବଂ ତାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏକ ଦୈନ୍ୟଗ୍ରସ୍ତ ଓ ସୀମିତଶକ୍ତି ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଛୁ । କେବଳ ଏହି ପ୍ରାଣଶକ୍ତିଟିକୁହିଁ ଆମର ଶରୀର ବହନ କରିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହେଉଛି ଏବଂ କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଯାହାକିଛି କ୍ଷେତ୍ର ଯୋଗାଇ ଦେଇପାରୁଛି । ପୁନଶ୍ଚ, ଏଥିମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟିର ତଥା ଉଭୟଙ୍କର ସେହି ନିତ୍ୟ ଆମ ଭିତରେ ଘଟିଛି, ସେଇଟି ମଧ୍ୟ କେବଳ ଯେ ଫଳାଶ୍ରୁତିମ ସୀମିତତାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାନ୍ଧହୋଇ ରହିଛି ତାହା ନୁହେଁ, ସେଇଟି ସତତ ବଡ଼ ଅବଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସେହି ନିତ୍ୟରେ ଯେତେଥର ଏକ ଫଗୋଧନ ଆଣିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବଶୁଦ୍ଧ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ସେଥିରେ ସବୁପ୍ରକାର ବଶୃଙ୍ଖଳା ଭରି ରହିଛି; ସେଥିରୁ କେତୋଟି ଆମର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିମସ୍ୱ ଶୃଙ୍ଖଳାରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି, ଆମର ଏହି ସାଧାରଣ ଜଡ଼ଗତ ଜୀବନର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏବଂ ଅନ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଅସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏହି ଜୀବନର ଯାବତୀୟ ବ୍ୟାଧି ଓ ବ୍ୟାଘାତରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି । ହଠଯୋଗକୁ ଏହି ସବୁଗୁଡ଼ିକର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡ଼େ; ଏହା ସବୁଠାରୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ଏବଂ ପ୍ରଧାନତଃ ଉକ୍ତ ଦୁଇଟି ପଦ୍ଧତିର ଅନୁସରଣ କରିହିଁ ହଠଯୋଗ ଚାଲିଥାଏ । ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ପ୍ରଣାଳୀ ଆପଣାର ବିସ୍ତାକ୍ଷେତ୍ରରେ ବଡ଼ ଜଟିଳ ଏବଂ ବାଧାସଙ୍କୁଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ମାନ ଭଲ୍ଲିତଃ ବଡ଼ ସରଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ବଡ଼ ଫଳପ୍ରଦ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ହଠଯୋଗର ଅସଜଡ଼ିତ ପଛରେ ଦୁଇଟି ଗଭୀର ବୈଜ୍ଞାନିକ ଭୂମି ରହିଛି, ଯେଉଁସବୁ କି ଅନୁସଙ୍ଗିକ ଭାବରେ ଅନେକ ଫଳପ୍ରାପ୍ତିର ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଅସୁଛି । ଯୋଡ଼ିଏ ଭୂମି ହେଉଛି ଶରୀରକୁ ଏକ ଜଟିଳ ଅବସ୍ଥାକୁ ଅଣି ଶରୀରର ଜୀବତ୍ୱରଣ କରିବା ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭୂମିଟି ହେଉଛି ଜଟିଳ ହୋଇଯିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟଟିକୁ ଅର୍ଜନ କରିବା । ଜ୍ଞାନଯୋଗରେ ମନର ଜଟିଳତାର ଶତ୍ରୁଟି ଉପରେ ଯେଉଁକ ମନୋଯୋଗ ଦିଆଯାଇଛି, ହଠଯୋଗରେ ଶରୀରକୁ ଜଟିଳ କରି ଅଣିବାର ଶତ୍ରୁ ଉପରେ ଠିକ୍ ସେଉଁକ ମନୋଯୋଗ ଦିଆଯାଇଛି । ଏବଂ ଦୁଇଟିଯାକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସମାନ୍ତର କାରଣ ସକାଶେ ଏହି ମନୋଯୋଗ ଦିଆଯାଇଛି । ଆମ ସଚ୍ଚି ଓ ପ୍ରକୃତର ଉତ୍ତରଜର ସତ୍ତାଗୁଡ଼ିକ ସହଜ ସୁପରଚିତ ହୋଇ ନଥିବା ଯୌଗୁଣି ମନ ସକାଶେ ସେଇ ଦୁଇଟିଯାକ ଦୁଃଖ ଦେବଳ ଏକ ଚାତ୍ୟାବସ୍ଥାର କମ୍ପନରହିତ ଜଟିସ୍ୱିତା ଲଭିବି ଏକ ଅଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ଓ ଅଦ୍ୱେଷଣ ପଛ ମନେ ହେବାକୁ ଲଭିବେ । ମାନ ଏହାର ଠିକ୍ ବିପରୀତ ଜଥାଟିକୁହିଁ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଚାଣିବା । କାରଣ ମନର ହେଉ ବା ଶରୀରର ହେଉ, ଯୋଗସ୍ଥ ଜଟିସ୍ୱିତା ବା ବିସ୍ୱାରହିତତାକୁ ଆମେ ଶକ୍ତିର ସଦ୍ଦୋଭମ ଅଣୁବୁଝି, ସଦ୍ଦୋଭମ ଅଧିକୃତ ଓ ସଦ୍ଦୋଭମ ଫଳତା ବୋଲି ଚାଣିବା । ଆମ ମନର ସାଧାରଣ ବିସ୍ୱାସ୍ତତାଟି ଅଧିକାଂଶତଃ ନାନା ବଶୃଙ୍ଖଳା ଭିତରେ ନାନାସ୍ତରେ ଅସ୍ଥିର ଓ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏହା ଭିତରେ ଶକ୍ତିର ଦେଢେ ଅଂଶ ଓ ଦ୍ରୁତ ପ୍ରଯୋଗମୂଳକ ଦୀପ୍ତ ହେବାରେ ଲଗିଥାଏ; ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଆମ ଆତ୍ମ-ଚର୍ଚ୍ଚନାଳୀ ଇନ୍ଦ୍ରାଟିର ଯାବତୀୟ ବିସ୍ୱା ଲଗି ପ୍ରକୃତରେ ବଡ଼ ସାମାନ୍ୟ ଷେତ୍ର ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ଦେବଳ ଏହି ଅର୍ଥରେହିଁ ଅଳ୍ପ ଶବ୍ଦଟିର ବୀଚାରାର ଜଗତାଇଛୁ; ବସ୍ତୁପ୍ରକୃତର ସ୍ତରରେ ସେହି ଅଳ୍ପ ଟୁଏ, ସେତଥା କୁହାଯାଇ ନାହିଁ । କାରଣ ସେହି ଷେତ୍ରରେ ଆମକୁ ଯାହା ଅଳ୍ପ ବୋଲି ମନେହୁଏ, ତାହା ତଥାପି ପ୍ରକୃତର ବୀଘ୍ୱବୀବସ୍ଥାରେ ଯୌଗୁଣି ନା ଯୌଗୁଣି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଅବଶ୍ୟ ସାଧନ କରୁଥାଏ । ଆମ ଶରୀରର ବିସ୍ୱାସ୍ତତା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ମନଟି ପଛ ଅତ ଅସ୍ଥିର ଓ ସ୍ପନ୍ଦାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଏତ ପୀମିତ ପଛମାଣରେ ଶରୀର ମଧ୍ୟକୁ ଯେଉଁକ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ପ୍ରବେଶ କରିଯାଉଛି ଓ ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁକ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଜଡ଼ୀଭୂତ ହେଉଛି, ସେଉଁକ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଶବ୍ଦକୁ ଧରିରଖିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଶବ୍ଦର ସବୁଠାରୁ କେବଳ ଏକ ଅସ୍ପର୍ଶଚାରିତ୍ର ପରିଚୟ ଦେଇଛୁ । ଏବଂ ପରିଣାମତଃ ପ୍ରାଣଶବ୍ଦର ସାଧାରଣତଃ କେବଳ ଅପଚୟହିଁ ହୋଇରେ ଲାଗିଛୁ ଓ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଓ ପୁନଃପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ନିତ୍ୟାସ୍ତ୍ରକତାର କେବଳ ଏକ ଗୌଣ ଉପାଦାନ ଲାଗିହିଁ ସ୍ଥାନ ରହିପାରୁଛୁ । ପୁନଶ୍ଚ, ଶବ୍ଦର ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣତଃ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ରହିଥିବା ପ୍ରାଣିକ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକରେ ସେଇ ଘଟଣ୍ଟନ ଓ ପାରସ୍ପରିକ ନିତ୍ୟର ଆଦାନପ୍ରଦାନ ତଥା ସ୍ୱରସାମ୍ୟରକ୍ଷାର କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ଏକ ଅନଶ୍ଚିତ ଅନୁକୂଳନ ଓ ସ୍ୱରସାମ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରୁଛୁ; ଏବଂ ତାହାରୁ ଅଗତ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସେଇ ଆଦାନପ୍ରଦାନ ହେଉଛୁ, ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଆପୂଆହ କିଂବା ବାତାବରଣ ମଧ୍ୟରେ ନାନାଭାବେ ନିତ୍ୟାଶୀଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ସେହି ସାଧାରଣ ପ୍ରାଣିକ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ହୋଇଆହ ପଡୁଚେ, ତାହାର ଅନୁକୂଳନ ଓ ସ୍ୱରସାମ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ବଡ଼ ଅନଶ୍ଚିତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ସେଦୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେଇଟି ବ୍ୟାହତ ହୋଇପଡ଼ିବାର ଆଶଙ୍କା ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ । ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଧା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୋଷ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଡଶସ୍ତ୍ରତା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷତ ଓ କ୍ଷତ କେବଳ ଅଶୁଦ୍ଧତା ଓ ବଶୃଙ୍ଖଳାଗୁଡ଼ିକର ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ଲାଗିଛୁ । ଏଇଟିକୁ କେବଳ ପ୍ରକୃତିର ହାତରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକୃତ ଆପଣାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବେଶ୍ ଦୌଣସି ନା ଦୌଣସି କାମରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛୁ; ମାତ୍ର ଭୁଲ କରି ପକାଇବାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଓ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକୃତିର ସ୍ୱଳ୍ପସ୍ୱ ଅଭ୍ୟାସ, ତାହାର ପ୍ରାଣଗତ ମୂଳ ପ୍ରକୃତ ଏବଂ ସଂଯୋଧିଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରକେ ଏବଂ ବଶେଷତଃ ସେମାନେ କୃତିମ ଓ ମିଥ୍ୟାପ୍ରେରିତ ନାନା ଅଭ୍ୟାସର ଭୁଆଣ କରିବାକୁ ବସିବା ମାତ୍ରକେ, ଆମ ସତ୍ତାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟି ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଆହୁର ଦୁର୍ବଳମୂଳ ଓ ଅନଶ୍ଚିତ ହୋଇପଡ଼େ ଏବଂ ଏକ ମୁହୁର୍ମୁହୁଃ ବଘଟନ ଓ ଭଞ୍ଜନହିଁ ତାହାର ବଧାନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ । ମାତ୍ର ଏହି ହସ୍ତକ୍ଷେପକୁ କଦାପି ଅଟକାଇ ଦେବ ନାହିଁ; କାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ତା' ଭିତରେ ରହିଥିବା କେବଳ ସେହି ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରକୃତିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ; ସେ ଭିତର ଆହୁର ଅନେକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନ ଲାଗି ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥାଏ, ଆପଣାର ସ୍ୱରସାମ୍ୟଗତ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାଟିରେ ପ୍ରକୃତ ଯାହାର କ ଆଦୌ ଦୌଣସି କଲ୍ପନାହିଁ କରି ନଥିଲ ଏବଂ କେବଳ ବଡ଼ ଜଷ୍ଟସାଧ ସ୍ୱରରେହିଁ ଯାହା ସହିତ ତାକୁ ଆପଣାର ନିତ୍ୟାଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁକୂଳିତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ଏହି ବଶୃଙ୍ଖଳାଗୁଡ଼ିକ ଅସ୍ଥିରତାଟି ମଧ୍ୟକୁ ମୁକୁଳି ଆସିବା ଓ ସବଳ ନିତ୍ୟାସ୍ତ୍ରକତାକୁ ନଷ୍ଟଳ କରିଦେଇ ତାହାକୁ ନଷ୍ଟବିତ କରି ରଖିବା ହେଉଛୁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ସ୍ଥିତି ବା ବୃହତ୍ତର ନିତ୍ୟାର ସର୍ବପ୍ରଥମ ଆବଶ୍ୟକତା ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ରେଣ୍ଡ ଜଠରୋଗୀକୁ ଏତ ସ୍ୱଳ୍ପଦତାଦ୍ୱାର ଜ୍ୱରାସ୍ୱରେଦ୍ଧି ଶସ୍ତ୍ର ତଥା ପ୍ରାଣଶକ୍ତର ସ୍ଥିତ ଏବଂ ଜିହ୍ୱାରେ ଏତ ସ୍ପନତା ବା ଶୁଷ୍କଳତାର ଅବସ୍ଥା ଅନଯ୍ୱତ ଜନ୍ମବାକୁ ପଡ଼ଥାଏ; ଏଠାରେ ତୌଣସି ବୃଦ୍ଧକର ବଶୁଙ୍ଗଳା ସୃଷ୍ଟି ଜନ୍ମା ଅର୍ଥରେ ସ୍ୱଳ୍ପଦତାଦ୍ୱାର ଶଦଟିକୁ ଦୀଦ୍ୱାର ଜପ୍ରଯୋଜ ଜାଡ଼ି, ମାନ ଏତ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ଝୁରର ସ୍ଥିତ ଓ ଅଳ୍ପ-ଅଧ୍ୟାଜଳର ଅର୍ଥରେଦ୍ଧି ସେଇଟିର ଦୀଦ୍ୱାର ଦୋଉଛୁ ।

ଅସନ ଦ୍ୱାର ସେଉଁ ଜଶୁଳତାଟି ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମଥାଏ, ଶସ୍ତ୍ରର ଉପରେ ଅଧିକ ଲବ ଉଆଲଉଥିବା ସ୍ପନା-ଅସ୍ଥିରତା ଉପରେ ବଜସ୍ପ୍ରାପ୍ତ ଜନ୍ମବା ସେଇଥିର ତାତ୍ପାର ପ୍ରଥମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ; ଏତ୍ପାଦ୍ୱାର ପ୍ରାଣଶକ୍ତର ଅଯତତ୍ୱ ଓ ଅମିତ ଦୀପ୍ତକୁ ଜନ୍ମ ଜର ଶସ୍ତ୍ରର ତାତ୍ପାକୁ ଧାରଣ ଜର ରଖିବା ଲଗି ତାଯ ଦୋଇଥାଏ । ଅସନର ଅଭ୍ୟାସରୁ ତୌଣସିପ୍ରତାର ତାତ୍ପୀବସ୍ଥା ଦ୍ୱାର ପ୍ରାଣଶକ୍ତ ବଲୁପ୍ତ ବା ଜ୍ୱପ୍ତପ୍ରାପ୍ତ ଦୋଇ ଯାଉଥିବାର ଅଦୌ ତୌଣସି ଅନୁକୂଳ ମିଳେ ତାହିଁ; ମାନ ଶକ୍ତର ଏତ ପ୍ରକୃତ ଅଭ୍ୟନ୍ତରିର ଅନୁକୂଳ ମିଳେ, ସେହ ଶକ୍ତ ସତେଅବା ଅମ ଭିତରକୁ ଅତାନ୍ତଦୋଇ ଆସୁଥିବାର ଓ ଅମ ଭିତରେ ସ୍ୱାଭାଇତ ଦେଇଥିବାର ଅନୁକୂଳ ମିଳେ । ଅପଣାର ନାନା ଉତ୍ପାପ୍ତତା ଦ୍ୱାର ଭଦ୍ଭବ ଶକ୍ତକୁ ଜାଃଶେଷିତ ଜରଦେବାରେ ବଡ଼ ଅସ୍ୱୀସ୍ତ ଦୋଇ ରହିଥିବା ଅମର ଶସ୍ତ୍ରର ଉପମେ ଏହ ଅଭ୍ୟନ୍ତରି ଏବଂ ଏହ ଅଭ୍ୟନ୍ତର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଜିହ୍ୱାଟିକୁ ଅଦୌ ଜପ୍ରଣ ଭାବରେ ବହୁତ ଜରପାରେ ତାହିଁ ଏବଂ ଏତେ ଶୀଘ୍ରଭାବରେ ଜମିବାକୁ ଲଗେ ଯେ ତତ୍ପାତ୍ ଅପଣାର ଅନ୍ତମର୍ଶତାଟିକୁହିଁ ତେତଳ ଧତ୍ ପତାର ଦେଇଥାଏ । ତାତଳମେ ତାହା ଅପଣାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତରେ ଖତାଯଅଣେ, ଏବଂ ଅସନ ପିତ୍ତ ଦୋଇଯିବା ପରେ ଶସ୍ତ୍ରର ଅସନସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାଟିରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସ୍ପନ୍ଦତା ଅନୁଭବ ଜରିବାକୁ ଅରମ୍ଭ ଜରେ । ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ତାହା ସେତେ ଜଷ୍ଟପ୍ରାଯ ଓ ଅଜଳୀସ୍ତ ପର ଲକ୍ଷୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦଣ୍ଡିମାତ ସେ ବସିଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଜଂବା ଶସ୍ତ୍ରକୁ ଲମ୍ବାଇ ରଖିଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ସେତେବେଳେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସ୍ପନ୍ଦନ ଅନୁଭବ ଜରେ, ଅସନର ସ୍ଥିତଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ସେତଳ ସ୍ପନ୍ଦନ ଅନୁଭବ ଜରିବାକୁ ଲଗେ । ଏଞ୍ଚିତ ସେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଘନ୍ତାଯରେ ତାହା ଘାଉକୁ ଅଯାତ ଦୋଇ ଅସୁସ୍ଥତା ଅଧିକ ଘନ୍ତାଯର ପ୍ରାଞ୍ଚିତ ଶକ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ ଜର ରଖିବାକୁ ଶ୍ରମର୍ଥ ହୁଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ତୌଣସି ବା ତୌଣସି ପ୍ରତାରର ଜତ୍ପାତ୍ପତା ଦ୍ୱାର ଦୀପ୍ତିତ ଜରିଦେବାକୁ ଅଦୌ ବାଧ ହୁଏ ତାହିଁ । ଏହ ଅଭ୍ୟନ୍ତରି ପ୍ରକୃତରେ ଏତେ ବପଳ ଘନ୍ତାଯରେ ହୁଏ ଯେ ତାହା ସତେଅବା ଅମିତ ବା ଅସୀମ ପର ମନେହୁଏ; ପ୍ରାଚୀନଯୁଗରେ ଏ ଜଠରୋଗୀର ଶସ୍ତ୍ରର ସ୍ପନ୍ଦନଶୀଳତା, ଶକ୍ତମସ୍ତ୍ର ଓ ଶକ୍ତର ଦ୍ରାନ୍ତସ୍ଥାନ ଜଶ୍ରୋତ ଲଗି ଏଇ ନାନା ଅଦ୍ଭୁତ ଘାମର୍ଥୀ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜନ ଜରିବାକୁ ଲଗେ, ଘାହାକୁ ଜ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱାଧାରଣ ଶାସ୍ତ୍ରଯନ୍ତ୍ର ଅସଣା ଜତାଣର ଘଙ୍ଗାତ ସ୍ପର୍ଶାରେ ମଧ୍ୟ ଜତାଣି ଅର୍ଜନ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରପାରେ ନାହିଁ । କାରଣ ହଠଯୋଗୀର ଶସ୍ତ୍ରର କେବଳ ଏହା ଶକ୍ତିକୁହିଁ ଯେ ଅର୍ଜନ କରପାରେ ଓ ଧାରଣ କରପାରେ ତା' ନୁହେଁ, ସେ ଆପଣାର ଶାସ୍ତ୍ରର ସଗଠନଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଶକ୍ତିର ଜସ୍ତ୍ରଣକୁ ନେଇଆସି ପାରେ ଏବଂ ସେହି ଶକ୍ତିର ମାଧ୍ୟମରେହିଁ ଶସ୍ତ୍ରରର ଏକ ଅଧିକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ପରସ୍ଫଳନ କରବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । ସ୍ଥିରତାପ୍ରାପ୍ତ ଓ ଜିସ୍ଥାରହିତ ଶସ୍ତ୍ରର ଉପରେ ଏକ ଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ଓ ଏକତାଯୁକ୍ତ ଗତିସ୍ପନ୍ଦନର ଅଧିକାଶ୍ୱ ହୋଇ ଓ ତାହାର ଭୂମି ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟକାଶ୍ୱ ହୋଇ, ଧାରଣତାଶ୍ୱ ଶକ୍ତି ଓ ବଧିତ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ସାବତୀସ୍ୱ ପ୍ରକାରର ଅସ୍ଥିର ଭରସାମ୍ୟରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତି ଲଭ କରି ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି ନମେ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବୃହତ୍ତର ଓ ଫଲପ୍ରଦ ଶକ୍ତିରେ ପରଣତ ହୋଇଯାଏ । ବସ୍ତୁତଃ, ସେତେବେଳେ ତାହା ସ୍ୱସଂ ଶସ୍ତ୍ରର ଦ୍ୱାସ୍ ବଧିତ, ଅଧିକୃତ ଓ ବ୍ୟବହୃତ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ସେହି ଶସ୍ତ୍ରରକୁହିଁ ଧରି ରଖିଥିବା ଭଳି ମନେହୁଏ, ତାହାକୁ ଅଧିକାର କରି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଥିବା ପରି ମନେ ହେଇଥାଏ । ଆମର ଅସ୍ଥିର ଅଥଚ ଜିସ୍ଥାଶୀଳ ମନଟି ଯେପରି ଅତି ଅନସ୍ୱମିତ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତାହା ଭିତରକୁ ଆସୁଥିବା ସାବତୀସ୍ୱ ଚଦ୍ଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଧରି ରଖିବା ପରି ଓ କାମରେ ଲଗାଇବା ପରି ମନେ ହେଇଥାଏ, ମାନ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ସ୍ଥିରତାପ୍ରାପ୍ତ ମନଟି ସ୍ୱସଂ ସେହି ଚଦ୍ଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରାହିଁ ବଧିତ ଓ ଅଧିକୃତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ବ୍ୟବହୃତ ମଧ୍ୟ ହେଇଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ଆପଣାର ପାଶରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଓ ଆପଣାର ଅନେକ ବଶୃଙ୍ଖଳା ଓ ବସଙ୍ଗତି ମଧ୍ୟରୁ ଶୋଧିତ ହୋଇଆସି ଶସ୍ତ୍ରର ଏକ ପରପୂର୍ଣ୍ଣତାପ୍ରାପ୍ତ ସାଧନରେ ପରଣତ ହୁଏ; ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଆସନ ଦ୍ୱାସ୍ ହୁଏ ଏବଂ ଆସନ ତଥା ପ୍ରାଣାସ୍ୱାମର ଏକତ୍ରସାଧନା ଦ୍ୱାସ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ହୁଏ । ଆଗରୁ ଯେପରି ତାହା ଅବସର ମାନକେହିଁ ଚାଲୁ ଓ ଅବସନ୍ନତାର ଅଧୀନ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ସେପରି ହୁଏ ନାହିଁ; ଶସ୍ତ୍ରର ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ବପୁଳ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସାମର୍ଥ୍ୟର ଅଧିକାଶ୍ୱ ହୁଏ । ଷସ୍ଥ, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ଲଗି ତାହାର ଯେଉଁସବୁ ପ୍ରବୃତ୍ତି ରହିଥିଲା, ତାହା ନଗ୍ନକୃତ ହୋଇଯାଏ । ସାଧାରଣ ଆସୁ ବୁଲନାରେ ଅନେକ ଅଧିକ ବସ୍ୱଃକ୍ରମରେ ଆସି ଉପନୀତ ହୋଇଥିଲାବେଳେ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ହଠଯୋଗୀ ଆପଣା ଭିତରେ ଉଆସି ଅକ୍ଷତ ସାର୍ଥର ଅଧିକାଶ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଶାସ୍ତ୍ରଭଳ ଜୀବନଭୂମିରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ଯୌବନର ଅଧିକାଶ୍ୱ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏପରିକ ଦେହଗତ ଯୌବନ ମଧ୍ୟ ତା' ଭିତରେ ସୀର୍ଘତର କାଳ ପର୍ଯନ୍ତ ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ହୋଇ ରହେ । ତାହାଠାରେ ସୀର୍ଘଜୀବନର ଏକ ବୃହତ୍ତର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥାଏ; ଏବଂ ଶସ୍ତ୍ରର ଏକ ସାଧନରୂପେ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବାରୁ, ତାହାର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବସ୍ତୁର କଲେ ତାହାକୁ ସୀର୍ଘକାଳ ପର୍ଯନ୍ତ ସୁସମର୍ଥ ଭାବେ ରଖିବାକୁ ଏବଂ ସବୁଦିନ ଲଗି ତାକୁ ଅନସ୍ତକାଶ୍ୱ ଦୋଷ ଓ ଅସୁବଧାରୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ମୁକ୍ତ ଜୀବ ଇଶ୍ୱରୀୟ ଜଡାପି ଏତ ଜନ୍ମ ମରଣରୁ ତଥା ଦୋଳ ବୁହାଘାଇ ପାଉନ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଏତଥାଟି ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜଣାବାକୁ ଦେବ ଯେ ଜୀବନୋତ୍ସବରେ ଅଗଣିତ ଅନେକ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଆସନ ରହନ୍ତୁ; ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଖ୍ୟାଟି ଅଶୀକୁ ଅଭିକ୍ରମ କରିଯାଇଛୁ ଏବଂ ସେମାନେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଆଦୌ ସରଳ ନୁହନ୍ତି ଜଂଘା ସହଜ ମଧ୍ୟ ନୁହନ୍ତି । ଅଙ୍କରୁ ଆସନର ଯେଉଁପରି ଫଳ ହେଉଥିବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଯାଇଛୁ, ଏହି ଅନେକପ୍ରକାର ସେହି ଫଳଗୁଡ଼ିକରେ ଆହୁରି ବୃଦ୍ଧିସାଧନ କରିବାରେହିଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ଶସ୍ତ୍ରର ଚଳଚ୍ଚୋରରେ ଏକ ବୃହତ୍ତର ସ୍ତରତ୍ୱୀ ଓ ସାବଲ୍ୟତା ଅଣି ଦେଇଥାଏ; ମାନ ତାହା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ତାହା ଶସ୍ତ୍ରରସ୍ଥ ଜଡ଼ଶକ୍ତିର ତାହା ସହଜ ସମ୍ମୁଖ ହୋଇ ରହିଥିବା ପୃଥ୍ୱୀଶକ୍ତିଟି ସହଜ ସମ୍ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅଣିଦେବାରେ ସହାୟକ ହୁଏ । ପୃଥ୍ୱୀଶକ୍ତିର ଅଂଶ ଉପରେ ଯେଉଁ ପରିଚାଳନାଶାଳୀ ପ୍ରକୃତିଟି ରହିଛୁ, ତାହା ଜମେ ହାଲୁକା ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଲାଘବତ୍ୱ ଉପରେ ଚଳପ୍ରଚଳ କରିବାରେହିଁ ତାହାର ପ୍ରଥମ ସଙ୍ଗେତ ମିଳିଥାଏ; ଏବଂ ଉତ୍ତୋଳନ ଅର୍ଥାତ୍ ଶସ୍ତ୍ରରକୁ ଅଂଶିକ ଭାବରେ ଭୂମି ଉପରୁ ଉଠାଇ ନେବାର ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ତାହାର ସଂକେତ ସ୍ୱରୂପ ତାହାକୁ ଦେଖା ଦେଇଥାଏ । ସେହି ପ୍ରକୃତିର ହାଲୁକା ହୋଇଯିବାକୁ ଆମେ ପୃଥ୍ୱୀଶକ୍ତି ସହିତ ଆମ ସମ୍ମୁଖପରିବର୍ତ୍ତନର ପ୍ରଥମ ପରିଣାମ ବୋଲି କହିବା । ତା'ପରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶସ୍ତ୍ରଟି ଜମେ ସ୍ଥୂଳ ଶସ୍ତ୍ରଗତ ଦେହୋଟି ସହଜର ଅଧିକାର ହେବାକୁ ଅରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତି ସହଜ ରହିଥିବା ତାହାର ଦେହୋଟି ସମ୍ମୁଖର ମଧ୍ୟ ଅଧିକାର ହୋଇଥାଏ । ଦଣ୍ଡିମାନ ସେଇଟିହିଁ ଏକ ବୃହତ୍ତର ସମର୍ପଣଭାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେହି ସମର୍ପଣଟି ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ଅନୁଭୂତ ହେବାକୁ ଲଗେ; ଏବଂ ତଥାପି ତାହା ଏତ ଅଧିକ ହାଲୁକା, ଅଧିକ ମୁକ୍ତ ଓ ଅଧିକ ସମାଧାନକ୍ଷମ ବୌଦ୍ଧିକ ଜିଜ୍ଞାସାତା ଲଭି ମଧ୍ୟ ସମର୍ପ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏହାପରି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଜମଶଃ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲଭ କରି ଗରିମା, ମହିମା, ଅଣିମା ଓ ଲଘିମା ପ୍ରଭୃତ ଜୀବନୋତ୍ସବରୁ ସିଦ୍ଧିରେ ପରିଣତ ହୋଇଥାଏ । ପୁଣି, ସେତେବେଳେ ଆମର ସ୍ପନ୍ଦନ ମଧ୍ୟ ଦୃଢ଼ପରିବିଦ୍ଧା ଓ ଜଡ଼ାସ୍ପନ୍ଦନ ପ୍ରଭୃତ ଜଡ଼ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ଓ ପ୍ରତିସ୍ପାଦୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଜିଜ୍ଞା ଉପରେ ସଂକଳ୍ପ ହୃଦୟରେ ଆଦୌ ଜର୍ଜର ଜଣ ରହେ ନାହିଁ । ଏବଂ ପରଶେଷରେ ସ୍ପନ୍ଦନରେ ଦୌଣସି ବଳପ୍ରତି ନଘଟାଇ ଜଂଘା ଅଘାତ ନଅଣି ସେହି ଜିଜ୍ଞାସୁଡ଼ିକୁ ଏତାଦେଇଦେଇ ଜଣ୍ଡ ସମସ୍ତ ଲଭି ଜଣ ଜଣ ଇଶିତା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ।

ଆସନ ଓ ପ୍ରାଣାସ୍ପାନର ଅଭ୍ୟାସରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧତା ଲଭ ଜରିଯାଇଲେ ଏହି ଯେଉଁପରି ଫଳଲଭ ହୋଇଥାଏ, ଆମେ ତାହାକୁ ଦେବଲ ଏକ ଇଚ୍ଛିତାସ୍ପଦ ଶସ୍ତ୍ରରଜତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସ୍ପଦ୍ଧେତା ବୋଲି କହିଯାଇପାରୁ । ଜୀବନୋତ୍ସବ ଏକ ଜଟିଳର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଜନଯୋଗ ଅଧିକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସ୍ତରରେ ପ୍ରାଣାସ୍ଥାମ ଉପରେହିଁ ନର୍ଭର କରୁଥାଏ । ଆମ ଶଙ୍ଖରଗଢ ସମଗ୍ରଭାଟିର ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ଜଡ଼ଧର୍ମୀ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ସହଜରେହିଁ ଆସନ ଅଧିକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସ୍ତରରେ ଫଳପ୍ରଦ ହୋଇ ରହୁଥାଏ; ଅବଶ୍ୟ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ପ୍ରାଣାସ୍ଥାମର ସାହାଯ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ଲେଉଡ଼େ । ଆସନ ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ରିକ ଜଣ୍ଟଲତା ଓ ଶଙ୍ଖର ପକ୍ଷରେ ଆପଣାକୁ ଆପେ ଧରରଖି ପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ, ପ୍ରାଣାସ୍ଥାମ ସେହିଠାରୁହିଁ ଆପଣାର କିସ୍ମା ଆରମ୍ଭ କରେ ଏବଂ ଅଧିକ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସ୍ତରରେ ଆମର ସୂକ୍ଷ୍ମତର ପ୍ରାଣିକ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥାତ୍ ଆମ ସ୍ନାସ୍ୱବିକ ସେନ୍ଦିର ସଞ୍ଜୀବନ ହୁଏ । ଜଣ୍ଟାସପ୍ରଶ୍ୱାସର ନାନାବିଧ ଜସ୍ୱମନ ଦ୍ୱାରା ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ; ପ୍ରଥମେ ଏହା ରେଚକ ଏବଂ ପୂରକର ସମପରିମାଣ ପ୍ରସ୍ୱୋଗରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଓ ତା'ପରେ କୁମ୍ଭକର ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଅବସ୍ଥା ସମେତ ସମ୍ଭାବ୍ୟତମ ସବୁପ୍ରକାର ଆନୁପାତିକ ଜସ୍ୱମନକୁ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯାଏ । ଏବଂ ଅବଶେଷରେ, ପ୍ରଥମେ ଜଣ୍ଟରୁ ଆସ୍ୱାସ ସହଜରେ ସମ୍ଭବ ହେଉଥିବା ଜଣ୍ଟାସକୁ ଭିତରେ ଧାରଣ କରି ରଖିବାର ଓ ଏପରକ ତାହାକୁ ସେହି ଦେହ ଭିତରେହିଁ ମିଳାଇ ଦେବାର ପ୍ରକିସ୍ମାଟି ଆମ ସାଧାରଣ ବାସୁଗ୍ରହଣକ୍ରମର ଜଣ୍ଟାସ ତଥା ପ୍ରଶ୍ୱାସପ୍ରକିସ୍ମା ପରି ବଡ଼ ସହଜ ହୋଇଆସେ ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ବୋଲି ମନେହୁଏ । ମାନ ଆମର ସ୍ନାସ୍ୱବିକ କିସ୍ମାସୃକତାଟିକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିଦେବା, ଅବ୍ୟାହତ, ପୂର୍ଣ୍ଣଙ୍ଗଳ ଓ ଜସ୍ୱମିତ ସ୍ତରରେ ଆମର ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିକୁ ସକଳ ସ୍ନାସ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ମାଧ୍ୟମରେ ସଞ୍ଚାଳିତ କରି ରଖିବା ଏବଂ ଶଙ୍ଖର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାର ମନ ଓ ଇଚ୍ଛା ଯେପରି ଆଉ ଶଙ୍ଖରର, ପ୍ରାଣର ଅଥବା ଦୁହିଁଙ୍କର ସଂଯୁକ୍ତ ସୀମିତତାଟିର ଆଦୌ ଅଧୀନ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ସେଥିଲଗି ପ୍ରାଣ-ଶକ୍ତିର ଯାବତୀସ୍ୱ କିସ୍ମା ଉପରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜସ୍ୱତ୍ୱଣଶକ୍ତି ଅର୍ଜନ କରିବା,—ଏହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଆମେ ପ୍ରାଣାସ୍ଥାମର ପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷ୍ୟରୂପେ ଜାଣି ରଖିବା । ଆମର ସ୍ନାସ୍ୟଗତ ସମଗ୍ର କିସ୍ମାର ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିକୁ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣଶୋଧିତ ଓ ଅବ୍ୟାହତ ସ୍ଥିତରେ ଆଣି ପହଞ୍ଚାଇ ପାରିବା ଲଗି ଏହିସବୁ ଜଣ୍ଟାସପ୍ରଶ୍ୱାସଜତ ସ୍ଫୁଲନ ଓ ଜସ୍ୱମନର ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ରହିଛି, ଶଙ୍ଖରର ଯାବତୀସ୍ୱ କିସ୍ମାକୁ ଅଧିସ୍ୱନ କରୁଥିବା ଆମ ବଞ୍ଚାନରେ ତାହା ସୂଚାଇତ ରହିଛି ଓ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଷ୍ଠ ହୋଇସାରିଛି । ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମ ଶଙ୍ଖରର ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିରେ ଏକ ପରିସ୍ଫୁଇଣ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ସତ, ମାନ ଏହାର ସକଳ ନାଲୀରେ ଓ ସକଳ ଦ୍ୱାରରେ ତାହା ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଆଦୌ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ତରରେ ଫଳପ୍ରଦ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଯାବତୀସ୍ୱ ବଦ୍ଧତାରୁ ଜସ୍ୱମିତ ସ୍ତରରେ ପରିସ୍ଥାର କରି ରଖିବା ଲଗି ହଠଯୋଗୀକୁ ପରପୂରକ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭୌତିକ ଉପାସ୍ୱର ବ ପ୍ରସ୍ୱୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏହିସବୁ ଉପାସ୍ୱକୁ ଆସନ ସହିତ,—ଜଶେଷ ଜଶେଷ ରୋଗର ଜସ୍ୱକରଣ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଲଗି ବଶେଷ ବଶେଷ ଅଙ୍ଗଜର ଏତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ, ତଥା ପ୍ରାଣାତ୍ମାମ ଉଦ୍ଭବ ଏତଦ ଜଣାଇଲେ ଶଙ୍କରଙ୍କ ସୂକ୍ଷ୍ମ ପଂଚ ଭୂତରୂପେ ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହେ । ମାତ୍ର ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛୁ ଯେ, ଏହି ଚଣ୍ଡୁଳୀକରଣ ଜଳରେ ପ୍ରାଣିକ ଶକ୍ତିକୁ ଯେତୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଶଙ୍କରଙ୍କ ଯେତୌଣସି ଜଗକୁ ଯେତୌଣସି ଜଡରେ ଓ ତାହାର ସନ୍ତାନତତ ଯେତୌଣସି ଜନ୍ତୁରେ ପ୍ରେରତ କର ରଖାଯାଇ ପାରିବ ।

ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍ ଜଡରକୁ ପବନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଓ ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍ ଜଡରୁ ପବନ ବାହାରକୁ ଅଣିବାର କିୟାଟିକୁ ଆମେ ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନସୃଷ୍ଟିରେ ପ୍ରାଣର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୋଧ, ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବାହ୍ୟ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରାହ୍ୟ ଉଦାହରଣ ଦୋଇ କହିପାରିବା । ଯୋଗର ବଜ୍ଞାନ ଅନୁସାରେ ପ୍ରାଣର ଏତ ପଶ୍ଚାତ୍ୟ ଉତ୍ୟୋପ୍ତତା ରହିଛୁ; ଏହି ଉତ୍ତାଦନଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତ ସ୍ନାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତ ଜୌତିକ ଶକ୍ତିସୃଷ୍ଟିକୁ ତର ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଶଙ୍କରଙ୍କ ଘାତପ୍ରାପ୍ତ କିୟାପ୍ରତିତାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଛନ୍ତି । ହଠଯୋଗୀ ରେଚକର ବହିର୍ଗାମୀ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟକୁ ରହିସ୍ୟଜେଦର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାଠି ଘର ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ, ଯାହାକି ତା' ପାଇଁ ପ୍ରାଣର ଏହି ପାସ୍ଥୋଟିଘାତ ଶକ୍ତ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖିପାରିବାର ଦ୍ୱାରଟିକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦଏ । ସେହି ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଦେହ ଭିତରେ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥିବା ସେପଣ ସ୍ୱତରେ ତାଙ୍କ ଜରୁରିନ୍ତି, ସେ ସେଗୁଡ଼ିକ ବଷୟରେ ସଜ୍ଞାନ ହୋଇଯିବେ, ଯନ୍ତ୍ର ସ୍ୱତଃ ଅନୁଭବ ପର ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରେ, ସେ ଅପଣାର ସମୁଦାୟ ଜୌତିକ ଗଠନ ତଥା କିୟାଟି ବଷୟରେ ସଚେତନତା ଲାଭ କରେ । ସେ ଅପଣା ଶଙ୍କରସ୍ଥ ସକଳ ନାଡ଼ୀ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ପରସ୍ପନ୍ଦନ କରିବା ଲଗି ସମର୍ଥ ହୁଏ । ଅପଣା ଭିତରେ ଅବସ୍ଥିତ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ତନରେ ସେ ଏହି ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର କିୟାକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ତନରେ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ଦ୍ୱାରଟିକୁ ଉନ୍ମୋଚତ କରିଦଏ; ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତିର ସୀମାତତ, ଫସ୍ଫାରତତ ଏବଂ ଉତ୍ତାପତତ କିୟାପ୍ରତାଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଯେତେତ ଉନ୍ମୋଚତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତାହାର ସୀମାତତ୍ତ୍ୱ କରିବା ସେ ସେଇଟିକୁ ଉନ୍ମୋଚତ କରିଦଏ । ଫଳେଫଳରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ସେ ଶଙ୍କରସ୍ଥ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିଟି ଉପରେ ଅପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣଶକ୍ତି ହାସଲ କରେ; ତାହାର ସୂକ୍ଷ୍ମତମ ସ୍ନାୟୁତତ ତଥା ସ୍ଥୂଳତମ ଶାସ୍ତ୍ରତତ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣଶକ୍ତି ଲାଭ କରେ । ଏବଂ ଏପରକ ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଇଚ୍ଛାର ଅଧୀନ ହୋଇ ରହି ନାହିଁ ଓ ଆମର ଏହି ଅବଚେତନତାପ୍ତ ଚେତନା ଏବଂ ଇଚ୍ଛାଟି ଲଗି ଅପହ୍ନ ହୋଇ ରହିଛୁ, ସେଇଟି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଏ । ଏହିପର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଶଙ୍କର ଓ ପ୍ରାଣ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଜୟିତ୍ୱ ଅସ୍ତେ,

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୁକ୍ତ ଓ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ ଭାବରେ ବଜାୟ ରଖିପାରେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ଦିଗ୍ଦର୍ଶନରେ ଶୁଦ୍ଧୀକରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଦେହ ବଜାୟ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ରହିପାରେ;—ଆମେ ଏହାକୁହିଁ ହଠଯୋଗସାଧନାର ଅନ୍ୟତମ ଲକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଭିତ୍ତି ବୋଲି କହିପାରିବା ।

ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ତଥାପି ଏକ ଭିତ୍ତି; ହଠଯୋଗ ସେଇ ଦୁଇଟି ସାଧନକୁ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଥାଏ, ତାହାର ଦ୍ୱାରା ଉପଲବ୍ଧ ବାହ୍ୟ ତଥା ଅନ୍ତର୍ଗତ କେତୋଟି ଭୌତିକ ପରିବେଶ ସାହ । ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତୈତ୍ୟ ତଥା ଚିଦ୍ଘନ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ଏଠାରେ ତଥାପି ବାଙ୍କି ରହିଥାଏ ଓ ଏହାସବୁ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ସେହି ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରାପ୍ତି ଦିଗରେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରି ରଖିବାକୁ ହୁଏ । ଶକ୍ତିର, ମନ ଓ ଚିଦ୍ଘନତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତିରେ କିଭଳି ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ଏବଂ ହଠଯୋଗର ସାଧନାଟି ଆପଣାକୁ ଠିଆକରି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶକ୍ତିର ଏବଂ ସ୍ଥୂଳ ଶକ୍ତିର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତିରେ କିଭଳି ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି, ତାହା ଏହାର ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରି ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ହଠଯୋଗ ରାଜଯୋଗର ସମ୍ପ୍ରସାରିତ ହୁଏ; ଏବଂ ଏପରି ଏକ ସ୍ଥଳରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ହୁଏ, ଯେଉଁଠାରେ କି ଗୋଟିକୁ ଡେଇଁ ଆଉଗୋଟିକରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅଷ୍ଟାବିଂଶ ପରିଚ୍ଛେଦ

ଭକ୍ତଯୋଗ

ଭକ୍ତଯୋଗୀ ଭକ୍ତି ସେଉଁର ଈଶ୍ୱର ଓ ପ୍ରାଣ ଯୋଉର ସ୍ୱରୂପ ଅବରୁଦ୍ଧ ଦ୍ୱାର ଭକ୍ତି ଉନ୍ମୋଚନଦ୍ୱାରା ଦୂରଦାଠି ପର ଦାର୍ଜି ଦେଇଥାନ୍ତୁ, ଭକ୍ତଯୋଗରେ ସେହିପର ମନଟି ଦୂରଦାଠି ପର ଦାର୍ଜି ଦରେ । ମାନ ଦୁଇଟିଯାକ ଯୋଉରେ ଈଶ୍ୱର ଏବଂ ପ୍ରାଣ ଉପରେ ମନର ଅର୍ଜ୍ଜରଶୀଳତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କଲ୍ୱାଇ ଥିବାରୁ, —ଏଇଟିକୁ ଭକ୍ତଯୋଗରେ ଅଂଶୁଣ୍ଟି ହୃଦରେ ଏବଂ ଜ୍ଞାନଯୋଗର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସାଧନାଟିରେ ଅଂଶିତ ହୃଦରେ ସ୍ୱୀକାର ଦଲ୍ୱାଇଥାଏ,—ଦୁଇଟିଯାକ ସାଧନା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର ଜଣା ପ୍ରାଣୀସ୍ୱାମର ଅନ୍ୟାନ୍ୟକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଦଇ ଉଦାହାଇଥାଏ । ମାନ ଯୋଟିଦରେ ସେହିଦୁଇଟିକୁ ଅମୂଳାସ୍ୱ ସେଉଟିକୁ ଅଧିକାର ଦଇ ରହିଥାନ୍ତୁ; ଏବଂ ଅନ୍ୟଟିରେ ପ୍ରତୋଟିର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେବଳ ଯୋଟିଏ ମାନ ସରଳ ପ୍ରକିୟା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱୀମାଦଳ ଦୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଦୁଇଟିଯାକ ମିଶି ଦେବଳ ଏକ ସ୍ୱୀମାଦଳ ଏବଂ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଦାର୍ଜିଲ୍ୱାଧନ ଭକ୍ତି ଅତ୍ୟନ୍ତେ ଦୋଇ ରହିଥାନ୍ତୁ । ଆମେ ବଡ଼ ଜ୍ଞଦର ହୃଦରେ ଏହି ତଥାଟିକୁ ଦେଖିବାକୁ ପ୍ରୟର୍ଥ ହେବା ଯେ, ଅଉଜାର ଜ୍ଞାନରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରସ୍ପ ଅସ୍ୱା ଦୋଇଥିବେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଅଉଜାର ଏହି ପାର୍ଥିବ ପ୍ରକୃତରେ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ପରମାତ୍ମରେ ଏକ ଦୌଡିବ ଓ ପ୍ରାଣ ଦ୍ୱାରା ପରସ୍ପରଠାରେ ସମ୍ପର୍କିତ ଦୋଇ ରହିଛୁ ଏବଂ ଅନ୍ତତଃ ପ୍ରଥମେ ଦୃଷ୍ଟିଯାକ ଜଲ୍ୱାଳରେ ତା'ର ମନୋଗତ ଯାବତ୍ତୀୟ କିମ୍ୱାପ୍ରକତା ତା'ର ଈଶ୍ୱର ଉପରେ ଓ ତା'ର ସ୍ୱାମ୍ପ୍ରଣ୍ଡଳଟି ଉପରେ ଈଶ୍ୱରୁଣ୍ଟି ହୃଦରେ ଅର୍ଜ୍ଜର ଦଇ ରହିଥିବା ପର ମନେଦେଇଛୁ । ଦେଖି ଦେଉ ତାଳ ଦୋଇ ଅଧିକାଂଶ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ମାନବଶୀସ୍ୱ ଏହି ଅର୍ଜ୍ଜରଶୀଳତାକୁ ବସ୍ତୁତଃ ଏପରକି ଏକ ତତ୍ତ୍ୱାପ୍ରକତା ଦୋଇ ମତପ୍ରତାଣ ଦଇ ଅସିଛନ୍ତୁ; ସେମାନେ ଏହି ଗଭୀର ପ୍ରକଳ୍ପା ଦଇଥିବାକୁ ଦେଖି ଦଇ ଅସିଛନ୍ତୁ ଯେ ମନ ବା ଅସ୍ୱା ଦୋଇ ଅଦୌ ଦୌଦିପ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ତତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ ଏବଂ ମନୋଗତ ଯାବତ୍ତୀୟ କିମ୍ୱାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଦୌଡିବ ବା ଦେହଗତ ନାନା କିମ୍ୱାପ୍ରକତା ଦୋଇଥିବାକୁ ବୁଝିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଅନୁମାନଟିକୁ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଏକ ସତ୍ତ୍ୟ ବୋଲ୍ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ଯେତେ ଅସମ୍ଭବ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ତଥାପି ଏହି ନଶ୍ୱରଶୀଳତାକୁ ଏତେ ବେଶୀ ଅତିରଞ୍ଜିତ କରି ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ତାହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଏକ ନସ୍ୱାମକ ତତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି ଅନୁମାନ କରିଯାଇଛି, ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ତଥା ଦୈହିକ ଜିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ମନର ନସ୍ୱତ୍ୱଣ ଅଥବା ସେଗୁଡ଼ିକରୁ ଆପଣାକୁ ଅଳଗା କରି ରଖିବା ଲାଗି ମନର ସାମର୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତି ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ଏକ ଅବାନ୍ତର କଥା ବା ପ୍ରମାଦ ବୋଲି ବିସ୍ତାର କରିଯାଇଛି, ମନର ଏକ ବ୍ୟାଧିଜ ଦୃଷ୍ଟି ଅଥବା ବିଭ୍ରମ ବୋଲି ବୁଝାଯାଇଛି । ତେଣୁ ସେହି ନଶ୍ୱରଶୀଳତାହିଁ ଅକାଟ୍ୟ ରହିଛି; ବିଜ୍ଞାନ ଏହି ନଶ୍ୱରଶୀଳତାର ପ୍ରକୃତ ତତ୍ତ୍ୱବାଠିଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରୁ ନାହିଁ ଅଥବା ଖୋଜିବା ଲାଗି ବି ମନ କରୁ ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ଦେହରୁ ଆମ ଲାଗି ଏହି ନଶ୍ୱରଶୀଳତାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆସିବାର ଓ ଆପେ ଆପଣାର ନସ୍ୱାମକ ହୋଇ ପାରିବାର କୌଣସି ରହସ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ଲାଗି ବିଜ୍ଞାନର କୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟହିଁ ନାହିଁ ।

ମନ ଓ ଦେହ ଉଭୟ ସୋପାନକୁ ଆପଣାର କ୍ଷେତ୍ରରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିବା ଯୋଗର ବିଜ୍ଞାନ କଦାପି ଏହି ଭୁଲ୍‌ଟି କରେ ନାହିଁ । ଯୋଗ ଅସଲ ତତ୍ତ୍ୱବାଠିଟିର ସନ୍ଧାନ କରେ, ତାହାର ଆବିଷ୍କାର କରେ ଏବଂ ଅଭିଲଷିତ ବିମୋଚନଟିକୁ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ । କାରଣ, ଜଡ଼ସ୍ଥ ଶକ୍ତିରଟି ସ୍ଥୂଳ ରୂପରେ ଯାହାର ଏକପ୍ରକାର ପ୍ରତିକୃତି ହୋଇ ରହିଛି, ଯୋଗ ସେହି ମାନସିକ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୋମସ୍ଥ ଶକ୍ତିରଟିକୁ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରି ନେଇଥାଏ ଏବଂ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ଏକ ବିଶୁଦ୍ଧ ଜଡ଼ଧର୍ମୀ ଅନୁସନ୍ଧାନ ପାଖରେ ଆଦୌ ଧରା ନଦେଇଥିବା ଜଡ଼-ଶକ୍ତିରଗତ ଭେଦଭେଦକୁ ବିସ୍ତାରିତ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ । ଶକ୍ତିର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଆମର ଏହି ମନୋମସ୍ଥ ବା ମାନସିକ ଶକ୍ତିରଟିକୁ ଧାରଣ କରି ରଖିଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ସୂକ୍ଷ୍ମ ପ୍ରକୃତି ତଥା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଉପାଦାନର ଅନୁରୂପ ସ୍ତରରେ ଏଥିରେ ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ପ୍ରାଣିକ ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବିଜଡ଼ିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କାରଣ ସେଠିଠି ଯେତେପ୍ରକାରର ଜୀବନ ରହିଛି, ସେଠାରେ ଏକ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଅବଶ୍ୟ ଜାଗି କରୁଛି ଏବଂ ଏକ ପ୍ରାଣିକ ଉପାଦାନ ଉଭରେହିଁ ତାହା ଯାହାକିଛି କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଛି । ଏବଂ ଏହି ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଅନେକ ନାଡ଼ୀର ଏକ ସଂଯୋଜନା ମଧ୍ୟଦେଇ ପରିଚାଳିତ ହେବାରେ ଲାଗିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ମାନସଶକ୍ତିରର ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସ୍ନାୟୁଗତ ସଙ୍ଗଠନ ଦ୍ୱାରାହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହେଉଛି । ସେହି ନାଡ଼ୀସବୁ ଛଅଟି (ବା ପ୍ରକୃତିରେ ସାତୋଟି) କେନ୍ଦ୍ରରେ ଆସି ଏକତ୍ର ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ କି ପାରିଭାଷିକ ଶବ୍ଦରେ ପ୍ରତିଟି ପ୍ରତିଟି ପଦ୍ମ ବା ଚକ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ଏହି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଅନ୍ୟୋନ୍ୟରେ ଚଢ଼ି ଯାଇଥିବା ଯୋଗୁଣ୍ଡ ଓ ଫେଣ୍ଟ୍ ଜଳର ଉପୋତ ଶିଖରରେ ଜଳଯାନ-ଗତିଟି ଉତ୍ତମ, ସେମିଠାରୁ ଏ ପ୍ରକାର ସାରଣିର ଏବଂ ଗୁଣ୍ଡିତ ଅନ୍ତ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାଏ । ଏହା ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ସମସ୍ତ ପ୍ରତୋଦଟି ଅଟୋକ୍ସିଜେନ ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଅନ୍ତ ଓ ଜିଦ୍ୱାବୁତ୍ତରେ ଏହାର ଦ୍ରବ୍ୟ ଏଥେରେ ଦୀବସ୍ଥା ଭଳା ଜଥାଜର ଦେହ ଏବଂ ଉତ୍ତାର ହୋଇ ଉତ୍ତନ୍ତୁ;—ଏବଂ ପ୍ରତୋତ ଦୀବସ୍ଥାଟିର ଅଳ୍ପ ଅଟୋକ୍ସିଜେନ ଏବ ଜୁମି ଉତ୍ତର ଏବ ତତ୍ତ୍ୱଥାଳା ସ୍ଥା ଉତ୍ତନ୍ତୁ, —ଓ ଏହିପରି ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅଳ୍ପ ଚାଡ଼ୀଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଗୁଣ୍ଡିତ ଜାନା ଅନ୍ତରାତ୍ତର ସ୍ତୋତରେ ଚାଳାଯାଇ ପ୍ରତାଡ଼ିତ ହୋଇରେ ଜଡ଼ିତ ଓ ପୂରି ହେଇ ଅସିଜାରେ ସ୍ଥା ଜଡ଼ିତ ।

ଚୈତ୍ୟୀ ଶ୍ରେଣୀର ଏହି ଦୀବସ୍ଥାଟି ଜୌତିତ ଶ୍ରେଣୀ ମଧ୍ୟରେ ସେଟିଜଳ ଅନୁକୂତ ହୋଇ ଉତ୍ତନ୍ତୁ, ତତନୁସାରେ ସେନୁଅନ୍ତିଟି ଏବ ତତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ାଏ ହୋଇ ଉତ୍ତନ୍ତୁ ଓ ଚାଡ଼ୀଗୁଡ଼ି ବା ସେନ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ସୋଟିଏ ସୋଟିଏ ତତ ହୋଇ ଉତ୍ତନ୍ତୁ । ଏହି ତତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ସେନୁତନ୍ତୁରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଜ୍ରବର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ୱ ଅଟ୍ଟୋଜଣ ତତ୍ତ୍ୱ ଚାନ୍ଦ୍ର ଘଟିତ ଜାଉଥନ୍ତି । ଜ୍ରଟେମ୍ନ ତତଟି ଏହି ତତ୍ତ୍ୱର ଜ୍ରବାତରେ ଅବସ୍ଥିତ ଉତ୍ତନ୍ତୁ ଏବ ଏହି ତତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ି ଚାନ୍ଦ୍ରର ଶିଖରେଶରେ ଉତ୍ତନ୍ତୁବା ଚ୍ରତୁଉତ୍ତନ୍ତୁରେ ଜାର ଅଥଜାର ଜ୍ରଟୋତ ସ୍ଥାନରେ ଉତ୍ତନ୍ତୁ । ଉତ୍ତନ୍ତୁମିରେ ଚଳ ହୋଇ ଉତ୍ତନ୍ତୁବା ସନ୍ଦୂଟ୍ଟା ଜ୍ରଟି ଏହି ତତ ଟା ତତ୍ତ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ଅତଳା ମୂତ୍ତହୋଇ ଉତ୍ତନ୍ତୁ ବା ତେତେ ସଂଶିତ ଜ୍ରବରେ ତତଶିତ ହୋଇଉତ୍ତନ୍ତୁ; ଏବ ଚାଳାତଳରେ ଚାଳାର ଏହି ଜତଟୈମିଶ୍ରିତ ତତ୍ତତ ଅତତଟି ଜ୍ରଟି ହେରି ଅନ୍ତ ଟା ସାମର୍ଥ୍ୟର ତେତତ ପ୍ରକାଶରେ ପ୍ରସ୍ତୋତତ ଉତ୍ତନ୍ତୁ, ତେତେ ସେହି ଶ୍ରେଣୁଗୁଡ଼ିକ ମାନ ସେତତ ଉତ୍ତୋତରେ ଟା' ମଧ୍ୟରେ ଜିଦ୍ୱାର୍ଣ୍ଣାଳ ହୋଇ ଉତ୍ତନ୍ତୁଥାନ୍ତ ଏବ ଚାଳାର ପ୍ରସ୍ତୋତତ ଅନୁସାରେ ତେତେ ସେତତ ତତ୍ତତାର, ମନ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସେତତମାନ ଜ୍ରଟଜେଟି ଅତ୍ତଜାତ୍ୱ ଜ୍ରକାଶତ ତତ୍ତ ଉସିଥାନ୍ତ । ଶ୍ରେଣୁଟ୍ଟିତ ଅନ୍ତା ଅମର ସେହ୍ନତତ ତତ୍ତା ଚାଡ଼ୀଟତ ଅତତଟି ଜ୍ରଟରେ ଏତେତେଣୀ ଜର୍ଦ୍ଦଜର୍ଣାଳ ହୋଇ ଉତ୍ତନ୍ତୁବା ଯହ ଚାଳିତ ପ୍ରସ୍ତୋତ ସେହ୍ନଥାଏ, ଅତତତ୍ତ୍ୱ ତେତେ ଏବ ଜ୍ଞାତ୍ୱିତା ହୋଇ ମତେ ଚତୁଥବା ଦୃଷ୍ଟିଗୋଜରିଟ୍ଟ ଚତ୍ତର ତତ୍ତ ତେତିରେ ଏହାଟି ଚାଳାର ପ୍ରକୃତ ସାଚଣ ହୋଇ ଅନ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ରଟ; ଅତତା ଏହା ଏତାନ୍ତ ପ୍ରତୀ ଯେ ଏହ୍ନ ଜର୍ଦ୍ଦଜର୍ଣାଳତା ଚାଳାର ଯେତେ ଜ୍ରମୁଖ୍ଟ ଓ ପ୍ରକୃତ ହୋଇ ଦେଖାଜାଇଥାଏ, ବାସ୍ତବ ଜ୍ଞେତରେ ଚାଳା ଅଟୌ ସେତତ ହୋଇ ଉତ୍ତ ନଥାଏ । ଉତ୍ତନ୍ତୁ ଶ୍ରେଣୁ ଏବ ଉତ୍ତନ୍ତୁ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଅନ୍ତାର ଜ୍ରମୂତାତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ରକ୍ତି ଅଟୌ ଚାର୍ଜ ତତ୍ତ୍ୱ ନଥାଏ; ସମର ଉତ୍ତନ୍ତୁ ସ୍ତାନର୍ଣ୍ଣାତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞେତରେ ଅଟୌ ଚାତ୍ତ ହୋଇ ନଥାଏ ଏବ ତୈଳିତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଓ ନାଡ଼ୀଗତ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକଟି ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂବାଧକ ପ୍ରକ୍ରିୟାଳୀ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ତଥାପି ପରମ ଶକ୍ତିସମୂହଟି ସେଠାରେ ସଦ୍ଭା ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ, ସୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ; ସତେଅବା ରୋଟିଏ ସାପ ପରି ତାହା ନମ୍ରଭମ ତନ ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଳାଧାରରେ କୁଣ୍ଡଳୀକୃତ ହୋଇ ଶୋଇ ରହିଥାଏ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ଏହି କାରଣରୁ ଏହି ଶକ୍ତିକୁ କୁଣ୍ଡଳନୀ ଶକ୍ତି ବୋଲି ଅଭିହିତ କରାଯାଏ । ଯେତେବେଳେ, ପ୍ରାଣାୟାମ ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱଗ ଏବଂ ଜମ୍ମସ୍ଥ ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବିଭକ୍ତଭାଟି ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଏହି କୁଣ୍ଡଳନୀର ନିଦ୍ରାଭଙ୍ଗ ହୁଏ, ଓ ତାହା ଜାଗୃତ ହୋଇଉଠେ; ଆପଣାର କୁଣ୍ଡଳୀ ଭିତରୁ ନିର୍ଗତ ହୋଇ ତାହା ସତେଅବା ଏକ ଅଗ୍ନିସର୍ପ ପରି ଉପରକୁ ଉଠିବାକୁ ଲାଗେ, ମାର୍ଗସ୍ଥ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପଦ୍ମର ଆବରଣଟିକୁ ଖୋଳି ଦେଇ ତାହା ଆତ୍ମେପ୍ରଣ କରି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସଂଶେଷରେ ଯୁକ୍ତ ହେବାର ଏକ ଉଗ୍ର ସମାଧିରେ ପ୍ରକୃତ ପୁରୁଷ ସହିତ ବିଦ୍ଦରନ୍ଧ୍ରରେ ମିଳିତ ହୁଏ ।

ଅପେକ୍ଷାକୃତ କନିଷ୍ଠ ଜନ ପ୍ରଥମଦାଚକ ସ୍ତବରେ ଓ ଅଧିକ ଦାର୍ଶନିକ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ ଉଗ୍ର ଏକ ଭାଷାରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ଗଲେ ଏହି କଥାଟିର ଆମେ ଏହିଭଳି ଅର୍ଥ କରିପାରିବା : ଆମ ସତ୍ତାର ଯଥାର୍ଥ ଶକ୍ତିଟି ଆମ ପ୍ରାଣଗତ ଭୂମିଟିରେ ଜେତେବେଳେ ଉଗ୍ରରେ ସୁପ୍ତ ଓ ଅଚେତନ ହୋଇ ରହିଛି ଏବଂ ପ୍ରାଣାୟାମର ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ସେଇଟିକୁ ଜାଗୃତ କରି ଅଣାଯାଇ ପାରେ । ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହାକୁ ସମ୍ଭବତଃ ଆମର ଅବମାନସିକ ସତ୍ତା ବୋଲି କହିପାରିବା, ତାହାର ସକଳ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଚେତନା ଆମ ମନୋଗତ ସତ୍ତାର ଯେଉଁସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥାନ୍ତି, ଆପଣାର ସଂପ୍ରସାରଣ ଦ୍ୱାରା ତାହା ତାହାର ଯାବତୀୟ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ଦେଇଯାଏ । ତେଣୁ, ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଚେତନାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କେନ୍ଦ୍ର ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇ ଯାଉଥିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆମେ ରୋଟିକ ପରେ ରୋଟିଏ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ ରହିଥିବା ମନୋଗତ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଲାଭ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଉ ଏବଂ ସେହିସବୁ ଭୂମିର ଜଣ୍ଟ ଜଗତ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ତାଗତ ବସ୍ତୁସ୍ଥିତି ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ବି ସ୍ଥାପନ କରିପାରୁ । ଜଡ଼ସ୍ଥ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱଳ୍ପବଳ ସୀମାଟିର ବାହାର ହୋଇ ରହିଥିବା ଅସତ ଆତ୍ମା ଲାଗି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱଳ୍ପବଳ ହୋଇ ରହିଥିବା ଯାବତୀୟ ଚୈତ୍ୟଶକ୍ତି ସେତେବେଳେ ଆମ ଭିତରେ ବଢିଗତ ହୋଇ-ଉଠେ । ପରିଶେଷରେ ଆତ୍ମେପ୍ରଣର ସଙ୍ଗୋଚ ଶିଖରରେ ପହଞ୍ଚି ଆପଣାକୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ଓ ପ୍ରସାରିତ କରିନେଇ ଯାଉଥିବା ଶକ୍ତିଟି ସେହି ଅତଚେତନ ଆତ୍ମାଟି ସହିତ ଯାଇ ମିଳିତ ହୋଇଯାଏ, ସିଏକ ଆମର ଏହି ଭୌତିକ ଓ ମନୋଗତ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟିର ପଛରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଓ ଭ୍ରୂର୍ଦ୍ୱୟ ମଧ୍ୟସ୍ଥିତ ଦୋଇ ବାହ୍ୟାନ୍ତ । ଏହା ଉତ୍ତିଜଜଗତ ଆତ୍ମକୁ ସୁଦ୍ଧ ଦେବାର ଏକ ଉତ୍ତମ ପ୍ରଣାଳୀ ସାଧାରଣ ଲୋକେ ଯେଉଁଠାରେ ଏ ଆତ୍ମର ଭାବନ୍ତ ଦେଇଥା ଆପଣାକୁ ନେଇ ଯେହ୍ନ ଅବସେତନ ସ୍ଥିତିଟି ସାଧରେ ବସ୍ତ୍ରନ ଦଇଥାଏ । ଏହିପରି ଜଗତରେ ସ୍ତ୍ରାଣାତ୍ମାମନ ପରମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅବଚ୍ଛିନ୍ନ ଅବ୍ୟାପ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଜଗତୋପୀ ଆପଣାର ଏହ ସ୍ୱଳ୍ପସ୍ୱ ମାର୍ଗଟିରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଯୋଗରେ ଅଧିକ ମନୋପ୍ରଧାନ ଏବଂ ଜଡ଼ଜଗତ ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଅନୁସୃତ ହେଇଥିବା ଦୈତ ଭଲା ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକର ଉପଲବ୍ଧି ଜଣାଏ । ଆପଣାର ଏହ ମାର୍ଗଟି ଯଦ୍ୟପି ସେ ଏକ ମାନସିକ ସ୍ତରାତ୍ମକକୁ ମଧ୍ୟ ଯୋଡ଼ି ଜଣ ଉଷିଥାଏ; ସେ ମନ୍ତ୍ର, ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଅକ୍ଷର, ନାମ ବା ଅଧ୍ୟାତ୍ମ-ଚିନ୍ତ୍ରନାମସ୍ୱ ସ୍ମରଣ ଜୀବନ୍ତାର ଜଜୁଥାଏ, ତାହା ସ୍ତ୍ରଜସ୍ୱ ଯୋଗମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକରେ ସଂଜ୍ଞା ଏତେଦେଶୀ ମନ୍ତ୍ରଜପୁର୍ଣ୍ଣ ଦୋଇ ଉତ୍ତ ଅସିନ୍ଥ ଏବଂ ସଜଲ ମାର୍ଗରେ ଅନୁଶୀଳନର ଏକ ସାଧାରଣ ସାଧନରୂପେ ଗୃଷ୍ଟତ ଦୋଇନ୍ଥ । ମନ୍ତ୍ର, ଅଜପ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଶବ୍ଦର ଏହ ସିଦ୍ଧିଦାସ୍ୱିତ ଜଜ୍ଞାନ୍ତ ଆମେ ସେହ ସମସ୍ତ ଜଜୁମାର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମାନସିକ-ଦୌତିକ ଜଞ୍ଜାତ ଭଲା ସାଧନାଟିର ସଂପ୍ରଧାନ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଯୋଟିଏ ଦୋଇ ଜଜୁଥା, ତାହାଜ୍ଞଡ଼ି ଏ ଜଜୁଜର୍ଣ୍ଣତ ଆମକୁ ଏତ ଦୈତ୍ୱଜତ ପ୍ରାମାଣ୍ୟଭୂମି ଏବଂ ସାଧନଗତ ଏତ ପରମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣତମ ସଂଯୋଗସାର ଯୋଗାଇ ଦେବାର ଦାବି ଜଜୁଥାଏ । ପ୍ରଧାନତଃ ମାନସିକ-ଦୌତିକ ମାର୍ଗଟିକୁ ଅନୁସରଣ ଜଜୁଥିବା ସ୍ତ୍ରଜଜର ସଜଲ ଧର୍ମ ଓ ସାଧନା ଆପଣାର ଜର୍ଦ୍ଧାଯୋଜନରେ ଅଲ୍ପଜଜୁତ ଏଡ଼ାଇ ଉପରେହି ଜର୍ଜର ଜଜୁଥାନ୍ତୁ ।

ଜଡ଼ଯୋଗ ପର ସ୍ତ୍ରଜଯୋଗ ମଧ୍ୟ ସ୍ତ୍ରାଣାତ୍ମାମନ୍ତୁ ଚାର୍ଜରେ ଲଗାଇଥାଏ, ଏହ ଠିକ୍ ସେହ ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ ଦୈତ୍ୟ ଜଜେଶ୍ୱର ସାଧନ ଲୁଜି ତାହାକୁ ଚାର୍ଜରେ ଲଗାଇଥାଏ; ମାନ ଆପଣାର ସମସ୍ତ ସିଜାନ୍ତଟିର ଭୂମିରେ ଏକ ମନୋପ୍ରଧାନ ସାଧନାମାର୍ଗ ଦୋଇଥିବାରୁ ତାହା ସ୍ତ୍ରାଣାତ୍ମାମନ୍ତୁ ଆପଣାର ଚର୍ଯ୍ୟାଜନରେ ଦେଜଜ ଯୋଟିଏ ଯୋଗାନରୂପେ ଏବଂ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ମାତ୍ରାରେ ବ୍ୟବହାର ଜଜୁଥାଏ, ପ୍ରଧାନତଃ ଜଜୋଟି ବା ସୃଜ୍ଜେଟି ଚାର୍ଯ୍ୟର ସାଧନ ଲୁଜି ତାହାକୁ ବ୍ୟବହାର ଜଜୁଥାଏ । ସ୍ତ୍ରଜଯୋଗର ସାଧନା ଦେଦେହେଜେ ଅଜ୍ଞନ ଜଂଜା ସ୍ତ୍ରାଣାତ୍ମାମନ୍ତୁ ଅଜନ୍ମ ଦୃଢ଼ ନାହିଁ, ମାନ ତାହା ସଂପ୍ରଥମେ ଆମର ଦୈତ ଜଜ୍ଞର୍ଜାତଜ ଉପରେହି ମନ୍ତ୍ରଜ୍ଞ ଦେଇଥାଏ । ଏହ ସ୍ତ୍ରାଥମିକଚାଟିକୁ ଆମେ ପ୍ରଦାଧିତ ପୁରୁଷପୁର୍ଣ୍ଣ ଦୋଇ ଚାଲି ଉଷିବା; ତାଜଣ ଏଇଟି ନହେଜେ ସ୍ତ୍ରଜଯୋଗର ଅବଶିଷ୍ଟ ସାଧନା-ଧାସ୍ତ୍ରଟି ବୀଜ୍ଞତ ଓ ଜଜଷ୍ଟ ଦୋଇ ପଡ଼ିବାର ଅନେକ ଆଶଙ୍କା ଜଜୁଥାଏ ଏବଂ ତାହା ଦେଦେଦେଦେ ଅନ୍ତତୀୟିତ ମାନସିକ, ଦୈତିକ ଏବଂ ଦୌତିକ ଜଜନ୍ମତା ଦ୍ୱାରା

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।* ସ୍ୱଜଯୋଗର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିରେ ଏହି ନୈତିକ ଶୁଦ୍ଧୀକରଣକୁ ଦୁଇଟି ସ୍ତରରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଏ; ପ୍ରୋଟିଏ ସ୍ତରରେ ପଞ୍ଚବିଧ ଯମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ତରଟିରେ ପଞ୍ଚ ନିୟମ ରହିଥାଏ । ପ୍ରଥମଟିରେ ଆଚରଣଗତ ନୈତିକ ଆତ୍ମସଂଯମର ବ୍ୟବସ୍ଥାନ ରହିଥାଏ; ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟବାଦିତା, ଅହିଂସା ଓ ଅସ୍ତେୟ ପ୍ରଭୃତି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ରହିଥାଏ । ମାନ, ଯୋଗସାଧନାରେ ନୈତିକ ଆତ୍ମସଂଯମ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧତା ଲଗି ଯେଉଁ ସାଧାରଣ ଆବଶ୍ୟକତାଟି ରହିଛି, ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଭାହାର କେବଳ ଭେଦୋଟି ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ ସୂଚନା ବୋଲିହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିବା । ଏକ ବୃହତ୍ତର ଅର୍ଥରେ ବଗୁର କଲେ, ଯେଉଁଟିସି ଆତ୍ମଶୃଙ୍ଖଳା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ରହିଥିବା ସ୍ୱଜସିକ ଅହଂବାଦିତା ଓ ଭାହାର ଆବେଗ ଏବଂ ବାସନାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପ୍ରଶମିତ କରି ରଖାଯାଏ, ଆମେ ଭାହାକୁହିଁ ଯମ ବୋଲି କହିବା । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ନୈତିକ ଶାନ୍ତାବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖିବା ନାମ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଆବେଗଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ରହିବା ଏବଂ ସ୍ୱଜସିକ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଅହଂକେନ୍ଦ୍ରିତାର ବିନାଶ ଘଟାଇବାହିଁ ନାମ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ନିୟମ ଏକ ନିୟମିତ ଚର୍ଯ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ମନର ଶୃଙ୍ଖଳା ହାସଲ କରିବାକୁ ବୁଝାଏ,. ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଧ୍ୟାନକୁହିଁ ଏହି ଚର୍ଯ୍ୟାରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଙ୍ଗ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ ଏବଂ ଏକ ସାଙ୍ଗିକ ଶାନ୍ତାବସ୍ଥା, ଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ଧ୍ୟାନପ୍ରସୂତହିଁ ଏହି ଚର୍ଯ୍ୟାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଭୂମି ଉପରେ ଯୋଗସାଧନାର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅନୁଶୀଳନଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରହିଥାଏ ।

ଏହି ଭୂମିଟିକୁ ଦୃଢ଼ୀଭବରେ ଉଠାଇ ନେଇଲେ ଯାଇ ଆସନ ଏବଂ ପ୍ରାଣାସ୍ୱାମ-ଅଭ୍ୟାସର ତେଲ ଆସି ପହଞ୍ଚେ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଫଳ ମିଳିଥାଏ । ଆପଣାର ସାଧ୍ୟସୀମା ଭିତରେ ମନ ତଥା ନୈତିକ ସତ୍ତ୍ୱର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆମର ସାଧାରଣ ଚେତନାଟିକୁ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରାଥମିକ ଅନୁକୂଳଚିତ୍ତରେ ଆଣି ରଖିବାରେ ସମର୍ଥ ହୁଏ; ମାନ ଯୋଗର ଉଚ୍ଚତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସାଧନ ଲଗି ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଚେତୀ ସତ୍ତ୍ୱର ବିକାଶ କିଂବା ଆବର୍ତ୍ତାବକୁ ତାହା ଆଦୌ ସମ୍ଭବ କରିପାରେ ନାହିଁ । ଏହି

---

* ଅଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଯୋଗ ପ୍ରତି ଅନୁଷ୍ଠ ହେଉଥିବା ମାତ୍ର ଭେତନ କହିବୁ ସଉଦା ବସ୍ତୁଟିରେ ତେବଳ ଚହଟ ପ୍ରତେଣ ରହିଥିବା ଦୀର୍ଘସ୍ଥାନଜଠାରୁ ଭାହାର ପ୍ରକାଶଗୁଡ଼ିକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିବା ସେତେ ଅନେକ ସମସ୍ତରେ ସିଧା ଯାଇ ସ୍ୱଜଯୋଗର ପ୍ରାଣାସ୍ୱାମ ଜଗତକୁ ଚେଇ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତଦ୍ୱାରା ଅଧିକାଂଶତଃ ନାନା ବଜାରଚାଟୁ ପରିଣାମର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅନ୍ତି । ତେଚନ ଅତ ବଳଶ୍ରୁତିର ହୋଇଥିରେ ଯାଇ ଏହି ମାର୍ଗରେ ଚଲରେ ପଡ଼ ତଥାପି ସେମାନ୍ତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଥାଏ ।

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନଟିକୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ଦେଇନେ ଆମର ପ୍ରତିଟି ଉତ୍ସବ ପୌରାଣିକ ଶ୍ରଦ୍ଧାରଞ୍ଜନାଟି ସହିତ ମନୋରମ ସୁନ୍ଦର କଳ୍ପନାର ସେହି ଅଶ୍ରୁଟି ସହଜରେ ଘଞ୍ଚୁଛୁ, ସେଇଟିକୁ ଫିଟାଇଦେବାକୁ ହୁଏ ଏବଂ ବୃନ୍ଦାବନର ଚୈତ୍ର ସୁନ୍ଦର ବାଟ ଦେଇ ସେହି ଅତୀତେଇନ ପରମ ପୂରୁଷଙ୍କ ସହିତ ଶ୍ରଦ୍ଧିଲତ ହେବାର ପଥଟିକୁ ସହଜାର କରିଦେବାକୁ ହୁଏ । ଏହା ପ୍ରାଣାସ୍ଥାନ ଦ୍ୱାର ସମ୍ଭବ ହୁଏ । ଦ୍ରୌପଦୀର ଅେଇନେ ଭାଦ୍ରାର ସହଜଜନ୍ମ ଓ ଶ୍ରୁଦ୍ଧତ ସ୍ଥିତେଇନ୍ଦ୍ରି ଅନ୍ତରର କରଯୋଡ଼ କରିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ଅପଣାର ପୂଜାର୍ଥୀନ ଓ ଶମାହତ ଅବସ୍ଥାରୁପେ ସହଜତ ଦ୍ରୁତରେ ସେଉଁଭଳି ସହଜ ଦରେ, ତାହା ଅନ୍ତରର ସେଉଁତ କରଯୋଡ଼ କରିଥାଏ । ମାନ ପୃଷ୍ଠଭୂମି ଉପରେ ସମ୍ଭବତ୍ୱ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସିଧା ରଖିବାକୁ ହୁଏ, ପୋଟିଏ ଉଚ୍ଚତାରେ ଅବସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ହୁଏ, ସେଥିରେ ସେମାନଙ୍କ ପୌରାଣି ପ୍ରତାରେ ରଖ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହି ଶେଷୋକ୍ତ ନଜ୍ୱମଟିର ଉଚ୍ଚତାବସିତାରୁଟି ସହଜ ସ୍ପଷ୍ଟତା ଏବ ଉତ୍ତମ ରହିଛୁ ଏବଂ ମୂଳାଧାର ତଥା ଚତୁରଜ୍ର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ସଞ୍ଚାଳନ ଦେବା ସହଜ ସଦ୍ଧ ସମ୍ଭବ ରହିଛୁ । ଦ୍ରୌପଦୀର ପ୍ରାଣାସ୍ଥାନ ଆମର ନାଡ଼ୀମଣ୍ଡଳୀକୁ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଶୋଧିତ କରିବ, ପ୍ରାଣିତ ଶକ୍ତିକୁ ଶମାନ ଦ୍ରବଦ୍ରେ ଶରୀରର ବଦାଅଞ୍ଚଳକୁ ସଞ୍ଚାଳିତ କରିବାରେ ଏବଂ ଆମ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁସାରେ ଅଙ୍ଗ ସେଇଠାକୁ ଯିବା ଦରକାର, ତାକୁ ସେହିଠାକୁ ସଞ୍ଚାଳିତ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ଏବଂ ଆମ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗରେ ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ଓ ଶମାଧାୟୁକ୍ତ ଶରୀର ଏବଂ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ସମ୍ଭ ଧାରଣ କରି ସହଜରେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ । ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାଣିତ ଶକ୍ତିର ପ୍ରାଥୋଡ଼ିଆର ଅବୀନ୍ତ ନିଦ୍ୱାବିରତା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଭାଦ୍ୱାର ଜନ୍ମୁକ୍ତ ଯାଇ କରିଥାଏ, ଏବଂ ସେହି ଶକ୍ତାଦ୍ୱାରର ଜନ୍ମଜନତି ଦ୍ୱାରା ଆମର ଏହି ଜଡ଼ସୌମ୍ବିତ ଗଠନଯନ୍ତ୍ରରେ ପ୍ରାଣଗତଭାର ଦେବର ସାଧାରଣ ଓ ସହଜତ୍ୱ ପ୍ରତିସ୍ଥାପନକାଳ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିପାରେ, ତାହା ସେହି ଜନ୍ମଜନତିକୁ ସୂଚିତ କରେ ଥାଏ । ଆମ ମନୋଗତ-ଚୈତନ୍ୟ ଜନ୍ମଯୋଜନାଟିର ଦୃଷ୍ଟିଥାଏ ଦେଇନୁ ତାହା ଦ୍ରୌପଦୀର ଜନ୍ମଯୋଜନ କରିବ ଏବ ଅଦ୍ୱୈତଭୂମି ପ୍ରତୋକଟି ଜୁମିରେ ଅନାବୃତ ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କର ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ତଥା ଅଦ୍ୱୈତଟିର ସ୍ୱାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଆମର ତାଙ୍କର ଦେବତା ମଧ୍ୟକୁ ସହଜ କରି ନେଇଥାରେ । ଏବ ମନ୍ତ୍ରର ଦାବଦ୍ୱାର ସହଜ ଜପୁକ୍ତ ଦୋରଖାଇରେ ତାହା ଶବ୍ଦର ମଧ୍ୟରେ ହଦୀ ଶକ୍ତିମନ୍ତ୍ରକୁ ସଞ୍ଚାଳିତ କରିଥାରେ ଏବ ଦ୍ରୌପଦୀ-ଶ୍ୱାଧାରାର ମୂଳରୁ ଉଚ୍ଚ ପରିଚାଳିତ ଦେଇଥିବା ସେହି ଶମାଧି ଯଦି ତାହା ଆମକୁ ସୁସ୍ଥିତ କରିବାରେ ଯଦେ ଓ ଶମାଧିସ୍ଥ ଅନ୍ତଦେବତାର ମାର୍ଗକୁ ସହଜ କରିବ ।

ଦ୍ରୌପଦୀର ଅନ୍ତଦେବତାନ୍ତରେ ଦୃଷ୍ଟିଟି ଅର୍ଥାତ୍ୱ ରହିଛୁ । ଉଚ୍ଚ ଘଟାଦ୍ୱାରିରେ ତାହା ମନ ଓ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଉପରସ୍ତୁ ତାହା ବିସ୍ତୃତତ୍ତ ମଧ୍ୟକୁ ଉତ୍ତୀହାର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

କରିଆଣେ, ତା'ପରେ ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ଧାରଣା ଓ ମନୋଭାବ ବିସ୍ମୃତିକୁ ଆପଣାଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ରଖି ଅଭିନବେଶର ଜେବଳ ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁକୁ ଧାରଣ କରି ରହେ; ତା'ପରେ ଏହି ବସ୍ତୁଟିରେ ମନକୁ ଦୀର୍ଘକାଳ ଲଗି ଅଭିନିବଷ୍ଟ କରି ରଖିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରେ ଏବଂ ତା'ପରେ ଆପଣାର ଚେତନାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅନ୍ତଃସ୍ରବିଷ୍ଟ କରି ରଖେ, ଯାହାଫଳରେ କି ସମାଧିକାଳୀନ ଏକନିବିଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟରେ ସେ ତାହା ସକଳ ମନୋଭାବ ବିସ୍ମୃତିକତାରୁ ବହିର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତାହା ଓ ମନୋମସ୍ତ ଜଗତରୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରିଆଣି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରମସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ରହିବାକୁହିଁ ଆମେ ଏହି ମାନସସାଧନାଟିର ପ୍ରକୃତ ଧେୟ ବୋଲି ଜାଣିରଖିବା । ତେଣୁ ପ୍ରଥମ ଉନ୍ମେଷି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମନୋଭାବ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସାଧନ ବା ଅବଲମ୍ବନର ସାହାଯ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାଫଳରେ କି ବସ୍ତୁରୁ ବସ୍ତୁକୁ ଡେଇଁ ବୁଲିବାରେ ବଡ଼ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ମନ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁ ଉପରେ ଆପଣାକୁ ସ୍ଥିର କରି ରଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ଏବଂ ସେହି ବସ୍ତୁଟିକୁ ଏପରି ବାଛୁନେବାକୁ ପଡ଼େ, ଯେପରିକି ତାହା ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରମସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଧାରଣାଟିର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥାଏ । ସାଧାରଣତଃ ତାହା ଗୋଟିଏ ନାମ, କୌଣସି ରୂପ ବା କୌଣସି ମନ୍ତ୍ର ବି ହୋଇଥାଏ, ଯାହାର ସାହାଯ୍ୟରେ କି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଏକକ ଜ୍ଞାନ ବା ଆରାଧନା ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନକୁ ନେଇ ଲୀନ କରି ହୁଏ । ଧାରଣାଟି ଉପରେ ଆପଣାକୁ ଅଭିନିବଷ୍ଟ କରି ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ତା...ଧାରଣାଟି ମଧ୍ୟରୁ ତାହାର ସତ୍ତାଟି ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରିପାରେ ଏବଂ ମିଳନ, ଲୀନତା ଓ ଏକତ୍ୱବୋଧ ଜୀବରେ ତାହାର ଭିତରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ । ଏହି ସ୍ତରଟି ହେଉଛି ପାରମାର୍ଥିକ ସ୍ତର । ଏହାବ୍ୟତୀତ ଅବଶ୍ୟ ଆହୁରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ତର ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯାହାକୁ ସମାନ ଜୀବରେ ଜଳଯୋରର ସ୍ତର ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ; କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ମନୋମସ୍ତ ଓ ଚୈତ୍ୟ ସତ୍ତାକୁ ଉନ୍ମୋଚନକାସ୍ତ ଗୁରୁ ପରି ବ୍ୟବହାର କରିଥାନ୍ତି । ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କେତୋଟି ମନର ଭାଳାଇଳ ନମନ୍ତ୍ରନ ଅପେକ୍ଷା ମନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବରେ ନିସ୍ପୃହ କରି ଉଡିବାକୁହିଁ ପ୍ରଧାନତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରି ରଖିଥାନ୍ତି; ସେହି ସାଧନାଟି ଦ୍ୱାରା ମନକୁ କେବଳ ସତ୍ତେଅବା ବାହାରୁ ଆଣି ଅବଲୋକନ କରିବାକୁ ହୁଏ, ଏବଂ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଶୂନ୍ୟ ଧାବନ ମଧ୍ୟରେ ଉଭି ବୁଲୁଥିବା ଜୀବନର ଆପଣା ଅଭ୍ୟସ୍ତଭାଟିକୁ ନିଃଶେଷିତ କରିଦେବା ଲଗି ତାକୁ ପୁରାପୁରି ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ହୁଏ । ସେହି ଭ୍ରମ ଅନୁଧାବନରୁ ମନ ଆପଣାର ସକଳ ସମର୍ପଣ, ସକଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ଆଗ୍ରହ ସତ୍ତେଅବା ନମଣାଃ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ ହୋଇ ଆସିଲ ପରି ଅନୁଭବ କରେ । ଏବଂ ଅଧିକ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ଅଥଚ ସତ୍ୱର ଫଳପ୍ରଦ ଆଉ ଏକ ଅନୁରୂପ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଆଡ଼କୁ ଧାରିଥିବା ଯାବତୀୟ ଜୀବନକୁ ମନ ଭିତରୁ ବହିଷ୍କୃତ କରି

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ଉଷିବାକୁ ହୁଏ ଏବଂ ମନକୁ ତୋର୍ ଦଇ ଅଭଣା ମଧ୍ୟରେ ଶମ୍ବଳିତ ଦଇ ଉଷିବାକୁ ହୁଏ, ସେଇଠି ଅଭଣାର ପରମ ଈଶ୍ୱରତାରେ ତାଡ଼ା ତେବଳ ଶୁଦ୍ଧ ପରମପ୍ରଭୁଙ୍କର ମନନ ଲଗିଛି ସ୍ପର୍ଶ ଦୋଇ ରତ୍ନେ ଅଥବା ଅଭଣାର ଅନ୍ତେତନ ଅସ୍ତିତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟକୁ ଅଉଦମ ଦଇ ଯାଇଥାଏ । ଏଟି ପ୍ରତିଟିରେଇ ତାଡ଼ା ସାର୍ଥତା ଥାଏ, ମାନ ଭୁଦେଶୀ ଓ ପରଣାମ ସ୍ନେହ ଏତ ଦୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଦୁଏତ ଏଭଳ ଅନୁମାନ ଦଇଥାଇ ଯାରେ ଯେ ଏଠାକୁ ଅସିଛି ବ୍ରଜଯୋଗର ସମୁତାକୁ ଦିସ୍ୱା ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ପ୍ରକୃତରେ ପରମସାପ୍ତ ଦୋଇଯାଏ । ତାରଣ, ପ୍ରଥମତଃ ଦର୍ଦମାନ୍ତ ବ୍ରଜସିତ ଦିସ୍ୱାସ୍ପଦତାଗୁଡ଼ିକୁ ଶାନ୍ତ ଏବଂ ସ୍ପର୍ୀପିତ ସାଧୁଁତ ଦିସ୍ୱାସ୍ପଦତା ଦ୍ୱାସ୍ ଅବସ୍ତୁ ହୃଦରେ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ଦଇଥେଇ ଓ ଦ୍ୱିତସ୍ୱତା ସ୍ୱଳ ଦିସ୍ୱାସ୍ପଦତାକୁ ଶାନ୍ତ ଦଇପଣି ତେତନାର ସଂଦଧ ଦଇଯଂ ଏବଂ ତାଡ଼ାର ସାଦଯସ୍ୱ ଚଦ୍ଧବୃଦ୍ଧିକୁ ଶାନ୍ତ ଦଇ ଅଣିତାକୁଦି ବ୍ରଜଯୋଗର ଦିସ୍ୱା ତୋଳ୍ ବୁଝା ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ପରମ ଈତ୍ୟସଜ୍ଞଙ୍କ ଉଦ୍ଦତ ଅସ୍ୱାର ଈଶ୍ୱର ସଂପ୍ରତ୍ତା ଓ ଦେବ୍ୱତତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତଷ୍ଠ ଦୋଇଥିବା ତାଡ଼ାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ତୋଳ୍ ବୁଝା ଯାଇଥାଏ । ମାନ ବସ୍ତୁତଃ ବ୍ରଜଯୋଗର ସାଧନାରେ ଅନ୍ୟ ନାନା ଲକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ତୋଇ ରହିଥିବାର ଦେଖାଯାଏ, ସେଇଗୁଡ଼ିକର ଜ ତାଡ଼ାର ସଂପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ତା ଭୁଦେଶୀଟି ପ୍ରତ୍ତ ଅଦୌ ତୌଣସି ସଂପର୍କ ଦଖାଏ, ଏବଂ ଏଭଳ ସେଉଁଟି ପ୍ରତ୍ତ ଏତ ଅସଙ୍ଗତ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଗୁପ୍ତଦଦାର ସ୍ପାନର୍ଥପ୍ରଭୁକୁ ଦ୍ୱାସନ ଦଇବାର ସାଧନା ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ବଳଯୋଗକୁ ଏଠାରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରୂପେ ଅଣା ଯାଇପାରେ । ଏହିସବୁ ସ୍ପାନର୍ଥ୍ୟ ତା ସିଦ୍ଧିକୁ ବସ୍ତୁତଃ ଅନେତ ସମୟରେ ଯୋଗୀକୁ ଈତ୍ୟସଜ୍ଞଙ୍କ ପ୍ରତ୍ତ ସନ୍ନିଳତ ତୋଇଥାଏ ତା'ର ଏକମାନ ନ୍ୟାଯ୍ୟ ଭୁଦେଶ୍ୟଟିକୁ ଦଚ୍ୟତ ଦଇ ନେଇ ଯାଇଥିବା ନାନା ବପଦ ଓ ବଭ୍ରାନ୍ତତ ତୋଇ ଦହ ଜଳା ଦଇଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏସବୁ ସ୍ୱଦ୍ଦତଃ ପ୍ରଥାତ ତୋଇ ଯେ ସାଧନାର ପଙ୍କରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏଡ଼ାଇ ଅଗ୍ରସର ତୋଇବା ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଅରେ ଅସର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ମୂଲ୍ୟତ୍ତ ଓ ଅନାବଶ୍ୟତ ତୋଇ ଅନୁଭୂତ ତୋଇବାକୁ ଲଗିତ । ମାନ ବ୍ରଜଯୋଗ ତୋଇନ୍ତୁ ଯୋଟିଏ ତେତ୍ତା ବଶ୍ଚାନ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟରେ ତେତନାର ସେଇସବୁ ସାଦଯସ୍ୱ ଉପରେ ସ୍ଥିତ ତଥା ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ପାନର୍ଥ୍ୟର ଉପଲବ୍ଧି ଅବଶ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ତୋଇ ରହିନ୍ତୁ ସାଦ୍ଧାଦ୍ୱାସ୍ ଜ ମନୋମସ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ ସେହ ଅତେତନ ଅଡ଼ରୁ ରହୀର୍ଣ୍ଣ ତୋଇଯିବା ଲଗି ସ୍ପର୍ଶ ହୁଏ ତଥା ପ୍ରଦୋତ ପରମସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ପ୍ରତ୍ତ ପନ୍ନିଳତ ତୋଇ ସାଧନାର ଅସଲାର ସେହ ସଂକେତ ଏବଂ ପରମ ଉନ୍ମାଦନାଟି ଅଡ଼ରୁ ଅଗ୍ରସର ତୋଇଯାଏ । ପୁଣି ଏଯାଏଁ ମଧ୍ୟ ମନେ ଉଷିବାକୁ ସେତ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଧାରଣ ଦଇ ରହିଥିବା ଦର୍ଶନ୍ତ ଯୋଗୀ ପ୍ରକୃତରେ ଅଭଣାର ମନୋଭୂମିରେ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ନିସ୍ତାରଦ୍ୱାର ହୋଇ ରହି ନଥାଏ ଅଥବା ସମାଧି ଉପରେ ଜନ୍ମନ୍ତି ହୋଇଯାଇ ନଥାଏ; ଏବଂ ତା' ସତ୍ତ୍ୱର ସେହି ଉପରେ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକରେ ତା' ଲଗି ସେଭିସବୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ତଥା ସ୍ଥିତର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛୁ, ବଞ୍ଚାନଟିଇ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ୱେଚନା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାହାର ମଧ୍ୟ ଏକ ବର୍ଣ୍ଣନା ଦେବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।

ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଭୌତିକ ଭୂମିଟିରେ ବାସ କରୁଛୁ, ଏହିସବୁ ସମର୍ଥତା ଓ ଅନୁଭୂତିକୁ ପ୍ରଥମତଃ ତାହାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଥିବା ପ୍ରାଣଗତ ଏବଂ ମନୋମସ୍ୱ ଭୂମିର ବସ୍ତୁ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଏବଂ ସେହି ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ଲଗି ଏକାନ୍ତ ସ୍ୱଜ୍ଞବକ । ଏହି ଜଡ଼ ଶରୀର ଉପରେ ଆମର ନର୍ଭରଶୀଳତା ଯେଉଁକ ହାସ ପାଇବାରେ ଲଗିଥାଏ, ଆମ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱଜ୍ଞବର ତାହାରେ ରହିଥିବା ନିସ୍ତାପ୍ରକତାଗୁଡ଼ିକ ସେଉଁକ ସେଉଁକ ସମ୍ଭବ ହୋଇ-ଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ଏପଣକ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଲେଉଁ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକଟ ହେବାରେ ଲଗନ୍ତି । ଏହି ବଞ୍ଚାନଟି ଆମକୁ ଯୋଗାଇ ଦେଇଥିବା ପ୍ରକିସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେଣ୍ ହାସଲ କରିଯାଇ ପାରେ ଓ ନର୍ଣ୍ଣୀତ ବ କରିଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟବହାର କରିବା ମଧ୍ୟ ଆମର ଇଚ୍ଛାଗତ ହୋଇ ରହେ । ଅଥବା, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପେ ଆପଣାଛାଏଁ ବକଶିତ ହେବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ଆବର୍ଭୂତ ହେବା ସମସ୍ତରେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କାମରେ ଲଗାଯାଇ ପାରେ; ବା ଆମ ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତା ସେଗୁଡ଼ିକୁ କାମରେ ଲଗାଇବା ସକାଶେ ଆମକୁ ନର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲବେଳେହିଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କାମରେ ଲଗାଯାଇ ପାରେ; ଏବଂ ଅଥବା, ଏହିପର ସ୍ୱଜ୍ଞବକ ଜ୍ଞବରେ ବକାଶଲାଭ କରିଥିଲେ ଓ କାର୍ଯ୍ୟକାସ୍ତ ହେଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର କେବଳ ସେହି ସୋଟିଏ ପରମ ଧେସ୍ଟି ସକାଶେ ରହିଥିବା ଅବଚଳ ଓ ଏକଚତ୍ତ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ଜନ ବ କରିଯାଇ ପାରେ । ଦ୍ୱିତୀସ୍ୱତଃ, ଏହି ଷେତ୍ରରେ ଅତଚେତନ ଭୂମିସବୁର କେତେକେତେ ପୁଣ୍ଡିତର ଓ ବୃହତ୍ତର ସାମର୍ଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛୁ, ଯାହାକୁ ନ ଆମେ ସ୍ୱସଂ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଜାଙ୍କର ଚଦ୍ଗତ ଏବଂ ଅତଚେତନ ଜ୍ଞବରେ ଶୁଦ୍ଧାଧାରଣାଗତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସତ୍ତାଭୂମିରେ ସୋଟିଏ ସୋଟିଏ ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୋଲି କହିପାରିବା । କୌଣସିପ୍ରକାର ବ୍ୟତ୍ତଗତ ଚେଷ୍ଟା ବା ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ଏଗୁଡ଼ିକୁ କଦାପି ସ୍ଥାସ୍ୱୀ ଜ୍ଞବରେ ବା ସମସ୍ତ ଜ୍ଞବରେ ଲବ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ; ଏଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ; କଂତା, ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ମନର ସୀମାକୁ ଅତକ୍ରମ କରିଯାଇ କେବଳ ଚଦ୍ଗତ ସତ୍ତା, ଚତ୍ତଗତ ଚେତନା, ଚଦ୍ଗତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଚଦ୍ଗତ ଧାରଣା ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବ, କେବଳ ସେତକବେଳେ ଯାଇ ସେସବୁ ତା'ର ସ୍ୱଜ୍ଞବଗତ ହୋଇପାରିବ । ସେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଉ ସ୍ୱଜ୍ଞବର

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

ତାହାରେ ଥିବା ବସ୍ତୁଳକୁ ସିଝି ଦୋଇ ରହିବ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ତତ୍ ସହିତ ସଂଯୋଗ ତା'ର ସ୍ୱତ୍ୱର, ଓ ଉଭୟ ସେ ଅବାପି ଏହା ଜାଣିତ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ବିସ୍ୱାଶୀଳ ଦୋଇ ରହିଥାଏ, ତେବେ ତା'ର ବିସ୍ୱାସ୍ଥଳରେ ମଧ୍ୟ ପରିଣତ ଦୋଇଥିବ ।

ସୋଡ଼ ଜଥା ଦେଇଛୁ, ଏକ ଗୁମ୍ଫୁର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗ ଯୁକ୍ତି ସଂଯୋଗ ଏବଂ ହଠଯୋଗର ଏହା ଜଙ୍କେଶ ପରିଚଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତ ସମସ୍ତରେ ଓ ଅନ୍ତରର ଦେଦେତ ଜର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଥ୍ୟାସ୍ତରେ ଜଣ୍ଡସ୍ତ ଜସଯୋଗୀ ଦୋଇପାରିବ, ମାତ୍ର ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜତ୍ୟାପି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଦୋଇ ବୁହାଯାଇ ନାହିଁ । ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଧାନ ପ୍ରଧାନ ଧେସ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ଯେ ଯୋଗର ସମସ୍ତତା ମଧ୍ୟରେ ଅବଶ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖାଯିବ, ଏଥିରେ ତୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଏହାର ସାଧନଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅନ୍ୟ ସାଧନ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସେହି ଧେସ୍ୱଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଭ କସ୍ୱାଯାଇ ପାରିବ । କାରଣ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ପରିଚଗୁଡ଼ିକୁ ମୂଖ୍ୟତଃ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ଦୌତିକ ପରିଚ ଅଥବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତୈତ୍ତୀ ବା ମାନସିକ-ଦୌତିକ ପ୍ରକିସ୍ୱାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଅଧିକାର ପରମାଣରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଦୋଇ ରହିଲେ ତାହାଫଳରେ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ବିସ୍ୱାର ସ୍ଥାନାପନ୍ନରୂପେ ଏକ ନମ୍ନତର ବିସ୍ୱାକୁ ସ୍ୱଳ୍ପ ଜବଲମ୍ବ ପଥ ଦେବ । ଯୋଗପଦ୍ଧତିରେ ଏକ ସମନ୍ୱସ୍ଥାପନର ସଂକେଶ ପ୍ରିଭାବିତ ଅନ୍ୱେଚନା ଜଲ୍ପକେଲେ ଅମେ ପରେ ଏହ ପ୍ରଶ୍ନଟିର ଅନ୍ୱେଚନା କରିବା ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣି ଅବସର ପାଇବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୋଗର ଅମର ଏହ ଜମୀଷ୍ସା ମଧ୍ୟ ଅମକୁ ସେହିଭଳ ଏକ ସମନ୍ୱସ୍ଥ ଅଡ଼କୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇଥିବ ଦୋଇ ଅନୁମେତ ଦୋଇ ରହିଛୁ ।

ଦ୍ୱିତୀସ୍ୱ ଖଣ୍ଡ ସମାପ୍ତ

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed

'oaob.nitrkl.ac.in' images reprocessed